Digitized by Google

BIBLIOTHECAE
ELECTORALIS
MONACENSIS
Ch. Wink. del.
Söckler fc. 1779.

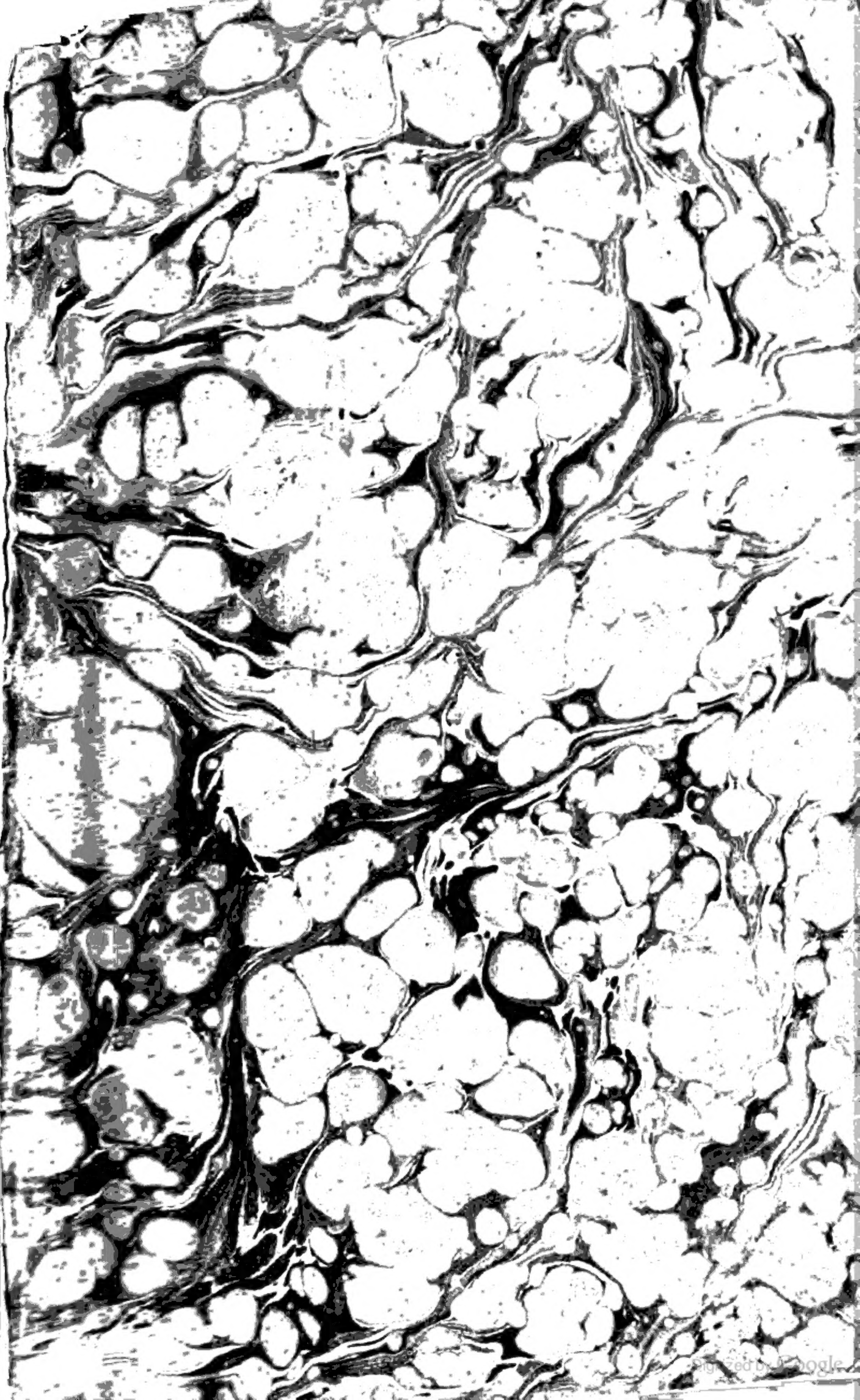

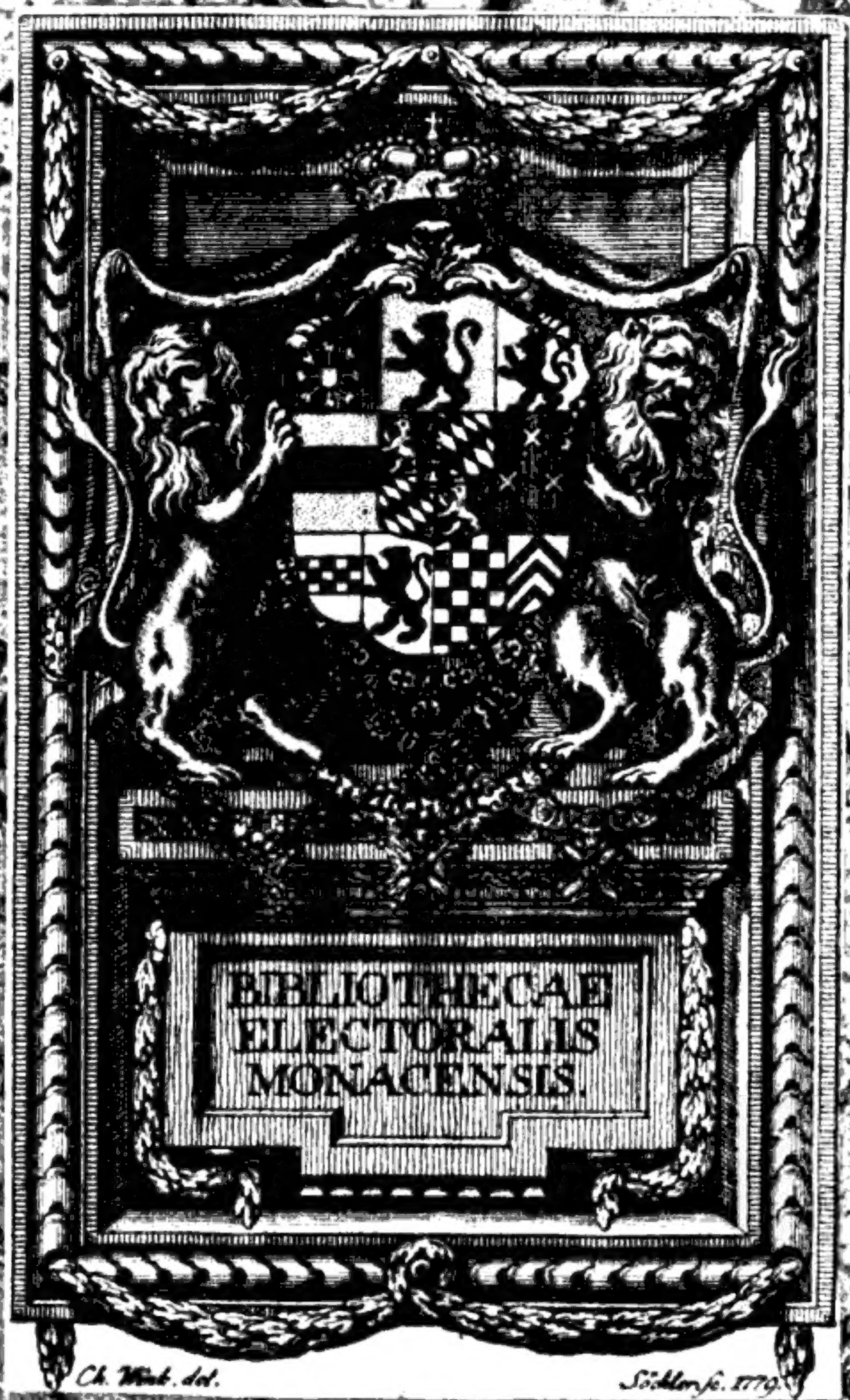
BIBLIOTHECAE
ELECTORALIS
MONACENSIS.
Ch. Wink. del.
Söckler fc. 1779.

<3663563120001 2

LEXICON

XENOPHONTEVM

VOLVMEN SECVNDVM

LIPSIAE

IN LIBRARIA GLEDITSCHIA

CIↃIↃCCCII.

LECTORI

S. D.

FRID. GUIL. STURZIUS.

Quanquam tum, cum volumen huius lexici primum edebam, non me putaueram in volumine secundo habiturum esse, de quo esses paucis monendus: accidit tamen praeter omnem exspectationem, vt praefationi alicui hic quoque locus fieret. *Gailius* enim, Lutetiae Parisiorum professor literarum Graecarum celeberrimus, cuius in Xenophontem merita iam in voluminis primi praefatione de-

ſcribere conatus ſum, miſit mihi initio huius menſis nouum induſtriae ſuae ſpecimen: *Traité de la Chasse de Xénophon, traduit en François, d'après deux Manuſcrits collationnés pour la premiere fois, et accompagné de notes critiques* a). Quod donum mihi longe gratiſſimum fuiſſe, quippe qui nouam Cynegetici Xenophontei vel verſionem vel editionem cupide optaſſem b), non eſt quod multis verbis demonſtrem. Meum potius eſſe intelligo, vt, quid popularibus meis de hac noua Gailii verſione exſpectandum ſtatuendumue ſit, diligenter oſtendam. Scilicet verba Xenophontis

Graeca

a) *à Paris, an IX.* (1801) octonis denis. Quae praeterea in titulo libelli memorantur *dissertations sur le pardalis, le panther, et autres animaux*, eas alteri volumini deſtinaſſe videbatur. In vniuerſum enim hanc Cynegetici Xenophontei verſionem voluit partem primam eſſe hiſtoriae naturalis antiquae.

b) v. praefat. Vol. I. p. 13.

Graeca non addidit integra vir doctiſſimus, ſed tantum ea in notis poſuit, quae explicatione egere viderentur, vel quorum varians eſſet vel in ipſius vel in aliis codicibus, interdum etiam in editionibus, lectio. Contulit autem, quae praecipua libelli dos eſt, ad *Zeunii* editionem, quam hic quoque vnice ſecutus reperitur, duo codices bibliothecae Pariſienſis publicae manu ſcriptos, necdum a quoquam collatos. Horum alterum, quem litera A inſignire ſolet, ſcriptum fuiſſe narrat ab *Angelo Vergecio* c) Cretenſi, quem conſtat Franciſci I. Galliarum regis, temporibus floruiſſe, omnium

---

c) Ita recte videtur a *Camo* apud *Gailium* p. XIX. ſcribi, qui a *Rutgerſio* varr. lectt. 3, 12. aliisque vocatur *Vergerius*, a *Baylio* in dictionnaire hiſt. et critique T. II. p. 506. ed. Amſt. et Leid. 1730. ex *Iacobi du Breul* antiquitez de Paris *Angelo Vergier*. Certe idem *Bayle* T. IV. p. 437. attulit verba *Iani Ant. de Baïf* ex epiſtola ad Carolum IX. Gallorum regem, vbi nominatur *Ange Vergece*, quod et *Gailius* l. l. fecit, ita vt iam *Baylius* in loco altero ſuſpicatus ſit, Vergecium potius Latine dicendum eſſe hominem

omnium ſuae aetatis calligraphorum principe, non tamen linguae Xenophonteae ſatis gnaro, vel ſaltem non ſemper ſatis accurato; alterum, quem B nominat, et ipſum quidem ſaeculo ſexto decimo ſcriptum, ſed ex antiquo aliquo ductum, quippe lectiones nonnullas exquiſitas ſuppeditantem.

Iam

---

hominem iſtum, qui adeo excelluit arte literas Graecas belle et eleganter pingendi ſiue ſcribendi, vt Franciſcus I. literarum Graecarum ductus Vergecianos iuberet exemplo eſſe iis, qui literarum Graecarum formas aeneas fingerent in vſum typographorum regiorum. Caeterum hic Vergerius ſiue Vergecius eſt ille ipſe, qui vel Latine vertit libellum de fluuiorum et montium nominibus, *Plutarcho* tribui ſolitum (v. *Bayle* T. IV. l. l.), vel ſaltem Latinae iſtius libelli verſioni, quae reuera videtur *Adriano Turnebo* deberi, nomen ſuum mutilatum praefixit ſic: *Ang. Ver.* quibus ſiglis quis ſignificaretur, ignorarunt non ſolum *Maittairius* et *Freytagius*, ſed etiam, quod miror, Ill. *Harleſius* ad *Fabricii* biblioth. Graec. Vol. V. p. 225. ſq. cum tamen diſerte id dixerit *Rutgerſius* l. l. qui verſionem illam grauiter reprehendit.

Iam poſſit quidem de Gailii ſide diligentiaue dubitandum ei videri, qui codicum quatuor lectiones variantes olim ex aliis quatuor Xenophontis opuſculis non ſatis accurate ab eo excerptas fuiſſe e praefatione volumini primo a me praemiſſa didicerit; vel in libello, quem iam deſcribere coepi, p. XII. laudari viderit Xenophontem in Hippiatrico, cum tamen ipſe iam Hipparchicum edidiſſet atque vertiſſet; vel p. 146. *Caſtoris* editionem cynegetici memorari legerit, cum Zeunius, qui *Caſtalionis* editionem intelligi vellet, non niſi ſyllabam *Caſt.* in notis ſuis poſuiſſet, quod ipſum Gailius fecit aliis in locis, vt p. 194. 208. 217. vbi etiam, vt p. 187., ſcripſit *Caſtal.* et p. 186. *Caſtalion*; vel, cum Zeunius librum Odyſſeae nonum ſignificaſſet litera *ι*, Gailium p. 196. ſcripſiſſe animaduerterit *liv. X.* vel denique obſeruauerit, eum plus ſemel indicare oblitum eſſe, in vtro codice haec vel illa ſcriptura inueniatur, vt p. 161. 199. 224. Sed tamen cum ille non ſolum p. XIX. affirmaue-

mauerit, ſe e codice A eas quoque lectiones, quae vitioſae et corruptae eſſent, enotaſſe, ſed etiam id de vtroque codice praeſtitiſſe reperiatur, atque praeterea ſtatim ab initio huius, de quo agimus, libelli quatuor illos codices, quos illum minus diligenter contuliſſe olim dixeram, ſe denuo diligentiſſime collaturum et laboris huius fructus gratis praebiturum Oeconomici et reliquorum trium Xenophontis libellorum emtoribus pollicitus ſit: non video, cur non fide pariter ac laude digna exiſtimanda ſit viri eruditiſſimi opera, qui doctrinae ſuae et literarum Graecarum peritiae documenta non pauca in notis ſuis edidit, e quibus quae mihi notatu digniſſima viderentur, lexico meo ſuis quodque locis inſerere haud dubitaui, quamuis me praeclaris celeberrimi *Schneideri* ad Cyropaediam obſeruationibus non idem facere potuiſſe grauiter dolerem, laetus tamen quodammodo ideo, quod has a popularibus meis ex ipſo viri egregii opere facilius cognoſci intelligerem, quam Gailii notas ex huius

opuſculo

opuſculo. Cum enim iam menſe Nouembri anni 1798. lexicon meum totum abſolutum fuiſſet, cumque facile perſpexiſſem, illud quatuor omnino, non quinque aut ſex, completurum eſſe volumina: conſtitui inde ab eo tempore, ne nimis moles operis excreſceret, nil niſi paucula quaedam, et quorum paucis copia eſſe poſſet, ſubinde adiicere. E quo genere eſt

LECTIONIS VARIETAS
IN CYNEGETICI DUOBUS CODICIBUS
A GAILIO OBSERVATA.

1, 4. B poſt ὕστερον ἢ omittit ὡς
A in margine εἴ τινι pro εἴ τῳ
B ἢ πόλεις ἢ βασιλεῖς

1, 7. A et B Μειλανίων
A Φιλοπονίας. B Φιλοπονίᾳ

1, 9. B Ἐλκάθου
A ἐβουλεύετο, in margine ἐβούλετο
A Ἰσιόνην

1, 10. A et B ἐπιλανθανομένου, vt Thiem.
Iidem αὐτοῦ, vt Thiem.

1, 11. A in margine ἐν λόγοις συνῆν

1, 17. A ὧν οἱ μέν. B ἧς οἱ μὲν

2, 2. Gail legit αὑτοῦ pro αὐτοῦ
A et B τὸν μὲν ἔχοντα, vt Thiem.

2, 4. A in margine: τὸν μὲν ἀρκυωρὸν εἶναι ἐπιθυμοῦντα τοῦ ἔργου, καὶ τὴν Φ. B τῶν μὲν — ἔργου, vt Thiem. Gailio placet vt legatur τὸν μὲν ἀρκυών.

2, 5. A et B ὑφειστώσαν

2, 6.

2, 6. A in margine: γρ. δωδεκάλινα, τὰ δὲ δίκτυα ἐκκαιδεκάλινα, vt Codex Brunckianus.

2, 8. A et B πενταςπίθαμον.

2, 9. A in margine σχαλίδων et σταλίκων

3, 3. B ποιεῖν δὲ ἀδύν.
A ὄμματα, fed idem in margine et B σώματα, βαρέως
A et B ἄρινοι

3, 4. Iidem αὐτῶν κυνῶν
A ἰχναιεύουσιν
A et B ἄκρα δὲ τῇ οὐρᾷ σείουσιν, vt Thiem. Sed A in margine ἄκρα δὲ τῆς οὐρᾶς

3, 5. B ἐπισκυθρωπάσαι
B σχοῦσαι τὴν οὐρὰν

3, 7. B ἀνείργουσαι θορυβοῦσαι
A κρυμνῶν, fed in margine τριμμῶν, quod etiam eſt in B.

3, 9. A in margine κεκλαγγυῖαι

3, 10. A et B θέουσιν, fed A in margine θέουσαι
A δοξάζουσι
A ἐκκυνοῦσαι
B διατελοῦσι συμπαρ.

3, 11. B ἔχουσαι
A οἴους δὲ δὴ εἶναι, fed in margine οἵας

4, 1. A μηριξας. v. *Gail.* p. XIX.

4, 3. B ἰχνεύσωσαν

4, 4. A et B τῶν σωμάτων καὶ ἀπὸ

4, 5. A et B μετατιθέτωσαν

4, 10. A ante τραχέα inſeri iubet εἰς

5, 3. A et B ἄλυπα, vt Thiem.
A συνοίστησι ...

5, 7. A et B omittunt γὰρ inter τὰ μὲν et εὐνεῖα, vt Thiem.

5, 16. A εἰς εἱλοὺς. Fortaſſis tamen reponendum ap. Gail. εἰς εἰλυοὺς. Videtur enim operarum vitium eſſe illud εἰλοὺς.

5, 23. A παράσυρον

5, 25. A ἐκθηρῶντε

5, 29. B ἀνόμοιον
A ἀρμὸν pro δρόμον

5, 30. B μικρὰν, κατάφερῆ. Sed A κατωφερῆ, ita tamen, vt literae ω ſuperſcripta ſit eadem manu litera α. A in margine: στενὴν ἐκ τοῦ ἔμπροσθεν· στενὴν ἐκ τοῦ πρόσθεν ω. υ. τ. λεπτὸν, quae omnia in codice ipſo deſunt.
B κοίλην, σαρκώδη, vt Thiem. Etiam A κοίλην,

Digitized by Google

κοίλην, ſed in margine κολῆνα

A ὑποκώλια μικρὰ, ſed α eadem, vt videtur, manu ſuperſcriptum literae ι vocabuli poſterioris

B πλατῆς pro πλατεῖς

5, 31. A τοῦτο τὸ ἐν χροῖ

5, 34. *Gail* malit εὐαγρία, *felix venatio*, vt praecedens καὶ ſit *etiam*, *adeo*, et ἰδόντες referatur ad venatores, qui lepores in locis cultis conſpexerint.

6, 1. A στιλμονίαι, et in margine τελαμώνια

6, 4. A ὀψοιζόμενοι

6, 5. A ἐπὶ θήραν. B ἐπὶ θήρας

A ἀμφιδρόμους vno verbo

A et B omittunt ὁδοὺς, et *Gailius* dicit, nonnullos legere ſimpliciter ἀμφὶ ὁδοὺς, non vero indicat, quinam illi ſint.

6, 6. A vel B (Nam *Gailius* non diligenter notauit) in margine: γρ. ποιουμένους, vt Thiem.

6, 7. A omittit δεῖ, quod tamen in margine poſitum eſt

6, 14. A in margine ἐπηλλαγμένων

6, 15. A διὰ ταυτα, ſed in margine παρὰ ταυτα

A et B μανὰ, vt Thiem.

6, 17. A in margine ἰῶ κακὰς

6, 22. A et B μὴ κατέχοντα. Sed in A μὴ inductum eſt, poſtea tamen eadem manu, vt videtur, inter κατέχ. et κυνοδρ. reſtitutum.

6, 23. A et B τὰς κεφαλας, vt Thiem.

A poſt κεφαλὰς omittit ὑπερπηδῶσαι

A in margine κεκλαγγυῖαι

6, 24. B παρεχθῆ

6, 26. A et B ἀνέλονται, ſed A in margine ἀνελόντα

B ἀνατρέψαντα, vt Thiem.

7, 1. A et B δέκα αὗται, ſed A in margine ἡμέραι αὗται

7, 4. A et B ἄδικα

7, 5. B Ηυει pro Ηβη

7, 7. A ἴχνη, ſed in margine: γρ. εἴδη

7, 9. A τὰ δὲ δρομ. ἕως ἂν ἔλθωσι, τὰ ἴχνη μεταθεῖν ἐᾶν

7, 10. A et B μὴ οὐ ἐν κόσμῳ

A in margine τοῦτον

A et B γίγνονται

8, 1. A βόρειον, et ſupra literam ν rubro picta

cta apparet litera σ cum sigla γρ. eadem manu

8, 2. A et B ἔχοντα

Iidem omittunt καὶ ante τὴν ὀσμὴν, vt Thiem.

8, 3. A et B εἰς τὸ αὐτὸ, sed B supra αὐτ. habet signum dubitationis

B ἐκπροϊέναι

8, 4. B ἐπιδὰν (sic) λάβῃ, sed A ἐπειδὰν

8, 7. A περιλαμβάνοντας

9, 1. A τὸ ἦρος

9, 2. A τοὺς ὀργάδας

9, 3. A ἅμα τῇ ἡμέρᾳ

9, 4. A αὐτὸν λαβόντα

B διαμαστησηται

9, 5. A et B ἐφυσμένος, vt Thiem.

9, 8. B τὸ ὄπισθεν

9, 10. A εἰκὸς

9, 11. B ποδὸς στράβαι

9, 13. A et B ἐπὶ τὴν στεφάνην, vt Thiem.

A βρόχος αὐτοῦ

B στεφρὸς

9, 15. A τῆς ποδοστράβης

B omittit verba ἐπὶ μὲν — ποδοστρ.

B ἀστρακτυλλίδος, sed A in margine: γρ. ἀτρακτυλίδος

9, 18. B omittit κατὰ ante τὸν ὁλκὸν, vt hic accusatiuus pendeat a sequenti σκοπούμενον. Sed κατὰ extat in A.

10, 2. B ὑφίσθωσαν

A ἱκανοί, quod *Gail* refert ad δακτυλίους. Sed B ἱκαναὶ

10, 3. A ξυηὰς, B ξυκρὰς

B αὐλὸν, sed A καυλὸν

B ῥαύδους

10, 4. nescio vter codex Λακενῶν

10, 7. A et B λαβόντας, vt Thiem.

A ὤρμους, sed in margine: γρ. ὅρμους.

A et B αὐγαὶ, vt Thiem.

10, 9. A ἐπισίασι, et in margine ἐπίασι. B ἐπισείασι

B ἄπαιδον

10, 11. B καταθεῖναι

B ἐπέσθω

10, 12. A et B ἔμπαλιν

10, 13. A ἔχον, et syllaba τε superscripta

A ἔχων προσπέσῃ

10, 16. B προθῆναι

A et B ᾗ ἐσφάγῃ, vt Thiem.

10, 17. B διάπειροι

B περιεμίπρα

10, 18. B omittit ἔτι

B ἐκόντα οὖν χρὴ

A ἄκον, sed litera ω posita est supra ο

10, 21. A et B προσιέναι, vt Thiem.

10, 22. B omittit verba οὐκ ἂν διά γε ὀρθῶς (siue τὸ ὀρθ.) ποιεῖν πάσχοι

10, 23. A et B νεογενῆ

A ουταν

A ουταν pro ὅταν τε
11, 1. A Πιδῶ
11, 2. B προσῇ
11, 4. B omittit ἐν ante τῇ νυκτὶ
12, 2. A et B ἀπεροῦσιν, vt Thiem.
12, 3. B κρατερεῖν
12, 4. A et B καὶ αὐτοὶ, vt Thiem.
12, 9. B ἀφεροῦνται
12, 13. A ἀνεσθήτως
12, 15. A πάσχοντας, vt Thiem.
B ἀκέροις
12, 16. B θεοσευεῖς
12, 17. A et B οὐδὲν, vt Thiem.
B ἔχει, sed A ἔχοι
12, 19. A ἂν ἧττον
12, 20. A εἰσχρὰ
A ἐκείνων
12, 22. B κατεργάζοιντο ἂν
13, 2. A et B καῖναὶ
A et B διατριβειν
13, 3. B παιδεύειντο
13, 4. A τὸν ἀγαθὸν
13, 5. A οὐδὲ ζητῶ, sed in margine: γὰρ
A κακὸς ἔχοιεν. Sed videtur κακῶς scribendum a *Gailio* fuisse. Dicit enim, in Iuntina eandem lectionem esse. Atqui ibi est κακῶς.
13, 6. A et B ὅτι καλὸν καὶ ἑξῆς
A in margine γέγραπται
13, 7. B ἀνεξέλγκτα
13, 8. B οὐ γὰρ σοφὸς
A et B τοῖς εὖ φρονοῦσι, vt Thiem.
13, 10. B omittit τοὺς post μὴ ζηλοῦν δὲ μηδὲ
13, 11. B ἀνωφελέστεροί τ' εἰσι
13, 12. A et B omittunt verba καὶ οἱ μὲν ἐπὶ τοὺς φίλους
13, 13. Codex nescio vter ἐπιμελίαις
13, 14. B καὶ τῇ αὐτῶν, omisso ἐν
A κρατήσει
13, 15. B ἰχθοὺς
13, 17. A et B omittunt εἰς ante τοὺς νέους
A et B θεῶν τοῦ cum circumflexo
B τῶν φίλων καὶ πολιτῶν

Liceat hic obiter commemorare, quod in primi voluminis praefatione oblitus eram, nec hoc volumen secundum, nec maiorem tertii partem ita a me elaboratam putandam esse, quin Thiemius multa de

ta de ſuo contulerit. Erat enim haec vna e legibus, quas mihi ſcripſerat, vt quascunque ego huius lexici partes compoſuiſſem, ſubinde ipſi transmitterem perluſtrandas, quo limatius prodiret opus, quod vnice amabat. Atque ſic factum eſt, vt inde a verbo γίγνεσθαι vsque ad verbum περιχεῖσθαι nunquam fere certum ſit, quae mihi quaeue Thiemio debeantur. Superfluum enim videbatur, in ſingulis locis annotare, quid illi denuo vel adiicere, vel demere, vel emendare placuerit, cum pleraque ab eo profecta eſſe iam ab initio operis ſignificaſſem.

Deinde cum cognouiſſem virum aliquem doctum, qui opinaretur, non niſi quater in vniuerſis libris Xenophontis editis ſcribi γίνεσθαι pro γίγνεσθαι, cumque fieri poſſe ſentirem, vt etiam alii in eadem eſſent opinione; operae pretium mihi viſum eſt, praeter ſex illos locos, quos iam Vol. I. p. 586. et 590. et in praefatione p. 15. attuleram, tres alios, in quos caſu incidiſſem, hic addere. O

7, 42.

7, 42. γινομένη. Ιππ. 5, 5. γίνονται. K. 7, 2. γίνωνται. in quo vltimo tamen loco *Zeunius* edidit γίγνωνται. Habes igitur iam nouem huius generis locos pro quatuor. Verum nec dubito, quin, qui hoc egerit, facile rurſus alios quatuor vel nouem ſit inuenturus.

Denique errores nonnullos in Volumine primo commiſſos velim corrigas beneuole ſic, ut praefationis paginae 35. ſuperſcribas: E GAILII CODICIBUS, in v. διασιωπᾷν addas locum ex Απ. 4, 2, 10. et in v. δούλη, Απ. 4, 2, 29. vbi δοῦλαι vocantur ciuitates *alieno imperio ſubiectae*, deinde

p. 171.	lin.	17.	legas	ἐπεφύκει		pro ἐπέφυκε
— 175.	—	1.	—	ἂν εἰπεῖν		— ἂν εἰπῖεν
— 238.	—	8.	—	τρόπον		— πρόπον
— 316.	—	25.	—	ἀπατᾷν		— ἀπαυτᾷν
— 348.	—	23.	—	40.		— 48.
— 400.	—	18.	—	Od. ſiue	Odyſſ.	— Il.
— 474.	—	29.	—	αὐτόματοι		— αὐτόμαται.
— 638.	—	26.	—	4, 4, 6.		— 4, 6, 6.

Ad errores meos pertinet etiam, quod in praefatione p. 12. libros Gailianos: *Extraits de Lucien et de Xénophon*, nusquam in Harlesiana editione bibliothecae Graecae Fabricianae memorari dixi, praeterquam in capite de Luciano. Extat enim eorum indicium recte etiam in capite de Xenophonte Vol. III. p. 24. In secundo volumine

p. 20. lin. 16, reponas, quaeso, Thom. pro Thm.
— 114. — מִבֵּין רַגְלָיִם - מִבֵּית רַגְלַיִס
— 475. lin. 21. — factam - fatam
— 480. — 36. — 16. - 6.
— 642. — 26. — fortitudo - fortiduto
— 655. — 3. — חרטם - חרטם

Scripsi Gerae, pridie Idus Decembr. A. C. CIↃIↃCCCI.

E

ἑάλωκα, v. ἁλίσκειν.

ἐὰν, comitem habet coniunctiuum. v. Thom. Mg. p. 267. Significat ¶ 1) i. q. ἤν. v. c. Ay. 1, 7. ἐὰν δῶσιν αὐτῷ. E. 3, 4, 2. ἢν αὐτῷ δῶσι. Σ. 8, 35. ἐὰν καὶ ὀρεχθῇ τις σώματος. Hic non abundat καὶ, sed est *adeo*. A. 5, 7, 17. μὴ ἀσφαλὲς εἶναι, ἐὰν μὴ σὺν ἰσχύϊ, ἀφικνεῖσθαι, *nisi*. Ιπρ. 8, 20. ἐνέδραις ἐμπίπτοντες, — καὶ ἐὰν πολὺ πλείους ὦσι, *etiamsi*. Leuncl. e codice suo mauult κἂν. ¶ 2) *num*. Aπ. 4, 4, 12. v. σκέπτεσθαι. ¶ 3) ἐάν τε — ἐάν τε, *siue* — *siue*. A. 7, 3, 19. ὁποῖον — συμφέροι, ἐάν τε ὁπλιτικὸν, ἐάν τε ἱππικόν. c. coni. Aθ. 3, 5. ἐάν τι ἀδίκημα γίγνηται, ἐάν τε ὑβρίζωσι, ἐάν τε ἀσεβήσωσι. Aπ. 3, 9, 7. de quo tamen loco cf. τε nr. 13. K. 6, 18. ἐάν τε ἑαλωκὼς ᾖ, ἐάν τε μὴ, δηλούτω. Sic in fine, addito μὴ. E. 1, 7, 10. p. 56. διαψηφίζεσθαι, ἐάν τε ἀδικεῖν δοκῶσι, ἐάν τε μή. it. c. ἤν τε, Π. 3, 3, 9. p. 180. ἴσοι ἔχονται, ἐάν τε ἐνθάδε ὑπομένωμεν, ἐάν τε ὑπαντῶμεν αὐτοῖς. ἴσοι δὲ ἡμεῖς — ἤν τε ἐνθάδε — δεχώμεθα, ἤν τε ἐπ' ἐκείνους ἰόντες — συνάπτωμεν. Sed semel positum ἐάν τε est *et si*. A. 3, 4, 21. Sic c. simplici ἤν τε, A. 4, 8, 11. ἐάν τε τὶς πιέζηται — ὁ πλησίον βοηθήσει· ἤν τε εἰς δύνηται ἀναβῆναι, οὐδεὶς μείνῃ. Nam si ἐάν τε et ἤν τε explicare volueris *siue* — *siue*, videtur γὰρ deesse post ἐάν τε. ¶ 4) ἐὰν permutatur c. ἄν. Inprimis post ὅς, ὅσος, ὡς et similia, vt Π. 5, 4, 17. ὡς ἐὰν δύνωμαι. all. ἄν. A. 1, 3, 6. ὅπου ἐὰν ὦ, all. probante Mu-

Mureto, ἄν. Sed Steph. defendit ἐάν. Απ. 3, 10, 12. ᾧ ἐὰν ἁρμόττῃ, vbi Ern. malit ἄν, quia nec Xen. nec alius Atticus ita vtatur particula ἐάν. Idem ſentit Hindenb. Sed tamen ſic eſt ἐὰν Απ. 4, 2, 29. ὅσαι ἐὰν — πολεμήσωσι, etſi Valckenar. dicit, more Xen. ſcribendum ὅσαι ἄν. it. Ιερ. 1, 14. πάντα ὅσα ἐὰν λέγητε, καὶ ὅσα ἐὰν ποιῆτε. „Niſi, inquit Hindenb. l. l. exquiſitius et more Atticorum tempus et rem relatiue ſimul expreſſam eſſe putemus." Saepe ſic eſt in N. T. Sed Atticorum etiam exempla habet Zeun. ad Viger. p. 501. Legitur etiam ἐὰν pro ἐπειδάν. v. ibi nr. 2.

ἐᾶν, ¶ 1) *permittere.* c. inf. omiſſo acc. Π. 1, 4, 26. imperatiu. ἔα ἔχειν, εἴ τῳ τι ἐγὼ δέδωκα. c. acc. et inf. Π. 1, 4, 9. ἐᾶσαι αὐτὸν δοῦναι τῷ πάππῳ. 3, 1. 4. τὰς γυναῖκας — οὐκ ἀπήλασεν, ἀλλ' εἴα ἀκούειν. 5, 4, 12. ἕτοιμος εἴη ἐᾶν (Intell. ἐργάζεσθαι) τοὺς ἐργαζομένους τὴν γῆν — εἰ καὶ — βούλοιτο ἐᾶν ἐργάζεσθαι τοὺς — ἐργάτας — ἣν καὶ δύνῃ κωλύειν — ἐγὼ πολλήν σοι γῆν ἐάσειν ἐνεργὸν εἶναι. 6, 1, 23. ἐὰν ἐμὲ ἐάσῃς πέμψαι. 6, 4, 3. εἴ με ἐάσειε πέμψαι. 7, 5, 26. p. 455. Saepe cum ἔχειν. Π. 4, 5, 3. τὰ χρήματα τοὺς λαβόντας εἶα ἔχειν. 4, 6, 3. A. 1, 4, 7. E. 4, 8, 9. εἰ ἐῴη αὐτὸν ἔχειν τὸ ναυτικόν. Well. et Morus e Leuncl. vitioſe dant ἐῴει. Vnde paſſiu. O. 20, 19. οἱ ἐώμενοι ῥᾳδιουργεῖν, *qui non impediuntur.* it. omiſſo inf. ſed ex oratione reliqua vel ex aliis locis ſupplendo. Π. 1, 4, 9. σὲ εἴων, np. διώκειν τὰ θηρία. A. 7, 4, 16. δεῖται — συστρατεύεσθαι· εἰ δὲ μή, αὐτὸν ἐᾶσαι, np. στρατεύεσθαι. E. 3, 1, 17. τοὺς πολίτας αὐτονόμους ἐᾶν. 3, 2, 15. εἰ αὐτονόμους ἐῴη τὰς πόλεις. 4, 8, 1. τὰς πόλεις ὡς — ἐάσαιεν αὐτονόμους. 5, 4, 1. αὐτονόμους ἐάσειν τὰς πόλεις. Sed plene E. 6, 4, 2. μή τις ἐῴη αὐτονόμους τὰς πόλεις εἶναι. Sic A. 7, 4, 18. τοὺς γέροντας οἴκοι ἐᾶν, np. μένειν. ¶ 2) *non facere, miſſum facere, intactum relinquere.* v. Periz. ad Ael. V. H. 2, 38. Π. 7, 5, 5. ταῦτα ἐῶμεν, ὅσα κρείττω ἐστὶ τῆς ἡμετέρας δυνάμεως. A. 7, 4, 6. in tranſitu ad alia: γελῶν ταῦτα μὲν εἶα· ἔδοξε δ' αὐτῷ — Σ. 6, 8. ταῦτα μὲν ἔα· ἀλλ' εἰπέ μοι. Ιπ. 5, 10. ταῦτα ἐᾶν χρή. c. ſubſt. E. 4, 6, 2. ἐάσαντες τὸν ἐν Πελοποννήσῳ πόλεμον — πολεμη-

μήσομεν ἐν Ἀκαρνᾶσι — ἢ εἰρήνην ποιησόμεθα. K. 5, 34. τὰ νάματα — ἐᾶν, *non adire.* Sic Π. 2, 4, 8. p. 131. πότερον κρεῖττον στρατεύεσθαι — ἢ ἐᾶσαι, ὑp. τὸν πόλεμον. c. adi. Αγ. 11, 8. ἐᾶν τὰ ἀλλότρια, *non eripere.* ¶ 3 *finere, praetermittere.* Et fic habet λιτότητος fpeciem, v. c. Λ. 11, 10. ἢν πολέμιοι προσίωσιν, οὐδὲ τοῦτο ἐῶσιν, h. e. *curant, proficiunt.* c. inf. Π. 3, 1, 17. ἤν τινα ἐᾷς ζῆν, *non interficis.* E. 2, 3, 15. συκοφάνται, παρ' ὧν χρήματα λαμβάνοιεν, ζῆν εἴων. c. adi. A. 1, 9, 10. οὐδὲν (all. οὐδενὶ) πώποτε ἀχάριστον εἴασε τὴν προθυμίαν, Σ. 8, 29. εἴα αὐτὰς θνητὰς εἶναι. ¶ 4) *per negligentiam committere vt* — Π. 1, 5, 7. p. 53. ἐῴη τὸν καρπὸν ἀσυγκόμιστον — καταῤῥεῖν. E. 6, 5, 38. p. 431. τοὺς τελευτήσαντας οὐκ εἴασαν ἀτάφους γενέσθαι — εἰ τοὺς ζῶντας μήτε ὑβρισθῆναι μήτε ἀπολέσθαι ἐάσοιτε. ¶ 5) μὴ ἐᾶν, *vetare, impedire.* E. 1, 7, 8. δεινὸν εἶναι, εἰ μή τις ἐάσει τὸν δῆμον πράττειν ὃ ἂν βούληται. Απ. 4, 8, 2. v. νόμος. it. οὐκ ἐᾶν, Π. 2, 2, 2. p. 104. ὁ μὲν κελεύει — ὁ δὲ οὐκ ἐᾷ. 3, 1, 6. οὐ γὰρ ἐᾷς ψεύδεσθαι. Αθ. 2, 18. κωμῳδεῖν τὸν δῆμον οὐκ ἐῶσιν — ἰδίᾳ δὲ κελεύουσιν. Sic quod E. 3, 5, 5. eft θύειν οὐκ εἴων, id 3, 3, 4. eft ἐκέλευον μὴ θύειν. 4, 3, 13. ἐᾶν τ' ἀπιέναι ἢ βούλοιντο ἐκέλευσε. καὶ ἀδικεῖν οὐκ εἴα. Sed 5, 1, 18. καταδύειν μὲν οὐδὲν εἴα στρογγύλων πλοίων — εἰ δέ που τριήρη ἴδοιεν — ταύτην πειρᾶσθαι ἄπλουν ποιεῖν, ad πειρᾶσθαι intelligi ἀπὸ τοῦ κοινοῦ debet ἐκέλευε, Valckenar. tamen ad Herodot. 7, 104. intelligi poffe putat εἴα. ¶ 6) οὐκ ἐᾶν, *verbis diffuadere,* Π. 1, 4, 14. οὐκ εἴα κελύειν, *precibus extorquebat f. impetrabat, ne impediret.* A. 7, 4, 6. οὐκ εἴα ὁ παῖς, ἀλλ' ἱκέτευε μηδὲ ἕτερον κατακαίνειν. E. 2, 1, 9. οὐκ εἴα ναυμαχεῖν. O. 20, 22. οὐδέποτε εἴα χῶρον ἐξειργασμένον ἀνεῖσθαι. v. Valcken. ad Herodot. 2, 30. ¶ 7) In var. lect. permutatur εἴα c. ἕνα. v. εἷς nr. 10.

ἔαρ, *ver.* E. 1, 3, 1. ἔαρος ἀρχομένου. 1, 4, 1. ἀρχομένου τοῦ ἔαρος. O. 16, 11. ἔαρος — τούτου τοῦ ἔργου ἀρκτέον. E. 4, 8, 7. ἅμα τῷ ἔαρι. §. 6. εἰς τὸ ἔαρ. K. 7, 1. πρὸς τὸ ἔαρ. it. fine praepof. K. 4, 11. τὸ ἔαρ, *vere.* cf. ἦρ. Periphrafis veris Π. 8, 6, 11. τὸν ἀμφὶ τὸ ἔαρ χρόνον. it. aliae for-

formulae, E. 5, 4, 47. ἐπεὶ δὲ τὸ ἔαρ ἐπέστη. it. ἐπειδὴ ἔ ρ ὑπέφαινε, E. 3, 4, 16. Αγ. 1, 25. quod Valcken. ad Herodot. 8, 130. reſpondere dicit formulae Liuianae *ver appetebat.*

ἐαρίζειν (poet. Port.), *tempus vernum transigere.* A. 3, 5, 9. Cf. Poll. 1, 62.

ἐαρινὸς, *vernus.* Π. 8, 6, 11. ἐν ἐαρινῷ θάλπει καὶ ψύχει.

ἐατέον, v. ἐκτέον.

ἑαυτοῦ, ἑαυτῆς, ἑαυτῶν, ¶ 1) *ſui.* ἑαυτοῦ βελτίω v. in βελτ. Π. 1, 1, 4. οἱ δι' ἑαυτῶν κτησάμενοι, np. ἀρχὰς, *ſuo Marte.* Oppon. οἱ πατρίους παρειληφότες. ¶ 2) Indicat ius vel poſſesſionem. E. 7, 4, 12. Λασιῶνα τὸ παλαιὸν ἑαυτῶν ὄντα. Αγ. 1, 33. τὴν Ἀσίαν ἑαυτῶν ποιοῦνται, *ſibi vindicant.* Paulo aliter E. 3, 3, 2. ὅν τινα καλεῖς πατέρα, οὐκ ἔφη σὲ εἶναι ἑαυτοῦ, np. filium. Sic K. 9, 3. de cerua: τὸν ἑαυτῆς, np. hinnulum. Ante Steph. legebatur αὐτῆς. ¶ 3) c. artic. *ſuus.* Π. 4, 2, 15. ἐν τῇ ἑαυτῶν χώρα. Sic omiſſo aliquo ſubſtantiuo, Cf. ὁ, ἡ, τὸ nr. 11. b. q. etc. Π. 3, 2, 3. ἐσήμαινον τοῖς ἑαυτῶν. 6, 3, 2. ἐπεμελοῦντο ἕκαστος dux τῶν ἑαυτοῦ. Sic 7, 2, 3. A. 1, 2, 15. et 3, 4, 27. bis. E. 3, 2, 4. θάψαντες τοὺς ἑαυτῶν. it. neutr. Π. 8, 1, 6. λαμβάνειν τὰ ἑαυτοῦ, *quae iure ad ſe pertinerent, non aliena.* 8, 5, 3. ἀνατιθέασιν ἐπὶ τὰ ἑαυτοῦ, np. ὑποζύγια. A. 3, 1, 11. τὰ ἑαυτῶν καλῶς παρεσκευάσθαι, np. ad bellum. 5, 5, 10. σκηνοῦσι — τὰ ἑαυτῶν δαπανῶντες, *ſumtu ſuo, non hoſtium, et ſine ſtipendiis.* 7, 7, 25. τὰ σὰ, *regnum tuum* — τὰ ἑαυτῶν, *militum ſtipendia.* Απ. 1, 2, 61. δαπανῶν τὰ ἑαυτοῦ dicitur Socrates, qui ſine didactro docebat. 2, 9, 1. τὰ ἑαυτοῦ πράττειν. Leuncl. *priuatus viuere.* Erneſti: *ſuas res agere, nihil aliena curantem.* Probat hanc formulam Thomas p. 465. ſed reiicit τὰ ἴδια πράττειν. cf. Wetſt. ad 1 Theſſal. 4, 11. Sic de re familiari O. 9, 18. τὰ ἑαυτῆς. Paulo poſt τὰ οἰκεῖα ἀγαθά. cf. αὐτὸς nr. 19. et 20. Sed Π. 3, 1, 2. διεδίδρασκον ἐπὶ τὰ ἑαυτοῦ, eſt *in aedes ſuas.* Vnde E. 2, 4, 21. 28. ἀπιέναι ἐπὶ τὰ ἑαυτῶν, *pacem facere.* ¶ 4) c. ἀπὸ, *ſua ſponte.* Π. 5, 5, 12. οἱ μὲν καὶ αὐτοὶ ἀφ' ἑαυτῶν, οἱ δὲ ὡς κεκέλευστο. Sed margg. et Zeun. αὐτοὶ καθ' ἑαυτούς.

τούς. v. infra ἑαυτὸν n. 4. Απ. 2, 10, 3. καὶ τὸ κελευόμενον — ποιεῖν, καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ χρήσιμον εἶναι. cf. Abresch. ad Thucyd. 3, 33. it. c. ὑπὸ, A. 7, 1, 15. οἱ δ' αὐτοὶ ὑφ' ἑαυτῶν ταττόμενοι. Sed Iπ. 3, 9. de equis: βλάπτειν τοὺς πολεμίους ἀφ' ἑαυτῶν οὐκ ἐῶσι, *de se, eos a quibus insidentur.* ¶ 5) c. ἐπὶ, *seorsim.* A. 2, 4, 5. οἱ Ἕλληνες — αὐτοὶ ἐφ' ἑαυτῶν ἐχώρουν. v. Hutch. p. 149. Sed aliter E. 5, 1, 31. αὐτὴ ἐφ' ἑαυτῆς ἡ πόλις ἐγένετο, *libera, sui iuris.* Agitur de Corintho ab Argiuis liberata. Cf. ἐπὶ nr. 7. ¶ 6) pro σεαυτοῦ. v. Doruill. ad Charit. p. 159. et quos laudat Fischer. ad Weller. p. 171. sq. Π. 6, 1, 12. τινὲς ὑμῶν φοβηθεῖεν — πόῤῥω τῆς ἑαυτῶν φρουρεῖν. Potest tamen hic esse perf. tert. et referri ad τινές. 6, 2, 11. p. 374. τὰς ἑαυτῶν ἕκαστοι χώρας καταλάβητε. 6, 3, 11. p. 384. παράγγελλε τοῖς ἑαυτοῦ. E. 1, 7, 10. p. 58. ἑαυτῶν ὄντας τοὺς νόμους φυλάττοντες — πειρᾶσθε, *vestras leges.* Sed Fr. Portus vertit: *vestrum ius vestramque potestatem retinentes,* ita vt τοὺς νόμους retulerit tantum ad φυλάττοντες, et legerit ὄντες, cum εἶναι ἑαυτοῦ sit *sui iuris esse, non aliunde pendere.* Απ. 1, 4, 9. ἑαυτοῦ σύγε ψυχὴν ὁρᾷς. Ernestio placebat σεαυτοῦ. 2, 1, 31. ἐπαίνου ἑαυτῆς ἀνήκοος εἶ. Paulo post σαυτῆς, et Ern. hic quoque edidit ἐπαίνου σεαυτῆς. 2, 6, 35. bis. Hinc A. 7, 5, 3. et E. 4, 1, 15. pro τὰ σαυτοῦ margg. habent τὰ ἑαυτοῦ. et Απ. 2, 1, 30. τοὺς σαυτῆς φίλους, multi habent ἑαυτῆς. ¶ 7) E. 7, 4, 18. Πελληνεῖς - ἐπολέμουν τοῖς Ἀρκάσι, καὶ τῷ ἑαυτῶν παντὶ δήμῳ, Leunclau. corrigit αὐτῶν, quod absurdum sit, Pellenenses pugnasse dici cum suis. cf. ἑαυτῷ n. 2.

ἑαυτῷ, ἑαυτῇ, etc. *sibi.* ¶ 1) Pertinet ad loquentem, σφίσι ad verbum. Π. 3, 3, 29. p. 198. γυναῖκες — ἱκετεύουσαι — ἀμῦναι καὶ τέκνοις καὶ ἑαυταῖς καὶ σφίσιν αὐτοῖς. Sed Zeun ex Cod. Guelf. et Zonara edidit καὶ αὐταῖς καὶ τέκνοις καὶ σφ. αὐτ. ¶ 2) pro αὐτῷ. Π. 1, 1, 5. ἐθνῶν ἦρξεν οὐδ' ἑαυτῷ ὁμογλώττων. E. 1, 4, 6. p. 28. ὑπάρχειν ἑαυτῷ — vbi, quia durum videtur, Morus legit αὐτῷ. v. αὐτὸς n. 19. sq. et mox ἑαυτόν. ¶ 3) ἑαυτοῖς pro ἀλλήλοις, Απ. 3, 5, 2. εὐμενεστέρους δὲ

ποτέρους ἑαυτοῖς εἶναι νομίζεις. §. 16. ἀντὶ τοῦ συνεργεῖν ἑαυτοῖς — φθονοῦσιν ἑαυτοῖς μᾶλλον ἢ τοῖς ἄλλοις. Sic accuſ. 2, 7, 12. ἀντὶ ὑφορωμένων ἑαυτοὺς ἡδέως ἀλλήλους ἑώρων. K 6, 15. ἑαυτὰς παρχθέουσαι. ¶ 4) *ἐν ἑαυτῷ γενέσθαι, ad ſe redire.* v. interpp. ad Act. 12, 11. Abreſch. ad Aeſchyl. p. 175. et Doruill. ad Char. p. 345. A. 1, 5. 15. Clearchus, qui antea ἐχαλέπαινε, ἐν ἑαυτῷ ἐγένετο. ¶ 5) ἐν ἑαυτῷ ἔχειν, *ſtatuere ſecum, putare.* Π. 2, 3. 2. ὅταν ἐν ἑαυτοῖς ἔχωσιν ἕκαστοι, οὐδὲν ἑπόμενον. Mrgg. ἐν ἑ. ἕκ. διανοῶνται. ¶ 6) ἐφ' ἑαυτοῖς, *per ſe.* Λ. 12, 5. γυμνάζεσθαι — ὥστε μεγαλοπρεπεστέρους μὲν αὐτοὺς ἐφ' ἑαυτοῖς γίγνεσθαι, ἐλευθεριωτέρους δὲ τῶν ἄλλων. Leuncl. et all. *inter ſe,* quod non placet. Imo eſt *non comparati cum aliis.* ¶ 7) ὑφ' ἑαυτῷ ποιεῖσθαι, *ſibi ſubiicere.* Aγ. 8, 6. ¶ 8) παρ' ἑαυτῷ, *domi ſuae.* Aπ. 3, 13. 3.

ἑαυτὸν — ¶ 1) *ſe.* ἑαυτὸν γιγνώσκειν, ἑαυτ. ἐξετάζειν, v. in γιγν. et ἐξετ. A. 2, 5, 6. ἐβούλετο ἅπαν τὸ στράτευμα πρὸς ἑαυτὸν ἔχειν τὴν γνώμην. Hutch. *inclinatis ad eum eſſe animis.* Similiter etiam Morus in v. ἔχειν et Zeun. in v. γνώμη. Fortaſſis rectius: *eiusdem ſententiae eſſe.* Nam ſequitur: τῶν δὲ στρατιωτῶν ἀντέλεγόν τινες. Laudat Hutchinſ. Thucydidis lib. 3. ab init. ſed ibi nihil inueni, quod huc pertineret. Aγ. 8, 6. πάντα ἐπειρᾶτο πρὸς ἑαυτὸν ἀθροίζειν. ¶ 2) καθ' ἑαυτὸ, *per ſe, ſolum et ſimpliciter ſpectatum.* Aπ. 3, 10, 12. ¶ 3) οἱ καθ' ἑαυτὸν, a) *ſui* vel *proximi.* Π. 6, 3, 11. p. 384. cf. κατὰ c. acc. nr. 6. b) *homines ſuae aetatis.* Aπ. 3, 5, 10. 11. Cf. κατὰ c. acc. nr. 4. c) *ſibi oppoſiti.* A. 1, 10, 3. διώκοντες τοὺς καθ' ἑαυτούς. Ibid. τὸ καθ' ἑαυτοὺς, vt 1. 8, 15. (vbi perperam Leuncl. *a parte ſua*) Aγ. 2, 11. et E. 4, 3, 10. in quo tamen loco legitur τὸ καθ' αὑτούς. Vnde non opus eſt, vt in anab. cum Steph. legatur τοὺς καθ' ἑ. Nam intelligi debet κέρας vel στῖφος. v. Hutch. ad A. p. 85. ¶ 4) αὐτοὶ καθ' ἑαυτοὺς, *ſoli, ſeorſim.* v. interpp. ad Act. 28, 16. Π. 7, 4, 7. A. 6, 2, 6. 8. Aπ. 3, 5, 4. 11. quo vltimo in loco eſt *ſine ſociis.* Referri huc poteſt Aπ. 4, 2, 6. μὴ πειρῶνται ποιεῖν — καθ' ἑαυτοὺς, *ſine magiſtris,*

ſtris, ἀλλὰ παρὰ τοῖς ἀρίστοις δοκοῦσιν εἶναι. Cf. ἑαυτοῦ nr. 4. ¶ 5) ἑαυτὸν pro αὐτὸν. Απ. 1, 2, 52. οὕτω διατιθέναι τοὺς συνόντας, ὥστε μηδαμοῦ εἶναι τοὺς ἄλλους πρὸς ἑαυτόν. Ern. malit αὐτόν. 3, 12, 8. αἰσχρὸν γηρᾶσαι πρὶν ἰδεῖν ἑαυτὸν, ποῖος γένοιτο. Vpton. ad Arrian. p. 267. mauult αὐτόν. 4, 4, 20. τοὺς μισοῦντας ἑαυτοὺς διώκειν. Hindenb. putauit αὐτούς. Sed addit, poni etiam ſaepe pro aliis pronominibus non reciprocis, et ſic eſſe 2, 6, 5. τοὺς εὐεργετοῦντας ἑαυτὸν, et 2, 7, 9. ἀχθόμενον ἐφ' ἑαυταῖς. — Omnino ἑαυτοῦ etc. ſaepe permutatur cum αὐτοῦ vel αὑτοῦ. Cf. αὐτὸς nr. 19. et 20. Π. 1, 4, 17. ἑλκύνειν πρὸς ἑαυτόν. Suid. αὐτόν. §. 24. ἐπὶ τῇ θέᾳ τῇ ἑαυτοῦ. Zeun. ex Ald. et Guelf. αὐτοῦ. 1, 6, 14. ἑαυτῇ ἀγαθά. Stob. αὐτοῖς, quia στρατιὰ eſt collectiuum. 2, 2, 5. ἐπὶ τῷ ἑαυτῶν κέρδει. Stob. αὐτ. 4, 2, 1. πρὸ ἑαυτῶν. Iunt. et Cod. Guelf. αὐτ. §. 8. τοὺς συμμάχους ἑαυτῶν — μικρὰν ἑαυτῶν ῥοπήν. Marg. Leuncl. et cod. G. vtroque loco αὐτ. §. 12. p. 217. μηδὲν ἀγαθὸν ἑαυτοῖς. Cod. G. ἀγαθὸν αὐτοῖς μηδ. §. 15. τῶν — καταλαμβανόντων ἑαυτούς. Cod. G. et Zonar. αὐτ. 5, 3, 12. ὅπως ἑαυτοῖς πρόβολος εἴη. Cod. G. αὐτ. 5, 4, 16. p. 318. ὑποπτεύσῃ βελτίονα ἑαυτοῦ εἶναι — πονηροτέροις ἑαυτοῦ ξυμμάχοις. Iunt. αὐτοῦ. 8, 1, 13. περὶ ἑαυτόν. Cod. G. π. αὐτ. A. 1, 2, 14. ἐπιδεῖξαι τὸ στράτευμα ἑαυτῇ. 2 codd. αὐτῇ. 2, 5, 11. ἑαυτοῦ γὰρ εἶναι. 2 codd. αὐτ. E. 7, 5, 22. τὸ περὶ ἑαυτὸν ἔμβολον. all. αὐτοῦ, all. αὑτοῦ. ¶ 6) ἑαυτοὺς pro ἀλλήλους. v. ἑαυτῷ nr. 3.

ἑβδομαῖος, *ſeptimo die aliquid agens vel patiens.* E 5, 3, 19. ἑβδομαῖος ἀφ' οὗ ἔκαμεν, — ἐτελεύτησεν.

τὸ ἕβδομον, *ſeptimum, ſeptima vice.* Π. 8, 7, 1.

Ἐβοζέλμιος, *Ebozelmius,* interpres Seuthis ad Xenophontem miſſus, A. 7, 6, 31. Cod. Guelf. Ἐβολζέμιον. Cod. Eton. Ἀβροζέλμην. Cod. Par. Ἀβραζέλμην.

ἔγγαια, np. κτήματα, *poſſeſſiones intra Atticae fines.* Σ. 4, 31. vbi v. Bach. cf. ὑπερόρια.

ἐγγίγνεσθαι et ἐγγίνεσθαι, ¶ 1) *innaſci, ineſſe.* Dicitur de variis animi affectionibus. Iungitur et oppon. τῷ ἐμφύεσθαι. v. ἐμφ. c. dat. Π. 2, 1, 12. τὸ

Ad errores meos pertinet etiam, quod in praefatione p. 12. libros Gailianos: *Extraits de Lucien et de Xénophon*, nusquam in Harlesiana editione bibliothecae Graecae Fabricianae memorari dixi, praeterquam in capite de Luciano. Extat enim eorum indicium recte etiam in capite de Xenophonte Vol. III. p. 24. In secundo volumine

p. 20. lin. 16. reponas, quaeso, Thom. pro Thm.

— 114.			—	מבין רגלים	- מבית רגליס
— 475.	lin.	21.	—	factam	- fatam
— 480.	—	36.	—	16.	- 6.
— 642.	—	26.	—	fortitudo	- fortiduto
— 655.	—	3.	—	חרטם	- חרטם

Scripsi Gerae, pridie Idus Decembr. A. C.

CIϽIϽCCCI.

E

ἑάλωκα, v. ἁλίσκειν.
ἐάν, comitem habet coniunctiuum. v. Thom. Mg. p. 267. Significat ¶ 1) i. q. ἤν. v. c. Ἀγ. 1, 7. ἐὰν δῶσιν αὐτῷ. E. 3, 4, 2. ἢν αὐτῷ δῶσι. Σ. 8, 35. ἐὰν καὶ ὀρεχθῇ τις σώματος. Hic non abundat καί, sed est *adeo*. A. 5, 7, 17. μὴ ἀσφαλὲς εἶναι, ἐὰν μὴ σὺν ἰσχύϊ ἀφικνεῖσθαι, *nisi*. Ἱπ. 8, 20. ἐνέδραις ἐμπίπτοντες, — καὶ ἐὰν πολὺ πλείους ὦσι, *etiamsi*. Leuncl. e codice suo mauult κἂν. ¶ 2) *num*. Ἀπ. 4, 4, 12. v. σκέπτεσθαι. ¶ 3) ἐάν τε — ἐάν τε, *siue* — *siue*. A. 7, 3, 19. ὁποῖον — συμφέροι, ἐάν τε ὁπλιτικόν, ἐάν τε ἱππικόν. c. coni. Ἀθ. 3, 5. ἐάν τι ἀδίκημα γίγνηται, ἐάν τε ὑβρίζωσι, ἐάν τε ἀσεβήσωσι. Ἀπ. 3, 9, 7. de quo tamen loco cf. τε nr. 13. K. 6, 18. ἐάν τε ἑαλωκὼς ᾖ, ἐάν τε μή, δηλούτω. Sic in fine, addito μή, E. 1, 7, 10. p. 56. διαψηφίζεσθαι, ἐάν τε ἀδικεῖν δοκῶσι, ἐάν τε μή. it. c. ἤν τε, Π. 3, 3, 9. p. 180. ἴσοι ἔχονται, ἐάν τε ἐνθάδε ὑπομένωμεν, ἐάν τε ὑπαντῶμεν αὐτοῖς. ἴσοι δὲ ἡμεῖς — ἤν τε ἐνθάδε — δεχώμεθα, ἤν τε ἐπ' ἐκείνους ἰόντες — συνάπτωμεν. Sed semel positum ἐάν τε est *et si*. A. 3, 4, 21. Sic c. simplici ἤν τε, A. 4, 8, 11. ἐάν τε τις πιέζηται — ὁ πλησίον βοηθήσει· ἤν τε εἰς δύνηται ἀναβῆναι, οὐδεὶς μείνῃ. Nam si ἐάν τε et ἤν τε explicare volueris *siue* — *siue*, videtur γὰρ deesse post ἐάν τε. ¶ 4) ἐὰν permutatur c. ἄν. Inprimis post ὅς, ὅσος, ὡς et similia, vt Π. 5, 4, 17. ὡς ἐὰν δύνωμαι. all. ἄν. A. 1, 3, 6. ὅπου ἐὰν ὦ, all. probante Mu-

Mureto, ἄν. Sed Steph. defendit ἐάν. Απ. 3, 10, 12. ᾧ ἐὰν ἁρμόττῃ, vbi Ern. malit ἄν, quia nec Xen. nec alius Atticus ita vtatur particula ἐάν. Idem ſentit Hindenb. Sed tamen ſic eſt ἐὰν Απ. 4, 2, 29. ὅσαι ἐὰν — πολεμήσωσι, etſi Valckenar. dicit, more Xen. ſcribendum ὅσαι ἄν. it. Ιερ. 1, 14. πάντα ὅσα ἐὰν λέγητε, καὶ ὅσα ἐὰν ποιῆτε. „Niſi, inquit Hindenb. l. l. exquiſitius et more Atticorum tempus et rem relatiue ſimul expreſſam eſſe putemus." Saepe ſic eſt in N. T. Sed Atticorum etiam exempla habet Zeun. ad Viger. p. 501. Legitur etiam ἐὰν pro ἐπειδάν. v. ibi nr. 2.

ἐᾶν, ¶ 1) *permittere*. c. inf. omiſſo acc. Π. 1, 4, 26. imperatiu. ἔα ἔχειν, εἴ τῳ τι ἐγὼ δέδωκα. c. acc. et inf. Π. 1, 4, 9. ἐᾶσαι αὐτὸν δοῦναι τῷ πάππῳ. 3, 1. 4. τὰς γυναῖκας — οὐκ ἀπήλασεν, ἀλλ' εἴα ἀκούειν. 5, 4, 12. ἕτοιμος εἴη ἐᾷν (Intell. ἐργάζεσθαι) τοὺς ἐργαζομένους τὴν γῆν — εἰ καὶ — βούλοιτο ἐᾷν ἐργάζεσθαι τοὺς — ἐργάτας — ἣν καὶ δύνῃ κωλύειν — ἐγὼ πολλήν σοι γῆν ἐάσω ἐνεργὸν εἶναι. 6, 1, 23. ἐὰν ἐμὲ ἐάσῃς πέμψαι. 6, 4, 3. εἴ με ἐάσειε πέμψαι. 7, 5, 26. p. 455. Saepe cum ἔχειν, Π. 4, 5, 3. τὰ χρήματα τοὺς λαβόντας εἴα ἔχειν. 4, 6, 3. A. 1, 4, 7. E. 4, 8, 9. εἰ ἐῴη αὐτὸν ἔχειν τὸ ναυτικόν. Welſ. et Morus e Leuncl. vitioſe dant ἐῴει. Vnde paſſiu. O. 20, 19. οἱ ἐώμενοι ῥᾳδιουργεῖν, *qui non impediuntur*. it. omiſſo inf. ſed ex oratione reliqua vel ex aliis locis ſupplendo. Π. 1, 4, 9. σὲ εἴων, np. διώκειν τὰ θηρία. A. 7, 4, 16. δεῖται — συστρατεύεσθαι· εἰ δὲ μή, αὐτὸν ἐᾶσαι, np. στρατεύεσθαι. E. 3, 1, 17. τοὺς πολίτας αὐτονόμους ἐᾷν. 3, 2, 15. εἰ αὐτονόμους ἐῴη τὰς πόλεις. 4, 8, 1. τὰς πόλεις ὡς — ἐάσαιεν αὐτονόμους. 5, 4, 1. αὐτονόμους ἐάσειν τὰς πόλεις. Sed plene E. 6, 4, 2. μή τις ἐῴη αὐτονόμους τὰς πόλεις εἶναι. Sic A. 7, 4, 18. τοὺς γέροντας οἴκοι ἐᾷν, np. μένειν. ¶ 2) *non facere, miſſum facere, intactum relinquere*. v. Periz. ad Ael. V. H. 2, 38. Π. 7, 5, 5. ταῦτα ἐῶμεν, ὅσα κρείττω ἐστὶ τῆς ἡμετέρας δυνάμεως. A. 7, 4, 6. in tranſitu ad alia: γελῶν ταῦτα μὲν εἴα· ἔδοξε δ' αὐτῷ — Σ. 6, 8. ταῦτα μὲν ἔα· ἀλλ' εἰπέ μοι. Ιπ. 5, 10. ταῦτα ἐᾷν χρή. c. ſubſt. E. 4, 6, 2. ἐάσαντες τὸν ἐν Πελοποννήσῳ πόλεμον — πολεμη-

μήσομεν ἐν Ἀκαρνᾶσι — ἢ εἰρήνην ποιησόμεθα. K. 5, 34. τὰ νάματα — ἐᾶν, non adire. Sic Π. 2, 4, 8. p. 131. πότερον κρεῖττον στρατεύεσθαι — ἢ ἐᾶσαι, sup. τὸν πόλεμον. c. adi. Ἀγ. 11, 8. ἐᾶν τὰ ἀλλότρια, non eripere. ¶ 3 finere, praetermittere. Et sic habet λιτότητος speciem, v. c. Λ. 11, 10. ἣν πολέμιοι προσίωσιν, οὐδὲ τοῦτο ἐῶσιν, h. e. curant, proficiunt. c. inf. Π. 3, 1, 17. ἣν τινα ἐᾷς ζῆν, non interficis. E. 2, 3, 15. συκοφάνται, παρ' ὧν χρήματα λαμβάνοιεν, ζῆν εἴων. c. adi. A. 1, 9, 10. οὐδὲν (all. οὐδενὶ) πώποτε ἀχάριστον εἴασε τὴν προθυμίαν, Σ. 8, 29. εἴα αὐτὰς θνητὰς εἶναι. ¶ 4) per negligentiam committere vt — Π. 1, 5, 7. p. 53. ἐῴη τὸν καρπὸν ἀσυγκόμιστον — καταῤῥεῖν. E. 6, 5, 38. p. 431. τοὺς τελευτήσαντας οὐκ εἴασαν ἀτάφους γενέσθαι — εἰ τοὺς ζῶντας μήτε ὑβρισθῆναι μήτε ἀπολέσθαι ἐάσοιτε. ¶5) μὴ ἐᾶν, vetare, impedire. E. 1, 7, 8. δεινὸν εἶναι, εἰ μή τις ἐάσει τὸν δῆμον πράττειν ὃ ἂν βούληται. Aπ. 4, 8, 2. v. νόμος. it. οὐκ ἐᾶν, Π. 2, 2, 2. p. 104. ὁ μὲν κελεύει — ὁ δὲ οὐκ ἐᾷ. 3. 1, 6. οὐ γὰρ ἐᾷς ψεύδεσθαι. Aθ. 2, 18. κωμῳδεῖν τὸν δῆμον οὐκ ἐῶσιν — ἰδίᾳ δὲ κελεύουσιν. Sic quod E. 3, 5, 5. est θύειν οὐκ εἴων, id 3, 3, 4. est ἐκέλευον μὴ θύειν. 4, 3, 13. ἐᾶν τ' ἀπιέναι ἢ βούλοιντο ἐκέλευσε, καὶ ἀδικεῖν οὐκ εἴα. Sed 5, 1, 18. καταδύειν μὲν οὐδὲν εἴα στρογγύλων πλοίων — εἰ δέ που τριήρη ἴδοιεν — ταύτην πειρᾶσθαι ἄπλουν ποιεῖν, ad πειρᾶσθαι intelligi ἀπὸ τοῦ κοινοῦ debet ἐκέλευε, Valckenar. tamen ad Herodot. 7, 104. intelligi posse putat εἴα. ¶ 6) οὐκ ἐᾶν, verbis dissuadere, Π. 1, 4, 14. οὐκ εἴα κωλύειν, precibus extorquebat s. impetrabat, ne impediret. A. 7, 4, 6. οὐκ εἴα ὁ παῖς, ἀλλ' ἱκέτευε μηδὲ ἕτερον κατακαίνειν. E. 2, 1, 9. οὐκ εἴα ναυμαχεῖν. O. 20, 22. οὐδέποτε εἴα χῶρον ἐξειργασμένον ἀνεῖσθαι. v. Valcken. ad Herodot. 2, 30. ¶ 7) In var. lect. permutatur εἴα c. ἕνα. v. εἷς nr. 10.

ἔαρ, ver. E. 1, 3, 1. ἔαρος ἀρχομένου. 1, 4, 1. ἀρχομένου τοῦ ἔαρος. O. 16, 11. ἔαρος — τούτου τοῦ ἔργου ἀρκτέον. E. 4, 8, 7. ἅμα τῷ ἔαρι. §. 6. εἰς τὸ ἔαρ. K. 7, 1. πρὸς τὸ ἔαρ. it. sine praepos. K. 4, 11. τὸ ἔαρ, vere. cf. ἦρ. Periphrasis veris Π. 8, 6, 11. τὸν ἀμφὶ τὸ ἔαρ χρόνον. it. aliae for-

formulae, E. 5, 4, 47. ἐπεὶ δὲ τὸ ἔαρ ἐπέστη. it. ἐπειδὴ ἔ ρ ὑπέφαινε, E. 3, 4, 16. Αγ. 1, 25. quod Valcken. ad Herodot. 8, 130. refpondere dicit formulae Liuianae *ver appetebat.*

ἐαρίζειν (poet. Port.), *tempus vernum transigere.* A. 3, 5, 9. Cf. Poll. 1, 62.

ἐαρινὸς, *vernus.* Π. 8, 6, 11. ἐν ἐαρινῷ θάλπει καὶ ψύχει.

ἐατέον. v. ἐκτέον.

ἑαυτοῦ, ἑαυτῆς, ἑαυτῶν, ¶ 1) *fui.* ἑαυτοῦ βελτίω v. in βελτ. Π. 1, 1, 4. οἱ δι' ἑαυτῶν κτησάμενοι, np. ἀρχὰς, *fuo Marte.* Oppon. οἱ πατρίους παρειληφότες. ¶ 2) Indicat ius vel poffesfionem. E. 7, 4, 12. Λασιῶνα τὸ παλαιὸν ἑαυτῶν ὄντα. Αγ. 1, 33. τὴν Ἀσίαν ἑαυτῶν ποιοῦνται, *fibi vindicant.* Paulo aliter E. 3, 3, 2. ὄν τινα καλεῖς πατέρα, οὐκ ἔφη σὲ εἶναι ἑαυτοῦ, np. filium. Sic K. 9, 3. de cerua: τὸν ἑαυτῆς, np. hinnulum. Ante Steph. legebatur αὐτῆς. ¶ 3) c. artic. *fuus.* Π. 4, 2, 15. ἐν τῇ ἑαυτῶν χώρᾳ. Sic omiffo aliquo fubftantiuo, Cf. ὁ, ἡ, τὸ nr. 11. b. q. etc. Π. 3, 2, 3. ἐσήμαινον τοῖς ἑαυτῶν. 6, 3, 2. ἐπεμελοῦντο ἕκαστος dux τῶν ἑαυτοῦ. Sic 7, 2, 3. A. 1, 2, 15. et 3, 4, 27. bis. E. 3, 2, 4. θάψαντες τοὺς ἑαυτῶν. it. neutr. Π. 8, 1, 6. λαμβάνειν τὰ ἑαυτοῦ, *quae iure ad fe pertinerent, non aliena.* 8, 5, 3. ἀνατιθέασιν ἐπὶ τὰ ἑαυτοῦ, np. ὑποζύγια. A. 3, 1, 11. τὰ ἑαυτῶν καλῶς παρεσκευάσθαι, np. ad bellum. 5, 5, 10. σκηνοῦσι — τὰ ἑαυτῶν δαπανῶντες, *fumtu fuo, non hoftium, et fine ftipendiis.* 7, 7, 25. τὰ σὰ, *regnum tuum* — τὰ ἑαυτῶν, *militum ftipendia.* Απ. 1, 2, 61. δαπανῶν τὰ ἑαυτοῦ dicitur Socrates, qui fine didactro docebat. 2, 9, 1. τὰ ἑαυτοῦ πράττειν. Leuncl. *priuatus viuere.* Ernefti: *fuas res agere, nihil aliena curantem.* Probat hanc formulam Thomas p. 465. fed reiicit τὰ ἴδια πράττειν. cf. Wetft. ad 1 Theffal. 4, 11. Sic de re familiari O. 9, 18. τὰ ἑαυτῆς. Paulo poft τὰ οἰκεῖα ἀγαθά. cf. αὐτὸς nr. 19. et 20. Sed Π. 3, 1, 2. διεδίδρασκον ἐπὶ τὰ ἑαυτοῦ, eft *in aedes fuas.* Vnde E. 2, 4, 21. 28. ἀπιέναι ἐπὶ τὰ ἑαυτῶν, *pacem facere.* ¶ 4) c. ἀπὸ, *fua fponte.* Π. 5, 5, 12. οἱ μὲν καὶ αὐτοὶ ἀφ' ἑαυτῶν, οἱ δὲ ὡς κεκέλευστο. Sed margg. et Zeun. αὐτοὶ καθ' ἑαυτούς.

τούς. v. infra ἑαυτὸν n. 4. Απ. 2, 10, 3. καὶ τὸ κελευόμενον — ποιεῖν, καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ χρήσιμον εἶναι. cf. Abrefch. ad Thucyd. 3, 33. it. c. ὑπὸ, A. 7, 1, 15. οἱ δ' αὐτοὶ ὑφ' ἑαυτῶν ταττόμενοι. Sed Ιπ. 3, 9. de equis: βλάπτειν τοὺς πολεμίους ἀφ' ἑαυτῶν οὐκ ἐῶσι, *de fe, eos a quibus infidentur.* ¶ 5) c. ἐπὶ, *feorfim.* A. 2, 4, 5. οἱ Ἕλληνες — αὐτοὶ ἐφ' ἑαυτῶν ἐχώρουν. v. Hutch. p. 149. Sed aliter E. 5, 1, 31. αὐτὴ ἐφ' ἑαυτῆς ἡ πόλις ἐγένετο, *libera, fui iuris.* Agitur de Corintho ab Argiuis liberata. Cf. ἐπὶ nr. 7. ¶ 6) pro σεαυτοῦ. v. Doruill. ad Charit. p. 159. et quos laudat Fifcher. ad Weller. p. 171. fq. Π. 6, 1, 12. τινὲς ὑμῶν φοβηθεῖεν — πόῤῥω τῆς ἑαυτῶν φρουρεῖν. Poteft tamen hic effe perf. tert. et referri ad τινές. 6, 2, 11. p. 374. τὰς ἑαυτῶν ἕκαστοι χώρας καταλάβητε. 6, 3, 11. p. 384. παράγγελλε τοῖς ἑαυτοῦ. E. 1, 7, 10. p. 58. ἑαυτῶν ὄντας τοὺς νόμους φυλάττοντες — πειρᾶσθε, *veftras leges.* Sed Fr. Portus vertit: *veftrum ius veftramque poteftatem retinentes,* ita vt τοὺς νόμους retulerit tantum ad φυλάττοντες, et legerit ὄντες, cum εἶναι ἑαυτοῦ fit *fui iuris effe, non aliunde pendere.* Απ. 1, 4, 9. ἑαυτοῦ σύγε ψυχὴν ἐρᾷς. Erneftio placebat σεαυτοῦ. 2, 1, 31. ἐπαίνου ἑαυτῆς ἀνήκοος εἶ. Paulo poft σαυτῆς, et Ern. hic quoque edidit ἐπαίνου σεαυτῆς. 2, 6, 35. bis. Hinc A. 7, 5, 3. et E. 4, 1, 15. pro τὰ σαυτοῦ margg. habent τὰ ἑαυτοῦ. et Απ. 2, 1, 30. τοὺς σαυτῆς φίλους, multi habent ἑαυτῆς. ¶ 7) E. 7, 4, 18. Πελληνεῖς – ἐπολέμουν τοῖς Ἀρκάσι, καὶ τῷ ἑαυτῶν παντὶ δήμῳ, Leunclau. corrigit αὐτῶν, quod abfurdum fit, Pellenenfes pugnaffe dici cum fuis. cf. ἑαυτῷ n. 2.

ἑαυτῷ, ἑαυτῇ, etc. *fibi.* ¶ 1) Pertinet ad loquentem, σφίσι ad verbum. Π. 3, 3, 29. p. 198. γυναῖκες — ἱκετεύουσαι — ἀμῦναι καὶ τέκνοις καὶ ἑαυταῖς καὶ σφίσιν αὐτοῖς. Sed Zeun ex Cod. Guelf. et Zonara edidit καὶ αὐταῖς καὶ τέκνοις καὶ σφ. αὐτ. ¶ 2) pro αὐτῷ. Π. 1, 1, 5. ἐθνῶν ἦρξεν οὐδ' ἑαυτῷ ὁμογλώττων. E. 1, 4, 6. p. 28. ὑπάρχειν ἑαυτῷ — vbi, quia durum videtur, Morus legit αὐτῷ. v. αὐτὸς n. 19. fq. et mox ἑαυτόν. ¶ 3) ἑαυτοῖς pro ἀλλήλοις, Απ. 3, 5, 2. εὐμενεστέρους δὲ

ποτέ-

ποτέρους ἑαυτοῖς εἶναι νομίζεις. §. 16. ἀντὶ τοῦ συνεργεῖν ἑαυτοῖς — φθονοῦσιν ἑαυτοῖς μᾶλλον ἢ τοῖς ἄλλοις. Sic accuſ. 2, 7, 12. ἀντὶ ὑφορωμένων ἑαυτοὺς ἡδέως ἀλλήλους ἑώρων. Κ 6, 15. ἑαυτὰς παραθέουσαι. ¶ 4) ἐν ἑαυτῷ γενέσθαι, *ad ſe redire*. v. interpp. ad Act. 12, 11. Abreſch. ad Aeſchyl. p. 175. et Doruill. ad Char. p. 345. A. 1, 5. 15. Clearchus, qui antea ἐχαλέπαινε, ἐν ἑαυτῷ ἐγένετο. ¶ 5) ἐν ἑαυτῷ ἔχειν, *ſtatuere ſecum, putare*. Π. 2, 3. 2. ὅταν ἐν ἑαυτοῖς ἔχωσιν ἕκαστοι, οὐδὲν ἑσόμενον. Mrgg. ἐν ἑ. ἕκ. διανοῶνται. ¶ 6) ἐφ' ἑαυτοῖς, *per ſe*. Λ. 12, 5. γυμνάζεσθαι — ὥστε μεγαλοπρεπεστέρους μὲν αὐτοὺς ἐφ' ἑαυτοῖς γίγνεσθαι, ἐλευθεριωτέρους δὲ τῶν ἄλλων. Leuncl. et all. *inter ſe*. quod non placet. Imo eſt *non comparati cum aliis*. ¶ 7) ὑφ' ἑαυτῷ ποιεῖσθαι, *ſibi ſubiicere*. Αγ. 8, 6. ¶ 8) παρ' ἑαυτῷ, *domi ſuae*. Απ. 3, 13. 3.

ἑαυτὸν — ¶ 1) *ſe*. ἑαυτὸν γιγνώσκειν, ἑαυτ. ἐξετάζειν, v. in γιγν. et ἐξετ. A. 2, 5, 6. ἐβούλετο ἅπαν τὸ στράτευμα πρὸς ἑαυτὸν ἔχειν τὴν γνώμην. Hutch. *inclinatis ad eum eſſe animis*. Similiter etiam Morus in v. ἔχειν et Zeun. in v. γνώμη. Fortaſſis rectius: *eiusdem ſententiae eſſe*. Nam ſequitur: τῶν δὲ στρατιωτῶν ἀντέλεγόν τινες. Laudat Hutchinſ. Thucydidis lib. 3. ab init. ſed ibi nihil inueni, quod huc pertineret. Αγ. 8, 6. πάντα ἐπειρᾶτο πρὸς ἑαυτὸν ἀθροίζειν. ¶ 2) καθ' ἑαυτὸ, *per ſe, ſolum et ſimpliciter ſpectatum*. Απ. 3, 10, 12. ¶ 3) οἱ καθ' ἑαυτὸν, a) *ſui* vel *proximi*. Π. 6, 3, 11. p. 384. cf. κατὰ c. acc. nr. 6. b) *homines ſuae aetatis*. Απ. 3, 5, 10. 11. Cf. κατὰ c. acc. nr. 4. c) *ſibi oppoſiti*. A. 1, 10, 3. διώκοντες τοὺς καθ' ἑαυτούς. Ibid. τὸ καθ' ἑαυτοὺς, vt 1, 8, 15. (vbi perperam Leuncl. *a parte ſua*) Αγ. 2, 11. et E. 4, 3, 10. in quo tamen loco legitur τὸ καθ' αὑτούς. Vnde non opus eſt, vt in anab. cum Steph. legatur τοὺς καθ' ἑ. Nam intelligi debet κέρας vel στῖφος. v. Hutch. ad A. p. 85. ¶ 4) αὐτοὶ καθ' ἑαυτοὺς, *ſoli, ſeorſim*. v. interpp. ad Act. 28, 16. Π. 7, 4, 7. A. 6, 2, 6. 8. Απ. 3, 5, 4. 11. quo vltimo in loco eſt *ſine ſociis*. Referri huc poteſt Απ. 4, 2, 6. μὴ πειρῶνται ποιεῖν — καθ' ἑαυτοὺς, *ſine magiſtris*,

ſtris, ἀλλὰ παρὰ τοῖς ἀρίστοις δοκοῦσιν εἶναι. Cf. ἑαυτοῦ nr. 4. ¶ 5) ἑαυτὸν pro αὐτὸν. Απ. 1, 2, 52. οὕτω διατιθέναι τοὺς συνόντας, ὥστε μηδαμοῦ εἶναι τοὺς ἄλλους πρὸς ἑαυτόν. Ern. malit αὐτόν. 3, 12, 8. αἰσχρὸν γηρᾶσαι πρὶν ἰδεῖν ἑαυτὸν, ποῖος γένοιτο. Vpton. ad Arrian. p. 267. mauult αὐτόν. 4, 4, 20. τοὺς μισοῦντας ἑαυτοὺς διώκειν. Hindenb. putauit αὐτούς. Sed addit, poni etiam ſaepe pro aliis pronominibus non reciprocis, et ſic eſſe 2, 6, 5. τοὺς εὐεργετοῦντας ἑαυτὸν, et 2, 7, 9. ἀχθόμενον ἐφ' ἑαυταῖς. — Omnino ἑαυτοῦ etc. ſaepe permutatur cum αὐτοῦ vel αὑτοῦ. Cf. αὐτὸς nr. 19. et 20. Π. 1, 4, 17. ἑλκύνειν πρὸς ἑαυτόν. Suid. αὐτόν. §. 24. ἐπὶ τῇ θέᾳ τῇ ἑαυτοῦ. Zeun. ex Ald. et Guelf. αὐτοῦ. 1, 6, 14. ἑαυτῇ ἀγαθά. Stob. αὐτοῖς, quia στρατιὰ eſt collectiuum. 2, 2, 5. ἐπὶ τῷ ἑαυτῶν κέρδει. Stob. αὐτ. 4, 2, 1. πρὸ ἑαυτῶν. Iunt. et Cod. Guelf. αὐτ. §. 8. τοὺς συμμάχους ἑαυτῶν — μικρὰν ἑαυτῶν ῥοπήν. Marg. Leuncl. et cod. G. vtroque loco αὐτ. §. 12. p. 217. μηδὲν ἀγαθὸν ἑαυτοῖς. Cod. G. ἀγαθὸν αὐτοῖς μηδ. §. 15. τῶν — καταλαμβανόντων ἑαυτούς. Cod. G. et Zonar. αὐτ. 5, 3, 12. ὅπως ἑαυτοῖς πρόβολος εἴη. Cod. G. αὐτ. 5, 4, 16. p. 318. ὑποπτεύσῃ βελτίονα ἑαυτοῦ εἶναι — πονηροτέροις ἑαυτοῦ ξυμμάχοις. Iunt. αὐτοῦ. 8, 1, 13. περὶ ἑαυτόν. Cod. G. π. αὐτ. A. 1, 2, 14. ἐπιδεῖξαι τὸ στράτευμα ἑαυτῇ. 2 codd. αὐτῇ. 2. 5, 11. ἑαυτοῦ γὰρ εἶναι. 2 codd. αὐτ. E. 7, 5, 22. τὸ περὶ ἑαυτὸν ξύμβολον. all. αὐτοῦ, all. αὐτοῦ. ¶ 6) ἑαυτοὺς pro ἀλλήλους. v. ἑαυτῷ nr. 3.

ἑβδομαῖος, *ſeptimo die aliquid agens vel patiens.* E 5, 3, 19. ἑβδομαῖος ἀφ' οὗ ἔκαμεν, — ἐτελεύτησεν.

τὸ ἕβδομον, *ſeptimum, ſeptima vice.* Π. 8, 7, 1.

Ἐβοζέλμιος, *Ebozelmius*, interpres Seuthis ad Xenophontem miſſus, A. 7, 6, 31. Cod. Guelf. Ἐβολζέμιον. Cod. Eton. Ἀβροζέλμην. Cod. Par. Ἀβραζέλμην.

ἔγγαια, np. κτήματα, *poſſeſſiones intra Atticae fines.* Σ. 4, 31. vbi v. Bach. cf. ὑπερορία.

ἐγγίγνεσθαι et ἐγγίνεσθαι, ¶ 1) *innaſci, ineſſe.* Dicitur de variis animi affectionibus. Iungitur et oppon. τῷ ἐμφύεσθαι. v. ἐμφ. c. dat. Π. 2, 1, 12.

τὸ

τὸ αἰσχύνεσθαι πᾶσιν ἐδόκει ἐγγίνεσθαι. 3, 3, 24. p. 192. εἰ μέλλουσι τοιαῦται διάνοιαι ἐγγενήσεσθαι (all. ἐντραφήσεσθαι, all. ἐγγραφήσεσθαι) ἀνθρώποις — ἕως ἂν ἐγγένηται αὐτοῖς — νομίζειν. 5, 1, 11. ταῖς μελίτταις ἔρως τοῦ ἄρχεσθαι ὑπ' ἐκείνου (τοῦ ἡγεμόνος) ἐγγίνεται. All. συγγεγένηται. Λ. 4, 2. οἷς μάλιστα φιλονεικία ἐγγεγένηται. Ιερ. 1, 30. Απ. 1, 2, 21. 2, 3, 4. Ο. 13, 11. δοκεῖ ἀθυμία ἐγγίγνεσθαι τοῖς ἀγαθοῖς, *oriri*. Σ. 8, 2. c. ἐν et 2 datt. Ιερ. 10, 2. ὥσπερ ἐν ἵπποις, οὕτω καὶ ἐν ἀνθρώποις τισὶν ἐγγίνεται — ὑβριστοτέροις εἶναι. ¶ 2) *excitari docendo*. Απ. 4, 3, 1. ᾤετο χρῆναι σωφροσύνην αὐτοῖς ἐγγενέσθαι. pro quo §. 17. σωφρονεστέρους τοὺς συνόντας παρεσκεύαζε. c. ὑπὸ, Ο. 21, 6. ἔστιν οἷς ἐγγίγνεται φιλοπονία τις — τῷ στρατεύματι ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν ἀρχόντων ἐγγίγνεται καὶ τὸ φιλοπονεῖν. ¶ 3) *esse alicubi, adesse*. E. 2, 3, 18. p. 100. καλὴν ἐγγενέσθαι ὀλιγαρχίαν, πρὶν — 7, 1, 12. ἐγγινόμενός τις Λυκομήδης — ἐνέπλησε — Leuncl. bene: *exortus est*. Λ. 5, 6. ὥστ' ἐκεῖ ἥκιστα — αἰσχρολογίαν ἐγγίγνεσθαι. Leuncl. *interueniat*. ¶ 4) *fieri*. E. 6, 3, 6. p. 385. ἐγγεγένηται ἁμαρτήματα καὶ ἀφ' ὑμῶν καὶ ἀφ' ἡμῶν. Sic ἐνεγένετο in nonnullis est pro ἐγένετο. v. γίγνεσθαι nr. 9. c.

ἐγγράφειν, *inscribere. In epistola*, Π. 8, 2, 10. ἐνέγραψε δὲ πρὸς πάντας, Υστάσπαν δέχεσθαι, *iussit*. *In animo*, vt ap. Latinos. Sic ἐγγραφήσεσθαι in aliis legi pro ἐγγενήσεσθαι, notauimus in ἐγγίγνεσθαι nr. 1.

ἐγγυᾷν, *tradere alteri promissum*: ἐγγυᾶσθαι, *se sponsorem alteri praebere, spondere*. Ammon: ἐγγυᾷ ὁ διδούς, ἐγγυᾶται ὁ λαμβάνων. In induciis, A. 7, 4, 9. θαῤῥεῖν ἐκέλευε, καὶ ἠγγυᾶτο μηδὲν αὐτοὺς κακὸν πείσεσθαι. In caussa capitis, E. 1, 7, 4. 12. it. de alio iureiurando, c. ἦ μὴν, 7, 4, 38. ἡ πόλις ἐγγυῷτο, ἦ μὴν παρέξειν —.

ἐγγυητής, *sponsor*. Πο. 3, 14. ὁλκάδας ἐκμισθοῦν ἐπ' ἐγγυητῶν. E. 1, 7, 12. in caussa capitis: ἐγγυητὰς καταστῆσαι. c. gen. E. 6, 2, 24. ἐγγυητὰς τῶν χρημάτων, *pro pecunia*, qua redimerentur captiui. 7, 2, 17. ἐγγυητὰς καθιστάντες τῶν ὑποζυγίων. c. ἦ μὴν, latente verbo promittendi, Π. 6, 2, 11. p. 374. γνωστῆρας προσαγαγὼν καὶ ἐγ-

ἐγγυητὰς, ἢ μὴν πορεύεσθαι. cf. ἔγγυος.

ἐγγύθεν, *e propinquo*. Π. 1, 6, 19. p. 81. ἐγγύθεν ταχὺ ἐπιγενήσεσθαι. Α. 4, 2, 16. ἐγγύθεν φεύγοντες, *etsi in fuga proxime ad hostes accederent*, vel potius *e loco hostibus propinquo fugam capessërent*. Απ. 2, 2, 12. ἄν τι σφαλλόμενος τύχῃς, εὐνοϊκῶς ἐγγύθεν βοηθῇ σοι, np. quia est in propinquo. Fort. *statim*.

ἔγγυος, *sponsor*. Moeris: ἔγγυον, Ἀττικῶς· ἐγγυητὴν, Ἑλληνικῶς. Sed in Xenophonte saepius legitur ἐγγυητής. v. supra. Πο. 4, 20. λαμβάνειν ἐγγύους παρὰ τῶν μισθουμένων. Leuncl. mauult ἐγγύας, h. e. *fidei iussiones*.

ἐγγὺς, ¶ 1) de locis: *prope*. c. gen. Π. 5, 4, 16. ἡ ἐμὴ κτῆσις — τῆς μεγίστης πόλεως Βαβυλῶνος ἐγγὺς οὖσα. 7, 1, 4. ἢν ἐγγὺς ἡμῶν γένηται, *venerit*. Α. 5, 4, 8. ἐγγὺς ἐγένοντο τοῦ χωρίου. Ε. 2, 1, 8. 4, 4, 1. διὰ τὸ τῶν πολεμίων ἐγγὺς εἶναι. 4, 5, 7. ἐπειδὴ ἐγγὺς ἦν τοῦ Ἀγησιλάου. Απ. 4, 2, 1. ἡνιοποιεῖόν τι τῶν ἐγγὺς ἀγορᾶς. Σ. 4, 6. Ιπ. 12, 7. Κ. 4, 4. τοῦ λαγὼ ἐγγὺς εἶσι. 10, 9. ἐπειδὰν ἐγγὺς ὦσι τῆς εὐνῆς. Sic comparat. Π. 7, 5, 3. οἱ ἱππεῖς — ἀεὶ ἐγγύτερον ἐγίγνοντο τοῦ ἄρχοντος. Superl. Π. 4, 5, 12. p. 246. οἱ ἐγγύτατα τῶν φίλων καθήμενοι. 6, 1, 22. ὅταν ἐγγύτατα ἡμῶν ὦσι. c. ὅτι et ὡς. Π. 5, 4, 19. ὅτι ἐγγύτατα τῆς πόλεως. 6, 3, 11. p. 385. ὡς ἐγγύτατα τῆς φάλαγγος. c. verbis, omisso genitiuo. Α. 2, 5, 10. ἐπεὶ ἐγγὺς ἦσαν. 5, 4, 13. Ε. 3, 2, 3. 4, 1, 9. Κ. 8, 5. μὴ προσιέναι ἐγγύς. 9, 4. 5. 20. 10, 14. προσελθόντα ἐγγύς. Compar. Α. 1, 8, 5. ὅτε ἐγγύτερον ἐγίγνοντο. 4, 7, 17. βοὴ — ἐγίγνετο ἐγγύτερον. Απ. 2, 3, 19. τῶν ἐγγυτέρω ὄντων. Superl. Π. 7, 1, 15. οἱ ἐγγύτατα τεταγμένοι. it. ὡς δυνατὸν ἐγγύτατα ἐκστρατοπεδεύεσθαι, Π. 6, 3, 1. Sed Ιπ. 7, 18. ἐκ τοῦ ταχέος (*postquam celeriter cucurrit*) ὡς ἐγγυτάτω ἠρεμίζειν, placet versio Camerarii: *statim*. ¶ 2) κατ' ἐξοχὴν de pugnantibus. Π. 1, 4, 23. ὁπότε ἐγγύτατα γίγνοιντο — ἠκροβολίζοντο. c. gen. Π. 6, 1, 22. ὅταν ἐγγύτατα ἡμῶν ὦσι. Ιπ. 8, 12. ὅταν ἐγγὺς τῶν ἐναντίων γίγνηται. c. dat. Π. 3, 2, 4. ἐγγὺς ἡμῖν γενέσθαι, *ad manus venire*. ¶ 3) De tempore: *instat*. c. dat. Π. 2, 3, 2. p. 115. ὁ ἀγὼν ἡμῖν ἐγγύς. ¶ 4) De

De numeris: *fere*. A. 4, 2, 16. τόξα ἐγγὺς τριπήχη. 7, 8, 11. τετρωμένοι ἐγγὺς οἱ ἡμίσεις. Αγ. 7, 5. ἐγγὺς μύριοι. E. 2, 4, 22. ἀπέκτειναν ἐγγὺς τριάκοντα. 4, 2, 9. 6, 4, 15. τεθνεῶτας ἐγγὺς χιλίους. Ιπρ. 1, 19. c. gen. A. 5, 7, 5. ἐγγὺς μυρίων. Πο. 3, 10. ἐγγὺς δυοῖν μναῖν. c. dat. fed haud dubie aliunde pendente, Π. 8, 3, 11. ἀπέλιπεν τῷ ἵππῳ τοὺς ἄλλους— ἐγγὺς τῷ ἡμίσει τοῦ δρόμου, *prope dimidio curriculi fpatio*. ¶5) De qualitate. K. 12, 5. ἐγγὺς εἶναι τοῦ εὐτυχῆσαι, *facile peruenire ad* — Comparat. Ιερ. 7, 4. οὐδεμία ἀνθρωπίνη ἡδονὴ τοῦ θείου ἐγγυτέρω. Superl. Π. 7, 5, 26. p. 457. τοῖς ἀεὶ ἐγγυτάτω τῶν ὅπλων οὖσι, *qui fe armis exercent, quibus conceffus eft armorum vfus*. A. 5, 4, 6. κράνη — κρώβυλον ἔχοντα — ἐγγυτάτω τιαροειδῆ. Απ. 1, 6, 10. ἐγγυτάτω τοῦ θείου εἶναι — τὸ ἐγγυτάτω τοῦ θείου ἐγγυτάτω τοῦ κρατίστου. 3, 9, 6. ἐγγυτάτω μανίας. ¶6) c. artic. facit adiectiui periphrafin. Π. 1, 5, 2. τῶν ἐγγὺς φύλων, *vicinarum gentium*. 3, 2, 5. τῶν ἐγγὺς οἰκήσεων. Superl. A. 2, 2, 8. εἰς τὰς ἐγγυτάτω κώμας. (v. Taylor. ad Lyf. T. I. p. 27. ed. R.) 5, 7, 8. εἰς τὸ ἐγγυτάτω χωρίον τούτων. Hanc lect. defendit Hutchinf. reiecta altera, χωρίων. 7, 8, 8. E. 5, 4, 66. 7, 1, 6. c. gen. Π. 2, 2, 1. extr. ὁ λοχαγὸς ὁ ἐγγύτατα ἡμῶν. 4, 1, 2. p. 200. τὸν ἐμοῦ ἐγγύτατα ταξίαρχον. Edd. vett. ἐγγυτάτω. Sed Zeun. praefert noftrum, quia iungatur fere genitiuo, ἐγγυτάτω vero abfolute ponatur. At etiam τὸ ἐγγυτάτω iungitur genitiuo. v. nr. 5. 6, 1, 12. τὰ ἐγγύτατα χωρία τῶν πολεμίων. A. 2, 2, 9. οἱ ἐγγύτατα τῶν πολεμίων. ¶7) ἐγγυτάτω in var. lect. eft pro παρεγγυάτω. v. παρεγγυᾷν nr. 2.

ἐγείρειν, ¶1) *excitare e fomno*. O. 5, 4. ἡ γεωργία — πρωῒ ἐγείρουσα. ¶2) *fuscitare*. Σ. 2, 24. ὁ οἶνος τὰς φιλοφροσύνας, ὥσπερ ἔλαιον φλόγα ἐγείρει. Sic fere Maximus Tyr. diff. 28, 4. Eft duplex fignificatio. Nam oppon. κοιμίζειν, vt Σ. 3, 1. ¶3) *incitare*. E. 1, 6, 15. ἐγειρόμενοι, np. oblata re noua, vel clamore aliorum, ἐβοήθουν. De equo, Ιπ. 3, 6. πληγῇ ἐγερθείς. 9, 10. bis. 10, 15. ¶4) *mouere*. bellum, Πο. 4, 41. εἰ πόλεμος ἐγερθείη. Ιπρ. 1, 19. ἦν

ἢν πόλεμος ἐγείρηται. Paulo ante γίγνηται. ¶ 5) In var. lect. est ἂν ἐγείρουσι pro ἀνεγείρουσι. v. ἀνεγείρειν.

* ἐγκαθαίρειν, *purgare*. Σ. 1, 4. ἀνδράσιν ἐγκεκαθαρμένοις τὰς ψυχὰς, *honestis ac probis*. Aristides habet ἐκκεκαθ. quod Bach. probat et Zeunius, non item Ernestius, qui Aristidem dicit vsitatius posuisse, et ἐγκεκαθ. esse pro simplici κεκαθ. Sic Liban. orat. 10. p. 272. B. τῇ ἐπιθυμίᾳ τοῦ κέρδους — ἐκάθηρε τὰς ψυχὰς τῆς δειλίας. cf. Raphel. ad 2 Tim. 2, 21. et Wetst. ad Act. 15, 9. Similis confusio est in ἐγκαθεύδειν, ἐγκυλίζειν, et aliis.

ἐγκαθεύδειν, v. ἐκκαθεύδειν.

ἐγκαθῆσθαι, *insidere*. Ἱπ. 1, 11. ἐγκαθῆσθαι μαλακωτέρα.

ἐγκαλεῖν, ¶ 1) *accusare*. Π. 1, 2, 7. ¶ 2) *conqueri*. Ε. 6, 1, 4. p. 362. μηδὲν ἔχοντας ἐγκαλεῖν. c. οὐδὲν et inf. Αγ. 4, 1. ὑπ' Ἀγησιλάου στέρεσθαι οὐδεὶς οὐδὲν πώποτε ἐνεκάλεσεν. c. dat. Π. 7, 2, 7. p. 418. οὐδὲν ἐνεκάλουν ταῖς τύχαις. Α. 7, 5, 4. 7, 7, 25. κατηγόρουν μου in causa omnium s. publica, — αὐτοὶ δ' ἐνεκάλουν ἐμοὶ, ὡς etc. np. in causa sua. §. 27. Ἱερ. 5, 4. τυραννὶς ἀναγκάζει καὶ ταῖς ἑαυτῶν πατρίσιν ἐγκαλεῖν. Sed h. l. potius vertendum videtur *spernere*, vel *odisse*, vel *timere*. Nam oppon. Φιλόπολις, et tyranni dicuntur satellites peregrinos habere. ¶ 3) *cum criminatione poscere*. Ita vertit Hutch. Α. 7, 7, 20. ἀπολαβόντες ἃ ἐγκαλοῦσιν — οἴχοιντο. cf. Abresch. ad Thucyd. 1, 139. Sed rectius fort. verteris: *iure suo petere*.

ἐγκαλύπτειν, *obtegere*. Α. 4, 5, 15. ἀναπαυομένοις ἐπὶ τῆς χιόνος, — ἐγκεκαλυμμένοις, np. niue.

ἐγκαλύπτεσθαι, *se obuelare*. Π. 8, 7, 3. p. 550. de Cyro morituro: ὅταν ἐγὼ ἐγκαλύψωμαι. Perperam Leuncl. *vbi tectus et obuelatus fuero*. Mox permutatur cum συγκαλύπτεσθαι. vbi v.

ἐγκάμπτειν, *inflectere*. Ἱπ. 1, 8. οὐ γὰρ ἐγκάμπτοντες, ἀλλ' ἐκτείνοντες τὸν τράχηλον καὶ τὴν κεφαλήν.

ἐγκαρτερεῖν, *se continere*. Απ. 2, 6, 22. ἐγκαρτερεῖν, ὥστε μὴ λυπεῖν οὓς μὴ προσήκει. Sed aliter, c. acc. Ἱπρ. 8, 22. δυνήσονται, ἃ ἂν γνῶσιν, ἐγκαρτερεῖν, *toleranter perferre*.

ἐγκαταλαμβάνειν, *comprehendere*, *deprehendere*.

dere. E. 6, 4, 32. ἀναβαλ-λων ἐφ' ἵππου ἐγκαταληφ-θεὶς — τραύματα λαβών.

ἐγκαταλείπειν, ¶ 1) *relinquere.* Π. 8, 8, 8. ὁμήρους παρὰ τῷ Αἰγυπτίῳ ἐγκαταλιπών. E. 1, 1, 14. Φυλακὴν ἐγκαταλιπόντες in vrbe. ¶ 2) *timore deserere.* E. 5, 4, 13. τὸν ἁρμοστὴν τὸν ἐγκαταλιπόντα τὴν ἀκρόπολιν.

ἐγκαταπλέκειν, *innectere.* K. 9, 12. podostrabe habet ἥλους σιδηροῦς τε καὶ ξυλίνους ἐγκαταπεπλεγμένους ἐν τῷ πλοκάμῳ. Vlitius ad Grat. Falisc. cyneg. 89. interpretatur: *Ramos e taxo in coronae formam plexos clauis ferreis ligneisque introrsum extantibus figebant* etc. Poll. 5, 32. κύκλος — κατείληπται ἥλοις σιδηροῖς καὶ ξυλίνοις.

ἐγκαταῤῥάπτειν, *insuere.* K. 6, 1. ἐγκατεῤῥαμμέναι ἐγκεντρίδες, np. in cinctus canum.

ἐγκεῖσθαι, ¶ 1) *iacere alicubi.* A. 4, 5, 19. κάλαμοι ἐνέκειντο. ¶ 2) *instare hostibus.* E. 3, 5, 13. πολλῇ προθυμίᾳ ἐνέκειντο. 7, 2, 19. ¶ 3) *molestum s. infestum esse.* E. 5, 2, 1.

ἐγκελεύειν, *hortari.* Ιππ. 2, 5. dux ἐγκελεύων ῥώμην ἂν ἐμβάλοι τοῖς ἔμπροσθεν, *hortando.* ¶ 2) *canes incitare.* K. 6, 20. 21. 25. c. dat. 9, 7. 10, 8. Vnde etiam 9, 10. pro ἐπικελεύσαντα ex emendatione Leuncl. legitur ἐγκελεύσαντα. Caeterum nescio, cur Thomas Mag. in v. παρακελεύομαι omiserit actiuum ἐγκελεύειν. Num minus Atticum putauit?

*ἐγκέλευμα, *concitatio canum, quae fit voce.* K. 6, 24. Cf. κέλευσμα.

ἐγκέλευστος, *qui iussus aliquid dicit vel facit.* A. 1, 3, 13. ἀνίσταντο οἱ μὲν ἐκ τοῦ αὐτομάτου — οἱ δὲ ὑπ' ἐκείνου ἐγκέλευστοι. Sic Π. 5, 5, 12. pro ὡς κεκέλευστο ὑπὸ Κύρου in nonnullis est ἐγκέλευστοι ὑπ. K. quod probat Oudendorp. ad Thom. Mag. in v. ἀρτοπόπος. Suid. enim in v. ἐγκέλευστοι, quod explicat per μετὰ προστάξεως, videtur hunc locum sic laudare.

ἐγκεντρὶς, *stimulus.* K. 6, 1. v. ἐγκαταῤῥάπτειν. cf. Poll. 5, 55. — Notandus est locus Apostolii prouerbb. 13, 44. μύωψ ἐστὶ μυῖά τις, ἐρεθίζουσα τοὺς βοῦς· καὶ τὸ σίδηρον, ὃ φοροῦσιν οἱ ἱππεῖς εἰς τοὺς πόδας, μύωψ λέγεται. Ξενοφῶν δὲ ἐν πρώτῳ Κύρου παιδείας ἐγκεντρίδα τοῦτο ὠνόμασεν. Locum non inuenimus.

ἐγκέ-

ἐγκέφαλος, propr. *cerebrum*, de palma eſt *medulla in cacumine*. (v. Plin. H. N. 13, 4.) Poll. 2, 42. τὸν τοῦ φοίνικος ἐγκέφαλόν φησιν ὁ Ξενοφῶν. A. 2, 3, 9. bis. Cf. Athenaé. 2, p. 71. C. Plutarch. de ſanitate tuenda, T. VII. opp. p. 398. ed. Hutten. et Bocharti hieroz. P. II. lib. 6. cap. 5. p. 821.

ἐγκλείειν, *includere*. E. 6, 5, 9. εἰς τὸν νεὼν καταφυγόντες καὶ ἐγκλεισάμενοι ἡσυχίαν εἶχον. Leunclau. *quum ſe clauſiſſent*. Sed Fr. Port. medium vult accipi pro paſſiuo, vel ſubintelligi τὰς θύρας.

ἔγκλημα, ¶ 1) *accuſatio*. Π. 1, 2, 6. γίγνεται παισὶ πρὸς ἀλλήλους ἐγκλήματα κλοπῆς — ¶ 2) *crimen*. Π. 1, 2, 7. δικάζουσι — ἐγκλήματος, οὗ ἕνεκα μισοῦσι ἀλλήλους μάλιστα — ἀχαριστίας. O. 11, 3. τὸ πάντων δὴ ἀνοητότατον δοκοῦν εἶναι ἔγκλημα, πένης καλοῦμαι. c. εἰς, E. 7, 4, 34. καταλιπεῖν — τοῖς παισὶν ἔγκλημα εἰς τοὺς θεούς. Mrgg. πρὸς τ. θ. Gloſſema non magnopere aptum. Eſt enim *crimen impietatis in deos admiſſae* ſ. *ſacrilegium*.

ἔγκλητοι videntur iidem eſſe, qui ἔκκλητοι. vbi v.

ἐγκλίνειν, ¶ 1) *incuruare*. K. 5, 30. σκέλη ὄπισθεν ἐγκεκλιμένα μικρὸν ἔξω. v. Poll. 5, 70. qui ea vocat βλαισά, haec vero deſcribit 2, 193. ¶ 2) *cedere*. De militibus in acie, vt Lat. *acies inclinatur*. Aγ. 1, 32. et E. 3, 4, 24. ἐνέκλιναν, καὶ οἱ μὲν — ἐν τῷ ποταμῷ ἔπεσον, οἱ δὲ ἄλλοι ἔφευγον. Sic ἐνέκλιναν. E. 2, 4, 24. 4, 4, 17. 4, 5, 16. 4, 6, 11. bis. 6, 4, 14. 6, 5, 31. οὐκ ἐδέξαντο, ἀλλ' ἐνέκλιναν. 7, 4, 22. bis. it. ἐνέκλινε τὸ πεζόν, 5, 2, 21. it. ἐγκλίνουσι, 4, 5, 17. 7, 2, 14. 7, 5, 12. οὐκ ἐδέξαντο τοὺς — ἀλλ' ἐγκλίνουσι. c. acc. Π. 3, 3, 28. οἱ δ' ἐνέκλιναν καὶ τούτους, *nec horum impetum ſustinebant*. Muret. coni. ἐξέκλιναν. qua coniectura nihil iuuamur. Nam etiam ἐκκλίνειν in Xenophonte ſemper ſine accuſatiuo legitur.

ἐγκλίνεσθαι, *ſe inclinare*. Σ. 3, 13. ἐνεκλίθη αὐτῷ, filius ad patrem, prope quem accumbebat, ad teſtandum amorem.

ἐγκονίζεσθαι, *puluere ſe adſpergere*. Eſt verbum palaeſtrae proprium. v. Graeu. ad Lucian. T. II. p. 449. et Valeſ. ad Harpocr. in v. ξηραλοιφεῖν. Reſpondet Hebr.

Hebr. נֶאֱבַק quod incertus interpres Gen. 32, 24. reddit ἐκονίζετο. Cf. ἀκονιτί. Σ. 3, 8. ἱκανὴ (ἡ γῆ) γένοιτο ἐγκονίσασθαι.

ἐγκράτεια, ¶ 1) *temperantia, tolerantia, abstinentia*. Nam late patet. Socratis de ea disputatio eiusque laus est Ἀπ. 1, 5. tot. vbi §. 1. dicitur καλόν τε κἀγαθὸν ἀνδρὶ κτῆμα, et §. 4. τῆς ἀρετῆς κρηπίς. it. 4, 5. tot. vbi §. 8. ἔοικεν ἄριστον ἀνθρώπῳ ἐγκράτεια εἶναι. Π. 8, 8, 8. τῇ ἐκ Περσῶν παιδείᾳ καὶ ἐγκρατείᾳ. Zeunio iudice est hendiadys, pro τῇ ἐγκρατείᾳ τῇ ἐν Πέρσαις παιδευθείσῃ. Iungitur aliis virtutibus, Π. 7, 5, 26. p. 455. ἡ σωφροσύνη. καὶ ἡ ἐγκράτεια, καὶ ἡ ἀλκή. p. 456. οὐκέτι τοῦτο (np. parta tueri) ἄνευ σωφροσύνης οὐδ' ἄνευ ἐγκρατείας γίγνεται. Leuncl. *continentia*. 8, 1, 11. τοὺς σώφρονας — ἐγκράτειαν μάλιστ' ἂν ᾤετο ἀσκεῖσθαι. §. 13. ἐξεπόνει τὴν ἐγκράτειαν καὶ τὰς πολεμικὰς τέχνας. ¶ 2) Speciatim a) *tolerantia*. Π. 8, 1, 12. τὴν ἐγκράτειαν καὶ πόνους καὶ ψύχη — καὶ λιμὸν — δύνασθαι φέρειν. Alii habent ἐγκρ. καὶ πρὸς πόνους καὶ πρὸς ψύχη etc. ex quo Wesseling. append. ad Herodot. p. 771. emendat πρὸς ἐγκράτειαν δὲ καὶ πόνους, καὶ etc. b) *abstinentia*. Π. 1, 5, 7. p. 52. οἱ τῶν παραυτίκα ἡδονῶν ἀπεχόμενοι — διὰ ταύτην τὴν ἐγκράτειαν — Opponitur γαστρί, Ε. 5, 3, 21. c. gen. Αγ. 4, 3. ἐγκρατείας χρημάτων. 5, 4. περὶ ἀφροδισίων ἐγκρατείας αὐτοῦ. Sed c) et c. πρὸς et c. gen. construitur, et dupliciter significat Ἀπ. 2, 1, 1. ἀσκεῖν ἐγκράτειαν (*abstinentiam*) πρὸς ἐπιθυμίαν βρωτοῦ καὶ ποτοῦ καὶ λαγνείας καὶ ὕπνου, καὶ ῥίγους καὶ θάλπους καὶ πόνου. Tria vltima nomina neque ad abstinentiam referri, neque cum ἐπιθ. iungi possunt. Intelligi igitur oportet καρτερίαν, vel potius ἐγκράτειαν exponi *tolerantiam*. v. ἐγκρατής.

ἐγκρατής, ¶ 1) *validus*. Ε. 7, 1, 12. φῦλον Ἀρκαδικὸν — σώματα ἐγκρατέστατα ἔχοι. Ιπ. 7, 8. ἡ χεὶρ ἐγκρατεστάτη. Κ. 10, 10. contra aprum eat, ὅστις ἂν ᾖ τῶν παρόντων ἐμπειρότατος καὶ ἐγκρατέστατος. ¶ 2) *qui in potestate habet*. c. gen. Π. 4, 5, 8. πολλὰ ἀγαθὰ — ἐγκρατεῖς εἶναι αὐτῶν. Α. 1, 7, 6. ὑμᾶς δεῖ (np. με) — τούτων ἐγκρατεῖς ποιῆσαι, v. c. latrapas

trapas vos constituendo. 5, 4, 7. ἐγκρατεῖς πάντων Μοσυνοίκων εἶναι. E. 5, 1, 25. ἦλθον ἀπὸ Ἰωνίας (np. νῆες), ὅσης (margg. ὅσων) ἐγκρατὴς ἦν Τηρίβαζος. 7, 1, 32. εἰ οἱ πλουσιώτατοι ἐγκρατεῖς ἔσοιντο τοῦ Σικυῶνος. it. c. γίγνεσθαι, *in potestatem suam redigere*, E. 7, 3, 3. it. 3, 1, 14. ἐγκρατὴς γενέσθαι τῆς Αἰολίδος, vbi tamen Leuncl. nescio cur, edidit ἐκκρατὴς, et in marg. reiecit ἐγκρ. Ιερ. 5, 2. φοβοῦνται τὰς πόλεις, μήποτε ἐλεύθεραι γενόμεναι ἐγκρατεῖς αὐτῶν γένωνται. ¶ 3) *temperans*. Describitur Aπ. 4, 5. tot. (vbi etiam §. 11. est dat. plur. ἐγκρατέσι.) et 4, 8, 11. vbi distinguitur ab εὐσεβεῖ et δικαίῳ. Cf. 1, 3, 7. vbi ad cibum potumque refertur. Permutatur c. σώφρων, Aπ. 3, 9, 4. Iungitur c. αἰδούμενος, Σ. 8, 27. Comparatiu. est Aπ. 1, 5, 6. ἔτι ἐγκρατέστερον τοῖς ἔργοις, ἢ τοῖς λόγοις. ¶ 4) *abstinens, non nimis indulgens*. c. gen. Π. 1, 2, 8. ἐγκρατεῖς εἶναι γαστρὸς καὶ ποτοῦ. 4, 1, 8. p. 205. τῆς μεγίστης ἡδονῆς ἐγκρατῆ εἶναι, *non succumbere*. Aπ. 1, 2, 1. ἀφροδισίων καὶ γαστρὸς — ἐγκρατέστατος. §. 14. 2, 1, 3. bis. 2, 6, 5. Λ. 3, 1. αἰδημονέστεροι, καὶ ὧν δεῖ ἐγκρατέστεροι. O. 2, 1. τῶν τοιούτων (np. δεσποινῶν, h. e. malarum cupiditatum) ἐγκρατῆ ὄντα. 9, 11. ἐγκρατεστάτη καὶ γαστρὸς καὶ οἴνου καὶ ὕπνου καὶ ἀνδρῶν συνουσίας. 12, 16. ἐγκρατεῖς εἰσιν ὧν σὺ κελεύεις, np. οἴνου, ὕπνου, ἀφροδισίων. ¶ 5 *et abstinens et tolerans*. cf. ἐγκράτεια nr. 2. b. Aπ. 2, 1, 7. ἐγκρατεῖς τούτων ἁπάντων. Praecesserant non solum ἀφροδίσια et λαγνεία, sed etiam ψύχη et θάλπη.

ἐγκρίνω, Phauorin: τὸ ἔν τινι τάττω. it. ἐγκρῖναι, ἀντὶ τοῦ συγκριθμῆσαι. Suid: ἐγκρίνει· συντάττει. Contrar. est ἀποκρίνει. Scil. ἐγκρίνεσθαι proprio verbo dicuntur ii, *qui post examen ab Hellanodicis de aetate et populo, an Graeci essent, habitum, in certamen admittuntur*. v. Valckenar. ad Herodot. 5, 22. E. 4, 1, 19. ὅπως ἐγκριθείη τὸ στάδιον ἐν Ὀλυμπίᾳ. Brodaeus et Leuncl. ante στάδ. addi volunt εἰς. Recte.

ἐγκτᾶσθαι, *in regione peregrina acquirere*. Πο. 2, 6. πολλὰ οἰκιῶν ἔρημά ἐστιν — εἰ ἡ πόλις διδοίη peregrinis οἰκοδομησαμένοις

ναῖς ἐγκεκτῆσθαι. Legitur etiam in verſ. Alex. Gen. 34, 10. v. ἔγκτησις.

ἔγκτησις, *ius in peregrina regione acquirendi.* v. Hemſterh. ad Heſych. in v. ἐμπάμμω, qui etiam ἔμπασις interpretatur ἔγκτησις, et interpp. ad Herodot. 4, 23. it. Bach. ad Σ. 4, 31. Ε. 5, 2, 12. p. 301. συγκλεισθήσονται ταῖς τε ἐπιγαμίαις καὶ ἐγκτήσεσι παραλλήλαις. Sic fere Levit. 25, 13. 16.

ἐγκυλίζειν, v. ἐκκυλίζειν.

ἐγκύμων, *praegnans.* Κ. 7, 2. ἵνα θᾶττον ἐγκύμονες γίνωνται, *vt celerius concipiant* canes.

ἐγκωμιάζειν, *laudare*, plus eſt quam ἐπαινεῖν. v. ἐγκώμιον. Π. 5, 3, 2. πάντες μὲν ἐπῄνουν, πάντες δ' ἐνεκωμίαζον.

ἐγκώμιον, *laus.* Suid: ἔπαινος ἐστὶ λόγος ἐπαινετικὸς, μίαν πρᾶξιν ἐπαινῶν· ἐγκώμιον δὲ λόγος ἐγκωμιαστικὸς, πολλὰς ἐν ἑαυτῷ πράξεις περιλαμβάνων. Αγ. 10, 3. affert Xen. caufas, cur ſuam de Ageſilao narrationem ἐγκώμιον potius dici velit, quam θρῆνον. v. θρῆνος.

ἐγρηγορός, v. in γρηγορεῖν.

ἐγχαλινοῦν, *infrenare.* Α. 7, 2, 12. ἵπποι — ἐγκεχαλινωμένοι. 7, 7, 3. ηὐλίζεσθε ἐγκεχαλινωμένοις τοῖς ἵπποις, vbi deeſt σύν. Cf. Gramm.

ἐγχεῖν, ¶ 1) *infundere.* De pincernis, Π. 1, 3, 7. καθαρίως ἐγχέουσι. §. 8. καλῶς σοι πιεῖν ἐγχέας — εἰ φάρμακα ἐγχέοιεν. §. 9. φάρμακον ἡμῖν ἐγχέαντα. Σ. 2, 23. ἐγχεάτω μοι τὴν μεγάλην φιάλην. ¶ 2) Eſt ſolemne de ſacrificiis. Phauor: ἐγχεῖν, ἐγκεράσαι, ἢ ἀντὶ τοῦ σπεῖσαι. Ξενοφῶν. Α. 4, 3, 13. αὐτός τε ἔσπενδε, καὶ νεανίσκοις ἐγχεῖν ἐκέλευσε. Plene dixit Ariſtoph. Pac. 1102. ἔγχει δὴ σπονδάς.

ἐγχειρεῖν, ¶ 1) *aggredi hoſtem.* Ε. 4, 5, 16. ἐγίγνοντο οἱ πολέμιοι θρασύτεροί τε καὶ ἀεὶ πλείους οἱ ἐγχειροῦντες. Ιπρ. 5, 3. θάρσος αὐτοῖς ἐμποιεῖν, ὡς ἐγχειρῶσιν. Ante erat ἐπιθῶνται. c. dat. Π. 7, 1, 5. ἡνίκα ἐγχειρῶμεν τοῖς πολεμίοις. ¶ 2) Ο. 14, 5. θανατοῦσθαι τοὺς ἐγχειροῦντας, *qui telo ſe defenderent, qui vim afferent*, ἀντὶ τοῦ ἐπιχειροῦντας, interprete Fr. Porto. Videntur intelligi latrones et ſicarii. ¶ 3) *ſuſcipere negotium.* c. dat. Πο. 6, 1. Κ. 2, 3. ἵνα — ἐγχειρῇ τῷ ἔργῳ. Hinc Ε. 3, 2, 20. οἱ ἐγχειρήσαντες ταῖς σφαγαῖς ſunt iidem, qui antea diceban-

tur

tur σφαγεῖς. ¶ 4) *conari, incipere.* c. inf. A. 5, 1, 6. ἄν τις τῶν ἀπειροτέρων ἐγχειρῇ τι ποιεῖν. Απ. 2, 3, 7. bis. §. 12. πρότερος ἂν ἐγχειροίην ἐπιμελεῖσθαι. §. 14. §. 16. ἐγχείρει τὸν ἄνδρα καταπραΰνειν. 2, 4, 4. 3, 5, 24. ἐγχειρῶν με διδάσκειν. Λ. 8, 1. οὐδ' ἐγχειρῆσαι οἶμαι τὸν Λυκοῦργον ταύτην τὴν εὐεξίαν καθιστάναι. Ιπρ. 5, 5. it. omisso inf. sed ex vniuersa oratione supplendo, Απ. 3, 9, 5. ἐὰν ἐγχειρῶσιν, np. πράττειν. 4, 1, 4. ἐξεργαστικωτάτους ὧν (h. e. ἐκείνων, ἃ) ἂν ἐγχειρῶσι, np. ἐργάζεσθαι. ¶ 5) Est in var. lect. pro ἐπιχειρεῖν. v. ibi nr. 6.

ἐγχειρητέον, *conandum est.* c. inf. Ιπρ. 5, 11. οὐκ ἐγχειρητέον ἄρχειν. sine inf. Αγ. 1, 1. οὐ ῥᾴδιον — ἔπαινον γράψαι, ὅμως δ' ἐγχειρητέον.

ἐγχειρητικὸς, *solers,* vel potius *industrius, promtus ad agendum.* Pollux 2, 154. vbi recenset nomina e χεὶρ formata: καὶ ἐγχειρητικωτέρους ἀρετῆς, Ξενοφῶν. Saltem Xen. habet haec E. 4, 8, 22. ἦν δὲ εὔχαρις — μᾶλλόν τε συντεταγμένος καὶ ἐγχειρητικώτερος στρατηγός. οὐδὲ γὰρ ἐκράτουν αὐτοῦ αἱ ἡδοναὶ, ἀλλ' ἀεὶ πρὸς ᾧ ἦει ἔργῳ, τοῦτο ἔπραττεν. Possit igitur ex ipsius Xen. explicatione verti: *in labore constantior.* Goldhagen vertit: *wusste die Vortheile im Kriege zu gebrauchen.*

ἐγχειρίδιον, τὸ ξίφος, Ξενοφῶν. Ita Pollux 2, 154. A. 4. 3, 9. ἔχοντες τὰ ἐγχειρίδια γυμνά. Αγ. 2, 14. E. 2, 1, 3. Sed *sicas* intelligimus E. 2, 3, 19. τοὺς τὰ ἐγχειρίδια ἔχοντας. it. §. 23. Iidem enim §. 16. dicuntur νεανίσκοι ξιφίδια ὑπὸ μάλης ἔχοντες.

ἐγχειρίζειν, ¶ 1) *porrigere.* O. 8, 10. τὸ εἰδέναι ὅπου ἕκαστον ἐστὶν, ταχὺ ἐγχειριεῖ, *reddet facile inuentu.* ¶ 2) *potestati tradere.* E. 4, 4, 12. τὸ ἐγχειρισθῆναι αὐτοῖς πολεμίων πλῆθος — πῶς οὐκ ἄν τις θεῖον ἡγήσαιτο; ¶ 3) *fidei committere.* Π. 5, 2, 5. p. 277. ἐμοὶ σὺ — τείχη — πλοῦτον — δύναμιν — θυγατέρα ἐγχειρίσας. 8, 8, 2. οἱ στρατηγοὶ — τῇ πρόσθεν αὐτῶν δόξῃ πιστεύσαντες ἐνεχείρισαν ἑαυτοὺς, np. Tissapherni et regi. De iisdem A. 3, 2, 4. διὰ πίστεως αὐτοῖς ἑαυτοὺς ἐνεχείρισαν. Αγ. 3, 2. 3.

ἐγχεῖσθαι, *sibi infundere.* Π. 1, 3, 8. pincernae εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ἐγχεάμενοι καταῤῥοφοῦσι. Σ. 2,

2, 26. ἀθρόον τὸ ποτὸν ἐγχεύμεθα. vbi videtur simul esse *ebibere*. v. ἀθρόος nr. 4.

ἔγχουσα. Hesych. ῥίζα τις, παρ' ἧς ἐρυθραίνουσιν αἱ γυναῖκες. Eadem fere habet Thomas, qui probat hanc formam, reiecta forma ἄγχουσα. v. Etym. M. Suid. in v. ἄγχουσα, et interpp. ad Poll. 5, 101. sq. *Anchusa* dicitur a Plin. H. N. 22, 20. *ebulus* vertitur a Grammio. O. 10, 2. ἐντετριμμένην — ἐγχούσῃ, ὅπως ἐρυθροτέρα φαίνοιτο τῆς ἀληθείας. it. §. 7. Vtroque loco margg. ἀγχούσ.

ἐγχωρεῖν, *permittere*. Iπ. 12, 13. μεταλαβεῖν παλτὸν οὕτω μᾶλλον ὁ χρόνος ἐγχωρεῖ. cf. συγχωρεῖν et καιρὸς nr. 1. pro quibus reperitur in var. lect. Sed saepius ponitur impersonaliter, omisso vel potius intellecto nomine χρόνος, vt fere sit pro οἷόν τε s. δυνατόν ἐστι, vt Phauorinus interpretatur. E. 2, 2, 13. οὐ γὰρ ἔτι ἐνεχώρει μένειν, *licebat, vtile erat*. 2, 3, 11. ὅτι οὐκ ἐγχωροίη τοῖς πλεονεκτεῖν βουλομένοις μὴ οὐκ ἐκποδὼν ποιεῖσθαι. Goldhagen: *es erfodere die Klugheit*. O. 8, 16. οὐ γὰρ ἐγχωρεῖ, ὅταν χειμάζῃ ὁ θεὸς ἐν τῇ θαλάσσῃ, μαστεύειν — *fieri non potest*. Iπ. 5, 5. Vnde τὸ ἐγχωροῦν pro δυνατὸν, Iπ. 4, 17. τὸ μὲν κλαπῆναι δυνατὸν — τὸ δὲ ἁρπασθῆναι ἐγχωροῦν.

ἐγώ, ¶ 1) diserte ponitur in oppositione, E. 2, 4, 29. οὐ μέντοι γε ὑμᾶς ἀξιῶ ἐγὼ — παραβῆναι οὐδέν. Sic lusus videtur existere in A. 5, 5, 7. οὐδὲ γὰρ ἡμεῖς ὑμᾶς οὐδὲν κακῶς ποιοῦντες. it. 6, 6, 20. ¶ 2) Post parenthesin repetitur, vt οὗτος et αὐτὸς, Π. 2, 2, 2. ἐγὼ δὲ, ὡς σὺ, — οὕτω δὴ καὶ ἐγώ. Etiam alio modo, sine necessitate, Π. 2, 3, 10. ἐγὼ ἡγοῦμαι καὶ ὁ πρῶτος λόχος — ἕως ἂν παραγγέλλω ἐγώ. 6, 4, 3. με αἰχμάλωτον — καὶ ἐξαιρεθεῖσαν οὔτε με ὡς δούλην. v. Valcken. ad Eurip. Phoenn. 500. ¶ 3) Ponitur fere impersonaliter, Aθ. 2, 11. ἐξ αὐτῶν τούτων νῆές μοι εἰσί. §. 12. ἐγὼ — πάντα ταῦτα ἔχω διὰ τὴν θάλατταν. ¶ 4) In responsionibus affirmat, Π. 1, 3, 6. ἦ καὶ δίδως — μοι — ; νὴ Δία — ἐγώ σοι. Inprimis ἔγωγε. Cf. Thom. Mag. Π. 1, 6, 9. σὺ πιστεύων ἔρχῃ τοῖς — χρήμασιν; ἔγωγε, ἔφη. 3, 1, 6. 8, 4, 7. ἔχοις ἂν εἰπεῖν; ἔγωγε. Aπ. 1, 4, 2. 3, 3, 5. 3, 6, 2. Σ. 6, 3. it. dat. post dat.

Aπ.

Απ. 2, 2, 1. οὐκοῦν δοκοῦσί σοι καταλογίζεσθαι; ἔμοιγ', ἔφη. 4, 2, 20. it. dat. non praecedente datiuo, Απ. 4, 5, 5. ἔμοιγε δοκεῖ. Ibidem est ἐγὼ μὲν pro ἔγωγε, sequente ipsa sententia, πάνυ κακίστην νομίζεις; ἐγὼ μὲν τὴν — it. in fine responsionis, Απ. 3, 5, 2. ποτέρους — νομίζεις; Ἀθηναίους ἔγωγε. 4, 2, 20. πότερον κρίνεις, ὃς ἂν ἑκὼν γράφῃ, ἢ ὃς ἂν ἄκων; ὃς ἂν ἑκὼν, ἔγωγε. it. §. 30. 4, 6, 3. οἶμαι ἔγωγε, ἔφη. Paulo post simplic. οὐκ οἶμαι, ἔφη. cf. οἶμαι. ¶ 5) c. οὐκ in responsionibus negat, Π. 5, 1, 2. ἑώρακας; μὰ Δί', ἔφη, οὐκ ἔγωγε. Απ. 3, 8, 3. 3, 11, 4. ἔστι σοι ἀγρός; οὐκ ἔμοιγ', ἔφη. cf. μά. Sic Απ. 4, 5, 7. οἴει τι — εἶναι; οὔκουν ἔγωγ', ἔφη. ¶ 6) Redundat. Απ. 4, 2, 12. vnus idemque dicit: μὴ οὖν δύναμαι ἐγὼ — ἐξηγήσασθαι; καὶ νὴ Δί' ἔγωγε τῆς ἀδικίας. Maxime datiu. Π. 1, 6, 10. τόδε μέμνητό μοι. 6, 2, 2. τρεῖς μοι ἐλθόντες — ἀπαγγείλατε ἐμοί. Ο. 2, 3. 14. Sic ἡμῖν, Π. 5, 3, 16. p. 298. Γωβρύας ἡμῖν ἀρχέτω αὐτῶν. 7, 1, 5. Απ. 3, 6, 2. προστατεύειν ἡμῖν διανενόησαι τῆς πόλεως; cf. Ern. ad 3, 1, 5. Non plane redundat Ο. 18, 8. ἵν' ὑπερφέρηταί μοι τὰ ἄχυρα ¶ 7 Dat. incommodi est A. 3, 4, 24. προκατείληπται (ab hostibus) ἡμῖν ὁ λόφος. 7, 3, 27. οἱ ἱππεῖς — οἴχονταί μοι. E. 7, 2, 20. ¶ 8) ἐμοί pro ἐμός. Π. 1, 3, 2. ὡς καλός μοι ὁ πάππος. 3, 1, 22. ὅτι μοι ἐδόκει τὸν ἐμοὶ υἱόν etc. vbi St. et Hutch. ἐμὸν, etiam Zeun. neglecta variae lect. mentione. Et sane ἐμοί est haud dubie vitium editionis Leuncl. postremae, indeque Wellsianae. 4, 6, 2. p. 257. τὸν μόνον μοι καὶ φίλον παῖδα. Vbi tamen ad μόνον μοι intelligi potest ὄντα. 5. 1, 12. ἡ γάρ μοι ψυχή. vbi Hutch. e cod. ἐμή, et Steph. iam sic coniecerat, vel μου, quod est in Castal. Fortassis huc pertinet Απολ. 25. de quo v. in ἄξιος, n. 8. b. et Σ. 1, 4. οἶμαι πολὺ ἄν μοι τὴν κατασκευὴν λαμπροτέραν φανῆναι. Sic Π. 4, 5, 14. p. 250 pro ἡμῶν τὸ στρατόπεδον in marg. Steph est ἡμῖν. ¶ 9) ἡμεῖς pro ἐγώ. Απ. 1, 2, 46. loquitur de se solo: ἡμεῖς — δεινοὶ τὰ τοιαῦτα ἦμεν. ¶ 10 c. καὶ contracte. Π. 4, 6, 2. p. 258. κἀγώ, 7, 2, 4. κἀμοί. etc. ¶ 11) Απ. 1, 6, 5. Valckenar. et Ern. pro λέγω rescribunt ἃ ἐγώ.

Permutatur etiam ἡμᾶς c. ὑμᾶς. v. πρὸς c. acc. nr. 3. it. ἐγὼ c. ἐπεί. v. ἐπεὶ n. 3.

ἔδαφος, *solum.* Hesych: ἐπ' ἐδάφους· ἐπὶ γῆς. it. ἐν δαπέδῳ· ἐν τῷ ἐδάφει. Π. 7, 5, 8. εἰ πορεύσιμον εἴη τὸ ἔδ. τοῦ ποταμοῦ exsiccati.

ἔδειν, *edere.* Α. 4, 8, 16. οἱ ὀλίγον ἐδηδοκότες.

ἔδεσμα, *cibus.* Ιερ. 1, 23.

ἕδος, *statua.* Timaeus lex. Plat. τὸ ἄγαλμα, καὶ ὁ τόπος ἐν ᾧ ἵδρυται. v. ibi Ruhnken. Cf. Thm. Mag. et Hesych. Ε. 1, 4, 5. τοῦ ἕδους κατακεκαλυμμένου τῆς Ἀθηνᾶς.

ἕδρα, ¶ 1) *sella.* Π. 6, 3, 7. Κῦρος — ἀναπηδήσας ἐκ τῆς ἕδρας. Ε. 4, 5, 7. Λ. 15, 6. ἕδρας πάντες ὑπανίστανται. ¶ 2) *locus sedendi honorificus.* Π. 8, 1, 13. τούτους — ἕδραις καὶ πάσαις τιμαῖς ἐγέραιρεν. 8, 4, 3. ἀρξάμενος ἐξ ἕδρας — οὐ μέντοι ἀθάνατον τὴν ταχθεῖσαν ἕδραν κατεστήσατο, προβῆναι εἰς τὴν τιμιωτέραν ἕδραν, — ἀναχωρῆσαι εἰς τὴν ἀτιμοτέραν. τὸν δὲ πρωτεύοντα ἐν ἕδρᾳ — §. 5. εἰς τὴν τιμιωτέραν ἐμοῦ ἕδραν ἱδρυσθῆναι. Margg. χώραν, quod glossema putatur. §. 8. τὴν ἕδραν σου ὑφήρπασε. 8, 6, 6. 7. Ο. 4, 8. ἕδραις ἐντίμοις γεραίρει. Huc trahunt Hesych: ἕδραι, ἕδραι βουλῆς, αἳ ἐγίνοντο κατὰ πενταήμερον, vbi Soping. legi vult ἑπταήμερον. ¶ 3) *locus sedendi in equo.* Ιπ. 5, 5. 12, 9. Ιπρ. 4, 1. ¶ 4) ipsa *sessio.* Ιπ. 1, 11. 7, 5.

ἑδραῖος, *sedentarius.* Λ. 1, 3. οἱ πολλοὶ τῶν τὰς τέχνας ἐχόντων ἑδραῖοί εἰσι.

ἐδωδή (poet. Port.), *cibus.* Hesych. explicat vocabulis τροφὴ et βρῶμα. Ιερ. 1, 19. κόρος ἐμπίπτει τῆς ἐδωδῆς. Est etiam perperam in var. lect. pro ἡδονή. vid. μειονεκτεῖν nr. 3.

ἐδώδιμος, *esui aptus, esculentus.* Ο. 7, 36. σῖτος — καλῶς ἐδώδιμος.

ἔθειν. Cum tantum perfectum et plusquamperfectum huius verbi legantur, posuimus infra εἰωθέναι.

ἐθέλειν, ¶ 1) *velle.* Π. 1, 4, 10. διαδίδου ὅτῳ σὺ βούλει, καὶ — ὁπόσα ἐθέλεις. 4, 5, 12. p. 247. οὐχ ὅπως ἂν ἐθέλωσιν, ἀλλ' ὅπως ἂν σὺ βούλῃ, χρῆσθαι αὐτοῖς. 7, 2, 4. ἆρ' ἄν τι μοι ἐθελήσαις συμβουλεῦσαι; καὶ βουλοίμην γ' ἄν. *placueritne?* Similis interrogatio est Ιερ. 1, 1. Π. 2, 4, 14. ἀετὸς — ἐχρῆτο τῇ ἄγρᾳ ὅ τι ἤθελε, *pro lubitu.* 5, 2, 5. διὰ τὸ μηδένα αὐτοῖς ἠθεληκέναι προέσθαι μήτε χρήματα — Α. 5, 7, 16. ter.

7, 7, 3. ἢν μὲν ἐθέλοιμεν, πορθοῦντες· ἢν δ' ἐθέλοιμεν, κατακαίοντες. Sic omiſſo inf. Ιπρ. 9, 9. dii προσημαίνουσι, ᾧ ἂν ἐθέλωσι, np. προσημαίνειν. it. E. 5, 1, 13. οὐδὲ τῷ Ἐτεονίκῳ ἤθελον — καίπερ ἀναγκάζοντι ἐμβάλλειν. Poſſit hebraico more dictum videri pro *fauere*. Steph. et Leuncl. vt Fr, Portus et Morus, inſerunt πείθεσθαι vel ὑπακούειν. At ſine neceſſitate. v. ἐμβάλλειν nr. 15. Particip. A. 5, 6, 10. τὸν μὲν θέλοντα, ἀπιέναι, τὸν δὲ ἐθέλοντα, μένειν. Sic οὐκ ἠθέλητε Π. 5, 2. 6. *noluit*. E. 3, 5, 5. μὴ ἐθελῆσαι. c. μᾶλλον eſt *malle*. Ιπρ. 2, 8. μάχεσθαι μᾶλλον ἐθέλουσιν. 9, 9. μᾶλλον ἐθέλειν συμβουλεύειν. it. omiſſo μᾶλλον §. 5. ἐθέλουσι τελεῖν ἀργύριον, ὡς μὴ ἱππεύειν. A. 3, 2, 11. pro ἐθέλωμεν all. habent βουλώμεθα. ¶ 2) *libenter, non difficulter, ſua ſponte facere*. c. inf. Π. 1, 3, 3. Κύρῳ γοῦν ἴσμεν ἐθελήσαντας πείθεσθαι — ἤθελον αὐτῷ ὑπακούειν. 5, 1, 10. κινδυνεύειν σὺν ἐμοὶ ἠθελήσατε. 5, 4, 9. A. 2, 6, 7. ἤθελον αὐτοῦ ἀκούειν σφόδρα. Απ. 1, 5, 2. ἐθελήσαιμεν ἂν προῖκα λαβεῖν; 3, 3, 9. τούτοις μάλιστα ἐθέλουσι πείθεσθαι, οὓς ἂν ἡγῶνται βελτίστους εἶναι — τούτοις μάλιστα ἐθέλειν τοὺς ἄλλους πείθεσθαι. (In loco ſimili Π. 1, 6, 18. eſt ἑκόντας πείθεσθαι.) Ιερ. 7, 9. Πο. 4, 29. οὐ μάλα πως ἐθέλουσιν — ἰέναι. O. 4, 19. ᾧ ἂν ἑκόντες ἕπωνται καὶ ἐν τοῖς δεινοῖς παραμένειν ἐθέλωσι. 5, 16. Sic de equo, Ιπ. 3, 4. εἰ ἐθέλει ἀφ' ἵππων ἀποχωρεῖν. §. 5. 6. 11. 12. ἐθέλοι καὶ δύναιτο πόνους ὑποφέρειν. 6, 10. 8, 4. ἢν δὲ μὴ ἐθέλῃ, np. διάλλεσθαι. Saepe ſic particip. Π. 2, 3, 2. ὁ πλεῖστα πονεῖν ἐθέλων. 4, 1, 10. εἴ ἐθέλων τις ἔποιτο. 5, 1, 9. 5, 5, 10. p. 334. τοὺς ἐθέλοντας ἄγειν. 8, 1, 1. p. 463. ἑκόντας δεῖ ποιεῖν — τὴν μάλιστα τοῖς ἄρχουσιν ἐθέλουσαν πείθεσθαι. A. 6, 2, 4. μὴ ἀναγκάζειν — ὅ τι μὴ αὐτοὶ ἐθέλοντες διδοῖεν. E. 5, 1, 14. p. 282. οὐ ῥαθυμοῦσα, ἀλλ' ἐθέλουσα καὶ πονεῖν καὶ κινδυνεύειν. 6, 2, 26. O. 3, 4. Ita explicandus videtur locus A. 3, 3, 11. ἢν — τῷ σφενδονᾷν ἐντεταγμένῳ ἐθέλοντι ἄλλην τινὰ ἀτέλειαν εὑρίσκωμεν. Steph. ἐθέλ. ſeparat ab ἐντετ. et iungit c. ἀτέλ. Hutchinſ. iungit c. ἐντετ. et vertit: *qui funditorum in ordinem recipi velit*. Pro *recipi velit* melius Zeun: *li-*

libenter ſeſe recipi ſinit. Fortaſſis ſcribendum quis putet ἐθελοντί. Nos vertimus: *ei qui non iuſſus in ordine fundis petat hoſtes.* Pro ἐθέλοντας A. 1, 6, 9. τοὺς ἐθέλοντας φίλους εὖ ποιεῖν, Steph. et Muret. malunt ἐθελοντὰς, Leuncl. non male intelligit εἶναι. 1, 9, 9. οὓς ἑώρα ἐθέλοντας κινδυνεύειν. Stph. ἐθελοντάς. Sed ibid. τῶν ἐθελόντων κινδυνεύειν nihil mutauit. O. 21, 3. τὸ ἐθέλοντας πονεῖν. Cod. Lipſ. τῷ ἐθελοντὰς π. Steph. quoque ſcribendum dicit ἐθελοντὰς, et §. 12. ἐθελοντῶν ἄρχειν pro ἐθελόντων. Cf. omnino ἐθελοντής. ¶ 3) *ſolere*, vt φιλεῖν. Π. 7, 1, 22. τρέφειν οὐδεὶς ἐθέλει καλὸς κἀγαθὸς κάμηλον etc. 3, 1, 12. τούτοις καὶ ἄνευ ἀνάγκης ἐθέλουσι πείθεσθαι. 8, 1, 10. γυναῖκας, ἃς ἂν αἰδουμένας αἰσθάνωνται, ἀνταιδεῖσθαι μᾶλλον ἐθέλουσιν ὁρῶντες. Poteſt tamen verti: *malunt.* Αγ. 11, 5. Ιππ. 4, 5. 9, 6, φιλοτίμως ἐνίους ἐθέλοντας τὸ προςταχθὲν διαπράττεσθαι. Inprimis de rebus inanimatis. Απ. 3, 12, 8. οὐ γὰρ ἐθέλει αὐτόματα γίγνεσθαι. Ιερ. 1, 30. O. 4, 13. ¶ 4) *audere.* Π. 3, 1, 13. παιόμενοι ὅμως ἐθέλουσι πάλιν μάχεσθαι τοῖς αὐτοῖς. 4, 5, 5. ὤμην οὐκ ἂν ὑμᾶς γε ἐθελῆσαι καταλιπεῖν. Ιερ. 1, 14. οὐδεὶς ἐθέλει τυράννου κατ' ὀφθαλμοὺς κατηγορεῖν. Σ. 4, 2. Huc referri poſſit A. 5, 7, 17. τίς ἐθελήσει κήρυξ ἰέναι, κήρυκας ἀπεκτονώς; ¶ 5) *prae ſe ferre.* A. 1, 3, 8. ἰέναι οὐκ ἤθελε. *negabat.* In ſqq. eſt οὐκ ἔφη ἰέναι. Sic §. 10. οὐκ ἐθέλω ἐλθεῖν. ¶ 6) *poſſe.* Sic Attici. v. Gregor. de dial. p. 56. ibique Koen. qui laudat E. 5, 4, 61. ἐκεῖθεν οὐκέτι ἤθελε παραπλεῖν, τοῦ ναυτικοῦ ὄντος τῶν Λακεδαιμονίων περὶ Αἴγιναν. Suid: θέλει· ἐθέλει, δύναται. Heſych: ἔθελεν· ἐδύνατο. ¶ 7) Circumſcribit futurum. Π. 2, 4, 12. ἐγώ σοι οὐκ ἐθελήσω διδόναι, *daturus ſum.* A. 4, 1, 6. εἴ πως ἂν ἐθελήσειαν διϊέναι. E. 3, 5, 3. οὐκ ἐθελήσουσιν — λύειν τὰς σπονδάς. ¶ 8) Pene redundat A. 6, 6, 20. ἐμοὶ οὐκ ἐθέλει γενέσθαι τὰ ἱερὰ ἐξάγειν. Cod. Par. pro ἐθ. γεν. habet τελέθει. Cf. omnino θέλειν. In var. lect. permutatur etiam c. βούλεσθαι. v. ibi nr. 1. c. et ſupra nr. 1.

ἐθελέχθρως. Hoc aduerb. laudat Moeris e Xen. ἀπομνημονεύμασι, et Pierſon. putat, eum reſpexiſſe vel ad 2, 6, 18. vbi

vbi nunc extat πολεμικῶς, vel ad 3, 5, 2. vbi eſt δυςμενῶς. Cf. Wetſten. ad Coloff. 2, 23. vbi plura eiusmodi compoſita collegit.

ἐθελοντὴς, ¶ 1) *voluntarius.* Eſt vocabulum Atticum. v. Thom. M. in v. ἑκοντὴς et Phrynich. p. 4. Suid. βουλόμενος, ἢ χορηγὸς, et deinde laudat A. 4, 1, 18. ἐθελοντὴς πορεύεσθαι. et §. 19. προσλαβὼν ἐθελοντὰς, vbi all. ἐθέλοντας. De qua permutatione cf. ἐθέλειν n. 2. Aπ. 2, 1, 3. μὴ φεύγειν τοὺς πόνους, ἀλλ' ἐθελοντὴν ὑπομένειν. ¶ 2) ἐθελονταὶ, *voluntarii*, h. e. *milites qui ſe ſponte militiae aut periculoſae expeditioni offerunt.* E. 4, 4, 10. 5, 3, 9. bis. Sic ſupra interdum participium ἐθέλοντες.

*ἐθελοπονία in margg. extat pro φιλοπονία. v. φιλ.

ἐθελόπονος, *impiger.* Π. 2, 1, 9. v. Wetſten. ad Coloſſ. 2, 23.

ἐθελουργὸς, *qui ſua ſponte opus facit.* De equo, Iπ. 10, 17.

ἐθελούσιος (poet. Port.), *voluntarius.* Π. 5, 1, 5. ἐθελούσιον ἐστὶ (np. amor,), *res quae ſponte naſcitur*, vel potius *quae in noſtra poteſtate eſt*, καὶ ἐρᾷ ἕκαστος ὧν ἂν βούληται — τὸ ἐρᾷν ἐθελούσιόν ἐστιν. §. 6. εἰ ἐθελούσιόν ἐστιν ἐρασθῆναι. ¶ 2) Ponitur fere pro aduerbio. Π. 4, 2, 6. οὐκ ἀνάγκῃ, ἀλλ' ἐθελούσιοι — ἐξιόντες. 4, 5, 17. τοὺς ἐμοὶ ἐθελουσίους τούτους ἐπισπομένους. 5, 1, 11. 6, 3, 12. 8, 4, 13. A. 4, 6, 13. 6, 5, 9. Aγ. 1, 38. ἐθελούσιοι αὐτῷ συνεβοήθησαν τῇ Λακεδαίμονι. Λ. 13, 7. καὶ ἐθελούσιοι ἤν τινες παρῶσιν. Hic et ſaepius ſupra ſunt i. q. ἐθελονταὶ nr. 2. Feminin. E. 4, 8, 10. ἄλλαι πόλεις ἐθελούσιαι συνετείχισαν. Σ. 8, 13. ἀνάγκῃ ἰδίᾳ καὶ ἐθελουσίᾳ. v. ἴδιος nr. 5.

ἐθελουσίως, *ſua ſponte.* Heſych. explicat ἑκουσίως. Iεp. 11, 12. ἑκόντας τοὺς πειθομένους ἔχοις ἂν, καὶ ἐθελουσίως σου προνοοῦντας.

ἐθίζειν, *aſſuefacere.* ¶ 1) c. inf. vbi interdum additur acc. perſ. Π. 1, 2, 10. venatio ἐθίζει ἀνίστασθαι. 3, 3, 24. p. 193. διδάξουσι καὶ ἐθίσουσι τοῦτο δρᾷν. 6, 2, 10. ἐθίσαι ἡμᾶς ὑδροποτεῖν. Aπ. 2, 1, 2. τὸ προαιρεῖσθαι πράττειν — πότερον ἂν αὐτῶν ἐθίζοιμεν; Iπ. 7, 7. δεῖ δὲ ἱππέα — τὸ σῶμα ὡς ὑγρότατον ἐθίζειν εἶναι. §. 13. K. 6, 3. ¶ 2) c. acc. rei,

rei, E. 6, 1, 4. p. 364. τοὺς μετ' αὐτοῦ ταῦτα (np. labori) εἴθικεν. ¶ 3) c. dat. rei, Ιπ. 9, 9. ἐθίζειν αὐτὸν καὶ τῷ ἠρεμεῖν καὶ τῷ ἅπτεσθαι. Ita quidem Welf. e margg. Sed reliqui legunt τὸ — ¶ 4) *Passiu.* simpliciter, Ιπ. 3, 8. equi μαθόντες καὶ ἐθισθέντες. ¶ 5) c. σὺν, Π. 1, 6, 19. p. 77. σὺν τοιούτῳ ἔθει ἐθισθέντες. ¶ 6) c. inf. Π. 2, 1, 6. p. 93. γέῤῥον — πάντες εἰθίσμεθα φορεῖν. 2, 3, 10. 2, 4, 17. p. 138. σὺ εἴθισαι τρέχειν. E. 4, 4, 12. εἰθισμένοι ὁρᾶν σωροὺς σίτου. Aπ. 3, 14, 6. τῷ ἅμα πολλὰ ἐσθίειν ἐθισθέντι. O. 11, 14. ἐξανίστασθαι ἐξ εὐνῆς εἴθισμαι, ἡνίκα — Σ. 8, 32. 33. Ιπ. 6, 6. 8, 5. ἐπειδὰν διαπηδᾶν ἐθισθῇ. 10, 15. Ιπρ. 3, 5. 8, 3. K. 7, 10. 12, 2. ἀνέξονται τοὺς πόνους διὰ τὸ εἰθίσθαι μετὰ τούτων αἱρεῖν τὰ θηρία. ¶ 7) c. acc. rei, Ιπ. 8, 6. ἐπειδὰν τοῦτο ἐθισθῇ. ¶ 8) Particip. εἰθισμένον, a) *vsu receptum.* Π. 8, 7, 3. p. 544. ὡς παλαιὰ καὶ εἰθισμένα καὶ ἔννομα λέγοντος ἐμοῦ. Λ. 6. 4. τὸ παρὰ τοῖς ἄλλοις εἰθισμένον. b) *quod fieri solet.* Ιερ. 9, 7. τὸ — ἥκιστα εἰθισμένον διὰ φιλονεικίας πράσσεσθαι. ¶ 9) Passiu. pro medio, Aγ. 11, 2. εἴθιστο — ἱλαρὸς εἶναι, *solebat.* K. 8, 3. lepus εἴθισται τεχνάζειν τῇ βαδίσει. Possunt etiam quaedam ex nr. 6. huc referri.

ἔθισμα, *consuetudo, institutum.* Ιπ. 6, 13. non irate tractare equum, δίδαγμα καὶ ἔθισμα πρὸς ἵππον ἄριστον.

ἐθιστέον, *assuefaciendum est.* c. inf. Aπ. 2, 1, 28.

ἔθνος, ¶ 1) *gens.* Π. 1, 5, 3. ἔθνη ἰσχυρά. Sequuntur per synesin masculina: πεποιημένοι εἶεν — αὐτοὺς — ἰόντας. 4, 2, 1. Ὑρκάνιοι — ἔθνος οὐ πολύ· διὸ καὶ ὑπήκοοι. 5, 2, 12. Καδούσιοι ἔθνος πάνυ πολὺ καὶ ἄλκιμον. 8, 6, 11. πᾶν ἔθνος pro πάντα τὰ ἔθνη. A. 1. 8, 6. πάντες κατὰ ἔθνη, *per singulas nationes distincti* — ἕκαστον ἔθνος ἐπορεύετο. 5, 5, 5. πομπὰς ἐποίησαν κατὰ ἔθνος ἕκαστος τῶν Ἑλλήνων. vbi tamen Hutch. vertit: *pro more gentis quisque* — ¶ 2) *regio gentis.* A. 4, 5, 20. ἔστ' ἂν ἐν ἄλλῳ ἔθνει γένωνται. Aγ. 2, 1. ἐπορεύετο διὰ τῶν αὐτῶν ἐθνῶν. O. 4, 5. ἐξ ὁπόσων περ ἐθνῶν δασμοὺς λαμβάνει. ¶ 3) i. q. γένος, *sexus.* v. Victor. V. L. 9, 22. O. 7, 26. τὸ ἔθνος τὸ θῆλυ, ἢ τὸ ἄῤῥεν. ¶ 4) In ma-

malam partem, vt *natio* ap. Cic. pro Sext. 63. Σ. 3, 6. τι ἔθνος ἠλιθιώτερον ῥαψῳδῶν.

ἔθος, *consuetudo*. Π. 1, 6, 10. ἔθους ἕνεκα μηχανᾶσθαι. Steph. et Hutch. vertunt *assuescendi causa*, h. e. *vt assuescas*. Quod quia durum videtur, alii legunt ἔθνους. quae tamen lectio non habet sensum commodum. Aπ. 3, 9, 1. ἐν τοῖς αὐτοῖς νόμοις τε καὶ ἔθεσι, *institutis*, τρεφομένους. Et sic est *lex* vel *institutum* Π. 1, 6, 19. p. 77. v. ἐθίζειν nr. 5.

εἰ, ¶ 1) *si*. c. indicat. Π. 1, 4, 9. εἰ βούλει. cf. βούλεσθαι, et ἐθέλειν. 2, 3, 5. p. 119. εἰ προσβαλλόμην. all. προβαλλοίμην. 4, 1, 8. p. 205. εἰ μὲν οἱ πολέμιοι — ἔφευγον. 4, 4, 2. οὓς εἰ ἀφίεμεν. Cod. Guelf. ἀφείημεν. 6, 1, 11. εἰ δὲ βουλόμεθα. 6, 4, 5. p. 393. bis. 7, 1, 5. κάκιον, ἢ εἰ — προςῄεσαν. In Cod. G. deest εἰ. A. 5, 6, 17. εἰ μὲν ἀποροῦντας ὑμᾶς ἑώρων, τοῦτ' ἂν ἐσκόπουν. 5, 7, 7. Πο. 4, 40. εἰ δ' αὖ — νομίζετ' ἂν — δύνασθαι. Steph. malebat νομίζοιτ' ἄν. Sed ἂν referri potest ad δύν. O. 8, 17. εἰ — εὑρίσκουσι. Aπολ. 8. Σ. 2, 4. 4, 21. εἰ πλαστικὸς — ἦν, οὐδὲν ἂν ἧττον — ἀπειργασάμην. Etiam in oratione obliqua indicatiuus vlitatior iudicatur coniunctiuo a viris doctis Π. 5, 3, 4. ἐκέλευσεν — εἰπεῖν, ὅτι, εἰ βούλεται μάχεσθαι —, μάχοιτο. vbi all. βούληται. Sic A. 7, 6, 17. pro εἰ προσίητε in edd. vett. et Codd. Eton. et Guelf. est εἰ πρόςιτε. c. fut. indicat. Π. 1, 4, 12. εἰ μηδὲ — δυνήσῃ. 3, 1, 17. Cod. G. εἰ δὲ καὶ χρημάτων δεήσει. vbi vulgo δεήσῃ. 4, 1, 8. p. 206. εἰ δὲ γνώσονται. 5, 2, 15. p. 285. εἰ δὲ καὶ θαῤῥήσουσι. Cod. G. εἰ δὲ θαρσοῦσι. 6, 1, 11. εἰ στρατευσόμεθα. 6, 4, 5. p. 392. εἰ δὲ — πιστεύσουσιν. all. πιστεύσωσιν. 8, 7, 3. p. 549. εἰ — ἄδικόν τι φρονήσετε. A. 5, 6, 20. E. 2, 1, 6. 6, 3, 3. εἰ αὐτὸν ἀφήσει. all. ἀφίει. O. 21, 10. Sed 17, 10. est εἰ μὲν — καταστρέψῃς. Cod. G. καταστρέψεις. c. opt. Π. 1, 4, 2. εἴ τινος δέοιτο. §. 7. εἰ τῶν ἀγρίων τὶ φανείη θηρίων. 1, 5, 1. εἴποτ' — εὐωχία προσγένοιτο. §. 4. εἴ τινας πέμποι. Cod. G. πέμπει. 2, 1, 2. p. 89. εἰ σὺ εἴην. 3, 1, 15. εἰ — ἀπιστῶν αὐτοῖς φανείης. all. φανῇ. 3, 2, 9. εἰ — μέλλοιεν — ἀποτελεῖν. — εἰ μέλλοις (all. μέλλεις) — ὠφεληθήσεσθαι — εἰ οἰοίμην

ἀσφα-

ἀσφαλές. (all. εἰ ἡμῖν ἀσφ. πρ. εἴη.) — εἰ τὰ ἄκρα ἔχοιτε. 4, 5, 5. εἰ δὲ Κῦρος οὕτω γιγνώσκοι. 5, 1, 12. εἰ νῦν ἀπέλθοιτε. Cod. G. ἀπέλθητε. 5, 2, 14. εἰ οἴοιτο — εἰ μέλλοι τις ἐκείνῳ συμμίξειν. Cod. G. μέλλει. 5, 4, 12. εἰ καὶ ἐκεῖνος βούλοιτο. Iunt. omittit καί. 6, 2, 11. εἰ οἶνον ἐπιπίνοιμεν. all. ἐπιπίνωμεν. 8, 1, 3. §. 4. bis. §. 8. 9. bis. §. 10. 11. εἰ — ἐπιδεικνύοι. all. ἐπιδεικνύει. 8, 5, 7. εἴ τις μὴ πράττοι. Praecedit ὁπότε τις. A. 4, 6, 1. εἰ κακῶς ἡγήσαιτο. all. ἡγήσοιτο. 6, 1, 16. εἰ αἱροῖντο. 7, 6, 24. εἰ γένοιντο. Ita Steph. emendauit. Edd. vett. εἰ γένοιτο, πρ. ἀποστροφή. Λ. 6, 3. Πο. 3, 11. E. 4, 1, 15. 4, 8, 5. O. 1, 12. εἰ δὲ πωλοίη. §. 13. εἰ γοῦν τις χρῷτο τῷ ἀργυρίῳ. Σ. 8, 38. εἰ δὲ οἴοιτο. Marg. Leuncl. οἴεται. Contra A. 5, 6, 3. p. 290. δείξαιμι, εἴ μοί τινα βούλεσθε συμπέμψαι. Cod. Eton. βούλοισθε. 6, 1, 20. εἰ οὕτως ἔχει. Cod. Par. ἔχοι. 7, 7, 18. εἰ σὺ κελεύεις. Steph. et Hutch. aptius dicunt κελεύοις. Saepius repetitur Π. 5, 5, 10. p. 334. εἴ τις τῶν σῶν φίλων — εἰπόντος σου — εἰ τοῦτο ἀκούσας οἴχοιτο. Margg. εἶτ' αὐτὸς τοῦτο. A. 3, 2, 23. οὐκ ἂν θαυμάζοιμι, εἰ οἱ πολέμιοι — διώκουσι — ἣν δύνωνται — εἰ καὶ αὐτοὶ ἡμῖν — ἐπακολουθοῖεν. O. 2, 15. εἰ, ἐπὶ πῦρ ἐλθόντες σου — εἰ ἄλλοσε ἡγησαίμην. Sic Steph. Sed edd. vett. ἡγησάμην, vt mox εἰ — ἤγαγον. Sed ibid. εἰ — δείξαιμι — εἰ ἐθέλοις. Simul c. opt. et indic. Αγ. 9, 7. εἰ τὴν πόλιν ἔχοι, πλείστους δὲ — κέκτηται (Steph. probabiliter coniicit κεκτῇτο), νικῴη δὲ — ¶. 2) num, an. Est interrogantis ac dubitantis. v. Reinef. epist. ad Vorst. p. 52. sq. a) post verba interrogandi. vid. v. c. ἐπέρεσθαι. c. opt. in sententia obliqua, Π. 1, 6, 10. ἐρωτᾷς — εἴ τις ἂν (all. που ἄν, all. εἴ που, omisso ἄν) ἀπὸ σοῦ πόρος προσγένοιτο; 4, 4, 1. ἐπυνθάνετο — εἰ οἰκοῖτο ἡ χώρα. 1, 6, 12. p. 65. ἐπερομένου μου, εἰ ἱκανὸς εἴης. A. 1, 8, 11. 4, 8, 5. c. indicatiuo, Π. 1, 6, 12. p. 64. ἐπήρου με, εἴ τί μοι ἔλεξε — ἐπήρου με, εἰ ἐδίδαξέ με — ἀνέκρινας εἴ μ' ἐπαίδευσεν. c. duplici constructione, A. 2, 3, 4. ἠρώτα, εἰ αὐτοῖς σπένδοιτο, ἢ καὶ τοῖς ἄλλοις ἔσονται σπονδαί. Cod. Par. ἔσοιντο. Item in sententia recta, c. indic. Π. 6, 3, 11. p. 387. ἐπήρετο τοὺς Πέρσας, εἰ καὶ ὑμεῖς ταῦτα συγχωρεῖτε; Steph. et Hutch.

Hutch. volunt ἤ. Sed sic est etiam Πο. 5, 13. εἴ τίς με ἐπερωτῴη, εἰ καὶ — λέγεις ὡς χρή; — οὐκ ἂν φαίην. Quanquam vir doctus in Obs. misc. Vol. III. p. 432. vult λέγοις. O. 3, 14. οἷς δὲ σὺ λέγεις ἀγαθὰς εἶναι, εἰ αὐτοὶ ταύτας ἐπαίδευσαν; Margg. ἤ vel ἦ. b) post alia verba dicendi vel sentiendi, c. optatiuo, Π. 1, 4, 6. οὐ γὰρ προσῄει, εἰ μὴ προΐδοι, εἰ καιρὸς εἴη. A. 1, 10, 3. ἐβουλεύετο, εἰ (vtrum) πέμποιέν τινας, ἢ (an) πάντες ἴοιεν. Sic §. 10. Sed saepe c. indicatiuo, Π. 4, 1, 11. δηλώσεις, εἰ ἀληθῆ ἔλεγες. 4, 2, 19. p. 224. φροντίδα παρέχοντες — εἰ παραμενοῦσιν. 5, 2, 5. p. 277. εἰ ἕξει, — ἢ καὶ — οὐκ ἂν ἔχοιμι εἰπεῖν. 5, 5, 8. bis. A. 1, 3, 5. εἰ μὲν δὴ δίκαια ποιήσω, οὐκ οἶδα. 5, 7, 18. εἰ μὲν οὖν καλῶς ἔχει ταῦτα, δοξάτω ὑμῖν. Iep. 1, 7. v. n. 7. Απ. 1, 1, 8. O. 8, 15. ἐπισκοπῶ — ἢ εἴ τι ἀποστατεῖ, ἢ εἰ δυστραπέλως τι σύγκειται. 12, 17. Ιπ. 1, 9. σκοπεῖν χρὴ καὶ εἰ ἀμφότεραι μαλακαί, ἢ σκληραί, ἢ ἕτεραι, np. εἰσίν. Cf. εἰδέναι nr. 8. I. Huc quoque pertinet A. 3, 2, 13. σκέψασθε, εἰ ἄρα (annon) τοῦτο — πεποιήκασιν. it. εἰ μὲν — εἴτε καὶ μή, num — nec ne, Π. 2, 1, 2. p. 88. it. elliptica oratio E. 2, 4, 18. εἰ δὲ καὶ τοῦτο δεῖ εἰπεῖν. Intell. οὐκ οἶδα, vel simile quid. Cf. nr. 6. ¶ 3) Interdum in interrogatione post τί οὖν et τί δὲ verti potest *si*, modo intelligas τί δοκεῖ, vel similia. Π. 3, 2, 8. τί οὖν, ἔφη, εἰ καὶ ἄλλα ὑμῖν ἀγαθὰ προσγένοιντο; ἔτι ἄν, ἔφασαν, μᾶλλον εὐφραινοίμεθα. §. 10. εἰ δ' ὑμῖν, ἔφη, τὰ ἄκρα σύμμαχα εἴη; οὕτως ἂν ἡμῖν καλῶς ἔχοι. 3, 3, 23. τί δέ, ἔφη, εἰ καὶ σὺ — εἰ ἄρα καὶ σὺ ἀμείνους ποιήσαις; 4, 3, 5. τί οὖν, — εἰ καὶ νόμον — ποιησαίμεθα; Cod. G. ἢ καί. ¶ 4) *siquidem, quia*. Π. 4, 3, 3. p. 229. εἰ αὐτοὶ ἄνευ τούτων ἀρκοῖμεν ἡμῖν αὐτοῖς. all. καὶ γάρ. 5, 5, 9. εἰ μηδὲ τοῦτο βούλει ἀποκρίνασθαι, σὺ τοῦτο — λέγε. §. 8. pro ἐπεὶ ante πρὸς τοῦτο in nonnullis est εἰ. ¶ 5) *etsi*. Π. 2, 1, 2. p. 89. οὐδ' εἰ πάντες ἔλθοιεν Πέρσαι. A. 3, 4, 8. οὐδεὶς ἡμάρτανεν ἀνδρός· οὐδὲ γάρ, εἰ πάνυ προὐθυμεῖτο. v. Abresch. auctar. dilucc. Thuc. p. 344. it. non praecedente οὐδέ, Απ. 2, 2, 7. εἰ πάντα πεποίηκε — οὐδεὶς ἂν δύναιτο ἀνασχέσθαι. vbi tamen Ern. probat lectionem Cod. I. εἰ καί. it. εἰ δέ, sequente ἀλλά,

λὰ, *tamen*, Π. 8, 6, 9. (cf. Wetſten. ad 2 Cor. 13, 4.) et ſequ. ὅμως. Iπ. 1, 17. ¶ 6) Non dubitantis eſt, ſed pro ὅτι ponitur, poſt ἄχθεσθαι, O. 9, 16. poſt γελᾷν, Σ. 2, 17. ter. coll. §. 18. poſt δοκεῖν, A. 3, 2, 10. poſt εἰδέναι, Π. 6, 3, 10. O. 7, 3. (Hoc tamen referri etiam poteſt ad n. 2.) poſt ἐννοεῖσθαι, Π. 7, 5, 7. Cf. ἐννοεῖν nr. 4. poſt θαυμάζειν, Π. 4, 5, 10. 5, 2, 10. Σ. 8, 24. poſt θαυμαστὸν, O. 5, 11. Iπ. 6, 11. οὐδὲν ἂν εἴη θαυμαστὸν, εἰ ἁρπάζει. Steph. dicit, melius eſſe ἁρπάζοι. poſt φθονεῖν, Aπολ. 14. poſt χαλεπῶς φέρειν, Π. 5, 5, 5. p. 327. ante διδάσκειν, O. 17, 9. ante ὁρᾷν, Aγ. 7, 7. ante πεῖραν λαμβάνειν, O. 8, 21. Plura v. in ἄχθεσθαι, γελᾷν, ἐννοεῖσθαι, θαυμάζειν, et θαυμαστός. Hinc Π. 4, 3, 2. κατεμέμφετο αὐτὸν — ὅτι — all. habent εἰ, all. εἰ ὅτι. et E. 6, 3, 6. p. 387. εὔδηλον ὅτι εἰ — οὐκ ἀρεστὰ πράττουσι, Welſ. cum all. omiſit εἰ. cf. Raphel. ad Marc. 15, 44. ¶ 7) Affirmantis etiam eſt ante τὶς, certe non ſemper dubitantis. Nam εἴ τις eſt pro ὅστις, quocum in libris ſaepe confunditur. v. omnino ὅς nr. 19. et τὶς nr. 18. Π. 1, 4, 26. ἐκ ἔχειν, εἴ τῳ τὶ ἐγὼ δέδωκα. 1, 5, 7. p. 53. ter. 1, 6, 9. εἰ ἐνορᾷς τινα πόρον — λέγε. 3, 3, 2. φέροντες — εἴ τι ἕκαστος ἄξιον εἶχε. margg. ὅ τι. (Sed 4, 2, 18. οἵτινες — μισεῖτε. Cod. G. εἴ τινες. 4, 5, 17. ὅ τι ἄλλο ἂν δοκῇ ὑμῖν. Edd. vett. ἄλλο εἴ τι. A. 1, 6, 9. ὅ τι σοι δοκεῖ. Ed. Iunt. εἴ τι σ. δ. 7, 6, 21. ὅ τι ἐλάβετε. Marg. Steph. et 3 Codd. εἴτι ἐλ. O. 8, 1. ὅτι — οὐκ εἶχε. Iunt. et Cod. Guelf. εἴτι —) 4, 2, 5. οἱ δὲ — εἴ τινι ἀγαθὸν συνέπραξε. Margg. εἴ τι ἀγαθόν τῳ συνέπρ. Nota, quod pluralem ſequitur ſingularis. 5, 5, 11. εἴ τι σοι πρότερον ἐχαρισάμην. Eſt formula modeſtiae. 7, 2, 7. A. 2, 6, 5. ἱκανὸς ὡς εἴ τις καὶ ἄλλος. Steph. delet εἰ. 5, 3, 4. οἱ δὲ ἄλλοι ἀπώλοντο ὑπό τε πολεμίων καὶ χιόνος, καὶ εἴ τις νόσῳ. vbi conſtructio mutata eſt. v. Hutch. p. 373. 7, 3, 10. εἰσῆλθον οἱ κράτιστοι, — καὶ εἴ τις πρεσβεία παρῆν. E. 1, 6, 18. 21. 2, 3, 6. §. 17. p. 90. bis. §. 18. p. 95. 4, 5, 10. Iερ. 1, 7. οὐκ οἶδ' εἴ τινι διαφέρει. Stob. οὐκ οἶδα ὅ τι διαφ. Marg. St. εἴ τι. Aπ. 1, 2, 13. εἴ τι κακὸν τὴν πόλιν ἐποιησάτην, οὐκ ἀπολογήσομαι. 3, 7, 9. O.

O. 8, 15. εἴ τι συμβαίνει γίγνεσθαι. 18, 1. c. opt. Π. 1, 4, 1. εἴ τι -- δέοιντο -- διαπράξασθαι σφίσιν. In ſqq. eſt ὅ τι δέοιντο --- διαπρατ. 3, 3, 5. ὅπως ἔχοιεν τιμᾶν, εἴ τινας ἄγαιντο. Cod. G. οἵ τινες. Ibid. εἴ τι που καλὸν ἴδοι. all. ὅ τι που. Contra ibid. ὅ τι καλὸν κἀγαθὸν ἔχοι, marg. St. εἴ τι κ. 5, 5, 6. εἴ τινες Περσῶν ἴοιεν. Iunt. οἵτινες. 8, 1, 7. εἴ τις τούτων μηδενὸς ὑπακούοι. vbi τις in nonnullis deeſt. A. 1, 9, 7. 2, 5, 10. 4, 1, 11. εἴ τι εὑρίσκοιεν. Olim pro εἴ τι erat ἐπεί. 6, 4, 15. Λ. 1, 5. v. βλαστάνειν. E. 7, 5, 15. ἐδέοντο --- βοηθῆσαι, εἴ τι δύναιντο, np. βοηθεῖν. v. Wetſten. ad Marc. 9, 22. cf. Abreſch. ad Thucyd. 5, 11. O. 10, 9. εἴ τι ἔχοιμι συμβουλεῦσαι. Cod. G. ὅ τι. Pro εἴ τινες legitur etiam τίνες. v. σκοπεῖν nr. 9. b. ¶ 8) εἰ γὰρ, *vtinam*. a) Moſchopulus: τὸ εἰ ἀντὶ τοῦ εἴθε καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ ἐν χρήσει ἐστίν. Heſych: εἰ γάρ· εἴθε γάρ. Moeris p. 161. εἰ γὰρ, Ἀττικῶς· εἴθε γὰρ, Ἑλληνικῶς καὶ κοινόν. v. Abreſch. animaduu. Aeſchyl. 1, 15. p. 96. Π. 6, 1, 21. εἰ γὰρ γένοιτο --- ὅ τι ἐγὼ ἂν γενοίμην χρήσιμος. Steph. malebat ἢ γάρ. Zonar. habet εἴθε γάρ. cf. Hutch. p. 423. b) εἰ γὰρ in nonnullis eſt pro οἵ γε, Π. 2, 2, 3. v. γε nr. 9. a. ¶ 9) εἴ γε, *ſi quidem, quandoquidem*, i. q. εἴπερ. v. Heſych. Π. 1, 6, 19. p. 74. εἰ μέλλοι (Stob. μέλλει) γε πλεῖον ἕξειν. 8, 1, 3. εἴ γε (mrgg. εἴ τι) μάχης ποτὲ δεήσοι. Aπ. 1, 5, 2. εἴ γε μηδὲ δοῦλον ἀκρατῆ δεξαίμεθ' ἄν. §. 3. εἴ γε κακουργότατόν ἐστι. 3, 6, 13. 4, 3, 12. εἴ γε --- προσημαίνουσί σοι. Ern. quia non dubitanter Xen. videatur loqui h. l., e Cod. I. emendat οἵ γε. Sed εἴ γε eſt *quia, quandoquidem*. Iπ. 3, 8. εἴ γ' ἄλλως (ita Steph. pro εἰ δ' ἄλλ.) ὑγιεῖς --- εἶεν. ¶ 10) εἴθε, *vtinam*. c. opt. E. 4, 1, 17. εἴθ' ὦ λῷστε σὺ --- φίλος ἡμῖν γένοιο. c. indicat. imperf. Aπ. 1, 2, 46. ¶ 11) εἰ καὶ et καὶ εἰ, *etſi*. Cf. καὶ nr. 24. Π. 5, 4, 19. νῦν δὲ καὶ εἰ παρεσκευασμένος ἐστὶν — Cod. G. εἰ καί. 6, 1, 14. εἴ ποτε καὶ πρόσω --- ἀποστρατοπεδεύσαιντο. A. 6, 6, 15. εἰ καὶ οἴει με ἀδικοῦντά τι ἄγεσθαι (intell. ἀλλ' ὅμως ἴσθι ὅτι) οὔτ' ἔπαιον οὐδένα, οὔτ' ἔβαλλον. Aπ. 4, 1, 1. τῷ σκοπουμένῳ, καὶ εἰ (*vel*) μετρίως αἰσθανομένῳ, φανερόν. Valckenar. mallet εἰ καὶ, vt eſt in Cod. I.

nisi perpauca reperirentur exempla. O. 1, 5. καὶ εἰ μηδ' ἐν τῇ αὐτῇ πόλει εἴη. it. c. μή, sequ. ὅμως, O. 2, 12. it. simpliciter sequ. οὐκ, Απ. 4, 8, 1. εἰ καὶ μὴ τότε, οὐκ ἂν (non tamen) πολλῷ ὕστερον τελευτῆσαι. ¶ 12) εἰ μή, nisi. Sequ. ἀλλὰ vel ἀλλά γε, tamen, Π. 5, 5, 10. p. 334. εἰ μὴ ταῦτα, ἀλλὰ τοιαῦτα --- cf. ἀλλὰ nr. 8. c. praef. indic. Π. 4, 1, 8. p. 206. εἰ μὴ βούλονται. 5, 3, 4. εἰ δὲ μὴ ἀμύνει τῇ χώρᾳ. all. ἀμυνεῖ. 6, 3, 12. εἰ μή τι σοι ἄλλο δοκεῖ. A. 4, 8, 3. εἰ μή τι κωλύει. vbi, teste Abreschio in diluc. Thuc. p. 73. Cod. reg. habet κωλύοι. c. fut. indicat. Π. 1, 5, 3. εἰ μή τις αὐτοὺς φθάσας ἀσθενώσει. Cod. G. ἀσθενώσοι. 1, 6, 9. εἰ μὴ ἕξει ἡ στρατιὰ τὰ ἐπιτήδεια. 2, 1, 7. 3, 1, 15. εἰ δ' αὖ — μὴ ἐπιθῇς αὐτοῖς, vbi Iunt. fortassis rectius ἐπιθήσεις. §. 17. εἰ μὴ ἕξει. 3, 3, 21. 4, 3, 3. p. 227. εἰ μὴ ἔσται. A. 6, 5, 11. εἰ μὴ νικήσομεν. Cod. G. νικήσωμεν. 6, 6, 7. 7, 1, 10. εἰ μὴ ἀνοίξουσιν. Cod. Par. ἀνοίξωσιν. E. 6, 5, 13 Απ. 1, 2, 52. O. 8, 17. εἰ μὴ εὑρήσομεν. all. εὑρήσωμεν. 9, 14. Ιπ. 6, 1. c. opt. Π. 1, 4, 6. εἰ μὴ προΐδοι. 3, 1, 17. εἰ μὴ βασιλεὺς εἴη. margg. βασιλεύσει. 3, 3, 23. εἰ μὴ — μεμελετηκότες εἶεν. Ibid. edd. vett. pro ἦν μὴ — ἠσκηκότες ὦσι habent εἰ μὴ — 4, 1, 8. p. 205. εἰ μὲν μὴ ἀναγκάσοιμεν μάχεσθαι. Cod. G. ἀναγκάσωμεν. 6, 3, 2. εἰ μή τι ἀναγκαῖον ἀποκωλύοι. vbi Abresch. l. l. dicit codd. variare. 7, 1, 18. γνοὺς ὅτι οὐδαμῶς ἂν θᾶττον σχοίη — εἰ μὴ εἰς τὸ ὄπισθεν περιελάσειεν. Stph. et Hutch. reponunt ἢ εἰ εἰς — E. 3, 4, 15. 3, 5, 3. 4, 5, 9. 4, 8, 6. 5, 1, 29. 31. O. 1, 12. 14. εἰ μή τις ἐπίσταιτο. 7, 40. Sic §. 39. pro εἰ μὴ — τείνει, marg. St. habet τείνοι. it. c. γε, O. 1, 10. εἰ μὴ ἀποδιδοῖτό γε αὐτούς, nisi certe. ¶ 13) εἰ μή, cum non. A. 4, 2, 3. εἰ μὴ ταύτῃ δύναιντο, ἄλλῃ ἐπειρῶντο. ¶ 14) εἰ μή, praeter. Post negationem, A. 2, 1, 10. ἡμῖν οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἀγαθόν, εἰ μὴ ὅπλα. 4, 7, 4. οὐ γὰρ ὁρῶμεν, εἰ μὴ ὀλίγους τούτους. 7, 3, 9. E. 2, 2, 6. ἐνόμιζον οὐδεμίαν σωτηρίαν εἶναι, εἰ μὴ παθεῖν, ἃ — Fr. Port. accipit pro ἀλλά. Απ. 4, 4, 25. σχολῇ ἄλλος τις νομοθετήσειεν, εἰ μὴ θεός. Sic E. 6, 5, 26. ἀποθνήσκει, καὶ οἱ ἄλλοι, εἰ μή τις διέφυγε, praeterquam si quis. ¶ 15) εἰ μὴ ἄρα, εἰ μή περ γε, εἰ μή γε, nisi

nisi forte. Ironice, Απ. 1, 2, 8. εἰ μὴ ἄρα ἡ τῆς ἀρετῆς ἐπιμέλεια διαφθορά ἐστιν; Kypke ad Luc. 9, 13. vbi all. ellipsin statuunt, perperam reddit *numquid.* Sic O. 1, 13. εἰ μή περ γε καὶ τὸν ὑοσκύαμον χρήματα εἶναι φήσομεν. it. 7, 17. Σ. 6, 6. εἰ μή γε ἐδόκεις τῶν μετεώρων φροντιστὴς εἶναι. vbi tamen e praecedentib. intelligi potest: κάλλιον ἂν εἴη, εἰ μὴ — cf. Valcken. ad Eurip. Hippol. 501. ¶ 16) Post εἰ δὲ μὴ, *sin minus, alioqui,* intelligi debet verbum aliquod e praecedentibus, interdum affirmatiuum e negatiuo. Π. 1, 2, 11. ὄψον ἔχουσι — εἰ δὲ μὴ (sc. ὄψ. ἔχ.), τὸ κάρδαμον. 1, 6, 19. p. 74. εἰ μέλλοι γε πλέον ἕξειν· εἰ δὲ μὴ — A. 4, 3, 5. οὔτε ἦν ἐν ὕδατι ἔχειν· εἰ δὲ μὴ (h. e. εἰ δέ τις εἶχεν), ἥρπαζεν ὁ ποταμός. Possit etiam verti *alioqui.* 5, 7, 17. plene dicitur: εἰ μὲν ἀδικεῖ ὑμᾶς, οἴχεται — εἰ δὲ μὴ ἀδικεῖ, φεύγει. §. 18. σκοπεῖτε παῦλάν τιν' αὐτῶν· εἰ δὲ μὴ (np. παῦλ. σκοπεῖτε) — 7, 1, 6. μὴ ποιήσῃς ταῦτα· εἰ δὲ μὴ (h. e. εἰ δὲ ποιήσεις) — 7, 7, 2. 10. E. 1, 4, 2. ἐβούλοντο παρὰ βασιλέα ἀναβῆναι· εἰ δὲ μὴ (*quod si non liceret*), οἴκαδε. 3, 3, 2. ἀπῄτει τὰ χρήματα· εἰ δὲ μὴ (sc. ἀποδοῖεν), πολεμήσειν ἔφη αὐτοῖς. Απ. 3, 3, 7. ποιεῖν διανενόησαι; εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ νῦν γε πειράσομαι. 3, 5, 14. O. 13, 2. 15, 2. Ιππ. 7, 10. etc. it. post εἰ μηδὲν ἄλλο, de quo v. in ἄλλος nr. 9. c. ¶ 17) Post εἰ μὲν ante εἰ δὲ μὴ omissum est εὖ ἔχει, vel simile quid. v. Eustath. ad Il. α, p. 66. Π. 4, 5, 5. ἐὰν μὲν Κῦρος βούληται· εἰ δὲ μὴ — 7, 5, 18. p. 448. εἰ μὲν ἔσται — εὖ ἔχει· εἰ δὲ μὴ — vbi tamen εὖ ἔχει in nonnullis deest, et fortassis pro glossemate est habendum. v. Steph. et Hutch. 8, 7, 3. p. 549. εἰ μὲν ὑμᾶς ἱκανῶς διδάσκω (potest intelligi: *obedite*) · εἰ δὲ μὴ — Vigerus (8, 6, 4.) vertit *vtrum — necne.* Sed Hoogeuenio iudice perperam, quia paulo ante p. 548. sit: εἰ μὲν οὖν οὕτως ἔχει ταῦτα — ποιεῖτε ἃ ἐγὼ δέομαι· εἰ δὲ μὴ οὕτως, — ἀλλὰ θεούς γε — φοβούμενοι — ἀσεβὲς μηδὲν — ποιήσητε. A. 7, 1, 20. Απ. 3, 1, 9. εἰ μὲν ἐδίδαξεν· εἰ δὲ μὴ, τί ὄφελος; Non tamen semper in his intelligendum esse εὖ ἔχει, sed etiam alia, docet vir doctus in Obs. misc. Vol. III. p. 145. sq. ex A. 3, 2, 25. εἰ μὲν οὖν ἄλλος τις

βέλτιον ὁρᾷ, ἄλλως ἐχέτω· εἰ δὲ μὴ — Sic Π. 6, 4, 5. p. 393. εἰ μέν τις εἰπεῖν τι βούλεται, λεξάτω· εἰ δὲ μὴ — (Hinc A. 7, 7, 9. εἰ μέν τι σὺ ἔχεις — λέγειν, intell. λέγε· εἰ δὲ μὴ, ἡμεῖς — ἔχομεν.) Ιπρ. 1, 16. εἰ μέν τις ἔχει ῥᾴω ἄσκησιν, ἐκείνη ἔστω· εἰ δὲ μὴ — cf. A. 2, 2, 1. ¶ 18) εἰ δὲ μὴ, non praecedente εἰ μὲν, verti debet *alioqui*. Π. 3, 1, 19. μὴ οὕτω λέγε· εἰ δὲ μὴ, οὐ θαῤῥοῦντά με ἕξεις. Ιπ. 7, 16. Sic omissa responsione affirmante, Σ. 3, 7. ἦ οὖν ἱκανὸς εἶ; (debebat respondere πάνυ μὲν οὖν, vel simili modo. Sed respondet:) εἰ δὲ μὴ, φαῦλος φανοῦμαι. Potest tamen etiam intelligi: ἱκανός εἰμι. cf. nr. 16. ¶ 19) εἰ μὲν — εἰ δὲ, *siue* — *siue*. E. 6, 3, 6. p. 387. γνοίητε ἂν, εἰ μὲν βούλεσθε, πρὸς τὰ κατὰ θάλατταν ἰδόντες, εἰ δὲ βούλεσθε, πρὸς τὰ κατὰ γῆν. ¶ 20) εἴπερ, *si quidem*, vt nr. 9. εἴ γε. Π. 2, 2, 15. p. 111. εἴπερ δεῖ ἐνεργὸν — ἔχειν τὸ στράτευμα. 2, 4, 5. ποτέρως ἂν μᾶλλόν σε ἐκόσμουν, εἴπερ etc. Vbi εἴπερ abest ab edd. vett. 5, 3, 6. εἴ περ — ἀφίκοιτο. Aπ. 3, 3, 7. c. γε, A. 1, 7, 8. εἴ περ γε Δαρείου — ἔστι παῖς. E. 1, 7, 3. εἴ περ γέ τινας δέοι — αἰτιᾶσθαι. Aπ. 1, 4, 4. εἴ πέρ γε μὴ τύχῃ τινὶ γεγένηται. Σ. 6, 9. ἀλλ' εἴ περ γέ τοι καλοῖς εἰκάζω αὐτὸν, *quod si, vt quidem constitui*, — Est in var. lect. pro ἐπεί περ. v. ἐπεὶ nr. 4. et ὡς nr. 26. g. it. pro ᾗπερ. v. ὅς nr. 16. c. ¶ 21) εἴ πῃ, *si quo modo*. Π. 5, 2, 2. ἰδεῖν, εἴ πῃ (Cod. G. εἴ που) εἴη αἱρέσιμον τὸ τεῖχος. §. 12. εἴ πῃ δύναιντο συμμῖξαι. Πο. 1, 1. cf. πῇ. ¶ 22) εἴ που, *sicubi*. Π. 2, 4, 12. εἴ που καιρὸς εἴη. Cod. Bodl. εἴ ποι. E. 2, 2, 1. τοὺς φρουροὺς καὶ εἴ τινά που ἄλλον ἴδοι. c. indic. E. 2, 1, 7. πάσας (naues) ξυνήθροισεν, εἴ που τις ἦν. ¶ 23) εἴ πως, *si forte*. A. 2, 3, 11. εὕρημα ἐποιησάμην, (intell. πειρώμενος,) εἴ πως δυναίμην. 2, 5, 1. Alia exempla v. in ὑπομένειν et ὑποφείδεσθαι. ¶ 24) εἴτε — εἴτε, *siue* — *siue*. Π. 3, 2, 6. βουλεύσασθαι, εἴτε βούλεσθε πολεμεῖν, εἴτε φίλοι εἶναι, vbi tamen potius est *vtrum* — *an*. 4, 5, 8. εἴτε γὰρ — μὴ φυλάξομεν ταῦτα, εἴτε καταλείψομέν τινας ἡμῶν φύλακας — 5, 3, 22. εἴ τι (Ita Steph: Reliqui εἴτε. Sed post εἴ τι οὖν est etiam A. 6, 6, 12. εἴτε καί.) που ἐναντίον αὐτῷ ὑπαντῴη — εἴτε τι που φεῦγον ὀφθείη.

φθείη. A. 1, 3, 11. εἴτε (all. ἕως γε) μένομεν — εἴτε δὴ δοκεῖ ἀπιέναι. 2, 1, 11. 7, 7. 11. ὁπότερα ἂν ψηφίσωνται, εἴθ' ὑμᾶς ἀπιέναι, εἴθ' ἡμᾶς. E. 3, 5, 12. Aπ. 2, 1, 28. εἴτε — βούλει, — εἴτε ἐθέλοις (Ern. probante Hindenb. rescribit ἐθέλεις) — εἴτε — ἐπιθυμεῖς, εἴτε — ἀξιοῖς, εἴτε — βούλει, εἴτε — οἴει, εἴτε — ὁρμᾷς. 3, 4, 6. εἴτε χοροῦ, εἴτε οἴκου, εἴτε πόλεως, εἴτε στρατεύματος προστατεύει. Ern. e Cod. l. reponit προστατεύοι. O. 7, 27. Iπρ. 2, 5. εἴτέ ποτε δέοι ἐλαύνειν, εἴτ' αὖ καὶ ἀποχωρεῖν. Iungitur c. καὶ, vel bis, Π. 7, 2, 8. εἴτ' ἄρα καὶ χρήσιμον νομίζων — εἴτε καὶ ἀσφαλέστερον. 8, 3, 7. vbi quater sic est: vel posteriori tantum loco, Π. 5, 4, 13. εἴτε ὑπὸ τῶν ὁμοφύλων πεισθεὶς, εἴτε καὶ αὐτὸς οὕτω βουληθείς. A. 3, 1, 28. Permutatur c. οἴτε — οἴτε, Π. 7, 4, 6. cf. ὅς nr. 1. f. ¶ 25) εἴτε semel positum suspectum est viris doctis. Π. 2, 1, 2. p. 88. εἰ μὲν ἀνδρῶν προσδεῖ ἡμῖν, εἴτε καὶ μὴ, βουλευσόμεθα, *vtrum — nec ne.* nisi quis, inquit Zeun. ad Π. 5, 3, 57. pro εἴτε malit εἰ δέ. 3, 3, 19. τούς τ' ἀγαθοὺς ἐφορῶντες — εἴτε τις μαλακίζοιτο. Margg. καὶ εἴ τις μαλ. Sed potest etiam τε ante τις referri ad τε post τούς. Aπ. 1, 2, 47. οὔτε γὰρ αὐτοῖς ἄλλως ἤρεσκεν· εἴτε προσέλθοιεν — Ern. legit εἰ δέ. Possit tamen etiam cohaerere cum οὔτε. ¶ 26) εἰ in var. lect. permutatur c. ἂν l. ἐὰν, Π. 4, 2, 8. καὶ αὔριον ἕωθεν εἰ — πορεύοιντο. All. κἂν αὔρ. ἕ. πορ. 6, 1, 11. ἐὰν γὰρ ταῦτα γένηται. Edd. vett. εἰ γάρ. c. εἶτα. v. nr. 1. c. ἐπεὶ, v. nr. 4. et 20. et 7. c. ἦν, Π. 3, 3, 9. p. 180. εἰ μὲν — ἔμελλεν. all. ἦν μέν. 7, 1, 10. ἦν φθάσωμεν. Cod. G. εἰ φθάσομεν. Cf. supra nr. 12. et ἦν nr. 1. c. ἕως, v. supra nr. 24. c. ᾗ, Π. 5, 2, 2. ᾗ ἡ πρόσοδος εὐπετεστάτη. all. εἰ ἡ πρόσ. §. 4. p. 276. ἐν Βαβυλῶνι, ἐν ᾗ πλεῖστά ἐστιν, marg. St. habet εἰ ἐκεῖ πλ. Sic c. ᾗ, v. ὅς nr. 19. a. Cf. supra nr. 7. c. ὅπως. v. θαυμάζειν nr. 1. c. καὶ. v. καὶ nr. 17. it. εἴτε c. ἅτε. v. ἅτε. ¶ 27) O. 8, 10. Wells. edidit: ἵνα τοῦ μὲν ταράχου — μὴ δέοιο, βούλοιο δ' ἀκριβῶς διοικεῖν. Sed Ern. omisso ἵνα, quod ortum est e coniectura Camerarii, emendauit sic: καὶ σὺ οὖν — τοῦ μὲν τ. μὴ δέοιο. εἰ βούλοιο δ' — ¶ 28) Post comparati-

ratiuum εἰ interdum omittitur, vt O. 19, 9. πότερα ὅλον τὸ κλῆμα ὀρθὸν τιθεὶς — ἡγῇ μᾶλλον ἂν ῥιζοῦσθαι αὐτὸ, ἢ καὶ πλάγιόν τι θείης ἄν; Ιπρ. 4, 9. ἧττον — αἰσθάνοιντο — εἰ ἀπὸ παραγγέλσεως γίγνοιντο μᾶλλον, ἢ ἀπὸ κήρυκος. Vtroque loco Steph. post ἢ inferendum putat εἰ, quod sane Ιπρ. l. l. in vno MS. reperit Gail. Omittitur etiam comparatiuo non praecedente. v. nr. 2. ex A. 2, 3, 4.

εἴδειν s. ἰδεῖν, et εἰδέναι, ¶ 1) *videre*. Differt a βλέπειν, A. 4, 1, 15. βλέψον εἰς τὰ ὄρη, καὶ ἴδε ὡς ἄβατα πάντα ἐστί. Moeris p. 193. ἰδὲ, ὀξύτονον, Ἀττικῶς. Thom. Mag. p. 468. ἰδοῦ Ἀττικοὶ λέγουσιν, οὐκ ἴδε. v. ibi interpp. Est i. q. ὁρᾶν, Π. 1, 1, 3. τοὺς δὲ, οὐδ' ἑωρακότας πώποτε αὐτὸν, τοὺς δὲ καὶ εὖ εἰδότας ὅτι οὐδ' ἂν ἴδοιεν. A. 6, 1, 14. ὄναρ ἑωρακέναι, ὃ εἶδεν. et i. q. ὄπτεσθαι, Π. 8, 3, 17. οὐδένα ἂν ἴδοις δυνάμενον καθεύδειν. all. ὄψει οὐδένα δυν. Ibid. νυστάζοντα οὐδένα ἂν ἴδοις. A. 6, 5, 6. ὤφθημεν καὶ εἴδομεν τοὺς πολεμίους. Permutatur item c. γιγνώσκειν. v. nr. 8. Legitur absolute de facultate videndi, Aπ. 3, 8, 10. χώραν — ἥτις ἐμφανεστάτη — ἡδὺ γὰρ εἰδότας προσεύξασθαι. Viri docti malunt cum Stob. ἰδόντας, *clare cernentes* deorum simulacra. Π. 6, 1, 24. Dual. ὡς δ' ἰδέτην ἀλλήλους. 8, 7, 1. ὄναρ εἶδε τοιόνδε — τοῦτο δὲ ἰδὼν τὸ ὄναρ — v. ὄναρ. A. 2, 3, 9. αἱ βάλανοι τῶν Φοινίκων, οἵας μὴ ἐν τοῖς Ἕλλησιν ἔστιν ἰδεῖν, h. e. αἱ μὴ εἰσίν, *quae non reperiuntur*. c. gen. pers. Aπ. 1, 1, 11. οὐδεὶς Σωκράτους οὐδὲν ἀσεβὲς — οὔτε πράττοντος εἶδεν, οὔτε λέγοντος ἤκουσεν. Ern. dicit, esse genitiuos absolutos. Cf. γιγνώσκειν nr. 11. c. acc. particip. Π. 1, 4, 18. εἶδον πολλοὺς συντεταγμένους. Et saepe pro inf. v. c. §. 8. εἶδεν ἔλαφον ἐκπηδήσασαν — εἶδεν κάπρον προσφερόμενον. it. §. 19. 20 21. ἐπεὶ σφᾶς ἴδοιεν προσορμήσαντας. 1, 5, 7. p. 54. οὓς ἐγὼ σαφῶς ἐπίσταμαι αὐτὸς ἰδὼν ἰδιώτας ὄντας. Videtur tamen ἰδὼν h. l. absolute dictum. 4, 2, 4. A. 6, 6, 10. Aπ. 1, 5, 4. O. 8, 15. Participium fere redundat, Π. 1, 4, 18. ὁ Ἀστυάγης ἰδὼν ἐθαύμασε. Infin. post adiectiua est *visu, specie*, Π. 2, 3, 3. οὔτε μέγας οὔτε ἰσχυρὸς ἰδεῖν. 5, 4, 6. σὲ ἐπαναθεασόμενος ὁποῖός τίς ποτε φαίνῃ ἰδεῖν, *specie externa*,

na, ὁ τοιαύτην ψυχὴν ἔχων. 8, 4, 16. Απ. 2, 1, 22. O. 8, 6. Σ. 8, 40. it. poſt aduerb. Π. 8, 3, 3. πῶς κάλλιστα ἰδεῖν ποιοῖτο τὴν ἐξέλασιν. ¶ 2) *inſpicere*. A. 2, 1, 7. ὅπως ἴδοι τὰ ἱερὰ ἐξῃρημένα. ¶ 3) *attendere*. Σ. 2, 15. εἴδετ', ἔφη, ὡς καλὸς παῖς. ¶ 4) *obſeruare*. A. 1, 2, 18. τὸν ἐκ τῶν Ἑλλήνων εἰς τοὺς βαρβάρους φόβον ἰδών. ¶ 5) *conſiderare*. c. πρὸς, Π. 1, 6, 8. πρὸς ἄλλους ἀνθρώπους ἰδὼν κατανοήσω. Antea erat σκοπεῖν et λογίζεσθαι. E. 6, 3, 6. p. 387. ἰδόντες πρὸς τὰ κατὰ θάλατταν. ¶ 6) *intelligere*. Π. 2, 2, 13. εἰ εἰδεῖεν ὅτι — τῶν ἀξίων τεύξοιντο. 4, 1, 6. συνέπεσθέ μοι, — ὡς εἰδῇ, ὅτι πᾶσιν ἡμῖν ταῦτα δοκεῖ. A. 1, 3, 15. ἵνα εἰδῆτε, ὅτι καὶ ἄρχεσθαι ἐπίσταμαι. 1, 7, 4. ὅπως δὲ εἰδῆτε — ἐγὼ ὑμᾶς διδάξω. All. ante διδ. inſerunt εἰδώς. 3, 5, 6. ὅτι οὐ καταδύσεσθε, αὐτίκα εἴσεσθε. E. 2, 3, 17. p. 92. Απ. 3, 12, 8. οὐ γηρᾶσαι πρὶν ἰδεῖν ἑαυτὸν (NB. accuſ. abſol. et τινὰ eſt intelligendum.), ποῖος ἂν κάλλιστος — γένοιτο. c. μᾶλλον, Π. 4, 5, 17. μᾶλλον εἰδὼς περὶ ἑκάστου. c. βέλτιον, A. 3, 2, 21. ¶ 7) *audiendo cognoſcere*. A. 6, 2, 3. πρέσβεις πέμπειν πρὸς τὴν πόλιν, καὶ εἰδέναι ὅ τι ἂν ἀπαγγέλλωσι. O. 15, 7. τοῦτο δὲ εἰδὼς (paulo ante erat ἀκούσας), οὐδέν τι μᾶλλον ἂν ἐπισταίμην γράμματα. K. 1, 7. προδιελήλυθεν ἡ ἀρετὴ τῶν Ἑλλήνων τὰς ἀκοάς, ὥστε εἰδόσιν ἂν λέγοιμι. Margg. εἰδόσιν οὐκ ἂν λ. Sic interpretes Alexandrini Iob. 35, 13. et Ieſ. 30, 19. pro שמע poſuerunt ἰδεῖν et εἶδεν. ¶ 8) *ſcire*. a) Permutatur c. ἵσημι, quanquam veteres grammatici malunt ἴσασι, quam οἴδασι. v. ἵσημι nr. 1. Π. 5, 3, 16. p. 301. οἱ βάναυσοι ἴσασι τὰ ὀνόματα, καὶ ἰατρὸς οἶδε τὰ ὀνόματα — ὁ δὲ στρατηγὸς οὐκ εἴσεται (edd. vett. ἴσεται) τὰ ὀνόματα. 6, 2, 2. οὐδὲν δύνανται εἰδότες ἀπαγγέλλειν, ἢ ὅσα πάντες ἴσασιν. Vbi εἰδότες ſere poterat abeſſe. c. γιγνώσκειν, E. 5, 1, 26. ἰδόντες (margg. εἰδότες) φρουρὰν πεφασμένην ἐφ' ἑαυτούς, καὶ γιγνώσκοντες ὅτι — οὐδὲν — ὠφελήσει. Cf. infra nr. 10. 11. 13. et γιγνώσκειν II, 1. c. ἐπίστασθαι, Απ. 2, 3, 11. ᾔσθησαί με φίλτρον ἐπιστάμενον, ὃ ἐγὼ εἰδὼς λέληθα ἐμαυτόν. O. 15, 8. Diſtinguitur ab ὁρᾶν, Π. 4, 1, 8. p. 205. καὶ ὁρῶν καὶ ἀκούων οἶδα. Απ. 3, 10, 6. ὁρῶ τε καὶ οἶδα. O. 3, 8. Op-

Oppon. εἰκάζειν, Απ. 3, 6, 11. ὅταν μηκέτι εἰκάζωμεν, ἀλλ' εἰδῶμεν. all. ἴδωμεν. Cf. εἰκάζειν nr. 4. b) Construitur c. acc. nominis, Π. 3, 2, 4. εἰπὼν, ὅτι εἰδείη τοῦτο. 7, 4, 6. εἴσῃ τὸν ὀρθῶς ἀποδόντα, καὶ τὸν μή. 8, 2, 11. p. 488. ὅπως δὲ καὶ τοῦτο εἰδῇς, — ἐγὼ — οὐ --- ἡγοῦμαι, *scito, me existimare.* A. 5, 7, 14. οὐδὲν ᾔδεσαν. — ἐπεὶ δὲ καὶ εἰδότι τινὶ ἐνέτυχον. Απ. 3, 6, 17. ἐνθυμοῦ τῶν εἰδότων (np. ἐκεῖνο) ὅ τι τε λέγουσι καὶ ὅ τι ποιοῦσι. O. 8, 10. εἰσόμεθα τὰ σῶα ὄντα. Απολ. 23. ἐρόμενος εἴ που εἰδείεν τι χωρίον. Σ. 8, 30. ex Homero: μήδεα εἰδὼς — βουλεύματα εἰδώς. c) c. inf. Απ. 4, 8, 10. οἶδα γὰρ ἀεὶ μαρτυρήσεσθαί μοι. d) c. nominatiuo et particip. pro inf. Π. 1, 4, 4. ἃ κρείσσων ᾔδει ὤν. — ἅπερ εὖ ᾔδει ἑαυτὸν ἥττονα ὄντα. 1, 6, 19. p. 75. πληγὰς οἶδα λαμβάνων, *me accepisse.* Verti poteſt *memini.* Αγ. 9, 5. αὐτὸς ᾔδει τῇ — κατασκευῇ δυνάμενος χρῆσθαι. Σ. 8, 17. e) c. partic. pro inf. et accuſ. A. 1, 10, 10. ᾔδεσαν αὐτὸν τεθνηκότα. 7, 7, 30. ἀσφαλέστερόν γέ σοι οἶδα ὂν — E. 7, 3, 7. p. 475. ὃς εἰδείη κυρίους ὄντας. Απ. 1, 2, 53. 3, 3, 1. 4, 5, 2. Vnde A. 2, 6, 12. pro εἰδέναι ὅτι ῥᾷστον — λαμβάνειν, all. omiſſo ὅτι habent ῥᾷστον ὄν. f) c. ὅτι, interrogatiue, Π. 1, 4, 28. οὐκ οἶσθα ὅτι καὶ ὅσον σκαρδαμύττω χρόνον, πολύς μοι δοκεῖ εἶναι; Moeris p. 283. οἶσθα χωρὶς τοῦ σ Ἀττικῶς· οἶδας, Ἑλληνικῶς. 3, 2, 4. ἆρ' οἶσθ', ὅτι — ἡμᾶς — δεήσει μάχεσθαι; Sic Απ. 1, 6, 5. 7. O. 16, 10. 18, 4. Vnde Steph. et Bach. Σ. 6, 2. recte cum interrogandi nota ediderunt: οἶσθ' οὖν — ὅτι καὶ σὺ ἡμᾶς λυπεῖς σιωπῶν; cf. §. 7. Sed Π. 8, 7, 3. p. 545. οἶσθα μὲν οὖν (margg. ἴσθι μ. οὖν) καὶ σὺ, ὅτι οὐ τὸ σκῆπτρον, τὸ τὴν βασιλείαν διασῶζόν ἐστιν, eſt modeſtiae formula, vt Απ. 1, 6, 6. 8. Eſt etiam alio modo c. ὅτι, vt A. 3, 2, 12. οἳ εἴσονται, *qui ſciant,* ὅτι — ἁμαρτάνουσι. 4, 3, 8. ᾔδεσαν ὅτι ἐξείη. Π. 8, 2, 7. τοῦτον ἂν εἰδείεν ὅτι φυλάττεσθαι δεῖ. Απ. 2, 2, 9. εὖ εἰδὼς, ὅτι — λέγει. Απολ. 26. Σ. 8, 26. etc. g) Huc pertinent formulae affirmantis: ἐγὼ οἶδ' ὅτι — Π. 3, 3, 17. it. ἐγὼ σαφῶς οἶδα, ὅτι, A. 2, 5, 2. it. εὖ οἶδα ὅτι, Π. 1, 1, 3. 1, 3, 13. 1, 6, 16. (vbi εὖ in nonnullis deeſt.) 3, 1, 13. 4, 6, 2. p. 258. E. 6, 1, 4. p. 357.

ἀκούετε (Hoogeu. ad Viger. 5, 8, 16. habet ἠκούετε) μὲν οὖν εὖ οἶδ' ὅτι καὶ ὑμεῖς Ἰάσονος ὄνομα. p. 360. εὖ οἶδ' ὅτι πάντα ποιήσαιεν ἄν. it. εὖ οἶδα, fine ὅτι, quod intelligi debet, Π. 2, 1, 2. p. 88. Sed οἶδ' ὅτι A. 7, 7, 15. eſt eius, qui ipſe ſibi reſpondet, et Aπ. 3, 6, 10. eſt ironiae Socraticae: *credo*. h) it. formulae monentis vel praecipientis: εὖ δεῖ εἰδέναι ὅτι, Π. 7, 5. 26. p. 459. O. 7, 13. et εὖ χρὴ εἰδέναι ὅτι, Π. 1, 6, 19. p. 81. 4, 2, 12. 8, 1, 1. p. 464. Λ. 12, 4. E. 3, 5, 8. p. 184. vbi, cum in fine poſitum ſit, verti poteſt *et in vniuerſum*. 4, 1, 16. Iπ. 7, 16. Sed Iπ. 9, 4. 10. eſt fine εὖ. i) c. ὡς, Aπ. 2, 1, 19. πῶς οὐκ οἶσθα ὡς χρὴ etc. Σ. 4, 2. k) c. acc. abſol. ſequente ὅτι vel ὡς et nominatiuo, Π. 5, 1, 9. ἐγὼ ὑμᾶς οἶδα σαφῶς ὅτι ἐξήλθετε. 6, 1, 20. A. 1, 8, 15. 3, 2, 14. O. 20, 14. Σ. 8, 3. Ἑρμογένη τίς ἡμῶν οὐκ οἶδεν ὡς — κατατήκεται; it. fine ὅτι, ſequente nominat. Π. 4, 1, 2. p. 200. τὸν ταξίαρχον — οὐδὲν παρ' ἄλλων δέομαι πυνθάνεσθαι, ἀλλ' αὐτὸς οἶδα, οἷος ἦν. 4, 5, 10. πολεμίους ἰδὼν, ἡμᾶς δὲ οὐκ εἰδὼς ὅ τι πράττοιμεν. 7, 2, 7. p. 418. ἑαυτὸν ὅστις ἐστὶ — εἰδέναι. 8, 5, 3. ᾔδεσαν ταύτην (χώραν) ὁποία ἦν. E. 2, 2, 10. Λακεδαιμονίους εἰδὼς ἥξει πότερον — βουλόμενοι ἀνέχουσι. Leuncl. cuius coniecturam Welſ. recepit, hanc lectionem tentauit, ſed Aem. Portus defendit. Aπ. 4. 2, 36. δημοκρατίαν γε οἶσθα τί ἐστι. §. 37. eſt ſimpliciter εἰδέναι δημοκρατίαν, οἶσθα πλουσίους, etc. et verti poteſt *definire poſſe*. 4, 7, 2. τὴν γῆν ὁπόση ἐστὶν εἰδέναι. l) c. εἰ, *num*. Π. 6, 3, 10. οὗτοι ἂν εἰδεῖεν, εἰ — κυκλωθεῖεν. Ita Welſ. ex emendatione Leuncl. Sed olim legebatur οὗτοι, quod retinet Hutch. et vertit: *viderint* (h. e. caueant) *iſti, ne circumdentur*. Poteſt etiam rectius cum Zeunio, qui et ipſe recte reſtituit οὗτοι, εἰ accipi pro ὅτι: *hi intelligent* ſ. *videbunt, ipſos circumuenientes circumuentum iri ab aliis*. E. 7, 3, 6. τί δὲ εἴσεται ἡ πόλις εἰ ἐξέσται. Sed praecedente οὐκ non eſt dubitantis, vt ap. Latt. *haud ſcio an*, Π. 1, 6, 19. p. 81. εἰ τοιαῦτα ἐθελήσαις — οὐκ οἶδ' εἴ τινα λίποις. A. 1, 3, 5. Aπ. 1, 3, 5. m) c. ὅπως, Π. 5, 5, 9. p. 331. τούτων εἴ τι κακόν σοι — μαθεῖν ἔγωγε

γωγε βούλεσθαι οὐκ οἶδ' ὅπως ἂν εἴποιμι, *haud ſcio quomodo dixerim me diſcere velle, an tibi pernicioſum eſſet.* Nam certo ſciebat, nihil eſſe pernicioſum. Ergo reſpondet alter §. 10. ὡς μὲν ταῦτα — κακά ἐστιν, οὐκ οἶδα ὅπως χρὴ λέγειν. Απ. 4, 4, 8. ἐγὼ μὲν οὐκ οἶδ' ὅπως ἂν ἀπολειφθείην σου, *nullo modo poſſum.* n) οὐκ οἶδα c. aliis particulis, vt Π. 1, 4, 12. ἐγὼ μὲν οὐκ οἶδ' ὅστις — γεγένημαι. 2, 2, 3. ἐγὼ μὲν οὐκ οἶδα, ποίους τινὰς χρὴ εὔξασθαι. 8, 2, 7. ἐγὼ μὲν οὐκ οἶδα ὅ τι ἄν τις αἰτιάσαιτο μᾶλλον, ἢ ὅτι — Margg. ἐγὼ μ. οὐκ οἶμαι ὅτι. A. 2, 4, 3. οὐκ οἶδ' ὅ τι (h. e. διότι. v. Hutch.) δεῖ αὐτὸν ὀμόσαι. Απ. 2, 1, 17. ἐγὼ μὲν οὐκ οἶδ', ὅ τι διαφέρει τὸ etc. ¶ 9) Tribuitur beſtiis, O. 18, 4. οἶσθα ὑποζύγια —. οὐκοῦν ταῦτα μὲν ἡγῇ τοσοῦτο μόνον εἰδέναι —; τί γὰρ ἂν ἄλλο ὑποζύγια εἰδείη; ¶ 10) *noſſe.* Π. 6, 1, 14. εἰδέναι τὴν χώραν. 7, 5, 17. τούτων οὐδένα οἶδα. Margg. γινώσκω, quod pro gloſſemate habetur. A. 4, 1, 16. ἡγεμόσιν εἰδόσι τὴν χώραν. 6, 5, 20. νάπος — ὃ οὐκ ᾔδεισαν οἱ Ἕλληνες. Hutch. coniicit ἔδυσαν. Απ. 4, 2, 26. εἰδέναι ἑαυτοὺς — εἰδότες ἑαυτούς. ſaepe paulo ante γιγνώσκειν ἑαυτόν. Απολ. 20. Σ. 4, 35. οἶδα δὲ ἀδελφούς, οἳ τὰ ἴσα λαχόντες ὁ μὲν αὐτῶν ἔχει — ὁ δὲ τοῦ παντὸς ἐνδεῖται. Iπρ. 4, 6. quater. ¶ 11) *didiciſſe, peritum eſſe.* c. acc. Π. 1, 3, 14. δικαιοσύνην ἀκριβῶς οἶδα. πῶς σὺ οἶσθα; Σ. 8, 39. ποῖα ποτε εἰδὼς Περικλῆς κράτιστος ἐδόκει. K. 12, 4. c. inf. Π. 1, 6, 19. p. 84. ἥ γε ἀνθρωπίνη σοφία οὐδὲν μᾶλλον οἶδε τὸ ἄριστον αἱρεῖσθαι. Απ. 3, 9, 4. τὸν τὰ αἰσχρὰ εἰδότα εὐλαβεῖσθαι. Paulo ante eſt γιγνώσκοντα. O. 8, 10. Iπ. 5, 3. ¶ 12) *ſibi conſcium eſſe.* Απολ. 5. ὅπερ ἥδιστόν ἐστιν, ᾔδειν ὁσίως μοι τὸν βίον βεβιωμένον. K. 3, 7. εἰδυῖαι et συνειδυῖαι ἑαυταῖς inter ſe permutantur. ¶ 13) *ſtatuere.* Π. 8, 1, 3. ᾔδει ὅτι — ἐκ τούτων προστάτας ληπτέον εἴη — ταξιάρχους — ἐγίγνωσκεν ἐκ τούτων καταστατέον εἶναι — ᾔδει ὅτι ἐκ τούτων πεμπτέον εἴη. §. 4. ᾔδει ὅτι τούτων τισὶ χρηστέον. Paulo poſt eſt ἡγεῖτο, ἐνόμιζεν, ᾤετο. ¶ 14) *ſperare.* Π. 7, 5, 18. p. 447. εὖ ἐδόκουν εἰδέναι, ὅτι πολλὴ ἔσοιτο ἀφθονία. ¶ 15) *frui.* vt רָאָה. Απ. 2, 2, 3. τοὺς παῖδας οἱ γονεῖς ἐποίησαν

σαν — τοσαῦτα καλὰ ἰδεῖν, καὶ τοσούτων ἀγαθῶν μετασχεῖν. 3, 12, 8. ταῦτα δὲ οὐκ ἔστιν ἰδεῖν ἀμελοῦντα. ¶ 16) *conuenire, besuchen, sprechen.* Π. 1, 4, 28. ὅταν γε ἴδωσιν ἀλλήλους διὰ χρόνου. 4, 6, 2. p. 256. εἶπεν, ὅτι Κῦρον πρῶτον βούλοιτο ἰδεῖν. 5, 2, 14. bis. A. 2, 4, 8. ἐρώτησεν — ποῦ ἂν ἴδοι Πρόξενον. 3, 2, 26. ὅστις τοὺς οἰκείους ἐπιθυμεῖ ἰδεῖν, *domum redire.* E. 4, 5, 9. Ἱερ. 8, 3. O. 11, 14. v. Abresch. auctar. dilucc. Thuc. p. 354. ¶ 17) χάριν εἰδέναι, *gratiam habere.* Π. 4, 2, 5. διὰ τὸ χάριν εἰδέναι. A. 7, 4, 6. εἰ — μέλλει χάριν εἰδέναι. c. dat. perſ. Π. 1, 3, 12. χάριν σοι μᾶλλον εἴσομαι. 4, 1, 10. χάριν ἔγωγέ σοι εἰδείην ἄν. A. 1, 4, 14. ὑμῖν — χάριν εἴσεται Κῦρος καὶ ἀποδώσει. Αγ. 11, 2. ὁπότε εὐτυχοίη — θεοῖς χάριν ᾔδει. O. 11, 1. ἵνα — ἣν δύνωμαι, πολλήν σοι χάριν εἰδῶ. et c. gen. rei. Π. 3, 1, 17. σοι τούτου χάριν εἴσεσθαι — μεγίστην ἄν σοι χάριν εἰδείη. 6, 2, 2. ὑμῖν χάριν εἴσομαι τούτου. Plene legitur 5, 5, 10. p. 333. ἀντὶ ταύτης τῆς εὐεργεσίας χάριν αὐτῷ εἰδείης. Plura v. in χάρις nr. 1. d. ¶ 18) εἰδέναι confunditur c. εἶναι. v. εἶναι nr. 47. et c. γιγνώσκειν. v. ſupra nr. 10. it. c. ποιεῖν. v. νόμος nr. 1. it. οἶδα c. οὐκ ἠμέλουν. v. ἀμελεῖν nr. 5. it. ἰδόντες c. δρῶντες. v. δρᾶν. it. εἰδείη c. ἤδη. v. παρεγγυᾶν nr. 2.

εἶδος, ¶ 1) *forma corporis.* Π. 1, 2, 1. εἶδος κάλλιστος. §. 2. pro eo eſt μορφή. (v. Thom. Mag. in v. ἰδέα.) 4, 5, 19. τοὺς τὰ εἴδη βελτίστους. 5, 1, 2. οὔτε τὸ εἶδος ἐκείνου χείρονι, οὔτε τὴν γνώμην. Αθ. 1, 10. τὰ εἴδη οὐδὲν βελτίους εἰσίν. E. 3, 1, 11. υἱὸν τὸ εἶδος ὄντα πάγκαλον. 3, 2, 14. τοὺς κρατίστους τὰ εἴδη τῶν — ἱππέων. 3, 3, 5. τὸ εἶδος νεανίσκος καλὸς, καὶ τὴν ψυχὴν εὔρωστος. Nomen καλὸς inſertum eſt a Fr. Porto, Leuncl. et Welſio, quia aliquis νεανίσκος ſit κατὰ τὴν ἡλικίαν, non κατὰ τὸ εἶδος. Sed εἶδος prodit etiam νεανίσκον. Σ. 8, 25. 26. 36. ¶ 2) *vniuerſa corporis indoles, compages, ſtructura et habitus,* ipſum adeo *corpus.* Nam omnino εἶδος non raro facit periphraſin nominis, cui iunctum eſt. Cf. Fiſcher. ad Plat. Phaed. 46, 17. Ιπ. 1, 17. εἶδος πώλου δοκιμάζοντες, np. quales pedes habeat, qualia latera, femora, etc. K. 2, 4. qui retia tractat, eum oportet eſſe τὸ εἶδος ἐλα-

ἐλαφρὸν, ἰσχυρὸν, ψυχὴν δὲ ἱκανόν. 3, 3. κύνες σκληραὶ τὰ εἴδη. it. §. 11. 4, 2. κύνες τὰ εἴδη ἐλαφραί. (Poll. 5, 60. Φανοῦνται ἐλαφραί. Ergo fort. ſpectatur inprimis ille corporum habitus, qui in oculos incurrit.) §. 6. 7, 7. κύνες — καλαὶ πρὸς τὸν δρόμον τὰ εἴδη, *corpore bene compoſito ad curſum.* Edd. vett. habent ἴχνη. §. 8. καλὰς τὰ εἴδη καὶ εὐψύχους πρὸς τὸν δρόμον. ¶ 3) *exemplar* pulcritudinis. Απ. 3, 10, 2. pictores τὰ καλὰ εἴδη ἀφομοιοῦντες. §. 7. τοῖς τῶν ζώντων εἴδεσιν ἀπεικάζων τὸ ἔργον. ¶ 4) *imago exemplaris, exemplum.* Απ. 3, 10, 8. τὰ τῆς ψυχῆς ἔργα τῷ εἴδει προσεικάζειν. ¶ 5) *genus.* Π. 8, 2, 5. ἄρτους — μηδὲ παντοδαποὺς, ἀλλὰ — ἓν εἶδος εὐδοκιμοῦν. Α. 2, 3, 9. ἐθαύμαζον τό τε εἶδος καὶ τὴν ἰδιότητα τῆς ἡδονῆς. Κ. 9, 7.

εἴδωλον, *imago.* Απ. 1, 4, 4. pictores et fictores ἀπεργαζόμενοι εἴδωλα ἄφρονα καὶ ἀκίνητα. Sed Σ. 4, 21. bis eſt *imago amaſii in amatoris animo efficta,* it. §. 22. bis.

εἶεν, vid. εἶναι.

εἶθε, v. εἰ nr. 10.

εἰκάζειν, ¶ 1) *aſſimilare, pictura exprimere.* v. Poll. 7, 127. Ο. 10, 1. Ζεῦξις καλὴν εἰκάσας γραφῇ γυναῖκα. ¶ 2) *ſimilem reddere.* Inde paſſiuum legitur de variis ſpecie ad ſimilitudinem alterius effictis. c. dat. Π. 2, 3, 8. οἱ εἰκασθέντες τῇ τῶν Περσῶν ὁπλίσει, *ſimile quid habentes.* Α. 5, 3, 13. ὁ ναὸς τῷ ἐν Ἐφέσῳ εἴκασται, καὶ τὸ ξόανον ἔοικεν — τῷ ἐν Ἐφέσῳ. 5, 4, 6. γέῤῥα εἰκασμένα πετάλῳ. Ε. 7, 5, 22. εἰκάσθη στρατοπεδευομένῳ. ¶ 3) *comparare.* Σ. 6, 8. (vbi tamen ſimul reſpicitur ad notionem illam, qua eſt *imitatione exprimere.* Nam 2, 22. imitatus erat ſaltatorem, nunc iubetur εἰκάζειν.) 7, 1. c. dat. Απολ. 15. ἐμὲ θεῷ οὐκ εἴκασεν. Cf. n. 6. Σ. 6, 9. αὐτὸν μὴ εἴκαζε — τοῖς βελτίστοις εἰκάζω αὐτὸν — λοιδορουμένῳ εἰκάζοι μέ τις. it. §. 10. bis. ¶ 4) *coniecturam facere.* Saepe de falſa opinione. v. Poll. 4, 10. 5, 153. etc. Oppon. εἰδέναι, Π. 1, 6, 19. p. 83. αἱροῦνται πράξεις εἰκάζοντες, εἰδότες δὲ οὐδὲν, ἀπὸ ποίας ἔσται τἀγαθόν. Α. 1, 6, 11. οὐδεὶς πώποτε εἶδεν, οὐδ' — εἰδὼς ἔλεγεν. εἴκαζον δ' ἄλλοι ἄλλως. Cf. nr. 6. Αγ. 5, 6. οὔτε ἰδὼν — ἀνήγγειλεν, οὔτε εἰκάζων πιστὰ ἂν ἔδοξε

λέγειν. Απ. 3, 6, 11. bis. Sine oppoſitione eſt K. 3, 6. de canibus: ὁσάκις ἐπιτρέχουσι τὰ ἴχνη, εἰκάζουσι. Sed Fr. Port. vertit *cognoſcunt*. c. οἷος, A. 7, 1, 17. οἷος δὲ πόλεμος ἂν γένοιτο, εἰκάζειν δὴ πάρεστι. c. acc. et inf. Π. 6, 3, 6. εἰκάζομεν ἐλαύνειν αὐτούς. A. 1, 10, 10. εἴκαζον διώκοντα οἴχεσθαι (vbi iterum oppon. εἰδέναι) 4, 5, 12. Σ. 8, 10. Iπ. 1, 6. Sic A. 6, 3, 9. pro νομίζομεν all. legunt εἰκάζομεν. Paſſiuum A. 1, 6, 1. ἐφαίνετο ἴχνη — εἰκάζετο δὲ εἶναι ὁ στίβος. ¶ 5) Eleganter de eo, qui praedicit ea, quae ipſe praeſtare poteſt, Π. 7, 2, 7. p. 419. δοκεῖς ἀληθεύειν τὸν Ἀπόλλω, δοκεῖς εἰκάσαι τοῦτο —. καὶ γὰρ δύνασαι ποιῆσαι. ¶ 6) Moeris p. 182. ᾔκασα, Ἀττικῶς · εἴκασα, Ἑλληνικῶς. Euſtath. ad Il. α, p. 50. ἔθος τοῖς Ἀττικοῖς πολλάκις τὴν διὰ τοῦ ε καὶ ι διφθόγγου διὰ τοῦ η καὶ ι προάγειν. — ὡς ὅτε τοῦ ᾔκαζον τὴν ἄρχουσαν διὰ τοῦ η προάγουσιν. At in Xenophonte haec tempora ſemper ſcribuntur per ει. v. nr. 3. et 4.

εἰκασία, *aſſimilatio*. Απομν. 3, 10, 1. γραφική ἐστι ἡ εἰκασία τῶν ὁρωμένων, *rerum in oculos cadentium expreſſio eiusmodi, vt pictura ſimilis exiſtat rei, quae pingitur*. Heſychio eſt ὁμοιότης.

εἴκειν, ¶ 1) *cedere*. Π. 3, 3, 6. μὴ εἶξαι τοῖς πολεμίοις. 1, 6, 18. οὔτε ζημίαις εἴκειν, οὔτε δώροις ἐπαίρεσθαι, np. vt pareant. ¶ 2) *laxare, laxum permittere*. Σ. 4, 6. ex Homero. ¶ 3) ἐοικέναι etc. *ſimilem eſſe*. Π. 2, 3, 4. τὴν ψυχὴν οὐκ ἀγεννεῖ ἀνδρὶ ἐοικώς. Moeris p. 148. εἰκώς, Ἀττικῶς · ἐοικώς, Ἑλληνικῶς. Heſych: εἰκώς · ἐοικώς. §. 5. p. 121. δοκεῖν πτεροῖς μᾶλλον ἐοικέναι, ἢ φορτίοις. 2, 4, 17. p. 136. λῃσταῖς ἐοικότας καὶ τὸ πλῆθος καὶ τὰς στολάς. 6, 2, 7. p. 365. πάνυ ἐοικότας πεφοβημένοις. A. 2, 1, 10. φιλοσόφῳ ἔοικας. 4, 8, 16. οἱ — ἐδηδοκότες σφόδρα μεθύουσιν ᾠκεσαν. 7, 3, 18. E. 5, 4, 40. ᾠκεσαν ὑποπεπτωκόσι. Πο. 4, 31. οὐδενὶ τῶν παρεληλυθότων ἐοικός, *eſt ſine exemplo*. Απ. 1, 4, 7. σκοπουμένῳ — ἔοικε ταῦτα σοφοῦ τινος δημιουργοῦ — τεχνήματι. — ταῦτα ἔοικε μηχανήμασί τινος. Σ. 4, 32. 6, 8. οὐ δοκεῖ σοι ὁ ἀνὴρ λοιδορεῖσθαι βουλομένῳ ἐοικέναι; §. 9. ἵνα μὴ καὶ σὺ λοιδορουμένῳ ἐοίκῃς. — λοιδορουμένῳ ἔοικας. 8, 25. δοκεῖ μοι ὁ μὲν — με-

μεμισθωμένῳ χῶρον ἐοικέναι — ὁ δὲ μᾶλλον ἔοικε τῷ τὸν οἰκεῖον ἀγρὸν κεκτημένῳ. 9, 4 6. Ιπρ. 8, 6. Κ. 9, 10. τὸ τάχος οὐδενὶ ἐοικός ἐστι. Ita Welſ. et Zeun. ex emendatione Leuncl. pro antiqua lectione εἰκός ἐστι. Hinc Απ. 1, 4, 6. οὐ δοκεῖ σοι καὶ τόδε προνοίας ἔργον ἐοικέναι; all. recte legunt ἔργῳ. ¶ 4) c. dat. particip. *videtur, apparet.* Π. 3, 1, 8. ἀποροῦντι ἔοικεν, *videtur ambigere.* 8, 8, 7. ἐοίκασι ταῦτα διδασκομένοις ὅπως κακοποιῶσιν. Timaeus p. 71. εἴξασι καὶ εἴκασι λέγε ἀντὶ τοῦ ἐοίκασιν. Cl. Moeris p. 147. et Etymol. M. E. 4, 5, 7. Ἀγησιλάου — ἐοικότος ἀγαλλομένῳ. 7, 5, 22. πεισομένοις τι μᾶλλον ἢ ποιήσουσιν ἐῴκεσαν. Σ. 2, 15. ἐπαινοῦντι ἔοικας. Απ. 1, 6, 10. ἔοικας οἰομένῳ. Statim ſequitur ἐγὼ δὲ νομίζω. Saepe enim ponitur pleonaſtice. Sic c. δοκεῖν, A. 5, 8, 4. ἔδοξάς μοι εἰδότι ἐοικέναι, h. e. εἰδέναι, ὅτι ἔζη. Σ. 8, 34. δοκοῦσι δ' ἔμοιγε — ἀπιστοῦσιν ἐοικέναι. ¶ 5) *videri.* Ineſt modeſtia quaedam Xenophontea ſiue Socratica. c. nominat. et inf. Π. 1, 4, 9. ἔοικας βασιλεὺς εἶναι. E. 3, 3, 8. ἢ λυμαίνεσθαι ἐῴκει τοὺς ἀφικνουμένους, *quam ſuſpicio erat, ſuſpicabantur, corrumpere.* Απ. 4, 3, 11. Ο. 15, 12. Σ. 4, 8. 5, 7. c. nominat. particip. E. 6, 3, 5. p. 384. ἐοίκατε τυραννίσι μᾶλλον ἢ πολιτείαις ἡδόμενοι. Hic interdum variant libri: Π. 5, 1, 10. νομίζοιμι ἐμαυτὸν ἐοικέναι λέγοντι ταῦτα. all. λέγοντα. Απ. 4, 3, 8. ταῦτα ἔοικεν ἀνθρώπων ἕνεκα γιγνόμενα. all. γιγνομένοις. It. c. ὡς eſt modeſtiae: Ο. 7, 11. σοὶ γονεῖς, ὡς ἐοίκασιν — ἐμὲ ἐξελέξαντο. Σ. 4, 53. σὺ, ὡς ἔοικας, — νομίζεις. it. in formula ἔοικε, h. e. *recte.* Απ. 4, 2, 15. et ὡς ἔοικε, Π. 2, 2, 2. p. 103. A. 2, 2, 9. E. 4, 1, 16. Ιερ. 7, 2. Interdum tamen ὡς ἔοικε eſt affirmantis: *vt patet.* Timaeus p. 200. ὡς ἔοικεν· ὡς φαίνεται, ὡς δοκεῖ. Moeris p. 426. ὡς ἔοικεν, Ἀττικῶς· ὡς φαίνεται, Ἕλληνες. Π. 5, 4, 15. E. 7, 1, 25. Λ. 10, 6. ¶ 6) *conuenire, decere.* A. 6, 5, 10. ἀπιέναι ἀπὸ πολεμίων οὐδενὶ καλῷ ἔοικε. (Vulgo vertunt *non honeſtum videtur.*) Hinc fort. defendi cum Hindenb. poteſt Απ. 4, 4, 24. θεοῖς ταῦτα πάντα ἔοικε, *in deos cadunt.* Steph.

coni. θείοις. Reisk. θείοις θεσμοῖς, quia de legibus naturae sermo est.

εἰκῇ, ¶ 1) *temere, inconsulto.* Hesych. expl. μάτην, ἀκαίρως, ὡς ἔτυχεν. Π. 2, 2, 14. μὴ εἰκῇ (sed meritorum ratione habita) ἰσομοιρίαν εἶναι. 5, 5, 5. p. 327. μὴ οὕτως εἰκῇ ἡμᾶς αὐτοὺς αἰτιώμεθα. Αγ. 2, 7. περὶ τῶν μεγίστων εἰκῇ κινδυνεύοντα, np. proelium non satis instructum committendo. Sic Ιπρ. 6, 6. οὔτ' ἂν εἰκῇ — ἡγήσαιτ' ἂν ἐπὶ πολεμίους. Ε. 6, 2, 7. ἐπὶ συγκεκροτημένας ναῦς εἰκῇ περιπλεῦσαι, *sine apparatu et copiis sufficientibus.* 7, 1, 12. νῦν ἂν εἰκῇ Θηβαίους ἀκολουθῆτε, *abiecte et contra dignitatem.* Ο. 2, 18. τοὺς εἰκῇ ταῦτα πράττοντας. Opp. τοὺς γνώμῃ συντεταμένῃ ἐπιμελουμένους. Απολ. 15. μηδὲ ταῦτα εἰκῇ πιστεύσητε τῷ θεῷ, ἀλλὰ καθ' ἓν ἕκαστον ἐπισκοπεῖτε. De εἰκῇ ἀποβάλλειν, *vili pretio vendere,* vel potius, *cuicunque emtori,* v. in ἀποβ. nr. 1. ¶ 2) *frustra.* Π. 5, 1, 6. πολλὰ καὶ εἰκῇ ὑπηρετοῦντας. §. 10. ἀπολιπὼν ταῦτα εἰκῇ ἀπελθεῖν, *re non profligata, hostibus non debellatis.* ¶ 3) Fort. est *facile.* Π. 2, 2, 15. p. 111. ἡ ἀρετὴ πρὸς ἔρθιον ἄγουσα οὐ πάνυ δεινή ἐστιν ἐν τῷ παραυτίκα εἰκῇ συνεπισπᾶσθαι.

εἰκός, ¶ 1) *verisimile, credibile.* Thomas Mag. in v. βούλομαι p. 165. iungi iubet praesenti vel aoristo: et ita est a) c. praesenti, Π. 4, 5, 10. ὁρωμένους εἰκὸς πλέον προκύπτειν. 5, 3, 15. οὐδένα εἰκὸς σὺν αὐτῷ βούλεσθαι εἶναι. margg. h. l. βουλήσεσθαι. Sed paulo post: εἰκὸς φίλους ἡμῖν πολλοὺς βούλεσθαι εἶναι, sine var. lect. Αγ. 1, 27. Πο. 4, 47. Ε. 3, 4, 18. 4, 3, 1. Ιερ. 1, 2. Απ. 3, 11, 3. Ο. 18, 7. Σ. 8, 16. 26. Ιπρ. 1, 19. 23. 2, 4. 4, 20. 6, 2. b) c. aor. Π. 1, 6, 10. ἀπὸ τίνος δὲ μᾶλλον εἰκός ἐστι πόρον προσγενέσθαι; 4, 2, 17. ἔγνω, ὅτι τούτους εἰκὸς μάλιστα πάντων — κατειλῆφθαι ἂν ἦν. Λ. 8, 3. εἰκὸς καὶ τὴν τῆς Ἐφορείας δύναμιν τοὺς αὐτοὺς—συγκατασκευάσαι. Ε. 3, 5, 8. p. 181. πῶς μᾶλλον εἰκὸς γενέσθαι; p. 183. πῶς οὖν οὐκ εἰκὸς — ὑμᾶς μεγίστους γενέσθαι; c) Sed c. fut. Α. 3, 1, 10. εἰκὸς τοὺς πολεμίους ἥξειν. Ε. 3, 5, 8. p. 184. εἰκὸς ἡμᾶς ἕψεσθαι. et alio modo c. fut. Απ. 2, 7, 10. ὡς εἰκός, ἡδέως ὑπακούσονται. d) it. c. inf. praes. et ἄν, pro fut. Απ. 3, 4, 5.

εἰκὸς μᾶλλον ἂν ἐθέλειν. e) In responsione affirmat, Π. 5, 3, 8. δύναιτ' ἂν — ποιῆσαι — ; εἰκὸς γοῦν. Απ. 3, 3, 14. 3. 6, 5. 3, 10, 8. 4, 6, 5. 11. sed οὐκ εἰκὸς negat, Απ. 4, 4, 23. f) Notamus formulas: κατὰ τὸ εἰκὸς, *vt verisimile est.* Π. 8, 7. 3. p. 543. E. 7, 1, 2. p. 436. it. ἦ εἰκὸς, *vt videtur,* Ιπρ. 1, 21. it. ὡς εἰκὸς. Π. 2, 2, 3. et ὥςπερ εἰκὸς, *vt facile intelligitur.* Π. 2, 2, 2. p. 103. 2, 3, 8. 4, 2, 13. 5, 4, 3. bis. 6, 3, 7. 8, 7, 1. p. 540. g) Genit. est E. 5, 3, 21. διπλάσιον τοῦ εἰκότος (*quam credibile erat*) χρόνον πολιορκούμενοι. Plur. E. 6, 1, 4. p. 361. εἰ δὲ εἰκότα λογίζομαι, σκόπει. ¶ 2) *aequum.* Iungitur c. δίκαιον, A. 3, 2, 16. — Π. 1, 6, 6. τοὺς ἀθέμιστα εὐχομένους ἔφησθα εἰκὸς εἶναι παρὰ θεῶν ἀτυχεῖν. §. 11. χάριν πλείστην εἰκὸς εἰδέναι. 6, 1, 4. ἐπειδὴ πρεςβύτερός εἰμι, εἰκός με ἄρχειν λόγου. A. 5, 1, 7. 7, 6, 11. E. 2, 3, 11. λέγων ὅτι οὐκ εἰκὸς εἴη θανατοῦν, εἴ τις ἐτιμᾶτο ὑπὸ δήμου. Potest etiam verti: *non prudentis, non vtile, esse.* Σ. 8, 1. εἰκὸς ἡμᾶς — μὴ ἂν ἀμνημονῆσαι. Steph. et Well. ἂν delent. v. ἂν n. 4. Ιπρ. 1, 7. προστατεύειν τούτων τὸν ἵππαρχον εἰκός ἐστι. Sic plur. A. 2, 3, 4. εἰκότα λέγειν, *aequa postulare.* E. 2, 3. 17. p. 94. ὡς δ' εἰκότα ποιοῦμεν, τάδ' ἐννοήσατε. §. 18. p. 95. ἔδοξα τῇ πόλει εἰκότα (*iusta, vera,*) λέγειν. Nam me absoluerunt. 3, 4, 2. Sic ὡς εἰκὸς, *merito,* A. 3, 4, 15. et ὡς τὸ εἰκὸς, *vt par est,* a) et in media oratione, Π. 1, 2, 11. (vbi τὸ in nonnullis deest) A. 3, 1, 14. Αγ. 2, 30. Ιπ. 8, 12. (vbi Camerar. vertit: *id quod res docet.*) Ιπρ. 2, 5. b) et in fine sententiae, Λ. 13, 5. ¶ 3) *decorum.* Π. 2, 1, 6. τί εἰκὸς ἡμᾶς μᾶλλον ἢ ὑμᾶς τούτου δεῖσθαι. (paulo ante est προσήκει. 7, 3, 4. ἐπισφαγήσεται αὐτῷ, ὅσα εἰκὸς ἀνδρὶ ἀγαθῷ. Sic fere 1, 2, 6. ἐγκλήματα — καὶ ἄλλων οἵων εἰκὸς, *quae ad iudices deferri possunt ac solent.* 7, 3, 6. τούτων, ἧ εἰκὸς, ἐπεμελήθη, *pro dignitate.* Σ. 1, 8 οἱ ἄλλοι, ὥσπερ εἰκὸς, κατεκλίθησαν, *prout cuiusque dignitas postulabat.* Sed Ern. cui hoc durum videtur, mauult εἰκῇ, vel ὡς ἔτυχον. ¶ 4) *solitum.* A. 2, 2, 10. δοῦπος ἦν, οἷον εἰκὸς — γίγνεσθαι, *qualis fieri solet.* Απ. 1, 2, 26. νέω ὄντε αὐτὼ, ἡνίκα ἀκρατεστάτω εἰκὸς εἶναι.

ναι. 2, 1, 2. bis. O. 18, 1. ἐκ τούτου θερίζειν εἰκός. Sic ὡς εἰκὸς, *vt fieri solet*, Π. 4, 1, 3. Αγ. 1, 19. et ὥςπερ εἰκὸς, Π. 2, 1, 1. 2. Σ. 1, 7. ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἐπαινοῦντες τὴν κλῆσιν. ¶5) *simile*. K. 9, 10. v. εἴκειν nr. 3.

εἴκοσι, *viginti*. Π. 7, 5, 7. K. 2, 4. Aπ. 1, 2, 40. Quod A. 1, 2, 20. dicitur εἴκοσι καὶ πέντε, id §. 23. est πέντε καὶ εἴκοσι. E. 2, 3, 7. ὀκτὼ καὶ εἴκοσι. A. 5, 5. 4. εἴκοσι δύο, — ἑξακόσιοι εἴκοσι — ὀκτακισχίλιοι εἴκοσι. All. ὀκτακ. ἑξακόσιοι.

εἰκοσιτέτταρες, *viginti quatuor*, vno verbo legitur Π. 6, 3, 10.

* εἰκοσόργυιος, *viginti vlnarum, centum et viginti pedum*. K. 2, 6. δίκτυα εἰκοσόργυια. Ita Wells. e :: arg. Leuncl. pro εἰκοσώρυγα.

εἰκότως, inquit Hesychius, πρεπόντως, εὐλόγως, δικαίως. Itaque ¶1) *vt facile credi potest*. Π. 4, 2, 8. ὡς δὲ εὔζωνοί τε καὶ ταχὺ ἐπορεύοντο, εἰκότως πολλὴν ὁδὸν διήνυσαν. 8, 8, 10. τὰ πολεμικὰ πῶς οὐκ εἰκότως νῦν χείρους ἢ πρόσθεν εἰσίν; Aπολ. 15. Iπρ. 8, 2. vbi Leuncl. *haud dubie*. Camerar. *nil mirum fuerit*. Et ita verti potest Λ. 10, 3. 4. ¶2) *iure, merito*. Π. 1, 6, 3. εἰκότως ἂν καὶ παρὰ τῶν θεῶν πρακτικώτερος εἴη. 8, 5, 12. p. 528. ἐγὼ ἀμφοτέροις ὑμῖν εἰκότως εὔνους εἰμί. Λ. 10, 6. Iερ. 7, 4. Aπ. 1, 2, 28. εἰ αὐτὸς ἐποίει τι φαῦλον, εἰκότως ἂν ἐδόκει πονηρὸς εἶναι. Aπολ. 16. δικαιότερον δέ τινα ἂν εἰκότως νομίσητε. Σ. 8, 23. paulo ante est δικαίως. ¶3) *non absurde, recte*. Π. 1, 1, 2. εἰκότως ἂν ἄρχοντες τούτων νομίζοιντο. Iερ. 7, 8. Aπ. 3, 7, 2. O. 17, 15. 21, 8. Iπ. 12, 10. vbi Camerar. *scilicet*. In responsionibus affirmat, Aπ. 4, 5, 4. 8. 4, 6, 14. ¶4) *vt cum rebus conuenit*. Π. 7, 5, 19. τὸ μὲν πρόσθεν εἰκότως ἐν τῷ φανερῷ σαυτὸν παρεῖχες, *e re tua et nostra*. A. 2, 2, 2. καὶ εἰκότως ἄρα οὐκ ἐγίγνετο (np. τὰ ἱερά). — ποταμός ἐστι. 6, 4, 12. εἰκότως ἄρα ἡμῖν οὐ γίγνεται τὰ ἱερά. Leuncl. *non mirum est*. Aθ. 1, 12.

εἰκών, ¶1) *simulacrum, imago*. Αγ. 11, 7. τοῦ σώματος εἰκόνα στήσασθαι ἀπέσχετο. Iερ. 4, 5. εἰκόνας ἐν τοῖς ἱεροῖς ἱστᾶσιν. ¶2) *similitudo*. O. 17, 15. εὖ τὰς εἰκόνας ἐπάγεσθαι, *apte similitudines adhibere*.

εἴλη, Suid. et Phauor: ἐπὶ τοῦ τάγματος, καὶ πλήθους

θους συστροφή. Ξενοφῶν. Imo ἴλη scribitur in Xenophonte. v. infra.

εἰλικρινής, ¶ 1) *manifestus*. Hesych. εἰλικρινές· καθαρὸν, ἄδολον, ἀληθὲς, φανερόν. Απ. 2, 2, 3. εἰλικρινής τις ἂν εἴη ἀδικία ἢ ἀχαριστία, *mera*. Ruhnken. ad h. l. ostendit, etiam καθαρὸς et λαμπρὸς ita dici. ¶ 2) *qui facile potest ab aliis discerni, non confusus*. Etym. M. εἰλικρινὴς σημαίνει τὸν καθαρὸν καὶ ἀμιγῆ ἑτέρου. Π. 8, 5, 7. διὰ τὸ εἰλικρινῆ ἕκαστα εἶναι τὰ φῦλα, πολὺ μᾶλλον ἦν δῆλα, καὶ ὁπότε τις εὐτακτοίη, etc. Np. singulae gentes erant separatim dispositae.

Εἵλωτες, *Helotes*, a Polluce 3, 83. cum aliis, v. c. Πενέσταις, referuntur in numerum eorum, qui fuerint μεταξὺ δούλων καὶ ἐλευθέρων. Sed fuerunt serui publici. Harpocrat: Εἵλωτες, οἱ μὴ γόνῳ δοῦλοι Λακεδαιμονίων, ἀλλ' οἱ πρῶτοι χειρωθέντες τῶν Ἕλος τὴν πόλιν οἰκούντων. cf. Ammon. in v. πελαστὴς p. 111. Perizon. ad Aelian. V. H. 3, 20. Morus ad Isocr. panegyr. 32. p. 64. Iungerm. ad Poll. l. l. Hutch. ad Cyrop. p. 249. ed. mai. Iul. Car. Schlaeger. diss. philol. de Helotibus, Lacedaemoniorum seruis, Helmst. 1730. 4. Ε. 1, 2, 12. Λακεδαιμόνιοι τοὺς ἐς τὸ Κορυφάσιον τῶν Εἱλώτων ἀφεστῶτας ἐκ Μαλέας, ὑποσπόνδους ἀφῆκαν. 3, 3, 6. iunguntur νεοδαμώδεσι et ὑπομείοσι et περιοίκοις, et omnes dicuntur vehementer odisse Lacedaemonios. §. 8. quidam ex Helotibus erant Aulone in conspiratis. 3, 5, 8. p. 182. opprobrio ducitur Lacedaemonibus, τοὺς Εἵλωτας (quibus vt apud Aelian. l. l. ἐλεύθεροι opponuntur) ἁρμοστὰς καθιστάναι. 6, 5, 28. Εἵλωσι, qui vellent arma capere, promittitur libertas. §. 29. sex Helotarum millia capiunt arma. 7, 1, 3. vocantur δοῦλοι καὶ ἐλαχίστου ἄξιοι. 7, 2, 2. post pugnam Leuctricam omnes a Lacedaemoniis deficiunt.

εἶναι, ¶ 1) *esse*. pers. 2. εἶ, *es*, Π. 1, 4, 27. dual. ἐστὸν, Π. 6, 1, 21. p. 354. Imperf. ἤμην, *eram, fueram*, Π. 6, 1, 7. Reiiciunt hanc formam Phrynich. Moeris, et Horti Adonidis, neque tamen Atticam ἦν restituendam censet Ruhnken. ad Απ. 1, 4, 19. ἦσθα pro ἦς, Π. 1, 3, 9. 8, 3, 15. 8, 5, 10.

A.

A. 3, 1, 18. Aπ. 1, 2, 46. Syllabam ϑα adiectionem Aeolicam eſſe dicit Gregor. de diall. p. 273. Moeris: ἦσϑα, Ἀττικῶς· ἦς, Ἑλληνικῶς. Heſych: ἦσϑα· ἦς, ὑπῆρχες. Ammon. dicit, ἦσϑα eſſe praeteritum, ἦς futurum. cf. Thom. Mag. ἦν, *eſſet, fuiſſet*, A. 7, 7, 23. Alias *erat*, et ita ponitur initio narrationis, vt ap. latinos poetas, E. 5, 4, 25. ἐγένετο δὲ τοῦτο αἴτιον. ἦν υἱὸς τῷ Σφοδρίᾳ. et ἦν ταῦτα in reſponſione eſt formula concedentis ſ. affirmantis: *recte*. Cf. nr. 2. Π. 3, 1, 6. ἤστην dual. Attic. pro ἤτην, A. 2, 6, 17. ἤστην ἀμφὶ τετταράκοντα ἔτη, *nati erant*. ἦν pro ἦσαν, A. 4, 6, 2. ἡγεῖτο αὐτοῖς ὁ κωμάρχης — καὶ ἤδη τ' ἦν ἐν τῷ τρίτῳ σταϑμῷ. 6, 2, 6. ἦν ὑπερήμισυ τοῦ ἄλλου στρατεύματος Ἀρκάδες. v. Biſet. ad Ariſtoph. Lyſiſtr. 1262. Schol. Sophocl. Trach. 529. et Moſchopul. Sed poſſis etiam ἦν in priore loco ad κωμάρχην referre, in altero ad ὑπερήμισυ. Optat. forma communis εἴησαν, A. 1, 1, 5. 1, 2, 1. (vbi cod. Eton. et Par. habent ἦσαν) Σ. 5, 5. etc. Hinc Ruhnken. etiam Aπ. 1, 4, 19. hanc formam pro Attica εἶεν reſtituit, auctoritate Grammatici veteris in biblioth. Sangerm. εἴησαν, inquientis, ἀντὶ τοῦ εἶεν, Ξενοφῶν Aπομν. α΄. Sed εἶεν legitur Π. 1, 2, 6. A. 4, 6, 2. E. 5, 1, 11. etc. εἶεν ſimpliciter poſitum eſt formula transitionis: *haec hactenus, de his haec*, Π. 3, 1, 8. et 20. 4, 3, 3. p. 229. E. 6, 3, 6. p. 387. vbi non bene Leuncl. *verum eſto*. immo: *his omiſſis*. Aπ. 2, 6, 8. Σ. 4, 52. 56. v. Timaei lex. Platon. et ex eo Suid. et Moeris, quorum locos in v. ἄγειν nr. 28, laudauimus. Cf. Ruhnken. ad Timae. et Dauiſ. ad Max. Tyr. 2. p. 501. Fut. ἔσται Π. 3, 3, 23. Fiſcher. ad Plat. Euthyphr. 15. explicat *eſſe ſolet*. Fut. optat. ἐσοίμην, Π. 7, 5, 18. Imperat. ἔστω, K. 2, 10. ἔστω δὲ καὶ ἐν ὅτῳ ἔσονται αἱ ἄρκυς. Hinc formula concedentis: οὕτως ἔστω, *fiat*, E. 5, 4, 31. et propinantis, E. 2, 3, 24. Κριτίᾳ τοῦτ' ἔστω τῷ καλῷ. Plur. ἔστωσαν, Π. 4, 6, 5. 8, 6, 6. (vbi margg. ἔων, Cod. Camerar. ἔστων, quae eſt Attica forma.) K. 2, 5. 8. 4, 6. 8. ¶ 2) *reuera eſſe*. Π. 8, 1, 14. ὥστε δοκεῖν μείζους εἶναι, ἢ εἰσί — ὡς ἐνοφϑαλ-

ἐνοφθαλμότεροι φαίνοιντο, ἢ εἰσί. O. 10, 2. ὅπως λευκοτέρα ἔτι δοκοίη εἶναι ἢ ἦν. Mox ſequitur ἐρυθροτέρα φαίνοιτο τῆς ἀληθείας. Hinc ἔστι ταῦτα in reſponſionibus affirmat, Π. 3, 1, 9. Aπ. 4, 3, 4. ſed οὐκ ἔστι ταῦτα, negat, O. 19, 16. ¶ 2. b) *oriundum eſſe.* De patria, A. 5, 6, 12. ἐκεῖθεν εἶναι. Cf. nr. 21. et ὅθεν nr. 2. ¶ 3) *viuere.* K. 1, 11. Παλαμήδης, ἕως μὲν ἦν. Contra Π. 8, 7, 3. p. 547. οὐδὲν ἔσομαι ἐγὼ ἔτι, ἐπειδὰν — τελευτήσω. et p. 551. ἦν μηδὲν ἔτι ᾦ. v. μηδὲν et οὐδέν. cf. Raphel. ad Matth. 2, 18. et Bergler. ad Alciphr. 1, 10. Paulo aliter Aπ. 2, 2, 3. παῖδας — οἱ γονεῖς ἐκ μὲν οὐκ ὄντων ἐποίησαν εἶναι. cf. Rom. 4, 17. Poſſit huc referri A. 3, 2, 19. ὄντων τῶν ἀρχόντων, *cum nondum interfecti eſſent.* Sed poteſt etiam intelligi ἡμῖν, vt opponatur συνέλαβον. Π. 6, 1, 12. pro βιοτεύσετε all. habent ἔσεσθε. v. βιοτεύειν nr. 2. ¶ 4) *adeſſe, aduenisſe.* E. 4, 8, 14. ἐπεὶ δὲ ἐκεῖ ἦσαν. c. ἐπὶ et acc. pro dat. A. 4, 2, 2. ἐπεὶ δὲ ἦσαν ἐπὶ χαράδραν. Plura v. in ἐπὶ c. dat. nr. 4. c. κατὰ et acc. A. 4, 3, 13. c. πρὸς et dat. Π. 6, 1, 24. A. 2, 3, 3. Similiter ἔξω εἶναι eſt *profectum eſſe, egreſſum eſſe.* v. ἔξω nr. 8. et 11. ¶ 5) *euenire.* Π. 2, 3, 2. ὡς οὐδὲν ἐσόμενον τῶν δεόντων. 7, 5, 18. p. 448. εἰ ἔσται πῃ, ὅπως — μεθέξομεν. Aπ. 3, 2, 1. ὅπως — οὗ ἕνεκα στρατεύονται, τοῦτο ἔσται, np. victoria, vt e ſqq. patet. Sic A. 5, 1, 11. ἐν ᾧ ταῦτα ἦν. 5, 7, 11. ταῦτα ἦν τῇ ἡμέρᾳ. 7, 1, 16. ἐνθυμήθητε, ἃ ἔσται ἐντεῦθεν, *quae inde conſequantur.* ὅτε ταῦτα ἦν, *tunc,* v. in ὅτε. ἦν ἱπποδρομία, *celebrabatur,* vt γίγνεσθαι nr. 1. d. v. in ἱπποδρ. it. c. ἐκ, v. εἰς, n. 4. ¶ 6) *vim habere, valere.* A. 3, 1, 10. ὁποῖόν τι ἐστι, τὸ τοιοῦτον ὄναρ ἰδεῖν, ἔξεστι σκοπεῖν ἐκ τῶν συμβάντων μετὰ τὸ ὄναρ. 7, 7, 14. οἱ λόγοι οὐδὲν μεῖον δύνωνται ἂν ἔσεσθαι, ἢ ἄλλων ἡ βία. Paulo poſt eſt διαπράττειν, et Valcken. ad Theocr. 18, 17. coni. ἀνύσασθαι. De var. lect. οὐδὲν ἦν pro οὐδ. ἤνυον, v. in ἀνύτειν. c. πρὸς, Λ. 2, 13. ἔστι τι καὶ τοῦτο πρὸς παιδείαν, *confert.* E. 6, 1, 2. p. 437. ἔστι τοῦτο οὐκ ἐλάχιστον πρὸς ἡγεμονίαν. Ita accipiendum eſſet, ſi vera eſſet lectio marg. Π. 6, 3, 11. αἱ βαθύτεραι φάλαγγες — τί σοι δοκοῦσιν (margg.

(margg. *inſerunt εἶναι) τοὺς πολεμίους βλάπτειν. ¶ 7) *ſignificare.* De verbis, E. 1, 4, 1. τὸ κάρανον ἔστι κύριον. ¶ 8) *efficere.* De numero, Π. 2, 1, 12. ἡ τάξις ἦν ἑκατὸν ἄνδρες. 6, 3, 10. A. 1, 2, 25. δύο λόχοι — ἦσαν δὲ οὗτοι ἑκατόν. Απ. 4, 4, 7. περὶ ἀριθμῶν τοῖς ἐρωτῶσιν, εἰ τὰ δὶς πέντε δέκα ἐστίν. Stob. γίγνονται. ¶ 9) *agi.* De tempore, E. 7, 2, 22. ἦν τῆς ὥρας μικρὸν πρὸ δύντος ἡλίου. Alia v. in μὴν et ἔτος. ¶ 10) *contiinere, minari, imponere.* O. 14, 7. οἱ νόμοι ζημίαι εἰσὶν τοῖς ἁμαρτάνουσι. Contra Απ. 1, 2, 62. τούτοις θάνατός ἐστιν ἡ ζημία, *ſtatuta eſt.* ¶ 11) εἶναι ἱερὰ dubitamus an reperiatur ſimpliciter, vt γίνεσθαι, vbi vid. nr. 2. d. Sed καλὰ εἶναι extat. v. καλὸς nr. 15. Et ſic videtur eſſe A. 6, 4. 15. ἐθύοντο. καὶ Ξενοφῶν ἐδεήθη προθυμεῖσθαι, εἴ τι ἐν τούτῳ εἴη. vbi Hutch. intelligit καλὸν vel αἴσιον. ¶ 12) Indicat ſtatum, Π. 2, 1, 2. p. 89. ἐγὼ μὲν ἂν — εἰ σὺ εἴην, *ſi tuo loco eſſem.* — ὅπλα ἐποιούμην. Hanc lect. defendit Hutch. e Diod. Sic. et aliis. Sed Stephano eſt ſuſpecta. Nam all. legunt εἰ οἰσύην (*ſaligna*) ἔχοιμι. ¶ 13) Ad varia nomina relatum varia ſignificat, Π. 6. 1, 28. νομίζων τὴν ἐν πολέμῳ πλεονεξίαν, ἅμα σωτηρίαν τε εἶναι καὶ δικαιοσύνην καὶ εὐδαιμονίαν. In primo et tertio nomine eſt *afferre.* ¶ 14) *licere, poſſe, ſolere.* c. inf. Π. 1, 6. 19. p. 79. ἐν τούτοις μόνον ἐστὶ πλεονεκτεῖν. 2. 2. 3. εἶναι αὐτῶν καὶ μικρῷ ὄψῳ παμπόλλους φίλους ἀνακτήσασθαι. 5, 4, 16. p. 318. ἔσται ἀποτίσασθαι. 7, 1. 3. οὐ γάρ ἐστιν ἄλλως κυκλοῦσθαι. A. 1, 5, 3. τὰς ὠτίδας, ἄν τις ταχὺ ἀνίστῃ, ἔστι λαμβάνειν. vbi ἔστι pro ἦν. v. Hutch. p. 48. it. §. 6 ὁ σῖτος ἐπέλιπε, καὶ πρίασθαι οὐκ ἦν. 1, 9, 8. ἦν ἰδεῖν χειρῶν — στερουμένους ἀνθρώπους. 3, 2, 8. ἔστι ὁρᾶν. 4. 3 5. οὔτε ἐν τῷ ὕδατι τὰ ὅπλα ἦν ἔχειν. 5, 2, 7. ἐδόκει τὸ ἀπάγειν οὐκ εἶναι ἄνευ πολλῶν νεκρῶν. E. 6, 4. 16. Απ. 1, 6, 13. διατίθεσθαι εἶναι, *poſſe aliquem uti.* O. 13, 10. 16. 4. 12. 20. 4. Ιπp. 3, 4. ὅσα ἐστὶ, *quae facere poteſt,* ἐν ἵππῳ. c. inf. et acc. perſ. Π. 1, 6, 11. ἔστι μὲν εὖ ποιοῦντα ἀντωφελεῖσθαι — ἔστι δὲ ἐχθροὺς ἔχοντα πειρᾶσθαι — §. 19. p. 74. ἔστι μαθόντα εἰδέναι. 5, 1, 8. A 6, 3, 10. ἔστιν κάλλιστον ἔργον ἐργάσασθαι — σώσαντας. Λ. 2, 10.

αο. ἔστιν ὀλίγον χρόνον ἀλγήσαντα, πολὺν χρόνον εὐδοκιμήσαντα εὐφραίνεσθαι. Πο. 3, 1. ἔστιν εἰσορμισθέντας ἀναπαύεσθαι. Απ. 3, 12, 8. Ο. 13, 9. 16, 3. 21, 11. Κ. 2, 10. ἔστω — δρέπανα, ἵνα ᾖ τέμνοντα Φράττειν. c. acc. absol. et inf. Α. 2, 3, 7. ἦν Κλέαρχον καταμαθεῖν ὡς ἐπεστάτει. Saepius repetitur Π. 5, 4, 10. p. 312. ἔστι μὲν ἀπατηθῆναι, ἔστι δὲ τῷ ὑπομένοντι ἐξαπατήσαντι — ἄλλοσε τρέψαι, ἔστι δὲ παρέχοντα — παρέχειν. c. dat. et inf. Π. 2, 4, 8. p. 131. ἐμοὶ εἴη λαμβάνειν. Ιερ. 1, 38. Ο. 2, 15. Σ. 4, 58. bis. Ιπ. 6, 4. vbi permutatur c. ἔξεστι. etiam c. duobus datt. Ιπρ. 7, 11. ἔστι τῷ προσέχοντι τὸν νοῦν ἐφεπομένῳ ταμιεύσασθαι. c. dat. et acc. Ο. 1, 4. ἔστιν — τὴν τέχνην ἐπισταμένῳ — οἰκονομοῦντα — μισθοφορεῖν. vbi v. Bach. cf. διδόναι nr. 19. b. quod eodem modo construitur. c. nominat. rei post dat. et inf. Α. 1, 5, 9. συνιδεῖν δ' ἦν τῷ προσέχοντι τὸν νοῦν, ἡ βασιλέως ἀρχὴ ἰσχυρὰ οὖσα. v. Abresch. dilucc. Thuc. 7, 71. ¶ 15) εἶναι repetitur sine vitio aut fastidio, v. c. Π. 2, 1, 14. ἡγεῖτο πρὸς τὸ ἡδέως ἐσθίειν ἀγαθὸν εἶναι — πρὸς τὸ — προτέρους εἶναι ἀγαθὸν ἡγεῖτο τοὺς πόνους εἶναι. Sic Π. 6, 1, 16. ὃ κράτιστον εἰκὸς ἦν εἶναι. Ιπ. 10, 11. τοῦτ' ἔστι σκληρὸν εἶναι. ¶ 16) εἶναι redundat. v. Phrynich. Thom. Mag. Bergler. ad Alciphr. p. 2. Duker. ad Thucyd. 4, 28. Koen. ad Gregor. p. 30. a) c. ἑκών, fere semper in oratione negatiua. Π. 2, 2, 8. οὐδὲ ξένοις ἑκὼν εἶναι γέλωτα παρέχεις. 5, 1, 8. 5, 2, 5. οὔτε ἂν ψεύδοιντο ἑκόντες εἶναι — οὔτε συνθήκας ψευδοίμην ἂν ἑκὼν εἶναι. 7, 1, 7. Ιερ. 7, 11. vbi Wels. perperam omitti velit εἶναι. Ο. 17, 2. ἐγνώκασι — ἑκόντες εἶναι. b) c. τὸ νῦν. Π. 5, 3, 16. p. 300. ἐπιμελοῦ τὸ νῦν εἶναι πάντων. 5, 5, 11. παῦσαι τὸ νῦν εἶναι μεμφόμενος ἐμοί. Portus in v. παύω male dicit, εἶναι regi a παῦσαι. Α. 3, 2, 25. c) c. aliis, vt Α. 1, 6, 9. σχολὴ ἡμῖν, τὸ κατὰ τοῦτον εἶναι, *quod ad hunc attinet*, ἐθέλοντας εὖ ποιεῖν. 5, 4, 18. οὐ πολλοῦ δέοντας ἴσους τὸ πλάτος καὶ τὸ μῆκος εἶναι. Ε. 3, 5, 8. p. 181. τὸ ἐπ' ἐκείνοις εἶναι, *quod ad illos attinet*, ἀπολώλατε. Αγ. 10, 2. καλὸν ἄν μοι δοκεῖ εἶναι ἡ Ἀγησιλάου ἀρετὴ παράδειγμα γενέσθαι. Sed Bach. exponit: *vtilis mihi videtur,*

detur esse — vt exemplo sit. All. eiiciunt εἶναι. Ιερ. 1, 11. εἰς τὰς πανηγύρεις, ἔνθα τὰ ἀξιοθέατα δοκεῖ εἶναι ἀνθρώποις συναγείρεσθαι. Emendant: ἃ ἀξιοθ. δ. ε. ἀνθρ. συναγείρεται, et ita habet Wells. v. tamen ἀξιοθέατος et συναγείρειν. Ο. 9, 2. αὐτὰ ἐκάλει τὰ πρέποντα εἶναι ἑκάστῳ. Απολ. 13. οἱ μὲν οἰωνοὺς ὀνομάζουσι τοὺς προσημαίνοντας εἶναι. vbi v. Bach. qui contra varias coniecturas locum defendit ex eadem redundantia. ¶ 17) οὐκ εἶναι, *deesse, non adesse*. A. 2, 3, 3. ἄριστον οὐκ ἔστιν, *non habemus*. Ο. 8, 2. μηδὲ ζητεῖν, εἰδότα ὅτι οὐκ ἔστιν. §. 10. χώρα αὕτη τὸ μὴ ὂν ποθήσει. ¶ 18 c. adi. et 2 datt. altero subiecti, altero participii vel adiectiui, A. 7, 7, 32. μοὶ ἐπικίνδυνόν ἐστιν ἀπιόντι, *si abeo*. et adiecto inf. Π. 8, 8, 9. ἦν ἐπιχώριον αὐτοῖς, μὴ ὁρᾶσθαι πεζῇ πορευομένοις. Ο. 11, 5. ἔστιν ἄρα θεμιτὸν καὶ πένητι ἵππῳ ἀγαθῷ γενέσθαι. cf. §. 6. ¶ 19) c. alius verbi participio facit periphrasin illius verbi, v. c. Π. 2. 2, 15. p. 112. ἦν ἄλλοι ὦσιν — ἀντιπαρακαλοῦντες. A. 2, 2, 6. ἦν ἡ στρατηγία οὐδὲν — δυναμένη. 7, 6, 25. ἄνδρα κατακανόντες ἔσεσθε. 7, 7, 21. ὁ ἀριθμὸς ὁρίζων ἐστί. Cod. Eton. ὁ ὁρίζ. quod improbat Hutch. Ιερ. 11, 7. εὖ ἴσῃ νικῶν. v. ἴσημι nr. 1. Ο. 7, 21. τὰ τῶν στεγνῶν ἔργα δεόμενα. All. addunt ἐστί, unde Leuncl. τὰ mutat in ἅ. 9, 3. ὅσα Φάους δεόμενα — ἐστί. cf. ὑπάρχειν et ὅμοιος. Accedente articulo efficit sic macrologiam quandam, A. 3, 2, 11. οἱ ἄνδρες εἰσὶν οἱ ποιοῦντες ὅ τι ἂν ἐν ταῖς μάχαις γίγνηται. Αθ. 1, 2. δῆμός ἐστιν ὁ ἐλαύνων τὰς ναῦς. — οὗτοί εἰσιν οἱ τὴν δύναμιν περιτιθέντες τῇ πόλει. E. 7, 1, 32. ἐγὼ ἔσομαι ὁ συγκαλῶν. Ιερ. 1. 25. οὗτός ἐστιν ὁ μετὰ χαρᾶς ἐμπιμπλάμενος. Απολ. 29. οὗτός ἐστι καὶ ὁ νικῶν. ¶ 20) Omittitur, Π. 5, 2, 11. οἰόμενος ἀσύμφορον εἶναι αὐτῷ. Marg. οἰόμ. ἀσ. ἑαυτῷ. 8, 2, 6. τίνι Φίλοι πλουσιώτεροι ὄντες Φανεροί, np. εἰσίν. A. 1, 8, 11. ἤρετο. τίς ὁ θόρυβος. All. addunt εἴη, all. ἦ. Etiam post participia, Π. 7, 2, 8. τίς δὴ ὁ ἔχων; vbi tamen all. τίς δ' ἦν etc. 8, 3, 4. ὁ δὲ συμβουλεύσας — καὶ εἰπών. Hutch. scribi iubebat συνεβούλευσε et εἶπε. 2, 4, 17. p. 137. οὓς μὲν ἂν συλλαμβάνοντες. A. 1, 8, 10. ὅτ' ἔτι ἐν τῷ

αὐτῷ μένον. All. omittunt ὅτε. Muret. vult ἔμενον. Steph. coni. ἅτ' pro ὅτ', idque receperunt Weis. et Hutch. §. 19. ἐνταῦθα μαχόμενοι καὶ βασιλεὺς καὶ Κῦρος. Hutch. accipit vt nominatiuos absolutos. 7, 7, 29. νῦν τε καὶ ὅτε πρὸς σε ἀφικόμενος. Castal. ἀφικόμην. Steph. et Wells. ἀφικόμεθα. E. 1, 3, 12. οἱ προδιδόντες, np. ἦσαν. Απ. 2, 1, 23. Well. aliique pro ποιησάμενος legunt ποιήσῃς. 2, 6, 25. O. 4, 6. 15, 1. vbi ἀποδεικνύοντα est e coniectura Stephani pro ἀποδεικνύων, quod ferri potest intellecto ᾖ. 16, 2. Σ. 4, 53. vbi νομίζουσιν est e Stephani coniectura pro νομίζοντες. 6, 6. K. 5, 9. vbi Leuncl. ad ποιούμενος frustra addit articulum ὁ. §. 32. vbi Wels. e coniectura Leuncl. edidit καταβάλλει et παραβάλλει pro καταβάλλων et παραβάλλων. ¶ 21) c. gen. omisso τὶς s. εἷς, vel interdum μέρος, et ἐκ, *pertinere ad, annumerari, ex numero esse* etc. Π. 8, 6, 8. οὗτοι τῶν ἐφόδων εἰσί. A. 4, 6, 11. ὅσοι ἐστὲ τῶν ὁμοίων. Αθ. 2, 20. μὴ ὢν τοῦ δήμου, *non plebeius*. E. 4, 5, 5. ὅσοι τῶν σφαγέων ἦσαν. 5, 1, 12. ὧν ἦν Γοργῶπας. 5, 4, 12. ὅσους ἐπέγνωσαν τῶν ἐχθρῶν ὄντας. 6, 3, 6. p. 386. πολλὰ ἀντίτυπα — ὧν ἦν καὶ ἡ καταληφθεῖσα Καδμεία. Απ. 1, 2, 31. τῶν τριάκοντα ὤν. O. 1, 5. Σ. 8, 29. Sic c. adi. E. 5, 2, 12. p. 300. οὐδὲν λέγομεν, ὅ τι οὐ — μυριολεκτῶν ἐστι. Leuncl. edidit μυριολεκτόν. Ita etiam Steph. coniecerat, vel τῶν μυριολεκτῶν, vt est 6, 3, 4. οὐκ ἂν πάνυ τῶν θαυμαστῶν εἴη, μὴ εἰρήνην ποιεῖσθαι; et Απ. 4, 6, 10. ἀνδρείαν — τῶν καλῶν νομίζεις εἶναι; Sic de patria, A. 7, 3, 9. σὺ πόλεως μεγίστης εἶ. Cf. n. 2. b. et de genere, Π. 1, 2, 1. τοῦ Περσειδῶν γένους ἦν. A. 3, 2, 9. τοιούτων ἐστὲ προγόνων. Σ. 8, 7. πατέρων ὀνομαστῶν ὑμᾶς εἶναι. K. 10, 23. ἕπονται — ὧν ἂν ὦσιν ἄμφω, *vterque hinnuli parens*. Additur ἐκ Π. 2, 1, 13. ἐξ ὁποίας χώρας ἕκαστον αὐτῶν ἐστιν, *ad quem locum quodque pertineat*. ¶ 22) Inprimis sic indicat partitionem, intellecto τινὲς vel ἐκ vel μέρος, etc. Π. 8, 3, 15. ἦ καὶ οἶκοι τῶν πλουσίων ἦσθα; §. 18. οὐκ ἐγὼ τούτων εἰμί. A. 1, 2, 3. ἦν οὗτος — τῶν ἀμφὶ Μίλητον στρατευομένων. 5, 4, 12. ἦσαν τῶν πολεμίων οἱ εὔζωνοι, οἳ ἔβαλλον. Λ. 10, 7. E. 1.

7, 12. 5, 2, 13. Απ. 1, 3, 9. 2, 3, 1. 2, 9, 3. O. 6, 12. Ιπ. 12, 2. Plene legitur Π. 6, 4, 3. ἐγὼ μία τούτων εἰμί. Αγ. 2, 11. ἦσαν δ' αὐτοὶ τῶν τε ἐξ οἴκου αὐτῷ συστρατευσαμένων, καὶ τῶν Κυρείων τινές. Απ. 3, 6, 17. εὑρήσεις τοὺς εὐδοκιμοῦντας ἐκ τῶν μάλιστα ἐπισταμένων ὄντας. Duplex constructio est Π. 2, 4, 17. p. 137. νόμιζε — ἡμᾶς μὲν τοὺς ἐπιζητοῦντας ἔσεσθαι, σὲ δὲ τῶν ἐπὶ ταῖς ἄρκυσι. Frustra emendant τόν. ¶ 23) c. gen. indicat imperium vel possessionem. Π. 4, 5, 14. p. 249. ποῖα τούτων ἑκάστου ἐστὶν ἡμῶν. 5, 5, 10. p. 333. ἐκείνου μᾶλλον ἢ σοῦ βούλεσθαι εἶναι. Α. 2, 1, 9. βασιλεὺς νομίζει, ὑμᾶς αὐτοῦ εἶναι. 5, 5, 6. E. 3, 1, 23. ἡ Μανία τίνος ἦν; — Φαρναβάζου. 4, 8, 5. Ἀσία — βασιλέως ἐστι. 5, 1, 28. πόλεις ἑαυτοῦ εἶναι — εἶναι Ἀθηναίων. v. Valcken. ad Herodot. 3, 117. ¶ 24) c. gen. indicat officium vel consuetudinem, intellecto ἔργον. Α. 2, 1, 4. τῶν μάχην νικώντων καὶ τὸ ἄρχειν ἐστί. E. 6, 3, 4. σωφρόνων ἐστὶ, μηδὲ — πόλεμον ἀναιρεῖσθαι. Απ. 1, 1, 9. πάντα εἶναι ἀνθρωπίνης σοφίας. 1, 2, 9. λέγων ὡς μωρῶν (all. μωρὸν) εἴη — ἀπὸ κυάμου καθίστασθαι. §. 10. οὔκουν τῶν φρόνησιν ἀσκούντων τὸ βιάζεσθαι, ἀλλὰ τῶν ἰσχὺν ἐχόντων — ἐστί. 3, 4, 10. O. 19, 1. ἔστιν οὖν τῆς γεωργικῆς τέχνης καὶ ἡ τῶν δένδρων φυτεία; ἔστι γὰρ οὖν, ἔφη. it. sequ. inf. cui additur acc. Π. 3, 1, 15. δοκεῖ τοῦ αὐτοῦ ἀνδρὸς εἶναι, καὶ εὐτυχοῦντα ἐξυβρίσαι, καὶ πταίσαντα — Plene legitur Απ. 3, 4, 8. τὸ τοὺς ἀρχομένους — εὐπειθεῖς ἑαυτοῖς παρασκευάζειν, ἀμφοτέρων ἐστὶν ἔργον. paulo post: ἀμφοτέροις οἶμαι προσήκειν. Etiam adiectiuum hac ellipsi defendit Bach. O. 8, 17. πάνυ ἂν ἡμῶν εἴη βλακικόν. quem locum varie tentabat Steph. ¶ 25) c. dat. vt ap. Latt. est a) *habere*. Π. 1, 2, 3. ἔστιν αὐτοῖς ἀγορά. §. 4. ἔστιν ἓν μὲν παισίν, *assignatum est*. 1, 3, 14. 1, 4, 16. Α. 1, 5, 13. 2, 1, 13. τῶν μυρίων ἐλπίδων μία τις ὑμῖν ἐστι σωθῆναι πολεμοῦντας. vbi datiuum sequitur acc. eiusdem pers. vt in ἔξεστι. 5, 6, 13. Hinc in versu Theognidis Απ. 1, 2, 20. et Σ. 2, 5. ἀπολεῖς τὸν ἐόντα νόον, *quem habes*. In eodem loco Σ. 2, 5. νέοις μὲν ἂν εἴη ταῦτα, *haec iuuenes sibi habeant*, s. vt Leuncl. *vertinent ad iuuenes*.

uenes. b) *accipere.* A. 1, 7, 7. ἀξιοῦντες εἰδέναι, τί σφίσιν ἔσται, ἐὰν κρατήσωσιν. 2, 1, 8. τί ἔσται τοῖς στρατιώταις. 7, 6, 1. Δαρεικὸς ἑκάστῳ ἔσται μισθὸς τοῦ μηνός. v. interpp. ad Mtth. 19, 27. Huc pertinet Π. 7, 2, 5. ὑπεσχόμην — παρ' ἑκόντων Λυδῶν ἔσεσθαι πᾶν ὅ τι ἀγαθὸν, *te accepturum esse.* A. 7, 7, 26. ὅσα ἔσοιτο, ὑπισχνούμενος οὐκ ἐνεπίμπλασο, *quae mihi daturus esses*, vt nos: *konntest nicht genug versprechen, was du mir alles geben wolltest.* c) Aliter c. dat. particip. addito dat. nominis eiusdem perſ. v. Fiſcher. ad Plat. Phaed. 24. extr. qui, vt Dorvillius, oſtendit, etiam Latinos hoc genus loquendi imitatos eſſe nonnunquam. Π. 4, 5, 10. ὅπῳ ὑμῶν μὴ ἀχθομένῳ εἴη, *non displiceat.* E. 5, 3, 13. ἦν δὲ οὐ τῷ Ἀγησιλάῳ ἀχθομένῳ ταῦτα. Dorvill. ad Char. p. 439. vertit: *fiebat hoc Ageſilao non moleſte ferente.* cf. Markland. ad Max. Tyr. 13, 5. Sic E. 4, 1, 5. εἰ ἐκείνῳ βουλομένῳ ταῦτ' ἐστί, *num illi placeant.* d) Rurſus aliter c. dat. v. in v. ἀπόκρυφος, et ſupra nr. 10. ¶ 26) c. ἀπὸ, *abeſſe, diſtare.* Π. 6, 1, 27. Sed Απ. 1, 6, 9. ἀπὸ τούτων ἡδονὴν εἶναι, *ex his oriri.* 2, 1, 25. ὑποψία, ἀφ' ὧν ἔσται ταῦτα, *vnde habere poſſis.* ¶ 27) ἀμφί τι εἶναι, v. in ἀμφὶ nr. 7. Cf. ſupra nr. 1. ¶ 28) c. εἰς et περὶ, *ſe gerere erga aliquem.* Π. 2, 2, 1. p. 101. ὁποῖοι μέν τινες ἔσονται εἰς τοὺς πολεμίους, οὔπω ἐπίσταμαι. 4, 5, 12. p. 247. οἵῳ ὄντι μοι περὶ σὲ, οἷος ὢν περὶ ἐμέ. A. 7, 6, 27. τοιοῦτοι ὄντες περὶ ἐμέ. Sed A. 3, 5, 5. περὶ τὰ ἐπιτήδεια ἦσαν, *in parando commeatu occupati erant.* Cf. περὶ c. acc. n. 7. ¶ 29) c. ἐν, a) ſignificat ſtatum, Π. 4, 2, 12. p. 216. ἐν τούτῳ ἐσμὲν, ἔνθα — τῶν χαλεπωτάτων τύχοιμεν. 6, 2, 7. εἰ ταῦτα ἤγγελλέ τις ὑμῖν ἐν τοῖς πολεμίοις ὄντα. A. 7, 6, 27. ἐν τοῖς ἀπόροις ἦμεν. b) aetatem, Π. 1, 5, 4. ἐν τοῖς ἀνδράσιν ἦν. c) numerum, Π. 8, 1, 4. ὅπερ ἐν τοῖς μεγίστοις ἡγεῖτο εἶναι, *ponebat, annumerabat.* O. 4, 4. v. ἐν nr. 6. d) *contineri, reperiri.* Π. 1, 3, 15. ἐν ᾧ (τυραννικῷ) ἔστι τὸ πλέον ἔχειν. Απ. 4, 2, 14. Sic de loco ſcriptoris, Σ. 8, 30. ἔστι μὲν — ἐν Ὁμήρῳ (ita margg. et Weiſ. All. omittunt ἐν) — ἔστι δὲ καὶ ἀλ-

ἄλλοθί που. e) *aliqua re occupatum esse.* Π. 3, 1, 1. ὁ μὲν Κῦρος ἐν τούτοις ἦν. 3, 3, 20. 21. 4, 4, 1. οἱ μὲν δὴ ἐν τούτοις τοῖς λόγοις ἦσαν. 5, 2, 8. 6, 1, 15. cf. οὗτος nr. 15. 7, 5, 9. ἐν κώμῳ δοκεῖ ἡ πόλις εἶναι. K. 6, 12. εἶναι ἐν Φυλακῇ. v. Raphel. ad 1 Tim. 4, 15. cf. λόγος nr. 5. d. f) Elegans ratio est A. 5, 6, 18. ἐν τῷ κρατεῖν ἐστι καὶ τὸ λαμβάνειν τὰ τῶν ἡττωμένων, *sequitur, efficit.* ¶ 30) c. ἐπί. a) εἶναι ἐπὶ θύραις, *versari,* v. in θύρα. b) *in alicuius potestate esse, ab aliquo pendere,* Π. 1, 3, 12. ἐπί σοι ἔσται. 1, 6, 2. μὴ ἐπὶ μάντεσιν εἴης. all. perperam ἴῃς. v. ἐπὶ c. dat. nr. 18. c) aliter c. ἐπὶ et acc. A. 4, 6, 8. τὸ ὄρος ἐστὶ τὸ ὁρώμενον πλέον ἢ ἐφ' ἑξήκοντα στάδια. Vertunt: *porrigitur.* Sic 6, 4, 1. ἡ Θρᾴκη ἐστὶν — μέχρι Ἡρακλείας. Cf. ἐπὶ c. acc. nr. 9. d) Dura forma est Σ. 8, 14. ἡ ψυχὴ, ὅσον περ ἂν χρόνον ᾖ ἐπὶ τὸ φρονιμώτερον, ἀξιεραστοτέρα γίγνεται. Sensus est *prudentia crescit* s. *proficit.* Cum vero hic sensus ex hac lectione erui vix possit, Wels. et Zeun. cum Stph. et Leuncl. legunt ἴῃ. Sed quaeritur, an ἰέναι ἐπί τι sit *alicui rei studere,* vel simile quid. v. tamen ἰέναι nr. 10. ¶ 31) c. παρά, *domi alicuius esse.* Σ. 1, 6. ἐὰν παρ' ἐμοὶ ἦτε. np. in conuiuio. v. Raphel. ad Luc. 23, 43. Sed Π. 6, 2, 7. p. 365. εἰ ἤγγελλόν τινες τὰ παρ' ἡμῖν νῦν ὄντα, indicat statum, et 8, 1, 6. παρὰ τῷ ἄρχοντι εἶναι est παρεῖναι ἐπὶ τὰς τοῦ ἄρχοντος θύρας. ¶ 32) c. σὺν, *ab alicuius partibus stare.* Π. 3, 2, 10. 5, 3, 15. E. 3, 1, 15. v. Wetst. ad Act. 14, 4. Cf. σὺν nr. 8. ¶ 33) c. τί, in definitionibus, Σ. 6, 1. ἔχοις ἂν εἰπεῖν, τί ἐστι παροινία; — ὅ τι ἐστὶν, οὐκ οἶδα. it. 8, 3. Sed E. 2, 3, 12. θαυμάζοντες, τί ἔσοιτο ἡ πολιτεία, *quid de rep. futurum esset.* v. Raphel. ad Act. 12, 18. cf. τίς nr. 6. ¶ 34) c. τοῦτο — ὡς, Π. 5, 2, 15. p. 285. εὖ δ' ἴσθι, — εἶναι καὶ τοῦτο ἤδη, *rem iam ita esse comparatam,* ὡς — παρέχονται. ¶ 34. b) c. ὑπὸ et dat. v. ibi nr. 1. b. item c. ὑπὸ et acc. v. ibi nr. 1. c. ¶ 35) οἷόν τε ἐστί, *fieri potest,* etc. v. οἷος nr. 14. ¶ 36) ἔστιν ὅς, *aliquis, nonnulli.* A. 1, 8, 14. ἔστι δ' ὅστις καὶ κατελήφθη. 5, 7, 4. ἔστιν οὖν ὅστις τοῦτο δύναιτ' ἂν ὑμᾶς ἐξαπατῆσαι; *estne qui*

βέλτιον ὁρᾷ, ἄλλως ἐχέτω· εἰ δὲ μὴ — Sic Π. 6, 4, 5. p. 393. εἰ μέν τις εἰπεῖν τι βούλεται, λεξάτω· εἰ δὲ μὴ — (Hinc A. 7, 7, 9. εἰ μέν τι σὺ ἔχεις — λέγειν, intell. λέγε· εἰ δὲ μή, ἡμεῖς — ἔχομεν.) Ιπρ. 1, 16. εἰ μέν τις ἔχει ῥάω ἄσκησιν, ἐκείνη ἔστω· εἰ δὲ μὴ — cf. A. 2, 2, 1. ¶ 18) εἰ δὲ μή, non praecedente εἰ μὲν, verti debet *alioqui*. Π. 3, 1, 19. μὴ οὕτω λέγε· εἰ δὲ μή, οὐ θαῤῥοῦντά με ἕξεις. Ιπ. 7, 16. Sic omiſſa reſponſione affirmante, Σ. 3, 7. ἦ οὖν ἱκανὸς εἶ; (debebat reſpondere πάνυ μὲν οὖν, vel ſimili modo. Sed reſpondet:) εἰ δὲ μή, φαῦλος φανοῦμαι. Poteſt tamen etiam intelligi: ἱκανός εἰμι. cf. nr. 16. ¶ 19) εἰ μὲν — εἰ δέ, *ſiue* — *ſiue*. E. 6, 3, 6. p. 387. γνοίητε ἄν, εἰ μὲν βούλεσθε, πρὸς τὰ κατὰ θάλατταν ἰδόντες, εἰ δὲ βούλεσθε, πρὸς τὰ κατὰ γῆν. ¶ 20) εἴπερ, *ſi quidem*, vt nr. 9. εἴ γε. Π. 2, 2, 15. p. 111. εἴπερ δεῖ ἐνεργὸν — ἔχειν τὸ στράτευμα. 2, 4, 5. ποτέρως ἂν μᾶλλόν σε ἐκόσμουν, εἴπερ etc. Vbi εἴπερ abeſt ab edd. vett. 5, 3, 6. εἴ περ — ἀφίκοιτο. Aπ. 3, 3, 7. c. γε, A. 1, 7, 8. εἴ περ γε Δαρείου — ἔστι παῖς. E. 1, 7, 3. εἴ περ γέ τινας δέοι — αἰτιᾶσθαι. Aπ. 1, 4, 4. εἴ πέρ γε μὴ τύχῃ τινὶ γεγένηται. Σ. 6, 9. ἀλλ' εἴ περ γέ τοι καλοῖς εἰκάζω αὐτόν; *quod ſi, vt quidem conſtitui*, — Eſt in var. lect. pro ἐπεί περ. v. ἐπεὶ nr. 4. et ὡς nr. 26. g. it. pro ᾗπερ. v. ὃς nr. 16. c. ¶ 21) εἴ πη, *ſi quo modo*. Π. 5, 2, 2. ἰδεῖν, εἴ πη (Cod. G. εἴ που) εἴη αἱρέσιμον τὸ τεῖχος. §. 12. εἴ πη δύναιντο συμμίξαι. Πο. 1, 1. cf. πῇ. ¶ 22) εἴ που, *ſicubi*. Π. 2, 4, 12. εἴ που καιρὸς εἴη. Cod. Bodl. εἴ ποι. E. 2, 2, 1. τοὺς φρουροὺς καὶ εἴ τινά που ἄλλον ἴδοι. c. indic. E. 2, 1, 7. πάσας (naues) ξυνήθροισεν, εἴ πού τις ἦν. ¶ 23) εἴ πως, *ſi forte*. A. 2, 3, 11. εὕρημα ἐποιησάμην, (intell. πειρώμενος,) εἴ πως δυναίμην. 2, 5, 1. Alia exempla v. in ὑπομένειν et ὑποφείδεσθαι. ¶ 24) εἴτε — εἴτε, *ſiue* — *ſiue*. Π. 3, 2, 6. βουλεύσασθαι, εἴτε βούλεσθε πολεμεῖν, εἴτε φίλοι εἶναι, vbi tamen potius eſt *vtrum* — *an*. 4, 5, 8. εἴτε γὰρ — μὴ φυλάξομεν ταῦτα, εἴτε καταλείψομέν τινας ἡμῶν φύλακας — 5, 3, 22. εἴ τι (Ita Steph: Reliqui εἴτε. Sed poſt εἴ τι οὖν eſt etiam A. 6, 6, 12. εἴτε καί.) που ἐναντίον αὐτῷ ὑπαντῴη — εἴτέ τι που φεῦγον ὀφθείη.

φθείη. A. 1, 3. 11. εἴτε (all. ἕως γε) μένομεν — εἴτε δὴ δοκεῖ ἀπιέναι. 2, 1, 11. 7, 7. 11. ὁπότερα ἂν ψηφίσωνται, εἴθ' ὑμᾶς ἀπιέναι, εἴθ' ἡμᾶς. E. 3, 5, 12. Aπ. 2, 1, 28. εἴτε — βούλει, — εἴτε ἐθέλοις (Ern. probante Hindenb. rescribit ἐθέλεις) — εἴτε — ἐπιθυμεῖς, εἴτε — ἄξιοῖς, εἴτε — βούλει, εἴτε — οἴει, εἴτε — ὁρμᾶς. 3, 4, 6. εἴτε χοροῦ, εἴτε οἴκου, εἴτε πόλεως, εἴτε στρατεύματος προστατεύει. Ern. e Cod. 1. reponit προστατεύοι. O. 7, 27. Iπρ. 2, 5. εἴτε ποτε δέοι ἐλαύνειν, εἴτ' αὖ καὶ ἀποχωρεῖν. Iungitur c. καὶ, vel bis, Π. 7, 2, 8. εἴτ' ἄρα καὶ χρήσιμον νομίζων — εἴτε καὶ ἀσφαλέστερον. 8, 3, 7. vbi quater sic est: vel posteriori tantum loco, Π. 5, 4, 13. εἴτε ὑπὸ τῶν ὁμοφύλων πεισθεὶς, εἴτε καὶ αὐτὸς οὕτω βουληθείς. A. 3, 1, 28. Permutatur c. οὔτε — οὔτε, Π. 7, 4, 6. cf. ὅς nr. 1. f. ¶ 25) εἴτε semel positum suspectum est viris doctis. Π. 2, 1, 2. p. 88. εἰ μὲν ἀνδρῶν προσδεῖ ἡμῖν, εἴτε καὶ μή, βουλευσόμεθα, *vtrum — nec ne.* nisi quis, inquit Zeun. ad Π. 5, 3, 57. pro εἴτε malit εἰ δέ. 3, 3, 19. τούς τ' ἀγαθοὺς ἐφορῶντες — εἴτε τις μαλακίζοιτο. Margg. καὶ εἴ τις μαλ. Sed potest etiam τε ante τις referri ad τε post τούς. Aπ. 1, 2, 47. οὔτε γὰρ αὐτοῖς ἄλλως ἤρεσκεν· εἴτε προσέλθοιεν — Ern. legit εἰ δέ. Possit tamen etiam cohaerere cum οὔτε. ¶ 26) εἰ in var. lect. permutatur c. ἂν l. ἐὰν. Π. 4, 2, 8. καὶ αὔριον ἕωθεν εἰ — πορεύοιντο. All. κἂν αὔρ. ἕ. πορ. 6, 1, 11. ἐὰν γὰρ ταῦτα γένηται. Edd. vett. εἰ γάρ. c. εἶτα. v. nr. 1. c. ἐπεί, v. nr. 4. et 20. et 7. c. ἤν, Π. 3, 3, 9. p. 180. εἰ μὲν — ἔμελλεν. all. ἢν μέν. 7, 1, 10. ἢν φθάσωμεν. Cod. G. εἰ φθάσομεν. Cf. supra nr. 12. et ἢν nr. 1. c. ἕως, v. supra nr. 24. c. ᾗ, Π. 5, 2, 2. ᾗ ἡ πρόσοδος εὐπετεστάτη. all. εἰ ἡ πρόσ. §. 4. p. 276. ἐν Βαβυλῶνι, ἐν ᾗ πλεῖστά ἐστιν, marg. St. habet εἰ ἐκεῖ πλ. Sic c. ᾗ, v. ὅς nr. 19. a. Cf. supra nr. 7. c. ὅπως. v. θαυμάζειν nr. 1. c. καί. v. καὶ nr. 17. it. εἴτε c. ἅτε. v. ἅτε. ¶ 27) O. 8, 10. Wells. edidit: ἵνα τοῦ μὲν ταράχου — μὴ δέοιο, βούλοιο δ' ἀκριβῶς διοικεῖν. Sed Ern. omisso ἵνα, quod ortum est e coniectura Camerarii, emendauit sic: καὶ σὺ οὖν — τοῦ μὲν τ. μὴ δέοιο. εἰ βούλοιο δ' — ¶ 28) Post comparati-

ratiuum εἰ interdum omittitur, vt O. 19, 9. πότερα ὅλον τὸ κλῆμα ὀρθὸν τιθεὶς — ἡγῇ μᾶλλον ἂν ῥιζοῦσθαι αὐτὸ, ἢ καὶ πλάγιόν τι θείης ἄν; Iπρ. 4, 9. ἧττον — αἰσθάνοιντο — εἰ ἀπὸ παραγγέλσεως γίγνοιντο μᾶλλον, ἢ ἀπὸ κήρυκος. Vtroque loco Steph. post ἢ inserendum putat εἰ, quod sane Iπρ. l. l. in vno MS. reperit Gail. Omittitur etiam comparatiuo non praecedente. v. nr. 2, ex A. 2, 3, 4.

εἴδειν f. ἰδεῖν, et εἰδέναι, ¶ 1) *videre.* Differt a βλέπειν, A. 4, 1, 15. βλέψον εἰς τὰ ὄρη, καὶ ἴδε ὡς ἄβατα πάντα ἐστί. Moeris p. 193. ἰδὲ, ὀξύτονον, Ἀττικῶς. Thom. Mag. p. 468. ἰδοῦ Ἀττικοὶ λέγουσιν, οὐκ ἴδε. v. ibi interpp. Est i. q. ὁρᾷν, Π. 1, 1, 3. τοὺς δὲ, οὐδ' ἑωρακότας πώποτε αὐτὸν, τοὺς δὲ καὶ εὖ εἰδότας ὅτι οὐδ' ἂν ἴδοιεν. A. 6, 1, 14. ὄναρ ἑωρακέναι, ὃ εἶδεν. et i. q. ὄπτεσθαι, Π. 8, 3, 17. οὐδένα ἂν ἴδοις δυνάμενον καθεύδειν. all. ὄψει οὐδένα δυν. Ibid. νυστάζοντα οὐδένα ἂν ἴδοις. A. 6, 5, 6. ὤφθημεν καὶ εἴδομεν τοὺς πολεμίους. Permutatur item c. γιγνώσκειν. v. nr. 8. Legitur absolute de facultate videndi, Aπ. 3, 8, 10. χώραν — ἥτις ἐμφανεστάτη — ἡδὺ γὰρ εἰδότας προσεύξασθαι. Viri docti malunt cum Stob. ἰδόντας, *clare cernentes* deorum simulacra. Π. 6, 1, 24. Dual. ὡς δ' ἰδέτην ἀλλήλους. 8, 7, 1. ὄναρ εἶδε τοιόνδε — τοῦτο δὲ ἰδὼν τὸ ὄναρ — v. ὄναρ. A. 2, 3, 9. αἱ βάλανοι τῶν φοινίκων, οἵας μὴ ἐν τοῖς Ἕλλησιν ἔστιν ἰδεῖν, h. e. αἳ μὴ εἰσίν, *quae non reperiuntur.* c. gen. perf. Aπ. 1, 1, 11. οὐδεὶς Σωκράτους οὐδὲν ἀσεβὲς — οὔτε πράττοντος εἶδεν, οὔτε λέγοντος ἤκουσεν. Ern. dicit, esse genitiuos absolutos. Cf. γιγνώσκειν nr. 11. c. acc. particip. Π. 1, 4, 18. εἶδον πολλοὺς συντεταγμένους. Et saepe pro inf. v. c. §. 8. εἶδεν ἔλαφον ἐκπηδήσασαν — εἶδεν κάπρον προσφερόμενον. it. §. 19. 20. 21. ἐπεὶ σφᾶς ἴδοιεν προσορμήσαντας. 1, 5, 7. p. 54. οὓς ἐγὼ σαφῶς ἐπίσταμαι αὐτὸς ἰδὼν ἰδιώτας ὄντας. Videtur tamen ἰδὼν h. l. absolute dictum. 4, 2, 4. A. 6, 6, 10. Aπ. 1, 5, 4. O. 8, 15. Participium fere redundat, Π. 1, 4, 18. ὁ Ἀστυάγης ἰδὼν ἐθαύμασε. Infin. post adiectiua est *visu, specie,* Π. 2, 3, 3. οὔτε μέγας οὔτε ἰσχυρὸς ἰδεῖν. 5, 4, 6. σὲ ἐπαναθεασόμενος ὁποῖός τίς ποτε φαίνῃ ἰδεῖν, *specie externa.*

na, ὁ τοιαύτην ψυχὴν ἔχων. 8, 4, 16. Απ. 2, 1, 22. Ο. 8, 6. Σ. 8, 40. it. post aduerb. Π. 8, 3, 3. πῶς κάλλιστα ἰδεῖν ποιοῖτο τὴν ἐξέλασιν. ¶ 2) *inspicere*. A. 2, 1, 7. ὅπως ἴδοι τὰ ἱερὰ ἐξῃρημένα. ¶ 3) *attendere*. Σ. 2, 15. εἴδετ', ἔφη, ὡς καλὸς παῖς. ¶ 4) *obseruare*. A. 1, 2, 18. τὸν ἐκ τῶν Ἑλλήνων εἰς τοὺς βαρβάρους φόβον ἰδών. ¶ 5) *considerare*. c. πρὸς, Π. 1, 6, 8. πρὸς ἄλλους ἀνθρώπους ἰδὼν κατανοήσω. Antea erat σκοπεῖν et λογίζεσθαι. E. 6, 3, 6. p. 387. ἰδόντες πρὸς τὰ κατὰ θάλατταν. ¶ 6) *intelligere*. Π. 2, 2, 13. εἰ εἰδεῖεν ὅτι — τῶν ἀξίων τεύξοιντο. 4, 1, 6. συνέπεσθέ μοι, — ὡς εἰδῇ, ὅτι πᾶσιν ἡμῖν ταῦτα δοκεῖ. A. 1, 3, 15. ἵνα εἰδῆτε, ὅτι καὶ ἄρχεσθαι ἐπίσταμαι. 1, 7, 4. ὅπως δὲ εἰδῆτε — ἐγὼ ὑμᾶς διδάξω. All. ante διδ. inserunt εἰδώς. 3, 5, 6. ὅτι οὐ καταδύσεσθε, αὐτίκα εἴσεσθε. E. 2, 3, 17. p. 92. Απ. 3, 12, 8. οὐ γηρᾶσαι πρὶν ἰδεῖν ἑαυτὸν (NB. accus. absol. et τινὰ est intelligendum.), ποῖος ἂν κάλλιστος — γένοιτο. c. μᾶλλον, Π. 4, 5, 17. μᾶλλον εἰδὼς περὶ ἑκάστου. c. βέλτιον, A. 3, 2, 21. ¶ 7) *audiendo cognoscere*. A. 6, 2, 3. πρέσβεις πέμπειν πρὸς τὴν πόλιν, καὶ εἰδέναι ὅ τι ἂν ἀπαγγέλλωσι. Ο. 15, 7. τοῦτο δὲ εἰδὼς (paulo ante erat ἀκούσας), οὐδέν τι μᾶλλον ἂν ἐπισταίμην γράμματα. K. 1, 7. προδιελήλυθεν ἡ ἀρετὴ τῶν Ἑλλήνων τὰς ἀκοὰς, ὥστε εἰδόσιν ἂν λέγοιμι. Margg. εἰδόσιν οὐκ ἂν λ. Sic interpretes Alexandrini Iob. 35, 13. et Ies. 30, 19. pro שמע posuerunt ἰδεῖν et εἴδεν. ¶ 8) *scire*. a) Permutatur c. ἴσημι, quanquam veteres grammatici malunt ἴσασι, quam οἴδασι. v. ἴσημι nr. 1. Π. 5, 3, 16. p. 301. οἱ βάναυσοι ἴσασι τὰ ὀνόματα, καὶ ἰατρὸς οἶδε τὰ ὀνόματα — ὁ δὲ στρατηγὸς οὐκ εἴσεται (edd. vett. ἴσεται) τὰ ὀνόματα. 6, 2, 2. οὐδὲν δύνανται εἰδότες ἀπαγγέλλειν, ἢ ὅσα πάντες ἴσασιν. Vbi εἰδότες fere poterat abesse. c. γιγνώσκειν, E. 5, 1, 26. ἰδόντες (margg. εἰδότες) φρουρὰν πεφασμένην ἐφ' ἑαυτούς, καὶ γιγνώσκοντες ὅτι — οὐδὲν — ὠφελήσει. Cf. infra nr. 10. 11. 13. et γιγνώσκειν II, 1. c. ἐπίστασθαι, Απ. 2, 3, 11. ᾔσθησαί με φίλτρον ἐπιστάμενον, ὃ ἐγὼ εἰδὼς λέληθα ἐμαυτόν. Ο. 15, 8. Distinguitur ab ὁρᾶν, Π. 4, 1, 8. p. 205. καὶ ὁρῶν καὶ ἀκούων οἶδα. Απ. 3, 10, 6. ὁρῶ τε καὶ οἶδα. Ο. 3, 8. Op-

Oppon. εἰκάζειν, Απ. 3, 6, 11. ὅταν μηκέτι εἰκάζωμεν, ἀλλ' εἰδῶμεν. all. ἴδωμεν. Cf. εἰκάζειν nr. 4. b) Construitur c. acc. nominis, Π. 3, 2, 4. εἰπὼν, ὅτι εἰδείη τοῦτο. 7, 4, 6. εἴσῃ τὸν ὀρθῶς ἀποδόντα, καὶ τὸν μή. 8, 2, 11. p. 488. ὅπως δὲ καὶ τοῦτο εἰδῇς, — ἐγὼ — οὐ — ἡγοῦμαι, *scito, me existimare.* A. 5, 7, 14. οὐδὲν ᾔδεσαν. — ἐπεὶ δὲ καὶ εἰδότι τινὶ ἐνέτυχον. Απ. 3, 6, 17. ἐνθυμοῦ τῶν εἰδότων (np. ἐκεῖνο) ὅ τι τε λέγουσι καὶ ὅ τι ποιοῦσι. O. 8, 10. εἰσόμεθα τὰ σῶα ὄντα. Απολ. 23. ἐρόμενος εἴπου εἰδείεν τι χωρίον. Σ. 8, 30. ex Homero: μήδεα εἰδὼς — βουλεύματα εἰδώς. c) c. inf. Απ. 4, 8, 10. οἶδα γὰρ ἀεὶ μαρτυρήσεσθαί μοι. d) c. nominatiuo et particip. pro inf. Π. 1, 4, 4. ἃ κρείσσων ᾔδει ὤν. — ἅπερ εὖ ᾔδει ἑαυτὸν ἥττονα ὄντα. 1, 6, 19. p. 75. πληγὰς οἶδα λαμβάνων, *me accepisse.* Verti potest *memini.* Αγ. 9, 5. αὐτὸς ᾔδει τῇ — κατασκευῇ δυνάμενος χρῆσθαι. Σ. 8, 17. e) c. partic. pro inf. et accus. A. 1, 10, 10. ᾔδεσαν αὐτὸν τεθνηκότα. 7, 7, 30. ἀσφαλέστερόν γέ σοι οἶδα ὂν — E. 7, 3, 7. p. 475. ὃς εἰδείη κυρίους ὄντας. Απ. 1, 2, 53. 3, 3, 1. 4, 5, 2. Vnde A. 2, 6, 12. pro εἰδέναι ὅτι ῥᾷστον — λαμβάνειν, all. omisso ὅτι habent ῥᾷστον ὄν. f) c. ὅτι, interrogatiue, Π. 1, 4, 28. οὐκ οἶσθα ὅτι καὶ ὅσον σκαρδαμύττω χρόνον, πολύς μοι δοκεῖ εἶναι; Moeris p. 283. οἶσθα χωρὶς τοῦ σ Ἀττικῶς· οἶδας, Ἑλληνικῶς. 3, 2, 4. ἆρ' οἶσθ', ὅτι — ἡμᾶς — δεήσει μάχεσθαι; Sic Απ. 1, 6, 5. 7. O. 16, 10. 18, 4. Vnde Steph. et Bach. Σ. 6, 2. recte cum interrogandi nota ediderunt: οἶσθ' οὖν — ὅτι καὶ σὺ ἡμᾶς λυπεῖς σιωπῶν; cf. §. 7. Sed Π. 8, 7, 3. p. 545. οἶσθα μὲν οὖν (margg. ἴσθι μ. οὖν) καὶ σὺ, ὅτι οὐ τὸ σκῆπτρον, τὸ τὴν βασιλείαν διασῶζόν ἐστιν, est modestiae formula, vt Απ. 1, 6, 6. 8. Est etiam alio modo c. ὅτι, vt A. 3, 2, 12. οἳ εἴσονται, *qui sciant,* ὅτι — ἁμαρτάνουσι. 4, 3, 8. ᾔδεσαν ὅτι ἐξείη. Π. 8, 2, 7. τοῦτον ἂν εἰδεῖεν ὅτι φυλάττεσθαι δεῖ. Απ. 2, 2, 9. εὖ εἰδὼς, ὅτι — λέγει. Απολ. 26. Σ. 8, 26. etc. g) Huc pertinent formulae affirmantis: ἐγὼ οἶδ' ὅτι — Π. 3, 3, 17. it. ἐγὼ σαφῶς οἶδα, ὅτι, A. 2, 5, 2. it. εὖ οἶδα ὅτι, Π. 1, 1, 3. 1, 3, 13. 1, 6, 16. (vbi εὖ in nonnullis deest.) 3, 1, 13. 4, 6, 2. p. 258. E. 6, 1, 4. p. 357.

ἀκούετε (Hoogeu. ad Viger. 5, 8, 16. habet ἠκούετε) μὲν οὖν εὖ οἶδ' ὅτι καὶ ὑμεῖς Ἰάσονος ὄνομα. p. 360. εὖ οἶδ' ὅτι πάντα ποιήσαιεν ἄν. it. εὖ οἶδα, ſine ὅτι, quod intelligi debet, Π. 2, 1, 2. p. 88. Sed οἶδ' ὅτι A. 7, 7, 15. eſt eius, qui ipſe ſibi reſpondet, et Aπ. 3, 6, 10. eſt ironiae Socraticae: *credo*. h) it. formulae monentis vel praecipientis: εὖ δεῖ εἰδέναι ὅτι, Π. 7, 5, 26. p. 459. O. 7, 13. et εὖ χρὴ εἰδέναι ὅτι, Π. 1, 6, 19. p. 81. 4, 2, 12. 8, 1, 1. p. 464. Λ. 12, 4. E. 3, 5, 8. p. 184. vbi, cum in fine poſitum ſit, verti poteſt *et in vniuerſum*. 4, 1, 16. Iπ. 7, 16. Sed Iπ. 9, 4. 10. eſt ſine εὖ. i) c. ὡς, Aπ. 2, 1, 19. πῶς οὐκ οἶσθα ὡς χρὴ etc. Σ. 4, 2. k) c. acc. abſol. ſequente ὅτι vel ὡς et nominatiuo, Π. 5, 1, 9. ἐγὼ ὑμᾶς οἶδα σαφῶς ὅτι ἐξήλθετε. 6, 1, 20. A. 1, 8, 15. 3, 2, 14. O. 20, 14. Σ. 8, 3. Ἑρμογένη τίς ἡμῶν οὐκ οἶδεν ὡς — κατατήκεται; it. ſine ὅτι, ſequente nominat. Π. 4, 1, 2. p. 200. τὸν ταξίαρχον — οὐδὲν παρ' ἄλλων δέομαι πυνθάνεσθαι, ἀλλ' αὐτὸς οἶδα, οἷος ἦν. 4, 5, 10. πολεμίους ἰδών, ἡμᾶς δὲ οὐκ εἰδὼς ὅ τι πράττοιμεν. 7, 2, 7. p. 418. ἑαυτὸν ὅστις ἐστὶ — εἰδέναι. 8, 5, 3. ᾔδεσαν ταύτην (χώραν) ὁποία ἦν. E. 2, 2, 10. Λακεδαιμονίους εἰδὼς ἥξει πότερον — βουλόμενοι ἀνέχουσι. Leuncl. cuius coniecturam Welſ. recepit, hanc lectionem tentauit, ſed Aem. Portus defendit. Aπ. 4, 2, 36. δημοκρατίαν γε οἶσθα τί ἐστι. §. 37. eſt ſimpliciter εἰδέναι δημοκρατίαν, οἶσθα πλουσίους, etc. et verti poteſt *definire poſſe*. 4, 7, 2. τὴν γῆν ὁπόση ἐστὶν εἰδέναι. l) c. εἰ, *num*, Π. 6, 3, 10. οὗτοι ἂν εἰδεῖεν, εἰ — κυκλωθεῖεν. Ita Welſ. ex emendatione Leuncl. Sed olim legebatur οὗτοι, quod retinet Hutch. et vertit: *viderint* (h. e. caueant) *iſti, ne circumdentur*. Poteſt etiam rectius cum Zeunio, qui et ipſe recte reſtituit οὗτοι, εἰ accipi pro ὅτι: *hi intelligent* ſ. *videbunt, ipſos circumuenientes circumuentum iri ab aliis*. E. 7, 3, 6. τί δὲ εἴσεται ἡ πόλις εἰ ἐξέσται. Sed praecedente οὐκ non eſt dubitantis, vt ap. Latt. *haud ſcio an*, Π. 1, 6, 19. p. 81. εἰ τοιαῦτα ἐθελήσαις — οὐκ οἶδ' εἴ τινα λίποις. A. 1, 3, 5. Aπ. 1, 3, 5. m) c. ὅπως, Π. 5, 5, 9. p. 331. τούτων εἴ τι κακόν σοι — μαθεῖν ἔγωγε

Oppon. εἰκάζειν, Απ. 3, 6, 11. ὅταν μηκέτι εἰκάζωμεν, ἀλλ' εἰδῶμεν. all. ἴδωμεν. Cf. εἰκάζειν nr. 4. b) Construitur c. acc. nominis, Π. 3. 2, 4. εἰπὼν, ὅτι εἰδείη τοῦτο. 7, 4, 6. εἴσῃ τὸν ὀρθῶς ἀποδόντα, καὶ τὸν μή. 8, 2, 11. p. 488. ὅπως δὲ καὶ τοῦτο εἰδῇς, — ἐγὼ — οὐ — ἡγοῦμαι, *ſcito, me existimare.* Α. 5. 7, 14. οὐδὲν ᾔδεσαν. — ἐπεὶ δὲ καὶ εἰδότι τινὶ ἐνέτυχον. Απ. 3, 6, 17. ἐνθυμοῦ τῶν εἰδότων (np. ἐκεῖνο) ὅ τι τε λέγουσι καὶ ὅ τι ποιοῦσι. Ο. 8, 10. εἰσόμεθα τὰ σῶα ὄντα. Απολ. 23. ἐρόμενος εἴπου εἰδείεν τι χωρίον. Σ. 8, 30. ex Homero: μήδεα εἰδὼς — βουλεύματα εἰδώς. c) c. inf. Απ. 4, 8, 10. οἶδα γὰρ ἀεὶ μαρτυρήσεσθαί μοι. d) c. nominatiuo et particip. pro inf. Π. 1, 4, 4. ἃ κρείσσων ᾔδει ὤν. — ἅπερ εὖ ᾔδει ἑαυτὸν ἥττονα ὄντα. 1, 6, 19. p. 75. πληγὰς οἶδα λαμβάνων, *me accepisſe.* Verti poteſt *memini.* Αγ. 9, 5. αὐτὸς ᾔδει τῇ — κατασκευῇ δυνάμενος χρῆσθαι. Σ. 8, 17. e) c. partic. pro inf. et accuſ. Α. 1, 10, 10. ᾔδεσαν αὐτὸν τεθνηκότα. 7, 7, 30. ἀσφαλέστερόν γέ σοι οἶδα ὂν — Ε. 7, 3, 7. p. 475. ὃς εἰδείη κυρίους ὄντας. Απ. 1, 2, 53. 3, 3, 1. 4, 5, 2. Vnde Α. 2, 6, 12. pro εἰδέναι ὅτι ῥᾷστον — λαμβάνειν, all. omiſſo ὅτι habent ῥᾷστον ὄν. f) c. ὅτι, interrogatiue, Π. 1, 4, 28. οὐκ οἶσθα ὅτι καὶ ὅσον σκαρδαμύττω χρόνον, πολύς μοι δοκεῖ εἶναι; Moeris p. 283. οἶσθα χωρὶς τοῦ σ Ἀττικῶς· οἶδας, Ἑλληνικῶς. 3, 2, 4. ἄρ' οἶσθ', ὅτι — ἡμᾶς — δεήσει μάχεσθαι; Sic Απ. 1, 6, 5. 7. Ο. 16, 10. 18, 4. Vnde Steph. et Bach. Σ. 6, 2. recte cum interrogandi nota ediderunt: οἶσθ' οὖν — ὅτι καὶ σὺ ἡμᾶς λυπεῖς σιωπῶν; cf. §. 7. Sed Π. 8, 7, 3. p. 545. οἶσθα μὲν οὖν (margg. ἴσθι μ. οὖν) καὶ σὺ, ὅτι οὐ τὸ σκῆπτρον, τὸ τὴν βασιλείαν διασῶζόν ἐστιν, eſt modeſtiae formula, vt Απ. 1, 6, 6. 8. Eſt etiam alio modo c. ὅτι, vt Α. 3, 2, 12. οἳ εἴσονται, *qui ſciant,* ὅτι — ἁμαρτάνουσι. 4, 3, 8. ᾔδεσαν ὅτι ἐξείη. Π. 8, 2, 7. τοῦτον ἂν εἰδείεν ὅτι φυλάττεσθαι δεῖ. Απ. 2, 2, 9. εὖ εἰδὼς, ὅτι — λέγει. Απολ. 26. Σ. 8, 26. etc. g) Huc pertinent formulae affirmantis: ἐγὼ οἶδ' ὅτι — Π. 3, 3, 17. it. ἐγὼ σαφῶς οἶδα, ὅτι, Α. 2, 5, 2. it. εὖ οἶδα ὅτι, Π. 1, 1, 3. 1, 3, 13. 1, 6, 16. (vbi εὖ in nonnullis deeſt.) 3, 1, 13. 4, 6, 2. p. 258. Ε. 6, 1, 4. p. 357.

ἀκούετε

ἀκούετε (Hoogeu. ad Viger. 5, 8, 16. habet ἠκούετε) μὲν οὖν εὖ οἶδ' ὅτι καὶ ὑμεῖς Ἰάσονος ὄνομα. p. 360. εὖ οἶδ' ὅτι πάντα ποιήσαιεν ἄν. it. εὖ οἶδα, ſine ὅτι, quod intelligi debet, Π. 2, 1, 2. p. 88. Sed οἶδ' ὅτι Α. 7, 7, 15. eſt eius, qui ipſe ſibi reſpondet, et Απ. 3, 6, 10. eſt ironiae Socraticae: *credo.* h) it. formulae monentis vel praecipientis: εὖ δεῖ εἰδέναι ὅτι, Π. 7, 5, 26. p. 459. Ο. 7, 13. et εὖ χρὴ εἰδέναι ὅτι, Π. 1, 6, 19. p. 81. 4, 2, 12. 8, 1, 1. p. 464. Λ. 12, 4. Ε. 3, 5, 8. p. 184. vbi, cum in fine poſitum ſit, verti poteſt *et in vniuerſum.* 4, 1, 16. Iπ. 7, 16. Sed Iπ. 9, 4. 10. eſt ſine εὖ. i) c. ὡς, Απ. 2, 1, 19. πῶς οὐκ οἶσθα ὡς χρὴ etc. Σ. 4, 2. k) c. acc. abſol. ſequente ὅτι vel ὡς et nominatiuo, Π. 5, 1, 9. ἐγὼ ὑμᾶς οἶδα σαφῶς ὅτι ἐξήλθετε. 6, 1, 20. Α. 1, 8, 15. 3, 2, 14. Ο. 20, 14. Σ. 8, 3. Ἑρμογένη τίς ἡμῶν οὐκ οἶδεν ὡς — κατατήκεται; it. ſine ὅτι, ſequente nominat. Π. 4, 1, 2. p. 200. τὸν ταξίαρχον — οὐδὲν παρ' ἄλλων δέομαι πυνθάνεσθαι, ἀλλ' αὐτὸς οἶδα, οἷος ἦν. 4, 5, 10. πολεμίους ἰδών, ἡμᾶς δὲ οὐκ εἰδὼς ὅ τι πράττοιμεν. 7, 2, 7. p. 418. ἑαυτὸν ὅστις ἐστὶ — εἰδέναι. 8, 5, 3. ᾔδεσαν ταύτην (χώραν) ὁποία ἦν. Ε. 2, 2, 10. Λακεδαιμονίους εἰδὼς ἥξει πότερον — βουλόμενοι ἀνέχουσι. Leuncl. cuius coniecturam Welſ. recepit, hanc lectionem tentauit, ſed Aem. Portus defendit. Απ. 4, 2, 36. δημοκρατίαν γε οἶσθα τί ἐστι. §. 37. eſt ſimpliciter εἰδέναι δημοκρατίαν, οἶσθα πλουσίους, etc. et verti poteſt *definire poſſe.* 4, 7, 2. τὴν γῆν ὁπόση ἐστὶν εἰδέναι. l) c. εἰ, *num,* Π. 6, 3, 10. οὗτοι ἂν εἰδεῖεν, εἰ — κυκλωθεῖεν. Ita Welſ. ex emendatione Leuncl. Sed olim legebatur οὔτοι, quod retinet Hutch. et vertit: *viderint* (h. e. caueant) *iſti, ne circumdentur.* Poteſt etiam rectius cum Zeunio, qui et ipſe recte reſtituit οὗτοι, εἰ accipi pro ὅτι: *hi intelligent* ſ. *videbunt, ipſos circumuenientes circumuentum iri ab aliis.* Ε. 7, 3, 6. τί δὲ εἴσεται ἡ πόλις εἰ ἐξέσται. Sed praecedente οὐκ non eſt dubitantis, vt ap. Latt. *haud ſcio an,* Π. 1, 6, 19. p. 81. εἰ τοιαῦτα ἐθελήσαις — οὐκ οἶδ' εἴ τινα λήποις. Α. 1, 3, 5. Απ. 1, 3, 5. m) c. ὅπως, Π. 5, 5, 9. p. 331. τούτων εἴ τι κακόν σοι — μαθεῖν ἔγωγε

γωγε βούλεσθαι οὐκ οἶδ' ὅπως ἂν εἴποιμι, *haud ſcio quomodo dixerim me diſcere velle, an tibi perniciòſum eſſet.* Nam certo ſciebat, nihil eſſe perniciosum. Ergo respondet alter §. 10. ὡς μὲν ταῦτα — κακά ἐστιν, οὐκ οἶδα ὅπως χρὴ λέγειν. Απ. 4, 4, 8. ἐγὼ μὲν οὐκ οἶδ' ὅπως ἂν ἀπολειφθείην σου, *nullo modo poſſum.* n) οὐκ οἶδα c. aliis particulis, vt Π. 1, 4, 12. ἐγὼ μὲν οὐκ οἶδ' ὅστις — γεγένημαι. 2, 2, 3. ἐγὼ μὲν οὐκ οἶδα, ποίους τινὰς χρὴ εὔξασθαι. 8, 2, 7. ἐγὼ μὲν οὐκ οἶδα ὅ τι ἄν τις αἰτιάσαιτο μᾶλλον, ἢ ὅτι — Margg. ἐγὼ μ. οὐκ οἶμαι ὅτι. A. 2, 4, 3. οὐκ οἶδ' ὅ τι (h. e. διότι. v. Hutch.) δεῖ αὐτὸν ὀμόσαι. Απ. 2, 1, 17. ἐγὼ μὲν οὐκ οἶδ', ὅ τι διαφέρει τὸ etc. ¶ 9) Tribuitur beſtiis, O. 18, 4. οἶσθα ὑποζύγια —. οὐκοῦν ταῦτα μὲν ἠγῇ τοσοῦτο μόνον εἰδέναι —; τί γὰρ ἂν ἄλλο ὑποζύγια εἰδείη; ¶ 10) *noſſe.* Π. 6, 1, 14. εἰδέναι τὴν χώραν. 7, 5, 17. τούτων οὐδένα οἶδα. Margg. γινώσκω, quod pro gloſſemate habetur. A. 4, 1, 16. ἡγεμόσιν εἰδόσι τὴν χώραν. 6, 5, 20. νάπος — ὃ οὐκ ᾔδεισαν οἱ Ἕλληνες. Hutch. coniicit ἔδυσαν. Απ. 4, 2, 26. εἰδέναι ἑαυτούς — εἰδότες ἑαυτούς. ſaepe paulo ante γιγνώσκειν ἑαυτόν. Απολ. 20. Σ. 4, 35. οἶδα δὲ ἀδελφούς, οἳ τὰ ἴσα λαχόντες ὁ μὲν αὐτῶν ἔχει — ὁ δὲ τοῦ παντὸς ἐνδεῖται. Ιπρ. 4, 6. quater. ¶ 11) *didiciſſe, peritum eſſe.* c. acc. Π. 1, 3, 14. δικαιοσύνην ἀκριβῶς οἶδα. πῶς σὺ οἶσθα; Σ. 8, 39. ποῖά ποτε εἰδὼς Περικλῆς κράτιστος ἐδόκει. Κ. 12, 4. c. inf. Π. 1, 6, 19. p. 84. ἡ γε ἀνθρωπίνη σοφία οὐδὲν μᾶλλον οἶδε τὸ ἄριστον αἱρεῖσθαι. Απ. 3, 9, 4. τὸν τὰ αἰσχρὰ εἰδότα εὐλαβεῖσθαι. Paulo ante eſt γιγνώσκοντα. O. 8, 10. Ιπ. 5, 3. ¶ 12) *ſibi conſcium eſſe.* Απολ. 5. ὅπερ ἥδιστόν ἐστιν, ᾔδειν ὁσίως μοι τὸν βίον βεβιωμένον. Κ. 3, 7. εἰδυῖαι et συνειδυῖαι ἑαυταῖς inter ſe permutantur. ¶ 13) *ſtatuere.* Π. 8, 1, 3. ᾔδει ὅτι — ἐκ τούτων προστάτας ληπτέον εἴη — ταξιάρχους — ἐγίγνωσκεν ἐκ τούτων καταστατέον εἶναι — ᾔδει ὅτι ἐκ τούτων πεμπτέον εἴη. §. 4. ᾔδει ὅτι τούτων τισὶ χρηστέον. Paulo poſt eſt ἡγεῖτο, ἐνόμιζεν, ᾤετο. ¶ 14) *ſperare.* Π. 7, 5, 18. p. 447. εὖ ἐδόκουν εἰδέναι, ὅτι πολλὴ ἔσοιτο ἀφθονία. ¶ 15) *frui*, vt רָאָה. Απ. 2, 2, 3. τοὺς παῖδας οἱ γονεῖς ἐποίησαν

σαν — τοσαῦτα καλὰ ἰδεῖν, καὶ τοσούτων ἀγαθῶν μετασχεῖν. 3, 12, 8. ταῦτα δὲ οὐκ ἔστιν ἰδεῖν ἀμελοῦντα. ¶ 16) *conuenire, besuchen, sprechen.* Π. 1, 4, 28. ὅταν γε ἴδωσιν ἀλλήλους διὰ χρόνου. 4, 6, 2. p. 256. εἶπεν, ὅτι Κῦρον πρῶτον βούλοιτο ἰδεῖν. 5, 2, 14. bis. A. 2, 4, 8. ἐρώτησεν — ποῦ ἂν ἴδοι Πρόξενον. 3, 2, 26. ὅστις τοὺς οἰκείους ἐπιθυμεῖ ἰδεῖν, *domum redire.* E. 4, 5, 9. Ιερ. 8, 3. O. 11, 14. v. Abresch. auctar. dilucc. Thuc. p. 354. ¶ 17) χάριν εἰδέναι, *gratiam habere.* Π. 4, 2, 5. διὰ τὸ χάριν εἰδέναι. A. 7, 4, 6. εἰ — μέλλει χάριν εἰδέναι. c. dat. perſ. Π. 1, 3, 12. χάριν σοι μᾶλλον εἴσομαι. 4, 1, 10. χάριν ἔγωγέ σοι εἰδείην ἄν. A. 1, 4, 14. ὑμῖν — χάριν εἴσεται Κῦρος καὶ ἀποδώσει. Αγ. 11, 2. ὁπότε εὐτυχοίη — θεοῖς χάριν ᾔδει. O. 11, 1. ἵνα — ἢν δύνωμαι, πολλήν σοι χάριν εἰδῶ. et c. gen. rei, Π. 3, 1, 17. σοι τούτου χάριν εἴσεσθαι — μεγίστην ἄν σοι χάριν εἰδείη. 6, 2, 2. ὑμῖν χάριν εἴσομαι τούτου. Plene legitur 5, 5, 10. p. 333. ἀντὶ ταύτης τῆς εὐεργεσίας χάριν αὐτῷ εἰδείης. Plura v. in χάρις nr. 1. d. ¶ 18) εἰδέναι confunditur c. εἶναι. v. εἶναι nr. 47. et c. γιγνώσκειν. v. ſupra nr. 10. it. c. ποιεῖν. v. νόμος nr. 1. it. οἶδα c. οὐκ ἠμέλουν. v. ἀμελεῖν nr. 5. it. ἰδόντες c. δρῶντες. v. δρᾶν. it. εἰδείη c. ἤδη. v. παρεγγυᾶν nr. 2.

εἶδος, ¶ 1) *forma corporis.* Π. 1, 2, 1. εἶδος κάλλιστος. §. 2. pro eo eſt μορφή. (v. Thom. Mag. in v. ἰδέα.) 4, 5, 19. τοὺς τὰ εἴδη βελτίστους. 5, 1, 2. οὔτε τὸ εἶδος ἐκείνου χείρονι, οὔτε τὴν γνώμην. Αθ. 1, 10. τὰ εἴδη οὐδὲν βελτίους εἰσίν. E. 3, 1, 11. υἱὸν τὸ εἶδος ὄντα πάγκαλον. 3, 2, 14. τοὺς κρατίστους τὰ εἴδη τῶν — ἱππέων. 3, 3, 5. τὸ εἶδος νεανίσκος καλὸς, καὶ τὴν ψυχὴν εὔρωστος. Nomen καλὸς inſertum eſt a Fr. Porto, Leuncl. et Welſio, quia aliquis νεανίσκος ſit κατὰ τὴν ἡλικίαν, non κατὰ τὸ εἶδος. Sed εἶδος prodit etiam νεανίσκον. Σ. 8, 25. 26. 36. ¶ 2) *vniuerſa corporis indoles, compages, ſtructura et habitus,* ipſum adeo *corpus.* Nam omnino εἶδος non raro facit periphraſin nominis, cui iunctum eſt. Cf. Fiſcher. ad Plat. Phaed. 46, 17. Ιπ. 1, 17. εἶδος πώλου δοκιμάζοντες, np. quales pedes habeat, qualia latera, femora, etc. K. 2, 4. qui retia tractat, eum oportet eſſe τὸ εἶδος ἐλα-

ἐλαφρὸν, ἰσχυρὸν, ψυχὴν δὲ ἱκανόν. 3, 3. κύνες σκληραὶ τὰ εἴδη. it. §. 11. 4, 2. κύνες τὰ εἴδη ἐλαφραί. (Poll. 5, 60. Φανοῦνται ἐλαφραί. Ergo fort. ſpectatur inprimis ille corporum habitus, qui in oculos incurrit.) §. 6. 7, 7. κύνες — καλαὶ πρὸς τὸν δρόμον τὰ εἴδη, *corpore bene compoſito ad curſum.* Edd. vett. habent ἴχνη. §. 8. καλὰς τὰ εἴδη καὶ εὐψύχους πρὸς τὸν δρόμον. ¶ 3) *exemplar* pulcritudinis. Απ. 3, 10, 2. pictores τὰ καλὰ εἴδη ἀφομοιοῦντες. §. 7. τοῖς τῶν ζώντων εἴδεσιν ἀπεικάζων τὸ ἔργον. ¶ 4) *imago exemplaris, exemplum.* Απ. 3, 10, 8. τὰ τῆς ψυχῆς ἔργα τῷ εἴδει προσεικάζειν. ¶ 5) *genus.* Π. 8, 2, 5. ἄρτους — μηδὲ παντοδαποὺς, ἀλλὰ — ἓν εἶδος εὐδοκιμοῦν. A. 2, 3, 9. ἐθαύμαζον τό τε εἶδος καὶ τὴν ἰδιότητα τῆς ἡδονῆς. K. 9, 7.

εἴδωλον, *imago.* Απ. 1, 4, 4. pictores et fictores ἀπεργαζόμενοι εἴδωλα ἄφρονα καὶ ἀκίνητα. Sed Σ. 4, 21. bis eſt *imago amaſii in amatoris animo effìcta,* it. §. 22. bis.

εἶεν, vid. εἶναι.

εἶθε, v. εἰ nr. 10.

εἰκάζειν, ¶ 1) *aſſimilare, pictura exprimere.* v. Poll. 7, 127. O. 10, 1. Ζεῦξις καλὴν εἰκάσας γραφῇ γυναῖκα. ¶ 2) *ſimilem reddere.* Inde paſſiuum legitur de variis ſpecie ad ſimilitudinem alterius effictis. c. dat. Π. 2, 3, 8. οἱ εἰκασθέντες τῇ τῶν Περσῶν ὁπλίσει, *ſimile quid habentes.* A. 5, 3, 13. ὁ ναὸς τῷ ἐν Ἐφέσῳ εἴκασται, καὶ τὸ ξόανον ἔοικεν — τῷ ἐν Ἐφέσῳ. 5, 4, 6. γέῤῥα εἰκασμένα πετάλῳ. E. 7, 5, 22. εἰκάσθη στρατοπεδευομένῳ. ¶ 3) *comparare.* Σ. 6, 8. (vbi tamen ſimul reſpicitur ad notionem illam, qua eſt *imitatione exprimere.* Nam 2, 22. imitatus erat ſaltatorem, nunc iubetur εἰκάζειν.) 7, 1. c. dat. Απολ. 15. ἐμὲ θεῷ οὐκ εἴκασεν. Cf. n. 6. Σ. 6, 9. αὐτὸν μὴ εἴκαζε — τοῖς βελτίστοις εἰκάζω αὐτὸν — λοιδορουμένῳ εἰκάζοι μέ τις. it. §. 10. bis. ¶ 4) *coniecturam facere.* Saepe de falſa opinione. v. Poll. 4, 10. 5, 153. etc. Oppon. εἰδέναι, Π. 1, 6, 19. p. 83. αἱροῦνται πράξεις εἰκάζοντες, εἰδότες δὲ οὐδὲν, ἀπὸ ποίας ἔσται τἀγαθόν. A. 1, 6, 11. οὐδεὶς πώποτε εἶδεν, οὐδ' — εἰδὼς ἔλεγεν. εἴκαζον δ' ἄλλοι ἄλλως. Cf. nr. 6. Aγ. 5, 6. οὔτε ἰδὼν — ἀνήγγειλεν, οὔτε εἰκάζων πιστὰ ἂν ἔδοξε λέ-

λέγειν. Απ. 3, 6, 11. bis. Sine oppoſitione eſt K. 3, 6. de canibus: ὁσάκις ἐπιτρέχουσι τὰ ἴχνη, εἰκάζουσι. Sed Fr. Port. vertit *cognoſcunt*. c. οἷος, A. 7, 1, 17. οἷος δὲ πόλεμος ἂν γένοιτο, εἰκάζειν δὴ πάρεστι. c. acc. et inf. Π. 6, 3, 6. εἰκάζομεν ἐλαύνειν αὐτούς. A. 1, 10, 10. εἴκαζον διώκοντα οἴχεσθαι (vbi iterum oppon. εἰδέναι) 4, 5, 12. Σ. 8, 10. Ιπ. 1, 6. Sic A. 6, 3, 9. pro νομίζομεν all. legunt εἰκάζομεν. Paſſiuum A. 1, 6, 1. ἐφαίνετο ἴχνη — εἰκάζετο δὲ εἶναι ὁ στίβος. ¶ 5) Eleganter de eo, qui praedicit ea, quae ipſe praeſtare poteſt, Π. 7, 2, 7. p. 419. δοκεῖς ἀληθεύειν τὸν Ἀπόλλω, δοκεῖς εἰκάσαι τοῦτο —. καὶ γὰρ δύνασαι ποιῆσαι. ¶ 6) Moeris p. 182. ᾔκασα, Ἀττικῶς· εἴκασα, Ἑλληνικῶς. Euſtath. ad Il. α, p. 50. ἔθος τοῖς Ἀττικοῖς πολλάκις τὴν διὰ τοῦ ε καὶ ι διφθόγγου διὰ τοῦ η καὶ ι προάγειν. — ὡς ὅτε τοῦ ᾔκαζον τὴν ἄρχουσαν διὰ τοῦ η προάγουσιν. At in Xenophonte haec tempora ſemper ſcribuntur per ει. v. nr. 3. et 4.

εἰκασία, *aſſimilatio*. Απομν. 3, 10, 1. γραφική ἐστι ἡ εἰκασία τῶν ὁρωμένων, *rerum in oculos cadentium expreſſio eiusmodi, vt pictura ſimilis exiſtat rei, quae pingitur.* Heſychio eſt ὁμοιότης.

εἴκειν, ¶ 1) *cedere*. Π. 3, 3, 6. μὴ εἶξαι τοῖς πολεμίοις. 1, 6, 18. οὔτε ζημίαις εἴκειν, οὔτε δώροις ἐπαίρεσθαι, np. vt pareant. ¶ 2) *laxare, laxum permittere*. Σ. 4, 6. ex Homero. ¶ 3) ἐοικέναι etc. *ſimilem eſſe*. Π. 2, 3, 4. τὴν ψυχὴν οὐκ ἀγεννεῖ ἀνδρὶ ἐοικώς. Moeris p. 148. εἰκώς, Ἀττικῶς· ἐοικώς, Ἑλληνικῶς. Heſych: εἰκώς· ἐοικώς. §. 5. p. 121. δοκεῖν πτεροῖς μᾶλλον ἐοικέναι, ἢ φορτίοις. 2, 4, 17. p. 136. λῃσταῖς ἐοικότας καὶ τὸ πλῆθος καὶ τὰς στολάς. 6, 2, 7. p. 365. πάνυ ἐοικότας πεφοβημένοις. A. 2, 1, 10. φιλοσόφῳ ἔοικας. 4, 8, 16. οἱ — ἐδηδοκότες σφόδρα μεθύουσιν ἐῴκεσαν. 7, 3, 18. E. 5, 4, 40. ἐῴκεσαν ὑποπεπτωκόσι. Πο. 4, 31. οὐδενὶ τῶν παρεληλυθότων ἐοικός, *eſt ſine exemplo*. Απ. 1, 4, 7. σκοπουμένῳ — ἔοικε ταῦτα σοφοῦ τινος δημιουργοῦ — τεχνήματι. — ταῦτα ἔοικε μηχανήμασί τινος. Σ. 4, 32. 6, 8. οὐ δοκεῖ σοι ὁ ἀνὴρ λοιδορεῖσθαι βουλομένῳ ἐοικέναι; §. 9. ἵνα μὴ καὶ σὺ λοιδορουμένῳ ἐοίκῃς. — λοιδορουμένῳ ἔοικας. 8, 25. δοκεῖ μοι ὁ μὲν — με-

μεμισθωμένῳ χῶρον ἐοικέναι — ὁ δὲ μᾶλλον ἔοικε τῷ τὸν οἰκεῖον ἀγρὸν κεκτημένῳ. 9, 4 6. Ιπρ. 8, 6. Κ. 9, 10. τὸ τάχος οὐδενὶ ἐοικός ἐστι. Ita Weiſ. et Zeun. ex emendatione Leuncl. pro antiqua lectione εἰκός ἐστι. Hinc Απ. 1, 4, 6. οὐ δοκεῖ σοι καὶ τόδε προνοίας ἔργον ἐοικέναι; all. recte legunt ἔργῳ. ¶ 4) c. dat. particip. *videtur, apparet*. Π. 3, 1, 8. ἀποροῦντι ἔοικεν, *videtur ambigere*. 8, 8, 7. ἐοίκασι ταῦτα διδασκομένοις ὅπως κακοποιῶσιν. Timaeus p. 71. εἴξασι καὶ εἴκασι λέγε ἀντὶ τοῦ ἐοίκασιν. Cf. Moeris p. 147. et Etymol. M. E. 4, 5, 7. Ἀγησιλάου — ἐοικότος ἀγαλλομένῳ. 7, 5, 22. πειθομένοις τι μᾶλλον ἢ ποιήσουσιν ἐῴκεσαν. Σ. 2, 15. ἐπαινοῦντι ἔοικας. Απ. 1, 6, 10. ἔοικας οἰομένῳ. Statim ſequitur ἐγὼ δὲ νομίζω. Saepe enim ponitur pleonaſtice. Sic c. δοκεῖν, A. 5, 8, 4. ἔδοξάς μοι εἰδότι ἐοικέναι, h. e. εἰδέναι, ὅτι ἔξῃ. Σ. 8, 34. δοκοῦσι δ' ἔμοιγε — ἀπιστοῦσιν ἐοικέναι. ¶ 5) *videri*. Ineſt modeſtia quaedam Xenophontea ſiue Socratica. c. nominat. et inf. Π. 1, 4, 9. ἔοικας βασιλεὺς εἶναι. E. 3, 3, 8. ἢ λυμαίνεσθαι ἐῴκει τοὺς ἀφικνουμένους, *quam ſuſpicio erat, ſuſpicabantur, corrumpere*. Απ. 4, 3, 11. O. 15, 12. Σ. 4, 8. 5, 7. c. nominat. particip. E. 6, 3, 5. p. 384. ἐοίκατε τυραννίσι μᾶλλον ἢ πολιτείαις ἡδόμενοι. Hic interdum variant libri: Π. 5, 1, 10. νομίζοιμι ἐμαυτὸν ἐοικέναι λέγοντι ταῦτα. all. λέγοντα. Απ. 4, 3, 8. ταῦτα ἔοικεν ἀνθρώπων ἕνεκα γιγνόμενα. all. γιγνομένοις. It. c. ὡς eſt modeſtiae: O. 7, 11. σοὶ γονεῖς, ὡς ἐοίκασιν — ἐμὲ ἐξελέξαντο. Σ. 4, 53. σύ, ὡς ἔοικας, — νομίζεις. it. in formula ἔοικε, h. e. *recte*. Απ. 4, 2, 15. et ὡς ἔοικε, Π. 2, 2, 2. p. 103. A. 2, 2, 9. E. 4, 1, 16. Ιερ. 7, 2. Interdum tamen ὡς ἔοικε eſt affirmantis: *vt patet*. Timaeus p. 200. ὡς ἔοικεν· ὡς φαίνεται, ὡς δοκεῖ. Moeris p. 426. ὡς ἔοικεν, Ἀττικῶς· ὡς φαίνεται, Ἕλληνες. Π. 5, 4, 15. E. 7, 1, 25. Λ. 10, 6. ¶ 6) *conuenire, decere*. A. 6, 5, 10. ἀπιέναι ἀπὸ πολεμίων οὐδενὶ καλῷ ἔοικε. (Vulgo vertunt *non honeſtum videtur*.) Hinc fort. defendi cum Hindenb. poteſt Απ. 4, 4, 24. θεοῖς ταῦτα πάντα ἔοικε, *in deos cadunt*. Steph. coni.

coni. θείοις. Reisk. θείοις θεσμοῖς, quia de legibus naturae sermo est.

εἰκῆ, ¶ 1) *temere, inconsulto.* Hesych. expl. μάτην, ἀκαίρως, ὡς ἔτυχεν. Π. 2, 2, 14. μὴ εἰκῆ (sed meritorum ratione habita) ἰσομοιρίαν εἶναι. 5, 5, 5. p. 327. μὴ οὕτως εἰκῆ ἡμᾶς αὐτοὺς αἰτιώμεθα. Αγ. 2, 7. περὶ τῶν μεγίστων εἰκῆ κινδυνεύοντα, np. proelium non satis instructum committendo. Sic Ιπρ. 6, 6. οὔτ' ἂν εἰκῆ — ἡγήσαιτ' ἂν ἐπὶ πολεμίους. E. 6, 2, 7. ἐπὶ συγκεκροτημένας ναῦς εἰκῆ περιπλεῦσαι, *sine apparatu et copiis sufficientibus.* 7, 1, 12. νῦν ἂν εἰκῆ Θηβαίους ἀκολουθῆτε, *abiecte et contra dignitatem.* O. 2, 18. τοὺς εἰκῆ ταῦτα πράττοντας. Opp. τοὺς γνώμῃ συντεταμένῃ ἐπιμελουμένους. Απολ. 15. μηδὲ ταῦτα εἰκῆ πιστεύσητε τῷ θεῷ, ἀλλὰ καθ' ἓν ἕκαστον ἐπισκοπεῖτε. De εἰκῆ ἀποβάλλειν, *vili pretio vendere,* vel potius, *cuicunque emtori,* v. in ἀποβ. nr. 1. ¶ 2) *frustra.* Π. 5, 1, 6. πολλὰ καὶ εἰκῆ ὑπηρετοῦντας. §. 10. ἀπολιπὼν ταῦτα εἰκῆ ἀπελθεῖν, *re non profligata, hostibus non debellatis.* ¶ 3) Fort. est *facile.* Π. 2, 2, 15. p. 111. ἡ ἀρετὴ πρὸς ὄρθιον ἄγουσα οὐ πάνυ δεινή ἐστιν ἐν τῷ παραυτίκα εἰκῆ συνεπισπᾶσθαι.

εἰκὸς, ¶ 1) *verisimile, credibile.* Thomas Mag. in v. βούλομαι p. 165. iungi iubet praesenti vel aoristo: et ita est a) c. praesenti, Π. 4, 5, 10. ὁρωμένους εἰκὸς πλέον προανύτειν. 5, 3, 15. οὐδένα εἰκὸς σὺν αὐτῷ βούλεσθαι εἶναι. margg. h. l. βουλήσεσθαι. Sed paulo post: εἰκὸς φίλους ἡμῖν πολλοὺς βούλεσθαι εἶναι, sine var. lect. Αγ. 1, 27. Πο. 4, 47. E. 3, 4, 18. 4, 3, 1. Ιερ. 1, 2. Απ. 3, 11, 3. O. 18, 7. Σ. 8, 16. 26. Ιπρ. 1, 19. 23. 2, 4. 4, 20. 6, 2. b) c. aor. Π. 1, 6, 10. ἀπὸ τίνος δὲ μᾶλλον εἰκός ἐστι πόρον προσγενέσθαι; 4, 2, 17. ἔγνω, ὅτι τούτους εἰκὸς μάλιστα πάντων — κατειλῆφθαι ἂν ἦν. Λ. 8, 3. εἰκὸς καὶ τὴν τῆς Ἐφορείας δύναμιν τοὺς αὐτοὺς—συγκατασκευάσαι. E. 3, 5, 8. p. 181. πῶς μᾶλλον εἰκὸς γενέσθαι; p. 183. πῶς οὖν οὐκ εἰκὸς — ὑμᾶς μεγίστους γενέσθαι; c) Sed c. fut. A. 3, 1, 10. εἰκὸς τοὺς πολεμίους ἥξειν. E. 3, 5, 8. p. 184. εἰκὸς ἡμᾶς ἔψεσθαι. et alio modo c. fut. Απ. 2, 7, 10. ὡς εἰκὸς, ἡδέως ὑπακούσονται. d) it. c. inf. praes. et ἂν, pro fut. Απ. 3, 4, 5.

εἰκὸς

εἰκὸς μᾶλλον ἂν ἐθέλειν. e) In responsione affirmat, Π. 5, 3, 8. δύναιτ' ἂν — ποιῆσαι — ; εἰκὸς γοῦν. Απ. 3, 3, 14. 3. 6, 5. 3, 10, 8. 4, 6, 5. 11. sed οὐκ εἰκὸς negat, Απ. 4, 4, 23. f) Notamus formulas: κατὰ τὸ εἰκὸς, vt verisimile est. Π. 8, 7, 3. p. 543. E. 7, 1, 2. p. 436. it. ᾗ εἰκὸς, vt videtur. Ιπρ. 1, 21. it. ὡς εἰκὸς, Π. 2, 2, 3. et ὥςπερ εἰκὸς, vt facile intelligitur. Π. 2, 2, 2. p. 103. 2, 3, 8. 4, 2, 13. 5, 4, 3. bis. 6, 3, 7. 8, 7, 1. p. 540. g) Genit. est E. 5, 3, 21. διπλάσιον τοῦ εἰκότος (quam credibile erat) χρόνον πολιορκούμενοι. Plur. E. 6, 1, 4. p. 361. εἰ δὲ εἰκότα λογίζομαι, σκόπει. ¶ 2) aequum. Iungitur c. δίκαιον, A. 3, 2, 16. — Π. 1, 6, 6. τοὺς ἀθέμιστα εὐχομένους ἔφησθα εἰκὸς εἶναι παρὰ θεῶν ἀτυχεῖν. §. 11. χάριν πλείστην εἰκὸς εἰδέναι. 6, 1, 4. ἐπειδὴ πρεςβύτερός εἰμι, εἰκός με ἄρχειν λόγου. A. 5, 1, 7. 7, 6, 11. E. 2, 3, 11. λέγων ὅτι οὐκ εἰκὸς εἴη θανατοῦν, εἴ τις ἐτιμᾶτο ὑπὸ δήμου. Potest etiam verti: non prudentis, non vtile, esse. Σ. 8, 1. εἰκὸς ἡμᾶς — μὴ ἂν ἀμνημονῆσαι. Steph. et Well. ἂν delent. v. ἂν n. 4. Ιπρ. 1, 7. προστατεύειν τούτων τὸν ἵππαρχον εἰκός ἐστι. Sic plur. A. 2, 3, 4. εἰκότα λέγειν, aequa postulare. E. 2, 3. 17. p. 94. ὡς δ' εἰκότα ποιοῦμεν, τάδ' ἐννοήσατε. §. 18. p. 95. ἔδοξα τῇ πόλει εἰκότα (iusta, vera,) λέγειν. Nam me absoluerunt. 3, 4, 2. Sic ὡς εἰκὸς, merito, A. 3, 4, 15. et ὡς τὸ εἰκὸς, vt par est, a) et in media oratione, Π. 1, 2, 11. (vbi τὸ in nonnullis deest) A. 3, 1, 14. Αγ. 2, 30. Ιπ. 8, 12. (vbi Camerar. vertit: id quod res docet.) Ιπρ. 2, 5. b) et in fine sententiae, Λ. 13, 5. ¶ 3) decorum. Π. 2, 1, 6. τί εἰκὸς ἡμᾶς μᾶλλον ἢ ὑμᾶς τούτου δεῖσθαι. (paulo ante est προσήκει. 7, 3, 4. ἐπισφαγήσεται αὐτῷ, ὅσα εἰκὸς ἀνδρὶ ἀγαθῷ. Sic fere 1, 2, 6. ἐγκλήματα — καὶ ἄλλων οἵων εἰκὸς, quae ad iudices deferri possunt ac solent. 7, 3, 6. τούτων, ᾗ εἰκὸς, ἐπεμελήθη, pro dignitate. Σ. 1, 8 οἱ ἄλλοι, ὥσπερ εἰκὸς, κατεκλίθησαν, prout cuiusque dignitas postulabat. Sed Ern. cui hoc durum videtur, mauult εἰκῇ, vel ὡς ἔτυχον. ¶ 4) solitum. A. 2, 2, 10. δοῦπος ἦν, οἷον εἰκὸς — γίγνεσθαι, qualis fieri solet. Απ. 1, 2, 26. νέω ὄντε αὐτώ, ἡνίκα ἀκρατεστάτω εἰκὸς εἶναι.

ναι. 2, 1, 2. bis. O. 18, 1. ἐκ τούτου θερίζειν εἰκός. Sic ὡς εἰκὸς, *vt fieri solet,* Π. 4, 1, 3. Αγ. 1, 19. et ὥσπερ εἰκὸς, Π. 2, 1, 1. 2. Σ. 1, 7. ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἐπαινοῦντες τὴν κλῆσιν. ¶5) *simile.* K. 9, 10. v. εἴκειν nr. 3.

εἴκοσι, *viginti.* Π. 7, 5, 7. K. 2, 4. Απ. 1, 2, 40. Quod A. 1, 2, 20. dicitur εἴκοσι καὶ πέντε, id §. 23. est πέντε καὶ εἴκοσι. E. 2, 3, 7. ὀκτὼ καὶ εἴκοσι. A. 5, 5. 4. εἴκοσι δύο, — ἑξακόσιοι εἴκοσι — ὀκτακισχίλιοι εἴκοσι. All. ὀκτακ. ἑξακόσιοι.

εἰκοσιτέτταρες, *viginti quatuor,* vno verbo legitur Π. 6, 3, 10.

* εἰκοσόργυιος, *viginti vlnarum, centum et viginti pedum.* K. 2, 6. δίκτυα εἰκοσόργυια. Ita Welf. e :: arg. Leuncl. pro εἰκοσώρυγα.

εἰκότως, inquit Hesychius, πρεπόντως, εὐλόγως, δικαίως. Itaque ¶1) *vt facile credi potest.* Π. 4, 2, 8. ὡς δὲ εὔζωνοί τε καὶ ταχὺ ἐπορεύοντο, εἰκότως πολλὴν ὁδὸν διήνυσαν. 8, 8, 10. τὰ πολεμικὰ πῶς οὐκ εἰκότως νῦν χείρους ἢ πρόσθεν εἰσίν; Απολ. 15. Ιπρ. 8. 2. vbi Leuncl. *haud dubie.* Camerar. *nil mirum fuerit.* Et ita verti potest Λ. 10, 3. 4. ¶2) *iure, merito,* Π. 1, 6. 3. εἰκότως ἂν καὶ παρὰ τῶν θεῶν πρακτικώτερος εἴη. 8, 5, 12. p. 528. ἐγὼ ἀμφοτέροις ὑμῖν εἰκότως εὔνους εἰμί. Λ. 10, 6. Ιερ. 7, 4. Απ. 1, 2, 28. εἰ αὐτὸς ἐποίει τι φαῦλον, εἰκότως ἂν ἐδόκει πονηρὸς εἶναι. Απολ. 16. δικαιότερον δέ τινα ἂν εἰκότως νομίσητε. Σ. 8, 23. paulo ante est δικαίως. ¶3) *non absurde, recte.* Π. 1, 1, 2. εἰκότως ἂν ἄρχοντες τούτων νομίζοιντο. Ιερ. 7, 8. Απ. 3, 7, 2. O. 17, 15. 21, 8. Ιπ. 12, 10. vbi Camerar. *scilicet.* In responsionibus affirmat, Απ. 4, 5, 4. 8. 4, 6, 14. ¶4) *vt cum rebus conuenit.* Π. 7, 5, 19. τὸ μὲν πρόσθεν εἰκότως ἐν τῷ φανερῷ σαυτὸν παρεῖχες, *e re tua et nostra.* A. 2, 2, 2. καὶ εἰκότως ἄρα οὐκ ἐγίγνετο (np. τὰ ἱερά). — ποταμός ἐστι. 6, 4, 12. εἰκότως ἄρα ἡμῖν οὐ γίγνεται τὰ ἱερά. Leuncl. *non mirum est.* Αθ. 1, 12.

εἰκὼν, ¶1) *simulacrum, imago.* Αγ. 11, 7. τοῦ σώματος εἰκόνα στήσασθαι ἀπέσχετο. Ιερ. 4, 5. εἰκόνας ἐν τοῖς ἱεροῖς ἱστᾶσιν. ¶2) *similitudo.* O. 17, 15. εὖ τὰς εἰκόνας ἐπάγεσθαι, *apte similitudines adhibere.*

εἴλη, Suid. et Phauor: ἐπὶ τοῦ τάγματος, καὶ πλήθους

θους συστροφή. Ξενοφῶν. Imo ἴλη ſcribitur in Xenophonte. v. infra.

εἰλικρινής, ¶ 1) *manifeſtus*. Heſych. εἰλικρινές· καθαρὸν, ἄδολον, ἀληθὲς, φανερόν. Απ. 2, 2, 3. εἰλικρινής τις ἂν εἴη ἀδικία ἢ ἀχαριστία, *mera*. Ruhnken. ad h. l. oſtendit, etiam καθαρὸς et λαμπρὸς ita dici. ¶ 2) *qui facile poteſt ab aliis diſcerni, non confuſus*. Etym. M. εἰλικρινὴς σημαίνει τὸν καθαρὸν καὶ ἀμιγῆ ἑτέρου. Π. 8, 5, 7. διὰ τὸ εἰλικρινῆ ἕκαστα εἶναι τὰ φῦλα, πολὺ μᾶλλον ἦν δῆλα, καὶ ὁπότε τις εὐτακτοίη, etc. Np. ſingulae gentes erant ſeparatim diſpoſitae.

Εἵλωτες, *Helotes*, a Polluce 3, 83. cum aliis, v. c. Πενέσταις, referuntur in numerum eorum, qui fuerint μεταξὺ δούλων καὶ ἐλευθέρων. Sed fuerunt ſerui publici. Harpocrat: Εἵλωτες, οἱ μὴ γόνῳ δοῦλοι Λακεδαιμονίων, ἀλλ' οἱ πρῶτοι χειρωθέντες τῶν Ἕλος τὴν πόλιν οἰκούντων. cf. Ammon. in v. πελαστής p. 111. Perizon. ad Aelian. V. H. 3, 20. Morus ad Iſocr. panegyr. 32. p. 64. Iungerm. ad Poll. l. l. Hutch. ad Cyrop. p. 249. ed. mai. Iul. Car. Schlaeger. diſſ. philol. de Helotibus, Lacedaemoniorum ſeruis, Helmſt. 1730. 4. Ε. 1, 2, 12. Λακεδαιμόνιοι τοὺς ἐς τὸ Κορυφάσιον τῶν Εἱλώτων ἀφεστῶτας ἐκ Μαλέας, ὑποσπόνδους ἀφῆκαν. 3, 3, 6. iunguntur νεοδαμώδεσι et ὑπομείοσι et περιοίκοις, et omnes dicuntur vehementer odiſſe Lacedaemonios. §. 8. quidam ex Helotibus erant Aulone in conſpiratis. 3, 5, 8. p. 182. opprobrio ducitur Lacedaemonibus, τοὺς Εἵλωτας (quibus vt apud Aelian. l. l. ἐλεύθεροι opponuntur) ἁρμοστὰς καθιστάναι. 6, 5, 28. Εἵλωσι, qui vellent arma capere, promittitur libertas. §. 29. ſex Helotarum millia capiunt arma. 7, 1, 3. vocantur δοῦλοι καὶ ἐλαχίστου ἄξιοι. 7, 2, 2. poſt pugnam Leuctricam omnes a Lacedaemoniis deficiunt.

εἶναι, ¶ 1) *eſſe*. perſ. 2. εἶ, *es*, Π. 1, 4, 27. dual. ἐστὸν, Π. 6, 1, 21. p. 354. Imperf. ἤμην, *eram*, *fueram*, Π. 6, 1, 7. Reiiciunt hanc formam Phrynich. Moeris, et Horti Adonidis, neque tamen Atticam ἦν reſtituendam cenſet Ruhnken. ad Απ. 1, 4, 19. ἦσθα pro ἦς, Π. 1, 3, 9. 8, 3, 15. 8, 5, 10.

A. 3, 1, 18. Απ. 1, 2, 46. Syllabam θα adiectionem Aeolicam esse dicit Gregor. de diall. p. 273. Moeris: ἦσθα, Ἀττικῶς· ἦς, Ἑλληνικῶς. Hesych: ἦσθα· ἦς, ὑπῆρχες. Ammon. dicit, ἦσθα esse praeteritum, ἦς futurum. cf. Thom. Mag. ἦν, *esset, fuisset*, A. 7, 7, 23. Alias *erat*, et ita ponitur initio narrationis, vt ap. latinos poetas, E. 5, 4, 25. ἐγένετο δὲ τοῦτο αἴτιον. ἦν υἱὸς τῷ Σφοδρίᾳ. et ἦν ταῦτα in responsione est formula concedentis s. affirmantis: *recte*. Cf. nr. 2. Π. 3, 1, 6. ἤστην dual. Attic. pro ἤτην, A. 2, 6, 17. ἤστην ἀμφὶ τετταράκοντα ἔτη, *nati erant*. ἦν pro ἦσαν, A. 4, 6, 2. ἡγεῖτο αὐτοῖς ὁ κωμάρχης — καὶ ἤδη τ' ἦν ἐν τῷ τρίτῳ σταθμῷ. 6, 2, 6. ἦν ὑπερήμισυ τοῦ ἄλλου στρατεύματος Ἀρκάδες. v. Biset. ad Aristoph. Lysistr. 1262. Schol. Sophocl. Trach. 529. et Moschopul. Sed possis etiam ἦν in priore loco ad κωμάρχην referre, in altero ad ὑπερήμισυ. Optat. forma communis εἴησαν, A. 1, 1, 5. 1, 2, 1. (vbi cod. Eton. et Par. habent ἦσαν) Σ. 5, 5. etc. Hinc Ruhnken. etiam Απ. 1, 4, 19. hanc formam pro Attica εἶεν restituit, auctoritate Grammatici veteris in biblioth. Sangerm. εἴησαν, inquientis, ἀντὶ τοῦ εἶεν, Ξενοφῶν Απομν. α'. Sed εἶεν legitur Π. 1, 2, 6. A. 4, 6, 2. E. 5, 1, 11. etc. εἶεν simpliciter positum est formula transitionis: *haec hactenus, de his haec*, Π. 3, 1, 8. et 20. 4, 3, 3. p. 229. E. 6, 3, 6. p. 387. vbi non bene Leuncl. *verum esto*. immo: *his omissis*. Απ. 2, 6, 8. Σ. 4, 52, 56. v. Timaei lex. Platon. et ex eo Suid. et Moeris, quorum locos in v. ἄγειν nr. 28. laudauimus. Cf. Ruhnken. ad Timae. et Dauis. ad Max. Tyr. 2. p. 501. Fut. ἔσται Π. 3, 3, 23. Fischer. ad Plat. Euthyphr. 15. explicat *esse solet*. Fut. optat. ἐσοίμην, Π. 7, 5, 18. Imperat. ἔστω, K. 2, 10. ἔστω δὲ καὶ ἐν ὅτῳ ἔσονται αἱ ἄρκυς. Hinc formula concedentis: οὕτως ἔστω, *fiat*, E. 5, 4, 31. et propinantis, E. 2, 3, 24. Κριτίᾳ τοῦτ' ἔστω τῷ καλῷ. Plur. ἔστωσαν, Π. 4, 6, 5. 8, 6, 6. (vbi margg. ἔων, Cod. Camerar. ἔστων, quae est Attica forma.) K. 2, 5. 8. 4, 6. 8. ¶ 2) *reuera esse*. Π. 8, 1, 14. ὥστε δοκεῖν μείζους εἶναι, ἢ εἰσί — ὡς ἐνοφθαλ-

ἐνοφθαλμότεροι φαίνοιντο, ἢ εἰσί. O. 10, 2. ὅπως λευκοτέρα ἔτι δοκοίη εἶναι ἢ ἦν. Mox ſequitur ἐρυθροτέρα φαίνοιτο τῆς ἀληθείας. Hinc ἔστι ταῦτα in reſponſionibus affirmat, Π. 3, 1, 9. Απ. 4, 3, 4. ſed οὐκ ἔστι ταῦτα, negat, O. 19, 16. ¶ 2. b) *oriundum eſſe*. De patria, A. 5, 6, 12. ἐκεῖθεν εἶναι. Cf. nr. 21. et ὅθεν nr. 2. ¶ 3) *viuere*. K. 1, 11. Παλαμήδης, ἕως μὲν ἦν. Contra Π. 8, 7, 3. p. 547. οὐδὲν ἔσομαι ἐγὼ ἔτι, ἐπειδὰν — τελευτήσω. et p. 551. ἦν μηδὲν ἔτι ὦ. v. μηδὲν et οὐδέν. cf. Raphel. ad Matth. 2, 18. et Bergler. ad Alciphr. 1, 10. Paulo aliter Απ. 2, 2, 3. παῖδας — οἱ γονεῖς ἐκ μὲν οὐκ ὄντων ἐποίησαν εἶναι. cf. Rom. 4, 17. Poſſit huc referri A. 3, 2, 19. ὄντων τῶν ἀρχόντων, *cum nondum interfecti eſſent*. Sed poteſt etiam intelligi ἡμῖν, vt opponatur συνέλαβον. Π. 6, 1, 12. pro βιοτεύσετε all. habent ἔσεσθε. v. βιοτεύειν nr. 2. ¶ 4) *adeſſe, aduenisse*. E. 4, 8, 14. ἐπεὶ δὲ ἐκεῖ ἦσαν. c. ἐπὶ et acc. pro dat. A. 4, 2, 2. ἐπεὶ δὲ ἦσαν ἐπὶ χαράδραν. Plura v. in ἐπὶ c. dat. nr. 4. c. κατὰ et acc. A. 4, 3, 13. c. πρὸς et dat. Π. 6, 1, 24. A. 2, 3, 3. Similiter ἔξω εἶναι eſt *profectum eſſe, egreſſum eſſe*. v. ἔξω nr. 8. et 11. ¶ 5) *euenire*. Π. 2, 3, 2. ὡς οὐδὲν ἐσόμενον τῶν δεόντων. 7, 5, 18. p. 448. εἰ ἔσται πῃ, ὅπως — μεθέξομεν. Απ. 3, 2, 1. ὅπως — οὗ ἕνεκα στρατεύονται, τοῦτο ἔσται, np. victoria, vt e ſqq. patet. Sic A. 5, 1, 11. ἐν ᾧ ταῦτα ἦν. 5, 7, 11. ταῦτα ἦν τῇ ἡμέρᾳ. 7, 1, 16. ἐνθυμήθητε, ἃ ἔσται ἐντεῦθεν, *quae inde conſequantur*. ὅτε ταῦτα ἦν, *tunc*, v. in ὅτε. ἦν ἱπποδρομία, *celebrabatur*, vt γίγνεσθαι nr. 1. d. v. in ἱπποδρ. it. c. ἐκ, v. εἰς, n. 4. ¶ 6) *vim habere, valere*. A. 3, 1, 10. ὁποῖόν τί ἐστι, τὸ τοιοῦτον ὄναρ ἰδεῖν, ἔξεστι σκοπεῖν ἐκ τῶν συμβάντων μετὰ τὸ ὄναρ. 7, 7, 14. οἱ λόγοι οὐδὲν μεῖον δύνωνται ἂν ἔσεσθαι, ἢ ἄλλων ἡ βία. Paulo poſt eſt διαπράττειν, et Valcken. ad Theocr. 18, 17. coni. ἀνύσασθαι. De var. lect. οὐδὲν ἦν pro οὐδ. ἤνυον, v. in ἀνύτειν. c. πρός, A. 2, 13. ἔστι τι καὶ τοῦτο πρὸς παιδείαν, *confert*. E. 6, 1, 2. p. 437. ἔστι τοῦτο οὐκ ἐλάχιστον πρὸς ἡγεμονίαν. Ita accipiendum eſſet, ſi vera eſſet lectio marg. Π. 6, 3, 11. αἱ βαθύτεραι φάλαγγες — τί σοι δοκοῦσιν

(margg.

(margg. *inſerunt εἶναι) τοὺς πολεμίους βλάπτειν. ¶ 7) *ſignificare.* De verbis, E. 1, 4, 1. τὸ κάρανον ἐστι κύριον. ¶ 8) *efficere.* De numero, Π. 2, 1, 12. ἡ τάξις ἦν ἑκατὸν ἄνδρες. 6, 3, 10. A. 1, 2, 25. δύο λόχοι — ἦσαν δὲ οὗτοι ἑκατόν. Απ. 4, 4, 7. περὶ ἀριθμῶν τοῖς ἐρωτῶσιν, εἰ τὰ δὶς πέντε δέκα ἐστίν. Stob. γίγνονται. ¶ 9) *agi.* De tempore, E. 7, 2, 22. ἦν τῆς ὥρας μικρὸν πρὸ δύντος ἡλίου. Alia v. in μὴν et ἔτος. ¶ 10) *comminere, minari, imponere.* O. 14, 7. οἱ νόμοι ζημίαι εἰσὶν τοῖς ἁμαρτάνουσι. Contra Απ. 1, 2, 62. τούτοις θάνατός ἐστιν ἡ ζημία, *ſtatuta eſt.* ¶ 11) εἶναι ἱερὰ dubitamus an reperiatur ſimpliciter, vt γίνεσθαι, vbi vid. nr. 2. d. Sed καλὰ εἶναι extat. v. καλὸς nr. 15. Et ſic videtur eſſe A. 6, 4, 15. ἐθύοντο. καὶ Ξενοφῶν ἐδεήθη προθυμεῖσθαι, εἴ τι ἐν τούτῳ εἴη. vbi Hutch. intelligit καλὸν vel αἴσιον. ¶ 12) Indicat ſtatum, Π. 2, 1, 2. p. 89. ἐγὼ μὲν ἂν — εἰ σὺ εἴην, *ſi tuo loco eſſem.* — ὅπλα ἐποιούμην. Hanc lect. defendit Hutch. e Diod. Sic. et aliis. Sed Stephano eſt ſuſpecta. Nam all. legunt εἰ οἰσύην (*ſaligna*) ἔχοιμι. ¶ 13) Ad varia nomina relatum varia ſignificat, Π. 6, 1, 28. νομίζων τὴν ἐν πολέμῳ πλεονεξίαν, ἅμα σωτηρίαν τε εἶναι καὶ δικαιοσύνην καὶ εὐδαιμονίαν. In primo et tertio nomine eſt *afferre.* ¶ 14) *licere, poſſe, ſolere.* c. inf. Π. 1, 6. 19. p. 79. ἐν τούτοις μόνον ἐστὶ πλεονεκτεῖν. 2. 2. 3. εἶναι αὐτῶν καὶ μικρῷ ὄψῳ παμπόλλους φίλους ἀνακτήσασθαι. 5, 4, 16. p. 318. ἔσται ἀποτίσασθαι. 7, 1. 3. οὐ γάρ ἐστιν ἄλλως κυκλοῦσθαι. A. 1, 5, 3. τὰς ὠτίδας, ἄν τις ταχὺ ἀνίστῃ, ἔστι λαμβάνειν. vbi ἔστι pro ἦν. v. Hutch. p. 48. it. §. 6 ὁ σῖτος ἐπέλιπε, καὶ πρίασθαι οὐκ ἦν. 1, 9, 8. ἦν ἰδεῖν χειρῶν — στερουμένους ἀνθρώπους. 3, 2, 8. ἔστι ὁρᾶν. 4. 3. 5. οὔτε ἐν τῷ ὕδατι τὰ ὅπλα ἦν ἔχειν. 5, 2, 7. ἐδόκει τὸ ἀπάγειν οὐκ εἶναι ἄνευ πολλῶν νεκρῶν. E. 6, 4. 16. Απ. 1, 6, 13. διατίθεσθαι εἶναι, *poſſe aliquem uti.* O. 13, 10. 16. 4. 12. 20. 4. Ιππ. 3, 4. ὅσα ἐστὶ, *quae facere poteſt,* ἐν ἵππῳ. c. inf. et acc. perſ. Π. 1, 6. 11. ἔστι μὲν εὖ ποιοῦντα ἀντωφελεῖσθαι — ἔστι δὲ ἐχθροὺς ἔχοντα πειρᾶσθαι — §. 19. p. 74. ἔστι μαθόντα εἰδέναι. 5, 1, 8. A 6, 3, 10. ἔστιν κάλλιστον ἔργον ἐργάσασθαι — σώσαντας. Λ. 2, 10.

10. ἔστιν ὀλίγον χρόνον ἀλγήσαντα, πολὺν χρόνον εὐδοκιμήσαντα εὐφραίνεσθαι. Πο. 3, 1. ἔστιν εἰσορμισθέντας ἀναπαύεσθαι. Απ. 3, 12, 8. Ο. 13, 9. 16, 3. 21, 11. Κ. 2, 10. ἔστω — δρέπανα, ἵνα ᾖ τέμνοντα Φράττειν. c. acc. abſol. et inf. Α. 2, 3, 7. ἦν Κλέαρχον καταμαθεῖν ὡς ἐπεστάτει. Saepius repetitur Π. 5, 4, 10. p. 312. ἔστι μὲν ἀπατηθῆναι, ἔστι δὲ τῷ ὑπομένοντι ἐξαπατήσαντι — ἄλλοσε τρέψαι, ἔστι δὲ παρέχοντα — παρέχειν. c. dat. et inf. Π. 2, 4, 8. p. 131. ἐμοὶ εἴη λαμβάνειν. Ιερ. 1, 38. Ο. 2, 15. Σ. 4, 58. bis. Ιπ. 6, 4. vbi permutatur c. ἔξεστι. etiam c. duobus datt. Ιπρ. 7, 11. ἔστι τῷ προσέχοντι τὸν νοῦν ἐφεπομένῳ ταμιεύσασθαι. c. dat. et acc. Ο. 1, 4. ἔστιν — τὴν τέχνην ἐπισταμένῳ — οἰκονομοῦντα — μισθοφορεῖν. vbi v. Bach. cf. διδόναι nr. 19. b. quod eodem modo conſtruitur. c. nominat. rei poſt dat. et inf. Α. 1, 5, 9. συνιδεῖν δ' ἦν τῷ προσέχοντι τὸν νοῦν, ἡ βασιλέως ἀρχὴ ἰσχυρὰ οὖσα. v. Abreich. dilucc. Thuc. 7, 71. ¶ 15) εἶναι repetitur ſine vitio aut faſtidio, v. c. Π. 2, 1, 14. ἡγεῖτο πρὸς τὸ ἡδέως ἐσθίειν ἀγαθὸν εἶναι — πρὸς τὸ — προτέρους εἶναι ἀγαθὸν ἡγεῖτο τοὺς πόνους εἶναι. Sic Π. 6, 1, 16. ὃ κράτιστον εἰκὸς ἦν εἶναι. Ιπ. 10, 11. τοῦτ' ἔστι σκληρὸν εἶναι. ¶ 16) εἶναι redundat. v. Phrynich. Thom. Mag. Bergler. ad Alciphr. p. 2. Duker. ad Thucyd. 4, 28. Koen. ad Gregor. p. 30. a) c. ἑκών, fere ſemper in oratione negatiua. Π. 2, 2, 8. οὐδὲ ξένοις ἑκὼν εἶναι γέλωτα παρέχεις. 5, 1, 8. 5, 2, 5. οὔτε ἂν ψεύδοιντο ἑκόντες εἶναι — οὔτε συνθήκας ψευδοίμην ἂν ἑκὼν εἶναι. 7, 1, 7. Ιερ. 7, 11. vbi Welſ. perperam omitti velit εἶναι. Ο. 17, 2. ἐγνώκασι — ἑκόντες εἶναι. b) c. τὸ νῦν. Π. 5, 3, 16. p. 300. ἐπιμελοῦ τὸ νῦν εἶναι πάντων. 5, 5, 11. παῦσαι τὸ νῦν εἶναι μεμφόμενος ἐμοί. Portus in v. παύω male dicit, εἶναι regi a παῦσαι. Α. 3, 2, 25. c) c. aliis, vt Α. 1, 6, 9. σχολὴ ἡμῖν, τὸ κατὰ τοῦτον εἶναι, *quod ad hunc attinet*, ἐθέλοντας εὖ ποιεῖν. 5, 4, 18. οὐ πολλοῦ δέοντας ἴσους τὸ πλάτος καὶ τὸ μῆκος εἶναι. Ε. 3, 5, 8. p. 181. τὸ ἐπ' ἐκείνοις εἶναι, *quod ad illos attinet*, ἀπολώλατε. Αγ. 10, 2. καλὸν ἄν μοι δοκεῖ εἶναι ἡ Ἀγησιλάου ἀρετὴ παράδειγμα γενέσθαι. Sed Bach. exponit: *vtilis mihi videtur*,

detur esse — vt exemplo sit. All. eiiciunt εἶναι. Ιερ. 1, 11. εἰς τὰς πανηγύρεις, ἔνθα τὰ ἀξιοθέατα δοκεῖ εἶναι ἀνθρώποις συναγείρεσθαι. Emendant: ἃ ἀξιοθ. δ. ε. ἀνθρ. συναγείρεται, et ita habet Well. v. tamen ἀξιοθέατος et συναγείρειν. Ο. 9, 2. αὐτὰ ἐκάλει τὰ πρέποντα εἶναι ἑκάστῳ. Απολ. 13. οἱ μὲν οἰωνοὺς ὀνομάζουσι τοὺς προσημαίνοντας εἶναι. vbi v. Bach. qui contra varias coniecturas locum defendit ex eadem redundantia. ¶ 17) οὐκ εἶναι, *deesse, non adesse.* Α. 2, 3, 3. ἄριστον οὐκ ἔστιν, *non habemus.* Ο. 8, 2. μηδὲ ζητεῖν, εἰδότα ὅτι οὐκ ἔστιν. §. 10. χώρα αὕτη τὸ μὴ ὂν ποθήσει. ¶ 18 c. adi. et 2 datt. altero subiecti, altero participii vel adiectiui, Α. 7, 7, 32. μοὶ ἐπικίνδυνόν ἐστιν ἀπιόντι, *si abeo.* et adiecto inf. Π. 8, 8, 9. ἦν ἐπιχώριον αὐτοῖς, μὴ ὁρᾶσθαι πεζῇ πορευομένοις. Ο. 11, 5. ἔστιν ἄρα θεμιτὸν καὶ πένητι ἵππῳ ἀγαθῷ γενέσθαι. cf. §. 6. ¶ 19) c. alius verbi participio facit periphrasin illius verbi, v. c. Π. 2. 2, 15. p. 112. ἦν ἄλλοι ὦσιν — ἀντιπαρακαλοῦντες. Α. 2, 2, 6. ἦν ἡ στρατηγία οὐδὲν — δυναμένη. 7, 6, 25. ἄνδρα κατακανόντες ἔσεσθε. 7, 7, 21. ὁ ἀριθμὸς ὁρίζων ἐστί. Cod. Eton. ὁ ὁρίζ. quod improbat Hutch. Ιερ. 11, 7. εὖ ἔσῃ νικῶν. v. ἵσημι nr. 1. Ο. 7, 21. τὰ τῶν στεγνῶν ἔργα δεόμενα. All. addunt ἐστὶ, unde Leuncl. τὰ mutat in ἅ. 9, 3. ὅσα φάους δεόμενα — ἐστί. cf. ὑπάρχειν et ὅμοιος. Accedente articulo efficit sic macrologiam quandam, Α. 3, 2, 11. οἱ ἄνδρες εἰσὶν οἱ τοιοῦντες ὅ τι ἂν ἐν ταῖς μάχαις γίγνηται. Αθ. 1, 2. δῆμός ἐστιν ὁ ἐλαύνων τὰς ναῦς. — οὗτοί εἰσιν οἱ τὴν δύναμιν περιτιθέντες τῇ πόλει. Ε. 7, 1, 32. ἐγὼ ἔσομαι ὁ συγκαλῶν. Ιερ. 1. 25. οὗτός ἐστιν ὁ μετὰ χαρᾶς ἐμπιμπλάμενος. Απολ. 29. οὗτός ἐστι καὶ ὁ νικῶν. ¶ 20) Omittitur, Π. 5, 2, 11. οἰόμενος ἀσύμφορον εἶναι αὐτῷ. Marg. οἰόμ. ἀσ. ἑαυτῷ. 8, 2, 6. τίνι φίλοι πλουσιώτεροι ὄντες φανεροί, nn. εἰσίν. Α. 1, 8, 11. ἤρετο, τίς ὁ θόρυβος. All. addunt εἴη, all. ᾖ. Etiam post participia, Π. 7, 2, 8. τίς δὴ ὁ ἔχων; vbi tamen all. τίς δ' ἦν etc. 8, 3, 4. ὁ δὲ συμβουλεύσας — καὶ εἰπών. Hutch. scribi iubebat συνεβούλευσε et εἶπε. 2, 4, 17. p. 137. οὓς μὲν ἂν συλλαμβάνοντες. Α. 1, 8, 10. ὅτ' ἔτι ἐν τῷ αὐτῷ

αὐτῷ μένον. All. omittunt ὅτε. Muret. vult ἔμενον. Steph. coni. ἅτ' pro ὅτ', idque receperunt Weiſ. et Hutch. §. 19. ἐνταῦθα μαχόμενοι καὶ βασιλεὺς καὶ Κῦρος. Hutch. accipit vt nominatiuos abſolutos. 7, 7, 29. νῦν τε καὶ ὅτε πρὸς σε ἀφικόμενος. Caſtal. ἀφικόμην. Steph. et Welſ. ἀφικόμεθα. E. 1, 3, 12. οἱ προδιδόντες, np. ἦσαν. Aπ. 2, 1, 23. Welſ. aliique pro ποιησάμενος legunt ποιήσης. 2, 6, 25. O. 4, 6. 15, 1. vbi ἀποδεικνύοντα eſt e coniectura Stephani pro ἀποδεικνύων, quod ferri poteſt intellecto ἦ. 16, 2. Σ. 4, 53. vbi νομίζουσιν eſt e Stephani coniectura pro νομίζοντες. 6, 6. K. 5, 9. vbi Leuncl. ad ποιούμενος fruſtra addit articulum ὁ. §. 32. vbi Welſ. e coniectura Leuncl. edidit καταβάλλει et παραβάλλει pro καταβάλλων et παραβάλλων. ¶ 21) c. gen. omiſſo τὶς ſ. εἷς, vel interdum μέρος, et ἐκ, *pertinere ad, annumerari, ex numero eſſe* etc. Π. 8, 6, 8. οὗτοι τῶν ἐφόδων εἰσί. A. 4, 6, 11. ὅσοι ἐστὲ τῶν ὁμοίων. Aϑ. 2, 20. μὴ ὢν τοῦ δήμου, *non plebeius.* E. 4, 5, 5. ὅσοι τῶν σφαγέων ἦσαν. 5, 1, 12. ὧν ἦν Γοργῶπας. 5, 4, 12. ὅσους ἐπέγνωσαν τῶν ἐχθρῶν ὄντας. 6, 3, 6. p. 386. πολλὰ ἀντίτυπα — ὧν ἦν καὶ ἡ καταληφθεῖσα Καδμεία. Aπ. 1, 2, 31. τῶν τριάκοντα ὤν. O. 1, 5. Σ. 8, 29. Sic c. adi. E. 5, 2, 12. p. 3?0. οὐδὲν λέγομεν, ὅ τι οὐ — μυριολεκτῶν ἐστι. Leuncl. edidit μυριολεκτόν. Ita etiam Steph. coniecerat, vel τῶν μυριολεκτῶν, vt eſt 6, 3, 4. οὐκ ἂν πάνυ τῶν θαυμαστῶν εἴη, μὴ εἰρήνην ποιεῖσθαι; et Aπ. 4, 6, 10. ἀνδρείαν — τῶν καλῶν νομίζεις εἶναι; Sic de patria, A. 7, 3, 9. σὺ πόλεως μεγίστης εἶ. Cf. n. 2. b. et de genere, Π. 1, 2, 1. τοῦ Περσειδῶν γένους ἦν. A. 3, 2, 9. τοιούτων ἐστὲ προγόνων. Σ. 8, 7. πατέρων ὀνομαστῶν ὑμᾶς εἶναι. K. 10, 23. ἕπονται — ὧν ἂν ὦσιν ἄμφω, *vterque hinnuli parens.* Additur ἐκ Π. 2, 1, 13. ἐξ ὁποίας χώρας ἕκαστον αὐτῶν ἐστιν, *ad quem locum quodque pertineat.* ¶ 22) Inprimis ſic indicat partitionem, intellecto τινὲς vel ἐκ vel μέρος, etc. Π. 8, 3, 15. ἦ καὶ οἶκοι τῶν πλουσίων ἦσθα; §. 18. οὐκ ἐγὼ τούτων εἰμί. A. 1, 2, 3. ἦν οὗτος — τῶν ἀμφὶ Μίλητον στρατευομένων. 5, 4, 12. ἦσαν τῶν πολεμίων οἱ εὔζωνοι, οἳ ἔβαλλον. Λ. 10, 7. E. 1, 7,

7, 12. 5, 2, 13. Απ. 1, 3, 9. 2, 3, 1. 2, 9, 3. Ο. 6, 12. Ιπ. 12, 2. Plene legitur Π. 6, 4, 3. ἐγὼ μία τούτων εἰμί. Αγ. 2, 11. ἦσαν δ' αὐτοὶ τῶν τε ἐξ οἴκου αὐτῷ συστρατευσαμένων, καὶ τῶν Κυρείων τινές. Απ. 3, 6, 17. εὑρήσεις τοὺς εὐδοκιμοῦντας ἐκ τῶν μάλιστα ἐπισταμένων ὄντας. Duplex conſtructio eſt Π. 2, 4. 17. p. 137. νόμιζε — ἡμᾶς μὲν τοὺς ἐπιζητοῦντας ἔσεσθαι, σὲ δὲ τῶν ἐπὶ ταῖς ἄρκυσι. Fruſtra emendant τόν. ¶ 23) c. gen. indicat imperium vel poſſeſſionem Π. 4, 5, 14. p. 249. ποῖα τούτων ἑκάστου ἐστὶν ἡμῶν. 5, 5, 10. p. 333. ἐκείνου μᾶλλον ἢ σοῦ βούλεσθαι εἶναι. Α. 2, 1, 9. βασιλεὺς νομίζει, ὑμᾶς αὐτοῦ εἶναι. 5, 5, 6. Ε. 3, 1, 23. ἡ Μανία τίνος ἦν; — Φαρναβάζου. 4, 8, 5. Ἀσία — βασιλέως ἐστι. 5, 1, 28. πόλεις ἑαυτοῦ εἶναι — εἶναι Ἀθηναίων. v. Valcken. ad Herodot. 3, 117. ¶ 24) c. gen. indicat officium vel conſuetudinem, intellecto ἔργον. Α. 2, 1, 4. τῶν μάχην νικώντων καὶ τὸ ἄρχειν ἐστί. Ε. 6, 3, 4. σωφρόνων ἐστὶ, μηδὲ — πόλεμον ἀναιρεῖσθαι. Απ. 1, 1, 9. πάντα εἶναι ἀνθρωπίνης σοφίας. 1, 2, 9. λέγων ὡς μωρῶν (all. μωρὸν) εἴη — ἀπὸ κυάμου καθίστασθαι. §. 10. οὔκουν τῶν φρόνησιν ἀσκούντων τὸ βιάζεσθαι, ἀλλὰ τῶν ἰσχὺν ἐχόντων — ἐστί. 3, 4, 10. Ο. 19, 1. ἔστιν οὖν τῆς γεωργικῆς τέχνης καὶ ἡ τῶν δένδρων φυτεία; ἔστι γὰρ οὖν, ἔφη. it. ſequ. inf. cui additur acc. Π. 3, 1, 15. δοκεῖ τοῦ αὐτοῦ ἀνδρὸς εἶναι, καὶ εὐτυχοῦντα ἐξυβρίσαι, καὶ πταίσαντα — Plene legitur Απ. 3, 4, 8. τὸ τοὺς ἀρχομένους — εὐπειθεῖς ἑαυτοῖς παρασκευάζειν, ἀμφοτέρων ἐστὶν ἔργον. paulo poſt: ἀμφοτέροις οἶμαι προσήκειν. Etiam adiectiuum hac ellipſi defendit Bach. Ο. 8, 17. πάνυ ἂν ἡμῶν εἴη βλακικόν. quem locum varie tentabat Steph. ¶ 25) c. dat. vt ap. Latt. eſt a) *habere*. Π. 1, 2, 3. ἔστιν αὐτοῖς ἀγορά. §. 4. ἔστιν ἓν μὲν παισὶν, *aſſignatum eſt*. 1, 3, 14. 1, 4, 16. Α. 1, 5, 13. 2, 1, 13. τῶν μυρίων ἐλπίδων μία τις ὑμῖν ἐστι σωθῆναι πολεμοῦντας. vbi datiuum ſequitur acc. eiusdem perſ. vt in ἔξεστι. 5, 6, 13. Hinc in verſu Theognidis Απ. 1, 2, 20. et Σ. 2, 5. ἀπολεῖς τὸν ἐόντα νόον, *quem habes*. In eodem loco Σ. 2, 5. νέοις μὲν ἂν εἴη ταῦτα, *haec iuuenes ſibi habeant*, ſ. vt Leuncl. *vertinent ad iuuenes*.

uenes. b) *accipere.* A. 1, 7, 7. ἀξιοῦντες εἰδέναι, τί σφίσιν ἔσται, ἐὰν κρατήσωσιν. 2, 1, 8. τί ἔσται τοῖς στρατιώταις. 7, 6, 1. Δαρεικὸς ἑκάστῳ ἔσται μισθὸς τοῦ μηνός. v. interpp. ad Mtth. 19, 27. Huc pertinet Π. 7, 2, 5. ὑπεσχόμην — παρ' ἑκόντων Λυδῶν ἔσεσθαι πᾶν ὅ τι ἀγαθὸν, *te accepturum esse.* A. 7, 7, 26. ὅσα ἔσοιτο, ὑπισχνούμενος οὐκ ἐνεπίμπλασο, *quae mihi daturus esses,* vt nos: *konnteſt nicht genug verſprechen, was du mir alles geben wollteſt.* c) Aliter c. dat. particip. addito dat. nominis eiusdem perſ. v. Fiſcher. ad Plat. Phaed. 24. extr. qui, vt Doruſſius, oſtendit, etiam Latinos hoc genus loquendi imitatos eſſe nonnunquam. Π. 4, 5, 10. ὅτῳ ὑμῶν μὴ ἀχθομένῳ εἴη, *non displiceat.* E. 5, 3, 13. ἦν δὲ οὐ τῷ Ἀγησιλάῳ ἀχθομένῳ ταῦτα. Doruill. ad Char. p. 439. vertit: *fiebat hoc Ageſilao non moleſte ferente.* cf. Markland. ad Max. Tyr. 13, 5. Sic E. 4, 1, 5. εἰ ἐκείνῳ βουλομένῳ ταῦτ' ἐστί, *num illi placeant.* d) Rurſus aliter c. dat. v. in v. ἀπόκρυφος, et ſupra nr. 10. ¶ 26) c. ἀπὸ, *abeſſe, diſtare.* Π. 6, 1, 27. Sed Απ. 1, 6, 9. ἀπὸ τούτων ἡδονὴν εἶναι, *ex his oriri.* 2, 1, 25. ὑποψία, ἀφ' ὧν ἔσται ταῦτα, *vnde habere poſſis.* ¶ 27) ἀμφί τι εἶναι, v. in ἀμφί nr. 7. Cf. ſupra nr. 1. ¶ 28) c. εἰς et περί, *ſe gerere erga aliquem.* Π. 2, 2, 1. p. 101. ὁποῖοι μέν τινες ἔσονται εἰς τοὺς πολεμίους, οὔπω ἐπίσταμαι. 4, 5, 12. p. 247. οἵῳ ὄντι μοι περὶ σὲ, οἷος ὢν περὶ ἐμέ. A. 7, 6, 27. τοιοῦτοι ὄντες περὶ ἐμέ. Sed A. 3, 5, 5. περὶ τὰ ἐπιτήδεια ἦσαν, *in parando commeatu occupati erant.* Cf. περί c. acc. n. 7. ¶ 29) c. ἐν, a) ſignificat ſtatum, Π. 4, 2, 12. p. 216. ἐν τούτῳ ἐσμὲν, ἔνθα — τῶν χαλεπωτάτων τύχοιμεν. 6, 2, 7. εἰ ταῦτα ἤγγελλέ τις ὑμῖν ἐν τοῖς πολεμίοις ὄντα. A. 7, 6, 27. ἐν τοῖς ἀπόροις ἦμεν. b) aetatem, Π. 1, 5, 4. ἐν τοῖς ἀνδράσιν ἦν. c) numerum, Π. 8, 1, 4. ὅπερ ἐν τοῖς μεγίστοις ἡγεῖτο εἶναι, *ponebat, annumerabat.* O. 4, 4. v. ἐν nr. 6. d) *contineri, reperiri,* Π. 1, 3, 15. ἐν ᾧ (τυραννικῷ) ἐστι τὸ πλέον ἔχειν. Απ. 4, 2, 14. Sic de loco ſcriptoris, Σ. 8, 30. ἔστι μὲν — ἐν Ὁμήρῳ (ita margg. et Welſ. All. omittunt ἐν) — ἔστι δὲ καὶ ἄλ-

ἄλλοθί που. e) *aliqua re occupatum esse*, Π. 3, 1, 1. ὁ μὲν Κῦρος ἐν τούτοις ἦν. 3, 3, 20. 21. 4, 4, 1. οἱ μὲν δὴ ἐν τούτοις τοῖς λόγοις ἦσαν. 5, 2, 8. 6, 1, 15. cf. οὗτος nr. 15. 7, 5, 9. ἐν κώμῳ δοκεῖ ἡ πόλις εἶναι. K. 6, 12. εἶναι ἐν Φυλακῇ. v. Raphel. ad 1 Tim. 4, 15. cf. λόγος nr. 5. d. f) Elegans ratio est A. 5, 6, 18. ἐν τῷ κρατεῖν ἐστι καὶ τὸ λαμβάνειν τὰ τῶν ἡττωμένων, *sequitur, efficit*. ¶ 30) c. ἐπί. a) εἶναι ἐπὶ θύραις, *versari*, v. in θύρα. b) *in alicuius potestate esse, ab aliquo pendere*, Π. 1, 3, 12. ἐπί σοι ἔσται. 1, 6, 2. μὴ ἐπὶ μάντεσιν εἴης. all. perperam ἴῃς. v. ἐπὶ c. dat. nr. 18. c) aliter c. ἐπὶ et acc. A. 4, 6, 8. τὸ ὄρος ἐστὶ τὸ ὁρώμενον πλέον ἢ ἐφ' ἑξήκοντα στάδια. Vertunt: *porrigitur*. Sic 6, 4, 1. ἡ Θρᾴκη ἐστὶν — μέχρι Ἡρακλείας. Cf. ἐπὶ c. acc. nr. 9. d) Dura forma est Σ. 8, 14. ἡ ψυχὴ, ὅσον περ ἂν χρόνον ᾖ ἐπὶ τὸ Φρονιμώτερον, ἀξιεραστοτέρα γίγνεται. Sensus est *prudentia crescit* f. *proficit*. Cum vero hic sensus ex hac lectione erui vix possit, Welf. et Zeun. cum Stph. et Leuncl. legunt ἴῃ. Sed quaeritur, an ἰέναι ἐπί τι sit *alicui rei studere*, vel simile quid. v. tamen ἰέναι nr. 10. ¶ 31) c. παρά, *domi alicuius esse*. Σ. 1, 6. ἐὰν παρ' ἐμοὶ ἦτε. np. in conuiuio. v. Raphel. ad Luc. 23, 43. Sed Π. 6, 2, 7. p. 365. εἰ ἤγγελλόν τινες τὰ παρ' ἡμῖν νῦν ὄντα, indicat statum, et 8, 1, 6. παρὰ τῷ ἄρχοντι εἶναι est παρεῖναι ἐπὶ τὰς τοῦ ἄρχοντος θύρας. ¶ 32) c. σύν, *ab alicuius partibus stare*, Π. 3, 2, 10. 5, 3, 15. E. 3, 1, 15. v. Wetst. ad Act. 14, 4. Cf. σὺν nr. 8. ¶ 33) c. τί, in definitionibus, Σ. 6, 1. ἔχοις ἂν εἰπεῖν, τί ἐστι παροινία; — ὅ τι ἐστὶν, οὐκ οἶδα. it. 8, 3. Sed E. 2, 3, 12. θαυμάζοντες, τί ἔσοιτο ἡ πολιτεία, *quid de rep. futurum esset*. v. Raphel. ad Act. 12, 18. cf. τίς nr. 6. ¶ 34) c. τοῦτο — ὡς, Π. 5, 2, 15. p. 285. εὖ δ' ἴσθι, — εἶναι καὶ τοῦτο ἤδη, *rem iam ita esse comparatam*, ὡς — παρέχονται. ¶ 34. b) c. ὑπὸ et dat. v. ibi nr. 1. b. item c. ὑπὸ et acc. v. ibi nr. 1. c. ¶ 35) οἷόν τε ἐστί, *fieri potest*, etc. v. οἷος nr. 14. ¶ 36) ἔστιν ὅς, *aliquis, nonnulli*. A. 1, 8, 14. ἔστι δ' ὅστις καὶ κατελήφθη. 5, 7, 4. ἔστιν οὖν ὅστις τοῦτο δύναιτ' ἂν ὑμᾶς ἐξαπατῆσαι; *estne qui*

qui etc. Πο. 1, 5. interiecto ſubſtantiuo: ἔστι δὲ καὶ γῆ, ἣ σπειρομένη οὐ φέρει. Ο. 3, 12 bis: ἔστιν οὕτω. cf. Κ. 2, 10. Sic c. negatione et plenius Π. 5, 4, 14. οὔτε γὰρ ἔστιν οὔτ' ἔσται ποτὲ, ὅτῳ ἐγὼ — καταλείψω τὸν ἐμὸν οἶκον., it. neutrum, Π. 5, 3. 8. ἦν δὲ καὶ ὃ ἔλαβε χωρίον. 8, 4, 5. ἔστιν ὅ τι πώποτε — κατέγνως; Α. 1, 6. 7. 2, 3, 12. 5, 4, 10. it. c. οὐκ, *nihil*, Ο. 20, 13. οὐ γάρ ἐστιν ὅ τι ἐπὶ ἀπάτῃ δείκνυσιν. Ιπρ. 8, 6. Sic plur. Π. 3, 1, 2. οἱ μὲν πολλοὶ κατέμενον, ἦσαν δὲ οἳ ὑπεχώρουν. 8, 4, 15. Α. 5, 2, 11. 5, 7, 14. 6, 2, 4. Λ. 2, 12. Ε. 6, 5. 38. p. 428. ἔτι εἰσὶν, οἳ σύμμαχοι εἶεν. 7, 4, 37. Ιπ. 3, 4. Κ. 3, 4 — 6. αἱ μὲν — αἱ δὲ — ἄλλαι δὲ — πολλαὶ δὲ — εἰσὶ δὲ αἵ. it. §. 10. it. c. τινὲς, Π. 3, 2, 12. εἶπέ τις — ὅτι τοῖς μὲν εὐκτὰ ταῦτα εἴη, εἰσὶ δέ τινες οἳ — οὐδ' ἂν ἐπίσταιντο ἐργάζεσθαι. Ε. 5, 1, 18. ἦσαν δέ τινες οἳ — εἰσήνεγκαν. 5, 4, 12. Σ. 4, 58. it. c. gen. omiſſo τινὲς, Α. 2, 5, 3. p. 113. εἰσὶ δ' αὐτῶν, οὓς οὐδ' ἂν παντάπασι λάβοιτε. Ε. 4, 4, 7. αὐτῶν τῶν ἐν δυνάμει ὄντων ἦσαν οἳ — ὑπισχνοῦντο. 4, 8, 19. it. verbum ſingular. cum pronomine plur. ἔστιν οἳ etc. Π. 2, 3, 7. οἱ μὲν ἔβαλλον, καὶ ἔστιν οἳ (Vulgo οἵ) ἐτύγχανον καὶ θωράκων, οἱ δὲ καὶ μηροῦ. Πο. 3, 11. ξένους πολλοὺς — ἔστι δὲ ἃς ἂν καὶ πόλεις. Ε. 2, 4, 13. 3, 1, 5. 7, 5, 17. Απ. 2, 3, 6. πότερα οὐδενὶ ἀρέσαι δύναται, ἢ ἔστιν οἷς καὶ πάνυ ἀρέσκῃ. Λ. 2, 6. 14, 3. Ο. 21, 6. Σ. 8, 2. ἐραστὰς κτησάμενον, ἔστ. δὲ ὧν καὶ αὐτὸν ἐπιθυμήσαντα. Sic Α. 7, 4, 14. κατεκαύθη καὶ ἐσθὴς τινων καὶ σκευή. all. ἔστιν ὧν καὶ σκευή. c. οὐκ, *nulli*, Απ. 3, 5, 3. οὐκ ἔστιν οἷς μείζω — ὑπάρχει. c. gen. Π. 8, 4, 4. τῶν ἀπόντων φίλων ἔστιν οἷς πέμποντα. Α. 1, 5, 7. ἦν τούτων τῶν σταθμῶν, οὓς πάνυ μακροὺς ἤλαυνε. Ε. 2, 4, 5. ἔστιν οὓς αὐτῶν κατέλαβον. 4, 5, 2. ἔστι μὲν ἃ τῶν ἄθλων δὶς ἕκαστος ἐνικήθη, ἔστι δὲ ἃ δὶς οἱ αὐτοὶ ἐκηρύχθησαν. 4, 8, 10. Απ. 1, 4, 2. Ο. 4, 22. 20, 6. Απολ. 30. Κ. 11, 4. ¶ 37) ἔστιν ὁπότε, *interdum*. Α. 4, 2, 16. it. ἔστιν ὅτε, Π. 3, 1, 12. 14. 3, 3, 13. 8, 6, 9. Ε. 2, 4, 17. 3, 1, 10. 4, 7, 6. 5, 3, 22. vbi legitur ἔσθ' ὅτε. Λ. 5, 3. 11, 9. Πο. 3, 4. Ο. 2, 2. 20, 18. Σ. 3, 4. Ιπρ. 4, 7. 12. 5, 15. 7, 12. Κ. 5, 16. Bis ponitur Ιερ. 1, 5. ἀγαθοῖς — ἔστι

μὲν

μὲν ὅτε — μοι δοκοῦμεν ἥδεσθαι, ὅτε δ' αὖ λυπεῖσθαι, ἔστι δ' ὅτε κοινῇ. Ter est Π. 2, 1, 15. et in fine sententiae ἔσθ' ὅτε, A. 2, 6, 6. Sed Λ. 14, 5. ἦν ὅτε est *olim*. Oppon. νῦν. Plenius legitur Iπ. 7, 18. ἔσται ποτὲ, ὅτε — δεήσει. Non vero huc pertinet K. 8, 1. ἔστι δὲ, ὅταν ἐπινίφῃ, — τὰ ἴχνη δῆλα. Nam ἔστι cohaeret c. δῆλα. ¶38) ἔστιν ὅπου, *alicubi*, vel *interdum*. Iπ. 8, 1. ter, sequenti ἔνθα. Sic A. 4, 5, 21. οὐκ ἦν ὅπου οὐ, *vbique*. it. ἔστιν οὗ, A. 4, 1, 3. ex emendatione Steph. ἔστιν οὗ τὸ στενὸν pro ἔστιν οὕτω στ. Leuncl. malebat ἔστιν ὅπου τι στ. Sed ἔστιν οὗ pro ἔστιν ὅπου habet etiam Alciphron 1, 12. it. ἔστιν ἔνθα, Π. 7, 4, 7. 8, 2, 4. it. οὐκ ἔστιν ὁπόθεν, *ex nullo loco*, A. 6, 2, 3. ¶39) ἔστιν ὅπως, *fieri potest vt*. A. 5, 7, 4. Sic A. 2, 4, 2. οὐκ ἔστιν ὅπως οὐκ, *haud dubie*. ¶40) Particip. ὢν interdum est pro verbo finito. v. τυγχάνειν nr. 5. Sed saepe redundat, vt Π. 1, 4, 3. ὅσοι νέοι ὄντες μέγεθος ἔλαβον. 1, 6, 8. ter. A. 5, 4, 11. τοὺς τοξότας μεταξὺ τῶν λόχων ὀρθίων ὄντων ἔχοντες. 7, 6, 9. 16. εἰ ὑπὸ πολεμίου γε οὕτως (all. ὄντος) ἐξηπατήθην· φίλῳ δ' ὄντι ἐξαπατᾶν αἴσχιόν μοι δοκεῖ — ἢ ἐξαπατᾶσθαι. Aγ. 2, 2. it. dual. Aπ. 2, 3, 1. ἀδελφὼ ὄντε ἀλλήλοιν. et §. 19. it. c. particip. E. 2, 1, 18. διεσκεδασμένων τῶν ἀνθρώπων ὄντων. Steph. resecandum dicit ὄντων, nec habet Wells. it. c. numerali, Σ. 4, 12. πάντων ἄλλων ἢ ἐκείνου ἑνὸς ὄντος, vbi tamen cum Bachio verti potest *licet vnius*, vt Aγ. 11, 10. πρᾳότατος φίλοις ὢν ἐχθροῖς φοβερώτατος ἦν. Aπ. 1, 2, 26. O. 1, 10. ταυτὰ ἄρα ὄντα — τῷ μὲν χρήματά εἰσι — τῷ δὲ οὔ. ¶41) Interdum indicat caussam, Π. 1, 4, 6. ὥσπερ παῖς ὤν. A. 1, 1, 8. ἠξίου, ἀδελφὸς ἂν αὐτοῦ, δοθῆναί οἱ. Aγ. 7, 4. καλὸν Ἕλληνα ὄντα φιλέλληνα εἶναι. Sic dual. Aπ. 1, 2, 15. Sed E. 4, 4, 7. γιγνώσκων τὼ ἄνδρε ἀξιοπίστω ὄντε. dualis est pro inf. ¶42) In genit. est formula connectendi, E. 2, 2, 10. τοιούτων δὲ ὄντων, *quae cum ita essent*. Σ. 6, 6. 7, 1. Sic acc. absol. Π. 5, 4, 21. τρία ὄντα φρούρια, ἓν μὲν ἔλαβε, τὼ δὲ δύο — ¶43) τὸ ὄν, a) *natura*. Aπ. 2, 1, 22. ἐρυθροτέραν τοῦ ὄντος. Mox est τῆς φύσεως. b) *rerum natura, hoc vniuersum*,

Aπ.

Απ. 1, 1, 14. ἓν μόνον τὸ ὂν εἶναι. Sic plur. τὰ ὄντα, *quaecunque exiſtunt*, Απ. 4, 6, 1. bis. §. 7. K. 5, 29. c) *verum*, vel i. q. πρᾶγμα, Π. 5, 4, 4. ὡς ἔγνω τὸ πρᾶγμα — ὡς δὲ γνόντες οἱ πολέμιοι τὸ ὂν ἐτράπησαν. 6, 3, 3. ὅπως σαφέστερον μάθοιεν τὸ ὄν. Λ. 11, 5. τὸ ἐναντιώτατον ὑπειλήφασι τοῦ ὄντος. Sic plur. Π. 4, 5, 17. ἵνα — ἀπαγγείλῃ τὰ ὄντα. A. 4, 4, 10. ἀληθεῦσαι τὰ ὄντα τε ὡς ὄντα, καὶ τὰ μὴ ὄντα ὡς οὐκ ὄντα. E. 1, 1, 22. Σ. 4, 45. it. genit. Απ. 2, 1, 28. τῶν ὄντων ἀγαθῶν — οὐδὲν ἄνευ πόνου, *quae vera bona ſunt*. Sed Valcken. legit ὄντως. v. interpp. ad §. 27. Hinc ¶ 44) τῷ ὄντι, a) *reuera*. Π. 1, 6, 19. p. 72. Φρόνιμος — πῶς ἄν τις τῷ ὄντι γένοιτο; Oppon. iactatori. 2, 4, 12. Αγ. 1, 15. et E. 3, 4, 12. Αγ. 1, 29. E. 3, 4, 21. oppon. ἐξαπατῆσαι. E. 5, 3, 13. 6, 2, 13. Ιερ. 2, 16. 17. 7, 9. (permutatur c. ἀληθῶς) Απ. 4, 2, 39. O. 2, 9. ὅπως μὴ τῷ ὄντι οἰκτρὸς γένωμαι. Paulo poſt: μὴ παντάπασιν ἀληθῶς πένης. 10, 9. τῷ ὄντι καλὴ φαίνοιτο, ἀλλὰ μὴ μόνον δοκοίη. 20, 27. iungitur c. φύσει. b) *natura*. O. 10, 5. σῶμα ὑγιαῖνον — καὶ διὰ ταῦτα τῷ ὄντι εὔχρως ἔσομαι. c) *certo, ſine controuerſia*. Π. 3, 3, 24. p. 193. τοὺς ἀγαθοὺς — εὐδαιμονεστάτους τῷ ὄντι νομίζειν. 8, 1, 11. ἡγήσω τῷ ὄντι εἰς κάλλος ζῆν. Λ. 13, 5. Ιερ. 3, 5. O. 21, 8. Απολ. 1. Σ. 2, 24. Hinc eſt affirmantis in re dubia, E. 7, 2, 9. ¶ 45) τὰ ὄντα, *praeſentia*. Σ. 4, 47 εἰδέναι τά τε ὄντα, καὶ τὰ μέλλοντα. 2, 10. γυναικὶ τῶν οὐσῶν καὶ τῶν γεγενημένων καὶ τῶν ἐσομένων χαλεπωτάτῃ. ¶ 46) *quae quis poſſidet*. Απ. 2, 4, 2. οἰκίας — καὶ σκεύη κτωμένους, καὶ — τὰ ὄντα σώζειν πειρωμένους. O. 7, 15. Σ. 4, 40. Hinc *facultates, res familiaris*, Π. 3, 1, 2. 17. (vbi ſynon. χρήματα) 18. 20. 5, 2, 11. 8, 4, 15. (vbi ſynon. κτήματα) A. 7, 8, 12. Απ. 3, 4, 9. 3, 8, 10. O. 2, 3. 8, 10. 9, 18. 10, 3. quater. ¶ 47) In nonnullis extat ἂν εἶναι pro ἀνεῖναι. v. ἀνεῖναι. Sic εἶναι confunditur in var. lect. c. ἀνύειν, v. ſupra nr. 6. c. βιοτεύειν, v. nr. 3. c. γίγνεσθαι, v. n. 8. et γίγνεσθαι nr. 7. c. εἰδέναι, Απ. 4, 4, 5. μὴ εἶναι ὅποι ἂν ἐλθὼν — Stob. habet μὴ εἰδέναι — c. ἰέναι, v. nr. 30. b. d. omninoque ἰέναι nr. 13. a. Praeterea

terea confunduntur σὺ εἴην et εἰπύην ἔχοιμι, v. nr. 12. it. δὴ et δ' ἦν, v. n. 20. it. ἐσθῆς τινων et ἔστιν ὧν, v. nr. 36. it. οὕτως et ὄντος, v. nr. 40. it. ὃν et ἄν, v. γιγνώσκειν I, c. it. ἐστὶ et ἔτι. v. ἔτι nr. 9. it. ἦν et συνῆν, v. λόγος nr. 5. d. it. ἔσονται et νέονται. v. νεῖσθαι. it. εἰ ἐστιν et ἔνεστιν. v. ἐνεῖναι nr. 6. it. εἶναι et ἵνα. v. ἵνα nr. 2. it. ἔσῃ et ἴσθι. v. νικᾷν nr. 4. ¶ 48) Lusus est Αγ. 6, 6. ὅπου τε εἴη καὶ ὅπου ἴοι.

εἶναι, quod descendit ab εἶμι, siue ἰέναι, v. infra ἰέναι.

εἵνεκα, v. ἕνεκα.

εἰπεῖν, ¶ 1) *dicere*. a) Iungitur et permutatur c. λέγειν. Π. 2, 1, 3. εἰπεῖν λέγεται ὁ Κῦρος. Vbi λέγεται est sententiae obliquae, sed εἰπεῖν, vt infra saepius, refertur ad sententiam rectam. Neque tamen ab eo differre videtur. Nam Π. 1, 4, 20. 5, 1, 10. etc. λέγειν et εἰπεῖν inter se permutantur. Nisi quod εἰπεῖν pertinet ad verba, λέγειν ad sententiam. Cf. nr. 3. Differt autem a φάναι. Hoc enim eius est, qui loquitur; εἰπεῖν eius, de quo quis loquitur, vt Π. 1, 4, 13. εἰπέ μοι, ἔφη. Sic saepius, v. c. E. 3, 1, 22. 23. O. 4, 23. εἰπεῖν· τί λέγεις; φάναι. Cf. φάναι, quod etiam pleonastice interdum iungitur verbo εἰπεῖν, vt Π. 3, 1, 24. εἶπε, καὶ ἐπὶ πόσῳ ἂν ἐθέλοις, ἔφη, ἀκοῦσαι. In qua coniunctione ponitur interdum bis, vbi semel sufficiebat, Απολ. 10. οὕτως γνόντα αὐτὸν, ἔφη εἰπεῖν,— παρελθόντα εἰπεῖν. Leuncl. prius εἰπεῖν malit delere. Zeun. post prius εἰπεῖν ponit interpunctionem maiorem. Vnde etiam fortassis A. 7, 8, 1. in Cod. Eton. pro εἶπεν est ἔφη. Iungitur tamen aliis quoque verbis dicendi, Π. 1, 6, 12. p. 64. ἐπηρώτας ὧδέ πως· ἆρά γε, εἶπες, ὦ παῖ — Sic verbo φάσκειν. v. lit. d. b) Ponitur post verba mittendi, Π. 1, 4, 26. ἀποπέμψαι καὶ εἰπεῖν. 6, 1, 24. πέμπει — εἰπὼν ὅς ἦν. A. 7, 1, 20. E. 3, 2, 14. 17. v. πέμπειν et προειπεῖν. c) Iungitur, vt λέγειν, c. πράττειν, E. 2, 3, 11. Sic Απ. 2, 9, 3. ἱκανὸς εἰπεῖν τε καὶ πράττειν dicitur Archedemus, qui posset Critonem a sycophantis defendere. Verbo ποιεῖν iunctum construitur Attice c. duobus accusatt. Απ. 2, 2, 9. αὐτὴν οὐδ' εἶπα οὐδ' ἐποίησα οὐδέν. d) Alias construitur non solum c. dat. pers.

v.

(v. supra et infra) sed etiam c. acc. pers. et inf. E. 1, 6, 6. εἰπὼν ἀθλιωτάτου, εἶναι τοὺς Ἕλληνας. Vbi sequitur Φάσκων. c. πρὸς et acc. pers. Π. 1, 4, 13. εἴποι πρὸς τὸν πάππον. 6, 1, 23. Insuper c. ὡς et opt. E. 4, 1, 12. εἶπε πρὸς τὸν Ἀγησίλαον, ὡς οἴοιτο — Sed Π. 2, 2, 1. p. 102. εἶπε πρὸς ἑαυτὸν est: *ita conquestus est de fortuna, vt neminem alloqueretur, quanquam multi audiebant.* c. ὅτι et indic. E. 1, 7, 2. c. ὅτι et opt. Π. 1, 3, 13. 1, 4, 25. 2, 3, 7. E. 3, 3, 9. extr. 3, 5, 17. 4, 2, 2. 4, 5, 9. Cf. omnino ὅτι nr. 3. et infra nr. 8. extr. c. ὅτι et acc. c. inf. E. 3, 4, 5. εἶπεν, ὅτι αὐτονόμους τὰς — πόλεις εἶναι. v. ὅτι l. l. Etiam c. inf. et intellecto nominat. A. 7, 2, 17. εἶπεν — εἰδέναι. c. ὡς et ὅτι simul, sequ. opt. E. 3, 2, 5. Cf. ὅτι l. l. Dualis εἰπέτην est Π. 3, 1, 24. ¶ 2) c. ὑπέρ, Π. 2, 1, 5. Κύρῳ συμβουλεύσω τι εἰπεῖν ὑπὲρ ἡμῶν, *nostro loco.* Sed *defendere,* E. 1, 7, 10. p. 59. τοσοῦτον ἔχω εἰπεῖν ὑπὲρ ἀμφοτέρων. Contra c. κατὰ et gen. *accusare,* E. 2, 3, 18. in. πρῶτον μνησθήσομαι, ὃ τελευταῖον κατ' ἐμοῦ εἶπε. ¶ 3) *orationem habere.* A. 3, 1, 31. μετὰ τοῦτον εἶπε Χειρίσοφος. E. 1, 6, 6. ἐκκλησίαν ἀθροίσας — τάδε εἶπεν. 2, 3, 18. in. ταῦτ' εἰπὼν ἐκαθέζετο. §. 19. 2, 4, 11. 30. 3, 4, 9. 10. 3, 5, 9. 6, 3, 7. oratores dicuntur καλῶς εἰπεῖν. 7, 1, 1. Πατροκλῆς εἶπε τὸν λόγον τόνδε. cf. ἀναθορυβεῖν. Hinc ¶ 4) *ad concionem vel senatum referre.* Π. 6, 4, 5. p. 394. εἴ τις εἰπεῖν τι βούλεται, λεξάτω. E. 1, 7, 2. it. §. 5. vbi Leuncl. vertit *recitare.* it. c. εἰς, A. 5, 6, 23. οὐδὲν ἂν τούτων εἴποι εἰς τὴν στρατιάν. ¶ 5) *respondere.* Π. 1, 4, 12. οἱ παῖδες εἶπον· πονηρὸν λέγεις τὸ πρᾶγμα. §. 27. 28. etc. E. 3, 3, 9. ἐρομένου δὲ — ἴθι, εἶπον — c. dat. pers. et πρὸς sequente acc. rei, A. 1, 6, 9. πρὸς ταῦτα Κῦρος εἶπε τοῖς παροῦσιν. it. sine dat. E. 3, 4, 5. πρὸς ταῦτ' εἶπεν ὁ Τισσαφέρνης. Sed Aπ. 4, 4, 7. ἔχειν εἰπεῖν, πρὸς ἃ — οὐδεὶς δύναιτ' ἂν εἰπεῖν, est pro ἀντειπεῖν, quod ipsum reponi volebat vir doctus in Obs. Misc. Vol. III. p. 430. non improbante Ernestio. Sed Hindenb. defendit εἰπεῖν. Et saepe sic est *respondere,* v. c. Π. 2, 2, 10. ὁ Κῦρος εἶπε πρὸς τοῦτο. §. 17. ἐκεῖνος πρὸς

πρὸς τοῦτο εἶπε. etc. ¶ 6) *interrogare*. Π. 1, 3, 14. εἰπεῖν — πῶς μαθήσῃ; 1, 4, 27. εἰπεῖν, ἐμὲ μόνον οὐ γινώσκεις; — τί δὲ, εἰπεῖν τὸν Κῦρον, ἢ καὶ σὺ συγγενὴς εἶ; Hinc in margg. legitur alicubi pro ἤρετο. v. ἔρεσθαι nr. 1. ¶ 7) *docere*. c. inf. et περὶ, Ιπ. 2, 5. περὶ πωλείας ἀρκεῖν μοι δοκεῖ τῷ ἰδιώτῃ εἰπεῖν τοσαῦτα πράττειν. Sine inf. Ιπ. 4, 13. ἵνα δὲ καὶ — περὶ τῆς τροφῆς εἴπω. ¶ 8) *iubere*. c. acc. rei, E. 3, 5, 8. p. 180. οὐ γὰρ ἡ πόλις ἐκεῖνα ἐψηφίσατο, ἀλλ' εἷς ἀνὴρ εἶπεν. c. dat. perf. et inf. Π. 1, 4, 18. εἶπεν αὐτῷ μένειν. 2, 4, 16. εἶπε τῷ ἄρχοντι παρεῖναι. 3, 3, 8. εἶπεν αὐτοῖς ἀπιέναι. 6, 1, 19. 7, 3, 5. τοὺς εὐνούχους ἐκέλευσε ἀποστῆναι, τῇ δὲ τροφῷ εἶπε παραμένειν. Αγ. 8, 3. E. 1, 1, 8. 1, 4, 2. 1, 6, 6. 3, 2, 13. v. εἰς nr. 16. Αγ. 1, 30. 31. et E. 3, 4, 22. 23. 4, 5, 8. 6, 2, 2. 7, 4, 4. c. acc. perf. et inf. Π. 2, 4, 16. εἶπεν ἀπέχοντας δειπνοποιεῖσθαι. 3, 3, 19. εἶπεν ἀπιόντας ἀριστᾷν. A. 4, 2, 11. προσελθόντας — θέσθαι τὰ ὅπλα εἶπεν. E. 5, 2, 20. εἰπὼν μηδένα παριέναι. c. dat. et acc. eiusd. perf. Π. 1, 4, 28. εἰπεῖν αὐτῷ ἀπιόντα θαῤῥεῖν. E. 2, 1, 17. εἶπε τοῖς ἑπομένοις — ἀποπλέοντας ἄρχειν. O. 9, 10. εἴπομεν αὐτῇ διδόναι — καὶ μεμνῆσθαι — καὶ ἀπολαμβάνουσαν κατατιθέναι. Paulo aliter c. ſolo inf. A. 1, 3, 14. εἶπε — στρατηγοὺς ἑλέσθαι, np. δεῖν, *dixit eligendos eſſe*. 4, 5, 3. εἶπε σφαγιάσασθαι. E. 1, 7, 8. εἰπόντος Λυκίσκου, καὶ τούτους — κρίνεσθαι. Sed in his etiam verti poteſt *iubere*. Sic E. 3, 4, 4. ἐκέλευον μὴ θύειν, vbi margg. εἶπον. Non vero ſic vertere licet c. ὅτι et opt. Π. 5, 3, 19. Κῦρος εἰπὼν τῷ Χρυσάντᾳ, ὅτι ἐπὶ τῇ ὁδῷ ἐπιμένοι. Nam ἐπιμ. non ad Chryſantam referendum eſt, ſed ad Cyrum. ¶ 9) *poſtulare, imperare*. Π. 3, 1, 24. τὰ χρήματα ὧν εἶπε διπλάσια. — ὅσα εἶπε λαβών. ¶ 10) *nominare*. Αγ. 2, 12. E. 4, 3, 12. Ἀγησίλαον ἀνδρεῖον ἔξεστιν εἰπεῖν. Απολ. 15. Σ. 3, 5. εἰπεῖν τὴν τέχνην, δι' ἧς — ἀπεργάζομαι. vbi tamen poteſt acc. abſolutus eſſe, vt εἰπεῖν ſit ſimplic. *dicere*. ¶ 11) Notamus formulas a) obiiciendi: εἴποι τις ἂν vel εἴποι δ' ἄν τις, A. 7, 6. 16. Αθ. 1, 6. 7. 15. E. 7, 3, 7. p. 477. it. εἰπάτω τις, Αθ. 3, 6. it. τάχ' οὖν εἴποις ἄν, Π. 5, 4, 16. p. 318. vbi

vbi marggg. εἴποι τις ἄν. it. εἴποιτε ἄν, A. 7, 6, 13. it. c. ἴσως, Π. 7, 5, 17. ἴσως ἂν οὖν εἴποι τις. Ἱερ. 1, 13. εἴποις οὖν ἂν ἴσως σύ. Ἀπ. 1, 2, 17. ἴσως οὖν εἴποι τις ἂν πρὸς ταῦτα. §. 19. ἴσως οὖν εἴποιεν ἂν πολλοί. Contra A. 1, 9, 8. οὐδέ τοῦτ' ἂν τις εἴποι. b) exaggerandi: Ἀγ. 9, 3. οὐδ' ἂν εἴποι τις, ὅσα πραγματεύονται, *nemo possit oratione comprehendere.* c) disputationem finiendi: Π. 5, 5, 10. p. 333. ἵνα δὲ εἴπω τὸ μάλιστα — ἐμφερές. d) concedendi: E. 7, 1, 3. οὐκ ἄρτι ἔλεγες ὡς ἥκεις — ; εἶπον ταῦτα, *recte.* e) ad alia transeundi: Π. 4, 2, 20. v. συνειπεῖν. 4, 4, 3. ὁ μὲν ταῦτα εἶπεν. οἱ δὲ — E. 4, 1, 15. f) ὡς εἰπεῖν, *parum abest, fere,* E. 7, 2, 2. O. 3, 4. 12, 8. v. Raphel. ad Hebr. 7, 9. Sic Λ. 9, 2. ὡς ἀληθὲς εἰπεῖν, *vere dici potest.* it. ὡς ἐν βραχεῖ εἰπ. et ὡς συνελόντι εἰπεῖν, *vt breuiter dicam.* v. in βρ. et συναιρεῖν. ¶ 12) Ἱπ. 8, 5. pro ἵνα εἴπῃ all. legunt ἀπείπῃ, all. ἐλλείπῃ. De alia var. lect. v. supra nr. 6. et 8. it. λέγειν nr. 1. d. it. προειπεῖν nr. 1.

εἴ περ, εἴ πη, εἴ που, εἴ πως, v. εἰ nr. 20. sqq.

εἴργειν (et εἵργειν), ¶ 1) *arcere.* Phauorin: εἴργω, τὸ κωλύω, ψιλοῦται· εἵργω δὲ, τὸ εἰς εἱρκτὴν ἐμβάλλω — δασύνεται. De constructione v. omnino Thom. Mag. A. 3, 1, 9. ἐφοβεῖτο — μὴ οὐ δύναιτο ἐκ τῆς χώρας ἐξελθεῖν — ἀλλ' εἴργοιτο πάντοθεν ὑπὸ τινῶν ἀποριῶν. 3, 3, 10. τούτους εἴργειν, ὥστε μὴ δύνασθαι βλάπτειν ἡμᾶς. E. 6, 4, 27. c. inf. sine negatione, E. 7, 2, 13. ὥστε γὰρ τὴν σύντομον ἀφικέσθαι ἡ φάραγξ εἶργε. Leuncl. et Well. inserunt οὐ ante τὴν συντ. c. gen. E. 1, 1, 25. τοὺς — Ἀθηναίους εἴργειν τῆς γῆς. 2, 2, 5. 7, 1, 2. p. 438. εἰ καὶ θαλάττης εἴργοιντο. 7, 2, 17. c. ἀπὸ, A. 6, 3, 5. ἀπὸ τοῦ ὕδατος εἶργον αὐτούς. Λ. 2, 13. de quo loco cf. ἐραστής n. 1. 12, 4. Ἀπ. 1, 2, 20. Σ. 8, 19. c. ἐκ, A. 6, 6, 9. extr. εἰρξόμεθα (med. pro pass.) ἐκ τῶν Ἑλληνίδων πολεων. Ἱερ. 4, 5. εἴργειν ἐκ τῶν ἱερῶν. ¶ 2) *vetare.* Π. 2, 3, 5. p. 119. ἐποίουν τοῦτο κωλυόμενος — ὥσπερ καὶ ἄλλα ἐστίν, ἃ εἰργόμενος — πράττειν ἠναγκαζόμην. ¶ 3) εἴργεσθαι legitur pro φείδεσθαι. v. φείδ. nr. 6. ¶ 4) Editur pro εἵργειν, *in carcerem coniicere.* Λ. 8, 4. Ἔφοροι ἱκανοὶ — ἄρχοντας καταπαῦσαι καὶ εἶρξαι

ξαι γε. Cod. Lipſ. ſolus habet εἶρξαι. E. 1, 1, 6. Ἀλκιβιάδην — ξυλλαβὼν εἶρξεν ἐν Σάρδεσι. Melius Steph. et Mor. εἶρξεν. 1, 2, 9. αἰχμάλωτοι — εἰργμένοι τοῦ Πειραιῶς ἐν λιθοτομίαις. Ita etiam Steph. Sed Mor. εἰργμ. Sic cum Steph. ſcripſimus E. 4, 8, 16. εἶρξε. In ſqq. eſt συνειληΦώς. 5, 2, 22. εἰργμένον. 5, 4, 8. εἶρξαι. 7, 4, 37. οἱ εἰργμένοι. In quibus locis omnibus Welſ. edidit ſine aſpiratione. Sic quoque ſcribendum videtur E. 5, 3, 22. οἷς ἠπίστει εἶρξας Φυλάττειν. quanquam etiam Steph. habet εἶρξας. Sed 5, 4, 56. omnes edidere τούτους εἶρξε ἐν τῇ ἀκροπόλει.

εἰργμοφύλαξ, (poet. Port.) *carceris cuſtos.* E. 5, 4, 8. Sed nos cum Steph. ſcripſimus εἰργμοΦ.

εἰρημένος v. in ἐρεῖν.

εἰρήνη, *pax.* a) Π. 7, 4, 4. εἰρήνης καὶ εὐΦροσύνης πάντα πλέα ἦν. E. 4, 8, 15. ἡ εἰρήνη ἐγένετο ἀτελής. Cf. βέβαιος et δίκαιος. b) c. ἐν, Π. 6, 1, 12. ἐν πολλῇ εἰρήνῃ βιοτεύειν. cf. ἄγειν. Cum variis verbis, v. c. c) ἄγειν. v. ibi nr. 24. d) c. ἀποτρέπειν. v. ibi. e) c. δεῖσθαι, E. 2, 2, 8. 4, 8, 14. ὅτι εἰρήνης δεόμενος ἥκοι τῇ πόλει πρὸς βασιλέα. f) c. δέχεσθαι, E. 2, 2, 13. 5, 1, 28. 6, 3, 7. g) c. διαπράττεσθαι, E. 6, 3, 4. p. 382. *conficere.* Sed aliter Πο. 5, 5. δι' εἰρήνης διαπράττειν, *pace, non bello, conſequi.* h) c. ἐπιθυμεῖν, E. 5, 1, 26. pro quo ibid. eſt: εἰς τὴν εἰρ. πρόθυμοι ἦσαν. i) c. ἔχειν, *ſeruare.* E. 3, 4, 6. v. lit. p. Legitur etiam c. var. lect. ἄγειν, vbi vid. l. l. k) c. καταλείπειν, *regionem pacatam* ſ. *illaeſam relinquere,* A. 7, 7, 20. vbi oppon. μένειν ὡς ἐν πολεμίᾳ. l) c. καταπέμπειν, E. 5, 1, 27. *formulam* ſ. *leges pacis mittere.* cf. καταπ. m) c. παρέχειν, O. 4, 10. n) c. ποιεῖν, Π. 3, 2, 6. εἰρήνην ποιῆσαι Ἀρμενίοις καὶ Χαλδαίοις, *inter Armenios et Chaldaeos pacem conciliare.* it. §. 8. 7, 4, 3. it. ſine dat. Αγ. 1, 7. πειράσεσθαι εἰρήνην ποιῆσαι, np. inter regem et Graecos. E. 6, 3, 3. εἰρήνην ποιῆσειν, inter ciues et Lacedaemonios. Sed o) εἰρήνην ποιεῖσθαι eſt *pacem cum ſuo hoſte facere.* E. 4, 6, 2. 6, 2, 1. 6, 3, 2. 4. 6. p. 388. §. 9. 7, 4, 11. vbi ſunt genitiui conſequ. εἰρήνην τῶν ἄλλων πεποιημένων. Sic c. ἐπὶ conditionis, E. 2, 2, 12. ἐποιοῦντο εἰρήνην, ἐΦ' ᾧ

ῷ — ἕπεσθαι. §. 13. ἐφ' οἷς οἱ Λακεδαιμόνιοι ποιοῖντο τὴν εἰρήνην. 3, 2, 15. et c. dat. E. 2, 2. 9. Λακεδαιμονίοις — ἐφ' οἷς προεκαλοῦντο, εἰρήνην ποιεῖσθαι. c. πρὸς, E. 4, 7, 1. εἰρήνην πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς ἐποιήσαντο. 4. 8. 12. πειρᾶσθαι εἰρήνην τῇ πόλει ποιεῖσθαι πρὸς βασιλέα. Hic videtur ποιεῖσθαι eſſe pro ποιεῖν, niſi quod pax ad ipſum quoque Antalcidam pertinet. Sed aliter c. μετὰ, E. 7, 4, 7. μετὰ τῶν βουλομένων ποιησόμενοι τὴν εἰρήνην, tam ipſi quam illi. p) c. πράττειν, *ſeruare.* E. 3, 4, 6. ἐπὶ τούτοις ὤμοσε — ἦ μὴν πράξειν ἀδόλως τὴν εἰρήνην. Paulo poſt eſt: ἐμπεδώσειν τὰς σπονδὰς, et deinde: ἀντὶ τοῦ εἰρήνην ἔχειν, pro quo Aγ. 1, 11. ἀντὶ τοῦ εἰρήνην πράσσειν, quod Leuncl. non recte vertit *pacem procurare* et *conficere*, np. ap. regem. Nam hoc eſt ποιεῖν. q) c. τυγχάνειν, *impetrare*, E. 7, 4, 7. εἰ τύχοιεν ἂν εἰρήνης. r) c. χρῆσθαι, h. e. δέχεσθαι, E. 5, 1, 22. s) Pro πρὸ τῆς εἰρήνης, *ante pacem factam*, Πο. 4, 40. all. habent π. τ. εἰρημένης, et intelligi volunt εἰσφορᾶς. Incommode.

εἰρηνικὸς, *ad pacem ſpectans.* O. 1, 17 εἰρηνικαὶ ἐπιστῆμαι, *artes pacis*, opp. πολεμικαῖς. Sic 6, 1. τὰ εἰρηνικὰ ἔργα. Intelligitur inprimis agricultura. Pollux 7, 159. memorat τὰς εἰρηνικὰς τέχνας.

εἰρηνικῶς, *pacate, non hoſtium more.* E. 3, 1, 19.

εἰρηνοποιὸς, *pacificus.* Ita E. 6, 3, 4. p. 382. dicuntur legati, qui pacem conciliant.

εἰρηνοφύλαξ, *pacis cuſtos.* Πο. 5, 1. εἰρηνοφύλακες Athenis creandi.

εἱρκταὶ, ¶ 1) *loca clauſa, ſepta.* Π. 3, 1, 11. ἃ ἐνόμιζεν ἑαυτῷ ἐχυρὰ χωρία — ταῦτα εἱρκτὰς αὐτῷ ἔλαθες προκατασκευάσας. vbi Cod. Guelf. εἱρκτ. Hinc ¶ 2) Morus explicat *muri* E. 4, 7, 7. περὶ τὰς εἱρκτὰς στρατευομένου αὐτοῦ. Leuncl. cum Brodaeo rectius vertit *Irctae*, Goldhagen *Erktä*, vt ſit nomen loci prope Argos. Et Schneidero quoque loci alicuius nomen videtur latere. Philelph. *ergaſtula*. Fr. Port. intelligi putat *loca ſuburbana.* ¶ 3) Eleganter ita dicuntur *gynaecea*, vbi feminae qs. clauſtro a maribus remotae ſeruantur. v. Raphel. ad 1 Theſſal. 4, 6. Aπ. 2, 1, 5. οἱ μοιχοὶ

μοιχοὶ εἰσέρχονται εἰς τὰς εἱρκτὰς, εἰδότες ὅτι κίνδυνος. Vterque Portus et Ernest. interpretantur *domus alienas.*

εἰς (in Ἑλλ. fere ſemper ἐς), ¶ 1) *in, ad.* c. acc. Π. 5, 4, 11. ἀπῆλθον εἰς τὴν Γαδάτα, np. χώραν. A. 1, 2, 2. Aπ. 4, 2, 1. etc. v. ἀφικνεῖσθαι, βάπτειν, γίγνεσθαι, εἰπεῖν nr. 4. ἐξέρχεσθαι, ἥκειν, ἰέναι, προσίεσθαι, στρατεύεσθαι, et ſimilia. Refertur ad duo nomina, A. 4, 6, 17. κατέβησαν εἰς τὸ πεδίον καὶ κώμας. Sed 2 codd. habent καὶ εἰς κώμας. 6, 3, 9. παρέπεμψε εἰς τὰ πλάγια καὶ τὰ ἄκρα. vbi all. ante τὰ ἄκρ. inſerunt εἰς, quod placet Brodaeo. 7, 1, 7. ὃς ἂν μὴ παρῇ εἰς τὴν ἐξέτασιν καὶ τὸν ἀριθμόν. Cod. Par. εἰς τὸν ἀρ. ¶ 2) Attice genitiuo iungitur (v. Gregor. de dialectis p. 19. ibique Koen.), omiſſo nomine οἶκον, vel ſimili. Sic Act. 2, 27. εἰς ᾅδου. vbi v. interpp. et quos laudat Reitz. ad Lucian. T. I. p. 827. Moeris p. 153. εἰς Διονυσίου, Ἀττικῶς· πρὸς Διονύσιον, Ἑλληνικῶς. Π. 2, 3, 5. p. 118. εἰς οὐδενὸς διδασκάλου φοιτήσαντα. Λ. 2, 1. E. 5, 4. 6. εἰς ἑνὸς τῶν διακόνων ἐξέπεμψεν αὐτοὺς, quod tamen Stephano diſplicebat. Nos intelligimus cellam, cubiculum. 6, 5, 30. προσῆλθον — εἰς Γαιαόχου, np. ναόν. Cf. διδάσκαλος. ¶ 3) c. nominibus gentium indicat ſimul locum, in quo illae verſantur, ſ. regionem. v. Bergler. ad Alciphr. p. 20. et Doruill. ad Charit. p. 401. Π. 1, 5, 1. ἀπελθὼν εἰς Πέρσας, *in Perſidem.* §. 7. p. 56. ἴτε εἰς Μήδους. Cod. Guelf. ἐς M. 2, 1, 1. εἰς Πέρσας ἀπῄει. Cod. Guelf. εἰς πόλιν, quod pro gloſſemate habetur. §. 2. p. 89. πέμπειν εἰς Πέρσας. 5, 1, 11. εἰς Πέρσας ὅτε ἀπῄεις. 6, 1, 23. οἴχεται εἰς τοὺς πολεμίους, *in terram hoſtium.* 6, 2, 2. 8, 5, 10. A. 1, 3, 5. 4, 7, 1. 5, 5, 1. ¶ 4) c. inf. et μὴ, *quominus, ne.* Π. 1, 4, 5. οὐκ ἀπεδίδρασκεν — εἰς τὸ μὴ ποιεῖν. Hinc A. 7, 8, 12. pro ὥστε μὴ — φοβεῖσθαι, all. habent εἰς τὸ μὴ φοβ. it. ſine μὴ, Aπ. 3, 6, 2. v. λέγειν nr. 1. d. ¶ 5) *apud.* A. 6, 3, 15. συμμῖξαι εἰς Κάλπης λιμένα. etc. v. ἐπιφαίνεσθαι. ¶ 6) *vsque ad.* A. 1, 2, 22. ὄρος αὐτὸ περιέχει — πάντῃ ἐκ θαλάττης εἰς θάλατταν. §. 25. ἐν τῇ ὑπερβολῇ τῶν ὀρῶν τῶν εἰς τὸ πεδίον, np. καθηκόντων. 6, 4, 2. τὸ εἰς τὴν

τὴν θάλατταν καθῆκον. Σ. 8, 18. χρώμενοι εἰς γῆρας διατελοῦσι. Cf. θάλαττα. ¶ 7) *inter*. Απ. 1, 1, 14. ἐξιτητέον εἰς ἀνθρώπους. Saepe ſic eſt poſt verba c. ἐκ compoſita, quae vid. Cf. λέγειν nr. 1. d. Paulo aliter Απ. 2, 1, 7. εἰς τοὺς ἀρχικοὺς τάττομεν, pro quo ibid. τάττω εἰς τὴν τῶν ἄρχειν βουλομένων τάξιν. (v. τάττειν nr. 2.) 4, 2, 39. bis. Sic §. 17. εἰς τὸ αὐτὸ θετέον, vbi ſaepius eſt πρός. ¶ 8) *aduerſus*. Π. 2, 2, 1. p. 101. ὁποῖοι μέν τινες ἔσονται εἰς τοὺς πολεμίους. A. 4, 2, 5. ἴεντο εἰς τοὺς ἀνθρώπους. 4, 5, 14. ἔδραμον εἰς τοὺς πολεμίους. E. 7, 4, 34. ἔγκλημα εἰς τοὺς θεούς. All. πρὸς τ. θ. Απ. 3, 14, 4. νομίσας — εἰς αὐτὸν εἰρῆσθαι. vbi poteſt etiam verti *de*. cf. λέγειν nr. 1. στρατεύειν et στρατεύεσθαι. ¶ 9) *ſecundum*. Π. 8, 1, 11. τῷ ὄντι εἰς κάλλος ζῆν. Witter. ad Thom. Mag. in v. εἰς τάχος comparat cum forma εἰς κάλλος γράφειν, h. e. καλῶς. cf. nr. 15. Sed magis placet: *ad honeſti et decori normam*. Αγ. 9, 1. τῷ εἰς κάλλος βίῳ (Hutch. intelligit διοικηθέντι) opp. αἰσχρουργία. ¶ 10) *pro*. vel facit periphraſin datiui. Π. 3, 3, 5. εἴ τι που καλὸν ἴδοι εἰς τὴν στρατιάν. A. 1, 2, 27. 3, 3, 12. τοὺς ἵππους εἰς ἱππέας κατασκευάσωμεν. E. 4, 2, 4. ὅπλα ἐς τὴν στρατιὰν κατεσκευάσθη. 5, 2, 13. πέμπειν ἐς τοὺς μυρίους ξύνταγμα ἐς ἑκάστην πόλιν. Hic alterum ἐς explicant: *pro cuiusuis vrbis facultatibus*. Sed vterque Portus hoc ἐς vult deleri, Morus vncinis incluſit, Leunclau. vertit *ad*. O. 2, 4. v. ἱκανὸς nr. 1. 4, 5. εἰς ὁπόσους δεῖ διδόναι τροφήν. Sic A. 1, 3, 3. et 7, 7, 23. εἰς τὸ ἴδιον, *in meos vſus*. Sic distributiue, Π. 4, 5, 18. λαβεῖν ἵππους εἰς τάξιν ἴσους ἑκάστοις, *pro ſingulis manipulis*. ¶ 11) *quod attinet ad*. v. c. διαφέρειν εἴς τι. v. διαφέρειν nr. 5. πιστεύειν εἴς τι. v. πιστεύειν nr. 4. Π. 5, 4, 6. εἴς γε τὸ ἴδιον. Leunclau. *priuatim*. Sed melius videtur: *quod quidem ad te ipſum attinet*, vel *in priuatis quidem rebus tuis*. A. 2, 6, 17. οὐδεὶς — ἐς Φιλίαν αὐτοὺς ἐμέμφετο. 4, 1, 19. v. ἄξιος nr. 8. d. Αγ. 4, 1. v. δικαιοσύνη n. 2. Λ. 2, 15. v. ἀφροδίσια. 11, 1. καὶ εἰς τὰς στρατιὰς — ἐμηχανήσατο. Αθ. 1, 5. ἀκρίβεια πλείστη εἰς τὰ χρηστά. E. 7, 4, 30. καταφρονούμενοι εἰς τὰ πολεμικά. Απ. 3,

3, 5, 1. ἐνδοξοτέραν τὴν πόλιν εἰς τὰ πολεμικά. O. 18, 1. δίδασκέ με εἰς τοῦτο (h. e. τοῦτο) — εἰς τοῦτό, *hoc in genere*, ταυτὰ ἐμοὶ ἐπιστάμενος. 19, 12. τί ἂν ἀποδοκιμάσαις εἰς τὰς Φυτείας. Mosche accipit pro ἐν ταῖς Φυτείαις. Σ. 4, 15. ἐλευθεριωτέρους εἰς χρήματα, Φιλοπονωτέρους δὲ ἐν κινδύνοις. Sic ab initio sententiae: Π. 5, 4, 12. εἰς τὴν τοῦ καρποῦ κομιδὴν, — ὁ κρατῶν κομίσεται. All. intelligunt de tempore, quo fructus colliguntur, coll. nr. 12. Π. 8, 8, 4. εἰς γε μὴν χρήματα, τῇδε ἀδικώτεροι. Mosche ad O. 19, 12. iungit potius εἰς cum ἀδικώτ. A. 1, 9, 10. εἰς γε μὴν δικαιοσύνην, εἴ τις αὐτῷ Φανερὸς γένοιτο ἐπιδείκνυσθαι βουλόμενος. (vbi Hutch. dicit, intelligenda esse verba τὰ ἥκοντα vel ἀνήκοντα, vt §. 13. κόσμον — ἢ ὡς εἰς πόλεμον ἢ ὡς εἰς καλλωπισμόν.) Sed Mosche l. l. εἰς δικ. dictum putat pro ἐν δικαιοσύνῃ. Λ. 11, 3. E. 6, 4, 8. εἰς τὴν μάχην πάντα τἀναντία τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐγένετο. it. post articulum, Π. 8, 3, 4. ἐπεμελεῖτο τῶν εἰς τὴν ἐξέλασιν. A. 1, 9, 8. τῶν εἰς τὸν πόλεμον ἔργων — Φιλομαθέστατον εἶναι. vbi Hutch. p. 91. dicit, plene legi ap. Aeschin. dial. 2, 2. τὰ εἰς πλοῦτον ἥκοντα. Alias dicitur τὰ πρὸς s. ἀμΦὶ τὸν πόλεμον. v. ἀσκεῖν nr. 1. b. E. 6, 2, 20. τῶν εἰς ναυμαχίαν ἀνεπιστήμονες. O. 9, 6. τὸν κόσμον τὸν εἰς ἑορτὰς — ἐσθῆτα τὴν εἰς ἑορτάς. ¶ 12) c. nominibus temporis: *circa*. Saepe de futuro. Pollux 1, 66. Φιλοτιμότερον (h. e. elegantius), προστιθέναι τὴν εἰς πρόθεσιν ταῖς ἐπιούσαις ἡμέραις, οἷον, εἰς αὔριον, εἰς τὴν ἐπιοῦσαν, καὶ εἰς ἡμέραν γ΄ (h. e. τρίτην), etc. Cf. sect. 67. Π. 1, 4, 16. ἐπεθύμησε θηρᾶσαι εἰς τοῦτον τὸν χρόνον. Vertunt *id temporis*: quod Stephano non placet, quia agitur de tempore nuptiarum, quae futurae erant. 1, 5, 7. p. 52. ὅπως — εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον εὐΦραίνωνται. 3, 1, 24. προεῖπε τοῖς ἑαυτοῦ — εἰς τρίτην ἡμέραν παρεῖναι. 5, 3, 4. ἥκετε εἰς τὴν τριακοστὴν ἡμέραν. Sed omisso nomine ἡμ. §. 14. εἰς τρίτην δειπνήσω. Vtra sit Attica forma, dissentire videntur Thomas p. 175. et Moeris, p. 152. quorum v. interpp. cf. ἡμέρα. Π. 5, 4, 10. p. 313. οὐκ εἰς μακρὰν, *breui*. §. 12. vid. nr. 11. 8, 4, 12. δώσω —. πότε; εἰς τριακοστὸν ἔτος.

A. 1, 7, 1. εἰς τὴν ἐπιοῦσαν ἕω ἥξειν βασιλέα. Λ. 11, 1. τὰ ἔτη, εἰς ἃ δεῖ στρατεύεσθαι, vbi eſt fere pro ἐν. E. 3, 5, 6. παρέσεσθαι ἐς ῥητὴν ἡμέραν. §. 18. ἐς τὴν αὐτὴν ἡμέραν παρέσεσθαι. 6, 4, 30. εἰς τὸν περὶ τὰ Πύθια χρόνον. Vbi τὸν in nonnullis male omittitur. Aπ. 1, 2, 8. εἰς τὸν πάντα βίον. cf. χρόνος. O. 7, 36. ἡ εἰς τὸν ἐνιαυτὸν κειμένη δαπάνη εἰς τὸν μῆνα δαπανᾶται, vbi prius ad futurum ſpectat, alterum ad praeſens. Nam non ſemper eſt de futuro. Sic A. 2, 3, 13. εἰς τὴν ὑστεραῖαν οὐχ ἧκεν. 4, 1, 12. 5, 3, 11. θήραν ἐποιοῦντο εἰς τὴν ἑορτὴν, np. quotannis. Ιερ. 5, 2. τῆς εἰς τὸ παρὸν ἐξουσίας ἕνεκα. Sic Λ. 9, 2. σώζεσθαι εἰς τὸν πλείω χρόνον, eſt de tempore indefinito. cf. ἑσπέρα et νύξ. it. c. aduerb. K. 13, 7. εἰς ἀεί. Cf. nr. 16. ¶ 13) c. nominibus numeri, vel cum vel ſine articulo: *circiter*. Cf. ἔτος. Π. 2, 1, 2. p. 87. et 88. ſaepe. vt: ἱππέας εἰς ὀκτακισχιλίους ἄγειν — ἱππέας εἰς ἑξακισχιλίους, vbi εἰς deeſt in Cod. Guelf. 3, 1, 19. ἱππεῖς εἰς ὀκτακισχιλίους, πεζοὶ εἰς τέτταρας μυριάδας. 6, 1, 26. συντελεῖν εἰς τὰ ἑκατὸν ἅρματα. 6, 2, 4. quater. §. 5. p. 363. ἀριθμὸν εἰς δώδεκα μυριάδας. A. 1, 1, 10. 1, 8, 3. 3, 3, 12. εἰς διακοσίους — εἰς πεντήκοντα. 6, 4, 16. 7, 3, 26. 7, 7, 31. 7, 8, 6. 8. vbi etiam eſt ὡς. it. c. ὡς, E. 4, 1, 9. ξυνέδραμον ὡς ἐς ἑπτακοσίους — κατέβαλον ὡς ἐς ἑκατόν. cf. ὡς n. 25. Hinc A. 4, 7, 6. ἄνθρωποι εἰς τοὺς ἑβδομήκοντα, all. ὡς ἑβδομ. 7, 3, 28. ὡς χίλια, Cod. Eton. εἰς χίλ. it. c. aduerb. Π. 7, 1, 2. εἰς τρὶς, vbi margg. καὶ τρίς. A. 6, 4, 11 13. Aliter de pretio. v. λογίζεσθαι nr. 1. ¶ 14) Ponitur pro ἐν. Π. 2, 1, 2. p. 87. ἔχοντα εἰς Καΰστρου πεδίον ἑξακισχιλίους ἱππεῖς. §. 6. καταθεὶς τὰ ὅπλα εἰς τὸ μέσον. Cod. Guelf. non habet εἰς τ. μ. 4, 1, 1. στὰς εἰς τὸ μέσον. A. 2, 2, 8. v. κατασκηνοῦν. §. 10. παρήγγειλε — εἰς τάξιν τὰ ὅπλα τίθεσθαι. 2, 5, 8. τετρωμένος εἰς τὴν γαστέρα. 3, 4, 7. Λ. 13, 9. ἀκούεται εἰς ἑκάστην τὴν ἐνωμοτίαν. Aθ. 1, 19. διὰ τὴν κτῆσιν τὴν ἐν τοῖς ὑπερορίοις, καὶ διὰ τὰς ἀρχὰς τὰς εἰς τὴν ὑπερορίαν. O. 7, 26. Ιπρ. 5, 7. εἰς τὸ ἄδηλον ἀποκρύπτων. Alia exempla v. in ἐπήκοος, καθέζεσθαι, καθίζειν, καθιστάναι, μέτωπον, ὁρμίζεσθαι, παρεῖναι. cf.

cf. Obſ. Miſc. Vol. VI. p. 276. et ſupra nr. 11. Referri huc poteſt Π. 2, 1, 2. p. 89. θώραξ περὶ τὰ στέρνα, γέῤῥον εἰς τὴν ἀριστερὰν, κοπὶς εἰς τὴν δεξιάν. ¶ 15) Facit periphraſin aduerbii. Π. 3, 1, 4. εἰς καιρὸν ἥκεις, h. e. εὐκαίρως. — 4, 5, 17. et 5, 2, 4. et Α. 2, 3, 12. εἰς δύναμιν, *pro viribus*. v. δύναμις nr. 2. Π. 2, 1, 9. et Απ. 3, 3, 4. εἰς τὸ δυνατὸν, *quantum fieri poteſt*. v. δυνατὸς n. 9. Α. 1, 8, 7. εἰς πλάγιον, *oblique*. Α. 4, 7, 2. et Σ. 1, 3. εἰς καλὸν, *opportune*. Α. 5, 6, 14. εἰς κοινὸν, *publice*. Vbi oppon. ἰδίᾳ. Α. 7, 1, 21. εἰς ἀφθονίαν, *copioſe*. Λ. 1, 2. εἰς τὰ ἔσχατα μάλα, *maximopere*. Ιερ. 11, 1. μᾶλλον εἰς τὸ δέον, *vtilius*. Ιππ. 3, 2. εἰς τάχος, *celeriter*. Κ. 7, 11. εἰς τὰ πολλὰ, *plerumque*. Steph. volebat ὡς τ. π. ¶ 16) Cum numeralibus indicat distributionem. De altitudine frontis in acie ſ. aciei a fronte vsque ad agmen extremum, Π. 2, 1, 13. ὁπότε εἰς ἕνα πορεύοιτο ἡ τάξις, *ſingulis ſingulos ſubſequentibus*. 2, 3, 9. παραγγείλας δύο εἰς ἕνα ἰέναι. Hutch. et Zeun. rectius delent hoc δύο. 5, 3, 16. p. 300. τοὺς ἑκατοντάρχους ἐν μετώπῳ. ὁ δ' ἑκατόνταρχος τὴν τάξιν (quae comprehendit 100 milites) ἀγέτω εἰς ἕνα. it. Π. 2, 3, 9. εἰς δύο ἄγειν τὸν λόχον, *binos, deux à deux*. 6, 3, 10. 7, 5, 8. Α. 2, 4, 14. Κλέαρχος ἡγεῖτο εἰς δύο. Hutch. ſupplet: τοῖς ἑαυτοῦ εἰς δύο τεταγμένοις. Ε. 3, 1, 19. 7, 4, 22. (vbi tamen intelligendum videtur de latitudine frontis.) it. Λ. 11, 4. εἰς τρεῖς, *ternos*, et εἰς ἕξ, *ſenos*. it. Π. 2, 3, 9. παρήγγειλεν εἰς τέτταρας, *quaternos*, ἄγειν τὸν λόχον — (ἄγειν in nonnullis deeſt) ὡς εἰς τέσσαρας ἴοι ὁ λόχος. 8, 3, 5. ἔστασαν τῶν δορυφόρων εἰς τετρακισχιλίους (hoc εἰς pertinet ad n. 13.) ἔμπροσθεν δὲ τῶν πυλῶν εἰς τέτταρας, *in quaternos explicati*, δισχίλιοι ἑκατέρωθεν. (Sic §. 6. ἤγοντο ταῦροι τῷ Διὶ — εἰς τέσσαρας, *quaterni*.) it. Ε. 3, 2, 13. εἶπε παρατάττεσθαι ἐς ὀκτὼ, *octonos*, Fr. Portus explicat de latitudine frontis. Sed iungitur etiam c. βάθει, altitudine, quando plures quam octo ſunt: Ε. 2, 4, 8. ἀντανέπλησαν τὴν ὁδόν· βάθος δὲ οὐ πλέον ἢ ἐς δέκα ἐγένοντο. Π. 2, 4, 3. εἰς δώδεκα τάττειν βάθος. Ε. 6, 4, 12. εἰς τρεῖς (all. τρὶς) τὴν

τὴν ἐνωμοτίαν ἄγειν — εἰς δώδεκα τὸ βάθος. vbi εἰς duplicem significationem habet. E. 4, 2, 7. ἐς ὁπόσους δέοι τάττεσθαι — ὅπως μὴ λίαν βαθείας τὰς φάλαγγας ποιούμεναι — §. 11. ἀμελήσαντες τοῦ ἐς ἐκκαίδεκα (np. τάττεσθαι) βαθεῖαν παντελῶς ἐποιήσαντο τὴν φάλαγγα. A. 7, 1, 15. ταττόμενοι — εἰς πεντήκοντα ἐγένοντο, *in quinquagenos*. Π. 6, 3, 8. ἔταττον εἰς ἑκατὸν πανταχῇ τὴν μυριοστὺν ἑκάστην. Hic est et de latitudine et de altitudine. §. 11. p. 383. εἰς τοσούτους τεταγμένοι, πρὸς οὕτω βαθείας φάλαγγας — τοὺς εἰς ἑκατὸν — ὁπλίτας εἰς μυρίους ἂν βουλοίμην τετάχθαι. 6, 4, 5. p. 392. 8, 3, 8. μύριοι εἰς ἑκατὸν πανταχῇ τεταγμένοι, tam a fronte, quam a lateribus. ¶ 17) Omittitur, a) in oppositione. Π. 8, 8, 7. ὥστε ἀρκεῖν αὐτοῖς — εἰς γυμνάσια τὰς θήρας. In multis deest εἰς. A. 2, 3, 9. τὰς βαλάνους τραγήματα ἀπετίθεσαν. Muret. frustra legi vult εἰς τραγ. v. Hutch. b) ante pronomina. Π. 1, 4, 4. ταῦτα προὐκαλεῖτο. 2, 4, 8. p. 131. εἰ εἰς τοιοῦτόν τι λαμβάνοιμι, ὃ (i. e. εἰς ὃ) μέλλει καὶ σοὶ δαπανηθὲν βέλτιον εἶναι. A. 7, 3, 2. ὅ τι τις ὑμῶν δεῖται. Σ. 2, 8. ὅσον ἔδει ῥίπτειν ὕψος. Cf. χρῆσθαι nr. 1. 2. c) aliter. A. 4, 3, 24. τὰ ἐναντία στρέψαντες ἔφευγον. Ιπ. 8, 6. τὰ κατάντη ἁμιλλώμενοι. Steph. inferi iubebat εἰς, Leuncl. ἐς. v. Bach. ad Agesl. 1, 29. qui ex Sophocle et Callimacho defendit lectionem τὸν Σαρδιανὸν τόπον ἐχώρησε. Sed εἰς additum extat E. 3, 4, 21. Cf. Zeun. Contra ¶ 18) redundat. Π. 2, 1, 4. v. χείρ nr. 1. r. Aliud exemplum est in v. ἄπειρος. ¶ 19) Confunditur a) c. ἀμφί, Π. 5, 2, 1. v. ἀμφὶ nr. 3. b) c. εἰ, A. 4, 5, 11. εἰ τὴν νύκτα, all. εἰς τ. ν. Cf. εἰ nr. 26. c) c. ἐπί, Π. 3, 2, 4. ἔθεον, ὥςπερ εἰώθασιν, ἐπ' αὐτούς. Cod. Guelf. εἰώθεσαν, εἰς αὐτ. quod praefert Zeun. quia sic est interdum εἰς. v. supra nr. 8. 4, 5, 7. ἐς τὸ τοῦ Κύρου στράτευμα. All. ἐπὶ τὸ φίλιον στρ. quod idem Zeun. praefert. 4, 6, 2. p. 257. βασιλεὺς ἐπὶ θήραν αὐτὸν παρακαλέσας. Cod. Guelf. εἰς θήρ. 5, 5, 1. ἥκειν ἐπὶ τὸ στράτευμα. Zonaras: εἰς τὸ στρατόπεδον. A. 3, 2, 4. ἐσταλμένος εἰς πόλεμον. All. ἐπὶ πόλ. cf. ἁρπαγή, βάθος, θεῖν, παρεῖναι nr. 1. ἁμιλλᾶσθαι, ἐπὶ c. acc. nr. 1. πρανὴς nr. 1. d) c. πρός, Π.

Π. 2, 1, 7. πρὸς ἰσχύν. Cod. Guelf. εἰς ἰσχ. 5, 4, 21. ἀφικνεῖται πρὸς τὰ μεθόρια. All. εἰς τὰ μεθ. vbi, vt in tribus ſequentibus locis, Zeunio probatur εἰς. 6, 1, 2. ἀνατείνας τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν. Cod. Guelf. εἰς τὸν οὐρ. §. 23. πέμψαι πρὸς τὸν ἐμὸν ἄνδρα. Guelf. εἰς. A. 7, 1, 10. πρὸς τὸ τεῖχος. all. εἰς. Cf. nr. 8. it. πρὸς c. acc. n. 23. et συμβάλλεσθαι nr. 2. et διαπρεσβεύεσθαι. e) c. ἕως, Π. 5, 1, 11. ἕως ὅτε Ἀστυάγης ἡμᾶς ἀπέστρεψεν; Marg. St. et Cod. Guelf. εἰς ὅτε. f) c. καὶ, v. ſupra nr. 13. g) c. ὡς, v. ſupra nr. 13. Cf. 15. et ὡς nr. 27. h) εἰς τὸ c. ὥςτε, v. ſupra nr. 4. i) εἰς c. ἐν. v. ἐν nr. 15. k) c. κατά. v. κατάντης. ¶ 20) εἰς τοὔμπαλιν v. in ἔμπαλιν. Et εἰς χεῖρας δέχεσθαι v. in χείρ n. 1. s.

εἷς, ¶ 1) *vnus*. Circumſcribit paucitatem. A. 6, 6, 9. p. 367. οὔτε ἑνὸς ἀνδρὸς ἕνεκα, οὔτε δυοῖν. E. 3, 3, 5. ἔνθα μὲν ἕνα, ἔνθα δὲ δύο πολεμίους — ἕνα μὲν πολέμιον, ξυμμάχους δὲ πολλούς. ¶ 2) Adhibetur varie in diſtributione: de tribus, A. 5, 4, 5. οἱ μὲν δύο ἐκβάντες — ὁ δὲ εἷς ἔμενε. E. 1, 7, 10. p. 56. τριῶν μερῶν· ἑνὸς μὲν — ἑτέρου δὲ — ἑτέρου δέ. De quatuor, Π. 1, 2, 4. v. ἄλλος. it. E. 7, 4, 27. διενεμήθησαν· καὶ ἓν μέρος ἔλαβον Ἀγγεῖοι, ἓν δὲ Θηβαῖοι, ἓν δὲ Ἀρκάδες, ἓν δὲ Μεσσήνιοι. Cf. nr. 4. ex A. 6, 6, 12. ¶ 3) Oppon. a) πάντες. Π. 8, 5, 3. ὁ αὐτὸς χρόνος ἀρκεῖ μιᾷ τε σκηνῇ καὶ πάσαις ἀνηρῆσθαι — ἑνί τε μέρει καὶ πᾶσι πεποιῆσθαι. 8, 6, 6. οὐ δυναίμην ἐγὼ εἷς ὢν τὰ πάντων ἀγαθὰ διασώζειν. b) πλείονες. Aπ. 2, 3, 1. τῶν μὲν πλειόνων ὄντων, τοῦ δὲ ἑνός. 3, 14, 5. c) πλεῖστοι. Π. 8, 2, 9. ἐξὸν αὐτῷ θησαυροὺς πλείστους ἑνί γε ἀνδρὶ — καταθέσθαι. vbi nonnulli ἑνὶ interpretantur μόνῳ, ſed Steph., probante Hutch: *plures eſſe quam vsquam, qui quidem vnius tantummodo viri ſint*. Eſt haec formula Xenophonti familiaris. v. Valckenar. ad Herodot. 6, 170. Sic A. 1, 9, 7. πλεῖστοι δὴ αὐτῶν (all. melius αὐτῷ), ἑνί γε ἀνδρὶ τῶν ἐφ' ἡμῶν, ἐπεθύμησαν χρήματα — προέσθαι, *ex tot hominibus noſtrae aetatis vni huic*, Hutch. it. §. 13. Similiter Π. 5, 3, 15. εἰ ἡττῴμεθα αὐτοῦ εὖ ποιοῦντες τοσοίδε ὄντες ἑνὸς ἀνδρός. ¶ 4) Iungitur c. μόνος, Π. 5, 3, 21. ἓν μόνον παρα-

παραλέλειπτο τῆς ἐπιμελεί-ας. Intell. μέρος. K. 10, 14. c. τίς, A. 6, 6, 12. εἴτε πάντας — εἴτε ἕνα τινὰ, ἢ δύο, ἢ καὶ πλείους. Σ. 4, 57. ἕν μέν τι ἐστὶν εἰς τὸ ἀρέσκειν ἐκ τοῦ πρέπουσαν σχέσιν ἔχειν, *vnum genus placendi praeter alia oritur ex eo, ineſt in eo, vt* — Cf. τὶς nr. 21. ¶ 5) ἕν in fine orationis, E. 4, 1, 17. ἕν δ' οὖν ἐπίστω, ὅτι ἄπειμι, *hoc vnum.* ¶ 6) ἕν pro ἕν χωρίον. E. 3, 4, 26. τὸ πεζὸν πολὺ ἰσχυρότερον καθ' ἓν οὔσης τῆς ἰσχύος. 5, 2, 12. p. 300. ὅπως μὴ καθ' ἓν εἴη, *ne ſocietate ſe iungat.* In ſqq. eſt ἀθροίζεσθαι. Cf. nr. 11. Αθ. 2, 7. ταῦτα εἰς ἓν ἠθροίσθη, np. Athenas. Πο. 4, 44. Plene Ιπ. 5, 2. κόπρον — ἐκΦέρειν εἰς ἓν χωρίον. v. συνίστασθαι nr. 2. ¶ 7) δύο εἰς ἕνα ἰέναι, Π. 2, 3, 9. Brodaeus vertit: *vt bini incederent. qui ſigillatim ibant.* cf. Raphel. ad 1 Ioh. 5, 8. Sed v. εἰς nr. 16. ¶ 8) ἐπὶ μιᾶς τεταγμένοι, E. 1, 6, 21. 22. Dukerus ad Thucyd. 6, 32. putat idem ſignificare, quod ἐπὶ κέρως. v. κέρας. Goldhagen vertit: *in einer Linie.* ἄγειν et ἰέναι ἐΦ' ἑνὸς v. in ἐπὶ c. gen. nr. 18. ¶ 9) βέβληκα μιᾷ δὶς ἐΦεξῆς, Π. 4, 6, 2. p. 257. All. intelligunt πληγῇ, vt μιᾷ ſit πρώτῃ, quae ratio cum Zeunio videretur hebraizare, ipſe intelligit rectius ἡμέρᾳ vel ὥρᾳ, in aliis illud μιᾷ omnino deeſt. ¶ 10) εἷς μὴ, *nullus.* v. Abreſch. dilucc. Thuc. 2, 51. A. 5, 6, 5. ὡς ἀριθμῷ ἕνα μὴ καταλείπεσθαι. vbi ἀριθμ. videtur redundare. Sic μηδὲ εἷς Attice pro μηδείς. v. Waſſ. praef. ad Thucyd. ad p. 106, 17. Π. 6, 1, 21. p. 354. ὥστε μηδὲ ἓν σε λεληθέναι, *ne minimum quidem, omnino nihil.* E. 2, 2, 6. οὐδ' ἐπὶ μιᾷ αἰτίᾳ ἑτέρᾳ, ἢ — Απολ. 17. Hinc Π. 4, 1, 8. pro πρὸς μηδεμίαν, all. eleganticus μηδὲ πρὸς μίαν. Sic c. οὐδὲ, Π. 1, 3, 9. ἐμανθάνετε δὲ οὐδὲ ἓν ἀλλήλων. 2, 1, 8. 2, 3, 5. p. 118. A. 3, 1, 2. οὐδ' ἂν ἕνα Φεύγοντα, vbi 2 codd. οὐδένα ἄν. Αγ. 2, 13. ἀπιέναι ἐκέλευσε, καὶ ἀδικεῖν οὐκ ἕνα. Sed meliores Codd. et hiſt. Gr. exhibent οὐκ εἴα. E. 2, 3, 18. p. 96. ἀδικοῦντος οὐδὲ ἕν. (Plenius Σ. 3, 4. ἡ δικαιοσύνη οὐδὲ καθ' ἓν συμμίγνυται τῇ ἀδικίᾳ.) Απ. 1, 6, 2. ζῇς — ὡς οὐδ' ἂν εἷς δοῦλος. 3, 5, 21. 4, 3, 15. it. c. duplici οὐδὲ, Π. 2, 3, 5. p. 119. οὐδὲ παρ' ἑνὸς οὐδὲ τοῦτο

μα-

μαθών. 8, 8, 2. οὐδ' ἂν εἷς ἐπίστευεν — ὥσπερ οὐδὲ νῦν πιστεύει οὐδὲ εἷς ἔτι. it. c. οὔπω καί, Π. 3, 1, 10. ¶ 11) *ſingulus*. Απ. 3, 14, 6. τὸν ἕνα ψωμὸν ἑνὶ ὄψῳ προπέμπειν, ὅτε μὴ παρείη πολλὰ — τῷ ἑνὶ χρῆσθαι. Et c. ἀπὸ facit aliam ſpeciem distributionis, ſiue omiſſo ſiue adiecto nomine ἕκαστος, E. 2, 4, 15. εἵλοντο δέκα, ἕνα ἀπὸ φυλῆς. 3, 1, 17. πέμψας ἀπὸ πόλεως ἑκάστης τῶν ξυμμάχων ἕνα. 4, 2, 5. κριταὶ — εἷς ἀπὸ πόλεως. Hinc καθ' ἕνα Leuncl. vertit *ſingulatim*, Λ. 4, 5. χωρὶς δ' ἑκάτεροι ἀσκοῦσιν — ἐὰν δέ τι δέῃ, καθ' ἕνα ἀρήξουσι τῇ πόλει. Sed fort. melius vertatur *coniunctim*. cf. nr. 6. Paulo durius eſt E. 5, 2, 7. ἔπεμπον αὐτοῖς οὐ καθ' ἕνα, ἀλλὰ κατὰ κώμην ἑκάστην ξεναγόν, vbi videtur eſſe *vnum*, np. ſic: *miſerunt non omnibus vicis coniunctim vnum* (vt antea), *ſed ſingulis vicis ſingulos duces*. Nam ad καθ' ἕνα ſuppleri cum Schneidero debet οὖσι, non οὐχ ἕνα cum Fr. Porto ſcribi pro οὐ καθ' ἕνα, neque cum Moro ἓν pro ἕνα. Sed κατὰ μίαν K. 6, 14. eſt *ſingulatim*. ¶ 12) *ſolus*. Π. 4, 1, 8. p. 206. οὐδ' ἦν μία τύχῃ οὖσα. Oppon. πολλαί. E. 3, 3. 9. ¶ 13) *aliquis*. v. Bergler. ad Alciphr. p. 15. Π. 5, 3, 12. ἑνὸς ἀνδρὸς υἱόν, *viri cuiusdam*. Sic fortaſſis Απ. 3, 3, 12. ὅταν χορὸς εἷς ἐκ τῆσδε τῆς πόλεως γίγνηται. vbi Schützio vel εἷς delendum, vel τις ſubſtituendum videtur. et Αθ. 2, 17. c. artic. ἔξεστιν τῷ ἑνὶ — ἀρνεῖσθαι τοῖς ἄλλοις. Hic tamen locus corruptus videtur. Huc referri poſſunt loci, vbi eſt c. gen. *e numero*: Π. 2, 1, 5. εἷς αὐτῶν ἔλεξε. 2, 2, 1. p. 102. ἕνα τῶν ἑτέρων. 2, 3, 3. 6, 4, 3. εἴ τις καὶ ἄλλη — καὶ ἐγὼ μία τούτων εἰμί. A. 3, 1, 8. 5, 8, 4. 7, 2, 16. bis. E. 1, 1, 5. Απ. 2, 9, 8. ¶ 14) εἷς ἕκαστος, a) *ſingulus*, *ex omnibus ſinguli*. Π. 6, 2, 7. p. 366. ὧν μίαν ἑκάστην ἑκατὸν ἵπποι οὐκ ἂν ἀνάσχοιντο. E. 2, 4, 18. πολλὰ εἷς ἕκαστος τῶν λίθων (np. ἁμαξιαίων) πράγματα παρεῖχε. 4, 8, 2. 7, 1, 28. O. 8, 7. Sic E. 1, 7, 10. p. 55. καὶ ἅμα πάντας καὶ καθ' ἕνα ἕκαστον, *quemlibet ſeparatim*. K. 1, 13. λαμπροὶ καθ' ἓν ἕκαστον, *in ſingulis actionibus*. Oppon. τὸ ὅλον. cf. ἕκαστος nr. 1. b) *vnus poſt alterum*. Π. 1, 5, 3. ἐπὶ ἓν ἕκαστον τῶν ἐθνῶν ἰόντες, *ſingulas* ag-

aggressi. A. 7, 3. 7. προςιὼν ἑνὶ ἑκάστῳ. E. 4, 8, 28. 7, 1, 31. Sic Π. 1, 6, 19. p. 71. καθ' ἓν ἕκαστον περὶ τούτων σκοπῶν, *ex ordine*. 3, 1, 7. λέγε δὴ σαφῶς — καθ' ἓν ἕκαστον. 5, 5, 6. 6, 4, 3. 8, 3, 9. in margine vtroque et Cod. Guelf. πέμπων τινὰ πρὸς αὐτὸν ἐκάλει καθ' ἕνα ἕκαστον, ſed in textu: καθ' ἕκαστον, vt eſt alias (v. ἕκαστος nr. 1.), et vt etiam Hutch. edidit. Aγ. 7, 1. Πο. 4, 18. E. 1, 7, 10. p. 56. κρινέσθωσαν οἱ ἄνδρες καθ' ἕνα ἕκαστον. v. interpp. ad Thom. Mag. in v. καθεῖς. Ιερ. 11, 1. O. 19, 14. Aπολ. 15. c) *vnusquisque, quilibet*. A. 6, 6, 9. p. 367. ἱκανοί εἰσι καὶ εἷς ἕκαστος Λακεδαιμονίων — ὅ τι βούλονται, διαπράττεσθαι. Aθ. 1, 15. δοκεῖ ἀγαθὸν εἶναι τὰ τῶν συμμάχων χρήματα ἕνα ἕκαστον ἔχειν Ἀθηναίων, h. e. *omnes Athenienſes*. O. 21, 5. Paulo aliter K. 6, 24. καθ' ἓν ἕκαστον τούτων ὁ ἀρκυωρὸς γεγωνείτω, *pro ratione facti*. Sed huc non pertinet E. 2, 3, 15. ἔδοξε tyrannis — τῶν μετοίκων ἕνα ἕκαστον λαβεῖν. Nam h. l. ἕνα ἕκ. non ad idem ſubiectum refertur. Senſus eſt: *vt quiuis vnum comprehenderet*. Sic de eadem re §. 18. p. 97. Similia quodammodo, ſed diuerſis caſibus, ſunt: Π. 7, 1, 1. ὡπλισμένοι — παλτῷ κρανείνῳ ἑνὶ ἕκαστος. A. 4, 7, 6. ἀπῆλθον — οὐκ ἀθρόοι, ἀλλὰ καθ' ἕνα ἕκαστος φυλαττόμενος. ¶ 15) Var. lect. Ιπρ. 1, 20. pro ἀγαθὸν δὲ καὶ τοῦτο προειπεῖν, in margg. eſt καὶ ἓν τοῦτο, *e multis hoc vnum*. ¶ 16) ἓν πρῶτον v. in πρῶτος nr. 6.

εἰσαγγέλλειν, ¶ 1) *annunciare*. Ιπρ. 4, 8. ἀεὶ οὕτως κατεσκευάσθαι, ὥςπερ ἦν ἥξοντες (margg. ἥξαντες) εἰσηγγελμένοι ὦσιν οἱ πολέμιοι, np. imperatori per ſpeculatores, vel alios. ¶ 2) Proprie dicitur de ianitore, qui fores obſeruat, et annunciat domino, ſi qui velint intromitti, Σ. 1, 11. v. Herodot. 3, 118. ¶ 3) *indicare*. Π. 8, 3, 9. ὅς ἂν δικαίων δεῖσθαι δοκῇ, εἰσαγγέλλετε πρὸς ἐμέ. ¶ 4) *cauſam deferre, accuſare*. Schol. Thucyd. 1, 131. ἐσηγγέλλετο, ἐμηνύετο. E. 3, 3, 5. ὁ εἰσαγγείλας eſt *index, qui inſidias prodiderat*. Antea dicitur: καταγορεύει. v. Soping. ad Heſych. in v. εἰσαγγελία, qui ex Ελ. 3. lau-

laudat εἰσαγγελεύς. Cf. Poll. 8, 52. sq.

εἰσάγειν, ¶ 1) *introducere.* a) Π. 2, 3, 9. Cyrus εἰσῆγε τὸν πρῶτον λόχον — καὶ τὸν τέταρτον ἡγεῖτο εἴσω. οὕτω δὲ εἰσαγαγὼν (in tentorium) κατέκλινε. A. 1, 6, 11. εἰς τὴν σκηνὴν εἰςήχθη. 6, 1, 7. ὁ Μυσὸς — ὀρχηστρίδα εἰσάγει, np. in conuiuium. Σ. 7, 5. εἰσάξω θεάματα, np. in aedes conuiuii. Possit etiam comparari cum nostro *aufführen.* b) Aliter E. 7, 3, 5. οἱ ἄρχοντες τοὺς ποιήσαντας εἰσήγαγον εἰς τὴν βουλήν. Ἱππ. 1, 9. ἱππέας καθιστάναι — ἢ εἰσάγοντα εἰς δικαστήριον (Leunclau. *in ius vocando*), ἢ πείθοντα. §. 10. εἰς τὸ δικαστήριον τούτους εἰσακτέον, οὓς μὴ εἰσάγων — Postea est ἀναγκάζειν. cf. Poll. 8, 97. 102. ¶ 2) *perducere.* De lenone, E. 5, 4, 5. ἐκείνους (vestitu muliebri indutos) εἰσήγαγεν εἰς τὸ ταμιεῖον. §. 6. εἰσήγαγε τὰς ἑταιρίδας. Alias dicitur etiam ἄγειν. ¶ 3) *adducere, arcessere.* Απ. 2, 3, 3. οἰκέταις ἰατροὺς εἰσάγοντας, *hohlen lassen.* ¶ 4) *intromittere in vrbem.* E. 1, 3, 13. 4, 4, 8. τὼ δὲ εἰσηγαγέτην. 5, 4, 1. τοὺς εἰσάγοντας εἰς τὴν ἀκρόπολιν αὐτούς. ¶ 5) *admittere ad regem, adducere colloquii causa, copiam colloquendi facere.* A. 7, 5, 5. ¶ 6) *importare merces;* vel mari, Αθ. 2, 3. πόλις οὐδεμία, ἥτις οὐ δεῖται εἰσάγεσθαί τι ἢ ἐξάγεσθαι. vel terra, Πο. 3, 5. 4, 40. Hinc οἱ εἰσάγοντές τι et ἔμποροι inter se permutantur Ἱππ. 4, 7. ¶ 7) *aduehere frumenta.* E. 5, 3. 26. κατὰ θάλατταν εἰσάγεσθαι σῖτον αὐτοῖς. 6, 2, 6. ¶ 8) Confunditur c. ἄγειν. A. 7, 3, 13. παῖδα ἀγαγὼν ἐδωρήσατο, all. εἰσαγαγών. et c. εἰσφέρειν. v. εἰσφ. nr. 2.

εἰσακοντίζειν, *iacula immittere.* A. 7, 4, 11. οἱ μὲν εἰσηκόντιζον, np. in domos.

εἰσακούειν, *obedire.* E. 5, 2, 12. p. 298. ἐπεὶ δὲ εἰςήκουσαν αἱ ἐγγύτατα αὐτῶν. Steph. coniicit ὑπήκουσαν. Sed Morus obediendi notionem confirmat ex Thucyd. 1, 126. et 3, 4. Fortassis etiam verti possit: *cum verbis ad eos pertractae essent.* Praecedit enim προσηγάγοντο.

εἰσακτέον, v. εἰσάγειν nr. 1. b.

εἰσάλλεσθαι, *insilire.* Hinc Π. 7, 4, 3. εἰσήλατο εἰς τὰ τείχη, *ingressus est*, defendunt Steph. et Aem. Por-

Portus, miram celeritatem significari dicentes. Sed Leuncl. emendat εἰςήλασε. All. legunt εἰσῆλθε, quod est glossema.

εἰσαῦθις, *in posterum.* Π. 8, 3, 4. Σ. 2, 7. εἰσαῦθις ἀποθώμεθα, *aufs künftige verſparen.*

εἰσαφιέναι, *intromittere in castra.* Π. 4, 5, 7. οὐκ εἰσαφῆκαν αὐτοὺς (legatos) πρὸ ἡμέρας.

εἰσαφικνεῖσθαι, *aduenire.* Dicitur de peregrinis, Πϱ. 3, 12. 5, 1.

εἰσβαίνειν, ¶ 1) *naues conſcendere.* E. 1, 6, 15. ἐσβάντες ἐδίωκον ἐς τὸ πέλαγος. §. 17. εἰσέβησαν — πολλοί. §. 18. ἐσβαίνειν ἀναγκάσαντες ἅπαντας. Sed plene legitur Αϑ. 1, 20. εἰσβάντες εἰς ναῦς. E. 2, 1, 14. ἐς τὰς ναῦς ἐσβαίνειν. 4, 5, 17. ἐσβάντες ἐς πλοιάρια. 6, 2, 23. O. 8, 11. εἰσβὰς ἐπὶ θέαν εἰς τὸ πλοῖον. cf. ἐμβαίνειν, quod interdum cum εἰσβ. confunditur. ¶ 2) *ingredi regionem.* Π. 8, 6, 10. πάντα τὰ ἔθνη, ὅσα Συρίαν εἰσβάντι οἰκεῖ μέχρις ἐρυθρᾶς θαλάσσης, *inde ab ingreſſu Syriae vsque ad* — All. legunt ἐκβάντι. Hutchinſ. praefert εἰςβάντι. Sed Leunclauio aliisque probatur ἐκβάντι, tanquam aptior lectio. Offendere tamen poteſt accuſatiuus. Cf. ἐκβαίνειν nr. 4.

εἰσβάλλειν, ¶ 1) *intrare per fauces.* A. 1, 2, 21. ἐντεῦθεν ἐπειρῶντο ἐσβάλλειν εἰς Κιλικίαν. ¶ 2) *irruere, hoſtiliter ingredi.* A. 5, 4, 4. ἱκανοὶ ἐσμὲν εἰς τὴν χώραν εἰσβάλλειν. E. 4, 6, 6. ¶ 3) De fluuio: *influere, infundi.* A. 1, 7, 12. διώρυγες — εἰσβάλλουσι εἰς τὸν Εὐφράτην. Alias Xen. hoc ſenſu dicit ἐμβάλλειν, ſed de ipſis oſtiis, quibus ſe in mare profundunt fluuii, dixerunt Attici ἐκβάλλειν. v. Oudendorp. ad Thom. Mag. in v. ἐκβάλλει.

εἰσβιάζειν, v. εἰσβιβάζειν.

εἰσβιβάζειν, *nauibus imponere.* E. 1, 6, 17. βοηθεῖν ναυσὶν ἑκατὸν καὶ δέκα, ἐσβιβάζοντες — ἅπαντας. Margg. εἰσβιάζοντες, quod actiuum fort. plane inuſitatum eſt. Plenius legitur A. 5, 3, 3. ἐς τὰ πλοῖα — τοὺς πρεσβυτάτους τῶν στρατηγῶν εἰσβιβάσαντες — Sed fort. etiam h. l. εἰσβιβ. abſolute poſitum putandum eſt. Et alias legitur etiam ἐμβιβάζειν. v. ſuo loco.

*εἰσβλέπειν, *intueri.* ¶ 1) abſolute, Σ. 4, 3. ἔφη — ἅμα εἰσβλέπων ὡς ἐλέγχων

χων αὐτόν. ¶ 2) c. εἰς, K. 6, 23. canes εἰσβλέπουσαι εἰς τὸν κυνηγέτην. 10, 12.

εἰσβολὴ, ¶ 1) *aditus, fauces.* A. 1, 2, 21. de pylis Ciliciae: ἡ εἰσβολὴ ἦν ὁδὸς ἁμαξιτὸς, ὀρθία, — Συέννεσιν φυλάττοντα τὴν εἰσβολήν. E. 5, 4, 48. τὴν πρὸς Θεσπιὰς εἰσβολὴν ἐφύλαττον. Margg. ἐμβολήν. v. ἐμβ. 6, 2, 1. Huc refert Leuncl. K. 10, 19. ἵστανται αἱ ἄρκυς ἐπὶ τὰς διαβάσεις τῶν ναπῶν — εἰσβολαὶ δὲ εἰς τὰς ὀργάδας καὶ τὰ ἕλη. Corrigit enim: ᾗ εἰσβολαί εἰσιν εἰς τὰς — et vertit: *vbi patent aditus.* Etiam Fr. Portus legit καὶ ᾗ εἰσιν εἰσβολαὶ εἰς etc. Sed Leonicenus, retenta lectione vulgata, vertit: *insultus vero fiunt a venatoribus* — ¶ 2) *expeditio, incursio.* E. 1, 2, 4. ἑβδόμῃ καὶ δεκάτῃ ἡμέρᾳ μετὰ τὴν ἐσβολὴν ἐς Ἔφεσον. Hinc A. 5, 6, 3. p. 290. τὴν εἰσβολὴν ποιεῖσθαι, *irruere in regionem,* Leunclau. simpliciter *ingredi.*

εἰσδέχεσθαι, *admittere.* Π. 5, 5, 2. nolebat Cyaxares ἄλλον ὄχλον εἰσδέξασθαι in Mediam. Vix autem differt a simplici: E. 1, 1, 14. εἰσεδέξαντο εἰς τὸ ἄστυ τὸ στρατόπεδον, Σηλυμβριανοὶ δὲ ἐδέξαντο μὲν οὔ, etc.

εἰσδύεσθαι, *ingredi, penetrare.* A. 4, 5, 11. εἰσεδύοντο εἰς τοὺς πόδας οἱ ἱμάντες, *imprimebantur frigore agglutinata.*

* εἰσειλεῖν, *se inuoluere.* K. 5, 16. lepores καταδύονται εἰς φάραγγας καὶ εἰςειλοῦσι. Sed quia verbum et forma infrequens est, Brodaeus malebat εἰς εἰλυοὺς, *in latibula.*

εἰσελαύνειν, *ingredi equo (einziehen) cum exercitu.* A. 1, 2, 26. Κῦρος εἰσήλασεν εἰς τὴν πόλιν. Hesych: εἰσήλασεν· εἰςῆλθεν. Ita Wells. cum Leuncl. legit Π. 7, 4, 3. v. εἰσάλλεσθαι.

εἰσέρχεσθαι, ¶ 1) *ingredi.* c. εἰς, Π. 5, 3, 9. εἰςέρχεται εἰς τὸ φρούριον. 7, 5, 20. εἰσέρχεται εἰς τὰ βασίλεια. v. εἰσιέναι. E. 5, 4, 28. εἰσῆλθεν οἴκαδε, *rediit domum.* Saepe simpliciter, ita vt ex orationis serie intelligendum sit, quem quis locum ingressus dicatur. Sic de conclaui, Π. 1, 4, 13. εἰςῆλθεν *ins königliche Zimmer.* E. 3, 1, 11. Σ. 9, 2. De tabernaculo, Π. 2, 4, 6. οἱ Ἰνδοὶ εἰσελθόντες ἔλεξαν. Vbi est de legatis intromissis. Et c. πρὸς personae, Π. 3, 3, 9.

εἰσελ-

εἰσελθὼν (np. tabernaculum) πρὸς τὸν Κυαξάρην. Απ. 3, 10, 1. εἰσελθὼν πρὸς Παῤῥάσιον, *Parrhasii domum*. it. §. 6. 9. De loco conuiuii, A. 6, 1, 5. Μυσὸς εἰσῆλθεν. 7, 3, 10. εἰσῆλθον ἐπὶ τὸ δεῖπνον, *ad coenandum*, — οἱ στρατηγοί. it. §. 13. 16. De loco certaminis, E. 3, 2, 16. εἰσῆλθε στεφανώσων τὸν ἡνίοχον. Thucyd. 5, 50. de eodem: προελθὼν ἐς τὸν ἀγῶνα. De cubiculo, E. 5, 4, 6. οὐκ ἂν φασιν εἰσελθεῖν αἱ γυναῖκες, meretrices. ¶ 2) *propius accedere*. Π. 5, 3, 9. ὁ Κῦρος εἰσῆλθε, ad castellum. ¶ 3) *importari*. Λ. 7, 5. νόμισμα, ὃ — εἰς οἰκίαν εἰσελθὸν οὔποτε λάθοι. Similiter de vectigalibus, quae *redeunt*, Πο. 5, 12. τῶν προσόδων — τὰς ε σελθούσας καταδαπανηθείσας. ¶ 4) *inire, suscipere*. A. 7, 1, 17. εἰσήλθομεν εἰς τὸν πόλεμον. v. Abresch. dilucidatt. Thuc. 5, 30. E. 5, 1, 30. ἐς τὰς σπονδὰς (pacem Antalcidae) εἰσελθεῖν ἠναγκάσθησαν. ¶ 5) De aetate, vt ἐξέρχεσθαι. Π. 1, 2, 15. εἰσέρχονται εἰς τοὺς τελείους, *in virorum numero habentur*. 1. 5. 1. εἰσῆλθεν εἰς τοὺς ἐφήβους. cf. Raphel. ad Matth. 17, 21. ¶ 6) εἰσῆλθε legitur pro εἰσήλατο. v. εἰσάλλεσθαι.

εἰσηγεῖσθαι, ¶ 1) *auctorem esse, suadere*. E. 1, 6, 8. cum Callicratides a Milesiis pecuniam petiisset, ἀνιστάμενοι πολλοὶ (Milesii) — εἰσηγοῦντο πόρον χρημάτων, καὶ αὐτοὶ ἐπαγγελλόμενοι ἰδίᾳ. Saltem vertit Fr. Portus: *erant auctores parandae pecuniae*. Sed potest etiam verti: *ostendunt modum parandae pecuniae s. docent*, vt referatur ad nr. 2. Ιερ. 9, 10. ὁ ἀγαθόν τι εἰσηγούμενος οὐκ ἀτίμητος ἔσται. In sqq. est εὑρίσκεσθαι. c. dat. Απ. 2, 7, 10. μὴ ὄκνει ταῦτα εἰσηγεῖσθαι αὐταῖς, np. vt laborent in lanificio, quod iam didicerant. ¶ 2) *docere*. c. dat. et ἐπὶ, Ιπp. 1, 25. ἀκοντίζειν δὲ μελετᾷν ἐξαναγκάσαις — εἰςηγοῖο δὲ αὐτοῖς exemplo ἐπὶ τὸ ἀκόντιον, αὐτὸς δὲ — μεμελετηκώς. Omnino huc pertinet Hesych: εἰσηγοῦμαι· συμβουλεύω, — διδάσκω.

εἰσιέναι, ¶ 1) *ingredi*, i. q. εἰσέρχεσθαι. c. εἰς, Π. 7, 4, 3. ὤμοσε ἀδόλως εἰςιέναι εἰς τὰ τείχη — νομίζω ἐπὶ κακῷ εἰσεληλυθέναι. Απολ. 15. c. ἐπὶ, E. 6, 2, 5. εἴ τις ἐπὶ τὴν χώραν

ραν τῶν Κερκυραίων ἐσίοι. Morus ἐπὶ vncinis inclusit, quia redundet. Sed Schneidero non placet haec crisis. Margg. ἔξίοι, np. ex vrbe. Saepe simpliciter, vt a) in coenaculum, Π. 2, 2, 1. p. 101. μάγειρος — ὅτε τὸ δεύτερον εἰσῄει. 4, 2, 17. τοῖς στρατιώταις εἰσιοῦσιν. §. 19. p. 223. ὅπως εἰσιόντες τὰ ἐπιτήδεια ἕξουσιν. Σ. 1, 12. εἰσίτω οὖν. Sic dici iubet Phrynichus p. 70. non εἰςιέτω. Paulo aliter c. ἐπὶ, Π. 1, 3, 10. εἰσιέναι ἐπ' ἄριστον, ad prandendum, vbi margg. παριέναι, quod pro glossemate habetur. 2, 1, 14. ἐπεμέλετο, ὅπως μήποτε ἐπὶ τὸ ἄριστον καὶ τὸ δεῖπνον εἰσίοιεν. Hunc locum bene laudat Raphel. ad Luc. 17, 7. vbi omnino v. interpp. Alias dicitur παρέρχεσθαι, quod vid. b) in conclaue regis, petendi caula, Π. 1, 4, 6. vel imperatoris, E. 5, 1, 14. p. 281. ἡ θύρα ἡ ἐμὴ ἀνέῳκτο — εἰσιέναι τῷ δεομένῳ τι ἐμοῦ. c) in vrbem, A. 7, 1, 24. E. 2, 2, 13. d) in iudicium, Aθ. 1, 18. ἐν τοῖς δικαστηρίοις, εἰσιόντος του, ἐπιλαμβάνεσθαι τῆς χειρός. e) Sed etiam c. praepositionibus ἐπὶ, παρὰ, πρὸς, ὡς, ad personam relatis: E. 6, 4, 36. εἰσιέναι ἐπὶ τὸν Ἀλέξανδρον, *in Alexandri conclaue.* A. 1, 7, 7. εἰςῄεσαν παρ' αὐτὸν, *in eius tabernaculum.* v. Kypk. ad Act. 16, 40. Π. 2, 4, 4. εἰσῄει πρὸς τὸν Κυαξάρην. Aπ. 3, 11, 1. Π. 1, 3, 11. εἰσιέναι ὡς ἐμέ. ¶ 2) *venire visendi causa.* Π. 5, 1, 9. ¶ 3) *irrumpere, hostiliter ingredi.* Π. 7, 5, 9. εἰσίωμεν. it. c. εἰς, φοβερὸν τοῖς εἰς πόλιν εἰσιοῦσι μὴ βάλλωσιν. Iπρ. 4, 15. ἦν εἰς μέσον Φιλίων τειχέων εἰσίωσιν οἱ πολέμιοι. ¶ 4) εἰς τὴν ἀγορὰν εἰσιέναι, Aπ. 4, 2, 1. est fere Lat. *forum attingere.* ¶ 5 Est verecundiae, de marito, *qui cubile intrat ad cubandum cum vxore,* vt Hebr. בוא. Λ. 1, 5. ἔθηκε αἰδεῖσθαι εἰσιόντα ὀφθῆναι. Similiter ad amicam, Aπ. 3, 11, 15. εἴσιθι τοίνυν θαμινά. et c. πρὸς, Σ. 9, 2. Διόνυσος — εἴσεισι (pro futuro) πρὸς αὐτήν. Sed antea ibid. Ἀριάδνη εἴσεισι εἰς τὸν ἑαυτῆς τε καὶ Διονύσου θάλαμον. ¶ 6) A. 6, 1, 11. εἰσῄει αὐτοὺς (np. φροντὶς vel λογισμὸς vel ἐπιθυμία, *incessit eos, subiit eorum animos, cogitatio, cura* —), ὅπως οἴκαδε ἀφίκοιντο. Plenius locutus esse dicitur ab Hutch. Aelianus V. H. 12,

12, 1. εἰσῄει τὴν Ἀσπασίαν μνήμη. Sed magis huc pertinet Plutarch. in Cic. c. 47. ὁ λογισμὸς αὐτὸν εἰσῄει τῆς ἀπορίας. v. Thom. Mag. in v. εἰσῄει, Doruill. ad Charit. p. 494. et Hemsterh. ad Lucian. Prom. 26. ¶ 7) Praesens pro futuro. v. ἰέναι n. 5. A. 7, 1, 10. ὡς πρὸς τὸ τεῖχος εἰσιόντες, *vrbem ingressuri*. 7, 2, 7. ἐξαγγέλλει τις, ὅτι, εἰ εἴσεισι, Byzantium, — συλληφθήσεται. 7, 3, 17. παραγγεῖλαι, ὅπως — μηδεὶς εἰς τὰ στρατόπεδα εἴσεισι. quo loco Steph. coniicit εἰσίῃ vel εἰσίοι. Atὕπως iungit sibi interdum futurum, εἴσεισι autem est pro futuro. Cf. n. 5. ¶ 8) τὰ εἰσιόντα, *cibus et potus*. np. quatenus ventri immissi sunt. Π. 1, 6, 14. ἐκπονῶ τὰ εἰσιόντα. v. interpp. ad Marc. 7, 18.

εἰσιέναι (ab εἰσίημι), *intromittere*. E. 1, 3, 12. τοὺς πολεμίους ἔφη εἰσέσθαι, *intromisisse in vrbem proditione*.

εἰσκαλεῖν, *intro vocare e vestibulo*. v. Valcken. ad Theocrit. p. 353. O. 4, 15. ὅταν δῶρα διδῷ ὁ βασιλεύς, — εἰσκαλεῖν τοὺς ἐπὶ πολέμῳ. et c. πρὸς αὐτόν, Π. 8, 3, 1. εἰσκαλέσας πρὸς αὐτόν, in aulam, τοὺς τὰς ἀρχὰς ἔχοντας — διέδωκεν αὐτοῖς.

εἰσκομίζειν, *apportare*. Π. 1, 4, 9. δοῦναι εἰσκομίσαντα τῷ πάππῳ, np. feras venando captas. Eleganter particip. est pro *ipse*, vt §. 10. εἰσκομίσας τὰ θηρία ἐδίδου.

εἴσοδος, ¶ 1) *aditus*. Π. 3, 3, 28. κατὰ τὰς εἰσόδους castrorum. §. 29. πρὸς τὰς εἰσόδους. A. 6, 5, 1. ᾗ ἡ εἴσοδος ἦν εἰς τὸ χωρίον. Απ. 3, 5, 25. ὄρη — δι' ὧν εἰς τὴν χώραν εἴσοδοι στεναί τε καὶ προσάντεις. K. 11, 4. ὀρύγματα ποιοῦσι — ἔφραξαν, εἴσοδον οὐ λείποντες. ¶ 2) *ianua aedium*. Π. 1, 3, 10. στὰς ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ. Paulo aliter §. 12. τῆς παρ' ἐμὲ εἰσόδου — ἄρξει, vbi verti etiam potest *aditus*. A. 4, 5, 19. οἰκίαι κατάγειοι — αἱ εἴσοδοι τοῖς ὑποζυγίοις ὀρυκταί. ¶ 3) *ingressus*. E. 4, 4, 7. αὐτῷ παρασχεῖν εἴσοδον ἐς τὰ — τείχη. — ἔπραττε τὴν εἴσοδον, *statuit ingredi*. §. 8. ἐπεὶ δ' ἦν πρὸς ταῖς πύλαις, φοβούμενος τὴν εἴσοδον.

εἰσοικειοῦν, *familiarem reddere*. E. 5, 2, 17. ἐπεὶ εἰσῳκειώθη, *postquam ad familiaritatem admissus erat*. Caret hoc verbum in lexicis auctoritate.

εἰσοικίζειν, *in ciuitatem ad-*

admittere. Πο. 3, 5. ὅσῳ πλείονες εἰσοικίζοιντο, *inquilini fierent.*

εἰσορᾶν, *cum voluptate adſpicere.* Π. 5, 1, 8. οὔτε τοὺς καλοὺς ἐσορῶ, οὐδέ γε σοὶ συμβουλεύω ἐν τοῖς καλοῖς ἐᾶν τὴν ὄψιν ἐνδιατρίβειν. vbi poſterior formula latius patet, quam ἐσορῶ.

*εἰσορμίζειν, *nauem in ſtationem ſ. portum ſubducere.* Πο. 3, 1. ὑποδοχὰς — ὅπου ἐστὶν εἰσορμισθέντας ἡδέως ἕνεκα χειμῶνος ἀναπαύεσθαι. Leunclau. *licet appulſis — quieſcere.*

εἰσπέμπειν, ¶ 1) *immittere, ingerere.* Απ. 1, 4, 6. στόμα, δι' οὗ, ὧν ἐπιθυμεῖ τὰ ζῶα, εἰσπέμπεται. ¶ 2) *mittere ad aliquem.* E. 2, 4, 30. τοῖς ἄλλοις ἐςπέμψαντες τοὺς φίλους Eleuſinem. 4, 4, 8. τῶν πιστῶν ἄνδρα ἐσπέμψαι, in vrbem Corinthum.

εἰσπηδᾶν, *inſilire.* A. 1, 5, 8. εἰσπηδήσαντες εἰς τὸν πηλόν.

*εἰσπιμπλάς. Ξενοφῶν· ὁ δὲ Κῦρος εἰσπιμπλὰς ἁπάντων τὴν γνώμην ἀπέπεμπεν. Sunt verba Suidae, qui in mente habuit locum A. 1, 7, 7. vbi nunc legitur ἐμπιπλάς.

εἰσπίπτειν, ¶ 1) *incidere.* K. 3, 5. canes εἰσπίπτουσι εἰς αὐτά, np. ἴχνη. ¶ 2) *irrumpere.* a) in hoſtium aciem, Π. 7, 1, 18. εἰσπεσόντες παίουσιν τοὺς ἀφορῶντας. b) in regiam, Π. 7, 5, 11. ὡς εἶδον τὰς πύλας χαλώσας, εἰσπίπτουσι. Margg. ἐπεισπίπτουσι, np. vna cum intro fugientibus. c) in vrbem, A. 7, 1, 11. ἀναπεταννύουσι τὰς πύλας. οἱ δ' εἰσπίπτουσιν. Addito βίᾳ, §. 13. τὸ στράτευμα βίᾳ εἰσπίπτον. E. 7, 1, 7. δρόμῳ ἐφέροντο πρὸς τὰς πύλας,— ὡς, εἰ ἀνεῳγμέναι τύχοιεν, εἰσπεσούμενοι. d) A. 1, 10, 1. εἰσπίπτει εἰς τὸ Κυρεῖον στρατόπεδον.

εἰσπλεῖν, ¶ 1) *naui intrare.* A. 6, 4, 1. ἡ Θράκη ἐστὶν — ἐπὶ δεξιὰ (Pollux 2, 161. haud dubie ex hoc ipſo loco, habet ἐν δεξιᾷ) εἰς τὸν Πόντον εἰςπλέοντι. E. 1, 1, 2. ἐς Ἑλλήσποντον εἰσέπλει. 1, 5, 7. ἐς τὸν λιμένα — ἐσπλεύσας. ¶ 2) *nauibus importari.* De commeatu: E. 2, 4, 19. ἐφύλαττεν, ὅπως μηδὲν ἐςπλέοι αὐτοῖς τῶν ἐπιτηδείων.

εἴσπλοος ſ. εἴσπλους, *nauium acceſſus.* E. 2, 2, 5. τὰ πλοῖα εἶργε τοῦ εἴσπλου.

εἰσπορεύεσθαι, ¶ 1) *ingredi,* np. in tabernaculum, Π. 2, 3, 9. κατέκλινεν ἐπὶ τὸ δεῖπνον, ὥσπερ εἰς-

εἰσεπορεύοντο. ¶ 2) peruenire aliquo. A. 4, 7, 19. τὴν ὁδὸν ᾗ εἰσπορεύοιντο εἰς Μάκρωνας. all. ἣν πορεύσονται.

εἰστίθεσθαι, imponere. E. 1, 6, 14. ἐνθέμενοι in naues suas σῖτα μέτρια — ἐξέπλευσαν.

*εἰστρέχειν, cum impetu inuadere. A. 5, 2, 12. οἱ ψιλοὶ εἰσδραμόντες in munitiones ἥρπαζον. Legitur etiam pro ἐπιτρέχειν. v. ibi nr. 2.

εἰσφέρειν. ¶ 1) inferre alicui loco quamcunque rem. Π. 8, 8, 6. προχοΐδας εἰσφέρεσθαι εἰς τὰ συμπόσια — τὸ μὴ εἰσφέρεσθαι — ἀντὶ τοῦ εἰσφέρειν αὐτοὶ ἐκφέρονται. Σ. 2, 11. εἰσενέχθη κύκλος in coenaculum. Paulo aliter 1, 15. οὐ νομίζεται εἰς τὴν ἐμὴν οἰκίαν δεῖπνον εἰσφέρεσθαι. Dicitur etiam de hominibus raptis et in naues importatis, E. 5, 1, 18. ¶ 2) inferre domum foris collecta f. fruges. O. 7, 20. ὅ τι εἰσφέρωσιν εἰς τὸ στεγνόν. §. 21. ἐπειδὰν ταῦτα εἰσενεχθῇ εἰς τὸ στεγνόν. §. 25. φυλάττειν τὰ εἰςενεχθέντα. Marg. εἰσαχθέντα. §. 35. τὰ εἰσφερόμενα. §. 36. ὅταν ἔρια εἰσενεχθῇ σοι. §. 39. ἔξωθέν τι εἰσφέροιτο. §. 40. τὰ εἰσενεχθέντα. 8, 1. τῶν εἰσενεχθέντων τι. Sic de apibus, O. 7, 33. ἃ ἂν αὐτῶν ἑκάστη εἰσφέρῃ. ¶ 3) afferre. c. dat. perſ. A. 7, 3, 10. τρίποδες εἰσηνέχθησαν πᾶσιν, np. in coenaculum, vt nr. 1. E. 4, 5, 4. τῶν τῇ μόρᾳ φερόντων σιτία οὐδενὸς πῦρ εἰσενεγκόντος, in montem. Paulo poſt eſt φέρειν. Σ. 7, 2. εἰσεφέρετο τῇ ὀρχηστρίδι τροχοί. ¶ 4) conferre pecuniam. a) ad bellum, Π. 6, 2, 5. βασιλεῦσι χρήματα εἰσφέρειν πάμπολλα. Πο. 3, 7. πολλὰ εἰσήνεγκεν ἡ πόλις. b) ad rem nauticam; vel mercatoriam, Πο. 3, 7. εἰς τὰ τοιαῦτα εἰσφέρειν. §. 8. 10. it. §. 11. vbi de peregrinis etiam legitur. vel bellicam, E. 2, 1, 4. οἱ δὲ εἰσήνεγκαν. c) ad ſeruos emendos et argentifodinas colendas, Πο. 4, 34. ἱκανὰ χρήματα εἰσενεχθῆναι. §. 40. μηδ' ὁτιοῦν εἰσενεγκεῖν. d) ad communem vtilitatem, Ιερ. 9, 7. χρήματα θᾶσσον εἰσφέροιεν, ὁπότε τούτου καιρὸς εἴη. Αθ. 1, 15. Hinc eleganter de fortiter pugnantibus: Π. 7, 1, 7. πολλὰ κἀγαθὰ ἀλλήλοις εἰσενεγκεῖν. Eandem remantea vocauerat ἔρανον. ¶ 5) in iudicio ad populum ferre, vortragen. E. 1, 7, 4. τὴν βουλὴν προβουλεύσασαν

σαν εἰσενεγκεῖν, ὅτῳ τρόπῳ κρίνοιντο. Plenius §. 10. p. 57. τὴν βουλὴν ἔπεισε ἐς τὸν δῆμον εἰσενεγκεῖν, μιᾷ ψήφῳ, np. κρίνειν. Sed etiam magis §. 5. ἐκκλησίαν ἐποίουν, ἐς ἣν ἡ βουλὴ εἰσήνεγκε τὴν ἑαυτῆς γνώμην. ¶ 6) *inducere et docere res nouas.* Απ. 1, 1, 1. ἕτερα καινὰ δαιμόνια εἰσφέρων. §. 2. 3. Απολ. 10. 12. ¶ 7) Legitur pro ἐκφέρειν. v. ἐκφ. nr. 7.

εἰσφορὰ ¶ 1) *frugum collectio.* O. 7, 40. ἡ ἐμὴ εἰςφορά. Leuncl. *illatio.* Cf. εἰσφέρειν nr. 2. ¶ 2) *collatio ciuium* Atheniensium *in aerarium,* quae differt a φόρῳ, quod est prouinciarum tributum. v. Ammon. in v. ἀποφορὰ ibique Valckenar. et Periz. ad Aelian. V. H. 2, 10. Πο. 3, 9. ᾧ ἂν δέκα μναῖ εἰσφορὰ γένηται, ad rem naualem. 4, 40. διὰ τὰς ἐν τῷ νῦν πολέμῳ γεγενημένας εἰσφοράς. E. 6, 2, 1. ἀποκναιόμενοι χρημάτων εἰςφοραῖς, ad bellum. O. 2, 6. εἰσφορὰς τοσαύτας σοι προστάξουσιν. ¶ 3) Intelligo *mercedem, quae redit ex elocatis seruis publicis, qui a priuatis hominibus passim conducti sunt,* non collationem quae fit publice ad seruos emendos, Πο. 4, 49. ἡ ἀπὸ τῶν ἀνδραπόδων εἰςφορὰ τὴν διατροφὴν τῇ πόλει αὔξοι ἄν. Sic nec illud ἀπὸ habet amplius vllam difficultatem.

* εἰσφορεῖν, *importare.* A. 4, 6, 1. ἄπιοι. καὶ εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ εἰσεφόρησαν ὡς ἐδύναντο πλεῖστα, np. bona. 2 Codd. ἄπιοι εἰς τ. οἰκ. αὐτοῦ, ἐν ᾗ εἰσεφόρησαν. Ex qua lectione ἐν esset pro εἰς, et εἰσεφόρησαν impersonaliter accipiendum.

εἴσω, ¶ 1) *intro.* Π. 2, 3, 9. ἡγεῖτο εἴσω, in tabernaculum. Synon. εἰσῆγε. 7, 5, 9. εἰσίωμεν — εἴσω, in vrbem. §. 10. ἔφευγον πάλιν εἴσω, in vrbem. Zeun. e Cod. Camerar. recepit π. ὀπίσω. §. 11. τοῖς φεύγουσιν ἰέσω, in regiam. A. 5, 2, 14. εἴσω ἰέναι — ἐφέροντο εἴσω πολλοὶ — τοὺς ἐκπίπτοντας εἴσω ὠθούμενοι. ¶ 2) *introrsum.* Λ. 12, 2. φυλακὰς πρὸς τὰ ὅπλα εἴσω βλεπούσας. Poterat εἴσω fort. abesse. ¶ 3) c. gen. *intra.* Indicat a) quietem in loco. Recte igitur Th. Mag. εἴσω, inquit, καὶ ἐπὶ κινήσεως, καὶ ἐπὶ στάσεως, cum Phrynichus p. 50. neget ἐπὶ στάσεως dici. Cf. Ammon. in v. ἔνδον. A. 1, 2, 21. ἐπεὶ ᾔσθετο — τὸ στράτευμα ὅτι ἐν Κιλικίᾳ εἴη εἴσω τῶν ὀρέων, vbi verti

ti poteſt *citra*, reſpectu Tarſi, vbi ſedebat Syenneſis. 3, 3, 6. εἴσω τῶν ὅπλων (h. e. ὁπλιτῶν) κατεκέκλιντο. 3, 4, 16. κατέκλεισαν αὐτοὺς εἴσω τῶν ὅπλων. b) motum ad locum. A. 2, 4, 6. παρῆλθον αὐτοῦ (np. τοῦ τείχους) εἴσω. 7, 1, 25. εἴσω τοῦ τείχους ἀπήει. Ιερ. 2, 10. ἐπειδὰν εἴσω τοῦ ἐρύματος ἔλθωσιν — ἐπειδὰν εἴσω τῆς οἰκίας παρέλθῃ. cf. γίγνεσθαι nr. 22. Hinc ¶ 4) Ιπ. 6, 8. τὸν δάκτυλον — εἴσω τῆς γνάθου τῷ ἵππῳ ποιῆσαι, *indere, inſerere.*

εἰσωθούμενοι var. lect. pro εἴσω ὠθούμενοι. v. ὠθεῖσθαι nr. 2.

εἶτα, ¶ 1) *deinde, tum.* Praecedente πρῶτον μὲν, A. 1, 3, 2. πρῶτον μὲν ἐδάκρυε — εἶτα ἔλεξε. Απ. 1, 2, 1. 3. 6, 9. Etiam non praeced. πρῶτον, A. 1, 5. 10. 12. 1, 6, 10. ¶ 2) Poſt particip. A. 1, 2. 25. οὐ δυναμένους εὑρεῖν — εἶτα πλανωμένους ἀπολέσθαι. Verti poteſt *adeo*. Sed ſequ. verbo finito, niſi particip. in tempus finitum reſoluatur, redundat. v. Gregor. dial. Att. §. 74. Cf. tamen ἔπειτα n. 1. extr. O. 20, 29. ἐξοικοδομοῦντες τὰς οἰκίας εἶτ' ἄλλας οἰκοδομοῦσι. Hinc Π. 5, 5, 10. p. 334. pro εἰ τοῦτο ἀκούσας οἴχοιτο all. habent: εἶτ' αὐτὸς τοῦτο ἀ. οἴχ. Certe Zeun. ex hac ratione explicat. v. tamen εἰ nr. 1. ¶ 3) *atque adeo.* A. 2, 4, 11. ἐγνώσθη, ὅτι ἐρύματα ἔχοντες — τὰ ἐπιτήδεια ἔχοιεν — εἶτα δὲ καὶ ἀποστροφὴ γένοιτο. Απ. 2, 2, 14. μή σε αἰσθόμενοι τῶν γονέων ἀμελοῦντα — ἀτιμάσωσιν, εἶτα ἐν ἐρημίᾳ φίλων ἀναφανῇς. ¶ 4) *ſed.* Απ. 4, 5, 8. ἐλεύθερον φαίνεταί σοι τὸ πράττειν τὰ βέλτιστα· εἶτα τὸ ἔχειν τοὺς κωλύσοντας — ἀνελεύθερον νομίζεις; K. 3, 8. quaedam canes ὑποθέουσιν· εἶτα ἁμαρτάνουσιν. ¶ 5) *et tamen.* E. 1, 7, 10. p. 54. οἱ δὲ οὐκ ἀνείλοντο. εἶτα νῦν τὴν αἰτίαν κοινὴν ἔχουσιν. ¶ 6) Eſt admirantis in interrogando vel disputando: *itane, at vero.* Απ. 2, 2, 13. εἶτα τούτων ἐπιμελεῖσθαι παρεσκεύασται, τὴν δὲ μητέρα — οὐκ οἴει δεῖν θεραπεύειν; 2, 7, 6. 13. 3, 6, 15. Sic c. καί, E. 7, 3, 7. p. 477. κᾆτα εἰ μὲν ἀπέκτεινέ τις αὐτόν, ἐπαίνου ἂν ἐτύγχανε; O. 2, 4.

εἴτε, v. εἰ nr. 24. ſq.

εἰωθέναι, (v. ſupra ἔθειν) ¶ 1) *ſolere.* Π. 2, 1, 2. p. 88. εἰώθει γοῦν, np. ἐμβάλλειν ἱππέας ἄγων οὐ μεῖον δισμυρίων — Sic in aliis

quoque

quoque locis infinitiuus debet intelligi e praecedentibus vel sequentibus, vt 2, 4, 15. ὥσπερ εἰώθει, ἐθήρα. 3, 2, 4. οἱ παρόντες — ἔθεον, ὥσπερ εἰώθασιν, ἐπ' αὐτοὺς, οἱ δὲ Ἀρμένιοι, ὥσπερ εἰώθεσαν, οὐκ ἐδέχοντο. vbi all. etiam priori loco: εἰώθεσαν. Ε. 1, 3, 7. ὑποτελεῖν τὸν φόρον, ὅσονπερ εἰώθεσαν. 3, 3, 1. ἐπεὶ δὲ, ὡς εἰώθεσαν, αἱ ἡμέραι παρῆλθον. 4. 7, 3. Ιππ. 3, 12. c. inf. Π. 1, 4, 23. εἰώθασι (margg. εἰώθεσαν) ποιεῖν. 2, 4, 11. εἰώθεις — θηρᾶν. Α. 7, 8, 2. ὥσπερ οἶκοι εἰώθειν θύεσθαι — θύεσθαι ἃ εἰώθει. Απ. 1, 2, 36. εἰώθας ἐρωτᾶν. 3, 3, 4. εἰώθατε ἱππεύειν. Ιππ. 8, 23. Sic raro etiam particip. Απ. 4, 1, 1. τοὺς εἰωθότας αὐτῷ παρεῖναι. 4, 4, 4. τῶν ἄλλων εἰωθότων — διαλέγεσθαι. ¶ 2) Sed saepius particip. passiue: *vsu receptus*. Π. 3, 1, 17. καινῆς γενομένης ἀρχῆς, ἢ τῆς εἰωθυίας καταμενούσης. Ιερ. 1, 17. τὰ εἰωθότα, *cibi vulgares, non exquisiti*. Απ. 4, 4, 4. οὐδὲν τῶν εἰωθότων — ποιῆσαι.

ἐκ et ἐξ. ¶ 1) de materia: *ex*. Σ. 8, 32. ὡς στράτευμα ἀλκιμώτατον ἂν γένοιτο ἐκ παιδικῶν τε καὶ ἐραστῶν. Duplex significatio est Κ. 10, 2. πέντε καὶ τετταράκοντα λίνοι ἐκ τριῶν τόνων (hic est *in*), ἕκαστος δὲ τόνος ἐκ πεντεκαίδεκα λίνων. ¶ 2) De caussa efficiente vel origine: *a, ex, per*. Π. 2, 2, 10. ἤν τι ἐκ τῶν πόνων δῷ ὁ θεὸς ἀγαθόν. 8, 1, 10. ἐτεκμαίρετο — ἐκ τοῦδε. Α. 4, 8, 16. ἀνίσταντο ὥσπερ ἐκ φαρμακοποσίας, *tanquam si pharmacum hausissent*. 7, 7, 18. δι' ἀπιστίαν ἐκ τῶν νῦν γενομένων, *diffidentiam ex iis ortam, quae iam facta sunt*. Αθ. 2, 6. νόσους καρπῶν αἳ ἐκ Διός εἰσιν. Ε. 6, 5, 38. p. 429. ὑμῖν ἐκ θεῶν τινος καιρὸς παραγεγένηται. Ιερ. 8, 5. δοκεῖ ἐκ θεῶν τιμή τις συμπαρέπεσθαι. Απ. 2, 7, 9. ἐκ δὲ τούτων κίνδυνος — ἀπέχθειαν γίγνεσθαι. cf. γίγνεσθαι nr. 11. ¶ 3) De caussa mouente: *propter*. Α. 2, 5, 2. p. 109. ἐκ διαβολῆς — ἐξ ὑποψίας. Κ. 1, 5. ἐκ τῆς ἐπιμελείας — ἐθαυμάσθησαν. §. 17. Sic ἐκ τούτου, np. αἰτίου, *propterea, hinc*. Π. 1, 6, 10. §. 19. p. 77. vbi all. ἐκ τούτων. 8, 2, 7. Α. 2, 6, 2. 3, 1, 9. 3, 3, 4. ἐκ τούτου ἐδόκει τοῖς στρατηγοῖς. §. 7. 5, 2, 1. 6, 6, 15. it. ἐκ τούτων, Π. 3, 1, 8. 3, 3, 7. 5, 1, 9. 5, 5, 7. 12. Απ. 3, 11, 3. Ο. 8, 1. — ἐκ τίνος,

νος. *cur.* A. 5, 8, 2. —— ἐξ ὅτου, *quam ob caussam.* Π. 2, 4, 6. — ἐξ οὗ, A. 6, 6, 8. et ἐξ ὧν, Ιερ. 8, 8. Σ. 4, 10. 8, 22. *propter quae, vnde.* v. ὅς nr. 13. 14. Sic commode explicatur Aγ. 2, 8. νομίζων ἐκ τῶν τοιούτων ἀνθρώπων προθυμότατα μάχεσθαι, *se ob eiusmodi milites — pugnare posse.* Hutch. intelligi volebat στρατιάν. — c. inf. *propterea quod.* Π. 1, 4, 5. οὐκ ἀπεδίδρασκεν ἐκ τοῦ ἡττᾶσθαι. ¶ 4) De instrumento: *per.* O. 13, 6. ἐκ δυοῖν τούτοιν τὸ πείθεσθαι μανθάνουσιν, ἔκ τε τοῦ κολάζεσθαι, καὶ ἐκ τοῦ εὖ πάσχειν. Aπολ. 4. ἐκ τοῦ λόγου οἰκτίσαντας. ¶ 5) De norma: *secundum.* Π. 2, 2, 13. ἐκ τῶν ἔργων κρινόμενοι. cf. 2, 3, 3. Similiter Aπ. 1, 2, 57. ἐκ δὲ τούτων ὀρθῶς ἂν ἔχοι τὸ — *ex hac sententia, si sic intelligatur.* ¶ 6) *pro.* Π. 8, 4, 15. τὴν δύναμιν — ἐκ ταύτης ἀγωνίζεσθαι. A. 6, 4, 6. ἐκ τῶν ὑπαρχόντων. Sic ἐκ τῶν δυνατῶν. v. δυν. it. ἐκ τῶν παρόντων. v. παρεῖναι nr. 11. ¶ 7) De partitione: *e numero.* Π. 5, 3, 15. εἰκὸς ἐκ τῶν τοιούτων φίλους ἡμῖν πολλοὺς βούλεσθαι γίγνεσθαι. nisi ἐκ τ. τ. est *his de caussis.* A. 1, 7, 10. οἱ αὐτομολήσαντες ἐκ τῶν πολεμίων. In qua forma ἐκ alias omittitur. E. 1, 2, 6. ἀποκτείναντες ἐξ αὐτῶν ὡσεὶ ἑκατόν. 2, 3, 12. οἱ ἐκ τῶν τριάκοντα. Aπ. 3, 6, 17. v. εἶναι nr. 21. 22. ¶ 8) De loco: Π. 4, 1, 8. p. 206. 7, 1, 10. ἐκ πλαγίου, *a latere.* 8, 5, 8. ἐκ δεξιᾶς ἢ ἀριστερᾶς. A. 4, 8, 1. Iπ. 7, 3. ἐκ τῶν δεξιῶν, *a parte dextra.* A. 1, 8, 17. ἐκ τοῦ ἐναντίου, *ex aduerso, e regione.* Π. 5, 4, 20. et A. 3, 3, 7. ἐκ πολλοῦ, np. διαστήματος, *e longinquo.* A. 1, 10, 8. ἐκ πλείονος, *longius* v. πολὺς nr. 9. a. Λ. 12, 2. ἐκ πλείστου. v. πολὺς nr. 36. Iπρ. 5, 1. ἐκ πόσου ἂν ἵππος πεζὸν ἕλοι, καὶ ἐξ ὁπόσου ἂν — ἀποφύγοιεν. K. 3, 6. ὑπολαμβάνουσαι ἐκ τοῦ πρόσθεν τὰ ἴχνη. Hinc explicari possunt A. 3, 3, 10. πεζὸν καταλάβοι ἐκ τόξου ῥύματος, *extra sagittae iactum.* Hutch: *sagitta arcu emissa.* Leuncl: *intra sagittae iactum.* et E. 4, 5, 15. ἥρουν οὐδένα ἐξ ἀκοντίου βολῆς. Nisi hic locus potius pertinet ad n. 4. Cf. τοσοῦτος nr. 1. et ὀφθαλμὸς nr. 1. ¶ 9) De tempore: Π. 1, 4, 2. ἐκ νυκτὸς, *noctu.* Marg. Stph. ἐν νυκτί. 8, 5, 6. ἐκ τῶν νυκτῶν.

νυκτῶν. ¶ 10) *inde a*. Π. 1, 5, 7. et O. 3, 10. ἐκ παίδων. Π. 2, 3, 5. p. 118. et Aπ. 2, 6, 8. ἐκ παιδίου. Π. 5, 1. 1. ἐκ παιδός. 4, 3, 5. ἐξ ἐκείνου, *inde ab illo tempore*. Sic Aγ. 1, 17. Probant hanc formulam Thomas Mag. p. 322. Phrynichus p. 14. et Herodianus p. 206. A. 6, 2, 8. et Aπ. 2, 9, 8. ἐκ τούτου, *inde ab hoc tempore*. Quo eodem sensu Aπ. 3, 5, 4. legitur ἐκ τούτων. Aπ. 3, 5, 8. ἐκ παλαιοῦ. Cf. παλαιὸς nr. 5. Π. 1, 6, 19. p. 81. 3, 3, 25. 6, 2, 10. et E. 7, 4, 13. ἐκ πολλοῦ. v. πολὺς nr. 9. b. Σ. 4, 23. ἐξ οὗ. Cf. ὅτου. Sic E. 1, 1, 3. μέχρι δείλης ἐξ ἑωθινοῦ. Cf. πρόγονοι, it. ἀρχὴ nr. 1. ¶ 11) *post*. ἐξ ἀρίστου, v. ἄριστον. Π. 1, 4, 28. γελάσαι ἐκ τῶν πρόσθεν δακρύων, *cum antea lacrymasset*. 3, 1, 23. φιλοφρονηθέντες ἐκ συναλλαγῆς, *post factam reconciliationem*. Potest tamen etiam de causa accipi. O. 9, 1. ἐξ ἀμηχανίας εὐπορίαν τινὰ εὑρηκυῖα. Iπ. 7, 17. ἐκ τῆς στροφῆς. §. 18. ἐκ τοῦ ταχέως — ἠρεμίζειν. et c. inf. *postquam*: ἐκ τοῦ ἑστάναι — πάλιν ὁρμᾶν. 10, 15. Iπρ. 8, 23. ἐκ τῶν ἀναστροφῶν. Sic ἐκ τούτου, *postea*. Π. 1, 2, 8. 2, 2, 8. 10. 16. 2, 4, 9. 3, 3, 1. 11. 4, 1, 4. 4, 2, 7. 9. 4, 5, 9. 18. 5, 3. 9. bis: altero loco in apodosi. 5, 5, 1. A. 1, 3. 13. 4, 6, 14. 4, 7, 13. 6, 6, 16. Aγ. 2, 28. 29. Λ. 12, 6. O. 18, 1. Σ. 6, 1. it. ἐκ τούτου δή, *tum vero*. Π. 1, 3, 9. 1, 4, 24. 2, 3, 9. 4, 3, 5. 4, 5, 13. O. 18, 6. et in apodosi, Π. 1, 1, 3. Plene legitur Π. 1, 3, 1. ἐκ δὲ τούτου τοῦ χρόνου. Sic ἐκ τούτων, A. 1, 2, 17. 1, 3, 11. 1, 6, 8. 4, 7, 1. O. 2, 1. Iπρ. 1, 7. vbi Steph. male: ἐκ τούτου. Est enim i. q. paulo ante μετὰ ταῦτα. Huc referri potest Aπ. 2, 7, 9. τὴν ἀπ' ἐκείνων χάριν αὐξήσετε, καὶ ἐκ τούτων φιλικώτερον — ἀλλήλοις ἕξετε. it. §. 12. ἐκ τούτων δὲ ἐπορίσθη ἀφορμή. *post hanc orationem*. et 2, 9, 3. καὶ ἐκ τούτων ἀνευρίσκουσιν Ἀρχέδημον. Ernesti: *hoc consilio probato*. Sic c. artic. Π. 7, 5, 26. p. 455. τὸ μέντοι ἐκ τοῦδε οὕτως ἐγὼ γιγνώσκω, *quae in posterum vobis agenda sunt*. E. 2, 3, 22. τὰ ἐκ τούτων, *quae sequuntur haustam cicutam*, h. e. necem. Cf. οὗτος n. 12. Sic ἐκ τοιούτων, Π. 3, 1, 23. et ἐκ τοῦ λοιποῦ, *deinceps*, Σ. 4, 56. Cf. λοιπὸς nr. 6. ¶ 12) De fronte

te aciei, E. 3, 4, 13. τοὺς πρώτους οὐ πλέον ἢ ἐκ δώδεκα ποιήσαντες, τὸ δὲ βάθος ἐπὶ πολλῶν. Sed etiam de βάθει, vbi alias dicitur εἰς, Π. 6. 3, 11. p. 383. ἐξ ἴσων τὴν Φάλαγγα βαθυνῶ. ¶ 13) *quod attinet, de.* Π. 5, 4, 5. ἐπισκέψαιτο, ὅπως ἔχει ἐκ τοῦ τραύματος. K. 1, 12. ἐκ τῆς ἐπιμελείας—τοσοῦτον ὑπερέβαλε Φιλοπονίᾳ. 3, 4. ¶ 14) i. q. ἀπὸ, Π. 6, 2, 5. ἦλθον οἱ Ἰνδοὶ ἐκ τῶν πολεμίων. E. 3, 2, 13. cf. ἀπὸ nr. 3. et 6. Sic de reditibus: Απ. 2, 7, 2. λαμβάνομεν οὔτε ἐκ τῆς γῆς οὐδὲν —, οὔτε ἀπὸ τῶν οἰκιῶν. Paulo aliter de praeda: Π. 4, 5, 4. ἐκ τοῦ Ἀσσυρίων στρατεύματος οἶνον εἰληφότες. ¶ 15) i. q. παρὰ vel ὑπὸ, inprimis cum paſſiuis. v. interpp. ad Herodot. 7, 175. E. 3, 1, 4. ἡ χώρα δῶρον ἐκ βασιλέως ἐδόθη — δῶρον καὶ αὗται αἱ πόλεις ἦσαν παρὰ βασιλέως. Σ. 8, 22. ἐκ μὲν τῶν — Φιλουμένων οὐδὲν χαλεπὸν γεγενημένον, ἐκ δὲ τῆς ἀναιδοῦς ὁμιλίας πολλὰ — πεπραγμένα. Plura v. in διδόναι et καθιστάναι. it. ſine verbo: Ιερ. 7, 6. αἱ μὴ ἐξ ἀντιΦιλούντων ὑπουργίαι — αἱ ὑπουργίαι ὑπὸ τῶν Φοβουμένων. ¶ 16) fere i. q. ἐν. Cuius rei rationem optime reddit Fiſcherus ad Plat. Phaed. 22, 2. Π. 2, 2, 2. p. 103. στὰς ἐκ τοῦ ἔμπροσθεν. 7, 2, 2. ἁρπασόμενοι τὰ ἐκ τῶν οἰκιῶν. A. 1, 2, 18. ἔφυγεν ἐκ τῆς ἁρμαμάξης — οἱ ἐκ τῆς ἀγορᾶς. 2, 5, 8. ἐθαύμαζον, ἐκ τοῦ στρατοπέδου ὁρῶντες, *in caſtris videntes, quae in campo agebantur.* 4, 6, 17. οἱ ἐκ τοῦ πεδίου — ἔθεον, *qui erant in campo, inde currebant.* 7, 4, 8. οἱ ἐκ τοῦ ὄρους — καταβαίνοντες. E. 2, 4, 15 τινὲς τῶν ἐκ τοῦ Πειραιέως. §. 17. τῶν ἐκ τοῦ ἄστεος — τῶν ἐκ τοῦ Πειραιῶς. §. 23. 26. 28. 29. In eod. cap. ſaepe eſt: οἱ ἐν τῷ ἄστει — οἱ ἐν τῷ Πειραιεῖ. 4, 4, 15. τῶν ἐκ τῆς πόλεως. Απ. 3, 5, 10. τοὺς ἐκ τῆς ἠπείρου. 3, 6, 11. τὰ ἐκ τῆς χώρας. vbi Leuncl. ἐκ volebat deleri. Απολ. 22. εἰπεῖν τὰ ἐκ τῆς δίκης, *quae in iudicio dicta ſunt.* K. 3, 9. 5, 21. Sic fere pro *apud,* Π. 3, 3, 28. ἵππων διωγμὸς ἦν καὶ ἀνδρῶν, καὶ Φόνος ἐξ ἀμΦοτέρων, *vtrinque.* 8, 7, 3. p. 549. ἐκ πάντων — τὸ ἀξιόπιστοι εἶναι ἀποβαλεῖτε. A. 4, 3, 22. Et adhaerens ſignificatur Ιπ. 12, 2. ἐξ αὐτοῦ τοῦ θώρακος ὅμοιον τῷ αὐχένι στέγασμα. cf. n. 1. 9. Hinc A. 5, 7, 10. pro οἱ ἐν τῷ πλοίῳ all. habent οἱ ἐκ τοῦ πλοίου. Ιπρ. 8, 23. pro

pro ἐκ τῶν τοιούτων, *in eiusmodi statu*, Marg. Leuncl. ἐν τοῖς τοιούτοις, quod Welf. temere recepit. ¶ 17) Circumscribit adiectiua, a) c. aduerb. Aπ. 2, 1, 30. v. παραχρῆμα. b) c. substantiuis. Vbi fere ellipsis est statuenda, vt A. 1, 2, 3. τοὺς ἐκ τῶν πόλεων λαβὼν, intell. μισθοφόρους s. στρατιώτας. 6, 4, 5. ἐδόκει τὸ ἐλθεῖν — ἐξ ἐπιβουλῆς εἶναι. E. 1, 5, 1. τοῖς ἐκ Λακεδαίμονος πρέσβεσιν. Intell. πεμφθεῖσιν vel simile quid. Margg. τοῖς Λακεδαιμονίοις. 1, 6, 7. οἱ ἐκ Λακεδαίμονος. Intell. ἐλευσόμενοι vel προςδοκώμενοι. Cyrus enim ipse eos antea Lacedaemonem miserat. Male igitur Margg. οἱ Λακεδαιμόνιοι. 3, 5, 14. 4, 3, 8. οἱ ἐκ Λακεδαίμονος νεοδαμώδεις. 6, 5, 16. οἱ ἐκ τῆς Τεγέας Ἀρκάδες. In quibus tribus locis vel πεμφθέντες aut simile participium debet intelligi, vel est circumscriptio genitiui, vt n. 18. cf. ἄστυ. Sed E. 4, 4, 10. Κορίνθιοι ἐκ τῆς πόλεως sine artic. Vnde Stephan. vult οἱ ἐκ τ. π. Opponuntur enim exulibus Corinthiorum. ¶ 18) Circumscribit genitiuum, praemisso articulo, et omisso quodam participio vel nomine. Π. 3, 3, 22. τὰ ἐκ τῶν πολεμίων. 7, 2, 6. πῶς ἀποβέβηκε τὰ ἐκ τοῦ ἐν Δελφοῖς χρηστηρίου. 8, 8, 8. τῇ ἐκ Περσῶν παιδείᾳ — τῇ Μήδων στολῇ — τὴν ἐκ Περσῶν καρτερίαν. A. 1, 2, 18. τὸν ἐκ τῶν Ἑλλήνων εἰς τοὺς βαρβάρους φόβον. 4, 7, 14. ἐκ ταύτης τῆς χώρας ὁ ἄρχων. vbi Leuncl. ἐκ delendum putabat. Alia tamen ratio est E. 2, 1, 9. τοὺς φόρους τοὺς ἐκ τῶν πόλεων. Intelligi enim debet ληφθέντας. cf. n. 14. ext. ¶ 19) Cum adiec. circumscribit aduerbia: ἐκ τοῦ αὐτομάτου, ἐκ δυσελπίστου, ἐκ τοῦ καλοῦ καὶ δικαίου, v. suis locis. Cf. item ἄδικος, ἀπροσδόκητος, δυνατὸς, ἐναντίος, ἕτοιμος, ἴσος. E. 6, 5, 16. ἐκ τοῦ δικαίου καὶ φανεροῦ τὴν μάχην ποιεῖσθαι, *iusto proelio et aperto Marte.* Fr. Portus: *ita vt iustus exercitus cum iusto exercitu congrederetur.* Π. 1, 6, 19. p. 81. ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς μάχην συνάπτειν, *aperta vi, non ex insidiis.* E. 2, 1, 2. Iπρ. 7, 7. vbi oppon. ὡς λῃσταῖς αὐτοῖς χρῆσθαι. Idem dicitur ἐκ τοῦ φανεροῦ, Aγ. 2, 6. Sed Π. 2, 4, 12. αἰτοίην ἄν σε ἐκ τοῦ φαν. *palam, multis audientibus.* E. 7, 4, 28. ἐκ τοῦ φαν. συσκευασάμενοι, *non clam aut metuentes.* Aπ. 3,

3, 11, 8. ἐκ τοῦ Φαν. τρέχοντες ἀποφεύγειν, *e conſpectu.* — Π. 1, 4, 12. οὐδ' ἀναβλέπειν πρὸς τὸν πάππον ἐκ τοῦ ἴσου ἔτι δύναμαι. Hutch: *vt aequalis aequalem, aequo quaſi iure.* Melius Abreſch. dilucc. Thuc. 3, 42: *non perinde vt prius.* 2, 3, 5. ἐκ τοῦ ἴσου ὁρμᾶσθαι πάντας εἰς τὸ ἀγωνίζεσθαι, *aequali conditione, vno cibo nutriti, eadem praemia appetentes.* Ιερ. 8, 5. τοῖς προτετιμημένοις μᾶλλον, ἢ τοῖς ἐκ τοῦ ἴσου ἡμῖν οὖσι. ¶ 20) Etiam cum ſubſtantiuo facit periphraſin aduerbii, v. c. Ιπρ. 2, 5. ἐκ παντὸς τρόπου, *omni modo.* v. τρόπος nr. 1. b. ἐκ ποδῶν, *e medio,* v. ἐκποδών. ἐκ χειρὸς, *cominus.* v. χείρ nr. 1. w. Sed A. 3, 3, 10. οἱ ἐκ χειρὸς βάλλοντες Port. et Hutch. recte vertunt: *manu tela torquentes.* Nam oppon. τοξεύοντες et σφενδονῶντες. O. 10, 4. ἐκ τῆς ψυχῆς, *ſincere.* cf. ἀνάγκη, ὄψις, ὑποβολή, ὑπόγυιον, ψυχή. ¶ 21) ἐκ omittitur. Π. 7, 5, 9. Φοίνικος αἱ θύραι πεποιημέναι. A. 1, 8, 3. τοῦ δὲ βαρβαρικοῦ, ἱππεῖς μὲν — 2, 4, 16. ἐπὶ σχεδίας διφθερῶν. Vbi etiam omiſſum eſt πεποιημένας. 4, 5, 23. ἐστεφανωμένους τοῦ ξηροῦ χιλοῦ στεφάνους. Αγ. 11, 8. ἡγούμενος — τῷ ἐλευθερίῳ καὶ τῶν ἑαυτοῦ προσωφελητέον εἶναι. ¶ 22) Confunditur c. ἀπὸ, v. ἀπὸ nr. 4. a. c. ἐκτός. v. ἐκτός. c. ἐν, v. ſupra nr. 9. et 16. c. ἐντὸς, v. ἐντὸς nr. 3. c. ἐπὶ, v. ταμιεύεσθαι nr. 2. ex A. 2, 5, 3. p. 113.

ἑκασταχῆ, ἀντὶ τοῦ πανταχοῦ, Suid. Π. 6, 2, 3. τιμῶν τοὺς κρατίστους ἑκασταχῆ. Lexicographi non niſi e Suida petunt huius voc. auctoritatem.

ἑκασταχόθεν, *vndique.* E. 3, 4, 3. προεῖπεν (ταῖς πόλεσιν) ὅσους δέοι ἑκασταχόθεν πέμπεσθαι.

ἑκασταχόσε, *quoquo verſum.* Thom. Mag: ἑκασταχόσε κάλλιον λέγειν ἢ πανταχόσε (quod in Xenophonte non legitur). τίθεται δὲ τὸ μὲν ἑκασταχόσε ἐπὶ κινήσεως, τὸ δὲ ἑκασταχῆ καὶ ἑκασταχοῦ ἐπὶ στάσεως. In lexicis eſt ſine auctore. Sed ſaepe vtitur Thucyd. etiam Ariſtid. T. I. p. 237. A. 3, 5, 11. ἐκάθισαν χωρὶς τοὺς ἑκασταχόσε φάσκοντας εἰδέναι. Videtur poſitum ἐπὶ στάσεως: *qui ſingulas regionum partes,* vel potius: *ſingularum regionum populos, ſibi cognitas aiebant.* Sed ineſt ſimul κινήσεως notio,

np.

np. *in quascunque iter futurum esset.*

ἑκασταχοῦ, *singulis in locis.* Ἱππ. 7, 14. Afferunt lexicographi sine auctoritate.

ἕκαστος, *unusquisque.* ¶ 1) Attice in singulari iungitur verbo plurali. v. Eustath. ad Il. κ, 215. Π. 2, 3, 2. ὁπόταν ἕκαστος διανοηθῇ — τοῖς τοιούτοις ἥξει. 2, 4, 3. αἱ χιλιοστύες κατ' οὐρὰν ἑκάστη εἵποντο. 3, 1, 2. 3, 3, 2. 7. 30. ἔστησαν — εἰδότες ὅπου ἔδει ἕκαστον γενέσθαι. all. ἕκαστον αὐτῶν. 5, 3, 17. 8, 1, 1. p. 462. 8, 5, 3. ἀνατιθέασιν — ἕκαστος — εἶχον ἕκαστοι. Sed Margg. hic quoque habent ἕκαστος. Α. 1, 5, 8. 1, 7, 12. 4, 2, 8. 5, 5, 5. πομπὰς ἐποίησαν κατὰ ἔθνος ἕκαστος τῶν Ἑλλήνων. Steph. perperam ἕκαστον. cf. ἔθνος nr. 1. Λ. 6, 1. Ε. 7, 1, 11. ἀπῆλθον — οἱ ἄλλοι δὲ ἕκαστος οἴκαδε, Ἱερ. 7, 9. Ο. 8, 3. Sic c. εἷς, Α. 6, 6, 9. ἱκανοί εἰσι εἷς ἕκαστος — ὅ τι βούλονται διαπράττεσθαι. Cf. εἷς nr. 14. c. κατὰ, Π. 8, 3, 14. ἀφίει τὰ ἅρματα καθ' ἕκαστον, *singulos currus.* it. aliter, Π. 5, 3, 16. p. 301. ἔχοντες ἃ δεῖ ἕκαστον, πάρεστε. Margg. ἕκαστοι. 6, 2, 4. ἐπὶ τὰς καμήλους ἦσαν ἄνδρες δύο ἐφ' ἑκάστην τοξόται. Α. 7, 2, 16. ἔξω εἰσὶν ἀπὸ τῶν στρατηγῶν, ὁ πιστότατος ἑκάστῳ. Notabilis locus est Α. 6, 6, 17. πεῖραν λαβεῖν — οἷος ἕκαστός ἐστι, καὶ τὴν ἀξίαν ἑκάστοις νεῖμαι. ¶ 2) Sed etiam singularis c. singulari. Π. 3, 3, 5. εἰ ἕκαστος ποιήσειε. 4, 5, 19. ἀνθ' ἑαυτοῦ ἕκαστον καθιστάναι ἄλλον. vbi tn. all. ἑαυτῶν habent, all. omittunt ἕκαστον. 5, 3, 16. p. 300. μεθ' ὧν ἕκαστος ἀφίκετο. Mrgg. ἕκαστοι ἀφίκοντο. 7, 2, 1. πάντες ἔφυγον ὅπῃ ἐδύνατο ἕκαστος. 8, 3, 9. Α. 3, 1, 3. ἀνεπαύετο ὅπου ἐτύγχανεν ἕκαστος. Sed all. ἀνεπαύοντο. Ε. 1, 7, 3. etc. ¶ 3) Pluralis c. plurali. Π. 4, 2, 12. p. 217. καταλείπετε ἕκαστοι τάξιν, *singulae gentes.* 4, 5, 5. 18. 6, 1, 13. 7, 3, 1. Α. 5, 2, 15. Ε. 2, 4, 28. ἀπιέναι ἐπὶ τὰ ἑαυτῶν ἑκάστους. Margg. ἕκαστον. 7, 1, 26. Et sequente singulari. v. αὐτὸς nr. 7. d. ¶ 4) c. πᾶς est quaedam redundantia. Λ. 13, 9. ἀκούεται εἰς ἑκάστην πᾶσαν τὴν ἐνωμοτίαν ἀφ' ἑκάστου ἐνωμοτάρχου. Ε. 3, 5, 14. ᾔσθοντο ἀπεληλυθότας — ἅπαντας οἴκαδε ἑκάστους. ¶ 5) c. αὐτὸς et τὶς, v. in τὶς nr. 21. d. et αὐτὸς nr. 7. b. ¶ 6) Est distributionis: Π. 7, 5, 7. μῆνα τοῦ ἐνι-

ἐνιαυτοῦ ἕκαστον τὸ μέρος φυλάξον. v. εἷς nr. 11. it. c. κατὰ, E. 2, 1, 17. ἐποίουν — καθ' ἑκάστην ἡμέραν. — De formula καθ' ἕκαστον pro καθ' ἕνα ἕκαστον v. εἷς nr. 14. b. ¶ 7) Oppon. pluribus, et est *vnus*. Π. 6, 1, 28. ῥᾷον ἦγε τὰ ὀκτὼ ζεύγη τὸν πύργον — ἢ τὸ σκευοφορικὸν βάρος ἕκαστον τὸ ζεῦγος. ¶ 8 Omittitur, obseruante Hutch. A. 1, 3, 21. δώσειν — τρία ἡμιδαρεικὰ τοῦ μηνὸς τῷ στρατιώτῃ.

ἑκάστοτε, *semper*. v. Hesych. Suid. Phrynichus p. 38. et Thom. Mag. p. 678. A. 2, 4, 5. ἐστρατοπεδεύοντο ἑκάστοτε ἀπέχοντες ἀλλήλων. E. 4, 8, 18. Σ. 1, 14.

ἑκατεράκις, *bis*. Π. 4, 6, 2. p. 257. καταβέβληκα θήρας ἑκατεράκις, *beydemal*. Hesych: ἑκατεράκις· δίς.

ἑκάτερος, ¶ 1) *vterque*. Π. 1, 3, 14. ἑκάτερον ἔχειν χιτῶνα. Απ. 2, 1, 1. Ιπ. 7, 18. ἑκατέρου τούτων δεήσει. 9, 1. c. verbo plur. Π. 5, 2, 10. ἀπῆλθον ἑκάτερος ἐπὶ τὰ προσήκοντα. 6, 1, 13. E. 1, 3, 5. etc. ¶ 2) Saepe legitur pluralis, non solum de duobus singulis, vt Π. 5, 4, 12. 2, 3, 6. πολλοὶ ἑκατέροις (Pheraulae et Chrysantae) συναγορεύοντες. Sed etiam de duabus factionibus, de duobus exercitibus. Π. 3, 3, 15. 7, 4, 1. A. 1, 8, 10. v. ἑκατέρωσε. E. 4, 2, 9. τὸ πλῆθος ἑκατέρων, *vtriusque exercitus*. Ιππ. 3, 6. ἑκατέρας τὰς πέντε φυλάς. ¶ 3) καθ' ἑκάτερα, A. 5, 6, 3. p. 290. *ab vtraque parte*. ¶ 4) Eleganter c. superl. Απ. 4, 3, 9. εἰς ἑκάτερα ἰσχυρότατα καθισταμένους, frigus et aestum. ¶ 5) Distinguitur ab ἀμφοτέροις. v. ἀμφότ. ¶ 6) Π. 3, 3, 1. pro τὸ ἕτερον all. legunt ἑκάτερον. v. ἕτερος nr. 4.

ἑκατέρωθεν, *ab vtraque parte*. Π. 2, 3, 7. 4, 2, 13. 7, 5, 2. ter. A. 1, 8, 9. 6, 4, 2. Hinc A. 6, 5, 15. τοὺς πελταστὰς ἑκατέρωθεν ποιησάμενος, *postquam ab vtroque latere disposuerat*. Idem est E. 3, 2, 13. τοὺς πελταστὰς — ἑκατέρωθεν καθίστασθαι. et ἑκατ. ποιεῖν, Π. 7, 1, 3. v. τάξις nr. 8. c. gen. Π. 8, 3, 5. ἔστασαν ἑκατέρωθεν τῶν πυλῶν. §. 8. 9.

ἑκατέρωσε, *vtrobique, vtroque versum*, legunt nonnulli A. 1, 8, 10. pro ἑκατέρους, quae tamen lectio recte praefertur ab Abreschio lectt. Aristaen. p. 4.

ἑκατὸν, *centum*. Saepissime

ſime legitur, vt Π. 2, 1, 12. 2, 4, 2. Aγ. 1, 34. etc.

ἑκατονταπλασίων, *centuplus*. O. 2, 3. πλέον ἂν εὕροι ἢ ἑκατονταπλασίονα τούτου.

ἑκατόνταρχος, *centurio*, qui vni equitum τάξει praeeſt. Π. 5, 3, 16. p. 300. bis.

ἑκατοστός, *centeſimus*. O. 2, 9. μηδὲ ἑκατοστὸν μέρος τῶν σῶν κεκτῆσθαι. Feminin. Aθ. 1, 17. ἡ ἑκατοστὴ ἡ ἐν τῷ Πειραιεῖ. Intell. μερίς. Fr. Port. recte intelligit: *portorium quod datur in Piraeeo*.

ἑκατοστὺς, *centuria*. Π. 6, 3, 11. p. 386. de curribus.

Ἑκατώνυμος, *Hecatonymus*, Sinopenſium ad Graecos legatorum princeps, bonus orator, A. 5, 5, 6. vtitur oratione ſuperba, §. 7. quae mouet reliquorum legatorum indignationem, §. 12. cf. 5, 6, 2. 3. vbi ſe defendit et Graecis conſilium de itinere dat.

ἐκβαίνειν, ¶ 1) *egredi, exire*. a) e nauibus, A. 5, 4, 5. E. 2, 1, 15. ἐπειδὰν ἐκβῶσι. §. 17. ἐκβεβηκότας. 7, 4, 3. ἐνταῦθα ἐκβῆναι. O. 8, 8. 21, 3. Plenius E. 5, 1, 9. ἐξ ἐνίων τῶν νεῶν ἐξέβαινον. 6, 2, 23. ἀπὸ τῶν τριήρεων εἰς τὴν γῆν ἐκβεβηκότας. b) e fluuio, A. 4, 3, 3. εἰς τὴν Ἀρμενίαν ἐκβαίνειν, *emergere, euadere*. c) ex anguſtiis in campum, E. 7, 1, 19. ἐνταῦθα ἐκβὰς παρετάξατο. ¶ 2) *eſcendere in montem*. A. 4, 2, 1. (de quo loco v. συμβουλή.) §. 8. Plenius §. 2. πρὸς τὸ ὄρθιον ἐκβαίνειν. §. 15. ἐκβαίνων πρὸς τὰ ὄρη — ἐκβαίνων. 4, 3, 17. ἐξέβαινεν ἐπὶ τοὺς ἄνω πολεμίους. 6, 3, 12. ἐπὶ λόφον ἐκβάντες. ¶ 3) *pergere in fluuio*. A. 4, 3, 21. κελεύει — ἐκβαίνειν ὡς διαβησομένους. Sed hoc durum videtur. Rectius fort. Cod. Par. ἐμβαίνειν, quod etiam Zeun. recepit. ¶ 4) *peruenire*. Π. 6, 2, 11. p. 371. ὅταν ἐκβαίνωμεν εἰς ἀκέραια, vbi commeatus eſt. cf. εἰσβαίνειν nr. 2. vbi contra pro εἰσβάντι all. legunt ἐκβάντι. ¶ 5) De aetate: *excedere, tranſire*. A. 3, 2. ὅταν ἐκ παίδων εἰς τὸ μειρακιοῦσθαι ἐκβαίνωσι. ¶ 6) De oratione: *digredi*. E. 6, 1, 7. ἐπάνειμι, ὅθεν εἰς τὰς — πράξεις ἐξέβην. 6, 5, 1. ἐπάνειμι, ἔνθεν ἐπὶ ταῦτα ἐξέβην. 7, 4, 1. ¶ 7) De euentu, O. 9, 8. δίχα τὰ εἰς ἐνιαυτὸν ἀπολελογισμένα κατέθεμεν. οὕτω γὰρ ἧττον λανθάνει, ὅπως πρὸς τὸ τέλος (np. anni, vt

vt recte Fr. Portus.) ἐκβήσεται. Cic. ap. Columell. 12, 3. vertit: *qui exitus futurus ſit.* Gesnerus: *quovsque ſint ſuffecturae.*

ἐκβάλλειν, ¶ 1) *eiicere, egerere.* Πο. 4, 2. ἐκβεβλημένοι σωροί. ¶ 2) *proiicere.* A. 2, 1, 5. ξύλοις ἐχρῶντο — τοῖς τε οἰστοῖς οὓς ἠνάγκαζον οἱ Ἕλληνες ἐκβάλλειν τοὺς αὐτομολοῦντας. Portus et alii vertunt *euellere.* Sed Hutch. rectius *proiicere,* quia transfugae illi ad regem iam redierant (1, 10, 4.), et ſimilis locus eſt ap. Aelian. V. H. 6, 14. ἐκβαλεῖν τὰς αἰχμάς. ¶ 3) *excludendo obiicere.* c. εἰς, A. 7, 1, 10. ἐκβαλλόμενοι εἰς τοὺς πολεμίους. Np. vrbe clauſa in agros hoſtiles erat proficiſcendum. ¶ 4) *in exilium eiicere.* A. 1, 1, 7. τοὺς μὲν ἀπέκτεινε, τοὺς δ' ἐξέβαλεν. 7, 2, 18. E. 7, 1, 31. 34. bis. 7, 3, 4. et ſaepius in Hellenicis. ¶ 5) *expellere hoſtem.* e regione, A. 1, 2, 1. e via, E. 7, 2, 19. νίκης γενομένης καὶ ἐκβληθέντων ἐκ τῆς ὁδοῦ τῶν πολεμίων. ex vrbe, E. 7, 3, 7. p. 476. ¶ 6) *priuare, deiicere.* Π. 1, 3, 8. ἐκβαλῶ σε τῆς τιμῆς, *munere.* A. 7, 5, 4. δείσας μὴ ἐκ τῆς Σεύθου φιλίας ἐκβληθείη. ¶ 7) *exauctorare milites.* E. 6, 1, 4. p. 358. μαλακοὺς τῶν ξένων — ἐκβάλλει. ¶ 8) *auferre, delere.* Απ. 3, 12, 6. τὰς ἐπιστήμας ἐκβάλλειν, e mente. ¶ 9) *impetum facere.* E. 3, 4, 21. ἐς Καρίαν νῦν ἐκβαλεῖν. Sed Steph. et Leuncl. ex Αγ. 1, 29. et quia mox ſequitur ἐνέβαλε, reſtituunt ἐμβαλεῖν.

ἔκβασις, ¶ 1) *exitus, locus vbi emergere quis poteſt.* A. 4 3, 15. κατὰ τὴν ἔκβασιν τὴν εἰς τὰ τῶν Ἀρμενίων ὄρη, e fluuio. §. 16. φεύγουσιν πρὸς τὴν ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ ἔκβασιν ἄνω. Mox eſt τὴν ὁδόν. 2 codd. omittunt ἀπό. ¶ 2) *aditus ad montis iugum.* A. 4, 1, 15. φυλάττουσι τὴν ἔκβασιν. 4, 2, 1. 2. τὴν φανερὰν ἔκβασιν.

Ἐκβάτανα, *Ecbatana,* vrbs Mediae praecipua. Π. 8, 6, 11. Cyrus διῆγε — τὴν ἀκμὴν τοῦ θέρους δύο μῆνας ἐν Ἐκβατάνοις. A. 2, 4, 13. 3, 5, 9.

ἐκβιβάζειν, ¶ 1) *e nauibus educere, exponere.* E. 1, 6, 14. ἐξεβίβαζεν, ὡς μὴ καταδήλους εἶναι τοῖς πολεμίοις ταῦτα ποιοῦντας. 5, 1, 7. ἐκβιβάσας εὐθὺς ἐδείπνιζε. Plenius, ſed tamen etiam ſine acc. 2, 1, 15. καὶ οὐ πρότερον ἐξεβίβασεν

ἐκ

ἐκ τῶν νεῶν. ¶2) *equum declinare* ſ. *deflectere e via trita.* Ιπρ. 1, 18. ἐκβιβάζοντας τῶν ὁδῶν, np. τὸν ἵππον.

ἐκβοᾷν, *clamorem tollere.* K. 6, 10. διωκόμενον τὸν λαγὼ — ἐπιθέων ἐκβοάτω. Tanaqu. Faber ad Anacr. 33, 19. hoc verbum putabat recentioris aeui eſſe.

ἐκβοηθεῖν, *eruptionem facere, prorumpere, excurrere,* ad defendendam vrbem vel regionem. Π. 1, 4, 18. ἐκβοηθεῖ πρὸς τὰ ὄρια. — ἐσήμαινε πᾶσιν ἐκβοηθεῖν. — ὁρῶν ἐκβοηθοῦντας — ἐκβοηθεῖ καὶ αὐτός. A. 7, 8, 8. ἐκβοηθοῦσιν — ἐκ Κομανίας. E. 1, 4, 10. ἐκβοηθήσαντας ex vrbe ad hoſtes repellendos. 7, 1, 8. ἐκβοηθήσαντες ἐκ τῆς πόλεως. 7, 5, 15. Sed 5, 4, 9. σὺν ὅπλοις ἐξεβοήθουν e domibus, a tyrannis ſe liberaturi.

ἐκγελᾷν, *ridere.* Π. 8, 4, 10. Κῦρος ἐξεγέλασε, καὶ οἱ ἄλλοι ὁμοίως. γελάντων δὲ ἅμα — 1, 3, 8.

ἐκγίγνεσθαι, *enaſci.* Sed E. 6, 4, 23. εἰ ἀναγκάζοιντο ἐκγενέσθαι τοῦ ζῆν, eſt *e vita discedere,* vel *in ſummum vitae periculum adduci.* Leunclau. paulo liberius: *vt vitae ſpem abiiciant.* Non male.

ἔκγονα, *proles.* A. 4, 5, 19. αἶγες — ὄρνιθες καὶ τὰ ἔκγονα τούτων. De hominum ſobole, Λ. 1, 4. ἐξ ἀμφοτέρων ἰσχυρῶν καὶ τὰ ἔκγονα ἐῤῥωμενέστερα γίγνεσθαι.

ἔκγονοι (poet. Port.), *nepotes.* In Xen. enim non locum habet discrimen nominum ἔκγονος et ἀπόγονος, quod Ammon. attulit. cf. Poll. 3, 18. 19. Heſych: ἔκγονα· τέκνα τέκνων. Cf. Symmach. Iudic. 8, 22. Π. 5, 3, 11. εἰ παῖδας ἢ ἐκγόνους ἐκέκτησο. A. 3, 2, 9. ἀντιταξάμενοι τούτοις τοῖς ἐκείνων (qui Xerxe duce a veſtris maioribus victi ſunt) ἐκγόνοις. Hic poteſt omnino de omnibus *poſteris* accipi. De differentia nominum ἔκγονος et ἔγγονος v. Thom. Mag. p. 849. cui, vt Etymologo M. ἔκγονος eſt ὁ υἱός. it. Doruill. ad Char. p. 209. et Morus ad Iſocr. paneg. 16.

ἐκδέρειν, *cutem detrahere.* A. 1, 2, 8. λέγεται Ἀπόλλων ἐκδεῖραι Μαρσύαν.

ἔκδημος, inquit Moeris, Ἀττικῶς· ἀπόδημος, Ἑλληνικῶς. cf. Thomas. Π. 8, 5, 12. p. 529. ὅταν — ἔκδημος ᾖ, *peregre,* extra Perſiam, *verſatur.*

ἐκ-

ἐκδιδάσκειν. *docere.* O. 12, 16.

ἐκδιδόναι. ¶ 1) *tradere.* sp. ad supplicium s. in iudicium, A. 6, 6, 8. εἰ μή τις ἐκδώσει τὸν ἄρξαντα βάλλειν. §. 10. ὑμεῖς μὲν μὴ ἐκδῶτε, ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν παρασχήσω κρίναντι Κλεάνδρῳ, ὃ ἂν βούληται ποιῆσαι. ¶ 2) *elocare.* Π. 4, 15. ἀνδράποδα — ἐκδεδομένα. §. 16. πολλοὶ ἐν τοῖς ἀργυρείοις ἐκδεδομένοι. Ianus Gebhardus in Crepundiis 1, 14. e Xen. laudat: ἐκδιδόναι σεαυτὸν εἰς τέχνην, aliosque locos ex Eurip. et Tzetza, ad illustrandum Cic. Tusc. 1, 4. „in quam exercitationem ita nos studiose operam dedimus." vbi cum Lambino eiicit nomen *operam*. Sed vix talis locus in Xen. reperietur. Respexit haud dubie ad Iπ. 2, 2 ἐκδώσει, *locabit*, τὸν πῶλον domandum — ὥσπερ τὸν παῖδα ὅταν ἐπὶ τέχνην ἐκδῷ, docendum, οὕτως ἐκδιδόναι. Sic §. 3. ὅπως πρᾶος — ὁ πῶλος ἐκδίδοται τῷ πωλοδάμνῃ. ¶ 3) *nuptum dare.* v. Valck. ad Herodot. 5, 2. Π. 8, 4, 9. ἤν τις ἐκδοῦναι βούληται θυγατέρα. A. 4, 1, 17. αὐτῷ τυγχάνει θυγάτηρ παρ' ἀνδρὶ ἐκδεδομένη.

ἐκδικάζειν, *diiudicare.* Αθ. 3, 1: ἐκδικάζειν δίκας, *de caussis cognoscere,* — ὅσας ἐκδικάζουσι.

Ἔκδικος, *Ecdicus*, dux Lacedaemoniorum, missus in Rhodum, E. 4, 8, 20. 23.

ἐκδιώκειν, v. διώκειν nr. 13.

ἐκδρομή, *excursio, eruptio.* e vallo, E. 3, 2, 3.

ἔκδρομος. E. 4, 5, 16. οἱ ἱππεῖς — σὺν τοῖς ἐκδρόμοις καὶ ἐδίωκον καὶ ἐπέστρεφον. Steph., vt quidem Grammius dicit, Pollucem laudat, ap. quem dicatur ἔκδρομος (ἱππεύς). Sed haud dubie intellexit locum Poll. 3, 148. Ibi vero est ἔκδρομος ἵππος, *equus vltra lineam designatam procurrens,* (Cf. Poll. 1, 219.) non ἱππεύς. Camerar. auctore Grammio dicit, Pollucem e Xen. desumsisse vocabulum. Vales. in notis ad notas Maussaci in Harpocrat. ad v. ἅμιπποι arbitratur, τοὺς ἐκδρόμους esse *milites leuis armaturae, qui adiunctis equitibus hostes persequerentur,* eosdemque alias dici προδρόμους et ἁμίππους. At ap. Xen. non plane iidem sunt qui ἅμιπποι, sed *milites grauis armaturae, quos polemarchus ex vniuersa mora ad hostem perse-*

sequendum emittebat. Quatenus vero equitibus, quos aduersa fortuna vti vidissent, succurrebant, seque cum iis etiam in recedendo coniungebant, hactenus videntur dici posse ἅμιπποι. Ἐκδρόμους commemorat etiam Thucyd. 4, 125. it. 127. vbi ἐκδρομαὶ a Scholiasta explicantur οἱ τεταγμένοι πρὸς τὸ ἐκτρέχειν. Cf. ἀντεκτρέχειν et συνεκτρέχειν.

ἐκδύειν f. ἐκδῦναι, *exuere*. Π. 1, 3, 14. παῖδα, μέγαν ἔχοντα χιτῶνα, ἐκδύσας αὐτὸν — Vbi αὐτὸν vel per redundantiam referri potest ad παῖδα, vel potius ad χιτῶνα. Actiuum enim est eius, qui alterum exuit. Sed ἐκδῦναι est pro medio: Π. 1, 4, 26. στολὴν, ἣν εἶχε, ἐκδύντα δοῦναι. 5, 1, 1. ᾧ τὴν στολὴν ἐκδὺς ἔδωκε. A. 4, 3, 9. ἐκδύντες — διαβαίνειν.

ἐκδύεσθαι, *se exuere*. Αγ. 1, 27. E. 3, 4, 19. λευκοὺς — διὰ τὸ μηδέποτε ἐκδύεσθαι, np. *certandi causa*, Fr. Portus.

ἐκεῖ, ¶ 1) *ibi*. E. 3, 2, 11. ἐπεὶ δὲ ἐκεῖ ἦσαν. 4, 5, 11. ὁ ἐκεῖ Φρουρῶν πολέμαρχος. Elliptice c. artic. Π. 4, 1, 3. Κῦρος — ἰδὼν τἀκεῖ, *Medorum exercitum*, — ἀπήλαυνεν. 6, 2, 2. speculatores τὰ ἐκεῖ μαθόντες, ὅ τι ἂν hostes λέγωσι. E. 4, 2, 2. εἰ καλῶς τἀκεῖ γένοιτο, *bellum ibi gerendum*. 5, 2, 12. p. 301. ἐξαγγέλλομεν ὅτι τἀκεῖ οὕτως ἔχει, *rerum status ibi*. 6, 2, 8. Aliter E. 1, 6. 4. ἀγνῶτας τοῖς ἐκεῖ, *hominibus illorum locorum*. 2, 2, 3. τὰ ἐκεῖ πάντα — μετέστησεν, np. χωρία. c. subst. E. 3, 4, 15. ἐκ πασῶν τῶν ἐκεῖ πόλεων. ¶ 2) *illuc*. E. 1, 2, 6. ἔφυγον κἀκεῖ. 7, 1, 16. ἐκεῖ ἐλθόντες. Et saepe c. γενέσθαι, Π. 7, 1, 5. ἐπειδὰν δὲ ἐκεῖ γένωμαι. E. 3, 4, 4. 7, 1, 24. cf. γίγνεσθαι nr. 22. Thomas ignorat hunc vsum, et vult tantum ἐπὶ στάσεως dici. Permutatur sic c. ἐνταῦθα. v. ibi nr. 2. ¶ 3) De tempore: *tum*. Π. 3, 3, 11. ἐπεὶ διέβη τὰ ὅρια, ἐκεῖ αὖ ἱλάσκετο Γῆν. ¶ 4) De loco Πο. 4, 49. v. ἐκεῖνος nr. 13.

ἐκεῖθεν, ¶ 1) *illinc*. E. 1, 6, 28. ἐκεῖθεν ἐπανήχθησαν ἐς τὴν Χίον. 4, 3, 14. et c. καὶ, E. 1, 6, 6. κἀκεῖθεν πέμψας ἐς Λακεδαίμονα. §. 18. ¶ 2 De patria, A. 5, 6, 12. ἔμπειρος τῆς Τρωάδος — διὰ τὸ ἐκεῖθεν εἶναι. ¶ 3) Accipi potest, pro ἐκεῖ. E. 1, 4, 4. ἐκεῖθεν (hic pertinet ad n. 1.) συλλέξας ἑκατὸν τάλαντα ἧκεν ἐς τὴν Σάμον — ἐ-

— ἐκεῖθεν δὲ τὰ χωρία — κατεστρέψατο. Hic eſt vel *ibi*, vel de tempore: *deinde*. 5, 2, 24. ἀρκέσει μικρὰ σκυτάλη, ὥστε ἐκεῖθεν πάντα ὑπηρετεῖσθαι. Leuncl. tamen: *illinc*. Non male. Margg. ἐκείνους.

ἐκεῖνος (cf. κεῖνος), *ille*. ¶ 1) Repetitur poſt ſubiectum, interiecto commate, A. 3, 1, 19. ἐπεὶ δ' οἱ στρατηγοὶ — εἰς λόγους αὐτοῖς ἦλθον — νῦν ἐκεῖνοι παιόμενοι — οὐδ' ἀποθανεῖν δύνανται; it. poſt ὅς, Π. 1, 4, 19. οἳ ἢν ἐπ' ἐκείνους ἡμεῖς ἐλαύνωμεν, ὑποτεμοῦνται πάλιν ἡμᾶς ἐκεῖνοι. ¶ 2) Redundat. Π. 6, 1, 12. ὑμεῖς τὰ πρόσορα ὑμῖν αὐτοῖς τῆς Ἀσσυρίας ἐκεῖνα κτᾶσθε. it. ſequ. artic. et particip. Π. 3, 1, 16. παρ' ἐκείνων οἴομαι, παρὰ τῶν μηδεπώποτε γεγενημένων. Λ. 11, 8. ἐκεῖνα — ποιοῦσι, τὰ — δοκοῦντα εἶναι. Ιπ. 12, 1. τὸν θώρακα πρὸς τὸ σῶμα πεποιῆσθαι· τὸν μὲν καλῶς ἁρμόζοντα ἐκεῖνον φέρει τὸ σῶμα. Sed Zeun. ex edd. Caſtal. et Bryl. 3. recepit ὅλον φέρει τ. σ. et c. inf. Αγ. 9, 6. ἐκεῖνο πῶς οὐ καλόν, τὸ — αὐτὸν κοσμεῖν; Απολ. 17. it. poſt ὅτι, Π. 1, 6. 9. ὅτι πολλῶν δεήσει — ἐκεῖνο οὐ γινώσκεις; it. ſequente ὅτι, v. c. Π. 2, 1, 2. p. 86. ἐκεῖνο ἐννόησον, ὅτι. §. 8. ἐκεῖνο καταμεμαθηκέναι, ὅτι. 2, 3, 3. ¶ 3) Refertur ad proximum. Απ. 1, 3, 13. τὸ θηρίον — καλὸν τοσούτῳ δεινότερόν ἐστι τῶν φαλαγγίων, ὅσῳ ἐκεῖνα μὲν ἁψάμενα — τοῦτο δὲ — Σ. 2, 25. τὰ τῶν ἀνδρῶν σώματα πάσχειν ἅπερ καὶ τὰ τῶν ἐν γῇ φυομένων. καὶ γὰρ ἐκεῖνα — θάλλοντα — Sic fere A. 1, 7, 13. 14. ταύτῃ — τῇ ἡμέρᾳ — τῇ ἑνδεκάτῃ ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας. Poterat eſſe ἀπὸ ταύτης. E. 1, 7, 10. p. 56. κελεύω κρίνεσθαι — πρῶτον Περικλέα τὸν ἐμοὶ προσήκοντα. αἰσχρόν μοι ἐστίν, ἐκεῖνον περὶ πλείονος ποιεῖσθαι, ἢ τὴν πόλιν. Vbi vel γὰρ deeſſe putandum eſt, vel dictum pro ὅν μοι αἰσχρ. ἐστ. περὶ πλ. Σ. 8, 4. σὺ δὲ μόνος, ὦ Ἀντίσθενες, οὐδενὸς ἐρᾷς; καὶ μὰ τοὺς θεούς, εἶπεν ἐκεῖνος, καὶ σφόδρα γε. Poterat eſſe αὐτὸς vel οὗτος. ¶ 4) Sequitur ſtatim poſt αὐτὸς de ead. perſ. Αγ. 1, 8. μάχεσθαι αὐτῷ. καὶ τὸ τἀκείνου ἐκπαινῶντα βούλεσθαι μᾶλλον, ἢ — cf. αὐτὸς nr. 16. b. it. poſt ἑαυτῷ, Απ. 1, 2, 2. ἐλπίζειν ἐποίει τοὺς συνδιατρίβοντας ἑαυτῷ, μιμουμένους ἐκεῖνον τοιούσδε γενήσεσθαι. ¶ 5) Singularis et plur. ponuntur promiſcue. A. 7, 6, 22. οὐκ ἐκεῖνο

σῶν

τῶν ἔχετε, καὶ πρὸς ἐκείνοις ἄλλην εὔκλειαν — Sic Αγ. 1, 27. κἀκεῖνα ἰδὼν, in loco parallelo E. 3, 4. 18. καὶ ἐκεῖνο ἰδών. Hutch. dicit, pluralem pro ling. poni Attice. ¶ 6) ἐκεῖνον neutrum. Απ. 1, 4. 10. οὔτοι ὑπερορῶ τὸ δαιμόνιον, ἀλλ' ἐκεῖνον μεγαλοπρεπέστερον ἡγοῦμαι — Ernest. emendat ἐκεῖνο. All. intelligunt θεόν. ¶ 7) Dualis ἐκείνω est Απ. 1, 2, 13. et c. καὶ, §. 18. κἀκείνω. ¶ 8) ἐκεῖνοι videntur esse *nonnulli* Απολ. 20. ἐκείνους οἶδα, οὓς σὺ πέπεικας — ¶ 9) ἐκεῖνα, *res ibi gerendae*. E. 4, 2, 2. Ibid. est τἀκεῖ. ¶ 10) ἐκεῖνα, intell. χωρία. E. 5, 4, 64. τὰς περὶ ἐκεῖνα πόλεις. Plene extat §. 62. Hinc 3, 5, 10. ἀπὸ — τῶν κατ' ἐκεῖνα χωρίων, pro τῶν ἐκεῖ χωρ. Steph. malit τῶν κατ' ἐκεῖνα χωρία ἐθνῶν, nisi etiam 6, 2, 26. legatur τῶν κατ' ἐκεῖνα πόλεων. — Ἐπέκεινα v. suo loco. ¶ 11) ἐξ ἐκείνου, Αγ. 1, 17. Intell. χρόνου. Cf. ἐκ n. 10. ¶ 12) Saepe c. καὶ, Π. 1, 5, 7. p. 52. et E. 2, 4. 29. κἀκεῖνοι. Π. 5, 5, 10. p. 333. 7, 5, 26. p. 458. et Λ. 10, 5. et Ιπρ. 5, 1. κἀκεῖνο. Π. 3, 1, 4. κἀκεῖνον. Π. 4, 1, 11. (v. καὶ nr. 14.) et E. 3, 1, 1. κἀκεῖνος. cf. n. 5. et 7. Interdum sic redundat καί. E. 7, 1, 13. ἄρχοντας ἔταττον οὕστινας κἀκεῖνος κελεύοι. Nisi malis n. l. *cunque* exponere. ¶ 13) Confunditur in var. lect. c. αὐτός. v. αὐτὸς nr. 16. b. et σὺν nr. 9. a. c. ἐκεῖθεν. v. ibi. Sic Πο. 4, 49. πολυανθρωπίας περὶ τὰ μέταλλα ἀθροιζομένης, καὶ ἀπ' ἀγορᾶς τῆς ἐκείνου (Intell. τόπου) αὖ, Fr. Portus et Leuncl. postrema verba emendarunt sic: τῆς ἐκεῖ οὔσης, quibus obsecutus est Well. Sed Zeun. coniicit ἐκεῖ που., Pro ἐκείνου Π. 5, 2, 13. Leuncl. legit ἐκ νέου. Permutatur etiam c. ὅλος. v. supra nr. 2.

ἐκεῖσε, *illuc*. Π. 2, 4. 12. ἤν τις ἐκεῖσε ἐξαγγείλῃ. E. 1, 6, 10. ὅπως μὴ ἐκεῖσε φύγῃ. 2, 2, 1. 3. 4. 5. 12. (Αγ. 1, 15.) §. 25. 3. 5. 6. Απ. 3, 13. 5. Ιπ. 4, 14.

ἐκεχειρία, *induciae*. Gellius 1, 25. „Graeci significantius consignantiusque cessationem illam pugnae pactitiam ἐκεχειρίαν dixerunt, exempta vna littera lonitus vastioris, et subiuncta lenioris, nam quod eo tempore non pugnetur, et manus cohibeantur, ἐκεχειρίαν appellarunt." Sic plane Schol. Thucyd. 5, 1. ἡ πρὸς ὀλίγον χρόνον τοῦ πολέμου

λέμου ἀναβολὴ καὶ ἡσυχία· παρὰ τὸ ἔχειν τὰς χεῖρας, οἱονεὶ ἐχεχειρία. Idem 4, 58. interpretatur: διάλειψις πολέμου, et 6, 26. ἄνεσις τοῦ πολέμου. cf. ad 4, 117. et 119. et Tzetz. Chil. 11, 48. ſqq. et Heſych. Ap. Xen. legitur E. 4, 2, 9. 5, 2, 2.

ἐκθέειν, *excurrere, eruptionem facere.* ¶ 1) ex vrbe, E. 5, 3, 22. ἐκθέων ἀπέκρουε φύλακας. Plenius 3, 1, 5. ἐκ τοῦ τείχους ἐκθέοντες. ¶ 2) e vallo, E. 3, 2, 3. ἢ μὲν ἐκθέοιεν. ¶ 3) ex inſidiis in hoſtem, E. 6, 5, 31. ἐνέδραν ἐποίησαν — ἅμα οὗτοι ἐξέθεον. ¶ 4) e regia, Π. 7, 5, 10. ἐκθέουσί τινες ἀνοίξαντες τὰς πύλας. ¶ 5) Eleganter de veſpis: E. 4, 2, 6. ἐκθέοντας τοὺς σφῆκας πειρῶνται θηρᾷν. Oppon. ἔτι ἔνδον ὄντων.

*ἐκθηρᾶσθαι, *venando capere.* K. 5, 25. ὅταν — ὀλίγους ἐκθηρῶνται (olim vitioſe legebatur ἐκθηρῶντε). — ἀνάγκη ἀφθόνους εἶναι. Zeun. putat, Pollucem 5, 9. θηρῶνται h. l. legiſſe. Sed v. θηρᾶσθαι.

ἐκθλίβεσθαι, *ob loci anguſtias in arctum compreſſi loco ſuo extrudi et perturbari.* A. 3, 4, 11. ἀνάγκη, ἢν μὲν συγκύπτῃ τὰ κέρατα — ὁδοῦ στενοτέρας οὔσης — ἐκθλίβεσθαι τοὺς ὁπλίτας — πιεζομένους — καὶ ταραττομένους. §. 12. ὅταν δὲ — ἀνάγκη διασπᾶσθαι τοὺς τότε ἐκθλιβομένους. Lexica hoc verbum ſola LXX. interpp. auctoritate muniunt, ex Leu. 22, 24.

ἐκκαγχάζειν, *effuſe ridere.* Σ. 1, 16. ἐξεκάγχασεν.

ἐκκαθαίρειν, *expurgare.* vid. ἐγκαθ. vbi eſt in metaphora. Sed proprie eſt A. 1, 2, 16. εἶχον — τὰς ἀσπίδας ἐκκεκαθαρμένας. All. ἐκκεκαλυμμένας. Stph. vero et Hutch. defendunt vulgatum, quia §. 18. eſt λαμπρότης τοῦ στρατεύματος, et quod ap. Romanos quidem fuerint ſcutorum tegumenta, ſed non item apud Graecos. Quae vtraque ratio non videtur ſatis certa eſſe. Immo ſunt *clypei politi, fulgentes.* Quo pertinet Poll. 1, 149. qui in verbis de poliendis armis recenſet ἐκκαθαίρειν, λαμπρύνειν, φαιδρύνειν, στιλπνὰ ποιεῖν.

*ἐκκαθεύδειν, *non domi ſuae dormire, excubare.* Cic. de diu. 1, 43. v. Valckenar. ad Herodo. p. 683. E. 2, 4, 15. Athenienſibus obſeſſis ἐξεκάθευδον οἱ ἱππεῖς

ταῖς ἐν τῷ Ὠιδείῳ. Leuncl. *pernoctabant*. *Fr. Portus*; *extra astu pernoctabant*. At Odeum erat in vrbe.

ἑκκαίδεκα, *sedecim*. Sic scribi iubet Thomas, non ἐξκαίδεκα. v. Doruill. ad Char. p. 104. Π. 1, 4, 16. πέντε καὶ ἑκκαίδεκα ἔτη. Hic tamen Steph. malit ἓξ καὶ δέκα, propter praeced. πέντε. Λ. 11, 4. Ε. 4, 2, 11. 5, 1, 10. Alius locus est in ἑπτακαίδεκα.

*ἑκκαιδεκάλινος, Κ. 2, 6. v. δωδεκάλινος.

ἐκκαλεῖν, *euocare*. Ε. 7, 4, 27. τοὺς πολιορκουμένους ἐξεκάλουν, ex vrbe obsessa.

ἐκκαλύπτειν, v. ἐκκαθαίρειν.

*ἐκκινεῖν, *amouere*. Κ. 3, 10. canes Φθονερῶς ἐκκινοῦσι παρὰ τὸ ἴχνος. Actiu. pro medio: *declinant a vestigiis*. Paulo ante μεταθέουσι. All. vitiose: ἐκκυνοῦσι. Pleraque lexica carent verbo ἐκκινεῖν. In nouissimis Scapulae editionibus affertur locus e Platone. Sed ibi aliud quid significat. Metaphorice eo vtuntur interpp. Alex. 2 Reg. 6, 11. v. Gramm.

ἐκκλέπτειν, *suffurari*, *clam abducere*. Απολ. 23. τῶν ἑταίρων ἐκκλέψαι βουλομένων αὐτὸν, e carcere. Hinc Ε. 5, 4, 12. nonnulli ab Atheniensibus furori Thebanorum ἐξεκλάπησαν. Ita margg. pro ἐκλάπ. Fortassis recte. Pollux 6, 194. vbi agit περὶ τοῦ ὑποχωρεῖν, dicit ἐκκλέπτειν ἑαυτόν.

ἐκκλησία, ¶ 1) *concio ciuium*. a) Athenis. E quibus collecta fuerit, vid. Απ. 3, 7. 6. Ibid. §. 8. pro ἡ ἐκκλησία per periphrasin est οἱ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. Iungitur saepe c. βουλῇ, vbi vid. Conuocabatur ad iudicandum, Ε. 1, 4, 8. οὐδενὸς ἀντειπόντος, διὰ τὸ μὴ ἀνασχέσθαι ἂν τὴν ἐκκλησίαν. 1, 7, 2. 5. μέλανα ἱμάτια ἔχοντες — ἵνα πρὸς τὴν ἐκκλησίαν ἥκοιεν — ἐντεῦθεν ἐκκλησίαν ἐποίουν senatores. *conuocabant*, *colligebant*. Alias dicitur ἀθροίζειν, συλλέγειν, συνάγειν. §. 7. 8. v ἀφιέναι nr. 6. d. 2, 4, 30. v. ἀνιστάναι nr. 6. it. ad deliberandum, Ε. 6, 5, 33. οἱ Ἀθηναῖοι — ἐκκλησίαν ἐποίησαν κατὰ δόγμα βουλῆς. §. 36. de eadem: θόρυβος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. §. 37. Hinc pluralis: Απ. 4, 4, 2. ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἐπιστάτης γενόμενος. (1, 1, 18. pro eo est ἐν τῷ δήμῳ) Απολ. 20. ἐν ταῖς ἐκκλησίαις οἱ Ἀθηναῖοι — τοῖς Φρονιμώτατα λέ-

λέγουσι πείθονται. b) Lacedaemone. Erat vel maior, in quam omnes Lacedaemonii cum ſociis omnibus conuocabantur, E. 2, 2, 12. ἐκκλησίαν ἐποίησαν, ἐν ᾗ ἀντέλεγον Κορίνθιοι, καὶ Θηβαῖοι, etc. vel minor, in quam Spartani ſoli conueniebant, E. 3. 3, 8. ἀκούσαντες οἱ Ἔφοροι — οὐδὲ τὴν μικρὰν καλουμένην ἐκκλησίαν ξυλλέξαντες, ἀλλὰ τῶν γερόντων. Haec videtur intelligenda 3, 2, 17. ἔδοξε τοῖς Ἐφόροις καὶ τῇ ἐκκλησίᾳ. 4, 6, 3. 5, 2, 11. προσήγαγον αὐτοὺς πρός τε τὴν ἐκκλησίαν καὶ τοὺς συμμάχους. it. ſequente plurali: 6, 4, 2. ἡ ἐκκλησία ἀκούσασα — ἐπέστειλαν. Sed Fr. Portus putat, hanc minorem ἐκκλησίαν comparari poſſe cum ea, quae Athenis dicebatur σύγκλητος, vbi non omnes congregabantur. c) Mileti, E. 1, 6, 6. ἐκκλησίαν ἀθροίσας τῶν Μιλητῶν. ¶ 2) *concio militum*. A. 1, 3, 2. συνήγαγεν ἐκκλησίαν τῶν στρατιωτῶν. 1, 4. 12. στρατηγοὶ ποιήσαντες ἐκκλησίαν. Sic Athenis E. 1, 1, 9. Ἀλκιβιάδης ἐκκλησίαν ποιήσας παρεκελεύετο αὐτοῖς, ὅτι ἀνάγκη εἴη καὶ ναυμαχεῖν. §. 11. μετὰ τὴν ἐκκλησίαν παρασκευασάμενος ὡς ἐπὶ ναυμαχίαν. 2, 2, 2. ¶ 3) *concionis dies*. E. 1, 7, 4. ἀναβαλέσθαι εἰς ἑτέραν ἐκκλησίαν. §. 6. ἐν τῇ προτέρᾳ ἐκκλησίᾳ. §. 10. p. 59. ¶ 4) *concionis locus*. E. 2, 1, 22. ἐπελάβετο ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ — ψηφίσματος, *pro concione*. 2, 2, 10. Θηραμένης ἐν ἐκκλησίᾳ εἶπε. §. 11. ἀπήγγειλε ἐν ἐκκλησίᾳ, ὅτι —

ἐκκλησιάζειν, *in concionem vocare*. A. 5, 6, 23. μὴ ἐκκλησιάζειν (paulo ante συλλέξαντες — λέγετε), ἀλλὰ τοὺς ἑαυτοῦ ἕκαστον — πεῖσαι. Aθ. 1, 9. οὐδὲ λέγειν οὐδὲ ἐκκλησιάζειν. Leuncl. obſcure: *concionari*. Verte: *concionem aduocare*.

ἔκκλητοι, Lacedaemone erant *ciues Spartani ſine ſociis ad conuentum publicum* (ἐκκλησίαν) *vocati*. v. Morus in indice. E. 2, 4, 28. οἱ Ἔφοροι καὶ οἱ ἔκκλητοι ἐξέπεμψαν — ἐς τὰς Ἀθήνας. Sed 5, 2, 23. dicuntur Ἔφοροι καὶ τὸ πλῆθος τῆς πόλεως. 5, 2, 24. ἐλθὼν ἐς τοὺς ἐγκλήτους (Margg. recte ἐκκλήτους) ἔλεγε τοιάδε. Paulo poſt a Leonida compellantur ἄνδρες Λακεδαιμόνιοι. Diſtinguuntur a legatis ſociorum, atque adeo videntur conſtituiſſe ἐκκλησίαν illam μικράν, de qua

y.

v. ἐκκλησία nr. 1. b. quanquam Crag. de rep. Laced. 1, 7. intelligit de maiore. E. 6, 3, 3. προςῆλθον (Athenienfium legati) ἐπὶ τοὺς ἐκκλήτους τῶν Λακεδαιμονίων καὶ τοὺς συμμάχους — κατέστησαν ἐπὶ τοὺς ἐκκλήτους τε τῶν Λακεδαιμονίων καὶ τοὺς συμμάχους. Quae apud Athenienfes fuerit πόλις ἔκκλητος, v. Etymol. M. et quae fuerit ἔκκλητος δίκη, v. Hefych. et Poll. 8, 63.

ἐκκλίνειν, ¶ 1) *inclinare ad fugam*. Cf. Poll. 1, 165. Π. 1, 4, 23. ἐκκλίνουσι καὶ φεύγουσι. 7, 3, 1. ἐξέκλιναν — ἐπεὶ τὸ στίφος εἶδον. A. 1, 8, 13. ἐκκλίνουσι τοῖς ἵπποις καὶ φεύγουσι. Cf. ἐγκλίνειν nr. 2. ¶ 2) *deflectere ad persequendum*. Π. 7, 1, 15. ἐξέκλιναν κατὰ (*versus*) τὰ φεύγοντα ἅρματα καὶ τούτοις ἐφείποντο. ¶ 3) *inclinare terram versus*. K. 6, 10. ἐὰν ἐκκλίνῃ στοῖχος ἢ ἄρκυς, ἀνιστάτω. Fort. malit quis ἐγκλίνῃ.

ἐκκομίζειν, ¶ 1) *exportare*. A. 1, 5, 8. μετεώρους ἐξεκόμισαν e luto τὰς ἁμάξας. ¶ 2) *desumere, depromere*. Ιπ. 4, 2. ὅταν μὴ ἐκκομίζῃ ὁ ἵππος τὸν σῖτον, np. e praefepi. Neque tamen inepta videtur lectio Pollucis 1, 209. qui omittit μὴ, modo ἐκκομίζῃ vertatur *dissipat*, np. prae faſtidio. Ita fere intellexit Camerarius, qui vertit: *absumatur aut dissipetur ab equo*. ¶ 3) *educere*. A. 6, 6, 20. ὑμῖν δέδοται ἐκκομίσαι τοὺς ἄνδρας in Graeciam. Ante erat ἐξάγειν.

ἐκκομίζεσθαι, *secum exportare*. A. 5, 2, 14. τὰ ἔξω τῆς ἄκρας πάντα διηρπάσθη καὶ ἐξεκομίσαντο οἱ Ἕλληνες.

ἐκκόπτειν, ¶ 1) *excidere*. A. 1, 4, 10. Κῦρος αὐτὸν (παράδεισον) ἐξέκοψε, *excidi iussit*. 2, 3, 6. E. 6, 5, 37. δένδρα ἐκκεκόφασι. O. 17, 14. ἐκκόπτειν τὴν ὕλην. ¶ 2) *destruere*. E. 7, 4, 32. ἐπεφόβηντο ab hoſtibus — ἐκκόπτοντες τὰ — σκηνώματα. Leuncl. *demoliri*. ¶ 3) *vi eiicere*, ex loco edito, v. Doruill. ad Char. p. 319. E. 7, 4, 26. ἐκκόπτουσι καὶ τοὺς ἐπὶ τῷ γηλόφῳ. cf. ἀποκόπτειν nr. 3. Hinc Π. 6, 2, 7. recte verti poteſt *repellere*, vel cum Leunclauio *frangere*: οἱ τότε ἐκκόψαντες τῶν τοξοτῶν καὶ ἀκοντιστῶν τὰς ἀκροβολίσεις. All. legunt ἀκροπόλεις, atque adeo ἐκκόπτειν vertunt *expugnare, exscindere*.

* ἐκκρατὴς, v. ἐγκρατὴς nr. 2.

ἐ-

ἐκκρίνειν, ¶ 1) *separare*. Π. 8, 7, 3. p. 548. ὅταν — καθαρὸς ὁ νοῦς ἐκκριθῇ. ¶ 2) *coetu eiicere, ordine mouere*. Π. 1, 2, 14 οἱ γεραίτεροι ἐκκρίνουσιν· ὁ δὲ ἐκκριθεὶς — Alias ita dicitur ἐξαιρεῖν. v. interpp. ad 1 Cor. 5, 2.

ἐκκρούειν, *excutere*. K. 10, 12. μὴ ἐκκρούσῃ ἐκ τῶν χειρῶν aper venatori venabulum. Pollux 8, 24. non addidit verba ἐκ τῶν χειρῶν. ¶ 2) *depellere hostem*. E. 7, 4, 16. ἐκκρούουσι αὐτοὺς ex arce. Hesych: ἐκκρούει· ἐκβάλλει.

ἐκκρουσις, *excussio e manibus*. K. 10, 12. v. ἕπεσθαι nr. 12.

ἐκκυβιστᾷν, *per caput se deuoluere, capite supra gladios ita prouolui, vt gyro corporis facto pedibus insistas*. A. 6, 1, 5. saltator ἐδινεῖτο καὶ ἐξεκυβίστα. Hutch: *in caput se praecipitem proiecit*. Eodem modo, sed vereor ne obscure, vertit Leuncl. *in caput saliebat ac rursus supra eos in caput exsiliebat*. Σ. 2, 11. εἰς ταῦτα (ξίφη) ἡ ὀρχηστρὶς ἐκυβίστα τε καὶ ἐξεκυβίστα ὑπὲρ αὐτῶν. Sed hic quoque intelligimus ita, vt supra posuimus.

ἐκκυλίζειν, ¶ 1) *euoluere*. K. 8, 8. ἐὰν ἐκκυλισθῇ ἐκ τῶν δικτύων, *se expedierit* lepus. ¶ 2) *prouoluere*. Metaphor. Aπ. 1, 2, 22. τοὺς εἰς ἔρωτας ἐκκυλισθέντας, *qui prorsus et quasi praecipites se dant in amores*. v. Ern. Hindenb. et Ruhnken. ad h. l. qui praeferunt hanc lectionem lectioni Stobaei ἐγκυλισθ.

ἐκκυμαίνειν, *exundantium fluctuum instar proruere*. A. 1, 8. 12. ὡς δὲ πορευομένων ἐξεκύμαινέ τι τῆς Φάλαγγος, τὸ ἐπιλειπόμενον ἤρξατο δρόμῳ θεῖν. Laudat hanc metaphoram Pseudo-Demetr. Phaler. sect. 85. imitatur Arrianus 2, 10. v. Hutch. p. 83.

* **ἐκκυνεῖν**, v. ἐκκινεῖν.

ἔκκυνος, *canes abhorrens*. K. 7, 10. canes ipsae dicuntur fieri ἔκκυνοι, nisi ad retia maneant, sed circumuagentur. Hesych: ἔκκυνοι· νόσημά τι κυνῶν. Non vero de morbo corporis, sed de malae educationis vitio intelligendum esse, docuit Kuhn. ad Poll. 5, 65.

ἐκλάμπειν, *exsplendescere*. Π. 7, 1, 1. τὰ Κύρου ὅπλα ὥσπερ κάτοπτρον ἐξέλαμπεν ex armis reliquorum, quae aureo colore illita erant. Sed E. 1, 1, 11. de sole: αἰθρίας γενομένης

μένης καὶ τοῦ ἡλίου ἐκλάμψαντος, *cum sol effulgeret.*

ἐκλέγειν, ¶ 1) *eligere.* Proprie optima, E. 1, 6, 11. διὰ τὸ ἐκ πολλῶν — ἐκλελέχθαι τοὺς ἀρίστους ἐρέτας. §. 13. ἐξ ἁπασῶν τῶν νεῶν τοὺς ἀρίστους ἐρέτας ἐκλέξας. Sic de militibus: Απ. 3, 5, 2. σώματα ἀγαθὰ — οἴει πλείω ἂν ἐκλεχθῆναι. ¶ 2) *eximere,* etiam ſine delectu. A. 3, 3, 12. τούτους ἐκλέξαντες, np. equos onerarios ad belli vſum. ¶ 3) ἐκλέγειν δασμοὺς v. in δασμ. cf. ἐκλέγεσθαι nr. 3.

ἐκλέγεσθαι, ¶ 1) *ſibi eligere.* Intellecto accuſ. A. 5, 6, 10. εἰ βούλεσθε τῆς χώρας — (ſc. μέρος) ἐκλεξάμενοι ὅπη ἂν βούλησθε κατασχεῖν. O. 17, 5. ἐνὶ τούτων τῶν σπόρων χρῆσθαι ἐκλεξάμενον. c. acc. Π. 8, 6, 4. ἐκλεξάμενος αὐτῶν τοὺς ἐπιτηδειοτάτους ἔπεμπε σατράπας. A. 2, 3, 7. ἐκλεγόμενος τὸν ἐπιτήδειον ad puniendum ἔπαισεν. Αθ. 2, 8. Φωνὴν πᾶσαν ἀκούοντες, ἐξελέξαντο τοῦτο μὲν ἐκ τῆς, τοῦτο δὲ ἐκ τῆς. Απ. 1, 2, 56. τῶν — ποιητῶν ἐκλεγόμενον τὰ πονηρότατα. 1, 6, 14. ἐν βιβλίοις — ἄν τι ὁρῶμεν ἀγαθὸν, ἐκλεγόμεθα. O. 7, 11. ἐγώ σε, mulierem, ἐξελεξάμην. ¶ 2) Pro actiuo: Σ. 4, 17. τῇ Ἀθηνᾷ τοὺς καλοὺς γέροντας ἐκλέγονται. Sic in var. lect. permutatur c. ἐξαιρεῖν. v. ibi nr. 8. ¶ 3) *exigere,* vt actiuum, c. gen. E. 1, 1, 14. τὴν δεκάτην ἐξελέγοντο τῶν πλοίων. Sed margg. ἐξέλεγον, quod praefert Morus. Similis varietas eſt in συλλέγειν. Et ſane vſitatius hoc in genere eſt actiuum ἐκλέγειν. Sic Pollux non ſolum 9, 31. habet ἐκλέγειν τέλη, ſed etiam 8, 114. οἱ τοὺς φόρους ἐκλέγοντες.

ἐκλείπειν, ¶ 1) *deſerere.* vrbem, E. 1, 1, 13. τῶν Πελοποννησίων ἐκλιπόντων αὐτήν, np. Cyzicum. 2, 2, 14. 4, 8, 3. §. 8. οἱ ἔχοντες τὴν πόλιν — ἐξέλιπον τὰ τείχη. §. 11. caſtra, Π. 4, 1, 3. 5. montes, A. 4, 3, 17. argentifodinas, Πο. 4, 43. μὴ ἐκλείπεσθαι τὰ ἀργυρεῖα ab operis. cf. §. 44. All. explicant vt medium: *deficere.* templum, Πο. 5, 9. ἐκλιπόντων Φωκέων, np. cum pulſi eſſent ab hoſte. alueum, ſine acc. O. 7, 38. τῆς ἐν τῷ σμήνει ἡγεμόνος — ὅταν ἐκείνη ἐκλίπῃ, (np. τὸ σμῆνος,) — ἕπονται πᾶσαι. it. c. εἰς, per ellipſin verbi ἀπιέναι, φεύγειν, vel ſimilium. v. Doruill. ad Char. p. 707. et Abreſch. dilucc. Thucyd.

cyd. 5, 4. A. 1, 2, 24. *τὴν πόλιν ἐξέλιπον — εἰς χωρίον,* pro *ἐκλιπόντες ἔφυγον εἰς χ.* vt eſt 4, 1, 6. *ἐκλιπόντες τὰς οἰκίας — ἔφευγον ἐπὶ τὰ ὄρη.* Sed Cod. Eton. hic quoque omittit *ἔφευγον,* quod tamen non reiicit Abreſch. 7, 4. 1. *οἱ Ἕλληνες ἐστρατοπεδεύσαντο ἀνὰ τὸ Θυνῶν πεδίον. οἱ δ' ἐκλιπόντες* (np. *τὸ στρατόπεδον,* quod nomen e verbo intelligendum eſt,) *ἔφευγον εἰς τὰ ὄρη.* ¶ 2) *euitare, ſubterfugere.* E. 5, 2, 14. *εἴ τις τῶν πόλεων ἐκλίποι τὴν στρατείαν.* Sic fere K. 6, 18. *ὁ δὲ — ἐκλείπων τὴν ὄψιν, πάλιν περιβάλλει.* Leunc. *ex oculis ſe proripiens.* ¶ 3) Neutraliter: *deficere, deeſſe, abgehen, eingehen.* Λ. 11, 2. inſtrumenta *τὰ μὲν ἁμάξῃ — παρέχειν, τὰ δὲ ὑποζυγίῳ. οὕτω γὰρ ἥκιστ' ἂν τὸ ἐκλεῖπον διαλάθοι.* Sic de abſumta pecunia, Πο. 5, 12. *προσόδων πολλὰς ἐκλειπούσας.* E. 1, 5, 2. *τάλαντα πεντακόσια. ἐὰν δὲ ταῦτα ἐκλίπῃ —, abſumta* l. *erogata ſunt.* O. 7, 19. *μὴ ἐκλιπεῖν ζώων γένη.* Bach. *interire.* Ιπ. 1, 2, de equitibus: *τοὺς μὲν γῆρα ἀπαγορεύειν, τοὺς δὲ καὶ ἄλλως ἐκλείπειν.* ¶ 4) Aliter, de animo moribundi: Π. 8, 7, 3. p. 550. *ἤδη ἐκλιπεῖν μοι φαίνεται ἡ ψυχή.* Ibid. pro eo eſt *καταλείπειν τὸ σῶμα, ἀπαλλαγῆναι τοῦ σώματος,* et aliae diſcedendi formulae. In *ἐκλιπεῖν* autem intelligi fortaſſe poteſt *τὸ σῶμα,* vel *τὸν βίον.* v. Wetſten. ad Luc. 16, 9. ¶ 5) *animis deficere, animum deſpondere.* Ita vertunt A. 3, 4, 5. *ἥλιος — ἠφάνισε, μέχρις οἱ ἄνθρωποι ἐξέλιπον, καὶ οὕτως ἑάλω.* Sed poſſit etiam intelligi *τὴν πόλιν.* cf. nr. 1. ¶ 6) De luna: *obſcurari.* E. 1, 6, 1. *τῷ ἔτει ᾧ ἡ σελήνη ἐξέλιπεν.* ¶ 7) Confunditur c. *ἐλλείπειν.* v. *ἐλλείπειν* nr. 4.

ἐκλείπεσθαι, *deficere.* De liquefacta niue, A. 4, 5, 12. *διὰ τὸ ἐκλελοιπέναι αὐτόθεν τὴν χιόνα.* c. acc. de eo qui praeſtare aliquid non poteſt, O. 7, 28. *ἃ τὸ ἕτερον ἐκλείπεται, τὸ ἕτερον δυνάμενον.*

ἔκλειψις, *defectus.* E. 2, 3, 3. *κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν περὶ ἡλίου ἔκλειψιν — ἐνίκησε.*

ἐκλύειν, ¶ 1) *debilitare.* K. 5, 5. canes *τοῦ θέρους — ἧττον ὀσφραίνονται, διὰ τὸ ἐκλελύσθαι τὰ σώματα, reſoluta hebeſcunt.* ¶ 2) *tollere.* Επ. 2, 5. *τῶν ἀναγκαίων — ἃ — τοῖς ἀμαθέσι τὸ ἀλγεινὸν τῆς σαρκὸς ἐκλύει, depellunt.* Synon. fere

lere est μειοῖ. Leuncl. remittunt.

ἐκλύεσθαι, *liberare.* E. 7, 1, 13. βοηθήσαντες μάλα πολιορκουμένους ἐξελύσαντο τοὺς Ἀργείους.

ἐκμανθάνειν, *indagare.* Π. 1, 6, 19. p. 80. venator τοὺς πόρους αὐτῶν (leporum) ἐκμανθάνων.

ἐκμελής, *iners, socors,* vel potius *immodestus.* Hesych: ἐκμελής· ἀνάρμοστος, ἄτακτος. Επ. 2, 4. γνώμη — ἐκμελεῖ καὶ ἀπαιδεύτῳ. Oppon. vtrumque ἀγαθῇ. Leuncl. *rudi.* In lexicis apparet sola Synesii auctoritas. Sed disputat de hoc nomine Grammius.

ἐκμετρεῖσθαι, *ad mensuram alius rei exigere, das Maaſs nach etwas nehmen.* Π. 6, 4, 1. ταῦτα ἐποιήσατο — ἐκμετρησαμένη τὰ ἐκείνου ὅπλα.

ἐκμηρύεσθαι, *explicare, extendere in longitudinem.* Suid: ἐκμηρυσάμενος· ἐξελκύσας, ἐπεκτείνας· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν μηρυμάτων, quae sunt fila e colo deducta. it. ἐξεμηρύσατο· διεξῆλθεν. In omnibus his glossis additur locus alicuius scriptoris, sed non Xenophonteus, qui est A. 6, 5, 13. θᾶττον ἂν ἀθρόον ἐδόκει οὕτω πέραν γενέσθαι τὸ στράτευμα, ἢ εἰ κατὰ τὴν γέφυραν — ἐξεμηρύοντο. Cf. Gramm. et inprimis Morus in indice anab. qui copiosius de hoc verbo disputat, idque exponit *deinceps transire, defiliren, et transgressos rursus explicari.*

ἐκμιμεῖσθαι, *imitari.* De pictoribus Απ. 3, 10. 1. v. ἀπεικάζειν. Ιπ. 10, 16. equus, cui frenum remittitur, φέρεται, παντάπασιν ἐκμιμούμενος τὸν πρὸς ἵππους καλλωπισμόν. In lexicis deest huic verbo auctoritas. Sed extat etiam ap. Eurip. Herc. fur. 1298. et Dionys. Halic. de composit. verbor. p. 2. (p. 7. ed. Reisk.) v. Gramm.

ἐκμισθοῦν, *mercede locare.* Πο. 3, 14. ὁλκάδας — ἐκμισθοῦν ἐπ' ἐγγυητῶν. 4, 14. ἀνθρώπους, οὓς ἐκεῖνος Σωσίᾳ — ἐξεμίσθωσεν. v. Salmas. de vsuris p. 167. In lexicis soli Hermogeni tribuitur hoc verbum. Sed legitur etiam ap. Dion. Cass. 62, p. 714 (c. 27. ed. Reimar.) v. Gramm.

ἐκνεύειν, *quassato capite declinare* vel *excutere.* Ιπ. 5, 4. πάντα, ὁπόσα ἂν δυσκολῇ περὶ τὸ πρόσωπον, ὁ ἵππος ἐκνεύειν πέφυκεν ἄνω. ἐκνεύων γε μὴν — 10, 12. K. 10, 12. v. Heunsterhus. ad Lucian. T. I. p. 306.

306. Barnes. ad Eurip. Hippol. 470. Doruill. ad Char. p. 273. Np. saepe dubia est huius verbi notio.

ἑκούσιος, *voluntarius*. Aπ. 2, 1, 18. vbi constituitur discrimen τῶν ἑκουσίων, *eorum quae non coacti facimus*, et τῶν ἀκουσίων.

ἑκουσίως, *sponte*. Aπ. 2, 1, 18. ὁ ἑκουσίως ταλαιπωρῶν.

ἔκπαγλος pro ἔκπλαγος (poet.), *stupendus, splendidus*, vel *terribilis, terrorem iniiciens*. v. Hesych. et Etymol. M. Ιερ. 11, 3. ὅπλοις ἐκπαγλοτάτοις κατακεκοσμημένος. Sic ap. Herodot. 9, 47. ἐκπαγλεόμενοι sunt *insigniter admirantes*.

ἐκπαιδεύειν, *edocere*. Π. 1, 6, 19. p. 80. margg. habent ἐξεπαιδεύοντο pro ἐπεπαίδευντο.

ἐκπέμπειν, ¶ 1) *emittere*. ducem ad bellum, E. 1, 1, 23. ἐπὶ τὸ ναυτικὸν ἐξεπέμφθη. 1, 5, 1. 2, 4, 19. Λίβυν ναυαρχοῦντα ἐκπεμφθῆναι. 4, 6, 3. 4, 8, 31. 33. 5, 1, 6. 13. 5, 4, 14. 65. ducem ad colligendum exercitum, E. 3, 5, 6. Λύσανδρον ἐξέπεμψαν ἐς Φωκέας — τοὺς Φωκέας ἄγοντα παρεῖναι. nauem nunciam, E. 1, 6, 26. ὁ ὑπηρετικὸς κέλης — ἐξήγγειλε — ὁ δὲ αὐτὸν πάλιν ἐξέπεμψεν. naues in expeditionem, Πο. 3, 8. E. 5, 4, 63. exercitum, Λ. 15, 2. E. 6, 1, 5. 6, 4, 17. 18. 7, 4, 21. v. Doruill. ad Char. p. 303. belli socium, comitem in expeditione vel bello, Π. 3, 3, 3. ἔκπεμψον τὸν σὸν υἱὸν mecum — ἐπὶ τὴν στρατείαν. praedaturos, A. 5, 2, 15. τοὺς ἀχρείους ἐφ' ἁρπαγὰς ἐξέπεμπον. all. perperam ἐξεπέμποντο. E. 5, 4, 22. legatos, pacem facturos; E. 2, 4, 28. 6, 3, 2. 4. et post factam pacem, legatos, qui pacem iureiurando confirment, E. 6, 5, 3. hominem fide dignum ad quodcunque negotium bellicum, Π. 4, 1, 11. ἐκπεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Κυαξάρους — προθύμως ἀπήγγελλε τοῖς Μήδοις. nuncium, Π. 5, 3, 4. ὁ δὲ αὐτῷ ἐξέπεμψεν ἀποκρινόμενον τοιάδε. Pacis tempore: satrapas et alios praefectos, Π. 8, 6, 5. 7. qui alias dicuntur simpliciter πέμπεσθαι. venaturos, Π. 1, 4, 5. ἐκπέμπῃς ἐπὶ θήραν. et simpl. §. 7. ἐκπέμπει αὐτόν. Λ. 6, 3. ἡδέως ἐκπέμπει seruos et canes suos in vsum aliorum. Simile est O. 7, 33. ἡ τῶν μελισσῶν ἡγεμὼν — τὰς μελίσσας — ἐκπέμπει ἐπὶ τὸ ἔργον. merces ven-

vendendas in alias regiones, Πο. 3, 5. E. 6, 1, 4. p. 361. ¶ 2) *dimittere.* A. 3, 2, 15. ἀδόλως ἐκπέμψειν Graecos ex Asia. E. 5, 1, 31. οἱ Κορίνθιοι οὐκ ἐξέπεμπον τὴν τῶν Ἀργείων Φρουρὰν ex vrbe — εἰ μὴ ἐκπέμψειεν τοὺς Ἀργείους. 5, 4, 11. σπεισάμενοι — ἐπὶ τούτοις ἐξέπεμπον hostium praesidia. ¶ 3) *expellere.* E. 4, 8, 6. εἰ μὴ ἐκπέμψειεν τοὺς Λακεδαιμονίους, πόλεμον ἐξοίσει. ¶ 4) *prosequi.* Π. 3, 3, 4. ὁ Ἀρμένιος συμπροὔπεμπε, καὶ οἱ ἄλλοι πάντες — ἕως ἐκ τῆς χώρας ἐξέπεμψαν. All. tamen legunt ἀπήει.

* ἐκπεπιαμμένος, v. ἐκπονεῖν nr. 2.

ἐκπεπταμένως, *effuse.* Π. 8. 7. 3. p. 543. εὐφραίνεσθαι ἐκπεπτ. Synon. est τελέως.

ἐκπεραίνειν, *perficere.* A. 5, 1, 7. ἢν ταῦτα ἡμῖν μὴ ἐκπεραίνηται, *non succedant.*

ἐκπερᾶν, *transire.* K. 6, 18. ἐκπερᾷν φιλοπόνως. Leuncl. *omnia peruadat.* c. ἐς, E. 4, 5, 8. ἐκπεπερακότος αὐτοῦ τὰ θερμὰ ἐς τὸ πλατὺ τοῦ Λεχαίου. Vertunt per praegnantiam: *calidas aquas praeterierat et peruenerat in* — Improprie, K. 10, 2. τὸ ἄκρον τῶν βρόχων ἐκπεράτω διὰ τῶν δακτυλίων, *transeat.*

ἐκπεριϊέναι, *circumire.* K. 6, 10. ἐκπεριϊὼν retia. 8, 3. ἐκπεριϊέναι τὰ τοιαῦτα (vestigia) ζητοῦντα ὅποι ἔξεισι. §. 5. κύκλῳ ἐκπεριϊέναι.

ἐκπηδᾶν, *prosilire.* e lustro, Π. 1, 4. 8. εἶδεν ἔλαφον ἐκπηδήσασαν. e domo in hostes, A. 7, 4, 12. ex ordine, E. 2, 4, 12. e muro vrbis, E. 7, 4. 37. κατὰ τείχους ἐκπεπηδηκότες. c. ἐς, e naui, E. 5, 1, 18. ἐκπηδήσαντες ἐς τὸ Δεῖγμα, vt diriperent. Tribuitur equo, Ιπ. 8, 1. διαπηδᾶν, et ἐκπηδᾶν, *exsilire in altum s. editum locum,* et καθάλλεσθαι.

ἐκπιμπλᾶν s. ἐκπιμπλάναι, *explere.* Π. 6, 1, 15. ἐξεπίμπλα τὸ ἱππικόν. Eodem modo dicitur ἐκπληροῦν. 8, 3, 15. in nonnullis extat ἐκπιμπλὰς pro ἐμπιμπλάς. Haud dubie verius.

ἐκπίνειν, *ebibere.* Π. 1, 3, 8. οὐκ ἐκπίομαι (futur.) αὐτὸς τὸν οἶνον. A. 1, 9, 14. ἐκπιεῖν. c. ἐπί, E. 3, 2, 4. θάψαντες τοὺς ἑαυτῶν καὶ πολὺν οἶνον ἐκπιόντες ἐπ' αὐτοῖς. Leuncl. *super iis.*

ἐκπίπτειν, ¶ 1) *decidere.* de curru, Π. 5, 4, 4. ἅρματα ἡλίσκετο, ἔνια μὲν ἐκπιπτόντων τῶν ἡνιόχων. 7, 1,

1, 16. 8, 8. 12. E. 7, 2, 8. ἐπὶ τῶν τειχῶν — παιόμενοι ἐξέπιπτον. it. c. εἰς. E. 5, 4, 17. ὅπλα ἀναρπασθέντα (a vento) ἐξέπεσεν εἰς θάλατταν. Sic ἐκπίπτειν εἰς ἀνάγκας legitur pro ἐμπίπτειν εἰς τ. ἀν. v. ἐμπίπτειν nr. 1. c. ¶ 2) *corruere*. De arboribus, A. 2, 3, 6. τῶν φοινίκων, οἳ ἦσαν ἐκπεπτωκότες. ¶ 3) *vi erumpere*. E. 3, 2, 20. ἐκπεσόντες ἐξ οἰκίας — ἀποκτείνουσι. Huc referendum videtur A. 5, 2, 1. Κόλχοι ἐκπεπτωκότες ἐκ τῶν οἰκιῶν πολλοὶ ἦσαν ἀθρόοι. Leunclau. malebat οἰκείων, *facultatibus suis exciderant*. Qua emendatione non opus est. Melius videtur verti: *pulsi sedibus* vel *relictis sedibus*, vel *qui fugerant*, vt pertineat ad nr. 5. ¶ 4) *deflectere*. A. 5, 8, 2. ἐκπεσόντες ἐκ τῆς ὁδοῦ. Sic de nauigantibus: *cursu proposito excuti*, A. 6, 4, 1. Thraces ad mare οὓς ἂν λάβωσι — ἐκπίπτοντας ἢ ἄλλως πως — ὑβρίζειν λέγονται. Hutch. *qui in littus eiiciuntur vel in breuia incidunt*. Rectius: *qui cursu suo excussi, vel alio quodam casu in illa loca peruenerint*. Scil. post πως intelligendum est ἐλθόντας vel simile quid. 7, 5, 8. τῶν — νηῶν πολλαὶ ὀκέλλουσι καὶ ἐκπίπτουσι. — Θρᾷκες — τὰ καθ' αὐτοὺς ἕκαστοι ἐκπίπτοντα λῃΐζονται. cf. interpp. ad Act. 27, 26. vbi Wetsten. etiam laudat Homer. Odyss. η, 283. ibique Eustath. p. 1580, 5. ¶ 5) *fugere propter instantes hostes*. A. 5, 2, 13. οἱ ἐκπίπτοντες ex arce. §. 14. E. 4, 4, 11. ἐκ τοῦ σταυρώματος ἐξέπιπτον. 6, 5, 9. ἐκπίπτουσι κατὰ τὰς πύλας. ¶ 6) *fugere sponte e patria*. E. 6, 5, 10. βοηθητέον εἶναι — τοῖς ἐκπεπτωκόσι. it. praegnanter c. πρὸς, E. 3, 2, 20. ἐξέπεσον πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους. ¶ 7) *patria pelli vt exulem*. A. 1, 1, 7. κατάγειν τοὺς ἐκπεπτωκότας. E. 1, 1, 23. ἐν Θάσῳ — στάσεως γενομένης, ἐκπίπτουσιν οἱ Λακωνισταί. 5, 4, 14. διδασκόμενοι ὑπὸ τῶν — ἐκπεπτωκότων. 7, 1, 31. οἱ ἐκπεσόντες. 7, 3, 1. τοὺς ἄνευ δόγματος ἐκπεπτωκότας. it. c. gen. E. 5, 2, 12. p. 298. ἐκπεπτωκότα ἤδη ἁπάσης Μακεδονίας. Margg. ἐκ πάσης M. it. c. ἐκ, A. 7, 2, 18. ἐκ ταύτης τῆς χώρας — ἐκπεσὼν ὁ πατήρ, *amisso regno*. E. 4, 8, 5. ὅσοι ἐκ τῶν — πόλεων ἐξέπιπτον. it. c. ὑπὸ, E. 4, 8, 20. οἱ ἐκπεπτωκότες Ῥοδίων ὑπὸ τοῦ

τοῦ δήμου. ¶ 8) *abrogari.* E. 3, 4, 2. τὰς δεκαρχίας καταστα θείσας — ἐκπεπτωκυίας δὲ διὰ τοὺς ἐφόρους. ¶ 9) De calculis: *exire.* Σ. 5, 10. ἐπεὶ δὲ ἐξέπεσον αἱ ψῆφοι, np. e cistula. Est hoc in genere proprium.

ἐκπλεῖν, *enauigare, naui discedere.* domo, Aϑ. 1, 14. 18. e portu, E. 1, 6, 14. ἐξέπλευσεν ἔξω τοῦ λιμένος. Saepius de iis, qui nauigant e Ponto, A. 5, 6, 9. 11. ὅπως ἐκπλεύσῃ ἡ στρατιά. §. 12. ἐὰν ἐκπλέητε. §. 14. et 20. ἐκπλεῖν. 6, 2, 8. ὅπως — ἐκπλεύσειαν. §. 9. ἐκπλεῦσαι. E. 1, 1, 14. Hinc A. 7, 1, 1. ἐκ τοῦ Πόντου πεζοὶ ἐξιόντες καὶ πλέοντες, all. pro πλέοντες habent ἐκπλέοντες. in expeditionem, Aγ. 1, 9. E. 4, 8, 25. 7, 1, 2. p. 437. οὐδαμόθεν τριήρεις πλείους ἐκπλεύσειαν, ἢ παρ' ὑμῶν, *aedificari, armari, emitti, possunt.* it. c. ὡς, A. 2, 6, 2. ἐξέπλει ὡς πολεμήσων. 7, 6, 1. ἐκπέπλευκεν ὡς πολεμήσων. it. c. εἰς, E. 4, 8, 32. αὐτὸς — ἐκπλεῦσαι εἰς Ἄβυδον. 5, 1, 10. 7, 1, 24. it. c. ἐπὶ, A. 6, 4, 5. ἐκπεπλευκότες ἐπὶ ταύτην τὴν μισθοφοράν. Aγ. 1, 37. πόλεις, ἐφ' ἃς ἄρχων ἐξέπλευσε. it. c. pluribus praepositt. E. 2, 1, 11. Λύσανδρος ἐκ τῆς Ῥόδου — ἐκπλεῖ πρὸς τὸν Ἑλλήσποντον πρός τε τῶν πλοίων ἔκπλουν, καὶ ἐπὶ τὰς ἀφεστηκυίας αὐτῶν πόλεις.

ἔκπλεος, Attice ἔκπλεως, *expletus, copiosus.* Π. 1, 6, 7. ἅπαντα τὰ ἐπιτήδεια ἔκπλεω, *affatim.* 3, 1, 16. seruos ἔκπλεω (cumulate) πάντα ἀνάγκῃ διαπονουμένους. 4, 2, 18. ἔκπλεω πάντα τὰ ἐπιτήδεια. 8, 3, 15. Eadem forma generis neutr. in plur. extat E. 3, 2, 9. Ιερ. 10, 2. ὅσῳ ἂν ἔκπλεω τὰ δέοντα ἔχωσι, vbi deest μᾶλλον. Sed legitur etiam ἔκπλεα. Suid: ἔκπλεα· πλήρη. ἐσθῆτας τε καὶ ἐπιτήδεια ἔκπλεα παρεῖχεν, ἀντὶ τοῦ αὐτάρκη. Locus Xen. est Π. 6, 2, 4. vbi praeter ἔκπλεω masc. ter est neutr. ἔκπλεα. Etiam femin. plur. est ἔκπλεῳ, Ιερ. 1, 18. Sed in singul. et neutr. est ἔκπλεων, A. 3, 4, 14. et accus. masc. A. 7, 5, 5. τὸν μισθὸν ὑπισχνεῖτο — ἔκπλεων παρέσεσθαι δυοῖν μηνοῖν. Leuncl. *stipendium integrum.* O. 4, 7. τὸν ἀριθμὸν τὸν τεταγμένον militum ἔκπλεων ἔχοντες.

ἐκπλήθειν, *explere.* E. 6, 1, 4. p. 364. ἐκπλῆσαι τὰς γνώμας. v. γνώμη nr. 5. i. Π. 7, 4, 8. pro ἐξώπλισε in margg. est ἐξέπλησε. Con-

Confunditur etiam c. ἐκπληροῦν. v. ἐκπληρ.

ἐκπληκτικὸς, *terribilis*. Ιπρ. 8, 18. οἶμαι οὕτω ἐκπληκτικωτέρους τοῖς ἐχθροῖς ἂν εἶναι.

ἔκπληκτος, *timore perculſus*. K. 5, 9. διὰ τὸ ὑπὸ τῶν κυνῶν ἔκπληκτοι γίγνεσθαι.

ἔκπληξις, *terror*. E. 4, 7, 3. ἐνέβαλε καὶ πολλὴν ἀπορίαν, καὶ ἔκπληξιν — ἐποίησεν.

ἐκπληροῦν, ¶ 1) *explere, augere, ſupplere iuſtum numerum*. Π. 5, 3, 13. ἱππέας ἐξεπλήρωσαν εἰς δισχιλίους. Ita margg. pro προσεπλήρ. 5, 4, 15. τὸ ἱππικὸν ἐκπληρώσω εἰς τοὺς μυρίους. Margg. Steph. ἐκπλήσω. Ιπρ. 9, 3. τὸ ἱππικὸν — ἐκπληρωθῆναι εἰς τοὺς χιλίους ἱππέας. Sic ſupra ἐκπιμπλάναι. ¶ 2) *ſupplere neceſſaria alia*. Π. 4, 5, 14. p. 250. τὸ ἐλλεῖπον ἐκπληρώσατε. Mrgg. ἐκπλήσατε. (v. Wetſt. ad Act. 13, 32.) 4, 6, 6. τοιαῦτα δ' ἄλλα, ὧν ἐδέοντο, ἐκπληρώσαντες ἑαυτοῖς, ὡς μηδενὸς δεόμενοι στρατεύοιντο. Απ. 2, 2, 5. mater infantem nutriens, qui nondum poteſt eloqui, quae ſibi deſint, ipſa στοχαζομένη τά τε συμφέροντα καὶ τὰ κεχαρισμένα πειρᾶται ἐκπληροῦν, *infantis loco comparare*. Απ. 3, 6, 5. αἱ πρόσοδοι — ἵνα εἴ τινες ἐνδεῶς ἔχουσιν, ἐκπληρώσῃς. §. 14. paterfamilias πάντων ἐπιμελόμενος ἐκπληρώσει.

ἐκπλήττειν, *percellere, vehementer mouere animum, obſtupefacere vt animus varie afficiatur*. ¶ 1) Π. 5, 2, 8. οὐδενὶ βρώματι οὔτε πόματι — ἐκπεπληγμένος. Paulo poſt eſt κεκινῆσθαι. ¶ 2 *ſpecie voluptatis* vel alius boni. Σ. 4, 23. ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἐκπλαγέντα, *amore captum*. c. inf. Απ. 4, 5, 6. ἡ ἀκρασία — αἰσθανομένους τῶν ἀγαθῶν τε καὶ κακῶν ἐκπλήξασα ποιεῖν τὸ χεῖρον. Genitiui pendent ab αἰσθαν. c. ἐπὶ, Π. 1, 4, 27. ἐκπεπλῆχθαι ἐπὶ τῷ κάλλει. ¶ 3) *triſtitia* ſ. *moerore*. Π. 7, 3, 6. ὁ Κῦρος ὡς ᾔσθετο τὸ ἔργον (Pantheae necem), ἐκπλαγεὶς ἵεται. ¶ 4) *indignatione*. Π. 2, 2, 1. p. 102. ὑπὸ τοῦ ἐκπεπλῆχθαί τε καὶ ὀργίζεσθαι τῇ τύχῃ. ¶ 5) *timore*, inprimis repentino. Heſych: ἐκπλήσσει· ἐκφοβεῖ. Π. 1, 6, 19. p. 81. βοῶν ἐξέπληττες αὐτὸν, leporem. 3, 3, 29. αἱ γυναῖκες — ἔθεον ἐκπεπληγμέναι. 7, 5, 9. ἀχρεῖοι ἔσονται ὑπὸ τοῦ ἐκπεπλῆχθαι, np. cum nos in vrbe viderint. A. 1, 5, 13.

13. ὥστε ἐκείνους ἐκπεπλῆχθαι, ob repentinum aduentum hostium. 1, 8, 14. 2, 2, 9. 2, 3, 1. 2, 4, 14. 2, 5, 8. 7, 6, 31. ὁ Ἡρακλείδης μάλα ἐξεπλάγη. E. 3, 3, 8. ἀκούσαντες ταῦτα οἱ Ἔφοροι — ἐξεπλάγησαν. 4, 8, 5. 38. Iπp. 8, 19. ὁρῶ τὰ παράδοξα, ἢν μὲν ἀγαθὰ ᾖ, μᾶλλον εὐφραίνοντα τοὺς ἀνθρώπους· ἢν δὲ δεινὰ, μᾶλλον ἐκπλήττοντα. Possit referri ad nr. 3. §. 20. οἱ ἐνέδραις ἐμπίπτοντες ἐκπλήττονται. Sic differt a ταράττειν, quod ad motum corporis et cursum refertur, Iπ. 10, 2. τοὺς ἵππους — παίοντες ἐκπλήττουσιν, ὥστε τεταράχθαι καὶ κινδυνεύειν. Iungitur aliis timendi verbis, Π. 3, 1, 1. ὡς ἤκουσε τοῦ ἀγγέλου — ἐξεπλάγη — καὶ ἐφοβεῖτο. A. 5, 6, 22. ἐκπεπληγμένοι ἦσαν καὶ ἐδεδίεσαν τὴν στρατιὰν, quia promissis stare non poterant. E. 4, 4, 12. πλῆθος πεφοβημένον, ἐκπεπληγμένον. Sed Π. 5, 2, 15. p. 285. ὅσῳ ἂν πλείους ὦσι, τοσούτῳ μείζω καὶ ἐκπεπληγμένον μᾶλλον τὸν φόβον κέκτηνται, passiuum videtur vim actiui habere. Stoeber. tamen ad Thom. in v. ἐκπλ. vertit *timorem ad stuporem vsque auctum.* Morus *insanum.* Hesych: ἐκπεπαταγμένος· ἐκπεπληγμένος, ἔκφρων. ¶ 6) admiratione. Hesych: ἐκπλαγείς· θαυμάσας. it. ἐξεπλάγη· ἐθαύμασε, ἐξέστη. Π. 6, 3, 7. μηδὲν εἰδότες ἐκπεπληγμένοι ἦσαν τῷ πράγματι. 8, 3, 7. προσεκύνησαν — ἐκπλαγέντες τῇ παρασκευῇ in pompa. A. 6, 1, 7. ἐπὶ τούτῳ ὁρῶν ὁ Μυσὸς ἐκπληττομένους (all. ἐκπεπληγμένους) αὐτοὺς, np. quod Mantinenses armati saltallent. De eadem re Σ. 2, 19. ἐξεπλάγην.

ἔκπλους, *nauium egressio* s. *emissio.* Aθ. 1, 16. οἴκοι καθήμενοι ἄνευ νεῶν ἔκπλου, διοικοῦσιν τὰς πόλεις. E. 1, 6, 12. ἐπολιόρκει, ἐνταῦθα τὸν ἔκπλουν ἔχων. Leuncl. vertit: *cum potestatem exeundi cum suis nauigiis haberet.* Fortassis melius verteretur: *cum potestatem exeundi — aliis adimeret, portum eiusque exitus obsidens.* 2, 1, 11. Λύσανδρος ἐκπλεῖ — πρὸς τῶν πλοίων τὸν ἔκπλουν, *vt obseruaret* vel *exciperet naues enauigantes.* 4, 6, 14. καὶ γὰρ τὸν ἐκ Καλυδῶνος ἔκπλουν — ἐκώλυον. Pro καὶ γὰρ, quod est e marg. Leuncl. in reliquis est κατὰ, quae praepositio si genuina est, ἔκπλους significat locum, vnde exeunt

eunt naues, ſed tum ἐκώλυον non habet, quo referatur. Legitur etiam pro ἄπλους, E. 5, 1, 18. v. ἄπλ.

ἐκποδὼν, *e medio, procul.* vt Hebr. מִבֵּין רַגְלַיִם. v. Erneſti proluſ. de veſtigiis linguae Hebr. in lingua Graeca, Lipſ. 1753. 4. p. 5. ſq. Interdum ſcribitur ἐκ ποδῶν. Et grammatici quidem iubent ita ſcribi, quando ſignificat *e medio*, ſed ἐκποδὼν, quando eſt *e veſtigio*. v. Steph. in theſ. et Reitz ad Lucian. imag. extr. T. II. et ad Iou. Trag. T. II. p. 669. Idem tamen T. III. p. 381. recte ſtatuit, nullum diſcrimen eſſe, quia accentus ſint recens inuentum, ſaepe in vnum locum vtraque ſignificatio conueniat, et diuerſus ſit ſcribendi modus pro arbitrio ſcribentis. Igitur 1) c. ἀναιρεῖσθαι, *e medio tollere*, O. 20, 11. ἃ ἐκ ποδῶν ἀναιρεῖται. ¶ 2) c. ἀπέρχεσθαι, Σ. 4, 51. ἐμοὶ — ἐκποδὼν ἀπέρχονται, *gehn mir aus dem Wege*, occurſum meum omninoque conſuetudinem vitaturi. ¶ 3) c. γίγνεσθαι, a) *remoueri*. Π. 1, 5, 7. p. 55. ἐκποδὼν ἡμῖν γεγένηται τὸ δόξαι τῶν ἀλλοτρίων ἀδίκως ἐφίεσθαι, *a nobis alienum eſt*. b) *abire* Π. 6, 4, 5. p. 392. βουλεύεσθαι, πῶς ἂν ἐκποδὼν γένοιντο, vt pugnae ſe ſubtrahant. Oppon. μένοντας. c) *debellari*. E. 6, 5, 38. εἰ ἐκποδὼν γένοιντο Λακεδαιμόνιοι, ἐπὶ πρώτους ἂν ὑμᾶς στρατεύσαιεν οἱ Θηβαῖοι. d) *mori*. Αγ. 11, 15. τίνος ἐκποδὼν γενομένου — — Deinceps eſt τελευτήσαντος. Sic poteſt accipi Π. 8, 2, 13. ἐκποδὼν ἐβούλοντο ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον γενέσθαι. Niſi malis *a Cyri amicitia remoueri.* ¶ 4) c. εἶναι, *abeſſe*. A. 2, 5, 6. *remotos volebat.* it. c. gen. v. Thom. in v. ἐκποδ. Π. 5, 4, 16. p. 317. ὅσα ἐνοχλεῖσθαι ἐστὶν, οἴκαδε — ἀπιόντες τούτων ἐκποδὼν ἦμεν. Potes etiam iungere participio ἀπιόντες, et vertere *nos ſubducebamus.* ¶ 5) c. ἔχειν. Π. 6, 1, 20. οἱ φίλοι — συμβουλεύουσιν ἐκποδὼν ἔχειν ἐμαυτόν. Leuncl. *vt e medio me ſubducam.* Ita quoque Vir doctus in Obſ. miſc. Vol. IV. p. 271. ¶ 6) c. κεῖσθαι. O. 8, 20. τὸ μέσον καλὸν φαίνεται, ἐκ ποδῶν ἑκάστου κειμένου, *ſingulis ordine poſitis, ne ſe inuicem impediant.* ¶ 7) c. ποιεῖσθαι, a) *amouere*. Π. 3, 1, 2. διεδίδρασκον — ἐπὶ τὰ ἑαυ-

ἑαυτοῦ, βουλόμενοι τὰ ὄντα ἐκποδὼν ποιεῖσθαι. verstecken. Ιπρ. 1, 4. οἱ λακτίζοντες — ἐκποδὼν ποιητέοι. b) *interficere*. A. 1, 6, 9. E. 2, 3, 9. 11. vbi ſynon. eſt θανατοῦν. §. 17. p. 90. 91. 4, 4. 2.

ἐκπολεμεῖν, *ad bellum irritare*. E. 5, 4. 20. ἐμβαλεῖν εἰς τὴν Ἀττικὴν, ἵν' ἐκπολεμήσειε τοὺς Ἀθηναίους πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους. Steph. et Abreſch. dilucc. Thuc. 1, 36. dicunt, eſſe h. l. pro ἐκπολεμώσειε. Sic Harpocrat. et ex eo Suid: ἐκπολεμῶσαι, αἰτιατικῇ, ἀντὶ τοῦ εἰς πόλεμον καταστῆσαι. γράφεται δὲ καὶ διὰ τοῦ η ἐκπολεμῆσαι, ὡς καὶ παρὰ Ξενοφῶντι. cf. Zonar. lexic. MS. ap. Valcken. ad Ammon. p. 72. ſq. Nam Ammon., vt Thom. Mag. in v. πεπολέμωται, ita diſtinguit haec verba, vt ἐκπολεμῶσαι ſit εἰς πόλεμον ἐμβαλεῖν (Suid. interpretatur etiam τὸ πολεμίους ποιῆσαι, οἷον ἐπὶ πόλεμον τινὰς παροξῦναι. et Heſych. πολεμοποιῆσαι, Cf. in v. ἐξεπολέμωσε.), ſed ἐκπολεμῆσαι, τὸ πόλιν ἐξελεῖν.

ἐκπολιορκεῖν, ¶ 1) *expugnare*. E. 7, 4. 18. ἐξεπολιόρκησαν τὸν Ὄλουρον. Cf. Schol. Thucyd. 1, 94. qui bene diſtinguit πολιορκεῖν et ἐκπολιορκεῖν. ¶ 2) *obſidione ad deditionem compellere*. E. 2, 4, 3. βουλομένων τῶν τριάκοντα ἀποτειχίζειν, ὅπως ἐκπολιορκήσειαν αὐτούς. §. 19. Απ. 1, 6. 9. ἐκπολιορκηθείη δὲ πότερος ἂν θᾶττον —— Schol. Thucyd. 5. 32. ἐκπολιορκήσαντες· ἑλόντες καὶ δουλώσαντες ἐκ πολιορκίας.

ἐκπονεῖν, ¶ 1 *diligenter et ſtudioſe facere*, fere i. q. πράττειν. Π. 4. 3, 3. p. 230. τοῖς σώμασιν ἐκπονεῖν, ſcil. τὰ φραζόμενα ſ. δεικνύμενα, *corpore exercendo eu exprimere*. cf. Barneſ. ad Eurip. Iphig. in Aul. 367. c. acc. Π. 1, 5. 7. p. 52. τὰ καλὰ προθύμως ἐκπονοῦντας, *recte factis operam dare*. Sic p. 53. τοῦτ' ἐκπονοῦσιν — ταῦτα ἐκπονήσαντας. vbi ſynonyma ſunt πράττειν, μελετᾶν, etc. it. 2. 3. 2. vbi tamen Zeun. exponit *laborando bona acquirere*. 8. 1, 8. τὰ περὶ τοὺς θεοὺς μᾶλλον ἐπεδείκνυεν ἑαυτὸν ἐκπονοῦντα, *ſtudioſius facere* ſ. *curare*, quin *emendare*. Αγ. 11, 9. δόξης οὐδεμιᾶς ἥρα, ἧς οὐκ ἐξεπόνει τὰ ἴδια. Steph. legit ἐξεπονεῖτο ἴδια. Nulla apta ſententia. Ιπρ. 9. 1. τὸ συμφέρον ἐκπονεῖν, *facere*. K. 10, 21. τὴν εὐψυχίαν, δι' ἣν εἵλοντο ἐκπονεῖν

νεῖν τὴν ἐπιθυμίαν ταύτην. Leuncl. vertit obſcure. Fortaſſis eſt *propter quam tractare elegerint hanc artem* (venatoriam). ¶ 2) *exercere*. Π. 3, 3, 25. διὰ τὸ τὰ σώματα ἐκπεπονῆσθαι, *laboribus roborata*. 5, 1, 13. τὰ πρὸς πόλεμον ἐκπονεῖν. Ἱππ. 8, 6. τῶν ἀσκημάτων τὰ πολλὰ σὺν ἱδρῶτι ἐκπονοῦνται. Hinc E. 6, 4, 28. milites ἐκπεπονημένους, *exercitatos*, ὡς ἂν κράτιστοι εἶεν. Ἱππ. 8, 2. ἐκπεπονημένοι τῇ ἐλάσει, ὥστε δύνασθαι — ὑποφέρειν. §. 3. equi ἐκπεπονημένοι τοὺς πόδας. §. 4. ἐκπεπονημένοι ὥστε ἀποπνίγεσθαι. Brodaeus et Ribittus intelligunt *equos nimis ſaginatos*, quod non diſplicet Zeunio, qui dicit, indicari *equos nimis curatos*, h. e. *ſaginatos*. Nam ἐκπονεῖν interdum eſſe *ſedulo curare* vt Π. 1, 5, 7. 8, 1, 8. 8, 2, 4.) Sed hoc nobis durum videbatur. Leuncl. emendat ἐκπεπιαμμένοι, *obeſi*, *ſaginati*. (Welſ. in notis habet ἐκπεπταμένοι, fortaſſis librarii vitio.) Probat hanc emendationem Grammius (in v. εὐοχούμενος), qui putat, Leunclauium fortaſſis illud ἐκπεπιαμμένοι in codicibus aut gloſſa quadam inueniſſe, atque adeo hoc ἐκπεπιαμμένος cenſet in lexica inferendum, in quibus hactenus deſideretur. Camerarius vertit *confectos labore*. Quae interpretatio poſſit placere, ſi vſu loquendi poſſit confirmari. Saltem τὸ ἀποπνίγεσθαι magis fieri videtur in ſaginatis, quam in equis labore confectis. Sed optime ἐκπεπονημένοι verti videtur *equitando ita agitati, vt p a b u l u m digeratur, ausgeritten*. ¶ 3) *elaborare, apparare*. Π. 8, 2, 12. τούτου οὐ πάνυ ἐπιμελουμένους ἑώρα. ἔδοξεν οὖν καὶ ταῦτα ἐκπονῆσαι αὐτῷ. Antea erat etiam παρασκευάζονται. §. 4. τὰ παρὰ βασιλεῖ σῖτα πολὺ διαφερόντως ἐκπεπόνηται. Antea erat ἐξειργασμένα εἰσί. E. 4, 2, 4. ὅπλα ἐκπεπονημένα ἐς κόσμον. Similiter Ἱππ. 2, 9. ταῦτα ὑπάρχειν δεῖ ἐκπεπονημένα τοῖς ἱππεῦσιν, *labore et exercitatione comparata*. ¶ 4) *labore digerere cibos*. Iungitur c. ἀναλίσκειν. Π. 1, 2, 16. μαρτυρία τοῦ ἐκπονεῖσθαι τὴν δίαιταν — τὸ ὑγρὸν, ἐκπονοῦντες ἀνήλισκον. Cf. εἰσιέναι nr. 8. Απ. 1, 2, 4. it. abſolute O. 11, 12. bis. et §. 13. in quibus tamen ſimpliciter

citer eſſe poteſt *laborare*, vt Π. 8, 8, 5. vbi pro πονεῖν in margg. non male eſt ἐκπονεῖν. ¶ 5) Quaeritur, an iungatur c. πρός. Π. 8, 1, 13. ἀσκῶν τοὺς περὶ ἑαυτὸν πολὺ μάλιστα αὐτὸς ἐξεπόνει τὴν ἐγκράτειαν καὶ τὰς πολεμικὰς τέχνας. Marg. Leuncl. poſt ἐξεπ. inſerit πρός. Sed Zeun. oſtendit, hanc lectionis varietatem pertinere ad §. 12. v. προσεθίζειν. Απ. 1, 4, 13. all. habent προσμάθησιν ἐκπονῆσαι, *ampliorem doctrinam comparare*, all. diuiſim: πρὸς μάθησιν ἐκπ. quod Fr. Portus, intellecto ἑαυτὴν, vertit: *discendarum artium cauſa labores perferre*. Sed Hindenb. videtur recte praetuliſſe priorem lectionem.

ἐκπορεύεσθαι, ¶ 1) *proficiſci*. A. 5, 1, 5. ἐπὶ λείαν ἐκπορεύσονταί τινες. 5, 6, 19. ἐκπορεύεσθαι εἰς τὴν Ἑλλάδα, np. ex Aſia. Αγ. 2, 26. πρεσβευτὴς ἐκπορευόμενος ἀντὶ στρατηγοῦ. ¶ 2) *iter facere*. A. 6, 6, 21. ἐξεπορεύοντο διὰ τῶν Βιθυνῶν.

ἐκπορίζειν, *ſubminiſtrare, ſuppeditare*. pecuniam, Π. 3, 1, 17. E. 7, 4, 23. vbi eſt c. εἰς, *impendere*. ſtipendium, c. dat. A. 5, 6, 9. ἐκποριοῦσι τῇ στρατιᾷ μισθόν, vbi all. ἐξευποριοῦσι. commeatum, A. 6, 2, 3. arma, E. 5, 3, 17. cf. ἐμπορίζεσθαι ex Πο. 4, 38.

ἐκπράττειν, *exigere* mulctam vel poenam. Λ. 8, 4. Ephori ἱκανοὶ μὲν ζημιοῦν — κύριοι δὲ ἐκπράττειν παραχρῆμα, np. τὴν ζημίαν. cf. Obſ. Miſc. Vol. VI. p. 587.

ἐκπρεπῶς, *pulchre, cum gloria*. Σ. 8, 31. Πατρόκλῳ — ἐκπρεπέστατα τιμωρῆσαι. v. Homer. Il. σ, 97. ſqq. inprimis 121.

ἔκπωμα, *poculum*. Refertur inter dona, Π. 5, 5, 12. 8, 3, 15. 8, 4, 11. 12. inter res dono aptas, A. 7, 3, 8. inter res pretioſas, Π. 5, 2, 10. 8, 4, 8. bis. 8, 8, 9. in praeda, A. 4, 3, 18. 4, 4, 13. E. 4, 1, 11. inter praemia victoriae in certaminibus, Π. 8, 3, 14. Praeterea extat Π. 1, 3, 7. et 8. vbi in ſqq. dicitur φιάλη.

ἔκσπονδος, *non particeps foederis vel pacis, foedere excluſus*. E. 5, 1, 29.

ἐκστρατεύεσθαι, *in expeditionem aduerſus hoſtes in hoſtilem terram exire*. Π. 3, 3, 8. p. 179. ἢν ἐκστρατευώμεθα. Ante erat: εἰς τὴν πολεμίαν ἴωμεν.

μεν. E. 7, 5. 9. Semel etiam legitur actiuum

ἐκστρατεύειν. Αγ. 7, 7. Xerxes ἐξεστράτευσε, *exercitum eduxit in Graeciam, bellum intulit Graeciae*, ὡς δουλωσόμενος.

ἐκστρατοπεδεύεσθαι, *castra metari*. Π. 6, 3, 1. ἐξεστρατοπεδεύετο ὡς δυνατὸν ἐγγύτατα, atque adeo paulo remotius a loco priori.

ἐκταῖος, *sexto die aliquid agens*. A. 6, 6, 22. ἀφίκοντο ἐκταῖοι εἰς Χρυσόπολιν.

ἐκτάττειν, *deligere, assignare, ordinare*. Π. 6, 2, 4. ἐπὶ τὰς καμήλους ἐκτεταγμένοι ἦσαν ἄνδρες δύο ἐφ' ἑκάστην.

ἐκτάττεσθαι, ¶ 1) *aciem suam instruere*. Π. 6, 1, 22. ἐκτάττεσθαι ὅπῃ ἂν δοκῇ κράτιστον εἶναι. Paulo post simpl. τετάχθαι. A. 5, 4, 5. οἱ μένοντες ἐξετάξαντο οὕτως. all. ἐξητάζοντο. 7, 1, 15. χωρίον κάλλιστον ἐκτάξασθαί ἐστι. ¶ 2) *se collocare, locum in acie occupare*. Π. 6, 3, 11. p. 386. σὺ δὲ — ἐπὶ ταῖς καμήλοις ὄπισθεν τῶν ἁρμαμαξῶν ἐκτάττου. ¶ 3) *in acie strui*, vel *se in acie instruendum praebere*. Π. 6, 3, 5. ἐκτάττονται — ὁ δὲ τάττων.

ἐκτείνειν, ¶ 1) *extendere, porrigere*. A. 5, 1, 2. ἐκταθεὶς ὥσπερ Ὀδυσσεύς, καθεύδων. cf. Homer. Od. ν, 116. Σ. 4, 31. ἡδέως καθεύδω ἐκτεταμένος. Oppon. συγκάμπτειν, Ιπ. 12, 5. ἐκτείνεται καὶ συγκάμπτεται, *extendi et contrahi potest*, sp. manica. c. acc. A. 5, 8, 6. τὰ σκέλη μόγις ἐκτείνας. Ιπ. 1, 8. οὐ γὰρ ἐγκάμπτοντες, ἀλλ' ἐκτείνοντες τὸν τράχηλον, *protendentes*. (cf. Poll. 5, 168.) 7, 2. τὴν δεξιὰν ἐκτείνων. K. 5, 10. lepus κατακλίνεται τὰ πρόσθεν σκέλη — συνθεὶς καὶ ἐκτείνας. Poll. 5, 72. habet προτείνας. ¶ 2) De exercitu: Π. 5, 4, 20. παρελθεῖν vrbem ἐκτεταμέναις ταῖς ἁμάξαις, *longa serie* — ἐκτεταμένοι πορευόμεθα. Paulo ante ἐπὶ μακρὸν πορευομένοις. 8, 5, 8. εἴ τις ἐκτεῖναι (scil. in longitudinem) φάλαγγα δύναιτο ἢ βαθῦναι. E. 4, 8, 38. ἐπὶ πολύ τε καὶ στενὸν ἐκτεταμένον τὸ στράτευμα, *in angustiis longe porrectum*. 6, 5, 19. ex angustiis egressus ἐξέτεινε πάλιν ἐπ' ἐννέα ἢ δέκα τὸ στράτευμα. vbi videtur intelligendum de latitudine frontis. 7, 5, 22. post iter ἐπεὶ ἐξετάθη αὐτῷ ἡ φάλαγξ — εἰκάσθη στρατοπεδευομένῳ. ¶ 3) De terra fossa: Πο. 4, 3.

3. οὐδὲ ὁ ἀργυρώδης τόπος εἰς μεῖόν τι συστελλόμενος, ἀλλ' ἀεὶ ἐπὶ πλέον ἐκτεινόμενος, *ampliatur, latius porrigitur, dilatatur fodiendo.* ¶ 4) Απ. 3, 13, 5. εἰ ἐκτείναις τοὺς περιπάτους, *si longiores facias ambulationes.* ¶ 5) *concitare.* Π. 5, 4, 3. προθύμως ἐκτείνων τὸν ἵππον — ἐδίωκε.

ἐκτειχίζειν, *absoluere muri partem.* E. 3, 2, 8. ἐτείχιζε — κατὰ μέρη διελὼν τοῖς στρατιώταις, ἆθλα δώσειν — τοῖς πρώτοις ἐκτειχίσασι. 4, 4, 18. τὸ πρὸς ἑσπέραν ἐν ὀλίγαις ἡμέραις πάνυ καλὸν ἐξετείχισαν, τὸ δὲ ἑῷον μᾶλλον κατὰ ἡσυχίαν ἐτείχιζον.

ἐκτελεῖν, *perficere.* Λ. 10, 7. τοῖς τὰ νόμιμα ἐκτελοῦσιν, quae per omnes aetates e legibus facienda sunt.

ἐκτέμνειν, *castrare.* Π. 5, 2, 13. 5, 3, 5. τὸν ἐκτμηθέντα ὑπὸ τοῦ Ἀσσυρίου. 7, 5, 22. οἱ ἵπποι ἐκτεμνόμενοι. it. οἱ ταῦροι et οἱ κύνες.

ἐκτέον, ¶ 1) *habendum est.* Απ. 3, 11, 2. ταύτην ἡμῖν χάριν ἐκτέον, *haec nobis gratiam debet.* ¶ 2) *adhaerendum est.* E. 6, 1, 4. p. 362. ἐκτέον μοι εἴη, *societatem mecum ineundam esse.* All. ἐκτέον.

ἐκτίνειν, *restituere, reddere, soluere.* Ιερ. 7, 12. χρήματα ἐκτίνων ὅσους ἀφείλετο. Et ex forma ἐκτίειν, Απ. 3, 12, 2. ἐκτίσαντες pro libertate πλείω τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῖς.

ἐκτοξεύειν, *sagittas mittere.* A. 7, 8, 8. e turri.

ἐκτός, ¶ 1) *extra.* Ιερ. 7, 4. τὰ ἐκτὸς τείχους διασώζειν. Marg. Steph. et Cod. Lips. habent ἐκ, fortassis e glossemate. Saltem Thomas Mag. in v. ἔξω p. 328. semper vult ἐκτὸς ἐπὶ κινήσεως poni. Ipse tamen fatetur, Platonem semel ἐπὶ στάσεως dixisse. Sic Απολ. 4. pro ἐκ τοῦ λόγου Gesner. volebat ἐκτὸς λόγου. ¶ 2) *praeter.* E. 1, 2, 2. ἀπέκτειναν ἅπαντας --, ἐκτὸς ὀλίγων. 1, 6, 24.

ἐκτραχηλίζειν, *per collum effundere s. excutere.* Hesych: ἐκτραχηλισθῆναι· ἐκπεσεῖν. v. omnino Etymol. M. p. 169 ed. Venet. 1710. Π. 1, 4, 8. μικροῦ κἀκεῖνον ἐξετραχήλισεν, sc. ὁ ἵππος. Hanc explicationem defendit Vir doctus in Obs. Misc. Vol. III. p. 242. sqq. Sed Schol. Aristoph. Plut. 70. et Suid. ἐκτραχηλισθῆναι explicant τοὺς τραχήλους κατακλασθῆναι. et Steph. vtramque notionem in nostro coniungit: *parum ab-*

abfuit, quin ei excusso collum s. ceruices fregerit. At locus agit tantum de cadendi periculo, non de periculo collum frangendi. Sequitur enim: οὐ μὴν ἀλλ' ἐπέμενεν.

ἐκτρέπεσθαι, *deflectere de via.* Hesych: ἐξετράπησαν· ἐξέκλιναν. A. 4, 5, 12. ἐνταῦθα ἐκτραπόμενοι ἐκάθηντο. 5, 4, 8. ἐκτραπόμενοι ᾤχοντο. all. non male ἀποτραπόμενοι vel ἀποτρεπόμενοι, *terga dantes.* E. 7, 4, 22. ἐβοήθει — ἐκτραπόμενος κατὰ τὴν ἐπὶ Κρῶμνον φέρουσαν ἁμαξιτόν.

ἐκτρέφειν, *enutrire ad maturitatem.* A. 7, 2, 18. patre mortuo ἐξετράφην ὀρφανὸς παρὰ Μηδόκῳ. Απ. 1, 4, 7. ταῖς γειναμέναις ἔρωτα τοῦ ἐκτρέφειν. Sic rex apum, O. 7, 34. τοῦ τόκου ἐπιμελεῖται ὡς ἐκτρέφηται. ἐπειδὰν δὲ ἐκτραφῇ. De sue, O. 17, 10. Et ibidem de terra, ἦν ἐκτρέφειν ἐᾷς τὴν γῆν διὰ τέλους τὸ σπέρμα εἰς καρπόν.

ἐκτρέχειν, *excursionem l. eruptionem facere.* ex vrbe, A. 5, 4, 8. ἐκδραμόντες τρέπονται αὐτούς. E. 2, 4, 23. οἱ ψιλοὶ εὐθὺς ἐκδραμόντες ἠκόντιζον. 3, 1, 5. 6, 2, 11. ex arce, A. 5, 2, 13. οἱ πολέμιοι — παίουσιν ἐκδεδραμηκότες. cf. ἐκδρομὸς et ἀντεκτρέχειν. Sed E. 7, 2, 21. ὡς τάχιστα ἐκηρύχθη — καὶ οἱ μισθοφόροι ταχὺ ἐξέδραμον, *ex vrbe in expeditionem procurrebant, alacriter egrediebantur.*

ἐκτρίβειν, *excutere, elicere.* Π. 2, 2, 8. ἐκ οὗ πῦρ ῥᾷον ἄν τις ἐκτρίψειε ἢ γέλωτα ἐξαγάγοι. Laudat h. l. Hemsterhus. ad Poll. 9, 155. vbi est ἐκτρίψαι φλέγα, *concussis lapidibus elicere.*

ἐκτροπή, *diuerticulum, viae diuortium.* v. Hesych. in v. ἀτραπὸς et κάθαρμα. E. 7, 1, 19.

ἐκτυποῦν, *effingere.* De statuario, Ιπ. init. ἵππον χαλκοῦν — ἐν τῷ βάθρῳ τὰ ἑαυτοῦ ἔργα ἐξετύπωσεν.

ἐκτυφλοῦν, *excoecare.* Ιπ. 10, 2. τὰ στόματα ἕλκοντες ἀντὶ τοῦ προορᾷν ἐκτυφλοῦσι τοὺς ἵππους. Fortassis: *facultatem videndi adimunt.*

ἐκφαίνειν, *aperte declarare.* A. 3, 1, 11. οἱ πολέμιοι — πρὸς ἡμᾶς τὸν πόλεμον ἐξέφηναν.

ἐκφαίνεσθαι, ¶ 1) *apparere, adesse.* sup. missum a rege. Π. 8, 6, 8. ¶ 2) *prodire in medium atque se dedere,* vel *nomen profiteri.* Π. 4, 5, 18. ¶ 3) *in hostem exire.*

re, *ausrücken*, Π. 3, 3, 17. εἰ ἐκφανέντες πορευσόμεθα. Cod. Guelf. ἐμφαν.

ἐκφέρειν, ¶ 1) *exportare*. Π. 5, 2, 3. ἐκφέρων e promtuario donaturus φιάλας χρυσᾶς. Sic 8, 3, 2. 8, 4, 11. ἐξήνεγκε γυναικεῖον κόσμον, *proferri iussit*. it. 8, 5, 5. χρόνου δέονται εἰς τὴν ἐξόπλισιν, εἰ μέλλουσι χρησίμως ἐξοίσειν. Margg. ἕξειν, h. e. χρήσιμοι ἔσεσθαι, vel verbo ἕξειν ad ὅπλα relato, et omiſſo αὐτὰ, *cum vtilitate iis vti*. Sed praeſtare videtur ἐξοίσειν, h. e. *expedire e promtuario*. Philelph. legit ἐξάξειν. 8, 8, 6. τοσοῦτον πίνουσι, ὥστε ἀντὶ τοῦ εἰσφέρειν (προχοΐδας) αὐτοὶ ἐκφέρονται. O. 9, 5. ἵνα μὴ ἐκφέρηται per furtum ἔνδοθεν ὅ τι μὴ δεῖ. Ιπ. 5, 2. τὴν κόπρον — τοῦ ἵππου ἐκφέρειν εἰς ἓν χωρίον. Cf. Poll. 1, 183. E. 4, 2, 6. in margg. eſt ἐὰν — πῦρ ἐκφέρωσιν domo ad expugnandas veſpas, pro προσφέρωσιν, quod dici ſolet de machinis et ſimilibus. ¶ 2) *efferre*. Eſt proprium verbum de re funebri. v. Abrelch. ad Aeſchyl. 3, p. 124. Inprimis multa exempla congeſſit Wetſten. ad Act. 5, 6. Cf. Thom. M. in v. ἐξενεγκεῖν, et qui ibi ab interpretibus laudantur. A. 6, 1, 3. τὸν ἕτερον ἐξέφερον ὡς τεθνεῶτα. cf. ἀφανίζειν nr. 4. ¶ 3) *ferre* ſ. *edere fructus*. O. 16, 5. terra τὰ ἄγρια καλὰ φύουσα δύναται θεραπευομένη καὶ τὰ ἥμερα καλὰ ἐκφέρειν. 17, 10. v. Wetſten. ad Hebr. 6, 8. ¶ 4) *inferre bellum*. c. πρὸς. A. 3, 2, 19. ἐξενεγκεῖν πρὸς ἡμᾶς πόλεμον. E. 3, 5, 1. πόλεμον ἐξοίσειν πρὸς Λακεδαιμονίους. 4, 8, 6. 5, 2, 24. c. ἐπὶ, E. 5, 1, 31. πόλεμον ἐξοίσει ἐπ' αὐτούς. Margg. tamen πρὸς αὐτ. Puto, ex aliis locis. ¶ 5) *propellere, excitare, abripere*. Π. 1, 6, 19. p. 77. ἐξενεχθῆναι πρὸς τὸ ἄγριοι πολῖται γενέσθαι. Brodaeus: *transuerſos rapi*. Sic προάγεσθαι. v. Doruill. ad Char. p. 187. ¶ 6) *effutire*. Π. 6, 1, 3. τοῦτο σὺ ἐτόλμησας ἐξενεγκεῖν. ¶ 7) *narrare, diuulgare*. A. 1, 9, 7. τὴν εὐχήν τινες ἐξέφερον ὡς εὔχοιτο. Inprimis falſa, ad inuidiam conciliandam. Quo referenda videntur verba Thomae l. l. ἐξήνεγκε δὲ καὶ ἐξέφερέ τις μέμψιν κατά τινος. A. 5, 6, 8. ἐκφέρει εἰς τὸ στράτευμα τὸν λόγον, ὅτι — Cod. Eton. perperam εἰσφέρει. §. 16. ἐξη-

ἐξήνεγκε τὸν λόγον, ὡς — ¶ 8) *curſu abripi.* Ιπ. 3, 4. equus, ſi alios equos videns ἐκφέροι πρὸς τούτους. Camerar. *ad hos ſeſe efferre ſoleat.* §. 5. πολλοὶ οὐκ ἐγχειροῦσιν ἐκφέρειν, (Iunt. et Caſt. minus bene ἐμφέρειν) ἢν μὴ ἅμα συμβῇ ἡ ἄδικος γνάθος. Camerar. *recurrere.* Leuncl. tamen vtroque loco vertit *ſeſſorem auferre.* Sic Homer. Il. ψ, 376. ποδώκεες ἔκφερον ἵπποι. ¶ 9 Dubius locus: E. 7, 1, 25. πάλιν ἐξήνεγκε (γραμματεὺς) προτγεγραμμένα. Leuncl. *expoſuit.* Sed melius videtur: *extulit* ſ. *attulit* e conclaui, in quo rex ſedebat, vel, vt Schneiderus intelligit, e ſcribarum cubiculo.

ἐκφέρεσθαι, *reportare.* K. 1, 15. δόξαν εὐσεβείας ἐξηνέγκατο, *ſibi peperit.*

ἐκφεύγειν, ¶ 1) *effugere.* e proelio, A. 7, 4, 4. οἱ πλεῖστοι ἐξέφυγον. E. 1, 5, 8. 5, 4, 14. e caſtris, ab hoſte occupatis, A. 1, 10, 2. ἐκφεύγει πρὸς τῶν Ἑλλήνων. Paulo aliter: *ausreiſſen.* Ιπ. 10, 14. ἐκφυγὼν οὐδεὶς βάδην πορεύεται, ἀλλὰ θεῖ, np. equus equiti elapſus. ¶ 2) ſere i. q. φεύγειν. Π. 6, 1, 21. εἰ ἐμὲ φεύγειν ἐθέλοις — δοκεῖν με ὑπὸ σοῦ μελλήσοντά τι παθεῖν ἐκπεφευγέναι, *ad eos confugiſſe.* ¶ 3) c. μὴ redundante et gen. ſequ. infin. A. 1, 3, 2. μικρὸν ἐξέφυγε τοῦ μὴ καταπετρωθῆναι, *parum abfuit quin* —

ἐκφορὰ, *impetus effrenis.* Ιπ. 3, 5. ἡ πρὸς οἶκον ἐκφορὰ, *quo domum petit.*

ἐκφορεῖν, *egerere.* Πο. 4, 2. ὀρυσσομένης καὶ ἐκφορουμένης τῆς ἀργυρίτιδος, *ausgeworfen.* In ſqq. eſt ἐκβεβλημένον.

ἔκφρων, ¶ 1) *conſternatus.* Π. 7, 1, 14. οἱ ἵπποι conſpectis camelis ἔκφρονες γιγνόμενοι ἔφευγον. ¶ 2) *attonitus, furore percitus.* K. 5, 15. μὴ ἀναβοᾶν, ἵνα μὴ αἱ κύνες ἔκφρονες γιγνόμεναι χαλεπῶς τὰ ἴχνη γνωρίζωσιν.

ἐκχύειν, *profundere, perdere.* E. 6, 5, 40. ἐπιτήδεια — τὰ δὲ διήρπαστο, τὰ δὲ ἐξεκέχυτο. In notione propria eſt in margg. Steph. et Leuncl. Π. 7, 5, 6. εἰ διαφύγοι ὁ ποταμὸς ἐκχυθεὶς εἰς τὴν τάφρον. Sed in reliquis deeſt hoc participium.

ἑκὼν, ¶ 1) *volens, lubens.* Π. 1, 1, 4. ἑκόντων μὲν ἡγήσατο Μήδων, ἑκόντων δὲ Ὑρκανίων. 7, 2, 5. Πο. 5, 6. ὑπὸ τῶν νησιωτῶν ἑκόντων προστάται — ἐγενόμεθα. Σ. 4, 18. ἡδὺ παρ' ἑκόντων διαπράτ-

πράττεσθαι ὧν τις δέοιτο. cl. ἄκων. Sic de deditione non coacta, E. 3, 1, 4. Πέργαμον ἑκοῦσαν προσέλαβε. (§. 5. oppon. κατὰ κράτος ἐλάμβανε.) §. 13. 4, 1, 1. τὰς μὲν βίᾳ, τὰς δὲ ἑκούσας προσελάμβανε. ¶ 2) Pro aduerbio c. verbis. a) *sponte*. Π. 1, 6, 9. ἐὰν ἑκὼν ψεύσηται. Vertunt *sciens*. 5, 1, 11. ἐκείνῳ αἱ μέλιτται ἑκοῦσαι πείθονται — πάντες σοι ἑκόντες ἠκολούθησαν. E. 3, 2, 19. Απ. 2, 1, 12. τοὺς ἄρχοντας ἑκὼν θεραπεύσῃς. Ιπ. 11, 3. Ιπρ. 2, 9. it. c. particip. Ιερ. 2, 1. ἑκόντας μειονεκτοῦντας. b) *libenter*. A. 5, 1, 8. τὰς πόλεις ἑκούσας ἔπεισε ποιεῖν. c) Verti potest *stulte, temere*. A. 3, 2, 16. ἑκόντες πένονται. d) Inprimis c. negatione: *non temere, non facile, non quantum in eo est*. Π. 4, 3, 5. οὐδεὶς ἂν — ἑκὼν ὀφθείη — πεζὸς ἰών. 5, 4, 9. A. 2, 4, 2. οὐ γὰρ ἑκών γε βουλήσεται — ἀπαγγεῖλαι. Sic Homer. Il. γ, 66. ἑκὼν δ' οὐκ ἄν τις ἕλοιτο, *suo arbitrio*. Ιπρ. 4, 13. μήποτε κινδυνεύειν ἑκόντα. ¶ 3) Π. 8, 8, 12. οἱ μὲν ἑκόντες ἐκπίπτουσιν, οἱ δ' ἐξάλλονται. Muret. et Hutch. non improbabili coniectura reponi volunt ἄκοντες. ¶ 4) ἑκὼν εἶναι, vbi εἶναι redundat, auctoribus Thoma Mag. et Phrynicho p. 118. semper iungitur negationi. v. εἶναι nr. 16. ¶ 5) Legitur pro ἕλκων. v. ἕλκειν n. 2.

ἐλαῖα, *oliua* arbor. A. 6, 4, 4. τἄλλα πάντα πλὴν ἐλαιῶν. 7, 1, 23. ἐλαιῶν — φορτίον. Leuncl. *olei*. Sed melius Hutch *oleae*. Haud dubie enim intelliguntur fructus arboris, h. e. *oliuae*. O. 19, 13. ἐλαίαν — φυτεύσομεν — ὀρύσσεται τῇ ἐλαίᾳ βόθρος. Thomas dicit, tam de fructu quam de arbore melius dici ἐλάα. Sed vid. interpp. ad Thom. et Duker. ad Thucyd. 6, 99. et Wass. ad 7, 81.

ἔλαιον, *oleum*. Π. 6, 2, 8. O. 20, 4. A. 4, 4, 8. χρίσμα ὧ ἐχρῶντο ἀντ' ἐλαίου σύειον. Σ. 2, 4. ἐλαίου τοῦ ἐν γυμνασίοις. §. 24. 7, 4. v. φλόξ.

ἐλᾶν, v. ἐλαύνειν.

ἐλασάσκειν, v. ἐλαύνειν nr. 8.

ἐλασία, *equitatio*. Ιπρ. 4, 4. δηλώσουσι — ᾗ χρὴ in itinere τὴν ἐλασίαν ποιεῖσθαι, *equitare*.

ἔλασις, ¶ 1) *agitatio*. Ιπ. 9, 6. αἱ μακραὶ ἐλάσεις (np. rectae) μᾶλλον ἢ αἱ πυκναὶ ἀποστροφαὶ πραΰνουσι τοὺς ἵππους. ¶ 2) *incitatio*. Ιπ. 3, 12. equi διὰ βλακείαν ἐλάσεως

λάσεως πολλῆς δεόμενοι. Camerar. tamen: *agitatione*. ¶ 3) *equitatio*, *equitandi* s. *equos agitandi exercitatio*. Ιπρ. 8, 2. v. ἐκπονεῖν nr. 2. ¶ 4) *pompa*. Π. 8, 3, 14. τὴν ἐκ τοῦ βασιλείου ἔλασιν — ἡ τότε ὑπὸ Κύρου κατασταθεῖσα ἔλασις — ἡ βασιλέως ἔλασις. Dicitur etiam ἐξέλασις.

ἐλασσοῦν, *verbis eleuare*. Π. 6, 3, 8. est in var. lect. pro μειοῦν, vbi vid. nr. 4.

ἐλάσσων, vid. ἐλάττων.

ἐλατέον, *equitandum est*. v. in ἐλαύνειν n. 2.

ἐλαττοῦσθαι, ¶ 1) *inferiorem esse*. a) numero, E. 1, 5, 9. οὐκ ἀντανήγαγε διὰ τὸ πολλαῖς ναυσὶν ἐλαττοῦσθαι. b) 6, 2, 16. πᾶσι τούτοις ἐλαττοῦσθαι, *non tantam aquae aliarumque rerum necessariarum copiam consequi*. c) potentia et auctoritate in rep. E. 1, 4, 6. p. 28. τῶν πρεσβυτέρων μὴ ἐλαττοῦσθαι. v. Markland. coniect. Lys. p. 439. ¶ 2) *ignominia affici*. E. 3, 4, 10. Σπιθριδάτην ἐλαττούμενόν τι ὑπὸ Φαρναβάζου. (4, 1, 4. est ὑπὸ Φαρναβάζου ἀδικηθείς.) Np. Pharnabazus duxerat vxorem regis filiam, sed Spithridatis filiam volebat sine nuptiis. v. Αγ. 3, 3. vbi de eadem re est ὕβρις et ὑβρισθέντα. ¶ 3) *sperni*. E. 7, 1, 26. ἠλαττοῦτο τὸ Ἀρκαδικόν. Np. Arcadum legati ap. regem postponebantur aliis, v. c. Eleensibus. ¶ 4) *detrimentum pati*. E. 7, 5, 6. ὅ τι ἐλαττοῖντο Ἀθηναῖοι clade aliqua. Απ. 2, 4, 3. ἐπὶ τοῖς φίλοις (mortuis) οὐδὲν ἐλαττοῦσθαι.

ἐλάττων et ἐλάσσων, ¶ 1) *minor*. A. 2, 4, 7. τάφροι — μεγάλαι, ἔπειτα δ' ἐλάσσους. E. 6, 1, 4. p. 357. ἀριθμὸς οὐκ ἐλάσσων. 7, 2, 8. εἰς ἔλαττον συνειλοῦντο, *in angustius spatium*. O. 19, 4. it. c. dim nut. Π. 5, 4, 10. p. 312. ἐλάσσονι ἔτι μορίῳ. Permutatur c. μείων, Π. 5, 4, 19. ὅτι ἔλαττον εἶχες, up. στράτευμα. §. 20. πολὺ μείονα ἔχων στρατιάν. E. 3, 4, 11. νομίζοντες ἐλάττω (Αγ. 1, 13. μείονα) τὴν δύναμιν Ἀγησιλάῳ εἶναι. Sic iungitur verbis δύνασθαι, E. 1, 4, 6. vbi est de rep. v. δύνασθαι nr. 3. et ἔχειν, *impetrare*, E. 3, 4, 8. Paulo ante est ἡττᾶσθαι. ¶ 2) *breuior*. Π. 2, 4, 17. p. 138. πολὺ ἐλάσσων ἡ ὁδός. ¶ 3) *inferior, qui vincitur cupiditatibus*, vt ἥττων γαστρός, οἴνου, etc. Λ. 5, 8. ἐπιμελεῖσθαι ὡς μήποτε αὐτοὶ ἐλάττους τῶν σι-

σιτίων γίγνεσθαι. Philelph. *ne cibis vincerentur*, h. e. *ne nimium ederent*, vel potius: *vt labore cibum digerere possent*. Alias dicitur ἡττᾶσθαι. Leuncl. legit συσσίτων, Fr. Portus vult συσσιτίων, et vertit *vt frequentissimi essent*. Aem. Portus συσσιτίων explicat per συσσίτων. Sed his non opus est. Placet versio Philelphi. Cf. Zeun. ¶ 4) *minoris pretii*. Απ. 1, 6, 11. οὐδ' ἔλαττον τῆς ἀξίας λαβών. §. 12. οὐκ ἔλαττον τῆς ἀξίας ἀργύριον. ¶ 5) *aestimatu facilior*, vel potius *minoris aestimandus*, fere vt nr. 4. A. 7, 7, 21. τὸ ἀργύριον — πολύ γέ ἐστιν ἔλαττον νῦν σοι καὶ λαβεῖν καὶ ἀποδοῦναι, ἤ — ¶ 6) *leuior, ad iter expeditior*. Π. 5, 3, 16. p. 299. τοῦ βαρυτάτου ἡγουμένου ῥᾳδίως ἕπεσθαι πάντα τὰ ἐλάττονα. all. τὰ θᾶττον ἰόντα, quod Leuncl. pro glossemate habet, sed Hutchinf. ob Cod. MS. recepit. ¶ 7) *paucior*. E. 6, 2, 12. ἐλείπετο σὺν ἐλάττοσι. Ιερ. 4, 6. ὅταν ἐλάττω ἔχῃ, ἀρ. κτήματα. Απ. 1, 2, 32. τὰς βοῦς ἐλάττους καὶ χείρους ποιῶν — ποιῶν τοὺς πολίτας ἐλάττους καὶ χείρους. it. sine χείρους §. 37. c. ἤ, Απ. 3, 6, 12. νῦν ἐλάττω ἢ πρόσθεν προσέρχεται αὐτόθεν. O. 3, 12. Saepe c. οὐκ habet λιτότητος speciem. Adiicitur enim numeris rotundis, fere vt Lat. *et quod excedit*. E. 4, 2, 9. οὐκ ἐλάττους τρισχιλίων — οὐκ ἐλάττους τετρακοσίων. 4, 3, 14. οὐκ ἔλαττω ἑκατὸν ταλάντων. (Αγ. 1, 34. πλέον ἑκ. ταλ.) 5, 1, 12. 6, 2, 3. Sic quoque sing. neutr. ante plur. A. 6, 2, 3. μὴ ἔλαττον ἢ τρισχιλίους — μὴ ἔλαττον ἢ μυρίους. E. 4, 2, 4. ἆθλα οὐκ ἔλαττον ἐγένετο ἢ ἀπὸ τεττάρων ταλάντων. vbi ἀπὸ redundat. § 3. Φρουροὺς οὐκ ἔλαττον τετρακισχιλίων. 4, 5, 4. πέμπει οὐκ ἔλαττον δέκα φέροντας πῦρ. Hinc E. 6, 5, 42. pro οὐκ ἐλάττους ἀπώλοντο εἴκοσιν ἱππέων, in margg. est οὐκ ἔλαττον. ¶ 8) Legitur etiam ἐλάττους pro μεῖον. v. μείων nr. 6. d.

ἐλαύνειν s. ἐλᾶν, ¶ 1) *agere*. a) in venatione feras, Π. 1, 4, 17. ὅτῳ τις ἐντυγχάνει, ἐλαύνειν πρὸς ἑαυτόν. 8, 1, 15. ὁπόταν ἐλαύνοιεν τὰ θηρία τοῖς ἱππεῦσιν εἰς τὰ πεδία, *compellerent*. b) extra venationem pecora, Π. 5, 2, 2. ἄλλους μὲν φέροντας οἶνον — ἄλλους δὲ ἐλαύνοντας βοῦς καὶ ὗς, οἶας, αἶγας, *secum*

secum adducentes. Sic 7, 3, 2. it. iumenta, A. 5, 8, 3. ἡμίονον sarcinis oneratum ἤλαυνον. Sic passiuum O. 18, 4. c) hominem captiuum, A. 6, 1, 4. τὸν λῃστὴν — παρὰ τοὺς βοῦς ζεύξας — ἐλαύνει. pecora et seruos, A. 7, 7, 33. 7, 8, 9. vbi tamen Hutch. ἤλαυνον vertit *progrediebantur.* Poll. 1, 162. λείαν ἠλάσαντο βοσκήματα. Cf. lit. f. d) naues remis, Αϑ. 1, 2. ὁ δῆμός ἐστιν ὁ ἐλαύνων τὰς ναῦς. v. Wetst. ad Marc. 6, 48. Kypk. ad Ioh. 6, 19. it. sine ναῦς, *remigare*, Αϑ. 1, 19. μανθάνοντες ἐλαύνειν τῇ κώπῃ. v. Poll. 1, 98. Αϑ. 1, 20. E. 6, 2, 17. εἰ δὲ ἐλαύνειν δέοι, κατὰ μέρος τοὺς ναύτας ἀνέπαυεν. Cf. Grot. ad Marc. 6, 48. O. 21, 3. ἡμερίους πλοῦς ἐλαύνοντας, scil. τὰς ναῦς. e) praedam, E. 4, 8, 18. καταδραμόντας ἐκέλευσε — ἐλαύνειν ὅ τι δύναιντο. f) equos, Π. 8, 3, 12. τοῦ παρὰ τὰ ἅρματα ταχὺ ἐλαύνοντος τὸν ἵππον. A. 4, 7, 17. καὶ τὰ ὑποζύγια ἠλαύνετο (a suis rectoribus) καὶ οἱ ἵπποι, ab equitibus. Ιπ. 8, 10. δεῖ — τὸν ἵππον ἀνὰ κράτος ἐλαύνοντα ἔποχον εἶναι. Palliu. Π. 8, 6, 9. πόσην ἂν ὁδὸν ἵππος κατανύτοι — ἐλαυνόμενος. Ιπ. 1, 4. εἰ ἐν λίθοις ἐλαύνοιτο ὁ ἵππος. §. 5. 8, 6. κατὰ τὰ πρανῆ ἐλαυνόμενοι. 9, 7. 11, 7. Ιππ. 1, 4. it. c. acc. loci, omissa praepositione, Ιππ. 8, 3. τὰ κατάντη ταχὺ ἐλαύνεσθαι. Intell. κατά. Well. tamen edidit: ἐς τὰ ἀνάντη τ. ἐ. Male. v. infra nr. 2. extr. De ipso equitatu Ιππ. 3, 9. ἡ βουλὴ ἀεὶ τὸ ταχὺ ἐλαυνόμενον θεάσεται. ¶ 2) *equitare*, omisso nomine ἵππον. cf. ἀπελαύνειν. Π. 1, 4, 19. οἱ ἐλαύνοντες. 3, 1, 2. διαθεόντων καὶ ἐλαυνόντων τὸ πεδίον μεστόν. Zeun. in indice explicat *abigere pecora.* 5, 5, 4. ἐμαυτὸν ὁρῶ ταπεινῶς καὶ ἀναξίως ἐλαύνοντα, *equo vectum aduenire.* 6, 3, 6. ἐλάσαντας ὑπὸ τὴν σκοπήν. 8, 3, 11. A. 1, 10, 9. ὁ Λύκιος ἤλασε, *ritt hin*, καὶ ἰδὼν — Απ. 3, 3, 1. O. 8, 6. ὁπλίτας πορευομένους — ἱππέας κατὰ τάξιν ἐλαύνοντας. Ιππ. 3, 8. 13. 14. ὑπτίους — ἐλαύνειν. 4. 5, ἣν ἐπικινδύνως ἐλαύνητέ που. vbi edd. vett. ἐλαύνηται. Fortasse rectius. v. nr. 1. extr. Sic ἐλᾷν Ιππ. 3, 9. bis. Indicat simul magnam celeritatem, E. 7, 2, 22. τὸ πρῶτον ταχέως ἡγοῦντο, ἔπειτα ἐτρόχαζον· τέλος δὲ οἱ μὲν ἱππεῖς ἤλαυνον, οἱ δὲ πεζοὶ κατὰ κράτος ἔθεον.

ἔθεον. Particip. iungitur eleganter alii verbo, A. 7, 3, 24. ἧκεν ἐλαύνων πρὸς τοὺς ὁπλίτας, *kam geritten.* C. διὰ, A. 7, 3, 23. ἤλαυνε δι' ὄρους exploraturus. Ιπρ. 4, 3. 4. c. εἰς, Π. 8, 3, 1. ὅτι ἐλάσαι βούλοιτο εἰς τὰ τεμένη. Ιπρ. 1, 18. τοὺς ἱππέας — ὅταν εἰς χώραν ἐλαύνωσι. 3, 7. c. ἐν, Ιπρ. 1, 18. ταχὺ ἐλαύνοντας ἐν τόποις παντοδαποῖς. 2, 7. χώρα, ἐν ᾗ ἑκάστῳ ἐλατέον. c. ἐπὶ et gen. Ιπρ. 3, 6. καλὸν — ἐπὶ τοῦ μετώπου ἐλαύνειν, ὥσπερ εἰς μάχην. sq. acc. E. 3, 4, 13. οἱ ἱππεῖς ἤλαυνον ἐπὶ λόφον τινὰ — ἤλαυνον καὶ οὗτοι ἐπὶ αὐτὸν τοῦτον λόφον. Ιπρ. 4, 15. Aliter 1, 21. ἐλαύνειν ἐπὶ τὸ ἀκόντιον, *ut exerceantur iaculis.* Sed Π. 3, 3, 14. ἀναβάντας δ' ἐφ' ἵππων ἐλάσαι διὰ τοῦ στρατοπέδου, verba ἐφ' ἵππων maxime pertinent ad ἐλάσαι. v. ἀναβαίνειν nr. 1. a. Contra 4, 1, 3. ἀναβὰς ἐπὶ τὸν ἵππον ἤλασε, pertinet ἐπὶ ad ἀναβ. c. κατὰ et gen. A. 4. 8, 21. ἔδει αὐτοὺς κατὰ τοῦ πρανοῦς ἐλάσαντας — ἥκειν. c. solo acc. Ιπρ. 3, 14. τὰ ὀρθὰ ταχὺ ἐλαύνειν, np. κατά. 8, 23. τὸ ἐν μέσῳ (scil. χωρίον) τάχιστα ἐλαύνειν. ¶ 3) *impetum facere.* A. 3, 4, 3. οἱ ἱππεῖς ἤλαυνον, οἱ δὲ οὐκ ἐδέξαντο. Αγ. 2, 3. E. 4, 3, 4. c. ἀντίος, Π. 1, 4, 8. A. 1, 8, 17. c. διὰ, Π. 7, 1, 11. διὰ τῶν πολεμίων ἐλαύνειν. c. εἰς, Π. 3, 3, 28. οἱ ἱππεῖς — ἤλαυνον εἰς τοὺς ἵππους τῶν πολεμίων. E. 2, 4, 22. παρήγγειλε τοὺς ἱππέας ἐλαύνειν ἐς αὐτούς. Margg. ἐλᾷν. et de curribus falcatis, E. 4, 1, 9. τὰ ἅρματα — ἐκέλευσεν ἐλαύνειν ἐς αὐτούς. Mox est ἐμβαλόντα. De iisdem futur. Attic. (v. Moeris p. 146. et Thom. Mag.) Π. 6, 2, 7. δρέπανα — ὡς ἐλῶντες — εἰς τάξεις. A. 1, 8, 7. ὡς εἰς τὰς τάξεις — ἐλώντων (perperam all. ἐλόντων, all. ἐλθόντων, all. ἐλθόντα) καὶ διακοψόντων. c. ἐπί, Π. 1, 4, 19. ἐλαύνειν ἐπ' αὐτοὺς — ἢν ἐπ' ἐκείνους ἐλαύνωμεν — τινὰς ἐπ' αὐτοὺς ἐλαύνοντας. §. 20. λαβόντα τάξιν ἱππέων ἐλάσαι ἐπὶ τοὺς ἄγοντας — ἐγὼ ἐπὶ τούσδε — ἐλάσω. (all. rectius Attice ἐλῶ.) Ιπρ. 1, 15. 2, 5. 8, 9. Etiam de peditatu, A. 1, 5, 13. τοὺς Θρᾶκας καὶ τοὺς ἱππέας λαβὼν — ἤλαυνεν ἐπὶ τοὺς Μένωνος. c. ὁμόσε et dat. Ιπρ. 8, 22. ὁμόσε ἐλαύνειν τοῖς πολεμίοις, *cominus equitatu pugnare.* ¶ 4) *iter facere, pergere, exercitum ducere.* Hesych: ἤλαυνε·

ἤλαυνε· τὸν στρατὸν ἦγε. A. 1, 2, 23. Cyrus cum exercitu ἤλασεν σταθμοὺς τέσσαρας, παρασάγγας πέντε καὶ εἴκοσιν. 1, 5, 7. 1, 7, 10. ἐκ Φοινίκης ἐλαύνων. Huc referunt Π. 4. 2. 4. ὁμήρους γ' ἐθέλομεν ἐλάσαντες, *ad nostros profecti*, τῆς νυκτὸς ἀγαγεῖν. Sed potest intelligi *equis*. Sic permutatur c. διελαύνειν. v. διελ. nr. 3. ¶ 5) *venire, adesse*. De equitibus, Π. 6, 3, 6. εἰκάζομεν ἐλαύνειν αὐτοὺς — Paulo ante est ἐν τῷ πεδίῳ προφαίνοιτο. ¶ 6) *prodire in pompa*. Etiam de Cyro in curru vecto, et de peditibus, Π. 8, 3, 1. 5. ¶ 7) Metaphor. *proficere*. Π. 1, 6, 19. p. 80. οὐ — πρόσω πάνυ ἐλάσαι τῆς — πλεονεξίας. ¶ 8) *excitare ad eundum*. A. 5, 8, 6. ἄλλον ὁπότε ἴδοιμι καθήμενον, ἤλαυνον. Videtur intelligendum esse *percutiebam, verberibus adigebam*, vt Απ. 1, 2, 58. ex Homero: τὸν σκήπτρῳ ἐλάσασκεν. Hesych: ἔλασεν· ἔπληξεν. it. ἐλάσαι· ἐκ χειρὸς πλῆξαι. it. ἐλαύνοντες· τύπτοντες. ¶ 9) *incitare*. De cupiditatibus, Απ. 2, 1, 5. ἐλαύνεται, *agitatur*, ἐπὶ τὰ ἐπικίνδυνα φέρεσθαι, *vt praeceps ruat in periculum*.

ἐλάφειος, *ceruinus*. A. 1, 5, 2. κρέα παραπλήσια τοῖς ἐλαφείοις.

ἔλαφος, *ceruus*. Π. 1, 4, 7. αἱ ἔλαφοι. Cur femin. positum sit, hanc caussam Steph. affert, quod ibi inter innoxia recenseantur animalia, οἱ ἔλαφοι vero, teste Martiali, cornubus defendantur. Hinc etiam §. 8. ἔλαφον ἐκπηδήσασαν praefert alteri lectioni ἐκπηδήσαντα, quae est in ed. Castal. it. §. 11. Sed vera caussa est, quia Attici et Iones omnium animalium nomina, vbi de toto genere sermo est, feminino genere efferunt. v. Schol. Eurip. Phoeniss. 3. Spanhem. ad Callim. h. in Dian. 102. et Fischer. ad Weller. p. 121. Feminin. est etiam semper K. 9. quod totum agit de ceruis venandis, vt §. 1. 2. τὰς ἐλάφους. Vnde ibid. ἔλαφοι πλεῖσται Steph. non recte mutasse videtur in ἔλ. πλεῖστοι. it. §. 6. 8. 9. 16. etc. Sed Π. 1, 6, 19. p. 75. δολοῦν ἐλάφους, et K. 9, 10. ἡ ἀπουσία τῶν ἐλάφων, vbi distinguuntur a νεβροῖς, ambiguum est.

ἐλαφρὸς, ¶ 1) *leuis, agilis*. De militibus leuis armaturae, A. 4, 2, 16. πράγματα παρεῖχον οἱ βάρβαροι

βάροι — ἐλαφροὶ γὰρ ἦσαν. Sic iungitur c. εὔζωνος, A. 3, 3, 5. Superlat. E. 4. 5, 13. πελτασταῖς τοῖς ἐλαφροτάτοις. cf. Cornel. Iphicr. 1, 3. 4. et Poll. 1, 130. De venatoribus, K. 2, 4. Cf. Poll 5, 18. De canibus, K. 4, 1. ἐχούσας τὰς κεφαλὰς ἐλαφράς. §. 2. cf. Poll. 5, 60. De leporibus, K. 5, 14. §. 30. σκέλη leporum ἐλαφρὰ, et πλευρὰς ἐλαφράς. Poll. 5, 69. οὐ βαρείας. it. §. 31. De ἐλαφρᾷ ἡλικίᾳ v. in ἡλ. nr. 2. ¶ 2) *facilis portatu*, i. q. κοῦφος et εὐβάστακτος. v. Hesych. K. 6, 11. ἐλαφρὰν ἐσθῆτα.

ἐλαφρῶς, *agiliter*. A. 6, 1, 7. ὠρχήσατο ἐλαφρῶς. 7, 3, 16. ἐξήλατο μάλα ἐλαφρῶς. Pollux 4, 96. habet ἐλαφρὸς inter epitheta saltatoris.

ἐλάχιστος, ¶ 1) *minimus*. Oppon. πλεῖστος, Iep. 2, 6. 7. 4, 1. 2. cf. μετέχειν et μετιέναι. Litotes c. πρὸς, E. 7, 1, 2. p. 437. ἔστι δὲ τοῦτο οὐκ ἐλάχιστον πρὸς ἡγεμονίαν, *plurimum confert*. ¶ 2) *paucissimus*. Π. 4, 2, 12. ὡς ἐλαχίστους τῶν πολεμίων λείπειν. 6, 3, 11. p. 383. οὕτω ἐλαχίστοις μαχοίμεθα. Αγ. 11, 11. ὡς ἐλαχίστων δεῖσθαι. Sic Απ. 1, 6, 10. Απ. 1, 2. 14. ἀπ' ἐλαχίστων χρημάτων ζῶντα. 2, 1, 6. πράξεις — πολεμικὰς — γεωργικὰς, καὶ τῶν ἄλλων οὐ τὰς ἐλαχίστας. Vertunt *non paucas*. Sed magis placet: *non minoris pretii*, vel potius per λιτότητα quandam est i. q. antea πλείστας. ¶ 3) Neutrum pro aduerb. A. 5, 7, 5. τοὐλάχιστον ἐν ἑκατὸν, *vt minimum*. E. 7, 1, 2. p. 437. ἐλάχιστα ἀποτετυχήκατε, Leuncl. *in paucis*. Possis etiam *rarissime*. p. 439. ἐλάχιστα ἐσφαλμένοι. Απ. 3, 7, 9. οὐκ ἐλάχιστα ὠφελήσῃ, *non parum, quam plurimum*.

ἐλεγκτικῶς, *de errore conuincendi consilio*. Σ. 4. 2.

ἐλέγχειν, ¶ 1 in bonam partem: *interrogando verum elicere, percontari*. v. Ernest. ad Callim. h. in Del. 88. Abresch. ad Aeschyl. 2, 34. p. 493. c. εἰ, Π. 1, 6. 12. p. 65. ἤλεγχες — εἴ τινα λόγον ποιήσαιτο. Ibid. pro eo est ἐπήρου. A. 4. 1, 17. it. c. accusat. absoluto, A. 3, 5. 9. ἤλεγχον τὴν κύκλῳ χώραν τίς ἑκάστη εἴη, pro ἤλ. τοὺς αἰχμαλώτους τίς εἴη χώρα ἑκ. Laudant h. l. Suidas et Zonaras in lex. MS. ap. interpp ad Hesych. in ἤλεγξεν, qui explicat ἐφανεροποίουν. ἢ

 ἀνέ-

ἀνέκρινον. it. Phauorin. ἤλεγχον ἀντὶ τοῦ ἀνηρεύνων. Et Symmachus Iob. 34, 11. hoc verbo reddit verbum מצא. ¶ 2) *deprehendere.* Saltem in passiuo est *comperiri*, *deprehendi.* c. particip. Απ. 1, 7, 2. ἐλεγχθήσεται γελοῖος ὤν. it. a re inanimata, Ο. 10, 8. ὑπὸ ἱδρῶτος ἐλέγχονται se cerussa fucasse. Ibid. est ἁλίσκονται. Σ. 8, 53. ἡ ψευδὴς δόξα ἐλέγχεται ὑπὸ τῆς πείρας, *detegitur.* ¶ 3) in malam partem: a) *erroris conuincere, ad silentium redigere,* interrogando. Απ. 3, 8, 1. ἐλέγχειν τὸν Σωκράτην, ὥσπερ αὐτὸς — ὑπ' ἐκείνου ἠλέγχετο. 4, 4, 8. τῶν ἄλλων καταγελᾷς ἐρωτῶν καὶ ἐλέγχων πάντας. Σ. 4, 3. ἅμ' εἰσβλέπων ὡς ἐλέγχων αὐτὸν, up. proposita dubitatione vel obiectione, §. 4. Antisthenі refutato dicit alius: ἀνάσχου, ὦ σοφιστὰ, ἐλεγχόμενος. 6, 3. ipse Socrates de se: ἔχοις ἄν τι ἀνδρὶ ἐλεγχομένῳ βοηθῆσαι; §. 5. it. c. 2 accusatt. Απ. 1, 4, 1. ἃ — τοὺς πάντ' οἰομένους εἰδέναι ἐρωτῶν ἤλεγχεν. nisi ἃ referas ad ἐρωτῶν. b) *mendacii conuincere.* Ο. 11, 23. ἐλέγχειν — ὅ τι ἂν ψεύδηται. c. ὅτι, Π. 3, 1, 7. τί δεῖ ἐλεγχθέντα ὅτι ψεύδομαι ἀποθανεῖν. c. particip. Απ. 4, 8, 1. οἴεται αὐτὸν ἐλέγχεσθαι περὶ τοῦ δαιμονίου ψευδόμενον. c. delicti in iudicio, Ε. 3, 3, 11. ἠλέγχετο καὶ ὡμολόγει πάντα. c. partic. Ε. 2, 3, 18. p. 100. c. ὡς, Απολ. 24. ἐμοὶ — μηδὲν ἐλεγχθέντι ὡς πεποίηκά τι. ¶ 4) *reprehendere.* c ὑπὲρ, Απ. 1, 2, 47. Alcibiades et Critias ὑπὲρ ὧν ἡμάρτανον ἐλεγχόμενοι a Socrate ἤχθοντο. ¶ 5) *conuiciis proscindere.* Απ. 2, 2, 9. οὐκ οἴονται — τὸν ἐλέγχοντα nutrionem ἐλέγχειν, ἵνα ζημιώσῃ. Antea est ἀλλήλους τὰ ἔσχατα λέγειν.

ἐλεεῖν, *misereri.* Ε. 1, 5, 11. ἐλεήσαντες ἀφῆκαν. Απ. 2, 6, 21. c. acc. Αθ. 2, 16. Ἀττικὴν περιορῶσι τεμνομένην, γιγνώσκοντες ὅτι εἰ αὐτὴν ἐλεήσουσιν. *defendant, succurrant.*

ἐλεεινὸς, *miserabilis.* Α. 4, 4, 7 κατακειμένων ἐλεεινὸν ἦν χιών. Hutch. intelligit πάθος. Sed vid. ἀλεεινός. Suidas enim h. l. legit ἀλεεινόν.

ἔλειος, *palustris, ad paludes degens.* Κ. 5, 17. βραδύτατοι οἱ ἔλειοι lepores. Edd. vett. perperam ἔλειοι. Cf. Poll. 5, 14.

ἐλελίζειν, *clamorem tollere* in proelio vel potius ante

ante proelium. Pseudo-Demetrius §. 94. hoc verbum dicit esse ἐκ τῶν πεποιημένων ὀνομάτων. et §. 98. commemorat τὴν τοῦ ἐλελεῦ ἀναβόησιν, ἣν ἀνεβόα στρατηγὸς συνεχῶς παραποιήσας ὀνόματι. cf. Quintilian. 8, 6. Scil. Schol. Aristoph. ad aues v. 363. et ex eo Suidas, ἐλελεῦ, inquiunt, ἐπίφθεγμα πολεμικόν. οἱ προσιόντες γὰρ εἰς πόλεμον τὸ ἐλελεῦ ἐφώνουν μετά τινος ἐπιμελοῦς κινήσεως. cf. Plutarch. in Theseo c. 22. A. 1, 8, 12. vtriusque exercitus milites, dum impetum faciunt ἐφθέγξαντο πάντες, οἷόν περ τῷ Ἐνυαλίῳ ἐλελίζουσι. h. l. intelligitur paean ante bellum, quem inchoabant milites ab illa voce ἐλελεῦ, quam Edm. Dickinson. in Delphis Phoenicizant, c. 6. ortam putat ex Hebr. הֵילְלוּ יָהּ. cf. Hesych. in ἐλελεῦ. Bene autem dicitur de incondito barbarorum clamore, qui aliquid lugubre in se haberet. Vnde in alio Xen. loco post paeanem inceptum συνωλόλυξαν γυναῖκες. Sic quoque ἀλαλάζειν dicitur de luctu. v. Spanhem. ad Iulian. p. 233. sq. cf. ἐπαλαλάζειν.

Ἐλεμία, Elemia, regio et vrbs Illyrici, siue vrbs Macedoniae. v. Steph. Byz. E. 5, 2, 28. Videtur minus recte sic scribi. Ab aliis enim historicis et geographis vel Ἐλιμία vocatur, vel Ἐλίμεια, et ab ipso Xen. Ἐλυμία, quae tamen videtur esse diuersa. v. Ἐλυμία.

Ἐλεοῦς, Eleus, oppidum Chersonesi Thraciae. E. 2, 1, 13. ὡρμίσαντο τῆς Χεῤῥονήσου ἐν Ἐλεοῦντι. Ap. Thucyd. 8, 103. est Ἐλαιοῦς. v. Duker. ad illum locum. et Wesseling. ad Diod. Sic. 13, 39.

Ἐλευθεραί, Eleutherae, Boeotiae oppidum. v. Steph. Byz. et Pausan. 1, 38. E. 5, 4, 14. Cum Cleombrotus esset contra Thebanos profecturus, τὴν δι' Ἐλευθερῶν ὁδὸν Χαβρίας ἐφύλαττεν.

ἐλευθερία, libertas. ¶ 1) De rege qui nulli paret tributarius. Π. 3, 1, 6. bis. §. 11. 3, 2, 7. ἐλευθερίαν μηχανᾶσθαι. ¶ 2) De democratia vel aristocratia. E. 2, 4, 12. Thrasybulus dicit ad Athenienses: πολλὰ κεκινδυνεύκαμεν — ὑπὲρ τῆς κοινῆς σωτηρίας καὶ ἐλευθερίας Athenarum. cf. 3, 5, 8. p. 183. ¶ 3) De eo, qui nulli omnino magistratui et legibus paret,

Απ. 2, 1, 11. ¶ 4) De eo, qui voluptatibus non paret, Απ. 4, 5, 2. O. 1, 23.

ἐλευθέριος, ¶ 1) *ingenuus, generosus.* Opp. δουλοπρεπής, Απ. 2, 8, 4. De equo Ιπ. 10, 17. iungitur ἐθελουργός. Inprimis de animo generoso s. alto, Απ. 2, 3. 16. vbi iungitur φιλότιμος. Απολ. 14. 16. Socrate nemo est ἐλευθεριώτερος, quia is nulla dona admittit, nullam mercedem. ¶ 2) *liberalis, beneficus.* Plus est, quam δίκαιος. v. δίκαιος nr. 1. h. Π. 8, 4. 15. οἳ βούλονται δοκεῖν πλείω κεκτῆσθαι ἢ ἔχουσιν, ἐλευθεριώτεροι ἂν οἰόμενοι οὕτω φαίνεσθαι. Sed videtur referri posse ad n. 4. Σ. 4, 15. ἐλευθεριωτέρους — εἰς χρήματα, *minus auaros.* it. §. 42. ¶ 3) *modestus.* Σ. 1, 10. τὰ σχήματα εἰς τὸ ἐλευθεριώτερον ἄγουσιν. Oppon. σφοδρότερον εἶναι. Paulo aliter de vultu liberali, Απ. 2, 1, 22. εὐπρεπῆ τε ἰδεῖν καὶ ἐλευθέριον φύσει. ¶ 4) *lautus, magnae dignitatis.* Π. 3, 3, 24. p. 192. ἔντιμος καὶ ἐλευθέριος βίος, *vita honesta.* 5. 2, 8. Gobryas putat suos Persis ἐλευθεριωτέρους, quia non vilibus cibis vtuntur. 6, 4, 2. ornatus pulchris armis ἐφάνη κάλλιστος καὶ ἐλευθεριώτατος. Λ. 11. 3. κομᾶν — νομίζων οὕτω καὶ μείζους καὶ ἐλευθεριωτέρους καὶ γοργοτέρους φαίνεσθαι. Barbari enim rasis capitibus inducuntur, inquit Portus. 12, 5. γυμνάζεσθαι ὥστε μεγαλοπρεπεστέρους μὲν αὐτοὺς ἐφ' ἑαυτοῖς γίγνεσθαι, ἐλευθεριωτέρους δὲ τῶν ἄλλων φαίνεσθαι. ¶ 5) De rebus: *honestus, homine ingenuo vel eleganti dignus.* Π. 8, 1, 15. ἐλευθερίων πόνων — ἐλευθερίων μελετημάτων. Sic Σ. 2, 4. ἐλευθέριοι μόχθοι sunt, *qui in gymnasiis exercentur, quibus serui non intererant.* Απ. 3, 10, 5. τὸ μεγαλοπρεπές τε καὶ τὸ ἐλευθέριον — διὰ τοῦ προςώπου καὶ τῶν σχημάτων διαφαίνει. cf. μορφή. ¶ 6) Ἐλευθέριος Ζεύς v. Ζ.

ἐλευθερίως, ¶ 1) *vt hominem ingenuum decet.* Απ. 2, 7, 4. ἐλευθερίως πεπαιδευμένους. Oppon. τεχνίτας. ¶ 2) *intrepide, generose.* Απ. 4, 8, 1. τὴν δίκην — ἐλευθεριώτατα καὶ δικαιότατα εἰπών. ¶ 3) *liberaliter, large.* Αγ. 11, 8 χρήμασι οὐ μόνον δικαίως, ἀλλὰ καὶ ἐλευθερίως ἐχρῆτο. ¶ 4) *honeste, laute.* Απ. 1. 6. 3. χρήματα — ἐλευθεριώτερόν τε καὶ ἥδιον ποιεῖ

ποιεῖ ζῆν. O. 9, 13. πλουσιώτερον καὶ ἐλευθεριώτερον βιοτεύοντας.

ἐλεύθερος, ¶ 1) *liber*. Oppon. ἀνδράποδον, E. 1, 6, 10. et δοῦλος, Απ. 2, 7, 3. 4. 6. Σ. 2, 4. Sic nonnulli Αθ. 1, 11. (δούλους) ἐλευθέρους ἀφιέναι, interpretantur *manumittere*, ſed alii: *permittere vt paulo viuant liberius, non vi cogere*. v. nr. 2. Sic de regulo, qui nemini paret, Π. 3, 1, 6. it. de integris nationibus, Π. 8. 1, 15. vbi ἐλεύθεροι ſunt Perſae; δοῦλοι autem, victi. Αθ. 1, 8. ὁ δῆμος — οὐ βούλεται δουλεύειν, ἀλλ' ἐλεύθερος εἶναι καὶ ἄρχειν — ἐλεύθερός ἐστιν. E. 3, 1, 2. τὰς πόλεις ἑαυτῷ ὑπηκόους εἶναι. αἱ δὲ ἐλεύθεραι βουλόμεναι εἶναι — ὅπως — αὐτοὶ ἐλεύθεροι εἶεν. §. 17. τοὺς πολίτας ἐλευθέρους τε καὶ αὐτονόμους ἐᾶν. §. 18. 3, 5, 8. p. 183. τῶν ξυμμάχων ἐλευθέρων ὄντων — δεσπόται ἀναπεφήνασιν. Ιερ. 5, 2. πόλεις ἐλεύθεραι γενόμεναι a tyranno. c. ἀπὸ, Π. 3, 2, 11. ἐλευθέρους ἀμφοτέρους ἀπ' ἀλλήλων. it. de homine priuato, qui viuit in ciuitate libera, E. 4, 1, 15. ter. ¶ 2) *qui non coactus aliquid facit*. Cf. nr. 1. Ιερ. 1. 6. τοὺς ἐπαίνους παρὰ τῶν ἐλευθερωτάτων ἡδίστους εἶναι. ¶ 3) *qui non ſeruit amori et voluptatibus*. Απ. 1, 3, 11. 4, 5, 3. v. κρατεῖν. ¶ 4) *qui facit res ingenuo homine dignas*. Π. 8, 3, 10. ᾤετο, εἰ μὴ ταχὺ ὑπακούοι, ἐλευθερώτερος ἂν φαίνεσθαι. O. 5, 1. ἄσκησις σωμάτων εἰς τὸ δύνασθαι, ὅσα ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ προσήκει. §. 11. θαυμαστὸν — εἴ τις ἐλεύθερος ἄνθρωπος κτῆμά τι τούτου (np. γεωργίας) κέκτηται. ¶ 5) ἐλευθέρα ἀγορὰ v. ἀγορὰ nr. 7.

ἐλευθεροῦν, ¶ 1) *liberare*. Π. 8, 7, 3. p. 548. ἡ ψυχὴ — τότε (in morte) ὡς ἔοικε μάλιστα ἐλευθεροῦται. ¶ 2) *ciuitates in libertatem vindicare*. Αγ. 1, 33. 2, 29. τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἕλληνας πάλιν ἐλευθερώσειν. Απ. 2, 1, 28. τοὺς φίλους ἐλευθεροῦν καὶ τοὺς ἐχθροὺς χειροῦσθαι. Σ. 8, 39. c. ἀπὸ, E. 5, 2, 12. p. 298. ἐλευθεροῦν τὰς πόλεις ἀπὸ Ἀμύντου. ¶ 3) In iudicio: *abſoluere*. E. 1, 7, 10. p. 56. οἱ δ' ἀναίτιοι ἐλευθερωθήσονται ὑφ' ὑμῶν. p. 57. ἀποκτείνητε καὶ ἐλευθερώσητε.

ἐλευθεροῦσθαι, *libertatem recuperare*. E. 3, 1, 13. πέμπων πρὸς τὰς πόλεις — ἠξίου ἐλευθεροῦσθαι αὐτάς,

αὐτάς. *vt libertatem a rege sibi vindicarent.*

Ἐλευσίναδε. *Eleusinem versus.* E. 2, 4, 15. 19.

Ἐλευσίνιον, *Eleusinium,* templum Cereris Eleusiniae Athenis. v. Pausan. 1, 14. Ιπ. 1, 1. Σίμων κατὰ τὸ Ἐλευσίνιον Ἀθήνησιν ἵππον χαλκοῦν ἀνέθηκε. Ιπρ. 3, 2. Omnino v. Meurs. Ceramic. gemin. c. 15. init.

Ἐλευσίνιος, *ciuis Eleusinis.* E. 2, 4, 6.

Ἐλευσίς s. Ἐλευσίν, oppidum Atticae, et curia tribus Hippothoontidis, quam triginta tyranni sibi refugium parauerant, damnatis multis eius ciuibus. E. 2, 4, 5. 19. 28. 30. Legitur etiam 7, 5, 15. sed nunquam in nominatiuo.

ἑλιγμός, *ambages.* Π. 1, 3, 4. πολλοὺς ἑλιγμοὺς ἄνω καὶ κάτω πλανώμενοι. Oppon. εὐθεῖα ὁδός. Eleganter de iis, qui multos in coena cibos quaerunt, non contenti pane et carne.

Ἑλικών, *Helicon,* mons celeber Boeotiae. Frequens eius mentio est in narrando proelio ad Coroneam, Αγ. 2, 9 — 12. E. 4, 3, 9 — 12.

Ἕλιξος, *Helixus,* praefectus Lacedaemoniorum Byzantii, patria Megarensis, qui vrbe capta se tradit Athieniensibus. E. 1, 3, 10. 11. 13. cf. Harpocrat. in h. v. ibique Vales.

Ἐλισάρνη, vid. Ἀλισάρνη.

ἕλκειν, ¶ 1) *trahere.* in montem, A. 5, 2, 12. ἀνέβησαν, καὶ ἄλλος ἄλλον εἷλκε. ¶ 2) Est verbum venationis et aucupii, *illaqueare,* vt Lat. *trahere.* v. Abresch. lectt. Aristaenet. p. 319. vel potius *retia contrahere, ne fera vel auis, quae incidit, elabatur.* Saltem Π. 1, 6, 19. p. 80. pro ἕλκων τὰ πετεινὰ πρὸ τοῦ φυγεῖν, Oudendorp. ad Thom. Mag. p. 765. e MS. Leidensi affert lectionem ἕλκειν ἢ τὰ πτηνὰ φεύγειν, vt ἕλκ. pertineat ad πάγας in superioribus commemoratas, quam Zeunius quoque, paululum quidem immutatam, defendit. All. perperam habent ἑκών. ¶ 3) *vi abducere.* A. 4, 5, 22. eum, qui propinabat, εἷλκεν ἐπὶ τὸν κρατῆρα. E. 2, 3, 23. εἷλκε μὲν Theramenem ἀπὸ τοῦ βωμοῦ ὁ Σάτυρος, εἷλκον δὲ οἱ ὑπηρέται. 6, 2, 24. τριήρεις captas — ἕλκων κατηγάγετο, np. suis nauibus alligatas. Απ. 3, 6, 1. ἑλκόμενον ἀπὸ βήματος. ¶ 4) Dicitur de equi-

equitibus, qui ſe inuicem complexi in equis luctantur. Cf. ἑλκύειν nr. 2. Iπ. 7, 7. εἴ τις ἕλκοι αὐτὸν ἢ ὠθοίη, ἧττον ἂν σφάλλοιτο. 8, 11. ter. ¶ 5) *torquere.* Iπ. 10, 1. ἕλκειν τὸ στόμα equi τῷ χαλινῷ. §. 2. τὰ στόματα ἕλκοντες ἄνω. Ita Leuncl. Sed antea legebatur σχήματα, quod quam durum ſit, patet e Camerarii verſione: *figuram arduam equi efficere habenis.* ¶ 6) *tendere neruum in arcu.* A. 4, 2. 16. εἷλκον τὰς νευράς. Heſych: εἵλκετο· ἐτείνετο. ¶ 7) *glomerare, torquere, agere.* De rhombo ſ. turbine incantatorio. Aπ. 3, 11, 18. Theodota rogat Socratem, vt ſibi commodet ἴυγγα, ἵνα ἐπὶ σοὶ πρῶτον ἕλκω αὐτήν. (*Tortus rhombus* eſt ap. Ouid. 1, amorr. 8, 7. et *retro ſoluere turbinem* ap. Horat. epod. 17, 7.) Tum reſpondet Socrates alio ſenſu: οὐκ αὐτὸς ἕλκεσθαι βούλομαι, ἀλλὰ σε πρὸς ἐμὲ πορεύεσθαι, *nolo cogi vt eam, nolim artibus ad te pertrahi.* ¶ 8) De ſenſibus: *attrahere.* Σ. 1, 9. τοῦ Αὐτολύκου τὸ κάλλος πάντων εἷλκε τὰς ὄψεις πρὸς αὐτόν. Athenaeus 5. p. 188. A. habet ἐφέλκεται ἐφ' ἑαυτό. ¶ 9) De animo: *abstrahere, abripere.* Π. 8, 1, 11. μὴ ὑπὸ τῶν ἡδονῶν ἑλκόμενον ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν. Cf. ἥδεσθαι nr. 1.

ἕλκος, *vlcus.* Iπ. 5, 1. πολλάκις ἂν equus ἑλκοποιοίη ſibi.

ἑλκοῦν, *exulcerare.* Iπ. 1, 4. ψιλοῦντο καὶ ἑλκοῦντο οἱ κυνήποδες. 5, 1. τὰ ὦτα — ἑλκουμένων γε μὴν τούτων. Cf. Poll. 1, 201.

ἑλκύειν, ¶ 1) *trahere.* Moeris p. 134. ἕλξει, Ἀττικῶς· ἑλκύσει, Ἑλληνικῶς. Fortaſſis damnauerit etiam ἑλκύσας, quod tamen habet Xenophon. v. ibi interpp. E. 7, 1, 8. τοὺς νεκροὺς πρὸς τὸ τεῖχος ἑλκύσαντες. ¶ 2) *complexu ad ſe trahere hoſtem.* v. ἕλκειν nr. 4. Iπ. 8, 11. ἀγαθὸν — κἂν ποτε συμπέσωσιν, ἑλκύσαντα ἐφ' ἑαυτὸν τὸν πολέμιον — ἀπῶσαι.

Ἑλλανοδίκαι, *Hellanodicae,* erant quidem proprie Olympicorum ludorum iudices, qui athletas examinabant, iusiurandum ab iis inſuper exigebant, eosdemque inter ſe committebant, tum victoribus coronam decernebant, et eos, qui quid contra leges fecerant, caſtigabant. vid. praeter Pauſaniam 5. 6. et 9. etc. Phauorin. et Harpocr. ex

eeque

eoque Suid. in h. v. it. Periz. ad Ael. V. H. 9, 31. et 10, 1. Sed in rebus Lacedaemoniorum nominantur etiam Ἑλλανοδίκαι *iudices in castris l. aere militari.* Hinc Λ. 13, 11. rex Lacedaemoniorum in bello, ἢν δίκης δεόμενός τις ἔλθῃ. πρὸς Ἑλλανοδίκας τοῦτον ἀποπέμπει.

Ἑλλὰς. ¶ 1) *Graecia.* Πο. 1, 6. ἀπ' ἐσχάτων τῆς Ἑλλάδος ἐπ' ἔσχατα. Σ. 8, 39. Oppon. Asiae, E. 3, 4. 5. τὰς ἐν τῇ Ἀσίᾳ πόλεις, ὥςπερ καὶ τὰς ἐν τῇ παρ' ἡμῖν Ἑλλάδι. ¶ 2) i. q. οἱ Ἕλληνες. E. 4, 8. 4. οἱ βάρβαροι εἰ ἐπιχειρήσουσι τῆς θαλάττης ἄρχειν. οὐκ ἀνέξεται ταῦτα ἡ Ἑλλάς. ¶ 3) *Hellas*, vxor Gongyli Eretrienfis, Gorgyonis et Gongyli mater, a qua Pergami hofpitio excipitur Xenophon, A. 7, 8, 4.

ἐλλείπειν. ¶ 1) *deficere, non adesse.* Ιερ. 1, 28. θεραπεῖαι mulierum παροῦσαι οὐδέν τι ἀγαπῶνται, ἐὰν δέ τι ἐλλείπωσι, ὀργὰς — ἐμποιοῦσιν. *si blanditiae non praestitae fuerint.* Π. 4, 5. 14. p. 250. τὸ ἐλλεῖπον ἐκπληρώσατε τῶν ἐπιτηδείων, in tabernaculis. c. dat. Απ. 2, 1, 8. ἑαυτῷ πολλὰ ὧν βούλεται ἐλλείπειν, *se multis rebus ad vitam necessariis carere.* 2, 4, 6. πᾶν τὸ ἐλλεῖπον τῷ φίλῳ τῆς — κατασκευῆς. Sic Leuncl. Ιπ. 8, 5. pro ἂν ἕνα εἴπῃ τὰ ὄπισθεν conicit ἂν ἐλλείπῃ τ. ὄπ. *si non praesto sunt, si non sequuntur,* vel omnino *si officio non satisfaciunt suo.* Camerar. vertit: *deficeret posteriore sui parte.* All. ἂν ἀπείπῃ. v. ἀπειπεῖν nr. 4. Est ibi c. particip. ¶ 2) *minus esse.* Ιερ. 4, 8. τὰ ὑπερβάλλοντα τὰ ἱκανὰ πολλά ἐστι, τὰ δὲ τῶν ἱκανῶν ἐλλείποντα, ὀλίγα. Vbi genitiuum fibi iunctum habet. Sed abfolute K. 5, 26. lepus habet oculos eminentes, καὶ τὰ βλέφαρα ἐλλείποντα, *palpebras iusto minores.* quin adeo, vt Pollux 5, 69. dicit, τὰ ὄμματα οὐκ ἔχει βλεφαρίδας. ¶ 3) *non satisfacere, praetermittere.* c. acc. E. 7, 5, 8. ὅσα προνοίας ἔργα — οὐδέν μοι δοκεῖ ὁ ἀνὴρ ἐλλείπειν. Leuncl. *non in eo desiderari posse.* Απ. 4, 3, 17. μηδὲν ἐλλείποντα κατὰ δύναμιν τιμᾶν τοὺς θεούς. Paulo ante: τῆς δυνάμεως μηδὲν ὑφίεσθαι. c. acc. et gen. Π. 4, 5, 15. προθυμίας οὐδὲν ἐλλείψομεν, *alacritas nostra nullo modo desiderabitur.* K. 2, 2. venationem prom-

to

to animo suscipiat. μηδὲν ἐλλείπων τῆς ἑαυτοῦ δυνάμεως, *nihil omittens, quod praestare possit.* Hinc ¶ 4) *peccare.* Π. 1, 2, 14. ἤν τις ἐλλίπῃ τι τῶν νομίμων. vbi all. ἐκλίπῃ. et τὸ ἐλλεῖπον, *peccatum, culpa,* Π. 1, 5, 7. p. 55. τὸ ἐλλεῖπον εἰς ἐμὲ ἥξει.

ἐλλείπεσθαι, ¶ 1) *deesse, desiderari.* Π. 6, 2, 11. p. 323. ἄξω τέκτονας — ὅπως, ὁπόσα ἂν δέηται τοιούτων τεχνῶν, — μηδὲν ἐλλίπηται. ¶ 2) *non recte facere.* Ιπ. 3, 8. διὰ τὸ ἄπειροι εἶναι, τούτων ἐλλείπονται. Genit. dubius est. Potest enim cum Steph. ad ἄπειροι referri. ¶ 3) c. particip. *vinci.* Απ. 2, 6, 5. μὴ ἐλλείπεσθαι εὖ ποιῶν.

"Ελλην, *Graecus.* c. ἀνήρ, Π. 6, 3, 5. "Ελλην τις ἀνήρ. Aliter K. 2, 4. τὴν Φωνὴν "Ελληνα.

"Ελληνες, *Graeci.* ¶ 1) Opponuntur βαρβάροις, Πο. 1, 4. etc. v. βάρβαρος. Lacedaemoniis, Λ. 1, 3. 2, 1. 13. 3, 1. 4, 7. 5, 2. 7, 1. 14, 6. etc. Atheniensibus, Αθ. 1, 1. 2, 8. ¶ 2) Saepe commemorantur Graeci Asiatici, Π. 1, 1, 4. cf. 'Ασία. 2, 1, 2. p. 87. τοὺς "Ελληνας τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ οἰκοῦντας, οὐδέν πω σαφὲς λέγεται, εἰ ἕπονται regem Assyriorum. Sed vi videntur quidam eo adducti fuisse, 4, 5, 18. Croesus enim, cui plerique in Asia Graeci parebant (v. Herodot. 1, 28. etc.), sequebatur castra Assyrii. — 6, 2, 5. "Ιωνας, Αἰολέας, καὶ σχεδὸν πάντας τοὺς "Ελληνας τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐποικοῦντας — σὺν Κροίσῳ ἕπεσθαι. Horum pars, 7, 4, 5. οἱ "Ελληνες οἱ ἐπὶ θαλάττῃ οἰκοῦντες, Cyro se subiiciunt. 8, 8, 12 recentiores Persae nullum bellum sine Graecis gerunt. ¶ 3) De decem millibus in Anabasi haec fere notauimus: A. 1, 1, 2. iam ante bellum sunt quidam in exercitu Cyri minoris. §. 6. sqq. e variis locis conducuntur. 1, 2, 9. et 1, 7, 9. est eorum recensus. v. Hutchins. diss. II. p. 18. 1, 4, 11. sq. nolunt contra Artaxerxem proficisci. 1, 8, 15. vincunt et fugant barbaros. it. 1, 10, 8. sqq. quo facto in castra redeunt. 2, 1, 4. Cyri minoris mortem grauiter ferunt. §. 6. sqq. iubentur ab Artaxerxe arma tradere. 2, 2, 4. veniunt ad Ariaeum et foedus cum eo faciunt. 2, 3, 3. inducias ab Artaxerxe oblatas spernunt. §. 13. accipiunt quidem ab eo

per

per Tiſſaphernem poteſtatem tuto domum redeundi. et 2, 4, 1. cum Ariaeo variis in locis caſtra ponunt. ſed §. 2. ſqq. regis perfidiam timentes abire cupiunt, diſſuadente Clearcho; mox ducuntur a Tiſſapherne, quem tamen ſuſpectum habent. §. 13. ſqq. conſpiciunt alium Perſarum exercitum, ſed in itinere pergunt. 2, 5. duces eorum dolo Tiſſaphernis capti interficiuntur. 3, 1, 2. deſcribitur miſera et periculoſa eorum conditio. §. 11. ſqq. a Xenophonte confirmantur, et alios ſibi duces legunt, in his Xenophontem. 3, 2. duces deliberant. 3, 3. — 3, 4, 3. eos iter facientes partim verbis et dolo, partim armis aggreditur Mithradates, quem tandem repellunt. et §. 8. Tiſſaphernem. §. 14 — 18. pergunt in itinere, et hoſtes, qui e monte iacula miſerant, monte pellunt, idemque faciunt in aliis montibus. 3, 5, 4. ſqq. eligunt iter per Carduchos. 4, 1, 4. ſqq. moleſtiſſimum iter faciunt per montes Carduchorum. 4, 3, 2. per ſeptem continuos dies cum iis pugnant. 4, 4, 1. per Armeniam eunt. §. 5. ſqq. niue vexantur, etiam Teribazo eos perſequente. 4, 5, 3. ſqq. iterum frigore vexantur, et fame, etiam ab hoſte perſequente fatigantur. §. 20. iter pacatum faciunt. 4, 6, 16. ſq. vincunt Chalybas, Taochos et Phaſianos. 4, 7, 1. ſqq. iter faciunt per Taochos, quorum vicum in monte ſitum vi occupant. §. 10. pergunt per Chalybas ferociſſimos, et §. 13 — 16. per Scythinos, vsque ad montem ſacrum Techem, et 4, 8, 1. per Macronas. §. 5. cum his inducias faciunt. §. 7 — 17. vincunt Colchos, et Trapezuntem veniunt, vbi hoſpitaliter excipiuntur et ludos inſtituunt. 5, 1. deliberant, quomodo iter mari poſſint inſtituere. 5, 2. a Xenophonte aduerſus Drilas ducuntur, vnde magno cum labore commeatum petunt. 5, 3. hoſtibus regionis eluſis pergunt Ceraſuntem, vbi §. 4. luſtratione exercitus facta inueniunt, ex 10000 ſaluos eſſe 8600. §. 5. vouent Apollini et Dianae Epheſiae donaria. 5, 4, 1. pergunt ad Moſynoecos, et §. 15. eorum metropolin capiunt. 5, 5, 1. per Chalybas et Tibarenos amice

amice proficiſcuntur. §. 3. veniunt ad vrbem Graecam Cotyora, et hinc 6, 1, 8. ſq. nauigant Sinopen, et inde 6, 2, 1. Heracleam. §. 10. ſeditione orta exercitus in tres partes diuiditur. Sed 6, 4, 7. decretum fit de exercitu nunquam diuidendo. 6, 5, 17. ſqq. vincunt Bithynos. 6, 6, 22. Chryſopolin veniunt. 7, 1, 5. Byzantium traiiciunt. 7, 2, 6. veniunt Perinthum, et volunt in Aſiam traiicere. §. 9. noctu ad Seuthen abeunt. 7, 3, 5. ſqq. apud illum ſtipendia merent, et Thracas ſuperant 7, 8, 4. per Troadem veniunt Pergamum. §. 14. hic tandem ſe coniungunt cum Thimbronis exercitu contra Tiſſaphernem et Pharnabazum. cf. Αγ. 1, 38. E. 3, 1, 2. omninoque Μοσύνοικοι, Σεύθης, Τισσαφέρνης, Φαρνάβαζος etc. ¶ 4) Adiectiue, A. 1, 10, 5. τοὺς Ἕλληνας πελταστάς. 6, 5, 18. οἱ Ἕλληνες ἱππεῖς.

Ἑλληνίζειν, *Graece loqui*. A. 7, 3, 12. v. Witter. ad Thom. Mag. in h. v.

Ἑλληνικὸς, *Graecus*. Π. 2, 2, 16. κατὰ τὸν Ἑλληνικὸν τρόπον. E. 4, 1, 15. ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς πόλεσι. Sed E. 5, 4, 1. Ἑλληνικὰ ſunt *res Graecorum*. v. βαρβαρικός. Saepe etiam τὸ Ἑλληνικὸν eſt *exercitus Graecorum* (cf. ἱππικὸν et ξενικόν.), A. 1, 4, 13. τὸ πολὺ τοῦ Ἑλληνικοῦ οὕτως ἐπείσθη. 1, 8, 3. τὸ Ἑλληνικὸν πελταστικόν. §. 9. τοῦ Ἑλληνικοῦ εὐωνύμου. 4, 1, 8. 4, 2, 14. E. 3, 1, 10. ξενικῷ Ἑλληνικῷ. 3, 2, 2. 12. 14. Sic de exercitu Graeco nauali, E. 4, 3, 6. bis. it. 4, 8, 4. Ἑλληνικὸν οὔπω ναυτικὸν ἐστὶν ἐν τῇ θαλάττῃ. Plene legitur A. 1, 2, 1 τό τε βαρβαρικὸν καὶ τὸ Ἑλληνικὸν στράτευμα. 1, 7, 11. τῷ στρατεύματι παντὶ, καὶ τῷ Ἑλληνικῷ καὶ τῷ βαρβαρικῷ. 3, 4, 27. 6, 3, 7. E. 3, 2, 15. it. A. 1. 1, 6. Κῦρος Ἑλληνικὴν δύναμιν ἤθροιζε. Sed A. 3, 4, 21. et E. 3, 2, 3. fortaſſis etiam §. 2. τὸ Ἑλληνικὸν, intell. στρατόπεδον, ſunt *caſtra Graecorum*.

Ἑλληνικῶς, *Graeca lingua*. A. 1, 8, 1. ἐβόα βαρβαρικῶς καὶ Ἑλληνικῶς.

Ἑλληνὶς, *Graeca*. A. 5, 1, 1. Τραπεζοῦντα, πόλιν Ἑλληνίδα. 6, 4, 1. Αγ. 1, 10. ἀφεθῆναι τὰς ἐν τῇ Ἀσίᾳ πόλεις Ἑλληνίδας. Αθ. 3, 2. E. 2, 3, 17. p. 90. 3, 2, 1. 7. bis. §. 10. bis, vbi priori loco pro Ἑλληνίδων in margg. eſt Ἰωνίδων. it. §.

§. 15. 4, 3, 8. τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ πόλεων Ἑλληνίδων καὶ τῶν ἐν τῇ Εὐρώπῃ πόλεων Ἑλληνίδων. 4, 8, 14. Interdum etiam omittitur. v. Ἀσία.

Ἑλληνιστὶ, *Graece.* A. 7, 6, 7. συνίει Ἑλληνιστὶ τὰ πλεῖστα, *quae Graece dicebantur.*

Ἑλληνοταμίαι erant magistratus communes Graeciae, ex Atheniensibus delecti, quasi *Graeciae quaestores,* qui sociorum vectigalia et tributa reciperent, et communis Graecorum aerarii curam haberent. Instituti sunt tempore Aristidis, qui primus sociis tributa indixit, et aerarium in Delo constituit. v. Thucyd. 1, 96. ibique Schol. it. Plutarch. Aristid. 25. Cornel. Nep. Aristid. 3. Etymol. M. Hesych. et Harpocrat. Hinc Π. 5, 5. abstractum: nos Athenienses tempore belli Persici ἡγεμονίας τε τοῦ ναυτικοῦ καὶ Ἑλληνοταμίας ἐτύχομεν, *administrationem tributorum a sociis exigendorum.* cf. Suid. qui idem dicit.

Ἑλλησποντικὸς, *Hellespontiacus.* A. 1, 1, 9. αἱ Ἑλλησποντικαὶ πόλεις.

Ἑλλησπόντιος, ¶ 1) adiectiu. *Hellespontius.* E. 4, 8, 31. αἱ Ἑλλησπόντιαι πόλεις. ¶ 2) *Hellesponti accola.* Ag. 1, 14. E. 3, 4, 11. Ἑλλησποντίοις Agesilaus edixit, vt ipsi auxilia mitterent. Ag. 2, 11. E. 4, 3, 10. Ἑλλησπόντιοι auxiliantur Agesilao in pugna ad Coroneam.

Ἑλλήσποντος, *Hellespontus.* ¶ 1) fretum illud nobile inter Chersonesum Thracicam et Asiam. A. 1, 1, 9. οἱ Θρᾷκες οἱ ὑπὲρ Ἑλλήσποντον οἰκοῦντες. Ag. 2, 1. διαβὰς τὸν Ἑλλήσποντον. E. 1, 1, 2. ἐς Ἑλλήσποντον εἰσέπλει. §. 5. ἔξω τοῦ Ἑλλησπόντου. §. 6. Tissaphernes ἦλθεν ἐς Ἑλλήσποντον. §. 14. ἐς τὸν Ἑλλήσποντον ᾤχοντο nauibus. 1, 2, 8. ἔπλεον ἐπὶ Λέσβου καὶ Ἑλλησπόντου. 1, 3, 7. 1, 5, 6. 1, 6, 14. ἐπὶ Ἑλλήσποντον (all. Ἑλλησπόντου) ὥρμησε nauis. §. 16. ἡ ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου φυγοῦσα ναῦς διέφυγε. 2, 1, 11. ἐκ τῆς Ῥόδου παρὰ τὴν Ἰωνίαν ἐκπλεῖ πρὸς τὸν Ἑλλήσποντον, πρός τε τῶν πλοίων τὸν ἔκπλουν. §. 13. ἐς Αἰγὸς ποταμοὺς ἀντίον τῆς Λαμψάκου. διεῖχε δὲ ὁ Ἑλλήσποντος ταύτῃ σταδίους ὡς πεντεκαίδεκα. 2, 2, 3. ἐκ τοῦ Ἑλλησπόντου ναυσὶ — ἀφικόμενος ἐς τὴν Λέσβον. 3, 2, 8. διαβαίνει τὸν Ἑλλήσποντον ἐς τὴν Εὐρώπην.

πην. 4, 2, 5. 4, 8, 6. τὰς κατ' Ἑλλήσποντον πόλεις. §. 20. 28. 31. ἔχειν καλῶς τὰ ἐν Ἑλλησπόντῳ. ¶ 2) *regio ad Hellespontum sita.* E. 1, 7, 1. ἐξ Ἑλλησπόντου ἔχειν χρήματα. 3, 4, 10.

ἕλος, *palus.* E. 1, 2, 4. 6. prope Ephesum. O. 19, 6. ἐν τῷ Φαληρικῷ ἕλει. Quo in loco potest etiam verti *ora.* v. Fischer. ind. Palaephat. K. 10, 19. est accusat. τὰ ἕλη καὶ τὰ ὕδατα. v. Poll. 1, 221. qui recenset inter loca, in quibus ferae versantur.

Ἕλος, *Helos*, oppidum maritimum Laconicae, vnde Εἵλωτες dicti sunt. v. Steph. Byz. et Pausan. 3, 20. Oppugnatur a Thebanis, E. 6, 5, 32.

ἐλπίζειν, ¶ 1) *sperare, putare.* Iungitur c. ἐπινοεῖν, v. ἐκεῖν. c. acc. Απ. 4, 3, 17. ἐλπίζειν τὰ μέγιστα ἀγαθά. et c. παρά, ibid. παρ' ἄλλων — τις μείζω ἐλπίζων. Hinc particip. passiu. Ιερ. 1, 30. ἥδεται ἔρως ἐφιέμενος τῶν ἐλπιζομένων. Oppon. τῶν ἑτοίμων. c. inf. fut. Π. 1, 5, 7. p. 53. ἐλπίζοντες ἀγαθὰ διαπράξεσθαι. 1, 6, 4. ἐλπίζεις τεύξεσθαι. Σ. 4, 32. 33. K. 13, 2. τοῖς ἐλπίσασί τι μαθήσεσθαι. Addito insuper acc. Π. 2, 4, 9. ἐλπίζω Φίλον αὐτὸν ἕπεσθαι. et c. redundante ὡς, E. 6, 5, 38. p. 429. ἐλπίζειν — ὡς ἄνδρας ἀγαθοὺς — αὐτοὺς γενήσεσθαι. c. inf. fut. et ἄν, A. 7, 6, 24. ὃν ἤλπισ' ἂν — ἀποστροφὴν ἐμοὶ καταθήσεσθαι. c. inf. aorist. Π. 2, 4, 10. ἐλπίζω ἐκείνους ἐλθεῖν πρὸς σὲ μᾶλλον. Αγ. 7, 6. et c. ἄν, Π. 8, 7, 3. p. 546. ἐλπίσαις ἂν τυχεῖν. A. 2, 5, 2. p. 111. οὓς ἐλπίζω ἂν — ταπεινοὺς παρασχεῖν. Πο. 3, 11. ἐλπίζω καὶ βασιλέας ἄν τινας ἐπιθυμῆσαι. O. 2, 10. it. Απ. 2, 1, 27. ἐλπίζω — σφόδρ' ἄν σε τῶν καλῶν — ἐργάτην ἀγαθὸν γενέσθαι, καὶ ἐμὲ ἔτι πολὺ ἐντιμοτέραν — φανῆναι. vbi pro altero acc. poterat esse nominatiuus. c. inf. praes. sine ἄν, A. 4, 6, 13. ἐλπίζω οὐδὲ τοὺς πολεμίους μένειν ἔτι. Portus intelligit ἄν, Steph. et Hutch. volunt μενεῖν. ¶ 2) *sibi arrogare.* Απ. 1, 1, 15. ἆρα — νομίζουσιν — ποιήσειν — ἀνέμους καὶ ὕδατα — ἢ τοιοῦτο οὐδὲν οὐδ' ἐλπίζουσιν se facere posse. ¶ 3 De rebus malis: *metuere.* Est enim verbum μέσον, vt προσδοκᾶν, et Lat. *sperare.* Phauorin: ἐλπίσας οὐ μόνον ἐπ' ἀγαθῷ, ἀλλ' ἁπλῶς ἐπὶ τῇ τοῦ μέλλοντος ἐκβάσει λέγεται παρ' Ἀττικοῖς. A. 6, 5, 10. τοῦ-

τούτους ἐπιόντων ἡμῶν οὐδὲ ὑμεῖς ἐλπίζετε δέξασθαι ὑμᾶς. vbi deeſt ἄν. ¶ 4) Tam in var. lect. quam ab ipſo Xenophonte permutatur c. νομίζειν. v. ibi nr. 2.

ἐλπὶς, ¶ 1) *ſpes*. Aπ. 2, 1, 18. ἐπ' ἀγαθῇ ἐλπίδι πονῶν. vbi additum eſt ἀγαθῇ, quia ἐλπὶς auctore Thoma M. tam in malam quam in bonam partem dicitur. Nam ἐλπὶς ἀγαθὴ eſt ἐλπὶς ἀγαθοῦ τινος, vt infra ἐλπίδες. Sed ibid. ſimpliciter, et c. gen. ἐλπίδι τοῦ λήψεσθαι. E. 4, 8, 38. γνοὺς μὴ εἶναι ἐλπίδα σωτηρίας, quo minus ab hoſtibus inuadentibus opprimerentur. v. Wetſten. ad Act. 27, 20. c. dat. Aϑ. 2, 15. ἐλπίδα ἂν ἔχοντες (*confiſi*) τοῖς πολεμίοις, στασιάσειαν. Caſtal. probante Brodaeo, indeque Zeun. ἐν τοῖς πολεμ. Bene. v. nr. 2. c. inf. fut. E. 7, 2, 10. ἐν ἐλπίδι ἦσαν — παραστήσεσθαι αὐτούς. Aπ. 3, 5, 1. ἐλπίδα ἔχω — ἐνδοξοτέραν τὴν πόλιν ἔσεσθαι. c. inf. aor. et ἄν, Aπ. 2, 6, 38. ἔχεις τινὰ ἐλπίδα μὴ ἂν σαυτὸν ἀπολέσαι. it. ſine ἄν, Π. 2, 4, 17. p. 136. ἐλπὶς, ὑπ. ἐστὶ, ὑμᾶς μὴ ὀφθῆναι. 4, 5, 11. ἐλπὶς, ἀγαθὰ γενέσθαι. 4, 6, 2. p. 258. εἰ ἐλπίδα τινὰ λάβοιμι — τιμωρίας τυχεῖν. E. 5, 4, 43. ἐγένετο ἐν ἐλπίδι τροπὴν τῶν ἀνδρῶν ποιήσασθαι. 6, 3, 9. ὡς Θηβαίους — δεκατευθῆναι ἐλπὶς εἴη. Sic 6, 5, 35. it. c. inf. praeſ. K. 8, 5. ἐλπὶς, αὐτοῦ εἶναι. De formula ψεύδεσθαι τῆς ἐλπίδος v. ψεύδ. nr. 4. ¶ 2) Saepe legitur pluralis. Π. 7, 1, 9. τῷ προσώπῳ παραθαῤῥύνων, ταῖς δ' ἐλπίσιν ἐπικουφίζων. A. 1, 2, 11. ἐλπίδας λέγων διῆγε, *ſemper ſpem faciebat*, h. e. *promittebat ſemper, ſe propediem eſſe ſoluturum, ſolutionem tamen ipſam differebat*. Iπ. 3, 1. ὁ μηκέτι ἔχων γνώμονας οὔτ' ἐλπίσιν εὐφραίνει, *nil habet e quo bona ſpes poſſit hauriri*. cf. ἐπανατείνειν, ὑποτέμνειν, ὑποτιθέναι. c. gen. Aπ. 4, 2, 28. τὰς ἐλπίδας τῶν ἀγαθῶν ἐν τούτοις ἔχουσι. c. adiectiuis: Π. 1, 5, 7. p. 55. πιστεύω — μὴ ψεύσειν με ταύτας τὰς ἀγαθὰς ἐλπίδας. 1, 6, 16. ἐλπίδας ἀγαθὰς ἐμπριεῖν — ὁπόταν ἀληθεῖς ἐλπίδας λέγῃ. A. 1, 4, 16. οἱ στρατιῶται ἐν ἐλπίσι μεγάλαις ὄντες de Cyri fortuna. Sic etiam alias. 2, 5, 2. p. 110. ὅσων καὶ οἵων ἐλπίδων ἐμαυτὸν ἂν στερήσαιμι. 3, 2, 4. πολλαὶ ἡμῖν καὶ καλαὶ ἐλπίδες σωτηρίας. Sic

Sio §. 6. vbi v. Hutch. Αγ. 1, 27. et E. 3, 4, 18. πάντα μεστὰ ἐλπίδων ἀγαθῶν. E. 4, 2, 2. οἵων ἐλπίδων ἀπεστέρητο. O. 5, 16. Ιπρ. 7, 3. πρὸς τοσούτους πολεμίους — ἐλπίδες καλαί. cf. μύριος. c. ὡς, Αγ. 2, 8. ἐλπίδων πάντας ἐνέπλησε, ὡς — ἀγαθὰ ἔσοιτο. c. inf. fut. Π. 1, 4, 25. ἐλπίδας μεγάλας ἔχων ἐν αὐτῷ, ἔσεσθαι ἄνδρα — 4, 2, 5. A. 2, 5, 2. p. 111. ἐξ ὧν ἔχω ἐλπίδας, καὶ σὲ βουλήσεσθαι. 4, 3, 7. E. 3, 5, 1. Απ. 1, 2, 2. ἐλπίδας παρασχὼν — καλοὺς καὶ ἀγαθοὺς ἔσεσθαι. 4, 2, 1. ¶ 3) *desiderium, appetitus*. Ιερ. 1, 18. τῇ εὐφροσύνῃ τῆς ἐλπίδος μειονεκτοῦσι. Vnde iungitur c. ἐπιθυμία, Απ. 2, 1, 4.

Ἐλυμία, *Elymia*, fecundum Xenophontem E. 6, 5, 13. videtur esse regio vel oppidum inter Orchomenum et Mantineam fita, alia tamen, quam Ἐλεμία f. Ἐλιμία in Macedonia. v. fupra Ἐλεμία.

ἐμβαίνειν, ¶ 1) *confcendere naues*. A. 1, 3, 16. εἰς τὰ πλοῖα ἐμβαίνειν. 1, 4, 7. 5, 6, 5. ἐμβαίημεν εἰς τὰ πλοῖα. 7, 3, 2. E. 5, 4, 61. ἐνέβησαν αὐτοὶ εἰς τὰς ναῦς, *claffem ipfi inftruxerunt, milite complenerunt*. Sed τι *eniti in nauem hoftium*. E. 5, 1, 18. Simpliciter, A. 5, 7, 4. ἐμβαίνειν ὁπόταν νότος πνέῃ. O. 8, 8. Dicitur etiam εἰσβαίνειν. Vnde A. 5, 7, 9. pro ἐμβὰς εἰς πλοῖον Cod. Eton. habet εἰσβάς. E. 2, 1, 4. pro ἐς τὰς ναῦς ἐμβαίνειν in marg. Steph. eft εἰσβαίνειν. cf. ἀποβαίνειν. ¶ 2) *flumen ingredi*. A. 4, 3, 15. ¶ 3) *adire*. Π. 2, 1, 6. εἰς τὸν αὐτὸν ἡμῖν κίνδυνον ἐμβαίνειν. 5, 2, 9. ¶ 4) In var. lect. permutatur etiam c. ἐκβαίνειν. v. ibi nr. 3.

ἐμβάλλειν, ¶ 1) *iniicere*. E. 1, 7, 10. p. 56. ἐς τὸ βάραθρον ἐμβληθῆναι. O. 18, 2. εἰς κόπρον ἐμβληθέν. etc. Speciatim et proprie dicitur de femine, quod terrae iniicitur, O. 17, 10. 11. Sic 8, 9. ἡ δ' ἀταξία ὅμοιον — οἷόν περ εἰ γεωργὸς ὁμοῦ ἐμβάλοι κριθάς, καὶ πυροὺς καὶ ὄσπρια. cf. Wetften. ad Matth. 10, 34. et mox n. 3. Simile eft de plantis, quae in terram demittuntur, O. 19, 2. τὸ φυτὸν ἐμβαλεῖν. ¶ 2) *coniicere in mala, in pericula, ftürzen*. Απ. 4, 5, 6. ἡ ἀκρασία εἰς τοὐναντίον αὐτοὺς ἐμβάλλει. Ιπ. 3, 9. τὸν ἀναβάτην — εἰς τὰ χαλεπώτατα ἐνέβαλον. Paulo aliter Απ. 4, 4,

4, 11. πόλιν εἰς στάσιν ἐμβάλλοντος. ¶ 3) *obiicere pabulum*. Π. 8, 1, 13. ἵπποις — σῖτον ἐνέβαλλε. 8, 6, 6. ἵπποις χόρτον ἐμβάλλετε. Α. 1, 9, 15. ἵπποις ἐμβάλλειν τὸν χιλόν. Hinc (coll. n. 1.) iocus Ο. 17, 9. εἰ ἡ ἀσθενὴς γῆ ἰσχυροτέρα γίγνεται, ἥν τις πλείονα καρπὸν αὐτῇ ἐμβάλλῃ, ὥσπερ τὰ ὑποζύγια. Fischerus ad Theophr. charr. 4, 2. et in ind. dicit, ἐμβάλλειν per se et simpliciter valere *pabula* s. *gramina obiicere*. ¶ 4) *obdere pessulum*. Α. 7, 1, 7. ἀποκλείσων τὰς πύλας, καὶ τὸν μοχλὸν ἐμβαλών. it. §. 10. ¶ 5) *immittere, adhibere*. Πο. 4, 5. ζεύγη — ἢν ἐπὶ πλεῖον τῶν ἱκανῶν ἐμβάλλῃ τις in agrum. §. 39. εἰ μὴ πλείονας ἀνθρώπους (seruos) ἐμβάλοιμεν in argentifodinas. c. dat. Ο. 17, 12. ἐμβάλλειν σκαλέας τῷ σίτῳ. Sic frenum equo. Poll. 1, 207. οὐκ ἐμβλητέον σκληροὺς χαλινούς. Ιπ. 6, 7. ἵνα τὸν χαλινὸν ὀρθῶς ἐμβάλῃ. 9, 9. ἐὰν δὲ τραχὺς (np. χαλινὸς) ἐμβληθῇ. ¶ 6) *inducere*. Α. 4, 7, 15. ἐπεὶ δὲ ἐνέβαλεν εἰς τὴν ἑαυτοῖς πολεμίαν. Paulo ante erat ἄξει. 6, 2, 11. Potest tamen vtroque loco etiam verti: *iter facere, intrare*. np. in hostium regionem. ¶ 7) *ferire*. Ιπ. 8, 4. ἔχων τις μάστιγα ἢ ῥάβδον ἐμβαλέτω ἰσχυρότατα. ¶ 8) *afferre, efficere in animo*. vt Lat. *iniicere*. Π. 1, 1, 5. ἐπιθυμίαν ἐμβαλεῖν τοῦ αὐτῷ χαρίζεσθαι. 1, 6, 16. προσδοκίας ἀγαθῶν ἐμβαλών. Αγ. 1, 28. Ε. 3, 4, 19. τὸ καταφρονεῖν τῶν πολεμίων ῥώμην τινὰ ἐμβαλεῖν πρὸς τὸ μάχεσθαι. Απ. 3, 5, 5. c. dat. Π. 1, 6, 12. p. 64. στρατιᾷ προθυμίαν ἐμβαλεῖν. §. 16. προθυμίαν ἐμβαλεῖν στρατιώταις. 3, 3, 8. 7, 1. 9. v. φιλονεικία. 8, 1, 13. Σ. 8, 37. Dii σοὶ Αὐτολύκου ἔρωτα ἐνέβαλον. pro quo Chariton 8, 1. ἐμβαλεῖν αὐτὸν εἰς ἔρωτα, ad q. l. vid. Doruill. p. 651. Ιπρ. 2, 5. cf. ὁμόνοια. ¶ 9) *infligere*. v. πληγή. ¶ 10) In re venatoria: a) *impellere, compellere*. Κ. 6, 25. ἕως ἂν — canis leporem εἰς τὰς ἄρκυς ἐμβάλῃ. Hinc metaph. Απ. 3, 11, 9. b) *ponere, tendere*. Κ. 6, 9. τὰ δίκτυα τεινέτω ἐν ἀπέδοις, ἐμβαλλέτω δὲ τὰ ἐνόδια εἰς τὰς ὁδούς. it in medio, Κ. 10, 7. εἰς τοὺς ὅρμους ἐμβάλλεσθαι τὰς ἄρκυς. ¶ 11) βουλήν. Π. 2, 2, 10. ἐμβαλεῖν περὶ τούτου βουλὴν εἰς τὸν στρατόν, *referre ad exercitum*. ¶ 12) λόγους, *mate-*

teriam colloquendi proponere. Π. 2, 2, 1. p. 100. εὐχαριστότατοι λόγοι ἐμβληθήσονται. it. λόγον, referre ad alios deliberandi caufa. Π. 2, 3, 3. et c. περὶ, Π. 2, 2, 11. ἐμβαλεῖν περὶ τούτου λόγον. 6, 1, 10. Hinc Π. 5, 5, 13. σὺ δὲ ἡμῖν ἔμβαλε περὶ τούτου, Steph. putabat excidiſſe vel λόγον, vel βουλὴν, vel ψῆφον. Sed rectius intelligitur, vt Act. 4, 15. συνέβαλλον πρὸς ἀλλήλους, ſed Eurip. Phoenn. 700. συμβαλεῖν βουλεύματα. Sic medium, Π. 2, 2, 13. συνεδόκει ἐμβαλέσθαι ἐπὶ (leg. περὶ) τούτου τὸν λόγον. Zeun. e Cod. Guelf. habet συμβαλέσθαι — λόγους. v. συμβάλλεσθαι nr. 6. ¶ 13) ψῆφον, ſuffragium ferre. Π. 2, 2, 13. ἐμβαλεῖν περὶ τούτων ψῆφον. Plene Pollux 8, 127. εἰς ἐχῖνον τὰς ψήφους ἐμβαλόντες. ¶ 14) Omiſſo pronomine reciproco: influere. A. 1, 2, 8. Μαρσύας — ἐμβάλλει εἰς τὸν Μαίανδρον. 4, 8, 1. E. 7, 4, 29. ¶ 15) irruere, irrumpere. a) in regionem hoſtilem, Αγ. 1, 16. E. 3, 4, 12. ἐμβαλὼν ἀπροσδοκήτως. 4, 7, 4. μέλλοντος αὐτοῦ ἐμβάλλειν — ἐμβεβληκότος. Ιπ. 7, 4. c. διὰ, E. 3, 2, 18. ἐμβαλόντος τοῦ Ἄγιδος δι᾽ Αὐλῶνος. 4, 7, 3. c. εἰς, Cf. nr. 6. vbi ſimilia ſunt exempla. Π. 3, 3, 9. p. 179. ἐπειδὰν ἐμβάλλωσιν οἱ πολέμιοι εἰς τὴν σὴν χώραν. §. 11. ἐνέβαλεν εἰς τὴν πολεμίαν. Αγ. 1, 29. E. 3, 5, 4. 7, 1, 13. Απ. 3, 5, 4. Ιπ. 7, 2. bis. A. 3, 5, 10. ἐμβαλεῖν εἰς αὐτοὺς, h. e. in eorum regionem. c. εἰς et διὰ, A. 3, 5, 11. διὰ τῶν ὀρέων εἰς Καρδούχους ἐμβάλλειν. E. 3, 2, 17. c. κατὰ, prope. E. 4, 2, 8. ἐμβαλόντων αὐτῶν κατὰ τὴν Ἐπιεικίαν. c. aduerbiis: Π. 2, 1, 4. p. 88. ὁπότε δεῦρ᾽ ἐμβάλλει. 6, 1, 22. ἐμβαλεῖν που τῆς ἐκείνων χώρας. E. 4, 4, 15. οἱ δὲ πολλαχόσε τῆς Ἀρκαδίας ἐμβαλόντες. b) in hoſtes, A. 1, 8, 17. ἐμβαλὼν σὺν τοῖς ἑξακοσίοις, v. κ. τ. 3, 4, 7. ἐμβάλλειν οὐκ ἐτόλμησεν. Αγ. 1, 31. E. 3, 4, 23. 7, 2, 14. it. in medio, Π. 3, 2, 12. p. 216. ἣν κατὰ τὸ καρτερὸν ἐμβαλόμενοι ἴωμεν — ἐπὶ τοὺς πολεμίους. c. dat. Π. 7, 1, 9. ἔμβαλλε τοῖς πολεμίοις. E. 4, 7, 7. 5, 3, 4. 7, 2, 14. c. aduerbb. Π. 7, 1, 16. ᾗ μὲν ἐνέβαλον — ᾗ μὲν ἐνέβαλε. Marg. Steph. συνέβαλε. E. 7, 5, 23. ὅπη ἐμβαλὼν διακόψειε. Dicitur etiam de curribus, E. 4, 1, 9. τὰ ἅρματα ἐμβαλόντα διεσκέδασε τὸ ἀθρόον. et de nauibus,

uibus, v. Poll. 1, 124. E. 1, 6, 24. ἐμβαλούσης τῆς νεὼς, *irruptione cum naue ſua in hoſtes facta.* 5, 1, 13. ἀναγκάζοντι ἐμβάλλειν, *aggredi naues mare depraedantes.* quod tamen paulo durius videtur. Schneiderus rectius interpretatur *impellere remos.* Ap. Homer. Odyſſ. κ, 129. ſic eſt ἐμβαλέειν κώπῃσι. Phauorin: ἐμβαλεῖν — τὸ ταῖς κώπαις κροῦσαι. Cf. Suid. in v. ἐμβαλεῖς. c. dat. E. 5, 1, 24. μὴ ἐμβαλεῖν ταῖς ὑστάταις. In his omnibus Fiſcher. ad Weller. gramm. gr. p. 170. intelligit ἑαυτὸν. Ellipticam ſaltem eſſe hanc locutionem, docent loci hi: Π. 7, 1, 14. ἅρματα κατὰ τὸ δεξιὸν καὶ τὸ εὐώνυμον ἅμα ἐνέβαλλε, *currus immittebat.* et 7, 3, 1. ἐμβαλὼν τὸ ἅρμα εἰς τοὺς Αἰγυπτίους. ¶ 16) In var. lect. permutatur c. ἐκβάλλειν. v. ibi nr. 9.

ἔμβαμμα, *intinctus.* Ita Plinius vocauit, Sed Columella vtitur ipſo nomine *embammata,* quae Beroaldus interpretatur *liquamina multiformia, quibus intingimus bucellas eſcarum,* gulae prorſus irritamenta. Π. 1, 3, 4. παροψίδας καὶ παντοδαπὰ ἐμβάμματα. Portus et Hutch. verterunt *condimenta.*

ἐμβάπτειν, *intingere.* Π. 2, 2, 1. p. 102. ὃ δὲ λοιπὸν ἦν τοῦ ἐμβάπτεσθαι — τοῦτο πως ἀνέτρεψεν. Vertunt *quod reliquum erat intinctus.* Sed Muret. legi vult ἐμβάμματος, quod Zeun. recepit. Exempla verbi ἐμβάπτειν collegit Wetſten. ad Matth. 26, 23.

Ἐμβὰς, *Embas,* in exercitu Cyri praeerat Armeniis in proelio, Π. 5, 3, 16. p. 299. In marg. Leuncl. vocatur Ἐμβάτας.

ἐμβάται, *calcei,* genus ocrearum, quibus crura et femora muniebantur. Pollux 4, 115. et 7, 91. dicit eſſe κωμικὰ ὑποδήματα. Sed 7, 85. ἐμβάδες dicuntur εὐτελὲς ὑπόδημα, Θρᾴκιον τὸ εὕρημα, τὴν δὲ ἰδέαν κοθόρνοις ταπεινοῖς ἔοικε. Ammonius contra: ἐμβάδες, τὰ κωμικὰ ὑποδήματα. ἔμβατα (leg. ἐμβάται) δὲ, τὰ τραγικά. Sic quoque Ptolemaeus Aſcalonita §. 42. et Thom. Mag. vbi Oudendorp agit de iſtorum nominum differentia. Et teſte Schol. Luciani ad Iou. Trag. ἐμβάται ſunt ξύλα, ἃ βάλλουσιν ὑπὸ τοὺς πόδας οἱ τραγικοὶ, ἵνα φανῶσι μα-

μακρότεροι. Dio Cassius 63, 22. coniungit *κοθόρνους* et *ἐμβάτας*, vbi v. Reimar. qui et ipse de discrimine horum verborum agit, et Xenophontem dicit vocabulo *ἐμβάται* abuti, quia nec in argumento proprio illud adhibeat, nec e ligno, sed e corio *ἐμβάτας* factos esse ostendat. Ιπ. 12, 10. *ὁπλισθείη δὲ ταῦτα* (np. *κνῆμαι καὶ πόδες*), *εἰ ἐμβάται γένοιντο σκύτους, ἐξ οἵου περ αἱ κρηπῖδες ποιοῦνται.*

ἐμβατεύειν, *quaerere.* Hesych: *ἐμβατεύσας· ζητήσας.* Σ. 4, 27. *ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ ἀμφότεροι ἐμβατευστέ τι.* v. Bos exercitt. in N. T. p. 206. et Wetsten. ad Coloss. 2, 18. Castal. corrigit *ἐνεβατεύετε.* Zeun. mauult *ἐμαστεύετε*, Reisk. *ἐματεύετε.* v. Zeun.

ἐμβιβᾶν et *ἐμβιβάζειν*, ¶1) *in naues imponere* s. *inducere*, vt *εἰσβιβάζειν*. A. 5, 7, 5. *ὑμᾶς ἐμβιβῶ.* quae est forma Attica. E. 5, 1, 8. *εὐθὺς ἐμβιβάσας* (np. *τοὺς ναύτας*) *ἐπηκολούθει.* Plene A. 5, 3, 3. *ἐς τὰ πλοῖα τοὺς ἀσθενοῦντας ἐνεβίβασαν.* E. 5, 1, 24. *ἐμβιβάσας τινὰς ναύτας ἐς δώδεκα ναῦς.* it. in medio, E. 5, 1, 16. *ἐπειδὴ δὲ ἦλθον, ἐμβιβασάμενος αὐτοὺς εἰς τὰς ναῦς ἔπλει.* Hinc ¶2) metaph. O. 14, 4. *ἐμβιβάζειν εἰς τὴν δικαιοσύνην τοὺς οἰκέτας*, *efficere vt in iustitia proficiant, iustitiam docere.* Mer. Casaubonus ad Antonin. 10, 8. metaphoram putat ductam esse ab iis qui nauem conscendunt, sed Gataker. dicit, posse etiam ab aquis, siue balneariis siue tinctoriis, tractam videri, de quibus et ipsis *ἐμβιβάζειν* dicatur.

ἔμβλεμμα, *intuitus.* K. 4, 4. *ἀπὸ τῶν ἀναβλεμμάτων καὶ ἐμβλεμμάτων τῶν ἐπὶ τὰς καθέδρας τοῦ λαγῶ.*

ἐμβλέπειν, *intueri.* Απ. 3, 11, 10. de Theodota: *ὡς ἂν ἐμβλέπουσα χαρίζοιο.* c. dat. Π. 1, 3, 2. *ἐμβλέπων αὐτῷ ἔλεγεν*, vbi est mirantis.

ἐμβοᾶν, *clamore canes incitare.* K. 6, 17. *ἐμβοώντων* (imperatiu. Atticus pro *ἐμβοάτωσαν*) *δὲ αὐτῷ* (lepori) *διωκομένῳ, ἰὼ κύνες.* Nomen leporis h. l. in datiuo positum est. Sed Pollux 5, 85. in verbis *ἐγκελεύσεως κυνηγέτου* habet: *ἐμβοάτω ταῖς κυσίν.*

ἐμβολὴ, ¶1) *irruptio in regionem hostium.* A. 4, 1, 3. *τὴν εἰς τοὺς Καρδούχους ἐμβολὴν ὧδε ποιοῦνται.* E. 5, 4, 42. *ἀχθόμενοι τῇ ἐμβολῇ*, np. sua in agros ali-

alienos. it. §. 47. 7, 2, 10. ¶ 2) *ipſe aditus in regionem, fauces*, vt εἰσβολὴ, quocum etiam confunditur. v. εἰσβολὴ nr. 1. E. 4. 3, 5. ἐπορεύετο μέχρι πρὸς τὰ ὅρια. ὄντος δ' αὐτοῦ ἐν τῇ ἐμβολῇ. 4, 7, 7. τειχίσαι Φρούριόν τι ἐπὶ ταῖς παρὰ Κηλοῦσαν ἐμβολαῖς. 6, 4, 5. ἀπεκρούσθης τῆς ἐμβολῆς. ¶ 3) *impetus in hoſtes in proelio*. Suid: ἐμβολή· ὁρμή, ἐπιδρομή. Π. 7, 1, 9. παρεκάλει τοὺς σὺν σοὶ εἰς τὴν ἐμβολήν. Sic de pugna imaginaria, quae glebis fiebat, Π. 2, 3, 7. ἀντιτάξαντα ſuos ἑκατέρωθεν εἰς ἐμβολὴν, *ad conflictum*. ¶ 4) E. 4, 3, 6. ἐμβολὰς ἐχούσῃ τῇ τριήρει, πρὸς τὴν γῆν ἐξωσθῆναι. Vertunt *triremi roſtrata*, quia ἔμβολα et ἔμβολοι ſunt roſtra nauium. cf. Thucyd. 2, 76. vbi ipſum ἐμβολὴ videtur trabs ſ. roſtrum eſſe. Sed Weſſeling. ad Diodor. 13, 10. et Doruill. ad Char. p. 626. malunt etiam h. l. de ὁρμῇ ſ. impetu accipere, quia ſic apertum fiat, cur terrae illiſa fuerit triremis. Fuerit igitur ἐμβολὰς ἔχειν fere i. q. ἐμβ. δέξασθαι ap. Charit. 7, 6. *impetu nauium irruentium peti*. Magis placet Schefferi ſententia, de milit. nau. 3, 6. p. 235. vbi, „ἐμβολή, inquit, fiebat in latera, ἀνάῤῥηξις in proram." et noſtrum locum vertit: *triremi quae vulnera acceperat*.

ἔμβολον et ἔμβολος, *acies cuneata*. Aelian. tactic. c. 19. cum de rhombis equitum dixiſſet, pergit ſic: τὸ δὲ ἥμισυ τοῦ ῥόμβου ἔμβολος καλεῖται, εἰς τρίγωνον μετασχηματιζόμενον. Omnino cf. Suid. E. 7, 5, 22. ἰσχυρὸν ἐποιήσατο τὸ περὶ ἑαυτὸν ἔμβολον. §. 24. τοῦ ἱππικοῦ ἔμβολον ἰσχυρὸν ἐποιήσατο. Vertitur vtroque loco *aciem cuneatam firmam reddere*. Videtur tamen requiri non ἐποιήσατο, ſed ἐποίησε, vel vertendum *firme impreſſionem fecerat*. Niſi malimus medium accipere pro actiuo, cuius rei multa ſunt exempla. v. ποιεῖσθαι nr. 23.

ἐμβροντᾶν, *attonitum reddere*. E. 4. 7, 7. πίπτει κεραυνὸς εἰς τὸ στρατόπεδον, καὶ οἱ μέν τινες πληγέντες, οἱ δὲ καὶ ἐμβροντηθέντες ἀπέθανον. Vbi πληγέντες ſunt, *quos ipſum fulmen tetigit*, ſed ἐμβροντηθέντες, *in furorem et ſtuporem coniecti* adeo vt tandem et ipſi morerentur. v. Hemſterhuſ. ad Lucian. Timon.

mon. p. 59. et Graeu. ad T. II. p. 778.

ἐμβρόντητος, *attonitus fulguribus.* A. 3, 4, 6. ταύτην τὴν πόλιν πολιορκῶν — οὐκ ἐδύνατο χρόνῳ ἑλεῖν. — Ζεὺς δὲ ἐμβροντήτους ποιεῖ τοὺς ἐνοικοῦντας, καὶ οὕτως ἑάλω. Videtur enim proprie accipiendum: *missis fulguribus eos siue in stuporem siue in furorem coniicit, ita vt non resisterent,* non de sola stupiditate, quanquam grammatici sic explicant: Hesych. παραπεπληγμένος τὴν διάνοιαν, μαινόμενος. Suidas: καρδιόπληκτος, ἔκφρων, μαινόμενος. Moschopul: ὁ ἔξω φρενῶν.

ἐμεῖν, *vomere.* Thom. Mag. et Phauorin: ἐξήμεσε κάλλιον ἢ ἤμεσε. Suid: ἤμων· ἐθέριζον. ἤμουν δὲ, ἤγουν ἐμέτῳ κατείχοντο. Toupius emendatt. 2, 18. respici putat ad A. 4, 8, 16. ὅσοι ἔφαγον — ἤμουν, καὶ κάτω διεχώρει αὐτοῖς.

ἐμμειδιᾶν, *subridere,* eleganter dicuntur canes K. 4, 3. ἐμμειδιῶσαι πρὸς (*propter*) τὰ ἴχνη, *hilari vultu adspicientes.* cf. Hermog. de form. orat. p. 238.

ἐμμένειν, ¶ 1) *manere in aliquo loco.* A. 4, 7, 12. οὗτοι ἐνέμενον ἐν τοῖς πολίσμασι, *non exibant aduersus Graecos.* ¶ 2) *religiose seruare.* v. c. pacta, iusiurandum, etc. Sic Cornel. Nep. 17, 2, 4. *in pactione mansit.* cf. Wetsten. ad Gal. 3, 10. et Duker. ad Flor. 4, 2, 17. Ag. 1, 11. ἐνέμεινε ταῖς σπονδαῖς. Aθ. 2, 17. ἢν δὲ μὴ ἐμμένωσι ταῖς συνθήκαις. E. 2, 4, 30. τοῖς ὅρκοις ἐμμένει ὁ δῆμος. 5, 1, 32. ὀμωμόκεσαν αἱ πόλεις ἐμμένειν τῇ εἰρήνῃ. 5, 3, 26. ὀμόσαντες ταύταις (sc. συνθήκαις. Vulgo vitiose ταῦτα) ἐμμένειν. 6, 5, 2. De ἐμμένειν τοῖς νόμοις v. in νόμος. Simpliciter de iis *qui constantes sunt.* v. Fischer. ad Plat. Phaed. 41, 15. Π. 7, 5, 25. ὅπως ἐμμένοιέν τε καὶ ἐπιμελοῖντο τῆς ἀρετῆς. Facile e sequentibus intelligitur τῇ ἀρετῇ. Ald. legit συμμένοιεν. cf. Eurip. Med. 753. ¶ 3) i. q. simplex μένειν. v. Abresch. dilucidat. Thuc. 2, 2. Π. 1, 2, 16. νῦν ἔτι ἐμμένει μαρτυρία τῆς μετρίας διαίτης.

ἔμμετρος, *mediocris, aptus, sufficiens.* Επ. 2, 4. quae quis hereditate accepit, γνώμῃ ἀγαθῇ ἔμμετρα γίνεται. Oppon. ὀλίγα.

ἔμμονος, ¶ 1) *constans, con-*

constanter tenens virtutem, quam didicit.' Π. 3, 3, 24. p. 193. τούτοις ἐπίττευον ἐμμόνοις ἔσεσθαι. ¶ 2) *stabilis, diuturnus.* Π. 3, 3, 24. p. 192. τοιαῦται διάνοιαι ἐγγενήσεσθαι ἀνθρώποις καὶ ἔμμονοι ἔσεσθαι. 8, 1, 10. τὸ πείθεσθαι ᾤετο ἔμμονον εἶναι τοῖς — cf. Hesych. et Abresch. in Obs. Misc. Vol. VI. p. 274.

ἐμὸς, *meus.* ¶ 1) Σ. 5, 5. ἐμοὶ ὀφθαλμοὶ καλλίονες τῶν σῶν — οἱ μὲν σοὶ ὁρῶσιν — οἱ δὲ ἐμοὶ etc. §. 6. τῶν ῥινῶν ἡ σὴ ἢ ἡ ἐμὴ — οἶμαι τὴν ἐμὴν — οἱ ἐμοὶ ἀναπέπτανται. Cum adiectiuo, quod fortasse pro substantiuo potest accipi. v. εὔνους nr. 4. a. Cum artic. contract. Π. 8, 7, 3. p. 542. τοὐμὸν γῆρας. p. 544. τἀμὰ ἔργα. p. 550. ὄνομα τοὐμόν. — τοὐμὸν σῶμα. p. 551. μνῆμα τοὐμόν. Σ. 4. 16. τοὐμὸν κάλλος. ¶ 2) Απ. 3, 3, 3. τοῦτο οὐκ ἐμὸν οἶμαι τὸ ἔργον εἶναι, *non ad me pertinere curam equorum.* ¶ 3) οἱ ἐμοὶ, a) *familia mea.* Ο. 12, 5. εὐνοεῖν ἐμοὶ καὶ τοῖς ἐμοῖς. b) *exercitus meus.* Π. 3, 2, 13. εἴ τινα τῶν ἐμῶν ἀποστέλλοιμι. ¶ 4) τὰ ἐμὰ, sc. πράγματα, *rerum mearum conditio et status.* Π. 6, 1, 2. ἔῤῥει τὰ ἐμὰ παντελῶς. Α. 7, 6, 23. τὰ ἐμὰ σκέψασθε ὡς ἔχει. ¶ 5) Legitur ἐμὴ ψυχὴ pro μοι ψ. v. ἐγὼ nr. 8. ¶ 6) Passiue: *mihi datus s. declaratus.* v. δωρεὰ, φιλία, εὔνοια.

ἔμπαλιν, *ratione contraria.* Hesych: ἔμπαλιν· ἐναντίον. Ιερ. 4, 5. τοῖς τυράννοις καὶ τοῦτο ἔμπαλιν ἀντέστραπται. Legitur pro ἐν πάλῃ. v. πάλη. Saepius c. artic. dicitur contracte τοὔμπαλιν. Phauorin: ου ἀντὶ τοῦ οε (adde: et οο) χρῶνται Ἀττικοὶ, ὡς — τοὔμπαλιν. Itaque τοὔμπαλιν est ¶ 1) *contra,* c. gen. Π. 8, 4, 15. δοκοῦσι τοὔμπαλιν, οὗ βούλονται, ἐφέλκεσθαι, *in partem a consilio suo alienam delabi.* v. Valkenar. ad Eurip. Hippol. 388. Α. 5, 7, 4. ἐὰν μέν τις εἰς τὴν Ἑλλάδα μέλλῃ ἰέναι, πρὸς ἑσπέραν δεῖ πορεύεσθαι· ἐὰν δὲ — εἰς τοὺς βαρβάρους, τοὔμπαλιν πρὸς ἕω. ¶ 2) *retro.* Α. 6, 6, 22. τοὔμπαλιν ὑποστρέψαντες ἐλθεῖν. Ε. 2, 1, 17. ἀποπλέοντας τοὔμπαλιν παρ' αὐτόν. 4, 4, 13. ¶ 3) Eodem modo εἰς τοὔμπαλιν est vel a) *contra.* Α. 4, 3, 16. οἱ πολέμιοι ὁρῶντες τοὺς ἀμφὶ Ξενοφῶντα θέοντας εἰς τοὔμπαλιν, *contra se.* vel b) *retro.* Α. 1, 4, 14. ἄπιμεν

μεν εἰς τοὔμπαλιν, *reuertamur*. 3, 5, 8. ἐπανεχώρουν εἰς τοὔμπαλιν, ἢ πρὸς Βαβυλῶνα. vbi Leunclau. et Morus bene vertunt: *retrocedebant auersa a Babylone via*, ita vt τοὔμπ. construatur c. ἤ.

ἐμπεδορκεῖν, *seruare iusiurandum*. Hesych: εὐορκεῖν. Suid: ἐμπέδως τηρεῖν τὰ ὅρκια. Λ. 15, 7. ἐμπεδορκοῦντος ἐκείνου.

ἐμπεδοῦν, *constanter seruare* iusiurandum vel promissa. Etymol. M. in v. ἔμπεδον· ἐμπεδῶσαι ἀντὶ τοῦ βεβαιῶσαι, ἐνισχῦσαι, ἀσφαλίσασθαι, ἑδραιῶσαι. Π. 4, 2, 4. πιστὰ δίδωσιν αὐτοῖς, ἦ μὴν, ἐὰν ἐμπεδῶσιν ἃ λέγουσιν, ὡς φίλοις χρήσεσθαι. 8, 8, 2. εἴτε ὅρκους ὀμόσαιεν, ἠμπέδουν, εἴτε δεξιὰς δοῖεν, ἐβεβαίουν. Sic Aristaenet. 2, epist. 16. iungit ἐμπεδῶσαι et ἀποδεῖξαι βεβαίαν. Α. 3, 2, 6. ἐμπεδοῦμεν τοὺς τῶν θεῶν ὅρκους, οἱ δὲ πολέμιοι ἐπιωρκήκασι. Αγ. 1, 12. ὅρκους ἐμπεδοῦντα — συνθήκας μὴ ψευδόμενον. Αθ. 2, 17. Ε. 3, 4, 6. ἐμπεδάσειν τὰς σπονδάς. 5, 1, 29. ἐμπεδώσειν ταῦτα, foedera. it. c. acc. pers. Π. 5, 1, 10. Ὑρκανίους, οἷς τοὺς ὅρκους καὶ τὰς δεξιὰς ἔδωκα, ἐμπεδώσω. Rectius tamen Steph. et Hutch. legunt Ὑρκανίοις. Nam semper construitur c. dat. pers. et apud Nostrum c. acc. rei, quanquam Pollux 1, 39. habet ἐμπεδοῦν ὅρκοις, vbi all. ὅρκους legunt, et Kuhn. ait vtrumque recte dici.

ἐμπειρία, *peritia*. Λ. 5, 5. παιδεύεσθαι τοὺς νεωτέρους ὑπὸ τῶν γεραιτέρων ἐμπειρίας. c. gen. Αθ. 1, 20. κυβερνῆται ἀγαθοὶ γίνονται, δι' ἐμπειρίαν τῶν πλοίων. Ιππ. 5, 4. ἐμπειρία ἵππων δυνάμεως. c. περὶ, Ε. 7, 1, 2. p. 437. ἐμπειρίᾳ τῶν ἄλλων προέχετε περὶ τὰ ναυτικά.

ἔμπειρος, ¶ 1) *peritus, rerum vsu sapiens*. Α. 4, 5, 7. εἶπε τὶς τῶν ἐμπείρων. Κ. 10, 8. ἐγκελεύειν ταῖς κυσὶν ἕνα τὸν ἐμπειρότατον. §. 10. ὅστις ἂν ᾖ τῶν παρόντων venatorum ἐμπειρότατος. c. gen. a) locorum, Π. 5, 3, 16. p. 298. ὁδῶν ἔμπειρος. Α. 5, 6, 1. ἔμπειροι ἦσαν τῆς Παφλαγονίας. §. 3. p. 290. ἔμπειρός εἰμι τῆς χώρας. §. 12. 7, 3, 20. Ιππ. 8, 3. equites et equi οἵγε τῶν τόπων ἔμπειροι. b) artium, Απ. 3, 4, 4. οὐδὲ ᾠδῆς γε — οὐδὲ χορῶν διδασκαλίας ἔμπειρος ὤν. 4, 7, 2. ἐδίδασκε ὅτου δέοι ἔμπειρον εἶναι ἑκάστου πράγματος τὸν ὀρθῶς πεπαιδευμένον. §. 4. ἀστρονομίας

ἐμπείρους γενέσθαι. Ο. 4, 1. ἔμπειρον γενέσθαι τεχνῶν. Ιπ. prooem. c) aliarum rerum, Π. 8, 7. 3. p. 543. τῶν πλειόνων ἐμπείρῳ, vtpote natu maiori, *der die meiste Erfahrung hat.* E. 7, 1, 2. p. 437. τῶν κατὰ θάλατταν ἀγώνων ἔμπειροι. Ο. 16, 5. 7. K. 6, 4. ἵνα ὦσιν canes ἔμπειροι τῶν κυνηγετίων. it. c. περὶ, E. 1, 6, 5. ἄλλος τις ἐμπειρότατος περὶ τὰ ναυτικά. it. c. acc. vt videtur, Ιερ. 1, 19. ἐκεῖνο εὖ οἶδ' ὅτι καὶ σὺ ἔμπειρος εἶ, ὅτι — Nisi ἐκεῖνο pendet ab οἶδα, et alterum ὅτι ab ἔμπειρος. Zeun. tamen ex Stobaeo recepit ἐκείνου, quia ἐκεῖνο referri ad οἶδα non possit. ¶ 2) Ιερ. 6, 7. πολεμικῶν ἔμπειρος est *bellum expertus, qui militauit.*

ἐμπείρως ἔχειν, *peritum esse.* c. gen. A. 2, 6, 1. ἐκ πάντων τῶν ἐμπείρως αὐτοῦ ἐχόντων, *qui vsu eum norant.* Ιπ. 4, 6. ὅπως ἐμπείρως ἕξει τῆς — χώρας. Sed 5, 4. πῶς δ' ἂν ἐμπείρως ἔχοι, deest genitiuus.

ἐμπεταννύειν, *tendere.* Π. 1, 6, 19. p. 80. ἐν τούτοις τὰ δίκτυα δυσόρατα ἐνεπετάννυες.

ἐμπιμπλάναι et ἐμπιπλάναι. (Nam vtrumque reperitur. v. Reitz ad Lucian. T. II. p. 425.) ¶ 1) *implere.* Π. 8, 3, 15. ἐκπώματα αὐτῷ ἐμπιμπλάς. All. ἐκπιμπλ. A. 1, 7, 7. ἐμπιπλὰς ἁπάντων τὴν γνώμην, *spe et promissis animos mulcens.* Cf. εἰςπιμπλάς. Απ. 1, 4, 6. τὴν ἀκοὴν δέχεσθαι πάσας φωνάς, ἐμπίπλασθαι δὲ μήποτε, *obrui, ita impleri vt nouos sonos recipere non possit.* c. gen. Π. 4, 2, 19. p. 224. μήτε ὕπνου μήτε ἀφροσύνης ἐμπίμπλασθαι. Λ. 14, 4. ὅπως μὴ ῥᾳδιουργίας οἱ πολῖται ἀπὸ τῶν ξένων ἐμπίπλαιντο, *commacularentur.* Απ. 2, 1, 30. πρὶν ἐπιθυμῆσαι, πάντων (ἡδέων, inprimis cibis,) ἐμπίπλασαι. cf. αἰδὼς et εὐθυμία. ¶ 2) *satiare.* Απ. 1, 3, 6. ὑπὲρ τὸν καιρὸν ἐμπίπλασθαι. Σ. 4, 37. πολλὰ ἐσθίων μηδέποτε ἐμπίπλαιτο. ¶ 3) ἐμπίπλασθαι item simpliciter est *edere.* Ιερ. 1, 25. ὁ σπανίσας τινὸς οὗτός ἐστιν ὁ μετὰ χαρᾶς ἐμπιμπλάμενος. (Margg. et Cod. Lipf. πιμπλάμενος.) Nam non loquitur de vorace. ¶ 4) c. particip. *finem facere.* A. 7, 7, 26. ὑπισχνούμενος οὐκ ἐνεπίμπλασο.

ἐμπιμπρᾶν et ἐμπιμπράναι, *incendere.* A. 5, 2, 3. ὁποῖα τῶν χωρίων ἁλώσιμα ἐδόκει, ἐμπιπράντες. 7, 4, 11. ἐνεπίμπρασαν, np. τὰ οἰκή-

οἰκήματα. E. 6, 5, 22. ἐνεπίμπρων τὰς οἰκίας. §. 32. τὰς ἀτειχίστους τῶν πόλεων ἐνεπίμπρασαν.

ἐμπίνειν, Hesych. πίνειν. Nam fere perpetuo hoc compositum pro simplici ponitur. cf. Obs. Misc. Vol. VI. p. 275. Π. 7, 1, 1. προσήνεγκαν οἱ θεράποντες ἐμφαγεῖν καὶ ἐμπιεῖν. Perperam etiam in nonnullis legitur A. 6, 1, 6. ἐμπίνοντες pro ἐπιόντες.

ἐμπίπτειν, ¶ 1) *incidere.* a) Venaticum est, et ponitur fere absolute. Π. 1, 6, 19. p. 81. ἵνα — αὐτὸς (lepus) ἑαυτὸν ἐμπίπτων in retia ἐνέδυ. K. 6, 10. de lepore: ἐμπεπτωκότος δὲ, np. εἰς τὰς ἄρκυς, quae verba saepe adduntur. v. ἄρκυς. Sic 10, 9. θέων δ' ἐμπεσεῖται. §. 18. ἐὰν δὲ θήλεια ᾖ ἡ ἐμπεσοῦσα. c. εἰς, Aπ. 3, 11, 8. δίκτυα ἱστᾶσιν — ᾗ φεύγουσιν lepores, ἵν' εἰς ταῦτα ἐμπίπτοντες συμποδίζωνται. c. dat. Aπ. 2, 1, 4. ὄρτυγες καὶ πέρδικες τοῖς θηράτροις ἐμπίπτουσι. c. aduerb. Aπ. 3, 11, 6. ἀράχνια — ὑφηνάμεναι, ὅ τι ἂν ἐνταῦθα ἐμπέσῃ. b) Dicitur de militibus, Iππ. 8, 20. ἐνέδραις ἐμπίπτοντες. Cf. ἐνέδρα. c) De variis rebus, E. 1, 3, 1. πρηστῆρος ἐμπεσόντος, *demisso* s. *delapso* in templum Mineruae. Π. 3, 3, 28. τοὺς εἰς τὰς τάφρους ἐμπίπτοντας. A. 5, 7, 15. ἐμπίπτουσιν εἰς τὴν θάλατταν. K. 9, 19. τὸ ξύλον tendiculae tractae — εἰς δικρόας τῆς ὕλης ἐμπίπτει φερόμενον a ceruo, et tunc haeret. it. in infortunium, Aπ. 3, 12, 2. εἰς τὰς ἀνάγκας τὰς ἀλγεινοτάτας ἐμπεσόντες. Margg. ἐκπεσ. ¶ 2) *inter currendum vel fugiendum fortuito vel imprudenter obuiam fieri.* c. εἰς, Π. 3, 1, 2. οἱ σὺν ταῖς γυναιξὶ ἰόντες ἐνέπεσον εἰς τοὺς ἐν τῷ ὄρει. 3, 3, 13. noctu κατάσκοποι ἐνέπιπτον εἰς τὰς προφυλακάς. Sic fere K. 3, 8. ἕτεραι (κύνες) ἀνοήτως ἐμπίπτουσαι εἰς τὰς ὁδούς. c. dat. Π. 7, 1, 14. οἱ ἵπποι οἱ μὲν ἔφευγον — οἱ δ' ἐνέπιπτον ἀλλήλοις. E. 6, 4, 13. φεύγοντες ἐνεπεπτώκεσαν τοῖς ἑαυτῶν ὁπλίταις. Margg. ἀνεπεπτώκ. quod Morus dicit esse exquisitum, et vertit *redierunt ad suos, vt ibi securi essent*, sed retinet vulgatum. ¶ 3) *irruere.* c. εἰς, Π. 1, 4, 22. εἰς τεταγμένους ἀτάκτως ἐμπεσόντες. A. 6, 5, 6. K. 10, 8. aper ἐὰν — ἐμπέσῃ εἰς πυκνοὺς homines collocatos. Cf. Poll. 5, 79. c. dat. E. 2, 4,

4, 12. ἐκπηδήσας ἐμπεσὼν τοῖς πολεμίοις. Ἱππ. 8, 25. K. 6, 23. διαῤῥιπτοῦσαι (cofhes) ταῖς οὐραῖς, καὶ ἑαυταῖς ἐμπίπτουσαι. Leuncl. *in se ipsas* (Fort. melius addatur *inuicem*) *ruentes*. np. saltu. ¶ 4) De timore aliisque affectibus, animum hominis occupantibus, vbi saepe respondet Latino *incessere*. Ἱερ. 1, 19. κόρος ἐμπίπτει τῆς ᾠδῆς. c. dat. A. 3, 1, 10. ἔννοια αὐτῷ ἐμπίπτει. 5, 7, 16. λύσσα τις ὥσπερ κυσὶν ἡμῖν ἐμπεπτώκοι. E. 2, 2, 8. ἀθυμία ἐνέπεσε πᾶσιν. 5, 4, 42. φόβος τῷ στρατεύματι ἐνέπεσε. 7, 1, 21. O. 21, 10. μένος ἑκάστῳ ἐμπέσῃ — καὶ φιλονεικία — καὶ φιλοτιμία. it. c. dat. et εἰς, Ἀπ. 3, 12, 6. λήθη καὶ ἀθυμία καὶ δυσκολία καὶ μανία πολλοῖς — εἰς τὴν διάνοιαν ἐμπίπτουσιν. Sed E. 7, 5, 6. hostes dicuntur ipsi εἰς ἀθυμίαν ἐμπεσεῖν. cf. ἀθυμία. ¶ 5) De morbis: *ingruere*. c. dat. Π. 8, 3, 16. νόσον φάσκων ἐμπεπτωκέναι τοῖς κτήνεσι. Ay. 10, 1. ¶ 6) De vento vehementer flante, s. cum impetu irruente, Ἀπ. 3, 8, 9. ἵνα οἱ ψυχροὶ μὴ ἐμπίπτωσιν (margg. παρεμπίπτ.) ἄνεμοι. Cf. Poll. 1, 111. 7) De tempore: *aduenire*. K. 5, 34. ὅταν ἀναγρία ἐμπίπτῃ. ¶ 8) Legitur pro ἐπιπίπτειν. v. ibi nr. 3. it. pro πίπτειν. v. πίπτειν nr. 2. et 5.

ἐμπλεῖν, *nauibus vehi*. O. 8, 8. ἄλυποι ἀλλήλοις εἰσὶν οἱ ἐμπλέοντες, inprimis remiges.

ἔμπλεων, *plenum*. A. 1, 2, 22. πεδίον — δένδρων ἔμπλεων καὶ ἀμπέλων. Sed all. σύμπλεων.

ἐμπλήθειν, ¶ 1) *implere*. E. 2, 4, 8. ξυνετάξαντο ὥστε ἐμπλῆσαι τὴν ὁδόν. 7, 1, 9. οἱ Θηβαῖοι — διαταξάμενοι καὶ ἐμπλήσαντες τὸ πεδίον. c. gen. Π. 5, 5, 5. ἐμπλησθῆναι δακρύων τὰ ὄμματα. A. 1, 10, 8. τῶν ἱππέων ὁ λόφος ἐνεπλήσθη. Ay. 2, 8. ἐλπίδων πάντας ἐνέπλησε. Ἱππ. 3, 10. cf. αἰδώς et φρόνημα. Paulo aliter E. 2, 4, 1. οἱ τριάκοντα — πολλοὺς ἄγοντες ἐνέπλησαν τὰ Μέγαρα καὶ τὰς Θήβας τῶν ὑποχωρούντων, *effecerunt vt replerentur Megara*. ¶ 2) *satiare*. Π. 1, 3, 4. εὐθυτέρα παρ' ἡμῖν ἡ ὁδός ἐστιν ἐπὶ τὸ ἐμπλησθῆναι, np. cibis, sed non immodice. c. particip. Π. 1, 4, 14. πρὶν Κῦρος in venatione ἐμπλησθείη βάλλων. Simile est Ay. 2, 8. v. nr. 1.

ἐμπνεῖν, *inspirare*. E. 7, 4, 32. τοιοῦτοι, οἵους τὴν

ἀρετὴν (fortitudinem) θεὸς μὲν ἂν ἐμπνεύσας δύναιτο — ἀποδεῖξαι. Feltiue Σ. 4, 14. c. dat. διὰ τὸ ἐμπνεῖν τι τοὺς καλοὺς τοῖς ἐρωτικοῖς.

ἐμποδίζειν, ¶ 1) *impedire*. Π. 6, 3, 2. εἴ τι ἐμποδίζοι in itinere. Ἱππ. 8, 14. in fuga equites et equi ὑπὸ τοῦ πλήθους — ἐμποδίζοντες πολλὰ ἂν ἀλλήλους κακουργοῖεν. c. acc. Π. 2, 3, 5. p. 119. τὼ χεῖρε προέχων, ἐνεπόδιζον τὸν παίοντα. Α. 4, 3, 22. μὴ ἐμποδίζειν ἀλλήλους in itinere. Απ. 1, 2, 4. τὴν ἕξιν ὑγιεινὴν — τῆς ψυχῆς ἐπιμέλειαν οὐκ ἐμποδίζειν. Eleganter Απ. 2, 3, 18. εἰ τὼ πόδε — ἐμποδίζοιεν ἀλλήλω. it. de rebus apte suo loco dispositis, Ο. 8, 13. οὕτω κατακείμενα — οὔτε ἄλληλα ἐμποδίζει etc. In var. lect. permutatur c. ἐμπωλεῖν. v. ibi. ¶ 2) Απ. 4, 3, 9. ἐκεῖνο μόνον ἐμποδίζει με, ὅτι — *dubitationem mihi iniicit, impedimento est, quo minus credam*.

ἐμπόδιον, *impedimentum*. Proprie adiectiuum esse, in quo reticeatur substantiuum, dicit Doruill. ad Char. 1, 9. extr. Α. 7, 8, 2. Φαίνεταί τι ἐμπόδιον, in extis. Ἱππ. 4, 8. πολλὰ ἐν πολέμῳ τὰ ἐμπόδια συμπίπτει, quo minus speculatores nunciare possint. c. dat. Ε. 5, 2, 29. ἐμπόδιον ἂν αὐτῷ πάντα γενέσθαι. cf. sequens vocabulum, et Witter. ad Thom. Mag. in v. ἐμποδών.

ἐμπόδιος, *qui impedimento est*. Α. 7, 8, 2. ἐμπόδιός σοι ὁ Ζεὺς ὁ Μειλίχιος. vbi all. ἐμπόδιον.

ἐμποδών, *impedimento*. Etymol. M. explicat verbis ἐμπόδισμα et κώλυμα, sed agit etiam, vt Thomas, de aliis notionibus. Cf. Poll. 5, 134. Ponitur ¶ 1) omisso verbo, Κ. 5, 21. ἐμποδὼν γὰρ (sup. ἐστὶ) τὸ σκοτεινόν. c. μὴ οὐχί, Α. 3, 1, 10. τί ἐμποδὼν, μὴ οὐχὶ — ἀποθανεῖν; *quid prohibet, quo minus* — h. e. *certissime puto futurum esse*. c. dat. Κ. 13, 16. πρὸς τὰ θεῖα τοῖς μὲν (improbis) οὐδὲν ἐμποδὼν ἀσεβεῖν, *hi non dubitant*. et c. μὴ οὐχί. Ιπ. 11, 13. τί ἔτι ἐμποδὼν τούτῳ, μὴ οὐχὶ — ποιεῖν. ¶ 2) c. εἶναι et dat. Α. 5, 7, 6. τί γάρ; ἄρχοντας αἱρουμένων ὑμῶν ἐγὼ τίνι ἐμποδὼν εἰμι; Ε. 2, 3, 16. ἐμποδὼν νομίζοντες αὐτὸν εἶναι τῷ μὴ ποιεῖν. 3, 4, 9. 3, 5, 5. 6, 3, 5. Sic eleganter respicitur ad primam notionem, Κ. 9, 19. ἀφελκόμενον τὸ ξύλον ἐμποδὼν ὅλῳ ἐστὶ τῷ σώματι.

σώματι, ne currere possit. c. gen. rei, Π. 6. 1, 22. τὰ παρὰ σου λεγόμενα ἐμποδὼν μάλιστ' ἂν εἴη ὧν βούλονται πράττειν (*quo minus perficiant, quae volunt*). εἴη δ' ἂν ἐμποδὼν, εἰ — 8, 5, 12. p. 529. ἐμποδὼν ἀλλήλοις πολλῶν καὶ ἀγαθῶν ἔσεσθε, quo minus consequamini. Α. 4, 8, 12. εἰσὶν ἡμῖν ἐμποδὼν τοῦ μὴ εἶναι. All. perperam τὸ μὴ εἶναι. Ιερ. 8, 1. ¶ 3) c. γίγνεσθαι. c. dat. Π. 4, 2, 20. εἰ ἐμποδών τι ποιησαίμεθα γενέσθαι ἡμῖν. Et c. gen. rei, Π. 2, 4, 17. p. 137. ἀποτοβοῦντες ἂν ἐμποδὼν γίγνοιντο τοῦ μὴ ὁρᾶν αὐτούς. 3, 1, 5. τὸ ψευδόμενον φαίνεσθαι τοῦ συγγνώμης τυγχάνειν ἐμποδὼν ἀνθρώποις γίγνεται. (Margg. καθίσταται, quod glossema videtur.) Ε. 6, 5, 38. p. 428. ἐμποδὼν γενέσθαι τοῦ ἄρξαι τῶν Ἑλλήνων.

ἐμποιεῖν, *efficere*. ¶ 1) in corpore, Απ. 1, 4, 11. dii ἀκοὴν καὶ στόμα ἐνεποίησαν. c. dat. Κ. 7, 4. αἱ πλησμοναὶ σώμασι νόσους ἐμποιοῦσι. Sic fere 5, 20. lepores ἐμποιοῦντες ἴχνεσιν ἴχνη sua, vt ea turbent. cf. λιμός. ¶ 2) in animo, Ιερ. 1, 28. αἱ θεραπεῖαι — ἐὰν ἐλλείπωσιν, δεινὰς ὀργὰς καὶ λύπας ἐμποιοῦσι. 8, 4. Απ. 4, 6, 14. ὁ στάσεις παύων καὶ ὁμόνοιαν ἐμποιῶν in ciuibus. Ο. 12, 11. τὸ μεθύειν λήθην ἐμποιεῖ πάντων. c. dat. Λ. 2, 6, 10. αἰδῶ τοῖς στρατιώταις — ἐμποιῆσαι hortando. 6, 5, 10. τὸ ἐφίεσθαι καὶ τοῖς κακίοσι θάρρος ἐμποιεῖ. Λ. 15, 8. τοῖς πολίταις φθόνον ἐμποιῆσαι legibus τῆς δυνάμεως. Απ. 2, 1, 20. αἱ ἡδοναὶ — ψυχῇ ἐπιστήμην ἀξιόλογον οὐδεμίαν ἐμποιοῦσι. Ο. 9, 13. δικαιοσύνην αὐτῇ ἐνεποιοῦμεν exemplo. §. 12. erat ἐδιδάσκομεν. 15, 1. bis. Ιπρ. 5, 3. it. sq. ὡς, Α. 2, 6, 5. ἐμποιῆσαι τοῖς παροῦσι (intellige: *vt statuant*), ὡς οὐκ ἀπειστέον εἴη. Sic c. verbali, Ο. 21, 7. ἐμποιῆσαι suadendo s. persuadendo τοῖς στρατιώταις, ἀκολουθητέον εἶναι. cf. ἐλπὶς nr. 2. πόθος nr. 1. vbi etiam de loco Απολ. 7. et φιλονεικία.

ἐμπολέμοις legit Steph. Ο. 4, 3. v. Ernest. et supr. δοκεῖν nr. 5.

ἐμπολή, ¶ 1) *merx*. Moeris: ἐμπολή, τὰ φορτία, Ἀττικῶς· τὸ δὲ ἐκ τῶν φορτίων συνειλεγμένον, Ἑλληνικῶς. Hesych: ἐμπολή· κέρδος. οἱ δὲ τὰ φορτία, ἢ τὴν ἀργυρέην ἀλλαγήν. v. omnino Fischer. ind. ad Palaeph. Ε. 5, 1, 20. ὁλκάδας γεμούσας τὰς μέν τινας

νας σίτου, τὰς δὲ καὶ ἐμπολῆς. Intelligi poteſt ἄλλης. ¶ 2) *emtio*. Π. 6, 2, 11. p. 374. εἰ δέ τις cocio χρημάτων προσδεῖσθαι νομίζει εἰς ἐμπολὴν, *ad coemendas merces*, — λαμβανέτω. Ad hunc locum Fiſchero reſpicere videtur Pollux 3, 127. Ξενοφῶν δὲ καὶ τὴν ἐμπολὴν ἐπὶ τοῦ ἀγοράζειν ἔταξε. Iungermannus et idem ſentit, et huc trahere quoque vult locum priorem.

ἐμπορεύεσθαι, *mercaturam exercere*. Λ. 7, 1. ὁ μὲν γεωργεῖ, ὁ δὲ ναυκληρεῖ, ὁ δ' ἐμπορεύεται. Πο. 3, 1. 3. Male E. 5, 3, 3. in quibusdam pro ἐπορεύοντο legitur ἐνεπορεύοντο.

ἐμπόρευμα, ¶ 1) *merx*. v. Gramm. Πο. 3, 4. πλοίοις καὶ ἐμπορεύμασιν ὠφελεῖν τὴν πόλιν. Fortaſſis etiam reddi poſſit *mercatura*. ¶ 2) Ιερ. 9, 11. οὐκ ἔστιν ἐμπορεύματα λυσιτελέστερα, ἢ ὅσα ἄνθρωποι ἄθλων ὠνοῦνται. Hic omnino videntur intelligi *artificia* l. *negotia*, *quaeſtus genera*. Heſych: ἐμπόρευμα· πραγματεία, ἐμπορία.

ἐμπορία, ¶ 1) *mercatura*, inprimis magna. v. καπηλεία et Salmaſ. de vſur. pallim. Ιερ. 9, 9. εἰ δὲ καὶ ἐμπορία ὠφελεῖ τι πόλιν. ¶ 2) *merx*. Πο. 3, 2. οἱ ἀργύριον ἐξάγοντες καλὴν ἐμπορίαν ἐξάγουσι.

*ἐμπορίζεσθαι, *ſuppeditare*. Πο. 4, 3(?). πάντων ἅμα γιγνομένων ἡ πᾶς ἂν ἅπαντα δέοι ἐμπορίζεσθαι. Sed praeter Steph. in edit. 1. et Leuncl. atque Welſ. in omnibus legitur ἐκπορίζ.

ἐμπόριον, ¶ 1) *forum*, locus vbi merces venduntur. Pollux 9, 34. refert ad τὰ περὶ τοὺς λιμένας μέρη. Cf. Etymol. M. in v. ἔμπορος. Xenophon ei tribuit peculiarem magiſtratum, Πο. 3, 3. εἰ δὲ καὶ τῇ τοῦ ἐμπορίου ἀρχῇ ἄθλα προτιθείη τις. Sigonius de rep. Athen. 4, 3. p. 537. oſtendit e Demoſthene, Thesmothetas de pactis et iniuriis mercatoriis cognouiſſe. Habet etiam Pollux δίκας. ¶ 2) *oppidum maritimum mercaturae aptum*, *eine Handelsſtadt*. A. 1, 4. 6. E. 5, 2, 12. p. 300. ¶ 3) *ipſae merces*. Πο. 1, 7. Attica et mari προσάγεται ὧν δεῖται — καὶ κατὰ γῆν δὲ πολλὰ δέχεται ἐμπόρια.

ἔμπορος, *mercator*, proprie quidem, et ſaepe apud Xenophontem, *qui mare traiicit*. v. Etymol. M. cf. Heſych. et Suid. Sed Π. 6, 2, 11. p. 373. eſt

est is, *qui in exercitu vendit merces.* A. 5, 6, 9. 11. Αγ. 1, 21. παιδάρια ἐμπόρων. Πο. 3, 2. §. 4. iungit ἐμπόρους καὶ ναυκλήρους, vt §. 12. et 5, 3. Sed 4, 40. μετοίκους καὶ ἐμπόρους. atque 3, 12. 13. distinguit ἐμπόρους ab ἀγοραίοις. E. 1, 6, 27. παρήγγειλε — τοῖς ἐμπόροις τὰ χρήματα σιωπῇ ἐνθεμένους ἐς τὰ πλοῖα ἀποπλεῖν. Ιερ. 9, 9. Απ. 3, 4, 2. οἱ ἔμποροι χρήματα συλλέγειν ἱκανοί εἰσι. 3, 7, 6. opponit inter se τοὺς ἐμπόρους ἢ τοὺς ἐν τῇ ἀγορᾷ μεταβαλλομένους. O. 20, 27. οἱ ἔμποροι φιλόσιτοί εἰσι. Ιπρ. 4, 7. ἔσονται (κατάσκοποι) καὶ — ἐξ ἐμπόρων. πᾶσαι γὰρ αἱ πόλεις τοὺς εἰσάγοντάς τι ἀεὶ ὡς εὐμενεῖς δέχονται.

ἐμπραΰνειν, *mitigare.* v. παντοδαπὸς nr. 2.

ἐμπρήθειν, *incendere.* A. 4, 4, 9. in hostium regione τὰς οἰκίας ἐνέπρησαν. Αθ. 2, 14. οἱ πολέμιοι οὐδὲν τῶν σφῶν ἐμπρήσουσιν οὐδὲ τεμοῦσιν. E. 1, 2, 3. κώμας πολλὰς ἐνέπρησαν. 1, 6, 27. τὸ στρατόπεδον ἐμπρήσας. 1, 3, 1. ὁ ἐν Φωκαίᾳ νεὼς τῆς Ἀθηνᾶς ἐνεπρήσθη. 1, 6, 1. ὁ παλαιὸς τῆς Ἀθηνᾶς νεὼς ἐν Ἀθήναις ἐνεπρήσθη. 4, 5, 4. ὁ νεὼς τοῦ Ποσειδῶνος τῇ νυκτὶ καιόμενος. ὑφ᾽ ὅτου δὲ ἐνεπρήσθη, οὐδεὶς οἶδεν.

ἔμπροσθεν, ¶ 1) *ante, a parte antica.* Redundat c. προπορεύεσθαι iunctum. v. προπορ. A. 5, 6. 3. p. 291. πολεμίων πολλῶν μὲν ἔμπροσθεν ὄντων, per quos iter faciendum, πολλῶν δὲ ὄπισθεν ἑπομένων. E. 4, 2, 8. κατεστρατοπεδεύσαντο ἔμπροσθεν ποιησάμενοι τὴν χαράδραν, *vt ante se haberent.* 4, 3, 2. ἦγεν — τοὺς ἡμίσεις μὲν ἔμπροσθεν, τοὺς ἡμίσεις δ᾽ ἐπ᾽ οὐρᾷ ἔχων. c. gen. Π. 2, 2, 2. p. 103. ἐκεῖνος προελθὼν τοῦ λοχαγοῦ ἔμπροσθεν, πρότερος ἐπορεύετο. 3, 2, 2. ἔμπρ. ἡμῶν ἡγεῖσθε. 3, 3, 13. oppon. ὄπισθεν. A. 1, 8, 17. τοῖς αὐτοῦ τεταγμένοις ἔμπροσθεν. Eosdem mox vocat τοὺς πρὸ βασιλέως τεταγμένους. Hinc τὸ ἔμπροσθεν, *pars anterior.* E. 2, 3, 23. τὸ ἔμπροσθεν τοῦ βουλευτηρίου. quod alias dicit πρόθυρα. 3, 4, 13. προΐδοιεν, τί τοὔμπροσθεν εἴη. Sed Steph. et all. τἄμπροσθεν. Sic plur. A. 5, 4, 18. τὰ ἔμπροσθεν corporis. 6, 3, 8. προελαυνέτω — καὶ σκοπείτω τὰ ἔμπροσθεν, an hostes adsint. Απ. 2, 3, 19. τὰ ἔμπροσθεν καὶ τὰ ὄπισθεν ἰδεῖν. K. 4, 1. σκέλη μείζω τὰ ὄπισθεν τῶν ἔμπροσθεν. Paulo ante σκέλη τὰ πρόσθια. 5, 30. it. §. 31.

31. τῶν ἐμπρ. ποδῶν. Sic οἱ ἔμπροσθεν, *qui praecedunt in exercitu*. Π. 2, 4, 3. τοῖς ἔμπροσθεν εἵποντο. Α. 4, 5, 15. οἱ δ' ἔλεγον, ὅτι οἱ ἔμπρ. οὐχ ὑποχωροῖεν. Ε. 4, 3, 16. ἀποχωροῦντες — ἔπιπτον — διὰ τὸ μὴ προορᾶν τοὺς ἔμπροσθεν. Margg. τὰ ἔμπρ. ¶ 2) *contra*. Π. 2, 2, 2. p. 103. στὰς ἐκ τοῦ ἔμπροσθεν, (*ex aduerso*) βλέπων εἰς τὸν λόχον. Sic Α. 4, 3, 11. in duobus codd. legitur ὅπως — τοὺς ἔμπροσθεν (*hostes sibi oppositos*) νικῷεν. Vulgo est πρόσθεν. Sed Ιπ. 12, 12. εἰς τοὔμπροσθεν Leuncl. recte mutauit in εἰς τοὔπισθεν, quia oppon. εἰς τὸ ἀντίον. ¶ 3) *antea, olim*. Π. 3, 3, 23. εἰ μὴ ἔμπροσθεν τοῦτο μεμελετηκότες εἶεν. Paulo post est πρόσθεν. Πο. 4, 28. οὐ καὶ νῦν ὥσπερ ἔμπροσθεν. §. 27. erat πρότερον. Hinc Α. 2, 1, 1. ἐν τῷ ἔμπροσθεν λόγῳ, *superiori*. Alias πρόσθεν. vid. λόγος nr. 13. Cf. χρόνος nr. 1. g. Α. 3, 4, 1. ἐν τῇ ἐμπρ. προςβολῇ. Cod. Eton. πρόσθεν. Sed v. Hutchins. ad h. l. Contra in eod. Cod. Α. 7, 7, 21. ἔμπροσθεν est pro πρόσθεν. cf. πρόσθεν nr. 3. c. Ε. 4, 5, 12. Απ. 4, 8, 3. τῶν ἐμπρ. πάντων ἀνθρώπων μάλιστα ἐθαυμάζετο. ¶ 4) In var. lect. permutatur c. ἔπρεπε. v. πρέπειν nr. 4. it. c. πρόσθεν. v. supra nr. 2. 3. et πρόσθεν nr. 3. c.

ἐμπρόσθιος, *anterior*. Ιπ. 11, 2. ὑποτιθέναι τὰ ὀπίσθια σκέλη ὑπὸ τὰ ἐμπρόσθια.

ἐμπωλεῖν, *vendere*. v. Pierson. ad Moerin p. 156. Α. 7, 5, 3. c. acc. pretii: ἔλεγεν ὅτι οὐ πλεῖον ἐμπωλῆσαι. Cod. Eton. ἐμπολῆσαι.

ἐμπώλημα affert Steph. in thesauro tanquam Xenophonteum. Sed vel in mente habuit πώλημα (v. ibi), vel perperam intellexit locum Pollucis 7, 8. v. πράσιμος.

ἐμφαγεῖν, i. q. φαγεῖν. Π. 7, 1, 1. v. ἐμπίνειν. Α. 4, 2, 1. ἦν μὲν δείλη. ἤδη δ' ἐκέλευον αὐτοὺς ἐμφαγόντας πορεύεσθαι. 4, 5, 7. ἐάν τι φάγωσιν, ἀναστήσονται — ἐπειδὴ δὲ ἐμφάγοιεν, ἀνίσταντο. Ε. 4, 5, 8.

ἐμφαίνεσθαι, *apparere*. Π. 1, 4, 3. ἐμφαίνεταί τι αὐτοῖς νεαρόν, h. e. *in iis*. Additur ἐν diserte Σ. 7, 4. τὸ χαλκεῖον λαμπρὸν ὂν — ἐν αὐτῷ ἄλλα ἐμφαινόμενα παρέχεται. cf. ἐκφαίνεσθαι, pro quo est in var. lect.

ἐμφανής, ¶ 1) *conspicuus, omnium conspectui expositus*. Π. 8, 7, 3. p. 519. οὐ γὰρ ἐν σκότῳ ὑμᾶς οἱ

θεοὶ ἀποκρύπτονται, ἀλλ' ἐμφανῆ πᾶσιν ἀνάγκη ζῆν τὰ ὑμέτερα ἔργα. Αγ. 9, 1. ὁ μὲν σπανίως ὁρᾶσθαι, Ἀγησίλαος δὲ ἀεὶ ἐμφανὴς εἶναι. K. 12, 19. ὥσπερ αὐτοῖς ἐκείνη ἐμφανής ἐστιν, οὕτω καὶ αὐτοὶ ὑπ' ἐκείνης ὁρῶνται. ¶ 2) *manifestus.* Ιερ. 9, 10. εἰ κατὰ πάντων ἐμφανὲς εἴη, ὅτι — Paulo aliter ¶ 3) E. 5, 2, 10. exulibus redduntur τὰ ἐμφανῆ κτήματα, h. e. *de quibus nulla controuersia erat, quae iis exulantibus nemo emerat aut alio modo occupauerat.* Oppon. ἀμφίλογον. Fortassis hic locus illustrari possit ex formula εἰς ἐμφανῶν κατάστασιν, de qua v. Hesych. Suid. Pollux 8, 33. et Harpocrat. p. 140. ibique Maussac. et Vales. ¶ 4) *lucidus.* Απ. 3, 8, 10. ναοῖς καὶ βωμοῖς χώραν εἶναι πρεπωδεστάτην, ἥτις ἐμφανεστάτη. ¶ 5) Απ. 4, 3, 13. οἱ ἄλλοι ἡμῖν τὰ ἀγαθὰ διδόντες, οὐδὲν τούτων εἰς τὸ ἐμφανὲς ἰόντες διδόασιν, *in lucem prodeuntes, palam.* Ernesti e Cod. MS. scripsit τοὐμφανές. De formula ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς, v. ἐκ nr. 19. Sed ἐν τῷ ἐμφανεῖ ἐλθεῖν A. 2, 5, 4. vertunt: *ad me palam venire.* h. e. sine insidiis. cf. φανερός. Schol. Thucyd. 2, 21. ἐν τῷ ἐμφανεῖ explicat φανερῶς. Fort. etiam reddi possit *in conspectum meum,* vel *bona fide, vt amici, nil suspicantes.*

ἐμφανίζειν, *declarare, demonstrare.* Hesych: ἐμφανίζων· φανεροποιῶν. Π. 8, 1, 9. ἐμφανίζων καὶ τοῦτο, ὅτι περὶ πολλοῦ ἐποιεῖτο μηδένα ἀδικεῖν. 8, 2, 1. φιλανθρωπίαν τῆς ψυχῆς ὡς ἠδύνατο μάλιστα ἐνεφάνιζεν. Αγ. 1, 12. Τισσαφέρνην ἐμφανίσας (*cum palam ostendisset* s. *fecisset vt omnibus appareret,* np. quiescendo) ἐπίορκον, ἄπιστον πᾶσιν ἐποίησεν. Απ. 4, 3, 4. ἄστρα — ἡμῖν τὰς ὥρας τῆς νυκτὸς ἐμφανίζει, *clare ostendunt.* Synon. est σαφηνίζειν.

ἐμφανῶς, *in propatulo, palam.* A. 5, 4, 18. ταῖς ἑταίραις — ἐμφανῶς συγγενέσθαι.

ἐμφέρειν, v. ἐκφέρειν n. 8.

ἐμφερής, *similis.* Suid: ἐμφερεῖς· ἀντὶ τοῦ ὁμοίους. v. Hesych. et Abresch. animaduu. ad Aeschyl. p. 422. et infr. προσεμφερής. Dicitur de exemplo simili, Π. 5, 5, 10. p. 333. ἵνα εἴπω τὸ μάλιστα τῷ ἐμῷ πάθει ἐμφερές.

ἐμφράττειν, *obsepire, obstruere.* E. 5, 2, 5. ἐμφραχθείσης τῆς ἀποῤῥοίας, np.

np. fluuii. Paulo ante erat ἀπέχωσε. K. 10, 7. ἐμφράττειν τῇ ὕλῃ καὶ τὰ δύστομα.

ἔμφρουρος, ¶ 1) *qui adhuc obnoxius est obeundis militaribus excubiarum muneribus.* Ita Perizon. ad Aelian. V. H. 6, 6. exponit Λ. 5, 7. οὐδὲ γὰρ ὑπὸ Φανεῦ τὸν ἔτι ἔμφρουρον ἔξεστι πορεύεσθαι. Leuncl. *qui necdum militiae vacationem impetrauit.* Sed Morus et Zeun. intelligunt *eum qui nondum liberatus est a paedagogi custodia,* h. e. *adolescentem imberbem.* ¶ 2) *custos, praesidiarius.* E. 1, 6, 9. ἐμφρορύων ὄντων Ἀθηναίων Methymnae. §. 10. dicuntur φρουροί.

ἔμφρων, *mente praeditus.* Aπ. 1, 4, 4 ζῶα ἔμφρονα. Videntur homines intelligendi. Oppon. εἴδωλα ἄφρονα.

ἐμφύειν, *inserere.* Λ. 3, 5. Λυκοῦργος — τὸ αἰδεῖσθαι ἐμφῦσαι βουλόμενος αὐτοῖς. Hanc lectionem, quam Stobaeus confirmat, recepit Steph. et Leuncl. Olim legebatur ἐμφυῶσαι, it. ἐμφυσιῶσαι, vt in MS. Lipſ. Vtraque lectio notata est in Margg. Morus ἐμφυῶσαι putat ortum esse ex ἐμφύεσθαι. Sed non opus est vt cum Zeunio passiue intelligatur. Ita scribendum esset ἐμφῦναι. Nam ἐμφῦσαι semper actiue significat. Tribuitur autem plerumque deo, vt sit *innasci iubere.* v. c. Aπ. 1, 4, 6. βλεφαρίδας ἐμφῦσαι. §. 7. τὸ ἐμφῦσαι ἔρωτα τῆς τεκνοποιΐας, ἐμφῦσαι δὲ ταῖς γειναμέναις ἔρωτα τοῦ ἐκτρέφειν — ἔοικε μηχανήμασι — §. 13. τὴν ψυχὴν τῷ ἀνθρώπῳ ἐνέφυσε. it. §. 15. 4, 3. 11. O. 7, 24. ὁ θεὸς — τῇ γυναικὶ ἐνέφυσε καὶ προσέταξε τὴν τῶν νεογνῶν — τροφήν.

ἐμφύεσθαι, *innasci, natura inesse.* Π. 5, 2, 15. p. 285. τοῦ φόβου ἀπαλλάξονται, θάρσος δὲ ἐμφύσεται, *orietur in animo.* Λ. 3, 3. καταμαθὼν τοῖς τηλικούτοις μέγιστον φρόνημα ἐμφυόμενον. Ιερ. 1, 31. τῷ τυράννῳ οὐ φῄς παιδικῶν ἔρωτας ἐμφύεσθαι. §. 30. erat ἐγγίγνεσθαι, 7, 3. ἡ φιλοτιμία οὔτ' ἐν τοῖς ἀλόγοις ζώοις ἐμφύεται, οὔτ' ἐν ἅπασιν ἀνθρώποις. οἷς δ' ἂν ἐμφύῃ τιμῆς τε καὶ ἐπαίνου ἔρως — 9, 8. Aπ. 3, 5, 17. ἐξ ὧν πολλὴ μὲν ἀπειρία καὶ κακία τῇ πόλει ἐμφύεται, πολλὴ δὲ ἔχθρα καὶ μῖσος ἀλλήλων τοῖς πολίταις ἐγγίνεται. Hic tamen all. habent ἐμφυτεύεται. K. 5, 8. ἐν ὕδατι, ἐάν τι ᾖ — ἐμπεφυ-

πεφυκὸς ἐν τούτῳ. Hoc enim perfectum habet vim passiui. v. φύειν.

* ἐμφυσιῶσαι, v. ἐμφύειν.

ἐμφυτεύεσθαι, v. ἐμφύεσθαι.

ἔμφυτος, *innatus, a natura insitus.* Απ. 3, 7, 5. αἰδῶ δὲ καὶ φόβον οὐχ ὁρᾷς ἔμφυτα ἀνθρώποις ὄντα;

* ἐμφῦσαι, v. ἐμφύειν.

ἔμφωνος, *canora et ferrea voce praeditus.* E. 2, 4, 13. ὁ κήρυξ μάλ' ἔμφωνος ὤν. Sed margg. εὔφωνος, quod est vsitatius. v. ind. Mori.

ἐν, ¶ 1) *in.* Proprie iungitur datiuo, quod est tralatitium. Sed hoc omisso, est c. gen. Απ. 3, 13, 3. bis: ὕδωρ τὸ ἐν Ἀσκληπιοῦ, np. ἱερῷ. cf. Ἅιδης. ¶ 2) *per.* Vel est pro ablatiuo caussae, modi etc. Π. 1, 6, 19. p. 75. ἵνα μηδ' ἐν τούτοις τοὺς φίλους βλάπτοιτε, *his artibus.* Α. 3, 1, 1. ἀπιόντων τῶν Ἑλλήνων — ἐν ταῖς σπονδαῖς. Potest tamen etiam de tempore explicari. Λ. 7, 5. ἐξ ἀδίκων χρηματίζεσθαι ἐν τοῖς τοιούτοις (*per haec instituta, hac ratione*) διεκώλυσε. Αθ. 1, 2. τῶν ἀρχῶν μετεῖναι ἔν τε τῷ κλήρῳ, καὶ ἐν τῇ χειροτονίᾳ. §. 4. ἐν αὐτῷ τούτῳ φανοῦνται — διασώζοντες. Ο. 2, 12. εἰ μὴ ἄλλος αὐτῷ παράσχοι ἐν τοῖς αὑτοῦ (αὔλοις) μανθάνειν. Sic Π. 6, 2, 10. pro οἶνον τοσοῦτον, ὅσος ἱκανὸς ἔσται ἐθίσαι ἡμᾶς ὑδροποτεῖν, in margg. est: οἶν. τοσ. ἐν ὅσῳ ἱκανὸν ἔστ. quae tamen nominis ἱκ. constructio non placet, quanquam commoda visa Camerario. ¶ 3) *propter.* Π. 1, 3, 14. ἐν τούτῳ (*propterea*) με ἔπαισεν. Weisk. malit ἐπὶ pro ἐν. (Alii explicant e nr. 14.) 1, 4, 22. προθυμότεροι ὄντες ἐν τῷ τοιούτῳ (quia Cyrum vident etiam persequentem) εἰς τὸ διώκειν. 1, 6, 16. ἐν πίστει, *um seinen guten Credit zu erhalten.* 2, 1, 2. οὐκοῦν ἐν τούτῳ (quia his armis instructi) τῶν πλειόνων ἡ νίκη. Ιερ. 8, 6. παιδικά, ἐν οἷς δὴ κατεμέμψω τὴν τυραννίδα, *quo quidem nomine.* Ιπ. 9, 11. ἐν τῷ τοιούτῳ, *propter eiusmodi caussam,* h. e. propter clamorem tubarumque sonum. ¶ 4) *cum.* De eo, qui aliqua re instructus est, qui habet l. gerit aliquid. Π. 2, 3, 5. p. 120. ἐν μεγάλοις φορτίοις — τρέχειν. Απ. 3, 9, 2. ἀσπίδας καὶ δόρατα λαβόντες διαμάχεσθαι — ἐν πέλταις καὶ ἀκοντίοις — ἐν τόξοις διαγωνίζεσθαι. Ιπ. 10, 6. ἃ δὲ ὑπὸ τοῦ τραχέος παιδευθῇ, ταῦτα καὶ ἐν τῷ λείῳ

λαίῳ ποιῇ. Hutch. et Raphel. ad Luc. 14, 31. huc referunt Π. 1, 6, 19. p. 83. μήτ' ἐν σαυτῷ, μηδ' ἐν τῇ στρατιᾷ, et vertunt: *neque solus neque cum exercitu.* Sed vereor vt recte. v. nr. 12. Magis huc pertinet A. 4, 2, 14. ἐσκήνησαν ἐν πολλαῖς οἰκίαις καὶ ἐπιτηδείοις ἀφιλέσι. Nam ἐν ad ἐπιτηδ. relatum, est *cum, instructi.* cf. ἄφθονος. Sic dupliciter significat Aπ. 3, 11, 4. παροῦσαν ἐν ἐσθῆτι καὶ θεραπείᾳ οὐ τῇ τυχούσῃ. ¶ 5) *coram, inter.* Inprimis post verba dicendi, Π. 1, 5, 6. ἔλεξεν ἐν αὐτοῖς τάδε. 3, 3, 25. ταῦτα ἀπαγγέλλετε αὐτῷ ἐν ἅπασιν. 4, 5, 9. ἐν πᾶσι τὴν ὀργὴν αὐτοῦ — ἔλεγε. 5, 3, 15. 7, 1, 6. bis. it. §. 8. 8, 2, 7. c. datt. consequ. nemo audebat de Cyro loqui, ἀλλ' ὡς ἐν ὀφθαλμοῖς πᾶσι καὶ ὠσὶ βασιλέως τοῖς ἀεὶ παροῦσιν, οὕτως ἕκαστος διέκειτο. A. 6, 1, 2. ὅτι περὶ τούτων ἐν τῇ στρατιᾷ βουλεύσοιντο. 6, 5, 14. vbi etiam verti potest *apud.* Σ. 4, 25. Aπ. 2, 7. 1. ἐρῶ δὲ καὶ ἐν τούτοις, ἃ σύνοιδα αὐτῷ. Possis etiam vertere *hoc in genere,* vel *ex his,* vel *de his.* ¶ 6) *inter.* De numero, etc. E. 1, 5, 5. αὐτοὶ ἐν ἑαυτοῖς στασιάζοντες. vbi verti potest *contra.* O. 4, 4. ἐν τοῖς καλλίστοις — ἡγούμενον εἶναι ἐπιμελήμασι γεωργίαν. 11, 20. Cf. εἶναι nr. 29. c. ¶ 7) *apud, inter.* Π. 1, 3, 2. ἃ νόμιμα ἦν ἐν Μήδοις — ἐν Πέρσαις δέ. 1, 4, 25. 8, 5, 12. p. 528. Κῦρος — εὐκλεεῖς ὑμᾶς ἐν πᾶσιν ἀνθρώποις ἐποίησεν. 8, 7, 3. p. 549. δυνατοὺς ὑμᾶς ἐν πᾶσιν ἀνθρώποις ἀναδείξει. A. 7, 7, 26. ἄτιμον ὄντα ἐν τοῖς στρατιώταις. §. 29. est sine ἐν: τοῖς στρατιώταις ἀτιμότερος. Sed ibid: περιιδεῖν με ἀνομοίως ἔχοντα ἐν τῇ στρατιᾷ. Aθ. 1, 18. δίκην δοῦναι καὶ λαβεῖν οὐκ ἐν ἄλλοις τισὶν, ἀλλ' ἐν τῷ δήμῳ. O. 11, 8. τιμῆς ἐν πόλει καὶ εὐνοίας ἐν φίλοις. ¶ 8) *ad, apud.* De vicinia locorum. v. quos laudant Doruill. ad Chariton. 1, 1. et 4, 1. Abresch. dilucc. Thuc. p. 119. Gottleber ad Plat. Menex. 13. Π. 7, 1, 21. ἐστρατοπεδεύσατο ἐν Θυμβράροις. A. 4, 8, 17. πόλιν — ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ. Aγ. 2, 23. ἐν Λεύκτροις συμφορᾶς γεγενημένης. cf. Λεῦκτρα. 7, 5. ἐν τῇ ἐν Κορίνθῳ μάχῃ. E. 1, 5, 6. τὰς ἐν τῇ Ἐφέσῳ ναῦς. 2, 1, 5. τὴν ἐν Νοτίῳ ναυμαχίαν. 2, 2, 4. ἐστρατοπέδευσεν ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ. 3, 5, 10. ἐν Ἁλιάρτῳ γενόμενος Lysan-

Lysander, quam tamen deinde oppugnat. 4, 8, 34. ἐν Κορίνθῳ. 6, 5, 27. ἐν τῷ — ἱερῷ ἐφαίνοντο οἱ ὁπλῖται. it. ἐν τῷ τεμένει. 7, 1, 24. ἐν Πλαταιαῖς. 7, 2, 20. ἐν Πελλήνῃ. 7, 5, 11. ἐν τῇ πόλει. §. 18. ἐν Λακεδαίμονι — ἐν Μαντινείᾳ. Aπ. 3, 5, 4, 3. 12, 1. Huc referri potest Π. 7, 2, 1. πρὸς τῷ τείχει τῷ ἐν Σάρδεσι, vbi ἐν fere est *circa*. Sic Π. 1, 3, 2. pro ἐπὶ θύραις in Cod. Guelf. est ἐν ταῖς θύρ. A. 1, 9, 2. pro ἐν ταῖς βασιλέως θύραις marg. et 2 codd. legunt ἐπὶ, (quod est vsitatius. (v. θύρα nr. 3.) 1, 4, 6. pro ἐν τῇ θαλάττῃ 2 codd. habent ἐπὶ τῇ θ. Cf. θάλαττα. 4, 5, 17. iidem codd. pro ἦσαν ἐν τῇ κώμῃ habent πρὸς τῇ κ. 6, 4, 1. ἐν est in nonnullis pro πρὸς τῷ λιμένι. E. 5, 3, 23. pro ἐν τῇ πόλει all. habent ἐπὶ τῇ π. ¶ 9 *pro*. Σ. 4, 4. ἐν μισθῷ οἰκοῦσι. Hanc locutionem Bach. contra alios defendit, quia eodem modo dicatur ἐν τόκῳ. cf. Fischer. ad Theophr. charr. 23, 5. et infra μισθός. Huc referunt Σ. 2, 1. ταῦτα ἐπιδεικνὺς ὡς ἐν θαύματι, *miraculi loco*. ¶ 10) *secundum*. Π. 1, 2, 2. ἐπαιδεύθη ἐν Περσῶν νόμοις. Sic ἐν ῥυθμῷ, *ad numerum*, A. 5, 4, 7. 6, 1, 4. Σ. 2, 8. etc. v. ῥυθμ. ¶ 11) *post*. A. 4, 7, 6. ἐν τοῖς δένδροις ἑστάναι, np. vt a lapidibus defenderentur. Opp. ἔξω τῶν δένδρων. §. 7. est ὑπὸ pro ἐν. ¶ 12) Videtur dici de obiecto, Π. 1, 6, 19. p. 75. πλεονεκτεῖν οὐκ ἐν ἀνθρώποις (*zur Probe an*) ἐπαιδευόμεν, ἀλλ' ἐν θηρίοις, ἵνα μηδ' ἐν τούτοις τοὺς φίλους βλάπτοιτε. (De hoc vltimo ἐν v. n. 1.) p. 76. διάσκειν ταῦτα ἔδει ἐν ἀνθρώποις. Margg. ἐπ' ἀνθρ. it. p. 83. vbi all. explicant per μετά. v. n. 14. ¶ 13) De potestate: Π. 8, 7, 3. p. 544. ὅσον ἐν ἐμοί, *quantum in me est*. O. 7, 14. τί ἐγὼ — δυναίμην; ἐν σοὶ πάντα ἐστίν, *tu maxime potes*. ¶ 14) De tempore: Π. 7, 1, 18. ἐστρέφοντο ἐν ταῖς πληγαῖς, *dum ictus fiebant, inter ipsos ictus*. Cf. A. 3, 1, 1. supra nr. 2. Aγ. 1, 31. ἐν δυοῖν ἐτοῖν, *intra*. Sic Πο. 4, 23. Aliter Π. 7, 5, 20. οὐδαμοῦ ἄνθρωποι εὐχαριστότεροί εἰσιν ἢ ἐν σίτοις καὶ ποτοῖς καὶ λουτρῷ — ἐν τούτοις. Aπ. 2, 1, 32. τῶν ἐν εἰρήνῃ πόνων — τῶν ἐν πολέμῳ ἔργων. Intell. ὄντων s. γενομένων. Cf. n. 17. a. Iπ. 7, 15. ἐν ταῖς στροφαῖς — ἐν μικρῷ, np. χρόνῳ.

v. omnino μικρὸς nr. 11. Sic ἐν βραχεῖ et βραχεῖ χρόνῳ. v. βραχύς. K. 3, 1. ἐν πολλῷ χρόνῳ. 6, 3. ἐν τῷ δέοντι, quando opus eſt. Hinc a) ἐν ᾧ, dum. Π. 2, 2, 13. 3, 2, 2. 3, 3, 21. 4, 2, 10. A. 1, 10, 7. 2, 2, 7. 4, 2, 12. 5, 1, 11. 7, 1, 10. Ο. 17, 10. etc. Plene Π. 5, 4, 20. ἐν ᾧ μὲν χρόνῳ. Πο. 4, 3. ἐν ᾧ γε μὴν χρόνῳ. E. 1, 6, 7. ἐν τῷ χρόνῳ, ᾧ. Sed Aπ. 3, 9, 12. eſt ἐν ᾧ πράγματι. b) ἐν τούτῳ, interea, tum. Π. 3, 3, 7. 7, 1, 15. καὶ ἄλλοθι δῆλον — καὶ ἐν τούτῳ ἐδήλωσεν. (Hic tamen explicari etiam poteſt e nr. a.) 7, 4, 5. A. 1, 8, 8. 1, 10, 4. 4, 6, 17. 5, 3, 1. 5, 6, 14. 5, 7, 15. Aπ. 2, 1, 27. etc. it. contractum c. καί, A. 6, 6, 3. κἀν τούτῳ. it. ſic, vt pene redundare videatur, Ιερ. 8, 3. προσειπάτω Φιλικῶς — ἐν τούτῳ τὴν — πρόσρησιν εὐφραίνειν τὸν ἀκούσαντα νομίζεις; Poſſis tamen vertere hoc facto. Saepe legitur ἐν δὲ τούτῳ, vt Π. 3, 2, 6. 6, 1, 4. 7, 4, 4. A. 2, 4, 4. 4, 7, 8. 5, 5, 6. 7, 2, 7. it. ἐν τούτῳ δὲ, vt Π. 3, 3, 22. A. 1, 5, 15. 4, 6, 17. E. 1, 1, 23. Plene: Π. 3, 1, 4. ἐν τούτῳ δὴ τῷ χρόνῳ. 6, 2, 1. 8, 1, 8. A. 4, 2, 11. 5, 6, 7. et 7, 6, 1. ἐν δὲ τούτῳ τῷ χρόνῳ. Sic E. 3, 4, 20. et 6, 2, 9. it. 1, 1, 18. ἐν δὲ τῷ χρόνῳ τούτῳ. Cf. χρόνος nr. 1. it. A. 1, 7, 8. ἐν δὲ τῷ καιρῷ τούτῳ. 1, 8, 10. ἐν τούτῳ τῷ καιρῷ. E. 3, 1, 13. K. 9, 7. 10, 10. cf. οὗτος nr. 14. c) ἐν ᾧ — ἐν τούτῳ, dum, vbi, ſi, — interea, tum. Π. 1, 6, 19. p. 78. ἐν ᾧ γιγνώσκεις ἀσθενεστάτους γιγνομένους, ἐν τούτῳ μάλιστα Φυλάττεσθαι· ἐν ᾧ δ᾽ ἂν τοὺς πολεμίους αἰσθάνῃ εὐχειρωτοτάτους γιγνομένους, ἐν τούτῳ μάλιστα ἐπιτίθεσθαι. 2, 1, 7. 3, 3, 24. p. 193. 6, 1, 1. vbi pro ἐν ᾧ in margg. eſt ἕως, quod gloſſema putatur. E. 4, 2, 7. Plene Σ. 4, 1. ἐν τῷ χρόνῳ, ᾧ ἀκούω — ἐν τούτῳ. Eodem modo Π. 1, 4, 4. ὡς — ἐν τούτῳ δή. 4, 6, 2. p. 257. ὡς — ἐν τούτῳ δέ. Ιπ. 7, 17. ἐπειδὰν — ἐν τούτῳ. 10, 13. ὅταν — ἐν τούτῳ. d) ἐν ὅσῳ, dum. E. 6, 5, 16. 7, 5, 4. Plene Π. 5, 1, 8. θᾶττον, ἢ ἐν ὅσῳ χρόνῳ. e) ἐν τῷ παρόντι, in praeſenti rerum conditione. Π. 2, 4, 8. extr. f) ἐν τῷ μεταξὺ, interea. Σ. 1, 14. cf. μεταξύ. g) ἐν τοιούτῳ καιρῷ, A. 3, 1, 30. et 5, 8, 2. it. ἐν τῷ τοιούτῳ et ἐν τοιούτῳ ſimpliciter. v. τοιοῦτος nr. 3. 4. et καιρὸς nr. 3. h)

ἐν τοσούτῳ χρόνῳ, Απ. 1, 3, 13. *intra tantum temporis spatium*. ¶ 15) pro εἰς. Π. 4, 5, 15. extr. καταβῆναι ἐν μέσῳ. cf. μέσος. 8, 3, 1. ἔπεσθε ἐν τῇ ῥηθείσῃ χώρᾳ. Hic tamen fort. rectius accipiatur de quiete, non de motu: *loco qui vobis indicabitur*. Α. 4, 8, 21. ἐλάσαντας ἐν τῇ θαλάττῃ. Hutch. *ad mare vsque*. Nisi malis *prope*. 5, 3, 7. ἰέναι ἐν Κορωνείᾳ. Ε. 2, 2, 2. ἐν ταῖς Ἀθήναις ἀφικομένης τῆς παράλου. 4, 5, 5. οἱ ἐν τῷ Ἡραίῳ καταπεφευγότες. Paulo ante est ἐς τὸ Ἡραῖον κατέφυγον. Κ. 5, 8. ἐν τῇ θαλάττῃ διαῤῥιπτῶν — καὶ ἐν ὕδατι. (9, 20. iisdem pene verbis est εἰς.) 9, 8. ἀποχωροῦσιν — ἐν μέσαις — ἐν τῷ ὄπισθεν. cf. ἀνακομίζειν, ἀπιέναι, ἀποβαίνειν, γνώμη nr. 3. f. οἴχεσθαι, πίπτειν. Hinc Α. 4, 6, 1. ἐν est in var. lect. pro εἰς. v. εἰσφορεῖν. et Αγ. 5, 7. εἰς οἰκίαν οὐδεμίαν κατήγετο, ἀεὶ δὲ ἢ ἐν νεῷ — ἢ ἐν φανερῷ, vbi Steph. et Hutch. e coniectura scribunt ἦν ἐν νεῷ, Bach. defendit ἢ ἐν ν. quod ἐν ponatur pro εἰς. Sed dura videtur Bachii ratio. v. Zeun. ¶ 16) pro ἐκ. Π. 1, 6, 2. ἐν ἱεροῖς δῆλον καὶ ἐν οὐρανίοις σημείοις. §. 18. γνοίης δ' ἂν — ἐν ἄλλοις τε πολλοῖς, καὶ — ἐν τοῖς κάμνουσιν. Ε. 7, 1, 2. p. 486. εὔδηλον ἐν τούτοις ἐστίν, ὅτι — Ιερ. 8, 4. Απ. 2, 7, 1. v. nr. 5. cf. δῆλος, σαφής, φανερός, et similia. ¶ 17) Facit periphrasin a) nominis, praecedente artic. Π. 2, 2, 10. οὐδὲν ἀνισώτερον νομίζω τῶν ἐν ἀνθρώποις, i. e. τῶν ἀνθρωπίνων. Sic Απ. 3, 6, 2. Ε. 7, 1, 22. τοὺς ἐν Σπάρτῃ, *Spartanos*. Ιερ. 1, 6. τὰ ἐν ὕπνῳ. Απ. 3, 5, 6. ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς ναυσίν, *a nautis*. cf. ὁ nr. 11. l. b) aduerbii s. ablatiui, addito subst. Π. 1, 4, 6. et 5, 1, 8. ἐν καιρῷ, *opportune*. Cf. καιρός nr. 1. 4, 5, 17. οὐκ ἐν χλιδῇ (*delicate*) τεθράμμεθα, ἀλλὰ χωριτικῶς. 6, 1, 8. ἐν τῷ μέρει πάλιν, *vicissim*. Cf. τάχος nr. 3, et χάρις nr. 9. c) c. subst. et εἶναι, Π. 5, 2, 2. ὁ Κῦρος ἐν φροντίδι ἦν, *sollicitus erat*. 8, 5, 8. ὅπου μάλιστα ἐν ὠφελείᾳ ἂν εἴη, *vtilissimum*. Πο. 4, 35. Ιερ. 10, 6. τῶν ἀεὶ ἐν ὅπλοις ὄντων, *qui armati sunt*. Π. 5, 2, 8. ἐν σίτῳ ὤν, *cibum capiens*. Cod. Guelf. vitiose ἐπὶ σίτῳ. cf. εἶναι n. 29. d) c. adiect. Ε. 2, 1, 16. ἐν καλῷ ὁρμεῖν, *commode*, in portu vbi commeatus est. Αγ. 2, 3. et

et E. 4, 3, 3. οὐκ ἐν καλῷ εἶναι, *non opportunum esse.* it. sequ. gen. E. 6, 2, 6. τὴν Κέρκυραν κεῖσθαι ἐν καλῷ μὲν τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου (*sitam esse commode ad*) — ἐν καλῷ δὲ τοῦ τὴν Λακωνικὴν χώραν βλάπτειν, ἐν καλλίστῳ δὲ τῆς ἀντιπέραν ἠπείρου. Sic ἐν τῷ ἐμφανεῖ, i. e. φανερῶς, nisi hic ἐν est pro εἰς. cf. ἐμφανὴς nr. 4. it. ἐν ἴσῳ, ἐν φανερῷ, etc. v. ἴσος, φανερός. ¶ 18) c. inf. est pro gerundio cum *in*, vel verti potest *ita vt*, vel *dum*. Π. 1, 4, 5. ἐκαλινδεῖτο ἐν τῷ πειρᾶσθαι ποιεῖν. 1, 6, 19. p. 77. οὐ γὰρ — δοκεῖτε ἄγριοι πολῖται γενέσθαι, ἐν τῷ αἰδεῖσθαι ἀλλήλους συντεθραμμένοι. p. 80. ἐν τῷ σφόδρα φεύγειν αὐτὸς ἑαυτὸν ἐνέδυ. Ιερ. 1, 6. τὰ ἐν τῷ ἐγρηγορέναι. ¶ 19) Ponitur pro simplici instrumenti alioue ablatiuo, ita vt pene redundet. v. Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 429. et Reitz. p. 835. Π. 3, 3, 18. οἱ θεοὶ σωτηρίαν προϋπισχνοῦνται ἐν τοῖς ἱεροῖς. E. 3, 3, 11. δεδεμένος — ἐν κλοιῷ. Απ. 4, 6, 1. ἐν ὅσοις δηλώσειν οἶμαι, τοσαῦτα λέξω. Σ. 2, 26. ἵνα ἐν Γοργιείοις ῥήμασιν εἴπω. Ιπ. 1, 6. κάμπτουσιν ἐν τοῖς γόνασι. 10, 3. ἐάν τις διδάξῃ τὸν ἵππον ἐν χαλαρῷ τῷ χαλινῷ ἱππεύειν. Ιππ. 9, 9. προσημαίνωσιν — ἐν ἱεροῖς, ἐν οἰωνοῖς, ἐν φήμαις, ἐν ὀνείρασιν. Redundat etiam Λ. 9, 5. ἐν τοῖς νεωτέροις ὑπαναστατέον. Vbi Steph. ἐν mauult delere. cf. δηλοῦν, περικαλύπτειν, σημαίνειν. ¶ 20) Contra deest Αθ. 1, 5. ἔστι δὲ πάσῃ γῇ τὸ βέλτιστον ἐναντίον τῇ δημοκρατίᾳ. Steph. volebat ἐν πάσῃ γῇ. Cf. ἐνίσχεσθαι. ¶ 21) Confunditur c. ἐκ. v. ἐκ nr. 9. et 16. c. εἰς, v. supra nr. 15. c. ἐπί, v. supra nr. 8. 12. et 17. c. πρός, v. supra nr. 8. c. σύν, v. σὺν nr. 11.

* ἐναγκυλᾶν, *amentare, iaculo amentum alligare.* quod faciebant, qui iacula iactui parabant. Hesych. quidem et Suid. ἀγκύλη explicant ἀκόντιον. Sed Pollux 1, 136. τὸ μέσον (τοῦ δόρατος), inquit, ἀγκύλη. et 5, 23. τὰ μὲν ἀκόντια ἐνηγκυλῆσθαι δεῖ διὰ τὴν ἄφεσιν· τὰ δὲ προβόλια διὰ τὴν ἐκ χειρὸς χρείαν οὐ δεῖται ἀγκύλης. cf. Schol. Eurip. Or. 1477. Strab. 4, p. 301. A. 4, 2, 16. τοξεύματα — ἐχρῶντο δὲ αὐτοῖς — ἀκοντίοις, ἐναγκυλῶντες. Hoc verbo in eadem historia vtitur Diod. Sic. 14, 27. ad q. l. Wesseling. laudat Vales. ad

ad Euagr. hist. eccl. 3, 25. Cf. not. Mori et supra διαγκυλίζειν.

ἔναγχος, *nuper*. Timaeus lex. Platon. explicat: ἐν τῷ ἔγγιστα παρελθόντι χρόνῳ. cf. Etymol. M. Suid. Hesych. in v. ἔναγχος. et Schol. Apollon. 3, 294. it. Valkenar. ad Eurip. Phoenn. 204. Π. 2, 4, 8. p. 131. ἔναγχος οὖν ποτέ σου μέμνημαι ἀκούσας. Σ. 2. 19. 4. 63.

ἐναλλάξ, *alternis*. K. 9, 12. ἥλους ἐναλλὰξ σιδηροῦς τε καὶ ξυλίνους. Pro his habet Pollux 5, 32. ἥλοις σιδήρου καὶ ξυλίνοις παραλλὰξ ἑκατέροις.

ἐνάλλεσθαι, *insilire*. E. 2, 4, 10. p. 111. ἐναλλομένους (*irruentes hostes*) ἀνατρέπειν.

ἐναντίος. ¶ 1) *oppositus, ex aduerso positus*. c. dat. Π. 6, 1, 17. ἐμβαλούντων εἰς τοὺς ἐναντίους τοῖς ἅρμασι. Cum verbis est fere pro aduerb. *ex aduerso*. Π. 3, 2, 5. εἶδον ἐναντίους μαχαιροφόρους ἱεμένους. A. 4, 5, 3. βοῤῥᾶς ἐναντίος ἔπνει. Λ. 11, 8. ἔστ' ἂν ἡ φάλαγξ ἐναντία καταστῇ. 13, 6. ἣν μηδεὶς ἐναντίος φαίνηται. qui tamen locus referri potest ad nr. 5. Sic c. gen. A. 4, 3, 21. ἐναντίους σφῶν ἐκβαίνειν. it. c. dat. Π. 3, 3, 20. τὰ ἄχειρα ἐναντία τάττειν τοῖς πολεμίοις φεύγοντα. Cf. ἄχειρος. 7, 1, 17. οἱ Αἰγύπτιοι ἐχώρουν ἐναντίοι (Cod. Guelf. minus exquisite ἐναντίον) τοῖς Πέρσαις. Λ. 11, 8. ἵνα οἱ κράτιστοι ἐναντίοι τοῖς πολεμίοις ὦσιν. §. 10. ἐναντίους ἀντιπάλοις τοὺς λόχους στρέφουσι. E. 2, 4, 10. p. 110. ἔχοντες ὅπλα ἐναντίοι αὐτοῖς καθέσταμεν. 5, 4, 40. οἱ ἱππεῖς ἤλαυνον ἐναντίοι (margg. ἐναντίον) τοῖς ἱππεῦσι. 7, 5, 25. φυγούσης αὐτοῖς τῆς ἐναντίας φάλαγγος. ¶ 2) *obuius*. A. 7, 3, 23. ἴχνη ἐναντία, *se versus impressa*. Oppon. προηγούμενα. c. dat. Ιπp. 7, 15. ὅπως μὴ ἐναντίαι τοῖς βοηθοῦσιν ἔσονται, *ne incidant in* — Sed edd. vett. habent ἐναντία, quod pro aduerbio positum probatur Zeunio. ¶ 3) *contrarius*. c. dat. Aπ. 3. 9, 6. μανίαν ἐναντίον (up. τί) ἔφη εἶναι σοφίᾳ. K. 5, 34. ἵνα μὴ τῷ νόμῳ ἐναντίοι ὦσιν οἱ ἰδόντες (Welf. οἱ δρῶντες). Vterque Portus: *ne leges venationis violent, qui te vident sic venari*, h. e. *ne alios corrumpant suo exemplo*. ¶ 4) *aduersarius, infestus*. Hesych: ἐναντίοι ἀλλήλοισιν· ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους. In re publica,

A 7.

Ἀθ. 1, 16. τοὺς τοῦ δήμου σώζουσι, τοὺς ἐναντίους ἀπολλύουσι. E. 6. 4, 5. οἱ μὲν Φίλοι — οἱ δὲ ἐναντίοι, *inuidi, inimici.* c. dat. E. 2, 3, 17. p. 90. ἐάν τινα αἰσθανώμεθα ἐναντίον τῇ ὀλιγαρχίᾳ. Ita Welf. e margg. Sed textus habet ἐναντία, vt τινα fit pluralis. Bene. Contra §. 18. p. 96. ᾔδειν, ὅτι — ἐναντίοι τῇδε τῇ πολιτείᾳ ἔσοιντο. Margg. male ἐναντία. 6, 4, 6. Similiter de diis, A. 3, 2, 6. τοῖς πολεμίοις ἐναντίους εἶναι τοὺς θεοὺς ob periurium. De militibus, Ιπ. 9, 7. πεζὸν — εἰ συσταθείη ἐξ ἀνδρῶν τῶν ἐναντιωτάτων τοῖς πολεμίοις. ¶ 5) *hostis.* Π. 1, 4, 22. οἱ μὴ πρὸς τοὺς ἐναντίους ἄλκιμοι ὄντες. A. 7, 6, 18. ἐν πολεμίᾳ χώρᾳ, ἔνθα πολλοὶ ἱππεῖς ἐναντίοι ἦσαν. Αγ. 2, 22. vbi tamen potest *factio aduersaria* intelligi. Λ. 11, 10. τὸν λόχον — ἀντίπρωρον τοῖς ἐναντίοις στρέφουσι. E. 2, 3, 18. p. 98. πολλοὺς τοὺς ἐναντίους ποιοῦντες. Paulo ante: ἐχθροὺς πολλοὺς ποιεῖσθαι. 7, 3, 7. p. 476. παρέδωκε τοῖς ἐναντίοις τὸν λιμένα. Απ. 2, 7, 2. 3, 6, 8. bis. §. 9. Ιπρ. 9, 8. Hinc Π. 2, 1, 2. p. 89. ὁμόσε τοῖς ἐναντίοις ἰέναι — τοῖς πολεμίοις δὲ, pro πολεμ. in margg. est ἐναντίοις. c. dat. E. 7, 3, 7. p. 476. μετὰ τῶν ἐναντιωτάτων ὑμῖν Ἀθηναίων κατελθὼν — ἐναντία ἔθετο τῷ ἁρμοστῇ τὰ ὅπλα. ¶ 6) τὸ ἐναντίον, a) *contrarium, repugnans.* E. 2, 3, 13. δύο τὰ ἐναντιώτατα πράττοντας. Απ. 3, 2, 4. οὔτε κάλλιον τούτου ἄλλο — οὔτε αἴσχιον τοῦ ἐναντίου. 4, 4, 18. εἰ τἀναντία γιγνώσκεις. διδάσκε. 4, 5, 7. c. gen. Π. 1, 6, 19. p. 74. τἀναντία τούτων ἐδιδάσκετε. 3, 1, 8. 5, 5, 5. p. 327. τἀναντία τούτου ἐργάζεσθαι. 7, 1, 7. A. 1, 5. τούτου (edd. vett. τούτοις) τἀναντία ἔγνω. §. 7. τἀναντία καὶ τούτου (edd. vett. τούτῳ) ἐνόμισε. 3, 2. 11, 5. τὸ ἐναντιώτατον ὑπειλήφασι τοῦ ὄντος. E. 3, 4. 3. 4, 6, 13. 7. 5, 25. τοὐναντίον ἐγεγένητο οὗ ἐνόμισαν. Απ. 1, 6, 2. 2, 3. 15. 2, 6, 32. 3, 12, 7. Ιπ. 9, 7. Ιπρ. 8, 11. cf. n. 9. c. dat. plerumque perfonae, rarius rei. Π. 8, 8, 13. εἴ τις τἀναντία ἐμοὶ γιγνώσκει. Λ. 1, 2. ἐναντία γνοὺς ταῖς πλείσταις πόλεσι. §. 10. 2, 14. 6, 1. 7, 1. E. 2, 3, 17. p. 94. §. 18. p. 96. τἀναντία τούτοις γιγνώσκειν. Ιερ. 7, 8. Απ. 4, 4, 18. τἀναντία γιγνώσκειν οἷς εἴρηκας. cf. γιγνώσκειν nr. 11. 4, 5, 7. τοῖς σωφρονοῦσι τὰ ἐναντία ποιεῖν.

ποιεῖν. Sed vix huc pertinet Π. 5, 3, 22. εἴ τι που ἐναντίον αὐτῷ ὑπαντῴη. Datiuus enim potius a verbo pendet. c. ἤ, A. 5, 8, 10. τούτῳ τἀναντία ποιήσετε, ἢ τοὺς κύνας ποιοῦσι, *hunc aliter tractabitis, quam* — Vulgo sic explicant Aπ. 4, 5, 8. τὴν ἐγκράτειαν τῶν ἐναντίων ἢ τὴν ἀκρασίαν — αἰτίαν εἶναι, et vertunt: *temperantiam causam contrariorum quam intemperantiam*, h. e. *alia omnia efficere quam intemperantiam*. Sed Hindenb: *continentiam an incontinentiam causam esse contrariorum*. Raro ponitur in fine sententiae, A. 5, 6, 3. εἰ συμβουλεύοι μοι — πολλά μοι ἀγαθὰ γένοιτο· εἰ δὲ μὴ, τἀναντία. Aπ. 4, 2, 4. παρ' οὐδενὸς ἔμαθον — ἀλλὰ καὶ τἀναντία. διατετέλεκα γὰρ φεύγων τὸ μανθάνειν. Ita post τἀναντία supplendum esset ἐποίησα. Sed Ern. cum cod. Vindob. γὰρ et distinctionem deleri verbaque vno tenore legi iubet, quia haec forma sit legitima, quam etiam alibi librarii turbauerint. Ex hac emendatione τἀναντία est pro aduerbio, et pertinet ad lit. c. Saepe iungitur c. πᾶν, Π. 7, 2, 6. πάντα τἀναντία πράττων. Aπ. 2, 3, 5. ὁπότε — πᾶν τὸ ἐναντιώτατον εἴη. 3, 9, 14. Iπ. 9, 12. Sic c. gen. Iπ. 10, 1. πάντα τἀναντία ποιοῦσιν ἂν βούλονται. c. dat. E. 6, 4, 8. εἰς τὴν μάχην πάντα τἀναντία τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐγένετο. c. ἤ, Aγ. 6, 5. πάντα τἀναντία πρὸς τοὺς πολεμίους ἢ πρὸς τοὺς φίλους ἐπιτηδεύων. Aπ. 3, 12, 4. b) In republica: *factio aduersaria*. Aϑ. 1, 4. ἰσχυρὸν τὸ ἐναντίον σφίσιν αὐτοῖς καθιστᾶσιν οἱ δημοτικοί. Ergo sunt optimates. Sed §. 5. ἔστι τὸ βέλτιστον ἐναντίον τῇ δημοκρατίᾳ, vbi vertunt: *aduersarii sunt;* rectius vertatur: *contraria eorum est ratio*, ob sequentia. c) Pro aduerbio: *contra, e contrario*. Π. 5, 5, 9. p. 331. τὰ φρούρια — πρότερον εἰς τὴν Σύρων ἐπικράτειαν συγκατασπασθέντα, νῦν τἀναντία σοὶ προσκεχωρηκότα. Aπ. 2, 7, 8. 4, 2, 22. Cf. lit. a. it. c. gen. Π. 8, 4, 5. ἀλλὰ τοὐναντίον τούτου ἀχθοίμην ἄν. Aϑ. 2, 19. Aπ. 1, 2, 60. τἀναντία τούτων. 2, 6, 5. d) Pro praepositione: *aduersus*. c. dat. E. 3, 5, 8. p. 182. ξυνασπιοῦντες ἐναντία τοῖς Λακεδαιμονίοις. 7, 1, 17. e) Indicat praesentiam: *co-*

coram. Π. 5, 3, 9. ἐναντίον πολλῶν. Α. 7, 6, 17. οὐκ ἄν ποτε εἶπον τούτου ἐναντίον, *hoc praesente.* Vulgo male vertunt: *contra hunc.* Απ. 2, 5, 1. Ο. 3, 1. Hinc eleganter Κ. 12, 21. ὑπὸ τῆς ἀρετῆς οὐκ οἰόμενοι ἐπισκοπεῖσθαι, πολλὰ κακὰ — ἐναντίον ποιοῦσιν, *ea vidente.* Leuncl. *palam.* ¶ 7) εἰς τἀναντία, *in partem contrariam* f. *diuersam.* Ε. 2, 3, 17. p. 93. ἐς τἀναντία πλέοιεν. it. elliptice, Α. 4, 3, 24. τὰ ἐναντία στρέψαντες. Ε. 3, 4, 12. τἀναντία ἀποστρέψας ἀπορεύετο. Vbi Leuncl. temere inferit εἰς. Sic Απ. 3, 6, 16. μὴ τοῦ εὐδοξεῖν ἐπιθυμῶν εἰς τοὐναντίον ἔλθῃς, *in contraria curras.* Horat. 1, fat. 2, 24. ¶ 8) ἐκ τοῦ ἐναντίου, *ex aduerso.* Α. 1, 8, 17. ἐπεὶ οὐδεὶς αὐτῷ ἐμάχετο ἐκ τοῦ ἐναντίου (quia extra cornu hostis progressus erat), ἐπεκάμπτει ὡς εἰς κύκλωσιν. 4, 7, 8. οὐ γὰρ ἐκ τοῦ ἐναντίου ὁρῶμεν, εἰ μὴ ὀλίγους. Λ. 11, 8. Ε. 4, 2, 14. opponuntur ἐκ τοῦ ἐναντίου ξυμβάλλειν et παραθέοντας παίειν. 4, 5, 15. oppon. οἱ ἐκ τοῦ ἐναντίου (*hostes persequentes, et nunc conuersis aduersi*) et ἄλλοι ἐκ πλαγίου παραθέοντες. Sic οἱ ἐξ ἐναντίας, quod Ιπ. 11, 3. iunctim scribitur ἐξεναντίας, sunt *hostes,* et opponuntur τοῖς ἐκ πλαγίου. Π. 7, 1, 10. Ισο. 6, 8. οὐ γὰρ ἐξ ἐναντίας μόνον, ἀλλὰ καὶ πάντοθεν πολεμίους. cf. Weiss. ad Tit. 2, 8. Sed Π. 1, 4, 8. ἐκ τοῦ ἐναντίου κάπρον προςφερόμενον, est: *contra se.* ¶ 9) Π. 8, 7, 3. p. 550. multi fratres se inuicem amarunt, quidam τούτων καὶ ἐναντία ἀλλήλους ἔπραξαν. Pertinet ad n. 6. a. Sed margg. habent ἐν αἰτίᾳ ἀλλ. quod sensu videtur carere. cf. αἰτία n. 6. Permutatur etiam c. ὑπεναντίος. v. ibi. it. c. ἀντίος. v. ἀντ. nr. 3.

ἐναντιοῦσθαι, ¶ 1) *resistere bello* f. *proelio.* Π. 4, 2, 19. p. 223. τῶν διωκόντων — εἴτις ἐναντιοῦται. c. dat. Π. 4, 1, 8. p. 206. οἱ μὲν κατὰ πρόσωπον ἡμῖν ἐναντιοῦσθαι, οἱ δὲ ἐκ πλαγίου. Ε. 3, 1, 1. ¶ 2) *aduersari consilio.* in exercitu, Α. 7, 6, 5. μὴ καὶ ἡμῖν ἐναντιώσεται Xenophon περὶ τῆς ἀπαγωγῆς exercitus ad Lacedaemonios. (In Cod. Eton. περὶ deest.) In republica, Ε. 2, 3, 17. p. 91. εὑρήσετε οὐδένα μᾶλλον Θηραμένους ἐναντιούμενον, ὅταν τινὰ ἐκποδὼν βουλώμεθα ποιήσασθαι.

σθαι. 6, 4, 2. c. dat. E. 2, 3, 18. p. 94. ἐναντιοῦσθαι τοῖς πραττομένοις. Απ. 4, 4, 2. Socrates professes ἠναντιώθη τοιαύτῃ ὁρμῇ τοῦ δήμου. Similiter dicitur de diis: Απ. 2, 6, 8. οἱ θεοὶ μὴ ἐναντιῶνται per exta et auspicia. O. 2, 18. εἴ σοι ὁ θεὸς μὴ ἐναντιοῖτο. Απολ. 8. οἱ θεοὶ τότε μου ἐναντιοῦντο τῇ τοῦ λόγου ἐπισκέψει. De Socratis daemonio: Απ. 4, 8, 5. ἠναντιώθη τὸ δαιμόνιον. Απολ. 4. ἐναντιοῦταί μοι τὸ δαιμόνιον. De legibus: Λ. 2, 15. οἱ νόμοι οὐκ ἐναντιοῦνται ταῖς — ἐπιθυμίαις, np. vetando, coercendo, poenis, etc. ¶ 3) *non parere.* O. 21, 4. ἐναντιοῦσθαι τῷ ἄρχοντι. ¶ 4) *partes alicuius non sequi.* E. 1, 6, 8. οἱ αἰτιαζόμενοι Milesii ἐναντιοῦσθαι Lacedaemoniis. 2, 3, 3. τοὺς ἐναντιουμένους αὐτῷ τῶν Θετταλῶν — ἐνίκησε μάχῃ.

*ἐναποδημεῖν, *aliquo in loco peregrinum viuere.* E. 3, 1, 3. vid. ἀποδημεῖν.

*ἐναπόλλυσθαι, *alicubi perire.* E. 3, 1, 3. νομίζοντες κέρδος τῷ δήμῳ, εἰ — ἐναπόλοιντο, *si ibi perirent.*

ἐνάπτειν, *alligare.* K. 6, 8. εἰς τὸν περίδρομον ἐναπτέτω λίθον. cf. ἀνάπτειν, quocum in notione *incendendi* saepe permutatur.

ἐναργῶς, vid. ἐνεργῶς.

ἐναρίθμιος, *qui aliquo numero est.* Απ. 1, 2, 58. ex Homer. Il. β, 202. οὔτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ. Cf. Thm. Mag.

ἐναύειν, *incendere.* Απ. 2, 2, 12. ἵνα σοι πῦρ ἐναύῃ, ὅταν — δέῃ.

ἐναυλίζεσθαι, *immorari.* Hesych. interpretatur verbo ἐνδιατρίβειν. A. 7, 7, 4. οὐδ' ἐναυλισθῆναι in hac regione ἐπιτρέπεις. Cod. Eton. habet καταυλισθῆναι, Cod. Par. καταλισθῆναι.

*ἐναυξάνειν, *augere.* K. 12, 9. οἱ πόνοι — ἐπιθυμίαν ἀρετῆς ἐνηύξησαν, *in iis.*

ἐνδεέστερον (aduerb.), *minus.* Π. 8, 1, 1. ἐνδεέστερον ἢ ὡς ἐχρῆν δηλῶσαι, i. e. non satis.

ἐνδεεστέρως, *parcius.* Λ. 2, 5. ἐνδεεστέρως διάγειν, *famem tolerare,* vel *inopia cibi laborare.* Oppon. πλησμονή.

ἐνδεής, ¶ 1) *indigens, non habens.* Λ. 5, 3. μήτε ὑπερπληροῦσθαι, μήτε ἐνδεεῖς γίγνεσθαι, ciborum. Ιερ. 5, 5. ἐνδεεστέροις οὖσι, frumenti omninoque diuitiarum. K. 7, 11. canes ὅταν μὴ ἐνδεεῖς ὦσι, *quando non esuriunt.* c. gen. Π. 7, 5, 26. p. 458. οἱ ἐνδε-

δεέστεροι τοῦ βίου, *quibus minus suppetit victus.* Αθ. 2, 14. ἑνὸς ἐνδεεῖς εἰσι, np. quod non in insula habitant. Απ. 2, 2, 10. ὅπως τῶν ἐπιτηδείων μηδενὸς ἐνδεὴς ἔσῃ. 3, 12, 2. ἐνδεεῖς τῶν ἀναγκαίων. Σ. 1, 13. γέλωτος ἐνδεέστεροι dicuntur, qui nimis seria cogitant. c. acc. Απ. 3, 6, 13. μὴ τοῦτο (i. e. κατὰ τοῦτο) λάθῃ σε ἡ πόλις ἐνδεὴς γενομένη. Steph. et Leuncl. malebant τούτου. ¶ 2) *vilis, inferior aliis.* Π. 2, 2, 1. p. 100. ἐνδεέστεροί τι ἡμῶν — ὅτι οὐ πεπαίδευνται. Απ. 3, 1, 11. ἐνδεᾶ (Attice pro ἐνδεῆ) σε ἀποπέμψασθαι, *ignorantem, non edoctum.* genere, E. 4, 1, 3. ποίου γένους ἐστίν; Περσῶν οὐδενὸς ἐνδεέστερος. 7, 1, 12. οὐδενὸς τῷ γένει ἐνδεής, *nemini secundus.* ¶ 3) *paruus.* De numero, Π. 3, 3, 17. τὸ πλῆθος ἡμῶν πολὺ ἐνδεέστερον τοῦ ἑαυτῶν. ¶ 4) τὸ ἐνδεὲς, *vitium.* Π. 8, 1, 14. ἡ στολὴ — συγκρύπτειν ἐδόκει, εἴ τις τι ἐν τῷ σώματι ἐνδεὲς ἔχοι.

ἔνδεια, ¶ 1) *inopia, egestas.* Hesych: ἔνδεια· πενία, πτωχεία. Videtur etiam, quanquam cum μειώσει quadam, vt synonymum permutari cum πενία. v. O. 8, 2. et πενία. A. 7, 8, 3. ἵππον — δι' ἔνδειαν πεπρακέναι. Ιερ. 4, 10. δι' ἔνδειαν κακόν τι — μηχανώμενοι. Απ. 2, 7, 1. τὰς ἀπορίας τὰς μὲν δι' ἄγνοιαν — τὰς δὲ δι' ἔνδειαν. 2, 10, 2. 4, 2, 38. δι' ἔνδειαν ἀναγκάζονται ἀδικεῖν. Hic tamen potest esse: *quia multa desiderant.* Nam Σ. 4, 36. δι' ἔνδειαν κλέπτειν dicuntur tyranni, οἳ πεινῶσι χρημάτων. O. 20, 21. ἀντὶ τῆς περιουσίας ἔνδειαν. Plene Αθ. 1, 5. δι' ἔνδειαν χρημάτων. ¶ 3) Speciatim *rerum ad vitam necessariarum defectus.* A. 1, 10, 11. σιτίον ἢ ποτὸν — εἴ ποτε λάβοι τὸ στρατόπεδον ἔνδεια. 6, 4, 16. Plene E. 2, 2, 1. τῶν ἐπιτηδείων ἔνδειαν ἔσεσθαι in vrbe obsessa. Απ. 2, 7, 3. ¶ 3) *deterior cuiuscunque rei conditio.* Π. 6, 3, 10. ἐπισκέψασθε τὰ ὅπλα. πολλάκις γὰρ μικροῦ ἐνδεία καὶ ἀνὴρ καὶ ἵππος καὶ ἅρμα ἀχρεῖον γίνεται. ¶ 4) Plur. *necessitates.* Π. 8, 2, 11. p. 488. ἃ — περιττὰ — τούτοις ταῖς ἐνδείαις τῶν φίλων ἐξαρκοῦμαι.

ἐνδείκνυσθαι, ¶ 1) *demonstrare oratione.* c. particip. pro inf. Π. 1, 6, 10. ὅταν περ ἐνδείκνυσθαι δύνῃ ἱκανὸς ὤν. ¶ 2) *declarare re* s. *documentis.* Π. 8, 2, 2. διεδίδου οἷς βούλοιτο

μνήμην ἐνδείκνυσθαι ἢ Φιλοφροσύνην. 8, 3, 10. ἀνὰ κράτος ἐλαύνοντες — ἐνδεικνύμενοι ὅτι σφόδρα πείθοιντο. A. 6, 1, 18. εὔνοιαν ἐνδεικνύμενος.

ἐνδεῖν, ¶ 1) *carere*. c. gen. Απ. 2, 3, 5. ὁπότε παντὸς ἐνδέοι, *cum totum ei deest*, vel potius *cum nihil horum in eo est*, *cum caret omnibus*, np. ad amicitiam necessariis. ¶ 2) *opus esse*. c. gen. et dat. Π. 6, 3, 10. χρὴ ἀριστῆσαι, ὅπως ὅ τι ἂν πράττειν καιρὸς ᾖ μὴ τούτου ἡμῖν ἐνδέῃ. Leuncl. *in hoc ne deficiamus*. Rectius Hutch. *vt nil nobis desit quo minus id conficiamus*. A. 7, 1, 25. κελεύει διαμετρεῖσθαι. ἐπεὶ δὲ πολλῶν ἐνέδει αὐτῷ, *da ihm noch viel fehlte*. Male 2 codd. habent ἔδει. Sic quoque Π. 4, 3, 3. p. 229. τί ἡμῖν ὑπάρξει, καὶ τίνος ἐνδεῖ. potest ἡμῖν ad vtrumque verbum referri. Participium: A. 6, 1, 21. Ξενοφῶν ἑώρα πλείονος ἐνδέον, *pluribus opus esse*, np. ad rem militibus persuadendam.

ἐνδεῖσθαι, ¶ 1) *carere*, *non habere*. c. gen. Π. 2, 2, 15. p. 113. οἶκος — ἐνδεόμενος οἰκετῶν. 4, 5, 14. p. 250. εἰς ἐνδεόμενα του κατεσκήνωσε, *tabernaculum habet*, *vbi quaedam desunt*. Olim legebatur που, probante Hutch. Sed του est e coniectura Steph. quam probat Zeun. e Cod. Guelf. et Philelph. 6, 2, 11. p. 370. στρωμάτων ἐνδεηθέντες. Σ. 4, 35. ὁ μὲν τἀρκοῦντα ἔχει καὶ περισσεύοντα — ὁ δὲ τοῦ παντὸς ἐνδεῖται. it. c. ὥστε, Ιπρ. 7, 7. τοῦ παντὸς ἐνδεήσεται, ὥστε ἐκ τοῦ φανεροῦ διακινδυνεύειν. Camerar. *omnia deerunt ad proelium aperto Marte committendum*. ¶ 2) *indigere*. Π. 8, 4, 16. ἣν τις τινὸς ἐνδεῖσθαι νομίζῃ — λάβῃ. A. 7, 3, 2. ἐνδεομένους τῶν ἐπιτηδείων. Sic Πο. 4, 5. ἐνδεῖσθαι ἐργατῶν, *non sat multos habere*. ¶ 3) In var. lect. c. acc. Π. 6, 4, 5. p. 393. εἴ τινος ἐνδεῖσθαι δοκεῖτε. Ed. Florent. τι. Sic 6, 3, 1. εἴ τις τὶ ἐνδεόμενος γνοίη. emendant τινος.

ἕνδεκα, *vndecim*. a) E. 3, 2, 8. πόλεις ἕνδεκα ἢ δώδεκα. b) οἱ ἕνδεκα, *vndecimuiri rerum capitalium*, h. e. magistratus minores, ad quos ducebantur fures aliique malefici, et qui his in carcere praeerant. v. Poll. 8, 102. 121. Etymol. M. Eustath. ad Odyss. θ, p. 1595. 40. Schol.

Schol. Ariſtoph. Veſpp. 1103. cf. Sigon. de rep. Athen. 3, 4. et Bergler. ad Alciphr. 3, 22. qui praeter alios laudat Plat. apol. 27. vbi v. Fiſcher. E. 1, 7, 6. θανάτῳ ζημιῶσαι, καὶ τοῖς ἕνδεκα παραδοῦναι. 2, 4, 28. Maxime notabilis locus eſt E. 2, 3, 22. vbi cum Theramenes morti adiudicandus eſſet, ἐκάλεσε ὁ κήρυξ τοὺς ἕνδεκα ἐπὶ τὸν Θηραμένην. ἐκεῖνοι δὲ εἰσελθόντες σὺν τοῖς ὑπηρέταις (a quibus οἱ ἕνδ. etiam 2, 4, 5. distinguuntur) — παραδίδομεν ὑμῖν, ἔφη ὁ Κριτίας, Θηραμένην κατακεκριμένον — ὑμεῖς δὲ λαβόντες καὶ ἀπαγαγόντες οἱ ἕνδεκα, οὗ δεῖ, τὰ ἐκ τούτων πράσσετε.

ἐνδέκατος, *vndecimus.* A. 1, 7, 14. τῇ ἐνδεκάτῃ ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας.

ἐνδελεχῶς, *indeſinenter.* Heſych. explicat verbis ἀδιαλείπτως, συνεχῶς, ἐπιμόνως. K. 7, 2. μὴ ἐξάγειν ἐνδελεχῶς, ἀλλὰ διαλείπειν.

ἐνδέχεται, *fieri poteſt, probabile eſt.* Απ. 1, 2, 23. πῶς οὐκ ἐνδέχεται σωφρονήσαντα πρόσθεν, αὖθις μὴ σωφρονεῖν; 4, 7, 9. μανθάνοντας ὅσα ἐνδέχοιτο. Poſſis vertere *quae ſalubria eſſent.* Sequitur enim συμφέροι. Sic fere Fr. Portus. Hinc 3, 9, 4. ἐκ τῶν ἐνδεχομένων, *ex iis quae fieri poſſunt,* vel *ex iis quae eligenda ſe offerunt, ex quibus eligere aliquid licet.* ¶ 2) *licet.* Ιερ. 4, 9. τοῖς ἰδιώταις ἔξεστι — τοῖς δὲ τυράννοις οὐκ ἐνδέχεται. Etymol. M. ἐνδέχεται· ἔνεστι.

ἐνδεῶς, in vniuerſum eſt i. q. οὐχ ἱκανῶς. v. Fiſcher. ad Plat. Phaed. 35, 6. Itaque ¶ 1) *tenuiter.* Απ. 3, 6, 5. εἴ τινες αὐτῶν (προσόδων) ἐνδεῶς ἔχουσιν, *tenues ſunt,* ἐκπληρώσῃς. ¶ 2) *parce, paucis ſumtibus.* O. 2, 6. ὅπου δ' ἂν ἐνδεῶς δέξῃς τι ποιεῖν, in liturgiis. ¶ 3) *non recte.* Ιερ. 9, 2. τὸν ἐνδεῶς τι ποιοῦντα λοιδορεῖν. §. 4.

ἔνδηλος, *manifeſtus.* Heſych: ἔνδηλος· φανερός. c. particip. A. 2, 4, 1. ἔνδηλοι ἦσαν προσέχοντες τὸν νοῦν. 2, 6, 12. c. ὅτι, Π. 1, 4, 1. ἔνδηλος ὢν ὅτι ἠσπάζετο, *manifeſte amore complectebatur.* Sic neutrum A. 2, 6, 9. σφόδρα ἔνδηλον τοῦτο εἶχεν, *manifeſte prae ſe ferebat,* ὅτι οὐδὲν θέλοι κτᾶσθαι. et c. ὡς, Αγ. 1, 36. μάλα ἔνδηλον ποιῶν ὡς οὐ -- δέξαιτο. Steph. de hoc vocabulo eleganti Heſychium tantum laudat. Sed multos locos habet Abreſch.

brefch. dilucc. Thuc. 2, 64.

ἔνδημος, *ciuis, inquilinus.* A. 7, 1, 17. προσόδου οὔσης — ἀπὸ τῶν ἐνδήμων, καὶ ἐκ τῆς ὑπερορίας. Duo codd. ἀπὸ τῶν ἐν δήμῳ.

ἐνδιαιτᾶσθαι, *inhabitare.* Απ. 3, 8, 8. οἰκίᾳ ἡδίστῃ ἐνδιαιτᾶσθαι.

ἐνδιατρίβειν, *diutius immorari.* Π. 5, 1, 8. ἐν τοῖς καλοῖς ἐᾶν τὴν ὄψιν ἐνδιατρίβειν, *diutius intentos oculos habere.*

ἐνδιδόναι, ¶ 1) *in manus tradere.* v. Gesner. ad Lucian. T. III. p. 14. Π. 1, 3, 7. οἱ οἰνοχόοι — τοῖς τρισὶ δακτύλοις τὴν φιάλην προσφέρουσιν, ὡς ἂν ἐνδοῖεν τὸ ἔκπωμα εὐληπτότατον τῷ μέλλοντι πίνειν. §. 8. ἐνδοῦναι τὴν φιάλην τῷ πάππῳ — ἐπειδὰν ἐνδιδῶσι τὴν φιάλην. ¶ 2) *dedere.* Timaeus lex Plat: ἐνδοῦναι· παραδοῦναι, ἢ καὶ εἶξαι. v. ibi Ruhnken. Αγ. 2, 18. ὡς ἐνδιδομένης τῆς πόλεως, *quasi vrbs deditionem spectaret.* (E. 4, 5, 3. eſt προδιδομένης, quod Leuncl. h. l. reſtituere volebat, vetantibus Bach. et Hutch.) 7, 6. Κορινθίων λεγόντων — ὅτι ἐνδιδοῖτο αὐτοῖς ἡ πόλις, *ciuitatem ſe iis dedere velle.* E. 7, 4, 14. ἔλαβον Μαργανέας, ἐνδόντων τινῶν. vbi Aem. Portus dicit, rem turpem velari verbo honeſto, cum proprie dicendum fuerit προδόντων.

ἐνδίφριος, *in ſella ſedens.* Quod ap. Thracas honorati tantum viri videntur feciſſe. A. 7, 2, 18. ἐκαθεζόμην ἐνδίφριος αὐτῷ ἱκέτης. vbi αὐτῷ pertinet ad ἱκέτ. All. habent ἐν δίφροις. §. 20. αὐτοὺς ποιήσομαι ἀδελφοὺς καὶ ἐνδιφρίους καὶ κοινωνοὺς ἁπάντων. Morus in indice non male dubitat, an non ἐνδίφριος ſit *aſſidens alicui, prope aliquem ſedens.* Poſſit fortaſſis explicari de eo, *qui in eadem cum aliquo ſella ſedet.* v. δίφρος nr. 2. Zeun. ſimpliciter interpretatur *conuiua.* cf. Abreſch. auctar. dilucc. Thuc. p. 299. qui dicit, multa ſubſtantiua in compoſitione fieri adiectiua, vt ἐμπόλεμος — ἔνδιφρος et ἐνδίφριος ap. Xenophontem. Sed ἔνδιφρος in Xen. non extat.

ἔνδοθεν, ¶ 1) *e loco interiori;* vt ex aedibus, Π. 1, 4, 13. ἔνδοθεν — κινεῖσθαι, *domo abire rus venatum.* e gynaeceo, O. 9, 5. ἵνα μὴ ἐκφέρηται ἔνδοθεν. e turri, A. 7, 8, 8. ἐπάταξεν ἔνδοθέν τις ὀβελίσκῳ τὸν μηρόν. Sic E. 3, 1, 15. οἱ ἔνδ. ἐπεξελθόντες, et

et 7, 2, 12. 7, 5, 13. οἱ ἔνδοθεν, *ex vrbe contra hostes egressi.* ¶ 2) *intus.* K. 4, 1. ἰσχία — ἐνδ. προσεσταλμένα. 5, 30. μηρούς — ἔξωθεν μὲν ἐπιτεταμένους, ἔνδοθεν δὲ οὐκ ὀγκώδεις. 10, 7. Hinc E. 6, 2, 9. οἱ ἔνδοθεν, *qui in vrbe erant.* 7, 2, 8. *qui erant in arce.* Π. 5, 2, 2. *qui in castello erant.* Verba sunt: τοὺς ἔνδοθεν πάντας ἐξῆγε.

ἔνδον. Ammonius p. 50. ἔνδον, τὸ ἐν τόπῳ σημαίνει· ἔσω δὲ, τὸ εἰς τόπον. Cf. Eustath. ad Odyss. σ, p. 1839. extr. ¶ 1) *domi.* Π. 1, 6, 8. πλέον ἔνδον ἔχειν χρυσίον. 3, 3, 2. οὐδεὶς ἔμεινεν ἔνδον. 8, 2, 11. p. 488. ἔνδον ἔχοντες αὐτὰ, np. diuitias reconditas, A. 7, 1, 13. οἴκαδε· ὅσοι δὲ ἔνδον ἐτύγχανον ὄντες. Απ. 1, 6, 6. O. 7, 2. 3. 30. bis. 35. ἔνδον μένειν — ἔνδον ἐργαστέον. 11, 14. Hinc ὁ ἔνδον, *domesticus, qui est in aedibus:* Π. 7, 5, 12. ὅπου ληφθήσοιτο ὅπλα ἐν οἰκίᾳ — πάντες οἱ ἔνδον ἀποθανοῦνται. 8, 4, 1. ἡ πᾶσα ἔνδον δίαιτα. Αγ. 8, 7. τὴν ἔνδον κατασκευήν. O. 7, 22. τὰ ἔνδον et τὰ ἔνδον ἔργα. §. 39. ¶ 2) *in cubiculo.* Σ. 9, 2. Hinc Απ. 3, 11, 18. eleganter Socrates ad Theodotam: ὑποδέξομαί σε, ἐὰν μή τις φιλωτέρα σου ἔνδον ᾖ. Proprie enim formula meretricum, amatores excludentium, erat: ἔνδον ἕτερος. v. Ruhnken. ¶ 3) *in turri vel arce.* Π. 5, 2, 2. ὅτι τοσαῦτα εἴη ἔνδον ἀγαθά. §. 6. ἔνδον δειπνεῖν. Opp. ἐν τῷ στρατοπέδῳ. A. 7, 2, 13. ἐπειδὴ ἔνδον ἦσαν, ingressi ad Seuthen. Et c. artic. Π. 5, 2, 2. τὰ ἔνδον ἰδόντες. Ibid. μὴ ἐπιλείπειν τοὺς ἔνδον ὄντας. ¶ 4) *in vico.* A. 4, 5, 18. θέων ἐπὶ τὴν κώμην — καταλαμβάνει πάντας ἔνδον τοὺς κωμήτας. ¶ 5) *in vrbe.* A. 7, 1, 11. ἄλλοι δὲ, οἳ ἐτύγχανον ἔνδον ὄντες. §. 23. Hinc οἱ ἔνδον E. 7, 3, 1. opponuntur exulibus, et 4, 4, 8. Praxitas volebat in hostium vrbem mittere ἄνδρα, σκεψόμενον τὰ ἔνδον. ¶ 6) *in theatro vel scena,* s. *intra theatri scenam.* E. 6, 4, 16. τοῦ ἀνδρικοῦ χοροῦ ἔνδον ὄντος. ¶ 7) *in mediis hostibus.* Π. 7, 1, 11. διὰ τῶν πολεμίων ἐλαύνειν· πολὺ γὰρ ἐν ἀσφαλεστέρῳ ἔσεσθε ἔξω γενόμενοι, ἢ ἔνδον ἀπολαμβανόμενοι. ¶ 8) De fauis apum: *in alueari.* O. 7, 34. ἐπὶ τοῖς ἔνδον ἐξυφαινομένοις. Sic de nido vesparum, E. 4, 2, 6.

ἔνδοξος, *clarus, nobilis.* Minus bene hoc sensu dici

dici quam ἐπίδοξος, auctor est Thomas. Cf. Ammon. p. 53. qui ἔνδοξος interpretatur per ἐπίσημος. Αγ. 1, 19. χρήματα — ἁλίσκοιεν, ὅπως ἅμα μὲν χρηματίζοιντο, ἅμα δὲ ἐνδοξότεροι γίγνοιντο. Hic intelligendum est de auctoritate: *ne contemnerentur.* Απ. 1, 2, 56. τῶν ἐνδοξοτάτων ποιητῶν. cf. πόλις. c. εἰς, *quod attinet*, Απ. 3, 5, 1. ἀμείνω καὶ ἐνδοξοτέραν τὴν πόλιν εἰς τὰ πολεμικὰ ἔσεσθαι. c. πρὸς, Ο. 6, 10. ἐνδοξοτάτη πρὸς τῶν πόλεων αὕτη, np. γεωργία, *in maxima existimatione apud ciuitates.* In var. lect. confunditur c. εὔδοξος. v. ibi.

ἐνδύειν, *induere* alterum. Π. 1, 3, 3. Astyages Cyro στολὴν καλὴν ἐνέδυσε. 6, 4, 1. ἐνέδυε τὰ ὅπλα marito suo.

ἐνδύεσθαι, ¶ 1) *sibi induere.* Phauorin: ἐνδύεσθαι — ὅταν σημαίνῃ τὸ περιβάλλεσθαι, ὁμοίως δοτικῇ καὶ αἰτιατικῇ (συντάσσεται.) Π. 6, 4, 1. τὸν θώρακα ἐνδύεσθαι. 8, 1, 14. στολὴν — τοὺς κοινῶνας ἔπεισεν ἐνδύεσθαι. Ε. 7, 2, 21. 7, 5, 22. ¶ 2) *penetrare, vim habere.* c. dat. Phauorin: ἐνδύεσθαι, ὅταν σημαίνῃ τὸ ἐμβαίνειν ἤτοι τὸ εἰσδύεσθαι, δοτικῇ συντάσσεται. Π. 2, 1, 5. virorum potentium λόγοι — καὶ μάλιστα ἐνδύονται ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀκουόντων.

ἐνδῦναι, ¶ 1) *sibi induere.* Π. 1, 3, 14. τὸν μὲν ἑαυτοῦ (χιτῶνα) ἐκεῖνον ἠμφίεσε, τὸν δὲ ἐκείνου αὐτὸς ἐνέδυ. 1, 4, 18. ὅπλα ἐνδύς. 2, 4, 5. πορφυρίδα ἐνδύς. 8, 3, 1. Πέρσαι Μηδικὴν στολὴν ἐνέδυσαν. Α. 1, 8, 2. τὸν θώρακα ἐνέδυ. Cod. Eton. ἐνέδυτο. Per glossema. 5, 4, 6. χιτωνίσκους ἐνδεδύκεσαν ὑπὲρ γονάτων. ¶ 2) c. εἰς, *suscipere, incumbere in.* Π. 8, 1, 4. ἐνέδυ — εἰς ταύτην τὴν ἐπιμέλειαν. ¶ 3) Actiue: *impedire, implicare,* vt Lat. *induere.* Π. 1, 6, 19. p. 81. ἵνα — lepus αὐτὸς ἑαυτὸν ἐμπίπτων ἐνέδυ (pro ἐνδύσαι) in rete. Margg. συνέδει.

*ἐνδυναστεύειν, *auctoritate et opibus suis perficere.* Ε. 7, 1, 30. ἐνδυναστεύει — ὥστε μὴ φυγαδεῦσαι τοὺς κρατίστους.

ἐνεγκεῖν, vid. φέρειν.

ἐνέδρα, ¶ 1) *insidiae.* Π. 1, 4, 23. μὴ ἐνέδρα τις μείζων ὑπείη. 8, 5, 7. εἴτις ἐπιθεῖτο castris — ὥσπερ ἂν εἰς ἐνέδραν εἰς τὸ στρατόπεδον (vbi semper parati sunt milites) — ἐμπίπτειν. cf. ἐμπίπτειν n. 1. Potest autem totus locus etiam ad

ad nr. 2. vel 3. referri. A. 5, 3, 1. ἐφοβοῦντο ὡς ἐνέδραν οὖσαν. Ay. 11, 5. τοὺς κρυψινόδυς ὥσπερ ἐνέδρας ἐφυλάττετο. Ιερ. 6, 3. μέθην καὶ ὕπνον ὁμοίως ἐνέδρᾳ φυλάττομαι. Sic c. ποιεῖν, *in insidiis ponere*. E. 6, 5, 31. ἐνέδραν ποιήσαντες ὁπλιτῶν. Sed c. ποιεῖσθαι, *insidias struere*, A. 4, 7, 16. ἐζώγρησαν ἐνέδραν ποιησάμενοι. E. 4, 8, 35. cf. ποιεῖσθαι nr. 24. it. c. κατασκευάζειν, Ιπρ. 4, 10. τοῖς πολεμίοις ἐνέδραι κατασκευάζονται. §. 12. est: τοὺς πολεμίους εἰς ἐνέδρας ὑπάγειν. ¶ 2) *locus insidiarum*. Π. 5, 4, 2. ἀνίστανται ἐκ τῆς ἐνέδρας. E. 5, 1, 12. παρήλλαξαν οἱ πρῶτοι τὴν ἐνέδραν. ¶ 3) *milites in insidiis positi*. E. 4, 8, 37. ἐξανίστησι τὴν ἐνέδραν. §. 38. ὡς εἶδον τὴν ἐνέδραν.

ἐνεδρεύειν, *insidiari*. ¶ 1) hostibus, Π. 6, 3, 11. p. 385. ταῦτα πάντα (σκευοφόρα et vltimo loco collocati) καὶ πλήθους δόξαν παρέξει, καὶ ἐνεδρεύειν ἡμῖν ἐξουσία ἔσται — ἢν κυκλοῦσθαι βούλωνται. Sic 5, 4, 1. 2. A. 1, 6, 2. 4, 1, 16. 4, 6, 13. E. 5, 1, 10. ἐν κοίλῳ χωρίῳ ἐνήδρευσεν. §. 24. ἐνήδρευσεν classe ὡς ἤδη ἐδύνατο ἀφανέστατα. ¶ 2) auibus, Π. 1, 6, 19. p. 80. αὐτὸς ἐνήδρευες. et passiu. Aπ. 2, 1, 4. τὰ δὲ ποτῷ ἐνεδρεύεται. ¶ 3) leporibus, Π. 1, 6, 19. p. 81. ¶ 4) moechis, Aπ. 2, 1, 5. κίνδυνος τῷ μοιχεύοντι — ἐνεδρευθῆναι. ¶ 5) aliis, vel opibus, Λ. 2. 8. τὸν μέλλοντα κλωπεύειν δεῖ — ἐνεδρεύειν.

ἐνεδρεύεσθαι, ¶ 1) *insidiari iubere, locare insidias*. E. 4, 4. 15. ἐνεδρευσάμενος — ἀπέκτεινε. ¶ 2) Passiue: *insidiis peti*. E. 7, 2. 18. ὅτι ἐνεδρεύσοιντο (pro ἐνεδρευθήσοιντο) ὑπὸ τῶν πολεμίων.

ἐνεῖναι, ¶ 1) *inesse*. v. Thom. Mag. Ponitur autem saepissime sine nomine. a) in regione, A. 1, 5, 1. εἴτι καὶ ἄλλο ἐνῆν ὕλης. §. 2. δένδρον οὐδὲν ἐνῆν — ἐνῆσαν δὲ καὶ ὠτίδες. 2, 4, 11. κῶμαι ἔνεισι καὶ πόλεις — τῶν ἐργασομένων ἐνόντων. § 15. ἐνῆν σῖτος πολὺς, καὶ πρόβατα, καὶ ἄλλα χρήματα. b) in oppidis, E. 3, 1, 12 οἱ ἐνόντες φρουροί. Sic saepe τὰ ἐνόντα, *opes vrbis*, Ay. 2, 19. E. 2, 3, 6. 4, 5, 5. cf. 1, 3, 12. τὸν ἐνόντα σῖτον (Byzantii) τοῖς στρατιώταις διδόναι. v. Raphel. ad Luc. 11, 41. c) in aedibus, A. 4, 5, 19. ἐν ταῖς οἰκίαις — ἐνῆσαν δὲ καὶ αἱ κριθαί. d) in naui, E. 1, 6, 26. τοῖς ἐνοῦσι, *vectoribus*. e) in terra,

terra, K. 8, 1. εἰ ἐνέσται μελάγχειμα. f) in corpore, Απ. 1, 4. 17. ὁ σὸς νοῦς ἐνὼν τὸ σὸν σῶμα μεταχειρίζεται. Hic Reisk. malebat ὁ σοὶ νοῦς, et Ern. iudicabat, fort. perperam adscriptum esse ἐνών. Sed Hindenb. defendit locum ob 1, 2, 54. τὸ σίαλον — ὠφελεῖ οὐδὲν αὐτοὺς ἐνόν, np. τῷ στόματι. Sic Ιπ. 4, 2. ἵππου ἐνόντος, equo defatigato. Sed c. ἐν, K. 5, 18. τὸ φανὸν τὸ ἐν αὐτοῖς (leporibus) ἐνόν. g) in animo, c. dat. Ιερ. 6, 6. φόβος ἐνὼν ταῖς ψυχαῖς. Απ. 1, 2, 28. τῆς οὐκ ἐνούσης αὐτῷ κακίας. ¶ 2) *scriptum inesse*. v. ἐπιστολή. ¶ 3) *adesse*. Π. 2, 1, 12. οὐκ ἐνῆν πρόφασις, h. e. *praetexere non poterat*. ¶ 4) *apparere, cerni*. O. 17, 7. ἐν τῷ ῥίπτειν τὸ σπέρμα ποικίλη τέχνη ἔνεστι. ¶ 5) *iunctum esse*. Π. 2, 2, 15. p. 112. ἅρμα — βραδέων ἵππων ἐνόντων. c. ἐν, K. 12, 19. οἱ δὲ πόνοι οἱ ἐν αὐτῇ (virtute) ἐνόντες φανεροί. ¶ 6) *in potestate situm esse*. Απ. 2, 6, 31. οὐκ ἔνεστιν ἐν τῇ ἐμῇ ἐπιστήμῃ (*perficere non possum per meam scientiam*) τὸ τὰς χεῖρας προσφέρειν. Sic pro ἔξεστιν. Hesych: ἔνεστι· ἔξεστι. it. ἐνῆν· χρῆν, ἢ δυνατὸν ἦν. Cf. Thom. Mag. et supra nr. 3. Απ. 4, 6, 9. ἔνεστιν ὀνομάζειν καλὸν ἢ σῶμα ἢ σκεῦος. vbi tamen all. εἰ ἐστὶν, ὀνομάζεις — ¶ 7) *afferre*. Σ. 8, 15. ἐν τῇ τῆς μορφῆς χρήσει ἔνεστί τις καὶ κόρος. Sed referri etiam potest ad n. 5. ¶ 8) i. q. εἶναι, c. dat. E. 3, 2, 9. πολὺς σῖτος ἐνῆν αὐτοῖς, obsessis. ¶ 9) ἔνι (poet. Port.) pro ἔνεστι. Hesych: ἔνι· ἔνεστι. c. dat. K. 13, 2. τοῖς νέοις — ἡδοναὶ —, ἀρετὴ δ' οὐκ ἔνι. c. ἐν, A. 5, 3, 12. ἔνι δ' ἐν τῷ ἱερῷ τόπῳ ἄλση. Αθ. 1, 5. ἐν τοῖς βελτίστοις ἔνι ἀκολασία ἐλιγίστη. §. 16. Ιπρ. 1, 24. ¶ 10) ἔνι c. ὡς et superl. Απ. 3, 8, 4. ἔστι δὲ ἀσπὶς — ὡς ἔνι (*quam potest*) ἀνομοιοτάτη τῷ ἀκοντίῳ. Antea erat ὡς οἷόν τε ἀνομ. 4, 5, 9. ὡς ἔνι ἥδιστα.

ἕνεκα, ἕνεκεν, εἵνεκα, ¶ 1) *caussa, propter*. Postponitur vel verbis, Π. 1, 2, 1. τοῦ ἐπαινεῖσθαι ἕνεκα, *vt laudaretur*. it. §. 11. vel nominibus, Π. 1, 2, 7. ἐγκλήματος, οὗ ἕνεκα — 1, 5, 7. p. 52. ὧν δ' ἕνεκα — εἰς τόδε τὸ τέλος κατέστην. A. 12, 4. τοῦ αὐτοῦ ἕνεκά ἐστιν, οὗπερ καὶ — E. 2, 1, 9. εἶναι χρήματα, ὥστε τούτου ἕνεκεν πολλοὺς πληροῦν. Απ. 2, 4, 7. δένδρα θεραπεύειν τοῦ καρποῦ ἕνεκεν.

κεν. E. 1, 3, 12. οὐκ ἀργυρίου ἕνεκα, *non pecunia corruptum*. Contra 1, 6, 6. κολακεύουσιν ἕνεκα ἀργυρίου, *vt accipiant pecuniam*. Saepe enim praeponitur, vt ap. Latt. *cauſa*, v. c. Π. 1, 4, 13. ἕνεκα κρεαδίων. Λ. 11, 9. ἕνεκά τινος, *certam quandam ob oauſam*. Απ. 3, 4, 2. ἕνεκα τούτου. 4, 7, 4. Sic paulo aliter de conſilio, Αθ. 1, 3. εἰσὶν ἀρχαὶ ἕνεκα μισθοφορίας καὶ ὠφελείας, *magiſtratus praepoſiti ſunt pro mercede et ſpe emolumenti*. E. 5, 1, 14. μηδένα κολακεύειν εἵνεκα μισθοῦ, *vt accipias mercedem*. it. ante verbum, Π. 5, 1, 10. λέγοντι ταῦτα τούτου ἕνεκα τοῦ ὑμᾶς ἐθέλειν μᾶλλον, *vt malitis*. τούτου enim iam Stephano et Leunclauio fuit ſuſpectum, et ab Hutch. atque Zeunio, cum in MSS. nonnullis deſideraretur, eiectum. Sed temere, opinor. Nam ſaepe ponitur pronomen poſt vel ante articulum. v. οὗτος nr. 1. et ὁ nr. 12. ¶ 2) *quod attinet*. v. Valcken. ad Herodot. 6, 63. Π. 3, 2, 14. ἐξέσται ἡμῖν ἐκείνου ἕνεκα (*per illum*) πρὸς τὸ ἡμέτερον συμφέρον πάντα τίθεσθαι. v. Wolf. ad Demoſth. p. 357. Saepius praeponitur, Πο. 3, 1. ἡδέως ἕνεκα χειμῶνος ἀναπαύεσθαι. Ιερ. 11, 10. ἐξείη ἄν σοι ἕνεκεν ἀσφαλείας — πορεύεσθαι. Απ. 4, 3, 3. ἕνεκά γε τῶν ἡμετέρων ὀφθαλμῶν. Egregie Schütz: *bey ſ. trotz unſern Augen*. v. eius not. ad 2, 1, 2. ¶ 3) Omittitur, Π. 1, 3, 8. καταῤῥοφοῦσι, τοῦ δὴ — μὴ λυσιτελεῖν αὐτοῖς. ¶ 4) In var. lect. confunditur c. πρός. v. πρὸς c. gen. nr. 10.

ἐνεός, Heſych. κωφός, ὃς οὔτε ἀκούει οὔτε λαλεῖ. Proprie videtur eſſe *mutus*. v. Ammon. in v. κωφὸς p. 86. Timaeus et Etym. M. Eſt tamen etiam *ſurdus*, it. *ſtupidus*. v. Heſych. duobus in locis. Suidas, vt ſemel Heſychius, ſcribit per duo νν: ἐννεός· ἄφωνος, κωφός, ἐξεστηκώς, νωδός, νωχελής, μετέωρος, et deinde laudat A. 4, 5, 23. τοῖς παισὶν ἐδείκνυσαν ὥσπερ ἐνεοῖς ὅ τι δέοι ποιεῖν, np. quia linguam Graecam ignorabant. All. perperam habent νέοις. Suid. affert etiam alium locum. Sed ille non videtur Xenophontis eſſe.

ἐνεργάζεσθαι, ¶ 1) paſſiuum: *indi*, *inſeri*, *fieri in*. Απ. 1, 4, 5. γλῶττα τούτων γνώμων ἐνεργασθ.

Lysander, quam tamen deinde oppugnat. 4, 8, 34. ἐν Κορίνθῳ. 6, 5, 27. ἐν τῷ — ἱερῷ ἐφαίνοντο οἱ ὁπλῖται. it. ἐν τῷ τεμένει. 7, 1, 24. ἐν Πλαταιαῖς. 7, 2, 20. ἐν Πελλήνῃ. 7, 5, 11. ἐν τῇ πόλει. §. 18. ἐν Λακεδαίμονι — ἐν Μαντινείᾳ. Απ. 3, 5, 4, 3, 12, 1. Huc referri potest Π. 7, 2, 1. πρὸς τῷ τείχει τῷ ἐν Σκρόεσι, vbi ἐν fere est *circa*. Sic Π. 1, 3, 2. pro ἐπὶ θύραις in Cod. Guelt. est ἐν ταῖς θύρ. Α. 1, 9, 2. pro ἐν ταῖς βασιλέως θύραις marg. et 2 codd. legunt ἐπί, (quod est vlitatius. (v. θύρα nr. 3.) 1, 4, 6. pro ἐν τῇ θαλάττῃ 2 codd. habent ἐπὶ τῇ θ. Cf. θάλαττα. 4. 5, 17. iidem codd. pro ἦσαν ἐν τῇ κώμῃ habent πρὸς τῇ κ. 6, 4, 1. ἐν est in nonnullis pro πρὸς τῷ λιμένι. E. 5, 3, 23. pro ἐν τῇ πόλει all. habent ἐπὶ τῇ π. ¶ 9 *pro*. Σ. 4, 4. ἐν μισθῷ οἰκοῦσι. Hanc locutionem Bach. contra alios defendit, quia eodem modo dicatur ἐν τόκῳ. cl. Fischer. ad Theophr. charr. 23, 5. et infra μισθός. Huc referunt Σ. 2, 1. ταῦτα ἐπιδεικνὺς ὡς ἐν θαύματι, *miraculi loco*. ¶ 10) *secundum*. Π. 1, 2, 2. ἐπαιδεύθη ἐν Περσῶν νόμοις. Sic ἐν ῥυθμῷ, *ad numerum*, A. 5, 4, 7. 6, 1, 4. Σ. 2, 8. etc. v. ῥυθμ. ¶ 11) *post*. A. 4, 7, 6. ἐν τοῖς δένδροις ἑστάναι, np. vt a lapidibus defenderentur. Opp. ἔξω τῶν δένδρων. §. 7. est ὑπὸ pro ἐν. ¶ 12) Videtur dici de obiecto, Π. 1, 6, 19. p. 75. πλεονεκτεῖν οὐκ ἐν ἀνθρώποις (*zur Probe an*) ἐπαιδευόμεν, ἀλλ' ἐν θηρίοις, ἵνα μηδ' ἐν τούτοις τοὺς φίλους βλάπτοιτε. (De hoc vltimo ἐν v. n. 1.) p. 76. διδάσκειν ταῦτα ἔδει ἐν ἀνθρώποις. Margg. ἐπ' ἀνθρ. it. p. 83. vbi all. explicant per μετά. v. n. 4. ¶ 13) De potestate: Π. 8, 7, 3. p. 544. ὅσον ἐν ἐμοί, *quantum in me est*. O. 7, 14. τί ἐγὼ — δυναίμην; ἐν σοὶ πάντα ἐστίν, *tu maxime potes*. ¶ 14) De tempore: Π. 7, 1, 38. ἐστρέφοντο ἐν ταῖς πληγαῖς, *dum ictus fiebant, inter ipsos ictus*. Cf. A. 3, 1, 1. supra nr. 2. Αγ. 1, 34. ἐν δυοῖν ἐτοῖν, *intra*. Sic Πο. 4, 23. Aliter Π. 7, 5, 20. οὐδαμοῦ ἄνθρωποι εὐ[...]κοτότεροί εἰσιν ἢ ἐν σίτ[...] καὶ ποτοῖς καὶ λουτρῷ — ἐν τούτοις. Απ. 2, 1, 32. τ[...] ἐν εἰρήνῃ πόνων — τῶν [...] πολέμῳ ἔργων. Intell. αὐτῶν f. γενομένων. Cf. n. 17. a. Ιπ. 7, 15. ἐν ταῖς στροφαῖς — ἐν μικρῷ, np. χρόνῳ.

v.

v. omnino μικρὸς nr. 11. Sic ἐν βραχεῖ et βραχεῖ χρόνῳ. v. βραχύς. K. 3, 1. ἐν πολλῷ χρόνῳ. 6, 3. ἐν τῷ δέοντι, quando opus est. Hinc a) ἐν ᾧ, dum. Π. 2, 2, 13. 3, 2, 2. 3, 3, 21. 4, 2, 10. Α. 1, 10, 7. 2, 2, 7. 4, 2, 12. 5, 1, 11. 7, 1, 10. Ω. 17, 10. etc. Plene Π. 5, 4, 20. ἐν ᾧ μὲν χρόνῳ. Πο. 4, 3. ἐν ᾧ γε μὴν χρόνῳ. E. 1, 6, 7. ἐν τῷ χρόνῳ, ᾧ. Sed Απ. 3, 9, 12. est ἐν ᾧ πράγματι. b) ἐν τούτῳ, interea, tum. Π. 3, 3, 7. 7, 1, 15. καὶ ἄλλοθι δῆλον — καὶ ἐν τούτῳ ἐδήλωσεν. (Hic tamen explicari etiam poteſt e nr. 2.) 7, 4, 5. Α. 1, 8, 8. 1, 10, 4. 4, 6, 17. 5, 3, 1. 5, 6, 14. 5, 7, 15. Απ. 2, 1, 27. etc. it. contractum c. καί, Α. 6, 6, 3. κἀν τούτῳ. it. ſic, vt pene redundare videatur, Ιερ. 8, 3. προσειπάτω Φιλικῶς — ἐν τούτῳ τὴν — πρόσρησιν εὐφραίνειν τὸν ἀκούσαντα νομίζεις; Poſſis tamen vertere hoc facto. Saepe legitur ἐν δὲ τούτῳ, vt Π. 3, 2, 6. 6, 1, 4. 7, 4, 4. Α. 2, 4, 4. 4, 7, 8. 5, 5, 6. 7, 2, 7. it. ἐν τούτῳ δὲ, vt Π. 3, 3, 22. Α. 1, 5, 15. 4, 6, 17. E. 1, 1, 23. Plene: Π. 3, 1, 4. ἐν τούτῳ δὴ τῷ χρόνῳ. 6, 4, 1. 8, 1, 8. Α. 4, 2, 11. 5, 6, 7. et 7, 6, 1. ἐν δὲ τούτῳ τῷ χρόνῳ. Sic E. 3, 4, 20. et 6, 2, 9. it. 1, 1, 18. ἐν δὲ τῷ χρόνῳ τούτῳ. Cf. χρόνος nr. 1. it. Α. 1, 7, 8. ἐν δὲ τῷ καιρῷ τούτῳ. 1, 8, 10. ἐν τούτῳ τῷ καιρῷ. E. 3, 1, 13. K. 9, 7. 10, 10. cf. οὗτος nr. 14. c) ἐν ᾧ — ἐν τούτῳ, dum, vbi, ſi, — interea, tum. Π. 1, 6, 19. p. 78. ἐν ᾧ γιγνώσκεις ἀσθενεστάτους γιγνομένους, ἐν τούτῳ μάλιστα Φυλάττεσθαι· ἐν ᾧ δ' ἂν τοὺς πολεμίους αἰσθάνῃ εὐχειρωτοτάτους γιγνομένους, ἐν τούτῳ μάλιστα ἐπιτίθεσθαι. 2, 1, 7. 3, 3, 24. p. 193. 6, 1, 1. vbi pro ἐν ᾧ in margg. eſt ἕως, quod gloſſema putatur. E. 4, 2, 7. Plene Σ. 4, 1. ἐν τῷ χρόνῳ, ᾧ ἀκούω — ἐν τούτῳ. Eodem modo Π. 1, 4, 4. ὡς — ἐν τούτῳ δή. 4, 6, 2. p. 257. ὡς — ἐν τούτῳ δέ. Ιπ. 7, 17. ἐπειδὰν — ἐν τούτῳ. 10, 13. ὅταν — ἐν τούτῳ. d) ἐν ὅσῳ, dum. E. 6, 5, 16. 7, 5, 4. Plene Π. 5, 1, 8. θᾶττον, ἢ ἐν ὅσῳ χρόνῳ. e) ἐν τῷ παρόντι, in praeſenti rerum conditione. Π. 2, 4, 8. extr. f) ἐν τῷ μεταξὺ, interea. Σ. 1, 14. cf. μεταξύ. g) ἐν τοιούτῳ καιρῷ, Α. 3, 1, 30. et 5, 8, 2. it. ἐν τῷ τοιούτῳ et ἐν τοιούτῳ ſimpliciter. v. τοιοῦτος nr. 3. 4. et καιρὸς nr. 3. h)

ἐν τοσούτῳ χρόνῳ, Απ. 1, 3, 13. *intra tantum temporis spatium.* ¶ 15) pro εἰς. Π. 4, 5, 15. extr. καταβῆναι ἐν μέσῳ. cf. μέσος. 8, 3, 1. ἔπεσθε ἐν τῇ ῥηθείσῃ χώρᾳ. Hic tamen fort. rectius accipiatur de quiete, non de motu: *loco qui vobis indicabitur.* Α. 4, 8, 21. ἐλάσαντας ἐν τῇ θαλάττῃ. Hutch. *ad mare vsque.* Nisi malis *prope.* 5, 3, 7. ἰέναι ἐν Κορωνείᾳ. Ε. 2, 2, 2. ἐν ταῖς Ἀθήναις ἀφικομένης τῆς παράλου. 4, 5, 5. οἱ ἐν τῷ Ἡραίῳ καταπεφευγότες. Paulo ante est ἐς τὸ Ἡραῖον κατέφυγον. Κ. 5, 8. ἐν τῇ θαλάττῃ διαῤῥιπτῶν — καὶ ἐν ὕδατι. (9, 20. iisdem pene verbis est εἰς.) 9, 8. ἀποχωροῦσιν — ἐν μέσαις — ἐν τῷ ὄπισθεν. cf. ἀνακομίζειν, ἀπιέναι, ἀποβαίνειν. γνώμη nr. 3. f. οἴχεσθαι, πίπτειν. Hinc Α. 4, 6, 1. ἐν est in var. lect. pro εἰς. v. εἰσφορεῖν. et Αγ. 5, 7. εἰς οἰκίαν οὐδεμίαν κατήγετο, ἀεὶ δὲ ἢ ἐν νεῷ — ἢ ἐν φανερῷ, vbi Steph. et Hutch. e coniectura scribunt ἦν ἐν νεῷ, Bach. defendit ἢ ἐν ν. quod ἐν ponatur pro εἰς. Sed dura videtur Bachii ratio. v. Zeun. ¶ 16) pro ἐκ. Π. 1, 6, 2. ἐν ἱεροῖς δῆλον καὶ ἐν οὐρανίοις σημείοις. §. 18. γνοίης δ' ἂν — ἐν ἄλλοις τε πολλοῖς, καὶ — ἐν τοῖς κάμνουσιν. Ε. 7, 1, 2. p. 486. εὔδηλον ἐν τούτοις ἐστίν, ὅτι — Ιερ. 8, 4. Απ. 2, 7, 1. v. nr. 5. cf. δῆλος, σαφής, φανερός, et similia. ¶ 17) Facit periphrasin a) hominis, praecedente artic. Π. 2, 2, 10. οὐδὲν ἀνισώτερον νομίζω τῶν ἐν ἀνθρώποις, i. e. τῶν ἀνθρωπίνων. Sic Απ. 3, 6, 2. Ε. 7, 1, 22. τοὺς ἐν Σπάρτῃ, *Spartanos.* Ιερ. 1, 6. τὰ ἐν ὕπνῳ. Απ. 3, 5, 6. ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς ναυσὶν, *a nautis.* cf. ὁ nr. 11. l. b) aduerbii s. ablatiui, addito subst. Π. 1, 4, 6. et 5, 1, 8. ἐν καιρῷ, *opportune.* Cf. καιρὸς nr. 1. 4, 5, 17. οὐκ ἐν χλιδῇ (*delicate*) τεθράμμεθα, ἀλλὰ χωριτικῶς. 6, 1, 8. ἐν τῷ μέρει πάλιν, *vicissim.* Cf. τάχος nr. 3. et χάρις nr. 9. c) c. subst. et εἶναι, Π. 5, 2, 2. ὁ Κῦρος ἐν φροντίσι ἦν, *sollicitus erat.* 8, 5, 8. ὅπου μάλιστα ἐν ὠφελείᾳ ἂν εἴη, *vtilissimum.* Πο. 4, 35. Ιερ. 10, 6. τῶν ἀεὶ ἐν ὅπλοις ὄντων, *qui armati sunt.* Π. 5, 2, 8. ἐν σίτῳ ὢν, *cibum capiens.* Cod. Guelf. vitiose ἐπὶ σίτῳ. cf. εἶναι n. 29. d) c. adiect. Ε. 2, 1, 16. ἐν καλῷ ὁρμεῖν, *commode,* in portu vbi commeatus est. Αγ. 2, 3. et

et E. 4, 3, 3. οὐκ ἐν καλῷ εἶναι, *non opportunum esse*. it. ſequ. gen. E. 6, 2, 6. τὴν Κέρκυραν κεῖσθαι ἐν καλῷ μὲν τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου (*ſitam eſſe commode ad*) — ἐν καλῷ δὲ τοῦ τὴν Λακωνικὴν χώραν βλάπτειν, ἐν καλλίστῳ δὲ τῆς ἀντιπέραν ἠπείρου. Sic ἐν τῷ ἐμφανεῖ, i. e. φανερῶς, niſi hic ἐν eſt pro εἰς. cf. ἐμφανὴς nr. 4. it. ἐν ἴσῳ, ἐν φανερῷ, etc. v. ἴσος, φανερός. ¶ 18) c. inf. eſt pro gerundio cum *in*, vel verti poteſt *ita vt*, vel *dum*. Π. 1, 4, 5. ἐκαλινδεῖτο ἐν τῷ πειρᾶσθαι ποιεῖν. 1, 6, 19. p. 77. οὐ γὰρ — δοκεῖτε ἄγριοι πολῖται γενέσθαι, ἐν τῷ αἰδεῖσθαι ἀλλήλους συντεθραμμένοι. p. 80. ἐν τῷ σφόδρα φεύγειν αὐτὸς ἑαυτὸν ἐνέδυ. Ιερ. 1, 6. τὰ ἐν τῷ ἐγρηγορέναι. ¶ 19) Ponitur pro ſimplici inſtrumenti alioue ablatiuo, ita vt pene redundet. v. Hemſterhuſ. ad Lucian. T. I. p. 429. et Reitz. p. 835. Π. 3, 3, 18. οἱ θεοὶ σωτηρίαν προϋπισχνοῦνται ἐν τοῖς ἱεροῖς. E. 3, 3, 11. δεδεμένος — ἐν κλοιῷ. Απ. 4, 6, 1. ἐν ὅσοις δηλώσειν οἶμαι, τοσαῦτα λέξω. Σ. 2, 26. ἵνα ἐν Γοργιείοις ῥήμασιν εἴπω. Ιπ. 1, 6. κάμπτουσιν ἐν τοῖς γόνασι. 10, 3. ἐάν τις διδάξῃ τὸν ἵππον ἐν χαλαρῷ τῷ χαλινῷ ἱππεύειν. Ιππ. 9, 9. προσημαίνωσιν — ἐν ἱεροῖς, ἐν οἰωνοῖς, ἐν φήμαις, ἐν ὀνείρασιν. Redundat etiam Λ. 9, 5. ἐν τοῖς νεωτέροις ὑπαναστατέον. Vbi Steph. ἐν mauult delere. cf. δηλοῦν, περικαλύπτειν, σημαίνειν. ¶ 20) Contra deeſt Αθ. 1, 5. ἔστι δὲ πάσῃ γῇ τὸ βέλτιστον ἐναντίον τῇ δημοκρατίᾳ. Steph. volebat ἐν πάσῃ γῇ. Cf. ἐνίσχεσθαι. ¶ 21) Confunditur c. ἐκ, v. ἐκ nr. 9. et 16. c. εἰς, v. ſupra nr. 15. c. ἐπί, v. ſupra nr. 8. 12. et 17. c. c. πρός, v. ſupra nr. 8. c. σύν, v. σὺν nr. 11.

* ἐναγκυλᾶν, *amentare, iaculo amentum alligare*. quod faciebant, qui iacula iactui parabant. Heſych. quidem et Suid. ἀγκύλη explicant ἀκόντιον. Sed Pollux 1, 136. τὸ μέσον (τοῦ δόρατος), inquit, ἀγκύλη. et 5, 23. τὰ μὲν ἀκόντια ἐνηγκυλῆσθαι δεῖ διὰ τὴν ἄφεσιν· τὰ δὲ προβόλια διὰ τὴν ἐκ χειρὸς χρείαν οὐ δεῖται ἀγκύλης. cf. Schol. Eurip. Or. 1477. Strab. 4, p. 301. A. 4, 2, 16. τοξεύματα — ἐχρῶντο δὲ αὐτοῖς — ἀκοντίοις, ἐναγκυλῶντες. Hoc verbo in eadem hiſtoria vtitur Diod. Sic. 14, 27. ad q. l. Weſſeling. laudat Valeſ. ad

ad Euagr. hist. eccl. 3, 25. Cf. not. Mori et supra διαγκυλίζειν.

ἔναγχος, *nuper*. Timaeus lex. Platon. explicat: ἐν τῷ ἔγγιστα παρελθόντι χρόνῳ. cf. Etymol. M. Suid. Hesych. in v. ἔναγχος, et Schol. Apollon. 3, 294. it. Valkenar. ad Eurip. Phoenn. 204. Π. 2, 4, 8. p. 131. ἔναγχος οὖν ποτέ σου μέμνημαι ἀκούσας. Σ. 2, 19. 4, 63.

ἐναλλάξ, *alternis*. K. 9, 12. ἥλους ἐναλλὰξ σιδηροῦς τε καὶ ξυλίνους. Pro his habet Pollux 5, 32. ἥλοις σιδήρου καὶ ξυλίνοις παραλλὰξ ἑκατέροις.

ἐναλλεσθαι, *insilire*. E. 2, 4, 10. p. 111. ἐναλλομένους (*irruentes hostes*) ἀνατρέπειν.

ἐναντίος. ¶ 1) *oppositus, ex aduerso positus*. c. dat. Π. 6, 1, 17. ἐμβαλλούντων εἰς τοὺς ἐναντίους τοῖς ἅρμασι. Cum verbis est fere pro aduerb. *ex aduerso*. Π. 3, 2, 5. εἶδον ἐναντίους μαχαιροφόρους ἱεμένους. A. 4, 5, 3. βοῤῥᾶς ἐναντίος ἔπνει. Λ. 11, 8. ἔστ' ἂν ἡ φάλαγξ ἐναντία καταστῇ. 13, 6. ἣν μηδεὶς ἐναντίος φαίνηται. qui tamen locus referri potest ad nr. 5. Sic c. gen. A. 4, 3, 21. ἐναντίους σφῶν ἐκβαίνειν. it. c. dat. Π. 3, 3, 20. τὰ ἄχειρα ἐναντία τάττειν τοῖς πολεμίοις φεύγοντας. Cf. ἄχειρος. 7, 1, 17. οἱ Αἰγύπτιοι ἐχώρουν ἐναντίοι (Cod. Guelf. minus exquisite ἐναντίον) τοῖς Πέρσαις. Λ. 11, 8. ἵνα οἱ κράτιστοι ἐναντίοι τοῖς πολεμίοις ὦσιν. §. 10. ἐναντίους ἀντιπάλοις τοὺς λόχους στρέφουσι. E. 2, 4, 10. p. 110. ἔχοντες ὅπλα ἐναντίοι αὐτοῖς καθέσταμεν. 5, 4, 40. οἱ ἱππεῖς ἤλαυνον ἐναντίοι (margg. ἐναντίον) τοῖς ἱππεῦσι. 7, 5, 25. φυγούσης αὐτοῖς τῆς ἐναντίας φάλαγγος. ¶ 2) *obuius*. A. 7, 3, 23. ἴχνη ἐναντία, *se versus impressa*. Oppon. προηγούμενα. c. dat. Ἱππ. 7, 15. ὅπως μὴ ἐναντίαι τοῖς βοηθοῦσιν ἔσονται, *ne incidant in* — Sed edd. vett. habent ἐναντία, quod pro aduerbio positum probatur Zeunio. ¶ 3) *contrarius*. c. dat. Απ. 3. 9, 6. μανίαν ἐναντίον (sup. τὶ) ἔφη εἶναι σοφίᾳ. K. 5, 34. ἵνα μὴ τῷ νόμῳ ἐναντίοι ὦσιν οἱ ἰδόντες (Wells. οἱ δρῶντες). Vterque Portus: *ne leges venationis violent, qui te vident sic venari*, h. e. *ne alios corrumpant suo exemplo*. ¶ 4) *aduersarius, infestus*. Hesych: ἐναντίοι ἀλλήλοισιν· ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους. In re publica,

Ἀθ. 1, 16. τοὺς τοῦ δήμου σώζουσι, τοὺς ἐναντίους ἀπολλύουσι. E. 6. 4, 5. οἱ μὲν φίλοι — οἱ δὲ ἐναντίοι, *inuidi, inimici*. c. dat. E. 2, 3, 17. p. 90. ἐάν τινα αἰσθανώμεθα ἐναντίον τῇ ὀλιγαρχίᾳ. Ita Welf. e margg. Sed textus habet ἐναντία, vt τινα fit pluralis. Bene. Contra §. 18. p. 96. ᾔδειν, ὅτι — ἐναντίοι τῇδε τῇ πολιτείᾳ ἔσοιντο. Margg. male ἐναντία. 6, 4, 6. Similiter de diis, A. 3, 2, 6. τοῖς πολεμίοις ἐναντίους εἶναι τοὺς θεοὺς ob periurium. De militibus, Ἱππ. 9, 7. πεζὸν — εἰ συσταθείη ἐξ ἀνδρῶν τῶν ἐναντιωτάτων τοῖς πολεμίοις. ¶ 5) *hoftis*. Π. 1, 4, 22. οἱ μὴ πρὸς τοὺς ἐναντίους ἄλκιμοι ὄντες. A. 7, 6, 18. ἐν πολεμίᾳ χώρᾳ, ἔνθα πολλοὶ ἱππεῖς ἐναντίοι ἦσαν. Ἀγ. 2, 22. vbi tamen potest *factio aduerfaria* intelligi. Λ. 11, 10. τὸν λόχον — ἀντίπρωρον τοῖς ἐναντίοις στρέφουσι. E. 2, 3, 18. p. 98. πολλοὺς τοὺς ἐναντίους ποιοῦντες. Paulo ante: ἐχθροὺς πολλοὺς ποιεῖσθαι. 7, 3, 7. p. 476. παρέδωκε τοῖς ἐναντίοις τὸν λιμένα. Ἀπ. 2, 7, 2. 3, 6, 8. bis. §. 9. Ἱππ. 9, 8. Hinc Π. 2, 1, 2. p. 89. ὁμόσε τοῖς ἐναντίοις ἰέναι — τοῖς πολεμίοις δέ, pro πολεμ. in margg. eft ἐναντίοις. c. dat. E. 7, 3, 7. p. 476. μετὰ τῶν ἐναντιωτάτων ὑμῖν Ἀθηναίων κατελθὼν — ἐναντία ἔθετο τῷ ἁρμοστῇ τὰ ὅπλα. ¶ 6) τὸ ἐναντίον, a) *contrarium, repugnans*. E. 2, 3, 13. δύο τὰ ἐναντιώτατα πράττοντας. Ἀπ. 3, 2, 4. οὔτε κάλλιον τούτου ἄλλο — οὔτε αἴσχιον τοῦ ἐναντίου. 4, 4, 18. εἰ τἀναντία γιγνώσκεις. Ἐδίδασκε. 4, 5, 7. c. gen. Π. 1, 6, 19. p. 74. τἀναντία τούτων ἐδιδάσκετε. 3, 1, 8. 5, 5, 5. p. 327. τἀναντία τούτου ἐργάζεσθαι. 7, 1, 7. Λ. 1, 5. τούτου (edd. vett. τούτοις) τἀναντία ἔγνω. §. 7. τἀναντία καὶ τούτου (edd. vett. τούτῳ) ἐνόμισε. 3, 2. 11, 5. τὸ ἐναντιώτατον ὑπειλήφασι τοῦ ὄντος. E. 3, 4. 6. 4, 6, 13. 7. 5, 25. τοὐναντίον ἐγεγένητο οὗ ἐνόμισαν. Ἀπ. 1, 6, 2. 2. 3. 15. 2, 6, 32. 3, 12, 7. Ἱπ. 9, 7. Ἱππ. 8, 11. cf. n. 9. c. dat. plerumque perfonae, rarius rei. Π. 8, 8, 13. εἴ τις τἀναντία ἐμοὶ γιγνώσκει. Λ. 1, 2. ἐναντία γνοὺς ταῖς πλείσταις πόλεσι. §. 10. 2, 14. 6, 1. 7, 1. E. 2, 3, 17. p. 94. §. 18. p. 96. τἀναντία τούτοις γιγνώσκειν. Ἱερ. 7, 8. Ἀπ. 4, 4, 18. τἀναντία γιγνώσκειν οἷς εἴρηκας. cf. γιγνώσκειν nr. 11. 4, 5, 7. τοῖς σωφρονοῦσι τὰ ἐναντία ποιεῖν.

ποιεῖν. Sed vix huc pertinet Π. 5, 3, 22. εἴ τι που ἐναντίον αὐτῷ ὑπαντῴη. Datiuus enim potius a verbo pendet. c. ἤ, A. 5, 8, 10. τούτῳ τἀναντία ποιήσετε, ἢ τοὺς κύνας ποιοῦσι, *hunc aliter tractabitis, quam* — Vulgo sic explicant Aπ. 4, 5, 8. τὴν ἐγκράτειαν τῶν ἐναντίων ἢ τὴν ἀκρασίαν — αἰτίαν εἶναι, et vertunt: *temperantiam causam contrariorum quam intemperantiam,* h. e. *alia omnia efficere quam intemperantiam.* Sed Hindenb: *continentiam an incontinentiam causam esse contrariorum.* Raro ponitur in fine sententiae, A. 5, 6, 3. εἰ συμβουλεύοι μοι — πολλά μοι ἀγαθὰ γένοιτο· εἰ δὲ μὴ, τἀναντία. Aπ. 4, 2, 4. παρ' οὐδενὸς ἔμαθον — ἀλλὰ καὶ τἀναντία. διατετέλεκα γὰρ Φεύγων τὸ μανθάνειν. Ita post τἀναντία supplendum esset ἐποίησα. Sed Ern. cum cod. Vindob. γὰρ et distinctionem deleri verbaque vno tenore legi iubet, quia haec forma sit legitima, quam etiam alibi librarii turbauerint. Ex hac emendatione τἀναντία est pro aduerbio, et pertinet ad lit. c. Saepe iungitur c. πᾶν, Π. 7, 2, 6. πάντα τἀναντία πράττων. Aπ. 2, 3, 5. ὁπότε — πᾶν τὸ ἐναντιώτατον εἴη. 3, 9, 14. Iπ. 9, 12. Sic c. gen. Iπ. 10, 1. πάντα τἀναντία ποιοῦσιν ὧν βούλονται. c. dat. E. 6, 4, 8. εἰς τὴν μάχην πάντα τἀναντία τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐγένετο. c. ἤ, Aγ. 6, 5. πάντα τἀναντία πρὸς τοὺς πολεμίους ἢ πρὸς τοὺς Φίλους ἐπιτηδεύων. Aπ. 3, 12, 4. b) In republica: *factio aduersaria.* Aϑ. 1, 4. ἰσχυρὸν τὸ ἐναντίον σΦίσιν αὐτοῖς καθιστᾶσιν οἱ δημοτικοί. Ergo sunt optimates. Sed §. 5. ἔστι τὸ βέλτιστον ἐναντίον τῇ δημοκρατίᾳ, vbi vertunt: *aduersarii sunt;* rectius vertatur: *contraria eorum est ratio,* ob sequentia. c) Pro aduerbio: *contra, e contrario.* Π. 5, 5, 9. p. 331. τὰ Φρούρια — πρότερον εἰς τὴν Σύρων ἐπικράτειαν συγκατασπασθέντα, νῦν τἀναντία σοὶ προσκεχωρηκότα. Aπ. 2, 7, 8. 4, 2, 22. Cf. lit. a. it. c. gen. Π. 8, 4, 5. ἀλλὰ τοὐναντίον τούτου ἀχθοίμην ἄν. Aϑ. 2, 19. Aπ. 1, 2, 60. τἀναντία τούτων. 2, 6, 5. d) Pro praepositione: *aduersus.* c. dat. E. 3, 5, 8. p. 182. ξυνασπιοῦντες ἐναντία τοῖς Λακεδαιμονίοις. 7, 1, 17. e) Indicat praesentiam: *co-*

coram. Π. 5, 3, 9. ἐναντίον πολλῶν. Α. 7, 6, 17. οὐκ ἄν ποτε εἶπον τούτου ἐναντίον, *hoc praesente.* Vulgo male vertunt: *contra hunc.* Απ. 2, 5, 1. Ο. 3, 1. Hinc eleganter Κ. 12, 21. ὑπὸ τῆς ἀρετῆς οὐκ οἰόμενοι ἐπισκοπεῖσθαι, πολλὰ κακὰ — ἐναντίον ποιοῦσιν, *ea vidente.* Leuncl. *palam.* ¶ 7) εἰς τἀναντία, *in partem contrariam* f. *diuersam,* Ε. 2, 3, 17. p. 93. ἐς τἀναντία πλέειν. it. elliptice, Α. 4, 3, 24. τὰ ἐναντία στρέψαντες. Ε. 3, 4, 12. τἀναντία ἀποστρέψας ἐπορεύετο. Vbi Leuncl. temere inferit εἰς. Sic Απ. 3, 6, 16. μὴ τοῦ εὐδοξεῖν ἐπιθυμῶν εἰς τοὐναντίον ἔλθῃς, *in contraria curras,* Horat. 1, fat. 2, 24. ¶ 8) ἐκ τοῦ ἐναντίου, *ex aduerso.* Α. 1, 8, 17. ἐπεὶ οὐδεὶς αὐτῷ ἐμάχετο ἐκ τοῦ ἐναντίου (quia extra cornu hostis progressus erat), ἐπεκάμπτει ὡς εἰς κύκλωσιν. 4, 7, 8. οὐ γὰρ ἐκ τοῦ ἐναντίου ὁρῶμεν, εἰ μὴ ὀλίγους. Λ. 11, 8. Ε. 4, 2, 14. opponuntur ἐκ τοῦ ἐναντίου ξυμβάλλειν et παραθέοντας παίειν. 4, 5, 15. oppon. οἱ ἐκ τοῦ ἐναντίου *(hostes persequentes, et nunc conuersis aduersi)* et ἄλλοι ἐκ πλαγίου παραθέοντες. Sic οἱ ἐξ ἐναντίας, quod Ιπ. 11, 3. iunctim fcribitur ἐξεναντίας, funt *hostes,* et opponuntur τοῖς ἐκ πλαγίου. Π. 7, 1, 10. Ισο. 6, 8. οὐ γὰρ ἐξ ἐναντίας μόνον, ἀλλὰ καὶ πάντοθεν πολεμίους. cf. Wesst. ad Tit. 2, 8. Sed Π. 1, 4, 8. ἐκ τοῦ ἐναντίου κάπρον προσφερόμενον, eit: *contra se.* ¶ 9) Π. 8, 7, 3. p. 550. multi fratres fe inuicem amarunt, quidam τούτων καὶ ἐναντία ἀλλήλους ἔπραξαν. Pertinet ad n. 6. a. Sed margg. habent ἐν αἰτίᾳ ἀλλ. quod fenfu videtur carere. cf. αἰτία n. 6. Permutatur etiam c. ὑπεναντίος. v. ibi. it. c. ἀντίος. v. ἀντ. nr. 3.

ἐναντιοῦσθαι, ¶ 1) *resistere bello* f. *proelio.* Π. 4, 2, 19. p. 223. τῶν διωκόντων — εἴτις ἐναντιοῦται. c. dat. Π. 4, 1, 8. p. 206. οἱ μὲν κατὰ πρόσωπον ἡμῖν ἐναντιοῦσθαι, οἱ δὲ ἐκ πλαγίου. Ε. 3, 1, 1. ¶ 2) *aduersari consilio.* in exercitu, Α. 7, 6, 5. μὴ καὶ ἡμῖν ἐναντιώσεται Xenophon περὶ τῆς ἀπαγωγῆς exercitus ad Lacedaemonios. (In Cod. Eton. περὶ deest.) In republica, Ε. 2, 3, 17. p. 91. εὑρήσετε οὐδένα μᾶλλον Θηραμένους ἐναντιούμενον, ὅταν τινὰ ἐκποδὼν βουλώμεθα ποιήσασθαι.

σθαι. 6, 4, 2. c. dat. E. 2, 3, 18. p. 94. ἐναντιοῦσθαι τοῖς πραττομένοις. Απ. 4, 4, 2. Socrates proltates ἠναντιώθη τοιαύτῃ ὁρμῇ τοῦ δήμου. Similiter dicitur de diis: Απ. 2, 6, 8. οἱ θεοὶ μὴ ἐναντιῶνται per exta et aufpicia. O. 2, 18. εἴ σοι ὁ θεὸς μὴ ἐναντιοῖτο. Απολ. 8. οἱ θεοὶ τότε μοῦ ἐναντιοῦντο τῇ τοῦ λόγου ἐπισκέψει. De Socratis daemonio: Απ. 4, 8, 5. ἠναντιώθη τὸ δαιμόνιον. Απολ. 4. ἐναντιοῦταί μοι τὸ δαιμόνιον. De legibus: Λ. 2, 15. οἱ νόμοι οὐκ ἐναντιοῦνται ταῖς — ἐπιθυμίαις, np. vetando, coercendo, poenis, etc. ¶ 3) *non parere.* O. 21, 4. ἐναντιοῦσθαι τῷ ἄρχοντι. ¶ 4) *partes alicuius non fequi.* E. 1, 6, 8. οἱ αἰτιαζόμενοι Milefii ἐναντιοῦσθαι Lacedaemoniis. 2, 3, 3. τοὺς ἐναντιουμένους αὐτῷ τῶν Θετταλῶν — ἐνίκησε μάχῃ.

*ἐναποδημεῖν, *aliquo in loco peregrinum viuere.* E. 3, 1, 3. vid. ἀποδημεῖν.

*ἐναπόλλυσθαι, *alicubi perire.* E. 3, 1, 3. νομίζοντες κέρδος τῷ δήμῳ, εἰ — ἐναπόλοιντο, *fi ibi perirent.*

ἐνάπτειν, *alligare.* K. 6, 8. εἰς τὸν περίδρομον ἐναπτέτω λίθον. cf. ἀνάπτειν, quocum in notione *incendendi* faepe permutatur.

ἐναργῶς, vid. ἐνεργῶς.

ἐναρίθμιος, *qui aliquo numero eft.* Απ. 1, 2, 58. ex Homer. Il. β, 202. οὔτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ. Cf. Thm. Mag.

ἐναύειν, *incendere.* Απ. 2, 2, 12. ἵνα σοι πῦρ ἐναύῃ, ὅταν — δέῃ.

ἐναυλίζεσθαι, *immorari.* Hefych. interpretatur verbo ἐνδιατρίβειν. A. 7, 7, 4. οὐδ' ἐναυλισθῆναι in hac regione ἐπιτρέπεις. Cod. Eton. habet καταυλισθῆναι, Cod. Par. καταλισθῆναι.

*ἐναυξάνειν, *augere.* K. 12, 9. οἱ πόνοι — ἐπιθυμίαν ἀρετῆς ἐνηύξησαν, *in iis.*

ἐνδεέστερον (aduerb.), *minus.* Π. 8, 1, 1. ἐνδεέστερον ἢ ὡς ἐχρῆν δηλῶσαι, i. e. non fatis.

ἐνδεεστέρως, *parcius.* Λ. 2, 5. ἐνδεεστέρως διάγειν, *famem tolerare,* vel *inopia cibi laborare.* Oppon. πλησμονή.

ἐνδεής, ¶ 1) *indigens, non habens.* Λ. 5, 3. μήτε ὑπερπληροῦσθαι, μήτε ἐνδεεῖς γίγνεσθαι, ciborum. Ιερ. 5, 5. ἐνδεεστέροις οὖσι, frumenti omninoque diuitiarum. K. 7, 11. canes ὅταν μὴ ἐνδεεῖς ὦσι, *quando non efuriunt.* c. gen. Π. 7, 5, 26. p. 458. οἱ ἐνδε-

δεέστεροι τοῦ βίου, *quibus minus ſuppetit victus.* Αϑ. 2, 14. ἑνὸς ἐνδεεῖς εἰσι, np. quod non in inſula habitant. Απ. 2, 2, 10. ὅπως τῶν ἐπιτηδείων μηδενὸς ἐνδεὴς ἔσῃ. 3, 12, 2. ἐνδεεῖς τῶν ἀναγκαίων. Σ. 1, 13. γέλωτος ἐνδεέστεροι dicuntur, qui nimis ſeria cogitant. c. acc. Απ. 3, 6, 13. μὴ τοῦτο (i. e. κατὰ τοῦτο) λάϑῃ σε ἡ πόλις ἐνδεὴς γενομένη. Steph. et Leuncl. malebant τούτου. ¶ 2) *vilis, inferior aliis.* Π. 2, 2, 1. p. 100. ἐνδεέστεροί τι ἡμῶν — ὅτι οὐ πεπαίδευνται. Απ. 3, 1, 11. ἐνδεᾶ (Attice pro ἐνδεῆ) σε ἀποπέμψασϑαι, *ignorantem, non edoctum.* genere, E. 4, 1, 3. ποίου γένους ἐστίν; Περσῶν οὐδενὸς ἐνδεέστερος. 7, 1, 12. οὐδενὸς τῷ γένει ἐνδεὴς, *nemini ſecundus.* ¶ 3) *paruus.* De numero, Π. 3, 3, 17. τὸ πλῆϑος ἡμῶν πολὺ ἐνδεέστερον τοῦ ἑαυτῶν. ¶ 4) τὸ ἐνδεὲς, *vitium.* Π. 8, 1, 14. ἡ στολὴ — συγκρύπτειν ἐδόκει, εἴ τις τι ἐν τῷ σώματι ἐνδεὲς ἔχοι.

Ἔνδεια. ¶ 1) *inopia, egeſtas.* Heſych: ἔνδεια· πενία. πτωχεία. Videtur etiam, quanquam cum μειώσει quadam, vt ſynonymum permutari cum πενία. v. O. 8, 2. et πενία. A. 7, 8, 3. ἵππου — δι' ἔνδειαν πεπρακέναι. Ιερ. 4, 10. δι' ἔνδειαν κακόν τι — μηχανώμενοι. Απ. 2, 7, 1. τὰς ἀπορίας τὰς μὲν δι' ἄγνοιαν — τὰς δὲ δι' ἔνδειαν. 2, 10, 2. 4, 2, 38. δι' ἔνδειαν ἀναγκάζονται ἀδικεῖν. Hic tamen poteſt eſſe: *quia multa deſiderant.* Nam Σ. 4, 36. δι' ἔνδειαν κλέπτειν dicuntur tyranni, οἳ πεινῶσι χρημάτων. O. 20, 21. ἀντὶ τῆς περιουσίας ἔνδειαν. Plene Αϑ. 1, 5. δι' ἔνδειαν χρημάτων. ¶ 3) Speciatim *rerum ad vitam neceſſariarum defectus.* A. 1, 10, 11. σιτίον ἢ ποτὸν — εἴ ποτε λάβοι τὸ στρατόπεδον ἔνδεια. 6, 4, 16. Plene E. 2, 2, 1. τῶν ἐπιτηδείων ἔνδειαν ἔσεσϑαι in vrbe obſeſſa. Απ. 2, 7, 3. ¶ 3) *deterior cuiuscunque rei conditio.* Π. 6, 3, 10. ἐπισκέψασϑε τὰ ὅπλα, πολλάκις γὰρ μικροῦ ἐνδείᾳ καὶ ἀνὴρ καὶ ἵππος καὶ ἅρμα ἀχρεῖον γίνεται. ¶ 4) Plur. *neceſſitates.* Π. 8, 2, 11. p. 488. ἃ — περιττὰ — τούτοις ταῖς ἐνδείαις τῶν φίλων ἐξαρκοῦμαι.

ἐνδείκνυσϑαι, ¶ 1) *demonſtrare oratione.* c. particip. pro inf. Π. 1, 6, 10. ὅταν περ ἐνδείκνυσϑαι δύνῃ ἱκανὸς ὤν. ¶ 2) *declarare re ſ. documentis.* Π. 8, 2, 2. διεδίδου οἷς βούλοιτο

μνήμην

μνήμην ἐνδείκνυσθαι ἢ Φιλοφροσύνην. 8, 3, 10. ἀνὰ κράτος ἐλαύνοντες — ἐνδεικνύμενοι ὅτι σφόδρα πείθοιντο. A. 6, 1, 12. εὔνοιαν ἐνδεικνύμενος.

ἐνδεῖν, ¶ 1) *carere.* c. gen. Απ. 2, 3, 5. ὁπότε παντὸς ἐνδέοι, *cum totum ei deest,* vel potius *cum nihil horum in eo est, cum caret omnibus,* np. ad amicitiam necessariis. ¶ 2) *opus esse.* c. gen. et dat. Π. 6, 3, 10. χρὴ ἀριστῆσαι, ὅπως ὅ τι ἂν πράττειν καιρὸς ᾖ μὴ τούτου ἡμῖν ἐνδέῃ. Leuncl. *in hoc ne deficiamus.* Rectius Hutch. *vt nil nobis desit quo minus id conficiamus.* A. 7, 1, 25. κελεύει διαμετρεῖσθαι. ἐπεὶ δὲ πολλῶν ἐνέδει αὐτῷ, *da ihm noch viel fehlte.* Male 2 codd. habent ἔδει. Sic quoque Π. 4. 3, 3. p. 229. τί ἡμῖν ὑπάρξει, καὶ τίνος ἐνδεῖ, potest ἡμῖν ad vtrumque verbum referri. Participium: A. 6, 1, 21. Ξενοφῶν ἑώρα πλείονος ἐνδέον, *pluribus opus esse,* np. ad rem militibus persuadendam.

ἐνδεῖσθαι, ¶ 1) *carere, non habere.* c. gen. Π. 2, 2, 15. p. 113. οἶκος — ἐνδεόμενος οἰκετῶν. 4, 5, 14. p. 250. εἰς ἐνδεόμενά του κατεσκήνωσε, *tabernaculum habet, vbi quaedam desunt.* Olim legebatur που, probante Hutch. Sed του est e coniectura Steph. quam probat Zeun. e Cod. Guelf. et Philelph. 6, 2, 11. p. 370. στρωμάτων ἐνδεηθέντες. Σ. 4, 35. ὁ μὲν τἀρκοῦντα ἔχει καὶ περισσεύοντα — ὁ δὲ τοῦ παντὸς ἐνδεῖται. it. c. ὥστε, Ιπρ. 7, 7. τοῦ παντὸς ἐνδεήσεται, ὥστε ἐκ τοῦ φανεροῦ διακινδυνεύειν. Camerar. *omnia deerunt ad proelium aperto Marte committendum.* ¶ 2) *indigere.* Π. 8, 4, 16. ἤν τις τινὸς ἐνδεῖσθαι νομίζῃ — λάβῃ. A. 7, 3, 2. ἐνδεομένους τῶν ἐπιτηδείων. Sic Πο. 4, 5. ἐνδεῖσθαι ἐργατῶν, *non sat multos habere.* ¶ 3) In var. lect. c. acc. Π. 6, 4, 5. p. 393. εἴ τινος ἐνδεῖσθαι δοκεῖτε. Ed. Florent. τι. Sic 6, 3, 1. εἴ τις τὶ ἐνδεόμενος γνοίη. emendant τινος.

ἔνδεκα, *vndecim.* a) E. 3, 2, 8. πόλεις ἔνδεκα ἢ δώδεκα. b) οἱ ἔνδεκα, *vndecimuiri rerum capitalium,* h. e. magistratus minores, ad quos ducebantur fures aliique malefici, et qui his in carcere praeerant. v. Poll. 8, 102. 121. Etymol. M. Eustath. ad Odyss. θ, p. 1595. 40.

Schol.

Schol. Ariſtoph. Veſpp. 1103. cf. Sigon. de rep. Athen. 3, 4. et Bergler. ad Alciphr. 3, 22. qui praeter alios laudat Plat. apol. 27. vbi v. Fiſcher. E. 1, 7, 6. θανάτῳ ζημιῶσαι, καὶ τοῖς ἕνδεκα παραδοῦναι. 2, 4, 28. Maxime notabilis locus eſt E. 2, 3, 22. vbi cum Theramenes morti adiudicandus eſſet, ἐκάλεσε ὁ κήρυξ τοὺς ἕνδεκα ἐπὶ τὸν Θηραμένην. ἐκεῖνοι δὲ εἰσελθόντες σὺν τοῖς ὑπηρέταις (a quibus οἱ ἕνδ. etiam 2, 4, 5. diſtinguuntur) — παραδίδομεν ὑμῖν, ἔφη ὁ Κριτίας, Θηραμένην κατακεκριμένον — ὑμεῖς δὲ λαβόντες καὶ ἀπαγαγόντες οἱ ἕνδεκα, οὗ δεῖ, τὰ ἐκ τούτων πράσσετε.

ἐνδέκατος, *vndecimus.* A. 1, 7, 14. τῇ ἐνδεκάτῃ ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας.

ἐνδελεχῶς, *indeſinenter.* Heſych. explicat verbis ἀδιαλείπτως, συνεχῶς, ἐπιμόνως. K. 7, 2. μὴ ἐξάγειν ἐνδελεχῶς, ἀλλὰ διαλείπειν.

ἐνδέχεται, *fieri poteſt, probabile eſt.* Απ. 1, 2, 23. πῶς οὐκ ἐνδέχεται σωφρονήσαντα πρόσθεν, αὖθις μὴ σωφρονεῖν; 4, 7, 9. μανθάνοντας ὅσα ἐνδέχοιτο. Poſſis vertere *quae ſalubria eſſent.* Sequitur enim συμφέροι. Sic fere Fr. Portus. Hinc 3, 9, 4. ἐκ τῶν ἐνδεχομένων, *ex iis quae fieri poſſunt,* vel *ex iis quae eligenda ſe offerunt, ex quibus eligere aliquid licet.* ¶ 2) *licet.* Ιερ. 4, 9. τοῖς ἰδιώταις ἔξεστι — τοῖς δὲ τυράννοις οὐκ ἐνδέχεται. Etymol. M. ἐνδέχεται· ἔνεστι.

ἐνδεῶς, in vniuerſum eſt i. q. οὐχ ἱκανῶς. v. Fiſcher. ad Plat. Phaed. 35, 6. Itaque ¶ 1) *tenuiter.* Απ. 3, 6, 5. εἴ τινες αὐτῶν (προσόδων) ἐνδεῶς ἔχουσιν, *tenues ſunt,* ἐκπληρώσῃς. ¶ 2) *parce, paucis ſumtibus.* O. 2, 6. ὅπου δ' ἂν ἐνδεῶς δέξῃς τι ποιεῖν, in liturgiis. ¶ 3) *non recte.* Ιερ. 9, 2. τὸν ἐνδεῶς τι ποιοῦντα λοιδορεῖν. §. 4.

ἔνδηλος, *manifeſtus.* Heſych: ἔνδηλος· φανερός. c. particip. A. 2, 4, 1. ἔνδηλοι ἦσαν προσέχοντες τὸν νοῦν. 2, 6, 12. c. ὅτι, Π. 1, 4, 1. ἔνδηλος ὢν ὅτι ἠσπάζετο, *manifeſte amore complectebatur.* Sic neutrum A. 2, 6, 9. σφόδρα ἔνδηλον τοῦτο εἶχεν, *manifeſte prae ſe ferebat,* ὅτι οὐδὲν θέλοι κτᾶσθαι. et c. ὡς, Αγ. 1, 36. μάλα ἔνδηλον ποιῶν ὡς οὐ δέξαιτο. Steph. de hoc vocabulo eleganti Heſychium tantum laudat. Sed multos locos habet Abreſch,

brefch. dilucc. Thuc. 2, 64.

ἔνδημος, *ciuis, inquilinus.* A. 7, 1, 17. προσόδου οὔσης — ἀπὸ τῶν ἐνδήμων, καὶ ἐκ τῆς ὑπερορίας. Duo codd. ἀπὸ τῶν ἐν δήμῳ.

ἐνδιαιτᾶσθαι, *inhabitare.* Απ. 3. 8. 8. οἰκίᾳ ἡδίστῃ ἐνδιαιτᾶσθαι.

ἐνδιατρίβειν, *diutius immorari.* Π. 5. 1, 8. ἐν τοῖς καλοῖς ἐᾷν τὴν ὄψιν ἐνδιατρίβειν, *diutius intentos oculos habere.*

ἐνδιδόναι, ¶ 1) *in manus tradere.* v. Gesner. ad Lucian. T. III. p. 14. Π. 1, 3. 7. οἱ οἰνοχόοι — τοῖς τρισὶ δακτύλοις τὴν Φιάλην προσΦέρουσιν, ὡς ἂν ἐνδοῖεν τὸ ἔκπωμα εὐληπτότατον τῷ μέλλοντι πίνειν. §. 8. ἐνδοῦναι τὴν Φιάλην τῷ πάππῳ — ἐπειδὰν ἐνδιδῶσι τὴν Φιάλην. ¶ 2) *dedere.* Timaeus lex Plat: ἐνδοῦναι· παραδοῦναι, ἢ καὶ εἶξαι. v. ibi Ruhnken. Αγ. 2, 18. ὡς ἐνδιδομένης τῆς πόλεως, *quasi vrbs deditionem spectaret.* (E. 4. 5. 3. est προδιδομένης, quod Leuncl. h. l. restituere volebat, vetantibus Bach. et Hutch.) 7, 6. Κορινθίων λεγόντων — ὅτι ἐνδιδοῖτο αὐτοῖς ἡ πόλις, *ciuitatem se iis dedere velle.* E. 7. 4. 14. ἔλαβον Μαργανέας, ἐνδόντων τινῶν. vbi Aem. Portus dicit, rem turpem velari verbo honesto, cum proprie dicendum fuerit προδόντων.

ἐνδίφριος, *in sella sedens.* Quod ap. Thracas honorati tantum viri videntur fecisse. A. 7, 2, 18. ἐκαθεζόμην ἐνδίΦριος αὐτῷ ἱκέτης. vbi αὐτῷ pertinet ad ἱκέτ. All. habent ἐν δίΦροις. §. 20. αὐτοὺς ποιήσομαι ἀδελΦοὺς καὶ ἐνδιΦρίους καὶ κοινωνοὺς ἁπάντων. Morus in indice non male dubitat, an non ἐνδίΦριος sit *assidens alicui, prope aliquem sedens.* Possit fortassis explicari de eo, *qui in eadem cum aliquo sella sedet.* v. δίΦρος nr. 2. Zeun. simpliciter interpretatur *conuiua.* cf. Abresch. auctar. dilucc. Thuc. p. 299. qui dicit, multa substantiua in compositione fieri adiectiua, vt ἐμπόλεμος — ἔνδιΦρος et ἐνδίΦριος ap. Xenophontem. Sed ἔνδιΦρος in Xen. non extat.

ἔνδοθεν, ¶ 1) *e loco interiori;* vt ex aedibus, Π. 1, 4, 13. ἔνδοθεν — κινεῖσθαι, *domo abire rus venatum.* e gynaeceo, O. 9, 5. ἵνα μὴ ἐκΦέρηται ἔνδοθεν. e turri, A. 7, 8, 8. ἐπάταξεν ἔνδοθέν τις ὀβελίσκῳ τὸν μηρόν. Sic E. 3, 1, 15. οἱ ἐνδ. ἐπεξελθόντες, et

et 7, 2, 12. 7, 5, 13. οἱ ἔνδοθεν, *ex vrbe contra hostes egressi.* ¶ 2) *intus.* K. 4, 1. ἰσχία — ἐνδ. προσεσταλμένα. 5, 30. μηρούς — ἔξωθεν μὲν ἐπιτεταμένους, ἔνδοθεν δὲ οὐκ ὀγκώδεις. 10, 7. Hinc E. 6, 2, 9. οἱ ἔνδοθεν, *qui in vrbe erant.* 7, 2, 8. *qui erant in arce.* Π. 5, 2, 2. *qui in castello erant.* Verba sunt: τοὺς ἔνδοθεν πάντας ἐξῆγε.

ἔνδον. Ammonius p. 50. ἔνδον, τὸ ἐν τόπῳ σημαίνει· ἔσω δὲ, τὸ εἰς τόπον. Cf. Eustath. ad Odyss. σ. p. 1839. extr. ¶ 1) *domi.* Π. 1, 6, 8. πλέον ἔνδον ἔχειν χρυσίον. 3, 3, 2. οὐδεὶς ἔμεινεν ἔνδον. 8, 2, 11. p. 488. ἔνδον ἔχοντες αὐτὰ, np. diuitias reconditas, A. 7, 1, 13. οἴκαδε· ὅσοι δὲ ἔνδον ἐτύγχανον ὄντες. Aπ. 1, 6, 6. O. 7, 2. 3. 30. bis. 35. ἔνδον μένειν — ἔνδον ἐργαστέον. 11, 14. Hinc ὁ ἔνδον, *domesticus, qui est in aedibus:* Π. 7, 5, 12. ὅπου ληφθήσοιτο ὅπλα ἐν οἰκίᾳ — πάντες οἱ ἔνδον ἀποθανοῦνται. 8, 4, 1. ἡ πᾶσα ἔνδον δίαιτα. Aγ. 8, 7. τὴν ἔνδον κατασκευήν. O. 7, 22. τὰ ἔνδον et τὰ ἔνδον ἔργα. §. 39. ¶ 2) *in cubiculo.* Σ. 9, 2. Hinc Aπ. 3, 11, 18. eleganter Socrates ad Theodotam: ὑποδέξομαί σε, ἐὰν μή τις φιλωτέρα σου ἔνδον ᾖ. Proprie enim formula meretricum, amatores excludentium, erat: ἔνδον ἕτερος. v. Ruhnken. ¶ 3) *in turri vel arce.* Π. 5, 2, 2. ὅτι τοσαῦτα εἴη ἔνδον ἀγαθά. §. 6. ἔνδον δειπνεῖν. Opp. ἐν τῷ στρατοπέδῳ. A. 7, 2, 13. ἐπειδὴ ἔνδον ἦσαν, *ingressi ad Seuthen.* Et c. artic. Π. 5, 2, 2. τὰ ἔνδον ἰδόντες. Ibid. μὴ ἐπιλείπειν τοὺς ἔνδον ὄντας. ¶ 4) *in vico.* A. 4, 5, 18. θέων ἐπὶ τὴν κώμην — καταλαμβάνει πάντας ἔνδον τοὺς καμήτας. ¶ 5) *in vrbe.* A. 7, 1, 11. ἄλλοι δὲ, οἳ ἐτύγχανον ἔνδον ὄντες. §. 23. Hinc οἱ ἔνδον E. 7, 3, 1. opponuntur exulibus, et 4, 4, 8. Praxitas volebat in hostium vrbem mittere ἄνδρα, σκεψόμενον τὰ ἔνδον. ¶ 6) *in theatro* vel *scena,* s. *intra theatri scenam.* E. 6, 4, 16. τοῦ ἀνδρικοῦ χοροῦ ἔνδον ὄντος. ¶ 7) *in mediis hostibus.* Π. 7, 1, 11. διὰ τῶν πολεμίων ἐλαύνειν· πολὺ γὰρ ἐν ἀσφαλεστέρῳ ἔσεσθε ἔξω γενόμενοι, ἢ ἔνδον ἀπολαμβανόμενοι. ¶ 8) De fauis apum: *in alueari.* O. 7, 34. ἐπὶ τοῖς ἔνδον ἐξυφαινομένοις. Sic de nido vesparum, E. 4, 2, 6.

ἔνδοξος, *clarus, nobilis.* Minus bene hoc sensu dici

dici quam ἐπίδοξος, auctor est Thomas. Cf. Ammon. p. 53. qui ἔνδοξος interpretatur per ἐπίσημος. Ag. 1, 19. χρήματα — ἁλίσκοιεν, ὅπως ἅμα μὲν χρηματίζοιντο, ἅμα δὲ ἐνδοξότεροι γίγνοιντο. Hic intelligendum est de auctoritate: *ne contemnerentur.* Απ. 1, 2, 56. τῶν ἐνδοξοτάτων ποιητῶν. cf. πόλις. c. εἰς, *quod attinet,* Απ. 3, 5, 1. ἀμείνω καὶ ἐνδοξοτέραν τὴν πόλιν εἰς τὰ πολεμικὰ ἔσεσθαι. c. πρὸς, O. 6, 10. ἐνδοξοτάτη πρὸς τῶν πόλεων αὕτη, np. γεωργία, *in maxima existimatione apud ciuitates.* In var. lect. confunditur c. εὔδοξος. v. ibi.

ἐνδύειν, *induere* alterum. Π. 1, 3, 3. Astyages Cyro στολὴν καλὴν ἐνέδυσε. 6, 4, 1. ἐνέδυε τὰ ὅπλα marito suo.

ἐνδύεσθαι, ¶ 1) *sibi induere.* Phauorin: ἐνδύεσθαι — ὅταν σημαίνῃ τὸ περιβάλλεσθαι, ὁμοίως δοτικῇ καὶ αἰτιατικῇ (συντάσσεται.) Π. 6, 4, 1. τὸν θώρακα ἐνδύεσθαι. 8, 1, 14. στολὴν — τοὺς κοινῶνας ἔπεισεν ἐνδύεσθαι. E. 7, 2, 21. 7, 5, 22. ¶ 2) *penetrare, vim habere.* c. dat. Phauorin: ἐνδύεσθαι, ὅταν σημαίνῃ τὸ ἐμβαίνειν ἤτοι τὸ εἰσδύεσθαι, δοτικῇ συντάσσεται. Π. 2, 1, 5. virorum potentium λόγοι — καὶ μάλιστα ἐνδύονται ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀκουόντων.

ἐνδῦναι, ¶ 1) *sibi induere.* Π. 1, 3, 14. τὸν μὲν ἑαυτοῦ (χιτῶνα) ἐκεῖνον ἠμφίεσε, τὸν δὲ ἐκείνου αὐτὸς ἐνέδυ. 1, 4, 18. ὅπλα ἐνδύς. 2, 4, 5. πορφυρίδα ἐνδύς. 8, 3, 1. Πέρσαι Μηδικὴν στολὴν ἐνέδυσαν. A. 1, 8, 2. τὸν θώρακα ἐνέδυ. Cod. Eton. ἐνέδυτο. Per glossema. 5, 4, 6. χιτωνίσκους ἐνεδεδύκεσαν ὑπὲρ γονάτων. ¶ 2) c. εἰς, *suscipere, incumbere in.* Π. 8, 1, 4. ἐνέδυ — εἰς ταύτην τὴν ἐπιμέλειαν. ¶ 3) Actiue: *impedire, implicare,* vt Lat. *induere.* Π. 1, 6, 19. p. 81. ἵνα — lepus αὐτὸς ἑαυτὸν ἐμπίπτων ἐνέδυ (pro ἐνδύσαι) in rete. Margg. συνέδει.

***ἐνδυναστεύειν**, *auctoritate et opibus suis perficere.* E. 7, 1, 30. ἐνδυναστεύει — ὥστε μὴ φυγαδεῦσαι τοὺς κρατίστους.

ἐνεγκεῖν, vid. φέρειν.

ἐνέδρα, ¶ 1) *insidiae.* Π. 1, 4, 23. μὴ ἐνέδρα τις μείζων ὑπείη. 8, 5, 7. εἴτις ἐπιθεῖτο castris — ὥσπερ ἂν εἰς ἐνέδραν εἰς τὸ στρατόπεδον (vbi semper parati sunt milites) — ἐμπίπτειν. cf. ἐμπίπτειν n. 1. Potest autem totus locus etiam ad

ad nr. 2. vel 3. referri. A. 5, 3, 1. ἐφοβοῦντο ὡς ἐνέδραν οὖσαν. Ἀγ. 11, 5. τοὺς κρυψινόδυς ὥσπερ ἐνέδρας ἐφυλάττετο. Ἱερ. 6, 3. μέθην καὶ ὕπνον ὁμοίως ἐνέδρᾳ φυλάττομαι. Sic c. ποιεῖν, *in insidiis ponere*. E. 6, 5, 31. ἐνέδραν ποιήσαντες ὁπλιτῶν. Sed c. ποιεῖσθαι, *insidias struere*, A. 4, 7, 16. ἐζώγρησαν ἐνέδραν ποιησάμενοι. E. 4, 8, 35. cf. ποιεῖσθαι nr. 24. it. c. κατασκευάζειν, Ἱππ. 4, 10. τοῖς πολεμίοις ἐνέδραι κατασκευάζονται. §. 12. elt: τοὺς πολεμίους εἰς ἐνέδρας ὑπάγειν. ¶ 2) *locus insidiarum*. Π. 5, 4, 2. ἀνίστανται ἐκ τῆς ἐνέδρας. E. 5, 1, 12. παρήλλαξαν οἱ πρῶτοι τὴν ἐνέδραν. ¶ 3) *milites in insidiis positi*. E. 4, 8, 37. ἐξανίστησι τὴν ἐνέδραν. §. 38. ὡς εἶδον τὴν ἐνέδραν.

ἐνεδρεύειν, *insidiari*. ¶ 1) hostibus, Π. 6, 3, 11. p. 385. ταῦτα πάντα (σκευοφόρα et vltimo loco collocati) καὶ πλήθους δόξαν παρέξει, καὶ ἐνεδρεύειν ἡμῖν ἐξουσία ἔσται — ἢν κυκλοῦσθαι βούλωνται. Sic 5, 4, 1. 2. A. 1, 6, 2. 4, 1, 16. 4, 6, 13. E. 5, 1, 10. ἐν κοίλῳ χωρίῳ ἐνήδρευσεν. §. 24. ἐνήδρευσεν classe ὡς ἤδη ἐδύνατο ἀφανέστατα. ¶ 2) auibus, Π. 1, 6, 19. p. 80. αὐτὸς ἐνήδρευες. et passiu. Απ. 2, 1, 4. τὰ δὲ ποτῷ ἐνεδρεύεται. ¶ 3) leporibus, Π. 1, 6, 19. p. 81. ¶ 4) moechis, Απ. 2, 1, 5. κίνδυνος τῷ μοιχεύοντι — ἐνεδρευθῆναι. ¶ 5) aliis, vel opibus, Λ. 2, 8. τὸν μέλλοντα κλωπεύειν δεῖ — ἐνεδρεύειν.

ἐνεδρεύεσθαι, ¶ 1) *insidiari iubere, locare insidias*. E. 4, 4, 15. ἐνεδρευσάμενος — ἀπέκτεινε. ¶ 2) Passiue: *insidiis peti*. E. 7, 2, 18. ὅτι ἐνεδρεύσοιντο (pro ἐνεδρευθήσοιντο) ὑπὸ τῶν πολεμίων.

ἐνεῖναι, ¶ 1) *inesse*. v. Thom. Mag. Ponitur autem saepissime sine nomine. a) in regione, A. 1, 5, 1. εἴτι καὶ ἄλλο ἐνῆν ὕλης. §. 2. δένδρον οὐδὲν ἐνῆν — ἐνῆσαν δὲ καὶ ὠτίδες. 2, 4, 11. κῶμαι ἔνεισι καὶ πόλεις — τῶν ἐργασομένων ἐνόντων. § 15. ἐνῆν σῖτος πολὺς, καὶ πρόβατα, καὶ ἄλλα χρήματα. b) in oppidis. E. 3, 1, 12 οἱ ἐνόντες φρουροί. Sic saepe τὰ ἐνόντα, *opes vrbis*, Ἀγ. 2, 19. E. 2, 3, 6. 4, 5, 5. cf. 1, 3, 12. τὸν ἐνόντα σῖτον (Byzantii) τοῖς στρατιώταις διδόναι. v. Raphel. ad Luc. 11, 41. c) in aedibus, A. 4, 5, 19. ἐν ταῖς οἰκίαις — ἐνῆσαν δὲ καὶ αἱ κριθαί. d) in naui, E. 1, 6, 26. τοῖς ἐνοῦσι, *vectoribus*. e) in terra,

terra, K. 8, 1. εἰ ἐνέσται μελάγχειμα. f) in corpore, Aπ. 1, 4. 17. ὁ σὸς νοῦς ἐνὼν τὸ σὸν σῶμα μεταχειρίζεται. Hic Reisk. malebat ὁ σοὶ νοῦς, et Eru. iudicabat, fort. perperam adſcriptum eſſe ἐνών. Sed Hindenb. defendit locum ob 1, 2, 54. τὸ σίαλον — ὠφελεῖ οὐδὲν αὐτοὺς ἐνόν, np. τῷ στόματι. Sic Iπ. 4, 2. ἵππου ἐνόντος, equo defatigato. Sed c. ἐν, K. 5, 18. τὸ φανὸν τὸ ἐν αὐτοῖς (leporibus) ἐνόν. g) in animo, c. dat. Ιερ. 6, 6. φόβος ἐνὼν ταῖς ψυχαῖς. Aπ. 1, 2, 28. τῆς οὐκ ἐνούσης αὐτῷ κακίας. ¶ 2) ſcriptum ineſſe. v. ἐπιστολή. ¶ 3) adeſſe. Π. 2, 1, 12. οὐκ ἐνῆν πρόφασις, h. e. praetexere non poterat. ¶ 4) apparere, cerni. O. 17, 7. ἐν τῷ ῥίπτειν τὸ σπέρμα ποικίλη τέχνη ἔνεστι. ¶ 5) iunctum eſſe. Π. 2, 2, 15. p. 112. ἅρμα — βραδέων ἵππων ἐνόντων. c. ἐν, K. 12, 19. οἱ δὲ πόνοι οἱ ἐν αὐτῇ (virtute) ἐνόντες φανεροί. ¶ 6) in poteſtate ſitum eſſe. Aπ. 2, 6, 31. οὐκ ἔνεστιν ἐν τῇ ἐμῇ ἐπιστήμῃ (perficere non poſſum per meam ſcientiam) τὸ τὰς χεῖρας προσφέρειν. Sic pro ἔξεστιν. Heſych: ἔνεστι · ἔξεστι. it. ἐνῆν · χρῆν, ἢ δυνατὸν ἦν. Cf. Thom. Mag. et ſupra nr. 3. Aπ. 4, 6, 9. ἔνεστιν ὀνομάζειν καλὸν ἢ σῶμα ἢ σκεῦος. vbi tamen all. εἰ ἐστὶν, ὀνομάζεις — ¶ 7) afferre. Σ. 8, 15. ἐν τῇ τῆς μορφῆς χρήσει ἔνεστί τις καὶ κόρος. Sed referri etiam poteſt ad n. 5. ¶ 8) i. q. εἶναι, c. dat. E. 3, 2, 9. πολὺς σῖτος ἐνῆν αὐτοῖς, obſeſſis. ¶ 9) ἔνι (poet. Port.) pro ἔνεστι. Heſych: ἔνι· ἔνεστι. c. dat. K. 13, 2. τοῖς νέοις — ἡδοναὶ —, ἀρετῇ δ' οὐκ ἔνι. c. ἐν, A. 5, 3, 12. ἔνι δ' ἐν τῷ ἱερῷ τόπῳ ἄλση. Aθ. 1, 5. ἐν τοῖς βελτίστοις ἔνι ἀκολασία ὀλιγίστη. §. 16. Iππ. 1, 24. ¶ 10) ἔνι c. ὡς et ſuperl. Aπ. 3, 8, 4. ἔστι δὲ ἀσπὶς — ὡς ἔνι (quam poteſt) ἀνομοιοτάτη τῷ ἀκοντίῳ. Antea erat ὡς οἷόν τε ἀνομ. 4, 5, 9. ὡς ἔνι ἥδιστα.

ἕνεκα, ἕνεκεν, εἵνεκα, ¶ 1) cauſa, propter. Poſtponitur vel verbis, Π. 1, 2, 1. τοῦ ἐπαινεῖσθαι ἕνεκα, vt laudaretur. it. §. 11. vel nominibus, Π. 1, 2, 7. ἐγκλήματος, οὗ ἕνεκα — 1, 5, 7. p. 52. ὧν δ' ἕνεκα — εἰς τόδε τὸ τέλος κατέστην. A. 12, 4. τοῦ αὐτοῦ ἕνεκά ἐστιν, οὗπερ καὶ — E. 2. 1, 9. εἶναι χρήματα, ὥστε τούτου ἕνεκεν πολλοὺς πληροῦν. Aπ. 2, 4, 7. δένδρα θεραπεύειν τοῦ καρποῦ ἕνεκεν.

κεν. E. 1, 3, 12. οὐκ ἀργυρίου ἕνεκα, *non pecunia corruptum*. Contra 1, 6, 6. κολακεύουσιν ἕνεκα ἀργυρίου, *vt accipiant pecuniam*. Saepe enim praeponitur, vt ap. Latt. *cauſa*, v. c. Π. 1, 4, 13. ἕνεκα κρεαδίων. Λ. 11, 9. ἕνεκά τινος, *certam quandam ob cauſam*. Απ. 3, 4, 2. ἕνεκα τούτου. 4, 7, 4. Sic paulo aliter de conſilio, Αϑ. 1, 3. εἰσὶν ἀρχαὶ ἕνεκα μισθοφορίας καὶ ὠφελείας, *magiſtratus praepoſiti ſunt pro mercede et ſpe emolumenti*. E. 5, 1, 14. μηδένα κολακεύειν εἵνεκα μισθοῦ, *vt accipias mercedem*. it. ante verbum, Π. 5, 1, 10. λέγοντι ταῦτα τούτου ἕνεκα τοῦ ὑμᾶς ἐθέλειν μᾶλλον, *vt malitis*. τούτου enim iam Stephano et Leunclauio fuit ſuspectum, et ab Hutch. atque Zeunio, cum in MSS. nonnullis deſideraretur, eiectum. Sed temere, opinor. Nam ſaepe ponitur pronomen poſt vel ante articulum. v. οὗτος nr. 1. et ὁ nr. 12. ¶ 2) *quod attinet*. v. Valcken. ad Herodot. 6, 63. Π. 3, 2, 14. ἐξέσται ἡμῖν ἐκείνου ἕνεκα (*per illum*) πρὸς τὸ ἡμέτερον συμφέρον πάντα τίθεσθαι. v. Wolf. ad Demoſth. p. 357. Saepius praeponitur, Πο. 3, 1. ἡδέως ἕνεκα χειμῶνος ἀναπαύεσθαι. Ιερ. 11, 10. ἐξείη ἄν σοι ἕνεκεν ἀσφαλείας — πορεύεσθαι. Απ. 4, 3, 3. ἕνεκά γε τῶν ἡμετέρων ὀφθαλμῶν. Egregie Schütz: *bey ſ. trotz unſern Augen*. v. eius not. ad 2, 1, 2. ¶ 3) Omittitur, Π. 1, 3, 8. καταῤῥοφοῦσι, τοῦ δὴ — μὴ λυσιτελεῖν αὐτοῖς. ¶ 4) In var. lect. confunditur c. πρός. v. πρὸς c. gen. nr. 10.

ἐνεός, Heſych. κωφός, ὃς οὔτε ἀκούει οὔτε λαλεῖ. Proprie videtur eſſe *mutus*. v. Ammon. in v. κωφὸς p. 86. Timaeus et Etym. M. Eſt tamen etiam *ſurdus*, it. *ſtupidus*. v. Heſych. duobus in locis. Suidas, vt ſemel Heſychius, ſcribit per duo νν: ἐννεός· ἄφωνος, κωφός, ἐξεστηκώς, νωθός, νωχελής, μετέωρος, et deinde laudat A. 4, 5, 23. τοῖς παισὶν ἐδείκνυσαν ὥσπερ ἐνεοῖς ὅ τι δέοι ποιεῖν, np. quia linguam Graecam ignorabant. All. perperam habent νέοις. Suid. affert etiam alium locum. Sed ille non videtur Xenophontis eſſe.

ἐνεργάζεσθαι, ¶ 1) paſſiuum: *indi, inſeri, fieri in*. Απ. 1, 4, 5. γλῶττα τούτων γνώμων ἐνειργάσθαι.

σθῃ. ¶ 2) Medium i. q. ἐμβάλλειν, vel *inferere*. Απ. 3, 10, 6. τὸ ζωτικὸν φαίνεσθαι — πῶς ἐνεργάζῃ τοῖς ἀνδριᾶσιν; 4, 4, 15. τὸ πείθεσθαι τοῖς νόμοις μάλιστα ἐνειργάσατο Lycurgus αὐτῇ, пр. τῇ πόλει, *in ea effecit*. Cf. ἐργάζεσθαι n. 12.

ἐνεργὸς, ¶ 1) *vim agendi habens*. Απ. 1, 4, 4. ζῶα ἔμφρονά τε καὶ ἐνεργά. Opp. ἀκίνητα. ¶ 2) *nauus, industrius*. Hesych: ἐνεργοί· ἕτοιμοι πρὸς ἐργασίαν, αἱ μὴ ἀργαί. Π. 2, 2, 15. ἐνεργὸν στράτευμα. 6, 2, 11. p. 373. ὅπως — εὐθὺς ἐνεργοὶ ἦτε, *laborare possitis, expediti sitis ad laborandum*. Sic 6, 3, 11. et 8, 1, 12. venatio homines ἀπὸ τῶν ἵππων ἐνεργοὺς ἀπεργάζεται. Αγ. 1, 24. Ιερ. 9, 8. κακουργίαι ἧσσον τοῖς ἐνεργοῖς ἐμφύονται, *occupatis, non otiosis*. Ιπ. 9, 7. δοκεῖ πεζὸν σὺν τοῖς ἵπποις ἐνεργότατον εἶναι, *libentissime labores subiturus*. Leuncl. minus accurate: *plurimum effecturus*. ¶ 3) De terra s. agro: *cultus*, atque adeo *fruges ferens*. Π. 5, 4, 12. γῆν ἐνεργόν. 8, 6, 8. ἡ χώρα ἐνεργός. Ε. 4, 4, 1. τὰς χώρας ἐνεργοὺς οὔσας. Opp. δῃουμένη. Ο. 4, 15. τὰς χώρας — ἐνεργοὺς ποιοῦντας. §. 17. Saepe oppon. ἀργός, Π. 3, 2, 9. τὴν νῦν ἀργὸν οὖσαν γῆν ἐνεργὸν γενέσθαι. Ο. 4, 8. it. §. 9. coll. §. 10. Sic Πο. 4, 2. ἐνεργὰ dicuntur ἀργυρεῖα, *quae coluntur, in quibus opera fiunt, vt lucrum inde percipiatur*, *gangbare Gruben*. cf. ἔργον. ¶ 4) De opibus: *quaestuosus, lucrum afferens*. v. Valcken. ad Herodot. 8, 26. Ιερ. 11, 4. εἰ τὰ σὰ (пр. κτήματα) ἐνεργὰ ἔχοις, ἢ εἰ τὰ τῶν πολιτῶν μεμηχανημένος εἴης ἐνεργὰ εἶναι.

ἐνεργῶς, *strenue, pro viribus*. Απ. 3, 4, 11. ἐνεργῶς μαχεῖται. Sed Ernestio non displicebat ἐναργῶς, quod est in Bas. 1.

ἐνέχειν, *penetrare*. Κ. 10, 7. ὅπως ἂν εἰς τὸν κόλπον αἱ αὐγαὶ τοῦ φέγγους — ἐνέχωσιν. Fr. Portus: *vt in sinum per laqueos splendor lucis adducat*. Satis obscure.

ἐνέχυρον, *pignus*. Α. 7, 6, 17. τὰ ἐνέχυρα λαβεῖν, ὡς μηδὲ — ἐδύνατο ἐξαπατᾶν Seuthes de stipendio.

ἔνθα (poet. Port.), (de quo aduerbio v. omnino Ammon. p. 52. et Hesych.) ¶ 1) *vbi*. Π. 8, 1, 1. p. 463. εὑρήσετε, (intell. loca) καὶ ἔνθα ἄνευ μοναρχίας πόλις οἰκεῖται. Α. 4, 1, 2.

2. ἀφίκοντο (np. ἐκεῖσε), ἔνθα ὁ Τίγρης ἄπορος ἦν. E. 4, 2, 14. 5, 4, 51. ἀπολιπόντες (np. τὸ χωρίον), ἔνθα παρατεταγμένοι ἦσαν. Edd. vett. et Margg. corrupte: ἢ ἐνταῦθα. Morus retinet ἢ pro ἔνθα. Scil. voluit aliquis illud ἢ explicare, et posuit in margine vel ἔνθα vel ἐνταῦθα. Sic A. 4, 5, 17. pro ἢ in Cod. Paris. est ἔνθα. it. addito loco, Π. 2, 3, 10. εἰς τὸν δρόμον, ἔνθα περιπατοῦμεν. 5, 4, 10. p. 313. δείξομεν τοῖς πολεμίοις, ἔνθα κρατῆσαι νομίζουσιν, ἐνταῦθα ἄλλους αὐτῶν κρείττους. — τὸ χωρίον — ἔνθα κατέκαινον. A. 4, 3, 6. ἔνθα αὐτοὶ τὴν πρόσθεν νύκτα ἦσαν, ἐπὶ τοῦ ὄρους. 6, 2, 1. τὴν Ἰασωνίαν ἀκτὴν, ἔνθα ἡ Ἀργὼ λέγεται ὁρμίσασθαι. Λ. 7, 3. τί πλοῦτος ἐκεῖ γε σπουδαστέας, ἔνθα — Sic §. 6. Απ. 3, 5, 21. ἐν τοῖς στρατιωτικοῖς, ἔνθα μάλιστα δεῖ σωφρονεῖν. v. Fischer. ad Weller. p. 284. ¶ 2) *ibi*. A. 5, 7, 4. ὁ ἥλιος ἔνθα μὲν ἀνίσχει, δύεται δ' ἐνταῦθα. Est δεικτικῶς dictum. 6, 5, 12. ὁ πόντος; ἔνθα οὐδὲ πλοῖά ἐστι. Sed Hutch. *vbi*. Sic c. δὴ, quod alias est temporis, A. 1, 7, 12. μέχρι τοῦ Μηδίας τείχους. ἔνθα δὴ εἰσὶν διώρυχες. 7, 2, 8. εἰς Χερρόνησον — ἔνθα δὴ πείθεσθαι ἀνάγκη. E. 4, 1, 13. ἐς συγκείμενον χωρίον. ἔνθα δὴ — ἀνέμενον. 4, 4, 3. ἐπὶ τοὺς βωμούς. ἔνθα δὴ — ἔσφαττον. Sic ἔνθα μὲν — ἔνθα δὲ, *hic* — *illic*, O. 3, 4. it. E. 3, 3, 5. ἔνθα μὲν ἕνα, ἔνθα δὲ δύο. vbi, si sunt verba Xenophontis (v. Mor. ad h. l.), fere prouerbialiter potest accipi: *hier und da einen oder zwey*, i. e. *paucissimos*. ¶ 3) *quo*. Π. 2, 4, 9. ὄρη ἐστὶν, ἔνθα δύναιτ' ἂν ἀπελθὼν, — ἐν ἀσφαλεῖ εἶναι. Potest tamen etiam ad εἶναι referri, vt sit *vbi*. 5, 4, 4. εἰς πόλιν — ἔνθα καὶ αὐτὸς κατέφευγεν. A. 2, 3, 11. it. omisso loco, vel ἐκεῖσε, A. 4, 8, 12. εἶναι, ἔνθα πάλαι σπεύδομεν. 5, 6, 17. 7, 3, 2. διαπλεῖν, ἔνθα βουλόμεθα. 7, 6, 12. E. 2, 3, 17. p. 93. 5, 1, 15. 5, 2, 21. et c. δὴ, A. 7, 6, 26. πλεῖτε, ἔνθα δὴ ἐπιθυμεῖτε. O. 4, 6. συνάγων — ἔνθα δὴ ὁ σύλλογος καλεῖται. ¶ 4) *vnde*. O. 18, 1. στὰς, ἔνθα πνεῖ ἄνεμος, ἢ ἀντίος. Paulo aliter: *e quo*, A. 4, 5, 22. ἐπὶ τὸν κρατῆρα, ἔνθα κύψαντα ἔδει πιεῖν. Sed all. habent ἔνθεν. Possis etiam ἔνθα cum κύψαντα coniungere, vt sit *quo*. Cf. ὁρμᾶσθαι nr. 1. 7, 2, 9. κελεύει ἥκειν — ἔν-

ἔνθα καὶ δήλη μᾶλλον ἐδόκει εἶναι ἡ ἐπιβουλή. Nisi h. l. malis *tum uero*. ¶ 5) De tempore: *tunc*. Phauorin: ἔνθα· τότε, ὅπου, ἢ ἐνταῦθα. οὐ μόνον τοπικόν ἐστι, ἀλλὰ καὶ χρονικόν. cf. Hesych. A. 4, 1, 13. ἔνθα ὁ Χειρίσοφος. ἄλλοτε μὲν — ὑπέμενε, τότε δὲ οὐχ ὑπέμενεν. Est particula transitionis in narrando. Hutch. *ibi tum*. Cod. Eton. ἐνταῦθα. Sic c. δὲ, *tum vero*. A. 2, 1, 8. ἔνθα δὲ ἀπεκρίνατο. 2, 2. 5. ἔνθα δὲ εἴτι ἦν — κατεδαπανήσαμεν. vbi all. vertunt *istic*. 4, 5. 5. ἔνθα δὴ μετεδίδοσαν — ἔνθα δὲ πῦρ ἐκαίετο. Et saepius c. δὴ, Π. 1, 3. 12. ἔνθα δὴ ὁ Ἀστυάγης λέγει. 3, 3, 28. 30. 4. 1, 10. 5, 4, 4. A. 3, 3. 8. 3, 5. 1. 7, 5, 9. cf. ἐνταῦθα. Etiam in apodosi post ἐπεί, E. 2, 4. 28. ἐπεὶ δὲ κατέβησαν οἱ στρατηγοί. ἔνθα δὴ ὁ Θρασύβουλος ἔλεξεν. ¶ 6) Interdum ἔνθα δὴ non videtur nude indicare tempus, sed simul concludentis esse; *hinc, inde, itaque*. Π. 1, 4. 25. ἐδόκει ἀποπέμπειν — ἔνθα δὴ ἵππους αὐτῷ δοὺς — ἀπέπεμπε. A. 1, 8, 2. βασιλεὺς σὺν στρατεύματι πολλῷ προσέρχεται — ἔνθα δὴ πολὺς τάραχος ἐγένετο. §. 3. παρήγγελλεν καθίστασθαι εἰς τὴν τάξιν ἕκαστον. ἔνθα δὴ σὺν πολλῇ σπουδῇ καθίσταντο. §. 17. 3, 3, 4. ¶ 7) *quando, cum*. Αγ. 6, 2. ἔνθα ἠθέλησαν οἱ πολέμιοι μάχην συνάπτειν, οὐ φόβῳ τρεψάμενος νίκης ἔτυχε. 10, 1. καρτερίᾳ πρωτεύων, ἔνθα πονεῖν καιρός. E. 3, 4. 26. ἐπιφαινομένου τοῦ πεζοῦ, ἔνθα δέοι. Hinc ἔνθα πρῶτον, A. 5, 1, 1. est *quam primum, simulac*.

ἐνθάδε, ¶ 1) *huc*. v. Ammon. p. 51. Π. 1, 3. 13. ὅταν εἰς Μήδους ἔλθω ἐνθάδε. 3, 3, 9. p. 180. ἢν ἐνθ. ἐρχομένους δεχώμεθα. Sed potest ἐνθάδε ad δεχ. referri, atque adeo ad nr. 2. pertinere. E. 1, 7, 10. p. 54. ἀνέβην ἐνθάδε. ¶ 2) *hic*. Π. 1, 3, 13. ἤν με καταλίπῃς ἐνθάδε. it. §. 14. vbi oppon. ἐκεῖ. 3, 3. 9. p. 180. μείζων κίνδυνος ἐκεῖ ἢ ἐνθάδε — ἐὰν ἐνθάδε ὑπομένωμεν. A. 3. 3, 2. 7, 3, 2. bis. §. 8. bis. E. 1, 6, 5. ἐνθάδε μένειν — τὰ καθεστῶτα ἐνθάδε. 2, 3, 18. p. 95. 99. c. particip. E. 1, 6, 7. τὰ ἐνθ. ὑπάρχοντα, np. χρήματα. Απ. 1, 4. 9. τῶν ἐνθ. γιγνομένων, *quae ab hominibus fiunt*. it. sine particip. c. artic. Π. 3, 1, 17. ἠρεμεστέρως ἔχειν τὰ ἐνθάδε, *hanc regionem*. Απ. 1, 4.

4, 17. περὶ τῶν ἐνθάδε, καὶ περὶ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ. 3, 3, 12. ἀνανδρία ἐν ἄλλῃ πόλει ὁμοία τῇ ἐνθάδε, *in hac nostra vrbe.* §. 14. τοῦ ἱππικοῦ τοῦ ἐνθάδε, *nostri, Atheniensis.* Sic Π. 8, 6, 2. τῶν ἐνθάδε ὑμῶν — πέμπων πράξοντας. Quidam addunt μενόντων. Sed temere. Iidem enim §. 3. plene dicuntur οἱ ἐνθάδε ὄντες. ¶ 3) *in hac re.* Π. 2, 4, 12. πρόφασιν — ἐνθάδε οὐκ ἀπίθανον. Nisi malis *hic.* ¶ 4) *statim.* vt ap. Latt. *illico.* Π. 2, 3, 2. νῦν λεγέτω τις ἐνθάδε ἀναστὰς περὶ τούτου. Videtur enim δεικτικῶς positum.

ἔνθαπερ, *vbi.* A. 4, 8, 18. ἐν τῷ ὄρει, ἔνθαπερ ἐσκήνουν. E. 4, 4, 8. it. omisso loco, A. 5, 7. οὐκ ἔνθαπερ ἐδείπνουν, καταμενοῦσι.

ἔνθεν, (v. omnino Hesych.) ¶ 1) *illinc, ab illa parte.* Π. 1, 2, 2. οὐκ ἔνθεν γὰρ ὅθεν περ ἐν ταῖς πλείσταις πόλεσιν ἄρχονται. All. οὐχ ὁμοίως γὰρ ταῖς πλ. quae lectio sapit glossema. Scilicet ἔνθεν h. l. non proprie de loco dictum est, sed de re. Sic ἔνθεν μὲν — ἔνθεν δὲ, *hinc — illinc.* A. 2, 4, 11. ἔνθεν μὲν τὸν Τίγρητα — ἔνθεν δὲ τὴν διώρυχα. 3, 5, 5. E. 7, 1, 31. it. ἔνθεν καὶ ἔνθεν, *ab vtraque parte.* Π. 6, 3, 1. διὰ μέσου ποιούμενοι τὰ σκευοφόρα ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἐπορεύοντο οἱ ὁπλοφόροι. A. 4, 6, 9. 4, 8, 11. E. 2, 4, 5. et c. gen. Π. 6, 1, 17. δρέπανα — ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῶν τροχῶν. 7, 1, 16. διὰ τὸ μένειν τοὺς ἔνθεν καὶ ἔνθεν αὐτῶν. 8, 3, 5. A. 4, 3, 21. 5, 2, 16. Potest etiam verti *vtrimque.* Π. 7, 5, 9. p. 438. μὴ ἐπὶ τὰ τέγη ἀναβάντες βάλωσιν ἔνθεν καὶ ἔνθεν. E. 3, 2, 3. ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἠκόντιζον. it. §. 20. ¶ 2) *vnde.* A. 5, 6, 12. ἡγήσομαι, np. ἐκεῖσε — ἔνθεν πολλὰ χρήματα λήψεσθε. E. 6, 5, 1. ἐπάνειμι ἔνθεν ἐπὶ ταῦτα ἐξέβην. vid. ὁρμᾶσθαι nr. 1. vbi ἔνθεν legitur pro ἐν ᾧ. ¶ 3) Potest accipi pro *vbi.* A. 2, 3, 4. ἄξειν ἔνθεν ἕξουσιν τὰ ἐπιτήδεια. E. 7, 5, 11. ἔνθεν πλεονεκτεῖν ἂν ἐνόμιζε, τοῦτο λαβὼν τὸ χωρίον. O. 6, 1. σὺ δὲ ἡμῖν ἔνθεν (h. e. ἐκεῖθεν ἔνθεν s. ἐκεῖθεν ἔνθα) λέγων — ἀπέλιπες, πειρῶ — διαπεραίνειν. ¶ 4) ἔνθεν — ἐντεῦθεν, *hic — illic.* A. 5, 7, 4. vbi est δεικτικῶς dictum. ¶ 5) *quando, cum.* E. 4, 2, 6. ἔνθεν ἐξέρχονται, μόνοι εἰσὶ — προϊόντες δὲ — ¶ 6) In var. lect. permutatur c.

c. ἔνθα. v. ibi nr. 4. it. c. ὅθεν. v. ὅθεν nr. 1.

ἐνθένδε, ¶ 1) *hinc.* De loco, Π. 4, 2, 11. ὁπόσον ἀπέχει ἐνθένδε (intell. τὸ χωρίον). ἔνθα αἱ ἀρχαί εἰσι. 6, 3, 5. πόσον ἄπεστιν ἐνθένδε τὸ στράτευμα. §. 11. A. 5, 6. 3. 5, 7, 3. 6, 3. 9. 6, 5, 9. ¶ 2) De hominibus: A. 7, 7, 10. ἦν ὑμεῖς τοιοῦτοι ἦτε, ἐνθένδε ἀρξόμεθα, *a vobis.* ¶ 3) *hic.* Π. 2, 4, 11. προσλαβὼν τῶν ἐνθένδε ἑταίρων, *ex his.* Scil. ἐνθένδε positum est pro ἐνθάδε, quia verbum προσλαμβάνειν proprie postulat aduerbium, quod significet motum e loco.

ἔνθεος, *numine afflatus.* Σ. 1, 10. οἱ ὑπὸ τοῦ σώφρονος ἔρωτος ἔνθεοι, *amore capti.* Antea erat: ἐκ θεῶν του κατεχόμενοι. v. Bach. et Poll. 3, 69.

ἐνθουσιᾶν, *furere, furore agi.* Hesych: ἐνθουσιῶν· μαινόμενος, ὁρμῶν, ἢ μανίαν ἔχων. Π. 1, 4, 8. ἀνεπήδησεν ἐπὶ τὸν ἵππον ὥσπερ ἐνθουσιῶν.

ἐνθυμεῖσθαι, ¶ 1) *reputare secum, cogitare, spectare.* a) est fere i. q. ἐννοεῖσθαι, Π. 4, 2, 2. ἐννοηθέντες οἷα πάσχουσι — ταῦτα ἐνθυμουμένοις ἔδοξεν αὐτοῖς. Aπ. 1, 7, 2. ἐνθυμώμεθα — τί ἂν αὐτῷ ποιητέον εἴη. §. 3. est ἐννοῶμεν. Hinc A. 3, 1, 2. pro ἐνθυμούμενοι all. habent ἐννοούμ. quod sane est §. 3. Sed paulo aliter, vt genus et species, A. 2, 4, 3. ἐγὼ ἐνθυμοῦμαι μὲν καὶ ταῦτα πάντα, ἐννοῶ δὲ ὅτι — Cf. E. 4, 2, 2. ἐνθυμούμενος, οἵων ἐλπίδων ἀπεστέρητο. b) c. gen. vbi saepe verti potest *rationem habere.* Aπ. 2, 1, 34. σοὶ ἄξιον τούτων ἐνθυμουμένῳ πειρᾶσθαι τι — φροντίζειν. 3, 6, 16. 17. ἐνθυμοῦ τῶν εἰδότων, *cogita,* np. in exemplum. K. 8, 6. τῆς ὥρας ἐνθυμούμενον. 13, 17. Hinc Aπ. 1, 1, 17. θαυμαστὸν εἰ μὴ τούτων ἐνεθυμήθησαν iudices, μηδὲν illud, quod in Cod. 1. est pro μή, Ernest. putabat a librariis factum, qui genitiuum c. hoc verbo non concoquerent. c) c. acc. Π. 1, 1, 3. ὅτε ταῦτα ἐνεθυμούμεθα. 4, 1, 2. p. 201. ἃ νῦν εἴδετε, ταῦτα ἐνθυμούμενοι μήποτε παύσησθε. A. 2, 5, 2. p. 112. E. 4, 2, 6. Iπρ. 1, 19. 5, 11. d) c. acc. et ὅτι, A. 3, 1, 13. τὰ τῶν στρατιωτῶν ὁπότε ἐνθυμοίμην, ὅτι τῶν ἀγαθῶν οὐδενὸς ἡμῖν μετείη. Aπ. 4, 5, 9. ἐκεῖνο ἤδη πώποτε ἐνεθυμήθης; ὅτι. e) c. acc. et ὡς, Aπ. 3, 3, 12. τόδε οὐκ ἐντεθύμησαι, ὡς — γίγνεται;

γνεται; f) fine cafu c. ὅτι, E. 4, 3, 7. ἐνεθυμήθη, ὅτι — εἴη. Απ. 3, 3, 11. 3, 13. 3. ἐνθυμοῦ (fcito) ὅτι κινδυνεύεις. Ιπρ. 8, 5. ἐνθυμηθήτω, ὅτι — ἔχουσιν. g) c. ὡς, Πο. 3, 7. ἐνθυμούμενος, ὡς πολλὰ εἰσήνεγκεν ἡ πόλις. 4, 22. Απ. 4, 3, 3. Ιπρ. 8, 20. ¶ 2) *admirabundum cogitare.* O. 17, 15. ἐνθυμοῦμαι οἷόν ἐστι — ¶ 3) *intelligere, animaduertere.* Π. 4, 2, 17. ὁ Κῦρος ἐνενόησεν, ὅτι ἦλθον — σκοπῶν δὲ ὡς ἂν — γένοιτο, ἐνθυμεῖται ὅτι ἀνάγκη — E. 4. 4, 19. οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐνθυμηθέντες τοὺς Ἀργείους καρπουμένους. (Αγ. 2, 17. eft κατανοήσας, np. Agefilaus) c. acc. et ὅτι, A. 3, 1, 30. ἐντεθύμημαι καὶ τοῦτο, ὅτι — αἰσχρῶς ἀποθνήσκουσιν. ¶ 4) *obferuare videndo.* K. 10, 12. εἰσβλέποντα εἰς τὸ ὄμμα — ἐνθυμούμενον τὴν κίνησιν. ¶ 5) *memorem eſſe, notare.* c. gen. K. 9, 4. τῶν τόπων ἐνθυμούμενον, ὅπως μὴ διαμαρτήσεται. ¶ 6) *moliri aliquid mali, f. res nouas.* Αθ. 3, 12. οὐδὲν ἐνθυμεῖσθαι (contra populum) ἀνθρώπους, οἵτινες δικαίως ἀτιμῶνται.

ἐνθύμημα, ¶ 1) *inuentum, excogitatum,* callide quidem et folerter. A. 3, 5, 7. τὸ ἐνθύμημα de vtribus, quibus traiecerat, χαρίεν ἐδόκει εἶναι. K. 13, 13. πόνοις, ἐνθυμήμασι καὶ ἐπιμελείαις. Sic de ftrategemate, E. 4, 5, 4. 5, 4, 51. de artificio ad agros ex fterilibus fertiles reddendos, O. 20, 24. ¶ 2) *fententia, ratiocinatio.* A. 6, 1, 13. cf. §. 12. K. 13, 9. τῶν φιλοσόφων ἐνθυμήματα, *cogitata, placita.*

*ἐνθωρακίζειν, *lorica induere.* A. 7, 4, 12. ἐντεθωρακισμένοι — ἦσαν, ἀσπίδας καὶ μαχαίρας καὶ κράνη ἔχοντες.

ἔνι, vid. ἐνεῖναι nr. 9. 10.

ἐνιαύσιος, *annuus.* Αγ. 2, 1. ἣν ἐνιαυσίαν ὁδὸν ὁ βάρβαρος ἐποιήσατο, *anni fpatio confecerat.*

ἐνιαυτὸς (poet. Port.) *annus.* ¶ 1) A. 7, 8, 15. χρόνου πλῆθος τῆς ἀναβάσεως — ἐνιαυτὸς καὶ τρεῖς μῆνες. Π. 8, 6, 10. ἐπεὶ περιῆλθεν ὁ ἐνιαυτὸς, *cum praeteriisſet.* Eodem fenfu E. 1, 4, 3. ἐπειδὴ ἐνιαυτοὶ τρεῖς ἦσαν. Sic E. 1, 1, 27. 1, 2, 12. 1, 5, 13. 2, 2, 14. ὁ ἐνιαυτὸς ἔληγεν, ἐν ᾧ — ¶ 2) Gen. τοῦ ἐνιαυτοῦ, *quotannis.* Πο. 4, 23. ἑξήκοντα τάλαντα τοῦ ἐνιαυτοῦ. Ιπρ. 1, 19. Plenius Αθ. 3, 4. ἑκάστου ἐνιαυτοῦ. Sed E. 3, 1, 25. μισθὸς — τῇ στρατιᾷ ἐγγὺς ἐνιαυτοῦ, *pene*

ne annum sufficiens. K. 7, 4. μέχρι ἐνιαυτοῦ, *donec catuli annum vnum nati sunt,* i. e. *toto anno.* Δι' ἐνιαυτοῦ, *per totum annum,* vel *quotannis,* v. in διὰ c. gen. nr. 4. 5. ¶ 3) Dat. fine ἐν, E. 2, 1, 6. τούτῳ τῷ ἐνιαυτῷ. Sic datiui abſoluti E. 3, 2, 18. περιιόντι δὲ τῷ ἐνιαυτῷ, *anno elapſo.* Sed c. ἐν, E. 5, 3, 25. ἐπετετέλεστο ἐν ὀκτὼ μησὶ καὶ ἐνιαυτῷ. ¶ 4) Acc. E. 2, 3, 1. Ἀναρχίαν τὸν ἐνιαυτὸν καλοῦσιν. Significat *per annum,* Π. 1, 5, 1. ἐνιαυτὸν ἐν τοῖς παισὶ γενέσθαι. A. 2, 6, 16. αἰκισθεὶς ἐνιαυτόν. Αθ. 3, 1. E. 3, 3, 4. οὔπω δ' ἐνιαυτὸν ὄντος ἐν τῇ βασιλείᾳ. pro quo 6, 4, 34. ἦρξε ἕνα ἐνιαυτόν. Sic 3, 2, 5. ἄρχειν καὶ τὸν ἐπιόντα ἐνιαυτόν. c. εἰς, O. 7, 36. ἡ εἰς τὸν ἐνιαυτὸν κειμένη δαπάνη, *ſumtus anno deſtinati.* Sed Aπ. 3, 6, 13. ὁ τῆς χώρας σῖτος — πόσου εἰς τὸν ἐνιαυτὸν προσδέεται, *per annum.* c. ἐπὶ, Πο. 1, 4. τοῖς ἐπ' ἐνιαυτὸν θάλλουσι καὶ γηράσκουσι, *ſingulis annis,* vel *pro anni tempore.* c. κατὰ, A. 3, 2, 7. κατ' ἐνιαυτὸν πεντακοσίας θύειν, *quotannis,* 7, 1, 17. Πο. 3, 10. 4, 39. E. 6, 1, 3. O. 4, 6. Sic c. ἀεὶ, Π. 8, 6, 8. ἐφοδεύει ἀνὴρ κατ' ἐνιαυτὸν ἀεί. c. artic. A. 7, 7, 21. ἡ κατ' ἐνιαυτὸν πρόςοδος, *reditus annui.*

ἐνιδεῖν τινι, *animaduertere in aliquo, einem etwas anſehen.* A. 7, 7, 25. κακόνοιάν τινα ἐνιδόντας μοι πρός σε. Ita cod. Pariſ. it. Steph. Leuncl. Hutch. Vulgo ἐνιδ. με.

ἐνιδροῦν, *inſudare.* Σ. 2, 18. τῷ παιδὶ ἤρεσκε τόδε τὸ οἴκημα ἐνιδρῶσαι, intell. ὥστε, *ad ſaltandum.* In lexicis caret auctoritate. Gramm.

ἐνιέναι, ¶ 1) *immittere.* venenum, Aπ. 1, 3, 12. ἐνίησι γάρ τι τὰ φαλάγγια κατὰ τὸ δῆγμα. §. 13. τοὺς καλοὺς φιλοῦντας ἐνιέναι τι — ἐνίησι καὶ πάνυ πόῤῥωθεν τοιοῦτον (np. venenum, v. Doruill. ad Charit. p. 204. cf. Σ. 4, 28.), ὥστε μαίνεσθαι ποιεῖν. ¶ 2) *impetum facere.* Π. 7, 1, 15. ἐνίει οὐδὲν φειδόμενος τῶν ἵππων. Intell. ἑαυτὸν vel τοὺς ἵππους. Heſychius ſaepe interpretatur verbo ἐμβάλλειν.

ἔνιος, *quidam.* Singularem Wels. e margg. recepit K. 5, 18. ἐὰν ἔχωσιν ἔνιον ἐρύθημα. Sed vetus lectio eſt ἔνιοι. Pluralis ſaepe legitur: Αθ. 1, 4. ὃ ἔνιοι θαυμάζουσιν. §. 5. ἡ ἀμαθία δι' ἔνδειαν χρημάτων ἐνίοις τῶν ἀνθρώπων. Intell.

tell. ἐστί v. Zeun. Aem. Portus volebat ἐνίους, np. ἄγει, quod praecedit. §. 11. μεγαλοπρεπῶς διαιτᾶσθαι ἐνίους. 2, 19. ἔνιοι ὄντες — τοῦ δήμου τὴν φύσιν, οὐ δημοτικοί εἰσι. E. 5, 1, 9. ἐξ ἐνίων τῶν νεῶν ἐξέβαινον. vbi τῶν νεῶν videtur pendere ab ἐνίων. v. Valcken. ad Herodot. 7, 187. Aπ. 1, 4, 1. εἰ δέ τινες νομίζουσιν — ὡς ἔνιοι γράφουσι. 4, 2, 38. ἐνίοις μὲν — ἐνίοις δὲ, *aliis — aliis*. Sic neutrum, Π. 5, 4, 4. ἅρματα — ἔνια μὲν — ἔνια δέ. Neutr. est etiam Ιερ. 6, 9. ὑπέρευ μοι δοκεῖς ἔνια λέγειν. Sed margg. habent ἔννοιαν. Male.

ἐνίοτε, *interdum*. Π. 2, 4, 17. p. 138. Αθ. 2, 4. ἐνίοτε τέμνειν τὴν γῆν τῶν κρειττόνων. vbi fort. rectius exponas *subinde*. 3, 1. Aπ. 3, 8, 8. etc.

ἐνιστάναι, ¶ 1) *collocare*. Ιπρ. 1, 16. καταβαλόντα λίθους — ἐν τούτοις τὸν ἵππον ἐνιστάναι. ¶ 2) *immiscere*. Ιπρ. 5, 6. εἰ τοὺς ἱπποκόμους εἰς τοὺς ἱππέας ἐνισταίης. ¶ 3) In praeterito: *praesentem esse*. Phauorin: ἐνεστῶτα· παρόντα, προκείμενον. E. 2, 1, 5. ἐβουλεύσαντο περὶ τῶν ἐνεστηκότων πραγμάτων, *de praesenti rerum statu*.

ἐνίσχεσθαι, *impeditum haerere*. A. 7, 4, 13. ἐνισχομένων τῶν πελτῶν ἐν τοῖς σταυροῖς. In nonnullis deest ἐν.

ἔνατος, *nonus*. A. 4, 5, 18. τὴν θυγατέρα — ἐνάτην ἡμέραν γεγαμημένην, *ante dies nouem*.

ἐννεάκλινος, *nouem filis constans*. K. 2, 5. αἱ ἄρκυες ἐννεάκλινοι.

ἐννενηκοστὸς, *nonagesimus*. E. 1, 2, 1. Ὀλυμπιὰς τρίτη καὶ ἐννενηκοστή.

ἐννεός, vid. ἐνεός.

ἐννοεῖν, ¶ 1) *considerare, reputare secum*. v. ἐνθυμεῖσθαι nr. 1. Π. 4, 3, 3. p. 228. ἐννοεῖτε γὰρ δή. ἔχομεν ὅπλα. A. 2, 4, 10. νεανίσκος τις — ἐννοήσας εἶπεν, *re considerata*. Ιερ. 8, 2. ἐννόει πότερος μείζω κτᾶται χάριν. Aπ. 1, 7, 3. ἐννοῶμεν τί ἂν συμβαίνοι. c. acc. Π. 7, 3, 3. οἶδ' ὅτι οὗτος οὐ τοῦτο ἐνενόει ὅ τι πείσοιτο, ἀλλὰ τί σοι ποιήσας — 7, 5, 26. p. 458. ἐννοήσατε δὲ κἀκεῖνο, τίνα πρόφασιν ἔχοντες ἂν προελοίμεθα. 8, 7, 3. p. 546. ἐννόει καὶ τάδε, τίνι χαρισάμενος ἐλπίσαις — Πο. 5, 5. ἐννοησάτωσαν τὰ Μηδικὰ, πότερον — ἐτύχομεν. E. 2, 3, 18. p. 94. καὶ τάδ' ἐννοήσατε. καλλίστη μὲν γὰρ — πολιτεία. c. ὅτι, Π. 1, 1, 2. ἐνενοοῦμεν, ὅτι — εἰσι. §. 3.

ἐνε-

ἐνενοήσαμεν ὅτι Κῦρος ἐγένετο Πέρσης. 2, 1, 2. p. 86. ἐννόησον ὅτι — ἄρχουσι. §. 9. 8, 7, 3. p. 548. ἐννοήσατε (Leuncl. et Well. ἐνοήσατε) ὅτι ἐγγύτερον τῷ ἀνθρωπίνῳ θανάτῳ οὐδέν ἐστιν ὕπνου. Cic. de sen. 22. liberius vertit: *iam vero videtis, nihil esse morti tam simile, quam somnum.* Δ. 5, 8. E. 2, 3, 17. p. 90. ἐννοησάτω, ὅτι πανταχοῦ ταῦτα γίγνεται. 6, 8, 4. Ιππ. 8, 8. c. ὡς, Λ. 1, 1. ἐννοήσας, ὡς ἡ Σπάρτη — δυνατωτάτη ἐφάνη. Σ. 4, 42. c. acc. et ὅτι, Π. 7, 5, 20. ἐννοῶν τὸ αὐτοῦ πρᾶγμα, ὅτι ἐπιχειροίη — Tum sequitur: ταῦτα δὴ λογιζόμενος. ¶ 2) c. gen. *animaduertere.* Π. 5, 2, 9. ἐνενόησε δὲ αὐτῶν ὡς ἐπηρώτων ἀλλήλους. it. *rationem habere.* Ιππ. 4, 1. in edd. vett. et margg. est τοῦ μετρίου ἐννοῶν pro τοῦ μ. προνοῶν, vt habent Well. et alii, quod factum videtur ex praecedente προνοεῖν. ¶ 3) *excogitare.* Π. 5, 2, 15. p. 284. σκοπῶν οὐ δύναμαι ἐννοῆσαι ἀσφαλεστέραν οὐδεμίαν πορείαν. A. 2, 2, 5. ἢ ἄλλην τινὰ ἐννενοηκέναι δοκεῖς ὁδὸν κρείττω. ¶ 4) *existimare.* c. ὅτι, A. 6, 1, 19. ὃ δ' ὑμεῖς ἐννοεῖτε, ὅτι — εἴη. εὖ ἴστε — Aliter c. εἰ, O. 18, 9. ἐννοῶ, *in mentem venit,* εἰ λέληθα καὶ χρυσοχοεῖν — ἐπιστάμενος, *ich sollte bald gar glauben, fere existimauerim.* Ita εἰ est pro ὅτι. Sed possit etiam ἐννοῶ εἰ reddi *dubito an.* v. nr. 6. ¶ 5) *scire.* Π. 2, 2, 10. ἐννοῶ ὅτι ἐξεληλύθασι σὺν ἡμῖν βελτίονες καὶ μείονος ἄξιοι. 4, 2, 7. ¶ 6) *dubitare,* fere i. q. ἀπορεῖν. Π. 4, 3, 3. p. 229. ἐκεῖνο ἴσως ἐννοεῖτε, πῶς ἂν τοῦτο γένοιτο. ¶ 7) *vereri.* c. μή, A. 4, 2, 9. ἐννοήσας, μὴ — οἱ πολέμιοι ἐπιθοῖντο. 6, 1, 18. ἐκεῖνο ἐννοῶ, μὴ ἂν σωφρονισθείην.

ἐννοεῖσθαι (Ammonius quidem p. 53. distinguit inter ἐννοεῖν et ἐννοεῖσθαι. Sed vix idoneas ob caussas.) ¶ 1) *secum cogitare, considerare.* c. acc. Π. 6, 2, 8. ταῦτα ἐννοούμενοι οὐκέτι ἀχθόμεθα. 7, 5, 9. εἴ τις τοῦτο ἐννοεῖται. §. 26. p. 457. εἴ τις τοιαῦτα ἐννοεῖται. A. 3, 1, 3. it. §. 29. μὴ τοῦτο ἐννοῶνται, τί πείσονται — καὶ τί ποιήσουσι. c. ὅτι, Π. 7, 5, 9. ἐννοούμενοι ὅτι — εἰσιν. E. 4, 8, 5. c. εἰ pro ὅτι, Π. 7, 5, 7. ἐννοούμενοι εἰ σφᾶς — φυλάξοιεν. c. ὡς, Π. 5, 3, 15. ἅμα δὲ ἐκεῖνο ἐννοεῖται, *hoc spectat in agendo,* ὡς — οὐδένα εἰκὸς σὺν αὐτῷ βου-

βούλεσθαι εἶναι. ¶ 2) vereri. c. μή, A. 3, 5, 3. ἐννοούμενοι μὴ — οὐκ ἔχοιεν. Hutch. *ſuſpicati* ſ. *ſolliciti ſecum cogitantes.* vid. ἐννοεῖν nr. 7. et μή. ¶ 3) Permutatur c. ἐνθυμεῖσθαι. v. ἐνθ. nr. 1.

ἔννοια, ¶ 1) *cogitatio.* Π. 1, 1, 1. ἔννοιά ποθ' ἡμῖν ἐγένετο, ὅσαι δημοκρατίαι κατελύθησαν. Steph. dicit, videri huic formulae maiorem ineſſe emphaſin, quam verbis ἐνενοοῦμεν §. 2. et ἐνεθυμούμεθα §. 3. quia ἔννοια ſit *profunda cogitatio.* At Ariſtides T. II. p. 516. ſimpliciter explicat h. l. ἀντὶ τοῦ ἐνεθυμήθημεν, et Alexander rhetor de periphraſi p. 70. ed. Normann. ἀντὶ τοῦ ἐνενοήσαμεν. A. 3, 1, 10. ἔννοια αὐτῷ ἐμπίπτει, τί κατάκειμαι; ¶ 2) Ιερ. 6, 9. ἔννοιαν λέγειν in margg. eſt pro ἔνια. cf. etiam εὔνοια nr. 1. c. Nam pro illo legitur.

ἔννομος, *legitimus, legibus conſentaneus.* Π. 8, 7, 3. p. 544. εἰθισμένα καὶ ἔννομα λέγοντος ἐμοῦ. E. 2, 3, 21. ἱκετεύω τὰ πάντων ἐννομώτατα. Sed margg. τοὺς ἐννομωτάτους.

ἐνόδια, *caſſes qui in viis collocantur.* Poll. 5, 27. δίκτυα — τα ἐν τοῖς ὁμαλοῖς καὶ ἰσοπέδοις ἱστάμενα· ἐνόδια δὲ, τὰ ἐν ταῖς ὁδοῖς. K. 6, 9. τὰ δίκτυα τεινέτω ἐν ἀπέδοις, ἐμβαλλέτω δὲ τὰ ἐνόδια εἰς τὰς ὁδούς. Hinc ſemper diſtinguuntur τὰ ἐνόδια καὶ τὰ δίκτυα, vt K. 2, 4. cf. §. 6. vnde patet, ea minora eſſe quam δίκτυα. Pluribus eorum differentia deſcribitur §. 7. et 8.

Ἐνοδίας, *Enodias*, a Thynis vulneratur. A. 7, 4, 14. ἔτρωσαν Ἐνοδίαν τὸν λοχαγόν. All. legunt Εὐοδέα.

ἐνοικεῖν, *inhabitare.* A. 5, 6, 13. χώραν καλὴν —. ὥστε τῷ βουλομένῳ, ἐνοικεῖν. c. ἐν, O. 4, 13. ἐν ὁπόσαις χώραις ἐνοικεῖ. Saepe οἱ ἐνοικοῦντες ſunt *ciues, incolae,* Π. 8, 6, 2. σατράπας οἵτινες ἄρξουσι τῶν ἐνοικούντων. A. 1, 2, 24. 1, 5, 5. 3, 4, 6. O. 4, 10. τῶν ἐνοικούντων ἀρχων. Oppon. φρουροῖς. Paulo ante κατοικούντων. Sic A. 1, 3, 4. τοὺς ἐνοικοῦντας Ἕλληνας.

ἔνοικος, *incola.* Π. 8, 6, 8. ἥν τις (σατράπης) ἀμελῇ τῶν ἐνοίκων φυλακῆς. Mgg. τῶν ἐν οἴκῳ, quod vix ſenſum h. l. aptum praebet.

ἐνόπλιος ῥυθμός, *numerus armatae ſaltationi conueniens.* A. 6, 1, 6. ᾖσαν ἐν ῥυθμῷ, πρὸς τὸν ἐνόπλιον ῥυθμὸν αὐλούμενοι. Cf. Pha-

Phauorin. in v. ἐμμέλεια et κατενόπλιον.

ἐνορᾷν, ¶ 1) *intueri.* c. dat. Π. 1, 4, 27. ταῦτα (np. διὰ, cf. σπεύδειν.) καὶ ἐνεώρας μοι. ¶ 2) *perspicere, deprehendere.* Π. 7, 5, 4. ὅπως ἂν τις τείχη — ἕλοι, οὐκ ἐνορᾷν μοι δοκῶ. c. acc. Π. 2, 1, 2. p. 89. τί μὴν ἄλλο ἐνορᾷς ἄμεινον τούτου. Iunt. σὺ ὁρᾷς. 6, 2, 11. p. 374. ἐγὼ μὲν ταῦτα προαγορεύω· εἰ δέ τις καὶ ἄλλο δέον ἐνορᾷ. Iunt. ὁρᾷ. A. 1, 3, 15. πολλὰ ἐνορῶ, δι' ἃ — οὐ ποιητέον. Ιερ. 6, 3. μηδεμίαν ἐνορᾷν εὔνοιαν παρ' αὐτῶν, in i. s. c. particip. pro inf. Π. 1, 6, 9. εἰ ἐνορᾷς τινα πόρον — ἂν προσγενόμενον.

ἔνορκος, *qui ex foedere l. iureiurando debet aliquid facere.* E. 6, 3, 7. εἶναι ἔνορκον συμμαχεῖν. Ante Steph. legebatur εὔορκον.

ἐνοχλεῖν, ¶ 1) *ordinem turbare, turbas excitare.* in pompa, Π. 8, 3, 5. μαστιγοφόροι — ἔπαιον εἴ τις ἐνοχλοίη. ¶ 2) *molestum esse.* c. particip. Π. 5, 3, 21. τὸ μὲν ἄξιον λόγου ἐσήμαινε, τὸ δὲ μὴ, οὐκ ἠνώχλει λέγων. Phauorin: ἐνοχλῶ Ἀττικῶς συντάσσεται αἰτιατικῇ, κοινῶς δὲ δοτικῇ. c. dat. A. 2, 5, 2. p. 111. ἔθνη — ἐνοχλοῦντα τῇ ὑμετέρᾳ εὐδαιμονίᾳ. 3, 4, 13. τοῖς κέρασιν ἐνοχλεῖν. c. acc. perf. Απ. 3, 8, 2. ἐάν τι ἐνοχλῇ ἡμᾶς, *si quid aduersi nobis accidat,* v. c. febris, fames. Hinc passiu. de iis, e quibus molestia vel damnum percipitur, Π. 5, 4, 16. ὅσα μὲν ὠφελεῖσθαί ἐστιν — ταῦτα ἀπελαύομεν· ὅσα δὲ ἐνοχλεῖσθαι, — τούτων ἐκποδὼν ἦμεν.

ἔνοχος, *obnoxius, reus.* E. 7, 3, 7. p. 476. ἔνοχος πᾶσι τούτοις. Απ. 1, 2, 64. ἔνοχος τῇ γραφῇ, *iuste accusatus.*

ἐνσημαίνεσθαι, *significare, declarare.* Π. 8, 2, 2. διέπεμπε — ἐνσημαινόμενος (Harpocrat. explicat ἐνδεικνύμενος καὶ ἐμφαίνων) τοῦτο, ὅτι — cf. ἐνσημειοῦσθαι.

* ἐνσημειοῦσθαι, *sibi notare.* K. 6, 22. canes vestigia leporis nactae dicuntur ἐνσημειούμεναι (in nonnullis edd. vett. est ἐνσημούμεναι. Brodaeus dedit ἐνσημαινούμεναι, margg. ἐνσημαινόμεναι). Gramm. *significantes, vbi aliquid sit, indicantes.*

* ἐνσκευάζεσθαι, *armare et parare se atque equos.* Hesych: ἐνσκευάσασθαι· καθοπλίσασθαι. Π. 8,

8, 5, 6. εἰ δέοι τι ἐνσκευάζεσθαι τοὺς ἱππέας.

ἐνσκιῤῥοῦσθαι, *indurari, inueterascere.* Etymol. M. scribit per simplex ρ. v. infr. σκιρωθῆναι. Suid: σκίρωμα· πάθος περὶ τὸ ἧπαρ ἀνίατον. Scribitur etiam per ει. Hesych. et Suid: ἐνσκειρωθείς· ἐμπαγείς. σκείρωμα γὰρ τὸ ἀνίατον πάθος. Sic plane Etymol. M. nisi quod per simplex ι scribit. Ιπ. 4, 2. ἔστι δὲ — ἀρχόμενα πάντα εὐιατώτερα, ἢ ἐπειδὰν ἐνσκιῤῥωθῇ — τὰ νοσήματα. v. Gramm.

ἐνσπείρειν, *disseminare.* Π. 5, 2, 14. οὗτος ὁ λόγος πολὺς ἤδη ἐνέσπαρται.

ἐντάττειν, *in ordinem recipere.* A. 3, 3, 11. τῷ σφενδονᾷν ἐντεταγμένῳ ἐθέλοντι, *qui funditoribus adscribi se velit*, vel: *qui libenter se recipi patiatur in ordinem funditorum.* Cf. ἐθέλειν nr. 2. Marg. Steph. ἐντεταλμένῳ. Cod. Par. ἐν τῷ τεταγμένῳ.

ἐνταῦθα, ¶ 1) *hic, ibi.* Π. 1, 3, 13. ἐνταῦθα — ἱππεύων ἥττων εἰμὶ τῶν ἡλίκων. 1, 4, 17. 4, 1, 4. 8, 3, 1. A. 1, 4, 2. 7. 1, 10. 3. in. 4. 5, 8. 5, 7, 4. v. ἔνθα nr. 2. etc. c. δή, Αγ. 2, 6. ἐπορεύθη εἰς τὰ τῶν Βοιωτῶν ὅρια. ἐνταῦθα δὴ — c. καί, E. 3, 1, 19. ἐς τὸ ἱερὸν ἔλθω, κἀνταῦθα θύσω. Redundat quodammodo post interiecta multa, et solius perspicuitatis caussa adiicitur, A. 4, 4, 11. ἐπὶ τῇ ὑπερβολῇ τοῦ ὄρους ἐν τοῖς στενοῖς, ᾗπερ μοναχῇ εἴη πορεία, ἐνταῦθα ἐπιθησόμενον τοῖς Ἕλλησιν. ¶ 2) *huc, illuc.* Phauorin: ἐνταῦθα καὶ τὴν ἐν τόπῳ καὶ εἰς τόπον σημασίαν δηλοῖ. Cf. Ammon. p. 51. Π. 1, 4, 16. ἐνταῦθα ἐξελθεῖν. 6, 2, 5. ἐντ. κομίζειν. 7, 1, 17. ἐντ. ἦλθον. A. 3, 4, 6. ἐνταῦθα — φυγεῖν. 3, 5, 4. ὄψονται ἡμᾶς ἐντ. πορευομένους. Cod. Eton. ἐκεῖ. 5, 5, 4. μέχρις ἐνταῦθα, *hucusque.* Αγ. 2, 24. Απ. 3, 11, 6. Huc refert Hutch. A. 1, 2, 1. ἀθροίζει ὡς ἐπὶ τούτους τὸ βαρβαρικὸν — ἐνταῦθα στράτευμα. Sic c. gen. Απ. 4, 3, 8. ἐνταῦθα τοῦ οὐρανοῦ ἀναστρέφεσθαι, ἔνθα — ¶ 3) De tempore: *tum.* Aristid. T. II p. 530. χρῶνται δὲ οἱ ἀφελεῖς καὶ τὸ ἐνταῦθα ποικίλως· καὶ γὰρ τόπου καὶ χρόνου σημαντικόν ἐστι. Cf. Ammon. l. l. et Hesych. Π. 1, 4, 25. καὶ τὸν Κῦρον δὴ ἐνταῦθα (audita re) λέγεται εἰπεῖν. A. 1, 2, 12. 1, 3, 21. 3, 5, 3. 8. 9. etc. c. καί, A. 3, 5, 5. καὶ ἐνταῦθα πολλὴ ἀπο-

ἀπορία ἦν. 4, 1, 13. et contracte, Π. 2, 4, 18. λέγε κἀνταῦθα τἀληθῆ. Αγ. 2, 11. Ε. 4, 3, 11. κἀνταῦθα — ἐστεφάνουν ἤδη τὸν Ἀγησίλαον. Σ. 6, 1. c. δὲ, *tum vero*. Α. 1, 10, 8. ἐνταῦθα δὲ ἔστησαν οἱ Ἕλληνες. §. 10. Ε. 2, 4, 23. et c. δὴ, praecedente ἦν, Π. 2, 4, 17. p. 137. it. praecedente ἐπεὶ, Π. 4, 5, 5. ἐπεὶ δὲ ἡμέρα ἐγένετο — ἐνταῦθα δὴ ἐβριμοῦτο. Α. 4, 7, 18. it. praeced. ὡς, Π. 2, 2, 1. p. 102. 5, 4, 4. Saepe c. δὴ est connectendi formula: *tum igitur*, v. c. Π. 1, 3, 6. 1, 4, 15. 1, 5, 1. 2, 3, 3. 7. 3, 1, 4. 4, 1, 10. Α. 1, 10, 3. 6, 1, 20. ἐνταῦθα δὴ — ἀνεθορύβησαν. All. πρὸς ταῦτα δή. Ε. 2, 1, 21. c. μέντοι, Π. 1, 4, 9. ἐνταῦθα μέντοι ἤδη καὶ ὁ θεῖος αὐτῷ ἐλοιδορεῖτο. Σ. 4, 59. c. τοίνυν, Σ. 3, 14. ¶ 4) *hac re, in hac re*. Α. 7, 6, 12. εἴ τι ἐνταῦθα ἠδίκησα. Αγ. 1, 17. φρονίμως καὶ τοὺς φίλους ἐνταῦθα ἔδοξε πλουτίσαι. v. Hutch. ad h. l. Απ. 2, 3, 2. ἐνταῦθα μὲν (*inde*, sc. cum in ciuitate inter multos viuat,) δύναται λογίζεσθαι, ὅτι κρεῖττον — ἢ μόνον. ¶ 5) Permutatur in var. lect. c. δεῦρο. v. δεῦρο. it. c. ἔνθα. v. ἔνθα nr. 5. it. nr. 1.

ἐνταυθοῖ μὲν — ἐνταυθοῖ δὲ, Απ. 4, 2, 13. *hic — istic*. v. Ammon. l. l.

ἐντείνειν, ¶ 1) *intendere*. a) membra corporis, Απ. 3, 10, 7. τὰ ἐν τοῖς σώμασι — ἐντεινόμενα καὶ τὰ ἀνιέμενα. b) vires, Ο. 21, 9. προθύμους καὶ ἐντεταμένους εἰς τὸ ἔργον, *qui summa contentione opus agunt*. ¶ 2) *infligere*. Hesychius quidem habet ἐντεῖναι· πληγὰς δοῦναι. it. ἐντέταται· τὸ παῖσαι ἐντεῖναι φασί. Sed Xenophon nomen addit Α. 2, 4, 5. πληγὰς ἐνέτεινον ἀλλήλοις, *verberibus se inuicem petebant*. ¶ 3) *intento loro attrahere*. Ιπ. 8, 3. προδιαβῆναι αὐτὸν τὴν τάφρον· ἔπειτα δ' ἐντείνειν (τὸν ἵππον) δεῖ τῷ ἀγωγεῖ, ὡς διάλληται.

ἐντείνεσθαι, ¶ 1) *tendere*. Π. 4, 1, 2. p. 201. τόξα ἐντείνασθαι. ¶ 2) *vires suas intendere*. Κ. 7, 8. canes in cursu ἐντεινόμεναι ῥήγνυνται.

ἐντειχίζειν, *castellum vel murum* vel omnino *munitiones exstruere in aliquo loco*. Π. 3, 1, 15. ἔξεστί σοι φρούρια ἐντειχίζειν καὶ τὰ ἐχυρὰ κατέχειν, *in mea regione*. v. Abresch. dilucc. Thuc. 6, 90. Αγ. 2, 19. τὰ τείχη ἃ ἐνετετείχιστο. Ita recte restitue-

tuerunt viri docti pro ἀνατετείχιστο. Nam E. 4, 5, 5. est Οἰνόην τὸ ἐντετειχισμένον τεῖχος, *in propinquo munitum*. 4, 8, 1. ὡς οὔτε ἀκροπόλεις ἐντειχίσαιεν.

ἐντελὴς, *integer*. A. 1, 4, 13. τὸν μισθὸν ἐντελῆ. O. 20, 21. τὰς δαπάνας χωρεῖν ἐντελεῖς ἐκ τῶν οἴκων· τὰ δὲ ἔργα μὴ τελεῖσθαι — πρὸς τὴν δαπάνην. Sunt sumtus soliti iique magni.

ἐντέλλεσθαι, *praecipere, imperare*. Hesych: ἐντείλασθαι· προστάξαι. Π. 5, 3, 17. ὡς μνημονικὸς ὁ Κῦρος — πῶς ὀνομάζων ἐνετέλλετο. 5, 5, 2. ὁ πεμφθεὶς — ἔλεξε τὰ ἐντεταλμένα. cf. ἐντάττειν. c. inf. Π. 5, 4, 1. dux equiti δηλοῦν ἐνετέλλετο. c. dat. Π. 4, 2, 6. Cyrus ἐνετείλατο (all. ἐκέλευσεν, quod in edit. Leuncl. glossema putatur) αὐτοῖς — παρελαύνειν. Hesych: ἐνετείλατο· παρήγγειλε, διετάξατο, ἐσαφηνίσατο. Sed Thomas Mag. et Phauor. etiam Moeris, vt videtur, p. 135. improbant ἐνετειλάμην, et ἐπετειλάμην dici iubent. Saltem Moeris p. 162. ἐντείλασθαι dicit esse Ἑλληνικόν. A. 5, 1, 7. ταῖς πόλεσιν ἐντείλασθαι ὁδοποιεῖν. Legitur etiam in margg. Π. 3, 3, 19. Cyrus τούτοις ante pugnam τοιάδε ἐνετέλλετο, probante Zeunio, pro ἔλεξε.

ἔντερα, *intestina*. A. 2, 5, 8. τετρωμένος τὰ ἔντερα ἐν ταῖς χερσὶν ἔχων.

ἐντεῦθεν, ¶ 1) *hinc, inde*. A. 1, 2, 7. ἐξελαύνει εἰς Κολοσσάς — ἐντεῦθεν ἐξελαύνει σταθμοὺς τρεῖς. Sic §. 10. bis. §. 11. 13. 14. 19. bis. 20. 21. 22. 1, 4. 1. ter. §. 4. 6. 10. 11. 18. 1, 5, 1. 5. 1, 6, 1. 1, 7, 1. etc. it. 7, 6, 31. ἢν σωφρονῶμεν, ἄπιμεν ἐντεῦθεν ἐκ τῆς τούτων ἐπικρατείας. Sed h. l. potest etiam reddi *statim*. Iπ. 1, 4. etc. Cf. ποθέν. c. δὲ, A. 1, 7, 11. 4, 7, 14. c. δὴ, A. 2, 2, 4. ¶ 2) *illic*. v. ἔνθεν nr. 4. ¶ 3) *tum, ibi tum, itaque*. Hesych: ἐντεῦθεν· ἐκ τούτου. A. 5, 6, 21. ἐντεῦθεν, ἐπεὶ ἔγνωσαν — τὰ πλοῖα πέμπουσι. 6, 4, 11. 6, 5, 13. 7, 5, 4. E. 1, 7, 5. c. δὲ, O. 11, 1. ἐντεῦθεν δὲ ἐγὼ εἶπον. c. δὴ, A. 5, 5, 3. ἐντεῦθεν δὴ τὰ ξένια ἐδέξαντο. O. 10, 2. λέγε μοι — ἐντεῦθεν δὴ λέγει. ¶ 4) *inde ab eo tempore*. A. 6, 6, 1. ἐντ. οἱ πολέμιοι εἶχον ἀμφὶ τὰ ἑαυτῶν. E. 7, 5, 12. τὸ ἐντ. γενόμενον, *quod postea accidit*. ¶ 5) *confestim*. A. 5, 4, 15. ἔφυγον οἱ βάρβαροι, καὶ ἐντ. ἅπαντες ἔλιπον τὸ χωρίον. Sic exponi potest

est 6, 5, 20. συνταξάμενοι πορεύονται. ἐντεῦθεν οἱ πολέμιοι φεύγουσι. 7, 1, 7. ἐκέλευσε τὴν ταχίστην ἐξιέναι — ἐντεῦθεν ἐξῄεσαν. Potest etiam in his duobus locis reddi *itaque*, et primo loco καὶ ἐντεῦθεν, *atque adeo*. ¶ 6) In var. lect. permutatur c. αὐτίκα. v. ibi nr. 3. ¶ 7) τοὐντεῦθεν vid. suo loco.

ἐντιθέναι, ¶ 1) *imponere*. A. 4, 7, 18. ποιοῦσι κολωνὸν μέγαν. ἐνταῦθα ἐνετίθεσαν πλῆθος — All. ἀνετίθεσαν. v. ἀνατιθέναι nr. 1. ¶ 2) *iniicere*, i. q. ἐμποιεῖν. A. 7, 4, 1. ὅπως φόβον ἐνθείη καὶ τοῖς ἄλλοις.

ἐντίθεσθαι, ¶ 1) *imponere*. currui, Π. 7, 3, 1. τὸν νεκρὸν ἐνθεμένη εἰς τὴν ἁρμάμαξαν. nauibus, A. 1, 4, 7. ἐμβάντες εἰς πλοῖον, καὶ τὰ πλείστου ἄξια ἐνθέμενοι ἀπέπλευσαν. 5, 7, 9. E. 1, 6, 27. τὰ χρήματα ἐνθεμένους (τοὺς ἐμπόρους) ἐς τὰ πλοῖα, ἀποπλεῖν. O. 20, 28. οἱ ἔμποροι τὸν σῖτον — εἰς τὸ πλοῖον ἐνθέμενοι, ἐν ᾧπερ αὐτοὶ πλέουσι. ¶ 2) *inferre vt in promtu habeas*. Π. 4, 5, 1. Cyrus cum multos captiuos in castris haberet, suos hortatur vt dormiant, τὰ δὲ ἐν ταῖς σκηναῖς ὁρᾶτε καὶ τὰ ὅπλα ἐντίθεσθε. All. tamen fort. melius, εὖ τίθεσθε, quod Zeun. defendit ex Homer. Il. β, 381.

ἔντιμος, ¶ 1) *honoratus*. Π. 8, 2, 3. οἷς ἂν ὁρῶσι πεμπόμενα ἀπὸ τῆς βασιλέως τραπέζης, τούτους θεραπεύουσι, νομίζοντες αὐτοὺς ἐντίμους εἶναι. 8, 5, 12. p. 528. Κῦρος εὐκλεεῖς ὑμᾶς (magistratus Persarum) ἐν πᾶσιν ἀνθρώποις ἐποίησεν, ἐντίμους δ' ἐν τῇ Ἀσίᾳ πάσῃ. A. 5, 6, 18. 6, 3, 11. θεὸς — ἡμᾶς — βούλεται ἐντιμοτέρους ἐκείνων καταστῆσαι. Aπ. 2, 1, 27. spero, inquit Virtus, ἐμὲ ἔτι πολὺ ἐντιμοτέραν καὶ — διαπρεπεστέραν φανῆναι. Sic ¶ 2) de rebus, Π. 2, 3, 5. p. 119. homotimi habent ἔντιμον βίον. cf. βίος. Aγ. 1, 2. γένος τῆς πατρίδος ἐντιμότατον. Λ. 10, 2. διέπραξεν ἐντιμότερον εἶναι τὸ γῆρας τῆς τῶν ἀκμαζόντων ῥώμης. E. 6, 1, 4. p. 358. δώροις — ἡ πολεμικὴ αὐτοῖς ἀρετὴ ἐντιμότατον βίον — παρέχεται. ¶ 3) *honestus, non turpis*. Aπ. 3, 3, 13. φιλοτιμία παροξύνει πρὸς τὰ καλὰ καὶ ἔντιμα. Σ. 4, 26. ἐντιμότερόν ἐστιν, *habet honestiorem speciem*. ¶ 4) *honorificus*. Π. 8, 3, 10. Inprimis de loco praecipuo et sede, Π. 3, 3, 19. χώραν (in acie) οὐδὲν ἧττον ἔντιμον τῶν πρωτοστατῶν ἔχετε.

ἔχετε. Nonnulli poſt ἦτ-τον, alii ante προστατῶν, inſerunt ἡμῶν, quod videtur gloſſema. O. 4, 8. rex γεραίρει ἐντίμοις ἕδραις. ¶ 5) οἱ ἔντιμοι, *nobiles, proceres*, i. q. ἄριστοι. Π. 3, 1, 4. παρεκάλει καὶ εἴ τις τῶν Ἀρμενίων τῶν ἐντίμων παρῆν. 8, 1, 2. ἔδοξε, τοὺς ἐντίμους ἀεὶ παρεῖναι ἐπὶ θύρας — ἐφοίτων ἐπὶ τὰς θύρας Κύρου οἱ ἔντιμοι. Sic Π. 7, 5, 26. p. 459. pro τοὺς ὁμοτίμους in Cod. Guelf. eſt τοὺς ἐντίμους, quod recepit Zeun. inprimis propter 8, 1, 2. et quod diſtinguantur ab ὁμοτίμοις Perſarum antea commemoratis.

ἐντίμως ἔχειν, *honoratum eſſe, auctoritate valere*. A. 2, 1, 6. Φαλῖνος ἐτύγχανε παρὰ Τισσαφέρνει ὢν καὶ ἐντίμως ἔχων.

ἔντμημα, *inciſura*. K. 2, 8. σχαλίδες δικρὰ ἔχουσαι μικρὰ, τὰ ἐντμήματα μὴ βαθέα.

ἐντολὴ, *mandatum*. Π. 5, 5, 2. perperam Well. e marg. recepit pro ἐπιστολή. v. ἐπιστολὴ nr. 3. Sed 2, 4, 18. in omnibus legitur: Χρυσάντας ἐπιγαυρωθεὶς τῇ ἐντολῇ Κύρου.

ἐντόνως, *enixe*. A. 7, 5, 4. ἐντόνως ἀπῄτει τὸν μισθόν. E. 2, 4, 14. ἐντ. ἔλεγον ὡς οὐ χρὴ — *enixe negabant*.

ἐντὸς, ¶ 1) De loco: *intus*. Π. 7, 5, 9. ὅταν ἐντὸς γενώμεθα, *in vrbe*. Niſi malis γενώμεθα vertere *venerimus*, vt ἐντὸς ſit *intro*. Cf. nr. 5. ¶ 2) *intra*. c. gen. A. 1, 10, 2. τἄλλα ὅσα ἐντὸς αὐτῶν καὶ χρήματα καὶ ἄνθρωποι ἐγένοντο, ἔσωσαν, *in caſtris eorum*. Hutch. dicit, ἐντὸς abſolute dici, et αὐτῶν referri ad ὅσα. Sed Raphel. rectius confert Luc. 17, 21. Λ. 3, 5. ἐντὸς τοῦ ἱματίου τὼ χεῖρε ἔχειν. Πο. 2, 6. πολλὰ ἐρήμα — ἐντὸς τῶν τειχῶν. cf. τόξευμα. Hinc A. 6, 4, 2. τὸ ἐντὸς τοῦ αὐχένος eſt *ipſum ſpatium, ipſe tractus*. et K. 7, 4. τὰ ἐντὸς ſunt *inteſtina canum*. Fr. Portus vertit *animos*, quod non placet. Sic de diſtantia loci, K. 12, 7. μὴ νυκτερεύειν ἐντὸς πολλῶν σταδίων, ſcil. ab vrbe. ¶ 3) *cis, citra*, i. e. *poſt*. Π. 6, 3, 7. ἀπαντᾷ αὐτοῖς ἐντὸς τῶν σκοπῶν. A. 6, 5, 5. ἐλάμβανον τὰ ἐπιτήδεια — ἐντὸς τῆς φάλαγγος. All. ἐκ. ¶ 4) *inter*. A. 2, 1, 9. ποταμῶν ἐντὸς, *in locis a fluminibus cinctis*. ¶ 5) *intro*. K. 6, 24. ἐὰν ἐντὸς παρενεχθῇ. c. gen. Π. 8, 3, 5. στίχοι — ὧν ἐντὸς οὐδενί ἐστιν εἰσιέναι. A. 7, 8, 9. τὰ ἀνδράποδα ἐντὸς τοῦ πλαι-

dici quam ἐπίδοξος, auctor est Thomas. Cf. Ammon. p. 53. qui ἔνδοξος interpretatur per ἐπίσημος. Ἀγ. 1, 19. χρήματα — ἀλίσκοιεν, ὅπως ἅμα μὲν χρηματίζοιντο, ἅμα δὲ ἐνδοξότεροι γίγνοιντο. Hic intelligendum est de auctoritate: *ne contemnerentur.* Ἀπ. 1, 2, 56. τῶν ἐνδοξοτάτων ποιητῶν. cf. πόλις. c. εἰς, *quod attinet,* Ἀπ. 3, 5, 1. ἀμείνω καὶ ἐνδοξοτέραν τὴν πόλιν εἰς τὰ πολεμικὰ ἔσεσθαι. c. πρὸς, O. 6, 10. ἐνδοξοτάτη πρὸς τῶν πόλεων αὕτη, np. γεωργία, *in maxima existimatione apud ciuitates.* In var. lect. confunditur c. εὔδοξος. v. ibi.

ἐνδύειν, *induere* alterum. Π. 1, 3, 3. Astyages Cyro στολὴν καλὴν ἐνέδυσε. 6, 4, 1. ἐνέδυε τὰ ὅπλα marito suo.

ἐνδύεσθαι, ¶ 1) *sibi induere.* Phauorin: ἐνδύεσθαι — ὅταν σημαίνῃ τὸ περιβάλλεσθαι, ὁμοίως δοτικῇ καὶ αἰτιατικῇ (συντάσσεται.) Π. 6, 4, 1. τὸν θώρακα ἐνδύεσθαι. 8, 1, 14. στολὴν — τοὺς κοινῶνας ἔπεισεν ἐνδύεσθαι. E. 7, 2, 21. 7, 5, 22. ¶ 2) *penetrare, vim habere.* c. dat. Phauorin: ἐνδύεσθαι, ὅταν σημαίνῃ τὸ ἐμβαίνειν ἤτοι τὸ εἰσδύεσθαι, δοτικῇ συντάσσεται. Π. 2, 1, 5. virorum potentium λόγοι — καὶ μάλιστα ἐνδύονται ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀκουόντων.

ἐνδῦναι, ¶ 1) *sibi induere.* Π. 1, 3, 14. τὸν μὲν ἑαυτοῦ (χιτῶνα) ἐκεῖνον ἠμφίεσε, τὸν δὲ ἐκείνου αὐτὸς ἐνέδυ. 1, 4, 18. ὅπλα ἐνδύς. 2, 4, 5. πορφυρίδα ἐνδύς. 8, 3, 1. Πέρσαι Μηδικὴν στολὴν ἐνέδυσαν. A. 1, 8, 2. τὸν θώρακα ἐνέδυ. Cod. Eton. ἐνέδυτο. Per glossema. 5, 4, 6. χιτωνίσκους ἐνεδεδύκεσαν ὑπὲρ γονάτων. ¶ 2) c. εἰς, *suscipere, incumbere in.* Π. 8, 1, 4. ἐνέδυ — εἰς ταύτην τὴν ἐπιμέλειαν. ¶ 3) Actiue: *impedire, implicare,* vt Lat. *induere.* Π. 1, 6, 19. p. 81. ἵνα — lepus αὐτὸς ἑαυτὸν ἐμπίπτων ἐνέδυ (pro ἐνδύσαι) in rete. Margg. συνέδει.

*ἐνδυναστεύειν, *auctoritate et opibus suis perficere.* E. 7. 1, 30. ἐνδυναστεύει — ὥστε μὴ φυγαδεῦσαι τοὺς κρατίστους.

ἐνεγκεῖν, vid. φέρειν.

ἐνέδρα, ¶ 1) *insidiae.* Π. 1, 4, 23. μὴ ἐνέδρα τις μείζων ὑπείη. 8, 5, 7. εἴτις ἐπιθεῖτο castris — ὥσπερ ἂν εἰς ἐνέδραν εἰς τὸ στρατόπεδον (vbi semper parati sunt milites) — ἐμπίπτειν. cf. ἐμπίπτειν n. 1. Potest autem totus locus etiam ad

ad nr. 2. vel 3. referri. A. 5, 3, 1. ἐφοβοῦντο ὡς ἐνέδραν οὖσαν. Ἀγ. 11, 5. τοὺς κρυψινόδυς ὥσπερ ἐνέδρας ἐφυλάττετο. Ἱερ. 6, 3. μέθην καὶ ὕπνον ὁμοίως ἐνέδρᾳ φυλάττομαι. Sic c. ποιεῖν, *in insidiis ponere*. E. 6, 5, 31. ἐνέδραν ποιήσαντες ὁπλιτῶν. Sed c. ποιεῖσθαι, *insidias struere*, A. 4, 7, 16. ἐζώγρησαν ἐνέδραν ποιησάμενοι. E. 4, 8, 35. cf. ποιεῖσθαι nr. 24. it. c. κατασκευάζειν, Ἱππ. 4, 10. τοῖς πολεμίοις ἐνέδραι κατασκευάζονται. §. 12. eit: τοὺς πολεμίους εἰς ἐνέδρας ὑπάγειν. ¶ 2) *locus insidiarum*. Π. 5, 4, 2. ἀνίστανται ἐκ τῆς ἐνέδρας. E. 5, 1, 12. παρήλλαξαν οἱ πρῶτοι τὴν ἐνέδραν. ¶ 3) *milites in insidiis positi*. E. 4, 8, 37. ἐξανίστησι τὴν ἐνέδραν. §. 38. ὡς εἶδον τὴν ἐνέδραν.

ἐνεδρεύειν, *insidiari*. ¶ 1) hostibus, Π. 6, 3, 11. p. 385. ταῦτα πάντα (σκευοφόρα et vltimo loco collocati) καὶ πλήθους δόξαν παρέξει, καὶ ἐνεδρεύειν ἡμῖν ἐξουσία ἔσται — ἢν κυκλοῦσθαι βούλωνται. Sic 5, 4. 1. 2. A. 1, 6, 2. 4, 1, 16. 4, 6, 13. E. 5, 1, 10. ἐν κοίλῳ χωρίῳ ἐνήδρευσεν. §. 24. ἐνήδρευσεν classe ὡς ἤδη ἐδύνατο ἀφανέστατα. ¶ 2) auibus, Π. 1, 6, 19. p. 80. αὐτὸς ἐνήδρευες. et passiu. Ἀπ. 2, 1, 4. τὰ δὲ ποτῷ ἐνεδρεύεται. ¶ 3) leporibus, Π. 1, 6, 19. p. 81. ¶ 4) moechis, Ἀπ. 2, 1, 5. κίνδυνος τῷ μοιχεύοντι — ἐνεδρευθῆναι. ¶ 5) aliis, vel opibus, Λ. 2. 8. τὸν μέλλοντα κλωπεύειν δεῖ — ἐνεδρεύειν.

ἐνεδρεύεσθαι, ¶ 1) *insidiari iubere, locare insidias*. E. 4, 4. 15. ἐνεδρευσάμενος — ἀπέκτεινε. ¶ 2) Passiue: *insidiis peti*. E. 7, 2. 18. ὅτι ἐνεδρεύσοιντο (pro ἐνεδρευθήσοιντο) ὑπὸ τῶν πολεμίων.

ἐνεῖναι, ¶ 1) *inesse*. v. Thom. Mag. Ponitur autem saepissime sine nomine. a) in regione, A. 1, 5. 1. εἴτι καὶ ἄλλο ἐνῆν ὕλης. §. 2. δένδρον οὐδὲν ἐνῆν — ἐνῆσαν δὲ καὶ ὠτίδες. 2, 4, 11. κῶμαι ἔνεισι καὶ πόλεις — τῶν ἐργασομένων ἐνόντων. § 15. ἐνῆν σῖτος πολὺς, καὶ πρόβατα, καὶ ἄλλα χρήματα. b) in oppidis, E. 3, 1, 12 οἱ ἐνόντες φρουροί. Sic saepe τὰ ἐνόντα, *opes vrbis*, Ἀγ. 2, 19. E. 2, 3. 6. 4, 5, 5. cf. 1, 3, 12. τὸν ἐνόντα σῖτον (Byzantii) τοῖς στρατιώταις διδόναι. v. Raphel. ad Luc. 11, 41. c) in aedibus, A. 4. 5. 19. ἐν ταῖς οἰκίαις — ἐνῆσαν δὲ καὶ αἱ κριθαί. d) in naui, E. 1, 6, 26. τοῖς ἐνοῦσι, *vectoribus*. e) in terra,

dici quam ἐπίδοξος, auctor est Thomas. Cf. Ammon. p. 53. qui ἔνδοξος interpretatur per ἐπίσημος. Αγ. 1, 19. χρήματα — ἀλίσκοιεν, ὅπως ἅμα μὲν χρηματίζοιντο, ἅμα δὲ ἐνδοξότεροι γίγνοιντο. Hic intelligendum est de auctoritate: *ne contemnerentur.* Απ. 1, 2, 56. τῶν ἐνδοξοτάτων ποιητῶν. cf. πόλις. c. εἰς, *quod attinet,* Απ. 3, 5, 1. ἀμείνω καὶ ἐνδοξοτέραν τὴν πόλιν εἰς τὰ πολεμικὰ ἔσεσθαι. c. πρὸς, O. 6, 10. ἐνδοξοτάτη πρὸς τῶν πόλεων αὕτη, np. γεωργία, *in maxima existimatione apud ciuitates.* In var. lect. confunditur c. εὔδοξος. v. ibi.

ἐνδύειν, *induere* alterum. Π. 1, 3, 3. Astyages Cyro στολὴν καλὴν ἐνέδυσε. 6, 4, 1. ἐνέδυε τὰ ὅπλα marito suo.

ἐνδύεσθαι, ¶ 1) *sibi induere.* Phauorin: ἐνδύεσθαι — ὅταν σημαίνῃ τὸ περιβάλλεσθαι, ὁμοίως δοτικῇ καὶ αἰτιατικῇ (συντάσσεται.) Π. 6, 4, 1. τὸν θώρακα ἐνδύεσθαι. 8, 1, 14. στολὴν — τοὺς κοινῶνας ἔπεισεν ἐνδύεσθαι. E. 7, 2, 21. 7, 5, 22. ¶ 2) *penetrare, vim habere.* c. dat. Phauorin: ἐνδύεσθαι, ὅταν σημαίνῃ τὸ ἐμβαίνειν ἤτοι τὸ εἰσδύεσθαι, δοτικῇ συντάσσεται. Π. 2, 1, 5. virorum potentium λόγοι — καὶ μάλιστα ἐνδύονται ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀκουόντων.

ἐνδῦναι, ¶ 1) *sibi induere.* Π. 1, 3, 14. τὸν μὲν ἑαυτοῦ (χιτῶνα) ἐκεῖνον ἠμφίεσε, τὸν δὲ ἐκείνου αὐτὸς ἐνέδυ. 1, 4, 18. ὅπλα ἐνδύς. 2, 4, 5. πορφυρίδα ἐνδύς. 8, 3, 1. Πέρσαι Μηδικὴν στολὴν ἐνέδυσαν. A. 1, 8, 2. τὸν θώρακα ἐνέδυ. Cod. Eton. ἐνέδυτο. Per glossema. 5, 4, 6. χιτωνίσκους ἐνεδεδύκεσαν ὑπὲρ γονάτων. ¶ 2) c. εἰς, *suscipere, incumbere in.* Π. 8, 1, 4. ἐνέδυ — εἰς ταύτην τὴν ἐπιμέλειαν. ¶ 3) Actiue: *impedire, implicare,* vt Lat. *induere.* Π. 1, 6, 19. p. 81. ἵνα — lepus αὐτὸς ἑαυτὸν ἐμπίπτων ἐνέδυ (pro ἐνδύσαι) in rete. Margg. συνέδει.

*ἐνδυναστεύειν, *auctoritate et opibus suis perficere.* E. 7, 1, 30. ἐνδυναστεύει — ὥστε μὴ φυγαδεῦσαι τοὺς κρατίστους.

ἐνεγκεῖν, vid. φέρειν.

ἐνέδρα, ¶ 1) *insidiae.* Π. 1, 4, 23. μὴ ἐνέδρα τις μείζων ὑπείη. 8, 5, 7. εἴτις ἐπιθεῖτο castris — ὥσπερ ἂν εἰς ἐνέδραν εἰς τὸ στρατόπεδον (vbi semper parati sunt milites) — ἐμπίπτειν. cf. ἐμπίπτειν n. 1. Potest autem totus locus etiam ad

ad nr. 2. vel 3. referri. A. 5, 3, 1. ἐφοβοῦντο ὡς ἐνέδραν οὖσαν. Αγ. 11, 5. τοὺς κρυψινόδυς ὥσπερ ἐνέδρας ἐφυλάττετο. Ιερ. 6, 3. μέθην καὶ ὕπνον ὁμοίως ἐνέδρᾳ φυλάττομαι. Sic c. ποιεῖν, *in insidiis ponere.* E. 6, 5, 31. ἐνέδραν ποιήσαντες ὁπλιτῶν. Sed c. ποιεῖσθαι, *insidias struere.* A. 4, 7, 16. ἐζώγρησαν ἐνέδραν ποιησάμενοι. E. 4, 8, 35. cf. ποιεῖσθαι nr. 24. it. c. κατασκευάζειν. Ιπρ. 4, 10. τοῖς πολεμίοις ἐνέδραι κατασκευάζονται. §. 12. eit: τοὺς πολεμίους εἰς ἐνέδρας ὑπάγειν. ¶ 2) *locus insidiarum.* Π. 5, 4, 2. ἀνίστανται ἐκ τῆς ἐνέδρας. E. 5, 1, 12. παρήλλαξαν οἱ πρῶτοι τὴν ἐνέδραν. ¶ 3) *milites in insidiis positi.* E. 4, 8, 37. ἐξανίστησι τὴν ἐνέδραν. §. 38. ὡς εἶδον τὴν ἐνέδραν.

ἐνεδρεύειν, *insidiari.* ¶ 1) hostibus, Π. 6, 3, 11. p. 385. ταῦτα πάντα (σκευοφόρα et vltimo loco collocati) καὶ πλήθους δόξαν παρέξει, καὶ ἐνεδρεύειν ἡμῖν ἐξουσία ἔσται — ἢν κυκλοῦσθαι βούλωνται. Sic 5, 4, 1. 2. A. 1, 6, 2. 4, 1, 16. 4, 6, 13. E. 5, 1, 10. ἐν κοίλῳ χωρίῳ ἐνήδρευσεν. §. 24. ἐνήδρευσεν classe ὡς ἤδη ἐδύνατο ἀφανέστατα. ¶ 2) auibus, Π. 1, 6, 19. p. 80. αὐτὸς ἐνήδρευες. et passiu. Απ. 2, 1, 4. τὰ δὲ ποτῷ ἐνεδρεύεται. ¶ 3) leporibus, Π. 1, 6, 19. p. 81. ¶ 4) moechis, Απ. 2, 1, 5. κίνδυνος τῷ μοιχεύοντι — ἐνεδρευθῆναι. ¶ 5) aliis, vel opibus, Λ. 2. 8. τὸν μέλλοντα κλωπεύειν δεῖ — ἐνεδρεύειν.

ἐνεδρεύεσθαι, ¶ 1) *insidiari iubere, locare insidias.* E. 4, 4, 15. ἐνεδρευσάμενος — ἀπέκτεινε. ¶ 2) Passiue: *insidiis peti.* E. 7, 2. 18. ὅτι ἐνεδρεύσοιντο (pro ἐνεδρευθήσοιντο) ὑπὸ τῶν πολεμίων.

ἐνεῖναι, ¶ 1) *inesse.* v. Thom. Mag. Ponitur autem saepissime sine nomine. a) in regione, A. 1, 5, 1. εἴ τι καὶ ἄλλο ἐνῆν ὕλης. §. 2. δένδρον οὐδὲν ἐνῆν — ἐνῆσαν δὲ καὶ ὠτίδες. 2, 4, 11. κῶμαι ἔνεισι καὶ πόλεις — τῶν ἐργασομένων ἐνόντων. § 15. ἐνῆν σῖτος πολὺς, καὶ πρόβατα, καὶ ἄλλα χρήματα. b) in oppidis, E. 3, 1, 12 οἱ ἐνόντες φρουροί. Sic saepe τὰ ἐνόντα, *opes vrbis,* Αγ. 2, 19. E. 2, 3, 6. 4, 5, 5. cf. 1, 3, 12. τὸν ἐνόντα σῖτον (Byzantii) τοῖς στρατιώταις διδόναι. v. Raphel. ad Luc. 11, 41. c) in aedibus, A. 4, 5, 19. ἐν ταῖς οἰκίαις — ἐνῆσαν δὲ καὶ αἱ κριθαί. d) in naui, E. 1, 6, 26. τοῖς ἐνοῦσι, *vectoribus.* e) in terra,

terra, K. 8, 1. εἰ ἐνέσται μελάγχιμα. f) in corpore, Απ. 1, 4. 17. ὁ σὸς νοῦς ἐνὼν τὸ σὸν σῶμα μεταχειρίζεται. Hic Reisk. malebat ὁ σοὶ νοῦς, et Ern. iudicabat, fort. perperam adscriptum esse ἐνών. Sed Hindenb. defendit locum ob 1, 2, 54. τὸ σίαλον — ὠφελεῖ οὐδὲν αὐτοὺς ἐνὸν, np. τῷ στόματι. Sic Ιπ. 4, 2. κόπου ἐνόντος, equo defatigato. Sed c. ἐν, K. 5, 18. τὸ Φανὸν τὸ ἐν αὐτοῖς (leporibus) ἐνόν. g) in animo, c. dat. Ιερ. 6, 6. Φόβος ἐνὼν ταῖς ψυχαῖς. Απ. 1, 2, 28. τῆς οὐκ ἐνούσης αὐτῷ κακίας. ¶ 2) scriptum inesse. v. ἐπιστολή. ¶ 3) adesse. Π. 2, 1, 12. οὐκ ἐνῆν πρόφασις, h. e. praetexere non poterat. ¶ 4) apparere, cerni. O. 17, 7. ἐν τῷ ῥίπτειν τὸ σπέρμα ποικίλη τέχνη ἔνεστι. ¶ 5) iunctum esse. Π. 2, 2, 15. p. 112. ἅρμα — βραδέων ἵππων ἐνόντων. c. ἐν, K. 12, 19. οἱ δὲ πόνοι οἱ ἐν αὐτῇ (virtute) ἐνόντες Φανεροί. ¶ 6) in potestate situm esse. Απ. 2, 6, 31. οὐκ ἔνεστιν ἐν τῇ ἐμῇ ἐπιστήμῃ (perficere non possum per meam scientiam) τὸ τὰς χεῖρας προσΦέρειν. Sic pro ἔξεστιν. Hesych: ἔνεστι· ἔξεστι. it. ἐνῆν· χρῆν, ἢ δυνατὸν ἦν. Cf. Thom. Mag. et supra nr. 3. Απ. 4, 6, 9. ἔνεστιν ὀνομάζειν καλὸν ἢ σῶμα ἢ σκεῦος. vbi tamen all. εἰ ἐστὶν, ὀνομάζεις — ¶ 7) afferre. Σ. 8, 15. ἐν τῇ τῆς μορΦῆς χρήσει ἔνεστί τις καὶ κόρος. Sed referri etiam potest ad n. 5. ¶ 8) i. q. εἶναι, c. dat. E. 3, 2, 9. πολὺς σῖτος ἐνῆν αὐτοῖς, obsessis. ¶ 9) ἔνι (poet. Port.) pro ἔνεστι. Hesych: ἔνι· ἔνεστι. c. dat. K. 13, 2. τοῖς νέοις — ἡδοναὶ —, ἀρετῇ δ' οὐκ ἔνι. c. ἐν, A. 5, 3, 12. ἔνι δ' ἐν τῷ ἱερῷ τόπῳ ἄλση. Αθ. 1, 5. ἐν τοῖς βελτίστοις ἔνι ἀκολασία ἐλαχίστη. §. 16. Ιπ. 1, 24. ¶ 10) ἔνι c. ὡς et superl. Απ. 3, 8, 4. ἔστι δὲ ἀσπὶς — ὡς ἔνι (quam potest) ἀνομοιοτάτη τῷ ἀκοντίῳ. Antea erat ὡς οἷόν τε ἀνομ. 4, 5, 9. ὡς ἔνι ἥδιστα.

ἕνεκα, ἕνεκεν, εἵνεκα, ¶ 1) causa, propter. Postponitur vel verbis, Π. 1, 2, 1. τοῦ ἐπαινεῖσθαι ἕνεκα, vt laudaretur. it. §. 11. vel nominibus, Π. 1, 2, 7. ἐγκλήματος, οὗ ἕνεκα — 1, 5, 7. p. 52. ὧν δ' ἕνεκα — εἰς τόδε τὸ τέλος κατέστην. A. 12, 4. τοῦ αὐτοῦ ἕνεκά ἐστιν, οὗπερ καὶ — E. 2, 1, 9. εἶναι χρήματα, ὥστε τούτου ἕνεκεν πολλοὺς πληροῦν. Απ. 2, 4, 7. δένδρα θεραπεύειν τοῦ καρποῦ ἕνεκεν.

κεν. E. 1, 3, 12. οὐκ ἀργυρίου ἕνεκα, *non pecunia corruptum*. Contra 1, 6, 6. κολακεύουσιν ἕνεκα ἀργυρίου, *vt accipiant pecuniam*. Saepe enim praeponitur, vt ap. Latt. *caufa*, v. c. Π. 1, 4, 13. ἕνεκα κρεαδίων. Λ. 11, 9. ἕνεκά τινος, *certam quandam ob caufam*. Απ. 3, 4, 2. ἕνεκα τούτου. 4, 7, 4. Sic paulo aliter de confilio, Αθ. 1, 3. εἰσὶν ἀρχαὶ ἕνεκα μισθοφορίας καὶ ὠφελείας, *magiftratus praepofiti funt pro mercede et fpe emolumenti*. E. 5, 1, 14. μηδένα κολακεύειν εἵνεκα μισθοῦ, *vt accipias mercedem*. it. ante verbum, Π. 5, 1, 10. λέγοντι ταῦτα τούτου ἕνεκα τοῦ ὑμᾶς ἐθέλειν μᾶλλον, *vt malitis*. τούτου enim iam Stephano et Leunclauio fuit fuspectum, et ab Hutch. atque Zeunio, cum in MSS. nonnullis defideraretur, eiectum. Sed temere, opinor. Nam faepe ponitur pronomen poft vel ante articulum. v. οὗτος nr. 1. et ὁ nr. 12. ¶ 2) *quod attinet*. v. Valcken. ad Herodot. 6, 63. Π. 3, 2, 14. ἐξέσται ἡμῖν ἐκείνου ἕνεκα (*per illum*) πρὸς τὸ ἡμέτερον συμφέρον πάντα τίθεσθαι. v. Wolf. ad Demofth. p. 357. Saepius praeponitur, Πο. 3, 1. ἡδέως ἕνεκα χειμῶνος ἀναπαύεσθαι. Ιερ. 11, 10. ἐξείη ἄν σοι ἕνεκεν ἀσφαλείας — πορεύεσθαι. Απ. 4, 3, 3. ἕνεκά γε τῶν ἡμετέρων ὀφθαλμῶν. Egregie Schütz: *bey f. trotz unfern Augen*. v. eius not. ad 2, 1, 2. ¶ 3) Omittitur, Π. 1, 3, 8. καταῤῥοφοῦσι, τοῦ δὴ — μὴ λυσιτελεῖν αὐτοῖς. ¶ 4) In var. lect. confunditur c. πρός. v. πρὸς c. gen. nr. 10.

ἐνεός, Hefych. κωφός, ὃς οὔτε ἀκούει οὔτε λαλεῖ. Proprie videtur effe *mutus*. v. Ammon. in v. κωφὸς p. 86. Timaeus et Etym. M. Eft tamen etiam *furdus*, it. *ftupidus*. v. Hefych. duobus in locis. Suidas, vt femel Hefychius, fcribit per duo νν: ἐννεός· ἄφωνος, κωφὸς, ἐξεστηκὼς, νωθὸς, νωχελὴς, μετέωρος, et deinde laudat A. 4, 5, 23. τοῖς παισὶν ἐδείκνυσαν ὥσπερ ἐνεοῖς ὅ τι δέοι ποιεῖν, np. quia linguam Graecam ignorabant. All. perperam habent νέοις. Suid. affert etiam alium locum. Sed ille non videtur Xenophontis effe.

ἐνεργάζεσθαι, ¶ 1) paffiuum: *indi, inferi, fieri in*. Απ. 1, 4, 5. γλῶττα τούτων γνώμων ἐνειργάσθη.

σθῃ. ¶ 2) Medium i. q. ἐμβάλλειν, vel *inferere*. Απ. 3, 10, 6. τὸ ζωτικὸν φαίνεσθαι — πῶς ἐνεργάζῃ τοῖς ἀνδριάσιν; 4, 4, 15. τὸ πείθεσθαι τοῖς νόμοις μάλιστα ἐνειργάσατο Lycurgus αὐτῇ, np. τῇ πόλει, *in ea effecit*. Cf. ἐργάζεσθαι n. 12.

ἐνεργὸς, ¶ 1) *vim agendi habens*. Απ. 1, 4, 4. ζῶα ἔμφρονά τε καὶ ἐνεργά. Opp. ἀκίνητα. ¶ 2) *nauus, induſtrius*. Hefych: ἐνεργοί· ἕτοιμοι πρὸς ἐργασίαν, αἱ μὴ ἀργαί. Π. 2, 2, 15. ἐνεργὸν στράτευμα. 6, 2, 11. p. 373. ὅπως — εὐθὺς ἐνεργοὶ ἦτε, *laborare poſſitis, expediti ſitis ad laborandum*. Sic 6, 3, 11. et 8, 1, 12. venatio homines ἀπὸ τῶν ἵππων ἐνεργοὺς ἀπεργάζεται. Αγ. 1, 24. Ιερ. 9, 8. κακουργίαι ἧσσον τοῖς ἐνεργοῖς ἐμφύονται, *occupatis, non otioſis*. Ιπρ. 9, 7. δοκεῖ πεζὸν σὺν τοῖς ἵπποις ἐνεργότατον εἶναι, *libentiſſime labores ſubiturus*. Leuncl. minus accurate: *plurimum effecturus*. ¶ 3) De terra ſ. agro: *cultus*, atque adeo *fruges ferens*. Π. 5, 4, 12. γῆν ἐνεργόν. 8, 6, 8. ἡ χώρα ἐνεργός. Ε. 4, 4, 1. τὰς χώρας ἐνεργοὺς οὔσας. Opp. δῃουμένη. Ο. 4, 15. τὰς χώρας — ἐνεργοὺς ποιοῦντας. §. 17. Saepe oppon. ἀργός, Π. 3, 2, 9. τὴν νῦν ἀργὸν οὖσαν γῆν ἐνεργὸν γενέσθαι. Ο. 4, 8. it. §. 9. coll. §. 10. Sic Πο. 4, 2. ἐνεργὰ dicuntur ἀργυρεῖα, *quae coluntur, in quibus opera fiunt, vt lucrum inde percipiatur, gangbare Gruben*. cf. ἔργον. ¶ 4) De opibus: *quaeſtuoſus, lucrum afferens*. v. Valcken. ad Herodot. 8, 26. Ιερ. 11, 4. εἰ τὰ σὰ (np. κτήματα) ἐνεργὰ ἔχοις, ἢ εἰ τὰ τῶν πολιτῶν μεμηχανημένος εἴης ἐνεργὰ εἶναι.

ἐνεργῶς, *ſtrenue, pro viribus*. Απ. 3, 4, 11. ἐνεργῶς μαχεῖται. Sed Erneſtio non displicebat ἐναργῶς, quod eſt in Baſ. 1.

ἐνέχειν, *penetrare*. Κ. 10, 7. ὅπως ἂν εἰς τὸν κόλπον αἱ αὐγαὶ τοῦ φέγγους — ἐνέχωσιν. Fr. Portus: *vt in ſinum per laqueos ſplendor lucis adducat*. Satis obſcure.

ἐνέχυρον, *pignus*. Α. 7, 6, 17. τὰ ἐνέχυρα λαβεῖν, ὡς μηδὲ — ἐδύνατο ἐξαπατᾷν Seuthes de ſtipendio.

ἔνθα (poet. Port.), (de quo aduerbio v. omnino Ammon. p. 52. et Hefych.) ¶ 1) *vbi*. Π. 8, 1, 1. p. 463. εὑρήσετε, (intell. loca) καὶ ἔνθα ἄνευ μοναρχίας πόλις οἰκεῖται. Α. 4, 1, 2.

2. ἀφίκοντο (np. ἐκεῖσε), ἔνθα ὁ Τίγρης ἄπορος ἦν. E. 4, 2, 14. 5, 4, 51. ἀπολιπόντες (np. τὸ χωρίον), ἔνθα παρατεταγμένοι ἦσαν. Edd. vett. et Margg. corrupte: ᾗ ἐνταῦθα. Morus retinet ᾗ pro ἔνθα. Scil. voluit aliquis illud ᾗ explicare, et posuit in margine vel ἔνθα vel ἐνταῦθα. Sic A. 4, 5, 17. pro ᾗ in Cod. Parif. est ἔνθα. it. addito loco, Π. 2, 3, 10. εἰς τὸν δρόμον, ἔνθα περιπατοῦμεν. 5, 4, 10. p. 313. δείξομεν τοῖς πολεμίοις, ἔνθα κρατῆσαι νομίζουσιν, ἐνταῦθα ἄλλους αὐτῶν κρείττους. — τὸ χωρίον — ἔνθα κατέκαινον. A. 4, 3, 6. ἔνθα αὐτοὶ τὴν πρόσθεν νύκτα ἦσαν, ἐπὶ τοῦ ὄρους. 6, 2, 1. τὴν Ἰασωνίαν ἀκτὴν, ἔνθα ἡ Ἀργὼ λέγεται ὁρμίσασθαι. Λ. 7, 3. τί πλοῦτος ἐκεῖ γε σπουδαστέος, ἔνθα — Sic §. 6. Απ. 3, 5. 21. ἐν τοῖς στρατιωτικοῖς, ἔνθα μάλιστα δεῖ σωφρονεῖν. v. Fischer. ad Weller. p. 284. ¶ 2) *ibi*. A. 5, 7, 4. ὁ ἥλιος ἔνθα μὲν ἀνίσχει, δύεται δ' ἐνταῦθα. Est δεικτικῶς dictum. 6, 5, 12. ὁ πόντος; ἔνθα οὐδὲ πλοῖά ἐστι. Sed Hutch. *vbi*. Sic c. δή, quod alias est temporis, A. 1, 7, 12. μέχρι τοῦ Μηδίας τείχους. ἔνθα δὴ εἰσὶν διώρυχες. 7, 2, 8. εἰς Χερφόνησον — ἔνθα δὴ πείθεσθαι ἀνάγκη. E. 4, 1, 13. ἐς συγκείμενον χωρίον. ἔνθα δὴ — ἀνέμενον. 4, 4, 3. ἐπὶ τοὺς βωμούς. ἔνθα δὴ — ἔσφαττον. Sic ἔνθα μὲν — ἔνθα δὲ, *hic — illic*, O. 3, 4. it. E. 3, 3, 5. ἔνθα μὲν ἕνα, ἔνθα δὲ δύο. vbi, si sunt verba Xenophontis (v. Mor. ad h. l.), fere prouerbialiter potest accipi: *hier und da einen oder zwey*, i. e, *paucissimos*. ¶ 3) *quo*. Π. 2, 4, 9. ὄρη ἐστὶν, ἔνθα δύναιτ' ἂν ἀπελθὼν, — ἐν ἀσφαλεῖ εἶναι. Potest tamen etiam ad εἶναι referri, vt sit *vbi*. 5, 4, 4. εἰς πόλιν — ἔνθα καὶ αὐτὸς κατέφευγεν. A. 2, 3, 11. it. omisso loco, vel ἐκεῖσε, A. 4, 8, 12. εἶναι, ἔνθα πάλαι σπεύδομεν. 5, 6, 17. 7, 3, 2. διαπλεῖν, ἔνθα βουλόμεθα. 7, 6, 12. E. 2, 3, 17. p. 93. 5, 1, 15. 5, 2, 21. et c. δή, A. 7, 6, 26. πλεῖτε, ἔνθα δὴ ἐπιθυμεῖτε. O. 4, 6. συνάγων — ἔνθα δὴ ὁ σύλλογος καλεῖται. ¶ 4) *vnde*. O. 18, 1. στὰς, ἔνθα πνεῖ ἄνεμος, ἢ ἀντίος. Paulo aliter: *e quo*. A. 4, 5, 22. ἐπὶ τὸν κρατῆρα, ἔνθα κύψαντα ἔδει πιεῖν. Sed all. habent ἔνθεν. Possis etiam ἔνθα cum κύψαντα coniungere, vt sit *quo*. Cf. ὁρμᾶσθαι nr. 1. 7, 2, 9. κελεύει ἥκειν — ἔν-

ἔνθα καὶ δήλη μᾶλλον ἐδόκει εἶναι ἡ ἐπιβουλή. Nisi h. l. malis *tum uero.* ¶ 5) De tempore: *tunc.* Phavorin: ἔνθα· τότε, ὅπου, ἢ ἐνταῦθα. οὐ μόνον τοπικὸν ἐστι, ἀλλὰ καὶ χρονικόν. cf. Hesych. A. 4, 1, 13. ἔνθα ὁ Χειρίσοφος. ἄλλοτε μὲν — ὑπέμενε, τότε δὲ οὐχ ὑπέμενεν. Est particula transitionis in narrando. Hutch. *ibi tum.* Cod. Eton. ἐνταῦθα. Sic c. δὲ, *tum vero.* A. 2, 1, 8. ἔνθα δὲ ἀπεκρίνατο. 2, 2, 5. ἔνθα δὲ εἶτι ἦν — κατεδαπανήσαμεν. vbi all. vertunt *istic.* 4, 5, 5. ἔνθα δὴ μετεδίδοσαν — ἔνθα δὲ πῦρ ἐκαίετο. Et saepius c. δή, Π. 1, 3, 12. ἔνθα δὴ ὁ Ἀστυάγης λέγει. 3, 3, 28. 30. 4. 1, 10. 5, 4, 4. A. 3, 3. 8. 3, 5, 1. 7, 5, 9. cf. ἐνταῦθα. Etiam in apodosi post ἐπεί, E. 2, 4, 28. ἐπεὶ δὲ κατέβησαν οἱ στρατηγοί. ἔνθα δὴ ὁ Θρασύβουλος ἔλεξεν. ¶ 6) Interdum ἔνθα δὴ non videtur nude indicare tempus, sed simul concludentis esse; *hinc, inde, itaque.* Π. 1, 4, 25. ἐδόκει ἀποπέμπειν — ἔνθα δὴ ἵππους αὐτῷ δοὺς — ἀπέπεμπε. A. 1, 8, 2. βασιλεὺς σὺν στρατεύματι πολλῷ προσέρχεται — ἔνθα δὴ πολὺς τάραχος ἐγένετο. §. 3. παρήγγελλεν καθίστασθαι εἰς τὴν τάξιν ἕκαστον. ἔνθα δὴ σὺν πολλῇ σπουδῇ καθίσταντο. §. 17. 3, 3, 4. ¶ 7) *quando, cum.* Ag. 6, 2. ἔνθα ἠθέλησαν οἱ πολέμιοι μάχην συνάπτειν, οὐ φόβῳ τρεψάμενος νίκης ἔτυχε. 10, 1. καρτερίᾳ πρωτεύων, ἔνθα πονεῖν καιρός. E. 3, 4, 26. ἐπιφαινομένου τοῦ πεζοῦ, ἔνθα δέοι. Hinc ἔνθα πρῶτον, A. 5, 1, 1. est *quam primum, simulac.*

ἐνθάδε, ¶ 1) *huc.* v. Ammon. p. 51. Π. 1, 3, 13. ὅταν εἰς Μήδους ἔλθω ἐνθάδε. 3, 3, 9. p. 180. ἣν ἐνθ. ἐρχομένους δεχώμεθα. Sed potest ἐνθάδε ad δεχ. referri, atque adeo ad nr. 2. pertinere. E. 1, 7, 10. p. 54. ἀνέβην ἐνθάδε. ¶ 2) *hic.* Π. 1, 3, 13. ἤν με καταλίπῃς ἐνθάδε. it. §. 14. vbi oppon. ἐκεῖ. 3, 3, 9. p. 180. μείζων κίνδυνος ἐκεῖ ἢ ἐνθάδε — ἐὰν ἐνθάδε ὑπομένωμεν. A. 3, 3, 2. 7, 3, 2. bis. §. 8. bis. E. 1, 6, 5. ἐνθάδε μένειν — τὰ καθεστῶτα ἐνθάδε. 2, 3, 18. p. 95. 99. c. particip. E. 1, 6, 7. τὰ ἐνθ. ὑπάρχοντα, np. χρήματα. Ap. 1, 4, 9. τῶν ἐνθ. γιγνομένων, *quae ab hominibus fiunt.* it. sine particip. c. artic. Π. 3, 1, 17. ἠρεμεστέρως ἔχειν τὰ ἐνθάδε, *hanc regionem.* Ap. 1, 4,

4, 17. περὶ τῶν ἐνθάδε, καὶ περὶ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ. 3, 3, 12. ἀνανδρία ἐν ἄλλῃ πόλει ὁμοία τῇ ἐνθάδε, *in hac nostra vrbe.* §. 14. τοῦ ἱππικοῦ τοῦ ἐνθάδε, *nostri, Atheniensis.* Sic Π. 8, 6, 2. τῶν ἐνθάδε ὑμῶν — πέμπων πράξοντας. Quidam addunt μενόντων. Sed temere. Iidem enim §. 3. plene dicuntur οἱ ἐνθάδε ὄντες. ¶ 3) *in hac re.* Π. 2, 4. 12. πρόφασιν — ἐνθάδε οὐκ ἀπίθανον. Nisi malis *hic.* ¶ 4) *statim.* vt ap. Latt. *illico.* Π. 2, 3, 2. νῦν λεγέτω τις ἐνθάδε ἀναστὰς περὶ τούτου. Videtur enim δεικτικῶς positum.

ἔνθαπερ, *vbi.* A. 4, 8, 18. ἐν τῷ ὄρει, ἔνθαπερ ἐσκήνουν. E. 4, 4, 8. it. omisso loco, A. 5, 7. οὐκ ἔνθαπερ ἐδείπνουν, καταμενοῦσι.

ἔνθεν, (v. omnino Hesych.) ¶ 1) *illinc, ab illa parte.* Π. 1, 2, 2. οὐκ ἔνθεν γὰρ ὅθεν περ ἐν ταῖς πλείσταις πόλεσιν ἄρχονται. All. οὐχ ὁμοίως γὰρ ταῖς πλ. quae lectio sapit glossema. Scilicet ἔνθεν h. l. non proprie de loco dictum est, sed de re. Sic ἔνθεν μὲν — ἔνθεν δὲ, *hinc — illinc.* A. 2, 4, 11. ἔνθεν μὲν τὸν Τίγρητα — ἔνθεν δὲ τὴν διώρυχα. 3, 5, 5. E. 7, 1, 31. it. ἔνθεν καὶ ἔνθεν, *ab vtraque parte.* Π. 6, 3, 1. διὰ μέσου ποιούμενοι τὰ σκευοφόρα ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἐπορεύοντο οἱ ὁπλοφόροι. A. 4, 6, 9. 4, 8, 11. E. 2, 4, 5. et c. gen. Π. 6, 1. 17. δρέπανα — ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῶν τροχῶν. 7, 1, 16. διὰ τὸ μένειν τοὺς ἔνθεν καὶ ἔνθεν αὐτῶν. 8, 3, 5. A. 4, 3, 21. 5, 2. 16. Potest etiam verti *vndique,* Π. 7, 5. 9. p. 438. μὴ ἐπὶ τὰ τέγη ἀναβάντες βάλωσιν ἔνθεν καὶ ἔνθεν. E. 3, 2. 3. ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἠκόντιζον. it. §. 20. ¶ 2) *vnde.* A. 5, 6, 12. ἡγήσομαι, np. ἐκεῖσε — ἔνθεν πολλὰ χρήματα λήψεσθε. E. 6, 5, 1. ἐπάνειμι ἔνθεν ἐπὶ ταῦτα ἐξέβην. vid. ὁρμᾶσθαι nr. 1. vbi ἔνθεν legitur pro ἐν ᾧ. ¶ 3) Potest accipi pro *vbi.* A. 2, 3, 4. ἄξειν ἔνθεν ἕξουσιν τὰ ἐπιτήδεια. E. 7, 5. 11. ἔνθεν πλεονεκτεῖν ἂν ἐνόμιζε, τοῦτο λαβὼν τὸ χωρίον. O. 6, 1. σὺ δὲ ἡμῖν ἔνθεν (h. e. ἐκεῖθεν ἔνθεν f. ἐκεῖθεν ἔνθα) λέγων — ἀπέλιπες, πειρῶ — διαπεραίνειν. ¶ 4) ἔνθεν — ἐντεῦθεν, *hic — illic.* A. 5, 7, 4. vbi est δεικτικῶς dictum. ¶ 5) *quando, cum.* E. 4, 2, 6. ἔνθεν ἐξέρχονται, μόνοι εἰσὶ — προϊόντες δὲ — ¶ 6) In var. lect. permutatur

c.

c. ἔνθα. v. ibi nr. 4. it. c. ὅθεν. v. ὅθεν nr. 1.

ἐνθένδε, ¶ 1) *hinc.* De loco, Π. 4, 2, 11. ὁπόσον ἀπέχει ἐνθένδε (intell. τὸ χωρίον), ἔνθα αἱ ἀρχαί εἰσι. 6, 3, 5. πόσον ἄπεστιν ἐνθένδε τὸ στράτευμα. §. 11. A. 5, 6. 3. 5, 7, 3. 6, 3, 9. 6, 5, 9. ¶ 2) De hominibus: A. 7, 7, 10. ἢν ὑμεῖς τοιοῦτοι ἦτε, ἐνθένδε ἀρξόμεθα, *a vobis.* ¶ 3) *hic.* Π. 2, 4, 11. προσλαβὼν τῶν ἐνθένδε ἑταίρων, *ex his.* Scil. ἐνθένδε positum eſt pro ἐνθάδε, quia verbum προσλαμβάνειν proprie poſtulat aduerbium, quod ſignificet motum e loco.

ἔνθεος, *numine afflatus.* Σ. 1, 10. οἱ ὑπὸ τοῦ σώφρονος ἔρωτος ἔνθεοι, *amore capti.* Antea erat: ἐκ θεῶν του κατεχόμενοι. v. Bach. et Poll. 3, 69.

ἐνθουσιᾷν, *furere, furore agi.* Heſych: ἐνθουσιῶν· μαινόμενος. ὁρμῶν, ἢ μανίαν ἔχων. Π. 1, 4, 8. ἀνεπήδησεν ἐπὶ τὸν ἵππον ὥσπερ ἐνθουσιῶν.

ἐνθυμεῖσθαι, ¶ 1) *reputare ſecum, cogitare, ſpectare.* a) eſt fere i. q. ἐννοεῖσθαι, Π. 4, 2, 2. ἐννοηθέντες οἷα πάσχουσι — ταῦτα ἐνθυμουμένοις ἔδοξεν αὐτοῖς. Απ. 1, 7, 2. ἐνθυμώμεθα — τί ἂν αὐτῷ ποιητέον εἴη. §. 3. eſt ἐννοῶμεν. Hinc A. 3, 1, 2. pro ἐνθυμούμενοι all. habent ἐννοούμ. quod ſane eſt §. 3. Sed paulo aliter, vt genus et ſpecies, A. 2, 4, 3. ἐγὼ ἐνθυμοῦμαι μὲν καὶ ταῦτα πάντα, ἐννοῶ δὲ ὅτι — Cf. E. 4, 2, 2. ἐνθυμούμενος, οἵων ἐλπίδων ἀπεστέρηται. b) c. gen. vbi ſaepe verti poteſt *rationem habere.* Απ. 2, 1, 34. σοὶ ἄξιον τούτων ἐνθυμουμένῳ πειρᾶσθαι τι — Φροντίζειν. 3, 6, 16. 17. ἐνθυμοῦ τῶν εἰδότων, *cogita,* np. in exemplum. K. 8, 6. τῆς ὥρας ἐνθυμούμενον. 13, 17. Hinc Απ. 1, 1, 17. θαυμαστὸν εἰ μὴ τούτων ἐνεθυμήθησαν iudices, μηδὲν illud, quod in Cod. 1. eſt pro μή, Erneſt. putabat a librariis factum, qui genitiuum c. hoc verbo non concoquerent. c) c. acc. Π. 1, 1, 3. ὅτε ταῦτα ἐνεθυμούμεθα. 4, 1, 2. p. 201. ἃ νῦν εἴδετε, ταῦτα ἐνθυμούμενοι μήποτε παύσησθε. A. 2, 5, 2. p. 112. E. 4, 2, 6. Ιπ. 1, 19. 5, 11. d) c. acc. et ὅτι, A. 3, 1, 13. τὰ τῶν στρατιωτῶν ὁπότε ἐνθυμοίμην, ὅτι τῶν ἀγαθῶν οὐδενὸς ἡμῖν μετείη. Απ. 4, 5, 9. ἐκεῖνο ἤδη πώποτε ἐνεθυμήθης; ὅτι. e) c. acc. et ὡς, Απ. 3, 3, 12. τόδε οὐκ ἐντεθύμησαι, ὡς — γίγνεται;

γνεται; f) fine cafu c. ὅτι, E. 4. 3, 7. ἐνεθυμήθη, ὅτι — εἴη. Απ. 3, 3, 11. 3, 13. 3. ἐνθυμοῦ (fcito) ὅτι κινδυνεύεις. Ιπρ. 8, 5. ἐνθυμηθήτω, ὅτι — ἔχουσιν. g) c. ὡς, Πο. 3, 7. ἐνθυμούμενος, ὡς πολλὰ εἰσήνεγκεν ἡ πόλις. 4, 22. Απ. 4, 3, 3. Ιπρ. 8, 20. ¶ 2) *admirabundum cogitare.* O. 17, 15. ἐνθυμοῦμαι οἷόν ἐστι — ¶ 3) *intelligere, animaduertere.* Π. 4, 2, 17. ὁ Κῦρος ἐνενόησεν, ὅτι ἦλθον — σκοπῶν δὲ ὡς ἂν — γένοιτο, ἐνθυμεῖται ὅτι ἀνάγκη — E. 4. 4, 19. οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐνθυμηθέντες τοὺς Ἀργείους καρπουμένους. (Αγ. 2, 17. eft κατανοήσας, np. Agefilaus) c. acc. et ὅτι, A. 3, 1, 30. ἐντεθύμημαι καὶ τοῦτο, ὅτι — αἰσχρῶς ἀποθνήσκουσιν. ¶ 4) *obferuare videndo.* K. 10, 12. εἰσβλέποντα εἰς τὸ ὄμμα — ἐνθυμούμενον τὴν κίνησιν. ¶ 5) *memorem effe, notare.* c. gen. K. 9, 4. τῶν τόπων ἐνθυμούμενον, ὅπως μὴ διαμαρτήσεται. ¶ 6) *moliri aliquid mali,* f. *res nouas.* Αθ. 3, 12. οὐδὲν ἐνθυμεῖσθαι (contra populum) ἀνθρώπους, οἵτινες δικαίως ἀτιμῶνται.

ἐνθύμημα, ¶ 1) *inuentum, excogitatum,* callide quidem et folerter. A. 3, 5, 7. τὸ ἐνθύμημα de vtribus, quibus traiecerat, χάριεν ἐδόκει εἶναι. K. 13, 13. πόνοις, ἐνθυμήμασι καὶ ἐπιμελείαις. Sic de ftrategemate, E. 4, 5, 4. 5, 4, 51. de artificio ad agros ex fterilibus fertiles reddendos, O. 20, 24. ¶ 2) *fententia, ratiocinatio.* A. 6, 1, 13. cf. §. 12. K. 13, 9. τῶν φιλοσόφων ἐνθυμήματα, *cogitata, placita.*

*ἐνθωρακίζειν, *lorica induere.* A. 7, 4, 12. ἐντεθωρακισμένοι — ἦσαν, ἀσπίδας καὶ μαχαίρας καὶ κράνη ἔχοντες.

ἔνι, vid. ἐνεῖναι nr. 9. 10.

ἐνιαύσιος, *annuus.* Αγ. 2, 1. ἣν ἐνιαυσίαν ὁδὸν ὁ βάρβαρος ἐποιήσατο, *anni fpatio confecerat.*

ἐνιαυτὸς (poet. Port.) *annus.* ¶ 1) A. 7, 8, 15. χρόνου πλῆθος τῆς ἀναβάσεως — ἐνιαυτὸς καὶ τρεῖς μῆνες. Π. 8. 6, 10. ἐπεὶ περιῆλθεν ὁ ἐνιαυτός. *cum praeteriisfet.* Eodem fenfu E. 1, 4, 3. ἐπειδὴ ἐνιαυτοὶ τρεῖς ἦσαν. Sic E. 1, 1, 27. 1, 2, 12. 1, 5. 13. 2, 2, 14. ὁ ἐνιαυτὸς ἔληγεν, ἐν ᾧ — ¶ 2) Gen. τοῦ ἐνιαυτοῦ, *quotannis.* Πο. 4, 23. ἑξήκοντα τάλαντα τοῦ ἐνιαυτοῦ. Ιπρ. 1, 19. Plenius Αθ. 3, 4. ἑκάστου ἐνιαυτοῦ. Sed E. 3, 1, 25. μισθὸς — τῇ στρατιᾷ ἐγγὺς ἐνιαυτοῦ, *pe-*

ne

ne annum sufficiens. K. 7, 4. μέχρι ἐνιαυτοῦ, *donec catuli annum vnum nati sunt,* i. e. *toto anno.* Δι' ἐνιαυτοῦ, *per totum annum,* vel *quotannis,* v. in διὰ c. gen. nr. 4. 5. ¶ 3) Dat. sine ἐν, E. 2, 1, 6. τούτῳ τῷ ἐνιαυτῷ. Sic datiui absoluti E. 3, 2, 18. περιϊόντι δὲ τῷ ἐνιαυτῷ, *anno elapso.* Sed c. ἐν, E. 5, 3, 25. ἐπετετέλεστο ἐν ὀκτὼ μησὶ καὶ ἐνιαυτῷ. ¶ 4) Acc. E. 2, 3, 1. Ἀναρχίαν τὸν ἐνιαυτὸν καλοῦσιν. Significat *per annum,* Π. 1, 5, 1. ἐνιαυτὸν ἐν τοῖς παισὶ γενέσθαι. A. 2, 6, 16. αἰκισθεὶς ἐνιαυτόν. Aθ. 3, 1. E. 3, 3, 4. οὔπω δ' ἐνιαυτὸν ὄντος ἐν τῇ βασιλείᾳ. pro quo 6, 4, 34. ἦρξε ἕνα ἐνιαυτόν. Sic 3, 2, 5. ἄρχειν καὶ τὸν ἐπιόντα ἐνιαυτόν. c. εἰς, O. 7, 36. ἡ εἰς τὸν ἐνιαυτὸν κειμένη δαπάνη, *sumtus anno destinati.* Sed Aπ. 3, 6, 13. ὁ τῆς χώρας σῖτος — πόσου εἰς τὸν ἐνιαυτὸν προσδέεται, *per annum.* c. ἐπὶ, Πο. 1, 4. τοῖς ἐπ' ἐνιαυτὸν θάλλουσι καὶ γηράσκουσι, *singulis annis,* vel *pro anni tempore.* c. κατὰ, A. 3, 2, 7. κατ' ἐνιαυτὸν πεντακοσίας θύειν, *quotannis.* 7, 1, 17. Πο. 3, 10. 4, 39. E. 6, 1, 3. O. 4, 6. Sic c. ἀεὶ, Π. 8, 6, 8. ἐφοδεύει ἀνὴρ κατ' ἐνιαυτὸν ἀεί. c. artic. A. 7, 7, 21. ἡ κατ' ἐνιαυτὸν πρόςοδος, *reditus annui.*

ἐνιδεῖν τινι, *animaduertere in aliquo, einem etwas ansehen.* A. 7, 7, 25. κακόνοιάν τινα ἐνιδόντας μοι πρός σε. Ita cod. Paris. it. Steph. Leuncl. Hutch. Vulgo ἐνιδ. με.

ἐνιδροῦν, *insudare.* Σ. 2, 18. τῷ παιδὶ ἤρεσκε τόδε τὸ οἴκημα ἐνιδρῶσαι, intell. ὥστε, *ad saltandum.* In lexicis caret auctoritate. Gramm.

ἐνιέναι, ¶ 1) *immittere,* venenum, Aπ. 1, 3, 12. ἐνίησι γάρ τι τὰ Φαλάγγια κατὰ τὸ δῆγμα. §. 13. τοὺς καλοὺς Φιλοῦντας ἐνιέναι τι — ἐνίησι καὶ πάνυ πόρρωθεν τοιοῦτον (np. venenum, v. Doruill. ad Charit. p. 204. cf. Σ. 4, 28.), ὥστε μαίνεσθαι ποιεῖν. ¶ 2) *impetum facere.* Π. 7, 1, 15. ἐνίει οὐδὲν Φειδόμενος τῶν ἵππων. Intell. ἑαυτὸν vel τοὺς ἵππους. Hesychius saepe interpretatur verbo ἐμβάλλειν.

ἔνιος, *quidam.* Singularem Wels. e margg. recepit K. 5, 18. ἐὰν ἔχωσιν ἔνιον ἐρύθημα. Sed vetus lectio est ἔνιοι. Pluralis saepe legitur: Aθ. 1, 4. ὃ ἔνιοι θαυμάζουσιν. §. 5. ἡ ἀμαθία δι' ἔνδειαν χρημάτων ἐνίοις τῶν ἀνθρώπων. Intell.

tell. ἐστί v. Zeun. Aem. Portus volebat ἐνίους, np. ἄγει, quod praecedit. §. 11. μεγαλοπρεπῶς διαιτᾶσθαι ἐνίους. 2, 19. ἔνιοι ὄντες — τοῦ δήμου τὴν φύσιν, οὐ δημοτικοί εἰσι. E. 5, 1, 9. ἐξ ἐνίων τῶν νεῶν ἐξέβαινον. vbi τῶν νεῶν videtur pendere ab ἐνίων. v. Valcken. ad Herodot. 7, 187. Aπ. 1, 4, 1. εἰ δέ τινες νομίζουσιν — ὡς ἔνιοι γράφουσι. 4, 2, 38. ἐνίοις μὲν — ἐνίοις δὲ, *aliis* — *aliis*. Sic neutrum, Π. 5, 4, 4. ἅρματα — ἔνια μὲν — ἔνια δέ. Neutr. est etiam Ιερ. 6, 9. ὑπέρευ μοι δοκεῖς ἔνια λέγειν. Sed margg. habent ἔννοιαν. Male.

ἐνίοτε, *interdum*. Π. 2, 4, 17. p. 138. Aϑ. 2, 4. ἐνίοτε τέμνειν τὴν γῆν τῶν κρειττόνων. vbi fort. rectius exponas *subinde*. 3, 1. Aπ. 3, 8, 8. etc.

ἐνιστάναι, ¶ 1) *collocare*. Ιπ. 1, 16. καταβαλόντα λίθους — ἐν τούτοις τὸν ἵππον ἐνιστάναι. ¶ 2) *immiscere*. Ιπ. 5, 6. εἰ τοὺς ἱπποκόμους εἰς τοὺς ἱππέας ἐνισταίης. ¶ 3) In praeterito: *praesentem esse*. Phauorin: ἐνεστῶτα· παρόντα, προκείμενον. E. 2, 1, 5. ἐβουλεύσαντο περὶ τῶν ἐνεστηκότων πραγμάτων, *de praesenti rerum statu*.

ἐνίσχεσθαι, *impeditum haerere*. A. 7, 4, 13. ἐνισχομένων τῶν πελτῶν ἐν τοῖς σταυροῖς. In nonnullis deest ἐν.

ἔνατος, *nonus*. A. 4, 5, 18. τὴν θυγατέρα — ἐνάτην ἡμέραν γεγαμημένην, *ante dies nouem*.

ἐννεάκλινος, *nouem filis constans*. K. 2, 5. αἱ ἄρκυες ἐννεάκλινοι.

ἐνενηκοστὸς, *nonagesimus*. E. 1, 2, 1. Ὀλυμπιὰς τρίτη καὶ ἐνενηκοστή.

ἐννεὸς, vid. ἐνεός.

ἐννοεῖν, ¶ 1) *considerare*, *reputare secum*. v. ἐνθυμεῖσθαι nr. 1. Π. 4, 3, 3. p. 228. ἐννοεῖτε γὰρ δή. ἔχομεν ὅπλα. A. 2, 4, 10. νεανίσκος τις — ἐννοήσας εἶπεν, *re considerata*. Ιερ. 8, 2. ἐννόει πότερος μείζω κτᾶται χάριν. Aπ. 1, 7, 3. ἐννοῶμεν τί ἂν συμβαίνοι. c. acc. Π. 7, 3, 3. οἶδ' ὅτι οὗτος οὐ τοῦτο ἐνενόει ὅ τι πείσοιτο, ἀλλὰ τί σοι ποιήσας — 7, 5, 26. p. 458. ἐννοήσατε δὲ κἀκεῖνο, τίνα πρόφασιν ἔχοντες ἂν προελοίμεθα. 8, 7, 3. p. 546. ἐννόει καὶ τάδε, τίνι χαριζόμενος ἐλπίσαις — Πο. 5, 5. ἐννοησάτωσαν τὰ Μηδικὰ, πότερον — ἐτύχομεν. E. 2, 3, 18. p. 94. καὶ τάδ' ἐννοήσατε. καλλίστη μὲν γὰρ -- πολιτεία. c. ὅτι, Π. 1, 1, 2. ἐνενοοῦμεν, ὅτι — εἰσι. §. 3. ἐνε-

ἐνενοήσαμεν ὅτι Κῦρος ἐγένετο Πέρσης. 2, 1, 2. p. 86. ἐννόησον ὅτι — ἄρχουσι. §. 9. 8, 7, 3. p. 548. ἐννοήσατε (Leuncl. et Well. ἐνοήσατε) ὅτι ἐγγύτερον τῷ ἀνθρωπίνῳ θανάτῳ οὐδέν ἐστιν ὕπνου. Cic. de sen. 22. liberius vertit: *iam vero videtis, nihil esse morti tam simile, quam somnum.* Δ. 5, 8. E. 2, 3, 17. p. 90. ἐννοησάτω, ὅτι πανταχοῦ ταῦτα γίγνεται. 6, 8, 4. Ιπρ. 8, 8. c. ὡς, Λ. 1, 1. ἐννοήσας, ὡς ἡ Σπάρτη — δυνατωτάτη ἐφάνη. Σ. 4, 42. c. acc. et ὅτι, Π. 7, 5, 20. ἐννοῶν τὸ αὐτοῦ πρᾶγμα, ὅτι ἐπιχειροίη — Tum sequitur: ταῦτα δὴ λογιζόμενος. ¶ 2) c. gen. *animaduertere.* Π. 5, 2, 9. ἐνενόησε δὲ αὐτῶν ὡς ἐπηρώτων ἀλλήλους. it. *rationem habere.* Ιπρ. 4, 1. in edd. vett. et margg. est τοῦ μετρίου ἐννοῶν pro τοῦ μ. προνοῶν, vt habent Well. et alii, quod factum videtur ex praecedente προνοεῖν. ¶ 3) *excogitare.* Π. 5, 2, 15. p. 284. σκοπῶν οὐ δύναμαι ἐννοῆσαι ἀσφαλεστέραν οὐδεμίαν πορείαν. A. 2, 2, 5. ἢ ἄλλην τινὰ ἐννενοηκέναι δοκεῖς ὁδὸν κρείττω. ¶ 4) *existimare.* c. ὅτι, A. 6, 1, 19. ὃ δ' ὑμεῖς ἐννοεῖτε, ὅτι — εἴη. εὖ ἴστε — Aliter c. εἰ, O. 18, 9. ἐννοῶ, *in mentem venit,* εἰ λέληθα καὶ χρυσοχοεῖν — ἐπιστάμενος, *ich sollte bald gar glauben, fere existimauerim.* Ita εἰ est pro ὅτι. Sed possit etiam ἐννοῶ εἰ reddi *dubito an.* v. nr. 6. ¶ 5) *scire.* Π. 2, 2, 10. ἐννοῶ ὅτι ἐξεληλύθασι σὺν ἡμῖν βελτίονος καὶ μείονος ἄξιοι. 4, 2, 7. ¶ 6) *dubitare,* fere i. q. ἀπορεῖν. Π. 4, 3, 3. p. 229. ἐκεῖνο ἴσως ἐννοεῖτε, πῶς ἂν τοῦτο γένοιτο. ¶ 7) *vereri.* c. μὴ, A. 4, 2, 9. ἐννοήσας, μὴ — οἱ πολέμιοι ἐπιθοῖντο. 6, 1, 18. ἐκεῖνο ἐννοῶ, μὴ ἂν σωφρονισθείην.

ἐννοεῖσθαι (Ammonius quidem p. 53. distinguit inter ἐννοεῖν et ἐννοεῖσθαι. Sed vix idoneas ob caussas.) ¶ 1) *secum cogitare, considerare.* c. acc. Π. 6, 2, 8. ταῦτα ἐννοούμενοι οὐκέτι ἀχθόμεθα. 7, 5, 9. εἴ τις τοῦτο ἐννοεῖται. §. 26. p. 457. εἴ τις τοιαῦτα ἐννοεῖται. A. 3, 1, 3. it. §. 29. μὴ τοῦτο ἐννοῶνται, τί πείσονται — καὶ τί ποιήσουσι. c. ὅτι, Π. 7, 5, 9. ἐννοούμενοι ὅτι — εἰσιν. E. 4, 8, 5. c. εἰ pro ὅτι, Π. 7, 5, 7. ἐννοούμενοι εἰ σφᾶς — φυλάξοιεν. c. ὡς, Π. 5, 3, 15. ἅμα δὲ ἐκεῖνο ἐννοεῖται, *hoc spectat in agendo,* ὡς — οὐδένα εἰκὸς σὺν αὐτῷ βου-

βούλεσθαι εἶναι. ¶ 2) *vereri*. c. μὴ, A. 3, 5, 3. ἐννοούμενοι μὴ — οὐκ ἔχοιεν. Hutch. *suspicati* f. *solliciti secum cogitantes*. vid. ἐννοεῖν nr. 7. et μή. ¶ 3) Permutatur c. ἐνθυμεῖσθαι. v. ἐνθ. nr. 1.

ἔννοια, ¶ 1) *cogitatio*. Π. 1, 1, 1. ἔννοιά ποθ' ἡμῖν ἐγένετο, ὅσαι δημοκρατίαι κατελύθησαν. Steph. dicit, videri huic formulae maiorem inesse emphasin, quam verbis ἐνενοοῦμεν §. 2. et ἐνεθυμούμεθα §. 3. quia ἔννοια sit *profunda cogitatio*. At Aristides T. II. p. 516. simpliciter explicat h. l. ἀντὶ τοῦ ἐνεθυμήθημεν, et Alexander rhetor de periphrasi p. 70. ed. Normann. ἀντὶ τοῦ ἐνενοήσαμεν. A. 3, 1, 10. ἔννοια αὐτῷ ἐμπίπτει, τί κατάκειμαι; ¶ 2) Ιερ. 6, 9. ἔννοιαν λέγειν in margg. est pro ἔνια. cf. etiam εὔνοια nr. 1. c. Nam pro illo legitur.

ἔννομος, *legitimus, legibus consentaneus*. Π. 8, 7, 3. p. 544. εἰθισμένα καὶ ἔννομα λέγοντος ἐμοῦ. E. 2, 3, 21. ἱκετεύω τὰ πάντων ἐννομώτατα. Sed margg. τοὺς ἐννομωτάτους.

ἐνόδια, *casses qui in viis collocantur*. Poll. 5, 27. δίκτυα — τα ἐν τοῖς ὁμαλοῖς καὶ ἰσοπέδοις ἱστάμενα· ἐνόδια δὲ, τὰ ἐν ταῖς ὁδοῖς. K. 6, 9. τὰ δίκτυα τεινέτω ἐν ἀπέδοις, ἐμβαλλέτω δὲ τὰ ἐνόδια εἰς τὰς ὁδούς. Hinc semper distinguuntur τὰ ἐνόδια καὶ τὰ δίκτυα, vt K. 2, 4. cf. §. 6. vnde patet, ea minora esse quam δίκτυα. Pluribus eorum differentia describitur §. 7. et 8.

Ἐνοδίας, *Enodias*, a Thynis vulneratur. A. 7, 4, 14. ἔτρωσαν Ἐνοδίαν τὸν λοχαγόν. All. legunt Εὐοδέα.

ἐνοικεῖν, *inhabitare*. A. 5, 6, 13. χώραν καλήν —. ὥστε τῷ βουλομένῳ, ἐνοικεῖν. c. ἐν, O. 4, 13. ἐν ὁπόσαις χώραις ἐνοικεῖ. Saepe οἱ ἐνοικοῦντες sunt *ciues, incolae*, Π. 8, 6, 2. σατράπας οἵτινες ἄρξουσι τῶν ἐνοικούντων. A. 1, 2, 24. 1, 5, 5. 3, 4, 6. O. 4, 10. τῶν ἐνοικούντων ἀρχῶν. Oppon. φρουροῖς. Paulo ante κατοικούντων. Sic A. 1, 3, 4. τοὺς ἐνοικοῦντας Ἕλληνας.

ἔνοικος, *incola*. Π. 8, 6, 8. ἥν τις (σατράπης) ἀμελῇ τῶν ἐνοίκων φυλακῆς. Mgg. τῶν ἐν οἴκῳ, quod vix sensum h. l. aptum praebet.

ἐνόπλιος ῥυθμὸς, *numerus armatae saltationi conueniens*. A. 6, 1, 6. ᾖσαν ἐν ῥυθμῷ, πρὸς τὸν ἐνόπλιον ῥυθμὸν αὐλούμενοι. Cf. Pha-

Phauorin. in v. ἐμμέλεια et κατενόπλιον.

ἐνορᾷν. ¶ 1) *intueri.* c. dat. Π. 1, 4, 27. ταῦτα (sup. διὰ, cf. σπεύδειν.) καὶ ἐνεώρας μοι. ¶ 2) *perspicere, deprehendere.* Π. 7, 5, 4. ὅπως ἄν τις τείχη — ἕλοι, οὐκ ἐνορᾷν μοι δοκῶ. c. acc. Π. 2, 1, 2. p. 89. τί μὴν ἄλλο ἐνορᾷς ἄμεινον τούτου. Iunt. σὺ ὁρᾷς. 6, 2, 11. p. 374. ἐγὼ μὲν ταῦτα προαγορεύω· εἰ δέ τις καὶ ἄλλο δέον ἐνορᾷ. Iunt. ὁρᾷ. A. 1, 3, 15. πολλὰ ἐνορῶ, δι' ἃ — οὐ ποιητέον. Ιερ. 6, 3. μηδεμίαν ἐνορᾷν εὔνοιαν παρ' αὐτῶν, in l. s. c. particip. pro inf. Π. 1, 6, 9. εἰ ἐνορᾷς τινα πόρον — ἂν προσγενόμενον.

ἔνορκος, *qui ex foedere s. iureiurando debet aliquid facere.* E. 6, 3, 7. εἶναι ἔνορκον συμμαχεῖν. Ante Steph. legebatur εὔορκον.

ἐνοχλεῖν, ¶ 1) *ordinem turbare, turbas excitare.* in pompa, Π. 8, 3, 5. μαστιγοφόροι — ἔπαιον εἴ τις ἐνοχλοίη. ¶ 2) *molestum esse.* c. particip. Π. 5, 3, 21. τὸ μὲν ἄξιον λόγου ἐσήμαινε, τὸ δὲ μή, οὐκ ἠνώχλει λέγων. Phauorin: ἐνοχλῶ Ἀττικῶς συντάσσεται αἰτιατικῇ, κοινῶς δὲ δοτικῇ. c. dat. A. 2, 5, 2. p. 111. ἔθνη — ἐνοχλοῦντα τῇ ὑμετέρᾳ εὐδαιμονίᾳ. 3, 4, 13. τοῖς κέρασιν ἐνοχλεῖν. c. acc. pers. Aπ. 3, 8, 2. ἐάν τι ἐνοχλῇ ἡμᾶς, *si quid aduersi nobis accidat,* v. c. febris, fames. Hinc palliu. de iis, e quibus molestia vel damnum percipitur, Π. 5, 4, 16. ὅσα μὲν ὠφελεῖσθαί ἐστιν — ταῦτα ἀπελαύομεν· ὅσα δὲ ἐνοχλεῖσθαι, — τούτων ἐκποδὼν ἦμεν.

ἔνοχος, *obnoxius, reus.* E. 7, 3, 7. p. 476. ἔνοχος πᾶσι τούτοις. Aπ. 1, 2, 64. ἔνοχος τῇ γραφῇ, *iuste accusatus.*

ἐνσημαίνεσθαι, *significare, declarare.* Π. 8, 2, 2. διέπεμπε — ἐνσημαινόμενος (Harpocrat. explicat ἐνδεικνύμενος καὶ ἐμφαίνων) τοῦτο, ὅτι — cf. ἐνσημειοῦσθαι.

* ἐνσημειοῦσθαι, *sibi notare.* K. 6, 22. canes vestigia leporis nactae dicuntur ἐνσημειούμεναι (in nonnullis edd. vett. est ἐνσημούμεναι. Brodaeus dedit ἐνσημαινούμεναι, margg. ἐνσημαινόμεναι). Gramm. *significantes, vbi aliquid sit, indicantes.*

* ἐνσκευάζεσθαι, *armare et parare se atque equos.* Hesych: ἐνσκευάσασθαι· καθοπλίσασθαι. Π. 8,

8, 5, 6. εἰ δέοι τι ἐνσκευάζεσθαι τοὺς ἱππέας.

ἐνσκιῤῥοῦσθαι, *indurari, inueterascere.* Etymol. M. scribit per simplex ρ. v. infr. σκιρωθῆναι. Suid: σκίρωμα· πάθος περὶ τὸ ἧπαρ ἀνίατον. Scribitur etiam per ει. Hesych. et Suid: ἐνσκειρωθείς· ἐμπαγείς. σκείρωμα γὰρ τὸ ἀνίατον πάθος. Sic plane Etymol. M. nisi quod per simplex ι scribit. Ιπ. 4, 2. ἔστι δὲ — ἀρχόμενα πάντα εὐιατώτερα, ἢ ἐπειδὰν ἐνσκιῤῥωθῇ — τὰ νοσήματα. v. Gramm.

ἐνσπείρειν, *disseminare.* Π. 5, 2, 14. οὗτος ὁ λόγος πολὺς ἤδη ἐνέσπαρται.

ἐντάττειν, *in ordinem recipere.* Α. 3, 3, 11. τῷ σφενδονᾷν ἐντεταγμένῳ ἐθέλοντι, *qui funditoribus adscribi se velit,* vel: *qui libenter se recipi patiatur in ordinem funditorum.* Cf. ἐθέλειν nr. 2. Marg. Steph. ἐντεταλμένῳ. Cod. Par. ἐν τῷ τεταγμένῳ.

ἐνταῦθα, ¶ 1) *hic, ibi.* Π. 1, 3, 13. ἐνταῦθα — ἱππεύων ἥττων εἰμὶ τῶν ἡλίκων. 1, 4, 17. 4, 1, 4. 8, 3, 1 . Α. 1, 4, 2. 7. 1, 10, 3. in. 4, 5, 8. 5, 7, 4. v. ἔνθα nr. 2. etc. c. δή, Αγ. 2, 6. ἐπορεύθη εἰς τὰ τῶν Βοιωτῶν ὅρια. ἐνταῦθα δὴ — c. καί, Ε. 3, 1, 19. ἐς τὸ ἱερὸν ἔλθω, κἀνταῦθα θύσω. Redundat quodammodo post interiecta multa, et solius perspicuitatis caussa adiicitur, Α. 4, 4, 11. ἐπὶ τῇ ὑπερβολῇ τοῦ ὄρους ἐν τοῖς στενοῖς, ᾗπερ μοναχῇ εἴη πορεία, ἐνταῦθα ἐπιθησόμενον τοῖς Ἕλλησιν. ¶ 2) *huc, illuc.* Phauorin: ἐνταῦθα καὶ τὴν ἐν τόπῳ καὶ εἰς τόπον σημασίαν δηλοῖ. Cf. Ammon. p. 51. Π. 1, 4, 16. ἐνταῦθα ἐξελθεῖν. 6, 2, 5. ἐντ. κομίζειν. 7, 1, 17. ἐντ. ἦλθον. Α. 3, 4, 6. ἐνταῦθα — φυγεῖν. 3, 5, 4. ὄψονται ἡμᾶς ἐντ. πορευομένους. Cod. Eton. ἐκεῖ. 5, 5, 4. μέχρις ἐνταῦθα, *hucusque.* Αγ. 2, 24. Απ. 3, 11, 6. Huc refert Hutch. Α. 1, 2, 1. ἀθροίζει ὡς ἐπὶ τούτους τὸ βαρβαρικὸν — ἐνταῦθα στράτευμα. Sic c. gen. Απ. 4, 3, 8. ἐνταῦθα τοῦ οὐρανοῦ ἀναστρέφεσθαι, ἔνθα — ¶ 3) De tempore: *tum.* Aristid. T. II p. 530. χρῶνται δὲ οἱ ἀφελεῖς καὶ τὸ ἐνταῦθα ποικίλως· καὶ γὰρ τόπου καὶ χρόνου σημαντικόν ἐστι. Cf. Ammon. l. l. et Hesych. Π. 1, 4, 25. καὶ τὸν Κῦρον δὴ ἐνταῦθα (audita re) λέγεται εἰπεῖν. Α. 1, 2, 12. 1, 3, 21. 3, 5, 3. 8. 9. etc. c. καί. Α. 3, 5, 5. καὶ ἐνταῦθα πολλὴ ἀπο-

ἀπορία ἦν. 4, 1, 13. et contracto, Π. 2, 4, 18. λέγε κἀνταῦθα τἀληθῆ. Αγ. 2, 11. Ε. 4, 3, 11. κἀνταῦθα — ἐστεφάνουν ἤδη τὸν Ἀγησίλαον. Σ. 6, 1. c. δὲ, *tum vero*. Α. 1, 10, 8. ἐνταῦθα δὲ ἔστησαν οἱ Ἕλληνες. §. 10. Ε. 2, 4, 23. et c. δὴ, praecedente ἦν, Π. 2, 4, 17. p. 137. it. praecedente ἐπεί, Π. 4, 5, 5. ἐπεὶ δὲ ἡμέρα ἐγένετο — ἐνταῦθα δὴ ἐβριμοῦτο. Α. 4, 7, 18. it. praeced. ὡς, Π. 2, 2, 1. p. 102. 5, 4, 4. Saepe c. δὴ est connectendi formula: *tum igitur*, v. c. Π. 1, 3, 6. 1, 4, 15. 1, 5, 1. 2, 3, 3. 7. 3, 1, 4. 4, 1, 10. Α. 1, 10, 3. 6, 1, 20. ἐνταῦθα δὴ — ἀνεθορύβησαν. All. πρὸς ταῦτα δή. Ε. 2, 1, 21. c. μέντοι, Π. 1, 4, 9. ἐνταῦθα μέντοι ἤδη καὶ ὁ θεῖος αὐτῷ ἐλοιδορεῖτο. Σ. 4, 59. c. τοίνυν, Σ. 3, 14. ¶ 4) *hac re, in hac re*. Α. 7, 6, 12. εἴ τι ἐνταῦθα ἠδίκησα. Αγ. 1, 17. φρονίμως καὶ τοὺς φίλους ἐνταῦθα ἔδοξε πλουτίσαι. v. Hutch. ad h. l. Απ. 2, 3, 2. ἐνταῦθα μὲν (*inde*, np. cum in ciuitate inter multos viuat,) δύναται λογίζεσθαι, ὅτι κρεῖττον — ἢ μόνον. ¶ 5) Permutatur in var. lect. c. δεῦρο. v. δεῦρο. it. c. ἔνθα. v. ἔνθα nr. 5. it. nr. 1.

ἐνταυθοῖ μὲν — ἐνταυθοῖ δὲ, Απ. 4, 2, 13. *hic — istic*. v. Ammon. l. l.

ἐντείνειν, ¶ 1) *intendere*. a) membra corporis, Απ. 3, 10, 7. τὰ ἐν τοῖς σώμασι — ἐντεινόμενα καὶ τὰ ἀνιέμενα. b) vires, Ο. 21, 9. προθύμους καὶ ἐντεταμένους εἰς τὸ ἔργον, *qui summa contentione opus agunt*. ¶ 2) *infligere*. Hesychius quidem habet ἐντεῖναι· πληγὰς δοῦναι. it. ἐντέταται· τὸ παῖσαι ἐντεῖναι φασί. Sed Xenophon nomen addit Α. 2, 4, 5. πληγὰς ἐνέτεινον ἀλλήλοις, *verberibus se inuicem petebant*. ¶ 3) *intento loro attrahere*. Ιπ. 8, 3. προδιαβῆναι αὐτὸν τὴν τάφρον· ἔπειτα δ' ἐντείνειν (τὸν ἵππον) δεῖ τῷ ἀγωγεῖ, ὡς διάλληται.

ἐντείνεσθαι, ¶ 1) *tendere*. Π. 4, 1, 2. p. 201. τόξα ἐντείνασθαι. ¶ 2) *vires suas intendere*. Κ. 7, 8. canes in cursu ἐντεινόμεναι ῥήγνυνται.

ἐντειχίζειν, *castellum vel murum* vel omnino *munitiones exstruere in aliquo loco*. Π. 3, 1, 15. ἔξεστί σοι φρούρια ἐντειχίζειν καὶ τὰ ἐχυρὰ κατέχειν, *in mea regione*. v. Abresch. dilucc. Thuc. 6, 90. Αγ. 2, 19. τὰ τείχη ἃ ἐνετετείχιστο. Ita recte restitue-

tuerunt viri docti pro ἀνετετείχιστο. Nam E. 4, 5, 5. est Οἰνόην τὸ ἐντετειχισμένον τεῖχος, *in propinquo munitum*. 4, 8, 1. ὡς οὔτε ἀκροπόλεις ἐντειχίσαιεν.

ἐντελής, *integer*. A. 1, 4, 13. τὸν μισθὸν ἐντελῆ. O. 20, 21. τὰς δαπάνας χωρεῖν ἐντελεῖς ἐκ τῶν οἴκων· τὰ δὲ ἔργα μὴ τελεῖσθαι — πρὸς τὴν δαπάνην. Sunt sumtus soliti iique magni.

ἐντέλλεσθαι, *praecipere, imperare*. Hesych: ἐντείλασθαι· προστάξαι. Π. 5, 3, 17. ὡς μνημονικὸς ὁ Κῦρος — πῶς ὀνομάζων ἐνετέλλετο. 5, 5, 2. ὁ πεμφθεὶς — ἔλεξε τὰ ἐντεταλμένα. cf. ἐντάττειν. c. inf. Π. 5, 4, 1. dux equiti δηλοῦν ἐνετέλλετο. c. dat. Π. 4, 2, 6. Cyrus ἐνετείλατο (all. ἐκέλευσεν, quod in edit. Leuncl. glossema putatur) αὐτοῖς — παρελαύνειν. Hesych: ἐνετείλατο· παρήγγειλε, διετάξατο, ἐσαφηνίσατο. Sed Thomas Mag. et Phauor. etiam Moeris, vt videtur, p. 135. improbant ἐνετειλάμην, et ἐπετειλάμην dici iubent. Saltem Moeris p. 162. ἐντείλασθαι dicit esse Ἑλληνικόν. A. 5, 1, 7. ταῖς πόλεσιν ἐντείλασθαι ὁδοποιεῖν. Legitur etiam in margg. Π. 3, 3, 19. Cyrus τούτοις ante pugnam τοιάδε ἐνετέλλετο, probante Zeunio, pro ἔλεξε.

ἔντερα, *intestina*. A. 2, 5, 8. τετρωμένος τὰ ἔντερα ἐν ταῖς χερσὶν ἔχων.

ἐντεῦθεν, ¶ 1) *hinc, inde*. A. 1, 2, 7. ἐξελαύνει εἰς Κολοσσὰς — ἐντεῦθεν ἐξελαύνει σταθμοὺς τρεῖς. Sic §. 10. bis. §. 11. 13. 14. 19. bis. 20. 21. 22. 1, 4. 1. ter. §. 4. 6. 10. 11. 18. 1, 5, 1. 5. 1, 6, 1. 1, 7, 1. etc. it. 7, 6, 31. ἢν σωφρονῶμεν, ἄπιμεν ἐντεῦθεν ἐκ τῆς τούτων ἐπικρατείας. Sed h. l. potest etiam reddi *statim*. Ιπ. 1, 4. etc. Cf. ποθέν. c. δὲ, A. 1, 7, 11. 4, 7, 14. c. δή, A. 2, 2, 4. ¶ 2) *illic*. v. ἔνθεν nr. 4. ¶ 3) *tum, ibi tum, itaque*. Hesych: ἐντεῦθεν· ἐκ τούτου. A. 5, 6, 21. ἐντεῦθεν, ἐπεὶ ἔγνωσαν — τὰ πλοῖα πέμπουσι. 6, 4, 11. 6, 5, 13. 7, 5, 4. E. 1, 7, 5. c. δὲ, O. 11, 1. ἐντεῦθεν δὲ ἐγὼ εἶπον. c. δή, A. 5, 5, 3. ἐντεῦθεν δὴ τὰ ξένια ἐδέξαντο. O. 10, 2. λέγε μοι ἐντεῦθεν δὴ λέγει. ¶ 4) *inde ab eo tempore*. A. 6, 6, 1. ἐντ. οἱ πολέμιοι εἶχον ἀμφὶ τὰ ἑαυτῶν. E. 7, 5, 12. τὸ ἐντ. γενόμενον, *quod postea accidit*. ¶ 5) *confestim*. A. 5, 4, 15. ἔφυγον οἱ βάρβαροι, καὶ ἐντ. ἅπαντες ἔλιπον τὸ χωρίον. Sic exponi potest

est 6, 5, 20. συνταξάμενοι πορεύονται. ἐντεῦθεν οἱ πολέμιοι φεύγουσι. 7, 1, 7. ἐκέλευσε τὴν ταχίστην ἐξιέναι — ἐντεῦθεν ἐξῆεσαν. Potest etiam in his duobus locis reddi *itaque*, et primo loco καὶ ἐντεῦθεν, *atque adeo*. ¶ 6) In var. lect. permutatur c. αὐτίκα. v. ibi nr. 3. ¶ 7) τοὐντεῦθεν vid. suo loco.

ἐντιθέναι, ¶ 1) *imponere*. A. 4, 7, 18. ποιοῦσι κολωνὸν μέγαν. ἐνταῦθα ἐνετίθεσαν πλῆθος — All. ἀνετίθεσαν. v. ἀνατιθέναι nr. 1. ¶ 2) *iniicere*, i. q. ἐμποιεῖν. A. 7, 4, 1. ὅπως φόβον ἐνθείη καὶ τοῖς ἄλλοις.

ἐντίθεσθαι, ¶ 1) *imponere*. currui, Π. 7, 3, 1. τὸν νεκρὸν ἐνθεμένη εἰς τὴν ἁρμάμαξαν. nauibus, A. 1, 4, 7. ἐμβάντες εἰς πλοῖον, καὶ τὰ πλείστου ἄξια ἐνθέμενοι ἀπέπλευσαν. 5, 7, 9. E. 1, 6, 27. τὰ χρήματα ἐνθεμένους (τοὺς ἐμπόρους) ἐς τὰ πλοῖα, ἀποπλεῖν. O. 20, 28. οἱ ἔμποροι τὸν σῖτον — εἰς τὸ πλοῖον ἐνθέμενοι, ἐν ᾧπερ αὐτοὶ πλέουσι. ¶ 2) *inferre vt in promtu habeas*. Π. 4, 5, 1. Cyrus cum multos captiuos in castris haberet, suos hortatur vt dormiant, τὰ δὲ ἐν ταῖς σκηναῖς ὁρᾶτε καὶ τὰ ὅπλα ἐντίθεσθε. All. tamen fort. melius, εὖ τίθεσθε, quod Zeun. defendit ex Homer. Il. β, 381.

ἔντιμος, ¶ 1) *honoratus*. Π. 8, 2, 3. οἷς ἂν ὁρῶσι πεμπόμενα ἀπὸ τῆς βασιλέως τραπέζης, τούτους θεραπεύουσι, νομίζοντες αὐτοὺς ἐντίμους εἶναι. 8, 5, 12. p. 528. Κῦρος εὐκλεεῖς ὑμᾶς (magistratus Persarum) ἐν πᾶσιν ἀνθρώποις ἐποίησεν, ἐντίμους δ᾽ ἐν τῇ Ἀσίᾳ πάσῃ. A. 5, 6, 18. 6, 3, 11. θεὸς — ἡμᾶς — βούλεται ἐντιμοτέρους ἐκείνων καταστῆσαι. Απ. 2, 1, 27. spero, inquit Virtus, ἐμὲ ἔτι πολὺ ἐντιμοτέραν καὶ — διαπρεπεστέραν φανῆναι. Sic ¶ 2) de rebus, Π. 2, 3, 5. p. 119. homotimi habent ἔντιμον βίον. cf. βίος. Αγ. 1, 2. γένος τῆς πατρίδος ἐντιμότατον. Λ. 10, 2. διέπραξεν ἐντιμότερον εἶναι τὸ γῆρας τῆς τῶν ἀκμαζόντων ῥώμης. E. 6, 1, 4. p. 358. δώροις — ἡ πολεμικὴ αὐτοῖς ἀρετὴ ἐντιμότατον βίον — παρέχεται. ¶ 3) *honestus, non turpis*. Απ. 3, 3, 13. φιλοτιμία παροξύνει πρὸς τὰ καλὰ καὶ ἔντιμα. Σ. 4, 26. ἐντιμότερόν ἐστιν, *habet honestiorem speciem*. ¶ 4) *honorificus*. Π. 8, 3, 10. Inprimis de loco praecipuo et sede, Π. 3, 3, 19. χώραν (in acie) οὐδὲν ἧττον ἔντιμον τῶν προστατῶν ἔχετε.

ἔχετε. Nonnulli poſt ἦττον, alii ante προστατῶν, inſerunt ἡμῶν, quod videtur gloſſema. O. 4, 8. rex γεραίρει ἐντίμοις ἕδραις. ¶ 5) οἱ ἔντιμοι, *nobiles, proceres,* i. q. ἄριστοι. Π. 3, 1, 4. παρεκάλει καὶ εἴ τις τῶν Ἀρμενίων τῶν ἐντίμων παρῆν. 8, 1, 2. ἔδοξε, τοὺς ἐντίμους ἀεὶ παρεῖναι ἐπὶ θύρας — ἐφοίτων ἐπὶ τὰς θύρας Κύρου οἱ ἔντιμοι. Sic Π. 7, 5, 26. p. 459. pro τοὺς ὁμοτίμους in Cod. Guelf. eſt τοὺς ἐντίμους, quod recepit Zeun. inprimis propter 8, 1, 2. et quod diſtinguantur ab ὁμοτίμοις Perſarum antea commemoratis.

ἐντίμως ἔχειν, *honoratum eſſe, auctoritate valere.* A. 2, 1, 6. Φαλῖνος ἐτύγχανε παρὰ Τισσαφέρνει ὢν καὶ ἐντίμως ἔχων.

ἔντμημα, *inciſura.* K. 2, 8. σχαλίδες δικρὰ ἔχουσαι μικρὰ, τὰ ἐντμήματα μὴ βαθέα.

ἐντολὴ, *mandatum.* Π. 5, 5, 2. perperam Well. e marg. recepit pro ἐπιστολή. v. ἐπιστολὴ nr. 3. Sed 2, 4, 18. in omnibus legitur: Χρυσάντας ἐπιγαυρωθεὶς τῇ ἐντολῇ Κύρου.

ἐντόνως, *enixe.* A. 7, 5, 4. ἐντόνως ἀπῄτει τὸν μισθόν. E. 2, 4, 14. ἐντ. ἔλεγον ὡς οὐ χρὴ — *enixe negabant.*

ἐντὸς, ¶ 1) De loco: *intus.* Π. 7, 5, 9. ὅταν ἐντὸς γενώμεθα, *in vrbe.* Niſi malis γενώμεθα vertere *venerimus,* vt ἐντὸς ſit *intro.* Cf. nr. 5. ¶ 2) *intra.* c. gen. A. 1, 10, 2. τἄλλα ὅσα ἐντὸς αὐτῶν καὶ χρήματα καὶ ἄνθρωποι ἐγένοντο, ἔσωσαν, *in caſtris eorum.* Hutch. dicit, ἐντὸς abſolute dici, et αὐτῶν referri ad ὅσα. Sed Raphel. rectius confert Luc. 17, 21. A. 3, 5. ἐντὸς τοῦ ἱματίου τὼ χεῖρε ἔχειν. Πο. 2, 6. πολλὰ ἐρήμα — ἐντὸς τῶν τειχῶν. cf. τόξευμα. Hinc A. 6, 4, 2. τὸ ἐντὸς τοῦ αὐχένος eſt *ipſum ſpatium, ipſe tractus.* et K. 7, 4. τὰ ἐντὸς ſunt *inteſtina canum.* Fr. Portus vertit *animos,* quod non placet. Sic de diſtantia loci, K. 12, 7. μὴ νυκτερεύειν ἐντὸς πολλῶν σταδίων, ſcil. ab vrbe. ¶ 3) *cis, citra,* i. e. *poſt.* Π. 6, 3, 7. ἀπαντᾷ αὐτοῖς ἐντὸς τῶν σκοπῶν. A. 6, 5, 5. ἐλάμβανον τὰ ἐπιτήδεια — ἐντὸς τῆς φάλαγγος. All. ἐκ. ¶ 4) *inter.* A. 2, 1, 9. ποταμῶν ἐντὸς, *in locis a fluminibus cinctis.* ¶ 5) *intro.* K. 6, 24. ἐὰν ἐντὸς παρενεχθῇ. c. gen. Π. 8, 3, 5. στίχοι — ὧν ἐντὸς οὐδενί ἐστιν εἰσιέναι. A. 7, 8, 9. τὰ ἀνδράποδα ἐντὸς τοῦ πλαι-

πλησίου πεποιημένοι. E. 3, 2, 8. ἐποίησεν ἐντὸς τοῦ τείχους ἕνδεκα πόλεις, *muro complexus eſt.* ¶ 6) *in numero.* E. 2, 3, 13. ἐντὸς τούτων — πονηροὺς γενέσθαι. ¶ 7) De tempore: *intra.* A. 7, 5, 5. ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν. Aθ. 3, 11. ἐντὸς ὀλίγου χρόνου, *paulo poſt.* Sic bis eadem §. E. 3, 3. 5. ἐντὸς πένθ' ἡμερῶν, *die quinto.* K. 4, 11. ἐντὸς ἑσπέρας, *ante veſperam.*

ἐντρέπεσθαι, *vereri, curare.* Phauorin: ἐντρέπομαι, τὸ Φροντίζω, γενικῇ συντάσσεται. c. gen. E. 2, 3, 17. p. 94. τοῦ πλεονεκτεῖν ἐπιμελούμενος — τοῦ δὲ καλοῦ καὶ Φίλων μηδὲν ἐντρεπόμενος.

ἐντρέφεσθαι, *per educationem indi.* Π. 3, 3, 24. p. 192. μέλλουσι τοιαῦται διάνοιαι ἐντραΦήσεσθαι ἀνθρώποις. Ita Marg. Steph. et Leuncl. All. ἐγγενήσεσθαι. All. ἐγγραΦήσεσθαι.

ἐντρίβειν, *infricare fucum.* Moeris: ἐντρίβεσθαι, τὸ ὑπογράΦεσθαι καὶ ψιμυθοῦσθαι, Ἀττικῶς. v. ibi Pierſon. cf. Thom. M. Markland ad Max. Tyr. 35. p. 714. Perizon. ad Ael. V. H. 12, 1. p. 660. Π. 8, 1, 14. ὁ Κῦρος προςίετο — καὶ ἐντρίβεσθαι (oculos), ὡς εὐχροώτεροι ὁρῷντο ἢ πεΦύκασιν. 8, 8, 10. κοσμητὰς, οἳ ὑποχρίουσί τε καὶ ἐντρίβουσιν αὐτούς. O. 10, 2. ἐντετριμμένην πολλῷ ψιμυθίῳ, — πολλῇ δὲ ἐγχούσῃ.

ἔντριψις, *infrictio.* Π. 1, 3, 2. κεκοσμημένον — χρώματος ἐντρίψει, *infrictis coloribus.*

ἐντρυΦᾶν, *viuere delicate et luxurioſe.* E. 4, 1, 13. ᾐσχύνθη ἐντρυΦῆσαι, np. veſtibus pretioſis et puluinis vti. Morus ad Iſocrat. paneg. 41. vertit *luxu et deliciis ſe efferre.*

ἐντυγχάνειν, ¶ 1) *offendere, in aliquem incidere.* c. dat. Π. 2, 2, 2. p. 103. v. ἐπιτυγχάνειν nr. 3. 3, 3, 29. ἱκετεύουσαι πάντας ὅτῳ ἐντυγχάνοιεν, np. in discurrendo et fuga. 7, 5, 9. Φυλακῇ πρὸ τῶν πυλῶν ἐντευξόμεθα. A. 4, 5, 15. πορευόμενοι — ἐντυγχάνουσιν ἐν τῇ ὁδῷ ἀναπαυομένοις ἐπὶ τῆς χιόνος. in hoſtes, E. 4, 4, 11. ὡς δ' ἐνέτυχον τοῖς Φυγάσι — καὶ ἔγνωσαν πολεμίους ὄντας. 7, 2, 19. νυκτὸς — ἐπεὶ ἐνέτυχον τοῖς πολεμίοις. Ιπ. 4, 2. ἀδήλου ὄντος, εἰ πολεμίοις ἐντεύξῃ. in hoſtium cadauera, A. 6, 5, 4. in beſtias in venatione, Π. 1, 4, 17. ἐκέλευε — ὅτῳ

— ὅτῳ τις ἐντυγχάνοι, ἐλαύνειν πρὸς ἑαυτόν. in fossas, A. 2, 3, 6. ἐνετύγχανον τάφροις, *sie trafen an.* in alias res, A. 6, 3, 9. καίειν ὅτῳ ἐντυγχάνοιεν καυσίμῳ. 6, 6, 22. ἐπεὶ δὲ οὐδενὶ ἐνετύγχανον, quod diripi posset. Ιπρ. 4, 4. equites in itinere ἦν ἀπόροις νάπαις ἐντυγχάνωσιν. Etiam de curribus, A. 1, 8, 7. ἅρματα δρεπανηφόρα — ὡς διακόπτειν ὅτῳ ἐντύχοιεν. All. ἐντυγχάνοιεν. ¶ 2) *incidere in aliquem, quocum colloquamur vel conuersemur, zu sprechen bekommen.* Απ. 3, 2, 1. ἐντυχὼν στρατηγεῖν ᾑρημένῳ τῳ. 3, 6, 2. it. *nancisci socium* vel *participem,* quacunque in re, Απ. 2, 2, 12. συνοδοιπόρον ἢ σύμπλουν ἤ εἴ τῳ ἄλλῳ ἐντυγχάνοις. it. *incidere in res miras* (f. in θαύματα), *quae spectari possunt, zu sehen bekommen,* Σ. 7, 4. οὐδὲ πάνυ τι σπάνιον θαυμασίοις ἐντυχεῖν. ¶ 3) *occurrere, obuium fieri.* A. 1, 2, 27. τὰ ἀνδράποδα, εἴ που ἐντυγχάνωσιν, ἀπολαμβάνειν. c. dat. Π. 2, 4, 19. εἴ τις Ἀρμενίων τῳ ἐντυγχάνοι. E. 2, 1, 3. ἐντυχὼν τινι ἀνθρώπῳ ὀφθαλμιῶντι ἀπιόντι. ¶ 4) *casu aliquid reperire* f. *accipere.* A. 5, 1, 11. ἐπὶ λείαν — καὶ οἱ μὲν ἐνετύγχανον (2 codd. ἐλάμβανον), οἱ δὲ καὶ οὔ. Σ. 4, 41. τῷ Θασίῳ οἴνῳ ἐντυχών. cf. θησαυρὸς et ῥᾷστος. ¶ 5) *forte adesse.* A. 3, 2, 20. τὸν ἀεὶ ὑμῶν ἐντυγχάνοντα. ¶ 6) *participem esse, percipere.* Π. 1, 3, 10. τῷ ἀρίστῳ ἐντυχεῖν, h. e. ἀριστῆσαι. ¶ 7) *conuersari.* Απ. 4, 2, 4. τούτοις ἐντυχεῖν discendi caussa. 4, 8, 7. τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις ἐντυγχάνων. ¶ 8) *obnoxium esse, sentire, experiri.* Πο. 1, 6. ψύχεσιν ἢ θάλπεσιν ἐντυγχάνουσιν. ¶ 9) De fulmine: *ferire.* Απ. 4, 3, 14. κεραυνὸς — οἷς ἂν ἐντύχῃ, πάντων κρατεῖ.

'Ενυάλιος, *Mars.* Eustath. ad Homer. cuius locum Hutchinsonus laudauit: Ἐνυάλιος, ἐπίθετον Ἄρεως, παρὰ τὸ ἐνύω, τὸ φονεύω, ἢ παρὰ τὸ ἐναύω, τὸ φωνῶ. Ἄρης δὲ Ἐνυάλιος ἐπεκλήθη διὰ τὸ φονεῦσαι Ἐνυάλιον τὸν Θρᾷκα, μὴ ἐθελήσαντα αὐτὸν ξενίζεσθαι. Τινὲς δὲ τὸν Ἄρην καὶ τὸν Ἐνυάλιον τὸν αὐτὸν εἶναι νομίζουσιν. τινὲς δὲ θεοὺς διαφόρους εἶναι λέγουσι. qua de re v. Dionys. Halic. antiqu. Rom. 2, 48. et Aristoph. Pac. 456. Cf. Gramm. hist. deor. p. 59. sq. In huius honorem ante

ante proelium post paeana, quod videtur iustum quoddam carmen fuisse, quo Martis auxilium imploraretur, clamor tollebatur a militibus. Π. 7, 1, 13. Cyrus ἐξῆρχε παιᾶνα. συνεπήχησε δὲ πᾶς ὁ στρατὸς, μετὰ δὲ τοῦτο τῷ Ἐνυαλίῳ ἐπηλάλαξαν. Α. 1, 8, 12. Graeci ἐπαιάνιζον — ἤρξαντο δρόμῳ θεῖν, καὶ ἅμα ἐφθέγξαντο πάντες οἷόν περ τῷ Ἐνυαλίῳ ἐλελίζουσι. 5, 2, 11. Ε. 2, 4, 10. p. 111. ἐξάρξομαι — παιᾶνα. ὅταν δὲ τὸν Ἐνυάλιον παρακαλέσωμεν —— Videtur etiam dici posse: ἀλαλάξαι τὸ ἐνυάλιον. Certe habet Pollux 1, 163. Sed v. ibi Iungermann.

ἔνυδρος, *aquis irriguus*. Π. 3. 2, 5. ἐρυμνόν τε καὶ ἔνυδρον φρούριον. Camerarii liber et marg. Leuncl. εὔυδρον, quod probat Fischer. in proluss. ad Palaephat. p. 63.

ἐνύπνιον, *insomnium*. Σ. 4, 48. dii σημαίνουσί μοι, πέμποντες ἀγγέλους φήμας καὶ ἐνύπνια, — ἃ δεῖ ποιεῖν. Sed A. 7, 8, 1. Κλεαγόρου τοῦ τὰ ἐνύπνια ἐν Λυκείῳ γεγραφότος, Toupius epist. crit. p. 48. legi vult ἐνώπια, *partes aedium anteriores*, quas constat a veteribus ornatas fuisse picturis. v. Hesych. et Casaub. ad Theophr. charr. 21, 2. cf. Λυκεῖον.

ἐνωμοτάρχης, *enomotiae praefectus*. v. ἐνωμοτία. Α. 3, 4, 13. ἐποιήσαντο ἓξ λόχους ἀνὰ ἑκατὸν ἄνδρας, καὶ λοχαγοὺς ἐπέστησαν, καὶ ἄλλους πεντηκοντῆρας, καὶ ἄλλους ἐνωμοτάρχας. All. ἐνωμότας. 4, 3, 19. Λ. 11, 6. 8. 13, 9.

*ἐνωμόταρχος, i. q. ἐνωμοτάρχης. Λ. 11, 4. vna mora habet ἐνωμοτάρχους ἑκκαίδεκα. Sed Suid. et Stobaeus legunt ἐνωμοτάρχας, quae forma Xenophonti alias vsitata est.

*ἐνωμότης v. ἐνωμοτάρχης.

ἐνωμοτία, ¶ 1) *ordo militum apud Lacedaemonios, quales sedecim continebantur mora vna, pars dimidia πεντηκοστύος, atque adeo 25 capita complectens*. Suid: τάξις τις στρατιωτικὴ ἀνδρῶν ε καὶ κ, παρὰ Λακεδαιμονίοις. εἴρηται δὲ ἐκ τοῦ ὀμνῦναι αὐτοὺς μὴ λείψειν τὴν τάξιν. Eadem fere tradit Etymol. M. et Timaeus in lexico Platonico. Sed Thucydide 5, 68. auctore, vna πεντηκοστὺς complexa est quatuor ἐνωμοτίας. Pollux 1, 129. ἰδίως Λακεδαιμονίων ἐνωμοτία. (Ita enim scribit.) Hesych: τάξις τις διὰ σφαγίων ἐνώμοτος. v. Crag. de rep.

rep. Lac. 6, 4. et interpp. ad Hesych. Λ. 11, 4. ἐκ τῶν μορῶν — καθίστανται τοτὲ μὲν εἰς ἐνωμοτίας, τοτὲ δὲ εἰς τρεῖς, τοτὲ δὲ εἰς ἕξ. Ergo non potuit semper eundem militum numerum continere. cf. §. 8. et 13, 9. ¶ 2) Etiam de enomotiis, quae occurrunt in Anab. de exercitu Graecorum, res videtur incerta esse. Arrian. tact. p. 21. recensitis variis opinionibus Xenophontem negat declarare, quanta sit λόχου pars, ex A. 4, 3, 19. tamen apparere dicit, enomotiam esse minorem, quam dimidiam lochi partem, quia ibi lochagi dicuntur κατ' ἐνωμοτίας ποιήσασθαι ἕκαστον τὸν ἑαυτοῦ λόχον παρ' ἀσπίδας παράγοντες τὴν ἐνωμοτίαν ἐπὶ φάλαγγος. ¶ 3) Phauorin: ἐνωμοτία, τὸ ἥμισυ τοῦ λόχου — οἱ δὲ τὸ τέταρτον τοῦ λόχου. Et haud dubie quarta lochi pars intelligenda est A. 3, 4, 14. κατὰ λόχους, κατὰ πεντηκοστῦς, — κατ' ἐνωμοτίας. ¶ 4) Schol. Thucyd. 5, 68. ἔχει ἑκάστη ἐνωμοτία ἄνδρας λβ'. Sic fere E. 6, 4, 12. εἰς τρεῖς τὴν ἐνωμοτίαν ἄγειν, τοῦτο — οὐ πλέον ἢ εἰς δώδεκα τὸ βάθος. Sic enim efficiuntur 36.

ἐνώπιον, v. ἐνύπνιον.

ἐξ. v. omnino ἐκ.

ἕξ, sex. E. 3, 3, 9. κέλευέ σοι ξυμπέμψαι ἓξ ἢ ἑπτά. Cf. Λ. 11, 4. et ἔτος, vbi etiam est πέντε ἢ ἕξ.

ἐξαγγελία, *denunciatio, indicium*. Π. 2, 4, 17. p. 137. οὓς συλλαμβάνοντες κωλύοιεν τῶν ἐξαγγελιῶν, *ne suis possint enunciare exercitus Persarum aduentum*. Secundum Ammon. et Hesych. ἐξάγγελος est ὁ τὰ ἔνδοθεν διαγγέλλων τοῖς ἔξω. Cf. Schol. Eurip. Hippol. 776. Hinc Abresch. dilucc. Thuc. 8, 51. in nostro etiam loco proprie accipiendum putat.

ἐξαγγέλλειν, ¶ 1) *nunciare, indicare*. E. 1, 1, 5. ἐς Ἀθήνας ἔπλευσε, ταῦτα ἐξαγγελῶν. sc. res bene gestas. 1, 6, 16. c. dat. E. 1, 6, 20. τινῶν αὐτῷ ἐξαγγειλάντων, ὅτι Ἀθηναῖοι εἶεν. §. 26. τῷ Ἐτεονίκῳ ὁ κέλης ἐξήγγειλε τὰ περὶ τὴν ναυμαχίαν. 3, 4, 1. Ἡρώδας — ἐξήγγειλε τοῖς Λακεδαιμονίοις ὡς — παρασκευαζομένων. (De eadem re c. particip. Aγ. 1, 6. ἐξηγγέλθη βασιλεὺς ἀθροίζων καὶ ναυτικὸν καὶ πεζόν.) Sic de speculatoribus, qui explorata referunt. Π. 6, 3, 3. μένοντας ἐπὶ ταῖς σκοπαῖς, ὅ τι ἂν ἀεὶ καινὸν ὁρῶσιν, ἐξαγγέλλειν. E. 2, 1, 15. 4,

4, 4, 8. De transfugis, Π. 6, 1, 22. ἐξάγγελλέ τε αὐτοῖς τὰ παρ' ἡμῶν, οὕτω τε ἐξάγγελλε — 6, 3, 7. et c. particip. pro inf. E. 7, 5, 10. Κρὴς — ἐξήγγειλε τῷ Ἀγησιλάῳ προσιὸν τὸ στράτευμα. ¶ 2) *enunciare clandestina consilia.* Cf. ἐξαγγελία. Π. 2, 4, 12. ἥν τις ἐκεῖσε ἐξαγγείλῃ, ὡς ἐγὼ βουλοίμην — 5, 3, 9. A. 2, 4, 12. E. 6, 4, 36. it. res in consilio gestas, A. 1, 6, 5. c. accus. absoluto: Κλέαρχον Cyrus παρεκάλεσε σύμβουλον — ἐπεὶ δ' ἐξῆλθεν, ἐξήγγειλε (Cod. Eton. ἐπήγγ.) τοῖς φίλοις τὴν κρίσιν — ὡς ἐγένετο. 1, 7, 7. ¶ 3) *prodere.* A. 7, 2, 8. ἐξαγγέλλει τις Ξενοφῶντι, ὅτι, εἰ εἴσεισι, συλληφθήσεται. E. 1, 1, 10. 5, 4, 56. ¶ 4) *narrare, quae quis in familiari colloquio dixit.* Ἀπολ. 2. Ἑρμογένης, qui Socrati adfuerat, ἐξήγγειλε περὶ αὐτοῦ τοιαῦτα, ὥστε — it. monita diuina, §. 13. ¶ 5) *a rege vel imperatore mandata ad milites ferre.* Π. 7, 5, 18. ἐξαγγεῖλαι πρὸς Μήδους τὰ παρὰ Κυαξάρους (quod aliis verbis dixit 4, 1, 10. et 11.) — ἐθέλω παρὰ σοῦ ἐξαγγέλλειν, ἀπιέναι πάντας. 8, 3, 1. ¶ 6) *edicere, praecipere.* Π. 6, 2, 8. εἰ τινῶν βουλομένων — ἀριστήσειν, ἐξαγγελθείη τι ἔργον, ὃ ἀνάγκη πρὸ τοῦ ἀρίστου ἐξεργάσασθαι.

ἐξαγγέλλεσθαι. E. 3, 2, 14. τὸν Φαρνάβαζον ἐξηγγείλατο μάχεσθαι κελεύειν. Medium hic, vt saepius, nisi τὶς omissum est, debet passiue accipi cum Doruill. ad Charit. p. 261. *nunciabatur,* np. a transfugis. Nam hi poterant ἐξάγγελοι esse. v. ἐξαγγελία. Morus, Brodaeum secutus, edidit ἐξηγγέλλετο. In ed. Ald. vtraque est ἐξηγγείλετο.

ἐξάγειν, ¶ 1) *educere.* a) filiam e domo s. gynaeceo, Π. 5, 2, 3. b) comites secum in venationem, Π. 1, 2, 9. ἐξάγει τὴν ἡμίσειαν τῆς φυλακῆς. 2, 1, 14. ἐπὶ θήραν αὐτοὺς ἐξάγων. 8, 1, 12. 13. et sine acc. Π. 1, 4, 14. rex ἐξάγει ἐπὶ θήραν. Hic vel e praecedentibus intell. Κῦρον, vel cum Hutch. verte *venatum proficiscitur.* Sic 6, 2, 3. cf. θήρα. c) canes ad venandum, K. 6, 2. ἐξάγειν αὐτὰς ἐπὶ τὰ κυνηγέσια. 7, 2. d) equum et alia iumenta e stabulo, A. 7, 5, 1. Iπ. 4, 4. τῷ ἱπποκόμῳ ἐξακτέον τὸν ἵππον, ὅπου ψήξει. 5, 4. it. §. 10. ἐξαγόμενος ὁ ἵππος. e) equites decursionum causa, vt pedes

des equorum exerceantur, pacis tempore, Ιπρ. 1, 18. bis. §. 20. bis. et in bello, 4, 9. f) exercitum e castris ad expeditionem, s. ad proelium, Π. 3, 3, 25. ἐξῆγε τὸ στράτευμα. 4, 2, 5. 5, 1, 12. Α. 5, 1, 11. 5, 2, 1. Ε. 2, 4, 20. 3, 5, 5. 6, 2, 10 7, 5, 21. de quo loco v. ἀπάγειν n. 2. Cf. ἰατρός. Et omisso acc. *expeditionem suscipere*, Αγ. 2, 24. Ε. 4, 5, 14. 5, 4, 38. it. vt accipiat imperia, Π. 5, 4, 11. it. ad iter, Α. 7, 8, 12. ἐξάγει νύκτωρ πᾶν τὸ στράτευμα, ὅπως ἔλθοι — et sine acc. Π. 2, 4, 13. οὕτως ἐξάγει ὡς εἰς θήραν παρεσκευασμένος. Α. 6, 6, 20. Ε. 6, 5, 39. it. ad pabulandum, Α. 6, 4, 6. ἀνάγκη ἦν ἐπὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐξάγειν. §. 13. ὁ δ' οὐκ ἂν ἔφη ἐξαγαγεῖν. §. 14. Sic Π. 6, 1, 14. ἐξῆγεν εἰς προνομάς. vbi nonnulli legunt ἐξ. πρὸς νομάς, quos sequitur Wetsten. ad Ioh. 10. 3. 9. Sed Pollux 1, 250. iungit ποιμαίνειν et ἐπὶ νομὰς ἐξάγειν. it. ex angustiis, sine acc. Ε. 6, 5, 18. ἔγνω ἐξακτέον εἶναι — ἐκ τοῦ κόλπου. — ἐκ τοῦ στενοῦ ἐξῆγε. it. ex vrbe contra hostem, Ε. 1, 1, 24. 1, 3, 4. it. extra vrbem, si forte hostes veniant, Ε. 1, 4, 8. it. secum e regione, Π. 8, 1, 17. in aliam, c. εἰς, Π. 3, 3, 7. it. e tentorio conuiuii, Π. 2, 3, 18. g) captiuos ex vrbe, Ε. 4, 5, 6. ἐθεώρει πολλὰ τὰ ἐξαγόμενα, ἀνδράποδα. αἰχμάλωτα. e carcere in publicum, Ε. 6, 4, 37. Similiter e tentorio ad supplicium, Α. 1, 6, 10. ¶ 2) *prouehere*. in pompa, Π. 8, 3, 6. ἐξήγετο ἅρμα e regia — τρίτον ἅρμα ἐξήγετο. ¶ 3) *abire iubere, dimittere*. a) praesidia ex vrbe, Ε. 3, 1, 8. b) chorum e theatro, Ε. 6, 4, 16. v. χορός. ¶ 4) *exportare merces*, Αθ. 2, 3. Πο. 3, 2. bis. 4, 40. v. εἰσάγειν, et ἀντεξάγειν. Sed etiam de iis, quae clam et furtim e regione exportantur, Πο. 4, 21. ἀργύριον δημόσιον ἐξαγόμενον — ἀνδράποδα ἐξάγοντι. ¶ 5) *deriuare*. Ο. 20, 12. ὕδωρ ἐξάγεται ex agris τάφροις. ¶ 6) *elicere*. v. γέλως. ¶ 7) Eleganter de Lycurgo non permittente domi coenari, Λ. 5, 2. εἰς φανερὸν ἐξήγαγε τὰ συσκήνια. ¶ 8) *concitare, mouere, impellere*. Hesych: ἐξάγειν · παροξύνειν. Ita legitur passiuum c. inf. vt προάγειν, Α. 1, 8, 15. Cyrus etsi videbat Graecos victores, tamen οὐδ' ὡς ἐξήχθη διώκειν. Vulgo male

le vertunt *evagatus fuit.* v. Hutch. ad h. l. et Doruill. ad Charit. p. 481. Sic E. 7, 5, 8. Epaminondas, si hostes opportunum locum tenebant, οὐκ ἐξήγετο ἐπιτίθεσθαι. ¶ 9) Π. 4, 1, 11. pro οὐκοῦν καὶ ἄλλοις προθύμως λέξεις; Brodaeus, quem Zeun. sequitur, legit: οὐκ. κ. ἄλλους, ἔφη, προθ. ἐξάξεις; vt sit *hortaberis.* 8, 5, 5. ἐξάξειν habet Philelph. pro ἐξοίσειν. Non bene de re inanimata.

ἐξάγεσθαι, *excitare.* Ιερ. 9, 11. μικρὰ ἆθλα πολλοὺς πόνους, πολλὰς ἐπιμελείας ἐξάγεται ἀνθρώπων.

ἐξαγωγή, *eductio equitum exercitii causa.* tempore belli, Ιππ. 4, 9.

ἐξάδαρχος, *sex militum dux.* Π. 3, 3, 7. 8, 4, 13.

ἐξαιματοῦν, *calcaribus s. stimulis fodere equum, vt sanguis eliciatur.* Π. 7, 1, 15. ἐνίει — ἐξαιματῶν τῷ κέντρῳ, calcaribus equum. Ita Steph. pro lectione Ald. ἐξαιμάτων. Sed margg. ἐξαιμάττων, quod melius videtur. Saltem Pollux 1, 214. habet τῷ κέντρῳ ἐξαιμάσσειν. Cf. 2, 215.

ἐξαιρεῖν. Multa de hoc verbo notauit Thomas Mag. in v. ἐξεῖλε. ¶ 1) *eximere.* A. 2, 1, 7. τὰ ἱερὰ ἐξῃρημένα. 2, 8, 9. Φοίνιξ, ὅθεν ἐξαιρεθείη ὁ ἐγκέφαλος. Sic de animi affectionibus, A. 2, 5, 2. p. 109. ὅπως ἐξέλοιμεν ἀλλήλων τὴν ἀπιστίαν. ¶ 2) *auferre, detrahere.* Ιπ. 3, 2. ἐξαιροῖτο ὁ χαλινός. Oppon. ἐμβάλλοιτο. Zeun. sine causa mauult ἐξαίροιτο, vt est in vett. edd. ¶ 3) *effodere, egerere.* K. 9, 16. ἐπιβαλεῖν τὴν ἐξαιρεθεῖσαν γῆν. ¶ 4) *excipere.* Απ. 1, 4, 15. μόνον σὲ ἐξαιροῦντες (a cura sua) ἐν ἀμελείᾳ κατατίθενται. ¶ 5) *expellere* s. potius *delere.* E. 4, 2, 6. σφῆκας ἐξαιρεῖν. Leuncl. *exstinguere.* cf. Aeschin. dial. 2, 1. et Fischeri index. ¶ 6) *euertere ciuitatem.* E. 2, 2, 12. μὴ σπένδεσθαι Ἀθηναίοις, ἀλλ' ἐξαιρεῖν. 6, 5, 35. de eadem re est ἀναστάτους ποιῆσαι τὰς Ἀθήνας. ¶ 7) *capere vrbem,* i. q. αἱρεῖν. E. 7, 1, 18. Καρύας ἐξαιρεῖ κατὰ κράτος. ¶ 8) *secernere, seligere.* a) regi optimum e praeda. Π. 4, 5, 16. Κυαξάρει ἐξέλετε (margg. ἐκλέξασθε, per glossema) ὁποῖα ἂν — χαρίζεσθαι. §. 17. γυναῖκας ἐξαιρεῖτε — ἐπειδὰν δὲ ἐκείνῳ ἐξέλητε. 4, 6, 6. 5, 1, 2. ἐξῃρούμην σοι (Cyro) αὐτήν, *ich half dir sie auslesen.* All. ἐξῃροῦμεν,

ροῦμεν, quod probat Hutch. quia mox sequitur ἐξαιροῦμεν ἀνδρί σε. 5, 5, 1. 6, 4, 3. b) militibus, Π. 5, 3, 3. c) *deo consecranda secernere.* Π. 4, 5, 7. τοὺς μάγους καλέσας, τὰ τοῖς θεοῖς νομιζόμενα — ἐξαιρεῖσθαι ἐκέλευσε. §. 16. 4, 6, 6. 5, 3, 2. 7, 3, 1. 7, 5, 13. A. 5, 3, 5. τὴν δεκάτην ἐξεῖλον τῷ Ἀπόλλωνι. v. Obs. Miscell. Vol. V. p. 231. ¶ 9) *destinare, consecrare.* Π. 8, 3, 1. τὰ τεμένη τὰ τοῖς θεοῖς ἐξῃρημένα. 8, 5, 9. Cyrus Cyaxari dicit, ὅτι οἶκος αὐτῷ ἐξῃρημένος εἴη ἐν Βαβυλῶνι καὶ ἀρχεῖα. Regem enim Persarum in quauis vrbe οἶκον ἐξαίρετον habuisse narrat Chariton 8, 1. vbi v. Doruill. cf. supr. βασίλειον. ¶ 10) *impedire.* c. gen. Ιπ. 5, 3. ὁ κημὸς — τὸ ἐπιβουλεύειν ἐξαιρεῖ τῶν ἵππων.

ἐξαίρειν, *in altum tollere.* Π. 2, 4, 14. aquila leporem συναρπάσας ἐξῇρε. K. 2, 8. σχαλίδες — ἴσα τὰ ὕψη ἐξαίρωσιν. Omnibonus vertit: *aequaliter surgant,* i. e. *habeant aequalem altitudinem.* Well. cum Leuncl. ante ἴσα inserit εἰς. quod non placet. Potius elegans est verbum speciei pro verbo generis ποιεῖν. Declaratur enim simul modus efficiendi. Cf. Poll. 5, 32. qui explicat verbis ἀπισοῦν τῇ (τῶν χωρίων) ἀνισότητι τῶν δικτύων (np. ἀνίσων) τὴν στάσιν.

ἐξαιρεῖσθαι, ¶ 1) *eximere, efferre.* A. 5, 1, 10. τὰ ἀγώγιμα — ἐξαιρούμενοι e nauibus. ¶ 2) *demittere, contrahere,* vel omnino *remouere, relinquere.* E. 1, 1, 8. εἰπὼν τούτοις διώκειν ἐξελομένοις τὰ μεγάλα ἱστία. np. vt leuiores essent, siue, Fr. Porto interprete, vt onere leuatae ad proelium essent expeditiores. ¶ 3) *eligere.* A. 2, 5, 3. p. 113. ἐκ τούτων πάντων τοῦτον ἂν τὸν τρόπον ἐξελοίμεθα. Cf. ἐξαιρεῖν nr. 8.

ἐξαιρετέον ἐστί, *deligere oportet.* Π. 4, 5, 17. γυναῖκας καλὰς ἐξαιρετέον ἂν εἴη.

ἐξαιρετέος, *remouendus, exauctorandus.* Π. 2, 2, 15. p. 111. τοὺς τοιούτους ἀνθρώπους — ἐξαιρετέους εἶναι ἐκ τῆς στρατιᾶς. p. 112. ἐξαιρετέοι οἱ τοιοῦτοι ἡμῖν εἰσι.) §. 16. ignaui illi milites dicuntur ἀφαιρεθέντες.) Edd. vett. ἐξαιρέτους et ἐξαίρετοι. Camerar. Steph. Muretus dederunt ἐξαιρετέους, quod ἐξαίρετος sit *exemtus,* non *eximendus.* Verum Abresch. di-

dilucc. Thuc. 3, 68. legit ἐξαιρετοὺς, ob locum Suidae: ἐξαίρετον· τὸ ἐπίλεκτον. ἐξαιρετὸν δὲ, ὀξυτόνως, τὸ ἐκβαλλόμενον.

ἐξαίρετος, ¶ 1) *destinatus, electus*, np. ex praeda. Π. 8, 4, 13. dona τοῖς περὶ αὐτὸν ὑπηρέταις ἐξαίρετα ἐδίδου πρὸς τὴν ἀξίαν ἑκάστῳ. ¶ 2) *eximius, praecipuus*. Hesych: ἐξαίρετον· ἐπίλεκτον, προηγούμενον. Α. 7, 8, 13. ὥστε ἐξαίρετα λαμβάνειν (τὸν Ξενοφῶντα) καὶ ἵππους καὶ ζεύγη. Λ. 15, 3. Lycurgus regi γῆν ἀπέδειξεν ἐξαίρετον. Cf. ἐξαιρετέος.

ἐξαίσιος (poet. Port.), *ingens, nimius, intempestiuus*. Hesych: ἐξαίσιοι· πολλοὶ, μεγάλοι, ἀνυπέρβλητοι. Gloss. vett. ἐξαίσιος, *vastus, immanis*. Cf. Hesych. saepius, Poll, 3, 88. Etymol. M. et inde Suid. inprimisque Fischer. ind. Aeschin. Αγ. 2, 4. Φυγὴ γίνεται ἐξαισία, *fuga effusa*. Bach. et Fischer. vertunt *turpis*. Sic Ε. 4, 3, 4. Sed Ε. 5, 4, 17. ἄνεμος ἐξαίσιος αὐτῷ terra proficiscenti ἐπεγένετο. Ο. 5, 18. ὄμβροι ἐξαίσιοι.

ἐξαιτεῖσθαι, *precibus impetrare alicuius salutem*. Α. 1, 1, 3. συλλαμβάνει Κῦρον ὡς ἀποκτενῶν. ἡ δὲ μήτηρ ἐξαιτησαμένη αὐτὸν ἀποπέμπει. v. Wetst. ad Luc. 22, 31. vbi tamen aliter dicitur.

ἐξαίφνης (poet. Port.), *subito, repente*. Π. 3, 3, 15. πάντα τὰ πολεμικὰ ἐξαίφνης ὁρώμενα φοβερώτερα. Α. 5, 6, 9. 10. 5, 7, 13. 6, 2, 11. 6, 3, 1. 6, 5, 5. Ε. 1, 6, 16. 3, 2, 12. 5, 4, 39. Απ. 4, 2, 6. νομίζουσί τινες ἄνευ παρασκευῆς καὶ ἐπιμελείας αὐτόματοι ἐξαίφνης δυνατοὶ ταῦτα ποιεῖν ἔσεσθαι. Ιπ. 7, 4. 18. 8, 7. 11. 9, 4. ὅ τι δ' ἂν ἐξαίφνης σημήνῃ — ἵππον ταράττει. Κ. 6, 17.

ἐξακεῖσθαι, *mederi, leuare*. Π. 8, 2, 11. περιττὰ τῶν ἀρκούντων. τούτοις τὰς ἐνδείας τῶν φίλων ἐξακοῦμαι. Edd. vett. ἐξαρκοῦμαι, quod periti interpretes non tulerunt.

ἑξακισμύριοι, *sexagies mille*. Π. 2, 1, 2. p. 88. bis.

ἑξακισχίλιοι, *sexies mille*. Π. 2, 1, 2. p. 87. Πο. 4, 23. Sed c. articulo Α. 1, 8, 17. τοὺς ἑξακισχιλίους, h. e. equites ante regem in acie collocatos, de quibus dictum erat 1, 7, 9.

ἐξακοντίζειν, *eiaculari*. Α. 5, 4, 14. οἱ πολέμιοι ἐμάχοντο καὶ ἐξηκόντιζον τοῖς παλτοῖς. In nonnullis deest καὶ ἐξηκ. Sed construitur

tur c. dat. etiam E. 4, 6, 11. τοῖς δόρασιν ἐξακοντίζοντες. C. acc. E. 5, 4, 40. ἐξακοντίζειν τὰ δόρατα. it. §. 52.

ἑξακόσιοι, *fexcenti.* A. 5, 5, 4. vbi etiam legitur pro εἴκοσι.

ἐξακούειν, *audire.* Π. 4, 3, 2. στὰς ὅπου ἔμελλεν ἂν ἐξακούεσθαι τὰ λεγόμενα.

ἐξακτέον, v. ἐξάγειν.

ἐξαλαπάζειν (poet. Port.), *vaſtare.* Heſych: ἐξαλαπάξαι· ἐκπορθῆσαι. A. 7, 1, 19. πόλιν ταύτην ἐξαλαπάξομεν.

ἐξαλείφειν, *delere.* Eſt verbum proprium de ſcriptura. E. 2, 3, 20. Θηραμένην ἐξαλείφω ἐκ τοῦ καταλόγου, ﬤp. τῶν τρισχιλίων. Eadem formula eſt ap. Lyſiam, vbi v. Markland. Coniect. Lyſ. p. 576. Plura exempla habet Wetſten. ad Apoc. 3, 5. Simpliciter E. 2, 3, 21. ἐξαλείφειν μήτε ἐμὲ, etc. et 6, 3, 8. Paulo aliter ¶ 2) *quae iam ſcripta ſunt, delere et omittere.* Ιπ. praefat. ταυτὰ γνόντες ἐκείνῳ, οὐκ ἐξαλείφομεν ἐκ τῶν ἡμετέρων, ἀλλὰ παραδώσομεν αὐτά.

ἐξαλίειν ſ. ἐξαλίζειν, *volutare, volutando pulverem abstergere.* Moeris: ἀλίσας, Ἀττικῶς· κονίσας ἢ κυλίσας, Ἑλληνικῶς. Euſtath. ad Il. γ. p. 289. ἀλίζειν ἐλέγετο τὸ ἐν κόνει κυλίεσθαι. Biſetus ad Ariſtoph. nubb. 32. Εὐστάθιος (ad Il. λ, p. 836, 48.) · ἐξαλίσαι, ἤγουν κυλισθῆναι ποιῆσαι — ἀλίζειν δὲ, τὸ ἐν κόνει κυλίεσθαι ἢ κόνει φύρεσθαι. ὅθεν ἵππον ἐξαλίσαι, τὸ κυλισθῆναι ποιῆσαι. Suidas: ἐξαλίσας· ἐκκυλισθῆναι ποιήσας εἰς κόνιν. ὅθεν ἀλινδήθρα ὁ τόπος. Cf. Schol. Ariſtoph. l. l. Poll. 1, 183. et Spanhem. ad Ariſtoph. l. l. O. 11, 18. ὁ παῖς ἐξαλίσας τὸν ἵππον οἴκαδε ἀπάγει. Optime Steph. in ind. theſauri videtur explicare *e volutabro domum ducit,* i. e. *poſtquam eum ſeſe in volutabro euoluere ſ. voluere ſiuit.*

ἐξαλλάττειν, ﬤp. τὸν δρόμον, *a recta via deflectere.* K. 10, 7. ἵνα εἰς τὰς ἄρκυς ποιῆται τὸν δρόμον, μὴ ἐξαλλάττων.

ἐξάλλεσθαι, ¶ 1) *exſilire.* Π. 7, 1, 14. ἵπποι metu camelorum — ἔκφρονες γενόμενοι — ἐξήλλοντο. Poſſit etiam reddi *ſaltu facto deflectebant.* Ιπ. 8, 14. ¶ 2) *exſultare prae effuſa laetitia.* A. 7, 3, 16. Seuthes in coena, cum buccinatores introiiſſent, ἐξήλατο ὥσπερ βέλος φυλαττόμενος μάλα ἐλα-

ἐλαφρῶς. haud dubie ad certum modum. Sed hoc quoque loco poteſt eſſe *ſaltu deflexit.* ¶ 3) *deſilire.* Π. 8, 8, 12. ἐξάλλονται e curribus. E. 7, 2, 6. ἐξαλλομένων ἀπὸ τοῦ τείχους εἰς τὸ ἄστυ. Pro ἀπὸ in margg. eſt κατά. §. 8. ἀπὸ τῶν πύργων ἐξήλλοντο. ¶ 4) *ſubſultare.* Π. 7, 1, 16. ἐξαλλομένων τῶν τροχῶν, *cum rotae propter aceruos cadauerum vel axe excuterentur, vel nimis in altum attollerentur.*

ἐξαμαρτάνειν, fere i. q. ſimplex ἁμαρτάνειν, ¶ 1) *aberrare a ſcopo.* Π. 2, 1, 6. p. 93. παίσαντες ἐξαμάρτωμεν, ab eo quem ictu petimus. ¶ 2) *peccare, errare, imprudenter agere.* Π. 3, 1, 21. ὁπόσα ἀγνοίᾳ ἄνθρωποι ἐξαμαρτάνουσι. 3, 3, 25. ἔλεγεν ὅτι ἐξαμαρτάνοι διατρίβων, καὶ οὐκ ἄγων ὡς τάχιστα. E. 1, 4, 6. τὴν πόλιν ἐξαμαρτάνουσαν, bello imprudenter geſto. 3, 2, 6. ἐξαμαρτάνειν eſt de immodeſtia militum. O. 3, 13. in re familiari. c. περί, A. 5, 7. 18. περὶ τὰ μέγιστα ταῦτα ἐξαμαρτάνοντες. ¶ 3) Ιπ. 4, 2. πάντα εὐιατώτερα, ἢ ἐπειδὰν ἐνσκιῤῥωθῇ τε καὶ ἐξαμαρτηθῇ τὰ νοσήματα, *quando circa morborum curationem peccatum fuerit.* Ita Steph. qui nouum dicit hunc verbi vſum. Camerar. *per errorem neglecti,* quod minus placet.

ἐξαμείβειν, *peragrare.* Heſych: ἐξαμείψει· — πορεύσεται. Aγ. 2, 2. ἐξαμείψας Μακεδονίαν εἰς Θετταλίαν ἀφίκετο. In loco parallelo E. 4, 3, 2. eſt διαλλάξας.

ὁ ἐξάμηνος, np. χρόνος, *ſemeſtre, ſex menſes.* E. 2, 3, 7. ὁ ἐξάμηνος καὶ ὀκτὼ καὶ εἴκοσιν ἔτη τῷ πολέμῳ ἐτελεύτα. 3, 3, 3. ᾔτησε ἐξαμήνου σῖτον.

ἐξαναγκάζειν, ¶ 1) *expellere.* Aπ. 2, 1, 16. τὴν ἀργίαν πληγαῖς ἐξαναγκάζουσιν, h. e. ἐξιέναι ἀναγκάζουσι. v. Abreſch. dilucc. Thuc. 2, 8. et 8, 95. ¶ 2) pro ſimplici ἀναγκάζειν, Ιπ. 1, 25. εἰ ἀκοντίζειν μελετᾷν (αὐτοὺς) ἐξαναγκάσαις.

* ἐξανδραποδίζειν et ἐξανδραποδίζεσθαι, *in ſeruitutem redigere.* Heſych: ἐξανδραποδίζεται· αἰχμαλωτίζεται. Sed in Xenophonte de vrbibus dicitur. E. 2, 1, 10. κατὰ κράτος αἱρεῖ καὶ ἐξηνδραπόδισεν Athenas. 2, 2, 10. ἐξανδραποδίσασθαι τὴν πόλιν. 6, 5, 38. p. 431. ἐξανδραποδίσασθαι ὑμᾶς, Athenien-

nienses. Απ. 4, 2, 15. Σ. 4, 36.

ἐξανθεῖν, *floribus indutum esse*. K. 5, 5. ἡ γῆ ἐξανθοῦσα βλάπτει τὰς κύνας — τὰς ὀσμάς. Phauorin: ἐξανθήσει· ἀνθήσει. it. ἐξανθῶ· ἀναβλαστάνω.

ἐξανιστάναι, ¶ 1) *surgere iubere*. Π. 4, 1, 8. extr. οὐ βουλοίμην ἂν — Μήδους εὐθυμουμένους ἐξαναστήσας ἀναγκάζειν κινδυνεύσοντας ἰέναι. Videtur alludi ad finitum conuiuium, vbi conuiuae dicuntur ἐξαναστῆναι. v. Poll. 6, 112. et ἐξανίστασθαι nr. 1. ¶ 2) *excitare feras e latebris*. Π. 2, 4, 15. ὡς ἐπιόντες τὰ θηρία ἐξανισταῖεν. *milites ex insidiis*, E. 4, 8, 37. Ἰφικράτης ἐξανίστησι τὴν ἐνέδραν. Cf. medium. ¶ 3) in praeteritis i. q. medium, vbi vid.

ἐξανίστασθαι, ¶ 1) *surgere*. a) de lapsu, Π. 1, 4, 8. ὁ ἵππος, qui lapsus erat, ἐξανέστη. K. 10, 18. venator lapsus. b) e sede, c. gen. Ιερ. 7, 7 ἐξανισταμένους θάκων. c. ἐκ, Ιπ. 12, 14. eques ἐξανιστάμενος ἐκ τῶν μηρῶν, *femora sua attollens*, vt iaculum mittat. Haynisch: *wenn man sich mit den dikken Beinen erhebt*. Sed potes etiam μηρούς equi intelligere. it. in concione, vt ἀναστῆναι, A. 6, 1, 20. πλείονες ἐξανίσταντο λέγοντες. 6, 4, 9. ἐξαναστὰς εἶπε Ξενοφῶν. c) e somno, O. 10, 8. ἐξ εὐνῆς — ἐξανιστάμενοι. d) e lustro, K. 10, 9. aper θορυβούμενος ἐξαναστήσεται. e) e conuiuio, Cf. ἐξανιστάναι nr. 1. Π. 8, 4, 12. ἐξανισταμένων δ' αὐτῶν ἐξανέστη καὶ ὁ Κῦρος. margg. συνεξανέστη. c. εἰς, Σ. 9, 1. ἐξανίστατο εἰς περίπατον. ¶ 2) *prodire s. prorumpere e loco insidiarum*. Cf. ἐξανιστάναι nr. 2. Π. 5, 4, 2. κελεύει ἅρματα ἐξαναστάντα φεύγειν. 6, 3, 6. ἐξαναστάντες ἐπιθέσθε τοῖς ἀναβαίνουσιν. A. 5, 3, 2. E. 4, 8, 37. 5, 1, 12. 5, 4, 59. Huc pertinere videtur Π. 5, 4, 3. τιτρώσκει. ποιήσας δὲ τοῦτο ἐξανίσταται ὡς σὺν διώκουσι hostibus γένοιτο. Haud dubie enim latuerat in insidiis. All. ἐξίσταται, *secessit*, quod Zeunio placebat. Sed nobis vtrumque durum videtur. ¶ 3) *castra mouere*. Π. 5, 3, 16. p. 301. ὅταν μέλλητε νυκτὸς ἐξαναστήσεσθαι. ¶ 4) *pergere in hostem, impetum facere, surgere ad hostem inuadendum*. Π. 7, 1, 13. A. 4, 5, 14. οἱ ὀπισθοφύλακες ἐξαναστάντες — ἔδραμον εἰς τοὺς

τοὺς πολεμίους. Vbi eſt redundantia quaedam, vt in Hebr. קום

ἐξ ανύτειν, *perficere*. Π. 5, 4, 9. εἰ μὴ αὐτὸς ἐξανύτοι.

ἐξαπατᾷν, *decipere*. Eſt i. q. ἀπατᾷν. v. Π. 5, 4, 10. p. 312. et Ιπρ. 5, 10. a) De fraude illicita, et turpi, et quae vel fit nocendi conſilio, vel ſaltem noxam parit, ſiue inſit in verbis ſiue in factis ſiue in vtrisque, Π. 1, 5, 7. p. 55. εἰ ταῦτα λέγω — ἄλλως γιγνώσκων — ἐμαυτὸν ἐξαπατῶ. 1, 6, 19. p. 75. bis. 4, 2, 7. ἐὰν μὲν ἀληθεύητε — ἐὰν δὲ ἐξαπατᾶτε. 7, 4, 3. νομίζοντες ἐξηπατῆσθαι, np. quod facta verbis non reſpondeant. 8, 8, 2. ἄλλοι ἄλλαις πίστεσιν ἐξαπατηθέντες ἀπώλοντο, ſcil. iureiurando et promiſſis violatis, vt A. 2, 6, 11. ἐπιορκεῖν τε καὶ ψεύδεσθαι καὶ ἐξαπατᾷν. 3, 2, 13. μεγάλως ἡγεῖσθε ἐξαπατηθῆναι, *errore veſtro in mala incurrere*. 5, 7, 5. πῶς ἂν ὑμᾶς ἐγὼ ἐξαπατήσας (verbis, mendacio,) ἄγοιμι; — ὑμᾶς ἐξαπατηθέντας καὶ καταγοητευθέντας ὑπ' ἐμοῦ — ἐγὼ ἔσομαι ὁ ἐξηπατηκὼς ὑμᾶς, ὑμεῖς δὲ οἱ ἐξηπατημένοι. 7, 6, 16. μωρῶς ἐξαπατώμενος — ὑπὸ πολεμίου ἐξηπατήθην — φίλῳ ἐξαπατᾷν αἴσχιον, ἢ ἐξαπατᾶσθαι. Intelliguntur pacta de ſtipendio dando non ſeruata. Sic E. 3, 4, 5. ὑπὸ σοῦ ἐξαπατᾶσθαι contra fidem datam. Απ. 4, 2, 19. τῶν τοὺς φίλους ἐξαπατώντων ἐπὶ βλάβῃ. Ιπ. 9, 1. ἥκιστα ἐξαπατῷτο πῶλον καὶ ἵππον ὠνούμενος. Sic de vatibus, Π. 1, 6, 2. οἵ σε ἐξαπατῷεν verbis. de iactatore, Π. 1, 6, 19. p. 71. ἐξηπατηκὼς εἴης ἄν, ſcil. et verbis et factis. Cf. Απ. 1, 7, 5. Similiter de diis, qui hominibus falſam opinionem indiderunt, Απ. 1, 4, 16. de iniuſtis accuſatoribus, E. 1, 7, 12. de mulieribus fucatis et viris purpuriſſatis, O. 10, 5. 8. de ſophiſtis, K. 13, 4. τῶν ἐξαπατᾷν τέχνην ἐχόντων. §. 8. οἱ σοφισταὶ ἐπὶ τῷ ἐξαπατᾷν λέγουσι. de canibus, quae a veſtigiis aberrant, K. 3, 7. προάγουσι συνειδυῖαι ἑαυταῖς ὅτι ἐξαπατῶσιν venatorem. §. 9. ἐξαπατᾷν πειρῶνται. c. duplici acc. intell. κατὰ, Π. 3, 1, 11. οἶδεν ἃ μὲν ἐβουλήθης ἐξαπατῆσαι αὐτὸν, *factis in errorem inducere*. οὕτως ἐξαπατήσαντα, ὥσπερ ἄν τις τυφλοὺς ἢ κωφοὺς — ἐξαπατήσειεν. A. 5, 7, 7. εἴ τις ἢ αὐτὸς ἂν ἐξαπατηθῆναι οἴεται

σαι ταῦτα, ἢ ἄλλον ἐξαπατῆσαι ταῦτα, np. verbis. (7, 6, 17. Cod. Eton. ἐδύνατο ταῦτα ἐξαπατᾷν, fcil. fallis promiffis. In all. deeft ταῦτα.) Αγ. 2, 29. τὸ μέγιστον ἐξηπατημένος, in re fumma. it. fequ. ἐξ, A. 5, 7, 4. ὅστις τοῦτο δύναιτ' ἂν ὑμᾶς ἐξαπατῆσαι, ὡς ὁ ἥλιος δύεται — τοῦτο ἔστιν ὅπως τις ἂν ἐξαπατήσαι. b) De fraude licita in bello. Π. 1, 6, 19. p. 76. μὴ ἐξαπατᾷν, καὶ ἐξαπατᾷν — τοὺς φίλους δίκαιον εἴη ἐξαπατᾷν ἐπί γε ἀγαθῷ. p. 77. τὸ εὖ ἐξαπατᾷν. p. 79. οἱ ἐξαπατῶντες τοὺς πολεμίους — ταῦτα μᾶλλον ἐξαπατᾷν δύναται (male editur δύνανται) τοὺς πολεμίους. Αγ. 1, 17. ἐπεὶ πόλεμος προεῤῥήθη, καὶ τὸ ἐξαπατᾷν ὅσιόν τε καὶ δίκαιον ἐξ ἐκείνου ἐγένετο. §. 29. E. 3, 4, 21. Ιπρ. 5, 5. 10. cf. Απ. 4, 2, 15. fqq. c) Paffiuum, praeter exempla fupra allata, habet etiam alios vfus, vt Ιερ. 2, 3. ἐξαπατᾶσθαι ὑπὸ τῆς τυραννίδος, perperam iudicare ob fplendorem tyrannidis. Σ. 5, 9. ὡς μὴ ἐξαπατηθείησαν οἱ κριταί, np. non clare videndo.

ἐξαπατᾶσθαι. Medium pro paffiuo, A. 7, 3, 2. οὔτε ἐξαπατήσεσθαι ὑμᾶς, ἀλλὰ λήψεσθαι μισθόν, circumuentum iri.

ἐξαπάτη, fraus. A. 7, 1, 16. Λακεδαιμονίους — τῆς ἐξαπάτης τιμωρησώμεθα, quia non dederant Graecis promiffum ftipendium et commeatum.

*__ἐξαπατητικὸς__, ad decipiendum aptus. c. gen. Ιπρ. 4, 12. τοῦτο ἐξαπατητικὸν τῶν πολεμίων.

ἐξάπηχυς, fex cubitorum. A. 5, 4, 6. παλτὸν ὡς ἐξάπηχυ.

ἐξαπιναῖος (poet. Port.), repentinus. Etymol. M: ἐξάπινα, ἐπίῤῥημα. γίνεται δὲ παρὰ τὸ ἀφανής. ἄφινα καὶ ἄπινα. Αθ. 3, 5. ἐξαπιναῖον (improuifum) ἀδίκημα et ἀηθὲς ὕβρισμα iere idem valent. Poteft enim ἐξαπιναῖον idem effe quod ἀπροσδόκητον, quod fit ἐξ ἀπροσδοκήτου καὶ ἀνελπίστου. v. Poll. 6, 193. Videtur igitur intelligi infigniter atrox. E. 6, 4, 33. ὁ θάνατος αὐτοῦ ἐξαπιναῖός τε καὶ οὐκ ἔχων φανερὰν πρόφασιν ἐγένετο. Ιερ. 10, 6. πολεμίων ἐφόδους κρυφαίας καὶ ἐξαπιναίας. Ιπ. 9, 4. bis.

ἐξαπιναίως (poet. Port.), repente. Thomas: ἐξαπιναίως Θουκυδίδης, Φίλων, καί τινες ἄλλοι· οἱ δὲ ῥητορικοί, ἐξαπίνης. τὸ δὲ ἐξάπινα, οὐχ Ἑλληνικὸν ὅλως.

E. 1, 6, 20. ἀνήγετο περὶ μέσας νύκτας, ὡς ἐξαπιναίως προσπέσοι. Ιπ. 9, 5. oppon. ἠρεμαίως.

ἐξαπίνης (Port. poet.), *repente*. Steph. in thef. laudat e Xenoph. ἐξαίφνης, eumque dicit noluiſſe dicere ἐξαπίνης, quod ſit ποιητικώτερον. At Xenophontem conſtat gaudere poeticis. Π. 6, 2, 10. μὴ ἐξαπίνης ἄοινοι γενόμενοι νοσήματι περιπίπτωμεν. A. 3, 3, 6. 3, 5, 2. 4, 7, 18. 5, 2, 17. 6, 4, 19. Απ. 4, 3, 9. Ιπρ. 8, 19.

ἐξάπτειν, *alligare, ſuspendere*. K. 9, 13. τὸ ξύλον τὸ ἐξαπτόμενον. 10, 7. τὸν περίδρομον retis ἐξάπτειν ἀπὸ δένδρου.

ἐξαρέσκεσθαι, *placare*. c. dat. O. 5, 3. θεοῖς ἐξαρέσκεσθαι θύοντας. §. 19. πρὸ τῶν πολεμικῶν πράξεων ἐξαρεσκομένους τοῖς θεοῖς καὶ ἐπερωτῶντας θυσίαις. Haec lectio eſt e margg. Nam textus olim habebat ἐξαρεσκευομένους. Et ſane Gramm. attulit locum e Clem. Alex. vbi ἐξαρεσκεύεσθαι ſignificat *allicere*. Cf. Zeun. qui huius verbi teſtem etiam citat Plutarchum, it. Heſych: ἀρεσκεύεσθαι· φιλοφρονεῖσθαι.

ἐξαρκεῖν, ¶ 1) *ſuppeditare, ne quid deſit*. Απ. 2, 4, 7. ὅ τις οὐκ ἐξειργάσατο — ταῦτα ὁ φίλος πρὸς τοὺς φίλους ἐξήρκεσεν. ¶ 2) *parem eſſe*. K. 1, 3. ὁ Χείρωνος βίος πᾶσιν ἐξήρκει, *Chiron tam diu vixit, quam reliqui omnes*, vel *tamdiu vt omnes poſſet inſtituere*. ⁂. Gramm. hiſt. deor. p. 89. ¶ 3) *ſufficere, ſatis eſſe*. c. εἰς, A. 7, 7, 32. ἢν μὴ ἐξαρκῇ ταῦτα εἰς τὸν μισθόν. 2 codd. ἐξικνῆται. Non male. Heſych. et Phauorin: ἐξικνούμενον· ἐξαρκοῦν. c. dat. Απ. 2, 6, 30. ἐξαρκέσει μοι ἡ ἐπιστήμη ἐπὶ τοὺς ἀγαθούς. 4, 1, 5. ἐξαρκέσειν δὲ σφισι τὸν πλοῦτον — πρὸς τὸ διαπράττεσθαι ὅ τι ἂν βούλωνται. 4, 3, 13. ¶ 4) c. particip. pro inf. Ιερ. 7, 12. πῶς ἂν ἐξαρκέσειε τύραννος χρήματα ἐκτίνων, ὅσους ἀφείλετο; *ſatis multa poſſederit, vt poſſit rependere iis, quibus ſua abstulit*.

ἐξαρκεῖσθαι legitur pro ἐξακεῖσθαι. v. ἐξακ.

ἐξαρτᾶσθαι, c. gen. *pendere ab aliquo*. Π. 5, 4, 10. p. 312. οὐδ' ὁ χωρὶς ὢν ἀπέσται, ἀλλ' ἐξαρτήσεται τῆς ἰσχύος, *(von der Hauptarmee) ita coniunctus erit, vt iuuari poſſit ab exercitus robore*.

ἐξάρχειν, *incipere, ita vt*

vt alii sequantur. v. Kuster. V. M. 1, 13. et supra ἄρχειν. Π. 1, 4, 4. οὐχ ἃ — ταῦτα προὐκαλεῖτο, ἀλλ' ἅπερ — ταῦτα ἐξῆρχε. Vbi προὐκαλεῖτο fere synonymum est. 3, 3, 26. ἐξῆρχε Διοσκούροις παιᾶνα. A. 5, 4, 7. ἐξῆρχε εἷς, οἱ δ' ἄλλοι πάντες ᾄδοντες ἐπορεύοντο. vid. παιάν, quocum coniunctum est verbum solemne. C. gen. *auctorem esse.* A. 6, 6, 9. τινὸς βιαίου ἐξάρχω.

ἐξάρχεσθαι. E. 2, 4, 10. p. 111. ἐξάρξομαι οὖν ἐγὼ — παιᾶνα. Margg. ἐξάρξω μὲν οὖν, quod cum Stph. videntur recte probare Morus et Schneiderus, etiam Zeun. ad Π. 4, 1, 2. extr. p. 328. sq. vbi in Cod. Guelf. itidem male legitur ἐξάρχεσθε pro ἐξάρχετε.

ἐξαρχῆς, v. ἀρχὴ nr. 1.

Ἔξαρχος, *Exarchus,* vnus ex Ephoris Lacedaemoniorum, tempore belli Peloponnesiaci, E. 2, 3, 7.

ἐξασκεῖν, *exercere.* Ιπρ. 2, 1. ἦν ταῦτα πάντα ἐξησκημένοι ὦσιν οἱ ἱππεῖς.

*ἐξαυλίζεσθαι, *castra mouere.* c. εἰς, A. 7, 8, 12. Ἀσιδάτης — ἐξαυλίζεται εἰς κώμας, np. e turri, in qua antea obsideba-tur. — Habet etiam Grammius hoc verbum.

ἐξαφιέναι, *emittere.* Ιπ. 12, 12. ἐξαφεῖναι τὸ παλτόν. Est aor. 2. qui non opus est vt cum Leunclauio mutetur in praesens, ἐξαφιέναι, et Doruill. ad Charit. 3, 3. p. 278. conqueritur de criticis, qui hunc aoristum ferre noluerint. Cf. ἀφιέναι nr. 2.

ἐξεγείρειν, ¶ 1) *excitare e somno.* Π. 8, 7, 1. τοῦτο ἰδὼν ὄναρ ἐξηγέρθη. E. 6, 4, 36. ἐξεγερεῖ αὐτόν. ¶ 2) *excitare equum, vt se erigat et attollat.* Ιπ. 11, 12. ἐξεγείρας τὸν ἵππον. Cf. Poll. 1, 209. 211. et ἐγείρειν.

*ἐξεικάζειν, *assimilare, similem s. simile facere.* Π. 1, 6, 19. p. 80. τὸ κεκινημένον χωρίον ἐξείκαστο τῷ ἀκινήτῳ. Ιερ. 1, 38. rmati ᾗ μάλιστ' ἂν δύνανται ἐξεικάζουσιν ἑαυτοὺς ταῖς τῶν φιλούντων ὑπουργίαις, *simulant obsequia, quae similitudinem habeant cum iis, quae ex amore proficiscuntur.* Minus perspicue, opinor, Fr. Portus vertit: *simulant se, quam maxime possint, respondere obsequiis amantium.*

ἐξειλεῖν, *euoluere,* np. vestigia impedita, *studiose indagare.* K. 6, 15. canes

canes ἐξειλοῦσαι τὰ ἴχνη. Edd. vett. ἐξίλλουσαι, Margg. ἐξιλαοῦσαι f. ἐξιλάουσαι, quod corruptum videtur ex ἐξίλλουσαι, quam lectionem putamus veram esse. Nam ἴλλειν, ἰλεῖν et εἰλεῖν non differunt. v. Ruhnken. ad Timae. p. 51. Cf. ibid. p. 52. quae de his verbis dicat Hemsterhusius, qui in vno codice inuenit ἐξιλάγυσαι pro ἐξειλιννῦσαι, in altero ἐξίλλουσαι.

ἐξεῖναι, ¶ 1) *licere*. A. 4, 3. 8. ᾔδεσαν ὅτι ἐξείη, αὐτῷ — ἀριστῶντι προσελθεῖν. Suidas laudat hunc locum, et ἐξείη interpretatur συνεκεχώρητο, εἴθιστο. c. dat. Π. 1, 4. 28. ὁρᾶν σοι ἐξέσται. Αγ. 1, 24. et E. 3. 4. 15. προεῖπε ὅστις παρέχοι τὸ ἱππικὸν — ὡς ἐξέσοιτο (ὅτι ἐξέσται) αὐτῷ μὴ στρατεύεσθαι. c. 2 datt. Απ. 2, 6. 36. ἡγοῦμαι οὐκ ἐξεῖναί μοι περὶ σοῦ λέγειν ἐπαινοῦντι — c. dat. et accus. Απ. 2, 6, 26. εἰ ἐξῆν τοῖς κρατίστοις — συνθεμένους ἰέναι. v. ibi Ernest. In sequentibus est οὐκ ἐῶσι. c. dat. et nominat. Π. 3. 2. 8. βούλοιτ' ἄν, ἀποτελοῦντες ὅσαπερ οἱ ἄλλοι, ἐξεῖναι ὑμῖν ἐργάζεσθαι. — Poterat esse ἀποτελοῦσιν, inquit Raphel. ad Apoc. 2, 26. ¶ 2) ἔξεστί μοι, *facultatem habeo, possum, non impedior*. Αθ. 2, 4. παραπλεῖν ἔξεστιν (np. τοῖς ἄρχουσι τῆς θαλάττης.) Λ. 11, 1. εἴ τις βούλεται καταμαθεῖν — ἔξεστι καὶ τούτων ἀκούειν. E. 4, 3, 12. et Αγ. 2, 12. Ἀγησίλαον ἀνδρεῖον ἔξεστιν εἰπεῖν, np. ἡμῖν, *iure possumus, debemus*. c. dat. Π. 8, 1, 11. ᾧ μάλιστα ἔξεστιν ὑβρίζειν. Est descriptio principis. Αγ. 6, 7. E. 2, 3. 9. 3, 4, 5. Ιερ. 4, 9. τοῖς μὲν ἰδιώταις ἔξεστι τὰς δαπάνας συντέμνειν — τοῖς δὲ τυράννοις οὐκ ἐνδέχεται. 6, 14. Απ. 1, 4, 9. 3, 9, 12. 13. O. 7, 41. bis. c. 2 datt. Π. 4, 3, 3. p. 231. ἐξέσται ὑμῖν πεζοῖς (*zu Fusse*) μάχεσθαι. 7, 1, 7. ἔξεστιν ἀγαθοῖς ἀνδράσι γενομένοις — ἀλλήλοις εἰσενεγκεῖν. 8, 3, 20. A. 2, 5. 3. p. 113. ὄρη — ἃ ἡμῖν ἔξεστι προκαταλαβοῦσι ἄπορα ὑμῖν παρέχειν. (Ibid. c. simplici dat.) 7, 1, 14. νῦν σοι ἔξεστιν ἀνδρὶ γενέσθαι, *in tua potestate est*. Αθ. 2, 13. Ιερ. 6, 11. 11, 10. bis. Απ. 2, 1, 31. 4, 5, 10. c. acc. participii sine datiuo, A. 2, 6, 7. ὅτε ἐξείη πρὸς ἄλλους (στρατηγούς) ἀρχομένους ἀπιέναι. Steph. tamen et Hutch. malebant ἀρχομένοις. quae lectio sane esset facilior, sed

ſed tamen non videtur neceſſaria. Omnino deſideratur articulus. Nam milites ſaepe dicuntur *οἱ ἀρχόμενοι*. Αγ. 6, 2. Αϑ. 2, 5. Απ. 1, 1, 9. *ἃ ἔξεστιν ἀριϑμήσαντας εἰδέναι*. Ο. 8, 21. Ιπρ. 5, 15. Attice c. dat. et acc. Λ. 13, 9. *ἔξεστι τῷ νέῳ — Φαιδρὸν εἶναι*. Ε. 2, 3, 18. p. 97. *ἐξῆν αὐτοῖς — μηδένα λιπεῖν — λιμῷ πιέσαντας*. 4, 1, 15. 4, 8, 4. 5, 4, 60. Ιερ. 2, 8. Απ. 3, 9, 9. *ἐξεῖναι αὐτοῖς ἰέναι πράξοντας τὰ βελτίω*. Hic verti poteſt *debere*. 4, 5, 11. Ιπρ. 4, 12. Hinc var. lect. Π. 2, 1, 6. *ἔξεστι δ' ὑμῖν — λαβοῦσιν ὅπλα — ἐμβαίνειν*. Margg. et Cod. Guelf. non male *λαβόντας*. c. duplici conſtructione, Ιπ. 6, 5. *ἔξεστι μὲν τῷ ἵππῳ — κακουργεῖν, ἔξεστι δὲ ἀναστρεφόμενον* (np. *τὸν ἵππον*) *— γίγνεσϑαι*. ¶ 3) *probabile eſt, fieri poteſt*. Dicitur in figura, quam vocant occupationem. Α. 2, 6, 14. *τὰ ἀφανῆ ἔξεστι περὶ αὐτοῦ ψεύδεσϑαι, ficta videri posſunt*. 7, 6, 13. *ἀλλ' εἴποιτε ἄν, ὅτι ἔξεστι — ἔχοντα τεχνάζειν*. Αγ. 5, 6. *ἀλλὰ ταῦτα — πολλοῖς ἔξεστιν ἀπιστεῖν, multi fortaſſis non crediderint*. ¶ 4) *ἔξεστιν ὁρᾷν* eſt formula reſpondere multa nolentis: *Du ſiehſts ja*. Α. 3, 4, 24. *τί καλεῖς; ὁ δὲ λέγει αὐτῷ, ἔξεστιν ὁρᾷν*. ¶ 5) De participio *ἐξὸν* v. infra ſuo loco.

ἐξείργειν, excludere, prohibere. Phauorin: *ἐξείργειν, ἀπείργειν, κωλύειν*. Ο. 4, 13. *ἐν τούτοις — διατρίβει, ὅταν μὴ ἡ ὥρα τοῦ ἔτους ἐξείργῃ*. Fortasſis non probatur hoc verbum Moeridi, qui p. 145. haec habet: *ἐξίλλειν, Ἀττικῶς· ἐξείργειν, Ἑλληνικῶς· ἐκβάλλειν, κοινῶς*. v. ibi Pierſon.

ἐξεκκλησιάζειν. concionem habere extra locum ſolitum. Ita enim recte ap. Xenophontem explicat Schneiderus, in addendis ad Ε. 2, 4, 33. p. 101. vt ap. Thucyd. 8, 93. quanquam alias hoc verbum compoſitum a ſimplici non differt. Heſych: *ἐξεκκλησίαζε· συνήϑροισε*. Ε. 5, 3, 16. Phliaſii cum obſiderentur a Lacedaemoniis et eſſent in vrbe quinquies mille viri, *ὅπως τοῦτ' εὔδηλον εἴη, οἱ Φλιάσιοι ἐν τῷ φανερῷ τοῖς ἔξω* (*daſs die Belagerer es ſehen konnten*) *ἐξεκκλησίαζον*. Interpretes Alexandrini hoc verbo reddunt Hebraicum קהל.

ἐξέλασις, pompa Cyri ſo-

solemnis e regia ad sacrificium. Π. 8, 3, 1. τῆς ἐξελάσεως ἡ σεμνότης — πρὸ τῆς ἐξελάσεως. §. 3. ter. §. 4. Sed §. 14. dicitur ἔλασις.

ἐξελᾶν et

ἐξελαύνειν, ¶ 1) *expellere.* a) *feras excitare.* in venatione, Π. 1, 4, 16. ἱππέας — οἵτινες ἔμελλον ἐκ τῶν λασίων τὰ θηρία ἐξελᾶν εἰς τὰ ἐργάσιμα. Est futurum Atticum. v. Thom. Mag. p. 293. b) *expellere homines.* e regione, A. 1, 3, 4. ἐκ τῆς Χεῤῥονήσου αὐτοὺς ἐξελαύνων. 7, 7, 4. ἐξελαύνετε ἡμᾶς ἐκ τῆς χώρας — πολέμιοι οὐκ ἦσαν ἱκανοὶ ἡμᾶς ἐξελαύνειν. §. 6. ex hippodromo, Ἱππ. 3, 10. ἐμπλήσαντες ἵππων τὸν ἱππόδρομον, ἐξελάσειαν τοὺς ἐκ τοῦ μέσου ἀνθρώπους. e cubiculo, E. 3, 3, 2. ἐκ τοῦ θαλάμου ἐξελάσας ἐς τὸ φανερὸν τὸν σὸν πατέρα. c) *in exilium mittere.* Hesych: ἐξελάσωμεν· ἐκβάλωμεν. E. 2, 4, 10. ἡμᾶς πόλεως ἀπεστέρουν, καὶ οἰκιῶν ἐξήλαυνον. §. 13. τί ἡμᾶς ἐξελαύνετε; 3, 2, 16. 4, 8, 1. d) *abire cogere e bello.* Π. 6, 1, 11. ἑκόντας ἡμᾶς καταλῦσαι τὴν στρατιὰν μᾶλλον ἢ ὑπ' ἀμηχανίας ἐξελαθῆναι. ¶ 2) *prodire* s. *domo prouehi equo, ausreiten.* Intell. τὸν ἵππον. Π. 1, 3, 3. εἴ που ἐξελαύνοι. ¶ 3) *cum pompa,* h. e. cum curribus, equitibus et peditibus, *prouehi.* Cf. ἐξέλασις. Π. 8, 3, 1. τὸ πρῶτον ἐξήλασε ἐκ τῶν βασιλείων. ¶ 4) *pergere in itinere, progredi.* De imperatore, qui cum exercitu iter facit, A. 1, 2, 5. ἐξελαύνει διὰ τῆς Λυδίας σταθμοὺς τρεῖς παρασάγγας εἴκοσι καὶ δύο. §. 6 §. 10. bis. 1, 4, 4. et saepius in illo libro, vt 1, 2, 19. ἐντεῦθεν ἐξελαύνει διὰ τῆς Λυκαονίας. vbi edit. Flor. et cod. Eton. διελαύνει.

ἐξελαύνεσθαι, *in exilium mittere.* Aϑ. 1, 14. τοὺς χρηστοὺς χρήματα ἀφαιροῦνται καὶ ἐξελαύνονται. vbi tamen in Stobaeo est ἐξελαύνουσι, quod Steph. et Leuncl. it. Morus et Zeun. in textum receperunt.

ἐξελέγχειν, *erroris vel culpae* s. *peccati conuincere.* Π. 1, 6, 19. p. 71. ἐξεληλεγμένος ἂν εἴης, te artis esse imperitum. O. 2, 9. ἐξήλεγξάς με καὶ ὁμολογεῖν ἐποίησας, μηδὲ — κεκτῆσθαι. c. ὡς, Ἀπολ. 18. ὅσα εἴρηκα περὶ ἐμαυτοῦ, μηδεὶς ἂν δύναιτ' ἂν ἐξελέγξαι με ὡς ψεύδομαι. c. particip. A. 2, 5, 5. οἳ ἂν

ἂν ἐξελεγχθῶσι διαβάλλοντες. Απ. 4, 8, 11. ἄλλους δοκιμάσαι τε καὶ ἁμαρτάνοντας ἐξελέγξαι.

ἐξελίττειν, *euoluere exercitum* dicebantur duces, quando ita aciem instruebant, vt singuli milites, alii post alios ordine incedentes a fronte ad tergum et contra, et ab vno latere ad alterum, migrarent. v. Aelian. tact. 26. sq. et Potteri archaeol. gr. 3, 6. et Hutch. ind. vocabulor. militar. Π. 8, 5, 8. τὴν φάλαγγα — ἢ ἐκ δεξιᾶς ἢ ἀριστερᾶς ἢ ὄπισθεν ἐπιφανέντων τῶν πολεμίων, ὀρθῶς ἐξελίξαι. Αγ. 2, 11. et Ε. 4, 3, 11. Λ. 11, 8. si hostes a tergo adsunt, ἐξελίττεται ἕκαστος ὁ στίχος, ἵνα οἱ κράτιστοι ἐναντίοι ἀεὶ τοῖς πολεμίοις ὦσιν. §. 9.

ἐξεμπεδοῦν, *seruare.* Π. 3, 1, 12. ἐψεύσατο, καὶ οὐκ ἐξημπέδου τὰς πρὸς ἡμᾶς συνθήκας. Oppon. παραβαίνομεν. v. ἐμπεδοῦν.

ἐξεναντίας, v. ἐναντίος nr. 8.

ἐξενεγκεῖν, v. ἐκφέρειν.

ἐξεργάζεσθαι, fere i. q. ἐργάζεσθαι, ita tamen, vt saepe perfectionem operis, aut diligentiam indicet. Vnde Zeunius Π. 5, 5, 5. p. 327. pro τἀναντία τούτου δοκῶ ἐργάζεσθαι ex Cod. Guelf. legit τ. τ. δ. ἐξεργάζεσθαι, quod sit verbum grauius et persona dignius. v. nr. 4. Quare iungitur c. διαφερόντως et similibus. Est autem ¶ 1) *efficere, facere, elaborare.* Π. 8, 2, 5. Απ. 1, 4, 11. αἱ χεῖρες — τὰ πλεῖστα οἷς εὐδαιμονέστεροι ἐσμὲν, ἐξεργάζονται. 2, 4, 7. Ο. 15, 2. μαθεῖν ὅπως δεῖ ἐξεργάζεσθαι ἕκαστα in re familiari. Alias fere dicitur ὅπως ποιητέον. Ιπ. 6, 13. it. Π. 6, 2, 8. εἰ — ἐξαγγελθείη τὶ ἔργον, ὃ ἀνάγκη εἴη πρὸ τοῦ ἀρίστου ἐξεργάσασθαι. — ἐστί τι λοιπὸν ἔργον (np. proelium), ὃ δεῖ ἐξεργάσασθαι. ¶ 2) *efficere aliquid in aliquo, excitare.* Vbi pertinet inprimis ad animum. Ιπ. 9, 4. ἐν ἵππῳ τὰ ἐξαπίναια τάραχον ἐξεργάζεται. Π. 6, 2, 3. ταῦτα (dexteritatem bellicam) ἐξειργάζετο ἐπί τε τὰς θήρας ἐξάγων, καὶ τιμῶν τοὺς κρατίστους. Απ. 2, 3, 14. ἐξεργάσασθαι τοῦτο, *amicitiam reconciliare.* Sic ¶ 3) *reddere, efficere.* c. adiectiuo, Σ. 4, 60. εἴ τις τοιούτους δύναιτο ἐξεργάζεσθαι ὧν προστατοίη. Paulo ante erat ἀποδεικνύναι. ¶ 4) *parare* f. *reperire pecuniam.* Ε. 3, 1, 25. passiuum: μισθὸς ὑμῖν ἐξείργασται.

γασται. Margg. εἴργασται. Minus recte, quia res perfecta est, iam parata et certa. v. Morus. ¶ 5) *terram colere, excolere, cura fertilem reddere.* E. 6, 2, 4. passiue: ἐδήου ἐξειργασμένην παγκάλως καὶ πεφυτευμένην τὴν χώραν. it. O. 20, 22. et 23. Sed actiue Iερ. 9, 7. τοῖς κάλλιστα τὴν γῆν ἐξεργαζομένοις. O. 20, 26. ¶ 6) *artem excolere et callere,* Π. 8, 2, 4. αἱ τέχναι διαφερόντως ἐξειργασμέναι εἰσίν, vt possint artifices πάντα καλῶς ποιεῖν. Σ. 4, 61. ὁρῶ σε καὶ τὴν ἀκόλουθον ταύτης (τέχνην) πάνυ ἐξειργασμένον, h. e. ἐξεργασάμενον. ¶ 7) *virtutem exercere.* Iερ. 9, 2. ἃ ἐστι βέλτιστα, καὶ τὸν κάλλιστα ταῦτα ἐξεργαζόμενον ἐπαινεῖν. All. ἐργαζόμενον.

ἐξεργαστικὸς, *ad perficiendum idoneus.* Aπ. 4, 1, 4. ἐξεργαστικωτάτους ὧν ἂν ἐγχειρῶσι.

ἐξερημοῦν, *deuastare,* vel potius *nudare regionem praesidiis.* Πo. 4, 47. πολλῇ δυνάμει πορεύεσθαι, ἐξερημοῦντας τὰ ἑαυτῶν.

ἐξέρπειν, *exire.* A. 7, 1, 6. αἰτιῶνται ὅτι οὐ ταχὺ ἐξέρπει Byzantio τὸ στράτευμα. Hutch: *quod non celeriter, sed quasi rependo exit.*

ἐξέρχεσθαι, ¶ 1) *egredi.* domo, Π. 2, 4, 8. οἱ Ἰνδοὶ legati ἐξῆλθον e Cyaxaris regia. c. εἰς, vt saepe, Aπ. 2, 1, 21. Ἡρακλέα — ἐξελθόντα εἰς ἡσυχίαν. ad venationem, Π. 1, 4, 16. ἐπεθύμησεν ἐξελθεῖν. Plene Π. 1, 2, 11. ἐξέρχονται ἐπὶ τὴν θήραν. e tabernaculo in concionem, Π. 6, 1, 4. Κυαξάρης — ἐξῆλθε καὶ ἐκαθέζετο. ex vrbe, E. 2, 3, 5. οὕτως ἐξῆλθον, qui fuerant obsessi. 3, 1, 17. Midias ἐξῆλθε ad colloquendum cum hoste. 4, 4, 15. ἐξῆλθον hostes, qui Phliunta tenuerant. 5, 3, 17. ὁπότε ἐξέλθοιεν (Mrgg. ἐξίοιεν) ex vrbe obsessa ad obsessores. e senatu, E. 2, 3, 19. Critias ἐξῆλθε. ¶ 2) *ad expeditionem exire, aufbrechen.* Cf. Poll. 1, 162. Π. 2, 1, 2. p. 86. τῶν οὐδεπώποτε ἐξελθόντων. 2, 2, 10. ἐξεληλύθασι σὺν ἡμῖν. 4, 5, 4. 5. 10. 5, 1, 10. 5, 4, 10. p. 312. A. 7, 8, 10. Aγ. 2, 23. E. 4, 1, 10. 4, 4, 11. βοηθοῦσιν ἐξελθόντες. Vbi participium habet redundantiae speciem. 6, 5, 39. 7, 1, 2. p. 439. §. 14. 7, 5, 6. c. ἐπὶ, E. 5, 3, 10. ἐξελθεῖν ἐπ' αὐτούς. c. acc. viae, E. 1, 2, 11. ἐξῆλθον ἄλλας ἐξόδους — καὶ ἐπόρθουν. Sic permutatur c.

ἐξι-

ἐξιέναι, Π. 4, 1, 11. οὕτω δὴ ἐξῄει — ἐπεὶ δ' ἐξῆλθεν. 4, 2, 5. sq. ἐξῄεσαν — οὕτω δὴ σχεδὸν ἅπαντες ἐξῆλθον. et c. ἐξορμᾶν, Π. 5, 5, 9. p. 331. ἐξωρμήσαμεν — ἐξήλθομεν. ¶ 3) *eruptionem facere.* e castris, Π. 4, 1, 1. ἕτοιμοί εἰσι μάχεσθαι, εἴ τις ἐξέρχοιτο. ex vrbe, E. 6, 5, 16. ἐκ τῆς πόλεως ἐξελθόντες — ἐπιπέσοιεν αὐτῷ. ¶ 4) *proficisci.* E. 2, 4, 19. ἐξελθὼν Ἐλευσίναδε. 3, 1, 18. 4, 2, 6. it. c. εἰς, E. 7, 4, 24. εἰς τὴν εὐρυχωρίαν ἐξῆλθον. ¶ 5) Non valde differre videtur a simpl. ἔρχεσθαι. Π. 4, 2, 6. πρὸς τοὺς Μήδους ἐξελθὼν ἐπῄνεσε αὐτούς. Potest tamen etiam h. l. participium pro redundante haberi. ¶ 6) vt εἰσέρχεσθαι, de aetate: *excedere et transire.* Π. 1, 2, 8. εἰς τοὺς ἐφήβους ἐξέρχονται, np. ἐκ τῶν παίδων. §. 9. ἀφ' οὗ ἂν ἐκ παίδων ἐξέλθωσι. Sic quoque §. 12. et 13. ¶ 7) De tempore: *praeterire.* Cf. Poll. 1, 56. A. 7, 5, 3. μισθὸν ἀποδίδωσιν ἐξεληλυθότος ἤδη τοῦ μηνός. E. 5, 2, 2. ἐλέγοντο αἱ σπονδαί, i. e. tempus induciarum, ἐξεληλυθέναι τοῖς Μαντινεῦσι. ¶ 8) De summa: *colligi.* E. 6, 1, 4. p. 357. ἀριθμὸς καὶ ἄλλοθεν οὐκ ἐλάσσων ἐξέλθοι, etiam ex aliis ciuitatibus totidem milites parare mihi s. conscribere possem.

ἐξετάζειν. ¶ 1) *inquirere, explorare.* a) videndo in re militari, Π. 6, 2, 11. p. 372. ὅσα κελεύω ἔχειν — ὑμεῖς οἱ ἄρχοντες ἐξετάζετε. Απ. 3, 6, 10. διὰ τὸ μέγεθος copiarum — οὔπω ἐξήτακας. §. 11. ἐξήτακας τοῦτο, fidem et diligentiam custodum. Sed O. 8, 15. proretam in naui ἐξετάζοντα πάντα, an suo ordine posita sint. 9, 15. mulier debet ἐξετάζειν τὰ σκεύη, ὥσπερ φρούραρχος τὰς φυλακὰς ἐξετάζει, καὶ δοκιμάζειν εἰ καλῶς ἔχει. Simile quid est O. 8, 10. δεόμενον τῆς θεραπείας ἐξετάσει ἡ ὄψις, *facile animaduertere poterit.* b) interrogando, mores, Απ. 2, 2, 13. τοῦτο ἐξετάζει ἡ πόλις ἐν ταῖς τῶν ἀρχόντων δοκιμασίαις. c) disputando, Απ. 3, 4, 7. ἐξετάσωμεν τὰ ἔργα ἑκατέρου αὐτῶν, ἵνα εἰδῶμεν πότερον τὰ αὐτά ἐστιν. ¶ 2) c. acc. pers. *quaerere ex aliquo.* Απ. 1, 2, 36. ἄν τις με ἐρωτῶν ἐξετάσῃ ποῦ οἰκεῖ Χαρικλῆς. et c. acc. rei, Π. 6, 2, 11. p. 372. τὰ — δέοντα — ἐξετάζετε τοὺς ἐφ' ὑμῖν. ¶ 3) c.

ἐκυ-

ἑαυτὸν, *se ipsum explorare.* Απ. 2, 5, 1. ἐξετάζειν ἑαυτὸν, ὁπόσου τοῖς φίλοις ἄξιος εἴη. §. 4. 3, 7, 9. Ο. 2, 1. αὐτὸς ἐμαυτὸν ἐξετάζων, δοκῶ μοι εὑρίσκειν — ἐγκρατῆ ὄντα. ¶ 4) *recensere, lustrare.* Π. 3, 1, 17. στρατιὰν — ἐξετάσαι. v. Poll. 1, 176. ¶ 5) *indicare, patefacere.* Ο. 20, 14. δοκεῖ ἡ γῆ τοὺς κακοὺς κἀγαθοὺς τῷ εὔγνωστα — πάντα παρέχειν ἄριστα ἐξετάζειν. ¶ 6) ἐξητάζοντο var. lect. pro ἐξετάξαντο, v. in ἐκτάττεσθαι nr. 1.

ἐξέτασις, *recensus militum,* v. Poll. 1, 176. Α. 1, 7, 2. μετὰ τὴν ἐξέτασιν. 7, 1, 7. iungitur nomini ἀριθμός. c. gen. Π. 2, 4, 1. ἐξέτασιν Κύρου πάντων ποιουμένου ἐν τοῖς ὅπλοις. Α. 1, 2, 9. ἐξέτασιν καὶ ἀριθμὸν τῶν Ἑλλήνων ἐποίησεν. §. 14. ἐξέτασιν ποιεῖται τῶν Ἑλλήνων. 1, 7, 1. Ε. 2, 3, 14. ἐξέτασιν ποιήσαντες τῶν μὲν τρισχιλίων ἐν τῇ ἀγορᾷ, τῶν δὲ ἄλλων ἀλλαχοῦ. 6, 4, 31. ἐξέτασιν πεποιηκὼς καὶ δοκιμασίαν τοῦ ἱππικοῦ. Ο. 4, 6. c. ἐν pro gen. Α. 5, 3, 4. ἐξέτασις ἐν τοῖς ὅπλοις (Thucyd. τῶν ὅπλων) γίνεται καὶ ἀριθμός. vbi Hutch. ante ἐν excidisse putabat τῶν. Ε. 2, 4, 5. ἐξέτασιν ποιήσαντες ἐν τοῖς ἱππεῦσιν, φάσκοντες εἰδέναι βούλεσθαι πόσοι εἶεν. Palmer. pro ἐν legi vult σὺν, *adstante equitatu.* Recte quidem, propter totum orationis nexum. Equites enim non lustrantur. Λ. 12, 6. μετὰ τὰ γυμνάσια in castris καθίζειν — ἔστι δὲ τοῦτο ὥσπερ ἐξέτασις.

ἐξεταστικὸς, *idoneus ad explorandum.* Ο. 12, 19. τὸν δεσπότην — δεῖ εἶναι ἐξεταστικὸν, np. an recte fecerint serui. c. gen. Απ. 1, 1, 7. τῶν τοιούτων ἔργων ἐξεταστικόν.

* ἐξευπορίζειν, v. ἐκπορίζειν.

ἐξευρίσκειν, ¶ 1) *excogitare.* Π. 2, 1, 14. παιδιὰς ἐξεύρισκεν, αἳ ἱδρῶτα ἔμελλον παρέχειν. Αθ. 2, 7. τρόπους εὐωχιῶν ἐξεῦρον. §. 9. ἐξεῦρον ὅτῳ τρόπῳ ἔσται ταῦτα. §. 17. προφάσεις μυρίας ἐξεύρηκε τοῦ μὴ ποιεῖν ὅσον ἂν μὴ βούλωνται. 3, 9. bis. Πο. 4, 13. ὡς δυσεύρετόν τι ἐξευρηκὼς ad reip. vtilitatem. ¶ 2) c. dat. verti potest *conciliare, parare.* Ε. 4, 1, 5. μοὶ δοκῶ ἥδεσθαι, ὅταν τι τοῖς φίλοις ἀγαθὸν ἐξευρίσκω. Ιερ. 9, 9. πρόσοδόν τινα ἐξευρίσκων τῇ πόλει. Αθ. 1, 6. ὁ πονηρὸς in concione ἐξευρίσκει τὸ ἀγαθὸν αὐτῷ καὶ τοῖς ὁμοίοις. ad quem locum v. Morus. ¶ 3)

¶ 3) *reperire in ſcriptis, memoria repetere, perſcrutando antiquitatem inuenire.* Απ. 3, 5, 14. ἐξευρίσκοντες τὰ τῶν προγόνων ἐπιτηδεύματα. ¶ 4) *meditatione inuenire, perſpicere.* c. particip. Απ. 3, 9, 8. φθόνον σκοπῶν ὅ τι εἴη, λύπην τινὰ ἐξεύρισκεν αὐτὸν ὄντα. ¶ 5) *inueſtigando et inquirendo inuenire.* E. 6, 5, 12. εἴ τι καὶ ἡρπάσθη, — ἐξευρὼν ἀπέδωκε. Leuncl. *pretio emtum.*

ἐξευρίσκεσθαι pro ἐξευρίσκειν. Απ. 3, 4, 5. ἐὰν ἐν τοῖς πολεμικοῖς τοὺς κρατίστους ἐξευρίσκηται καὶ προαιρῆται. Sed Valckenar. melius legit ἐξευρίσκῃ τε καὶ πρ. §. 4. erat ſimpl. εὑρεῖν τοὺς κρατίστους.

ἐξηγεῖσθαι, ¶ 1) *praeire, ducem eſſe, auctorem eſſe.* c. εἰς, A. 6, 6, 18. ἐξηγήσομαι εἰς τὴν Ἑλλάδα. c. gen. Π. 2, 1, 14. οὕτως ἐξηγεῖτο τῆς πράξεως, ὡς μὴ ἐπανίοιεν ἀνιδρωτί, *rem ita inſtituit.* c. dat. perſ. E. 1, 6, 7. δεῖ ὑμᾶς ἐξηγεῖσθαι τοῖς ἄλλοις ξυμμάχοις. ¶ 2) *docere.* O. 2, 14. ὅσα ἔχω, καὶ πάνυ προθύμως ἐξηγήσομαί σοι. Σ. 3, 2. ¶ 3) *explicare, deſcribere.* Απ. 4, 6, 1. τοὺς εἰδότας, τί ἕκαστον εἴη τῶν ὄντων — καὶ τοῖς ἄλλοις ἂν ἐξηγεῖσθαι δύνασθαι. 4, 7, 6. ¶ 4) *interpretari locum ſcriptoris.* Heſych: ἐξηγήσατο· ἑρμήνευσε. Απ. 1, 2, 58. ταῦτα (verſus Homeri) αὐτὸν ἐξηγεῖσθαι, ὡς — ¶ 5) *narrare.* c. περί, Λ. 2, 1. περὶ γενέσεως ἐξήγημαι. c. ὡς, Λ. 4, 2. ὡς τούτους συνέβαλεν, ἐξηγήσομαι. ¶ 6) *indicare,* A. 4, 5, 20. ἦν ἀγαθόν τι τῷ στρατεύματι ἐξηγησόμενος (all. ἐξηγησάμενος) φαίνηται. ὁ δὲ — ἔφρασεν. ¶ 7) Eſt magorum, qui deorum voluntatem interpretantur, et quae deo et cui deo ſint danda, docent. Schol. Sophocl. Electr. 426. ἐξήγησις, διασάφησις θείων. Schol. Ariſtoph. nubb. 331. μάντις, ὃν ἐξηγητὴν ἐκάλουν. Pollux 8, 124. ἐξηγηταὶ ἐκαλοῦντο, οἱ τὰ περὶ τῶν διοσημείων καὶ τὰ τῶν ἄλλων ἱερῶν διδάσκοντες. Heſych: ἐξηγητής· ὁ περὶ ἱερείων καὶ διοσημείων ἐξηγούμενος. cf. Harpocrat. in h. v. et Wetſten. ad Ioh. 1, 18. Π. 4, 5, 16. τοῖς θεοῖς ἐξαιρεῖτε e praeda, ὅ τι ἂν οἱ μάγοι ἐξηγῶνται. 7, 3, 1. 7, 5, 20. ἔθυσεν — Διῒ — καὶ εἴ τινι ἄλλῳ θεῷ οἱ μάγοι ἐξηγοῦντο. Margg. εἴ τινα ἄλλον θεῶν. 8, 3, 6. ἤγοντο τῷ Διῒ ταῦροι — καὶ οἷς τῶν ἄλλων θεῶν οἱ μάγοι

γοι ἐξηγοῦντο. §. 11. Γῇ σφάξαντες, ὡς ἐξηγήσαντο οἱ μάγοι.

ἐξήκειν, *praeteritum esse, praeteriisse*. Suidas: ἐξήκει· παρῴχηκεν. Est proprium hoc in genere verbum. v. Phauorin. et Poll. 1, 56. M. du Soul ad Lucian. T. I. p. 63. et Valckenar. ad Herodot. 6, 69. A. 6, 3, 16. ἐπεὶ — ὁ χρόνος ἐξῆκεν. Laudat hunc locum Suidas et Phauorinus. (Sed habet etiam alium locum, qui tamen vix in Xenophonte extat: ὁ δὲ συνῆκεν, ἐξήκειν τοῦ χρησμοῦ τὴν φωνήν.) E. 7, 1, 18. Κισσίδας ἔλεγεν, ὅτι ἐξήκοι αὐτῷ ὁ χρόνος, ὃς ἦν εἰρημένος παραμένειν — ἀπῄει. 7, 5, 9. ὁρῶν τὸν χρόνον ἐξήκοντα. Margg. προβαίνοντα, quod Leuncl. pro glossemate habet. Sed ne est quidem bonum glossema. Cf. §. 18. Etiam Latini sic. Liuius 30, 24. 25. *dies exierat.*

ἐξήκοντα, *sexaginta*. Πο. 4, 23. v. τάλαντον nr. 2. a.

ἑξῆς, ¶ 1) *deinceps, alius post alium*. Αϑ. 1, 6. μὴ ἐᾶν λέγειν πάντας ἑξῆς. E. 7, 5, 23. τοὺς ἱππέας —— ὥσπερ ὁπλιτῶν φάλαγγος βάθος, ἑξῆς. Leuncl. *densam in aciem*. Et recte fortassis. Sed Morus vult φάλαγγα legi et ἑξῆς deleri. K. 10. 5. ἕπεσθαι ἑξῆς τῇ ἰχνεύσει, *nullo interuallo relicto*. ¶ 2) *ordine*. K. 13. 6. ἑξῆς γεγράφθαι. Possis vertere *continuo, prope*.

ἐξιδιοῦσθαι, *in potestatem suam redigere*. Phrynich: ἐξιδιάζονται· καὶ τοῦτο Φαβωρῖνος λέγει κακῶς. Ἰδιοῦσθαι γὰρ τὸ τοιοῦτον λέγουσιν οἱ ἀρχαῖοι. Thomas: ἐξιδιάζονται Φαβωρῖνος λέγει, σὺ δὲ ἐξιδιοῦνται. E. 2, 4. 5. οἱ τριάκοντα — ἐβουλήθησαν Ἐλευσῖνα ἐξιδιώσασθαι, ὥστε εἶναι σφίσι καταφυγήν. Legebatur etiam olim Π. 7. 5, 18. p. 448. v. ἐξιοῦσθαι nr. 1.

ἐξιέναι, ¶ 1) *exire domo*. Π. 7. 5. 24. ὁπότε ἐξίοι που. Sic de rege apum, Π. 5. 1, 11. ἢν που ἐξίῃ. c. πρὸς, Π. 5. 2, 2. Γωβρύας ἔξῃει e castello suo πρὸς αὐτόν. ad venationem, K. 6, 4. ἐξιέναι πρωΐ. §. 11. Π. 1, 2, 9. ὅταν ἐξίῃ βασιλεὺς ἐπὶ θήραν — τοὺς ἐξιόντας. 1, 4. 6. ἐξιέναι ἐπὶ θήραν. K. 6, 5. τὴν στολὴν — ἐξίτω ἔχων ἐπὶ θήραν. 8, 2. cf. θήρα. ¶ 2) e conuiuio s. coenaculo. Π. 8, 8, 6. ἐπειδὰν ebrii μηκέτι δύνωνται ὀρθούμενοι ἐξιέναι. A. 6, 1, 3. ¶ 3) e conclaui vxoris. Λ. 1, 5. voluit Lycurgus maritum αἰδεῖσθαι

σθαι μὲν εἰσιόντα ὀφθῆναι, αἰδεῖσθαι δ' ἐξιόντα. ¶ 4) *ad bellum proficisci.* a) e patria, E. 2, 2, 4. Λακεδαιμόνιοι ἐξῆεσαν πανδημεί. 4, 2, 6. 7, 5, 2. παρασκευάζονται ὡς ἐξιόντες, *expeditionem facturi.* §. 3. c. acc. viae, E. 4, 2, 7. ἐξῄεσαν τὴν ἀμφίκλον, *via ad mare.* b) ex vrbe, Π. 5, 3, 4. εἰ βούλεται ἐξιὼν ὁ βασιλεὺς ὑπὲρ τῆς χώρας μάχεσθαι. Αγ. 2, 24. E. 2, 4, 16. 17. 6, 5, 19. ¶ 5) *e castris proficisci in hostium regionem,* Π. 3, 3, 10. ἐξίωμεν ὡς τάχιστα. *ad inueniendum hostem* vagantem, A. 6, 5, 2. ἐξιέναι τοὺς στρατιώτας σὺν τοῖς ὅπλοις. §. 3. *ad pugnam,* Π. 3, 3, 17. ὅταν ἐξίωσι. §. 20. οἱ Ἀσσύριοι ἐξῄεσαν θρασέως. §. 22. 4, 1, 1. 4, 2, 5. bis. §. 6. (cf. ἐξέρχεσθαι nr. 2.) 4, 5, 10. p. 244. bis. ad parandum commeatum, A. 6, 4, 13. ἐπὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐξιέναι. 6, 5, 12. praedatum, A. 5, 1, 5. bis. §. 11. ἐπὶ λείαν ἐξῄεσαν. 6, 6, 1. 2. 15. E. 3, 2, 2. ¶ 6) *finem habere, desinere.* K. 8, 3. ζητοῦντα ὁποῖα ἔξεισι τὰ ἴχνη. cf. ὅποι. ¶ 7) Praesens et aorist. 2. habet vim futuri. Phauorin: ἔξειμι, οὐκ ἐξελεύσομαι, λέγουσιν οἱ Ἀττικοί. Π. 3, 3, 16. ὡς δῆλον ἐγένετο, ὅτι οὐκ ἐξίοιεν ἐκ τοῦ ἐρύματος οἱ πολέμιοι. §. 17. καταφρονήσουσι καὶ αὔριον ἐξίασι. E. 7, 2, 21. περιμένετε — ἤδη γὰρ καὶ ἡμεῖς ἔξιμεν. 7, 5, 2. ¶ 8) In var. lect. confunditur c. εἰσιέναι. v. ibi nr. 1. c. ἐξέρχεσθαι. v. ἐξέρχ. nr. 1. c. ἐπεξιέναι. v. ibi.

ἐξικνεῖσθαι, ¶ 1) *peruenire, pertingere.* Proprie de iaculis et sagittis, quae feriunt s. iactu scopum assequi ob loci propinquitatem possunt. Π. 3, 3, 27. ἀφίεσαν τὰ βέλη πολλῷ πρὶν ἐξικνεῖσθαι. 7, 5, 4. A, 1, 8, 13. πρὶν τόξευμα ἐξικνεῖσθαι. 2 codd. ἀφικνεῖσθαι. 3, 4, 3. ἤδη σφενδόναι καὶ τοξεύματα ἐξικνοῦντο. 4, 3, 22. c. ἐπί, A. 3, 3, 11. fundae ἐπὶ βραχὺ ἐξικνοῦνται, *gehn nicht weit.* Sed etiam de iaculatoribus et sagittariis, A. 3, 3, 10. ὅσον δύνανται — οἱ ἐκ χειρὸς βάλλοντες ἐξικνεῖσθαι, i. e. ἐφ' ὅσον. 4, 3, 14. ἐτόξευον καὶ ἐσφενδόνων, ἀλλ' οὔπω ἐξικνοῦντο. 4, 8, 2. E. 5, 4, 40. c. gen. Π. 6, 3, 11. p. 383. ἐξικνεῖσθαι τοῖς ὅπλοις τῶν ἐναντίων. A. 3, 3, 6. βραχύτερα ἠκόντιζον, ἢ ὡς ἐξικνεῖσθαι τῶν σφενδονητῶν. E. 2, 4, 10. p. 110. δόρατα ἀφιέντες καὶ ἀκόντια καὶ πέτρους, ἐξιξόμεθα αὐτῶν. 7, 5, 17. οὐδὲν

δὲν οὕτω βραχὺ ὅπλον, ᾧ οὐκ ἐξικνοῦντο ἀλλήλων. ¶ 2) De acie oculorum. Απ. 1, 4, 17. ὄμμα δύνασθαι ἐπὶ πολλὰ στάδια ἐξικνεῖσθαι, *prospicere*. 2, 3, 19. ὀφθαλμοὶ δοκοῦντες ἐπιπλεῖστον ἐξικνεῖσθαι. ¶ 3) De equo caudam prolixam habente: *protendere, porrigere*. Ιπ. 5, 7. αὔξειν τὰς τρίχας ἐν τῇ οὐρᾷ, ὅπως ἐπιπλεῖστον ἐξικνούμενος ὁ ἵππος ἀποσοβῆται τὰ λυποῦντα. ¶ 4) *consequi*. Απ. 2, 1, 20. τῶν καλῶν τε κἀγαθῶν ἔργων ἐξικνεῖσθαι multo labore. ¶ 5) *vim habere, valere*. c. εἰς, Ιερ. 8, 3. ποτέρου δοκεῖς ἔπαινον ἐξικνεῖσθαι μᾶλλον εἰς εὐφροσύνην. Antea dicitur εὐφραίνειν simpliciter. cf. ἐξαρκεῖν nr. 3. quocum confunditur, vt c. ἀφικνεῖσθαι. v. ἀφικν. nr. 4.

ἐξιλάσκεσθαι, *placare deum iratum, propitium reddere*. Π. 7, 2, 7. πολλὰ πέμπων ἀναθήματα — πάμπολλα δὲ θύων, ἐξιλασάμην ποτὲ αὐτὸν, Apollinem.

ἐξίλλειν, v. ἐξειλεῖν.

ἕξις, ¶ 1) *habitus corporis*, quo est firmum, robustum, sole tostum. O. 7, 2. ἐπεὶ οὐκ ἔνδον μένεις, οὐδὲ τοιαύτη σου ἡ ἕξις τοῦ σώματος καταφαίνεται. ¶ 2) *viuendi ratio*. Απ. 1, 2, 4. Hesych: ἕξις· ἦθος, — συνήθεια.

ἐξίσου (iunctim vno verbo), *aequaliter*. Π. 4, 3. 4. ἀγαπῴην ἐξίσου τῳ θεῖν ὁρμηθεὶς ἀνθρώπῳ μόνον τῇ κεφαλῇ προσχὼν, *wenn ich zu gleicher Zeit mit jemanden angefangen habe zu laufen*. Alias scribitur ἐξ ἴσου. v. ἴσος nr. 5.

ἐξιστάναι, *emouere, priuare*, np. mentis potestate. Απ. 1, 3, 12. φαλάγγια morsu ἐξίστησι τοῦ φρονεῖν, *in furorem agunt*. Hic addita formula τοῦ φρονεῖν legitur plene, sed alias absolute, vt particip. Π. 5, 2, 15. ἐκ δυσθύμων καὶ ἐξεστηκότων προσώπων, *consternatis*. Perfectum enim dicitur intransitiue.

ἐξίστασθαι, ¶ 1) *discedere*. Α. 1, 5, 14. ἐκέλευσε ἐκ τοῦ μέσου ἐξίστασθαι. cf. ἐξανίστασθαι nr. 2. c. gen. Σ. 4, 31. ὁδῶν ἐξίστανται οἱ πλούσιοι, *via mihi cedunt*. Videtur iocose dictum de paupere, cui nemo libenter obuiam venit. Morem ipsum illustrat Doruill. ad Charit. p. 448. v. ὑπεξίστασθαι. ¶ 2) qs. *e potestate mentis exire, stupescere*. Hesych: ἐξίσταται· ἐκπλήτ-

πλήττεται. Απ. 2, 1, 4. ἐξιστάμενοι τοῦ τὰ δεινὰ ἀναλογίζεσθαι. de auibus, quae allectae voce femellae et prae nimia efcae cupiditate non intelligunt imminens periculum. ¶ 3) *obliuifci*. Π. 3, 3, 24. p. 193. πολλοὶ καὶ τῶν παλαιῶν μαθημάτων ἐξίστανται.

ἐξίτηλος, *facile delebilis, non germanus*. Dicitur proprie de tinctura et purpura. v. Poll. 1, 44. Suid: ἐξίτηλα· ἀφανῆ, εὐτελῆ, χαῦνα. Haec et multa alia habet Etymol. M. e quibus haec notauimus: ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς πορφύρας, ἥ, ὅταν μὴ ἔχῃ τὸ δευσοποιὸν βάμμα, τὸ χρῶμα ἐξίησι. — κυρίως ἐπὶ τῶν βαπτομένων ἐρίων. δευσοποιὸς γὰρ λέγεται βαφὴ, ἡ ἔμμονον ἔχουσα καὶ δυσέκπλυτον τὸ ἄνθος. Hefych: ἐξίτηλον· — τὸ ἀπολλύμενον, παρὰ τὸ ἐξιέναι, ὅ ἐστιν ἐξελθεῖν. O. 10, 3. εἰ πορφυρίδας ἐξιτήλους (margg. et Cod. Lipf. ἐξιτήλας) φαίην ἀληθινὰς εἶναι. Sed ἐξιτήλους recte fe habet.

ἐξιτητέον, *exeundum*. Απ. 1, 1, 14. οὐκ ἐξιτητέον εἰς ἀνθρώπους εἶναι.

ἔξοδος, ¶ 1) *egreffus e quolibet loco, in quo quis eft, der Abzug*. Gloff. vett. *egreffio*, ἔξοδος. A. 5, 2, 8. τὸ τέλος καλὸν τῆς ἐξόδου. Antea vocatur ἄφοδος. §. 18. 6, 4, 6. cum milites in Graeciam redire cuperent, ἐπ' ἐξόδῳ ἐθύετο Ξενοφῶν. 7, 1, 6. ἀθυμοῦσιν — πρὸς τὴν ἔξοδον. E. 7, 1, 13. ¶ 2) *e caftris ad proelium profectio, expeditio* Π. 3, 3, 9. p. 179. ἐξόδου μεμνῆσθαι. 4, 5, 10. ἐπιθυμοῦντες τῆς ἐξόδου. E. 5, 4, 35. παρεσκευάζετο εἰς τὴν ἔξοδον. Hinc Π. 1, 5, 7. p. 55. τὴν ἔξοδον ποιεῖσθαι, *in bellum egredi*. ¶ 3) *via*. A. 7, 4, 13. ἀπέθανον διαμαρτόντες τῶν ἐξόδων. E. 4, 6, 8. ἦν ἡ ἔξοδος ἐκ τοῦ λειμῶνός τε καὶ πεδίου στενή. c. folo gen. E. 5, 4, 39. διὰ τῶν τοῦ χαρακώματος ἐξόδων. ¶ 4) *exitus, finis*. E. 5, 4, 4. ἀφροδίσια ἄγουσιν ἐπ' ἐξόδῳ τῆς ἀρχῆς, *cum abituri effent praefectura*.

ἐξοικοδομεῖν, *abfoluere aedium aedificationem*. O. 20, 29. οἵτινες ἂν ἀποδιδῶνται ἐξοικοδομοῦντες τὰς οἰκίας, εἶτ' ἄλλας οἰκοδομοῦσι.

ἐξομιλεῖν, *confuefcere fine familiaritate*. Αγ. 11, 4. ἐξομιλεῖν μὲν παντοδαποῖς, χρῆσθαι δὲ τοῖς ἀγαθοῖς. Sic Eufeb. praep. euang. 11, 13. πολλοῖς ἐξομιλοῦντες. Haec Abrefch.

di-

solemnis e regia ad sacrificium. Π. 8, 3, 1. τῆς ἐξελάσεως ἡ σεμνότης — πρὸ τῆς ἐξελάσεως. §. 3. ter. §. 4. Sed §. 14. dicitur ἔλασις.

ἐξελᾶν et
ἐξελαύνειν, ¶ 1) *expellere.* a) *feras excitare.* in venatione, Π. 1, 4, 16. ἱππέας — οἵτινες ἔμελλον ἐκ τῶν λασίων τὰ θηρία ἐξελᾶν εἰς τὰ ἐργάσιμα. Est futurum Atticum. v. Thom. Mag. p. 293. b) *expellere homines.* e regione, A. 1, 3, 4. ἐκ τῆς Χεῤῥονήσου αὐτοὺς ἐξελαύνων. 7, 7, 4. ἐξελαύνετε ἡμᾶς ἐκ τῆς χώρας — πολέμιοι οὐκ ἦσαν ἱκανοὶ ἡμᾶς ἐξελαύνειν. §. 6. ex hippodromo, Ιπρ. 3, 10. ἐμπλήσαντες ἵππων τὸν ἱππόδρομον, ἐξελάσειαν τοὺς ἐκ τοῦ μέσου ἀνθρώπους. e cubiculo, E. 3, 3, 2. ἐκ τοῦ θαλάμου ἐξελάσας ἐς τὸ φανερὸν τὸν σὸν πατέρα. c) *in exilium mittere.* Hesych: ἐξελάσωμεν· ἐκβάλωμεν. E. 2, 4, 10. ἡμᾶς πόλεως ἀπεστέρουν, καὶ οἰκιῶν ἐξήλαυνον. §. 13. τί ἡμᾶς ἐξελαύνετε; 3, 2, 16. 4, 8, 1. d) *abire cogere e bello.* Π. 6, 1, 11. ἑκόντας ἡμᾶς καταλῦσαι τὴν στρατιὰν μᾶλλον ἢ ὑπ' ἀμηχανίας ἐξελαθῆναι. ¶ 2) *prodire* s. *domo prouehi equo, ausreiten.* Intell. τὸν ἵππον. Π. 1, 3, 3. εἴ που ἐξελαύνοι. ¶ 3) *cum pompa,* h. e. cum curribus, equitibus et peditibus, *prouehi.* Cf. ἐξέλασις. Π. 8, 3, 1. τὸ πρῶτον ἐξήλασε ἐκ τῶν βασιλείων. ¶ 4) *pergere in itinere, progredi.* De imperatore, qui cum exercitu iter facit, A. 1, 2, 5. ἐξελαύνει διὰ τῆς Λυδίας σταθμοὺς τρεῖς παρασάγγας εἴκοσι καὶ δύο. §. 6 §. 10. bis. 1, 4, 4. et saepius in illo libro, vt 1, 2, 19. ἐνταῦθεν ἐξελαύνει διὰ τῆς Λυκαονίας. vbi edit. Flor. et cod. Eton. διελαύνει.

ἐξελαύνεσθαι, *in exilium mittere.* Αθ. 1, 14. τοὺς χρηστοὺς χρήματα ἀφαιροῦνται καὶ ἐξελαύνονται. vbi tamen in Stobaeo est ἐξελαύνουσι, quod Steph. et Leuncl. it. Morus et Zeun. in textum receperunt.

ἐξελέγχειν, *erroris vel culpae* s. *peccati conuincere.* Π. 1, 6, 19. p. 71. ἐξεληλεγμένος ἂν εἴης, te artis esse imperitum. O. 2, 9. ἐξήλεγξάς με καὶ ὁμολογεῖν ἐποίησας, μηδὲ — κεκτῆσθαι. c. ὡς, Απολ. 18. ὅσα εἴρηκα περὶ ἐμαυτοῦ, μηδεὶς ἂν δύναιτ' ἂν ἐξελέγξαι με ὡς ψεύδομαι. c. particip. A. 2, 5, 5. οἶ ἂν

ἂν ἐξελεγχθῶσι διαβάλλοντες. Απ. 4, 8, 11. ἄλλους δοκιμάσαι τε καὶ ἁμαρτάνοντας ἐξελέγξαι.

ἐξελίττειν, *euoluere exercitum* dicebantur duces, quando ita aciem instruebant, vt singuli milites, alii post alios ordine incedentes a fronte ad tergum et contra, et ab vno latere ad alterum, migrarent. v. Aelian. tact. 26. sq. et Potteri archaeol. gr. 3, 6. et Hutch. ind. vocabulor. militar. Π. 8, 5, 8. τὴν φάλαγγα — ἢ ἐκ δεξιᾶς ἢ ἀριστερᾶς ἢ ὄπισθεν ἐπιφανέντων τῶν πολεμίων, ὀρθῶς ἐξελίξαι. Αγ. 2, 11. et Ε. 4, 3, 11. Λ. 11, 8. si hostes a tergo adsunt, ἐξελίττεται ἕκαστος ὁ στίχος, ἵνα οἱ κράτιστοι ἐναντίοι ἀεὶ τοῖς πολεμίοις ὦσιν. §. 9.

ἐξεμπεδοῦν, *seruare.* Π. 3, 1, 12. ἐψεύσατο, καὶ οὐκ ἐξημπέδου τὰς πρὸς ἡμᾶς συνθήκας. Oppon. παραβαίνομεν. v. ἐμπεδοῦν.

ἐξεναντίας, v. ἐναντίος nr. 8.

ἐξενεγκεῖν, v. ἐκφέρειν.

ἐξεργάζεσθαι, fere i. q. ἐργάζεσθαι, ita tamen, vt saepe perfectionem operis, aut diligentiam indicet. Vnde Zeunius Π. 5, 5, 5. p. 327. pro τἀναντία τούτου δοκῶ ἐργάζεσθαι ex Cod. Guelf. legit τ. τ. δ. ἐξεργάζεσθαι, quod sit verbum grauius et persona dignius. v. nr. 4. Quare iungitur c. διαφερόντως et similibus. Est autem ¶ 1) *efficere, facere, elaborare.* Π. 8, 2, 5. Απ. 1, 4, 11. αἱ χεῖρες — τὰ πλεῖστα οἷς εὐδαιμονέστεροι ἐσμὲν, ἐξεργάζονται. 2, 4, 7. Ο. 15, 2. μαθεῖν ὅπως δεῖ ἐξεργάζεσθαι ἕκαστα in re familiari. Alias fere dicitur ὅπως ποιητέον. Ιπ. 6, 13. it. Π. 6, 2, 8. εἰ — ἐξαγγελθείη τὶ ἔργον, ὃ ἀνάγκη εἴη πρὸ τοῦ ἀρίστου ἐξεργάσασθαι. — ἐστί τι λοιπὸν ἔργον (np. proelium), ὃ δεῖ ἐξεργάσασθαι. ¶ 2) *efficere aliquid in aliquo, excitare.* Vbi pertinet inprimis ad animum. Ιπ. 9, 4. ἐν ἵππῳ τὰ ἐξαπίναια τάραχον ἐξεργάζεται. Π. 6, 2, 3. ταῦτα (dexteritatem bellicam) ἐξειργάζετο ἐπί τε τὰς θήρας ἐξάγων, καὶ τιμῶν τους κρατίστους. Απ. 2, 3, 14. ἐξεργάσασθαι τοῦτο, *amicitiam reconciliare.* Sic ¶ 3) *reddere, efficere,* c. adiectiuo, Σ. 4, 60. εἴ τις τοιούτους δύναιτο ἐξεργάζεσθαι ὧν προστατοίη. Paulo ante erat ἀποδεικνύναι. ¶ 4) *parare* s. *reperire pecuniam.* Ε. 3, 1, 25. passiuum: μισθὸς ὑμῖν ἐξείργασται.

γασται. Margg. εἴργασται. Minus recte, quia res perfecta est, iam parata et certa. v. Morus. ¶ 5) *terram colere, excolere, cura fertilem reddere.* E. 6, 2, 4. passiue: ἐδῄου ἐξειργασμένην παγκάλως καὶ πεφυτευμένην τὴν χώραν. it. O. 20, 22. et 23. Sed actiue Ιερ. 9, 7. τοῖς κάλλιστα τὴν γῆν ἐξεργαζομένοις. O. 20, 26. ¶ 6) *artem excolere et callere.* Π. 8, 2, 4. αἱ τέχναι διαφερόντως ἐξειργασμέναι εἰσίν, vt possint artifices πάντα καλῶς ποιεῖν. Σ. 4, 61. ὁρῶ σε καὶ τὴν ἀκόλουθον ταύτης (τέχνην) πάνυ ἐξειργασμένον, h. e. ἐξεργασάμενον. ¶ 7) *virtutem exercere.* Ιερ. 9, 2. ἃ ἐστι βέλτιστα, καὶ τὸν κάλλιστα ταῦτα ἐξεργαζόμενον ἐπαινεῖν. All. ἐργαζόμενον.

ἐξεργαστικὸς, *ad perficiendum idoneus.* Απ. 4, 1, 4. ἐξεργαστικωτάτους ὧν ἂν ἐγχειρῶσι.

ἐξερημοῦν, *deuastare,* vel potius *nudare regionem praesidiis.* Πο. 4, 47. πολλῇ δυνάμει πορεύεσθαι, ἐξερημοῦντας τὰ ἑαυτῶν.

ἐξέρπειν, *exire.* A. 7, 1, 6. αἰτιῶνται ὅτι οὐ ταχὺ ἐξέρπει Byzantio τὸ στράτευμα. Hutch: *quod non celeriter, sed quasi rependo exit.*

ἐξέρχεσθαι, ¶ 1) *egredi.* domo, Π. 2, 4, 8. οἱ Ἰνδοὶ legati ἐξῆλθον e Cyaxaris regia. c. εἰς, vt saepe, Απ. 2, 1, 21. Ἡρακλέα — ἐξελθόντα εἰς ἡσυχίαν. ad venationem, Π. 1, 4, 16. ἐπεθύμησεν ἐξελθεῖν. Plene Π. 1, 2, 11. ἐξέρχονται ἐπὶ τὴν θήραν. e tabernaculo in concionem, Π. 6, 1, 4. Κυαξάρης — ἐξῆλθε καὶ ἐκαθέζετο. ex vrbe, E. 2, 3, 5. οὕτως ἐξῆλθον, qui fuerant obsessi. 3, 1, 17. Midias ἐξῆλθε ad colloquendum cum hoste. 4, 4, 15. ἐξῆλθον hostes, qui Phliunta tenuerant. 5, 3, 17. ὁπότε ἐξέλθοιεν (Mrgg. ἐξίοιεν) ex vrbe obsessa ad obsessores. e senatu, E. 2, 3, 19. Critias ἐξῆλθε. ¶ 2) *ad expeditionem exire, aufbrechen.* Cf. Poll. 1, 162. Π. 2, 1, 2. p. 86. τῶν οὐδεπώποτε ἐξελθόντων. 2, 2, 10. ἐξεληλύθασι σὺν ἡμῖν. 4, 5, 4. 5. 10. 5, 1, 10. 5, 4, 10. p. 312. A. 7, 8, 10. Αγ. 2, 23. E. 4, 1, 10. 4, 4, 11. βοηθοῦσιν ἐξελθόντες. Vbi participium habet redundantiae speciem. 6, 5, 39. 7, 1, 2. p. 439. §. 14. 7, 5, 6. c. ἐπί, E. 5, 3, 10. ἐξελθεῖν ἐπ' αὐτούς. c. acc. viae, E. 1, 2, 11. ἐξῆλθον ἄλλας ἐξόδους — καὶ ἐπόρθουν. Sic permutatur c. ἐξι-

ἐξιέναι, Π. 4, 1, 11. οὕτω δὴ ἐξῄει — ἐπεὶ δ' ἐξῆλθεν. 4, 2, 5. sq. ἐξῄεσαν — οὕτω δὴ σχεδὸν ἅπαντες ἐξῆλθον. et c. ἐξορμᾶν, Π. 5, 5, 9. p. 331. ἐξωρμήσαμεν — ἐξήλθομεν. ¶ 3) *eruptionem facere*. e castris, Π. 4, 1, 1. ἕτοιμοί εἰσι μάχεσθαι, εἴ τις ἐξέρχοιτο. ex vrbe, E. 6, 5, 16. ἐκ τῆς πόλεως ἐξελθόντες — ἐπιπέσοιεν αὐτῷ. ¶ 4) *proficisci*. E. 2, 4, 19. ἐξελθὼν Ἐλευσίναδε. 3, 1, 18. 4, 2, 6. it. c. εἰς, E. 7, 4, 24. εἰς τὴν εὐρυχωρίαν ἐξῆλθον. ¶ 5) Non valde differre videtur a simpl. ἔρχεσθαι. Π. 4, 2, 6. πρὸς τοὺς Μήδους ἐξελθὼν ἐπήνεσε αὐτούς. Potest tamen etiam h. l. participium pro redundante haberi. ¶ 6) vt εἰσέρχεσθαι, de aetate: *excedere et transire*. Π. 1, 2, 8. εἰς τοὺς ἐφήβους ἐξέρχονται, np. ἐκ τῶν παίδων. §. 9. ἀφ' οὗ ἂν ἐκ παίδων ἐξέλθωσι. Sic quoque §. 12. et 13. ¶ 7) De tempore: *praeterire*. Cf. Poll. 1, 56. A. 7, 5, 3. μισθὸν ἀποδίδωσιν ἐξεληλυθότος ἤδη τοῦ μηνός. E. 5, 2, 2. ἐλέγοντο αἱ σπονδαί, i. e. tempus induciarum, ἐξεληλυθέναι τοῖς Μαντινεῦσι. ¶ 8) De summa: *colligi*. E. 6, 1, 4. p. 357. ἀριθμὸς καὶ ἄλλοθεν οὐκ ἐλάσσων ἐξέλθοι, etiam ex aliis ciuitatibus totidem milites parare mihi s. *conscribere possem*.

ἐξετάζειν. ¶ 1) *inquirere, explorare*. a) videndo in re militari, Π. 6, 2, 11. p. 372. ὅσα κελεύω ἔχειν — ὑμεῖς οἱ ἄρχοντες ἐξετάζετε. Απ. 3, 6, 10. διὰ τὸ μέγεθος copiarum — οὔπω ἐξήτακας. §. 11. ἐξήτακας τοῦτο, fidem et diligentiam custodum. Sed O. 8, 15. proretam in naui ἐξετάζοντα πάντα, an suo ordine posita sint. 9, 15. mulier debet ἐξετάζειν τὰ σκεύη, ὥσπερ φρούραρχος τὰς φυλακὰς ἐξετάζει, καὶ δοκιμάζειν εἰ καλῶς ἔχει. Simile quid est O. 8, 10. δεόμενον τῆς θεραπείας ἐξετάσει ἡ ὄψις, *facile animaduertere poterit*. b) interrogando, mores, Απ. 2, 2, 13. τοῦτο ἐξετάζει ἡ πόλις ἐν ταῖς τῶν ἀρχόντων δοκιμασίαις. c) disputando, Απ. 3, 4, 7. ἐξετάσωμεν τὰ ἔργα ἑκατέρου αὐτῶν, ἵνα εἰδῶμεν πότερον τὰ αὐτά ἐστιν. ¶ 2) c. acc. pers. *quaerere ex aliquo*. Απ. 1, 2, 36. ἄν τις με ἐρωτῶν ἐξετάσῃ ποῦ οἰκεῖ Χαρικλῆς. et c. acc. rei, Π. 6, 2, 11. p. 372. τὰ — δέοντα — ἐξετάζετε τοὺς ἐφ' ὑμῖν. ¶ 3) c.

ἑαυτὸν, *se ipsum explorare*. Απ. 2, 5, 1. ἐξετάζειν ἑαυτὸν, ὁπόσου τοῖς φίλοις ἄξιος εἴη. §. 4. 3, 7, 9. Ο. 2, 1. αὐτὸς ἐμαυτὸν ἐξετάζων, δοκῶ μοι εὑρίσκειν — ἐγκρατῆ ὄντα. ¶ 4) *recensere, lustrare*. Π. 3, 1, 17. στρατιὰν — ἐξετάσαι. v. Poll. 1, 176. ¶ 5) *indicare, patefacere*. O. 20, 14. δοκεῖ ἡ γῆ τοὺς κακοὺς κἀγαθοὺς τῷ εὔγνωστα — πάντα παρέχειν ἄριστα ἐξετάζειν. ¶ 6) ἐξητάζοντο var. lect. pro ἐξετάξαντο, v. in ἐκτάττεσθαι nr. 1.

ἐξέτασις, *recensus militum*. v. Poll. 1, 176. A. 1, 7, 2. μετὰ τὴν ἐξέτασιν. 7, 1, 7. iungitur nomini ἀριθμός. c. gen. Π. 2, 4, 1. ἐξέτασιν Κύρου πάντων ποιουμένου ἐν τοῖς ὅπλοις. A. 1, 2, 9. ἐξέτασιν καὶ ἀριθμὸν τῶν Ἑλλήνων ἐποίησεν. §. 14. ἐξέτασιν ποιεῖται τῶν Ἑλλήνων. 1, 7, 1. E. 2, 3, 14. ἐξέτασιν ποιήσαντες τῶν μὲν τρισχιλίων ἐν τῇ ἀγορᾷ, τῶν δὲ ἄλλων ἀλλαχοῦ. 6, 4, 31. ἐξέτασιν πεποιηκὼς καὶ δοκιμασίαν τοῦ ἱππικοῦ. O. 4, 6. c. ἐν pro gen. A. 5, 3, 4. ἐξέτασις ἐν τοῖς ὅπλοις (Thucyd. τῶν ὅπλων) γίνεται καὶ ἀριθμός. vbi Hutch. ante ἐν excidisse putabat τῶν. E. 2, 4, 5. ἐξέτασιν ποιήσαντες ἐν τοῖς ἱππεῦσιν, φάσκοντες εἰδέναι βούλεσθαι πόσοι εἶεν. Palmer. pro ἐν legi vult σὺν, *adstante equitatu*. Recte quidem, propter totum orationis nexum. Equites enim non lustrantur. Λ. 12, 6. μετὰ τὰ γυμνάσια in castris καθίζειν — ἔστι δὲ τοῦτο ὥσπερ ἐξέτασις.

ἐξεταστικὸς, *idoneus ad explorandum*. O. 12, 19. τὸν δεσπότην — δεῖ εἶναι ἐξεταστικὸν, np. an recte fecerint serui. c. gen. Απ. 1, 1, 7. τῶν τοιούτων ἔργων ἐξεταστικόν.

* **ἐξευπορίζειν**, v. ἐκπορίζειν.

ἐξευρίσκειν, ¶ 1) *exeogitare*. Π. 2, 1, 14. παιδιὰς ἐξεύρισκεν, αἳ ἱδρῶτα ἔμελλον παρέχειν. Αθ. 2, 7. τρόπους εὐωχιῶν ἐξεῦρον. §. 9. ἐξεῦρον ὅτῳ τρόπῳ ἔσται ταῦτα. §. 17. προφάσεις μυρίας ἐξεύρηκε τοῦ μὴ ποιεῖν ὅσον ἂν μὴ βούλωνται. 3, 9. bis. Πο. 4, 13. ὡς δυσεύρετόν τι ἐξευρηκὼς ad reip. vtilitatem. ¶ 2) c. dat. verti potest *conciliare, parare*. E. 4, 1, 5. μοὶ δοκῶ ἥδεσθαι, ὅταν τι τοῖς φίλοις ἀγαθὸν ἐξευρίσκω. Ιερ. 9, 9. πρόσοδόν τινα ἐξευρίσκων τῇ πόλει. Αθ. 1, 6. ὁ πονηρὸς in concione ἐξευρίσκει τὸ ἀγαθὸν αὐτῷ καὶ τοῖς ὁμοίοις. ad quem locum v. Morus. ¶ 3)

¶ 3) *reperire in ſcriptis, memoria repetere, perſcrutando antiquitatem inuenire.* Απ. 3, 5, 14. ἐξευρίσκοντες τὰ τῶν προγόνων ἐπιτηδεύματα. ¶ 4) *meditatione inuenire, perſpicere.* c. particip. Απ. 3, 9, 8. Φθόνον σκοπῶν ὅ τι εἴη, λύπην τινὰ ἐξεύρισκεν αὐτὸν ὄντα. ¶ 5) *inueſtigando et inquirendo inuenire.* E. 6, 5, 12. εἴ τι καὶ ἡρπάσθη, — ἐξευρὼν ἀπέδωκε. Leuncl. *pretio emtum.*

ἐξευρίσκεσθαι pro ἐξευρίσκειν. Απ. 3, 4, 5. ἐὰν ἐν τοῖς πολεμικοῖς τοὺς κρατίστους ἐξευρίσκηται καὶ προαιρῆται. Sed Valckenar. melius legit ἐξευρίσκῃ τε καὶ πρ. §. 4. erat ſimpl. εὑρεῖν τοὺς κρατίστους.

ἐξηγεῖσθαι, ¶ 1) *praeire, ducem eſſe, auctorem eſſe.* c. εἰς, A. 6, 6, 18. ἐξηγήσομαι εἰς τὴν Ἑλλάδα. c. gen. Π. 2, 1, 14. οὕτως ἐξηγεῖτο τῆς πράξεως, ὡς μὴ ἐπανίοιεν ἀνιδρωτί, *rem ita inſtituit.* c. dat. perſ. E. 1, 6, 7. δεῖ ὑμᾶς ἐξηγεῖσθαι τοῖς ἄλλοις ξυμμάχοις. ¶ 2) *docere.* O. 2, 14. ὅσα ἔχω, καὶ πάνυ προθύμως ἐξηγήσομαί σοι. Σ. 3, 2. ¶ 3) *explicare, deſcribere.* Απ. 4, 6, 1. τοὺς εἰδότας, τί ἕκαστον εἴη τῶν ὄντων — καὶ τοῖς ἄλλοις ἂν ἐξηγεῖσθαι δύνασθαι. 4, 7, 6. ¶ 4) *interpretari locum ſcriptoris.* Heſych: ἐξηγήσατο· ἑρμήνευσε. Απ. 1, 2, 58. ταῦτα (verſus Homeri) αὐτὸν ἐξηγεῖσθαι, ὡς — ¶ 5) *narrare.* c. περί, Λ. 2, 1. περὶ γενέσεως ἐξήγημαι. c. ὡς, Λ. 4, 2. ὡς τούτους συνέβαλεν, ἐξηγήσομαι. ¶ 6) *indicare.* A. 4, 5, 20. ἦν ἀγαθόν τι τῷ στρατεύματι ἐξηγησόμενος (all. ἐξηγησάμενος) φαίνηται. ὁ δὲ — ἔφρασεν. ¶ 7) Eſt magorum, qui deorum voluntatem interpretantur, et quae deo et cui deo ſint danda, docent. Schol. Sophocl. Electr. 426. ἐξήγησις, διασάφησις θείων. Schol. Ariſtoph. nubb. 331. μάντις, ὃν ἐξηγητὴν ἐκάλουν. Pollux 8, 124. ἐξηγηταὶ ἐκαλοῦντο, οἱ τὰ περὶ τῶν διοσημείων καὶ τὰ τῶν ἄλλων ἱερῶν διδάσκοντες. Heſych: ἐξηγητής· ὁ περὶ ἱερείων καὶ διοσημείων ἐξηγούμενος. cf. Harpocrat. in h. v. et Wetſten. ad Ioh. 1, 18. Π. 4, 5, 16. τοῖς θεοῖς ἐξαιρεῖτε e praeda, ὅ τι ἂν οἱ μάγοι ἐξηγῶνται. 7, 3, 1. 7, 5, 20. ἔθυσεν — Διΐ — καὶ εἴ τινι ἄλλῳ θεῷ οἱ μάγοι ἐξηγοῦντο. Margg. εἴ τινα ἄλλον θεῶν. 8, 3, 6. ἤγοντο τῷ Διῒ ταῦροι — καὶ οἷς τῶν ἄλλων θεῶν οἱ μάγοι

γοι ἐξηγοῦντο. §. 11. Γῆ σφάξαντες, ὡς ἐξηγήσαντο οἱ μάγοι.

ἐξήκειν, *praeteritum esse, praeteriisse.* Suidas: ἐξήκει· παρῴχηκεν. Est proprium hoc in genere verbum. v. Phauorin. et Poll. 1, 56. M. du Soul ad Lucian. T. I. p. 63. et Valckenar. ad Herodot. 6, 69. A. 6, 3, 16. ἐπεὶ — ὁ χρόνος ἐξῆκεν. Laudat hunc locum Suidas et Phauorinus. (Sed habet etiam alium locum, qui tamen vix in Xenophonte extat: ὁ δὲ συνῆκεν, ἐξήκειν τοῦ χρησμοῦ τὴν φωνήν.) E. 7, 1, 18. Κισσίδας ἔλεγεν, ὅτι ἐξήκοι αὐτῷ ὁ χρόνος, ὃς ἦν εἰρημένος παραμένειν — ἀπῄει. 7, 5, 9. ὁρῶν τὸν χρόνον ἐξήκοντα. Marggg. προβαίνοντα, quod Leuncl. pro glossemate habet. Sed ne est quidem bonum glossema. Cf. §. 18. Etiam Latini sic. Liuius 30, 24. 25. *dies exierat.*

ἑξήκοντα, *sexaginta.* Πο. 4, 23. v. τάλαντον nr. 2. a.

ἑξῆς, ¶ 1) *deinceps, alius post alium.* Αθ. 1, 6. μὴ ἐᾷν λέγειν πάντας ἑξῆς. E. 7, 5, 23. τοὺς ἱππέας —— ὥσπερ ὁπλιτῶν φάλαγγος βάθος, ἑξῆς. Leuncl. *densam in aciem.* Et recte fortassis. Sed Morus vult φάλαγγα legi et ἑξῆς deleri. K. 10. 5. ἕπεσθαι ἑξῆς τῇ ἰχνεύσει, *nullo interuallo relicto.* ¶ 2) *ordine.* K. 13. 6. ἑξῆς γεγράφθαι. Possis vertere *continuo, prope.*

ἐξιδιοῦσθαι, *in potestatem suam redigere.* Phrynich: ἐξιδιάζονται· καὶ τοῦτο Φαβωρῖνος λέγει κακῶς. ἰδιοῦσθαι γὰρ τὸ τοιοῦτον λέγουσιν οἱ ἀρχαῖοι. Thomas: ἐξιδιάζονται Φαβωρῖνος λέγει, σὺ δὲ ἐξιδιοῦνται. E. 2, 4. 5. οἱ τριάκοντα — ἐβουλήθησαν Ἐλευσῖνα ἐξιδιώσασθαι, ὥστε εἶναι σφίσι καταφυγήν. Legebatur etiam olim Π. 7, 5, 18. p. 448. v. δεξιοῦσθαι nr. 1.

ἐξιέναι, ¶ 1) *exire domo.* Π. 7, 5, 24. ὁπότε ἐξίοι που. Sic de rege apum, Π. 5, 1, 11. ἤν που ἐξίῃ. c. πρὸς, Π. 5, 2, 2. Γωβρύας ἐξῄει e castello suo πρὸς αὐτόν, ad venationem, K. 6, 4. ἐξιέναι πρωΐ. §. 11. Π. 1, 2, 9. ὅταν ἐξίῃ βασιλεὺς ἐπὶ θήραν — τοὺς ἐξιόντας. 1, 4. 6. ἐξιέναι ἐπὶ θήραν. K. 6, 5. τὴν στολὴν — ἐξίτω ἔχων ἐπὶ θήραν. 8, 2. cf. θήρα. ¶ 2) e conuiuio s. coenaculo. Π. 8, 8, 6. ἐπειδὰν ebrii μηκέτι δύνωνται ὀρθούμενοι ἐξιέναι. A. 6, 1, 3. ¶ 3) e conclaui vxoris. Λ. 1, 5. voluit Lycurgus maritum αἰδεῖσθαι

σθαι μὲν εἰσιόντα ὀφθῆναι, αἰδεῖσθαι δ' ἐξιόντα. ¶ 4) *ad bellum proficisci.* a) e patria, E. 2, 2, 4. Λακεδαιμόνιοι ἐξῆεσαν πανδημεί. 4, 2, 6. 7, 5, 2. παρασκευάζονται ὡς ἐξιόντες, *expeditionem facturi.* §. 3. c. acc. viae, E. 4, 2, 7. ἐξῄεσαν τὴν ἀμφίαλον, *via ad mare.* b) ex vrbe, Π. 5, 3, 4. εἰ βούλεται ἐξιὼν ὁ βασιλεὺς ὑπὲρ τῆς χώρας μάχεσθαι. Αγ. 2, 24. E. 2, 4, 16. 17. 6, 5, 19. ¶ 5) *e castris proficisci in hostium regionem,* Π. 3, 3, 10. ἐξίωμεν ὡς τάχιστα. *ad inueniendum hostem* vagantem, A. 6, 5, 2. ἐξιέναι τοὺς στρατιώτας σὺν τοῖς ὅπλοις. §. 3. *ad pugnam,* Π. 3, 3, 17. ὅταν ἐξίωσι. §. 20. οἱ Ἀσσύριοι ἐξῄεσαν θρασέως. §. 22. 4, 1, 1. 4, 2, 5. bis. §. 6. (cf. ἐξέρχεσθαι nr. 2.) 4, 5, 10. p. 244. bis. ad parandum commeatum, A. 6, 4, 13. ἐπὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐξιέναι. 6, 5, 12. praedatum, A. 5, 1, 5. bis. §. 11. ἐπὶ λείαν ἐξῄεσαν. 6, 6, 1. 2. 15. E. 3, 2, 2. ¶ 6) *finem habere, desinere.* K. 8, 3. ζητοῦντα ὁποῖα ἔξεισι τὰ ἴχνη. cf. ὅποι. ¶ 7) Praesens et aorist. 2. habet vim futuri. Phauorin: ἔξειμι, οὐκ ἐξελεύσομαι, λέγουσιν οἱ Ἀττικοί. Π. 3, 3, 16. ὡς δῆλον ἐγένετο, ὅτι οὐκ ἐξίοιεν ἐκ τοῦ ἐρύματος οἱ πολέμιοι. §. 17. καταφρονήσουσι καὶ αὔριον ἐξίασι. E. 7, 2, 21. περιμένετε — ἤδη γὰρ καὶ ἡμεῖς ἔξιμεν. 7, 5, 2. ¶ 8) In var. lect. confunditur c. εἰσιέναι. v. ibi nr. 1. c. ἐξέρχεσθαι. v. ἐξέρχ. nr. 1. c. ἐπεξιέναι. v. ibi.

ἐξικνεῖσθαι, ¶ 1) *peruenire, pertingere.* Proprie de iaculis et sagittis, quae feriunt s. iactu scopum assequi ob loci propinquitatem possunt. Π. 3, 3, 27. ἀφίεσαν τὰ βέλη πολλῷ πρὶν ἐξικνεῖσθαι. 7, 5, 4. A. 1, 8, 13. πρὶν τόξευμα ἐξικνεῖσθαι. 2 codd. ἀφικνεῖσθαι. 3, 4, 3. ἤδη σφενδόναι καὶ τοξεύματα ἐξικνοῦντο. 4, 3, 22. c. ἐπί, A. 3, 3, 11. fundae ἐπὶ βραχὺ ἐξικνοῦνται, *gehn nicht weit.* Sed etiam de iaculatoribus et sagittariis, A. 3, 3, 10. ὅσον δύνανται — οἱ ἐκ χειρὸς βάλλοντες ἐξικνεῖσθαι, i. e. ἐφ' ὅσον. 4, 3, 14. ἐτόξευον καὶ ἐσφενδόνων, ἀλλ' οὔπω ἐξικνοῦντο. 4, 8, 2. E. 5, 4, 40. c. gen. Π. 6, 3, 11. p. 383. ἐξικνεῖσθαι τοῖς ὅπλοις τῶν ἐναντίων. A. 3, 3, 6. βραχύτερα ἠκόντιζον, ἢ ὡς ἐξικνεῖσθαι τῶν σφενδονητῶν. E. 2, 4, 10. p. 110. δόρατα ἀφιέντες καὶ ἀκόντια καὶ πέτρους, ἐξιξόμεθα αὐτῶν. 7, 5, 17. οὐδὲν

δὲν οὕτω βραχὺ ὅπλον, ᾧ οὐκ ἐξικνοῦντο ἀλλήλων. ¶ 2) De acie oculorum. Απ. 1, 4, 17. ὄμμα δύνασθαι ἐπὶ πολλὰ στάδια ἐξικνεῖσθαι, *profpicere*. 2, 3, 19. ὀφθαλμοὶ δοκοῦντες ἐπιπλεῖστον ἐξικνεῖσθαι. ¶ 3) De equo caudam prolixam habente: *protendere, porrigere*. Iπ. 5, 7. αὔξειν τὰς τρίχας ἐν τῇ οὐρᾷ, ὅπως ἐπιπλεῖστον ἐξικνούμενος ὁ ἵππος ἀποσοβῇται τὰ λυποῦντα. ¶ 4) *confequi*. Απ. 2, 1, 20. τῶν καλῶν τε κἀγαθῶν ἔργων ἐξικνεῖσθαι multo labore. ¶ 5) *vim habere, valere*. c. εἰς, Ιερ. 8, 3. ποτέρου δοκεῖς ἔπαινον ἐξικνεῖσθαι μᾶλλον εἰς εὐφροσύνην. Antea dicitur εὐφραίνειν fimpliciter. cf. ἐξαρκεῖν nr. 3. quocum confunditur, vt c. ἀφικνεῖσθαι. v. ἀφικν. nr. 4.

ἐξιλάσκεσθαι, *placare deum iratum, propitium reddere*. Π. 7, 2, 7. πολλὰ πέμπων ἀναθήματα — πάμπολλα δὲ θύων, ἐξιλασάμην ποτὲ αὐτὸν, Apollinem.

ἐξίλλειν, v. ἐξειλεῖν.

ἕξις, ¶ 1) *habitus corporis*, quo eft firmum, robuftum, fole toftum. Ο. 7, 2. ἐπεὶ οὐκ ἔνδον μένεις, οὐδὲ τοιαύτη σου ἡ ἕξις τοῦ σώματος καταφαίνεται. ¶ 2) *viuendi ratio*. Απ. 1, 2, 4. Hefych: ἕξις· ἦθος, — συνήθεια.

ἐξίσου (iunctim vno verbo), *aequaliter*. Π. 4, 3, 4. ἀγαπῴην ἐξίσου τῷ θεῖν ὁρμηθεὶς ἀνθρώπῳ μόνον τῇ κεφαλῇ προσχὼν, *wenn ich zu gleicher Zeit mit jemanden angefangen habe zu laufen*. Alias fcribitur ἐξ ἴσου. v. ἴσος nr. 5.

ἐξιστάναι, *emouere, priuare*, np. mentis poteftate. Απ. 1, 3, 12. φαλάγγια morfu ἐξίστησι τοῦ φρονεῖν, *in furorem agunt*. Hic addita formula τοῦ φρονεῖν legitur plene, fed alias abfolute, vt particip. Π. 5, 2, 15. ἐκ δυσθύμων καὶ ἐξεστηκότων προσώπων, *confternatis*. Perfectum enim dicitur intranfitiue.

ἐξίστασθαι, ¶ 1) *difcedere*. Α. 1, 5, 14. ἐκέλευσε ἐκ τοῦ μέσου ἐξίστασθαι. cf. ἐξανίστασθαι nr. 2. c. gen. Σ. 4, 31. ὁδῶν ἐξίστανται οἱ πλούσιοι, *via mihi cedunt*. Videtur iocofe dictum de paupere, cui nemo libenter obuiam venit. Morem ipfum illuftrat Doruill. ad Charit. p. 448. v. ὑπεξίστασθαι. ¶ 2) qs. *e poteftate mentis exire, ftupefcere*. Hefych: ἐξίσταται· ἐκπλήτ-

πλήττεται. Απ. 2, 1, 4. ἐξιστάμενοι τοῦ τὰ δεινὰ λογίζεσθαι. de auibus, quae allectae voce femellae et prae nimia escae cupiditate non intelligunt imminens periculum. ¶ 3) *obliuisci*. Π. 3, 3, 24. p. 193. πολλοὶ καὶ τῶν παλαιῶν μαθημάτων ἐξίστανται.

ἐξίτηλος, *facile delebilis, non germanus*. Dicitur proprie de tinctura et purpura. v. Poll. 1, 44. Suid: ἐξίτηλα· ἀφανῆ, εὐτελῆ, χαῦνα. Haec et multa alia habet Etymol. M. e quibus haec notauimus: ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς πορφύρας, ἤ, ὅταν μὴ ἔχῃ τὸ δευσοποιὸν βάμμα, τὸ χρῶμα ἐξίησι. — κυρίως ἐπὶ τῶν βαπτομένων ἐρίων. δευσοποιὸς γὰρ λέγεται βαφή, ἡ ἔμμονον ἔχουσα καὶ δυσέκπλυτον τὸ ἄνθος. Hesych: ἐξίτηλον· — τὸ ἀπολλύμενον. παρὰ τὸ ἐξιέναι, ὅ ἐστιν ἐξελθεῖν. O. 10, 3. εἰ πορφυρίδας ἐξιτήλους (margg. et Cod. Lipſ. ἐξιτήλας) φαίην ἀληθινὰς εἶναι. Sed ἐξιτήλους recte ſe habet.

ἐξιτητέον, *exeundum*. Απ. 1, 1, 14. οὐκ ἐξιτητέον εἰς ἀνθρώπους εἶναι.

ἔξοδος, ¶ 1) *egreſſus e quolibet loco, in quo quis eſt, der Abzug*. Gloſſ. vett. *egreſſio*, ἔξοδος. A. 5, 2; 8. τὸ τέλος καλὸν τῆς ἐξόδου. Antea vocatur ἄφοδος. §. 18. 6, 4, 6. cum milites in Graeciam redire cuperent, ἐπ' ἐξόδῳ ἐθύετο Ξενοφῶν. 7, 1, 6. ἀθυμοῦσιν — πρὸς τὴν ἔξοδον. E. 7, 1, 13. ¶ 2) *e caſtris ad proelium profectio, expeditio* Π. 3, 3, 9. p. 179. ἐξόδου μεμνῆσθαι. 4, 5, 10. ἐπιθυμοῦντες τῆς ἐξόδου. E. 5, 4, 35. παρεσκευάζετο εἰς τὴν ἔξοδον. Hinc Π. 1, 5, 7. p. 55. τὴν ἔξοδον ποιεῖσθαι, *in bellum egredi*. ¶ 3) *via*. A. 7, 4, 13. ἀπέθανον διαμαρτόντες τῶν ἐξόδων. E. 4, 6, 8. ἦν ἡ ἔξοδος ἐκ τοῦ λειμῶνός τε καὶ πεδίου στενή. c. ſolo gen. E. 5, 4, 39. διὰ τῶν τοῦ χαρακώματος ἐξόδων. ¶ 4) *exitus, finis*. E. 5, 4, 4. ἀφροδίσια ἄγουσιν ἐπ' ἐξόδῳ τῆς ἀρχῆς, *cum abituri eſſent praefectura*.

ἐξοικοδομεῖν, *abſoluere aedium aedificationem*. O. 20, 29. οἵτινες ἂν ἀποδιδῶνται ἐξοικοδομοῦντες τὰς οἰκίας, εἶτ' ἄλλας οἰκοδομοῦσι.

ἐξομιλεῖν, *conſueſcere ſine familiaritate*. Αγ. 11, 4. ἐξομιλεῖν μὲν παντοδαποῖς, χρῆσθαι δὲ τοῖς ἀγαθοῖς. Sic Euſeb. praep. euang. 11, 13. πολλοῖς ἐξομιλοῦντας. Haec Abreſch. di-

dilucc. Thuc. 1, 64. vbi ἐκ valere dicit ἔξω.

ἐξομοιοῦσθαι, *similia facere*. O. 7, 32. ποῖα ἔργα ἢ τῶν μελισσῶν ἡγεμὼν ἐξομοιοῦται τοῖς ἔργοις, οἷς ἐμὲ δεῖ πράττειν;

ἐξὸν pro ἐξόντος. Phauorin: ἐξὸν, παρὸν, ἐνὸν, καὶ ὅσα ἄλλα οὐδέτερα μετοχικὰ, οὐδέποτε οἱ Ἀττικοὶ πλαγιάζουσι, ὅτε πλαγιασμὸν ἡ σύνταξις ἀπαιτεῖ. ¶1) *cum liceat, cum liceret*, siue c. ὡς pro ἐξῆν, *quasi liceret*. E. 2, 3, 15. ὡς ἐξὸν ἤδη ποιεῖν αὐτοῖς, ὅ τι βούλοιντο — ἀπέκτεινον, *quasi iis liceret*. 2, 4, 1. O. 2, 7. σὲ προσέχοντα τὸν νοῦν παιδικοῖς, ὥσπερ ἐξόν σοι, *quasi id tibi liceret*. ¶2) Pro inf. Post ἐπίστασθαι et γιγνώσκειν, Λ. 14, 4. ἐπίσταμαι — ἀποδημεῖν οὐκ ἐξὸν, *per leges non licuisse*. Πο. 5, 12. ¶3) *cum facultas et potestas adsit, cum nihil impediat*. Π. 7, 1, 20. τοῖς αἱρουμένοις ὑμᾶς σῶσαι, ἐξὸν ἀπολέσαι, *cum vos perdere possint*. A. 2, 5, 3. 2, 6, 4. ter. 4, 6, 10. bis. Oppon. ἀδύνατον. E. 2, 3, 18. p. 97. Aπ. 3, 1, 2. c. dat. Π. 8, 2, 9. ὡς πένης ἔσοιτο, ἐξὸν αὐτῷ θησαυροὺς καταθέσθαι, *cum posset*. E. 2, 4, 13. c. duob. datt. quorum alter est participii, Aγ. 2, 12. et E. 4, 3, 12. ἐξὸν αὐτῷ παρόντι — χειροῦσθαι. E. 7, 1, 6. c. acc. A. 5, 6, 2. ὅτι, ἐξὸν τοῖς βαρβάροις φίλους εἶναι, τοὺς Ἕλληνας αἱρήσονται. Datiuus enim pendet a nomine φίλους. c. dat. et acc. particip. A. 3, 2, 16. ἑκόντες πένονται, ἐξὸν αὐτοῖς — κομισαμένους, πλουσίους ὁρᾶν. c. ὥσπερ, vt nr. 1. A. 3, 1, 10. καταχαίμεθα, ὥσπερ ἐξὸν ἡσυχίαν ἔχειν, *quasi possimus*.

ἐξόπισθεν, *a tergo*. Π. 7, 1, 12. πάντοθεν — πλὴν ἐξόπισθεν.

ἐξοπλίζειν, ¶1) *armare*. Π. 4, 5, 13. ἑώρα ἐξωπλισμένους πάντας — καὶ οἱ Πέρσαι δὲ ἐξωπλισμένοι ἦσαν. A. 4, 3, 3. ἱππέας ἐξωπλισμένους. Sic in margg. E. 5, 3, 1. ἐξωπλισμένους pro ὡπλισμένους. ¶2) De ducibus: *curare suos armis instruendos*. Hesych: ἐξοπλίσας· ὁπλίσασθαι κελεύσας. Π. 4, 5, 10. προστάξας τοῖς ἡγεμόσι τῶν σῶν στρατιωτῶν ἐξοπλίζειν αὐτούς. c. ἀπὸ. Π. 7, 4, 8. ἐξώπλισε ἀπὸ τούτων, h. e. *sumtis harum gentium armis et equis*, Περσῶν ἱππέας. Marg. Steph. et Cod. Guelf. ἐξέπλησε, quod Zeun. reposuit.

ἐξοπλίζεσθαι, ¶1) *armis se induere*. *arma ca-*

capere. Π. 1, 4, 18. ἐπεθύμει αὐτοῖς (τοῖς ὅπλοις) ἐξοπλίσασθαι — οὕτω δὴ ἐξοπλισάμενος. 6, 4, 1. ὁ στρατὸς — ἐξωπλίζετο — χιτῶσι — θώραξι καὶ κράνεσιν· ὥπλιζον δὲ καὶ ἵππους. A. 1, 8, 2. 2, 1, 2. 4, 6, 6. ¶ 2) *armatum in acie consistere.* Ita fere Leuncl. interpretatur Π. 6, 3, 11. p. 386. τὴν τῶν ἱππέων χιλιοστὺν — μὴ συγκατατάττετε εἰς τὴν Φάλαγγα, ἀλλ' ὄπισθεν τῶν ἁρμαμαξῶν ἐξοπλίσθητε. Passiuum est pro medio. Quare nunc placet Hutch. versio: *armis vos pone harmamaxas seorsim* (scil. ne reliquis impedimento sitis) *instruite.*

ἐξοπλισία. A. 1, 7, 9. ἐν τῇ ἐξοπλισίᾳ ἀριθμὸς ἐγένετο τῶν Ἑλλήνων, *cum arma sumerent* contra regem pugnaturi.

ἐξόπλισις i. q. ἐξοπλισία. Π. 8, 5, 5. πολλοῦ χρόνου δέονται εἰς τὴν ἐξόπλισιν, *ad se armandos.* Cf. καθόπλισις, quocum in var. lect. permutatur.

ἐξοργίζειν, *irritare.* c. πρὸς, *contra.* Απ. 3, 3, 7. θήγειν τε τὰς ψυχὰς τῶν ἱππέων, καὶ ἐξοργίζειν πρὸς τοὺς πολεμίους. Eleganter O. 17, 15. πάνυ σύ με ἐξώργισας πρὸς τὴν ὕλην.

ἐξοργίζεσθαι pro ἐξοργίζειν. Ιπ. 9, 2. ὥσπερ — ἄνθρωπον ἥκιστ' ἂν ὀργίζοι τις — οὕτω καὶ ἵππον ὁ μὴ ἀνιῶν ἥκιστ' ἂν ἐξοργίζοιτο.

ἐξορμᾷν, ¶ 1) *incitare, impellere.* c. ἐπὶ, A. 3, 1, 16. ἡμεῖς ἄρξωμεν τοῦ ἐξορμῆσαι καὶ τοὺς ἄλλους ἐπὶ τὴν ἀρετὴν — κἀγὼ δὲ, εἰ μὲν ὑμεῖς ἐθέλετε ἐξορμᾷν ἐπὶ ταῦτα, ἕπεσθαι ὑμῖν βούλομαι. In altero loco Hutch. vertit *erumpere.* Immo est *cohortari vt duces decet.* c. inf. E. 2, 3, 17. p. 91. ἐξορμήσας ἡμᾶς τοῖς πρώτοις δίκην ἐπιτιθέναι. Ιερ. 9, 10. τοῦτο ἐξορμήσειν — σκοπεῖσθαι τι ἀγαθόν. Απ. 3, 5, 8. ¶ 2) Pro medio: *proficisci.* v. Graeu. ad Lucian. Soloec. T. III. p. 565. Π. 5, 5, 9. p. 331. ἐξωρμήσαμεν οὕτως in expeditionem. In sqq. est: ἐπεὶ δὲ ἐξήλθομεν. A. 5, 7, 11. ἡμέρᾳ ᾗ δεῦρο ἐξωρμῶμεν πεζῇ. Sic in passiuo: A. 5, 2, 4. οἱ ἐπὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐξωρμημένοι, *qui euagati erant e castris.* E. 6, 4, 7. ὡς τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὴν μάχην ἐξωρμημένου.

ἐξορμᾶσθαι, *proficisci, exire, ad expeditionem.* Π. 3, 3, 8. ὅπως εὐθυμότατα πάντες ἐξορμῶνται. 4, 2, 6. οἱ ἄλλοι Φαιδρῶς καὶ προθύμως ἐξωρμῶντο. Paulo

lo ante est ἐξῆλθον et ἐξήεσαν. Λ. 13, 2. ἐξορμᾶται σὺν στρατιᾷ ὁ βασιλεύς. Ε. 4, 5, 18. 6, 5, 20. Ιερ. 8, 9. De perfecto passiui v. ἐξορμᾶν nr. 2.

ἐξορύττειν, *effodere*. Ο. 19, 4. ἐξορύττοιτο ἂν σκαπτόμενα τὰ φυτά.

ἐξουσία, ¶ 1) *potestas s. facultas faciendi vel omittendi sine impedimento*. Regit infinitiuum, et iungitur c. εἶναι, Π. 6, 3, 11. p. 385. ἐνεδρεύειν ἡμῖν ἐξουσία ἔσται, *poterimus*. Απ. 3, 6, 11. c. ἔχειν, Απ. 2, 6, 24. ἵνα ἐξουσίαν ἔχωσιν κλέπτειν, etc. *vt impune possint*. c. διδόναι, Απ. 2, 6, 35. ἐάν μοι ἐξουσίαν δῷς λέγειν. c. παρέχειν, Π. 3, 3, 14. αὐτοῖς δοκεῖ τὸ ἐν ἐχυρῷ εἶναι, καὶ ἐξουσίαν παρέχειν ὅταν βούλωνται μὴ μάχεσθαι. Απ. 2, 1, 25. πανταχόθεν ὠφελεῖσθαι τοῖς ἐμοὶ ξυνοῦσι ἐξουσίαν παρέχω. Ο. 5, 6. Ιπ. 6, 9. c. ποιεῖν, Α. 5, 8, 9. ἐξουσίαν ἐποιήσατε τοῖς κακοῖς, ὑβρίζειν ἑῶντες αὐτούς. Ο. 2, 11. ἐν τῷ λόγῳ οὐδ' ἀναγρύζειν μοι ἐξουσίαν ἐποίησας. 7, 27. c. acc. ἐξουσίαν ἐποίησεν ὁ θεὸς — τοῦτον πλεῖον φέρεσθαι. ¶ 2) Verti potest: *licentia*. Ιερ. 5, 2. intemperantes fauent tyranno τῆς εἰς τὸ παρὸν ἐξουσίας ἕνεκα.

ἐξόφθαλμος, *prominentes oculos habens*. Pollux 1, 189. ὄμμα προπετές, ὡς ἐξόφθαλμον εἶναι. Oppon. κοιλόφθαλμος, Ιπ. 1, 9.

ἔξοχος, *eminens, excellens*, np. dignitate. Hesych: ἔξοχος· ἔνδοξος. Απ. 1, 2, 58. ex Homero: βασιλῆα καὶ ἔξοχον ἄνδρα.

ἐξυβρίζειν, *insolenter se gerere, superbia efferri*. Phauorin: ἐξυβρίζοντα· παρασπονδοῦντα, παραβαίνοντα τὰς συνθήκας, ἀδικοῦντα. Cf. πλημμελεῖν. Π. 3, 1, 15. εὐτυχοῦντα ἐξυβρίσαι καὶ πταίσαντα πτῆξαι. 8, 6, 1. εἴ τις ὑπὸ πλούτου — ἐξυβρίσειε, καὶ ἐπιχειρήσειε μὴ πείθεσθαι.

ἐξυφαίνειν, *pertexere*. Sed O. 7, 34. de fauis apum est *struere, perficere*: ἐπὶ τοῖς ἔνδον ἐξυφαινομένοις κηρίοις. Hesych: ἐξυφήνας· κατασκευάσας.

ἔξω, ¶ 1) *foris, non domi*. Quanquam Moeris p. 185. malit θύραζε. Thom. Mag. bene monet, dici καὶ ἐπὶ στάσεως, καὶ ἐπὶ κινήσεως. Ponitur sine casu, vt Π. 7, 5, 11. οὓς ἔξω λαμβάνοιεν — εἴ τις ἔξω ληφθείη. §. 19. ἔξω et ἐν οἰκίαις opponuntur. Ο. 7, 33. Σ. 4, 37. c. art. Ο. 7, 22. τὰ ἔξω ἔργα, *sub dio peragenda*. §. 30. cf. σίτη-

αἴτησις, σκηνεῖν. ¶ 2) *ante fores.* A. 7, 2, 16. ἔξω εἰσίν. ¶ 3) *extra tentoria.* Π. 4, 5, 2. τὰ ἔξω. Opp. τὰ ἐν ταῖς σκηναῖς. ¶ 4) *extra paradisum, in syluis et campis.* Π. 1, 4, 7. τῆς ἔξω θήρας. all. ἔξω θηρᾷν. ¶ 5) *extra vicos* A. 7, 4, 8. ἔξω αὐλίζεσθαι. ¶ 6) *extra portum.* E. 5, 1, 17. τῶν ἔξω nauium. Oppon. τῶν Ἀθήνησιν, np. in Piraeeo. ¶ 7) *extra vrbem, in agris.* A. 7, 6, 17. ἔξω ἐστρατοπεδεύετε. E. 7, 5, 14. 15. c. subst. E. 2, 4, 17. τῶν ἔξω νέων τισὶν ἐς τοὺς ἀγροὺς πορευομένοις. Similiter 7, 5, 16. πάντα τὰ ἔξω. ¶ 8) *extra patriam.* A. 2, 6, 2. ἤδη ἔξω ὄντος αὐτοῦ, *cum iam profectus esset.* E. 1, 6, 18. εἴ τινες (naues) αὐτοῖς ἔτυχον ἔξω οὖσαι. 5, 4, 37. στρατιᾶς οὔσης ἔξω. c. adiect. Πο. 3, 2. νομίσμασι οὐ χρησίμοις ἔξω. c. subst. E. 6, 1, 5. τὰς ἔξω μόρας — τὰς ἔξω τριήρεις, *quae absunt a patria.* Intelligi enim debet οὔσας. ¶ 9) *extra hostium aciem, hostibus perrupto eorum agmine a tergo.* Π. 7, 1, 11. ἔξω γενόμενοι, ἢ ἔνδον ἀπολαμβανόμενοι. ¶ 10) *extra familiaritatem.* O. 10, 8. τοὺς ἔξω. Opp. τοὺς ἀεὶ συνόντας. ¶ 11) c. γίγνεσθαι, *egredi;* c. εἶναι, *egressum esse.* Π. 3, 3, 22. ὁ βασιλεὺς ἔξω ὢν e castris — τοῖς ἀεὶ ἔξω οὖσι. §. 25. 4, 2, 5. A. 6, 6, 4. cf. supra nr. 8. et γίγνεσθαι nr. 22. ¶ 12) c. gen. *extra.* Π. 1, 2, 14. στρατεύονται ἔξω τῆς ἑαυτῶν, np. γῆς. 3, 3, 21. ὀλίγοι εἰσὶν οἱ ἔξω τοῦ ἐρύματος. 8, 3. 9. Ιπp. 4, 4. ὅταν ἔξω τῶν ὁδῶν ἐλαύνητε. Sic quoque postponitur, A. 4, 8, 13. τοὺς μὲν τοῦ εὐωνύμου ἔξω, τοὺς δὲ τοῦ δεξιοῦ. Vbi verti potest *iuxta.* Cf. nr. 19. E. 5, 4, 13. τῆς ἑαυτῶν ἔξω στρατεύεσθαι. et c. artic. Ιπp. 7, 6. φυλάττει τὰ ἔξω τείχους. ¶ 13) *extra iactum.* Π. 3, 3, 26. ἐπεὶ βελῶν ἔξω ἦσαν. §. 30. ἀνάγειν ἔξω βελῶν — ὡς ἔξω βελῶν ἐγένοντο. 4, 1, 2. p. 200. 7, 5, 3. Vbi oppon. ἐξικνεῖτο τὰ βέλη. A. 3, 4, 8. 5, 2, 18. cf. βέλος. ¶ 14) Saepe cum verbis motum significantibus, ἐπὶ κινήσεως, vt inquit Thomas: *extra, ex, vltra.* Π. 4, 5, 3. ἐάν τις ἔξω (*e castris*) χρήματα φέρων ἀποδιδράσκῃ. A. 5, 5, 10. E. 4, 4, 16. 7, 2, 9. c. gen. Π. 5, 5, 3. ἀπαγαγὼν αὐτὸν τῆς ὁδοῦ ἔξω, *de via.* A. 5, 7, 9. οἴχεσθαι ἔξω τοῦ Πόντου. 6, 5, 5. προαγαγόντες

τὸ

τὸ στράτευμα ἔξω τῶν κωμῶν ἐλάμβανον τὰ ἐπιτήδεια. 7, 4, 13. E. 1, 6, 14. ἐξέπλευσεν ἔξω τοῦ λιμένος. Ιερ. 6, 13. K. 5, 31. v. ἐπέκεινα. ¶ 15) *vltra*. c. gen. Scil. a) vel adiecto vel intellecto nomine κέρατος dicitur de acie, quae ita lata eſt, vt vltra hoſtium cornu aduerſum extendatur. A. 1, 8, 9. ἀκούων ἔξω ὄντα τοῦ Ἑλληνικοῦ εὐωνύμου βασιλέα — τοῦ Κύρου εὐωνύμου ἔξω ἦν. §. 17. 1, 10, 4. παρῆλθεν ἔξω τοῦ εὐωνύμου κέρατος, *ita vt ſiniſtrum ipſius cornu propter militum multitudinem vltra Graecorum cornu ſiniſtrum extenſum praeiret*. 4, 8, 10. 14. b) c. artic. τὸ ἔξω. A. 1, 4, 4. *vlterius*. Nimirum intelligi videtur τεῖχος Cyro profecturo *remotius*. Oppon. τὸ ἔσωθεν, *propius*. Cf. nr. 18. ¶ 16) *praeter*. c. gen. A. 7, 3, 5. ἔξω τούτων. E. 2, 3, 13. Ιερ. 1. 7. ¶ 17) *prominenter*. K. 5, 26. lepus τὰ ὄμματα ἔχει ἔξω. *exſtantes*. 8, 1. τὰ ἴχνη ἔξω — δῆλα, *non confuſa, eminentia*. ¶ 18) *procul*. A. 2, 2, 2. τὰ ὑποζύγια πρὸ τοῦ ποταμοῦ, τὰ δὲ ὅπλα ἔξω, *remotiora*. Cf. n. 15. b. c. ſubſt. et adi. Π. 8, 7, 3. p. 549. ἔργα καθαρὰ καὶ ἔξω τῶν ἀδίκων, *ſeiuncta ab iniuſtitia*. v. interpp. ad Lucian. T. I. p. 201. Sed Απ. 1, 7, 2. τὰ ἔξω τῆς τέχνης dictum eſt pro κατὰ τὰ ἔξω τ. τ. *in iis quae non ad artem ipſam pertinent*. ¶ 19) *iuxta, propter*. Ιπ. 6, 2. ἀντία τῷ ἵππῳ ὁρῶν καὶ ἔξω τοῦ σκέλους, np. a latere. Cf. n. 12. ¶ 20) De tempore: *poſt*. Π. 4, 4, 1. ἡνίκα δ' ἦν ἔξω μέσου ἡμέρας, *cum meridies praeteriiſſet*. K. 4, 11. ἔξω μεσημβρίας. ¶ 21) Ιπ. 4, 4. ὁ ἔξω σταθμός. v. σταθμός nr. 3.

ἐξωθεῖν, ¶ 1) *protrudere*. Eſt pugnantium. v. Poll. 1, 165. Π. 6, 4. 5. p. 392. εἰ ὠθοῦντες ἐξώσειν πιστεύσουσιν. c. εἰς, E. 2, 4, 24. οἱ μὲν ἐξεώθησαν ἐς τὸν πηλόν. Steph. rectius ſcribi ait ἐξεώσθησαν. ¶ 2) *illidere, compellere*. E. 4, 3, 6. αὐτὸν — τῇ τριήρῃ πρὸς τὴν γῆν ἐξωσθῆναι, — ὅσοι ἐς τὴν γῆν ἐξεώσθησαν, ἀπολιπόντες τὰς ναῦς. v. Doruill. ad Char. p. 627.

ἔξωθεν, ¶ 1) *extrinſecus*. Oppon. ἔνδοθεν, K. 5, 30. vbi eſt de leporis femore. Refertur ad patriam, Απ. 2, 1, 14. ἄλλους ἔξωθεν συμμάχους κατασκευάζονται. ad caſtra, Π. 4, 5, 3. ἐὰν τις ἔξωθεν προσίῃ. ad do-

domum, O. 7, 39. εἰ μὴ σύ γε ἐπιμελοῖο, ὅπως ἔξωθέν τι εἰσφέροιτο. ¶ 2) *eminus*. Π. 7, 1, 19. ἐμβάλλειν οὐκέτι εἰς τὴν φάλαγγα — ἔξωθεν δὲ τοξεύειν. ¶ 3) Est manentis in loco: *extra*. c. gen. A. 5, 7, 13. συγκαθήμενοι ἔξωθεν τῶν ὅπλων. c. artic. E. 5, 1, 19. ἔθεον — οἱ ἔξωθεν οἴκαδε. Ιπ. 3, 9. v. στίχος nr. 2.

ἐξωμίδες, *tunicae substrictae et breues, citra humerum desinentes* (Gell. 7, 12.), *carentes altera manica*, quas serui gestabant. v. Etymol. M. et Poll. 7, 47. Erat etiam earum vsus in comoediis. v. Poll. 4, 118. Hesych: ἐξωμίς· χιτὼν ὁμοῦ καὶ ἱμάτιον. τὴν γὰρ ἑκατέρου χρείαν παρεῖχε· χιτῶνα μὲν, διὰ τὸ ζώννυσθαι· ἱμάτιον δὲ, ὅτι τὸ ἕτερον μέρος ἐβάλλετο. v. quos Alberti ad h. l. laudat, et Perizon. ad Aelian. V. H. 9, 34. Aπ. 2, 7, 5. ἱμάτια — χλαμύδες καὶ ἐξωμίδες.

ἐξωμιδοποιΐα, *ars exomidas conficiendi*. Aπ. 2, 7, 5.

ἑορτάζειν, *celebrare*. Aθ. 3, 2. ἑορτάσαι ἑορτάς.

ἑορτή, *dies festus*. ¶ 1) Sine artic. Π. 1, 5, 1. εἴ ποτ' ἐν ἑορτῇ εὐωχία. 6, 1, 7. εὐωχοῦμαι — πίνω τὰ τῶν πολεμίων ὡς — οὖσαν ἑορτήν. E. 4, 4, 2. O. 9, 6. bis. §. 10. cf ἄγειν nr. 25. et ἑορτάζειν. ¶ 2) Cum artic. A. 5, 3, 10. πάντες — μετεῖχον τῆς ἑορτῆς. §. 11. 12. Aπολ. 11. ἐν ταῖς κοιναῖς (reipublicae) ἑορταῖς. Σ. 8, 40. ἐν τῇ ἑορτῇ, np. Panathenaeorum. cf. E. 2, 4, 13. p. 113. ¶ 3) Agricultura O. 5, 10. dicitur ἑορτὰς πληρεστέρας τοῖς θεοῖς ἀποδεικνύειν, quam vlla alia ars.

ἐπαγάλλεσθαι, *gloriari*. c. ἐπί, O. 4, 17. Κῦρος — ἐπηγάλλετο — ἐπὶ τῷ χώρας ἐνεργοὺς ποιεῖν. Ita Steph. emendauit, probantibus Leuncl. et Franc. Porto. Olim erat ἐπηγγέλλετο.

ἐπαγγέλλειν, ¶ 1) *nunciare*. A. 7, 2, 19. λέξον, ἵνα αὐτοὶ (legati) ἐπαγγείλωσιν. All. rectius ἀπαγγ. Saepe haec verba in codd. confundi docuit Doruill. ad Char. p. 413. Legitur quoque pro ἐξαγγέλλειν. v. ibi nr. 2. ¶ 2) *indicare*, *rogare*. Thom. Mag. ἐπαγγέλλω, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ αἰτῶ. Π. 6, 2, 1. ὁ Ἰνδὸς ἐπιστέλλει τοιάδε· ἥδομαι ὅτι μοι ἐπήγγειλας ὧν ἐδέου. 8, 4, 15. πολλάκις [illegible] οὐκ ἐπαγγέλλουσιν οἱ φίλοι τοῖς ἑταίροις. ¶ 3) *annunciare*, *imperare*. Hesych.

ἐν

ἐπαγγέλλωσιν: κελεύσωσιν. Thom. Mag: ἐπαγγέλλω — τὸ οἱονεὶ παραγγέλλω. Sic ſemper de militia. Cf. παραγγέλλειν nr. 1. Π. 3, 1. 6. συστρατεύεσθαι ἵπου ἐπαγγέλλοι. Margg. παραγγελεῖ. 7, 4. 5. 8, 5. 12. p. 529. βοηθήσειν — Κύρῳ, καθ' ὅ τι ἂν ἐπαγγέλλῃ. c. dat. et inf. Π. 4, 4. 3. ὅπως μηδ' ἐπαγγέλλῃ μηδεὶς ὑμῖν στρατεύειν. c. acc. et dat. Π. 7. 4. 1. στρατείας — ἐπήγγελλεν αὐτοῖς. De vario huius verbi vſu v. Thom. Mag. et Etymol. M.

ἐπαγγέλλεσθαι. ¶ 1) *promittere.* v. Thom. M. in v. ἐπαγγέλλω. Sed dubito de illo verborum ἐπαγγέλλεσθαι et ὑπισχνεῖσθαι discrimine, quod ſtatuit idem Thomas in v. ὑπισχνεῖται et Ammonius in v. ὑπόσχεσις. A. 2, 1, 4. ἐπαγγελλόμεθα Ἀριαίῳ — εἰς τὸν θρόνον τὸν βασίλειον αὐτὸν καθιεῖν. Cod. Par. ἀπαγγελ. 5, 6, 14. εἰδὼς ἃ οἱ Ἡρακλεῶται Τιμασίωνι ἐπαγγέλοιντο, ὥστε ἐκπλεῖν. Cod. Eton. ὑπισχνοῦντο. Perperam. Thomas: ἐπαγγέλλομαι· ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὑπισχνοῦμαι. Abreſch. auctar. dilucc. Thuc. ὥστε h. l. putabat redundare. Sed eſt: *ea conditione vt.* E. 1, 6, 8. 3, 4, 27. ¶ 2) *operam ſuam offerre, profiteri artem.* v. Suid. et Harpocrat. A. 7, 1, 21. στρατηγιῶν καὶ ἐπαγγελλόμενος εἴ τις — στρατηγοῦ δέοιτο. c. fut. Aπ. 3, 1, 1. ἀκούσας Διονυσόδωρον ἐπαγγελλόμενον στρατηγεῖν διδάξειν. c. acc. E. 3, 4, 3. ἐπαγγειλαμένου τοῦ Ἀγησιλάου τὴν στρατιάν. Aπ. 1, 2, 7. εἴ τις ἀρετὴν ἐπαγγελλόμενος ἀργύριον πράττοιτο. §. 8. ¶ 3) *offerre ſe morti.* A. 4, 7, 15. λέγει ὅτι ἄ. ει εἰς τὸ χωρίον, εἰ δὲ μή, τεθνάναι ἐπηγγέλλετο. ¶ 4) *imperare.* E. 6, 4, 29. πάνυ μετρίως ἑκάστῃ πόλει ἐπαγγελλόμενος pecudes. Paulo ante eſt παρήγγειλε. ¶ 5) Confunditur c. ἐπαγάλλεσθαι. v. ibi.

ἐπάγειν. ¶ 1) *adducere, ducere, ducem viae eſſe.* A. 4, 7, 14. ὅπως διὰ τῆς πολεμίας ἐπάγοι αὐτούς. Cod. Eton. bene ἄγοι. K. 10, 19. ¶ 2) *incitare, ſolicitare.* c. ἐπὶ, Aπ. 3, 3, 6. ἐπάγειν τοὺς πολεμίους ἐπὶ τὴν ἄμμον κελεύσεις. Vbi fere eſt *pellicere.* Iπ. 8. 5. eques ἀναβεβηκὼς ἐπαγέτω equum ἐπὶ μικρὰς foſſas. Poſſis vertere *incitet* ſiue cum Camerario *agitet.* Olim deerat ἐπί. Sed Leuncl. ex ingenio repoſuit, cum commode, iudice Zeunio,

nio, posset intelligi. Nos vero accusatiuum μικρὰς regi putabamus a verbo διαπηδᾶν, quod e praecedentibus ἀπὸ τοῦ κοινοῦ sit repetendum. ¶ 3) *aduehere*. A. 5, 1, 10. τὰ ἀγώγιμα, ἃ ἐπῆγον naues. ¶ 4) *inducere*. De musico: Σ. 2, 22. θάττονα ῥυθμὸν ἐπάγειν, *geschwinder blasen*. ¶ 5) *attrahere, intendere*. K. 6, 7. πηγνύειν τὰς σχαλίδας ὑπτίας, ὅπως ἂν ἐπαγόμεναι ἔχωσι τὸ σύντονον. ¶ 6) A. 7, 7, 35. οὔπω ψῆφος αὐτῷ ἐπῆκται, *nondum condemnatus erat*. ¶ 7) Legitur pro ἐφιέναι. v. ibi nr. 1.

ἐπάγεσθαι, ¶ 1) *secum ducere*, scil. contra feras. K. 6, 25. τὸν κυνηγέτην — τὰς κύνας ἐπαγόμενον. ¶ 2) *arcessere sibi in auxilium* s. *in commodum*. Aθ. 2, 15. στασιάσειαν, ὡς κατὰ γῆν ἐπαξόμενοι hostes, sc. aduersus factionem contrariam. Similiter Λ. 1, 7. πρεσβύτῃ ἐποίησεν, ὁποίου ἀνδρὸς σῶμα — ἀγασθείη, τοῦτον ἐπαγομένῳ τεκνοποιήσασθαι. Steph. post ἐπαγ. addere volebat πρὸς τὴν γυναῖκα. Melius est, intelligere εἰς οἶκον, quod supplendum esse docent in formula ἄγειν s. ἄγεσθαι γυναῖκα. ¶ 3) *sibi conciliare, colligere*. Aπολ. 32. φθόνον ἐπαγόμενος. ¶ 4) *afferre, laudare*. Σ. 8, 34. μαρτύρια ἐπήγετο pro sua disputatione. ¶ 5) *applicare, vti*. O. 17, 15. εὖ τὰς εἰκόνας ἐπάγεσθαι. ¶ 6) *misceri cum femina, sobolem producere*. cf. Poll. 5, 92. qui iungit μίγνυσθαι, ἐπιβαίνειν etc. Scil. φύσιν ἐπάγεσθαι videtur proprie significare *natura sua implere feminam*. K. 7, 1. ἵνα ἔχουσαι τὴν ἡσυχίαν πρὸς τὸ ἔαρ ἐπάγωνται τὴν φύσιν γενναίαν. καὶ γὰρ ἡ ὥρα πρὸς τὰς αὐξήσεις κρατίστη.

ἐπαγωγὸς, *vim mouendi et suadendi habens, vtilis*. Suid: ἐπαγωγά· ἀπατηλά, πιθανά, ἐφολκά. Aπ. 2, 5, 5. σκοπῶ μὴ τὸν πονηρὸν φίλον ἐπαγωγὸν ᾖ ἀποδίδοσθαι, *rathsam*. c. πρὸς, O. 13, 9. τοῖς δούλοις ἡ θηριώδης παιδεία πάνυ ἐστὶν ἐπαγωγὸς πρὸς τὸ πείθεσθαι διδάσκειν, *multum confert*.

ἐπᾴδειν, ¶ 1) *incantare*. c. dat. Aπ. 2, 6, 11. ἃ αἱ Σειρῆνες ἐπῆδον τῷ Ὀδυσσεῖ — ταύτην τὴν ἐπῳδὴν — καὶ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις ἐπᾴδουσαι — ὥστε μὴ ἀπιέναι τοὺς ἐπᾳσθέντας (quaedam editt. ἐπαινεθέντας, quod est glossema.) —

ἐπαγγέλλωσιν · κελεύσωσιν. Thom. Mag: ἐπαγγέλλω — τὸ οἱονεὶ παραγγέλλω. Sic ſemper de militia. Cf. παραγγέλλειν nr. 1. Π. 3, 1, 6. συστρατεύεσθαι ἵπου ἐπαγγέλλοι. Margg. παραγγέλλοι. 7, 4, 5. 8, 5. 12. p. 529. βοηθήσειν — Κύρῳ, καθ' ὅ τι ἂν ἐπαγγέλλῃ. c. dat. et inf. Π. 4, 4, 3. ὅπως μηδ' ἐπαγγέλλῃ μηδεὶς ὑμῖν στρατεύειν. c. acc. et dat. Π. 7. 4, 1. στρατείας — ἐπήγγελλεν αὐτοῖς. De vario huius verbi vſu v. Thom. Mag. et Etymol. M.

ἐπαγγέλλεσθαι, ¶ 1) *promittere.* v. Thom. M. in v. ἐπαγγέλλω. Sed dubito de illo verborum ἐπαγγέλλεσθαι et ὑπισχνεῖσθαι discrimine, quod ſtatuit idem Thomas in v. ὑπισχνεῖται et Ammonius in v. ὑπόσχεσις. A. 2, 1, 4. ἐπαγγελλόμεθα Ἀριαίῳ — εἰς τὸν θρόνον τὸν βασίλειον αὐτὸν καθιεῖν. Cod. Par. ἀπαγγελ. 5, 6, 14. εἰδὼς ἃ οἱ Ἡρακλεῶται Τιμασίωνι ἐπαγγέλλοιντο, ὥστε ἐκπλεῖν. Cod. Eton. ὑπισχνοῦντο. Perperam. Thomas: ἐπαγγέλλομαι· ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὑπισχνοῦμαι. Abreſch. auctar. dilucc. Thuc. ὥστε h. l. putabat redundare. Sed eſt: *ea conditione vt.* E. 1, 6, 8. 3, 4, 27. ¶ 2) *operam ſuam offerre, profiteri artem.* v. Suid. et Harpocrat. A. 7, 1, 21. στρατηγιῶν καὶ ἐπαγγελλόμενος εἴ τις — στρατηγοῦ δέοιτο. c. fut. Απ. 3, 1, 1. ἀκούσας Διονυσόδωρον ἐπαγγελλόμενον στρατηγεῖν διδάξειν. c. acc. E. 3, 4, 3. ἐπαγγειλαμένου τοῦ Ἀγησιλάου τὴν στρατιάν. Απ. 1, 2, 7. εἴ τις ἀρετὴν ἐπαγγελλόμενος ἀργύριον πράττοιτο. §. 8. ¶ 3) *offerre ſe morti.* A. 4, 7, 15. λέγει ὅτι ἄ. ει εἰς τὸ χωρίον, εἰ δὲ μή, τεθνάναι ἐπηγγέλλετο. ¶ 4) *imperare.* E. 6, 4, 29. πάνυ μετρίως ἑκάστῃ πόλει ἐπαγγελλόμενος pecudes. Paulo ante eſt παρήγγειλε. ¶ 5) Confunditur c. ἐπαγάλλεσθαι. v. ibi.

ἐπάγειν, ¶ 1) *adducere, ducere, ducem viae eſſe.* A. 4, 7, 14. ὅπως διὰ τῆς πολεμίας ἐπάγοι αὐτούς. Cod. Eton. bene ἄγοι. K. 10, 19. ¶ 2) *incitare, ſolicitare.* c. ἐπί, Απ. 3, 3, 6. ἐπάγειν τοὺς πολεμίους ἐπὶ τὴν ἄμμον κελεύσεις. Vbi fere eſt *pellicere.* Iπ. 8, 5. eques ἀναβεβηκὼς ἐπαγέτω equum ἐπὶ μικρὰς foſſas. Poſſis vertere *incitet* ſiue cum Camerario *agitet.* Olim deerat ἐπί. Sed Leuncl. ex ingenio repoſuit, cum commode, iudice Zeunio,

nio, posset intelligi. Nos vero accusatiuum μικρὰς regi putabamus a verbo διαπηδᾷν, quod e praecedentibus ἀπὸ τοῦ κοινοῦ sit repetendum. ¶ 3) *aduehere.* A. 5, 1, 10. τὰ ἀγώγιμα, ἃ ἐπῆγον naues. ¶ 4) *inducere.* De musico: Σ. 2, 22. θάττονα ῥυθμὸν ἐπάγειν, *geschwinder blasen.* ¶ 5) *attrahere, intendere.* K. 6, 7. πηγνύειν τὰς σχαλίδας ὑπτίας, ὅπως ἂν ἐπαγόμεναι ἔχωσι τὸ σύντονον. ¶ 6) A. 7, 7, 35. οὔπω ψῆφος αὐτῷ ἐπῆκται, *nondum condemnatus erat.* ¶ 7) Legitur pro ἐφιέναι. v. ibi nr. 1.

ἐπάγεσθαι, ¶ 1) *secum ducere,* scil. contra feras. K. 6, 25. τὸν κυνηγέτην — τὰς κύνας ἐπαγόμενον. ¶ 2) *arcessere sibi in auxilium* s. *in commodum.* Aθ. 2, 15. στασιάσειαν, ὡς κατὰ γῆν ἐπαξόμενοι hostes, np. aduersus factionem contrariam. Similiter Λ. 1, 7. πρεσβύτῃ ἐποίησεν, ὁποίου ἀνδρὸς σῶμα — ἀγασθείη, τοῦτον ἐπαγομένῳ τεκνοποιήσασθαι. Steph. post ἐπαγ. addere volebat πρὸς τὴν γυναῖκα. Melius est, intelligere εἰς οἶκον, quod supplendum esse docent in formula ἄγειν s. ἄγεσθαι γυναῖκα. ¶ 3) *sibi conciliare, colligere.* Aπολ. 32. φθόνον ἐπαγόμενος. ¶ 4) *afferre, laudare.* Σ. 8, 34. μαρτύρια ἐπήγετο pro sua disputatione. ¶ 5) *applicare, vti.* O. 17, 15. εὖ τὰς εἰκόνας ἐπάγεσθαι. ¶ 6) *misceri cum femina, sobolem producere.* cf. Poll. 5, 92. qui iungit μίγνυσθαι, ἐπιβαίνειν etc. Scil. φύσιν ἐπάγεσθαι videtur proprie significare *natura sua implere feminam.* K. 7, 1. ἵνα ἔχουσαι τὴν ἡσυχίαν πρὸς τὸ ἔαρ ἐπάγωνται τὴν φύσιν γενναίαν. καὶ γὰρ ἡ ὥρα πρὸς τὰς αὐξήσεις κρατίστη.

ἐπαγωγὸς, *vim mouendi et suadendi habens, vtilis.* Suid: ἐπαγωγά· ἀπατηλά, πιθανά, ἑφολκά. Aπ. 2, 5, 5. σκοπῶ μὴ τὸν πονηρὸν φίλον ἐπαγωγὸν ᾖ ἀποδίδοσθαι, *rathsam.* c. πρὸς, O. 13, 9. τοῖς δούλοις ἡ θηριώδης παιδεία πάνυ ἐστὶν ἐπαγωγὸς πρὸς τὸ πείθεσθαι διδάσκειν, *multum confert.*

ἐπᾴδειν, ¶ 1) *incantare.* c. dat. Aπ. 2, 6, 11. ἃ αἱ Σειρῆνες ἐπῇδον τῷ Ὀδυσσεῖ — ταύτην τὴν ἐπῳδὴν — καὶ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις ἐπᾴδουσαι — ὥστε μὴ ἀπιέναι τοὺς ἐπᾳσθέντας (quaedam editt. ἐπαινεθέντας, quod est glossema.) —

ἐπαγγέλλωσιν : κελεύσωσιν. Thom. Mag: ἐπαγγέλλω — τὸ οἱονεὶ παραγγέλλω. Sic ſemper de militia. Cf. παραγγέλλειν nr. 1. Π. 3, 1. 6. συστρατεύεσθαι ἵπου ἐπαγγέλλοι. Margg. παραγγελεῖ. 7, 4. 5. 8, 5. 12. p. 529. βοηθήσειν — Κύρῳ, καθ' ὅ τι ἂν ἐπαγγέλλῃ. c. dat. et inf. Π. 4, 4. 3. ὅπως μηδ' ἐπαγγέλλῃ μηδεὶς ὑμῖν στρατεύειν. c. acc. et dat. Π. 7. 4. 1. στρατείας — ἐπήγγελλεν αὐτοῖς. De vario huius verbi vſu v. Thom. Mag. et Etymol. M.

ἐπαγγέλλεσθαι, ¶ 1) *promittere.* v. Thom. M. in v. ἐπαγγέλλω. Sed dubito de illo verborum ἐπαγγέλλεσθαι et ὑπισχνεῖσθαι discrimine, quod ſtatuit idem Thomas in v. ὑπισχνεῖται et Ammonius in v. ὑπόσχεσις. A. 2, 1, 4. ἐπαγγελλόμεθα Ἀριαίῳ — εἰς τὸν θρόνον τὸν βασίλειον αὐτὸν καθιεῖν. Cod. Par. ἀπαγγελ. 5, 6, 14. εἰδὼς ἃ οἱ Ἡρακλεῶται Τιμασίωνι ἐπαγγέλοιντο, ὥστε ἐκπλεῖν. Cod. Eton. ὑπισχνοῦντο. Perperam. Thomas: ἐπαγγέλλομαι· ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὑπισχνοῦμαι. Abreſch. auctar. dilucc. Thuc. ὥστε h. l. putabat redundare. Sed eſt: *ea conditione vt.* E. 1, 6, 8. 3, 4, 27. ¶ 2) *operam ſuam offerre, profiteri artem.* v. Suid. et Harpocrat. A. 7, 1, 21. στρατηγιῶν καὶ ἐπαγγελλόμενος εἴ τις — στρατηγοῦ δέοιτο. c. fut. Απ. 3, 1, 1. ἀκούσας Διονυσόδωρον ἐπαγγελλόμενον στρατηγεῖν διδάξειν. c. acc. E. 3, 4, 3. ἐπαγγειλαμένου τοῦ Ἀγησιλάου τὴν στρατιάν. Απ. 1, 2, 7. εἴ τις ἀρετὴν ἐπαγγελλόμενος ἀργύριον πράττοιτο. §. 8. ¶ 3) *offerre ſe morti.* A. 4, 7, 15. λέγει ὅτι ἄ- ει εἰς τὸ χωρίον, εἰ δὲ μή, τεθνάναι ἐπηγγέλλετο. ¶ 4) *imperare.* E. 6, 4, 29. πάνυ μετρίως ἑκάστῃ πόλει ἐπαγγελλόμενος pecudes. Paulo ante eſt παρήγγειλε. ¶ 5) Confunditur c. ἐπαγάλλεσθαι. v. ibi.

ἐπάγειν, ¶ 1) *adducere, ducere, ducem viae eſſe.* A. 4, 7, 14. ὅπως διὰ τῆς πολεμίας ἐπάγοι αὐτούς. Cod. Eton. bene ἄγοι. K. 10, 19. ¶ 2) *incitare, ſolicitare.* c. ἐπί, Απ. 3, 3, 6. ἐπάγειν τοὺς πολεμίους ἐπὶ τὴν ἄμμον κελεύσεις. Vbi fere eſt *pellicere.* Ιπ. 8, 5. eques ἀναβεβηκὼς ἐπαγέτω equum ἐπὶ μικρὰς foſſas. Pollis vertere *incitet* ſiue cum Camerario *agitet.* Olim deerat ἐπί. Sed Leuncl. ex ingenio repoſuit, cum commode, iudice Zeunio,

nio, posset intelligi. Nos vero accusatiuum μικρᾶς regi putabamus a verbo διαπηδᾶν, quod e praecedentibus ἀπὸ τοῦ κοινοῦ sit repetendum. ¶ 3) *aduehere.* A. 5, 1, 10. τὰ ἀγώγιμα, ἃ ἐπῆγον naues. ¶ 4) *inducere.* De musico: Σ. 2, 22. θάττονα ῥυθμὸν ἐπάγειν, *geschwinder blasen.* ¶ 5) *attrahere, intendere.* K. 6, 7. πηγνύειν τὰς σχαλίδας ὑπτίας, ὅπως ἂν ἐπαγόμεναι ἔχωσι τὸ σύντονον. ¶ 6) A. 7, 7, 35. οὔπω ψῆφος αὐτῷ ἐπῆκται, *nondum condemnatus erat.* ¶ 7) Legitur pro ἐφιέναι. v. ibi nr. 1.

ἐπάγεσθαι, ¶ 1) *secum ducere,* scil. contra feras. K. 6, 25. τὸν κυνηγέτην — τὰς κύνας ἐπαγόμενον. ¶ 2) *arcessere sibi in auxilium* s. *in commodum.* Αθ. 2, 15. στασιάσειαν, ὡς κατὰ γῆν ἐπαξόμενοι hostes, sup. aduersus factionem contrariam. Similiter A. 1, 7. πρεσβύτῃ ἐποίησεν, ὁποίου ἀνδρὸς σῶμα — ἀγασθείη, τοῦτον ἐπαγομένῳ τεκνοποιήσασθαι. Steph. post ἐπαγ. addere volebat πρὸς τὴν γυναῖκα. Melius est, intelligere εἰς οἶκον, quod supplendum esse docent in formula ἄγειν s. ἄγεσθαι γυναῖκα. ¶ 3) *sibi conciliare, colligere.* Απολ. 32. φθόνον ἐπαγόμενος. ¶ 4) *afferre, laudare.* Σ. 8, 34. μαρτύρια ἐπήγετο pro sua disputatione. ¶ 5) *applicare, vti.* O. 17, 15. οὐ τὰς εἰκόνας ἐπάγεσθαι. ¶ 6) *misceri cum femina, sobolem producere.* cf. Poll. 5, 92. qui iungit μίγνυσθαι, ἐπιβαίνειν etc. Scil. φύσιν ἐπάγεσθαι videtur proprie significare *natura sua implere feminam.* K. 7, 1. ἵνα ἔχουσαι τὴν ἡσυχίαν πρὸς τὸ ἔαρ ἐπάγωνται τὴν φύσιν γενναίαν. καὶ γὰρ ἡ ὥρα πρὸς τὰς αὐξήσεις κρατίστη.

ἐπαγωγός, *vim mouendi et suadendi habens, vtilis.* Suid: ἐπαγωγά· ἀπατηλά, πιθανά, ἐφολκά. Απ. 2, 5, 5. σκοπῶ μὴ τὸν πονηρὸν φίλον ἐπαγωγὸν ᾖ ἀποδίδοσθαι, *rathsam.* c. πρός, O. 13, 9. τοῖς δούλοις ἡ θηριώδης παιδεία πάνυ ἐστὶν ἐπαγωγὸς πρὸς τὸ πείθεσθαι διδάσκειν, *multum confert.*

ἐπᾴδειν, ¶ 1) *incantare.* c. dat. Απ. 2, 6, 11. ἃ αἱ Σειρῆνες ἐπῆδον τῷ Ὀδυσσεῖ — ταύτην τὴν ἐπῳδὴν — καὶ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις ἐπᾴδουσαι — ὥστε μὴ ἀπιέναι τοὺς ἐπᾳσθέντας (quaedam editt. ἐπαινεθέντας, quod est glossema.) —

τοῖς ἐπ' ἀρετῇ φιλοτιμουμένοις ἐπῇδον. §. 31. ¶ 2) Eleganter significat: *amicos conciliare illecebris quibusdam*. Απ. 2, 6, 10. ἐπῳδὰς ἃς οἱ ἐπιστάμενοι ἐπᾴδοντες οἷς ἂν βούλωνται, φίλους ποιοῦνται. §. 12. 13.

ἐπαινεῖν, ¶ 1) *laudare*. Sine casu, Ιερ. 1. 15. τοὺς ἐπαινοῦντας τί δοκεῖς εὐφραίνειν; c. acc. Π. 4, 2, 20. οὗτοι — οὓς ἂν ὁρῶσι πορσύνοντας, ἐπαινούντων, h. e. ἐπαινέτωσαν. Imperat. Atticus. 5, 2, 5. ἕως ἀνὴρ δίκαιος ὦ, καὶ δοκῶν εἶναι τοιοῦτος ἐπαινῶμαι ὑπ' ἀνθρώπων. 7, 5, 18. ἐκεῖνα ἐπράχθη, ὥστε σε ἐπαινεῖν, *recte, cum laude*. Αγ. 1, 4. 5, 7. 8, 2. τῶν ἐπαινούντων αὐτούς. Ε. 3, 2, 5. ὡς — ὅτι νῦν οὐδὲν ἠδίκουν, ἐπαινοῖεν — οὐκ ἐπιτρέψουσιν· ἐπαινέσονται αὐτούς. Απ. 3, 2, 2. Απολ. 18. καὶ ὑπὸ θεῶν καὶ ὑπ' ἀνθρώπων ἐπαινοίμην. Vbi, ad deos relatum, pertinet ad nr. 2. c. πρὸς, Σ. 4, 63. πρὸς ἐμὲ ἐπαινῶν τὸν ξένον. Post accusatiuum perf. adiicitur ἐπὶ c. dat. rei, Α. 3, 1, 31. ἐπαινῶ σε ἐφ' οἷς λέγεις τε καὶ πράττεις. Sic ὅτι, Απ. 1, 2. 41. τινῶν ἐπαινουμένων ὅτι νόμιμοι ἄνδρες εἰσίν. it. ὡς, Π. 5, 2, 13. ἐπήνεσεν αὐτὸν ὡς καλὸς εἴη. Σ. 2, 22. ἐπήνεσαν, ὡς ὁ παῖς — καλλίων ἐφαίνετο — τὸν παῖδ' ἐπήνουν, ὡς — ἅπαν τὸ σῶμα γυμνάζοι. 4, 6. c. 2 acc. Αγ. 10, 1. ἐγὼ τοιαῦτα ἐπαινῶ Ἀγησίλαον. c. acc. rei et gen. perf. Αγ. 8, 4. ἐγὼ καὶ τοῦτο ἐπαινῶ Ἀγησιλάου, τὸ — ὑπεριδεῖν. §. 5. ἐπαινῶ κἀκεῖνο τῆς προνοίας αὐτοῦ, ὅτι — ¶ 2) *probare, Beyfall bezeigen*. Π. 3, 2, 11. ὡς ἤκουσαν conditiones pacis — ἐπήνεσαν. 5, 3, 2. πάντες μὲν ἐπήνουν, πάντες δ' ἐνεκωμίαζον. 6, 2, 9. Α. 1, 3, 7. Σ. 3, 1. ὁ παῖς ᾖσεν. ἔνθα δὴ ἐπήνεσαν ἅπαντες puerum. Π. 5, 1, 10. πειράσομαι οὕτω ποιεῖν, ὥστε καὶ ὑμᾶς ἐμὲ ἐπαινεῖν. 8, 2, 3. ἐτίμα τῶν οἰκετῶν ἀπὸ τῆς τραπέζης, ὁπότε τινὰ ἐπαινέσειε. Α. 1, 4, 15. ἐγὼ ἤδη ὑμᾶς ἐπαινῶ. ὅπως δὲ καὶ ὑμεῖς ἐμὲ ἐπαινέσητε, ἐμοὶ μελήσει. Ε. 1, 5, 3. 1, 7, 8. 2, 3, 10. ὡς πάντα ἐπαινοίη, ἃ πράττοιεν. 3, 1, 10. cf. τιμᾶν. ¶ 3) *praecipue admirari*. Ε. 6, 2, 20. οἶδα ὅτι ταῦτα πάντα — μαλετᾶται· ἀλλὰ τοῦτο ἐπαινῶ, ὅτι — §. 27. c. gen. et ὅτι, Ε. 7, 5, 8. ἐπαινῶ αὐτοῦ, ὅτι — ¶ 4) *defendere*. Α. 6, 6, 14. Κλέανδρος ἔφη, ὅτι Δέξιππον οὐκ ἐπαινεῖ, εἰ ταῦτα πεποιηκὼς εἴη. Cf. nr. 11. ¶ 5) *cum aliquo facere*. Α. 7, 6, 12. εἰ

εἰ μὲν ἐπαινῶ αὐτὸν, δικαίως ἄν με αἰτιῷσθε. E. 6, 3, 1. ¶ 6) *gratias agere.* v. Perizon. ad Aelian. V. H. 14, 2. Π. 3, 2, 7. captiui a Cyro dimissi πολλὰ μὲν ἐπαινέσαντες, πολλὰ δὲ δεξιωσάμενοι τὸν Κῦρον ᾤχοντο. A. 6, 6, 19. Sic Σ. 1, 7. ἐπαινοῦντες τὴν κλῆσιν οὐχ ὑπισχνοῦντο συνδειπνήσειν. Nempe qui ad coenam vocati ire nollent, ii dicebant: ἐπαινῶ vel πάνυ καλῶς etc. vt Latini: *gratia est.* v. Casaub. ad Plaut. Menaechm. 2, 3, 36. et ad Athenae. 6, 12. p. 434. Cf. infra nr. 12. ¶ 7) *gratulari.* A. 5, 5, 7. ἔπεμψε ἡμᾶς — ἡ τῶν Σινωπέων πόλις, ἐπαινέσοντας ὑμᾶς ὅτι ἐνικᾶτε — βαρβάρους. ¶ 8) *praemiis afficere.* O. 9, 14. νομοφύλακες — ἐπαινοῦσιν, ἢν δὲ παρὰ τοὺς νόμους ποιῇ, ζημιοῦσι. ¶ 9) *laudando incitare.* O. 21, 3. ἱδροῦντες καὶ ἐπαινοῦντες ἀλλήλους. ¶ 10) In praecipiendo: *comprobare, commendare.* Ιπ. 7, 4. ταύτην ἐπαινοῦμεν τὴν ἀνάβασιν. §. 9. 13. 14. 12, 5. 11. 12. 13. Cf. nr. 11. ¶ 11) c. οὐκ, *reprehendere.* Donatus ad Terent. Andr. 2, 6, 24. „magna moderatione *non laudo* dixit potius quam *vitupero*.“ v. Wetsten. ad 1 Cor. 11, 17. Cf. supra nr. 4. Αθ. 1, 1. ὅτι εἵλοντο τοῦτον τὸν τρόπον τῆς πολιτείας, οὐκ ἐπαινῶ — διὰ τοῦτο οὐκ ἐπαινῶ. 3, 1. E. 6, 3, 6. p. 388. οὐδ' ἐκείνους ἐπαινῶ. Απ. 1, 2, 4. τοῦ σώματος οὐκ ἠμέλει, τοὺς τε ἀμελοῦντας οὐκ ἐπῄνει. In sqq. est ἀποδοκιμάζει. it. in praeceptis, Ιπ. 6, 4. τὴν ὄπισθεν — διὰ τάδε οὐκ ἐπαινοῦμεν. §. 5. est ψέγομεν. ¶ 12) Est eorum, qui repulsam ferentes tamen bonum animum agnoscunt. E. 6, 1, 4. p. 362. Polydamas, qui Iasoni roganti societatem recusauerat, ὁ δὲ, inquit, ἐπαινέσας με — §. 6. Polydamas frustra implorans Lacedaemoniorum auxilium, ἐπαινέσας τὴν ἁπλότητα τῆς πόλεως — Cf. nr. 6. ex Σ. 1, 7. it. eorum, qui petitionem recusant, A. 7, 7, 30. Seuthes, Xenophontem retenturus, fingit insidias Lacedaemoniorum. Xenophon vero: τὴν μὲν σὴν πρόνοιαν ἐπαινῶ· ἐμοὶ δὲ μένειν οὐχ οἷόν τε. it. eorum, qui aliorum auxilio se egere negant, E. 7, 4, 5. ὅτι βοηθῶν παρείη. οἱ δ' ἐπαινέσαντες αὐτὸν, οὐδέν τι ἐδέχοντο. it. eorum, qui non quidem repudiant aliquid,

quid, ſed differunt. Π. 8, 5, 10. cum Cyaxares Cyro filiam obtuliſſet, reſpondit Cyrus: τό τε γένος ἐπαινῶ καὶ τὴν παῖδα — βούλομαι δὲ σὺν τῇ τοῦ πατρὸς γνώμῃ — ταῦτά σοι συναινέσαι. ¶ 3) In var. lect. permutatur c. ἐπᾴδειν. v. ibi nr. 1.

ἐπαινέτης, *laudator*. Απ. 1, 3, 3. ἐπαινέτης ἦν τοῦ ἔπους τούτου. 1, 7, 2.

ἔπαινος, ¶ 1) *laus*. Π. 8, 2, 13. ταῦτα Κύρῳ ἔπαινον παρεῖχεν. Ιερ. 1, 14. ἔπαινος ἥδιστον ἀκρόαμα. §. 15. ἕνεκα τοῦ κολακεύειν τοὺς ἐπαίνους ποιεῖσθαι. Απ. 2, 1, 33. οἱ νέοι τοῖς τῶν πρεσβυτέρων (i. e. τοῖς παρὰ τῶν πρεσβ.) ἐπαίνοις χαίρουσιν. Κ. 1, 8. Ἀμφιάραος πλεῖστον κτησάμενος ἔπαινον. c. ὅτι, Κ. 13, 12. ὅτι — ἐχθροῖς ἐπιχειροῦσιν, ἔπαινον ἔσχον. c. παρὰ, Απ. 3, 11, 3. ἡ Θεοδότη — τὸν παρ' ἡμῶν ἔπαινον κερδαίνει. c. πρὸς, Α. 7, 6, 23. ἔχων ἔπαινον πολὺν πρὸς ὑμῶν. Iungitur c. τιμὴ, Α. 6, 6, 9. Απ. 3, 3, 14. Ο. 14, 10. etc. v. τιμή. ¶ 2) *elogium, laudatio*. v. Marckland. ad Eurip. Supplic. 858. Αγ. 1, 1. τῆς Ἀγησιλάου ἀρετῆς — οὐ ῥᾴδιον ἄξιον ἔπαινον γράψαι — μειόνων ἂν τυγχάνοι ἐπαίνων. 11, 1.

ἐπαίρειν, ¶ 1) *attollere, erigere*. Ιπ. 12, 6. τὴν δεξιὰν ἐπαίρειν δεῖ. Κ. 5, 19. ἀνακαθίζοντες ἐπαίρουσιν αὐτούς. 6, 7. ἀντερειδέτω, ἐπαίρων εἰς μέσον, τὸν κεκρύφαλον. ¶ 2) *efferre ad ſuperbiam*. Απ. 3, 5, 4. ἐπῆρται τὸ τῶν Θηβαίων φρόνημα πρὸς τοὺς Ἀθηναίους. c. dat. Π. 8, 5, 12. p. 528. ἐπαρθεὶς ταῖς παρούσαις τύχαις. v. Wetſten. ad 2 Cor. 11, 20. c. ἐπὶ, Απ. 1, 2, 25. ἐπηρμένω (dual.) ἐπὶ πλούτῳ. ¶ 3) *incitare, commouere, perſuadere*. Timaeus et Suidas: ἐπάρας· ἀναπείσας. Heſych: ἐπῆρεν· ἀνέπεισεν. it. ἐπαεῖραι· προτρέψασθαι. Π. 1, 6, 18. οὐδὲ ζημίαις εἴκειν, οὐδὲ δώροις ἐπαίρεσθαι, vt pareamus. 5, 5, 13. οἱ παρόντες ὑφ' ἡμῶν πάντες ἐπηρμένοι πάρεισιν, *noſtra cauſa*. Margg. ἐπαιρόμενοι. c. inf. Π. 4, 2, 3. ἐπαίρειν βουλόμενοι ὡς μάλιστα στρατεύεσθαι αὐτόν. Α. 6, 1, 13. τοιαῦτα ἐνθυμήματα ἐπῆρεν αὐτὸν ἐπιθυμεῖν αὐτοκράτορα γενέσθαι. 7, 7, 15. Απ. 1, 2, 9. qui locus etiam ad nr. 2. referri poteſt. 3, 5, 3. Ο. 14, 9. Κ. 12, 12. c. κατὰ, Αγ. 1, 30. ἐπηρμένους καθ' ἁρπαγὴν, *praedae intentos*. Sed malunt viri docti ἐσπαρμένους

νους ex E. 3, 4, 22. Sic Π. 8, 1, 8. pro παρορμᾶν in Cod. Guelf. est ἐπαίρειν, probante Zeunio, quod παρορμᾶν sit glossema. ¶ 4) *illustriorem reddere.* Ἀπ. 3, 6, 2. si remp. capesses, ἐπαρεῖς τὸν πατρῷον οἶκον.

ἐπαισχύνεσθαι, *reuereri.* E. 4, 1, 15. οἱ τριάκοντα ἐπῃσχύνθησαν αὐτὸν καὶ ἐσιώπησαν. Legitur etiam in margg. Π. 4, 6, 2. extr. ἐπαισχυνοίμην pro ἔτι αἰσχυνοίμην.

ἐπαιτιᾶσθαι, *accusare.* c. acc. rei, E. 1, 1, 20. οὐδενὸς οὐδὲν ἐπαιτιωμένου duces. 7, 4, 38. εἴ τινες (all. τινας) ἐπῃτιῶντο (edd. vett. ἐπαιτιῶντο), *si qui eos in ius vocare vellent.* v. Mor.

ἐπακολουθεῖν, ¶ 1) *insequi.* hostes abeuntes, A. 4, 1, 1. ἐπακολουθοῦντος τοῦ Περσῶν στρατεύματος. E. 3, 4, 24. 4, 3, 3. 5, 1, 8. c. dat. A. 3, 2, 23. εἰ ἡμῖν ἀπιοῦσιν ἐπακολουθοῖεν. ¶ 2) *infestare in itinere, premere vltimum agmen.* E. 4, 3, 2. ἐκακούργουν αὐτὸν ἐπακολουθοῦντες. c. dat. E. 4, 3, 15. 7, 2, 4. ¶ 3) *sequi suos.* in fuga, Π. 4, 2, 15. τὰς γυναῖκας προαπεπέμψατο, καὶ αὐτὸς — ἐπηκολούθει. praemissos, E. 2, 4, 22. ξὺν τοῖς ἄλλοις αὐτὸς ἐπηκολούθει. in acie instructa, E. 4. 2, 11. 7, 2, 22. ¶ 4) verbis, E. 7, 1, 28. ἐπεὶ — οἱ Κορίνθιοι ἀπεκρίναντο — ἐπηκολούθησαν καὶ ἄλλαι πόλεις. ¶ 5) De re inanimata. Π. 7, 3, 2. ἡ χεὶρ τοῦ νεκροῦ ἐπηκολούθησεν. Sturm. ad Hermog. περὶ ἰδεῶν 2, p. 286. explicat: *adhaesit, alligata fuit.* Sed vertendum est: *manus abscissa eum, qui eam prehendebat, quasi animata sponte subsecuta est.* v. Aristid. p. 500. et inprimis Eustath. ad Homer. Il. μ, 395. p. 911, 3. Sic apud Ouid. tristt. 3, 9, 14. dum sequitur anchora tracta manus. Cf. met. 12, 372. et Hom. Il. γ, 376.

ἐπακούειν, ¶ 1) *audire, audiendo adesse.* A. 7, 1, 9. ἐπακούσαντες τινὲς — ταῦτα. O. 9, 1. ἐδόκει σοι — τί ἐπακούειν, ὧν σὺ ἐσπούδαζες διδάσκων. Hic vel simpl. est *anhören*, vel *moueri audiendo.* §. 18. dicitur ὑπακούειν. ¶ 2) *attendere.* K. 5, 19. lepores ἐπακούουσιν εἴ που πλησίον — καὶ ὅθεν ἂν ἀκούσωσι.

ἐπακτρὶς, *actuaria nauis.* v. Bayf. de re nau. p. 606. in Gronou. thes. T. XI. Morus in indice pro-

propter Hesych. et Etymol. M. proprie quidem dicit esse *cymbam piscatoriam*, deinde videri etiam significare *nauem piraticam*. Etymol. M. κέλης καὶ ἐπακτρὶς πλοῖα ἦν βραχέα λῃστρικά. E. 1, 1, 7. ἧκεν — σὺν πέντε τριήρεσι καὶ ἐπακτρίδι. All. ἐπακτρίσι.

ἐπαλαλάζειν, *ante proelium alta voce carmen canere Marti*. v. Ἐνυάλιος.

ἐπαλλάξ, *vicibus alternis*. Ιπ. 1, 7. στέρνα πλατύτερα — πρὸς τὸ μὴ ἐπαλλὰξ, ἀλλὰ διὰ πολλοῦ τὰ σκέλη φέρειν εὐφυέστερα. Camerarius vertit: *ad longiores gressus, vbi non implicentur crura*. Leuncl. *non variato motu*. Haynisch: *dass ein Ross sich nicht ungleich und wechselweise streicht, sondern dass es die Beine weit auseinander und zierlich trägt*. Pollux 1, 193. habet ἐναλλὰξ, vbi Vrsinus legit ἐπαλλὰξ, quod etiam h. l. est in Iunt. prima et aliis. Sed Zeun. nescio cur secutus est Brylingerianam a. 1549. quae habet ἀπαλλὰξ, quasi editione etiam Hemsterh. ad Poll. l. l. vsus videtur.

ἐπαλλάττειν, ¶ 1) *mutare, variare*. K. 5, 20. lepores vt, canes euitaturi, vestigia turbent, παρὰ τὰ αὐτὰ, διὰ τῶν αὐτῶν ἐπαλλάττοντες ἅλματα — ἀποχωροῦσιν. 6, 15. vestigia ἐπηλλαγμένα. (Leuncl. etiam §. 14. legit ἐπηλλαγμένων pro ἀπηλλαγμ.) 8, 3. ¶ 2) *mutuo illidere*. Ιππ. 3, 3. in pompis δόρατα, — ὡς ἥκιστα ἂν ἀλλήλοις ἐπαλλάττοιντο (quod est vitium operarum pro ἐπαλλάττοιτο, vt etiam legit Cod. Lips.) — δεῖ μεταξὺ τοῖν ὤτοιν τοῦ ἵππου ἕκαστον σχεῖν. ¶ 3) *ambiguitate detorquere*. Απ. 3, 8, 1. οἱ φυλαττόμενοι, μή πῃ ὁ λόγος ἐπαλλαχθῇ. Hanc verbi notionem Ernesti demonstrauit ex Aristotele. Sed Valckenar. tamen eam vsitatam esse negat, et emendat σπαραχθῇ *vellicetur*. Schützius malit ἀπαλλαχθῇ, *sibi causa eripiatur et ad alium transferatur*.

ἔπαλξις, *propugnaculum, pinna muri*. Ab Hesychio et Etymol. M. explicatur προμαχὼν τοῦ τείχους. Π. 6, 1, 27. ἐποίησε ἐπὶ τῶν οἰκημάτων (np. τῶν πύργων) καὶ περιδρόμους καὶ ἐπάλξεις. E. 4, 7, 6.

ἐπαλώστης, *triturator, triturae praepositus*. O. 18,

18, 5. Dicuntur h. l. iumentis substernere frumenta calcanda.

ἐπαμᾶσθαι, *aggerere*. Verbum proprium in re rustica. v. Doruill. ad Charit. p. 366. et Hemsterh. ad Hesych. qui ἐπαμήσατο explicat ἐπεβάλετο, et ἐπαμησόμεθα, ἐπιφορήσομεν. cf. Valcken. ad Herodot. 8, 24. O. 19, 11. ἐπαμήσαιο — τὴν γῆν.

Ἐπαμινώνδας, *Epaminondas*, dux Thebanorum. E. 7, 1, 29. sq. vincit Achaeos. 7, 4, 40. seuere dicit de captiuis Mantineis. 7, 5, 4 — 25. expeditionem suscipit in Arcadiam et Lacedaemonem, proelium committit ad Mantineam et in eo cadit. v. Morus ad §. 25.

ἐπάν, *cum, postquam*. c. coniunct. Π. 3, 2, 1. τί ποιοῦσιν, ἐπὰν αἴσθωνται; A. 1, 4, 13. 4, 6, 6. E. 1, 1, 20.

ἐπαναβαίνειν, ¶ 1) *ascendere, conscendere*. E. 7, 2, 8. ἐπαναβαίνοντας scalis muros. ¶ 2) De dignitatibus militaribus: Π. 2, 1, 10. ἐπαναβήσεσθαι εἰς τὰς τῶν ταξιάρχων χώρας.

ἐπανάγειν, ¶ 1) *reducere* exercitum, Π. 4, 1, 2. p. 200. ἐγὼ παρεγγύησα ἐπανάγειν, *pedem referre* — αὐτὸς ἐπανήγαγε. ¶ 2) *retrahere*. K. 12, 14. προβαλλόμενος, τὰ ἀριστερὰ ἐπανάγων, τὰ δεξιά. ¶ 3) *ad rem propositam reuocare*. Aπ. 4, 6, 13. εἴ τις αὐτῷ ἀντιλέγοι — ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν ἐπανῆγεν ἂν πάντα τὸν λόγον. §. 14. οὕτω τῶν λόγων ἐπαναγομένων. ¶ 4) *prouehere classem*. E. 6, 2, 16. ἐπανήγαγεν (marg. Leuncl. ἀπανήγ.) ἂν τὸ κέρας ἀπὸ τῆς γῆς. contra hostes, E. 1, 6, 28. κατέπλευσαν ἐς τὴν Μιτυλήνην, ἐκεῖθεν δ' ἐπανήχθησαν ἐς τὴν Χίον. Nempe antea Eteonicus hostis in Lesbum fugerat. 2, 1, 15.

ἐπαναγκάζειν i. q. ἀναγκάζειν. Iπρ. 1, 23. φύλαρχοι — ἐπαναγκάζοντες equites κατὰ τὸν νόμον ὁπλίζεσθαι.

ἐπαναθεᾶσθαι, *iterum spectare*. c. acc. absoluto, Π. 5, 4, 6. ἐγὼ — σὲ ἐπαναθεασόμενος ἥϊα, ὁποῖός τίς ποτε φαίνῃ.

ἐπαναίρειν, *erigere*. K. 6, 23. canes ἐπαναίρουσι τὰς κεφαλάς. Haec verba τὰς κεφ. absunt ab edd. vett. Et sic intelligi potest ἑαυτάς, *corpus attollentes*.

ἐπανακεῖσθαι, *impositum* s. *propositum esse*, up.

np. poenae loco. Π. 3, 3, 24. νόμους, δι' ὧν — τοῖς κακοῖς ταπεινὸς ὁ αἰὼν ἐπανακείσεται.

ἐπανακλαγγάνειν, *immodice latrare*, saltem gannitu aliquo et fractae vocis elisione gaudia sua, sed intempestiue, testari. v. Vlit. ad Grat. Falisc. 231. Pollux 5, 86. Xenophontem dicit vsum esse participio ἐπανακεκλαγγυῖαι. Sed nunc legitur ἐπανακλαγγάνουσαι bis, K. 4, 5. et 6, 23. cf. Iungerm. ad Poll. l. l.

ἐπανακύπτειν, *ab anteriore parte paululum arrectum esse*, f. *se attollere*. Ita Gramm. Ιπ. 12, 14. ἦν — μικρὸν ἐπανακύπτουσαν τὴν λόγχην ἀφῇ.

ἐπαναλαμβάνειν, *paulo altius repetere narrationem*. Λ. 13, 2. ἐπαναλήψομαι, ὡς ἐξορμᾶται σὺν στρατιᾷ ὁ βασιλεύς. Phauorin: ἐπαναλήψομαι· ἄνωθεν ἄρξομαι.

ἐπαναπλεῖν, *renauigare, nauigando reuerti*. E. 4, 8, 24. ἐπαναπλεύσας εἰς Κνίδον, vnde venerat. §. 35. παραπλεῖν παρὰ τὴν Χεῤῥόνησον, ὅπως δοκοίη — ἐπ' ἀργυρολογίαν ἐπαναπεπλευκέναι. §. 36. est ἀναπεπλ.

ἐπαναῤῥιπτεῖν, *iactare se, saltu se contra aliquem attollere*. K. 5, 4. lepores ἐπαναῤῥιπτοῦντες (np. ἑαυτούς. v. Doruill. ad Char. 3, 5. p. 309.) μακρὰ διαιροῦσιν ἀντιπαίζοντες. Pollux 5, 67. ἀντιπαίζοντες πρὸς ἀλλήλους, καὶ πηδῶντες μακρὰ, καὶ διαλλόμενοι, καὶ διαποῤῥιπτοῦντες.

ἐπανάστασις, *rebellio*. E. 5, 4, 19. τὴν τοῦ Μέλλωνος ἐπὶ τοὺς περὶ Λεοντιάδην ἐπανάστασιν.

ἐπαναστρέφειν, *aciem conuertere contra hostes ex fuga*. E. 6, 2, 11. οὐκέτι ἐπανέστρεψαν.

ἐπαναστρέφεσθαι, *ex fuga se conuertere*. Ιπ. 8, 25. ἐπαναστρεφομένοις τοῖς πολεμίοις ἐμπίπτειν.

ἐπανατείνειν, ¶ 1) *porrigere*. A. 7, 4, 6. ὁ δ' ἐπανατείνας τὸν τράχηλον, παῖε εἶπεν. ¶ 2) *extendere cornua exercitus*, ad hostes cingendos. Π. 7, 1, 12. τὰ ἐπανατεινόμενα κέρατα. ¶ 3) *proponere, ostendere*. Π. 2, 1, 10. ἐπανέτεινε δὲ καὶ μείζονας ἐλπίδας τοῖς ἀξίοις ἐπαίνου. Suidas ad h. l. respexit haud dubie, sed ita eum affert: ἐπανετείνοντο, δοτικῇ. Ξενοφῶν· ἐπανετείνοντο δὲ καὶ μείζονες ἐλπίδες τοῖς ἀξίοις, ἔπαινοί τε. etc. Tum addit: ἐπανετείνοντο οὖν, ἐν προσδοκίᾳ

δουλίᾳ ἦσαν, ἢ ηὔξοντο, ἐμεγαλύνοντο.

ἐπανατιθέναι. Π. 1, 2, 2. in nonnullis est ἐπανέθεσαν pro ἐπέθεσαν. v. ἐπιτιθέναι nr. 2.

ἐπαναφέρεσθαι, ¶ 1) *renunciare, perferre, referre.* E. 2, 2, 13. οἱ πρέσβεις ἐπανεφέροντο ταῦτα ἐς τὰς Ἀθήνας ciuibus suis. ¶ 2) *euaporare, exhalare.* K. 5, 2. αἱ κύνες — τὰ ἴχνη ἐπαναφερόμενα (solis calore) ὄζει.

ἐπαναχωρεῖν, *reuerti.* E. 2, 4, 4. ἐπαναχωρήσαντες καὶ τρόπαιον στησάμενοι. 4, 2, 14. 6, 2, 11. c. εἰς, Π. 5, 4, 5. διαπραξάμενος ταῦτα ἐπαναχωρεῖ εἰς τὴν Γαδάτα χώραν. c. ἐκ, E. 4, 2, 13. ἐκ τῆς διώξεως ἐπαναχωρῆσαι. c. πάλιν, A. 3, 3, 7. ὁπόσον προδιώξειαν, τοσοῦτο πάλιν ἐπαναχωρεῖν ἔδει. c. εἰς τοὔμπαλιν, A. 3, 5, 8. ἐπανεχώρουν εἰς τοὔμπαλιν. Cod. Par. ὑπανεχ.

ἐπανέρχεσθαι, ¶ 1) *redire.* E. 3, 2, 4. ἐπανῆλθον οἱ Ὀδρύσαι. Aπ. 4, 8, 2. K. 3, 9. c. πρὸς, Π. 1, 5, 7. extr. ἐπανελθὼν πρὸς τὸν πατέρα. c. εἰς, A. 7, 3, 2. εἰς τὰ ἐπιτήδεια ἐπανελθόντας — λαμβάνειν τὰ ἐπιτήδεια ἐπανελθόντας εἰς τὰς κώμας. c. ἔνθα, A. 6, 5, 20. ἐπανελθόντες ἔνθα ἡ πρώτη συμβολὴ ἐγένετο. ¶ 2) *adscendere.* Hesych: ἐπανελθεῖν· ἀναβῆναι. E. 4, 8, 35. ἐπανελθὼν ἐς τὰ ὄρη. ¶ 3) De oratione: *repetere breuiter.* Aγ. 11, 1. ἐν κεφαλαίοις ἐπανελθεῖν τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ. O. 6, 2. εἰ ἐπανέλθοιμεν ὅσα διεληλύθαμεν. c. ἐπὶ, E. 1, 7, 10. p. 58. ἐπανέλθετε ἐπ' αὐτὰ τὰ πράγματα.

***ἐπανερωτᾶν,** *iterum interrogare.* Aπ. 3, 1, 11. πάλιν ἐλθὼν ἐπανερώτα, *interroga eum, vt denuo te doceat.*

ἐπανθεῖν, *efflorescere, innasci.* K. 4, 8. canes ἔχουσαι λευκὴν τρίχα ἐπανθοῦσαν περὶ τὰ πρόσωπα.

ἐπανιέναι (ἐπάνειμι), ¶ 1) *redire.* Π. 2, 1, 14. ὡς μὴ ἐπανίοιεν in castra ἀνιδρωτί. c. πρὸς, K. 4, 5 πρὸς τὸν κυνηγέτην μὴ ἐπανίτωσαν. 7, 11. ¶ 2) De oratione, vt ἐπανέρχεσθαι. Π. 1, 2, 15. μικρὸν ἐπάνειμι, *paululum ad superiora reuertar.* E. 6, 1, 7. πάλιν ἐπάνειμι, ὅθεν — ἐξέβην. 6, 5, 1. νῦν ἐπάνειμι, ἔνθεν ἐπὶ ταῦτα ἐξέβην. 7, 4, 1. In his omnibus praesens habet vim futuri. v. Poll. 5, 155.

ἐπανιέναι (ἐπανίημι), ¶ 1) *remittere de impetu, remissius agere.* K. 4, 5. διωκέτωσαν ἐρρωμένως καὶ μὴ ἐπανιεῖσαι, *impetu non re-*

languescente. Ita quoque explicandum videtur 10, 11. ἐὰν μὴ βούληται aper βαλλόμενος κατατεῖναι τὸν περίδρομον, ἀλλ' ἐπανιεὶς ἔχῃ πρὸς τὸν προσιόντα περιδρομὴν ποιούμενος, *remissius agens, non amplius id agens vt omni vi intendat* τὸν περίδρομον. Vulgo vertunt: *in accedentem conuersus tendat*, vt ἐπανιεὶς sit pro ἐπανιών. ¶ 2) Actiue: *leuare, liberare*, c. gen. K. 7, 1. σκυλακεύειν αὐτὰς ἐπανιέντα τῶν πόνων.

ἐπανίστασθαι, ¶ 1) *consistere, stare*, np. superne. E. 1, 4, 7. ἐπαναστὰς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἐσκόπει. ¶ 2) *surgere*. De disputaturo contra aliquem in conuiuio, Σ. 4, 2. ἐπαναστὰς — ἐπήρετο. Sic ἀναστάς.

ἐπανορθοῦν, *erigere, consolari*. Ammonius p. 43. διορθοῦν ἐπὶ δοράτων — καὶ ἐπὶ λόγων· ἐπανορθοῦν δὲ ἐπὶ μόνων λόγων. Phrynichus p. 208. κατορθῶσαι ἐπὶ πολέμου — ἐπανορθῶσαι δὲ λόγῳ τῶν ἡμαρτημένων, etc. Quod si standum sit praecepto Thomae Mag. p. 333. ἐπανορθοῦμαι κάλλιον ἢ ἐπανορθῶ, minus elegans fuerit Xenophon. Sane etiam Pollux non nisi medium agnoscit. v. Poll. 3, 100. 6, 115. 140. 141. 9, 139. Απ. 2, 4, 6. φίλος — σφαλλομένους πλεῖστα ἐπανορθῶν.

ἐπανόρθωσις, *vitae emendatio*. Επ. 1, 5. εἰς ἐπανόρθωσιν, *ad emendandos mores*.

ἐπάνω, *supra*. A. 6, 3, 1. ἐν τοῖς ἐπάνω εἴρηται, *in superioribus*.

ἐπαπειλεῖν, *insuper minari, minas addere*. A. 6, 2, 5. ἐπαπειλεῖν, εἰ μὴ ποιήσαιεν.

ἐπαρήγειν, *auxiliari*. Π. 6, 4, 5. extr. οἱ ἀπὸ τῶν πύργων ἡμῖν ἐπαρήξουσι.

'Επάριτοι, *Epariti*, cohors Arcadica. v. Steph. Byz. qui tamen 'Επαρίται et 'Επαρίτας scribit, quam scripturam Berckelius etiam ap. Xenoph. restitui vult. Idem perhibet, nomen duci ab vrbe 'Επαρις, quam tamen nullibi reperiri ipse fatetur. Vnde etiam male definit per ἔθνος 'Αρκαδικόν. Melius Hesych. in v. 'Επαρόητοι (leg. 'Επάριτοι) explicat: τάγμα 'Αρκαδικὸν μαχιμώτατον, καὶ οἱ παρὰ 'Αρκάσι δημόσιοι φύλακες. Memorantur E. 7, 4, 22. 33. 34. 36. 7, 5, 3. ex quo loco patet, eos vel saltem eorum duces satis honoratos fuisse. Verba sunt: ἔπεμπον εἰς Λακεδαίμονα

πρέσβεις

πρέσβεις ἀπὸ τῶν Ἐπαρίτων. Legitur de iis disputatiuncula in Hist. academiae regiae Paris. elegantiorum literarum T. XXXII. p. 234.

ἐπαρκεῖν, ¶ 1) *suppeditare, praebere.* Cf. Poll. 3, 118. O. 2, 8. εἴ τι καὶ προσδεηθείην — εἰσὶν οἱ καὶ ἐπαρκέσειαν. c. dat. Απ. 2, 1, 31. τίς ἂν δεομένῃ (σοι) τινὸς ἐπαρκέσειεν. 2, 7, 1. κατὰ δύναμιν ἀλλήλοις ἐπαρκεῖν res necessarias. 2, 8, 8. vbi est de opificiis, quae suppeditant victum. Σ. 4, 43. c. gen. rei, Απ. 1, 2, 60. πᾶσιν ἀφθόνως ἐπήρκει τῶν ἑαυτοῦ. v. Kypk. ad 1 Timoth. 5, 10. Απ. 2, 6, 23. amici possunt non modo χρημάτων νομίμων κοινωνεῖν, ἀλλὰ καὶ ἐπαρκεῖν ἀλλήλοις. v. κοινωνεῖν nr. 3. Σ. 8, 26. ὁ τοῦ εἴδους ἐπαρκῶν ἄρξει τοῦ ἐραστοῦ, *qui pulcritudinis suae copiam alteri facit.* Hesych: ἐπαρκεῖ· ὑπουργεῖ, βοηθεῖ. it. ἐπήρκησεν· ἐβοήθησεν. Phauorin: ἐπαρκῶ· τὸ βοηθῶ, τὸ τοῖς χρείαν ἔχουσιν ἀρκετὰ δίδωμι. etc. ¶ 2) *iuuare.* O. 5, 14. ἡ γεωργία συμπαιδεύει καὶ εἰς τὸ ἐπαρκεῖν ἀλλήλοις. Stob. εἰς τὸ ἄρχειν, omisso ἀλλήλοις. Sic reponitur etiam pro ὑπάρχειν. v. ὑπάρχειν n. 10.

ἐπάρχειν, *insuper imperare.* Π. 1, 1, 4. ὁ μὲν Σκύθης ἄλλου μὲν οὐδενὸς δύναιτ' ἂν ἔθνους ἐπάρξαι — Κῦρος δὲ ἐπῆρξε καὶ τῶν Ἑλλήνων. Sed pro simplici ἄρχειν est 4, 6, 2. p. 256. ἔχω τεῖχος ἰσχυρὸν καὶ χώρας ἐπάρχω πολλῆς. Mrgg. ὑπάρχων, Cod. Guelf. ὑπάρχω, quod possit ferri, quia Gobryas regulus erat, Assyriorum regi tributarius.

ἐπαύξεσθαι, *crescere, adaugeri.* c. εἰς, O. 7, 43. τὰ καλά τε κἀγαθὰ — διὰ τὰς ἀρετὰς εἰς τὸν βίον τοῖς ἀνθρώποις ἐπαύξεται.

ἐπαφιέναι, *immittere.* Π. 4, 1, 2. p. 201. τὰ παλτὰ ἐπαφεῖναι.

ἐπαφρόδιτος, *venustus, iucundus.* Σ. 8, 15. ἡ τῆς ψυχῆς φιλία καὶ ἐπαφροδιτωτέρα. — Sed vidit iam Leuncl. hoc sententiae repugnare. Itaque Ernestius emendabat ἀναφροδιτωτέρα, quod Zeun. recepit. Recte vero sequitur αἰτούμεθα τὴν θεὸν ἐπαφρόδιτα καὶ ἔπη καὶ ἔργα διδόναι. cf. §. 18. Ιερ. 1, 35. παρὰ τοῦ ἀντιφιλοῦντος — ἥδισται καὶ ἐπαφροδιτώταται αἱ μάχαι καὶ ἔριδες.

ἐπεγγελᾷν, *irridere.* c. dat. Π. 5, 5, 4. τοὺς ἐμοὺς ἐμοῦ ἀμελήσαντας καὶ ἐπεγγελῶντας ἐμοί, dum te magis

gis colunt. A. 2, 4, 15. ταύτας (κώμας) Τισσαφέρνης Κύρῳ ἐπεγγελῶν διαρπάσαι τοῖς Ἕλλησιν ἐπέτρεψε, *contumelioſe illudens.*

ἐπεγείρειν, *e ſomno excitare.* A. 4, 3, 8. εἰ καθεύδοι, ἐπεγείραντα εἰπεῖν.

ἐπεὶ, ¶ 1) *cum, poſtquam.* c. indicat. Π. 6, 2, 8. ἐπεὶ ταῦτα εἶπεν ὁ Κῦρος, ἀνέστη Χρυσάντας. A. 5, 2, 3. 5. Λ. 1, 1. etc. c. opt. Π. 8, 3, 10. οἱ ἄλλοι, ἐπεὶ καλέσειεν, — ὑπήκουον. Vbi Zeun. in indice reddit *quotiescunque,* vt A. 4, 7, 7. Sic Π. 1, 3, 9. Wels perperam edidit ἔπειτ' ἀναστaίητε — οὐδ' ὀρθοῦσθαι ἐδύνασθε, pro ἐπεὶ ἀναστ. Sed marg. Steph. habet ἔπειτ' εἰ ἀναστ. In oratione obliqua, Π. 5, 3, 14. ἥκουσιν ἄγγελοι, ὡς ὁ Ἀσσύριος, ἐπεὶ πύθοιτο — χαλεπῶς ἐνέγκοι. Margg. tamen ἐπύθετο. c. δὲ et indic. Π. 1, 3, 13. ἐπεὶ δὲ ταῦτα εἶπεν — 1, 4, 7. 14. 2, 1, 1. §. 2. p. 86. 2, 3, 7. 2, 4, 2. etc. A. 1, 5, 8. 1, 9, 4. 5. 5, 8, 4. 7, 3, 4. etc. Leunclauius eumque ſecutus Welſius Π. 5, 2, 8. ἐπεὶ δὲ mutat in ἐπειδή, ſed Hutch. et Morus cum antiquis editt. ab ἐπεὶ δὲ incipiunt nouam periodum, et dicunt eſſe ἀνανταπόδοτον. Nam verba ἐπ' οὐδενὶ — θηριῶδες δοκεῖ εἶναι, eſſe parentheſi includenda, neque verba §. 9. ἐνενόησε δὲ habere apodoſin. Zeunius quaerit apodoſin in verbis §. 10. εἰπεῖν λέγεται, vt ſit ὑπερβατὸν durius. 8, 1, 8. pro ἐπεὶ δὲ εὐδαιμονέστερος all. habent ἐπειδὴ εὐδ. A. 4, 7, 1. pro ἐπεὶ καὶ ἀφίκοντο in melioribus libris eſt ἐπεὶ δὲ ἀφ. §. 15. καὶ ἡγούμενος, ἐπεὶ δὲ ἐνέβαλεν — all. emendant ἡγούμενος δὲ ἐπεὶ ἐνέβ. all. ἐπεὶ δὲ mutant in ἐπειδή. E. 3, 4, 24. eſt ἐπεὶ δέ. Sed Leuncl. Aγ. 1, 32. putat plenius dici ἐπειδὴ δέ. Etiam in codd. permutantur, vt A. 4, 7, 2. et 7. Cod. Eton. pro ἐπεὶ δὲ habet ἐπειδή. Sed 6, 5, 4. pro ἐπειδὴ δὲ habet ἐπεὶ δέ. c. δὲ et opt. Π. 1, 6, 19. p. 77. ἐπεὶ δὲ ἔχοιεν τὴν ἡλικίαν. Vbi tamen videtur eſſe ſententia indefinita, vt 2, 4, 16. ἐπεὶ δὲ δειπνήσειεν. c. δὲ et ἂν, K. 8, 4. ἐπεὶ δ' ἂν φανῇ τὸ ἴχνος. Ita recte Leuncl. pro ἐπειδὰν φανῇ, quod Steph. defendit. c. δὲ et αὖ. vid. αὖ. Π. 2, 4, 16. pro ἐπεὶ δ' αὖ ἔληξεν, all. male habent ἐπειδάν. Nam ἐπειδὰν poſcit coniunctiuum. c. inf. Ἀπολ. 4. ἐπεὶ δ' αὐτὸν

πάλι,

πάλιν λέγειν. Wels. ex emendatione Stephani habet ἔπειτα δ'. Sed Bach. defendit ἐπεὶ, aſſentiente Fiſchero ad Palaeph. p. 66. Et ſane etiam ὡς habet infinitiuum, qui pendere putandus eſt a praecedente verbo ἔφη. Fortaſſis tamen ἐπεὶ h. l. eſt i. q. ἔπειτα. v. nr. 3. c. γοῦν, Σ. 2, 6. ἐπεὶ γοῦν νικηφόρος βούλοιτο γενέσθαι. Ita Steph. Leuncl. Welſ. Bach. Sed melior erat vetus lectio ἐπεὶ γοῦν ἐβούλετο. c. καὶ in incremento orationis: *porro, quin etiam.* v. Abreſch. dilucc. Thuc. 4, 80. Aπ. 3, 12, 6. ἐπεὶ καὶ — τίς οὐκ οἶδεν — ὅτι πολλοὶ μεγάλα σφάλλονται; Sed aliter adhibetur Aπολ. 23. καταδηλότερον ἐγίγνετο, ἐπεὶ καὶ ἡ δίκη κατεψηφίσθη, *magis etiam apparuit, poſtquam.* c. τάχιστα, *cum primum, ſimul atque.* Π. 3, 3, 11. ἐπεὶ δὲ τάχιστα διέβη. A. 7, 2, 3. E. 2, 3, 8. vbi Leuncl. vertit *poſteaquam.* Aπ. 1, 2, 47. Ita quoque intelligendum videtur A. 6, 3, 12. ἐπεὶ δ' ἐδείπνησαν τάχιστα, παρηγγέλθη. cum vulgo poſt ἐδείπν. interpungatur. Sic c. εὐθέως, E. 3, 2, 3. ἐπεὶ εὐθέως ᾔσθοντο τὸ πρᾶγμα. it. c. εὐθύς, Π. 1, 6, 12. extr. ἐπεὶ ἐν τῷ τέλει τούτῳ ἐγενόμην, εὐθὺς τούτου ἐπεμελήθην. A. 1, 5, 15. ἐπεὶ ἧκε — εὐθὺς ἔλαβε. In quo tamen vtroque loco ἐπεὶ per ſe poteſt eſſe *ſimulac,* quia εὐθὺς facit apodoſin. Cf. εὐθύς. Alias apodoſin conſtituunt formulae ἔνθα δὴ et ἐνταῦθα δή. v. ἔνθα et ἐντ. it. καί, A. 5, 2, 11. ἐπεὶ δὲ πάντα παρεσκεύαστο — ἐπεὶ δ' ἐπαιάνισαν — καὶ ἅμα γε ἠλάλαξαν. Vbi καὶ in Cod. Eton. deeſt. Cf. καὶ nr. 5. it. ἐκ τούτου δή, Π. 2, 3, 9. ¶ 2) *ex eo tempore, quo.* Heſych. ἀφ' οὗ χρόνου. A. 1, 9, 16. πολλοὶ πρὸς Κῦρον ἀπῆλθον, ἐπεὶ πολέμιοι ἀλλήλοις ἐγένοντο. 7, 2, 18. ἐπεὶ νεανίσκος ἐγενόμην. Πο. 5, 12. E. 6, 5, 37. ¶ 3) *deinde.* Π. 1, 6, 17. σύ με τοῦτο ἐκ παιδίου ἐπαίδευες — ἐπεὶ δέ, ὡς ἐν τοῖς ἐφήβοις ἦμεν. v. ad h. l. Hutch. Sed Zeun. ὡς cum nonnullis Codd. omiſſo, ἐπεὶ δὲ exponit *quamdiu,* vel vult ἔπειτα δ' ὡς legere. 7, 2, 7. p. 418. ἐπεὶ δὲ ἀκούσας — ᾔσθην. Marg. Leuncl. ἔπειτα δέ. Sed Steph. et Hutch. e Codd. reponunt ἐγὼ δέ. A. 5, 7, 12. ἐπεὶ μέντοι σφᾶς λέγειν ἔφασαν. Steph. hic ἐπεὶ perperam pro ἔπειτα irre-

irrepsisse dicit. E. 7, 1, 31. ἐπεὶ δὲ — οὐκέτι ἐμέσευον. Wels. e coniectura Stephani edidit ἔπειτα. Απ. 2, 8, 5. cf. ἔπειτα nr. 1. ¶ 4) *quum, quia*. Π. 1, 4, 7. ἐπεὶ δ' οὖν ἔγνω. 2, 3, 5. p. 119. ἐπεὶ οὖν αὕτη ἡ μάχη καταλείπεται. A. 1, 3, 5. 6. Απ. 1, 4, 6. ἐπεὶ ἀσθενὴς μέν ἐστιν ἡ ὄψις — ἐπεὶ δὲ τὰ ἀποχωροῦντα δυςχερῆ, np. ἐστι. v. Hindenb. ad h. l. c. γε, A. 1, 3, 9. οὔτε ἡμεῖς ἔτι ἐκείνου στρατιῶται, ἐπεί γε οὐ συνεπόμεθα αὐτῷ. Απ. 2, 7, 14. c. περ, Π. 1, 5, 7. p. 54. ἐπείπερ σύνισμεν ἡμῖν — ἴωμεν. Iunt. εἴπερ. Etiam alias εἴπερ legitur pro ἐπείπερ. (v. ὡς n. 26. g.) Απ. 1, 4, 19. O. 1, 11. ὁ λόγος ἡμῖν χωρεῖ, ἐπείπερ εἴρηται τὰ ὠφελοῦντα χρήματα εἶναι. Ιπρ. 8, 4. ¶ 5) *siquidem, nam*. Π. 2, 2, 7. 8. A. 3, 1, 21. τούτῳ γε οὔτε προσήκει — ἐπεὶ ἐγὼ αὐτὸν εἶδον ἀμφότερα τὰ ὦτα τετρυπημένον. 3, 3, 9. 7, 6, 16. Αγ. 1, 36. E. 7, 1, 26. ἐπεὶ καὶ τὴν πλάτανον οὐχ ἱκανὴν εἶναι, np. ἔφη. Ιερ. 1, 23. 3, 4. c. opt. O. 12, 1. μὰ Δί', ἔφη, — ἐπεὶ οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι, πρὶν ἂν — c. γε, O. 7, 6. ἐπεὶ τά γε ἀμφὶ γαστέρα, etc. Zeun. *praesertim cum*. c. περ, A. 5, 1, 3. c. opt. Απ. 1, 4, 19. c. τοι, Σ. 3, 4. ἐπεί τοι ἀνδρεία ἐστιν ὅτε βλαβερά. ¶ 6) *si*. c. opt. Π. 1, 4, 4. ἐπεὶ σφᾶς ἴδοιεν. A. 1, 5, 2. O. 11, 12. Ιπρ. 2, 4. Sic A. 4, 2, 16. pro ἐπιλαβόμενοι all. habent ἐπεὶ λάβοιεν. c. indic. et ἄν, E. 6, 2, 16. ἐπεὶ δὲ ἀντιστρέψας ἂν τὰς τριήρεις ἀφίει. Potest ἂν h. l. referri ad ἀντιστρ. vt sit *conuersurus*. ¶ 7) *ceteroqui, quod ni ita esset*. v. Alberti Obs. in N. T. p. 341. Fischer. ad Plat. Euthyphr. 10. Π. 2, 2, 17. οὐ φιλόπονός ἐστιν. ἐπεὶ ἧκει ἂν αὐτῷ — A. 6, 1, 20. ἐπεὶ εἰ οὕτω γε τοῦτ', οὐδὲ λοχαγεῖν ἡμῖν ἔξεστιν. ¶ 8) In var. lect. permutatur c. ὅτε. v. ὅτε nr. 1. it. c. εἰ. v. εἰ. nr. 4. 7. c. ἐπειδή. v. supra nr. 1. it. c. ὡς, v. ὡς nr. 23. c. ἔπειτα. v. supra nr. 1. et 3. c. ὅπου. v. ibi nr. 6. 7.

ἐπείγεσθαι, *festinare*. Hesych: ἐπείγεται· σπεύδει, σπουδάζει. E. 1, 7, 10. p. 57. τί δεδιότες, σφόδρα οὕτως ἐπείγεσθε; Legitur etiam in margg. et Cod. Guelf. Brodaei ac Philelphi pro ἐφέπεσθε, quod vide nr. 4.

ἐπειδὰν, ¶ 1) *cum, postquam*. Futurum magis quam praeteritum indicat, vel potius efficit fere

re futurum praeteritum ſ. exactum. c. coniunct. Π. 1, 4, 19. ἐπειδὰν ἴδωσι. 3, 1, 10. ἐπειδὰν δὲ ἡττηθῇ. 5, 4, 10. extr. ἐπειδὰν δὲ ἔλησθε καὶ ἀριστήσητε. Λ. 3, 6. c. opt. Π. 1, 3, 15. μὴ ἀπολῇ — ἐπειδὰν οἴκοι εἴης. A. 7, 5, 4. ἐπειδὰν ἀπέλθοι. Cod. Eton. ἀπέλθῃ. c. τάχιστα, *ſimulac, cum primum.* Π. 1, 3, 12. ἐπειδὰν τάχιστα — μάθῃς. 5, 4, 10. ἐπειδὰν τάχιστα ἀριστήσητε. Wels. perperam ἀριστήσετε. A. 3, 1, 7. Λ. 2, 1. in quibus duobus locis hanc formulam ſequitur εὐθύς. ¶ 2) *ſi.* c. coni. Π. 3, 3, 16. οὕτω γὰρ, ἐπειδὰν μὴ ἀντεπεξίωσιν. Marg. Steph. ἐὰν μή. c. γε, Π. 1, 4, 9. μαστιγωσάτω, ἐπειδάν γε ἐγὼ δῷ αὐτῷ, *ſi quidem, ſi modo.* c. τοίνυν, *ſi ſcilicet.* Σ. 3, 5. ἐπειδὰν τοίνυν ἡμῶν ἕκαστος εἴπῃ. c. indic. Iπ. 6, 4. ἐπειδάν γε ἄγειν δεῖ τὸν ἵππον. Sed Steph. recte volebat δέῃ. Idem volebat ἐπειδὰν γε μὴν, quia ſic legitur §. 16. Sed Caſtalioni placebat ἐπειδὰν δὲ, quod etiam extat 7, 2. ¶ 3) Π. 4, 1, 8. p. 206. ἐπειδὰν ὀφθῶσι. Fiſcherus ad Plat. Phaed. 3, 4. dicit, in Cod. Guelf. eſſe ἐπειδὴ ὀφθ. Sed Zeun. in verbis paulo poſt ſequentibus: ἐπειδὰν δέ τις αὐτῶν θηρᾷ, dicit, ſe ex Cod. Guelf. dediſſe ἐπειδὴ pro ἐπειδάν. Aπ. 1, 2, 35. ὁ Χαρικλῆς, ἐπειδάν, ἔφη, ἀγνοεῖς — Fr. Portus, Leuncl. et Reisk. recte viderunt, legendum eſſe ἐπειδὴ, vt edidit Erneſti, quia hoc cauſae eſt, ἐπειδὰν vero temporis. cf. ἐπειδή. Legitur item ἐπειδὰν pro ἐπεὶ δ' ἂν et pro ἐπεὶ δ' αὖ. v. ἐπεὶ nr. 1.

ἐπεῖδειν, v. infra ἐπιδεῖν.

ἐπειδὴ, ¶ 1) *quandoquidem.* c. indic. Π. 1, 5, 7. p. 55. ἐπειδὴ καὶ ἐκποδὼν ἡμῖν γεγένηται. E. 3, 4, 25. Aπ. 4, 3, 4. 6. 9. In tribus poſtremis locis nonnulli habent ἐπειδάν. v. Ern. Cf. ἐπειδὰν nr. 3. c. opt. Aπ. 1, 2, 57. Σωκράτης ἐπειδὴ ὁμολογήσαιτο — ἔφη. ¶ 2) *ſi.* c. opt. E. 1, 4, 3. φάσκων ὀμωμοκέναι, ἀπάξειν ἐπὶ θάλατταν, ἐπειδὴ οὐ παρὰ βασιλέα, πρ. ἀπάξοι. ¶ 3) *poſtquam.* c. indic. Π. 2, 1, 1. ἐπειδὴ δὲ διέβησαν. 2, 3, 9. 2, 4, 8. p. 130. A. 1, 2, 26. οἱ δ' ἄλλοι ἐπειδὴ ἧκον. 1, 7, 13. E. 3, 2, 3. c. opt. Π. 1, 4, 23. ὡς ἂν, ἐπειδὴ ἀφίκοιντο, στησόμενοι. c. τάχιστα, *ſimul atque.* Π. 1, 5, 6. ἐπειδὴ δὲ ᾑρέθη τάχιστα. 7, 5, 7. it. ſine τάχιστα, c. opt. A.

4, 5, 7. ἐπειδή τι ἐμφάγοιεν, ἀνίσταντο. ¶ 4) Saepe in libris permutatum eſt c. ἐπεί, vel ab editoribus pro ἐπεί ſ. ἐπεὶ δὲ ſubſtitutum. v. ἐπεί nr. 1.

ἐπεῖναι, ¶ 1) *adeſſe, ineſſe, coniunctum eſſe.* Π. 6, 2, 11. p. 371. ἔπεστι γάρ τις αἰσχύνη λόγχην ἀκονῶντα (marg. Leuncl. ἀκονῶντι) κακὸν εἶναι. ¶ 2) *ſuperſtructum eſſe.* A. 1, 2, 5. γέφυρα ἐπῆν, *ponte iunctus erat fluuius.* 1, 7, 12. 4, 4, 1. ἐπὶ ταῖς πλείσταις οἰκίαις τύρσεις ἐπῆσαν. ¶ 3) *proponi.* Πο. 2, 7. εἰ τούτοις τιμή τις ἐπείη, *ſi hi honore quodam afficerentur.* ¶ 4) In var. lect. permutatur c. ὑπεῖναι. v. ὑπεῖναι.

ἐπεισβαίνειν, *ingredi,* np. contra hoſtem. E. 1, 1, 4. παρεβοήθει καὶ ἐπεισβαίνων τῷ ἵππῳ εἰς τὴν θάλατταν.

ἐπεισιέναι, *irruere.* K. 10, 9. in ed. Ald. aliisque melioribus legitur ἐπεισίασι pro ἐπίασι.

ἐπεισπηδᾶν, *contra aliquem inſilire.* Π. 3, 3, 28. τοὺς εἰς τὰς τάφρους ἐμπίπτοντας ἐπεισπηδῶντες ἐφόνευον.

ἐπεισπίπτειν, ¶ 1) *irruere in hoſtes.* Π. 7, 1, 16. ταύτῃ ἐπεισπεσόντες — ἐφόνευον. Margg. συνεισπεσόντες. *irrumpere in vrbem,* Aϑ. 2, 15. μηδὲ πόλας ἀνοιχθῆναι, μηδὲ πολεμίους ἐπεισπεσεῖν. ¶ 2) *inuadere.* Π. 7, 5, 10. οἱ ἐπὶ τοὺς φύλακας τεταγμένοι ἐπεισπίπτουσιν αὐτοῖς. Legitur quoque §. 11. pro εἰσπίπτειν, quod vide nr. 2. b. E. 2, 4, 15.

* ἐπεισπλεῖν, *contra nauigare, cum claſſe ſuperuenire.* in ipſa pugna, E. 1, 1, 3. Ἀλκιβιάδης ἐπεισπλεῖ εἴκοσι ναυσίν. ἐντεῦθεν δὲ φυγὴ ἐγένετο. §. 8.

ἐπεισφέρεσθαι, v. συνεπεισφέρεσθαι.

ἔπειτα, ¶ 1) *deinde, praeterea.* Refertur ad πρῶτον, interdum etiam ſaepius repetitur, et quidem ſic: πρῶτον μὲν, ἔπειτα δὲ etc. nonnunquam tamen δὲ omittitur. Π. 1, 3, 12. πρῶτον μὲν ἄρξει — ἔπειτα δὲ χρήσῃ — ἔπειτα δὲ πορεύσῃ — ἔπειτα τά τε νῦν καὶ ἄλλα συλλέξω. Pro vltimo ἔπειτα in nonnullis eſt ἐπεί. 4, 5, 16. 6, 2, 7. πρῶτον μὲν ἤκουετε — ἔπειτα δὲ ἔρχονται — ἔπειτα δὲ προσέρχονται — ἔτι δὲ ἔρχεται — πρὸς δ' ἔτι εἰσίν. 7, 2, 7. p. 419. Aπ. 3, 11, 12. Π. 7, 3, 1. πρῶτον μὲν — ἔπειτα. Sic ſine δὲ eſt Aπ. 1, 4, 11. 1, 7, 2. 3, 8, 5. et 4, 2, 31. O. 2, 5. πρῶ-

πρῶτον μὲν — ἔπειτα — ἔπειτα δέ. Legitur sine πρῶτον, Π. 1, 3, 14. μεταπέμψαν — λέγων — ἔπειτα δὲ ἔφη. Vbi verti potest *praeterea*, vt saepius. 6, 2, 11. p. 370. 7, 5, 15. 8, 3, 11. ἔθυσαν τῷ Διὶ — ἔπειτα τῷ Ἡλίῳ — ἔπειτα Γῇ — ἔπειτα δὲ ἥρωσι. Ἱερ. 4, 10. Ἀθ. 2, 4. ἔπειτα δὲ — §. 5. ἔπειτα δὲ — §. 6. ἔπειτα — §. 8. ἔπειτα, *deinde, tum, porro, denique*. Sine δὲ est etiam Π. 6, 3, 11. p. 386. et 7, 5, 1. Sed interdum, vt δὲ, solo μὲν praecedente ponitur ἔπειτα δὲ, vt Π. 2, 3, 10. 6, 2, 7. p. 366. 7, 3, 4. A. 4, 1, 5. Sic post participia, Π. 1, 2, 2. ἀφεῖσαι — ἔπειτα προστάττουσιν. Hic Stephano redundare videbatur. 1, 3, 10. στὰς — ἔπειτα — λέγοιμ' ἄν. Potest verti *et ita, et tum*, vt 1, 4, 13. 1, 6, 11. ἔχοντα δύναμιν — ἔπειτα ἀμελεῖν. ibid. ἔχων — ἐργάτας ἔπειτα ἔφη ἀργὸν, *et tamen*. Sic 4, 5, 12. p. 247. Ἱερ. 7, 9. *ideo, adeo*. O. 20, 28. Interdum sic positum verti potest *tamen*, (v. Koen. ad Gregor. de dialectt. p. 62.) vt Π. 5, 5, 5. p. 327. εἰ ἀσκῶν — ἔπειτα δοκῶ. A. 2, 5, 3. πῶς ἔχοντες τοσούτους πόρους — ἔπειτα τοῦτον ἐξελοίμεθα; Ἀγ. 5, 4. O. 1, 18. ¶ 2) Inter articulum et nomen temporis facit periphrasin adiectiui futuri, Π. 1, 5, 7. p. 52. εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον. A. 2, 1, 12. cf. χρόνος. ¶ 3) In vna eademque oratione, non praecedente πρῶτον, est *praeterea*. Cf. nr. 1. Π. 3, 3, 9. p. 179. νῦν μὲν ἐν τῇ σῇ χώρᾳ — σινόμεθα ἄκοντες — ἔπειτα νῦν σὺ ἡμᾶς τρέφεις. 7, 3, 4. ἔπειτα δ', ἔφη, ἴσθι. 7, 5, 19. A. 2, 4, 3. vbi vertere possis *ideoque*. 5, 5, 7. ¶ 4) Est interrogantis cum indignatione quadam, vel omnino disputationem continuantis: *vero, at vero, ita vero?* Bisetus ad Aristoph. Lysistr. 1014. εἶτα εἶτε ἔπειτα — ἐνίοτε ἐρωτῶντός ἐστι μόριον μετ' ἀγανακτήσεως. οὕτως καὶ παρὰ Ξενοφῶντι. Π. 3, 1, 12. ἔπειτα δοκεῖ σοι καὶ ἡ τοιαύτη ἧττα σωφρονίζειν ἱκανὴ εἶναι ἀνθρώπους; 7, 1, 4. ἔπειτα, πῶς δυνήσονται; 7, 5, 26. p. 458. 8, 4, 10. ἔπειτα οὐκ ἂν πρίαιό γε παμπόλλου, ὥστε σοι ταῦτα εἰρῆσθαι; Ita Steph. et Leuncl. pro ἐπεὶ ediderunt, quae emendatio etiam MSS. nonnullis confirmatur. Aπ. 1, 4, 11. init. 2, 7, 5. 7. ¶ 5) c. καὶ contractum: κἄπειτα, *tum*. Π. 4, 3, 3. p. 231.

ὅ γε ἂν τις φοβηθείη, μὴ εἰ δεήσει ἐφ' ἵππου κινδυνεύειν, — κἄπειτα μήτε πεζοὶ ἔτι ὦμεν, μήθ' ἱππεῖς. 5, 1, 7. A. 4, 3, 8. Cf. κἄπειτα, vbi eſt *et deinde*. ¶ 6) In interrogatione: *atqui, cur ergo?* Π. 2, 2, 17. κἄπειτα τοιοῦτον ὄντα οὐ φιλεῖς; Σ. 4, 2. ¶7) In var. lect. permutatur c. ἐπεί. v. ἐπεὶ nr. 1. 3. et ſupra nr. 1. 4.

ἐπέκεινα, *vltra*. Suid: ἐπέκεινα· παρεκεῖ. Heſych. ἀνωτέρω, ἐξωτέρω. Thomas: ἐπέκεινα ῥήτορες λέγουσιν. A. 5, 4, 2. πολέμιοι — οἱ ἐκ τοῦ ἐπέκεινα, *qui vlterius quam ii habitarent*. Hutch. ellipticam locutionem ſupplet ſic: οἱ ἐκ τοῦ τόπου ſ. μέρους ἐπ' ἐκεῖνα χωρία ſ. μέρη ὄντες. c. gen. E. 5, 1, 10. ἀνέβαινον τοῦ Ἡρακλείου ἐπέκεινα. K. 5, 31. τιθεὶς εἰς τὸ ἐπέκεινα τῶν ἔμπροσθεν ποδῶν τοὺς ὄπισθεν, καὶ ἔξω, θεῖ οὕτως. Fr. Portus: *figens veſtigia poſteriorum pedum in anteriorum veſtigiis*. Sed ſenſus videtur potius hic eſſe: *ponens pedes poſteriores non ſolum vltra anteriorum veſtigia* (np. ſaltu maiore facto, quam ad haec contingenda opus fuerit), *ſed etiam extra illa ſ. ab illorum latere*. Deſcribitur enim ſaliendi vehementia.

ἐπεκθέειν ſiue ἐπεκθεῖν, *procurrere contra hoſtem*. ex arce, A. 5, 2, 16. ἐπεὶ δὲ ἤρξαντο ἀποχωρεῖν, ἐπεξέθεον ἔνδοθεν πολλοὶ hoſtes. ex vrbe, E. 5, 3, 6.

ἐπεκτρέχειν, *hoſtiliter excurrere*. ex vrbe, E. 6, 2, 10. ἐπεκδραμόντες ἔλαβον. c. dat. E. 4, 4, 17. ἐπεκδραμόντες πελτασταῖς, *contra peltaſtas*.

*****ἐπελαύνειν**, ¶ 1) *incitare*. Ιπ. 8, 11. ἐπελαύνειν τὸν ἵππον, np. contra hoſtem. Leuncl. ſine cauſa malebat ἀπελ. Placet tamen haec coniectura Gailio, qui vertit *dégager ſon cheval*. ¶ 2) *equo vehi contra aliquem, equitantem irruere*. in pompa, Ιππ. 3, 12. θᾶττον ἐπελαύνειν — c. dat. ibid. τάχιστα ἀλλήλοις ἐπελαύνειν. in pugna, E. 7, 1, 10. εἰ καταβεβηκόσιν ἐπελαύνοιέν τινες. ¶ 3) *pone agere, pone adigere*. Ιππ. 2, 3. de cuneo ferreo: ὅταν τό τε ἡγούμενον τό τε μέσον ἐρρωμένον ᾖ, καὶ τὸ ἐπελαυνόμενον ἱκανὸν, *pars poſterior*. Gail temere omiſit verba ᾖ — ἐπελαυν.

ἐπεμβάλλειν, ¶ 1) *vrgere, adurgere*. K. 10, 11. κα-

κατορθοῖ ἡ ἀριστερὰ αὐτοῦ, ἡ δὲ δεξιὰ ἐπεμβάλλει. Pollux 5, 24. ἡ δεξιὰ κατὰ τὴν ἑαυτῆς ἰσχὺν ἐπωθείτω τὸ προβόλιον. ¶ 2) De fluuiis: *insuper influere.* E. 4, 2, 6. ἐπεμβάλλοντες ἕτεροι ποταμοὶ in fluuios. cf. ἐμβάλλειν.

ἐπεξελαύνειν, *emittere contra, prouehi iubere contra.* E. 5, 3, 6. οἱ Ὀλύνθιοι ἐπεξελαύνουσι contra hostes ex vrbe τοὺς ἱππεῖς.

ἐπεξέρχεσθαι, ¶ 1) *egredi e regione ad persequendum hostem.* E. 7, 2, 4. ἐπεξελθόντες οἱ τῶν Φλιασίων ἱππεῖς, ἐπηκολούθουν. commeatus causa in hostium agrum, A. 6, 4, 16. ¶ 2) *erumpere ex vrbe.* A. 5, 2, 6. μάχονται ἐπεξεληλυθότες. E. 3, 1, 15.

ἐπεξιέναι, ¶ 1) *erumpere ex vrbe.* Π. 5, 4, 20. ἣν — ἐπεξίωσι Babylonii in Persas. E. 6, 2, 12. obsessi ἐπεξῄεσαν. Ιπρ. 7, 3. ¶ 2) *e castris euagari ad inueniendum hostem.* A. 6, 5, 3. τῶν ἄλλων ἐπεξιόντων. All. ἐξιόντων, vt est paulo ante.

*ἐπεξόδια, *sacra ob felicem itineris vel expeditionis contra aliquem suscipiendae euentum.* A. 6, 5, 2. ante iter ἐθύετο ἐπεξόδια. Carent fere hoc verbo lexica. Alias dicitur ἐπ' ἐξόδῳ θύειν.

ἐπεργασία, *cultus agrorum communis, ius arandi mutuum.* v. Biscíola horr. subcesiu. 1, 6. Pollux 7, 142. καὶ στίχον δὲ δένδρων λέγει Ξενοφῶν, καὶ ἐπεργασίας, τὸ τὴν ἀλλήλων ἐργάζεσθαι. Π. 3, 2, 11. ἐπιγαμίας δ' εἶναι καὶ ἐπεργασίας.

ἐπερείδεσθαι, v. ἀπερεῖδ.

ἐπέρεσθαι, ¶ 1) *interrogare.* Π. 1, 3, 5. τὸν Ἀστυάγην ἐπερέσθαι Cyrum, np. ἔφασαν. 6, 3, 5. ἐπὶ τούτοις ἤρετο — τί οὖν; τοῦτο δ' ἐπήρετο τῶν παρόντων ἕνεκα. 8, 3, 2. A. 7, 2, 17. O. 7, 3. ὅ με ἐπήρου. c. εἰ, A. 7, 2, 14. ἐπήρετο τὸν Μηδοσάδην, εἰ ἀληθῆ ταῦτ' εἴπεν — ἐπὶ τούτοις πάλιν ἐπήρετο Μηδοσάδην, εἰ ἔλεγε ταῦτα. E. 7, 4, 7. εἰς Θήβας ἔπεμψαν ἐπερησομένους, εἰ τύχοιεν. Aπ. 1, 2, 33. Cf. εἰ nr. 2. c. πότερα; E. 3, 2, 8. ἐπήρετο, πότερα βούλοιτο σπονδὰς ἔχειν. ¶ 2) *iterum interrogare.* Π. 8, 3, 13. ἤρετο αὐτὸν — ὁ δὲ ἀπεκρίνατο — ὁ δὲ ἐπήρετο. A. 5, 8, 3. Cf. ἐπερωτᾶν nr. 1. ¶ 3) *oraculum consulere.* Atticis est proprium hoc in genere verbum. v. Spanhem. ad Aristoph. Plut. 32. A. 3, 1, 5. ἐπήρετο

ρετο τὸν Ἀπόλλω, τίνι ἂν — Λ. 8, 5. Lycurgus ἐλθὼν εἰς Δελφοὺς ἐπήρετο τὸν θεόν, εἰ λῷον — Πο. 6, 2. E. 4, 7, 2. 6, 4, 30.

ἐπέρχεσθαι, ¶ 1) *aduenire, accedere* Ιπ. 8, 4. equus ἣν ἴδῃ ὄπισθέν τινα ἐπελθόντα, vt verberet, ἀλεῖται. c. πάλιν, *redire.* Π. 1, 4, 13. ſeruus fugitiuus ἦν αὐτόματός σοι πάλιν ἐπέλθῃ. Margg. et Cod. Guelf. ἔλθῃ. ¶ 2) *ſuperuenire.* E. 5, 4, 50. οἱ Θηβαῖοι ἐπελθόντες Lacedaemoniis in itinere ἀντετάξαντο. Margg. ὑπελθόντες. Fortaſſis rectius. Poteſt enim hoc verbo impetus inopinatus ſignificari. ¶ 3) *venire in alterius locum. veſtigiis inſiſtere.* O. 8, 7. πορευομένων ἐν τάξει — εἰς τὸ κενούμενον ἀεὶ οἱ ὄπισθεν ἐπέρχονται. ¶ 4) *peragrare.* c. acc. A. 7, 8, 14. τῆς βασιλέως χώρας, ὅσην ἐπήλθομεν. ¶ 5) *adoriri.* Heſych: ἐπέρχομαι· τολμῶ, ἐγχειρῶ. K. 3, 6. κύνες — τρέμουσι καὶ οὐκ ἐπέρχονται leporem, πρὶν ἴδωσιν ὑποκινοῦντα. c. dat. hoſtes, E. 7, 4, 24. ἐπεληλυθότες ἀποχωροῦσι. ¶ 6) *in mentem venire.* c. dat. Aπ. 4, 3, 3. ἤδη ποτέ σοι ἐπῆλθεν ἐνθυμηθῆναι, *animum ſubiit.*

ἐπερωτᾷν, ¶ 1) *iterum interrogare.* Thomas: ἐρωτῶ, τὸ ἀπόκρισιν ζητῶ τινα. τὸ ἐπερωτῶ δέ, ἔστι μὲν καὶ ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς ἐρωτῶ· κυρίως δέ, ὅταν ἐπὶ τῇ ἐρωτήσει, ἑτέρᾳ ἐρωτήσει χρῶμαι. Π. 7, 2, 7. p. 418 cum iam bis interrogaſſem, πάλιν πέμπω καὶ ἐπερωτῶ τὸν θεόν. Sic c. πάλιν, Π. 1, 3, 13. πάλιν ἐπερωτηθείς. 7, 1, 21. ἀκούσαντες ταῦτα ἐπήροντο — ἐπηρώτων πάλιν. ¶ 2) ſimpl. *interrogare.* E. 6, 4, 1. Κλεόμβροτον regem — ἐπερωτῶντα τὰ οἴκοι τέλη, τί χρὴ ποιεῖν. O. 6, 6. εἴ τις ἑκατέρους ἐπερωτῴη, πότερα — ¶ 3) *conſilium rogare.* Πο. 5, 13. εἴ τίς με ἐπερωτῴη, εἰ καὶ — λέγεις. ¶ 4) *conſulere deos.* a) non ſolum per oracula, Πο. 6, 3. Delphis ἐπερωτᾷν, τίνας — Aπολ. 14. ἐπερωτῶντος Χαιρεφῶντος ἐν Δελφοῖς περὶ ἐμοῦ. c. acc. E. 4, 7, 2. ἐπηρώτα τὸν θεόν, εἰ — Aπ. 4, 3, 16. Cf. ſupra n. 1. b) ſed praeter illa etiam per exta et auſpicia, Aπ. 1, 1, 9 εἴ τις ἐπερωτῴη, np. διὰ τῆς μαντικῆς, πότερον — 4, 3, 12. O. 5, 19. ἐπερωτῶντας θυσίαις καὶ οἰωνοῖς, ὅ τι χρὴ ποιεῖν. Σ. 4, 47. Ιπρ. 9, 9.

ἕπεσθαι, ¶ 1) *ſequi.* a) praeeuntem, Π. 6, 3, 11. p. 385. τὰ ζεύγη — ἕψεται ὡς ἐγγύτατα τῆς φάλαγγος — ἑπόμενα ταῦτα πάντα. Sic

Sic 6, 2, 11. p. 373. de mercatoribus exercitum sequentibus. 7, 3, 2. de gregibus pecorum, quae quis iubet pone se agi. b) ducem viae, A. 1, 3, 17. τῷ ἡγεμόνι ἕπεσθαι. c) vestigia, A. 7, 3, 23. ἐγὼ μὲν ἡγήσομαι — ὑμεῖς δ' ἕπεσθε, κἂν λειφθῆτε, τῷ στίβῳ τῶν ἵππων ἕπεσθε. d) inuitantem ad conuiuium, Σ. 1, 7. ἀχθόμενος, εἰ μὴ ἕψοιντο. e) incipientem, in agendo, A. 3, 1, 16. εἰ ὑμεῖς ἐθέλετε ἐξορμᾶν ἐπὶ ταῦτα, ἕπεσθαι ὑμῖν βούλομαι. §. 25. Λ. 8, 2. Aπ. 2, 2, 11. μηδενὶ ἀνθρώπων πειρᾶσθαι ἀρέσκειν, μηδὲ ἕπεσθαι, μήτε πείθεσθαι. Vbi ἕπεσθαι pertinet ad στρατηγὸν, sed πείθεσθαι ad ἄρχοντα. f) dominum, A. 2, 3, 10. δοῦλοι πολλοὶ εἵποντο. g) patronum, E. 3, 4, 8. οὔτε ἕπεσθαι ἑαυτῷ εἶα ὄχλον clientum. h) canem, K. 6, 14. 10, 5. ¶ 2) De militibus: a) *ducem praeeuntem* vel *alios praeeuntes sequi.* in itinere, Λ. 11, 6. τοῖς μὲν ἡγεῖσθαι δέδοται, τοῖς δὲ ἕπεσθαι τέτακται. Sic ad ἡγεῖσθαι refertur A. 4, 1, 5. et 7, 3, 21. Π. 5, 3, 16. p. 299. ὅπως κοσμίως ἕπωνται, *marschiren.* A. 3, 5, 12. ἕπεσθαι, *aufbrechen*, ἡνίκ' ἂν τις παραγγείλῃ. E. 3, 4, 23. vbi dicitur de iis, qui in proelio alios, qui hostes aggrediuntur, sequuntur. Π. 1, 4, 22. εἵποντο Cyaxarem hostes persequentem. Cf. Ιπ. 8, 18. it. §. 22. πείθεσθαι καὶ ἕπεσθαι. it. de equis, Ιπ. 11, 11. Ιπ. 1, 15. Sic pro πορεύεσθαι Π. 4, 2, 7. in margg. et Cod. Guelf. est ἕπεσθαι, et A. 6, 5, 15. πορεύεσθαι in cod. Eton. pro ἕπεσθαι. c. dat. O. 8, 6. σφενδονήτας τοῖς ἄρχουσι τεταγμένως ἑπομένους. cf. ἀφηγεῖσθαι. c. σὺν, A. 1, 3, 6. vbi iungitur πείθεσθαι. Sic de ipso imperatore, Π. 5, 4, 4. Cyrus αὐτὸς σὺν τοῖς ἄλλοις, qui hostem persequebantur, εἵπετο. c. ὄπισθεν, Π. 3, 2, 2. οἱ ἔμπροσθεν ἡμῶν ἡγεῖσθε. ὑμεῖς δὲ ὄπισθεν ἕπεσθε. c. ἐπὶ, *post*, vel pro dat. Π. 5, 2, 1. οἱ — τὰς κοπίδας ἔχοντες ἐπὶ τούτοις εἵποντο. 5, 3, 16. p. 299. ἐπὶ τούτοις οἱ σκευοφόροι ἑπέσθωσαν. 5, 5, 12. A. 6, 5, 7. b) in expeditionem, *militiam sequi, nomen profiteri.* Π. 2, 1, 2. p. 87. τοὺς Ἕλληνας — οὐδέν πω σαφὲς λέγεται εἰ ἕψονται. — Κᾶρας — οὔ φασιν ἕπεσθαι. 5, 5, 9. p. 330. 7, 4, 5. vbi refertur ad ἄγειν. §. 7. οὓς δῶρα ἀχαρίστως ἑπομένους. Suid. in v. ἀχαρίστως

ρίστως ex h. l. laudat ἐπιμένοντας. A. 1, 3, 18. 19. 21. 1, 4, 14. ἕπεσθαι — ἐπὶ βασιλέα. 2, 6, 7. qui locus possit etiam ad nr. 6. referri. c. dat. Π. 2, 1, 4. τοὺς ἑπομένους ὑμῖν Πέρσας, *milites vestros*, A. 1, 4, 13. O. 21, 8. c. σὺν pro dat. v. Abresch. ad Luc. 9, 49. Π. 4, 5, 19. ὅπως — σὺν τοῖς ἵπποις ἕπωνται, *vt inter equites stipendia facerent*. 6, 2, 5. In acie. Itaque ¶ 3) οἱ ἑπόμενοι, *milites*. Π. 1, 6, 19. p. 74. τοὺς ἑπομένους βελτίους ἔχειν. 6, 3, 11. p. 385. θαῤῥύνειν τοὺς ἑπομένους. O. 21, 7. vbi opponuntur οἱ ἄρχοντες. Sic A. 1, 5, 14. τάξις αὐτῷ ἑπομένη, h. e. τάξις αὐτοῦ. Iπ. 11, 10. τὸ ἑπόμενον, np. στράτευμα. ¶ 4) In rebus Graecorum de sociis eorum, qui imperium habent, qui ἡγοῦνται. Omnino enim etiam in superioribus exemplis ἕπεσθαι refertur ad ἄγειν et ἡγεῖσθαι. E. 2, 2, 12. iubentur Athenienses Λακεδαιμονίοις ἕπεσθαι καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν, ὅποι ἂν ἡγῶνται. 3, 5, 8. p. 184. ἡμᾶς ἐῤῥωμενεστέρως ὑμῖν ἕψεσθαι. Margg. συμμαχήσειν. 4, 6, 2. c. μετὰ, E. 5, 2, 12. p. 301. μετὰ τῶν κρατούντων ἕπεσθαι κερδαλέον ἐστί. ¶ 5) *a latere sequi. non a tergo*, omninoque *comitari*. Π. 6, 3, 11. p. 386. αἱ ἕτεραι ἑκατοστύες, ἡ μὲν κατὰ τὸ δεξιὸν πλευρὸν τῆς στρατιᾶς στοιχοῦσα, ἑπέσθω τῇ φάλαγγι — ἡ δὲ κατὰ τὸ εὐώνυμον. Sic Π. 1, 4, 7. et 4, 6, 2. p. 257. οἱ ἑπόμενοι sunt *comites venationis*. Cf. K. 6, 11. it. c. σὺν, Π. 5, 2, 6. ἦν σὺν ἡμῖν ἕπῃ. ¶ 6) fere i. q. πείθεσθαι. Cf. nr. 1. e. Π. 7, 1, 2. ἑψόμεθά σοι, ὦ Ζεῦ μέγιστε, *post dextra auspicia iter suscipiemus*. A. 2, 6, 7. v. nr. 2. b. Hinc Π. 1, 6, 18. pro πείθεσθαι in margg. aliisque est ἕπεσθαι, quod Zeun. recepit, quia sequitur ὁδός. et O. 4, 19. Steph. et Leuncl. reliquique boni editores pro πείθωνται e Stobaeo receperunt ἕπωνται, quod sit elegantius. Et supra vidimus non raro ἕπεσθαι ex re militari ductum coniungi cum πείθεσθαι, vt A. 1, 3, 6. Aπ. 2, 2, 11. Iπρ. 8, 22. ¶ 7) *probare, assentiri*. O. 11, 13. μέχρι μὲν τούτου ἕπομαι. All. exponunt *mente assequor, intelligo*. ¶ 8) *insequi, persequi*. Π. 8, 1, 12. θηρίοις φεύγουσιν ἕπεσθαι. Margg. ἐφέπεσθαι. Sic saepe de hostibus hostes in fuga vel itinere insequen-

sequentibus, A. 1, 8, 13. ἐδίωκον μὲν κατὰ κράτος, ἐβόων δὲ, μὴ θεῖν δρόμῳ, ἀλλ' ἐν τάξει ἕπεσθαι. 3, 4, 10. 11. 12. 6, 5. 9. Αγ. 1, 32. cf. ἀκολουθεῖν. De canibus leporem persequentibus, K. 6, 19. ἕπεσθε, ὦ κύνες. De speculatoribus, E. 2, 1, 15. τὰς ταχίστας τῶν νεῶν ἐκέλευσεν ἕπεσθαι τοῖς Ἀθηναίοις. §. 17. ¶ 9) c. ἐπὶ et acc. *persequendo appropinquare.* Inest enim praegnantia quaedam. Π. 1, 4, 23. τοὺς ἀμφὶ Κῦρον ὁμοῦ ἐπ' αὐτοὺς ἑπομένους, *vsque ad ipsum Assyriorum exercitum venire, cum fugitiuos persequerentur.* ¶ 10) *pergere in f. aggredi hostem.* A. 6, 5, 10. ἥδιον — ἐποίμην, ἢ — ἀποχωροίην. ¶ 11) *contingere.* E. 2, 4, 11. νίκη ἡμῖν ἔσται ἑπομένη. ¶ 12) Eleganter de rei euentu: *comitari, coniunctum esse.* c. μετὰ, K. 5, 28. οἱ φόβοι τῶν κυνῶν, ὅταν διώκωνται lepores, ἑπόμενοι μετὰ τούτων. Sic K. 10, 12. ἡ ῥύμη τῆς ἐκκρούσεως ἕπεται. Zeun. coniicit vel τῇ ἐκκρούσει, vel μετὰ τῆς ἐκκρ. vel ἐκ τῆς ἐκκρ. c. dat. Π. 1, 2, 7. ἕπεσθαι δοκεῖ τῇ ἀχαριστίᾳ ἡ ἀναισχυντία. Illa dicitur ἡγεμών. Scil. est causa, cum haec sit effectum. Λ. 9, 2. ἕπεται τῇ ἀρετῇ σώζεσθαι — ἡ εὔκλεια ἕπεται τῇ ἀρετῇ. Aπ. 1, 2, 37. τῶν ἑπομένων τούτοις. ¶ 13) εἵπετο alicubi male legitur pro ἵετο. v. ἵεσθαι. et εἵποντο pro περιείποντο. v. περιέπειν nr. 2. Pro lectione Aldina ἁπτέσθω K. 10, 11. in Iunt. aliisque vett. editt. est ἑπέσθω. Et sane dat. cum ἁπτέσθω durus est. Portus tamen et Leonic. vertunt: *pedes manus sequantur, laeuus laeuam, dexter dextram.* Scil. ex lectione ἑπέσθω videtur locus ita posse intelligi: *pes sinister stet, vt manus sinistra est, anteriore loco.* Cf. ἅπτεσθαι nr. 11. Legitur etiam ἑπομένων pro ἐπιγόνων. v. ἐπίγονοι. Confunditur item ἕπεσθαι c. ἐφέπεσθαι. v. ibi. it. c. πορεύεσθαι. v. supra nr. 2. a. et ὕστατος.

ἐπεσθίειν, *insuper edere.* Aπ. 3, 14, 3. μικρῷ σίτῳ πολὺ ὄψον ἐπεσθίων, cum pane. §. 6. pro ἐσθίειν margg. habent ἐπεσθίειν.

ἐπευθύνειν, *dirigere quasi gubernaculo.* v. Vlit. ad Grat. Falisc. 272. K. 5, 32. ἐπευθύνειν οὐχ ἱκανὴ (scil. οὐρὰ τοῦ λαγῶ) τὸ σῶμα διὰ τὴν βραχύτητα. Pol-

Pollux 5, 71. habet ἀπευθύνειν.

ἐπεύχεσθαι, *vota* [*preces addere*, it. *preces facere*, i. q. αἰτεῖσθαι. Π. 5, 1, 12. Κῦρος — ἐπεύξατο· ἀλλ' ὦ Ζεῦ, αἰτοῦμαί σε. 5, 4, 7. ἐπεύξατο· ἀλλ' ὦ Ζεῦ, καὶ τούτοις πολλὰ δοῖεν οἱ θεοί. 6, 4, 4. ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπεύξατο· ἀλλ' ὦ Ζεῦ δός μοι φανῆναι ἀξίῳ. c. inf. Π. 4, 2, 6. ἐπηύξατο θεοὺς — ἡγεῖσθαι, ἔπειτα δὲ αὐτὸς δυνηθῆναι χάριν — ἀποδοῦναι. 8, 3, 13. in facrificiis, Π. 8, 7, 1. ἔθυε, ὧδε ἐπευχόμενος· Ζεῦ — καὶ πάντες θεοί, δέχεσθε τάδε. in affirmando, A. 5, 6, 2. ἐπεὶ συμβουλεύειν ἐκέλευον, ἐπευξάμενος ὧδε εἶπεν. Fortaffis h. l. verti poffit *diis teftibus adhibitis.*

ἐπέχειν et ἐπισχεῖν, ¶ 1) *cohibere, retinere.* Hefych: ἐπισχεῖν· κρατεῖν, ἢ κωλύειν. Thom. Mag. p. 341. ἐπέχω, τὸ κωλύω. c. gen. E. 6, 5, 14. hoftes περιελάσαντες ἐπέσχον αὐτοὺς τῆς διώξεως. ¶ 2) omiffo ἑαυτοὺς: *defiftere, abstinere.* v. Thom. M. p. 339. a) ab itinere, c. gen. Π. 4, 2, 6. καὶ ὅπου ἂν ἀναπαύωνται καὶ ἐπισχῶσι τῆς πορείας. A. 3, 4, 22. b) a perfequendo, Π. 1, 4, 23. ἐπέσχον. c) ab aedificatione, E. 6, 5, 4. ἐὰν ἐπίσχωσι τῆς τειχίσεως. §. 5. ¶ 3) *reprimere lacrymas.* Π. 5, 5, 5. ἐμπλησθῆναι δακρύων — ἐπισχὼν δὲ μικρὸν ἔλεξε. Sed poffit etiam intelligi *fuppreffo fermone, cum paululum tacuiffet*, vt omiffus fit genitiuus τοῦ λόγου, qui additus eft ap. Platonem in Lyfide T. II. p. 210. extr. ¶ 4) *fubfiftere, warten.* E. 1, 6, 6. δύο ἡμέρας ἐπισχεῖν. Π. 5, 4, 17. Vlpian. ad Demofth. Philipp. I. ἐκ μεταφορᾶς τῶν προθυμουμένων ἵππων δραμεῖν καὶ ἐπεχομένων. v. Wetft. ad Act. 19, 22. ¶ 5) *differre actionem.* Ar. 3, 6, 10. περὶ τοῦ πολέμου συμβουλεύειν — ἐπισχήσομεν. ¶ 6) *occupare, locum tenere.* Π. 6, 3, 8. οὗτοι ἐπέχουσιν ἀμφὶ τὰ τετταράκοντα στάδια. Olim legebatur ἀπέχουσι, quod defendit Zeun. dicens, ἀπέχειν idem fignificare poffe. Sed ἐπέχουσιν ortum eft a Leunclauio (nec difplicet Moro), qui illud effinxit e lectione libri Camerarii ἔχουσι. Legitur etiam κατέχουσι. Saltem opus eft verbo, quod fignificet *locum occupare.* v. fequentia. ¶ 7) *in poteftate habere.*

Σ.

Σ. 8, 1. Ἔρωτος — πάντα ἐπέχοντος.

ἐπήβολος, *qui assecutus est.* Etymol. M. ἐπίβολος· ἐπιτευκτικὸς, ἐπιτυχὴς, ἐγκρατὴς, ἀπὸ τῆς βολῆς καὶ τοῦ βάλλειν. ὃ σημαίνει τὸν τυγχάνοντα τοῦ σκοποῦ. μετῆκται γὰρ ἀπὸ τῶν πόῤῥωθεν ἐπιβολὴν ποιουμένων, ὥστε τυχεῖν. Deinde laudat exempla, in quibus omnibus fcribitur ἐπήβολος. Tum fequuntur haec: Ξενοφῶν τετάρτῳ παιδείας· γίνονται κατὰ δύναμιν ἐπήβολοι. — ἔστι δὲ οὐ ποιητικὴ ἡ λέξις, ἀλλ' Ἀττική. In Xenophonte quidem non reperitur hic locus, etfi in Platone legitur παιδείας γίγνεσθαι κατὰ δύναμιν ἐπηβόλους. quem locum laudat Ruhnkenius ad Timaeum p. 85. qui hoc nomen fimili modo explicat.

ἐπήκοος, ¶ 1) np. τόπος, *locus vnde vox loquentis ab aliis audiri poteft.* A. 2, 5, 11. ἔστησαν εἰς ἐπήκοον. (pro quo Π. 4, 3, 2. ὅπου ἔμελλεν ἂν ἐξακούεσθαι τὰ λεγόμενα.) 3, 3, 1. καλεσάμενος τοὺς στρατηγοὺς εἰς ἐπήκοον, λέγει ὧδε. 4, 4, 3. προσελθόντες εἰς ἐπήκοον, ἠρώτων. 7, 6, 7. ἐν ἐπηκόῳ εἱστήκει. ¶ 2) *fubiectus.* A. 7, 7, 17. οἱ νῦν σοι ἐπήκοοι γενόμενοι. Sed viri docti mutarunt in ὑπήκοοι.

ἐπήλυτος, *aduena.* Hefych: ἐπήλυτος· ἔποικος, προσήλυτος. O. 11, 4.

Ἐπήρατος, *Eperatus.* E. 2, 3, 7. Ephorus anno vndeuigefimo belli Peloponnefiaci.

ἐπηρεάζειν, *infeftum effe, contumelia afficere,* vel potius *petulanter* f. *contumeliofe* f. *infolenter officere alicuius commodis.* v. Waff. ad Thucyd. 1, 26. vbi ex Ariftotele docetur, ἐπηρεασμὸν effe ἐμποδισμὸν ταῖς βουλήσεσιν, οὐχ ἵνα τι αὐτῷ, ἀλλ' ἵνα μὴ ἐκείνῳ. Cf. Phauorin. Σ. 5, 6. ἡ ὑψηλὴ ῥὶς, ὥσπερ ἐπηρεάζουσα, διατετείχικε τὰ ὄμματα, np. ne videre poffimus. c. dat. Aπ. 1, 2, 31. ἔγραψε, λόγων τέχνην μὴ διδάσκειν, ἐπηρεάζων αὐτῷ. v. ad h. l. Hindenb. Cf. Morus ad Ifocr. paneg. 31. p. 62. qui vertit h. l. *infolenter tractare cupiens.* Aπ. 3, 5, 16. Athenienfes ἀντὶ τοῦ συνεργεῖν ἑαυτοῖς — ἐπηρεάζουσιν ἀλλήλοις, *nocent.*

ἐπὶ, I.) c. gen. ¶ 1) *in.* De loco: Λ. 14, 4. ἐπὶ ξένης. etc. ¶ 2) *in.* De ftatu et conditione, in qua quis eft: Aγ. 1, 37. ὅσον χρόνον ἐπὶ τῆς ἀρχῆς ἔμεινε, *impe-*

perium tenebat. Cod. Harl. ἐπὶ τῇ ἀρχῇ. Λ. 11, 2. 13, 1. ἐπὶ στρατιᾶς. it. de obiecto, *an, bey,* Απ. 2, 3, 2. Sic fere 3, 9, 3. ¶ 3) *ad, apud.* A. 4, 3, 21. ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ. Nisi hoc quoque loco est *in* (ipso flumine). ¶ 4) *in.* De motu ad locum: Π. 3, 3, 14. ἀναβάντας ἐφ' ἵππων ἐλάσαι. Quanquam genitiuus refertur etiam ad ἐλάσαι. (v. omnino ἀναβαίνειν nr. 1. a.) 4, 5, 17. ἐπὶ τῆς γῆς καταπίπτοντες. it. *versus,* vt nostrum *nach,* vel alias εἰς, Π. 5, 2, 15. extr. 5, 3, 16. extr. 6, 1, 15. 18. ἐπὶ Λυδίας. 7, 2, 1. ἐπὶ Σάρδεων. 7, 4, 8. A. 2, 1, 3. 6, 3, 15. E. 1, 2, 8. 1, 4, 4. 1, 6, 16. ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου φυγοῦσα. (§. 14. erat ἐπὶ Ἑλλήσποντον ὥρμησε, vbi tamen in margg. est ἐπὶ Ἑλλησπόντου.) §. 28. 2, 1, 11. ἀνήγοντο ἐπὶ τῆς Χίου. Nam hostes hanc insulam tenebant. 3, 3, 10. ἔπεμπον μοῖραν τοῖς ἐπ' Αὐλῶνος, *iis qui Aulonem proficiscebantur.* Intell. *ἰοῦσι* s. πεμφθεῖσι. Possit etiam h. l. reddi: *praefectis Aulonis,* vt vertit Goldhagen. 4, 1, 8. 5, 3, 6. bis. 7, 1, 19. 7, 5, 25. Sic dicitur ἐπ' οἴκου et ἐπ' οἴκον. v. οἶκος n. 4. ¶ 5) *contra.* E. 3, 4, 12. ἐπὶ Φρυγίας ἐπορεύετο. Sed Αγ. 1, 16. in multis libris legitur ἐπὶ Φρυγίαν. ¶ 6) De consilio s. potius *ad aliquid faciendum,* vt alias c. dat. vel acc. Απ. 3, 3, 2. ἡ ἀρχὴ, ἐφ' ἧς ᾕρησαι. ¶ 7) De tempore: Π. 1, 6, 19. p. 73. ἐπὶ τῶν πράξεων, *in rebus agendis, quando res gerendae sunt.* Codex Brodaei habet τὸ, *quod attinet,* pro ἐπί. p. 76. ἐπὶ τῶν ἡμετέρων προγόνων, *temporibus maiorum.* A. 6, 5, 6. ἐπὶ τοῦ πρώτου, np. ἱερείου. v. πρῶτος nr. 1. Λ. 13, 11. ἐπὶ φρουρᾶς, *tempore militiae.* Cf. infr. c. dat. n. 15. Πο. 6, 1. ἔτι ἐφ' ἡμῶν, *adhuc nostra aetate.* Hesych: ἐφ' ἡμῶν, ἐπὶ ἡμῶν· ἐν τοῖς χρόνοις ἡμῶν. Sic A. 1, 9, 7. ἐνί γε τῶν ἐφ' ἡμῶν. E. 4, 3, 9. (Αγ. 2, 9.) K. 1, 11. τῶν ἐφ' ἑαυτοῦ, *homines suae aetatis.* Sic ἐπὶ κινδύνων, *tempore periculi,* si vera est lectio. v. ἐπικινδύνως. ¶ 8) De tempore imperii: *sub.* Π. 8, 4, 3. 8, 8, 8. 11. ἐπὶ Κύρου, *imperante Cyro.* E. 2, 3, 7. πρῶτος (Ἔφορος) ἐφ' οὗ ἤρξατο ὁ πόλεμος, *quo magistratum gerente.* 3, 1, 3. ἐπὶ τῶν τριάκοντα, *illo tempore, cum triginta tyranni domina-*

narentur. 3, 4, 7. ἐπ' Ἀθηναίων, *cum Athenienses summas s. imperium ciuitatum tenerent.* it. ἐπὶ Λυσάνδρου. 6, 1, 7. Similiter Π. 8, 7, 1. ἐπὶ τῆς αὐτοῦ ἀρχῆς, *ex quo coeperat regnare.* it. c. particip. E. 1, 2, 1. ἐπὶ Ἐφόρου ὄντος — Ἄρχοντος δὲ etc. 2, 1, 7. ἐπὶ Ἀρχύτου ἐφορεύοντος, ἄρχοντος δὲ etc. ¶ 9) *sub.* De imperio belli et ductu. Aπ. 3, 5, 10. τὸν πόλεμον τὸν ἐπ' ἐκείνου, *illo duce,* καὶ τὸν ἐφ' Ἡρακλειδῶν — καὶ τοὺς ἐπὶ Θησέως πολεμηθέντας. Ιπρ. 1, 12. ἣν ἐπὶ σοῦ ἀναβῶ, *tuis auspiciis.* it. c. particip. Πο. 3, 7. πολλὰ ἐπὶ Λυσιστράτου ἡγουμένου — πολλὰ ἐπὶ Ἡγησίλεω. E. 3, 1, 7. ἐπὶ Λυσάνδρου ναυαρχοῦντος. ¶ 10) *sub.* K. 5, 30. ὠμοπλάτας — σκέλη τὰ ἐπ' αὐτῶν. ¶ 11) *super.* Π. 4, 1, 6. ἐφ' ἵππων νέονται. K. 5, 8. ὑπὸ παντὶ, ἐπ' αὐτῶν, ἐν αὐτοῖς, παρ' αὐτά. etc. ¶ 12) c. εἶναι, *praefectum esse.* A. 3, 2, 24. τίνας ἐπὶ τῶν πλευρῶν εἶναι, *commandiren.* ¶ 13) *de, propter.* v. γελᾶν, et ἐμβάλλειν nr. 12. ¶ 14) *circa.* A. 1, 5, 8. ψέλλια ἐπὶ τῶν χειρῶν. Marg. Steph. et 2 Codd. περὶ ταῖς χερσίν. cf. Π. 1, 3, 2. vbi est περί. ¶ 15) De numero: i. q. εἰς vel nostrum *auf* vel Lat. *fere.* A. 7, 8, 7. τοῖχος ἦν ἐπὶ ὀκτὼ πλίνθων τὸ εὖρος. E. 2, 4, 8. 6, 4, 12. v. Duker. ad Thucyd. 7, 78. ¶ 16) De auctore, pro ἀπό. E. 5, 1, 33. ἡ ἐπ' Ἀνταλκίδου εἰρήνη καλουμένη, *legato Antalcida facta.* ¶ 17) De conditione, vel de praesentia: *coram, in conspectu.* cf. Wesseling. ad Diod. Sic. 16, 93. et Doruill. ad Charit. p. 721. E. 6, 5, 38. p. 429. ἐπ' ὀλίγων μαρτύρων, *paucis testibus adhibitis s. admissis.* Similiter Πο. 3, 14. ἐπ' ἐγγυητῶν, *acceptis praedibus.* ¶ 18) De acie: Π. 2, 3, 9. ταξίαρχον ἄγοντα τὴν τάξιν ἐφ' ἑνὸς, *singulis singulos subsequentibus.* 2, 4, 1. 5, 3, 16. p. 298. A. 5, 2. 6. Sic ἐπὶ μιᾶς. v. εἷς nr. 8. Idem fere est ἐπὶ κέρως, *deinceps, alius post alium, longo ordine.* Dicitur etiam de integris cohortibus deinceps euntibus. A. 11, 8. E. 6, 2, 18. 7, 5, 22. etc. v. κέρας nr. 6. Sed ἐπὶ τεττάρων, *in quaternos, ita vt quaterni quaternos sequantur, ita vt altitudo sit quaternorum.* Π. 8, 3, 8. A. 1, 2, 15. E. 3, 4, 13. (vbi etiam est ἐπὶ πολλῶν, *multis*

tis eiusdem latitudinis ordinibus sequentibus.) Eodem modo E. 2, 4, 24. 6, 2, 11. ἐπ' ὀκτὼ, *octoni*. E. 6, 5, 19. ἐπ' ἐννέα ἢ δέκα ἀσπίδων, *in nouenos vel denos*, ἀσπίδων enim dictum est pro ἀνδρῶν ἀσπίδας ἐχόντων. v. ἀσπὶς n. 3. Sed legitur etiam simul de fronte, Π. 2, 4, 2. τὸ μὲν μέτωπον ἐπὶ διακοσίων, *ad ducenos*, τὸ δὲ βάθος ἐφ' ἑκατὸν, *ad centenos*. A. 4, 8, 9. ἐπὶ ὀλίγων τεταγμένοι, *ita ordinati vt latior sit acies, quam altior*. Ἀγ. 1, 25. ἐπὶ στοίχων ἰόντας, *per series*. Similes formulae sunt in βάθος, μέτωπον, φάλαγξ. Interdum sic habet accusatiuum. v. III, 10. ¶ 19) αὐτοὶ ἐφ' ἑαυτῶν, v. ἑαυτοῦ nr. 5. ἐπ' ἴσης, v. ἐπίσης. ¶ 20) Intelligi potest in genitiuo δείλης, τῆς ἡμέρας, et similibus. ¶ 21) In var. lect. est pro ἐξ. v. ταμιεύεσθαι nr. 2. Permutatur etiam c. ἀπό. v. ἀρύειν. it. c. κατά. v. κατὰ c. acc. n. 10. II.) c. dat. ¶ 1) De loco: *in*. Π. 6, 3, 6. ἐπὶ ταύτῃ τῇ σκοπῇ. Margg. ἐπὶ ταύτης τῆς σκοπῆς. 7, 2, 3. μένειν ἐπὶ τοῖς ὅπλοις, *armatos manere*. 7, 4, 8. ἐπὶ τῇ μεγάλῃ Φρυγίᾳ. A. 1, 8, 14. ἐπὶ τῷ εὐωνύμῳ. 3, 4, 26. 6, 5, 7. etc. ¶ 2) *in, quod attinet ad*. De obiecto, Π. 2, 1, 9. φιλότιμον ἐπὶ πᾶσι τοῖς τοιούτοις. O. 13, 9. τῇ γαστρὶ αὐτῶν ἐπὶ ταῖς ἐπιθυμίαις προσχαριζόμενος, *de iis quae venter cupit*. ¶ 3) τὸ ἐπ' ἐμοί, Π. 5, 4, 6. *quod ad me attinet*. τὸ ἐπὶ σοί, *tua opera*. A. 6, 6, 13. τὸ ἐπὶ τούτῳ. Additur εἶναι in hac formula, E. 3, 5, 8. p. 181. v. εἶναι nr. 16. c. Cf. de simili vsu infra nr. 20. c. In hac formula non nisi datiuum poni obseruauit Duker. ad Thucyd. 4, 28. cf. Markland. ad Lys. p. 566. ¶ 4) *prope*. E. 5, 4, 59. ἐπεὶ δ' ἐπ' αὐτοῖς ἦσαν, *cum propius accessissent hostes*. Sic A. 7, 3, 17. ἦν ἥλιος ἐπὶ δυσμαῖς (all. δυσμὰς), *prope occasum*. ¶ 5) *ad, apud, iuxta*. Π. 1, 3, 2. ἐπὶ θύραις. cf. θύρα n. 3. §. 10. ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ. 2, 3, 9. ἐπὶ τῇ θύρᾳ τῆς σκηνῆς ἐγένοντο. 2, 4, 18. 5, 3, 1. §. 16. p. 298. 7, 4, 5. 7, 5, 6. πύργους ἐπὶ τῷ ποταμῷ ᾠκοδόμει. A. 1, 2, 8. ἐπὶ ταῖς πηγαῖς. §. 13. 1, 4, 4. vbi Leuncl. ridicule vertit *supra*. 1, 7, 15. ἐπὶ τῇ τάφρῳ. In Leuncl. et Well. deest ἐπί. 4, 2, 4. 5, 3. 4. 6, 4. 3. v. θάλαττα. E. 1, 6, 19. ἐπὶ τῇ Μαλέᾳ, *ea parte qua Malea*

lea *est*. Απ. 3, 5, 4. ἐπὶ Δηλίῳ. cf. ἔξοδος, θάλαττα. ¶ 6) *inter, apud*. Λ. 12, 5. ἐφ' ἑαυτοῖς, *inter se*. At v. ἑαυτῷ nr. 6. Απ. 2, 1, 27. ἐπ' ἀγαθοῖς. Leuncl. minus bene: *bonorum gratia*. Huc referri potest Π. 4, 5, 15. p. 251. ἐπὶ πᾶσι παρεῖναι, *rebus omnibus interesse*. ¶ 7) *circa*. Α. 7, 4, 2. ἀλωπεκίδας ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς. ¶ 8) *cum*. De coniunctione ciborum etc. Π. 1, 2, 11. κάρδαμον ἐπὶ τῷ σίτῳ. 6, 2, 10. Αθ. 2, 19. οὐ νομίζουσι τὴν ἀρετὴν αὐτοῖς πρὸς τῷ σφετέρῳ ἀγαθῷ πεφυκέναι, ἀλλ' ἐπὶ τῷ κακῷ, *cum damno coniunctam esse*. Nisi malis de euentu intelligere. Απ. 3, 14, 2. 5. ¶ 9) *praeter*. Π. 4, 5, 14. πολλὰ χρήματα, καὶ ἄνδρες ἐπ' αὐτοῖς. 5, 5, 9. p. 330. ἀμελήσας τοῦ ὀργίζεσθαί σοι, ἐπὶ τούτοις πάλιν ᾔτουν σε, *adeo, noch überdiess, sogar*, vel *postea*. Α. 3, 2, 3. ἐπὶ τούτοις, *praeterea*. Hutch. *insuper*. Potest etiam verti: *de his rebus*. Απ. 1, 2, 25. ἐπὶ πᾶσι τούτοις διεφθαρμένοι. Ο. 9, 14. 15, 1. Ιπρ. 8, 7. ἐπὶ τῇ τοῦ πολέμου νίκῃ, καὶ εὐδαιμονίᾳ οἱ θεοὶ τὰς πόλεις στεφανοῦσι. Possis etiam vertere *post partam victoriam*. Saltem Leuncl. non bene vertit *per*. Nam εὐδ. pendet a στεφ. ¶ 10) *ad*. De motu ad locum, siue potius *ad aliquid patiendum faciendumue*, vbi datiuus est pro accusatiuo. Α. 1, 6, 10. ὅτι ἐπὶ θανάτῳ ἄγειτο. Cf. λαμβάνεσθαι nr. 6. Sed 5, 7, 19. all. legunt ἄγεσθαι vel ἄγασθαι vel ἄρξεσθαι θανάτου, all. ἄγεσθαι θανάτῳ. Muretus vero ἄγεσθαι ἐπὶ θανάτῳ, quam emendationem Hutch. et Zeun. receperunt. Π. 3, 4. ἐπὶ ξενίᾳ καλεῖσθαι. Brodaeus sine causa coniicit ἐπὶ ξένια. Απ. 1. 8. 5. ἐπὶ τούτῳ οὕτω παρεσκευασμένος ᾔει. Steph. et Reisk. volebant ἐπὶ τοῦτο vel ἐπὶ τοῦτον. 1, 7, 1. ὁδὸς ἐπ' εὐδοξίᾳ. Hic quoque Reiskio placebat accusatiuus, quem Ernesti recepit. 4, 4, 3. Κ. 6, 5. ἐξίτω ἐπὶ θήρᾳ. Ald. Steph. et Welf. ἐπὶ θήραν. Sic post καλὸς, Π. 1, 6, 19. p. 71. κατασκευὰς καλὰς ἐφ' ἑκάστῳ, *aptos ad singula efficienda*. cf. ἄγειν nr. 3. 6. γίγνεσθαι nr. 14. τρέπεσθαι. ¶ 11) *versus*. Ε. 7, 5, 9. ἡγεῖτο ἐπὶ Σπάρτῃ. ¶ 12) *ad*. c. verbo εἰπεῖν. Π. 3, 1, 21. ἐπὶ τούτοις εἶπε, *ad haec, his auditis*. Α. 7, 3, 6. Hutchins.

Hutchinf. vertit *post haec.* Cf. nr. 16. b. ¶ 13) *contra.* Π. 1, 6, 19. p. 80. μηχανὰς, ἃς καὶ πάνυ ἐπὶ τοῖς μικροῖς θηρίοις ἐμηχανῶ. Cf. Απ. 3, 11, 18. ¶ 14) *erga.* Π. 8, 7, 3. p. 551. ὁπόσα ἐπ' ἀνδρὶ εὐδαίμονι νομίζεται, np. in funere. v. tamen nr. 15. ¶ 15) De tempore: *in, inter, apud.* Π. 1, 3, 11. ἐπὶ τῷ δείπνῳ, *tempore coenae.* 1, 4, 24. ἐπὶ τῇ θέᾳ τῇ αὐτοῦ, *cum ipsum videret.* Nisi malis *ad conspectum sui.* Possit etiam bene huc referri locus paulo ante nr. 14. allatus. A. 2, 2, 2. ἐπὶ τῷ τρίτῳ (σημείῳ), *cum tertium signum datum fuerit.* Λ. 13, 1. ἐπὶ Φρουρᾷ. Vbi tamen Zeun. ex emendatione Leuncl. recepit ἐπὶ Φρουρᾶς. Απ. 1, 5, 2. ἐπὶ τελευτῇ τοῦ βίου γενόμενοι. Sic Απ. 2, 2, 8. ἐπὶ τῷ βίῳ παντί. Sed cf. βίος. ¶ 16) *post.* a) De tempore. Π. 5, 1, 12. ἐπὶ τούτοις, *postea,* cum antea tantum vnus locutus esset. A. 6, 1, 6. ἐπὶ δὲ τούτῳ. Antea bis est μετὰ τοῦτο. §. 7. ἐπὶ τούτῳ (cum Mantinenses saltassent) ἐρῶν ὁ Μυσὸς ἐκπληττομένους αὐτούς. Hutchinf. exponit *sur cela, en ces entrefaites,* et conferri iubet Vigerum 9, 4. Sed fortasse rectius h. l. ἐπὶ referatur ad ἐκπληττ. E. 2, 1, 8. 4, 4, 9. τὴν ἐπὶ τῇ νυκτὶ ἡμέραν. cf. θύεσθαι n. 1. b) De ordine. in concione, Π. 2, 3, 4. Χρυσάντας μὲν οὕτως εἶπεν. ἀνέστη δ' ἐπ' αὐτῷ Φεραύλας. 6, 1, 6. 7. 8. 9. ἐπὶ τούτοις πᾶσιν ὁ Κῦρος εἶπε. 6, 3, 5. Cf. nr. 12. A. 3, 2, 3. c) in acie et exercitu. v. Lamb. Bos ad Lucian. T. I. p. 626. Π. 2, 2, 2. στήσας τὸν λοχαγὸν πρῶτον, καὶ τάξας ἐπ' αὐτῷ ἄνδρα. 2, 3, 10. 5, 3, 16. p. 299. sq. 6, 3, 11. p. 383. sq. ἐπὶ τοῖς θωρακοφόροις — ἐπὶ τοῖς ἀκοντισταῖς — ἐπὶ τούτοις — ἐπὶ τοῖς πελτασταῖς. p. 385. ἐπὶ τοῖς πύργοις καὶ ἐπὶ ταῖς μηχαναῖς — ἐπὶ τοῖς σκευοφόροις. p. 386. 8, 3, 8. septies ἐπὶ δὲ τούτοις — bis μετὰ δὲ τούτους — ἐπὶ δὲ τούτοις. A. 6, 5, 7. ἐπὶ τῷ μέσῳ ἕπεσθαι, *aciem mediam sequi.* Ibid. sic est ἐπὶ τῷ εὐωνύμῳ. Cf. ἕπεσθαι nr. 2. a. Λ. 13, 7. E. 2, 4, 8. ἐτάχθησαν ἐπ' αὐτοὺς πελτοφόροι — ἐπὶ δὲ τούτοις οἱ πετροβόλοι. Leuncl. volebat etiam ἐπ' αὐτοῖς, quod recepit Schneiderus. Sic οἱ ἐπὶ πᾶσι, *qui in extrema acie sunt,* qui alias nominantur ὀπισθοφύλακες. Π. 6, 3, 11. p. 384. τοὺς ἐπὶ πᾶ-

σι καλουμένους — ὅς τῶν ἐπὶ πᾶσιν ἄρχεις. p. 385. τοὺς ἐπὶ πᾶσι τεταγμένους. 7, 1, 17. E. 1, 1, 24. ¶ 17) ἐπί τινι εἶναι, *alicuius partes ſequi, alicui addictum eſſe.* E. 6, 3, 6. p. 386. ἐπ' ἐκείνοις (Margg. ἐκείνης) γεγένηνται. Ita quidem exponunt h. l. interpretes, ſed nobis videtur ſignificare *illis ſubiectae fuerunt,* vt eſt ¶ 18) De poteſtate: Π. 1, 3, 12. ὁπόταν βούλῃ εἰσιέναι ὡς ἐμὲ, ἐπί σοι ἔσται, *penes te erit, tibi licebit.* Intell. ὡς ἐμὲ εἰσιέναι ſ. τοῦτο ποιεῖν. Cf. infra. 1, 6, 2. μὴ ἐπὶ μάντεσιν εἴης (all. perperam ἴῃς), *ne ab hariolis pendeas.* 4, 2, 7. μὴ ἡμᾶς ἐφ' ὑμῖν γενέσθαι, ἀλλὰ — ὑμᾶς ἐφ' ἡμῖν γενήσεσθαι. 4, 5, 8. ἐπιθυμοῦσι τὴν ἀρχὴν τῆς Ἀσίας γενέσθαι ἐφ' ἑαυτοῖς. — φύλακας ἐπὶ τοῖς ἐφ' ἡμῖν γιγνομένοις, np. *praeda, quae in noſtram poteſtatem venit.* 6, 2, 11. p. 372. τοὺς ἐφ' ὑμῖν, *qui vobis parent.* vbi tamen Hutch. et Zeun. praeſerunt lectionem ὑφ' ὑμῖν. A. 1, 1, 4. μήποτε ἔτι ἔσται ἐπὶ τῷ ἀδελφῷ. Cod. Eton. ὑπὸ τῷ ἀδ. 3, 1, 10. 12. 24. 5, 5, 10. 5, 8, 7. E. 5, 3, 27. 7, 4, 34. it. c. inf. de facultate et poteſtate aliquid faciendi, A. 5, 5, 10. ὅπως — ἐφ' ἡμῖν ᾖ κομίσασθαι ὅταν βουλώμεθα, *liceat.* E. 2, 3, 21. 3, 1, 9. 3, 2, 10. Aπ. 2, 6, 36. Cf. ſupra Π. 1, 3, 12. vbi infinitiuus omiſſus eſt. Caeterum imitatur hunc praepoſitionis vſum Ouidius met. 7, 24. *in dis eſt,* h. e. *penes deos, in deorum poteſtate.* ¶ 19) οἱ ἐπί τινι, *qui curam alicuius rei gerunt, qui cuſtodiunt aliquid, qui alicui negotio praefecti ſunt.* Π. 2, 4, 17. p. 137. τὸν ἐπὶ ταῖς ἄρκυσι, ſcil. τεταγμένον, h. e. ἀρκυωρόν. 6, 3, 11. p. 385. ἄρχεις τῶν ἐπὶ ταῖς μηχαναῖς. p. 386. ὁ ἄρχων τῶν ἐπὶ ταῖς καμήλοις ἀνδρῶν. A. 1, 4, 2. νῆες, καὶ ἐπὶ ταύταις ναύαρχος. 4, 1, 10. οἱ ἐπὶ τούτοις ὄντες. 4, 4, 12. καταλιπόντες φύλακας, καὶ στρατηγὸν ἐπὶ τοῖς μένουσι. E. 1, 5, 6. καταλιπὼν ἐπὶ ταῖς ναυσὶν Ἀντίοχον. Sic Π. 1, 2, 5. ἄρχοντες ἐφ' ἑκάστῳ — εἰσι. 3, 3, 24. p. 193. ἄρχοντας ἐπὶ τούτοις γενέσθαι, *conſtitui.* O. 20, 19. οἱ πράττοντες ἐφ' ὧπερ τεταγμένοι εἰσί. Cf. ἐπιτάττειν nr. 1. et τάττειν nr. 13. ſq. ¶ 20) De conſilio et cauſa: a) *propter, ad, propterea quod.* Π. 1, 3, 14. ἐπὶ μιᾷ ποτε δίκῃ πληγὰς ἔλαβον, *propter ſen-*

sententiam a me latam. Ξ, 8, 5. p. 119. ἐπ' αὐτῷ τούτῳ παιόμενος, *hanc ipsam ob caussam.* 2, 4, 8. ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς — φθονήσαντας. 4, 5, 7. ἐπὶ τοῖς τοιούτοις ἀγαθοῖς, *ob res adeo secundas.* Hic reddi etiam possit *pro.* E. 4, 4, 15. ἐπὶ Λακωνισμῷ φεύγειν. Απ. 3, 6, 16. ἐπὶ τοῖς τοιούτοις, *propterea.* 3, 14, 2. ter. Sic post verba γελᾶν, ἐπαινεῖν, φρονεῖν, φυσᾶν, etc. c. inf. Απ. 3, 14, 7. ἐπὶ τῷ ταῦτα ἐσθίειν. b) *propter, propterea vt, eo consilio, ea spe* etc. Π. 1, 5, 7. p. 55. ἐπὶ τούτῳ (ἐπαίνῳ) πάντα πόνον ὑποδύεσθαι. 1, 6, 19. p. 76. ἐπὶ ἀγαθῷ, *vtilitatis caussa.* p. 80. ἐπὶ τούτῳ, *propterea,* 2, 2, 5. ἐπὶ τῷ ἑαυτῶν κέρδει. Cf. κέρδος. 6, 2, 5. οὓς ἐπεπόμφει ἐπὶ κατασκοπῇ, *vt specularentur.* Margg. κατασκοπήν. Aliud eiusmodi exemplum v. in v. κατασκοπή. 7, 4, 5. ἐπὶ τῇ Κύρου δίκῃ, *vt Cyrus de ea re iudicaret.* A. 1, 3, 1. μισθωθῆναι οὐκ ἐπὶ τούτῳ ἔφασαν. Leuncl. perperam: *aduersus.* 2, 4, 3. ἐπὶ πολέμῳ, *inferendi belli caussa, bellum illaturi.* 2, 5, 3. p. 114. οὐκ ἐπὶ τούτῳ ἤλθομεν. vbi all. malunt ἐπὶ τοῦτο. 4, 4, 11. ἐπὶ τίνι, *cur.* 7, 6, 13. 14. μὴ βεβαιῶ τὴν πρᾶξιν, ἐφ' ᾗ ἐδωροδοκούμην, *quam vt perficerem.* 7, 7, 23. ἐπὶ τοῖς στρατιώταις, *militum nomine.* E. 2, 2, 12. ἐπὶ τίνι λόγῳ, *quam ob caussam, quibus instructi mandatis.* 3, 2, 16. μὴ χρηστηριάζεσθαι τοὺς Ἕλληνας ἐφ' Ἑλλήνων πολέμῳ, *de bello contra Graecos gerendo.* 4, 2, 1. 4, 8, 17. 24. bis. Απ. 2, 3, 19. O. 14, 4. vbi Leuncl. non male: *de.* 20, 13. Σ. 1, 5. ἐπὶ σοφίᾳ, *sapientiae discendae (docendae) caussa.* Casus interdum permutantur: Π. 3, 1, 3. margg. habent ἐπὶ δίκῃ καταβαίνειν pro δίκην. Contra E. 1, 4, 5. ἀνήχθη ἐπὶ κατασκοπὴν pro κατασκοπῇ. Possit etiam ex nr. 8. huc referri Αθ. 2, 19. Sic ἐπ' ἀγαθῷ, ἐπὶ βλάβῃ, ζημίᾳ, κακῷ, πλεονεξίᾳ, ὠφελείᾳ. v. suis locis. Sic post θύεσθαι, ἱερὰ γίγνεται, etc. c) c. artic. Π. 1, 4, 12. τὸ ἐπὶ σοί, *quia tu non vis.* Possit etiam ad n. 18. referri, et verti: *quod in tua potestate erat, quod tu facere poteras.* d) ἐφ' οἷς et ἐφ' ᾧ, *quo consilio, quibus de caussis.* Π. 3, 3, 18. ὑπομιμνήσκειν, ἐφ' οἷς ἐτρεφόμεθα ὑπὸ Κυαξάρους. 8, 6,

6, 1. 8, 8, 11. οὐδὲ τοῖς ἅρμασιν ἔτι χρῶνται, ἐφ' ᾧ Κῦρος αὐτὰ ἐποιήσατο, *eo consilio quo, ad eos vsus ad quos.* Margg. ἐφ' ὧν. Απ. 1. 6, 5. Sed dicitur ἐφ' ᾧ etiam pro ὅπως s. ἵνα, v. nr. 21. d. ¶ 21) De conditione: a) Π. 3, 2, 11. ἐπὶ τούτοις ἔδοσαν καὶ ἔλαβον τὰ πιστὰ, *his conditionibus.* Sic A. 5, 4, 5. et Π. 4, 6, 5. 8, 6, 4. ἐπὶ τοῖς εἰρημένοις ἰέναι. Πο. 4, 19. ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς, *iisdem sub conditionibus.* E. 6, 5, 5. 7, 4, 11. cf. σπένδειν, εἰρήνην ποιεῖσθαι. Sic b) ἐφ' οἷς, *quibus sub conditionibus.* c. indic. Π. 1, 6, 11. ἴσασι γὰρ, ἐφ' οἷς αὐτοὺς Κυαξάρης ἄγεται συμμάχους. Lamb. Bos intelligi iubet συμβολαίοις. A. 7, 6, 32. c. opt. E. 2, 2, 13. ἀπήγγελον — ἐφ' οἷς οἱ Λακεδαιμόνιοι ποιοῖντο τὴν εἰρήνην. Paulo aliter c. indic. Αγ. 1, 4. οὐ μειζόνων ὠρέχθησαν, ἢ ἐφ' οἷςπερ — βασιλείαν παρέλαβον, *quam ea, sub quibus.* Sed c) ἐφ' ᾧ est *ea conditione vt.* Suidas explicat: ἐπὶ τούτῳ. c. inf. A. 4, 2, 12. ἀποδώσειν, ἐφ' ᾧ μὴ καίειν τὰς κώμας. 4, 4, 3. Πο. 4, 14. c. inf. et acc. E. 2, 2, 12. ἐποιοῦντο εἰρήνην, ἐφ' ᾧ — καθελόντας — Λακεδαιμονίοις ἕπεσθαι, it. d) pro simplici *vt*, i. q. ἐπὶ τῷ, interprete Hutchinsono. c. inf. A. 6, 6, 13. ἄρχειν — ἐφ' ᾧ τε πλοῖα συλλέγειν. c. inf. et nominat. Αγ. 4, 1. ἀλλότρια ἀποστερεῖν, ἐφ' ᾧ κακόδοξος εἶναι, *quo fiat vt.* c. fut. Σ. 4, 35. ἐφ' ᾧ πλείονα κτήσονται. Cf. nr. 20. extr. Dicitur etiam e) ἐφ' ᾧ τε, *ea conditione vt.* v. Bergler. ad Aristoph. p. 80. c. inf. E. 2, 3, 8. αἱρεθέντες ἐφ' ᾧ τε ξυγγράψαι νόμους. 3, 5, 1. 7, 4, 10. it. post ἐπὶ τίσιν, E. 3, 1, 17. ἐπὶ τίσιν ἂν ξύμμαχος γένοιτο. ὁ δ' ἀπεκρίνατο, ἐφ' ᾧ τε ἔχειν. vbi marg. Leuncl. omittit τε. it. post εἰ μὴ, E. 3. 5. 17. ὅτι οὐκ ἂν ἀποδοῖεν — εἰ μὴ ἐφ' ᾧτε ἀπιέναι. it. sequente δὲ, E. 2, 4, 28. διήλλαξαν, ἐφ' ᾧ τε εἰρήνην μὲν ἔχειν, ἀπιέναι δέ. sequ. καί, E. 5, 2, 12. p. 298. sequ. τε, E. 6, 3, 7. vbi melius est in ᾧτε. ¶ 22) De pretio. v. πόσος. In var. lect. permutatur c. ἐν. v. ἐν nr. 8. 12. 17. c. it. c. εἰς. v. παρεῖναι nr. 1. it. c. ὑπό. v. ὑπὸ c. dat. nr. 1. b. et nr. 3. it. c. διά. v. διὰ c. acc. nr. 1. a. III.) c. accus. ¶ 1) *in, ad.* De motu ad locum. Π. 3, 1, 2. διεδίδρασκον ἐπὶ τὰ ἑαυτοῦ — ἐπὶ λόφον τινὰ καταφεύγει. A.

A. 1, 4, 11. 2, 4, 7. ἐπὶ τὰς μελίνας. 4, 7, 13. 17. 5, 1, 1. πορείᾳ μέχρι ἐπὶ θάλατταν — ἐπὶ (2 codd. εἰς) Τραπεζοῦντα ἀφίκοντο. E. 1, 2, 4. 3, 4, 15. ἐπορεύετο ἐπὶ τὴν θάλασσαν. 6, 5, 21. ἀφῆκεν ἐπὶ τὰς ἑαυτῶν πόλεις. cf. εἶναι nr. 4. ὁρμᾶσθαι nr. 1. et ἐξικνεῖσθαι, etc. c. inf. metaphorice, Π. 1, 6, 18. ἐπὶ τὸ ἀνάγκῃ πείθεσθαι, *vt coactus quis pareat*, αὕτη ἡ ὁδός ἐστιν· ἐπὶ δὲ τὸ — ἑκόντας πείθεσθαι, ἄλλη συντομωτέρα ὁδός. §. 19. p. 72. ¶ 2) *ad, verſus.* Aπ. 3, 5, 13. ἡ πόλις ἐπὶ τὸ χεῖρον ἔκλινεν. De formulis ἐπὶ δόρυ et ἐπ' ἀσπίδα v. ſuis locis. E. 6, 5, 32. ἐπορεύετο τὴν ἐφ' Ἕλος. ¶ 3) *contra.* Π. 1, 4, 15. ἁμιλλώμενος ἐπὶ τὰ θηρία. 1, 5, 3. ἐπὶ ἓν ἕκαστον τῶν ἐθνῶν ἰόντας. 2, 4, 10. 3, 2, 4. 4, 5, 6. 5, 5, 6. 6, 2, 9. 6, 4, 5. p. 392. 7, 5, 9. A. 1, 1, 11. 1, 2, 4. 17. 1, 4, 14. 2, 1, 4. 2, 3, 12. Aγ. 1, 16. v. ſupra c. gen. nr. 5. §. 33. Λ. 14, 6. E. 2, 1, 11. 3, 1, 1. 6. 3, 4, 27. 7, 1, 31. 7, 4, 14. Iερ. 4, 3. bis. K. 6, 17. lepus ἀναΐξας ἐφ' αὐτὸν ὑλαγμὸν ποιήσει τῶν κυνῶν, *incitabit contra ſe.* cf. δύναμις nr. 3. ἔρχεσθαι nr. 7. ἄγειν nr. 2. ἰέναι nr. 11. et συνίστασθαι et alia verba militaria. ¶ 4) *per.* E. 4, 4, 18. μὴ ἐπὶ τὰ μακρὰ τείχη, ἃ διήρητο, ἔλθοιεν. Steph. coniiciebat κατὰ, Leuncl. ἐπεὶ, omiſſo ἃ ante διήρητο. ¶ 5) Pro ἐν. v. Abreſch. dilucc. Thuc. 4, 28. A. 4, 1, 15. ὁδὸς ὀρθία. καὶ ἐπὶ ταύτην (Cod. Pariſ. (ταύτῃ) ὁρᾶν ἔξεστί σοι ὄχλον. 6, 5, 15. τὰ δόρατα ἐπὶ τὸν δεξιὸν ὦμον ἔχειν. Cf. εἶναι nr. 30. d. ἱστάναι nr. 9. οἰκοδομεῖν. Sic ſere E. 7, 1, 19. ἀπετέμνοντο αὐτὸν ἐπὶ στενὸν τῆς ὁδοῦ. it. Π. 1, 6, 19. p. 73. ἐπὶ ταῦτα δεῖ μᾶλλον συμπαρομαρτεῖν. K. 13, 10. γιγνώσκονται ἐπὶ τὰ βελτίω — ἐπὶ τὰ χείρω. v. γιγνώσκειν nr. 2. Fortaſſis etiam verti poteſt *in meliorem partem — in peiorem.* ¶ 6) *ad, apud.* Π. 3, 3, 8. ἐπὶ τὰς θύρας. §. 29. ἐπὶ τὰς εἰσόδους. cf. δεξιός. ¶ 7) *circa.* Π. 7, 5, 1. περιέστησε πᾶν τὸ στράτευμα ἐπὶ τὴν πόλιν. §. 24. κύκλῳ ἐφύλαττον ἐπὶ τὰ βασίλεια. v. tamen κύκλος nr. 6. Sic Π. 7, 4, 5. pro περὶ Ἑλλήσποντον in margg. eſt ἐπὶ Ἑλ. At debebat gloſſema eſſe παρὰ, quia ἐπὶ iam praecedit. K. 9, 13. ἐπὶ τὴν στεφάνην. Steph. recte emendat περὶ τ. Cf. παριέναι nr. 1. ¶ 8) De tem-

tempore: *per*. Π. 5, 2, 2. ἐπ' ἀνθρώπων γενεὰν (all. γενεᾶς, all. γενεάς), *durante vna hominum aetate*. 6, 6, 20. ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας. Πο. 1, 4. ἐπ' ἐνιαυτὸν, *vno anno*. ¶ 9) De numero vel distantia loci, Π. 7, 5, 5. πλεῖον ἢ ἐπὶ δύο στάδια, *fere duo*. A. 1, 7, 12. Cf. εἶναι n. 30. c. ¶ 10) De acie. Vbi vsitatius habet genitiuum. v. ibi nr. 18. Π. 7, 5, 2. ἐπὶ διπλάσιον τὸ βάθος γιγνόμενοι, *aciei altitudine fere duplicata vtentes*. Ergo §. 1. recte habet lectio: ἀνάγκη ἐπ' ὀλίγου τὸ βάθος γενέσθαι τὴν φάλαγγα. vbi margg. τῆς φάλαγγος. A. 4, 8, 9. ἐπὶ πολλοὺς τεταγμένοι, Hutchinsono interprete sunt, *quorum ordines maiore numero a fronte ad extremam aciem porriguntur*. cf. βάθος et παρατάττειν. ¶ 11) De imperio, Π. 4, 5, 19. ἐπὶ τοὺς πεζοὺς καθιστάναι, *peditibus praeficere*. E. 3, 4, 20. Ξενοκλέα ἔταξεν ἐπὶ τοὺς ἱππεῖς. ¶ 12) *ad efficiendum*. Π. 6, 2, 11. p. 372. τὰ ἀναγκαιότατα ὄργανα ἐπὶ ταῦτα πάντα. ¶ 13) De consilio faciendi aliquid et de caussa: *ad, propter, caussa*. Π. 1, 2, 9. ἐξίῃ ἐπὶ θήραν, *venatum*. E. 2, 3, 22. ἐκάλεσε τοὺς ἕνδεκα ἐπὶ τὸν Θηραμένην, *ad comprehendendum*. Απ. 2, 3, 10. κοινὸν ἐπ' αὐτὸν μηχανᾶσθαι, *vt eum amicum tibi reddas*. O. 3, 7. 8, 11. ἐπὶ θέαν, *spectatum*. 20, 18. ἐφ' ὅπερ ὥρμηται, *cuius caussa*. All. legunt ἐφ' ᾧπερ, quam lectionem Bach. recte defendit. cf. καλεῖν nr. 5. et γελᾶν. Inprimis saepe sic est post verba ἔρχεσθαι, ἥκειν, θέειν, πέμπειν, et similia. v. Valckenar. ad Herodot. 7, 193. Π. 1, 2, 6. ἐπὶ τοῦτο ἔρχονται, *huius rei caussa*. 1, 6, 12. p. 64. πρός σε ἦλθον ἐπ' ἀργύριον, *ad petendam pecuniam*. §. 19. p. 80. ἐπὶ τὰς ὄρνιθας — ἐπορεύου. 4, 5, 12. p. 247. πέμπων ἐπὶ στράτευμα, *ad arcessendum exercitum*. 5, 3, 7. ἐπὶ στράτευμα ἀπέρχονται. 6, 1, 18. ἐλθεῖν ἐπὶ τοῦτο. 6, 3, 4. παρεληλύθοιεν ἐπὶ χιλὸν — ἐπὶ ξύλα. 7, 2, 5. A. 5, 1, 4. 5. 6, 2, 2. 7, 6, 2. 3. Αθ. 1, 16. πλεῖν ἐπὶ δίκας. Π. 3, 1, 3. ἐπὶ δίκην καταβαίνειν, *ad caussam dicendam*. E. 1, 6, 6. πέμψας ἐς Λακεδαίμονα ἐπὶ χρήματα, pro quo §. 7. est χρήματα ἄξοντας. 5, 4, 56. Απ. 2, 3, 13. O. 2, 15. ἐπὶ πῦρ ἐλθόντος σου, *ad ignem petendum*. Paulo post

post est ὕδωρ παρ' ἐμοῦ αἰτοῦντι — ἐπὶ τοῦτο ἤγαγον. Alia sunt in εἰσιέναι, ἐκπέμπειν, ἐξιέναι, ἐξορμᾶσθαι, ἐπικύπτειν, ἥκειν, πλεῖν, πορεύεσθαι, τάττειν nr. 12. sq. et 19. στρατεύεσθαι nr. 1. c. inf. Λ. 14, 6. ἐπὶ τὸ διακωλύειν. ¶ 14) ἐπὶ πόδα, *pedetentim*. Π. 7, 5, 3. ἐπὶ πόδα ἀπιέναι, *paulatim pedem referre, ita tamen, vt*, quod Zeunius monet, *os sit hosti aduersum*. A. 5, 3, 2. ἐπὶ πόδα ἀναχωρεῖν. E. 2, 4, 23. cf. ἀναχάζεσθαι. ¶ 15) ἐπὶ et ἔτι permutantur in libris. v. ἄχθεσθαι nr. 4. et ἐπαισχύνεσθαι, et ἐπικαταλαμβάνειν, et ἐπιπρόσω, et φέρειν nr. 4 Sic Π. 1, 6, 19. p. 76. pro ἔτι δὲ προβὰς ταῦτα ἐδίδασκε, Zeun. ex Cod. Guelf. et Philelph. edidit καὶ ἐπί γε ταῦτα ἐδίδασκεν, h. e. *et praeterea*, omisso participio προβὰς, quod pro scholio habet. Cf. ἔτι. Permutantur item ἐπὶ et πρὸς, v. ἐκφέρειν nr. 4. et θάλαττα, et πρὸς c. acc. nr. 3. it. ἐπὶ et παρά. v. θάλαττα, it. ἐπὶ et περί. v. paulo ante nr. 7. it. ἐπὶ et εἰς. v. εἰς nr. 19. c. et supra nr. 1. et πρανὴς nr. 1. ¶ 16) Non raro omittitur, vt Π. 1, 6, 19. p. 72. ante τό τε — φαίνεσθαι. p. 82. ante στενάς. O. 19, 2. ante ὁπόσον βάθος. etc. Sic ἄγειν τὰ ὄρη, τὴν ὁδὸν etc. v. ἄγειν nr. 2. et 12. Sic Π. 2, 4. 13. προέπεμπε τὴν ἐπὶ τὰ φρούρια ὁδόν. ¶ 17) ἐπὶ πολὺ et ἐπὶ τὸ πολὺ, iunctim et separatim scripta, ἐπὶ μακρὸν, ἐπὶ μικρὸν, ἐπὶ δόρυ, ἐφ' ὅσον, ἐκ τοῦ ἐπὶ θάτερα, ἐπὶ πλεῖον, ἐπὶ τὸ δυνατὸν, *si potest fieri*, v. in πολὺς, μακρὸς, μικρὸς, δόρυ, ὅσος. θάτερα et ἕτερος, πλείων, δυνατός.

ἐπιβαίνειν, ¶ 1) *calcare pedibus*. c. gen. Π. 3, 3, 27. οἱ Πέρσαι ἐπέβησαν τῶν ἀφιεμένων (ab hostibus) βελῶν. ¶ 2) *conscendere*. Thom. Mag. ἀναβαίνω ἵππον, οὐκ ἐπιβαίνω. ἐπιβαίνω δὲ νεώς. c. ἐπὶ est E. 3, 4, 1. ἐπιβὰς ἐπὶ τὸ πλοῖον. ¶ 3) *ingredi in fines alienos* vel *hostium*. c. gen. E. 2, 3, 18. p. 99. ἐπιβαίνειν ποι τῆς χώρας. 3, 5. 17. εἰ καὶ μικρόν τις τῶν χωρίων του (margg. που) ἐπιβαίη. np. e via. 7, 4, 6. τῆς Λακωνικῆς οὐκ ἐπέβαινον ἐπὶ πολέμῳ. ¶ 4) *bello aggredi*. c. dat. Π. 5, 2, 12. ἐπιβῆναι σὺν ἡμῖν τῷ Ἀσσυρίῳ.

ἐπιβάλλειν, ¶ 1) *iniicere, imponere*. A. 3, 5, 6. ἐπιβαλῶ ὕλην. K. 9, 16. τῆς γῆς (np. τί) ἐπιβαλεῖν ἐπ'

ἐπ' αὐτά. 10, 7. ἐπιβάλλοντα τοὺς βρόχους ἐπὶ ἀποσχαλιδώματα. ¶ 2) *indere.* K. 6, 7. ἐπὶ δ' ἄκρας (σχαλίδας retis) τοὺς βρόχους ἐπιβαλλέτω. Sic §. 9. ἐπὶ ἄκρας (σχαλίδας) ἐπιβάλλων τοὺς ἐπιδρόμους. ¶ 3) *infligere, infligi iubere.* Λ. 2, 9. Lycurgus πληγὰς ἐπέβαλλε τῷ ἁλισκομένῳ. Sic ἐπιβάλλειν ἐπιβουλὴν vel ἐπιβολὴν, v. ἐπιβουλή. Etymol. M. τέτακται δὲ τὸ ἐπιβάλλειν καὶ ἐπὶ τοῦ ζημιοῦσθαι, καὶ ἐπιβολὴ ζημία ὀνόμασται. ¶ 4) ἐπιβεβλημένοι dicuntur τοξόται, *qui sagittas neruis imposuerunt,* i. e. *parati.* A. 4, 3, 21. 5, 2, 10. τοὺς τοξότας ἐπιβεβλῆσθαι ἐπὶ ταῖς νευραῖς (2 codd. πλευραῖς), ὡς — τοξεύειν δεῆσον. Hutch. in his intelligi iubet τὰ τοξεύματα.

ἐπιβάτης, ¶ 1) *epibata.* (Hirt. bell. Alex. 11.), *miles classiarius,* qui non tantum vehitur naui, sed etiam ex ea pugnat. v. Duker. ad Thucyd. 6, 43. qui ex Eustathio et Thoma Mag. in v. ἐπίκωποι (Cf. Harpocrat. Etymol. M. et Suid.) demonstrat, ἐπιβάτας olim quidem dictos fuisse rectores nauis, vel τοὺς ἐπ' ἀλλοτρίας νεὼς τὸν πλοῦν ποιουμένους, διδόντας ναῦλον, Attice vero τοὺς ἐνόπλους τε ὄντας καὶ παρεσκευασμένους εἰς μάχην, vt Thomae verbis vtamur. E. 1, 1, 19. 21. distinguuntur a κυβερνήταις, 1, 6, 13. 5, 1, 11. (vbi genitiuus τῶν νεῶν additus est, vt 4, 8, 29. ἀπὸ τῶν νεῶν.) et 7, 1, 3. a nautis et remigibus, et 1, 2, 4. ab equitibus atque peltastis. Commemorantur etiam E. 4. 8. 28. et 6, 2, 14. ¶ 2) Videtur etiam dux inferior ita vocari. E. 1, 3, 11. Ἡγησανδρίδας, ἐπιβάτης ὢν Μινδάρου. Leuncl. et Brodaeus emendare volebant ἐπιστάτης. Sed non opus est, modo nomen ἐπιβάτης in vniuersum explicetur de *nauta* l. *qui naui vehitur, qui est in classe.* Cf. Ἡγησανδρίδας.

*ἐπιβιάζεσθαι, *vi capere, aperta vi agere.* Π. 3, 1, 11. vbi tamen plures legunt ἀποβιάσασθαι. (E. 6, 1, 4. p. 363. simpliciter est βιάζεσθαι.)

ἐπιβοᾷν, *allatrare.* K. 6, 19.

ἐπιβοήθεια, *subsidium in vltimo agmine, auxilium.* Π. 5, 4, 20.

ἐπιβοηθεῖν, *auxilium ferre.* E. 5, 4, 12. 7, 2, 19. 7, 4, 15. 30. c. dat. A. 6, 5, 6. ἐπιβοηθήσοντες τῇ Φα-

Φάλαγγι. c. ἐπὶ, E. 7, 5. 24. μὴ ἐπιβοηθῶσιν — ἐπὶ τὸ ἐχόμενον. Legitur etiam pro παραβοηθεῖν. v. ibi.

ἐπιβολὴ, v. ἐπιβουλή.

ἐπιβουλεύειν, ¶ 1) *insidiari, insidias struere.* Iπ. 5, 3. τὸ ἐπιβουλεύειν — ἐξαιρεῖ τῶν ἵππων. Camerar. *subitas inuasiones.* Iπρ. 7, 13. σκοποῖς — ἐπιβουλεύοντα, cum speculatoribus, np. speculando et occasionem captando. c. dat. Π. 5, 4, 3. ὁ ἐπιβουλεύων τῷ Γαδάτᾳ παίει αὐτόν. 6, 1, 12. A. 1, 1, 3. ὡς ἐπιβουλεύοι αὐτῷ. §. 6. 2, 6, 12. τοῖς — κτήμασιν οὐκ ἐπεβούλευε. E. 2, 3, 16. §. 18. p. 96. 5, 4, 34. c. inf. *insidiose cogitare.* A. 5, 6, 16. ἐπεβούλευέ με διαβάλλειν πρὸς ὑμᾶς. Σ. 4, 52. Passiuum: *insidiis peti.* Π. 7, 5, 26. p. 456. οὐ γὰρ ἐπιβουλεύσαντες — ἀλλ' ἐπιβουλευθέντες. 8, 7, 3. p. 544. rex debet ἐπιβουλεύειν καὶ ἐπιβουλεύεσθαι, *insidiis expositus esse.* Aγ. 8, 1. βασιλείας — οὐκ ἐπιβουλευομένης, ἀλλ' ἀγαπωμένης. E. 1, 4, 6. 1, 7, 10. p. 55. Iερ. 7, 10. Aπ. 4, 2, 35. Sed τὰ ἐπιβουλευόμενα Iπρ. 9, 8. sunt *insidiae,* vt recte vertit Camerarius. ¶ 2) *res nouas moliri in re publica.* Aθ. 1, 15. E. 2, 3, 17. p. 94. τοῦτον ὑπάγομεν καὶ ὡς ἐπιβουλεύοντα, καὶ ὡς προδιδόντα. Idem p. 91. nominatur ἐχθρὸς καὶ προδότης. Hesych. et Phauorin: ἐπίβουλος · ἐχθρός. ¶ 3) *deliberare.* Π. 1, 4, 13. ἐπιβουλεύσας, ὅπως ἂν — εἴποι. Marg. Leuncl. πῶς ἄν. Fortassis non male. v. βουλεύεσθαι, inprimis nr. 3.

ἐπιβουλεύσεσθαι. Fut. med. pro fut. pass. Π. 5, 4, 16. αὐτοὶ ἐπιβουλευσόμεθα καὶ ὁ οἶκος, *nobis et domui insidiae struentur.* 6, 1, 7. περὶ τῶν Φρουρίων ὡς ἐπιβουλευσομένων πράγματα εἶχον. All. ἐπιβουλευομένων. Fortassis haec lectio profecta est ab eo, qui formam mediam pro passiua ferre non posset.

ἐπιβουλὴ, ¶ 1) *insidiae.* Iungitur cum παρασκευὴ de apparatu belli, Π. 1, 5, 4. et cum δόλος A. 5, 6, 16. c. πρὸς, *contra.* A. 1, 1, 8. οὐκ ᾐσθάνετο τῆς πρὸς ἑαυτὸν ἐπιβουλῆς. c. ἐκ et ἀπὸ, Iερ. 1, 38. ἐπιβουλαὶ ἐξ οὐδένων πλέονες — ἢ ἀπὸ —. ¶ 2) ἐξ ἐπιβουλῆς. A. 6, 4, 5. τὸ ἐλθεῖν ἐνταῦθα ἐξ ἐπιβουλῆς εἶναι βουλομένων — *insidiose fieri ab iis, qui.* ¶ 3) *coniuratio in ciuitate.* E. 3, 3, 4. 5. ¶ 4) E. 1, 7, 1. Ἀρχέδημος Ἐρασι-

Ἐρασινίδῃ ἐπιβουλὴν ἐπιβαλὼν, κατηγόρει ἐν δικαστηρίῳ. Portus in indice exponit: *per insidias aggressus.* Sed multi viri docti, vt iam Brodaeus, et deinde Taylor. ad Lyſ. p. 115. et Markland. ad eund. p. 575. legunt ἐπιβολὴν, et oſtendunt, ἐπιβολὴν eſſe *mulctam a magiſtratu impoſitam, re nondum ad iudices delata.* (v. Poll. 8, 51. it. 6, 176. quo vtroque loco dicit ζημίας ἐπιβολήν. Cf. 8, 21.) et ſaepe ſic dici ἐπιβάλλειν ἐπιβολὴν, etiam ſimpliciter ἐπιβάλλειν. cf. Harpocrat. qui ἐπιβολὴ explicat nomine ζημία, vbi Valeſius laudat Suidam et Schol. ad Ariſtoph. Veſpp. 766. Add. Heſych. et Etymol. M. in v. ἐπιβάλλειν, it. Doruill. ad Char. p. 34. qui docuit, ἐπιβουλὴν et ἐπιβολὴν ſaepe inter ſe permutari. Iam cum in loco Xenophontis de accuſatore agatur, patet, cum Budaeo vertendum eſſe: *poſtulare, vt reo mulcta imponatur.* ¶ 5) ἐπιβουλὴ δαίμονος Π. 5, 1, 12. legitur pro βούλησις δ. v. βούλησις.

ἐπίβουλος, *inſidioſus.* De imperatore in bonam partem, Π. 1, 6, 19. p. 74. ἐπίβουλον εἶναι, καὶ κρυψίνουν, καὶ ἀπατεῶνα. Απ. 3, 1, 6. ἁπλοῦν τε καὶ ἐπίβουλον.

ἐπιγαμία, ¶ 1) *mutuum connubium.* Heſych. explicat: τὸ παρ' ἀλλήλων ἄγεσθαι. Π. 1, 5, 3. ἐπιγαμίας ἀλλήλοις πεποιημένοι, np. ad ſtabiliendam ſocietatem. ¶ 2) *ius mutuorum connubiorum.* Π. 3, 2, 11. συνετίθεντο, ἐπιγαμίας εἶναι. Alius locus ex Ε. 5, 2, 12. vbi diſerte de iure illo dicitur, eſt in v. ἔγκτησις.

ἐπιγαυροῦσθαι, *efferri animo.* Π. 2, 4, 18. Chryſantas, a Cyro juſſus montes occupare, ἐπιγαυρωθεὶς τῇ ἐντολῇ Κύρου. Heſych. ἐπαρθείς. Zonaras in lex. MS. affert hunc locum, et interpretatur ἀνδρωθείς, θρασυνθείς. Eodem modo Suid. et Phauorin. cf. γαυροῦσθαι.

ἐπιγελᾷν, *arridere.* Π. 2, 2, 14. ἐπιγελάσας — εἶπε. 6, 1, 2. Ε. 4, 5, 9. Απολ. 28. λέγεται εἰπεῖν — καὶ ἅμα ἐπιγελάσαι.

Ἐπιγένης, *Epigenes,* diſcipulus Socratis, Απ. 3, 12. vbi eſt Socratis ad eum de cura corporis diſſertatio.

ἐπιγεραίρειν, *honorare.* Pollux 6, 187. γεραίρειν. Ξενοφῶν δὲ καὶ ἐπιγεραίρειν εἶπεν.

εἶπεν. Π. 8, 6, 6. τὸν καλόν τι ποιοῦντα καθ' ἡμέραν ἐπιγεραίρειν. v. γεραίρειν.

ἐπιγίγνεσθαι, ¶ 1) *post aliquem nasci*. Π. 6, 1, 9. ἀντὶ τῶν ἀποθανόντων ἕτεροι ἐφηβήσουσι καὶ ἐπιγενήσονται. Hutch. *succedent*. cf. Abreſch. auctar. dilucc. Thucyd. p. 276. K. 5, 25. τῶν τε ὑπαρχόντων — καὶ τῶν ἐπιγιγνομένων. vbi non erat quod Leuncl. emendare vellet αὐτῶν pro τῶν. Hinc οἱ ἐπιγιγνόμενοι, E. 7, 1, 20. et Απ. 4, 8, 10. *poſteri*. Sic Π. 8, 7, 3. p. 549. ἀνθρώπων τὸ πᾶν γένος τὸ ἀεὶ ἐπιγιγνόμενον. ¶ 2) *ſuperuenire*. Π. 1, 6, 19. p. 81. ταχὺ ἐπιγενήσεσθαι lepori. Ιπρ. 7, 10. cf. Weſſeling. ad Diodor. Sic. 13, 51. c. dat. A. 6, 4, 19. ἐπιγενόμενοι τοῖς προφύλαξι. it. de tempore, E. 5, 4, 21. αὐτῷ ἡμέρα ἐπεγένετο. Fr. Portus: *die praeuentus eſt*. ¶ 3) *curſu aſſequi*. Ιππ. 4, 19. κἂν — τις ἐπιγίγνηται κύων lupo. K. 6, 19. ἐπιγίγνεσθαι αὐταῖς, np. κυσί. ¶ 4) *exoriri*. De ventis, imbribus, et ſimilibus. v. Wetſten. ad Act. 28, 13. E. 1, 6, 20. ὕδωρ ἐπιγενόμενον πολὺ καὶ βρονταί. 2, 4, 3. ἐπιγίγνεται χιών. 3, 2, 17. σεισμὸς ἐπιγίγνεται. 5, 4, 17. ἄνεμος αὐτῷ ἐξαίσιος ἐπεγένετο. Cf. Poll. 1, 105. ¶ 5) *aduenire, ingruere*. De tempore. E. 4, 6, 12. ἐπεγίγνετο τὸ μετόπωρον. 5, 1, 8. νυκτὸς ἐπιγενομένης. 6, 5, 17. ¶ 6) Legitur etiam A. 3, 4, 16. ἐπιγίγνονται in nonnullis pro παραγίνονται.

ἐπιγιγνώσκειν, ¶ 1) *agnoſcere*. c. particip. E. 5, 4, 12. ὅσους ἐπέγνωσαν τῶν ἐχθρῶν ὄντας. ¶ 2) *cognoſcere*. O. 9, 12. τὴν ταμίαν — ἐπαιδεύομεν, ἐπιγιγνώσκειν αὐτὴν ποιοῦντες, np. opum noſtrarum copiam et bonitatem. ¶ 3) *animaduertere, intelligere*. Π. 8, 1, 11. ἐπέγνως δ' ἂν ἐκεῖ οὐδένα ὀργιζόμενον. 8, 7, 3. p. 542. O. 8, 1. ἢ καὶ ἐπέγνως κεκινημένην αὐτήν;

* ἐπιγνωρίζειν, *monſtrare, docere, ſignificare*. K. 6, 23. canes εἰσβλέπουσαι εἰς τὸν κυνηγέτην, ἐπιγνωρίζουσαι ἀληθῆ εἶναι. Fr. Portus et Leunclau. *agnoſcentes*.

ἐπίγονοι, *nepotes, ſuboles*. O. 7, 34. de apibus: σὺν τῶν ἐπιγόνων τινὶ ἡγεμόνι. All. ἑπομένων, etiam Cod. Lipſ. quae lectio Fr. Porto videtur aptior, vt ſenſus ſit: *praepoſito rege aliquo ex iis qui ſe-*

sequuntur, qui ducem comitantur.

ἐπιγράφειν, *inscribere.* ¶ 1) cippo sepulchrali, Π. 7, 3, 6. τῇ στήλῃ — ἐπιγεγράφθαι τὰ ὀνόματα Σύρια γράμματα — ἐπιγεγράφθαι εὐνούχων, πρ. ὀνόματα. ¶ 2) donariis, A. 5, 3, 6.

ἐπιγράφεσθαι, *nomina sua inscribere.* E. 7, 5, 20. ἐπεγράφοντο δὲ καὶ τῶν Ἀρκάδων ὁπλῖται — ὡς Θηβαῖοι. Morus explicat: *inscribebant suos clypeos* (v. c. litera Θ), *vt si Thebani essent.* Agitur de parandis ante proelium armis. Sed tamen pro modestia sua dubitanter proponit hanc explicationem, quae certe melior est, quam vulgaris: *nomina dabant, ac si Thebani essent, volebant Thebani haberi.* Nam sic debebat esse ἀπεγράφοντο. Schneiderus putat, Arcades potuisse etiam symbola Thebanorum clypeis suis inscribere.

Ἐπιδαύριοι, *Epidaurii,* erant inter Lacedaemoniorum socios, E. 4, 2, 9. 6, 5, 29. 7, 2, 2.

Ἐπίδαυρος, *Epidaurus,* vrbs Argolidis in Peloponneso, est in sociis Lacedaemoniorum, E. 6, 2, 2. 7, 1, 7. §. 13. ἐμβαλούντων — εἰς Ἐπίδαυρον τῶν Ἀργείων. Hic locus occasionem dedit errori Berkelii ad Steph. Byz. Dicit enim, hanc vrbem vocari Ἐπίδαυρον τῶν Ἀργείων ad discrimen aliarum hoc nomine vrbium. At verba eius loci haud dubie vertenda sunt: *cum Argiui Epidauri fines ingressi essent.*

ἐπιδαψιλεύεσθαι, *large suppeditare.* Hesych: ἐπιδαψιλευόμενος· — ἐπιχορηγῶν πλουσίως. Cf. Poll. 3, 119. Egregie de hoc verbo disputauit Hemsterh. ad Lucian. T. I. p. 452. Π. 2, 2, 8. ἡμῖν — γέλωτος ἐπιδαψιλεύσῃ. Genitiuus explicari potest cum Hutch. et Lamb. Bos per ellipsin verborum τι ἐκ τούτου. Nam alias regit accusatiuum.

ἐπιδέειν, *deligare, obligare.* Π. 5, 2, 15. p. 285. πολλοὺς — τραύματα ἐπιδεδεμένους, *quibus deligata sunt vulnera.* Sic 5, 4, 5. Sed 2, 3, 8. est sine τραύματα.

ἐπιδεής, *carens.* c. gen. Π. 8, 7, 3. p. 544. εὐφροσύνης ἐπιδεής.

ἐπίδειγμα, ¶ 1) *specimen, documentum, argumentum.* Π. 8, 2, 9. καλὸν ἐπίδειγμα — ἐπιδεῖξαι Κροίσῳ, *clarum documentum dedisse, re ipsa demonstrasse.*

straſſe. Αγ. 9, 6. τοῦτο οὐκ ἀνδραγαθίας, ἀλλὰ πλούτου ἐπίδειγμά ἐστι. Απ. 4, 4, 12. τὸ μὴ θέλειν ἀδικεῖν, ἱκανὸν δικαιοσύνης ἐπίδειγμα. ¶ 2) *ſpecimen artis.* Σ. 6, 6. ἑώρα τῶν αὐτοῦ ἐπιδειγμάτων ἀμελοῦντας. np. ſaltationes et geſticulationes puellae. 7, 3. τὸ εἰς μαχαίρας κυβιστᾶν, κινδύνου ἐπίδειγμα, *ein gefährliches Kunſtſtück.*

ἐπιδεικνύναι ſ. ἐπιδεικνύειν. ¶ 1) *oſtendere.* Π. 2, 3, 8. ἐπεδείκνυσαν τὰς πληγάς. Αγ. 7, 6. Ε. 1, 7, 2. ἐπιστολὴν ἐπεδείκνυ μαρτύριον. 3, 3, 5. c. dat. Απ. 3, 10, 9. ἐπιδείξαντος αὐτοῦ τῷ Σωκράτει θώρακας. Poſſit hic locus etiam ad nr. 11. referri. 3, 11, 1. 2. c. acc. abſoluto et ὅτι. Attice. Ο. 9, 4. σύμπασαν τὴν οἰκίαν ἐπέδειξα αὐτῇ, ὅτι — ἀναπέπταται. ¶ 2) De luſtratione exercitus, omninoque de pompis: *ſpectandum praebere.* Π. 5, 5, 2. ἐπιδείκνυσι τῷ Κυαξάρει τὴν δύναμιν. Α. 1, 2, 14. Ιπ. 3, 1. τὰς πομπὰς — καὶ ἄλλα ὅσα ἐπιδεικνύναι δεῖ τῇ πόλει, ᾗ δυνατὸν κάλλιστα ἐπιδείξῃ. §. 4. πάντα ἐπιδεδειγμένα ἔσται καὶ τοῖς θεοῖς καὶ τοῖς ἀνθρώποις. §. 7. ¶ 3) *producere in concionem, ſiſtere coram aliquo, präſentiren, vorſtellen.* Α. 6, 6, 3. ὁ δ' ἐπεδείκνυεν αὐτοὺς (legatos) τοῖς στρατιώταις. ¶ 4) *oſtendere et declarare facto vel exemplo, qualis vir ſit.* Κ. 12, 18. τοῦτο ἐπιδέδεικται μεγάλῳ παραδείγματι. Inprimis ſaepe additur ἑαυτόν, vt Π. 3, 3, 27. ὁπότον τις ἐὰν ἐπιδεικνύοιτο ἑαυτόν. 6, 4, 5. extr. ἐπιδεικνύτω τις τοῖς ἀρχομένοις ἑαυτὸν ἄξιον ἀρχῆς. S. 1, 8. ἑαυτὸν ἐπιδεικνύειν τοῖς ἀρχομένοις κεκοσμημένον τῇ ἀρετῇ — ἐπεδείκνυεν ἑαυτὸν ἐκπονοῦντα. Cf. nr. 11. ex Σ. 1, 6. Απ. 1, 5, 6. ἐγκρατέστερον τοῖς ἔργοις ἢ τοῖς λόγοις ἑαυτὸν ἐπεδείκνυεν. c. nominat. pronominis et inf. Απ. 2, 3, 17. ἐπιδεῖξαι, σὺ μὲν χρηστός τε καὶ φιλάδελφος εἶναι, ἐκεῖνος δὲ φαῦλος. c. duplici conſtructione. Π. 8, 1, 11. σωφροσύνην δ' ἑαυτοῦ ἐπιδεικνὺς — ἐπιδεικνύοι ἑαυτὸν μὴ ἑλκόμενον. c. acc. abſoluto ſimiliter eſt infra nr. 7. ¶ 5) *demonſtrare argumentis, contendere.* Π. 5, 5, 8. τοῦτο παρὰ σοῦ ἐπιδεικνύσθω. Α. 1, 3, 13. §. 16. ἐπιδεικνὺς τὴν εὐήθειαν — ἐπιδεικνὺς δὲ ὡς εὔηθες. Simile quid eſt Λ. 7, 4. Lycurgus ἐπιδείξας legibus τὸ μὲν ψυχῆς, τὸ δὲ πλούτου ἔργον. Απ. 1,

1, 1, 11. τοὺς φροντίζοντας τὰ τοιαῦτα μωραίνοντας ἐπεδείκνυε. vbi tamen Ernest. alteram lectionem ἀπεδείκνυε meliorem putabat. 3, 9, 11. bis. 4, 1, 3. 4, 4, 18. O. 9, 13. 16. 18. 9. Permutatur cum ἀποδεικνύειν tanquam synonymo, O. 3, 1. 2. 4. ¶ 6) *efficere vt pateat*. E. 2, 8, 21. βούλομαι καὶ τοῦτο ἐπιδεῖξαι, ὅτι οὗτοι εἰσὶ — ἀσεβέστατοι. Απ. 3, 10, 10. Nisi malis hunc locum referre ad nr. 12. b. ¶ 7) *narrare, dicere, indicare*. Π. 2, 2, 1. extr. τοιοῦτόν σοι ἕνα τῶν ἑταίρων ἐπιδεικνύω. A. 7, 4, 17. ὁ Σεύθης — ἐπεδείκνυεν, ἃ λέγοιεν, scil. vt interpres. Αγ. 9, 6. O. 10, 1. ἀνδρικήν γε ἐπιδεικνύεις τὴν διάνοιαν τῆς γυναικός. Σ. 4, 43. τοῖς φίλοις ἐπιδεικνύω τὴν ἀφθονίαν — τοῦ ἐν τῇ ἐμῇ ψυχῇ πλούτου. c. acc. absol. Π. 2, 3, 3. ἐθελῆσαι ἐπιδεῖξαι ἑαυτὸν, ὡς διανοεῖται. A. 1, 9, 5. ἐπέδειξεν αὐτὸν, ὅτι περὶ πλείστου ποιοῖτο. Cod. Eton. ἀπέδειξεν, all. ἐπεδείκνυτο αὐτόν. Qui duo loci referri etiam possint ad n. 4. ¶ 8) *enarrare, docere*, naturam rei. Απ. 4, 2, 12. vbi synonymum est διεξηγήσασθαι. O. 9, 2. §. 4. διαιτητήρια τοῖς ἀνθρώποις ἐπεδείκνυον αὐτῇ κεκαλλωπισμένα — ἔχειν ψυχεινά. Nisi h. l. est *indicabam*. ¶ 9) *ostentare iactabundum*. Π. 8, 4, 8. ἐὰν ἐκπώματα πολλά μοι ἐπιδεικνύῃ. A. 5, 4. 8. Π. 5, 4, 19. ἵνα ἐπιδείξῃς αὐτοῖς e longinquo τὸ στράτευμα, ὅτι σοι πολύ ἐστι. Marg. Steph. minus Attice: ὅτι τὸ στράτευμά σου. Cf. Ιπρ. 5, 6. O. 10, 3. ἐπιδεικνὺς ἀργύριον κίβδηλον. §. 5. ¶ 10) *ostendere artem discipulorum, sehen lassen*. Σ. 2, 1. ταῦτα ἐπιδεικνὺς ὡς ἐν θαύματι, ἀργύριον ἐλάμβανεν. §. 13. ¶ 11) *specimen exhibere suae scientiae et sapientiae*, it. de artificibus: *opus suum ostendere*. Ιερ. 11, 10. πανήγυρις τῶν βουλομένων ἐπιδεικνύναι, εἴ τις τι σοφὸν ἔχοι. O. 10, 1. εἰ Ζεῦξίς μοι καλὴν εἰκάσας γραφῇ γυναῖκα ἐπεδείκνυε. Σ. 3, 3. ἐπιδεῖξειν τὴν αὐτοῦ σοφίαν. καὶ ἐπιδεί, ω γε, ἔφη. Paulo post est εἰς μέσον φέρειν. Cf. nr. 1. c. particip. Σ. 1, 6. σοφὰ λέγειν. — νῦν ἐπιδείξω ὑμῖν ἐμαυτὸν — πολλῆς σπουδῆς ἄξιον ὄντα. ¶ 12) *efficere, exhibere*. a) vbi praedicatum est adiectiuum vel participium, Π. 2, 4, 5. τοὺς ἄλλους ἐπιδεικνύω σοι οὕτω πειθομένους. 8, 1, 14. Πο. 2, 5. vbi explicatur per

per ποιεῖσθαι. O. 10, 9. it. per leges, Λ. 1, 2. Lycurgus γνοὺς — προέχουσαν εὐδαιμονίᾳ τὴν πατρίδα ἐπέδειξεν. b) c. substantiuo: *facere*. Π. 8, 4, 4. ἐπιδεικνῦναι τὰ ἔργα — φιλανθρωπίας. Cf. nr. 6. ¶ 13) *portendere*. A. 5, 7, 7. εἰ — ἔσται οἷον ἐπιδείκνυσιν. Zeun. intelligit ἑαυτὸν, et vertit: *quale ex specimine edito cognitum habemus*. 2 codd. ὑπεδείκν.

ἐπιδείκνυσθαι, ¶ 1) *ostendere factis suis*. A. 2, 6, 14. ἐπιδεικνύμενος, ὅτι πλεῖστα δύναιτο — ἂν ἀδικεῖν. ¶ 2) *probare, declarare*. c. subst. Π. 4, 5, 11. φιλίαν ἐπιδεικνύμενος. Αγ. 11, 9. ἀνδρείαν μετ' εὐβουλίας — ἐπεδείκνυτο. Σ. 8, 8. πᾶσι ἐπιδεικνυμένου ῥώμην τε καὶ καρτερίαν. Απ. 4, 8, 1. Απολ. 33. ¶ 3) *ostentare*. Απ. 2, 1, 21. Πρόδικος ἐν τῷ συγγράμματι, ὅπερ δὴ καὶ πλείστοις ἐπιδείκνυται. Nisi malis passiue intelligere: *innotescit, notus est*. De equo, Ιπ. 11, 9. ἔστ' ἂν ἐπιδεικνύηται τὴν λαμπρότητα. Cf. nr. 9. ¶ 4) *artem suam ostentare*. A. 5, 4, 19. ὠρχοῦντο — ὥσπερ ἄλλοις ἐπιδεικνύμενοι. Ιερ. 1, 13. οἱ ἐπιδεικνύμενοι καὶ ὅ τιοῦν, np. θέαμα. ¶ 5) *specimen dare*. v. Wesseling. ad Diod. Sic. 15, 86. Doruill. ad Charit. p. 594. A. 1, 9, 10. εἴς γε μὴν δικαιοσύνην εἴ τις αὐτῷ φανερὸς γένοιτο ἐπιδείκνυσθαι βουλόμενος, np. τὴν δικαιοσύνην. Mosche ad O. 19, 12. interpretatur: *iustitiae operam daturus*. c. acc. Π. 4, 2, 19. extr. ἐν μείζοσι ἐπιδειξαίμεθα τὴν παιδείαν. 5, 5, 14. λόγον ἡμῖν ἐπιδειξόμενοι, *eloquentiae specimen exhibituri*. A. 4, 6, 11. 12. K. 1, 13. Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης, ὅσα ἐπεδείξαντο τῶν παρὰ Χείρωνος, *quae specimina ediderunt earum artium, quas a Chirone didicerant*. c. adiect. Π. 7, 5, 23. πιστότερα ἔργα ἐπεδείκνυντο, *maiora edebant fidei specimina*. Possis etiam ad nr. 8. referre. ¶ 6) *narrare*. Π. 6, 1, 3. τῷ πατρὶ ἐπιδείξασθαι, ᾗ ἕκαστα διεπράξω. ¶ 7) *significare*. K. 6. 23 ἐπειδὰν περὶ τὸν λαγὼ ὦσι, καὶ τοῦτο ἐπιδεικνύωνται σαφῶς τῷ κυνηγέτῃ. ¶ 8) *facere, exhibere*. Π. 8, 4, 4. extr. Αγ. 1, 37. ἀξιεπαίνου βασιλέως καὶ τοῦτ' ἔργον ἐπεδείξατο. Sic Ιπ. 11, 6. eleganter c. adi. de equo: δεῖ — πάντα τὰ κάλλιστα καὶ λαμπρότατα ἐπιδείκνυσθαι. Cf. nr. 5. ¶ 9) *se spectandum praebere*. De

De equitibus in pompa s. exercitatione equestri, Ἱππ. 3, 8. πάνυ ἂν ἡδέως ἐπιδείξαιντο. ¶ 10) In var. lect. permutatur c. ἀποδείκνυσθαι. v. ibi.

ἐπιδεικτέον, *oportet ostendere* s. *probare*. K. 10, 21. ἐπιδ. τὴν εὐψυχίαν.

ἐπιδεῖν, ¶ 1) *videre*. Π. 8, 7; 3. p. 542. τοὺς φίλους ἐπεῖδον δι' ἐμοῦ εὐδαίμονας. ¶ 2) *experiri suo vsu, erleben*. Hoc sensu ponitur fere in rebus grauioribus et ἐπὶ συμφορᾶς, vt ait Thomas. A. 3, 1, 10. τὰ χαλεπώτατα ἐπιδόντας. c. particip. pro inf. A. 7, 1, 19. πρὶν ταῦτα ἐπιδεῖν ὑφ' ὑμῶν γενόμενα. 7, 6, 21. Sed de rebus bonis est (Cf. interpp. ad Thom. Mag.) Πο. 6, 1. ἵνα ἔτι ἐφ' ἡμῶν ἐπίδωμεν τὴν πόλιν εὐδαιμονοῦσαν. E. 2, 4, 10. p. 111.

ἐπίδειξις. ¶ 1) *monstratio*. Ἀπ. 3 11, 2. refertur ad θέαν. ¶ 2) *lustratio equitatus ludicra, ostentationis et exercitii caussa instituta*. v. ἐπιδεικνύειν nr. 2. Ἱππ. 3, 10. cf. ἀπόδειξις, pro quo Π. 8, 6, 7. in nonnullis est ἐπίδειξις.

ἐπιδεῖσθαι, *amplius indigere*. c. ὡς, Σ. 8, 16. ὡς μὲν ἄγαται — οὐδὲν ἐπιδεῖται λόγου.

ἐπιδέκατον, Harpocrat. τὸ δέκατον, *decima pars*. cf. Meurs. lectt. Att. 5, 13. Sed Tennulius ad Iamblich. introd. in Nicomachi arithmeticam p. 156. dicit, esse *sesquidecimum*, h. e. vnum totum et decimam eius partem, v. c. 55 esse ἐπιδέκατον numeri 50. Verum haec notio vix locum habet in his: E. 1, 7, 6. τὰ χρήματα δημοσιῶσαι, τὸ δ' ἐπιδέκατον τῆς θεοῦ εἶναι, np. Mineruae. §. 10. p. 56.

ἐπίδηλος, *insignis*. O. 21, 10. μηδὲν ἐπίδηλον ποιήσουσιν οἱ ἐργάται, *nihil praecipui*.

ἐπιδημεῖν, ¶ 1) *aduenam esse*. Dicitur proprie de peregrinis, qui in alius populi vrbe aliqua commorantur. Ἀπ. 1, 2, 61. Λίχας τοὺς ἐπιδημοῦντας ἐν Λακεδαίμονι ξένους ἐδείπνιζε. Haud dubie hunc locum in mente habuit Wetsten. ad Act. 2, 10. ¶ 2) *domi esse, in vrbe manere*. Π. 7, 5, 24. εἴτ' ἐπιδημῶν — εἴτε καὶ ἀποδημῶν. E. 2, 4, 10. p. 110. οὐδ' ἐπιδημοῦντες, *cum ne Athenis quidem essemus*. 3, 3, 7. ἐρωτώμενος, ἐν τίνι χρόνῳ — εἶπεν ὅτι ἐπιδημεῖν οἱ παρηγγελμένον εἴη, *in vrbe maneret*, h. e. breui haec esse euentura. Vi-

Videtur enim consilio Cinadon obscure et perplexe respondisse. Vir doctus tamen in Biblioth. crit. Amst. P. V. p. 97. negat huic responso conuenire cum interrogatione, et ἐπιδημίων putat a Xenophonte scriptum fuisse, vt χρόνῳ subintelligatur ac festi genus significetur. Quae coniectura vix probabitur ei, qui ex Himerii propemptico Flauiani didicerit, ἐπιδημία celebrata fuisse non publice, sed ab hominibus priuatis in reditu amici vel cognati ex peregrinatione in patriam. Si quis igitur interpretatione nostra supra proposita non contentus fuerit, ei puto magis placituram esse coniecturam Schneideri ἐπὶ δημοσίοις, quae tamen nobis quidem non satis placebat. Σ. 4. 31. ¶ 3) *in patriam redire.* Απ. 2, 8, 1. ἐκ τῆς ἀποδημίας — νῦν ἐπιδημήσας.

ἐπιδημία, *aduentus peregrinorum in vrbem.* Αθ. 1, 17.

ἐπιδιαβαίνειν, *transire post alium.* v. Abresch. dilucc. Thucyd. 6, 100. Ε. 5, 3, 4. Ὀλύνθιοι διέβησαν τὸν ποταμόν, οἱ δ' ἠκολούθουν — καὶ ὡς φεύγουσι διώξαντες ἐπιδιέβαινον, *persequebantur per fluuium.*

ἐπιδιαπλεῖν, v. διαπλεῖν.

* ἐπιδιδάσκειν, ¶ 1) *addocere, docendo adiicere.* Π. 1, 3, 14. ἥν τι δέωμαι — οὗτος ἐπιδιδάξει. ¶ 2) i. q. simplex διδάσκειν. Ο. 10, 10. ὅτι βέλτιον ἄλλου ἐπίστασθαι ἐπιδιδάξαι. Sed Fr. Portus hic quoque reddit *addere docendo.*

ἐπιδιδόναι, ¶ 1) *addere, insuper dare.* De dote, cf. Hesych. in v. ἐπίδοσις. c. acc. Π. 8, 5, 10. ἐπιδίδωμι δὲ αὐτῇ καὶ Φερνὴν, Μηδίαν. ¶ 2) *dare aliis partem, impertire.* c. gen. omisso τι, Π. 1, 5, 1. ἐπιδιδόντα τοῦ ἑαυτοῦ μέρους. ¶ 3) *tradere, permittere.* Αγ. 2, 29. v. ἀποδιδόναι nr. 2. ¶ 4) *largiri populo,* vt causam statim iudicet. Αθ. 3, 3. ἔτι ἂν πλείω διαπράττεσθαι, εἰ πλείους ἐπεδίδοσαν ἀργύριον. ¶ 5) *proficere,* i. q. αὔξεσθαι. Απ. 3, 9, 3. ἀνθρώπους — ἐπιμελείᾳ πολὺ ἐπιδιδόντας. c. ἐπὶ, Ο. 3, 10. εὐθὺς τε χρήσιμοί εἰσι καὶ ἐπὶ τὸ βέλτιον ἐπιδιδόασι. Sic ¶ 6) *incrementum capere.* v. Graeu. ad Lucian. pseudosoph. Obs. 33. Π. 1, 4, 12. ἥν τοσοῦτον ἐπιδιδῶ, *si tantillum* (pudori meo) *in-*

incrementi accesserit. Ιερ. 9, 7.

ἐπιδιώκειν, ¶ 1) *persequi.* Α. 1, 10, 8. οἱ βάρβαροι ἔφευγον. οἱ δὲ ἐπεδίωκον μέχρι κώμης τινός. Α. 4, 3, 18. ἐπιδιῶξαι. ¶ 2) *aggredi aggredientes, s. persequentes repellere.* Π. 3, 2, 4. Α. 4, 1, 12. Ε. 4, 5, 15. ἐπιδιῶξαι τοὺς προειρημένους. Margg. ἀποδιῶξαι. Sic 6, 2, 11. pro ἀπεδίωκεν, in margg. est ἐπεδίωκεν, quod Steph. aptius esse dicit. 4, 6, 9. 7, 2, 12. ἐπιδιώκοντες μέχρι τοῦ ἱππασίμου.

ἐπίδοσις, *augmentum.* Hinc ἐπίδοσιν ἔχειν, *augeri, crescere, augeri posse.* Ιερ. 1, 18. Ο. 20, 23. ter. Vbi explicatur per formulam ἐπὶ τὸ βέλτιον ἰέναι.

ἐπίδρομος, *funiculus tensilis in reti superior,* cum περίδρομος sit inferior. Κ. 6, 9. v. περίδρομος, et Poll. 5, 29.

ἐπιεικής, *probatus, bonus.* Gregor. de dialectis p. 246. de Ionibus: τὸ δὲ μέτριον καὶ καλῶς ἔχον ἐπιεικέστατόν φασι. vbi Koen. et Xenophontis locum laudat, et Schol. Lucian. T. II. p. 737. qui τὸ ἐπιεικὲς explicat a) τὸ τὸν τρόπον ἀγαθὸν, b) τὸ σύμμετρον, c) τὸ πάνυ. cf. Muncker. ad Antonin. Lib. c. 16. Ε. 1, 1, 21. τοὺς ἐπιεικεστάτους τῶν τριηράρχων.

Ἐπιεικία, *Epiecia.* Ε. 4, 2, 8. κατὰ τὴν Ἐπιεικίαν. All. Ἐπιείκειαν. 4, 4, 13. Videtur oppidum Achaiae fuisse.

ἐπιεικῶς, ¶ 1) *valde.* Hesych: πάνυ, λίαν. Cf. Phauorin. et Fischer. ad Plat. Crit. 1, 7. Ε. 5, 4, 50. στενὸν ἐπιεικῶς — χωρίον. ¶ 2) *satis.* Phauorinus et alii (v. Fischer. l. l.) interpretantur etiam vocabulo ἱκανῶς. Ο. 2, 1. ἐπιεικῶς τῶν τοιούτων ἐγκρατῆ. ¶ 3) *bene. egregie.* Ο. 11, 25. πῶς δὴ ἀγωνίζῃ; — πάνυ ἐπιεικῶς.

ἐπιέναι, ¶ 1) *aduentare, obuiam proficisci hostem versus l. in hostium regionem.* Π. 2, 4, 17. p. 136. ὡς ᾔσθετο τοὺς πολεμίους ἐπιόντας. Αγ. 1, 8. ἐπιόντα μᾶλλον ἢ ὑπομένοντα μάχεσθαι αὐτῷ, h. e. in Asia potius quam in Graecia. Ε. 7, 2, 5. c. εἰς, Π. 3, 3, 9. p. 180. εἰς τὴν ἐκείνων ἐπιόντες. Haec lectio est ex Marg. cum vetus lectio sit ἰόντες. c. ἄλλῃ, Ε. 4, 1, 11. ἄλλοτε ἄλλῃ τῆς χώρας ἐπῄει. ¶ 2) *palari, vagari.* Α. 1, 6, 2. κωλύσειε τοῦ καίειν ἐπιόντας. ¶ 3) *procedere, progrediendo adire.* Α. 1, 2, 17.

17. milites in lustratione ἐπῄεσαν Cyrum versus. 4, 7. 17. οἱ ἀεὶ ἐπιόντες ad suos. ¶4) *irruere, inuadere.* Π. 3, 3, 27. οἱ Πέρσαι ἐπιόντες. 5, 4, 8. ἐπιὼν ἐκ τῆς ἑαυτοῦ πόλεως. Leuncl. *inuadens.* Sed neque haec versio, neque ipsum verbum Graecum hic locum habet. Scil. ἐπιὼν ex emendatione Brodaei dedit Leuncl. et Wells. reliqui vero rectius ἀπιών. A, 1, 7, 4. πλῆθος πολὺ ἐπίασιν. 1, 10, 7. 3, 4, 20. 4. 6, 16. 6, 5, 9. ὄπισθεν ἡμῶν ἐπιόντας τοὺς πολεμίους, §. 10. ἐπιόντων μὲν ἡμῶν — ἀπιόντων δέ. E. 4. 5. 17. 5, 1, 12. ἐπῄεσαν (all. male ἀπῄεσαν) καὶ οἱ — ὁπλῖται. 7, 4, 22. 7, 5, 22. Aπ. 4. 3, 14. κεραυνὸς — ἔρχεται οὔτ' ἐπιὼν, οὔτε κατασκήψας, οὔτε ἀπιών. Venti ib. dicuntur tantum προσιέναι. O. 4, 5. it. in venatione,. Π. 2, 4, 15. ὡς ἐπιόντες τὰ θηρία ἐξανιστᾶιεν. Nisi malis *circumeuntes* s. *adeuntes*, np. ad ferarum latibula. K. 5, 24. αἱ ἀλώπεκες ἐπιοῦσαι. 6, 23. ἐπιᾶσι (scrib. ἐπίασι) canes. 12, 3. Π. 3, 3, 16. οἱ ἡμέτεροι μᾶλλον θαῤῥήσουσιν, ἂν ἐπιᾶσιν. (scrib. ἐπίασιν) Steph. θαῤῥήσ. ἐν ἅπασιν. Cod. Guelf. et Marg. Steph. θαῤῥήσαντες ἐπίασιν. All. aliter. v. Zeun. qui emendat θαῤῥήσαντες ἀπίασιν. A. 4, 3, 17. 6, 3, 5. Legitur etiam in cod. Bodl. et edit. Hutch. atque Zeun. Π. 3, 3, 9. p. 180. ἐπιόντας pro ἐρχομένους. et K. 10, 9. in ed. Leuncl. ac Wells. ἐπίασι pro ἐπεισίασι. ¶5) *latius serpere.* De immodestia militum, A. 5, 7, 7. ὃ εἰ ἔπεισι. ¶6) *succedere.* A. 6, 1, 6. ἐπὶ δὲ τούτῳ ἐπιόντες οἱ Μαντινεῖς saltaturi. All. male ἐμπίνοντες. ¶7) *succurrere animo.* Aπ. 4, 2, 4. ὅ τι ἂν ἀπ' αὐτομάτου ἐπίῃ μοι, συμβουλεύσω. ¶8) De tempore: *appropinquare, ingruere.* A. 5, 2, 16. ἡ νὺξ φοβερὰ ἦν ἐπιοῦσα. E. 1, 2, 9. χειμὼν ἐπῄει. 6, 4, 20. ἐπιόντων δὲ Πυθίων. 7, 4, 28. K. 4, 6. τοῦ ἄστρου ἐπιόντος. Fr. Portus et Brodaeus: *sub canis ortum.* Possit etiam, vt Zeunius dicit, commode de *ortu solis* accipi, s. *sole medium coelum tenente.* ¶9) *sequi, futurum esse.* A. πολ. 26. ὑπὸ τοῦ ἐπιόντος καὶ ὑπὸ τοῦ παρεληλυθότος χρόνου. Π. 2, 1, 10. ἐν τῷ ἐπιόντι χρόνῳ. 8, 7, 3. p. 542. ¶10) Participium significat *proxime sequens, futurum.* Σ. 4, 5. προ-

προορᾷν τὸ ἐπιόν. Oppon. τὸ μέλλον. Inprimis cum quibusdam nominibus, vt Π. 5, 3, 16. p. 298. τὰς ἐπιούσας ἡμέρας. 7, 2, 1. τῆς ἐπιούσης νυκτός. Πϐ. 4, 40. τὸ ἐπιὸν ἔτος. E. 4, 6, 13. ἐς τὸ ἐπιὸν θέρος. A. 3, 4, 10. τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν, poſtridie. Sic 4, 5, 6. E. 4, 6, 6. 5, 4, 3. 7, 4, 32. Sed A. 1, 7, 2. 4, 5, 21. τῇ ἐπιούσῃ ἡμέρᾳ. Non igitur ſequitur Xenophon legem, quam ſcribunt Herodianus grammaticus p. 472. ed. Pierſ. et Thomas Magiſter: τῇ ἐπιούσῃ ἐρεῖς, οὐ προσθεὶς τῇ ἡμέρᾳ, τῆς ἐπιούσης δὲ ἡμέρας. c. εἰς, A. 7, 4, 10. εἰς τὴν ἐπιοῦσαν νύκτα. Aγ. 2, 30. Alia v. in ἔτος, ἕως, θέρος, χειμών, χρόνος.

ἐπιέννυσθαι, *induere ſe.* Π. 6, 4, 3. γῆν ἐπιέσασθαι (all. perperam ἐπιπιέσ.), *terra obrui, humari.* Heſych. explicat ταφῆναι. ad q. l. vid. interpp. et Doruill. ad Charit. p. 365. it. Kuſter. ad Suid. in v. Λάϊνον ἕσσο χιτῶνα. Xenophontis locum confert Valckenarius cum loco Herodoti 7, 139. vbi ſunt κιθῶνες τειχέων.

ἐπιζήμιος, *noxius.* Aπ. 1, 2, 57. τὶ πονηρὸν καὶ ἐπιζήμιον. c. dat. Aπ. 2, 7, 9. αὐτὰς ἐπιζημίους εἶναι σεαυτῷ, np. dum alendae ſunt.

*ἐπιζημιοῦν, *mulctam irrogare.* E. 5, 2, 14. ἐπιζημιοῦν στατῆρι κατὰ τὸν ἄνδρα.

ἐπιζητεῖν, ¶ 1) *indagare.* Eſt venaticum. Π. 2, 4, 17. p. 137. ὥσπερ ἐν θήρᾳ ἡμᾶς τοὺς ἐπιζητοῦντας ἔσεσθαι. K. 6, 24. ἕτερον ἐπιζητεῖν. ¶ 2) *deſiderare abſentem.* Π. 1, 2, 4. οὗτοι δὲ οὔτε ἐπιζητοῦνται, ἣν μὴ προῤῥηθῇ παρεῖναι. 8, 1, 6. ὁπόσοι — μὴ παρεῖεν ἐπὶ τὰς θύρας, τούτους ἐπεζήτει, *arceſſebat.* In ſeqq. eſt προσηνάγκαζε παρεῖναι. §. 7.

ἐπιθαλαττίδιος et

ἐπιθαλάττιος, *maritimus.* Nam Thoma Magiſtro iudice vtrumque eſt probum. E. 3, 1, 10. πόλεις ἐπιθαλαττιδίας. 3, 4, 27. ταῖς πόλεσι — ἐπιθαλαττιδίοις. 4, 8, 1. A. 5, 5, 11. τῶν χωρίων τῶν ἐπιθαλαττίων. E. 3, 1, 13. ἐπιθαλαττίους πόλεις.

ἐπιθεῖν, *accurrere.* De venatore dicitur. v. Poll. 5, 85. K. 6, 10. 10, 18.

ἐπίθεσις, *impetus, inuaſio.* A. 4, 4, 14. μή τις ἐπίθεσις γένοιτο τοῖς καταλελειμμένοις, *ne quis aggrederetur relictos.* 7, 4, 17. τιμωρήσασθαι τῆς ἐπιθέ-

θέσεως, *quod eum adorti fuissent.*

ἐπιθετικός, *aptus* s. *paratus ad aggrediendum.* Απ. 3, 1, 6. στρατηγὸν oportet esse καὶ ἀσφαλῆ καὶ ἐπιθετικόν. c. dat. (Verbalia enim regunt casum sui verbi.) Απ. 4, 1, 3. κυνῶν — ἐπιθετικῶν τοῖς θηρίοις.

ἐπιθορυβεῖν, *admurmurare.* Est ¶ 1) fauentium. v. supra ἀναθορυβεῖν, et Thom. Mag. in v. θόρυβος. E. 2, 3, 19. ἡ βουλὴ ἐγένετο εὐμενῶς ἐπιθορυβήσασα. 6, 5, 37. ¶ 2) indignantium. E. 1, 7, 8. ἐπεθορύβησε πάλιν ὁ ὄχλος, καὶ ἠναγκάσθησαν ἀφιέναι τὰς κλήσεις, *plebs tumultuata est.* Antea erat ἐβόα δεινὸν εἶναι.

ἐπιθυμεῖν, ¶ 1) *cupere, velle.* c. inf. praes. vel aorist. v. Thom. Mag. p. 160. sq. Π. 1, 4, 6. ἐπιθυμῶν σφόδρα — ἐξιέναι. §. 25. ἐπεθύμει λαβεῖν. A. 6, 4, 5. ἐπεθύμουν εἰς τὴν Ἑλλάδα σώζεσθαι. All. ἐπόθουν, quod glossema putatur. Απ. 1. 2, 30. ἐπιθυμῶν προσκυνεῖσθαι. All. προσκυνήσασθαι. 2, 6, 24. οἱ ἐπιθυμοῦντες τιμᾶσθαι. §. 28. ἐπιθυμῶν ξυνεῖναι. §. 29. Σ. 8, 28. Ιπρ. 1, 23. it. omisso inf. c. solo acc. Σ. 9, 6. πράττειν, ἃ πάλαι ἐπεθύμουν, np. πράττειν. c. gen. Π. 1, 4, 7. σφόδρα ἐπιθυμοῦντα τῆς ἔξω θήρας. A. 3. 2, 26. εἴτις χρημάτων ἐπιθυμεῖ, np. vt possideat. E. 4, 4, 1. εἰρήνης ἐπεθύμησαν. Sic 4, 6, 13. Similiter Ιερ. 6, 2. ὁπότε ἡσυχίας ἐπιθυμήσαιμι. Ιερ. 4, 7. ὧν ἐπιθυμεῖ — οἰκίας, ἀγροῦ ἢ οἰκέτου ἐπιθυμεῖ. Est h. l. de possessione, vt Απ. 2, 6, 3. χρημάτων ἐπιθυμεῖ. Sic de futuro, O. 20, 25. ἐπιθυμῆσαι τοιούτου χωρίου. Σ. 8, 19. ἑαυτῷ νέμει ὧν ἐπιθυμεῖ, *quae concupiscit in amore.* Sed Απ. 1, 6, 5. τοῦ μὴ παρόντος ἐπιθυμεῖ ποτοῦ, *desiderat.* c. gen. et inf. simul, A. 2, 6, 11. ἐπιθυμῶν μὲν πλούτου — ἐπιθυμῶν δὲ ἄρχειν — ἐπιθυμῶν δὲ τιμᾶσθαι. c. τοῦ et inf. Απ. 3, 6, 16. τοῦ εὐδοξεῖν ἐπιθυμῶν. Ιπρ. 8, 22. ἐπιθυμήσουσι τοῦ καλόν τι ἀκούειν. cf. ψυχὴ etc. ¶ 2) *inhiare.* A. 5, 5, 11. ἀκούομεν αὐτὸν ἐπιθυμεῖν τῆς ὑμετέρας πόλεως καὶ χωρίων — ὧν ἐπιθυμεῖ. ¶ 3) *cupere ex amore, amore capi* siue honesto siue inhonesto. A. 4, 1, 11. παιδὸς ἐπιθυμήσας ἢ γυναικός. Αγ. 11, 10. τῶν καλῶν σωμάτων ἐπιθυμῶν. E. 6, 4, 5. εἰ οὖν ἢ σαυτοῦ κήδῃ ἢ τῆς πατρίδος ἐπιθυμεῖς, *patriam pietate prosequeris.*

quaeris, amas, respicis. Vulgo vertunt: *patriae desiderio teneris.* Απ. 2, 6, 28. ἂν ἀν ἐπιθυμήσω ἀνθρώπων. Σ. 4, 63. 64. 8, 2. vbi synonymum est ἐρᾷν, quod tamen vehementiorem amorem videtur significare. §. 13. τῶν τοῦ σώματος ἐπιθυμούντων. ¶ 4) *studere, studiosum esse.* virtutum, Σ. 8, 8. ῥώμην καὶ καρτερίαν καὶ ἀνδρείαν — τὸ τοιούτων ἐπιθυμεῖν. Similiter Απ. 1, 2, 15. τοῦ βίου τοῦ Σωκράτους ἐπιθυμήσαντε, *imitari velle.* artium, Απ. 2, 6, 30. τούτων τῶν μαθημάτων πάλαι ἐπιθυμῶ. Κ. 2, 4. τῶν ἀρκύων ἐπιθυμοῦντα τοῦ ἔργου. 3, 11. τοὺς ἐπιθυμοῦντας κυνηγεσίων. 12, 1. οἱ ἐπιθυμήσαντες τούτου τοῦ ἔργου. ¶ 5) *magistro vti velle.* Απ. 1, 2, 5. τοὺς ἑαυτοῦ ἐπιθυμοῦντας οὐκ ἐπράττετο χρήματα. ¶ 6) *consilium capere, malle.* Αγ. 1, 8. πολλοὶ ἠγάσθησαν — τὸ ἐπιθυμῆσαι — ἀντιδιαβῆναι. ¶ 7) *non dubitare.* De eo, qui libenter aliquid facit. Α. 1, 9, 7. ἑνί γε ἀνδρὶ — ἐπεθύμησαν καὶ χρήματα καὶ — σώματα προέσθαι. ¶ 8) In var. lect. permutatur c. ὑπερεπιθυμεῖν. v. ibi.

ἐπιθύμημα, *res quae cupitur.* Ιερ. 1, 23. ταῦτα τὰ ἐδέσματα εἶναι μαλακῆς — ψυχῆς ἐπιθυμήματα. 4, 7.

ἐπιθυμητής, ¶ 1) *studiosus, amans.* v. Pollux 3, 69. Απολ. 28. ἐπιθυμητὴς μὲν ἰσχυρῶς αὐτοῦ. ¶ 2) *discipulus.* Απ. 1, 2, 60. πολλοὺς ἐπιθυμητὰς λαβὼν, οὐδένα μισθὸν τῆς συνουσίας ἐπράξατο. cf. ἐπιθυμεῖν n. 5.

ἐπιθυμία, ¶ 1) *cupiditas.* Απ. 1, 3, 5. ἐπιθυμία τοῦ σίτου, i. e. *fames.* cf. Π. 4, 5, 2. vbi de eadem re est λιμός, et Cic. de finn. 2, 28. Απ. 2, 1, 1. ἐπιθυμίαν βρωτοῦ καὶ ποτοῦ καὶ λαγνείας etc. Sic de animalibus c. inf. Απ. 2, 1, 4. ἐπιθυμία τοῦ φαγεῖν. it. de aliis rebus c. inf. Π. 1, 1, 5. ἐπιθυμίαν ἐμβαλεῖν τοῦ πάντας αὐτῷ χαρίζεσθαι. Ιερ. 1, 26. τοῦ τυραννεῖν τὰς ἐπιθυμίας παρέχειν. Ιππ. 1, 11. τοὺς νέους εἰς ἐπιθυμίαν καθιστάναι τοῦ ἱππεύειν. Etiam sine casu articuli, Κ. 1, 8. Πηλεὺς ἐπιθυμίαν παρέσχε θεοῖς, δοῦναι Θέτιν αὐτῷ, *deos ita studiosos sui effecit, vt darent.* Sic c. ἔχειν, Π. 1, 4, 3. ἐπιθυμίαν τὶς εἶχεν — ἀκούειν, *libenter audiebat.* Est enim h. l. periphrasis verbi. Vnde Stobaeus habet ἐπεθύμει. ¶ 2) *cupiditas illicita.* Απ. 1, 2, 24.

24. τῶν μὴ καλῶν ἐπιθυμιῶν κρατεῖν. §. 64. τοὺς πονηρὰς ἐπιθυμίας ἔχοντας. Ἀπολ. 30. αἰσχρᾷ ἐπιθυμίᾳ. Sic de *voracitate* feruorum, O. 13, 9. τῇ γαστρὶ αὐτῶν ἐπὶ (h. e. ἐν) ταῖς ἐπιθυμίαις προσχαριζόμενος. De *libidine et Veneris cupiditate*, v. Poll. 3, 72. qui habet hoc nomen in capite περὶ ἔρωτος καὶ ἐρωμένου. Π. 1, 6, 19. p. 77. τῇ ἰσχυρᾷ ἐπιθυμίᾳ. Απ. 3, 9, 7. τὴν ἰσχυρὰν ἐπιθυμίαν ἔρωτα καλοῦσιν. c. gen. Ἀπολ. 16. δουλεύειν ταῖς τοῦ σώματος ἐπιθυμίαις. c. πρὸς, Λ. 2, 15. ταῖς πρὸς τοὺς παῖδας ἐπιθυμίαις. ¶ 3) Vrbane dicitur de partibus genitalibus. Π. 7, 5. 22. στεριςκόμενοι ταύτης τῆς ἐπιθυμίας, *castrati*. ¶ 4) Ιερ. 6, 2. διῆγον ἐν συμποσίοις — μέχρι κοινῆς ἐπιθυμίας ἐμῆς τε καὶ τῶν παρόντων. Erasmus vertit: *ad satietatem*. Sed rectius videtur accipi de *libidine venerea*, ad quam omnes fimul incitabantur per cibos lautos aliasque illecebras, vel potius cum Leunclauio vertendum: *quamdiu tum mihi, tum iis qui aderant, collubitum fuisset*. ¶ 5) *ars, studium*. v. ἐκπονεῖν nr. 1.

ἐπιθωρακίζεσθαι, *se lorica munire*. Π. 3, 3, 14. ἔργον ἐπιθωρακίσασθαι. Pro eo A. 3, 4, 21. eft θωρακισθέντα ἀναβῆναι ἐπὶ τὸν ἵππον. Ergo ad equitem ipfum potius referendum eft, quam ad equum, vt Hutchinfono videbatur, ob locos Curtii 3, 11, 15. 4, 9, 3. et Suidae in v. θώραξ.

ἐπικαίριος, ¶ 1) *opportunus* propter tempus. O. 5, 4. αἱ ἐπικαιριώταται πράξεις εἰσὶν, *optime, quippe suo tempore, fiunt*. Stobaeus habet ἐπικαιρόταται. Cf. nr. 2. ¶ 2) *excellens, vtilissimus*. O. 15, 11. τὰ ἐπικαιριώτατα, *praecipua artis*. Mofche etiam O. 5, 4. ita intelligit: *ita demum quam maxime profunt, vbi suo femper tempore fiunt*, vel: *quaecunque fummi funt momenti, fuum quoddam habent tempus*. ¶ 3) *idoneus ad rem gerendam*. E. 3, 3, 11. τοὺς ἐπικαιριωτάτους ξυνελάμβανον. Fr. Portus: *nocentiffimos quosque, qui erant maxime apti ad nocendum*. ¶ 4) *is, cuius caufa quicquid fit, opportune videtur et vtiliter fieri*. c. inf. Π. 8, 2, 12. ὁπότε τις ἀσθενήσειε τῶν θεραπεύεσθαι ἐπικαιρίων. Hutch. *quos curari con-*

conueniret, h. e. *quos curari vtile Cyro esset, qui maxime cura medicorum indigerent.*

ἐπικαίριοι, ¶ 1) *principes* s. *duces militum caeteris praestantiores*, h. e. rerum vsu, scientia, dexteritate, prudentiaque maxime ad res gerendas idonei et opportuni, qui a rege vel ab imperatore summo, quando ὁ καιρὸς postulat, conuocantur, a) vt consilia dent de bello. Locus inprimis perspicuus est Π. 3, 3, 8. συνεκάλεσε μυριάρχους καὶ χιλιάρχους καὶ ταξιάρχους καὶ λοχαγοὺς — ἐπεὶ δὲ συνῆλθον οἱ ἐπικαίριοι, εἶπεν — πρωῒ παρεῖναι ἐπὶ τὰς Κυαξάρους θύρας. Margo cod. Bodlei. explicat: οἱ ἐπὶ τῶν κεράτων τὰς παρατάξεις καταρτιζόμενοι. Perperam, vt recte iudicat Hutchinsonus, cui placet interpretatio Porti in indice: *illi, quorum praesentiam res postulat, qui parati sunt ad aliquid opportune peragendum.* §. 9. παρῆσαν οἱ ἐπικαίριοι ἐπὶ τὰς θύρας. Vtroque loco Marg. Steph. perperam habet ἐπίκουροι. §. 16. καλέσας τὸν Κῦρον καὶ πάντας τοὺς ἐπικαιρίους. All. legunt: ἄλλους τῶν ἐπικαιρίων, quod praefert Zeun. 5, 1, 9. συνεκάλεσε πάντας τοὺς ἐπικαιρίους. Hic, vt aliis in locis, all. habent ἐπικαίρους. (v. Steph. ad h. l. qui hoc verbum recte quidem interpretatur, sed minus recte etymologiam nimium sequi videtur, adhibitis locis Π. 3, 2, 1. et 2, 1, 15. quorum certe posterior plane alienus est.) 5, 5, 13. παρέσονται πάντες οἱ ἐπικαίριοι, ὅπως βουλευσώμεθα σύν σοι. Sunt fere iidem, qui §. 14. dicuntur οἱ ἱκανώτεροι τῶν φίλων καὶ φρονεῖν καὶ συμπράττειν εἴ τι δέοι. 7, 5, 4. E. 6, 4, 15. Lacedaemonii συλλέξαντες τοὺς ἐπικαιριωτάτους συνεβουλεύοντο. it. alii duces bellici, qui imperatorem in speculandis rebus hostium comitantur, Π. 7, 5, 1. περιήλαυνε τὴν πόλιν σὺν τοῖς φίλοις τε καὶ ἐπικαιρίοις τῶν συμμάχων, (quibus 7, 4, 6. iunguntur οἱ ἄρχοντες.) b) *primores regni, ad quos rex vel imperator refert de regni statu et conditione*, Π. 7, 4, 3. 7, 5, 25. συνέλεξε τούς τε ὁμοτίμους καὶ πάντας ὁπόσοι ἐπικαίριοι ἦσαν καὶ ἀξιοχρεώτατοι αὐτῷ ἐδόκουν κοινωνοὶ εἶναι καὶ πόνων καὶ ἀγαθῶν. 8, 4, 14. Cf. 8, 6, 1. ¶ 2) Hinc videntur in vniuersum ita dici

dici *primores, amici regis,* vel imperatoris. Π. 8, 5, 7. Sic A. 7, 7, 9. οἱ ἐπικαίριοι ſunt *electi legatorum comites,* vt cum Seutha agant. Cf. 7, 1, 4.

ἐπίκαιρος, ¶ 1) *opportunus.* De locis, Ιερ. 10, 5. τὰ ἐπίκαιρα φυλάσσοντες, np. e quibus facile obſeruari et repelli poſſint hoſtes. O. 20, 9. ¶ 2) *opportuno* ſ. *recto loco poſitus.* Απ. 3, 6, 10. φυλακαὶ ἐπίκαιροι — τὰς ἐπικαίρους φυλακάς. ¶ 3) *vulneribus letalibus expoſitus,* np. locus. Ιπ. 12, 7. τὸ ψιλούμενον αἰρομένης τῆς δεξιᾶς, στεγαστέον — εἰ δὲ μὴ, ἐν τῷ ἐπικαιροτάτῳ ἀφύλακτον ἔσται. ¶ 4) Confunditur c. ἐπικαίριος. v. ἐπικαίριος et ἐπικαίριοι.

ἐπικαίρως πορεύεσθαι, v. κέρας nr. 6.

ἐπικαλεῖν, ¶ 1) *cognominare.* v. Thom. Mag. in v. ἐπικαλοῦμαι. E. 2, 3, 17. p. 92. Θηραμένης — κόθορνος ἐπικαλεῖται. 2, 4, 4. 3, 1, 6. Απ. 1, 4, 2. Ἀριστόδημον τὸν μικρὸν ἐπικαλούμενον. Σ. 6, 6. ὁ φροντιστὴς ἐπικαλούμενος ſcil. εἶ. — κάλλιον, ἔφη, ἢ εἰ ἀφρόντιστος ἐκαλούμην. ¶ 2) *reprehendere, accuſare.* Π. 4, 5, 6. vbi edd. vett. habent ἐπεκάλει pro ἀπεκάλει, quod eſt in ed. Welſ. et Hutch. Phauorinus: ἐπεκάλει· ἐμέμφετο, ὠνείδιζεν. v. ἀποκαλεῖν, et Thom. Mag. in v. ἐγκαλῶ. E. 1, 1, 19. εἴ τις ἐπικαλοίη τι αὐτοῖς, λόγον ἔφασαν χρῆναι διδόναι. Fr. Portus ad h. l. ἐπικαλοίη, inquit, ἀντὶ τοῦ ἐγκαλοίη, rarius reperitur.

ἐπικαλεῖσθαι, *auxilium implorare.* Thom. Mag: ἐπικαλοῦμαι — τὸ πρὸς βοήθειαν τινὰ παρακαλῶ. Π. 7, 4, 1. ἑκάτεροι ἐπεκαλοῦντο τὸν Κῦρον. Sic E. 6, 5, 25. Sed de iis, qui deorum fidem implorant, Π. 7, 1, 17. τῶν θεοὺς ἐπικαλουμένων. it. c. inf. E. 2, 3, 23. Theramenes καὶ θεοὺς ἐπεκαλεῖτο καὶ ἀνθρώπους καθορᾶν τὰ γιγνόμενα.

ἐπικαλύπτειν, *tegere.* K. 8, 1. ἐπικαλύπτει γὰρ nix veſtigia.

ἐπικαμπή, *flexio.* Π. 7, 1, 4. ἔνθα τὴν ἐπικαμπὴν ποιοῦνται. Fit ad ὑπερφαλαγγίασιν, ſi eminentia exercitus cornua hoſti oppoſita inflectuntur, vt ſemicirculari forma hoſtem circumdent. v. Aelian. Tact. 46. et ὑπερφαλαγγεῖν. Nominatur etiam καμπτήρ.

ἐπικάμπτειν, *flectere.* A. 1, 8, 17. ἐπέκαμπτεν ὡς εἰς κύκλωσιν. E. 4, 2, 12. τὸ ὑπερέχον ἐπικάμψαν-

ψαντες εἰς κύκλωσιν. cf. ἀποκάμπτειν ex Π. 7, 1, 3. et ἐπικαμπή.

ἐπικαταβάλλειν, *demittere.* K. 4, 3. ἰχνευέτωσαν — ἐπικαταβάλλουσαι τὰ ὦτα.

ἐπικατακλείειν, *concludere.* Π. 4, 1, 8. p. 206. ἐπικατακλείσαντες ἑαυτοὺς εἰς ἔρυμα, *castris se continuerunt.*

ἐπικαταλαμβάνειν, *occupare, deprehendere.* E. 2, 4, 4. ἀπέκτειναν — ἑκατὸν, καὶ ἄλλους δὲ δύο ἐπικαταλαβόντες ἐν ταῖς εὐναῖς. Margg. ἔτι καταλαβόντες.

ἐπικαταμένειν, *diutius morari.* Π. 1, 2, 11. ἦν — δέῃ θηρίου ἕνεκα ἐπικαταμεῖναι. Legitur etiam pro καταμένειν. v. ibi nr. 1.

*ἐπικαταῤῥιπτεῖν, *insuper deiicere.* A. 4, 7, 9. γυναῖκες ῥίπτουσαι τὰ παιδία, εἶτα καὶ ἑαυτὰς ἐπικατεῤῥίπτουν de monte.

ἐπικεῖσθαι, ¶ 1) *superiacere, impositum esse.* O. 19, 13. πηλὸν ταῖς κεφαλαῖς πάσαις ἐπικείμενον. ¶ 2) *vrgere, imminere.* hostibus fugientibus s. pedem referentibus, A. 4, 1, 12. ὑπομένειν, ὅτε οἱ πολέμιοι ἰσχυρῶς ἐπικέοιντο. Quae est forma Attica, secundum Moerin in v. κέοιντο p. 226. Sed v. ibi Hudson. Cf. Schwarz. Obss. in Weller. gramm. p. 231. 4, 3, 23. ἐπέκειντο θρασέως, vltimis in agmine. 5, 2, 18. δῆλοι ἦσαν ὅτι ἐπικείσονται ἐπὶ τῇ ἐξόδῳ, ad egressum loci. 7, 8, 10. E. 2, 4, 23. 4, 5, 16. 5, 4, 43. 6, 5, 13. bis. 7, 1, 10. c. dat. Π. 7, 1, 14. ταραττομένοις ἐπέκειτο τεταγμένος. A. 4, 3, 6. τοῖς διαβαίνουσιν ἐπικεισομένους τοὺς Καρδούχους ὄπισθεν. 5, 2, 5. E. 7, 5, 24. ὡς — ὄπισθεν ἐπικείσοιντο αὐτοῖς. Sic A. 3, 4, 8. οὐκέτι ἐπέκειντο οἱ βάρβαροι τῇ τότε ἀκροβολίσει. vbi alii: ἐσίνοντο, quod glossema putatur. Paulo aliter in pugna equestri velitari, Ἱπ. 8, 12. ἐπιστρέψαντα ἀνακρατος ἐπικεῖσθαι, *conuerso equo hostes persequentes vrgere.* ¶ 3) *vexare bello.* E. 6, 5, 35. Lacedaemonii, ὅτε εὖ ἔπραττον, ἐπέκειντο ὑμῖν. 7, 2, 10. ¶ 4) De poena: *propositum esse.* A. 9, 6. τοιαύτης τοῖς κακοῖς ἀτιμίας ἐπικειμένης. Sic fere Απ. 2, 1, 5. τηλικούτων ἐπικειμένων τῷ μοιχεύοντι κακῶν τε καὶ αἰσχρῶν. ¶ 5) De damno. cf. ζημία. ¶ 6) A. 6, 5, 18. ἐπέκειντο, h. e. *cursu in hostes ruebant, impetum faciebant.* in nonnullis legitur pro ἐπο-

πορεύοντο. Non male, vt videtur.

ἐπικελεύειν, ¶ 1) *adhortari, excitare.* In bello tribuitur iis, qui agmen claudunt, Π. 3, 3, 19. ὑμεῖς ὄπισθεν ὄντες — ἐπικελεύοντες αὐτοῖς, ἔτι κρείττους ποιεῖτε. 6, 3, 11. p. 385. τοῖς τὸ δέον ποιοῦσιν ἐπικελεύειν. Scil. ἐπικελεύειν proprie eſt *incitare facientem.* cf. Fiſcher. ad Plat. Phaed. 4, 17. ¶ 2) *inſuper aliis verbis et formulis hortari canes.* K. 6, 20. πρὸς τοῖς ἄλλοις κελεύσμασιν — ἐπικελεύειν τόδε, εὖ κύνες etc. Sed 9, 18. Welſius e coniectura Leuncl. recepit ἐγκελεύσαντα pro ἐπικελ. quia ἐγκελεύειν canes ſaepius dicitur venator. ¶ 3) Dicitur de deo, qui per terrae motum hortatur ſ. excitare creditur, vt porro irruptio in regionem fiat, E. 4, 7, 4.

ἐπικηρύττειν, *edicere* in malam partem, *minari, per praeconem edicere abſenti ſupplicium.* E. 1, 1, 10. ἐπεκήρυξε, ὃς ἂν ἁλίσκηται —, θάνατον τὴν ζημίαν. Paulo aliter praecepit Ammonius p. 56. et 81. it. Pollux 4, 13. Cf. Etymol. M. in v. ἐπικεκηρυχέναι.

ἐπικίνδυνος, *periculoſus.* A. 2, 5, 3. ἔχοντες τοσούτους πόρους, — καὶ τούτων μηδένα ἐπικίνδυνον, h. e. *non dubios, certiſſimos.* Απ. 2, 1, 5. adulter ἐλαύνεται ὅμως εἰς τὰ ἐπικίνδυνα. 4, 6, 10. τὰ δεινὰ καὶ ἐπικίνδυνα, *omnia pericula.* c. dat. A. 7, 7, 32. μοι ἐπικίνδυνόν ἐστιν ἀπιόντι, *periculum imminet, ſi abiero.* Comparatiuum per ο, non per ω, vt eſt in Welſiana, ſcribendum eſſe, oſtenditur in addendis edit. Leuncl. ad Ιερ. 4, 7. Occurrit A. 1, 3, 19. it. c. inf. Ιερ. 4, 7. πολὺ χαλεπώτερα καὶ ἐπικινδυνότερα κατεργάσασθαι τῶν ἰδιωτικῶν ἐπιθυμημάτων.

ἐπικινδύνως, *periculoſe, cum periculo.* Απ. 2, 3, 2. κρεῖττον, τὰ ἀρκοῦντα ἀσφαλῶς ἔχειν — ἢ ἐπικινδύνως πάντα κεκτῆσθαι. Ιπ. 4, 5. ἢν ἐπικινδύνως ἐλαύνητέ που. Sed vett. edd. habent ἐπὶ κινδύνων, quod defendit Zeun. et quod nos interpretabamur *hoſtibus propinquis.*

ἐπικλείειν, *claudere.* Ιπ. 12, 6. πτέρυγες ὅπως — ἀναπτύσσωνται, ὅταν δὲ καθαιρῆται, ἐπικλείωνται, *coeant.*

ἐπίκλημα, *cognomen.* Sic vertit Leuncl. O. 11, 4. πένης καλοῦμαι, καὶ πάνυ μὲν ἂν ἦν ἐν πολλῇ ἀθυμίᾳ

μία τῷ ἐπικλήματι τούτῳ. Sed rectius forfan verteretur *crimen*. Nam paulo ante eft ἔγκλημα. Hefych: ἐπίκλημα· μέμψις ἢ ἔγκλημα.

ἐπίκλησις, *cognomen*. Ita Leuncl. aliique vertunt Λ. 9, 4. ὁπόταν τις κακὸς γένηται, ἐπίκλησιν μόνον ἔχει κακὸς εἶναι. Poffit etiam intelligi *ignominia, mala opinio*.

ἐπικλίνειν, *inclinare*. K. 6, 15. canes inuento lepore prae gaudio ἐπικλίνουσαι τὰ ὦτα.

ἐπίκλισις, *inclinatio, flexio*. Iπ. 7, 12. ὁπότε ἐπὶ τὰ εὐώνυμα ἀναστρέφοι equus, τότε καὶ τῆς ἐπικλίσεως ἂν ἄρχοιτο. Sed ap. Pollucem 1, 214. haec leguntur: ὅταν ὁ ἵππος ἄρχηται τῆς ἐπισκελήσεως. ἐπισκέλησιν δὲ ὁ Ξενοφῶν καλεῖ τὴν ἀρχὴν τῆς τῶν ποδῶν κινήσεως. E quo loco Iungermannus emendari iubet Xenophontis locum.

* ἐπικνήμιον, vid. ἀντικνήμιον.

ἐπικοσμεῖν, *infuper ornare*. Π. 7, 3, 4. τοῖςδε ἐπικόσμει τοῖς παρ' ἐμοῦ mortuum, np. praeter ea, quibus tu iam eum ornafti. cf. §. 2.

ἐπικουρεῖν, ¶ 1) *auxilium ferre*. Hefych: ἐπικουρήσοντας· βοηθοῦντας. Qui nos admonet, diſcrimen illud, inter βοηθεῖν et ἐπικουρεῖν, quod ftatuunt Etymol. M. Ammonius, et Thomas in v. βοηθεῖν, non femper obferuari, faltem in Xenophonte raro locum habere. a) in bello et proelio, Π. 7, 1, 11. ἔρχομαι ὑμῖν ἐπικουρήσων. 8, 6. 8. Aγ. 6 7. E. 6, 2, 25. 6, 5, 38. p. 431. 4, 8. 4. Ἑλλὰς ἑαυτῇ ἐπικουροῦσα, *fe ipfam defenfura*. b) vapulanti, vbi fere eft *verbera ab aliquo defendere, verberibus eripere aliquem*. A. 5, 8, 9. ἐξῆν ὑμῖν ἐπικουρεῖν αὐτοῖς, ἀλλὰ οὔτε τούτοις ἐπικουρεῖτε. c) equo. Iπ. 2. 4. οἷς αὐτὸς ἥκιστα δύναται ὁ ἵππος, ἤν τι λυπῇ αὐτὸν, ἐπικουρεῖν. ¶ 2) *defendere ab aliqua re*. c. acc. rei, A. 5, 8, 11. εἴ τῳ χειμῶνα ἐπεκούρησα. ¶ 3) *remedium adhibere, mederi*. Aπ. 1, 4. 13. νόσοις ἐπικουρῆσαι. ¶ 4) *fulcire, erigere*. O. 17, 13. τῷ κατιλυθέντι (σίτῳ) ἐπικουρῆσαι, ἐπικουφίσαντες τὴν γῆν. ¶ 5) *fuftentare, feruare*. Λ. 10, 2. ἐπικουρῆσαι τῷ τῶν ἀγαθῶν γήρᾳ, np. honore tribuendo et conciliando auctoritate. cf. feqq. ¶ 6) *fubleuare*, de-

depellere, auertere mala. Πο. 1, 1. νομίζων — τῇ πενίᾳ αὐτῶν ἐπικεκουρῆσθαι ἄν, καὶ τὸ (ſcrib. τῷ cum Steph. et Zeun.) ἀνυπόπτους εἶναι. Sic fere Λ. 2, 7. τῷ λιμῷ ἐπικουροῦντας. ¶ 7) prodeſſe, np. arcendo incommoda. Π. 6, 2, 11. p. 370. ἐσθὴς ἀφθονωτέρα παροῦσα πολλὰ καὶ ὑγιαίνοντι καὶ κάμνοντι ἐπικουρεῖ.

*ἐπικούρημα, remedium. c. gen. et dat. A. 4, 5, 10. ἦν δὲ τοῖς μὲν ὀφθαλμοῖς ἐπικούρημα τῆς χιόνος, aduerſus niuem — τῶν δὲ ποδῶν — Debebat eſſe τοῖς δὲ ποσί. De qua mutatione ſtructurae v. Abreſch. dilucc. Thucydd. 1, 120. et Hutchinſ. ad h. l. Suidas in v. χιὼν legit ἐπικούφημα, quod tamen minus bonum iudicat Hutch.

ἐπικουρία, ¶ 1) adiumentum. Π. 6, 1, 27. οἱ πύργοι μεγάλη ἐπικουρία τῇ ἑαυτοῦ φάλαγγι. E. 6, 5, 38. p. 428. ἵνα ἔχωσιν (καὶ ἰδιῶται καὶ πόλεις), ἐάν ποτ' ἀδύνατοι γένωνται, ἐπικουρίαν τῶν προπεπονημένων, vt habeant, quo tueantur ea, quae antea labore parta ſunt. Schneiderus: vt fructu laborum priorum laetentur. Cf. προπονεῖν nr. 3. ¶ 2) auxilia. Π. 8, 6, 8. ἐφοδεύει ἀνὴρ στράτευμα ἔχων, ὡς, ἢν μέν τις τῶν σατραπῶν ἐπικουρίας δέηται, ἐπικουρεῖ. E. 6, 1, 5. ἱκανὴν αὐτῷ ἐκπέμψαι ἐπικουρίαν. 6, 5, 38. p. 430. ¶ 3) adminiculum, fulcrum, remedium. O. 17, 13. δοκεῖ ἐπικουρίας τινὸς δεῖσθαι ὁ σῖτος.

ἐπίκουρος, ¶ 1) auxiliator in bello. Ammonius: ἐπίκουροι εἰσὶν οἱ τοῖς πολεμουμένοις βοηθοῦντες καὶ συλλαμβανόμενοι· σύμμαχοι δὲ, οἱ τῶν πολεμούντων. Cf. Etymol. M. et ſupra ἐπικουρεῖν, it. Fiſcher. ind. Palaephat. Π. 1, 5, 7. p. 55. καλοῦσι ἡμᾶς οἱ φίλοι ἐπικούρους. τί οὖν ἢ τὸ ἀλέξασθαι δικαιότερον; 8, 6, 6. Cyrus dicit ſatrapis: δεῖ ἐμὲ — ὑμῖν ἐπίκουρον εἶναι, ὑμᾶς δὲ — ἐμοὶ συμμάχους. Vbi videant doctiores, quale ſit horum nominum diſcrimen. Nobis videbatur Cyrus ſe ἐπίκουρον nominare, quatenus pericula et hoſtium impetum a ciuibus propulſat. Aγ. 11, 13. ἐκεῖνον ἐκάλουν — οἱ ἀδικούμενοι ἐπίκουρον. Πο. 4, 9. E. 7, 4, 6. ¶ 2) qui alterum defendit a contumelia. Π. 7, 5, 21. ἄδοξοι ὄντες παρὰ τοῖς ἄλλοις διὰ τοῦτο δεσπότου

του ἐπικούρου προσδέονται. Antea est βοηθεῖν. ¶ 3) Adiectiue c. gen. Ἀν. 4, 3, 7. τὸ πῦρ ἡμῖν ἐπίκουρον μὲν ψύχους, ἐπίκουρον δὲ σκότους, *ignis qui a nobis defendit* s. *depellit frigus et caliginem*, s. *qui nobis opem aduersus frigus et caliginem affert*. ¶ 4) Confunditur c. ἐπικαίριος. v. ἐπικαίριοι nr. 1. a.

*ἐπικούφημα, v. ἐπικούρημα.

ἐπικουφίζειν, ¶ 1) *alleuare*. Ο. 17, 13. ἐπικουρῆσαι ἐπικουφίσαντες τὴν γῆν. ¶ 2) *leuiorem facere*. Π. 1, 6, 19. p. 73. ἐπικουφίζει τι ἡ τιμὴ τοὺς πόνους τῷ ἄρχοντι. (v. Cic. Tusc. 2, 26.) 7, 1, 9. ταῖς ἐλπίσιν ἐπικουφίζων laborem futurum proelii, *verbis ad spem erigens*. ¶ 3) *auxilium praestare, opibus suis subleuare*. Ο. 11, 10. τὴν πόλιν κοσμεῖν καὶ τοὺς φίλους ἐπικουφίζειν.

ἐπικράτεια, ¶ 1) *imperium, potestas*. Π. 5, 5, 9. p. 331. φρούρια τὰ πρότερον εἰς τὴν Σύρων ἐπικράτειαν συγκατασπασθέντα, *per vim in Syrorum potestatem reducta*. Α. 7, 6, 31. ἄπιμεν ἐκ τῆς τούτων ἐπικρατείας, *ex horum potestate nos subducemus*. Ιερ. 6, 13. πρὶν ἂν ἔξω τῆς ἐπικρατείας γένηται, *e potestate vel ex imperio et ditione tyranni exierit*. ¶ 2) *ditio*. Π. 5, 4, 13. τὰς νομὰς τῶν κτηνῶν τοὺς ἑαυτοῦ φίλους ἐκέλευσε καταθέσθαι ἐν τῇ ἑαυτῶν ἐπικρατείᾳ. Α. 6, 4, 3. ὑπὸ τῇ ἐπικρατείᾳ τοῦ χωρίου, in ditione.

ἐπικρατεῖν, ¶ 1) *imperare, imperium nancisci*. De imperio Graeciae, Ε. 7, 1, 2. p. 437. κατὰ θάλατταν ἐπικρατῆσαι. ¶ 2) *vincere*. Ε. 6, 4, 13. μαχόμενοι ἐπεκράτουν. Paulo ante est ἐκράτουν. 6, 5, 26. 7, 5, 13. Π. 5, 2, 11. εἰ οὗτος ἐπικρατήσει. c. gen. Ibid. ὅπως ἡμῶν μὴ ἐπικρατήσει. Sic Π. 5, 4, 12. in marginib. et nonnullis MSS. ὁ ἐπικρατῶν est *victor*, quod Zeunius recepit pro vulgato ὁ κρατῶν. ¶ 3) *sibi subiicere*. Ο. 1, 22. de voluptatibus: αἳ οὕτω χαλεπῶς ἄρχει πάντων ἀνθρώπων, ὧν ἂν ἐπικρατήσωσιν, *quos in potestate habent*. ¶ 4) *vi capere*. Ε. 7, 4, 27. ἐπικρατοῦσι τοῦ σταυρώματος.

ἐπίκρινος, v. περικνός.

ἐπίκροτος, *pauitus*, np. pulsu pedum. Ιππ. 3, 14. ἐν τῷ ἐπικρότῳ (scil. χωρίῳ) ἐν Ἀκαδημίᾳ ἱππεύειν. Camerarius fere eodem modo

do interpretatur, quo supra vocabulum ἀπόκροτος. Sed id non placebat Leunclauio. Brodaeus coniiciebat ἱπποκρότῳ.

ἐπικρύπτεσθαι, *celare, dissimulare.* A. 1, 1, 6. δύναμιν ἤθροιζεν ὡς μάλιστα ἐδύνατο ἐπικρυπτόμενος, *clam.*

ἐπικτᾶσθαι, *plura comparare, subinde augere.* E. 7, 1, 2. p. 436. τριήρεις κέκτησθε πολλάς, καὶ πάτριον ὑμῖν ἐστι ναυτικὸν ἐπικτᾶσθαι.

ἐπίκτητος, *recens extra patriam partus* f. *comparatus.* Phauorin: ἐπίκτητον· ἔξωθεν εἰσελθόντα. Ag. 1, 36. δέξαιτο τοὺς ἐπικτήτους ἀντὶ τῶν ἀρχαίων φίλων.

ἐπικυδής, *gloria ornatus, honore et opibus ornatus.* E. 5, 1, 33. Λακεδαιμόνιοι πολὺ ἐπικυδέστεροι ἐγένοντο ἐκ τῆς ἐπ' Ἀνταλκίδου εἰρήνης. Hesych: ἐπικυδέστερος· ἐπικρατέστερος, ἐνδοξότερος. Eadem habet Suidas, qui addit: κῦδος γὰρ ἡ δόξα. Casaubonus ad Polyb. 1, 16. locum Xenoph. bene explicat: *meliori facti conditione, quam reliqui Graeci.*

Ἐπικυδίδας, *Epicydidas.* E. 4, 2, 1. mittitur a Lacedaemoniis, vt Agesilaum domum reuocet ex Asia.

ἐπικυλινδεῖν, *deuoluere.* E. 3, 5, 13. ἐπὶ τοὺς λοιποὺς ἐπεκυλίνδουν πέτρους ἐς τὸ κάταντες.

ἐπικύπτειν, ¶ 1) *inclinare se pronum.* Π. 2, 3, 7. τῶν ἐπικυπτόντων ἐπὶ βώλους, vt glebas tollerent. Ιπ. 12, 3. cf. κύπτειν. ¶ 2) De saltaturo, *qui se in orbem rotat.* Σ. 2, 22. εἰς τὸ ἔμπροσθεν ἐπικύπτων. Oppon. εἰς τοὔπισθεν κάμπτεσθαι.

ἐπικυροῦν, *ratum habere.* v. Poll. 5, 166. περὶ ψηφισμάτων γεγραμμένων. A. 3, 2, 21. ὅ τι τούτων δοκεῖ — ἐπικυρώσατε ὡς τάχιστα.

ἐπικωλύειν, *impedire.* O. 8, 4. πῶς γὰρ ἂν πορευθείησαν, ἐὰν ἔχοντες οὕτως ἐπικωλύσωσιν ἀλλήλους. Ita Leuncl. et Wels. Sed olim legebatur πορευθ. ἔχ. οὕτως ἐπικώλυσιν ἀλλήλους. Quae lectio si vera est, inquit Portus, accusatiuus regitur a nomine, cuius verbum coniugatum regit accusatiuum. v. ἐπιθετικὸς et ἐπιστήμων.

ἐπικώλυσις, v. ἐπικωλύειν.

ἐπιλαμβάνειν, ¶ 1) *complecti, attingere, nancisci.* A. 6, 5, 4. ἔθαττον

πάν-

πάντας, ὁπόσους (all. ἐφ' ὅσους) ἐπελάμβανε ἡ στρατιὰ in itinere, *quoscunque comprehendere* f. *complecti cornu poterant* — ἔθαπτον τὸν αὐτὸν τρόπον, ὁπόσους ἐπελάμβανεν ἡ στρατιά. Nisi, vt Morus in indice dicit, legendum eſt ἀπελάμβανε, *comprehendit, incluſit.* ¶ 2) *retinere.* Ἱπ. 9, 8. ἐπιλαμβάνειν χρὴ ἵππον τοῦ εἰς τὸ τάχιστα ὁρμᾶν.

ἐπιλαμβάνεσθαι, ¶ 1) *apprehendere.* A. 4, 7, 9. ἰδών τινα θέοντα — ἐπιλαμβάνεται ὡς αὐτὸν κωλύσων. c. gen. A. 4, 7, 8. ἐπιλαμβάνεται αὐτοῦ τῆς ἴτυος. Ἱπ. 8, 8. χαίτης ἐπιλαμβάνεσθαι. ¶ 2) *prenſare.* Aθ. 1, 18. ἐπιλαμβάνεσθαι τῆς χειρός. Eſt rei, populo in iudicio blandientis. ¶ 3) *impetu corripere.* Π. 7, 1, 16. ὅτου ἐπιλάβοιτο τὰ δρέπανα, πάντα βίᾳ διεκόπτετο. ¶ 4) *incidere in.* A. 4, 2, 16. ἐχρῶντο Graeci αὐτοῖς (hoſtium iaculis), ἐπιλαβόμενοι, *ſi nacti eſſent.* All. legunt ἐπεὶ λάβοιεν. Sed poteſt etiam ἐπιλαμβάνεσθαι h. l. reddi *apprehendere.* E. 4, 2, 14. ἐπελάβοντο et ἐπέτυχον inter ſe permutantur. 6, 5, 42. χαλεπῶν χωρίων ἐπελάβοντο. ¶ 5) *reprehendere.* Suidas: ἐπιλαμβάνεσθαι, γενικῇ· μέμφεσθαι. v. Wetſten. ad Luc. 20, 20. et Olear. ad Philoſtrat. p. 17. Phauorinus: ἐπιλαμβάνομαι, ἀντὶ τοῦ ἅπτομαι τινὸς ἁμαρτῶντος, γενικῇ. ὡς Ξενοφῶν (neſcio vbi), καὶ Ἀριαίου πολλὰ τὸν κύριον παρανοσφισαμένου, Ἀριαῖος ἐπιλαμβάνεται. E. 2, 1, 22. ἐπελάβετο τοῦ — ψηφίσματος. Similiter Aπ. 1, 2, 31. οὐκ ἔχων ὅπῃ ἐπιλάβοιτο, *cum non haberet, in quo reprehenderet Socratem, quod carpere poſſet.* Franc. Portus dicit, metaphoram deſumtam eſſe a luctatoribus.

ἐπιλάμπειν, *illucere.* K. 8, 1. ἐὰν — ἥλιος ἐπιλάμπῃ, *fulget in veſtigia.*

ἐπιλανθάνεσθαι, ¶ 1) *obliuiſci.* c. gen. Aπ. 1, 2, 21. quinquies. c. acc. v. Thom. Mag. Π. 1, 4, 28. ἐπελάθου τι ὧν ἐβούλου. 3, 3, 24. p. 193. 6, 3, 1. εἴ τις τι ἐπιλελησμένος εἴη. Alia ſtructura eſt Σ. 4, 62. ὅ τι ἂν κακὸν ἴδῃ, μηδέποτε ἐπιλανθάνεσθαι. Intell. ἐκείνου f. ἐκεῖνο. ¶ 2) *non praemiis ornare, beneficiorum immemorem eſſe.* Π. 4, 1, 2. p. 201. ὅταν τι ἀγαθὸν ὁ θεὸς δῷ, οὔτε ποτὲ ἐπιλήσομαι αὐτοῦ. 4, 5, 12. p. 247. ν...

ἀνα

ἀναγκάζεις σοῦ μὲν ἐπιλαθέσθαι, τοῖς δὲ ἀκολουθήσασι πᾶσαν τὴν χάριν ἀποδιδόναι. 5, 2, 5. τοῦτ' ἐγώ σοι — οὔποτ' ἐπιλήσομαι, ἀλλὰ πειράσομαί σε ἀντιτιμῆσαι. Contra E. 6, 4, 24. ἐπιλαθέσθαι τὸ γεγενημένον πάθος, non vlciſci. ¶ 3) honore debito priuare. K. 1, 10. πατρὸς ἐπιλανθανομένου τῆς θεοῦ. Sic per λιτότητα c. οὐκ de cultu diuino, Ay. 2, 13. et E. 4, 3, 13. οὐκ ἐπελάθετο τοῦ θείου. ¶ 4) omittere. Π. 3, 3, 27. ἐπιλαθόμενος τοῦ βάδην, δρόμῳ ἡγεῖτο, non amplius gradatim incedebat, ſed etc. Similiter ¶ 5) De affectu: deponere, exuere. Π. 8, 3. 4. τοῦ φθόνου ἐπελέληστο. ¶ 6) non curare, nullam rationem habere. Π. 1, 3, 9. ἐπιλέλησθε — ὅτι βασιλεὺς ἦσθα. 1, 4, 8. πάντων ἐπιλαθόμενος, neglectis omnibus. Iερ. 6, 2. K. 5, 33. ἐπιλάθοιτ' ἂν εἴ του ἐρῴη. Vnde c. οὐ, rationem habere. E. 4, 2, 2. οὐ μὴ ἐπιλάθωμαι ὑμῶν. ¶ 7) c. μή, ſecum ſumere, i. q. φέρεσθαι. Π. 6, 2, 11. p. 371. ξυήλης μὴ ἐπιλαθέσθαι.

ἐπιλέγειν, ¶ 1) addere dicendo, munus verbis ornare. Π. 1, 3, 6. διαδιδόναι τοῖς — θεραπευταῖς, ἐπιλέγοντα ἑκάστῳ, ita vt quemque compellaret. A. 1, 9, 14. ¶ 2) adſcribere. Π. 3, 3, 19. τῶν ὁμοτίμων γεγόνατε καὶ ἐπιλελεγμένοι ἐστέ. Vel ſunt eximii, i. q. ἐπίλεκτοι.

ἐπιλείπειν, ¶ 1) deficere, non ſuppetere. Cf. Poll. 1, 52. A. 4, 7, 1. τὰ ἐπιτήδεια ἐπέλιπε. 5, 8, 2. σίτου ἐπιλελοιπότος. 6, 4, 11. 14. τὰ θύματα ἐπελελοίπει. Πο. 4, 11. ἐπιλειψούσης ποτὲ ἀργυρίτιδος. E. 2, 2, 7. ὁ σῖτος ἐπελελοίπει. §. 10. c. acc. perſonae, v. Thom. Mag. Π. 1, 6, 9. ἐὰν — ἐπιλίπῃ αὐτὸν ἡ δαπάνη. §. 10. μήποτε ἐπιλίπῃ τι ὑμᾶς ὧν δεῖ. 2, 4. 8. 8, 1, 1. A. 1, 5, 6. Π. 5, 2, 2. τοσαῦτα ἔνδον (in vrbe obſeſſa) ἀγαθὰ, ὅσα ἐπ' ἀνθρώπων γενεὰν μὴ ἂν ἐπιλείπειν τοὺς ἔνδον ὄντας. ¶ 2) relinqui a tergo ab iis qui celerius eunt. A. 1, 8, 12. τὸ ἐπιλειπόμενον (pars exercitus) ἤρξατο θεῖν.

ἐπίλεκτοι, ſelecti et egregii milites. v. Poll. 1, 176. A. 3, 4, 26. 7, 4, 7. E. 5, 3, 23. 7, 1, 8. 7, 2, 10. 12.

*ἐπιληΐς, iure belli parta. E. 3, 2, 17. ἐπιληΐδας ἔχοιεν τὰς πόλεις.

ἐπιλήσμων, obliuioſus. v.

v. Thom. Mag. in v. λήθαργος, et Phrynich. p. 182. 208. qui a Thoma in quibusdam dissentit. Απ. 4, 8, 8. ἐπιλησμονέστερον ἀποβαίνειν. c. gen. Απολ. 6. ὧν ἔμαθον ἐπιλησμονέστερον.

ἐπιλογίζεσθαι, reputare. E. 7, 5, 16. οὐδὲν τούτου (Steph. malebat τούτων) ἐπελογίσαντο, *non timuerunt.*

ἐπιλύειν, vinculis soluere. K. 7, 8. ἐὰν — ἐπιλύῃ canes contra leporem. 9, 18. μεταθεῖν ἐπιλύσαντα τὰς κύνας.

Ἐπιλυτίδας, Epilytidas. E. 5, 4, 39. Spartanus, cadit in pugna.

ἐπιμανθάνειν, addiscere. O. 10, 10. ὅ τι χεῖρον (ἐπίσταιτο), ἐπιμαθεῖν.

ἐπιμαρτύρεσθαι, testari, testes appellare. Π. 8, 5, 12. p. 529. δοκεῖ θύσαντας ὑμᾶς κοινῇ καὶ θεοὺς ἐπιμαρτυραμένους συνθέσθαι. §. 13. Suidas: ἐπεμαρτύραντο· μάρτυσιν ἐχρήσαντο. οἱ δὲ πιστὰ δόντες καὶ λαβόντες ἐπεμαρτύραντο τοὺς θεούς. οὕτω Ξενοφῶν. Videtur Suidas intellexisse locum A. 4, 8, 5. ταῦτα πιστὰ εἶναι. θεοὺς δ' ἐπεμαρτύραντο ἀμφότεροι. E. 3, 4, 4. Agesilaus a Thebanis sacrificare prohibitus ἐπιμαρτυράμενος τοὺς θεοὺς — ἀπέπλει.

ἐπιμαχία, v. συμμαχία.

ἐπίμαχος, qui facile potest oppugnari. Suidas: ἐπίμαχος· δυναμένη πολεμεῖσθαι. Deinde laudat locum A. 5, 4, 7. χωρίον ὃ ἐδόκει ἐπιμαχώτατον. Hesych.: ἐπίμαχον χωρίον, ᾧ δύναταί τις προσιέναι μαχόμενος. Cf. Etymol. M. et Thom. Mag. et Poll. 1, 171. E. 7, 1, 4. κατὰ τὸ ἐπιμαχώτατον. Diodorus Sic. a Moro laudatus habet τόπον εὐεφοδώτατον.

ἐπιμειδιᾶν, leniter arridere. Est minus, quam γελᾶν. Π. 2, 2, 9. οἱ μὲν ἄλλοι ἐγέλασαν — καὶ αὐτὸς ἐπεμειδίασε.

ἐπιμέλεια, ¶ 1) *cura.* Opponitur iis, qui ipsi opus faciunt, O. 5, 4. τοὺς τῇ ἐπιμελείᾳ γεωργοῦντας, i. e. *per alios.* Scil. intelligitur vel patrisfamilias vel villici cura, qua operas inspicit atque excitat. Saepe enim tribuitur villico, vt O. 12. 13. ταύτην τὴν ἐπιμέλειαν διδαχθῆναι. Vbi significat *artem, scientiam,* vt §. 15. it. 14. 2. διὰ τῆς τουτου ἐπιμελείας γεωργεῖν. Cf. 15, 2. Tribuitur etiam [illegible], O. 7, 41. αἱ ἐπ[illegible] *munera* l. *partes* [illegible] *ministratione.* [illegible] 8. T[illegible]

10, 10. Dicitur de varia cura, v. c. Π. 1, 6, 13. ἡ τῆς ὑγιείας ἐπιμέλεια. v. Poll. 1, 177. O. 12, 14. οὔτ' ἐπιμέλειαν ἡδίονα ῥᾳδιον εὑρεῖν τῆς τῶν παιδικῶν ἐπιμελείας. Vbi intelligi poteſt de *ſtudio, cui quis deditus eſt*. Sed Π. 1, 2, 9. δοκεῖ αὕτη ἡ ἡλικία μάλιστα ἐπιμελείας δεῖσθαι, Weisk. non male exponit *arctiore cuſtodia*. Similiter c. ὅπως. O. 7, 5. ἔζη ὑπὸ πολλῆς ἐπιμελείας (parentum), ὅπως ὡς ἐλάχιστα ὄψοιτο. Hinc ἐπιμέλειαν ἔχειν vel ποιεῖσθαι idem eſt quod ἐπιμελεῖσθαι, *rationem habere, proſpicere alicuius commodis*. E. 4, 6, 2. ὑμεῖς πολιορκουμένων ἡμῶν — οὐδεμίαν ἐπιμέλειαν ποιεῖσθε. Aπ. 4, 3, 11. K. 12, 6. c. inf. K. 7, 11. ἐπιμέλειαν ποιήσονται τούτου μᾶλλον, ἢ ἐκείνου φροντίζειν. Quae eſt dura ſtructura, tentata ideo ab Aem. Porto, qui recte vidit, proprie ex legibus grammaticis requiri φροντίσουσι. Sed fortaſſis tamen ita defendi poteſt, vt poſt μᾶλλον ἢ omiſſa dicatur coniunctio ὡς ſ. ὥστε, quas coniunctiones ſaepiſſime poſt comparatiuum et ἢ poni ſolere, conſtare poteſt vel ex iis, quae infra in ἢ nr. 1. allata ſunt. Ex hac igitur ratione ſenſus foret: *ferarum cura magis occupatae erunt canes, quam vt de eſca ſolicitae eſſe poſſint vel velint*. c. ὡς, O. 20. 16. ὁ μὲν ἔχῃ τινὰ ἐπιμέλειαν, ὡς — ἐν τῷ ἔργῳ ὦσιν, ὁ δὲ μὴ ἐπιμελῆται τούτου, *aliquam curam gerit*. ¶ 2) *cultura*. Aπ. 1, 2, 4. τὴν τῆς ψυχῆς ἐπιμέλειαν. ¶ 3) *ſtudium, animi contentio, der Eifer*. A. 1, 9, 14. τῇ ἐπιμελείᾳ περιεῖναι τῶν φίλων, καὶ τῷ προθυμεῖσθαι χαρίζεσθαι. Cf. §. 15. Aπ. 2, 1, 28. οὐδὲν ἄνευ πόνου καὶ ἐπιμελείας. Vbi πόνου ad corpus refertur. 2, 7, 7. τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν ἐπιμέλειαν. 4, 2, 6. ἄνευ παρασκευῆς καὶ ἐπιμελείας. Sed de *ſtudio quod tractamus* ſ. de *vitae genere* intelligi poteſt Aπ. 2, 1, 20. αἱ διὰ καρτερίας ἐπιμέλειαι τῶν καλῶν τε κἀγαθῶν ἔργων. Cf. nr. 1. ex O. 12, 14. it. O. 5, 1. ἐπιμέλεια γεωργίας, *tractatio, ſtudium*. et §. 11. c. ἐκ, K. 1, 5. τῆς ἐπιμελείας τῆς ἐκ τῶν κυνῶν. §. 12. Aliter c. παρὰ, K. 1, 17. τῆς ἐπιμελείας τῆς παρὰ Χείρωνος, *ſtudio, cui Chironis disciplina eos adſuefecerat*. ¶ 4) *diligentia*. Π. 2, 3,

9.

9. τοῦτον ὁ Κῦρος ἀγασθεὶς τῆς — διδασκαλίας καὶ τῆς ἐπιμελείας. O. 7, 22. ταῦτα καὶ ἔργων καὶ ἐπιμελείας δεῖται. Cicero ap. Columell. praefat. ad lib. 12. vertit: *et operam et diligentiam*. §. 26. K. 13, 13. πόνοις καὶ ἐνθυμήμασι καὶ ἐπιμελείαις πολλαῖς. ¶ 5) *exercitium*. Opponitur ſcientiae. O. 20, 6. οἱ στρατηγοὶ οὐ γνώμῃ διαφέροντες — ἀλλὰ σαφῶς ἐπιμελείᾳ. Nisi eſt *diligenti attentione*. Sic videtur explicandum Π. 7, 5, 26. p. 456. Hoc quoque loco poteſt de *ſedula cura* intelligi. Sed magis huc pertinet Απ. 4, 8, 11. ἀρετῆς ἐπιμέλειαν. Hinc ἔχειν et ποιεῖσθαι ἐπιμέλειαν, *exercere*. Π. 1, 6, 19. p. 80. in venatione εἶχες ἐπιμέλειαν τοῦ φθάνειν aues. All. ἤσκησεις δὲ φθάνειν. fortaſſe melius. Saltem Zeun. recepit ἠσκήκεις tanquam verbum exquiſitius, cuius gloſſema ſit formula ἐπιμέλειαν ἔχειν. Poſſit tamen quis contra ſtatuere. Απ. 3, 3, 7. τοῦ βάλλειν — ἐπιμέλειάν τινα ποιήσῃ; c. ὅπως, O. 11, 22. εἴ τινα καὶ τούτου ἐπιμέλειαν ποιῇ, ὅπως δύνῃ λόγον διδόναι. Paulo poſt eſt μελετᾷν. ¶ 6) *doctrina*. Απ. 1, 2, 8. τῆς ἀρετῆς ἐπιμέλεια. ¶ 7) *ars, ſcientia*. Π. 1, 6, 12. p. 64. εἴ τινα ἐπιμέλειαν ἐδίδαξέ με. Margg. εἴ τινας τέχνας. O. 12, 13. 15. v. ſupra nr. 1. ¶ 8) *attentio, prouidentia, cautio*. Π. 5, 4, 17. ἔδοξεν ἄξια ἐπιμελείας λέγειν, np. vt ipſe ſibi proſpiceret. Sed Π. 8, 2, 7. ἄξιον ἐπιμελείας. ¶ 9) *adminiſtratio rei familiaris*. Cf. nr. 1. O. 5, 6. ὁ ἵππος κομίζει τὸν κηδόμενον εἰς τὴν ἐπιμέλειαν. cf. ἴδιος. ¶ 10) In rebus Graecorum i. q. ἡγεμονία. Cf. Poll. 8, 84. E. 7, 1, 2. p. 437. προσήκουσα ὑμῖν — ἡ ἐπιμέλεια, *principatus maritimus*. p. 439. ἡ κατὰ γῆν ἐπιμέλεια — ἡ κατὰ τὴν θάλατταν. ¶ 11) *gloria, laus poſt mortem*. Απ. 4, 8, 10. ἐγὼ ἐπιμελείας τεύξομαι ὑπ' ἀνθρώπων — οἶδα γὰρ ἀεὶ μαρτυρήσεσθαί μοι. ¶ 12) *veneratio deorum*. Cf. Poll. 1, 21. Π. 1, 6, 4. διὰ ἐκείνας τὰς ἐπιμελείας ἥδιον ἔρχῃ πρὸς τοὺς θεούς. *amicorum*. v. θεραπεία. ¶ 13) Datiuus ἐπιμελείᾳ, Π. 5, 3, 17. *conſulto, data opera*. Idem eſt κατ' ἐπιμέλειαν, E. 4, 4, 8. ¶ 14) Locus vitioſus: Ιπρ. 7, 9. ἡ γὰρ ἐπὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐπιμελείᾳ σκεδάννυνται. Alii aliter emendare ſtuduerunt,

runt. Leuncl. mutat ἐπὶ in τῇ περὶ, probante Zeunio.

ἐπιμελεῖσθαι, ¶ 1) *curare*. Thomas: ἐπιμέλομαι κάλλιον, ἢ ἐπιμελοῦμαι. Moeris p. 148. ἐπιμέλου παροξυτόνως, Ἀττικῶς· περισπωμένως, Ἑλληνικῶς. Sed Xenophon vtraque forma vtitur promiscue. Sic Π. 6, 3, 2. primo est ἐπεμέλοντο τῶν στρατιωτῶν, et mox ἐπεμελοῦντο ἕκαστος τῶν ἑαυτοῦ. 8, 1, 5. τῆς τῶν ὅλων σωτηρίας ἐπιμελεῖσθαι — δεκάδων ἐπιμέλονται — οἰκίας καὶ νεὼς ἐπιμελούμενοι. Σ. 4, 46. ἐπιμέλονταί του, *commodis tuis prospiciunt*, sed §. 48. ἐπιμελεῖσθαί μου. Saepe tamen variat lectio, v. c. A. 4, 3, 23. pro ἐπιμελησόμενοι all. habent ἐπιμελόμενοι. Πο. 5, 10. Castalio pro ἐπιμελόμενοι edidit ἐπιμελούμενοι, quod erat §. 9. O. 4, 9. pro ἐπιμελεῖσθαι in margg. est ἐπιμέλεσθαι. 11, 17. ἐπιμέλομαι. Marg. Leuncl. ἐπιμελοῦμαι. De forma ἐπιμέλεσθαι iam Hieron. Wollius ad Isocr. p. 81. dubitauit. cf. Hindenb. ad Aπ. 2, 4, 7. Opponitur ἀφυλακτεῖν, Π. 1, 6, 5. et ἐργάζεσθαι (cf. ἐπιμέλεια n. 1.), Πο. 4, 22. O. 4, 2. Distinguitur a βοηθεῖν, A. 4, 2, 15. vbi tamen non admodum videntur differre. Dicitur de epitropo et hero, O. 12, 9. 20, 21. de principe ministrorum in coena, Π. 8, 4, 1. οὐδ' ἐκάθιζε, ἀλλ' ἐπεμελεῖτο. etc. c. gen. Π. 1, 6, 12. p. 66. τούτου ἐπεμελήθην. vbi passiuum est pro medio, vt saepius. Aπ. 1, 4, 13. deus dicitur ἐπιμεληθῆναι τοῦ σώματος, *prospexisse, bene constituisse*. Similiter 1, 1, 19. Cf. 1, 4, 14. 17. et 18. 2, 10, 2. ἐάν τις κάμνῃ — τούτου ἐπιμελῇ. 3, 2, 3. ἵνα ἑαυτοῦ — ἐπιμελῆται, *suam felicitatem curet*. O. 11, 11. 12, 13. Sic de medico, O. 13, 2. ἰατροῦ, ὃς ἐπιμελοῖτο κάμνοντός τινος. Etiam de inanimatis, Π. 1, 2, 2. νόμοι ἐπιμελούμενοι τοῦ κοινοῦ ἀγαθοῦ. c. gen. articuli et inf. etiam addito acc. Π. 5, 3, 16. p. 300. ἐπιμελεῖσθε τοῦ σιωπῇ πορεύεσθαι. E. 2, 3, 17. p. 93. τοῦ πλεονεκτεῖν ἀεὶ ἐπιμελούμενος. Aπ. 1, 6, 15. εἰ ἐπιμελοίμην τοῦ ὡς πλείστους ἱκανοὺς εἶναι. 4, 2, 4. c. ὅπως, Π. 1, 6, 3. ὅπως γ' ἂν οἱ θεοὶ — ἐθέλωσιν — ἐπιμελούμενος. §. 7. 4, 2, 18. ἐπιμελήθητε ὅπως διπλάσια σιτία παρεσκευασμένα ᾖ. Πο. 5, 9. 10. Aπ. 2, 10, 1. 3,

3, 2, 1. O. 4. 9. 7, 39. 20, 4. οὐ γὰρ ἐπιμελεῖται, οὐδὲ ποιεῖ, ὅπως ταῦτα ἔχῃ. Σ. 3, 5. 8, 25. Ιπρ. 4, 6. ἐπιμεμελῆσθαι (Margg. ἐπιμελεῖσθαι) ὅπως ἕξει. c. gen. et ὅπως, Π. 1, 2, 10. et ipſe venatur et τῶν ἄλλων ἐπιμελεῖται ὅπως ἂν θηρῷεν, pro ἐπιμ. ὅπως ἂν οἱ ἄλλοι θηρ. 1, 6, 13. πειρᾷ σὺ ἐπιμελεῖσθαι σεαυτοῦ, ὅπως ὑγιαίνῃς. 2, 1, 4. 9. 4, 2, 19. p. 223. 5, 3, 16. p. 299. οἱ ἄρχοντες ἐπιμελείσθωσαν πάντων, ὅπως ἂν συνεσκευασμένοι ὦσι. 6, 2, 3. E. 3, 1, 2. ἐπιμεληθῆναι καὶ σφῶν, ὅπως μὴ δῃοῖτο ἡ χώρα αὐτῶν. O. 4, 13. 20, 10. c. περὶ et ὅπως, Ιπ. 4, 5. περὶ τῶν στομάτων, ὅπως μαλακὰ ἔσται, ἐπιμελεῖσθαι. c. ὡς, O. 20, 4. ἐπιμελεῖται, ὡς αὐτῷ σπείρηται — ἐπιμ. ὡς φυτεύσῃ. c. gen. et ὡς, Π. 7, 3, 6. τούτων ἐπεμελήθη, ὡς τύχοιεν. A. 1, 1, 5. Αγ. 1, 22. O. 7, 34. 20, 8. c. gen. et ὑπὲρ, duplici conſtructione, Π. 1, 6, 12. p. 64. τούτων ὥσπερ καὶ ὑπὲρ τῆς στρατηγίας ἐπιμελεῖσθαι. c. gen. et inf. O. 20, 9. τούτου ἐπιμελοῦνται, οὕτω ποιεῖν. c. acc. Π. 8, 3, 16. pro πλειόνων ἐπιμελούμενον all. habent πλείονα ἐπιμ. quod defendit Hutchinſ. ob alios ſimiles locos: E. 5, 4, 4. τὰ ἄλλα ἐπεμέλειτο, *procurabat.* Huic eidem formulae 4, 1, 19. additur genitiuus αὐτοῦ. Απ. 2, 9, 4. τὰ τοιαῦτα πάντα ἐπεμελεῖτο, vbi tamen Aemil. Portus vel intelligi vel addi iubebat κατὰ, quae praepoſitio poteſt etiam in locis praecedentibus omiſſa putari. ¶ 2) *attentum et ſolicitum eſſe, adminiſtrare.* E. 2, 3, 11. ὥσπερ τυραννίδος ταύτης τῆς ἀρχῆς ἐπιμελεῖσθαι. ¶ 3) *praefectum eſſe, praeeſſe, praefecti munere fungi.* Π. 5, 3, 16. p. 300. ἐπιμελοῦ πάντων ὄπισθεν. 5, 4, 10. p. 313. ἄρχοντα ἕλεσθε — ὅστις ὑμῶν ἐπιμελήσεται. 6, 3, 2. v. nr. 1. vbi etiam plura ſunt, quae huc pertineant, exempla, inprimis c. ὅπως. A. 4, 8, 18. δρόμου τε ἐπιμεληθῆναι, καὶ τοῦ ἀγῶνος προστατῆσαι. 5, 1, 4. E. 1, 7, 1. 4, 8, 17. it. §. 23. τῶν βουλομένων φίλων εἶναι ἐπιμελεῖσθαι, *tueri.* Oppon. κακὸν ποιεῖν. ¶ 4) *auctorem eſſe.* E. 6, 5, 37. ὧν αὐτοὶ ἐπεμελήθητε ὅρκων. ¶ 5) *tractare, operam dare.* Π. 7, 5, 25. ἐπιμελοῖντο τῆς ἀρετῆς. Antea eſt τῆς ἀρετῆς ἄσκησιν. Απ. 1, 3, 11. ἐπιμεληθῆναί τινος καλοῦ κἀγα-

κἀγαθοῦ. 3, 5. 3. 8. Σ. 8, 43. Sed *artem tractare* Απ. 2, 7, 8. ἐπιμεληθησόμεναι τούτων. Praecedit ποιήσουσαι. 4, 5, 7. 4, 7, 10. μαντικῆς ἐπιμελεῖσθαι. O. 4, 4 — 12. 9, 1. 14. 15, 6. 8. Απολ. 7. τελευτῇ, ἡ ῥᾴστη ὑπὸ τῶν τούτου ἐπιμεληθέντων κέκριται, *qui cicutam tractant, qui iam multis poculum mortiferum obtulerunt.* Sic de phyſicis, qui tractant ſ. conſiderant opera diuina, Σ. 6, 7. οὕτως ἂν θεῶν ἐπιμελοίμην. ¶ 6) *exercere.* Απ. 3, 3, 11. ἐπιμελεῖσθαι τοῦ λέγειν δύνασθαι. 3, 7, 7. τῶν ἐπιμελουμένων τοῦ τῇ πόλει διαλέγεσθαι. 3, 12, 5. οὐ χρή, ὅτι ἡ πόλις οὐκ ἀσκεῖ — ἀμελεῖν, ἀλλὰ μηδὲν ἧττον ἐπιμελεῖσθαι. 4, 5, 10. De iis, qui *exercendo corpus firmant,* Απ. 3, 5, 15. οἱ ἐπιμελούμενοι (np. τῷ σωμασκεῖν) τῆς εὐεξίας. O. 11, 11. πῶς ὑγιείας ἐπιμελῇ, πῶς τοῦ σώματος. Ιπ. 2, 1. εὐεξίας τε ἐπιμελεῖσθαι καὶ ἱππικῆς. ¶ 7) *obſeruare an hoſtis aliquid agat,* vel *proſpicere ne quid agat.* A. 1, 8, 15. ἐπεμελεῖτο ὅ τι ποιήσει βασιλεύς. E. 1, 1, 14. 6, 5, 11. ¶ 8) c. gen. perſonae: *excolere.* Απ. 1, 2, 2. ἂν ἑαυτῶν ἐπιμελῶνται, καλοὺς καὶ ἀγαθοὺς ἔσεσθαι. ¶ 9) *colere amicos, amicorum commodis proſpicere.* Π. 1, 6, 3. τῶν φίλων ἐπιμελεῖσθαι. Απ. 2. 2, 13. vbi explicatur per θεραπεύειν. §. 12. eſt τῆς παρὰ τούτων εὐνοίας ἐπιμελεῖσθαι. Sic de iis, qui ſe inuicem amant, Σ. 8. 18. ἀπόντων μᾶλλον ἢ παρόντων ἐπιμελεῖσθαι, *ſolicitos eſſe.* ¶ 10) Eſt in var. lect. pro ἐπιτελεῖσθαι. v. ἐπιτελεῖν nr. 1.

ἐπιμέλεσθαι, (v. omnino ἐπιμελεῖσθαι) ¶ 1) *curare, curam gerere.* Π. 6, 3, 2. εἴ τι ἐμποδίζοι, οἱ κατὰ ταῦτα γιγνόμενοι — ἐπεμέλοντο. De epitropo, O. 12, 4. ἀντ' ἐμοῦ ἐπιμελόμενος. §. 16. ὅταν ἐπιμελομένους ἴδω. Oppon. ἀμελοῦντας, vt ſaepius, v. c. Π. 1, 6, 19. p. 72. De legibus, Π. 1, 2, 3. ἐπιμέλονται ὧδε. c. gen. E. 2, 4, 15. οἱ δέκα, τῶν ἐν ἄστει — ἐπεμέλοντο. Απ. 2, 8, 4. οἱ προστατεύοντες καὶ τῶν δημοσίων ἐπιμελόμενοι. 3, 4, 12. οἱ τῶν κοινῶν ἐπιμελόμενοι, i. e. *ſenatus, magiſtratus.* 3, 6, 14. vbi eſt de patrefamilias. c. gen. articuli et inf. Π. 1, 2, 10. δημοσίᾳ τοῦ θηρᾶν ἐπιμέλονται. Αγ. 1, 20. c. μή et inf. O. 11, 17. ἐπιμέλομαι μὴ ἀποχωλεῦσαι

τὸν

τὸν ἵππον. c. ὅπως, Π. 2, 2, 1. ἐπεμέλετο — ὅπως — λόγοι ἐμβληθήσονται. Sic de legibus, Π. 1, 2, 3. νόμοι ἐπιμέλονται, ὅπως μὴ — c. ὡς, Π. 6, 3, 1. ἐπεμέλοντο, ὡς μὴ κωλύοιντο. Αγ. 1, 19. c. gen. et ὅπως. Π. 2, 1, 14. ἐπεμέλετο καὶ τοῦδε — ὅπως εἰσίοιεν. Αγ. 1, 21. Απ. 2, 2, 10. c. gen. et ὡς, Π. 1, 6, 19. p. 72. ἐπιμελόμενος ἂν τούτου, ὡς ἂν πραχθείη. c. περὶ, Α. 5, 7, 6. λέγειν — ἢ μάχεσθαι — ἢ ἐγρηγορέναι περὶ τῆς ὑμετέρας ἀσφαλείας ἐπιμελόμενον. ¶ 2) *folicitum effe.* Π. 7, 5, 26. p. 457. πεινῶντας καὶ διψῶντας καὶ ἐπιμελομένους καὶ πονοῦντας. Vbi πον. refertur ad omnes, ἐπιμελ. ad folos duces. ¶ 3) i. q. ἐπιτηδεύειν, Π. 7, 5, 26. p. 460. ¶ 4) *tractare, operam dare.* Ο. 4, 1. τῶν ἐπιστημῶν αἵ ἐμοὶ πρέποιεν ἂν ἐπιμελομένῳ. ¶ 5) *praeesse.* Π. 8, 1, 5. δεκάδαρχοι τῶν δεκάδων ἐπιμέλονται. Α. 3, 2, 25. Cf. nr. 1. ex Ε. 2, 4, 15. Απ. 2, 8, 4. et 3, 4, 12. it. ex Π. 6, 3, 1. it. nr. 2. ¶ 6) De amatore: *colere.* Απ. 3, 11, 10. iubetur Theodota τὸν ἐπιμελόμενον ἀσμενῶς ὑποδέχεσθαι. De iis, qui colunt amicos, Απ. 2, 4, 7. vbi idem eft quod θεραπεύειν. Sic Σ. 3, 14. amici, i. e. dii, ἐμοῦ ἐπιμέλονται.

ἐπιμέλημα, *res quam quis curat, negotium.* Ο. 4, 4. ἐν τοῖς καλλίστοις — ἐπιμελήμασι εἶναι γεωργίαν. 7, 22. τὰ ἔνδον ἔργα καὶ ἐπιμελήματα — τὰ ἔξω ἔργα καὶ ἐπιμελήματα. Scil. ἔργα nominantur, quatenus facienda funt herae, ἐπιμελήματα autem, quatenus curanda. Cf. §. 37.

ἐπιμελής, ¶ 1) *fedulus, induftrius.* Inprimis dicitur de oeconomo, aliisque qui induftrii funt in re domeftica, cf. nr. 2. b. Απ. 2, 6, 38. ὡς οἰκονομικῷ καὶ ἐπιμελεῖ τὰ ἑαυτῶν ἐπιτρέψαι. Ο. 11, 8. 12, 6. ἐπιμελῆ ποιῆσαι — διδάξαι ἐπιμελεῖς εἶναι. §. 7. τοὺς ἀκρατεῖς — ἐπιμελεῖς ποιῆσαι. §. 8. 16 — 18. 15, 5. De oeconomo et imperatore fimul, c. περὶ, Απ. 3, 4, 9. ἐπιμελεῖς καὶ φιλοπόνους — περὶ τὰ ἔργα. Sic imperatorem Απ. 3, 1, 6. dicit effe debere ἐπιμελῆ καὶ καρτερικόν. Cf. Poll. 1, 170. it. de omni praefecto, Α. 3, 2, 20. δεῖ πολὺ τοὺς ἄρχοντας ἐπιμελεστέρους γενέσθαι τοὺς νῦν τῶν πρόσθεν. ¶ 2) c. gen. *ftudiofus.* v. Iungermann. ad Poll. 1, 41. a) *aliorum commoda curans:* Π. 4, 2, 19. p. 222. τὸ τῶν συμμάχων

μάχων ἐπιμελεῖς φανῆναι, np. parando iis vel curando vt habeant cibos. Απ. 2, 6, 35. ἐπιμελὴς τῶν φίλων. b) *qui operam rei dat*. Απ. 3, 1, 1. ἐπιμελεῖς ὧν ὀρέγοιντο. Sic Comparat. K. 12, 10. τῶν οἰκείων ἐπιμελέστεροι. c) *pius in deos*. Cf. Poll. 1, 20. Superl. Απ. 1, 4, 16. ἡλικίαι, θεῶν ἐπιμελέσταται, i. e. θεοσεβέσταται. ¶ 3) ἐπιμελές τινι dicitur *id, quod alicui curae est*. Απ. 4, 7, 4. μαθεῖν παρὰ τῶν κυβερνητῶν — οἷς ἐπιμελὲς ταῦτα εἰδέναι.

ἐπιμελητέον, *curari oportet*. c. gen. Ιερ. 9, 1. οὐ πάντων τούτων ἐπιμελητέον. Απ. 2, 1, 28. τῶν βοσκημάτων ἐπιμελητέον, *rei pecuariae danda est opera*. et c. dat. commodi, Ιπ. 4, 3. τῷ ἵππῳ σίτου τε καὶ γυμνασίων ἐπιμελητέον. c. ὅπως, Π. 7, 5, 25. ἐπιμελητέον, ὅπως μὴ ἀνήσωσι τὴν — ἄσκησιν. Ο. 7, 36. bis. Ιπ. 2, 3. Ιπρ. 1, 3. bis. c. gen. et dat. et ὅπως, Ο. 7, 37. τούτων σοι ἐπιμελητέον πάντων, ὅπως θεραπεύηται. Addito εἶναι, Π. 4, 4, 2. δυοῖν ἐπιμελητέον ἡμῖν εἴη. Ε. 4, 8, 31. ἔγνωσαν ἐπιμελητέον εἶναι, *non negligenter agendum esse*. 6, 2, 7.

ἐπιμελητής, ¶ 1) *curator*. Π. 8, 1, 3. ἐπὶ τἄλλα ἄλλους ἐπιμελητὰς — . εἰς τὴν δίαιταν ἐπιτηδείων ἐπιμεληταὶ — ἵππων καὶ κυνῶν ἐπιμελητάς. Απ. 2, 7, 14. ἀντὶ κυνὸς εἶ φύλαξ καὶ ἐπιμελητής. Vbi est de *tutore*, vel omnino de eo *qui aliorum bona curat*. ¶ 2) i. q. ἐπίτροπος. Ο. 12, 14. τοιούτους — ἐπιμελητὰς καθιστάναι. ¶ 3) *praefectus vrbis*. v. Poll. 8, 84. Ε. 3, 2, 9. καταστήσας in vrbe expugnata Δράκοντα ἐπιμελητήν. Sic de satrapis, Ο. 4, 7. ¶ 4) *rector, magister morum et studiorum*. Απολ. 30. iuuenem διὰ τὸ μηδένα ἔχειν σπουδαῖον ἐπιμελητήν, προςπεσεῖσθαι — ἐπιθυμίᾳ.

ἐπιμελητικός, *ad curam et attentionem idoneus*. Ο. 12, 19. ἐπιμελητικοὺς ποιήσασθαι.

ἐπιμελῶς, *studiose, cum cura*. Hesych: ἐπιμελῶς· συνεχῶς, σπουδαίως. Απ. 2, 4, 2. ἀγροὺς καὶ οἰκίας — κτωμένους ἐπιμελῶς καὶ τὰ ὄντα σώζειν πειρωμένους. §. 3. 4, 3, 3. cf. προθύμως nr. 2. Comparat. Πο. 4, 52. οἱ ταχθέντες γυμνάζεσθαι πολὺ ἂν ἐπιμελέστερον πράττοιεν τὰ ἐν τοῖς γυμνασίοις. Απ. 3, 5, 14.

ἐπιμένειν, ¶ 1) *manere*. Π. 1, 4, 8. ἐπέμενεν μόλις πως in equo, qui ceciderat.

rat. c. ἐν, Π. 5, 3, 19. ἐπιμένοι ἐν τῷ πρόσθεν τοῦ στρατεύματος. ¶ 2) *morari, non discedere.* E. 4, 6, 11. ἐνταῦθα ἐπέμενον. K. 6, 26. c. dat. A. 7, 2, 1. ἐπέμενον τῇ στρατιᾷ. ¶ 3) *non mutari.* K. 6, 4. οὐ γὰρ ἐπιμένει τοῦ ἴχνους ἡ φύσις. ¶ 4) i. q. ἐμμένειν, *religiose seruare, constantem esse in agendo.* E. 3, 4, 6. ἐπέμεινε ταῖς σπουδαῖς. (Αγ. 1, 11. est ἐνέμεινε) O. 14, 7. ἐπιμένουσι τῷ μὴ ἀδικεῖν, *constanter ab iniustitia et fraude abstinent.* ¶ 5) *exspectare.* A. 5, 5, 2. ἐπιμεῖναι — ἔστε βουλεύσαιντο. ¶ 6) Legitur alicubi pro ἕπεσθαι. v. ἕπεσθαι nr. 2. b.

ἐπιμηχανᾶσθαι, *insuper excogitare.* Π. 8, 8, 8. ἀεὶ καινὰ ἐπιμηχανῶνται in cibis.

ἐπιμίγνυσθαι, *versari cum aliis, mutuo inter se commercio uti.* Phauorin: ἐπιμίγνυμαι· τὸ ὁμιλῶ. Cf. ἐπιμίσγεσθαι. Π. 7, 4, 3. de duobus populis amicitiam inter se contrahentibus: ἐπιμίγνυσθαι ἀλλήλοις φιλικῶς. it. c. πρὸς, A. 3, 5, 10. ἐπιμίγνυσθαί τε σφῶν πρὸς ἐκείνους, καὶ ἐκείνων πρὸς αὐτούς. Genitiuos Hutch. ita supplendos putat: ἐκ σφῶν τινὰς, ἐξ ἐκείνων τινάς.

ἐπιμιξία, *ius mutui commercii.* E. 5, 1, 1. ἐπιμιξίᾳ χρωμένων τῶν Αἰγινητῶν πρὸς τοὺς Ἀθηναίους.

ἐπιμίσγεσθαι, *commerciis et consuetudine cum aliis se commiscere.* Est verbum Ionibus inprimis vsitatum, de quo v. Ernest. ad Callim. H. in Iou. p. 8. Αθ. 2, 7. τρόπους εὐωχιῶν ἐξεῦρον ἐπιμισγόμενοι ἀλλήλοις.

ἐπιμνᾶσθαι, *mentionem facere, memorare.* c. gen. E. 6, 3, 6. p. 387. ἵνα καὶ τοῦ συμφέρου ἐπιμνησθῶ. K. 12, 18. c. acc. et περὶ, Π. 1, 6, 12. p. 64. οὐδ' ὁτιοῦν περὶ τούτου ἐπεμνήσθη. c. acc. et gen. ibidem: ἆρά γε — οἰκονομίας τί σοι ἐπεμνήσθη, *aliquam rei domesticae administrandae mentionem fecit.* c. ὅτι, E. 3, 2, 7. ἐπεμνήσθη τις — ὅτι καταλελοίποιεν.

ἐπινεύειν, *nutu significare.* Π. 5, 5, 12. οἱ Μῆδοι εἵποντο. Κῦρος γὰρ αὐτοῖς οὕτως ἐπένευσεν.

ἐπινίφειν, *ningere.* K. 8, 1. ὅταν ἐπινίφῃ (sup. ὁ θεὸς, v. νίφειν) καὶ ἡ βορρεῖον — ὅταν δ' ἐπινίφῃ συνεχῶς.

ἐπινοεῖν, etsi a Poll. 2, 228. dicitur verbum εὐτελέστε-

λίστερον, tamen adhibetur, praeter alios, a Xenophonte, apud quem est ¶ 1) *cogitare, cogitatione suscipere*. Πο. 1, 2. σκοποῦντι μοι ἃ ἐπενόησα. ¶ 2) *in animo habere, velle*. A. 2, 2, 5. ἐπινοοῦμεν πορεύεσθαι. Αγ. 1, 36. c. acc. A. 2, 5, 2. p. 109. οὐδ' ἐπινοοῦμεν τοιοῦτον. 3, 1, 5. ὁδὸν ἐπινοεῖ. ¶ 3) *moliri*. Ιερ. 2, 2. μεγάλα μὲν ἐπινοεῖτε, ταχὺ δὲ κατεργάζεσθε. Cf. ὑπονοεῖν nr. 2. quocum confunditur. ¶ 4) *suscipere*. A. 6, 4, 6. ἐπενόει τοὺς νεκροὺς θάψαι.

ἐπίνοια, Hesych. ἐπιτήδευμα. it. ἐπιτήδευμα· ἐπίνοια, ἔργον, ποίημα. it. μηχαναί· τέχναι, ἐπίνοιαι, βουλεύματα. Π. 2, 3, 8. Κῦρος — ἀγασθεὶς τοῦ ταξιάρχου τὴν ἐπίνοιαν. Leuncl. bene: *solers inuentum*. Verti etiam potest *ingenium*. Cf. Fischer. ind. Palaeph. in v. ἐπινοεῖν.

ἐπινομία, *ius in alia regione pascua ex pacto possidendi, ius mutuorum pascuorum*. Pollux 7, 184. ἐπινομία δὲ Ξενοφῶν εἶπε τὸ ἐν τῇ ἀλλήλων ἐξεῖναι νέμειν. cf. ἐπεργασία. Π. 3, 2, 11. ἐπιγαμίας — ἐπεργασίας — ἐπινομίας.

ἐπίξανθος, *subflauus*. K. 5, 22. lepores ἐλάττους ἐπίξανθοι. pro quo Pollux 5, 68. habet ἐπίπυῤῥος. Sed idem Poll. 5, 76. de ceruis: ἔστι δὲ τοῖς ἐλάφοις τὸ χρῶμα ἐπίξανθον.

ἐπιορκεῖν, proprie est *saepius iurare, einmahl über das andere schwören*. Quoniam vero, qui saepius iurare solent, periurium plerumque committunt, factum deinde est, vt ἐπιορκεῖν significet *peierare*, h. e. vel *non facere, quae iuraueris, etiamsi volueris facere*; quam notionem verbo tribuebat Chrysippus Stoicus: vel *iurare animo malo*, h. e. eo, vt non serues promissa; quae verbi explicatio placebat Cleanthi Stoico. v. Stobae. serm. 28. et Grot. ad Matth. 5, 33. In Xenophonte ad ¶ 1) pertinere videntur: A. 2, 5, 11. ἐπεὶ ἐπιορκῶν τε ἐφάνη καὶ τὰς σπονδὰς λύων. cf. εὐορκεῖν. §. 13. παρὰ τοὺς ὅρκους ἔλυε τὰς σπονδὰς — δίκαιον γὰρ ἀπόλλυσθαι τοὺς ἐπιορκοῦντας. Αγ. 1, 13. E. 3, 4, 11. Cf. Etymol. M. ad ¶ 2) A. 2, 6, 11. ἐπιορκεῖν καὶ ψεύδεσθαι καὶ ἐξαπατᾷν. 3, 2, 6. ἐπιωρκήκασί τε καὶ τὰς σπονδὰς καὶ τοὺς ὅρκους λελύκασι. 7, 6, 14. Σεύθης — σύνοιδέ μοι εἰ ἐπιορκῶ. Απολ. 24. μάρτυρας ἐπιορκοῦντας κατα-

καταψευδομαρτυρεῖν. Sic c. acc. *peierando offendere.* A. 2, 4, 3. οὐκ οἶδα ὅ τι δεῖ αὐτὸν ὀμόσαι — καὶ θεοὺς ἐπιορκῆσαι. 3, 1, 14.

ἐπιορκία, *periurium.* Iungitur cum ἀπιστίᾳ A. 2, 5, 3. p. 114. A. 3, 2, 4. et cum ἀσεβείᾳ, A. 3, 2, 3.

ἐπίορκος, *qui, quod iurauit, non facit.* Hesych: ἐπίορκον· ὅρκον μὴ φροντίζοντα. Ag. 1, 12. Τισσαφέρνην ἐμφανίσας ἐπίορκον. §. 11. erat: ἃ ὤμοσεν — ἐψεύσατο.

ἐπιοῦσα, v. ἐπιέναι nr. 10.

ἐπίπαν, *omnino, in vniuersum.* A. 3, 1, 12. ἆρ' οὐκ ἐπίπαν ἔλθοι, ὡς — φόβον παράσχῃ. All. e coniectura Stephani melius diuisim scribunt ἐπὶ πᾶν, *omni aggrediatur via,* quod alias dicitur πάντα ποιεῖν ὅπως. K. 4, 1. πλευρὰς μὴ ἐπίπαν βαθείας, *non omnino, non admodum.* Pollux 5, 58. μὴ πρὸς τὴν γῆν βαθυνομέναι.

*ἐπιπαραθέειν. E. 5, 4, 51. in nonnullis perperam legitur ἐπιπαραθέοντας pro ἐπὶ παραθέοντας. Nam vix ἐπιτρέχειν iungit sibi solum accusatiuum personae. Imo additur ἐπί. v. ἐπιτρέχειν.

ἐπιπαρασκευάζεσθαι, *praeterea sibi comparare.* H. 6, 2, 1. τινὸς ἐνδεόμενος — τοῦτο ἐπιπαρασκευάσαιτο in expeditionem et iter.

ἐπιπαρεῖναι, *adesse.* A. 3, 4, 14. ἐπιπαρῆσαν, *venerant ad alteram partem exercitus, vt phalanx fieret.* Morus: *post alios et ipsi aderant, superueniebant.*

ἐπιπαριέναι, *accedere, superuenire.* A. 3, 4, 18. οἱ μὲν κατὰ τοὺς γηλόφους, οἱ δὲ κατὰ τὸ ὄρος ἐπιπαριόντες ἀφίκοντο. Morus: *deinceps, alter ad alterum accedentes.* 6, 3, 12. οἱ πελτασταὶ ἐπιπαριόντες (2 Codd. παριόντες) κατὰ τὰ ἄκρα, *per iuga montium tendentes.*

ἐπίπεδος, *planus.* Phauorin: ἐπίπεδον· τὸ ἰσόπεδον. E. 6, 4, 14. οὐ πάνυ ἐν ἐπιπέδῳ, ἀλλὰ πρὸς ὀρθίῳ, scil. χωρίῳ. 7, 1, 19. ὅπερ ἐστὶ χωρίον ἐπίπεδον. Legitur etiam K. 10. 9. perperam ἐπίπεδον pro ἄπεδον. cf. ἄπεδος. Comparat. E. 7, 4, 13. ἀντιστρατευομένων ἐν ἐπιπεδωτέρῳ χωρίῳ τῶν Ἠλείων, *in loco satis plano.* Leuncl. *in campo nonnihil plano.* Alii ἐπὶ πεδεστέρῳ, omisso ἐν. Non bene. v. Morus.

ἐπιπέμπειν, ¶ 1) *immittere.* Dicitur de diis in vtramque partem. v.

 Hem-

Hemſterh. ad Lucian. T. I. p. 208. Σ. 8, 10. Venus πάνδημος dicitur τοὺς ἔρωτας τῶν σωμάτων ἐπιπέμπειν. Similiter Π. 8, 7, 3. p. 547. τὰς τῶν ἄδικα παθόντων ψυχὰς οὔπω κατενοήσατε, — οἵους παλαμναίους τοῖς ἀνοσίοις ἐπιπέμπουσι; ¶ 2) *inſuper mittere.* Sic in margg. Π. 4, 5, 8. ἐπιπέμπειν στράτευμα, quod probatur Zeunio, pro πέμπειν στρ.

ἐπίπεμπτος proprie eſt *ſesquiquintus,* ſed interdum etiam *quintus,* vt Harpocration τὸ ἐπιδέκατον explicat nomine τὸ δέκατον. v. ibi Valeſ. Cf. Phauorin. Vnde Πο. 3, 9. ἐπίπεμπτον eſt *quinta pars ſortis,* quae, pro vſuris, mercatoribus mutuo datur. Huius loci ſententiam aperuit Salmaſius de modo vſurar. p. 23. ſed non bene emendauit. v. Weſſeling. ad Petiti legg. Att. lib. 4. tit. 4. p. 405.

ἐπίπερκνος, *notis* ſ. *pilis nigris diſtinctus.* K. 5, 22. lepores maiores dicuntur ἐπίπερκνοι. Hanc enim lectionem Leuncl. recte reſtituit e Poll. 5, 67. pro ἐπίπερκοι.

***ἐπιπεταννῦναι,** *expandere.* K. 5, 10. lepus in ſomno τὰ ὦτα ἐπιπετάσας ἐπὶ τὰς ὠμοπλάτας.

ἐπιπηγνῦναι, *denſare.* K. 5, 1. ἡ μὲν πάχνη — τὸ θερμὸν ἔχει ἐν αὐτῇ, ὁ δὲ παγετὸς ἐπιπήξας.

***ἐπιπιέσασθαι,** v. ἐπιέννυσθαι.

ἐπιπίνειν, *inſuper bibere.* Π. 6, 2, 11. p. 370. μετὰ τὸν σῖτον εἰ οἶνον ἐπιπίνοιμεν.

ἐπιπίπτειν, ¶ 1) *incidere, auf etwas fallen.* O. 18, 7. εἰκὸς ἐπιπίπτειν τὰ ἄχυρα ἐπὶ τὸν σῖτον. cf. χιών. ¶ 2) *caſu incidere, auf iemanden ſtoſsen.* c. dat. A. 4, 1, 8. ἐξ ἀπροσδοκήτου αὐτοῖς ἐπέπεσε τὸ Ἑλληνικόν. ¶ 3) *aggredi, impetum facere in hoſtem.* c. dat. A. 4, 5, 14. μὴ ἐπιπέσοιεν τοῖς κάμνουσι. 6, 4, 17. E. 4, 1, 11. 6, 5, 16. 7, 1, 5. ἐπιπίπτουσι τοῖς Λακεδαιμονίοις. Margg. ἐμπίπτουσι. 3, 5, 12. Schneiderus ex mrgg. recepit ἐπέπεσον pro ἔπεσον. Cf. πίπτειν n. 6. Sic fut. med. Π. 7, 1, 5. τοῖς πολεμίοις τεταραγμένοις ἐπιπεσούμεθα. A. 1, 8, 2. ἀτάκτοις ἐπιπεσεῖσθαι. 6, 5, 9. ¶ 4) *irruere.* a) in regionem, A. 5, 6, 10. ὅπῃ βούλεσθε, ἐξαίφνης ἐπιπέσοιτε. 6, 3, 1. 7, 3, 23. c. dat. A. 6, 2, 11. ὅπως — ἐπιπεσόντες τοῖς Βιθυνοῖς, λα-

λάβοιεν ἀτιπλεῖστα. b) in tentorium, E. 4, 8, 30. οἱ Ἀσπένδιοι τῆς νυκτὸς ἐπιπεσόντες, κατακόπτουσιν ἐν τῇ σκηνῇ αὐτόν. ¶ 5) occupare vrbes. Π. 7. 4, 2. οὕτω μᾶλλον ἐπιπεσὼν ἀπαρασκεύοις. Aorist. pro futuro.

ἔπιπλα, τὰ, *fupellex*. Gregor. de dialect. p. 245. ed. Koen. ἔπιπλα, τὴν μὴ βαθεῖαν κτῆσιν, ἀλλ' ἐξ ἐπιπολῆς. Gloff. Herodot: ἔπιπλα, ἡ μὴ ἔγγαιος κτῆσις, ἀλλ' ἐπιπόλαιος. Suidas: σκεύη τὰ μὴ ἔγγεια, ἀλλ' οἷον ἐπιπόλαια. οἱ δὲ (v. c. Herodotus) ἐπίπλοα αὐτά φασιν. Hefych: ἱμάτια γυναικεῖα, ἢ χρήματα, ἢ σκεύη τὰ μὴ ἔγγεια, ἀλλ' ἐπιπόλαια. v. ibi interpp. et Kuhn. ad Poll. 10. 10. Cf. Thom. Mag. et Etymol. M. Πο. 4. 7. ἔπιπλα ἱκανὰ τῇ οἰκίᾳ. Απ. 2, 7. 2. O. 3, 2. distinguitur ab οἰκίᾳ. 9, 6. inter ἔπιπλα recenfetur etiam κόσμος γυναικός. Quare Alberti putat, Hefychium ad illum locum refpexiffe. cf. §. 8. Eadem vocantur σκεύη §. 9.

ἐπιπλεῖν, *claſſe inuadere*. E. 1, 1, 11. ἐμάχοντο ἐπιπλέουσι τοῖς ἐναντίοις. 2, 1, 17. c. dat. E. 1, 6, 16. ἐπιπλεύσας αὐτῷ ἐξαίφνης, δέκα τῶν νεῶν ἔλαβε. c. ἐπί. E. 1, 6, 6. ἐπιστείλας μὴ ἐπιπλεῖν ἐπὶ τὰς Λυσάνδρου ναῦς. 2, 1, 11. ὁρμώμενοι — ἐπὶ τὴν Χίον — ἐπέπλεον, καὶ παρεσκευάζοντο πρὸς ναυμαχίαν. Steph. et Leuncl. ediderunt τὴν ἐπὶ Χίον, probante Hemfterh. ad Lucian. T. I. p. 384. quia in fignificatione adoriendi plerumque iungatur datiuo. Sed haec ratio, vt vidimus, non fufficit.

ἐπιπλήττειν, *obiurgare*. O. 13, 12. ἐπαινῶ, ἣν δὲ ἴδω — οὐκ ἀμελῶ, ἀλλ' ἐπιπλήττω.

ἐπίπλους, *hoftilis claſſis aduentus*. E. 2, 1, 18. Κόνων ἰδὼν τὸν ἐπίπλουν Lyfandri, np. eum locum verfus, vbi fuae naues ftationem habebant. 4. 3, 5. εἶναι περὶ Κνίδον τὸν ἐπίπλουν ἀλλήλοις.

ἐπιποιεῖν dicit Grammius legi E. 2, 4, 14. Sed ἐπεποιήκεσαν, quod ibi inuenitur, eft plusquamperfectum verbi ποιεῖν. v. ποιεῖν nr. 39. et 2. Quem errorem vel propterea notandum putauimus, quia dixit, hoc effe certius exemplum, quam quod fit in var. lect. in Philoftrati epiftolis. Similis error eft in ἐπιφοβεῖσθαι.

ἐπιπολάζειν, ¶ 1) *in fuperficie manere, non radicem*

dicem denuo agere. Cf. ἐπιπολῆς. O. 16, 13. οὐδαμῶς ἂν μᾶλλον ἡ ὕλη ἐπιπολάζοι καὶ αὐαίνοιτο ὑπὸ τοῦ καύματος. ¶ 2) eminere, se exserere, frequentem esse. v. Fischer. ind. Aeschin. Λ. 3, 3. ὁρῶν τοῖς τηλικούτοις μάλιστα ὕβριν ἐπιπολάζουσαν.

ἐπιπόλαιος, exsertus, exstans. Σ. 5, 5. ὀφθαλμοὶ ἐπιπόλαιοι.

ἐπιπολῆς, ¶ 1) in superficie. Hesych: ἐπιπολῆς· ἀνωτάτω, ἐπάνω, ἐπιπλέον. Suid: ἐπιπολῆς· τὸ ἐπάνω, ἐπιπλέον, ἄῤῥιζον. O. 16, 14. τὴν ὕλην — ὡς αὐαίνηται ἐπιπολῆς. cf. ἐπιπολάζειν. ¶ 2) superne. Aπ. 3, 1, 7. ἐπειδὰν ταχθῇ materia aedificii κάτω μὲν καὶ ἐπιπολῆς τὰ μήτε σηπόμενα — ἐν μέσῳ δε, αἱ πλίνθοι. K. 9, 16. τῆς γῆς τὴν ἐπιπολῆς ἐξαιρεθεῖσαν, quae in effossa fouea fuerat in superiori parte. ¶ 3) non profunde. O. 19, 4. ἐξορύττοιντο ἂν — εἰ λίαν γε οὕτως ἐπιπολῆς πεφυτευμένα εἴη.

ἐπιπολύ, v. πολύς, n. 13.

ἐπιπονεῖν, ¶ 1) vehementer laborare, labores tolerare. E. 6, 1, 4. p. 364. ὅταν ἐπιπονήσαντες ἀγαθόν τι πράξωσιν milites. ¶ 2) labores continuare, diutius laborare. Λ. 2, 5. δύνασθαι — ἀσιτήσαντας ἐπιπονῆσαι.

ἐπίπονος, ¶ 1) laboriosus. K. 13, 10. ἐπίπονοί τ' εἰσι, quamuis subeant semper labores. ¶ 2) cum multo labore coniunctus, molestus. Π. 8, 1, 10. ἀρετὰς ἐπιπονωτάτας. All. ἐπιπονωτάτους, quod probat Abresch. animaduu. ad Aeschyl. p. 295. Sed comparatiui forma feminina est A. 1, 3, 19. πρᾶξις ἐπιπονωτέρα. In positiuo autem reperitur K. 12, 15. μαθήσεις καὶ μελέτας ἐπιπόνους — μὴ θέλοντες διὰ τὸ ἐπίπονον διδάσκεσθαι. ¶ 3) aerumnosus, miser. Π. 2, 3, 5. p. 120. βίον ἐπίπονον. A. 6, 1, 15. οἰωνὸς μέγας — ἐπίπονος μέντοι, np. quod omnes aues ei sunt infestae.

ἐπιπόνως, aerumnose. Phauorin: ἐπιπόνως· κοπηρῶς, ἢ χαλεπῶς. Aπ. 1, 7, 2. iactator ἐπιπόνως — βιώσεται. Sic superl. Π. 7, 5, 24. ἐπιπονώτατα ζῶντας. Sed Aπ. 2, 1, 31. ἐπιπόνως — διὰ γήρως περῶντες, cum labore.

ἐπιπρέπειν Π. 7, 5, 26. p. 458. pro ἐπιτρέπειν edidit Hutchinsonus, eumque secutus Zeunius.

*ἐπιπροσήκειν, opportunum esse. Πο. 3, 12. ἐπιπροσήκοντας τόπους ὠνῇ τε

καὶ

καὶ πράσει. Ita legit Stph. Sed Leuncl. in edit. ſecunda, vt Welſ. et Zeunius, diuiſim ſcripſit: ἐπὶ προσήκοντας.

ἐπίπροσθεν, *ante, in anteriore parte.* Π. 1, 4, 24. ἐπίπροσθεν ποιούμενον τοὺς προσάγοντας, *praetendentem ſibi, anteire iubentem, eos qui ipſum adducebant.* Suidas: ἐπίπροσθεν· ἔμπροσθεν, τιμητικώτερον. Deinde laudat illum Xenophontis locum. v. Abreſch. annotatt. ad quaedam N. T. loca, ad Act. 2, 34. qui tamen habet ἔμπροσθεν. Π. 3, 3, 15. ἐστρατοπεδεύετο — κώμας τε καὶ γεωλόφους ἐπίπροσθεν ποιησάμενος, *ita vt tectus et tutus eſſet poſt vicos et colles.*

ἐπιπρόσω nonnulli legunt Π. 7, 1, 4. pro ἔτι πρόσω.

ἐπίπτασθαι, *aduolare.* Π. 2, 4, 14. αἰετὸς δ' ἐπιπτάμενος αἴσιος — τὸν λαγὼ ἔπαισε.

ἐπιραβδοφορεῖν, *virga inſtigare ad curſum.* Ἱπ. 7, 11. equus εἰς τὸ ἐπιραβδοφορεῖν ἥδιστ' ἂν ἀφικνοῖτο — σημαίνοι τῷ ἵππῳ τῷ ἐπιραβδοφορεῖν. quae duo vltima verba recte ſunt in bonis editionibus, pro ἐπὶ τὸ ῥαβδοφορεῖν, vt eſt in aliis. Pollux 1, 220. τὸ δὲ ἐπιραβδοφορεῖν τὸν ἵππον, ὅπερ γίνεται, εἴ τις εἰς δρόμον ἐξελαύνοι, οὐ πάνυ ἐπαινοῦσιν οἱ ἱππικοί. vbi Kuhnius locum Xen. bene vertit: *virga manibus praelata equo ſignum ad curſum dare.*

ἐπίρικνος, *ſuperiori parte incuruus.* Timaeus: ῥικνόν· ἐπικαμπὲς, ἢ ῥυσόν. Cf. Heſych. in v. ῥικνοί. Κ. 4, 1. σκέλη τὰ ὄπισθεν ἐπίρικνα. Ita legunt codd. nonnulli et Pollux 5, 58. quae lectio placet Leunclauio et Kuhnio, et a Zeunio fuit recepta, cui tamen in praefat. ad Απ. placet interpretatio Brunckii: οὐ σαρκώδη, *les jambes ſeches*, coll. Iamblich. de vita Pythag. p. 162. vbi ῥικνὰ, h. e. *macilenta*, opponuntur τοῖς πολυσάρκοις. Sed vulgo legitur περικνά.

ἐπιῤῥεῖν, *affluere.* De frequentiſſimo hominum concurſu. v. interpp. ad Lucian. T. I. p. 361. et Valckenar. ad Theocrit. p. 365. Π. 7, 5, 15. ὄχλος πλείων καὶ πλείων ἐπέῤῥει ad Cyrum. De rebus ſecundis. Απολ. 27. εἰ ἀγαθῶν ἐπιῤῥεόντων προαπόλλυμαι.

ἐπίῤῥητος, *infamis.* Heſych: ἐπίῤῥητον· ἐπίψογον, αἰσχρόν. v. ibi interpp.

O.

O. 4, 2. βαναυσικαὶ — ἐπίῤῥητοί εἰσι καὶ ἀδοξοῦνται.

ἐπιῤῥιπτεῖν, ¶ 1) *iniicere.* A. 5. 2. 16. ξύλα μεγάλα ἐπεῤῥίπτουν ἄνωθεν. ¶ 2) Omiſſo pronomine reciproco, K. 6. 22. αἱ δ' ἐπειδὰν λαμπρὰ ᾖ τὰ ἴχνη, ἐπιῤῥιπτοῦσαι, ſp. ἑαυτὰς, *ſe in ea coniiciunt.*

ἐπίῤῥυτος, *irriguus.* A. 1, 2. 22. εἰς πεδίον μέγα, καλὸν καὶ ἐπίῤῥυτον. v. Poll. 1, 239. qui hoc habet in laudibus regionis.

ἐπιῤῥωννῦναι, *confirmare.* ſp. animo, ſpe. Ag. 1, 27. et E. 3. 4, 28. ἐπεῤῥώσθη δ' ἄν τις κἀκεῖνο ἰδὼν — πῶς οὐ πάντα μεστὰ ἐλπίδων ἀγαθῶν. E. 7, 5. 6. εἰς τὸ ἐπιῤῥῶσαι αὐτούς. Oppon. εἰς ἀθυμίαν ἐμπεσεῖν.

ἐπισάττειν, *equum ſternere. clitellas equo imponere.* Pollux 7, 186. τὸν ὄνον ἐπισάξαι. Ξενοφῶν δὲ καὶ ἐφ' ἵππων, ἐπισάξαι. Π. 3, 3. 14. χαλινῶσαι ἵππους — ἐπισάξαι. Suidas: ἐπισάξαι· ἐπαναβῆναι. (Ita fere Phauorin.) Deinde laudat locum A. 3, 4, 21. δεῖ ἐπισάξαι τὸν ἵππον — καὶ χαλινῶσαι — καὶ ἀναβῆναι. Recte igitur Suidam reprehendunt Kuſter. et Hutchinſ. Nam ἐπισάξαι nunquam ſignificat ἐπαναβῆναι.

ἐπισημαίνειν, *ſignificare, reſpondere.* De oraculo, E. 4, 7, 2. ὁ θεὸς ἐπεσήμαινεν αὐτῷ, ὅσιον εἶναι.

ἐπίσημος, *ſignatus.* v. Poll. 3, 86. et 9, 51. Π. 4, 5, 14. p. 250. χρυσίον ἐπίσημον.

* **ἐπισήπεσθαι**, v. ἀποσήπεσθαι.

ἐπίσης, *aequaliter.* c. dat. Π. 3, 3, 18. ὑμᾶς ταῦτα ἐπίσης ἐμοὶ ἐπισταμένους, *aeque ac me.* Sed in aliis deeſt ἐπίσης, et pro ταῦτα ſcribitur ταὐτά. Quare ἐπίσης Zeunio videtur glosſema eſſe, quo quis explicauerit verba ταὐτὰ ἐμοί, praeſertim cum Thomas Mag. dicat elegantius eſſe ἐξίσης.

Ἐπισθένης, *Epiſthenes*, gente dicitur et Amphipolitanus et Olynthius. Hutchinſonus enim eundem intelligendum eſſe putabat. Sed obſtare huic ſententiae videtur pronomen τις, quod A. 7, 4, 5. Epiſthenis Olynthii nomini adiectum eſt. A. 1, 10, 5. Ἐπισθένης δὲ Ἀμφιπολίτης (all. Μεγαλοπολίτης) ἦρχε τῶν πελταστῶν. 4, 6, 1. Ἐπισθένῃ (all. Κλεισθένῃ) Ἀμφιπολίτῃ παραδίδωσι φυλάττειν. §. 2. Ἐπισθένης (all. Κλεισθένης) ἠράσθη τοῦ παιδός.

7,

7, 4. 5. Ἐπισθένης δὲ ἦν τις Ὀλύνθιος παιδεραστής. §. 6. Huc pertinent Suidae verba: Ἐπισθένης. οὗτος ἦν ἐπὶ Σεύθου (h. e. Seuthae temporibus) τῶν Θρακῶν βασιλέως ἐπίῤῥητος ἐπὶ παιδεραστίᾳ. Kulterus nihil monuit.

*ἐπισιμοῦν. E. 5, 4, 50. legebatur olim ἐπισιμώσας. Et Franc. Portus dicit, verbum eſſe militare, quod ſignificet *agmen porrectum contrahere et ex longiore latius et firmius reddere.* Sed quia ibi poſcitur verbum, quod habeat notionem aliorſum vertendi, et quia ἐπισιμοῦν alias non occurrit, recte Leuncl. aliique reſcripſerunt ἀποσιμώσας. v. ἀποσιμοῦν.

ἐπισιτίζεσθαι, *frumentari, cibaria* ſ. *commeatum ſibi comparare.* Schol. Thucyd. 6, 94. ἐπισιτισάμενοι, ἤγουν ἐφόδια λαβόντες. et 8, 95. ἐπισιτιζόμενοι, ἀντὶ τοῦ λαμβάνοντες. Thom. Mag. in v. σιτοῦμαι: ἐπισιτίζομαι, τὸ ἐφόδια ἁπλῶς λαμβάνω, ἢ μετὰ τὸ φαγεῖν λαμβάνω, καὶ οὕτως ἀπέρχομαι. v. ibi interpp. A. 1, 4, 18. κῶμαι μεσταὶ σίτου καὶ οἴνου. ἐνταῦθα —ἐπεσιτίσαντο. 1, 5, 4. ἐνταῦθα ἔμειναν — καὶ ἐπεσιτίσατο τὸ στράτευμα. Leuncl. *exercitui frumentatione proſpiciebatur.* 3, 4, 10. 4, 7, 13. 7, 7, 1. Πο. 4, 48. it. pecunia, A. 7, 1, 5. ἤχθοντο ὅτι οὐκ εἶχον ἀργύριον ἐπισιτίζεσθαι εἰς τὴν πορείαν. E. 2, 1, 13. ἀνήχθησαν ἐς Σηστὸν, ἐκεῖθεν δὲ εὐθὺς ἐπισιτισάμενοι ἔπλευσαν. Fortaſſis de iis, qui coemunt victum, intelligi poſſunt etiam hi loci: A. 2, 4, 3. οὐδ' ὁπόθεν ἐπισιτιούμεθα. 6, 2, 3. ὁπόθεν ἐπισιτισάμενοι πορευσόμεθα.

ἐπισιτισμὸς, ¶ 1) *frumentatio.* A. 1, 5, 9. μὴ διατρίβων, ὅπου μὴ ἐπισιτισμοῦ ἕνεκα — ἐκαθέζετο. ¶ 2) *commeatus.* Heſych: ἐφοδιασμός. A. 7, 1, 6. οἱ στρατιῶται ἐπισιτισμοῦ δεόμενοι — ἀθυμοῦσι. ¶ 3) E. 3, 2, 19. ἐγένετο αὕτη ἡ στρατεία ὥσπερ ἐπισιτισμὸς τῷ Πελοποννήσῳ. Agitur de Lacedaemoniis cum aliis ſociis in Elidem irruentibus, et multam inde praedam abigentibus. Intelligendum igitur eſt non modo de frumentatione, ſed etiam de varia praeda abducta, et de deuaſtatione.

ἐπισκέλησις, v. ἐπίκλισις.

ἐπισκεπτέον, *conſiderare oportet.* Ατ. 2. 6. 8. τὰ παρὰ τῶν θεῶν, auguria

ria et extra, ἐπισκεπτέον εἰ συμβουλεύουσιν.

ἐπισκέπτεσθαι, ¶ 1) *inspicere, videre an recte se habeant omnia.* c. acc. Π. 6, 3, 10. ἐπισκέψασθε καὶ τὰ τῶν ἵππων καὶ τὰ ὑμῶν αὐτῶν ὅπλα. c. acc. et aduerbio vel pronomine interrogandi. Π. 7, 1, 5. ἐπισκέψομαι ἕκαστα πῶς ἡμῖν ἔχει. E. 3, 2. 5. σκεψάμενοι τὰ ἄλλα ὅπως ἔχοι τὰ ἐν τῇ Ἀσίᾳ. A. 3, 3, 11. ἣν αὐτῶν ἐπισκεψώμεθα τίνες πέπανται σφενδόνας. ¶ 2) *videre num seruire recte faciant.* O. 10, 11. ἐπισκέψασθαι καὶ σιτοποιόν. Hesych: ἐπισκέπτει· — ἐφορᾷ. c. ὅπως, O. 11, 16. ταῦτα ἐπισκεψάμενος ὅπως ἕκαστα γίγνεται, μεταῤῥυθμίζω. ¶ 3) *inuisere aegrotum.* Aπ. 3, 11, 10. ἀῤῥωστήσαντος Φίλου, Φροντιστικῶς ἐπισκέψασθαι. c. acc. et ὅπως, Π. 5, 4, 5. ὡς ἐπισκέψαιτο τὸν Γαδάταν, ὅπως ἔχει ἐκ τοῦ τραύματος. ¶ 4) *explorare.* O. 9, 11. ταμίαν ἐποιησάμεθα, ἐπισκεψάμενοι ἥτις ἐδόκει εἶναι ἐγκρατεστάτη. Aπ. 4, 2, 25. ἵππους ὠνούμενοι — οὐ πρότερον, πρὶν ἂν ἐπισκέψωνται, πότερον εὐπειθής ἐστι. ¶ 5) *argumentis s. exemplis adhibitis considerare.* E. 2, 3. 18. p. 98. εἰ δὲ μὴ ἄλλως γνωστὸν ὅτι ἀληθῆ λέγω, ὧδε ἐπισκέψασθε. Iep. 3, 6. c. acc. et particulis interrogandi, Iep. 3, 1. εἰ ἀγαθὸν, — τοῦτο ἐπισκεψώμεθα. Aπ. 4, 6, 14. τί οὖν; οὐκ ἐκεῖνο ἐπισκεψώμεθα, τί ἐστιν ἔργον. Ita Well. e margg. Sed vulgo in editis est ἐπεσκεψάμεθα, pro quo Ernesti vel ἐπισκεψαίμεθα vel ἐπισκεψόμεθα reponendum putabat. Posterius probatur Hindenburgio, quia etiam alias post τί οὖν sequi solet indicatiuus. 1, 6, 4. ἴθι οὖν ἐπισκεψώμεθα, τί χαλεπὸν ᾔσθησαι. O. 6, 14. ὅπως τοὺς ἔχοντας — ἐπισκεψαίμην, τί ποτ' ἐργαζόμενοι — ἀξιοῖντο. Aπ. 4, 2, 25. ἑαυτὸν ἐπισκεψάμενος, ὁποῖός ἐστι, c. εἰ, *num.* Aπ. 1, 5, 1. ἐπισκεψώμεθα εἰ τι προὐβίβαζε. 1, 7, 1. Perfectum passiui pro medio, Aπ. 3, 5, 6. ταῦτά γε οὐκ ἐπέσκεμμαι.

ἐπισκευάζειν, (et ἐπισκευάζεσθαι) ¶ 1) *reficere.* a) naues, de quibus Pollux 1, 125. τὰς πεπονηκυίας καὶ κεκακωμένας ἔστι θεραπεῦσαι, ἐπισκευάσαι, ἐπισκευάσασθαι. vbi v. Kuhn. Aθ. 3, 4. διαδικάζειν, εἴ τις τὴν ναῦν μὴ ἐπισκευάζει, *im baulichen Wesen erhält.* E. 1, 5, 6. τὰς ναῦς — ἐπισκευάζων καὶ ἀναψύχων

χων αὐτάς. 2, 1, 7. 2, 2, 1. 5, 4, 66. b) templa, A. 5, 3, 13. τὸν ναὸν ἐπισκευάζειν. Πο. 6, 1. μεγαλοπρεπέστερον ἱερὰ ἐπισκευάσομεν. c) murum, E. 4, 8, 8. ἐπισκευάσας τὸ τῶν Κυθηρίων τεῖχος. Sic Pollux 10, 16. ἐπισκευάσαι τὸ τεῖχος. ¶ 2) *imponere*. Suidas: ἐπισκευάσασθαι· ἐπιφορτίζεσθαι. Pollux 1, 139. σκευοφόρων μὲν ὄνων, ἐπισκευαζομένων δὲ βοῶν ὑφ' ἁμάξαις. cf. Wetst. ad Act. 21, 15. Sed ap. Xenoph. in currus, Π. 7, 3, 1. τὰ χρήματα — ἐφ' ἁμαξῶν ἐπισκευάσαι. ¶ 3) *onerare, bepacken*. E. 7, 2, 18. ἐπισκευασάμενοι ὑποζύγια. ¶ 4) *equos instruere frenis, ephippiis*, etc. Hesych: ἐπισκευασάμενοι· (Fortassis legendum ἐπεσκευασμένοι·) εὐτρεπισθέντας. cf. Poll. 10, 14. E. 5, 3, 1. τοὺς ἵππους ἐπεσκευασμένους ἔχων. ¶ 5) Πο. 4, 4. ἔργων οὐδὲ φθονεῖ οὐδεὶς τοῖς ἐπισκευαζομένοις. Leuncl. *fabricas nouas instituentibus*. Sed est potius: *argentifodinas augentibus* f. *meliores reddentibus et conseruantibus. nouam laboris atque adeo lucri materiam sibi parantibus*. Possit etiam passiue accipi, et ἔργοις repeti ex praecedente ἔργων: *quae augentur* f. *in melius restituuntur*. Similiter Fr. Portus: *nouis apparatibus*.

ἐπίσκεψις, ¶ 1) *inspectio*. O. 8, 15. θαυμάσας τὴν ἐπίσκεψιν αὐτοῦ, qui explorabat an omnia suo loco iacerent. ¶ 2) *speculatio, obseruatio*. K. 10, 22. ἐπισκέψεις — καὶ μεταδρομαί. ¶ 3) *consideratio, perpensio*. O. 2, 17. ἄξιόν μοι ἔδοξε εἶναι ἐπισκέψεως ὅ τι εἴη τοῦτο. ¶ 4 *meditatio*. Απολ. 8. οἱ θεοί μου ἐναντιοῦντο τῇ τοῦ λόγου ἐπισκέψει. ¶ 5) *disputatio*. Aπ. 4, 6, 1. τὸν τρόπον τῆς ἐπισκέψεως δηλοῦν.

ἐπίσκιος, v. πολύσκιος.

ἐπισκοπεῖν, ¶ 1) *adspicere, conspicere*. K. 12, 21. ὑπὸ τῆς ἀρετῆς οὐκ οἰόμενοι ἐπισκοπεῖσθαι. ¶ 2) *diligenter circumspicere*, c. εἰ, Aπ. 2, 1, 22. κατασκοπεῖσθαι ἑαυτήν, ἐπισκοπεῖν δὲ καὶ εἴ τις ἄλλος αὐτὴν θεᾶται. ¶ 3) *speculari, obseruare*. K. 9, 17. Sic Σ. 1, 12. ἀπέβλεψεν εἰς τὸν Αὐτόλυκον, δηλονότι ἐπισκοπῶν, τί ἐκείνῳ δόξειε, *obseruans, attendens*. ¶ 4) *inspicere, videre num rectum sit*. E. 3, 2, 9. imperator ἐπισκοπῶν τὰς πόλεις, ὁρᾷ — καλῶς ἐχούσας. Λ. 2, 2. παιδονόμον

μον ἐπισκοποῦντα εἴ τις ῥᾳδιουργοίη. De aliis praefectis, O. 4, 6. rex τοὺς πρόσω ἀποικοῦντας, πιστοὺς πέμπει ἐπισκοπεῖν. 8. 15. proreta dicit: ἐπισκοπῶ — πῶς κεῖται τὰ ἐν τῇ νηΐ. 9, 14. vbi est de censoribus. Sic ¶ 5) *lustrare.* A. 2. 3, 1. τὰς τάξεις ἐπισκοπῶν. ¶ 6) *inuisere aegrotos.* Pollux 3, 108. ἐπὶ νοσοῦντος, ἐπισκοπεῖν φησὶ Ξενοφῶν. Π. 8, 2, 12. ὁπότε τὶς ἀσθενήσειε — ἐπεσκέπει. O. 15, 9. τῷ περιϊόντι ἰατρῷ, καὶ ἐπισκοποῦντι (Margg. περισκοποῦντι) τοὺς κάμνοντας. ¶ 7) *considerare, disquirere.* Λ. 9, 1. ἐπισκοπῶν τις ἂν εὕροι. Verti etiam potest *attendens.* Απ. 3, 5, 1. διαλογιζόμενοι περὶ αὐτῶν ἐπισκοπῶμεν. O. 3, 14. οὐδὲν οἷον τὸ ἐπισκοπεῖσθαι, *nihil melius est, quam vt ea de re inquiratur.* 4, 5. c. acc. Π. 8, 8, 13. τὰ ἔργα αὐτῶν ἐπισκοπῶν. Απολ. 15. c. acc. particip. pro inf. O. 2, 17. εὗρον ἐπισκοπῶν πάνυ οἰκείως ταῦτα γιγνόμενα. c. εἰ, *num,* aliisque interrogandi particulis, Λ. 1, 10. εἴ τι — ἀπετέλησεν, ὁ βουλόμενος ἐπισκοπείτω. Stobaeus: σκοπείτω. Απ. 3, 2, 4. ἐπισκοπῶν, τίς εἴη ἀγαθοῦ ἡγεμόνος ἀρετή. Etiam praecedente accusatiuo, Ἱερ. 8, 2. ἐπισκοποῦντες δὲ αὐτὸ, εἰ οὕτως ἔχει, μήπω ἐκεῖνο σκοπῶμεν. Απ. 4, 2, 24. ἐπεχείρησας σαυτὸν ἐπισκοπεῖν, ὅστις εἴης. Similiter in margg. E. 5, 2, 8. τοὺς Λακεδαιμονίους ἐπισκοποῦντας τοὺς ξυμμάχους, ὁποῖοί τινες — ἐγεγένηντο. Sed vulgo editur τῶν ξυμμάχων. c. ὧδε, Απ. 3, 8, 8. ἐπίσκοπει δὲ ὧδε. Σ. 8, 35.

ἐπισκοπεῖσθαι, ¶ 1) *inspicere.* De hera, O. 10, 10. περιελθεῖν ἐπισκοπουμένην καὶ εἰ κατὰ χώραν ἔχει. ¶ 2) *inspicere iubere.* De rege Persarum, O. 4, 8. ὁπόσην μὴ αὐτὸς ἐφορᾷ, πέμπων πιστοὺς ἐπισκοπεῖται. ¶ 3) *considerare.* Λ. 3, 1. ὁ βουλόμενος καὶ ταῦτα ἐπισκοπείσθω. ¶ 4) *considerando,* vel *videndo explorare.* Π. 5, 2, 11. ὁ Κῦρος — ἐπεσκοπεῖτο, εἴ τι δυνατὸν τοὺς πολεμίους ἀσθενεστέρους ποιεῖν.

*ἐπισκυθρωπάζειν, *frontem contrahere.* Hermogenes form. orat. 2, 4. Ξενοφῶν λέγων τοὺς κύνας ἐπισκυθρωπάζειν καὶ πάλιν μειδιᾷν. Nempe Hermog. dicit, suaue esse, si brutis tribuatur, quod homini est proprium, cf. Poll. 6, 29. vbi est ἐπι-

ἐπισκυθρωπάζων συμπότης. K. 3, 5. canes ἐπισκυθρωπάσασαι διὰ τοῦ ἴχνους — διατρέχουσι.

ἐπισκώπτειν, ¶ 1) *iocari*. Π. 1, 3, 9. ὁ Ἀστυάγης ἐπισκώπτων ἔφη. Ἀπ. 1, 3, 7. Σ. 8, 4. ¶ 2) *irridere*. E. 4, 4, 17. ὥστε οἱ Λακεδαιμόνιοι καὶ ἐπισκώπτειν ἐτόλμων, ὡς οἱ σύμμαχοι φοβοῖντο. Ἀπολ. 23. c. acc. Ἀπ. 4, 4, 6. ὥσπερ ἐπισκώπτων (ed. Parif. ἀποσκώπτων) αὐτὸν ἔφη. Σ. 1, 5. c. acc. rei, Ἀπ. 3, 11, 16. ἐπισκώπτων τὴν αὐτῆς ἀπραγμοσύνην ἔφη.

ἐπισπᾶν, *attrahere*. Est verbum proprium de ianuam clauſuro. Vnde etiam ῥόπαλον dicitur ἐπισπαστήρ. v. Poll. 10, 22. 25. E. 6, 4, 36. ἐπισπάσασα τὴν θύραν, εἴχετο τοῦ ῥοπάλου.

ἐπισπᾶσθαι, ¶ 1) *ſecum trahere*. A. 4, 7, 9. ἰδὼν τινα θέοντα — ἐπιλαμβάνεται, ὡς αὐτὸν κωλύσων. ὁ δ' αὐτὸν ἐπισπᾶται. ¶ 2) Metaphorice eo *pertrahere ſecum, vt*, c. inf. Π. 5, 5, 5. ἐκρατεῖτο ὑπὸ τῶν δακρύων, ὥστε καὶ τὸν Κῦρον ἐπεσπάσατο ἐμπλησθῆναι δακρύων τὰ ὄμματα.

ἐπισπερχῶς, *diligenter*. Hesych: μετὰ σπουδῆς. Π. 4, 1, 2. p. 200. ἐπισπερχῶς παρηγγύα.

ἐπίσπεσθαι (poet Port.), *ſequi*. Heſych. interpretatur verbo ἐπακολουθῆσαι. A. 4, 1, 5. μήτις — ἐκ τοῦ ὄπισθεν ἐπίσποιτο. c. dat. Π. 4, 5, 17. τοὺς ἐμοὶ ἐθελουσίους ἐπισπομένους. In marg. Steph. eſt quoque ἐφεσπομένους, in edd. vett. ἐπισπομένους.

ἐπισπεύδειν, ¶ 1) *feſtinare iubere*. E. 5, 1, 30. διέπεμπε τῶν ἱππέων — ἐπισπεύσοντας, *qui finitimos arma capere celeriter iuberent*. ¶ 2) *feſtinanter et libenter accedere*. Πο. 3, 4. peregrini mercatores τιμώμενοι — πρὸς φίλους ἐπισπεύδοιεν. ¶ 3) De aqua et oleo: Σ. 7, 4. ταῦτα οὐκ εἰς ταυτὰ τῷ οἴνῳ ἐπισπεύδει, *non eadem efficiunt quae vinum*. Sic Leuncl. Sed Zeunius, fortaſſe recte: *hae quaeſtiones vino non conueniunt*. §. 3. dixit συμποσίῳ οὐδὲν προσήκει.

ἐπισταμένως, *perite, prudenter*. Videri poſſit rarum eſſe. Nam Pollux 4, 8. ἐπισταμένως, inquit, παρ' Ὁμήρῳ. Cf. 5, 145. et Heſych. Π. 1, 1, 3. ἤν τις ἐπισταμένως τοῦτο πράττῃ.

ἐπίστασθαι, ¶ 1) *ſcire*. A. 5, 7, 4. ὑμεῖς δὲ ἐπίστασθε (all. εὖ ἴστε) δήπου, ὁπόθεν

πόθεν ὁ ἥλιος ἀνίσχει. 7, 7, 6. c. acc. O. 18, 1. εἰς τοῦτο (hac de re) ταυτὰ ἐμοὶ ἐπιστάμενος. c. ὅτι, A. 5. 1, 6. εἰ μὲν ἠπιστάμεθα σαφῶς, ὅτι ἥξει πλοῖα, *si certo sciremus*. E. 2, 3, 18. p. 97. ἠπιστάμην, ὅτι καὶ οἱ πρόθυμοι — ὑπόπτως ὑμῖν ἔξοιεν. c. ὡς, Π. 2, 3. 10. ὅπως — ἐπίστωνται ὡς δεῖ ἀπιέναι. Cod. Guelf. et edd. vett. ἐπιστῶνται. c. acc. et inf. Π. 1, 5, 7. p. 55. ἐπίστασθε τὰ μεγάλα πειρώμενον (np. ἐμὲ) ὁρμᾶσθαι. c. acc. particip. pro inf. Π. 1, 5, 7. p. 54. οὓς ἐγὼ σαφῶς ἐπίσταμαι ἰδιώτας ὄντας. A. 6, 6, 10. Sed c. nominat. Iπρ. 8, 10. ὧν ἂν σαφῶς ἐπιστῶνται ἥττους ὄντες. c. acc. et ὅτι, Π. 3, 2, 7. τοῦτο ἐπίστω, *hoc scito*, — ὅτι ἐγὼ πολλαπλάσια ἂν ἔδωκα. Hanc formam ἐπίστω Thomas Mag. elegantiorem iudicat, quam ἐπίστασο. Et Moeris p. 163. ἐπίστω, Ἀττικῶς· ἐπίστασο Ἑλληνικῶς. Cf. p. 182. A. 3, 1. 24. 5, 7, 4. τοῦτό γε ἐπιστάμεθα, ὅτι ὁ βορέας — φέρει. E. 4, 1, 17. ἓν ἐπίστω, ὅτι ἄπειμι. c. acc. et οἳ pro ὅτι vel inf. A. 3, 2, 14. ἐπιστάμεθα Μυσοὺς — οἳ ἐν τῇ χώρᾳ οἰκοῦσι — ἐπιστάμεθα δὲ Πεισίδας ὡσαύτως. c. εὖ, Π. 3, 3, 17. εὖ τοῦτο ἐπίστω, οὐ καταφρονοῦσι. §. 18. εὖ δ' ἐπίστασθε — καὶ διδάξατε. 7, 2, 2. A. 1, 4, 8. εὖ γε ἐπιστάσθωσαν, ὅτι οὔτε ἀποδεδράκασιν. 3. 1, 25. E. 2, 4, 13. 3, 5, 8. p. 184. 4, 2, 2. 5, 4, 33. εὖ ἐπίστω, ὅτι πειρασόμεθα. ¶ 2) *nosse*. c. acc. Π. 8, 5, 7. τὰς χώρας τὰς τῶν ἡγεμόνων ἠπίσταντο οἱ Κύρου ὑπηρέται. A. 1, 3, 12. δύναμιν ἔχει πεζὴν — ἣν πάντες ὁρῶμέν τε καὶ ἐπιστάμεθα. ¶ 3) *intelligere*. Σ. 3, 6. τὰς ὑπονοίας οὐκ ἐπίστανται. ¶ 4) *nosse artem, peritum esse*. Differt ab εἰδέναι. v. εἰδ. it. a δύνασθαι, Π. 3, 2, 12. οὐδ' ἂν ἐπίσταιντο ἐργάζεσθαι, οὐδ' ἂν δύναιντο. it. a μανθάνειν, Π. 3, 3, 25. διὰ τὸ ἐπίστασθαί τε καὶ μεμελετηκέναι ἐν τάξει πορεύεσθαι — ἠπίσταντο γὰρ καὶ ἐμεμαθήκεσαν. ἀσφαλέστατον εἶναι τὸ ὁμόσε ἰέναι. Legitur etiam de iis, qui natura, non doctrina, alicuius rei periti ſunt, Π. 2, 3, 5. p. 118. vbi additur φύσει, cuius ſynonyma ſunt οὐ μαθόντα, εἰς οὐδενὸς διδασκάλου φοιτήσαντα, et οὐ διδασκόμενος. Dicitur ſaepe ſimpliciter, Aπ. 2, 3, 7. ὅταν τις αὐτῷ μὴ ἐπιστάμενος ἐγχειρῇ χρῆσθαι. 3, 1, 11. ἣν γὰρ ἐπίστηται, np. τὰ τακτικά. 3, 5,

5, 21. οἱ ἥκιστα ἐπιστάμενοι (πρ. ἄρχειν) ἄρχουσιν αὐτῶν — οὐδὲ εἷς ἐπίσταται (i. e. *poteſt*) ἄρχειν, μὴ ἐπιστάμενος. 3, 6, 17. τοὺς εὐδοκιμοῦντας ἐκ τῶν μάλιστα ἐπισταμένων ὄντας. Oppon. ἀμαθεστάτων. 3, 9, 11. ἐν τῇ νηῒ τὸν ἐπιστάμενον, np. ἄρχειν — πειθομένους τῷ ἐπισταμένῳ — ἐπίστασθαι — τοῖς ἐπισταμένοις. 3, 14, 6. 4, 2, 4. 4, 7, 1. Σ. 2, 9. γυναῖκα διδασκέτω, ὅ τι βούλοιτ' ἂν αὐτῇ ἐπισταμένῃ χρῆσθαι. c. acc. Π. 6, 2, 11. p. 373. οὗτοι (fabri et ſutores) — ἃ ἐπίστανται, τῷ βουλομένῳ μισθοῦ ὑπηρετοῦντες. Απ. 2, 3, 10. οἷς (i. e. ἐκείνοις, ἃ) καὶ σὺ ἐπίστασαι — αὐτὸν ἁλόντα. 2, 6, 13. O. 1, 3. 4. Σ. 2, 19. Sic Σ. 8, 39. ποῖα ἐπιστάμενος, *quibus artibus.* c. inf. *didiciſſe, recte poſſe.* Π. 1, 6, 6. ἐπισταμένους — τοξεύειν — κυβερνᾶν. §. 7. ἐπίστασθαι (all. ὑφίστασθαι) ἀνθρώπων ἄλλων προστατεύειν. A. 3, 3, 11. 5, 7, 15. 7, 3, 12. Απ. 1, 1, 9. 3, 9, 10. O. 1, 12. ἣν ἐπίστηταί γε πωλεῖν — ὃς μὴ ἐπίστηται χρῆσθαι — εἰ μή τις ἐπίσταιτο (All. ἐπίστηται) χρῆσθαι. §. 14. etc. 2, 11. legitur ter, in quo numero eſt ἐπιστηθῆναι χρῆσθαι. Leuncl. malebat ἐπίστασθαι. Sed Aem. Portus in notis ἐπιστηθῆναι dicit eſſe pro medio, et defendit, vt etiam Bach. Sic Fr. Portus ait quaſi de ſcientia et arte legi E. 3, 4, 9. μειοῦν τοὺς φίλους ἠπίστω, (quod eſt pro communi ἠπίστατο) — εἰ μὴ ἐπισταίμην ἀντιτιμᾶν. c. aduerb. v. Συριστί. ¶ 5) *memoria tenere.* Σ. 3, 6. ἐπίστανται ταῦτα τὰ ἔπη. ¶ 6) *arte facere.* Ιπ. 11, 6. ὁ ἵππος ἀναγκαζόμενος ποιεῖ, οὔτ' ἐπίσταται, οὔτε καλά ἐστι. ¶ 7) *poſſe.* Heſych: ἐπίσταμαι· δύναμαι. it. ἐπιστάμεθα· δυνάμεθα. Cf. ſupra nr. 4. c. inf. A. 1, 3, 15. καὶ ἄρχεσθαι ἐπίσταμαι. Non admodum differre videtur a δύνασθαι, Απ. 4, 2, 26. διαγιγνώσκουσιν ἅ τε δύνανται καὶ ἃ μή· καὶ ἃ μὲν ἐπίστανται πράττοντες — εὖ πράττουσιν· ὧν δὲ μὴ ἐπίστανται, ἀπεχόμενοι. ¶ 8) *ſolere.* A. 1, 4, 14. χάριν — ἀποδώσει. ἐπίσταται δ' εἴ τις καὶ ἄλλος. c. inf. O. 21, 4. οὐδ' αἰσχύνεσθαι ἐπισταμένους. E. 4, 1, 14.

ἐπίστασις, ¶ 1) *inhibitio, cum quis gradum ſiſtit.* v. Thom. Mag. in v. ἐπέχω. A. 2, 4, 14. ὅσον χρόνον τὸ ἡγούμενον ἐπιστῇ, τοσοῦτον — δι' ὅλου τοῦ στρατεύματος γίγνεσθαι τὴν ἐπίστασιν. All. perperam: ἐπίτασιν. ¶ 2) *inſpectio,* cu-

curatio. Απ. 1, 5, 2. ἐπιτρέψαιμεν — ἔργων (agriculturae) ἐπίςασιν. Sed rectius Stobaeus: ἐπιςασίαν, h. e. προςασίαν, interprete *Suida.*

ἐπιστατεῖν, ¶1) *praeesse, ducis munere fungi.* A. 2, 3, 7. ἦν Κλέαρχον καταμαθεῖν, ὡς ἐπεςάτει. Suidas, laudans hunc locum: ἐπεςάτει· ἦρχε, ἡγεμόνευεν. c. gen. Π. 1, 1, 2. de pastoribus: ὧν ἂν ἐπιςατῶσι ζώων. Απ. 2, 8, 3. ἔργων ἐπιςατοῦντα, συγκομίζοντα καρπούς. Est periphrasis τοῦ ἐπιτρόπου. ¶2) *curare vt fiat, instituere, docere.* Π. 8, 1, 6. ἤρχετο δ' ἐπιςατεῖν τοῦ οἵους δεῖ εἶναι τοὺς κοινῶνας.

ἐπιστάτης, ¶1) *praefectus* quicunque. Poll. 7, 183. τοὺς δὲ ἐφεςηκότας τῇ ἔργων ἐπιμελείᾳ οἱ Ἀττικοὶ ἐπιςάτας ἔργων λέγουσι. Π. 8, 6, 7. πολλαὶ πράξεις ὀλίγοις ἐπιςάταις. Sic de eo, *qui rerum summae praeest.* v. c. de rege, Π. 8, 1, 2. ὅταν ὁ ἐπιςάτης βελτίων γένηται. De *paedotriba,* Απ. 3, 5, 18. ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσι πείθονται τοῖς ἐπιςάταις. De eo, *qui in certaminibus bellicis de certantium virtute iudicat et praemia dispensat.* Poll. 3, 145. τοὺς δὲ βραβευτὰς καὶ ἐπιςάτας ὠνόμαζον. Π. 2, 2, 11. διατάττοντα ἐμὲ τοὺς ἐπιςάτας. Λ. 8, 4. οἱ ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν ἐπιςάται — κολάζουσιν. De eo, *qui praeest operis in agro.* Hesych: ἐπιςάτης· ἐπίτροπος. Cf. tamen nr. 3. Π. 8, 1, 3. ἔργων ἐπιςάται. *in argentifodinis.* Απ. 2, 5, 2. ἐπιςάτην εἰς τἀργύρια πρίασθαι. De *gubernatore nauis.* Ο. 21, 3. cf. Απ. 3, 5, 18. ¶2) Magistratus Athenis, forte delectus ex aliqua prytanum decuria, qui vnum diem imperabat. Cf. Poll. 8, 96. Απ. 1, 1, 18. βουλεύσας καὶ ἐπιςάτης ἐν τῷ δήμῳ γενόμενος. v. Ernest. ad h. l. omninoque Ioh. Luzac disquisitio de Epistatis ac Proedris Atheniensium et de Socrate Epistate, quae adiecta est eius orationi de Socrate ciue (Lugd. Bat. 1796. 4.) p. 89 — 123. Απ. 4, 4, 2. ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἐπιςάτης γενόμενος. Praeerat enim concionibus populi, et hunc in suffragia mittebat. ¶3) Differt ab ἐπιτρόπῳ, Ο. 21, 9. v. ἐπίτρ. nr. 3. ¶4) In acie: *miles post πρωτοςάτην collocatus.* v. Aelian. tact. 5. Arrian. p. 21. it. Suid. et Poll. 1, 127. et infra πρωτοςάτης. Π. 8, 1, 3. ὅτι εἴ γε μάχης ποτὲ δεήσοι,

ἤσει, ἐκ τούτων αὐτῷ καὶ παραστάτας καὶ ἐπιστάτας ληπτέον εἴη. Ἱππ. 2, 4. Sic eleganter Π. 3, 3, 26. homotimi in proelio ſe excitantes, περιορῶντες ἀλλήλους, ὀνομάζοντες παραστάτας, ἐπιστάτας, vocantes quemque παραστάτην ſuum et ἐπιστάτην.

ἐπιστατητέον, *praeeſſe oportet.* O. 7, 35. τούτων σοι ἐπιστατητέον.

ἐπιστέλλειν, ¶ 1) *ſcribere in epiſtola.* Π. 4, 5, 12. ἀναγνῶναι δέ σοι ἃ ἐπιστέλλω (Margg. τὰ ἐπιστελλόμενα) βούλομαι. ¶ 2) *per epiſtolam petere.* c. inf. Π. 5, 5, 1. Κῦρος πέμπει πρὸς Κυαξάρην, καὶ ἐπέστελλεν ἥκειν αὐτόν. ¶ 3) *per legatum nunciare,* vel verbis vel litteris. Π. 1, 4, 26. ποιῆσαι, ὥσπερ ὁ Κῦρος ἐπέστειλεν. pro quo antea eſt ἀποπέμψαι καὶ εἰπεῖν. 3, 3, 1. ἔπεμπε τὸν ἄγγελον, ἐπιστείλας ὅσαπερ ἔφη. 5, 4, 13. A. 7, 6, 32. ἐπέστελλον ταῦτα καὶ οἱ ἄλλοι τῷ Ξενοφῶντι, ſc. per nuncios vel per epiſtolas. Codd. Eton. et Guelf. vt edd. vett. habent ἔπεμπον, quod Abreſch. dilucidatt. Thucyd. 2, 81. praefert, dicens, πέμπειν ſaepe abſolute poni ita, vt ſit *miſſo nuncio ſignificare,* vel etiam *per literas.* ¶ 4) *legatos dicere iubere. legatis mandata dare.* v. Abreſch. dilucc. Thucyd. 2, 6. et 4, 8. Π. 2, 4, 19. τὸν ἄγγελον, ἐπιστείλας ταῦτα, ἔπεμψε. 3, 2, 14. 6, 2, 1. E. 5, 1, 29. ὅτι οὐκ ἐπεσταλμένα σφίσι ταῦτα εἴη. ¶ 5) *mandare* ſ. *mandata dare* in vniuerſum, *vel coram vel per literas.* Suid. et Phauorin: ἐπιστέλλει· ἐντέλλεται, ὑποτίθεται. Ammonius quidem ita diſtinguit: ἐπιστεῖλαι μέν, διὰ γραμμάτων. ἐπισκῆψαι δέ, διὰ λόγων. Sed rectius praecipit Thomas in v. ἐπετειλάμην· ἐπισκῆψαι μὲν τὸ αὐτοπροσώπως προστάξαι· ἐπιστεῖλαι δέ, οὐ μόνον τὸ διὰ γραμμάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ αὐτοπροσώπως κελεῦσαι. Π. 5, 3, 9. τὰ ἐπισταλέντα. c. dat. Π. 4, 5, 12. p. 248. ἐγὼ ἐπιστέλλω σοι περὶ τῶν Περσῶν, ἥπερ γέγραπται. c. inf. Π. 4, 5. 12. p. 247. πέμπων — εἰς Πέρσας, ἐπιστέλλω, ὁπόσοι ἂν ἴωσιν ὡς ἐμὲ — σοὶ ὑπάρχειν. E. 1, 5, 6. c. dat. et inf. Π. 4, 5, 12. p. 246. Κῦρος αὐτῷ ἐπέστειλε — λέγειν — ἀποδοῦναι. 6, 2, 1. ἐπέσταλται τοῖς παρ' ἐμοῦ ποιεῖν ὅ τι ἂν σὺ κελεύῃς. A. 7, 2, 3. E. 3, 1, 1. οἱ Ἔφοροι τῷ ναυάρχῳ ἐπέστειλαν (haud dubie per ſcytalam) ὑπηρετεῖν.

-είν. 3, 2, 5. 4, 2, 1. 6, 4, 2. c. dat. acc. et inf. Π. 7, 4, 5. ἐπέστελλε Ἀδουσίῳ συμμίξαντα πρὸς Ὑστάσπην ἄγειν. Diſerte de mandatis per litteras videtur eſſe E. 1, 5, 2. Κῦρος τὸν πατέρα ἔφη ταῦτα ἐπεσταλκέναι. §. 3. παρ᾽ ἃ βασιλεὺς ἐπέστειλεν αὐτῷ. All. perperam ἀπέστειλε. Nam 1, 4, 1. rex ei epiſtolam dederat. Potuit tamen rex etiam verbis ſimul mandata dediſſe. ¶ 6) *praecipere, iubere, edicere.* Π. 4, 1, 10. σύμπεμψόν μοι — τινὰ, ὃς ἐρεῖ tuo exercitui, ἃ ἂν σὺ ἐπιστείλῃς. 4, 5, 6. κελεύει λέγειν — ταῦτα ἐπέστελλεν. Αγ. 1, 14. et E. 3, 4, 11. ¶ 7) De morituris, qui quaedam facienda praecipiunt. v. Valckenar. ad Eurip. Hippol. 858. Π. 7, 3, 5. ἡ τροφὸς περιεκάλυπτεν ἄμφω, ὥσπερ ἡ Πάνθεια ἐπέστελλεν. A. 5, 3, 7. Xenophon in proelium iturus ἐπέστειλεν, ἢν μὲν σωθῇ — ἀποδοῦναι· εἰ δέ τι πάθοι — E. 1, 7, 7. ἐπιστέλλειν αὐτῷ τοὺς in mari ἀπολλυμένους — ἀπαγγεῖλαι. ¶ 8) Perperam aliquo loco inſeritur ὁ ἐπιστέλλων. v. ἔρχεσθαι nr. 1.

ἐπιστημη, ¶ 1) *ſcientia.* Oppon. φύσις, Απ. 3, 1, 6. πολλὰ καὶ φύσει καὶ ἐπιστήμῃ. Iungitur c. μάθησις, Απ. 4, 2, 20. δοκεῖ σοι μάθησις καὶ ἐπιστήμη τοῦ δικαίου εἶναι, ὥσπερ τῶν γραμμάτων; Quid ſit, apparet ex Απ. 4, 6, 7. οἱ σοφοὶ, ἐπιστήμῃ σοφοί εἰσι — τίνι ἄλλῳ τις ἂν εἴη σοφὸς, εἴ γε μὴ ἐπιστήμῃ; — ἐπιστήμη ἄρα σοφία ἐστίν. O. 1, 1. οἰκονομία ἐπιστήμης τινὸς ὄνομα. 2, 12. 20, 2. K. 2, 3. ¶ 2) *ars.* Ιερ. 2, 2. ἐπιστήμαις ἀρίστους, *artibus praeſtantiſſimos.* Σ. 3, 5. εἰπεῖν τὴν τέχνην, δι᾽ ἧς ταῦτα ἀπεργάζομαι — σὺ αὖ λέγε, ἐπὶ ποίᾳ ἐπιστήμῃ μέγα φρονεῖς. O. 3, 15. τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν ἑκάστην ἐργαζομένους. Pro eo 4, 1. eſt τῶν τεχνῶν ἐργάτας. Ibid. κάλλισται τῶν ἐπιστημῶν — τοὺς πράττοντας αὐτάς. ¶ 3) Iungitur variis verbis. c. ἐργάζεσθαι et πράττειν. v. n. 2. c. ἐκβάλλειν, *obliuiſci*, Απ. 3, 12, 6. c. ἔχειν, O. 1, 16. 17. c. κτᾶσθαι, O. 15, 1. ἐπειδὰν — ἐπιστήμην κτήσῃ αὐτῷ, *poſtquam ipſe eum docuiſti.*

ἐπιστημόνως, *perite, ſcite.* Π. 1, 5, 7. p. 54. οἳ ἂν τοξεύωσιν — ἐπιστημόνως. Comparat. O. 3, 14. ἐπιστημονέστερον ἐμοῦ σοι πάντα ἐπιδείξει.

ἐπιστήμων, *ſciens, peritus.* O. 21, 5. ἀγαθοὶ καὶ

ἐπιςήμονες ἄρχοντες. c. acc. (Regit enim casum sui verbi) Π. 3, 3, 7. ἐπιςήμονες τὰ προσήκοντα τῇ ἑαυτῶν ἕκαςος ὁπλίσει. O. 2, 16. ἕκαςα ἐπιςημονέςατοι. c. gen. Π. 2, 1, 9. ἐπιςήμονα τῶν ςρατιωτικῶν. §. 16. A. 2, 1, 6. ἐπιςήμων τῶν περὶ τὰς τάξεις καὶ ὁπλομαχίαν. Απ. 3, 1, 5. ἵνα ἐπιςημονέςεροι τῶν πολεμικῶν ὦμεν. 4, 7, 1. Ιπρ. 4, 6. τοὺς ἐπιςημονεςάτους ἑκάςων τόπων. c. inf. O. 19, 16. γεωργεῖν — ἐπιςήμων. c. ποιεῖν, *instituere*. O. 7, 41. ὁπόταν ἀνεπιςήμονα ταλασίας — ἐπιςήμονα ποιήσῃς — ἐπιςήμονα καὶ πιςὴν — ποιησαμένη. 19, 17.

ἐπιστολεὺς, legatus nauarcho apud Lacedaemonios additus, vt, si quid accidisset, illi succederet, et ibi, vbi nauarchus non posset, rem gereret. Possit verti *legatus classis* s. *nauarchi*. Polluce auctore 1, 96. est ὁ ἐπὶ τοῦ ςόλου διάδοχος τοῦ ναυάρχου. v. ibi Iungermann. it. Scheffer de milit. nau. 4, 5. p. 288. et Crag. de rep. Laced. 4, 5. Sed Valckenar. ad Theocrit. p. 263. suspicatur, quia ἐπιςολεὺς etiam ἐπιςολιαφόρος dicitur, ἐπιςολέα dictum esse, qui praefecti mandata (τὰς ἐπιςολὰς) perferret ad classiarios. Quae quidem Valckenarii explicatio non conuenit in locos Xenophonteos. E. 1, 1, 15. παρὰ Ἱπποκράτους, τοῦ Μινδάρου ἐπιςολέως, ἐς Λακεδαίμονα γράμματα πεμφθέντα, *ab Hippocrate, qui Mindaro interjecto classi praefectus erat*. 2, 1, 5. 4, 8, 11. 5, 1, 5. 6.

ἐπιστολὴ, ¶ 1) *epistola*. Π. 2, 2, 2. p. 104. τὴν ἐπιςολὴν δοῦναι ἣν ἔγραψα οἴκαδε — ὅπου ἔκειτο ἡ ἐπιςολὴ — δραμόντα ἐνεγκεῖν τὴν ἐπιςολὴν — ἧκον οἱ ἄνδρες φέροντες τὴν ἐπιςολήν. §. 3. 4, 5. 12. p. 246. Κυαξάρει ἀποδοῦναι τὰ γράμματα — ἐνῆν δὲ τῇ ἐπιςολῇ τάδε. p. 248. 8, 2. 9. 10. A. 1, 6, 3. γράφει ἐπιςολὴν παρὰ βασιλέα ὅτι ἥξοι — ἐνῆν δ' ἐν τῇ ἐπιςολῇ — τὴν ἐπιςολὴν δίδωσι πιςῷ. 7, 2, 5. δίδωσιν αὐτῷ — ἐπιςολὴν commendatitiam. E. 1, 4. 1. 1, 7, 2. ¶ 2) *scriptae conditiones pacis a rege missae*. E. 7, 1, 27. ἀκουσομένους τῆς παρὰ βασιλέως ἐπιςολῆς. ¶ 3) i. q. ἐντολή, *mandatum*. Hesych: ἐπιςολαί· ἐντολαί, ἐπιταγαί. vbi v interpp. Schol. Aeschyl. Prometh. 3. ἐπιςολάς· ἐντολάς. cf. Thom. Mag. in v. ἐπετειλάμην, et Schol. Sophocl. Oedip. Colon.

Colon. p. 323. ed. Steph. Π. 5, 5, 2. v. ἐντολή. Αγ. 8, 3. ἦλθεν αὐτῷ ἐπιϛολὴ παρὰ βασιλέως — τῷ δὲ Φέροντι εἶπεν — ὅτι οὐδὲν δέοι ἐπιϛολὰς πέμπειν. — μηδ᾽ ἂν πάνυ πολλὰς ἐπιϛολὰς δέχωμαι. Sed Perizon. ad Aelian. V. H. 10, 20. vult h. l. ſimpliciter intelligi epiſtolam.

ἐπιστολιαφόρος, i. q. ἐπιϛολεύς. E. 6, 2, 14. Ὑπερμένης δὲ, ὃς ἐτύγχανε ἐπιϛολιαφόρος τῷ Μνασίππῳ interfecto ὤν.

ἐπιστρατεία, *expeditio in aliquem ſuſcepta.* A. 2, 4, 1. μὴ μνησικακήσειν βασιλέα αὐτοῖς τῆς σὺν Κύρῳ ἐπιϛρατείας.

ἐπιστρατεύειν, *expeditionem contra aliquem ſuſcipere, bellum inferre.* A. 2, 3, 11. Κῦρον ἐπιϛρατεύοντα πρῶτος ἤγγειλα. E. 4, 6, 1. c. dat. E. 7, 2, 2. ἐπιϛρατευόντων αὐτοῖς ὡς εἰπεῖν πάντων τῶν Ἑλλήνων. 7, 4, 20.

ἐπιστρατεύεσθαι, *bellum inferre.* c. dat. Π. 8, 5, 12. p. 529. ἤν τις ἐπιϛρατεύηται χώρᾳ Περσίδι.

ἐπιστρατοπεδεύειν, *bellum inferre.* c. dat. E. 4, 8, 33. ἐπιϛρατοπεδεύσας ταῖς πόλεσιν ἐπὶ τὴν Ἄβυδον ἀντεπεϛράτευε. Leuncl. corrigi iubet ἐπιϛρατεύσαντος αὐτοῦ (ſcil. Φαρναβάζου) σὺν ταῖς πόλ. Sed probabilior eſt coniectura Goldhagenii et Mori: ἐπιϛρατοπεδευούσαις vel ἐπιϛρατευούσαις.

ἐπιστρέφειν, ¶ 1) *conuertere.* K. 10, 12. venatorem oportet προβάλλεσθαι τὸ προβόλιον — ἐπιϛρέφοντα τὰς πλευρὰς τὰς εὐωνύμους ἐπὶ τὴν χεῖρα τὴν εὐώνυμον, quam np. praetendit. v. Poll. 5, 23. ¶ 2) *reuerti cogere.* E. 6, 4, 9. ἐπιθέμενοι τοῖς ἀπιοῦσιν ἐπέϛρεψαν αὐτοὺς in caſtra. ¶ 3) Pro medio: *ſe conuertere.* Iπ. 8, 12. fugientem oportet ἐπιϛρέψαντα in hoſtem ſequentem ἀνὰ κράτος ἐπικεῖσθαι. K. 10, 15. ¶ 4) *reuerti.* E. 4, 5, 16. ἐδίωκον καὶ ἐπέϛρεφον. ¶ 5) In var. lect. permutatur c. ἀντιϛρέφειν. v. ibi.

ἐπιστρέφεσθαι, ¶ 1) *conuertere ſe.* De abituro, Σ. 9, 1. συνεξιὼν ἐπιϛραφεὶς (pro ἐπιϛρεψάμενος) εἶπε. Sic fere Π. 6, 4, 4. ἐπιϛραφεὶς καὶ ἰδὼν αὐτήν. ¶ 2) *reuerti,* vel *deficere.* E. 7, 2, 3. οὐδὲ ὣς ἐπεϛράφησαν, np. a Lacedaemoniis. Sed Schneiderus cum Fr. Porto vertit *curarunt, commoti ſunt.* ¶ 3) *adire.* c. εἰς. O. 4, 13. ἐν ὁπόσαις χώραις ἐνοικεῖ,

ἐνοικεῖ, καὶ εἰς ὁπόσας ἐπιστρέφεται.

ἐπιστρεφὴς (poet. Port.), *diligens, accuratus.* Suid: ἐπιστρεφής· ἀγχίνους. it. ἐπιστρεφέως· ἐπιμελῶς. it. ἐπιστρέφεια· ἀγχίνοια. Cf. Mori index. E. 6, 3, 5. Αὐτοκλῆς μάλα δοκῶν ἐπιστρεφὴς εἶναι ῥήτωρ, *accurate dicens.* Ruhnkenius in hist. crit. oratorum Graec. Vol. VIII. oratorum Reiskii p. 139. vertit *orator sollertissimus.*

ἐπιστροφὴ, *cura, attentio.* Suidas in v. ἐπιστροφῆς: λέγεται δὲ ἡ ἐπιστροφὴ καὶ ἡ φροντίς. E. 5, 2, 9. ἀκούσασι τοῖς Ἐφόροις (querelas exulum Phliuntis) ἄξιον ἔδοξε τῆς ἐπιστροφῆς εἶναι. De alio loco v. ἀποστροφὴ nr. 3.

ἐπισυμμαχία probante Zeunio in Cod. Guelf. vt in margg. Π. 3, 2, 11. legitur pro συμμαχία, vbi v. Significat autem *mutuam belli societatem, initam de auxilio sibi inuicem ferendo.*

ἐπισύρεσθαι, *secum trahere.* Suid: ἐπισύρεται· ἐφέλκεται. Hesych: ἐπισυρόμενοι· προκυλινδούμενοι. K. 5, 13. ὑγρομελῆ ὄντα, ἐπισύρεται ὅλα ἐπὶ τῆς γῆς.

ἐπίσυρμα, *vestigium rei tractae.* K. 9, 18. ἐπισύρματα τοῦ ξύλου in podostraba, tracta a cerua. Pollux 5, 34. habet ἀποσύρματα.

ἐπισφάττειν, *apud sepulcrum mactare et immolare.* c. dat. Π. 7, 3. 2. ἐλαύνειν — animalia, ὡς ἐπισφαγείη τῷ Ἀβραδάτῃ. §. 4. ἐπισφαγήσεται (Fut. 2. in passiuo) αὐτῷ ὅσα εἰκός. Sed A. 1, 8, 20. ἐπισφάξαι αὐτὸν Κύρῳ est *eum interficere super Cyro iacentem.*

ἐπισχεῖν, v. ἐπέχειν.

ἐπισχύειν, *validiorem s. potentiorem reddere.* O. 11, 13. περιουσίαν ποιεῖν, ὡς καὶ φίλους ἐπωφελεῖν, καὶ πόλιν ἐπισχύειν.

ἐπιτακτὴρ, *qui imperat aliis, exactor laborum.* Π. 2, 3. 2. τοῖς μὴ θέλουσιν ἑαυτοῖς προστάττειν ἐκπονεῖν τἀγαθὰ, ἄλλους αὐτοῖς ἐπιτακτῆρας δίδωσι Deus. De forma nominis Xenophontea v. γνωστήρ.

'Επιταλιεῖς, *Epitalienses.* E. 3, 2, 18. εὐθὺς δὲ Μακίστιοι, ἐχόμενοι δ' Ἐπιταλιεῖς. Ita rescripsit Leuncl. pro δὲ Πεταλιεῖς vel δὲ Πιταλιεῖς, probante etiam Wesselingio ad Diodor. Sicul. 14, 18. v. sequens.

'Επιτάλιον, *Epitalium,* oppidum Tryphaliae s. Triphyliae, quae est pars Elidis in Peloponneso. v. Steph.

Steph. Byz. in h. v. qui Polybium auctorem lecutus eſt. E. 3, 2, 21. ἐν Ἐπιταλίῳ πλησίον τοῦ Ἀλφειοῦ — Φρίξαν καὶ Ἐπιτάλιον καὶ Λετρίναν.

ἐπίτασις male in nonnullis legitur A. 2, 4, 14. pro ἐπίστασις vbi v.

ἐπιτάττειν, ¶ 1) *praecipere, edicere.* Heſych: ἐπέταξεν· ἐνετείλατο. Π. 5, 3, 21. ἄρχων δὲ καὶ ἐπιτάττων εἰς ἦν. Hutch. et all. ἐπὶ τούτοις ἦν. Haud dubie melius. 8, 1, 1. p. 462. τῶν ἐπιταχθέντων οὐδὲν ἡμιτελὲς κατελείπομεν. Σ. 1, 11. ἐπιτεταγμένον ὑπό του κρείττονος. K. 12, 2. φύλακες ἀγαθοὶ τοῦ ἐπιταττομένου. c. dat. Π. 4, 2, 16. οἷς ἐπέταξεν, ἔκαιον. 5, 5, 9. p. 330. ῥᾶον Μήδοις ἐπιταχθῆναι οὐδέν. c. dat. et acc. O. 7, 23. deus τὰ ἔξω ἐπέταξεν αὐτῷ. c. acc. E. 3, 1, 3. πᾶσαι πόλεις ἐπείθοντο, ὅ τι Λακεδαιμόνιος ἀνὴρ ἐπιτάττοι. c. inf. Ay. 2, 13. προπέμψαι ἐπέταξε τοὺς — ἱππεῖς. §. 29. ἐπέταττε Μεσσήνην ἀφιέναι. E. 2, 4, 28. c. dat. et inf. Π. 6, 3, 2. ἐπετέτακτο πᾶσι — ἰέναι. A. 2, 3, 4. ᾧ ἐπετέτακτο ταῦτα πράττειν. 7, 6, 11. Λ. 4, 7. O. 9, 9. c. acc. et inf. Λ. 5, 8. ἐπέταξε τὸν πρεσβύτατον ἐπιμελεῖσθαι. De ciuitate, Σ. 4, 44. ἡ πόλις σοι ἐπιτάττουσα. De Lycurgo legislatore, Λ. 2, 10. μαστιγοῦν τούτους ἄλλως ἐπέταξε. 3, 5. De praefecto, Λ. 2, 11. τὸν ἀεὶ παρόντα — ἐπιτάττειν τοῖς παισὶν ὅ τι ἂν ἀγαθὸν δοκοίη εἶναι. ¶ 2) *mandare.* E. 1, 7, 10. p. 54. ἐπέταξαν collegae τῷ Θηραμένει — ἀνελέσθαι τοὺς ναυαγούς. O. 9, 18. ¶ 3) De medicis: *monere.* Π. 1, 6, 18. ἐν τοῖς κάμνουσι, ὡς προθύμως τοὺς ἐπιτάξοντας, ὅ τι χρὴ ποιεῖν, καλοῦσι. ¶ 4) Legitur etiam pro ἔπειτα προστάττειν, Π. 1, 2, 2. it. pro ἐπιτρέπειν. v. ἐπιτρ. nr. 5. ¶ 5) *poſt priorem aciem collocare.* E. 1, 6, 21. ἐπετέτακτο — Ἀριστοκράτει — Περικλῆς. — ἐπετέτακτο δὲ Πρωτομάχῳ Λυσίας. Videtur ad h. l. reſpexiſſe Heſychius: ἐπετέτακτο· ἐν τάξει ἢ ὄπισθεν ἠκολούθει. vbi v. Alberti.

ἐπιτάττεσθαι, *a tergo collocare.* A. 6, 5, 6. ἐπιτάξασθαι τῇ φάλαγγι λόχους φύλακας — ἐπιβοηθήσοντες. Tales erant triarii apud Romanos. In var. lect. eſt ἐπιτεταγμένους pro ἐπιτεταμένους. v. ἐπιτείνειν nr. 1.

ἐπιτείνειν, ¶ 1) *tendere.* K. 5, 30. μηροὺς f. μῦς ἐπιτεταμένους, *muſculos extenſos.*

tensos. All. ἐπιτεταγμένους. ¶ 2) c. εἰς, palliuum pro medio: *contentis viribus eniti ad.* Π. 7, 5, 26. p. 458. Φημὶ χρῆναι νῦν ἐπιταθῆναι ἡμᾶς εἰς ἀνδραγαθίαν. Portus: *contentis viribus bonorum virorum officio fungi.* ¶ 3) *augere.* Phauorin: ἐπιτείνει, ἤγουν αὔξει καὶ εἰς ἐπίδοσιν ἄγει. Λ. 2, 5. μᾶλλον ἂν — ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ σίτου πλείω χρόνον ἐπιταθῆναι, *vno cibo semel sumto plus temporis duraturos et laboraturos.* ¶ 4) *magis incitare.* c. inf. Ιπρ. 1, 13. τοὺς ἱππέας ἡ βουλὴ ἄν μοι δοκεῖ — ἐπιτεῖναι ἂν τρέφειν ἄμεινον. Camerar: *maiori diligentia alere.*

ἐπιτειχίζειν, ¶ 1) *prope vrbem* vel *in finibus munimentum aliquod exstruere ad hostes coercendos.* Schol. Thucyd. 1, 144. πόλιν τινὰ ἑτέραν πλησίον ἄλλης τειχίσαι, διὰ τὸ φρουρεῖν καὶ λυμαίνεσθαι τὴν γῆν. v. Hemsterhus. ad Lucian. Nigrin. 23. p. 62. c. dat. Π. 5, 3, 6. τὸ Φρούριον — ὃ Φατε Ὑρκανίοις καὶ Σάκαις ἐπιτετειχίσθαι, *contra Hyrcanios et Sacas.* §. 12. τὸ Φρούριον τοῖς Ἀσσυρίοις ἐπιτετειχισμένον. Ε. 7. 2, 20. τοῖς πολεμίοις ἐπιτετειχικὼς ἔσῃ, *habebis munitionem contra hostes in finibus.* Paulo ante erat χωρίον ἐπὶ τοῖς ὁρίοις ἡμῖν τειχίζουσιν. Olim legebatur ἐπιτετυχηκώς. c. acc. Ε. 5, 1, 2. Ἀθηναῖοι ἐπετείχισαν Αἰγινήτας καὶ ἐπολιόρκουν αὐτούς. Ita Steph. et Leuncl. Sed Wesseling. ad Diodor. Sicul. 12, 44. legi iubet Αἰγινήταις, quia aliis in locis datiuo iungitur. Sine casu, Ε. 7, 2, 1. τῶν Ἀργείων ἐπιτετειχικότων ἐν τῷ Φλιοῦντι — Τρίκρανον. ¶ 2) *hostiliter imminere.* Ε. 3, 2, 1. νομίσας τὴν Αἰολίδα ἐπιτετειχίσθαι τῇ ἑαυτοῦ οἰκήσει Φρυγίᾳ, *quasi munitionem in finibus oppositam esse.*

ἐπιτείχισμα, *munimentum hostibus oppositum,* vnde hostes obseruare et facile coercere possis. Suid. et Phauorin: ἐπιτείχισμα· τὸ τειχιζόμενον κατά τινων χωρίον, ὅθεν ἦν τοὺς ἐπιτειχισθέντας κακῶς ποιεῖν. καὶ τὸ πρᾶγμα δὲ, ἐπιτειχισμός. Ε. 5, 1, 2. §. 5. In sequentibus est Φρούριον.

ἐπιτειχισμός, i. q. ἐπιτείχισμα, vel potius *exstructio* ἐπιτειχίσματος. v. ἐπιτείχισμα. Ε. 5, 1, 2. ἀκούσας ταῦτα περὶ τοῦ ἐπιτειχισμοῦ.

ἐπι-

ἐπιτελεῖν. ¶ 1) *perficere, absoluere*. De aedificatione, c. dat. Π. 3, 3, 1. ἐπιτελέσας (all. παρασκευάσας, quod etiam Zeun. praefert propter sequentes datiuos) τὸ Φρούριον καὶ Φύλαξιν καὶ ἐπιτηδείοις. E. 1, 1, 17. τοῦ τείχους τι ἐπετέλεσαν. De statu reip. E. 5, 3. 25. τὰ περὶ Φλιοῦντα οὕτως ἐπετετέλεστο. De variis commodis, Ιερ. 9, 10. ἀνάγκη εὑρίσκεσθαι καὶ ἐπιτελεῖσθαι, scil. τὰ ὠφέλιμα. (all. ἐπιμελεῖσθαι) A. 4, 3, 10. εὔχεσθαι τοῖς Φήνασι θεοῖς — καὶ τὰ λοιπὰ ἀγαθὰ ἐπιτελέσαι. Hutch. vertit: *nuncupare, vt reliqua ipsis perficerent commoda dii*. Leuncl. autem male: *persoluere diis*. O. 15, 1. Σ. 1, 14. ἵνα ἐπιτελοίη ὧνπερ ἕνεκα ἐκαλεῖτο, *officium suum faceret*. Similiter ¶ 2) *facere iussa, legibus satisfacere*. Απ. 4, 6, 12. τῶν τὰ νόμιμα ἐπιτελούντων, *qui e legibus viuunt*. Sic legitur pro ἀποτελεῖν Π. 1, 4, 25. et a Zeunio fuit receptum.

ἐπιτελεῖσθαι, *persoluere*. Απ. 4, 8, 8. ἐπιτελεῖσθαι τὰ τοῦ γήρως, *incommoda senectutis sustinere*. Pro quo Απολ. 6. est ἀποτελεῖσθαι. Απολ. 33. τὸν θάνατον ἐπετελέσατο, *obiit*.

ἐπιτέχνησις. Hoc nomen in Xenophonte legi ait Phauorinus.

ἐπιτήδειος. ¶ 1) *idoneus, aptus, peritus*. Saepe ponitur absolute, ita vt ex serie orationis dispiciendum sit, ad quod quis sit aptus. Π. 1, 4, 17. τοὺς ἐπιτηδείους ad praedam et venationem ἀφῆκε. 5, 4, 16. Φυλάττειν — εἰ ἐπιτήδειος εἰμί. 8, 6, 4. ἐκλεξάμενος αὐτῶν τοὺς δοκοῦντας αὐτῶν ἐπιτηδειοτάτους εἶναι ἔπεμπε σατράπας. A. 1, 3, 18. 6, 6, 16. 7, 7, 1. 7. 12. vbi ἐπιτήδειοι ταχτοι nominantur, qui §. 9. ἐπικαίριοι. §. 35. in quibus locis saepe ἐπιτήδειοι dicuntur legati, vel eorum comites. E. 5, 4, 3. 6, 2, 27. Απ. 2, 3, 9. de cane: κύνα, εἴ σοι ἦν ἐπὶ προβάτοις ἐπιτήδειος. 2, 6, 35. Ιππ. 4, 17. De frenis, Ιπ. 9, 9. χαλινοὶ λεῖοι ἐπιτηδειότεροι τῶν τραχέων. c. πρὸς, Απ. 2, 1, 3. μαθεῖν εἴ τι ἐπιτήδειόν ἐστι μάθημα πρὸς τὸ κρατεῖν τῶν ἀντιπάλων. K. 5, 32. c. εἰς, Απ. 2, 6, 37. ἄν τι ἔχω ἐπιτήδειον εἰς τὸ Φίλους κτήσασθαι. c. inf. Π. 5, 3, 16. p. 298. ἐπὶ τοῖς ὀχήμασι καταλείπωμεν τοὺς μετὰ τούτων ἐπιτηδειοτάτους πορεύ-

ρεύεσθαι, np. tardos. 6, 1, 13. ἐδόκουν ἐπιτηδειότατοι ἀμφὶ ταῦτ' ἔχειν. §. 18. 8, 6, 9. τὸν ἐπιτήδειον παραδέχεσθαι τὰ φερόμενα γράμματα, καὶ παραδιδόναι καὶ παραλαμβάνειν τοὺς ἀπειρηκότας ἵππους. Vbi potius intelligendus videtur *cui mandatum* ſ. *qui conſtitutus erat, vt.* A. 5, 2, 10. τοὺς ἐπιτηδείους ἔπεμψε τούτων ἐπιμεληθῆναι. Απ. 3, 4, 8. ſi locus eſt ſanus. v. notae virorum doctorum, et προςχατεῖν. ¶ 2) *opportunus.* De locis, Π. 7, 2, 3. καταςρατοπεδεύσας ὅπου ἐδόκει τὸ ἐπιτηδειότατον εἶναι τῆς πόλεως. 7, 5, 14. c. dat. Π. 8, 5, 3. χώραν εἶχον προσήκουσαν — χώραν εἶχον ἑκάςῃ ἐπιτηδείαν. c. inf. A. 2, 5, 3. p. 112. χωρίων ἐπιτηδείων ὑμῖν ἐπιτίθεσθαι. ¶ 3) *quo opus eſt.* Απ. 4, 2, 25. τὰ πρὸς τὴν ἵππου χρείαν ἐπιτήδεια. §. 26. τὰ ἐπιτήδεια ἑαυτοῖς ἴσασι. In ſqq. eſt: ὧν ἂν δέωνται. ¶ 4) *commodus, vtilis.* Heſych: ἐπιτήδειον· ἕτοιμον, ὠφέλιμον. Π. 4, 1, 7. ἔλεγον, οἷα ἐπιτήδεια ἐδόκουν εἶναι, ὑπὲρ ὧν ἐδέοντο. Vbi eſt de iis, *quae ſunt accommodata ad rem,* et videtur conſtrui c. ὑπέρ. Nam ὑπὲρ ὧν dictum eſt pro ὑπὲρ ἐκείνων ὧν. A. 7, 1, 24. ὅτι οὐκ ἐπιτήδειον εἴη τοὺς ςρατιώτας πλησίον εἶναι τοῦ τείχους. Απ. 3, 4, 3. 4, 2, 5. ἐπιτήδειον αὐτοῖς εἴη, τοῦ λόγου ἄ ρ χ ε σ θ α ι ἐντεῦθεν. Sed haec Erneſtio non genuina videbantur, quia praecedit: ἁρμόσειε δ' ἂν οὕτω προοιμιάζεσθαι. Poſſit certe alterutrum videri gloſſema eſſe. Etymol. M. τὸ ἁρμόττον dicit ἐπιτήδειον. Fr. Portus h. l. ἐπιτήδειον putat ἀντιφραςικῶς καὶ εἰρωνικῶς dictum eſſe. Ιπρ. 1, 19. ¶ 5) *conueniens.* Αθ. 2, 19. γιγνώσκοντες τοὺς σφίσιν αὐτοῖς ἐπιτηδείους καὶ συμφόρους φιλοῦσιν. ¶ 6) *amicus, neceſſarius.* Heſych: ἐπιτήδειος· ὁ φίλος. Moeris p. 164. ἐπιτηδείους οὐχ ὥσπερ ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν (quae putantur eſſe ἀπομνημονεύματα) μόνους τοὺς ἐκ γένους προσήκοντας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἑταίρους. cf. Poll. 3, 61. 5, 113. et Etymol. M. E. 1, 4, 5. 7. O. 11, 23. διαλλάττων τινὰς τῶν ἐπιτηδείων. Huc referunt A. 2, 3, 7. ἐκλεγόμενος τὸν ἐπιτήδειον ἔπαιεν. S u i d a s, qui hunc locum laudat, interpretatur: φίλον, εὔνουν, ἁρμόδιον. Scil. videtur aliquis ex iis fuiſſe, ſed ſegnis in opere faciundo.

Clearchus autem hominem praecipue sibi carum verberabat, vt ostenderet, quid exspectandum esset aliis. v. Abresch. auctar. dilucc. Thucyd. 1, 93. Hutch. et Wells. ediderunt ἔπαυσεν ἄν, remouebat τὸν δοκοῦντα βλακεύειν ab opere. Sed Scaliger ad Manil. 2, p. 172. dicit, Atticos *expositum noxae* aut *opportunum iniuriae* vocare ἐπιτήδειον. Quae explicatio non displicet. Articulus enim impedire videtur, quo minus de amico accipiatur. Imo ὁ ἐπιτήδειος est *poena dignus*. Nisi forte quis malit legere τὸν ἀνεπιτήδειον, *ineptum ad opus faciendum hominem*. Ita ἄν, quod vulgo male legitur post ἔπαισεν, non extruditur, sed suo loco ponitur, np. vt pars adiectiui ἀνεπιτήδειον. Cf. ἀνεπιτήδειος et Soping. ad Hesych. De ciuitatibus societate iunctis, E. 6, 3, 6. p. 387. ἡμῶν ὑμῖν ἐπιτηδείων ὄντων. Neutrum legitur A. 5, 5, 13. πρὸς ἀλλήλους πολλά τε καὶ ἐπιτήδεια διελέγοντο. All. φιλικά. ¶7) *familiaris, sectator*. Απ. 1, 1, 6. Socrates ἐποίει καὶ τάδε πρὸς τοὺς ἐπιτηδείους. Sic alias Socrates dicit discipulos suos ἑταίρους, φίλους etc. ¶8) ἐπιτήδειοι γάμοι, *wenn sich das Paar zusammen schickt*, v. γάμος.

τὰ ἐπιτήδεια, ¶1) *omnia ad vitam necessaria*. Π. 3, 3, 1. v. ἐπιτελεῖν nr. 1. 8, 5, 3. περὶ τοῦ πεποιῆσθαι τὰ ἐπιτήδεια πάντα ἐν καιρῷ — οἱ περὶ τὰ ἐπιτήδεια θεράποντες. vbi v. Steph. Απ. 2, 2, 10. Ιπ. 6, 3. ¶2) *fructus, commoda*, vel *fruges quas fert ager*. O. 16, 3. οὐ γὰρ ἂν ὅτου δέοιτο αὐτὸς, τοῦτο σπείρων καὶ φυτεύων μᾶλλον ἂν ἔχοι τὰ ἐπιτήδεια, ἢ ὅ τι ἡ γῆ ἥδοιτο φέρουσα. ¶3) *victus, commeatus*. Suidas: σῖτα· ἡ τροφή, σῖτα καὶ ποτά. Ξενοφῶν δὲ ἐπιτήδεια καλεῖ. Plene legitur Π. 8, 1, 3. τὰ εἰς δίαιταν ἐπιτήδεια. Sed saepissime simpliciter: Π. 1, 6, 7. τὰ ἐπιτήδεια ὅπως αὐτός τε καὶ οἱ οἰκέται ἔχοιεν — ἅπαντα τὰ ἐπιτήδεια. §. 9. 10 vbi pro eo est etiam: ἃ δεῖ ὑπάρχειν, et ὧν ἂν δέῃ, et τὰ δέοντα. §. 11. Sunt quidem in his locis *omnes vitae necessitates*. Sed Cyrus ipse explicat per τροφήν. Nam §. 12. p. 65. est τί εἴη ὄφελος στρατηγίᾳ τακτικῶν ἄνευ τῶν ἐπιτηδείων; p. 66. est τροφή. 4, 2, 17. οὔτε σῖτα οὔ-

τε

τε ποτὰ ἔχοντες — ὅπως τὰ ἐπιτήδεια παρεσκευασμένα τοῖς στρατιώταις — ἔσται. §. 19. p. 223. τὰ ἐπιτήδεια ἔξουσιν, pro quo p. 222. est σιτίοις (Cod. Guelf. σίτοις) καὶ ποτοῖς χρῆσθαι. Ad h. l. Fischer. prolus. XII. de vitiis lexicor. N. T. respexisse putat Suidam in v. σῖτα, quem locum paulo ante laudauimus. Sed idem Suidas habet haec: ἐπιτήδεια· τὰ πρὸς τροφὴν ἁρμόδια. Ξενοφῶν· τὰ ἐπιτήδεια ἄφθονα παρῆν. Et saepissime commemorantur ἄφθονα ἐπιτήδεια, vt A. 7, 6, 20. ἐπιτήδεια ἀφθονώτερα, pro quo §. 18. et 19. est σῖτον. Reliqua v. in v. ἄφθονος. Π. 6, 2, 11. p. 370. A. 2, 2, 2. οὐ — μένειν οἷόν τε· τὰ γὰρ ἐπιτήδεια οὐκ ἔστιν. All. addunt ἔχειν. 2, 5, 2. p. 110. τῶν ἐπιτηδείων ἀπορία. Sic alias c. ἀπορία. v. ibi. cf. ἔνδεια. A. 4, 1, 12. 4, 4, 5. εἶχον πάντα τὰ ἐπιτήδεια — ἱερεῖα, σῖτον, οἴνους etc. *omnes vitae necessitates, omnis generis commeatum.* A. 6, 4. 7, 3. ἴσα φέρειν εἰς τὰ ἐπιτήδεια in phiditiis. Πο. 4, 9. 48. E. 6, 4, 6. εἰ μὴ ἔξοι ὁ δῆμος τἀπιτήδεια. O. 7, 20. 20, 15. Σ. 4, 2. Cf. ἔκπλεος et πλήρης. c. gen. temporis, Π. 5, 3, 16. p. 298. τὰ ἐπιτήδεια τριῶν ἡμερῶν λαβόντες. 6, 2, 11. p. 373. E. 7, 1, 29. Π. 4, 2, 18. δυοῖν μηνῶν τὰ ἐπιτήδεια. c. variis verbis, vt c. ἀνακομίζειν, v. ἀνακομ. c. ἀναλίσκειν, v. ibi ex Π. 6, 1, 10. c. ἀποκλείεσθαι, v. ἀποκλείειν. c. ἀπορεῖν, v. ibi. c. εἶναι vel ἔχειν et ἀμφὶ vel περί. v. ἀμφί nr. 7. et περί c. acc. nr. 7. c. ἐπιλείπειν, A. 4, 7, 1. τὰ ἐπιτήδεια ἐπέλιπε. In his saepe dicitur de *commeatu in exercitu,* et cum sequentibus verbis saepe quoque de *frumentatione* s. *pabulatione,* vt c. ἔρχεσθαι et ἐπί, *ad parandum vel apportandum,* A. 2, 3, 5. ἐλθεῖν ἐπὶ τὰ ἐπιτήδεια. Sic c. πορεύεσθαι, A. 5, 1, 4. E. 2, 4, 17. c. σκεδάννυσθαι, Ιπ. 7, 9. et c. ἰέναι, A. 6, 4, 16. c. ἐπανέρχεσθαι et εἰς, A. 7, 3, 2. εἰς τὰ ἐπιτήδεια ἐπανελθόντες. §. 4. dicuntur τροφή. c. ἡγεῖσθαι et πρός, A. 2, 3, 5. ἡγεῖσθαι ἐκέλευε πρὸς τὰ ἐπιτήδεια. c. ἔχειν A. 5, 3, 1. ἀπῇσαν ἔχοντες τὰ ἐπιτήδεια. Cod. Par. et marg. Steph. inter ἔχοντες et τὰ inserunt εἰς, Cod. Eton. pro ἔχοντες habet εἰς. Cf. A. 1, 3. 11. et supra passim. it. c. ἔχειν pro παρέχειν. v. ἔχειν nr. 18. c. λαμ-

λαμβάνειν, Π. 4, 5. 19. 5, 4, 13. λαμβάνειν τὰ ἐπιτήδεια. ἡ δὲ ἐκ τῶν πολεμίων τροφὴ — 6, 1, 14. A. 1, 5, 10. 2, 3, 13. 4, 4, 3. 5, 1, 4. σὺν προνομαῖς λαμβάνειν τὰ ἐπιτήδεια. E. 4, 1, 8. A. 5. 2, 1. 5, 3, 3. 5, 5, 5. 9. 6, 4, 16. 7, 1, 8. 7, 3, 2. In his saepe synonymum est ἀγορά. c. μετιέναι, v. ibi nr. 2. c. παρασκευάζειν, Π. 4, 5, 1. 5, 5, 12. A. 2, 6, 5. c. πορίζειν, np. imperator exercitui, Aπ. 3, 4, 2. c. πορίζεσθαι, imperator et exercitus sibi. A. 4, 1, 10. 5, 1, 4. Sed Π. 2, 1, 6. p. 92. et Πο. 4, 22. est *labore victum quaerere.* c. συλλέγειν, Π. 6, 2, 9. cf. συλλέγειν. c. συνεισάγειν, Π. 3, 2, 11. c. συσκευάζεσθαι, Π. 6, 2, 10. τὰ ἐπιτήδεια δεῖ εἰς τὴν ὁδὸν συσκευάζεσθαι. Statim explicatur per συσκευάζεσθαι σῖτον ἱκανὸν, et οἶνον ἔχειν. c. σπανίζειν, A. 2, 2, 5. τῶν ἐπιτηδείων σπανιεῖ. De loco Aπ. 2, 8, 2. v. ἐργάζεσθαι nr. 6. Tribuitur etiam bestiis, vt equis, Π. 4, 5, 2. aquilae, A. 6, 1, 15. vbi est c. λαμβάνειν. ouibus, Aπ. 3, 2, 1. lupis, Iπp. 4, 19. vbi est c. πορίζεσθαι. canibus, K. 7, 11. ¶ 4) *stipendium.* E. 6, 2, 10. μὴ διδόντα τὰ ἐπιτήδεια. §. 9. erat: δυοῖν μηνοῖν ὤφειλε τὸν μισθόν. ¶ 5) Locus iocosus et ambiguus est Σ. 1, 11. scurra συνεσκευασμένος παρεῖναι ἔφη πάντα τὰ ἐπιτήδεια, ὥστε δειπνεῖν τἀλλότρια.

τὸ ἐπιτήδειον, *necessarii sumtus.* Πο. 4, 38. ἡ πρόςοδος τὸ ἐπιτήδειον συγκατασκευάζοι ἄν.

ἐπίτηδες (poet. Port.), *dedita opera.* Hesych: ἐπίτηδες· ἑκούσιον, ἐπιμελές. Suidas: ἐπίτηδες· ἐκ σπουδῆς. Π. 1, 6, 2. σὲ ταῦτα ἐπίτηδες ἐδιδαξάμην.

ἐπιτηδεύειν, ¶ 1) *curare.* c. inf. Π. 8, 8, 5. τὸ πονεῖν οὐδαμοῦ ἐπιτηδεύεται, *nemini curae est, nemo se adsuefacit, nemo solet.* ¶ 2) *vitae institutum sectari.* Aπ. 3, 5, 14. μηδὲν χεῖρον ἐπιτηδεύειν — μιμούμενοι καὶ τούτοις τὰ αὐτὰ ἐπιτηδεύοντες. cf. αὐτὸς n. 6. b. O. 11, 7. 20, 22. Aπολ. 19. K. 12, 8. ¶ 3) *facere solere.* Aγ. 6, 5. πάντα τἀναντία πρὸς τοὺς πολεμίους ἢ πρὸς τοὺς φίλους ἐπιτηδεύων. Λ. 6, 4. τὸ παρὰ τοῖς ἄλλοις εἰθισμένον ἐποίησεν ἐπιτηδεύεσθαι, *moribus recipi.* ¶ 4) *vti solere, sibi parare, quaerere.* Aγ. 9, 3. τὴν εὐπάθειαν — ἐπετήδευσεν. ¶ 5) *operam dare, exercere.* Π. 7, 5, 26. p. 459. ἅπερ καὶ ἐκεῖ ἐπιτηδεύειν, p. 460.

τὰ

τὰ καλὰ καὶ τὰ ἀγαθὰ ἐπιτηδεύοντας. Αγ. 11, 11. τὸ εὔχαρι οὐ σκώμμασιν, ἀλλὰ τρόπῳ ἐπετήδευε. Hutch: *vrbanitatem non dicteriis, ſed moribus ſtudioſe colebat.* Λ. 10, 4. Σπάρτη — δημοσίᾳ ἐπιτηδεύουσα τὴν καλοκἀγαθίαν. Paulo ante eſt ἐπιμελεῖσθαι et ἀσκεῖν. Αθ. 1, 13. τὴν μουσικὴν ἐπιτηδεύοντας — ταῦτα ἐπιτηδεύειν. Απ. 4, 2. 3. 40. Σ. 2, 6. ¶ 6) *adſuefacere, inſtituere.* Π. 1, 6, 19. p. 80. κύνας ἐπιτετηδευμένας πρὸς τὸ αἱρεῖν.

ἐπιτήδευμα, ¶ 1) *inſtitutum vitae.* Suid: ἐπιτήδευμα· ἡ τοῦ βίου διαγωγή. Λ. 1, 1. τὰ ἐπιτηδεύματα τῶν Σπαρτιατῶν. 5, 1. ἑκάστῃ ἡλικίᾳ ἐνομοθέτησεν ὁ Λυκοῦργος ἐπιτηδεύματα. 10, 8. Ιερ. 11, 5. vbi eſt de ἁρματροφίᾳ. Απ. 3, 5, 14. 3, 9, 14. Socrates dicit, κράτιστον ἐπιτήδευμα eſſe εὐπραξίαν. v. εὐπραξία. ¶ 2) *ſtudium, exercitium.* Π. 7, 5, 26. extr. ἐν καλοῖς κἀγαθοῖς ἐπιτηδεύμασι διημερεύοντες. v. Markland. ad Lyſ. p. 589. 8, 5, 4. Απ. 4, 2, 31. ἐπιτηδεύματα τὰ μὲν πρὸς τὸ ὑγιαίνειν φέροντα, ἀγαθά· τὰ δὲ πρὸς τὸ νοσεῖν, κακά. Σ. 2, 4. vbi proprie eſt de exercitiis. Κ. 2, 2. τὸ ἐπιτήδευμα τὸ τῶν κυνηγεσιῶν.

ἐπιτηρεῖν, *obſeruare, exſpectare.* Ε. 2, 2, 10. διέτριβε τρεῖς μῆνας, ἐπιτηρῶν ὁπότε μέλλοιεν — ὁμολογήσειν.

ἐπιτιθέναι, ¶ 1) *imponere.* De onere, c. dat. Ο. 17, 9. τῷ ἰσχυροτέρῳ πλεῖον βάρος — ἐπιτιθέναι. quanquam Thomas Magiſter, ἀναθεῖναι τὸν φόρτον, inquit, οὐκ ἐπιθεῖναι. cf. Moeris. De aliis rebus, Κ. 9, 15. τῇ ϛεφάνῃ ἐπιθεῖναι ἀκίδας. c. ἐπί, Π. 7, 3, 5. ἐπιθεῖσα ἐπὶ τὰ ϛέρνα τοῦ ἀνδρὸς τὴν ἑαυτῆς κεφαλήν. Κ. 9, 13. τὸν βρόχον τῆς σειρίδος τὸν ἐπὶ τὴν στεφάνην ἐπιτεθησόμενον, *imponendum.* Sed Steph. emendabat περὶ τὴν στεφ. §. 15. ἐπὶ τὸ βάθος ſcrobis τὴν ποδοστράβην ἐπιθεῖναι — περὶ δὲ τὴν στεφάνην τὸν βρόχον. 11, 4. ¶ 2) Metaphorice: Π. 3, 1, 15. μὴ αὐτοῖς ἐπιθῇς ζυγὰ τοῦ μὴ ὑβρίσαι, *ne inſolentes fiant.* De poenis, Π. 1, 2, 2. οἱ νόμοι — ζημίας αὐτοῖς ἐπέθεσαν. quam lectionem Steph. defendit, quia ἐπανέθεσαν, vt all. legunt, non de poenis dicatur. Λ. 10, 5. ζημίας μὴ ἐλάττους ἐπιθεῖναι. §. 6. Cf. δίκη nr. 3. et c. inf. Λ. 3, 4. ἐπιθεὶς poenae loco — μηδενὸς ἔτι τῶν καλῶν τυγχάνειν. De aliis rebus duris,

ris, quae legibus imponuntur, Λ. 10, 7. ἐπέθηκε τὴν ἀνυπόστατον ἀνάγκην ἀσκεῖν ἀρετήν. cf. ἀνάγκη nr. 4. ¶ 3) Eſt in var. lect. pro ἀνατιθέναι. v. ἀνατιθ. nr. 1.

ἐπιτίθεσθαι, ¶ 1) *imponi iubere*. Π. 8, 2, 3. σῖτον τῶν οἰκετῶν ἐπὶ τὴν αὐτοῦ τράπεζαν ἐπετίθετο. ¶ 2) *incutere*. v. Φόβος. ¶ 3) *adoriri, aggredi*. Heſych: ἐπέθεντο· ἐπέκειντο, ἀντέκειντο. v. Wetſtein. ad Act. 18, 10. et Valckenar. ad Herodot. 3, 76. In bello, Π. 1, 6, 19. p. 78. p. 79. p. 83. vbi ἐπιθέσθαι idem eſt quod antea πόλεμον ἄρασθαι. 5, 4, 8. 8, 5, 7. εἴ τις ἐπιθεῖτο (all. ἐπίθοιτο, quam formam Atticam praefert Zeunius) νυκτὸς ἢ ἡμέρας — τοὺς ἐπιτιθεμένους. Α. 2, 4, 12. ἐπέθετο οὐδεὶς οὐδαμόθεν. Αγ. 2, 20. Ιπρ. 4, 5. τὸ ἐπιθέσθαι καὶ — τὸ φυλάξασθαι. 5, 3. c. dat. Π. 6, 3, 6. ἐπιθέσθε τοῖς ἀναβαίνουσιν. 7, 1, 4. φοβούμενοι μὴ ἐπιθώμεθα αὐτοῖς. §. 11. ἐμοῦ ἐπιτιθεμένου τοῖς κατὰ δεξιὸν — τότε καὶ ὑμεῖς — ἐπιχειρεῖτε. Α. 2, 4, 2. ἐπιθήσεται ἡμῖν. §. 9. 3, 4, 1. ἐφοβοῦντο μὴ ἐπιθοῖντο αὐτοῖς. §. 18. 21. φοβούμενοι μὴ τῆς νυκτὸς ἐπιθοῖντο αὐτοῖς. 4, 2, 9. 15. 4, 3, 18. 4, 4, 11. Ε. 2, 4, 11. 6, 5, 18. ἐφοβεῖτο μὴ τῇ οὐρᾷ ἐπίθοιντο retracto accentu) οἱ πολέμιοι. Αγ. 2, 2. Ιπρ. 5, 2. 7, 11. c. κατὰ, Π. 7, 1, 11. ἡμᾶς ἐπιτιθεμένους κατ' ἄκρων. §. 14. ἐπιτίθεται καὶ αὐτὸς κατὰ τὰ εὐώνυμα. Tribuitur beſtiis, Α. 6, 1, 15. τὰ ὄρνεα μάλιστα ἐπιτίθεσθαι τῷ αἰετῷ καθημένῳ. Ιπρ. 4, 19. ¶ 4) *vim inferre, nocere* quacunque ratione. Απ. 2, 1, 15. οἵοις μάλιστα ἐπιτίθενται οἱ βουλόμενοι ἀδικεῖν. v. Dreſig. de V. M. N. T. 1, 57. Απ. 2, 3, 4. ¶ 5) *regionem ſibi per ſeditionem ſubiicere, ſeditionem mouere*. Ε. 2, 1, 1. οἱ ἐν Χίῳ στρατιῶται — τῇ Χίῳ ἐπιθησόμενοι. ¶ 6) *tollere*. Αθ. 3, 12. τῶν ἐπιθησομένων τῇ δημοκρατίᾳ, *qui tollere volunt*. ¶ 7) *aggredi* ſ. *ſuscipere opus*. Απ. 2, 8, 3. τοῖς τοιούτοις τῶν ἔργων ἐπιτίθεσθαι. 3, 9, 7. v. ἐπιχειρεῖν nr. 4.

ἐπιτιμᾶν, ¶ 1) *reprehendere, corrigere*. Απ. 3, 7, 3. ὅταν τι ἁμαρτάνωσιν, ὀρθῶς ἐπιτιμῶντα. Paſſiu. Απ. 1, 2, 28. εἰ — φαῦλα πράττοντας ἐπῄνει, δικαίως ἂν ἐπετιμᾶτο. c. dat. Ο. 11, 24. ἐπιτιμῶμέν τινι, στρατηγῷ συμπαρόντες. Leuncl. *cum militiae praetori*

tori adsumus, increpamus aliquem. Sed Fr. Portus: accusamus interdum ducem exercitus plures patroni aduocati. ¶ 2) crimini dare, exprobrare. c. dat. et acc. Απ. 1, 2, 31. τὸ κοινῇ τοῖς φιλοσόφοις ἐπιτιμώμενον. K. 12, 16. πολλὰ ἐπιτιμῶσι τοῖς πεπαιδευμένοις.

ἐπιτίμιον, poena. Hesych: ἐπιτίμιον· — τιμωρία. Poll. 8, 21. τιμωρία — ἐπιτίμημα, καὶ ὡς Ἀντιφῶν ἐπιτίμιον. Sed etiam Xenophon eo vtitur de incommodis et damnis, quae poenae loco sequuntur negligentiam et vitia. Απ. 3, 12, 3. ἡ καταφρονεῖς τῶν ἐπιτιμίων τῆς καχεξίας.

ἐπίτιμος (cf. ἄτιμος), liberatus ab infamia ciuili et in integrum restitutus. E. 2, 2, 6. τοὺς ἀτίμους ἐπιτίμους ποιήσαντες. Etymol. M. ἐπίτιμον· πλούσιον, ἢ τὸν μὴ ἄτιμον κατὰ νόμους, ἀλλ' ἔχοντα ἐξουσίαν καὶ δημηγορῆσαι καὶ δικάσασθαι.

ἐπιτοπολύ, v. πολὺς nr. 14.

ἐπιτρέπειν, ¶ 1) permittere, sinere. Π. 5, 5, 9. p. 331. ἐπορευόμην, σοῦ ἐπιτρέψαντος. c. inf. Π. 1, 1, 2. μὴ ἐπιτρέπειν τῷ καρπῷ χρῆσθαι. c. dat. pers. et acc. rei, Π. 7, 5, 26. p. 458. τῇ εὐδαιμονίᾳ τὴν κακίαν ἐπιτρέπειν, in fortuna secunda malitiae indulgere. Nisi malis h. l. ἐπιτρέπειν explicare adiungere, admiscere. Muretus, Hutch. et Zeun. legunt ἐπιπρέπειν. quae lectio non est spernenda. c. dat. et inf. Π. 8, 4, 13. ἐπέτρεψεν αὐτοῖς διανέμειν. A. 1, 2, 19. Πο. 5, 7. E. 5, 3, 23. 25. c. duplici dat. et inf. A. 3, 2, 20. τοὺς οὐδενὶ ἐπιτρέψοντας κακῷ εἶναι. c. acc. et inf. A. 7, 7, 4. πορευομένους ἡμᾶς οὐδ' ἐναυλισθῆναι — ἐπιτρέπεις. E. 6, 1, 2. τὰς προσόδους ἐπέτρεψαν λαμβάνοντα — ἀναλίσκειν. Sed margg. λαμβάνοντι. c. dat. et acc. et inf. E. 6, 3, 5. οὐδ' αὐτοῖς Θηβαίοις ἐπετρέπετε αὐτονόμους εἶναι. ¶ 2) c. μὴ vel simili particula: prohibere. Π. 3, 2, 2. ἤν τις μαλακύνηται, μὴ ἐπιτρέπετε. A. 7, 7, 2. οὐκ ἐπιτρέψομεν ὑμῖν, ἀλλ' — ὡς πολεμίους ἀλεξησόμεθα, non inultam feremus vestram iniuriam. E. 1, 4, 7. εἴ τις ἅπτοιτο, μὴ ἐπιτρέπειν, defendere, propulsare. 2, 4, 14. 3, 2, 5. ἢν ἀδικῶσιν, οὐκ ἐπιτρέψουσιν, punient, castigabunt. ¶ 3) tradere, committere curae. Π. 5, 2, 3. c. inf,

inf. τὴν θυγατέρα ἐπιτρέπω διαθέσθαι ὅπως ἂν σὺ βούλῃ. c. dat. et acc. A. 6, 1, 21. ἐμοὶ ἐπιτρέψαι τὴν ἀρχήν. E. 1, 3, 11. 5, 3, 24. ἐπιτραπῆναι ἑαυτῷ τὰ περὶ Φλιοῦντος. Aπ. 1, 5, 2. δούλῳ δ᾽ ἀκρατεῖ ἐπιτρέψαιμεν ἂν βοσκήματα. 2, 6, 38. εἰ — ἐπιτρέψειέ σοι τὴν ναῦν. O. 1, 3. vbi eſt de ἐπιτρόπῳ. 3, 12. Sic c. ἑαυτὴν, Aπ. 2, 6. 38. σοὶ — τὴν πόλιν — ἑαυτὴν ἐπιτρέψαι regendam. Σ. 8, 40. c. dat. et inf. Aπ. 1, 5, 2. εἰ ἐπὶ τελευτῇ τοῦ βίου γενόμενοι βουλοίμεθά τῳ ἐπιτρέψαι ἢ παῖδας — παιδεῦσαι, ἢ θυγατέρας παρθένους διαφυλάξαι, etc. ¶ 4) *iudicium permittere.* v. Poll. 8, 126. A. 7, 7, 11. τούτοις ἐπιτρέψαι — ὁπότερα ἂν ψηφίσωνται. E. 4, 5, 5. ἐπιτρέψοντες Ἀγησιλάῳ γνῶναι ὅ τι βούλοιτο περὶ σφῶν. Aπ. 3, 5, 12. πολλοὶ ὑπὲρ δικαίων ἀντιλέγοντες, ἐπέτρεπον ἐκείνοις. Σ. 4, 21. Κλεινίᾳ δ᾽ — οὐκ ἂν ἐπιτρέψαις; Intell. κρίνειν e praecedenti κρινάτω. ¶ 5) *iubere.* A. 6, 5, 7. τὴν τάξιν ἐπὶ τὸ δεξιὸν ἐπέτρεψεν ἐφέπεσθαι. Defendit hanc lectionem Doruill. ad Charit. p. 630. Sed all. legunt ἔπεμψεν, et Hutch. e coniectura ἐπέταξεν.

ἐπιτρέπεσθαι, *ſe fidei curaeque committere.* A. 1, 9, 5. ἐπίστευον αὐτῷ αἱ πόλεις ἐπιτρεπόμεναι.

ἐπιτρεπτέον, *committendum eſt, demandandum eſt.* c. dat. Ιερ. 8, 9. οὐκ ἐπιτρεπτέον τοῖς ῥᾳδιουργοῦσιν.

ἐπιτρέχειν, ¶ 1) *accurrere.* c. acc. K. 3, 6. ὁσάκις ἐπιτρέχουσι canes τὰ ἴχνη. ¶ 2) *irruere, irrumpere.* A. 4, 7, 8. αἱροῦσι τὸ χωρίον. ὡς δὲ ἅπαξ εἷς ἐπέδραμεν. All. pro εἷς ἐπέδρ. habent εἰσέδραμον. ¶ 3) *inuadere.* A. 4, 3, 23. ὡπλισμένοι — ἱκανῶς πρὸς τὸ ἐπιδραμεῖν καὶ φεύγειν. K. 5, 16. ἐπιτρέχουσαι αἱ κύνες ἀφαιροῦνται lepores. c. dat. K. 9, 6. ἡ ἔλαφος — ἐπιδραμεῖται τῷ ἔχοντι αὐτὸν, πρ. νεβρόν. c. ἐπὶ, E. 5, 4, 51. ἐπὶ παραθέοντας — τινὲς ἐπέδραμον. v. ἐπιπαραθέειν. K. 6, 16. ¶ 4) *percurrere, leuiter tractare.* Heſych: ἐπιτρέχων· συντόμως. O. 15, 1. ὃ ἡμῖν ἀργότατα ἐπιδεδράμηται τοῦ λόγου. §. 6. ταῦτά μοι δοκῶμεν ἀργότερόν πως ἐπιδεδραμηκέναι τῷ λόγῳ.

ἐπιτρίβειν, *atterere, cruciare.* Aπ. 1, 3, 12. τὰ φαλάγγια — ταῖς ὀδύναις ἐπιτρίβει τοὺς ἀνθρώπους.

ἐπίτριτον, *tertia pars ſortis in foenore poſitae.*

v.

v. ἐπίπεμπτος. Πο. 3, 9. Cf. Gell. N. A. 18, 14.

ἐπιτροπεύειν, *villici munus administrare.* O. 12, 8. 13, 1.

ἐπιτροπευτικός, *aptus ad subeundum munus villici.* O. 12, 3. ὅταν δεηθῇς ἐπιτρόπου, καταμαθὼν ἤν που ᾖ ἐπιτροπευτικὸς ἀνήρ.

ἐπίτροπος, *cuius curae aliquid commissum est. curator, procurator.* Hesych. explicat: ὁ προστατῶν χωρίων, καὶ ὅλης τῆς οὐσίας, καὶ ὀρφανῶν. Ergo ¶ 1) rerum variarum, Π. 4. 2, 17. παρεῖναι πάντας τοὺς ἐπιτρόπους. εἰ δέ που μὴ εἴη ἐπίτροπος. Antea definitur: ὅτῳ καὶ σκηνῆς μελήσει, καὶ ὅπως τὰ ἐπιτήδεια παρεσκευασμένα τοῖς στρατιώταις ἔσται, et dicitur ἀμφὶ συσκευασίαν ἔχειν. 8, 3. 19. ἐπίτροπον ἕξει σχολὴν παρέξοντα. Intelligitur is, *cui Pheraulas omnia sua tradiderat, vt ipsum aleret.* 7, 4, 6. ἐπίτροποι sunt, *quibus haec commissa erat cura, vt thesauri salui perducerentur.* ¶ 2) *tutor.* Aπ. 1, 2, 40. Ἀλκιβιάδην, πρὶν εἴκοσιν ἐτῶν εἶναι, Περικλεῖ ἐπιτρόπῳ ὄντι ἑαυτοῦ — διαλεχθῆναι. ¶ 3) *villicus.* Thomas M. in v. ταμίαν, communiter dici ait ἐπίτροπον et οἰκονόμον, sed Attice ταμίαν. Sed in Xen. saepe dicitur ἐπίτροπος. O. 12, 2. ἔχω ἐπιτρόπους ἐν τοῖς ἀγροῖς. §. 4. pro eo est: ὅστις μέλλει ἀρκέσειν ὅταν ἐγὼ ἀπῶ ἀντ' ἐμοῦ ἐπιμελόμενος. cf. §. 3. 5. 8. 13, 1. 3. 4. 10. 12. 14, 1. 15, 1. 5. 21, 9. ἐν τοῖς ἰδίοις ἔργοις, ἄν τε ἐπίτροπος ᾖ ὁ ἐφεστηκώς, ἄν τε καὶ ἐπιστάτης. Scil. in Oeconomico ἐπίτροπος videtur esse *seruus* vel *libertinus, cuius maxime in agricultura vsus esset;* ἐπιστάτης vero etiam *liber, cuius opera in aliis quoque negotiis versaretur, praefectus operarum quarumcunque.*

ἐπιτυγχάνειν, ¶ 1) *occurrere in via.* c. dat. E. 7, 4, 26. Ἠλεῖοι ἰόντες — ἐπιτυγχάνουσι τοῖς Πυλίοις. Margg. περιτυγχ. quod videtur glossemati deberi. ¶ 2) *hostiliter superuenire, ex improuiso superuenire hostibus.* E. 4, 1, 9. ἐπέτυχεν αὐτοῖς — ἐσπαρμένοις. 7, 2, 20. τοῖς πολεμίοις ἐπιτετυχηκὼς ἔσῃ, *superuenies et castellum finitimum eripies.* Sed bene rescribunt viri docti ἐπιτετειχικώς. ¶ 3) *incidere in, reperire.* Π. 2, 2, 2. p. 103. οὗτος οὕτω δυσ-

δυσκόλως ἐπέτυχεν. Sed viri docti corrigunt δυςκόλῳ, quod placet. Iidem dicunt, se in libris reperisse ἐνέτυχεν, atque hoc praeterunt. Nobis vero cum Hutchinsono videtur etiam ἐπέτυχεν ferri posse. 3, 3, 5. ἐθήρα ὅπου ἐπιτυγχάνοιε θηρίοις. A. 3, 4, 10. κώμαις ἐπιτυχόντες. 4, 1, 6. τὰ ἐπιτήδεια, ὅτῳ τις ἐπιτυγχάνοι, ἐλάμβανον. Ita Steph. edidit pro ὅ τι. 7, 2, 10. E. 4, 2, 14. τοῖς Ἀργείοις ἐπιτυγχάνουσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι in pugna ἀναχωροῦσι. 4, 8, 28. ἐπιτυχὼν ταῖς πόλεσι πάσαις — λακωνιζούσαις. Ιπρ. 4, 3. ¶ 4) *nanci/ci.* c. dat. A. 1, 9, 14. ὁπότε πάνυ ἡδὺν λάβοι (οἶνον), λέγων ὅτι οὔτω — ἡδίονι οἴνῳ ἐπιτύχοι. Απ. 3, 9, 14. O. 12, 20. ἵππῳ ἐπιτυχὼν ἀγαθῷ. All. ἵππου — ἀγαθοῦ. Saltem est c. gen. O. 2, 3. εἰ ἀγαθοῦ ὠνητοῦ ἐπιτύχοιμι. Cf. τυγχάνειν nr. 1. g. ¶ 5) *feliciter gerere.* c. acc. E. 4, 5, 19. καὶ τἄλλα ἐπετύγχανεν Ἰφικράτης. 4, 8, 21. cf. ἀποτυγχάνειν nr. 2. vbi sic c. acc. ἐπιτύχωσι in marg. est pro ἀποτύχωσι. Sed c. gen. Απ. 4, 2, 28. ἐπιτυγχάνοντες ὧν πράττουσι. ¶ 6) Particip. ἐπιτυχὼν, a) *vulgaris, vilis.* Αγ. 1, 3. πόλεως ἐπιτυχούσης, *ignobilis, obscurae.* Well. perperam συντυχ. K. 10, 1. b) *alias consuetus.* Ιπ. 9, 3. ἠρεμήσαντα πλείω χρόνον ἢ τὸν ἐπιτυχόντα. Ex nostra ratione ἢ est *quam.* Sed Camerarius vertit *aut quamdiu licuerit.* Leuncl. coniecit τυχόντα.

ἐπιφαίνεσθαι, ¶ 1) *ex improuiso in conspectum prodire, subito se ostendere.* a) hostibus, Π. 6, 3, 6. ἐπιφάνηθι ἀντίος τῇ τῶν πολεμίων τάξει. 8, 5, 8. ὄπισθεν ἐπιφανέντων τῶν πολεμίων. A. 3, 3, 5. 3, 4, 7. 24. 3, 5, 2. ἐξαπίνης ἐπιφαίνονται οἱ πολέμιοι ἐν τῷ πεδίῳ. Λ. 11, 8. ἐὰν ἐκ τοῦ ἐναντίου πολεμία φάλαγξ ἐπιφανῇ — ἢν ἐκ τοῦ ὄπισθεν οἱ πολέμιοι ἐπιφανῶσιν. §. 10. ἢν ἐκ τῶν δεξιῶν πολεμίων τάξις ἐπιφαίνηται. Margg. ἐπιφέρηται. E. 4, 8, 19. 5, 4, 38. Ιπρ. 8, 15. c. dat. Π. 1, 6, 19. p. 82. εἴ σοι ἄγοντι — οἱ πολέμιοι ἐπιφανεῖεν. A. 2, 4, 12. 3, 4, 1. E. 7, 2, 5. εἰ θελήσειαν ἐπιφανῆναι μόνον σφίσι, *sich nur blicken lassen.* b) proficiscentes amice, E. 6, 5, 17. ἱππεῖς θυομένῳ — ἐπιφαίνονται. Np. erant amici, sed nondum agniti. c) herus operariis, O. 21, 10. δεσπό-

ὁπότου ἐπιφανέντος ἐπὶ τὸ ἔργον, vt inſpiciat, ¶ 2) *auxilii cauſa adeſſe.* Π. 2. 4, 12. ἵνα, εἴ που καιρὸς εἴη, ἐπιφανείην. E. 3, 4, 26.

ἐπιφανής, ¶ 1) *qui facile poteſt agnoſci et diſcerni.* Cf. Poll. 6, 206. Aπ. 3, 1, 10. οὐ τοίνυν οὗτοι (οἱ φιλοτιμότατοι) ἄδηλοι, ἀλλ' ἐπιφανεῖς πανταχοῦ ὄντες εὐαίρετοί εἰσι. ¶ 2) *clarus, illuſtris.* v. Poll. 5, 158. Σ. 8, 7. πατέρων ὀνομαστῶν ὑμᾶς εἶναι, καὶ αὐτοὺς ἐπιφανεῖς. Superl. Aγ. 3, 2. ὀνομάσαι βούλομαι τοὺς ἐπιφανεστάτους αὐτῶν. ¶ 3) *nobilis, princeps, vornehm.* Aγ. 5, 6. ἥκιστα οἱ ἐπιφανέστατοι τῶν ἀνθρώπων λανθάνουσι. E. 7, 4, 24.

ἐπιφατνίδιος, *praeſepialis.* Pollux 1, 184. ἐρεῖς δὲ φορβεῖα καὶ ἐπιφατνίδια δεσμὰ etc. Iπ. 5, 1. ἐπιφατνιδίας φορβιᾶς — τὸ ἅμμα. Totum locum habet Pollux 1, 202.

ἐπιφέρειν, ¶ 1) *inferre.* De bello, Πο. 4, 41. φοβερώτερος ὁ πόλεμος τοῖς εἰσφέρουσιν, ἢ τῇ πόλει. E. 6, 3, 4. p. 383. ὅπλα ἐπιφέρειν ἀλλήλοις ἡμᾶς. ¶ 2) *conferre aliquid per calumniam in aliquem, exprobrare.* Poll. 4, 32. ὀνειδίσαι, ὄνειδος ἐπενεγκεῖν, etc. Aπ. 1, 2, 31. τὸ κοινῇ τοῖς φιλοσόφοις ἐπιτιμώμενον ἐπιφέρων αὐτῷ, καὶ διαβάλλων. ¶ 3) Fit in var. lect. pro ἀποφέρειν. v. ἀποφ. nr. 3.

ἐπιφέρεσθαι, ¶ 1) *ſe inferre, irruere.* Heſych: ἐπιφερομένους. ὡρμηκότας. Π. 1, 2, 10. φυλάξασθαι τὸ ἐπιφερόμενον, np. θηρίον. A. 1, 9. 4. ἄρκτον ἐπιφερομένην. K. 5, 32. lepus καταλιπὼν τὸ ἐπιφερόμενον, ſcil. θηρίον, vulpem, canem etc. Sic eſt de canibus K. 6, 16. πολεμικῶς ἐπιφερόμεναι — πάλιν ἐπιφερόμεναι. De volatilibus, Π. 2, 4, 14. ἀετὸς ἐπιπτάμενος, ὡς κατεῖδε τὸν λαγῶ φεύγοντα, ἐπιφερόμενος ἔπαισε αὐτόν. ¶ 2 *inuadere.* De hoſtibus, Iπ. 2, 8. μάχεσθαι — ἤν τι ἐκ τοῦ πρόσθεν προσπίπτῃ — καὶ ἤν τι ὄπισθεν ἐπιφέρηται. Margg. φαίνηται. Contra ἐπιφέρηται legitur in margg. pro ἐπιφαίνηται. v. ibi. ¶ 3) *inſurgere.* De mari, A. 5, 8, 9. ὅταν χειμὼν ᾖ, καὶ θάλαττα μεγάλη ἐπιφέρηται, *attollitur contra nauem.*

ἐπιφθέγγεσθαι, v. σάλπιγξ.

ἐπίφθονος, *inuidiae obnoxius.* Σ. 3, 9. πενία vocatur ἥκιστα ἐπίφθονον πρᾶγμα, h. e. ἥκιστα φθονούμε-

νούμενον. v. Thom. Mag. in v. φοβερόν.

ἐπιφθόνως, *cum inuidia*. Π. 7, 5, 14. ποιῆσαι, ὥςτε ἥκιστα ἐπιφθόνως — φανείη. Vett. editt. ἀνεπιφθόνως, quod Muretus feiungendum putabat sic: ἂν ἐπιφθ. Rectius sane, quam Leuncl. qui ἂν plane omisit. c. ἔχειν, *inuidere*. Π. 3, 3, 7. φιλοτίμως ἔχοντες — ἐπιφθόνως εἶχον πρὸς ἀλλήλους. Sic 8, 2, 13.

ἐπιφιλοπονεῖσθαι, *studere, vacare, studiose vacare*. O. 5, 5. θήραις ἐπιφιλοπονεῖσθαι.

*ἐπιφοβεῖσθαι, quod sine auctoritate affertur in lexicis, Grammius studet munire auctoritate Xenophontis, ex E. 6, 2, 14. vbi est ἐπεφόβηντο. Sed haud dubie hic eodem modo errauit, quo supra in ἐπιποιεῖν. v. φοβεῖσθαι nr. 1.

ἐπιφορεῖν, *ingerere*. A. 3, 5, 6. γῆν ἐπιφορήσω.

ἐπίφορος, *vterum gestans*. Hesych: ἐπίφορος· τοῦ τεκεῖν ἐγγὺς οὖσα. vbi v. interpp. Cl. Poll. 5, 52. K. 7, 2. legitur de canibus.

*ἐπιχαρίζεσθαι, *concedendo gratificari*. Ιπ. 6, 12. ἄλλῳ — τὸν ἀναβαλοῦντα ἐπιχαρίσηται.

ἐπίχαρις, *amabilis, iucundus*. Suidas: ἐπίχαρις· ἐπιτερπής, ὁμιλητικός. Π. 1, 4, 4. ἐν ταῖς συνουσίαις πάμπαν ἐπίχαρις. Sic de praemiis, Ιερ. 9, 4. ἐν τούτοις τὸ ἐπίχαρι διὰ τοῦ ἄρχοντος ἐγένετο. Sed A. 2, 6, 7. τὸ ἐπίχαρι est *morum suauitas*. Oppon. τὸ στυγνὸν καὶ ὠμόν. K. 5, 33. lepus vocatur ἐπίχαρι θηρίον, vbi Leunclau. et Zeun. vertunt *lepidum*.

ἐπιχαρίτως, *ad gratiam*. Phauorinus: χαρίζομαι, καὶ τὸ ἀστιεύομαι, κομψεύομαι καὶ εἰρωνεύομαι — καὶ ἀπὸ τούτου ἐπιχαρίτως ἐπίρρημα παρὰ Ξενοφῶντι, ἀντὶ τοῦ ἀστείως καὶ πρὸς χάριν. Απολ. 4. ἐπιχαρίτως εἰπόντας ἀπέλυσαν. cf. Απ. 4, 4, 4. vbi est πρὸς χάριν διαλέγεσθαι.

*ἐπιχαριτώτερος, *gratior, iucundior*. Est vox Xenophonti familiaris, inquit Doruill. ad Charit. p. 680. Π. 8, 2, 2. εὐεργέτημα ἀνθρώποις πρὸς ἀλλήλους οὐδέν ἐστιν ἐπιχαριτώτερον. Σ. 7, 5. τὸ συμπόσιον πολὺ ἐπιχαριτώτερον. *Superl. O. 7, 37. ἐπιχαριτώτατον ἐπιμέλημα.

Ἐπίχαρμος, *Epicharmus*, poeta Siculus, (v. Cic. ad Attic. 1, 19.) cuius carmina illa, quae ad philosophiam poeticam spectant, Henr. Stephanus

nus maximam partem collegit in poesi philosoph. p. 54—58. Eius versus quidam laudantur Απ. 2, 1, 20. vbi v. Ruhnken. Cf. quos laudat Fischer. ind. Aeschin.

ἐπιχεῖν, *affundere*. O. 17, 9. τῷ οἴνῳ ἐπιχεῖν ὕδωρ. Sic A. 4, 5, 19. πάνυ ἄκρατος, εἰ μή τις ὕδωρ ἐπιχέοι.

ἐπίχειρα Π. 1, 4, 25. in marg. Steph. legitur pro ἐπιχώρια. Non satis apte. Significat enim *praemia*. v. Poll. 3, 143. et 6, 186. et Etymol. M.

ἐπιχειρεῖν, ¶ 1) *suscipere*. Differt igitur ab ἐπιθυμεῖν, Π. 8, 7, 3. p. 542. οὔτ' ἐπιχειρήσας, οὔτ' ἐπιθυμήσας οἶδα ὅτου ἠτύχησα. Sic c. inf. Απ. 3, 6, 1. ἐπεχείρει δημηγορεῖν, ἐπιθυμῶν προστατεύειν τῆς πόλεως. c. dat. Απ. 2, 3, 5. τί ἂν τις ἐπιχειροίη τοῖς ἀδυνάτοις; 3, 5, 28. 3, 6, 8. 14. 4, 1, 4. ¶ 2) *inchoare*. c. ἀπὸ, Πο. 4, 2. ἀπὸ ποίου χρόνου ἐπεχειρήθη (τὰ ἀργυρεῖα), *strui coepta sint*. ¶ 3) i. q. πράττειν, ita tamen, vt simul habeat notionem audaciae. c. acc. Π. 6, 1, 21. ὅταν ἡ ἀγαθὴ κρατῇ, τὰ καλὰ πράττεται· ὅταν δὲ ἡ πονηρὰ, τὰ αἰσχρὰ ἐπιχειρεῖται. ¶ 4) *conari*. Hesych: ἐπιχειρεῖ· τολμᾷ. Dicitur enim fere de magno conatu, et qui fit in rebus arduis. Iungitur autem infinitiuo, et substituitur verbo πειρᾶσθαι, Απ. 2, 6, 28. πειρῷ ἀγαθὸς γίγνεσθαι, καὶ — θηρᾷν ἐπιχείρει τοὺς καλούς. 3, 6, 4. it. verbo ἐπιτίθεσθαι, Απ. 3, 9, 7. ἐπιχειρεῖν οἰκίας αἱρεῖσθαι, ἢ ἄλλῳ τῳ ἐπιτίθεσθαι τῶν δήλων ὅτι ἀδύνατά ἐστι. Saepe non de solo conatu, sed de opere perfecto intelligendum est, ita vt habeat redundantiam quandam, et elegantem periphrasin faciat verbi illius, cuius infinitiuus additus extat. v. Fischer. ind. Aeschin. Π. 6, 2, 4. ἐπεχείρησε κατασκευάζειν, np. ἅρματα. v. Raphel. ad Luc. 1, 1. Π. 1, 1, 1. τυραννεῖν ἐπιχειρήσαντας. A. 5, 6, 20. ἐβόα καὶ ἐπεχείρει λέγειν. Cod. Paris. λέγων. Λ. 11, 9. E. 2, 3, 10. §. 18. p. 94. p. 100. 2, 4, 7. 29. 4, 3, 16. 4, 4, 2. §. 7. ἐπιχειρεῖτον ἄνδρε δύο— συγγενέσθαι Πραξίτα. O. 10, 8. Sed simpliciter, sine difficultatis aut audaciae notione, facit circumlocutionem Απ. 1, 2, 39. 2, 6, 1. 4. et O. 19, 14. Sic ¶ 5) *solere*. Π. 2, 2, 15. p. 111. ἄγειν ἐπιχειροῦσιν οἱ καλοὶ κἀγαθοὶ ἐπὶ τὰ καλὰ κἀγαθὰ, οἱ δὲ πονηροὶ ἐπὶ τὰ πονηρά. Nisi dictum est

est pro ἄγουσιν. ¶6) *adoriri*, i. q. ἐπιτίθεσθαι. Π. 7, 1, 11. v. ἐπιτίθεσθαι n. 3. Π. 5, 4, 20. οὐδ' ἐπιχειρήσουσιν nos. E. 2, 1, 2. 2, 4. 10. p. 110. ὅταν ἐπιχειρῶμεν (Margg. ἐγχειρῶμεν) πολλῶν ὄντων ἐναντίων ὀλίγοις οὖσι — διδόασι, *quamuis multi sint.* Nam genitiui non pendent ab ἐπιχειρῶμεν, sed pertinent ad διδόασι. Ιπ. 5, 12. c. dat. Π. 3, 3, 21. τοῖς ὀλίγοις ἐπιχειρῆσαι. 7, 1, 11. E. 4, 5, 12. 6, 5, 8. ἐπεὶ οὐκέτι αὐτοῖς οἱ ἐναντίοι ἐπεχείρουν, np. persequendo. Ιπ. 7, 12. Sic de subditis res nouas molientibus, Π. 1, 1, 5.

ἐπιχείρημα, ¶1) *conatus.* E. 1, 2, 4. αἰσθόμενος τὸ ἐπιχείρημα. ¶2) *studium venationis.* K. 13, 13. ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἐπιχειρήματος βελτίους γίγνονται.

ἐπιχειρητέον, *conandum est.* Απ. 3, 6, 14. πλείω φέρειν οὐδ' ἐπιχειρητέον αὐτῷ.

*ἐπιχορεύειν, *saltabundum accedere.* Σ. 9, 4. ὁ Διόνυσος ἐπιχορεύσας — ἐφίλησεν αὐτήν.

ἐπίχρυσος, *inauratus.* Απ. 3, 10, 14. ἐπιχρύσους θώρακας.

ἐπιχύειν, *superfundere, supra infundere.* O. 17, 12. ἰλύος ἐπιχυθείσης.

ἐπιχωρεῖν, ¶1) *cedentem se conferre.* E. 2, 4, 24. Pausanias hostibus cedens παρήγγειλε τοῖς —— ξυμμάχοις ἐπιχωρεῖν πρὸς ἑαυτόν. ¶2) *procedere.* A. 1, 2, 17. ἐπιχωρῆσαι. Mox est ἐπῄεσαν.

ἐπιχώριος, ¶1) *indigena.* Π. 7, 4, 1. ἦρχουν αὐτῷ οἱ ἐπιχώριοι βασιλεύοντες. ¶2) *patrius, more patrio et populari receptus.* Π. 6, 4, 1. λινοῦν θώρακα, ὃς ἐπιχώριος ἦν αὐτοῖς. 8, 8, 6. ἦν αὐτοῖς ἐπιχώριον, τὸ — ἐσθίειν. §. 9. ἦν ἐπιχώριον αὐτοῖς μὴ ὁρᾶσθαι. §. 10. Λ. 5, 6. ἐπιχώριον ἐν τοῖς φιλιτίοις λέγεσθαι, *consuetum.* v. Perizon. ad Aelian. V. H. 6, 3. Αθ. 1, 9. Hinc τὰ ἐν Πέρσαις ἐπιχώρια Π. 1, 4, 25. *patria* s. *popularia Persarum instituta.* Intell. ἐπιτηδεύματα siue ἔθη. v. Schol. Thucyd. 2, 27. et supra ἐπίχειρα. Sic ἔθους intelligi iubet Hutch. Αγ. 5, 4. ἐπιχωρίου ὄντος τοῖς Πέρσαις φιλεῖν. Sed Leisner. ad Bos ellips. Graec. p. 284. edit. 8. τρόπου, quod minus placet.

ἐπιψεκάζειν, *irrorare, guttatim infundere.* Σ. 2, 26. ἢν ἡμῖν — μικραῖς κύλιξι ἐπιψεκάζωσιν.

ἐπιψεύδεσθαι, *affingere, mentiendo addere.* Ιερ.

2,

2, 16. ἐπιψεύδονται, πλέονας φάσκοντες ἀπεκτονέναι.

ἐπιψηφίζειν, ¶ 1) *populum in suffragia mittere.* quod Athenis erat τοῦ ἐπιστάτου, etiam proëdrorum. Απ. 1, 1, 18. ἐπιστάτης ἐν τῷ δήμῳ γενόμενος — οὐκ ἠθέλησεν ἐπιψηφίσαι. Harpocration explicat verbo ἐπικυροῦν, et Leuncl. *calculum suum adiungere.* Vterque perperam. Nam de eadem re E. 1, 7, 9. est προτιθέναι διαψήφισιν, et Απ. 4, 4, 2. οὐκ ἐπέτρεψε ψηφίσασθαι. cf. Αθ. 2, 17. et Aelian. V. H. 3, 17. v. omnino Ernest. et Hindenburg ad l. l. et Kuster. de V. M. 2, 9. ¶ 2) *sententias rogare milites.* quod erat imperatoris. A. 5, 1, 8. cum Xenophon concionem militum de itinere consuleret, ἀνέκραγον, ὡς οὐ δέοι — ὁ δὲ ὡς ἔγνω τὴν ἀφροσύνην αὐτῶν, ἐπεψήφισε οὐδέν, *ea de re sententias eorum non amplius rogauit.* Leuncl. male: *sanxit.* 5, 6, 21. ἔγνωσαν, ὅτι ἐκπλεῖν δεδογμένον εἴη, καὶ Ξενοφῶν αὐτὸς ἐπεψηφικὼς εἴη. Nam §. 19. dixerat: ὅτῳ ταῦτα δοκεῖ, αἰρέτω τὴν χεῖρα. 6, 1, 16. ¶ 3) Si locus est sanus, significat *suffragio suo comprobare.* Suid: ἐπιψηφίζων· ἐπικυρῶν. Thom. Mag. ἐπιψηφίζω ἐγὼ τοῖς παροῦσιν, ἀντὶ τοῦ ἐπιβεβαιῶ. A. 7, 3, 6. εἴ τις ἀντιλέγει, λεγέτω· εἰ δὲ μή, ἐπιψηφίζετε ταῦτα. ἐπεὶ δὲ οὐδεὶς ἀντέλεγεν, ἐπεψήφισαν: καὶ ἔδοξε ταῦτα. Sed Hutch. partim e codicum vestigiis, partim e coniectura reposuit ἐπιψηφίζεσθε et ἐπεψηφίσαντο.

ἐπιψηφίζεσθαι, ¶ 1) *suffragio suo comprobare.* A. 7, 6, 11. πάντες δ' ἐπεψηφίσασθε ταῦτα. All. ἐψηφίσασθε. cf. ἐπιψηφίζειν nr. 3. ¶ 2) *per suffragia decernere.* c. inf. E. 1, 1, 24. Ἀθηναῖοι — ἐπεψηφίσαντο ὁπλίτας αὐτὸν καταλέξασθαι. Margg. ἐψηφίσαντο, per glossema, vt putamus, quia auctor huius lectionis non potuit ferre ἐπιψηφίζεσθαι pro simplici in notione decernendi. 4, 2, 2. πάντες ἐπεψηφίσαντο (Margg. ἐψηφίσ.) βοηθεῖν μετ' Ἀγησιλάου. Hic est vel simpliciter: *decreuerunt,* vel: *quaeque ciuitas Asiae conuentibus habitis decreuit.* ¶ 3) In var. lect. permutatur etiam cum ἀποψηφίζεσθαι. v. ibi.

ἐπίψογον, τό, *reprehensio.* A. 14, 7. οὐδὲν δεῖ θαυμάζειν, τούτων τῶν ἐπιψόγων

γων αὐτοῖς γιγνομένων. Grammius etiam h. l. vult adiectiue accipi, qui pot-est conferri.

ἐπιὼν, v. ἐπιέναι.

ἐποικεῖν, *incolere, habitare.* Π. 6, 2, 5. τοὺς Ἕλληνας τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐποικοῦντας. pro quo 2, 1, 2. p. 87. est οἰκοῦντας.

ἐποικοδομεῖν, ¶ 1) *superstruere.* A. 3, 4, 6. κρηπὶς — ἐπὶ δὲ ταύτῃ ἐπῳκοδόμητο πλίνθινον τεῖχος. ¶ 2) *reficere.* E. 6, 5, 12. ἐπῳκοδόμει τὸ τεῖχος αὐτῶν ὅσα ἐδεῖτο.

ἔποικος, *aduena.* Schol. Thucyd. 2, 27. et ex eo Suidas: ἔποικοι, οἱ ἐν ἐρήμῳ τόπῳ πεμπόμενοι οἰκῆσαι· ἔποικοι δὲ, οἱ εἰς πόλεις. Suidas explicat etiam nomine μέτοικοι. E. 1, 2, 12.

ἐπομνύειν et

ἐπομνῦναι, ¶ 1) *deierare.* Saepe dicitur de iis, qui interrogati respondent, sed interposito iureiurando, Π. 4, 1, 11. ὁ Κῦρος εἶπεν, οὐκοῦν καὶ ἄλλοις προθύμως λέξεις; κἀκεῖνος ἐπομόσας, νὴ τὸν Δί', ἔφη. A. 7, 8, 1. ἠρώτα αὐτὸν — ὁ δ' αὐτῷ ἐπομόσας εἶπεν, ἦ μὴν ἔσεσθαι — Σ. 9, 6. τοῦ Διονύσου ἐπερωτῶντος αὐτὴν εἰ φιλεῖ αὐτὸν, τῆς δὲ οὕτως ἐπομνυούσης, ὥστε — ἅπαντας ἐπομόσαι (Margg. συνομόσαι) ἂν ἦ μὴν — φιλεῖσθαι. ¶ 2) De teste. c. acc. vt ὀμνῦναι, Π. 6, 4, 3. ἐπομνύω σοι τὴν ἐμὴν καὶ τὴν σὴν φιλίαν, ἦ μὴν ἐγὼ βούλεσθαι μᾶλλον, *per amicitiam.* ¶ 3) i. q. ὀμνῦναι. Σ. 9, 7. οἱ ἄγαμοι γαμεῖν ἐπώμνυσαν. Est eorum, qui alicuius dicta vel facta approbant. Cf. O. 20, 29.

ἐπονείδιστος, *contumeliosus.* Λ. 9, 5. homo ignauus εἰς τὰς ἐπονειδίστους χώρας ἀπελαύνεται, *in infima* s. *vltima loca.* §. 6. ἐπονείδιστος βίος, vbi iungitur cum ἄτιμος. Dicitur etiam de obscenitate, Σ. 8, 19. qui obscene amat puerum, νέμει τῷ παιδὶ τὰ ἐπονειδιστότατα. §. 34. oppon. νόμιμα.

ἐπονομάζειν, *cognominare.* O. 6, 17. καλόν τε κἀγαθὸν ἐπονομαζόμενον.

ἔπος, ¶ 1) *carmen heroicum.* Απ. 1, 3, 3. ἐπαινέτης δ' ἦν καὶ τοῦ ἔπους τούτου Hesiodei. Sic saepe de carminibus Homeri, Απ. 1, 4, 3. 4, 2, 10. Σ. 3, 5. 6. ¶ 2) *carmen quoduis.* Etymol. M. ἔπος, ὁ λόγος, παρὰ τὸ ἔπω — ἔπος λέγεται κυρίως ὁ ἔμμετρος λόγος, καταχρηστικῶς δὲ πᾶς λόγος. Cf. Eustath. ad Il. p. 3. et ad Odyss. α, p. 1380, 61. Απ. 1, 2, 21. τῶν ἐν μέτρῳ ποι-

ποιημένων ἐπῶν. ¶ 3) *verbum.* v. ἐπαφρόδιτος et ἀγανός.

ἐποχεῖσθαι, *vehi.* Π. 7, 1, 22. κάμηλον, ὥστ' ἐποχεῖσθαι. Hesych: ἐποχούμενος· βασταζόμενος.

ἔποχος, *qui equitare potest, qui perite et firmiter equo insidet.* Π. 1, 4, 4. οὔπω πάνυ ἔποχος ἄν. 8, 1, 12. Ιπ. 8, 10. Ιπρ. 1, 6. 7. 18. Hinc τὸ ἔποχον, *ea ephippii pars, cui insidetur.* Ιπ. 12, 9. χρὴ τὸ ἔποχον τοιοῦτον ἐῤῥάφθαι, ὡς ἀσφαλέστερόν τε τὸν ἱππέα καθῆσθαι, καὶ τὴν ἕδραν τοῦ ἵππου μὴ σίνεσθαι. Antea vocatur ἐφίππιον. Interpres Pollucis I, 185. reddit *instrata.* Leunclauius *lorum, quo ephippium constringitur.* Non bene.

ἑπτακαίδεκα, *septendecim.* A. 4, 5, 18. E. 3, 1, 11. it. post ἕξ, scil. καὶ δέκα, Π. 1, 2, 8. ἓξ ἢ ἑπτακαίδεκα. Steph. legi iubet ἑπτὰ καὶ δέκα. Sed E. 4, 5, 17. etiam est: στάδια ἓξ ἢ ἑπτακαίδεκα. cf. ἑκκαίδεκα, quod sic dicitur post πέντε.

ἑπτάκλινος, v. οἶκος.

Ἐπύαξα, *Epyaxa.* A. 1, 2, 12 — 25. vxor regis Ciliciae, cum pecunia venit ad Cyrum minorem, qui cum ea consueuisse dicebatur, et ad preces eius exercitum lustrabat. Nominatur etiam ἡ Κίλισσα.

ἐπῳδή, *incantatio.* Metaphor. de suauissimo cantu Sirenum, Απ. 2, 6, 11. de conciliatione amicorum, Απ. 2, 6, 10. 13. it. amasiorum, Απ. 3, 11, 16. 17.

ἐπωμίς, *summa et eminens humeri pars.* v. Poll. 2, 133. 137. et Foes. oecon. Hippocr. in h. v. Απ. 3, 10, 13. τὸ μὲν ὑπὸ τῶν κλειδῶν καὶ ἐπωμίδων, τὸ δὲ ὑπὸ τῶν ὤμων.

ἐπωνυμία, *cognomen.* O. 12, 2. μὴ ἀποβάλῃς τὴν ἐπωνυμίαν τὸ ἀνὴρ καλὸς κἀγαθὸς κεκλῆσθαι. Σ. 8, 9. Ζεὺς πολλὰς ἐπωνυμίας ἔχει. De hac πολυωνυμίᾳ deorum v. Callimach. h. in Dian. 7. ibique Spanhem. K. 3, 1.

ἐπωφελεῖν, *insuper iuuare.* O. 11, 9. θεοὺς τιμᾷν καὶ φίλους ἐπωφελεῖν. §. 13.

ἐρᾷν, ¶ 1) *amare.* Differt a φιλεῖν, Ιερ. 11, 11. οὐ μόνον φιλοῖο ἄν, ἀλλὰ καὶ ἐρῷο ὑπ' ἀνθρώπων. Scil. φιλοῦσιν amici; sed qui vehementius amant, tanquam amasium, ii ἐρῶσι. Σ. 4, 63. ἐρῶντες ἐκυνοδρομοῦμεν ἀλλήλους ζητοῦντες. c. gen. Σ. 1, 2. Καλλίας ἐρῶν Αὐτολύκου. 8, 2. οὐκ ἔχω χρόνον εἰπεῖν, ἐν ᾧ οὐκ

ἐρῶν

ἐρῶν τινος διατελῶ. §. 3. 4. 7. 8. De rebus, *lieb haben.* K. 5, 33. ἐπιλάθοιτ' ἂν, εἴ του ἐρῴη. ¶ 2) *venereo amore captum teneri.* Π. 5, 1, 5. τὸ ἐρᾷν ἐθελούσιόν ἐστι. §. 6. πρὶν ἐρᾷν. Σ. 8, 21. Απ. 1, 2, 22. ἐρᾷν, ἐρασθέντες, *amore capti.* Nam etiam in Xenophonte ſemper aoriſtus paſſiui, nunquam actiui aut medii, legitur. Cf. Fiſcher. ind. Aeſchin. Sic Π. 5, 1, 6. ἐθελούσιόν ἐστι τὸ ἐρασθῆναι. Margg. male: ἐρᾶσθαι. c. gen. Π. 5. 1, 5. τῶν καλῶν τῶν μὲν ἐρῶσι, τῶν δ' οὔ. — ἐρᾷ ἕκαστος ὧν ἂν βούληται. — οὐκ ἐρᾷ ἀδελφὸς ἀδελφῆς. — ἕκαστος τῶν καθ' αὑτὸν ἐρᾷ. §. 7. Απ. 1, 2, 29. ἐρῶντα Εὐθυδήμου. Sic paſſiu. A. 4, 6, 2. Ἐπισθένης ἠράσθη τοῦ παιδός. Αγ. 5. 4. E. 4. 1. 19. ἐρασθέντος αὐτοῦ τοῦ Εὐαλκοῦς υἱέως Ἀθηναίου. Σ. 8. 29. Hinc ὁ ἐρώμενος, *amaſius, qui amatur,* vel honeſte, Σ. 8. 2. 8. 11. 16. vbi, vt ſaepius, ſynonymum eſt τῶν παιδικῶν. 25. 35. vel inhoneſte, Π. 5. 1, 6. ter. Απ. 1, 2, 29. O. 12, 14. Σ. 8, 13. 27. 36. ¶ 3) *vehementer cupere.* c. inf. E. 7. 5, 16. ἐρῶντες ἀνασώσασθαι τὴν πατρῴαν δόξαν. O. 6, 12. Sic paſſiu. c. τοῦ et inf. Αγ. 10, 4. ἐρασθεὶς τοῦ εὐκλεὴς γενέσθαι. ¶ 4) *vehementer appetere.* c. gen. Π. 3, 3, 20. νίκης ἐρῶντες μάχεσθαι. A. 3, 1, 19. Αγ. 11, 9. ¶ 5) *ſtudioſum eſſe.* Π. 1, 4, 5. ἐρᾷν τοῦ ἔργου, venationis. 6, 1, 21. οὐδ' ἅμα καλῶν τε καὶ αἰσχρῶν ἔργων ἐρᾷ. Αγ. 3, 1. τῶν καλῶν ἤρα, καὶ τὰ αἰσχρὰ ἐδίωκεν. Σ. 4, 62. φιλοσοφίας ἐρῶντα. 8, 18. K. 12, 10. 14. 13, 18. ¶ 6) *ſuſcipere ſolere.* Π. 8, 7, 3. p. 544. τὸ δυςκαταπρακτοτέρων ἐρᾷν. ¶ 7) Refertur ad mortuos: *admirari.* K. 1, 17. ὧν οἱ ἀγαθοὶ ἔτι καὶ νῦν ἐρῶσι, οἱ δὲ κακοὶ φθονοῦσι. Sed all. pro ὧν legunt ἧς, vt referatur ad τὴν ἐπιμέλειαν, quo fere modo eſt 12, 18. μεγάλη ἀρετή, δι' ἣν καὶ νῦν θαυμάζονται· ἧς ὅτι ἐρῶσι πάντες, εὔδηλον.

ἔρανος, proprie eſt *pecunia ad communes epulas* vel *ad ſubleuandam amici inopiam collata.* v. Heſych. et Etymol. M. Hinc eleganter Π. 7, 1, 7. de *opera eorum, qui pro aliis fortiter pugnant, qui ita pugnant, vt quilibet pro virili omnibus ſit ſalutaris, atque adeo conferat ad ſummam rei:* εἰς τίνα ποτ' ἂν καλλίονα ἔρανον ἀλλήλους παρακα-

ρακαλέσαιμεν — πολλὰ κἀγαθὰ ἀλλήλοις εἰσενεγκεῖν. Similis locus est ap. Thucyd. 2, 43. v. Morus ad Longin. p. 127. sq.

Ἐρασινίδης, *Erasinides*. Aliquoties ita scriptum legitur hoc nomen apud Thucyd. et Diodorum Siculum. Sed ap. Lysiam p. 376. est Ἐρασινείδης. Aliter Suidas: ἐστρατήγησε μετ' Ἐρασινάδου· ἐπὶ τῶν δυστυχῶν. ἐκ τῶν περὶ Ἀργίνουσαν στρατηγησάντων δυστυχῶς. ἀπέθανον δὲ δημοσίᾳ, οὗτός τε καὶ οἱ ὑπομείναντες Θράσυλλος, Περικλῆς καὶ οἱ λοιποί. ἐγένετο δέ τι καὶ περισσότερον τῷ Ἐρασινάδῃ, τὸ καὶ κλοπῆς κατηγορηθῆναι τῶν περὶ Ἑλλήσποντον χρημάτων. Quae omnia e Schol. Aristoph. Suidam descripsisse, Kusterus iam annotauit. Erasinides igitur fuit vnus e decem praetoribus, proelio ad Arginusas nobilitatis, E. 1, 5. 10. 1, 6, 11. 21. sed domum reuocatus, E. 1, 7, 1. 2. accusatus et ob naufragos non sublatos, ob quod etiam reliqui accusabantur, et prae reliquis ob peculatum, tandemque capite mulctatus, E. 1, 7, 10. 11. cf. interpp. ad Απ. 1, 1, 18. vbi est: ἐννέα στρατηγοὺς τοὺς ἀμφὶ Θράσυλον καὶ Ἐρασινίδην.

Ἐρασίστρατος, *Erasistratus*, vnus e triginta tyrannis. E. 2, 3, 2.

ἐρασιχρήματος, *pecuniae cupidus*. Hesych: ἐρασιχρημάτους· φιλαργύρους. vbi v. interpp. Pollux 1, 42. habet in epithetis tyranni, et Platonicum vocabulum esse dicit. Sed est etiam ap. Xenophontem Απ. 1, 2, 5. οὐδ' ἐρασιχρημάτους τοὺς συνόντας ἐποίει.

ἐράσμιος (poet. Port.), *amabilis*. v. Hesych. et Doruill. ad Charit. p. 645. Σ. 8, 36. τῷ τὴν ψυχὴν ἐρασμίῳ. Vbi oppon. τὸν τῷ εἴδει τοῦ ἐρωμένου χρώμενον. Απ. 3, 10, 3. pictor exprimit τὸ ἐρασμιώτατον τῆς ψυχῆς ἦθος.

ἐραστής, ¶ 1) *amore captus, amator, ein Verliebter*. Λ. 2, 13. τοῦ διαλέγεσθαι τοὺς ἐραστὰς εἴργουσιν ἀπὸ τῶν παίδων. Vbi εἴργουσιν non dubito quin et genitiuum regat et praepositionem: *prohibent amatores a pueris et illos cum his colloqui vetant*. Απ. 1, 3, 9. τῶν σωφρονικῶν μᾶλλον ἢ τῶν ἐραστῶν. Sed Ernest. defendit alteram lectionem: θρασέων. Alii aliter tentant. Σ. 8, 22. 26. 32. vbi ad

ad τὰ παιδικὰ refertur. Cf. §. 35. Plene Λ. 2, 15. ἐραστὰς παιδικῶν. ¶ 2) Honesto sensu: Σ. 8, 11. τῷ καλῷ τε κἀγαθῷ ἐραστῇ, h. e. ei, qui amat τὸν καλὸν κἀγαθόν. Possit etiam §. 35. huc referri. Saltem ibi est μέσως dictum. ¶ 3) *amicus*. Hesych: ἐραστής· φίλος, ἐπιθυμητής. Σ. 8, 2. Χαρμίδην — πολλοὺς ἐραστὰς κτησάμενον. ¶ 4) *cupidus*. Π. 1, 5, 7. p. 55. τοὺς ἐπαίνου ἐραστάς. ¶ 5) *qui appetit*. Αγ. 1, 19. ἐραστὰς τῆς ἑαυτοῦ φιλίας. Απ. 1, 6, 13. καλῶν τε κἀγαθῶν ἐραστήν. Olim legebatur: καλόν τε κἀγαθὸν ἐραστ. Cf. nr. 2. ex Σ. 8, 11.

ἐρατικός, v. ἐρωτικός.

Ἐρατοσθένης, *Eratosthenes*, vnus e triginta tyrannis. Ε. 2, 3, 2.

ἐργάζεσθαι, ¶ 1) *operari, laborare*. Oppon. ἀργεῖν, Π. 1, 6, 5. ἐργαζομένους μᾶλλον ἢ ἀργοῦντας. Απ. 1, 2, 57. Socrates dicebat, τὸ μὲν ἐργάζεσθαι ἀγαθὸν, τὸ δὲ ἀργεῖν κακὸν, et τοὺς ἀγαθόν τι ποιοῦντας ἐργάζεσθαι. cf. 2, 7, 8. et ἔργον nr. 11. a. Sic Αθ. 1, 15. vbi etiam cum Fr. Porto et Zeunio intelligi potest speciatim de opere rustico, vt Π. 1, 4, 13. seruum fugitiuum ἐργάζεσθαι ἀναγκάσω. it. Ο. 3, 4. Tribuitur tauris, Π. 7, 5, 22. et apibus, Ο. 7, 33. 17, 14. ¶ 2) *opus rusticum facere*. Π. 3, 2, 12. ληϊζόμενοι ζῶσι, καὶ οὐδ' ἂν ἐπίσταιντο ἐργάζεσθαι. 8, 3, 15. ἐργαζόμενος — εἰς ἀγρὸν ἀπαγαγὼν ἐκέλευσεν ἐργάζεσθαι. Ο. 4, 10. 20, 16. 19. 20. vbi oppon. ἀργὸν εἶναι. Huc referri solet Π. 8, 1, 6. ἱκανοὶ ἄλλων ἐργαζομένων τρέφεσθαι. Sed videtur etiam de aliis opificiis intelligi posse. Ε. 2, 1, 1. ἐργαζόμενοι μισθοῦ κατὰ τὴν χώραν. Hinc οἱ ἐργαζόμενοι sunt, qui alias dicuntur ἐργάται, *agricolae, operae rusticae*. Π. 3, 2, 9. 5, 4, 13. τοῖς ἐργαζομένοις. Mox sequitur τῶν ἐργατῶν. 7, 4, 4. Α. 2, 4, 11. χώρας ἀγαθῆς οὔσης, καὶ τῶν ἐργασομένων ἐνόντων. Ο. 4, 15. 5, 2. 6, 11. 13, 3. 15, 10. c. acc. γῆν etc. *colere*, vt ἐξεργάζεσθαι. v. ibi nr. 5. Π. 3, 2, 8. ἐξεῖναι ὑμῖν γῆς (np. μέρος) ἐργάζεσθαι ὁπόσην ἂν βούλησθε. vbi fere significat *possidere*. §. 10. οὐκ ἂν — ἐργαζοίμεθα μὴ ὅτι τὴν τούτων, ἀλλ' οὐδ' ἂν τὴν ἡμετέραν. 4, 4, 3. χώραν τὴν αὐτὴν ἐργάσεσθε. 5, 4, 12. τοὺς ἐργαζομένους τὴν γῆν. 6, 1, 12. πρόσορα ὑμῖν κτᾶσθε

σθε καὶ ἐργάζεσθε. 7, 4, 3. 7, 5, 13. §. 26. p. 454. Πο. 4, 6. E. 3, 2, 7. 4, 6, 5. O. 1, 8. 4, 11. 16, 9. it. c. pluribus accuſatiuis, E. 3, 3, 7. ὁπόσοις ἄνθρωποι καὶ γῆν καὶ ξύλα καὶ λίθους ἐργάζονται, *quibus inſtrumentis et terram colunt, et ligna lapidesque caedunt.* Paſſiue: O. 19, 8. τῆς γῆς εἰργασμένης, *ferendis arboribus fodiendo praeparatae.* Synon. eſt μαλακῆς. Sic Ιπρ. 8, 8. ἀπὸ τῶν εἰργασμένων θρεπτέον, *ex iis quae alii coluerunt.* Sed de ipſis frugibus, E. 5, 3, 3. εἴ τι δένδρον ὑπόλοιπον, εἴ τι εἰργασμένον τοῖς πολεμίοις. qui locus Fr. Porto ſuſpectus erat. Morus vertit *culta regio.* ¶ 3) *opus ruſticum fieri iubere.* Π. 1, 6, 11. ἔχων ἐργάτας, οἷς ἂν ἐργάζοιτο, ſcil. ἀγρούς. ¶ 4) *fouere.* De operis argentifodinarum, Πο. 4, 3. 12. 22. §. 25. εἰργασμένων ἀνθρώπων, i. e. ἐργασαμένων. §. 32. De iis, qui foſſam faciunt, E. 5, 2, 4. ¶ 5) *occupari* quocunque negotio. De lanae opificio, vbi itidem, vt de agricultura, videtur eſſe verbum proprium, Απ. 2, 7. 12. ἐργαζομεναι (*ipſo opere occupatae*) ἠρίστων, ἐργασάμεναι (*operibus confectis vel in aliud tempus dilatis*) ἐδείπνουν. §. 14. ¶ 6) *labore ſibi parare, quaeſtum facere, victum acquirere.* Sic dicitur etiam κατεργάζεσθαι et προσεργάζεσθαι. v. Graeu. lect. Heſiod. ad ἐργ. 43. c. acc. Απ. 1, 3, 5. εἴ τις οὕτως ἂν ὀλίγα ἐργάζοιτο. 2, 1, 25. οἷς ἂν οἱ ἄλλοι ἐργάζωνται, τούτοις σὺ χρήσῃ. 2, 8, 1. τῷ σώματι ἐργαζόμενος τὰ ἐπιτήδεια πορίζεσθαι. §. 2. μισθοῦ τὰ ἐπιτήδεια ἐργάζεσθαι. Erneſt. eiicienda putabat verba τὰ ἐπιτήδεια, et Schützius eiecit, ſed Hindenb. ea defendit. O. 1, 21. 22. ¶ 7) *tractare, exercere.* a) quamcunque artem, O. 4, 2. artes ſedentariae καταλυμαίνονται τὰ σώματα τῶν ἐργαζομένων, h. e. τῶν τεχνιτῶν ſ. βαναύσων. 5, 8. c. acc. O. 1, 17. ἐπιστήμας ἔχοντας, ταύτας οὐκ ἐθέλοντας ἐργάζεσθαι. 3, 15. 4, 3. βαναυσικὰς τέχνας ἐργάζεσθαι. 7, 20. ἐργαζομένους τὰς ἐν ὑπαίθρῳ ἐργασίας. 15, 10. ἄξια τῆς τροφῆς ἐργάζεσθαι. 18, 9. 20, 14. b) inprimis oeconomiam, O. 6, 9. αὕτη ἡ ἐργασία — ἡδίστη ἐργάζεσθαι. Sic 15, 4. vbi τέχνη vocatur. Cf. 16, 1. Similiter ¶ 8) *elaborare in arte.*

arte. O. 1, 3. ὁ τεκτονικὴν ἐπιστάμενος — ἄλλῳ δύναιτο ἐργάζεσθαι. §. 16. Similiter ſcurra, ad artem ſuam reſpiciens, Σ. 6. 10. dicit: σιωπῶν οὐκ οἶδα ὅπως ἄξια τοῦ δείπνου ἐργάσομαι. ¶ 9) *arte facere, fabricare, opificii* vel *artis opus facere*. Paſſiu. pro actiuo, Απ. 2, 6, 6. τὸν τοὺς ἀνδριάντας καλῶς εἰργασμένον. K. 6, 1. Sed paſſiue. Απ. 3, 10, 9. θώρακας εὖ εἰργασμένους. Σ. 5, 4. Ιπ. 12, 2. §. 3. ὁ θώραξ οὕτως εἰργάσθω. ¶ 10) Additis vel intelligendis aliis accuſatiuis eſt *facere, patrare*. Π. 5, 5, 5. p. 327. τοὺς φίλους — ἀγαθὰ ποιεῖν — τἀναντία τούτου ἐργάζεσθαι. Cod. Guelf. ἐξεργάζεσθαι, quod praefert Zeun. Cf. nr. 14. E. 4, 1, 10. λαμπρόν τι ἐργάζεσθαι. Απ. 2, 7, 10. αἰσχρόν τι ἐργάσασθαι. — πάντες ἃ ἐπίστανται — ἥδιστα ἐργάζονται. 2. 8, 5. οἷς (i. e. ἐκείνοις ἃ) νῦν ἐργάζεσθαι φῄς. Alio modo hunc locum explicat Thiemius in v. ἀνέγκλητος. 4, 1, 4. cf. ἀγαθός et κακός. Σ. 4, 62. Sic c. ἔργον, A. 6, 3, 10. κάλλιστον ἔργον ἐργάσασθαι. O. 7, 21. c. τί, O. 6, 14. τί ποτ' ἐργαζόμενοι τοῦτ' (ὄνομα) ἀξιοῖντο καλεῖσθαι, *qua tandem ratione*. De equo, Ιππ. 6, 16. μή τι ἀνήκεστον ἐργάσηται. ¶ 11) *efficere vt fiat*. O. 12, 20. δοκεῖ δεσπότου ὀφθαλμὸς τὰ καλά τε κἀγαθὰ μάλιστα ἐργάζεσθαι. ¶ 12) i. q. ἐμποιεῖν, *afferre*. c. dat. Απ. 2, 1, 20. σώματι εὐεξίαν ἐργάζεσθαι. Reisk. malebat ἐνεργάζ. quod etiam Erneſtio melius videbatur. ¶ 13) *inferre malum*. c. dupl. acc. Attice. v. Thom. M. in v. δρῶ. A. 5, 6, 4. ὡς — τὴν Σινωπέων χώραν κακόν τι ἐργάζοιντο. E. 2, 3, 11. 7, 5, 2. Σ. 4, 30. c. ἐν, E. 1, 1, 13. οὐδὲν ἄλλο κακὸν ἐργασάμενος ἐν τῇ πόλει. ¶ 14) Saepe in var. lect. c. ἐξεργάζεσθαι permutatur. v. ἐξεργάζεσθαι, et ſupra nr. 10.

ἐργαλεῖον, *inſtrumentum opificum*. Π. 5, 3, 17. βάναυσοι τῶν ἐργαλείων — ἰατροὶ τῶν ὀργάνων τὰ ὀνόματα ἴσασι. Sed videtur tamen eſſe nomen generis. v. Aeſchin. diall. 2, 27. et 34. et Poll. 4, 181.

ἐργασία, ¶ 1) *exercitium eorum, quae didiceris*. Oppon. ἀργία. Απ. 2, 7, 7. τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν ἐπιμέλειαν. ¶ 2) *elaboratio, confectio*. O. 7, 21. ἡ τῆς ἐσθῆτος ἐκ τῶν ἐρίων ἐργασία. ¶ 3) quoduis *opificium*. O. 6, 8. γεωργίαν ἐρ-

ἐργασίαν κρατίστην, ἀφ' ἧς τὰ ἐπιτήδεια οἱ ἄνθρωποι πορίζονται. Vbi tamen verti quoque recte poteſt *occupatio*. §. 9. ¶ 4) *cultura*. v. Bos Obſſ. crit. 6. O. 5, 14. τῆς γῆς ἐργασία. Antea dicitur γεωργία. Sic 7, 20. τὰς ἐν ὑπαίθρῳ ἐργασίας intelligendum eſt de operibus ruſticis. ¶ 5) *fructus laboris, quaeſtus*. Πο. 4, 29. ὁ εὑρὼν ἀγαθὴν ἐργασίαν. Sed Leunclau. vertit *opus excolendum*. Cf. εὑρίσκειν nr. 1. Απ. 3, 10, 1. τὰς τέχνας ἐχόντων καὶ τῆς ἐργασίας ἕνεκα χρωμένων. K. 3, 3.

ἐργάσιμος, *cultus*. Π. 1, 4, 16. ἐξελᾶν τὰ θηρία ἐκ τῶν λασίων εἰς τὰ ἐργάσιμα καὶ εὐήλατα. Intell. χωρία. K. 5, 15. ſynonymum eſt τὰ ἔργα.

ἐργαστέον, *opus faciendum eſt*. De opere ruſtico, O. 7, 35. οἷς ἂν ἔργον ἔνδον ἐργαστέον. Ιππ. 8, 8.

ἐργαστέος, *faciendus*. O. 13, 3. ἐὰν τὰ ἔργα μάθῃ ὡς ἔστιν ἐργαστέα.

ἐργαστήρ, (poet. Port.), ¶ 1) *operarius, qui ruri opus facit*. Pollux 1, 221. γῆς ἐργάται ἢ ἐργαστῆρες, ὡς Ξενοφῶν. Phauorin. in v. γεωργία· ἐργαστῆρες, ὡς Ξενοφῶν. Amat enim Xenophon hanc formam. v. γνωστὴρ et θεραπευτήρ. Salmaſius de vſuris p. 411. ſq. dicit, ἐργαστῆρας eſſe *colonos mercede conductos*, cum γεωργοὶ ſint ipſi domini. Hinc O. 5, 15. γεωργὸν cum duce comparari, ἐργάτας autem ſ. ἐργαστῆρας cum militibus. O. 20, 16. τὸ λυσιτελεῖν γεωργίαν — ὅταν ὄντων ἐργαστήρων καὶ πλεόνων. All. ἐργαστηρίων. ¶ 2) *opifex*. Pollux 7, 7. τοὺς δὲ βαναύσους καὶ ἐργαστῆρας κατὰ Ξενοφῶντα εἴποις. O. 13, 10. ἱμάτια παρέχειν τοῖς ἐργαστῆρσι. Ad h. l. reſpexiſſe videtur Pollux. Sed pertinet ille haud dubie etiam ad n. 1. Haud dubie enim intelliguntur *ſerui rus colentes*.

ἐργαστήριον, ¶ 1) *officina*. Phauorin: ἐργαστήρια· οἱ οἶκοι, ἔνθα ἐργάζονται οἱ χειροτέχναι. Αγ. 1, 26. et E. 3, 4, 17. τὴν πόλιν — πολέμου ἐργαστήριον. Suidas, ad h. l. reſpiciens: ἐργαστήριον· ἐν ᾧ ἐργάζονται. Suauiter dictum videtur Athenaeo 10, 5. p. 421. ¶ 2) O. 20, 16. edd. vett. legunt ἐργαστηρίων pro ἐργαστήρων, quod praeferunt viri docti. Sed fortaſſis ἐργαστήρια poſſint dicta eſſe pro ἐργαστῆρες ſ. ἐργάται, vt paulo poſt vo-

vocantur, vel significare *agros colendos.*

ἐργαστικὸς, *strenuus, impiger.* Απ. 3, 1, 6. τὸν στρατηγὸν εἶναι χρὴ — ἐργαστικόν. Praeter Platonem, et Geoponica, et Clementem Alexandrinum poterat etiam Grammius auctorem huius adiectiui laudare Palaephatum 3, 5.

ἐργάτης, ¶ 1) i. q. ἐργαστικὸς, *laboriosus, non otiosus.* Hesychius: ἐργάται· οἱ παρ' ἡμῖν ἐργαστικοὶ παρὰ Ἀττικοῖς. Π. 1, 6, 15. ἐργάτην στρατηγόν. Oppon. ἀργοῦ. 4, 1, 2. p. 201. Χρυσάνταν ἐργάτην τῶν πολεμικῶν, καὶ φρόνιμον. v. Obs. Misc. Vol. VII. p. 294. Απ. 1, 2, 57. ¶ 2) *qui opus facit, qui artem exercet.* Ιερ. 6, 11. ἐργάτας ὁποίου βούλει ἔργου. Απ. 2, 1, 27. τῶν καλῶν καὶ σεμνῶν ἐργάτην ἀγαθόν. Ο. 4, 1. τῶν τεχνῶν ἐργάτας, οἵους δεῖ. Vnde ¶ 3) κατ' ἐξοχὴν est a) *agricola.* Π. 7, 5, 26. p. 457. ἐργάτας ἡμετέρους καὶ δασμοφόρους. Ιερ. 10, 5. Ο. 4, 9. ἄρχουσιν τῶν κατοικούντων τε καὶ τῶν ἐργατῶν, καὶ δασμοὺς ἐκ τούτων ἐκλέγουσι. Cf. Π. 5, 4. 12. 13. b) *seruus opus faciens ruri.* Π. 1, 6, 11. ἐργάτας οἷς ἂν ἐργάζοιτο. Πο. 4, 5. ζεύγη εἰς τὸ χωρίον, καὶ — ἐργάται. Ε. 7, 5, 15. τοὺς ἐργάτας, καὶ πολλοὺς τῶν ἐλευθέρων. Ο. 5, 16. 20, 16. 21, 10. *in metallis,* Πο. 4, 5. ἐν τοῖς ἀργυρείοις ἔργοις πάντας ἐνδεῖσθαι ἐργατῶν. §. 22.

ἐργοδότης, *locator operis.* Phrynichus: ἐργοδότης οὐ κεῖται. Sed rectius Pollux 7, 182. τοὺς ἐκδιδόντας, ἐργοδότας εἴρηκε Ξενοφῶν. vbi v. Iungerm. et Hemsterhus. Idem Pollux 7, 200. φατέον δὲ, ἐπὶ μὲν τοῦ ἐκδιδόντος ἔργον ὅ τι οὖν τὸ ἐργοδοτεῖν, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐργαζομένου τὸ ἐργολαβεῖν. cf. Doruill. ad Charit. p. 369. Π. 8, 2, 4.

ἐργολαβεῖν, *opus conducere* l. *faciendum suscipere.* v. ἐργοδότης. Απ. 3, 1, 2. εἴ τις ἀνδριάντας ἐργολαβοίη.

ἔργον, ¶ 1) *res gesta, factum.* Differt enim a nomine πρᾶξις. v. πρ. Π. 2, 2, 10. σκοποῦντας τὰ ἔργα ἑκάστου. §. 13. ἐκ τῶν ἔργων κρινόμενοι. Απ. 3, 5, 11. μέγιστα ἔργα κατειργασμένους. Σ. 1, 1. τῶν καλῶν κἀγαθῶν ἔργα — πραττόμενα. Leuncl. putabat, ἔργα superfluum esse. Sed etiam aliis in locis ἔργα dicuntur πράττεσθαι. v. infra aliquoties et πράττειν. Hinc καλὸν ἔργον, a) *virtus,*

tus, inprimis fortitudo. Π. 8, 1, 13. πολὺ διέφερεν ἐν πᾶσι τοῖς καλοῖς ἔργοις. Agitur ibi de venatione, quae belli meditatio est. Απ. 3, 5, 3. Σ. 8, 32. Sed saepe etiam dicitur de *virtute probi animi indice*, et de *rebus cum virtute gestis vel gerendis*. Απ. 2, 6, 35. ἐπὶ τοῖς καλοῖς ἔργοις τῶν φίλων ἀγάλλῃ. c. ἀγαθὸς, Π. 8, 1, 4. τὰ καλὰ καὶ ἀγαθὰ ἔργα. §. 8. 8, 2, 13. Απ. 2, 1, 20. v. ἀγαθὸς et καλὸς. b) *victoria*. E. 6, 4, 22. καλοῦ ἔργου γεγενημένου. Cf. nr. 11. f. c) it. omisso καλὸν, Π. 1, 4, 24. αἴτιον τοῦ ἔργου, np. quod Assyrios vicerat. Ιερ. 2, 15. Cf. nr. 21. Sic E. 5, 3, 2. ἐλέγετο ἐν τούτῳ τῷ ἔργῳ ἀποκτεῖναι ὀγδοήκοντα, np. dum hostes persequeretur. ¶ 2) *quicquid fit, quod fieri solet*. O. 6, 1. τῶν πολεμικῶν ἔργων, *eorum quae in bello fieri solent, rerum bellicarum*. Alias aliter dicitur haec formula. v. nr. 11. f. Sed saepe ἔργον est *quod quis facere solet, consuetudo*. Inprimis c. gen. vt Π. 1, 4, 25. ἀνδρὸς ἔργα διαπραττόμενον. Nisi malis *quae virum decent*. A. 2, 6, 4. ταῦτα Φιλοπολέμου ἀνδρὸς ἔργα εἶναι. Ιπ. 10, 2. ταῦτα δ' ἐστὶν ἵππων ἔργα τῶν μάλιστα ἀχθομένων. ¶ 3) *res ipsa*. Oppon. λόγος. Π. 6, 1, 5. οὐκ οἶδα εἴ τι δεῖ λόγων, ὅπου αὐτὰ τὰ ἔργα δεικνύει τὸ κράτιστον. 6, 4, 3. ἔργα πιθανώτερα τῶν νῦν λεχθέντων λόγων. E. 6, 3, 15. οὐκ ἂν πιστεύσειε λόγοις — ἀλλ' ἔργου τινὸς πιστοῦ δεῖν ἔφη. K. 12, 13. ἐκ τῶν ματαίων λόγων — ἐκ τῶν κακῶν ἔργων. Ιερ. 7, 2. γεραίρουσι καὶ λόγοις καὶ ἔργοις. Sic opponuntur ἔργῳ et λόγῳ, vt apud Latinos *re* f. *reuera* et *verbo*. Π. 2, 2, 17. οὐ λόγῳ, ἀλλ' ἔργῳ. 4, 1, 2. p. 200. 6, 3, 11. p. 385. καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ. Αγ. 11, 9. Απ. 2, 3, 6. 8. 17. Cf. λόγος nr. 4. Similia sunt A. 3, 2, 21. ἵν' ἔργῳ περαίνητε, np. quae huc vsque dicta sunt. A. 1, 9, 6. καὶ ἔργῳ ἐπεδείκνυε, καὶ ἔλεγεν. E. 6, 5, 38. extr. οἱ συναγορεύοντες βοηθῆσαι — ὑμῖν τοῖς ἔργῳ δυναμένοις βοηθῆσαι. it. de infante, Απ. 2, 2, 8. καὶ τῇ φωνῇ καὶ τοῖς ἔργοις. ¶ 4) *facinus, scelus*. a) cum epithetis, Π. 1, 2, 3. πονηροῦ ἔργου ἢ αἰσχροῦ ἐφίεσθαι. A. 5, 7, 18. ποιοῦντες ἔργα ἀσεβῆ. E. 6, 5, 38. p. 429. Sic Π. 4, 6, 2. p. 258. τὸ κακὸν ἔργον est *iniuria*. b) sine epithetis, Π. 7, 3, 6. ᾔσθετο τὸ ἔργον τῆς γυναικὸς,

est pro ἄγουσιν. ¶6) *adoriri*, i. q. ἐπιτίθεσθαι. Π. 7, 1, 11. v. ἐπιτίθεσθαι n. 3. Π. 5, 4, 20. οὐδ' ἐπιχειρήσουσιν nos. E. 2, 1, 2. 2, 4, 10. p. 110. ὅταν ἐπιχειρῶμεν (Margg. ἐγχειρῶμεν) πολλῶν ὄντων ἐναντίων ὀλίγοις οὖσι — διδόασι, *quamuis multi sint*. Nam genitiui non pendent ab ἐπιχειρῶμεν, sed pertinent ad διδόασι. Ιπρ. 5, 12. c. dat. Π. 3, 3, 21. τοῖς ὀλίγοις ἐπιχειρῆσαι. 7, 1, 11. E. 4, 5, 12. 6, 5, 8. ἐπεὶ οὐκέτι αὐτοῖς οἱ ἐναντίοι ἐπεχείρουν, np. persequendo. Ιπρ. 7, 12. Sic de subditis res nouas molientibus, Π. 1, 1, 5.

ἐπιχείρημα, ¶1) *conatus*. E. 1, 2, 4. αἰσθόμενος τὸ ἐπιχείρημα. ¶2) *studium venationis*. K. 13, 13. ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἐπιχειρήματος βελτίους γίγνονται.

ἐπιχειρητέον, *conandum est*. Απ. 3, 6, 14. πλείω φέρειν οὐδ' ἐπιχειρητέον αὐτῷ.

*ἐπιχορεύειν, *saltabundum accedere*. Σ. 9, 4. ὁ Διόνυσος ἐπιχορεύσας — ἐφίλησεν αὐτήν.

ἐπίχρυσος, *inauratus*. Απ. 3, 10, 14. ἐπιχρύσους θώρακας.

ἐπιχύειν, *superfundere*, *supra infundere*. O. 17, 12. ἰλύος ἐπιχυθείσης.

ἐπιχωρεῖν, ¶1) *cedentem se conferre*. E. 2, 4, 24. Pausanias hostibus cedens παρήγγειλε τοῖς — ξυμμάχοις ἐπιχωρεῖν πρὸς ἑαυτόν. ¶2) *procedere*. A. 1, 2, 17. ἐπιχωρῆσαι. Mox est ἐπῄεσαν.

ἐπιχώριος, ¶1) *indigena*. Π. 7, 4, 1. ἦρχουν αὐτῷ οἱ ἐπιχώριοι βασιλεύοντες. ¶2) *patrius, more patrio et populari receptus*. Π. 6, 4, 1. λινοῦν θώρακα, ὃς ἐπιχώριος ἦν αὐτοῖς. 8, 8, 6. ἦν αὐτοῖς ἐπιχώριον, τὸ — ἐσθίειν. §. 9. ἦν ἐπιχώριον αὐτοῖς μὴ ὁρᾶσθαι. §. 10. Λ. 5, 6. ἐπιχώριον ἐν τοῖς φιλιτίοις λέγεσθαι, *consuetum*. v. Perizon. ad Aelian. V. H. 6, 3. Αθ. 1, 9. Hinc τὰ ἐν Πέρσαις ἐπιχώρια Π. 1, 4, 25. *patria* s. *popularia Persarum instituta*. Intell. ἐπιτηδεύματα siue ἔθη. v. Schol. Thucyd. 2, 27. et supra ἐπίχειρα. Sic ἔθους intelligi iubet Hutch. Αγ. 5, 4. ἐπιχωρίου ὄντος τοῖς Πέρσαις φιλεῖν. Sed Leisner. ad Bos ellips. Graec. p. 284. edit. 8. τρόπου, quod minus placet.

ἐπιψεκάζειν, *irrorare*, *guttatim infundere*. Σ. 2, 26. ἦν ἡμῖν — μικραῖς κύλιξι ἐπιψεκάζωσιν.

ἐπιψεύδεσθαι, *affingere, mentiendo addere*. Ιερ. 2,

2, 16. ἐπιψεύδονται, πλέονας φάσκοντες ἀπεκτονέναι.

ἐπιψηφίζειν, ¶ 1) *populum in suffragia mittere.* quod Athenis erat τοῦ ἐπιστάτου, etiam proëdrorum. Απ. 1, 1, 18. ἐπιστάτης ἐν τῷ δήμῳ γενόμενος — οὐκ ἠθέλησεν ἐπιψηφίσαι. Harpocration explicat verbo ἐπικυροῦν, et Leuncl. *calculum suum adiungere.* Vterque perperam. Nam de eadem re E. 1, 7, 9. est προτιθέναι διαψήφισιν, et Απ. 4, 4, 2. οὐκ ἐπέτρεψε ψηφίσασθαι. cf. Αθ. 2, 17. et Aelian. V. H. 3, 17. v. omnino Ernest. et Hindenburg ad l. l. et Kuster. de V. M. 2, 9. ¶ 2) *sententias rogare milites.* quod erat imperatoris. A. 5, 1, 8. cum Xenophon concionem militum de itinere consuleret, ἀνέκραγον, ὡς οὐ δέοι — ὁ δὲ ὡς ἔγνω τὴν ἀφροσύνην αὐτῶν, ἐπεψήφισε οὐδέν, *ea de re sententias eorum non amplius rogauit.* Leuncl. male: *sanxit.* 5, 6, 21. ἔγνωσαν, ὅτι ἐκπλεῖν δεδογμένον εἴη, καὶ Ξενοφῶν αὐτὸς ἐπεψηφικὼς εἴη. Nam §. 19. dixerat: ὅτῳ ταῦτα δοκεῖ, αἱρέτω τὴν χεῖρα. 6. 1, 16. ¶ 3) Si locus est sanus, significat *suffragio suo comprobare.* Suid: ἐπιψηφίζων· ἐπικυρῶν. Thom. Mag. ἐπιψηφίζω ἐγὼ τοῖς παροῦσιν, ἀντὶ τοῦ ἐπιβεβαιῶ. A. 7, 3, 6. εἴ τις ἀντιλέγει, λεγέτω· εἰ δὲ μή, ἐπιψηφίζετε ταῦτα. ἐπεὶ δὲ οὐδεὶς ἀντέλεγεν, ἐπεψήφισαν: καὶ ἔδοξε ταῦτα. Sed Hutch. partim e codicum vestigiis, partim e coniectura reposuit ἐπιψηφίζεσθε et ἐπεψηφίσαντο.

ἐπιψηφίζεσθαι, ¶ 1) *suffragio suo comprobare.* A. 7, 6, 11. πάντες δ' ἐπεψηφίσασθε ταῦτα. All. ἐψηφίσασθε. cf. ἐπιψηφίζειν nr. 3. ¶ 2) *per suffragia decernere.* c. inf. E. 1, 1, 24. Ἀθηναῖοι — ἐπεψηφίσαντο ὁπλίτας αὐτὸν καταλέξασθαι. Margg. ἐψηφίσαντο, per glossema, vt putamus, quia auctor huius lectionis non potuit ferre ἐπιψηφίζεσθαι pro simplici in notione decernendi. 4, 2, 2. πάντας ἐπεψηφίσαντο (Margg. ἐψηφίσ.) βοηθεῖν μετ' Ἀγησιλάου. Hic est vel simpliciter: *decreuerunt,* vel: *quaeque ciuitas Asiae conuentibus habitis decreuit.* ¶ 3) In var. lect. permutatur etiam cum ἀποψηφίζεσθαι. v. ibi.

ἐπίψογον, τό, *reprehensio.* A. 14, 7. οὐδὲν δεῖ θαυμάζειν, τούτων τῶν ἐπιψό-

γων

γων αὐτοῖς γιγνομένων. Grammius etiam h. l. vult adiectiue accipi, qui potest conferri.

ἐπιὼν, v. ἐπιέναι.

ἐποικεῖν, *incolere, habitare.* Π. 6, 2, 5. τοὺς Ἕλληνας τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐποικοῦντας. pro quo 2, 1, 2. p. 87. est οἰκοῦντας.

ἐποικοδομεῖν, ¶ 1) *superstruere.* A. 3, 4, 6. κρηπὶς — ἐπὶ δὲ ταύτῃ ἐπῳκοδόμητο πλίνθινον τεῖχος. ¶ 2) *reficere.* E. 6, 5, 12. ἐπῳκοδόμει τὸ τεῖχος αὐτῶν ὅσα ἐδεῖτο.

ἔποικος, *aduena.* Schol. Thucyd. 2, 27. et ex eo Suidas: ἄποικοι, οἱ ἐν ἐρήμῳ τόπῳ πεμπόμενοι οἰκῆσαι· ἔποικοι δὲ, οἱ εἰς πόλεις. Suidas explicat etiam nomine μέτοικοι. E. 1, 2, 12.

ἐπομνύειν et

ἐπομνῦναι, ¶ 1) *deierare.* Saepe dicitur de iis, qui interrogati respondent, sed interposito iureiurando, Π. 4, 1, 11. ὁ Κῦρος εἶπεν, οὐκοῦν καὶ ἄλλοις προθύμως λέξεις; κἀκεῖνος ἐπομόσας, νὴ τὸν Δί', ἔφη. A. 7, 8, 1. ἠρώτα αὐτὸν — ὁ δ' αὐτῷ ἐπομόσας εἶπεν, ἦ μὴν ἔσεσθαι — Σ. 9, 6. τοῦ Διονύσου ἐπερωτῶντος αὐτὴν εἰ φιλεῖ αὐτόν, τῆς δὲ οὕτως ἐπομνυούσης, ὥστε — ἅπαντας ἐπομόσαι (Margg. συνομόσαι) ἂν ἦ μὴν — φιλεῖσθαι. ¶ 2) De teste. c. acc. vt ὀμνῦναι, Π. 6, 4, 3. ἐπομνύω σοι τὴν ἐμὴν καὶ τὴν σὴν φιλίαν, ἦ μὴν ἐγὼ βούλεσθαι μᾶλλον, *per amicitiam.* ¶ 3) i. q. ὀμνῦναι. Σ. 9, 7. οἱ ἄγαμοι γαμεῖν ἐπώμνυσαν. Est eorum, qui alicuius dicta vel facta approbant. Cf. O. 20, 29.

ἐπονείδιστος, *contumeliosus.* Λ. 9, 5. homo ignauus εἰς τὰς ἐπονειδίστους χώρας ἀπελαύνεται, *in infima l. vltima loca.* §. 6. ἐπονείδιστος βίος, vbi iungitur cum ἄτιμος. Dicitur etiam de obscenitate, Σ. 8, 19. qui obscene amat puerum, νέμει τῷ παιδὶ τὰ ἐπονειδιστότατα. §. 34. oppon. νόμιμα.

ἐπονομάζειν, *cognominare.* O. 6, 17. καλόν τε κἀγαθὸν ἐπονομαζόμενον.

ἔπος, ¶ 1) *carmen heroicum.* Απ. 1, 3, 3. ἐπαινέτης δ' ἦν καὶ τοῦ ἔπους τούτου Hesiodei. Sic saepe de carminibus Homeri, Απ. 1, 4, 3. 4, 2, 10. Σ. 3, 5. 6. ¶ 2) *carmen quoduis.* Etymol. M. ἔπος, ὁ λόγος, παρὰ τὸ ἔπω — ἔπος λέγεται κυρίως ὁ ἔμμετρος λόγος, καταχρηστικῶς δὲ πᾶς λόγος. Cf. Eusthath. ad Il. p. 3. et ad Odyss. α, p. 1380, 61. Απ. 1, 2, 21. τῶν ἐν μέτρῳ πεποι-

ποιημένων ἐπῶν. ¶ 3) *verbum.* v. ἐπαφρόδιτος et ἀγανός.

ἐποχεῖσθαι, *vehi.* Π. 7, 1, 22. κάμηλον, ὥστ' ἐποχεῖσθαι. Hefych: ἐποχούμενος· βασταζόμενος.

ἔποχος, *qui equitare poteft, qui perite et firmiter equo infidet.* Π. 1, 4, 4. οὔπω πάνυ ἔποχος ἄν. 8, 1, 12. Ιπ. 8, 10. Ιπρ. 1, 6. 7. 18. Hinc τὸ ἔποχον, *ea ephippii pars, cui infidetur.* Ιπ. 12, 9. χρὴ τὸ ἔποχον τοιοῦτον ἐῤῥάφθαι, ὡς ἀσφαλέστερόν τε τὸν ἱππέα καθῆσθαι, καὶ τὴν ἕδραν τοῦ ἵππου μὴ σίνεσθαι. Antea vocatur ἐφίππιον. Interpres Pollucis I, 185. reddit *inftrata.* Leunclauius *lorum, quo ephippium conftringitur.* Non bene.

ἑπτακαίδεκα, *feptendecim.* A. 4, 5, 18. E. 3, 1, 11. it. poft ἕξ, fcil. καὶ δέκα, Π. 1, 2, 8. ἓξ ἢ ἑπτακαίδεκα. Steph. legi iubet ἑπτὰ καὶ δέκα. Sed E. 4, 5, 17. etiam eft: στάδια ἓξ ἢ ἑπτακαίδεκα. cf. ἑκκαίδεκα, quod fic dicitur poft πέντε.

ἑπτάκλινος. v. οἶκος.

Ἐπύαξα, *Epyaxa.* A. 1, 2, 12—25. vxor regis Ciliciae, cum pecunia venit ad Cyrum minorem, qui cum ea confueffe dicebatur, et ad preces eius exercitum luftrabat. Nominatur etiam ἡ Κίλισσα.

ἐπῳδή, *incantatio.* Metaphor. de fuauiffimo cantu Sirenum, Απ. 2, 6, 11. de conciliatione amicorum, Απ. 2, 6, 10. 13. it. amafiorum, Απ. 3, 11, 16. 17.

ἐπωμίς, *fumma et eminens humeri pars.* v. Poll. 2, 133. 137. et Foef. oecon. Hippocr. in h. v. Απ. 3, 10, 13. τὸ μὲν ὑπὸ τῶν κλειδῶν καὶ ἐπωμίδων, τὸ δὲ ὑπὸ τῶν ὤμων.

ἐπωνυμία, *cognomen.* O. 12, 2. μὴ ἀποβάλῃς τὴν ἐπωνυμίαν τὸ ἀνὴρ καλὸς κἀγαθὸς κεκλῆσθαι. Σ. 8, 9. Ζεὺς πολλὰς ἐπωνυμίας ἔχει. De hac πολυωνυμίᾳ deorum v. Callimach. h. in Dian. 7. ibique Spanhem. K. 3, 1.

ἐπωφελεῖν, *infuper iuuare.* O. 11, 9. θεοὺς τιμᾶν καὶ φίλους ἐπωφελεῖν. §. 13.

ἐρᾶν, ¶ 1) *amare.* Differt a φιλεῖν, Ιερ. 11, 11. οὐ μόνον φιλοῖο ἄν, ἀλλὰ καὶ ἐρῷο ὑπ' ἀνθρώπων. Scil. φιλοῦσιν amici; fed qui vehementius amant, tanquam amafium, ii ἐρῶσι. Σ. 4, 63. ἐρῶντες ἐκυνοδρομοῦμεν ἀλλήλους ζητοῦντες. c. gen. Σ. 1, 2. Καλλίας ἐρῶν Αὐτολύκου. 8, 2. οὐκ ἔχω χρόνον εἰπεῖν, ἐν ᾧ οὐκ ἐρῶν

γων αὐτοῖς γιγνομένων. Grammius etiam h. l. vult adiectiue accipi, qui pot-est conferri.

ἐπιὼν, v. ἐπιέναι.

ἐποικεῖν, *incolere, habitare.* Π. 6, 2, 5. τοὺς Ἕλληνας τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐποικοῦντας. pro quo 2, 1, 2. p. 87. eſt οἰκοῦντας.

ἐποικοδομεῖν, ¶ 1) *ſuperſtruere.* A. 3, 4, 6. κρηπὶς — ἐπὶ δὲ ταύτῃ ἐπῳκοδόμητο πλίνθινον τεῖχος. ¶ 2) *reficere.* E. 6, 5, 12. ἐπῳκοδόμει τὸ τεῖχος αὐτῶν ὅσα ἐδεῖτο.

ἔποικος, *aduena.* Schol. Thucyd. 2, 27. et ex eo Suidas: ἄποικοι, οἱ ἐν ἐρήμῳ τόπῳ πεμπόμενοι οἰκῆσαι· ἔποικοι δὲ, οἱ εἰς πόλεις. Suidas explicat etiam nomine μέτοικοι. E. 1, 2, 12.

ἐπομνύειν et

ἐπομνῦναι, ¶ 1) *deierare.* Saepe dicitur de iis, qui interrogati reſpondent, ſed interpoſito iureiurando, Π. 4, 1, 11. ὁ Κῦρος εἶπεν, οὐκοῦν καὶ ἄλλοις προθύμως λέξεις; κἀκεῖνος ἐπομόσας, νὴ τὸν Δί', ἔφη. A. 7, 8, 1. ἠρώτα αὐτὸν — ὁ δ' αὐτῷ ἐπομόσας εἶπεν, ἦ μὴν ἔσεσθαι — Σ. 9, 6. τοῦ Διονύσου ἐπερωτῶντος αὐτὴν εἰ φιλεῖ αὐτὸν, τῆς δὲ οὕτως ἐπομνυούσης, ὥστε — ἅπαντας ἐπομόσαι (Margg. συνομόσαι) ἂν ἦ μὴν — φιλεῖσθαι. ¶ 2) De teſte. c. acc. vt ὀμνῦναι, Π. 6, 4, 3. ἐπομνύω σοι τὴν ἐμὴν καὶ τὴν σὴν φιλίαν, ἦ μὴν ἐγὼ βούλεσθαι μᾶλλον, *per amicitiam.* ¶ 3) i. q. ὀμνῦναι. Σ. 9, 7. οἱ ἄγαμοι γαμεῖν ἐπώμνυσαν. Eſt eorum, qui alicuius dicta vel facta approbant. Cf. O. 20, 29.

ἐπονείδιστος, *contumelioſus.* Λ. 9, 5. homo ignauus εἰς τὰς ἐπονειδίστους χώρας ἀπελαύνεται, *in infima l. vltima loca.* §. 6. ἐπονείδιστος βίος, vbi iungitur cum ἄτιμος. Dicitur etiam de obſcenitate, Σ. 8, 19. qui obſcene amat puerum, νέμει τῷ παιδὶ τὰ ἐπονειδιστότατα. §. 34. oppon. νόμιμα.

ἐπονομάζειν, *cognominare.* O. 6, 17. καλόν τε κἀγαθὸν ἐπονομαζόμενον.

ἔπος, ¶ 1) *carmen heroicum.* Aπ. 1, 3, 3. ἐπαινέτης δ' ἦν καὶ τοῦ ἔπους τούτου Heſiodei. Sic ſaepe de carminibus Homeri, Aπ. 1, 4, 3. 4, 2, 10. Σ. 3, 5. 6. ¶ 2) *carmen quoduis.* Etymol. M. ἔπος, ὁ λόγος, παρὰ τὸ ἔπω — ἔπος λέγεται κυρίως ὁ ἔμμετρος λόγος, καταχρηστικῶς δὲ πᾶς λόγος. Cf. Euſtath. ad Il. p. 3. et ad Odyſſ. α, p. 1380, 61. Aπ. 1, 2, 21. τῶν ἐν μέτρῳ πεποι-

ποιημένων ἐπῶν. ¶ 3) *verbum*. v. ἐπαφρόδιτος et ἀγανός.

ἐποχεῖσθαι, *vehi*. Π. 7, 1, 22. κάμηλον, ὥστ' ἐποχεῖσθαι. Hesych: ἐποχούμενος· βασταζόμενος.

ἔποχος, *qui equitare potest, qui perite et firmiter equo insidet*. Π. 1, 4, 4. οὔπω πάνυ ἔποχος ἄν. 8, 1, 12. Ἱπ. 8, 10. Ἱπρ. 1, 6. 7. 18. Hinc τὸ ἔποχον, *ea ephippii pars, cui insidetur*. Ἱπ. 12, 9. χρὴ τὸ ἔποχον τοιοῦτον ἐῤῥάφθαι, ὡς ἀσφαλέστερόν τε τὸν ἱππέα καθῆσθαι, καὶ τὴν ἕδραν τοῦ ἵππου μὴ σίνεσθαι. Antea vocatur ἐφίππιον. Interpres Pollucis I, 185. reddit *instrata*. Leunclauius *lorum, quo ephippium constringitur*. Non bene.

ἑπτακαίδεκα, *septendecim*. A. 4, 5, 18. E. 3, 1, 11. it. post ἕξ, scil. καὶ δέκα, Π. 1, 2, 8. ἓξ ἢ ἑπτακαίδεκα. Steph. legi iubet ἑπτὰ καὶ δέκα. Sed E. 4, 5, 17. etiam est: στάδια ἓξ ἢ ἑπτακαίδεκα. cf. ἑκκαίδεκα, quod sic dicitur post πέντε.

ἑπτάκλινος, v. οἶκος.

Ἐπύαξα, *Epyaxa*. A. 1, 2, 12—25. vxor regis Ciliciae, cum pecunia venit ad Cyrum minorem, qui cum ea consueſſe dicebatur, et ad preces eius exercitum lustrabat. Nominatur etiam ἡ Κίλισσα.

ἐπῳδή, *incantatio*. Metaphor. de suauissimo cantu Sirenum. Aπ. 2, 6, 11. de conciliatione amicorum, Aπ. 2, 6, 10. 13. it. amasiorum, Aπ. 3, 11, 16. 17.

ἐπωμίς, *summa et eminens humeri pars*. v. Poll. 2, 133. 137. et Foes. oecon. Hippocr. in h. v. Aπ. 3, 10, 13. τὸ μὲν ὑπὸ τῶν κλειδῶν καὶ ἐπωμίδων, τὸ δὲ ὑπὸ τῶν ὤμων.

ἐπωνυμία, *cognomen*. O. 12, 2. μὴ ἀποβάλῃς τὴν ἐπωνυμίαν τὸ ἀνὴρ καλὸς κἀγαθὸς κεκλῆσθαι. Σ. 8, 9. Ζεὺς πολλὰς ἐπωνυμίας ἔχει. De hac πολυωνυμίᾳ deorum v. Callimach. h. in Dian. 7. ibique Spanhem. K. 3, 1.

ἐπωφελεῖν, *insuper iuuare*. O. 11, 9. θεοὺς τιμᾷν καὶ φίλους ἐπωφελεῖν. §. 13.

ἐρᾷν, ¶ 1) *amare*. Differt a φιλεῖν, Ἱερ. 11, 11. οὐ μόνον φιλοῖο ἄν, ἀλλὰ καὶ ἐρῷο ὑπ' ἀνθρώπων. Scil. φιλοῦσιν amici; sed qui vehementius amant, tanquam amasium, ii ἐρῶσι. Σ. 4, 63. ἐρῶντας ἐκυνοδρομοῦμεν ἀλλήλους ζητοῦντες. c. gen. Σ. 1, 2. Καλλίας ἐρῶν Αὐτολύκου. 8, 2. οὐκ ἔχω χρόνον εἰπεῖν, ἐν ᾧ οὐκ ἐρῶν

ἐρῶν

ἐρῶν τινος διατελῶ. §. 3. 4. 7. 8. De rebus, *lieb haben*. K. 5, 33. ἐπιλάθοιτ' ἄν, εἴ του ἐρῴη. ¶ 2) *venereo amore captum teneri*. Π. 5, 1, 5. τὸ ἐρᾶν ἐθελούσιόν ἐστι. §. 6. πρὶν ἐρᾶν. Σ. 8, 21. Απ. 1, 2, 22. ἐρᾶν, ἐρασθέντες, *amore capti*. Nam etiam in Xenophonte ſemper aoriſtus paſſiui, nunquam actiui aut medii, legitur. Cf. Fiſcher. ind. Aeſchin. Sic Π. 5, 1, 6. ἐθελούσιόν ἐστι τὸ ἐρασθῆναι. Margg. male: ἐρᾶσθαι. c. gen. Π. 5. 1, 5. τῶν καλῶν τῶν μὲν ἐρῶσι, τῶν δ' οὔ. — ἐρᾷ ἕκαστος ὧν ἂν βούληται. — οὐκ ἐρᾷ ἀδελφὸς ἀδελφῆς. — ἕκαστος τῶν καθ' αὐτὸν ἐρᾷ. §. 7. Απ. 1, 2, 29. ἐρῶντα Εὐθυδήμου. Sic paſſiu. A. 4, 6, 2. Ἐπισθένης ἠράσθη τοῦ παιδός. Αγ. 5. 4. E. 4. 1, 19. ἐρασθέντος αὐτοῦ τοῦ Εὐαλκοῦς υἱέως Ἀθηναίου. Σ. 8, 29. Hinc ὁ ἐρώμενος, *amaſius, qui amatur*, vel honeſte, Σ. 8, 2. 8. 11, 16. vbi, vt ſaepius, ſynonymum eſt τῶν παιδικῶν. 25. 35. vel inhoneſte, Π. 5, 1, 6. ter. Απ. 1, 2, 29. O. 12, 14. Σ. 8, 13. 27. 36. ¶ 3) *vehementer cupere*. c. inf. E. 7. 5, 16. ἐρῶντες ἀνασώσασθαι τὴν πατρῴαν δόξαν. O. 6, 12. Sic paſſiu. c. τοῦ et inf. Αγ. 10, 4. ἐρασθεὶς τοῦ εὐκλεὴς γενέσθαι. ¶ 4) *vehementer appetere*. c. gen. Π. 3, 3, 20. νίκης ἐρῶντες μάχεσθαι. A. 3, 1, 19. Αγ. 11, 9. ¶ 5) *ſtudioſum eſſe*. Π. 1, 4, 5. ἐρᾶν τοῦ ἔργου, venationis. 6, 1, 21. οὐδ' ἅμα καλῶν τε καὶ αἰσχρῶν ἔργων ἐρᾷ. Αγ. 3, 1. τῶν καλῶν ἤρα, καὶ τὰ αἰσχρὰ ἐδίωκεν. Σ. 4, 62. φιλοσοφίας ἐρῶντα. 8, 18. K. 12, 10. 14. 13, 18. ¶ 6) *ſuſcipere ſolere*. Π. 8, 7, 3. p. 544. τὸ δυσκαταπρακτοτέρων ἐρᾶν. ¶ 7) Refertur ad mortuos: *admirari*. K. 1, 17. ὧν οἱ ἀγαθοὶ ἔτι καὶ νῦν ἐρῶσι, οἱ δὲ κακοὶ φθονοῦσι. Sed all. pro ὧν legunt ἧς, vt referatur ad τὴν ἐπιμέλειαν, quo fere modo eſt 12, 18. μεγάλη ἀρετή, δι' ἣν καὶ νῦν θαυμάζονται· ἧς ὅτι ἐρῶσι πάντες, εὔδηλον.

ἔρανος, proprie eſt *pecunia ad communes epulas* vel *ad ſubleuandam amici inopiam collata*. v. Heſych. et Etymol. M. Hinc eleganter Π. 7, 1, 7. de *opera eorum, qui pro aliis fortiter pugnant, qui ita pugnant, vt quilibet pro virili omnibus ſit ſalutaris, atque adeo conferat ad ſummam rei*: εἰς τίνα ποτ' ἂν καλλίονα ἔρανον ἀλλήλους παρακα-

ρακαλέσαιμεν — πολλὰ κἀγαθὰ ἀλλήλοις εἰσενεγκεῖν. Similis locus est ap. Thucyd. 2, 43. v. Morus ad Longin. p. 127. sq.

Ἐρασινίδης, *Erasinides*. Aliquoties ita scriptum legitur hoc nomen apud Thucyd. et Diodorum Siculum. Sed ap. Lysiam p. 376. est Ἐρασινείδης. Aliter Suidas: ἐστρατήγησε μετ' Ἐρασινάδου· ἐπὶ τῶν δυστυχῶν. ἐκ τῶν περὶ Ἀργίνουσαν στρατηγησάντων δυστυχῶς. ἀπέθανον δὲ δημοσίᾳ, οὗτός τε καὶ οἱ ὑπομείναντες Θράσυλλος, Περικλῆς καὶ οἱ λοιποί. ἐγένετο δέ τι καὶ περισσότερον τῷ Ἐρασινάδῃ, τὸ καὶ κλοπῆς κατηγορηθῆναι τῶν περὶ Ἑλλήσποντον χρημάτων. Quae omnia e Schol. Aristoph. Suidam descripsisse, Kusterus iam annotauit. Erasinides igitur fuit vnus e decem praetoribus, proelio ad Arginusas nobilitatis, E. 1, 5. 10. 1, 6, 11. 21. sed domum reuocatus, E. 1, 7, 1. 2. accusatus et ob naufragos non sublatos, ob quod etiam reliqui accusabantur, et prae reliquis ob peculatum, tandemque capite mulctatus, E. 1, 7, 10. 11. cf. interpp. ad Aπ. 1, 1, 18. vbi est: ἐννέα στρατηγοὺς τοὺς ἀμφὶ Θράσυλλον καὶ Ἐρασινίδην.

Ἐρασίστρατος, *Erasistratus*, vnus e triginta tyrannis. E. 2, 3, 2.

ἐρασιχρήματος, *pecuniae cupidus*. Hesych: ἐρασιχρημάτους· φιλαργύρους. vbi v. interpp. Pollux 1, 42. habet in epithetis tyranni, et Platonicum vocabulum esse dicit. Sed est etiam ap. Xenophontem Aπ. 1, 2, 5. οὐδ' ἐρασιχρημάτους τοὺς συνόντας ἐποίει.

ἐράσμιος (poet. Port.), *amabilis*. v. Hesych. et Doruill. ad Charit. p. 645. Σ. 8, 36. τῷ τὴν ψυχὴν ἐρασμίῳ. Vbi oppon. τὸν τῷ εἴδει τοῦ ἐρωμένου χρώμενον. Aπ. 3, 10, 3. pictor exprimit τὸ ἐρασμιώτατον τῆς ψυχῆς ἦθος.

ἐραστής, ¶ 1) *amore captus, amator, ein Verliebter*. Λ. 2, 13. τοῦ διαλέγεσθαι τοὺς ἐραστὰς εἴργουσιν ἀπὸ τῶν παίδων. Vbi εἴργουσιν non dubito quin et genitiuum regat et praepositionem: *prohibent amatores a pueris et illos cum his colloqui vetant*. Aπ. 1, 3, 9. τῶν σωφρονικῶν μᾶλλον ἢ τῶν ἐραστῶν. Sed Ernest. defendit alteram lectionem: θρασέων. Alii aliter tentant. Σ. 8, 22. 26. 32. vbi ad

ad τὰ παιδικὰ refertur. Cf. §. 35. Plene Λ. 2, 15. ἐραστὰς παιδικῶν. ¶ 2) Honesto sensu: Σ. 8, 11. τῷ καλῷ τε κἀγαθῷ ἐραστῇ, h. e. ei, qui amat τὸν καλὸν κἀγαθόν. Possit etiam §. 35. huc referri. Saltem ibi est μέσως dictum. ¶ 3) *amicus*. Hesych: ἐραστής· φίλος, ἐπιθυμητής. Σ. 8, 2. Χαρμίδην — πολλοὺς ἐραστὰς κτησάμενον. ¶ 4) *cupidus*. Π. 1, 5, 7. p. 55. τοὺς ἐπαίνου ἐραστάς. ¶ 5) *qui appetit*. Αγ. 1, 19. ἐραστὰς τῆς ἑαυτοῦ φιλίας. Απ. 1, 6, 13. καλῶν τε κἀγαθῶν ἐραστήν. Olim legebatur: καλόν τε κἀγαθὸν ἐραστ. Cf. nr. 2. ex Σ. 8, 11.

ἐρατικός, v. ἐρωτικός.

Ἐρατοσθένης, *Eratosthenes*, vnus e triginta tyrannis. Ε. 2. 3. 2.

ἐργάζεσθαι, ¶ 1) *operari, laborare*. Oppon. ἀργεῖν, Π. 1, 6, 5. ἐργαζομένους μᾶλλον ἢ ἀργοῦντας. Απ. 1, 2. 57. Socrates dicebat, τὸ μὲν ἐργάζεσθαι ἀγαθὸν, τὸ δὲ ἀργεῖν κακὸν, et τοὺς ἀγαθόν τι ποιοῦντας ἐργάζεσθαι. cf. 2, 7. 8. et ἔργον nr. 11. a. Sic Αθ. 1, 15. vbi etiam cum Fr. Porto et Zeunio intelligi potest speciatim de opere rustico, vt Π. 1, 4, 13. seruum fugitiuum ἐργάζεσθαι ἀναγκάσω. it. Ο. 3, 4. Tribuitur tauris, Π. 7, 5, 22. et apibus, Ο. 7, 33. 17, 14. ¶ 2) *opus rusticum facere*. Π. 3, 2, 12. λῃζόμενοι ζῶσι, καὶ οὐδ' ἂν ἐπίσταιντο ἐργάζεσθαι. 8, 3, 15. ἐργαζόμενος — εἰς ἀγρὸν ἀπαγαγὼν ἐκέλευσεν ἐργάζεσθαι. Ο. 4, 10. 20, 16. 19. 20. vbi oppon. ἀργὸν εἶναι. Huc referri solet Π. 8, 1, 6. ἱκανοὶ ἄλλων ἐργαζομένων τρέφεσθαι. Sed videtur etiam de aliis opificiis intelligi posse. Ε. 2, 1, 1. ἐργαζόμενοι μισθοῦ κατὰ τὴν χώραν. Hinc οἱ ἐργαζόμενοι sunt, qui alias dicuntur ἐργάται, *agricolae, operae rusticae*. Π. 3, 2, 9. 5, 4, 13. τοῖς ἐργαζομένοις. Mox sequitur τῶν ἐργατῶν. 7, 4, 4. Α. 2, 4, 11. χώρας ἀγαθῆς οὔσης, καὶ τῶν ἐργασομένων ἐνόντων. Ο. 4, 15. 5, 2. 6, 11. 13, 3. 15, 10. c. acc. γῆν etc. *colere*, vt ἐξεργάζεσθαι. v. ibi nr. 5. Π. 3, 2, 8. ἐξεῖναι ὑμῖν γῆς (np. μέρος) ἐργάζεσθαι ὁπόσην ἂν βούλησθε. vbi fere significat *possidere*. §. 10. οὐκ ἂν — ἐργαζοίμεθα μὴ ὅτι τὴν τούτων, ἀλλ' οὐδ' ἂν τὴν ἡμετέραν. 4, 4, 3. χώραν τὴν αὐτὴν ἐργάσεσθε. 5, 4, 12. τοὺς ἐργαζομένους τὴν γῆν. 6, 1, 12. πρόσορα ὑμῖν κτᾶσθε

σθε καὶ ἐργάζεσθε. 7, 4, 3. 7, 5, 13. §. 26. p. 454. Πο. 4, 6. E. 3, 2, 7. 4, 6, 5. O. 1, 8. 4, 11. 16, 9. it. c. pluribus accuſatiuis, E. 3, 3, 7. ὁπόσοις ἄνθρωποι καὶ γῆν καὶ ξύλα καὶ λίθους ἐργάζονται, *quibus inſtrumentis et terram colunt, et ligna lapidesque caedunt.* Paſſiue: O. 19, 8. τῆς γῆς εἰργασμένης, *ſerendis arboribus fodiendo praeparatae.* Synon. eſt μαλακῆς. Sic Ιπ. 8, 8. ἀπὸ τῶν εἰργασμένων θρεπτέον, *ex iis quae alii coluerunt.* Sed de ipſis frugibus, E. 5, 3, 3. εἴ τι δένδρον ὑπόλοιπον, εἴ τι εἰργασμένον τοῖς πολεμίοις. qui locus Fr. Porto ſuſpectus erat. Morus vertit *culta regio.* ¶ 3) *opus ruſticum fieri iubere.* Π. 1, 6, 11. ἔχων ἐργάτας, οἷς ἂν ἐργάζοιτο, ſcil. ἀγρούς. ¶ 4) *fodere.* De operis argentifodinarum, Πο. 4, 3. 12. 22. §. 25. εἰργασμένων ἀνθρώπων, i. e. ἐργασαμένων. §. 32. De iis, qui foſſam faciunt, E. 5, 2, 4. ¶ 5) *occupari* quocunque negotio. De lanae opificio, vbi itidem, vt de agricultura, videtur eſſe verbum proprium, Απ. 2, 7. 12. ἐργαζόμεναι (*ipſo opere occupatae*) ἠρίστων, ἐργασάμεναι (*operibus confectis vel in aliud tempus dilatis*) ἐδείπνουν. §. 14. ¶ 6) *labore ſibi parare, quaeſtum facere, victum acquirere.* Sic dicitur etiam κατεργάζεσθαι et προσεργάζεσθαι. v. Graeu. lect. Heſiod. ad ἐργ. 43. c. acc. Απ. 1, 3, 5. εἴ τις οὕτως ἂν ὀλίγα ἐργάζοιτο. 2, 1, 25. οἷς ἂν οἱ ἄλλοι ἐργάζωνται, τούτοις σὺ χρήσῃ. 2, 8, 1. τῷ σώματι ἐργαζόμενος τὰ ἐπιτήδεια πορίζεσθαι. §. 2. μισθοῦ τὰ ἐπιτήδεια ἐργάζεσθαι. Erneſt. eiicienda putabat verba τὰ ἐπιτήδεια, et Schützius eiecit, ſed Hindenb. ea defendit. O. 1, 21. 22. ¶ 7) *tractare, exercere.* a) quamcunque artem, O. 4, 2. artes ſedentariae καταλυμαίνονται τὰ σώματα τῶν ἐργαζομένων, h. e. τῶν τεχνιτῶν ſ. βαναύσων. 5, 8. c. acc. O. 1, 17. ἐπιστήμας ἔχοντας, ταύτας οὐκ ἐθέλοντας ἐργάζεσθαι. 3, 15. 4, 3. βαναυσικὰς τέχνας ἐργάζεσθαι. 7, 20. ἐργαζομένους τὰς ἐν ὑπαίθρῳ ἐργασίας. 15, 10. ἄξια τῆς τροφῆς ἐργάζεσθαι. 18, 9. 20, 14. b) inprimis oeconomiam, O. 6, 9. αὕτη ἡ ἐργασία — ῥᾴστη ἐργάζεσθαι. Sic 15, 4. vbi τέχνη vocatur. Cf. 16, 1. Similiter ¶ 8) *elaborare in arte.*

arte. O. 1, 3. ὁ τεκτονικὴν ἐπιστάμενος — ἄλλῳ δύναιτο ἐργάζεσθαι. §. 16. Similiter scurra, ad artem suam respiciens, Σ. 6. 10. dicit: σιωπῶν οὐκ οἶδα ὅπως ἄξια τοῦ δείπνου ἐργάσομαι. ¶ 9) *arte facere, fabricare, opificii vel artis opus facere.* Passiu. pro actiuo, Απ. 2, 6, 6. τὸν τοὺς ἀνδριάντας καλῶς εἰργασμένον. K. 6, 1. Sed passiue. Απ. 3, 10, 9. θώρακας εὖ εἰργασμένους. Σ. 5, 4. Ιπ. 12, 2. §. 3. ὁ θώραξ οὕτως εἰργάσθω. ¶ 10) Additis vel intelligendis aliis accusatiuis est *facere, patrare.* Π. 5, 5, 5. p. 327. τοὺς φίλους — ἀγαθὰ ποιεῖν — τἀναντία τούτου ἐργάζεσθαι. Cod. Guelf. ἐξεργάζεσθαι, quod praefert Zeun. Cf. nr. 14. E. 4, 1, 10. λαμπρόν τι ἐργάζεσθαι. Απ. 2, 7, 10. αἰσχρόν τι ἐργάσασθαι. — πάντες ἃ ἐπίστανται — ἥδιστα ἐργάζονται. 2. 8, 5. οἷς (i. e. ἐκείνοις ἃ) νῦν ἐργάζεσθαι φῄς. Alio modo hunc locum explicat Thiemius in v. ἀνέγκλητος. 4, 1, 4. cf. ἀγαθὸς et κακός. Σ. 4, 62. Sic c. ἔργον, A. 6, 3, 10. κάλλιστον ἔργον ἐργάσασθαι. O. 7, 21. c. τί, O. 6, 14. τί ποτ' ἐργαζόμενοι τοῦτ' (ὄνομα) ἀξιοῖντο καλεῖσθαι, *qua tandem ratione.* De equo, Ιερ. 6. 16. μή τι ἀνήκεστον ἐργάσηται. ¶ 11) *efficere vt fiat.* O. 12, 20. δοκεῖ δεσπότου ὀφθαλμὸς τὰ καλὰ τε κἀγαθὰ μάλιστα ἐργάζεσθαι. ¶ 12) i. q. ἐμποιεῖν, *afferre.* c. dat. Απ. 2, 1, 20. σώματι εὐεξίαν ἐργάζεσθαι. Reisk. malebat ἐνεργάζ. quod etiam Ernestio melius videbatur. ¶ 13) *inferre malum.* c. dupl. acc. Attice. v. Thom. M. in v. δρῶ. A. 5, 6, 4. ὡς — τὴν Σινωπέων χώραν κακόν τι ἐργάζοιντο. E. 2, 3, 11. 7, 5, 2. Σ. 4, 30. c. ἐν, E. 1, 1, 13. οὐδὲν ἄλλο κακὸν ἐργασάμενος ἐν τῇ πόλει. ¶ 14) Saepe in var. lect. c. ἐξεργάζεσθαι permutatur. v. ἐξεργάζεσθαι, et supra nr. 10.

ἐργαλεῖον, *instrumentum opificum.* Π. 5, 3, 17. βάναυσοι τῶν ἐργαλείων — ἰατροὶ τῶν ὀργάνων τὰ ὀνόματα ἴσασι. Sed videtur tamen esse nomen generis. v. Aeschin. diall. 2, 27. et 34. et Poll. 4, 181.

ἐργασία, ¶ 1) *exercitium eorum, quae didiceris.* Oppon. ἀργία. Απ. 2, 7, 7. τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν ἐπιμέλειαν. ¶ 2) *elaboratio, confectio.* O. 7, 21. ἡ τῆς ἐσθῆτος ἐκ τῶν ἐρίων ἐργασία. ¶ 3) quoduis *opificium.* O. 6, 8. γεωργίαν ἐρ-

ἐργασίαν κρατίστην, ἀφ᾽ ἧς τὰ ἐπιτήδεια οἱ ἄνθρωποι πορίζονται. Vbi tamen verti quoque recte poteſt *occupatio*. §. 9. ¶ 4) *cultura*. v. Bos Obſſ. crit. 6. O. 5, 14. τῆς γῆς ἐργασία. Antea dicitur γεωργία. Sic 7, 20. τὰς ἐν ὑπαίθρῳ ἐργασίας intelligendum eſt de operibus ruſticis. ¶ 5) *fructus laboris, quaeſtus*. Πο. 4, 29. ὁ εὑρὼν ἀγαθὴν ἐργασίαν. Sed Leunclau. vertit *opus excolendum*. Cf. εὑρίσκειν nr. 1. Απ. 3, 10, 1. τὰς τέχνας ἐχόντων καὶ τῆς ἐργασίας ἕνεκα χρωμένων. K. 3, 3.

ἐργάσιμος, *cultus*. Π. 1, 4, 16. ἐξελᾷν τὰ θηρία ἐκ τῶν λασίων εἰς τὰ ἐργάσιμα καὶ εὐήλατα. Intell. χωρία. K. 5, 15. ſynonymum eſt τὰ ἔργα.

ἐργαστέον, *opus faciendum eſt*. De opere ruſtico, O. 7, 35. οἷς ἂν ἔργον ἔνδον ἐργαστέον. Ιπ. 8, 8.

ἐργαστέος, *faciendus*. O. 13, 3. ἐὰν τὰ ἔργα μάθῃ ὡς ἔστιν ἐργαστέα.

ἐργαστὴρ, (poet. Port.), ¶ 1) *operarius, qui ruri opus facit*. Pollux 1, 221. γῆς ἐργάται ἢ ἐργαστῆρες, ὡς Ξενοφῶν. Phauorin. in v. γεωργία· ἐργαστῆρες, ὡς Ξενοφῶν. Amat enim Xenophon hanc formam. v. γνωστὴρ et θεραπευτήρ. Salmaſius de vſuris p. 411. ſq. dicit, ἐργαστῆρας eſſe *colonos mercede conductos*, cum γεωργοὶ ſint ipſi domini. Hinc O. 5, 15. γεωργὸν cum duce comparari, ἐργάτας autem ſ. ἐργαστῆρας cum militibus. O. 20, 16. τὸ λυσιτελεῖν γεωργίαν — ὅταν ὄντων ἐργαστήρων καὶ πλεόνων. All. ἐργαστηρίων. ¶ 2) *opifex*. Pollux 7, 7. τοὺς δὲ βαναύσους καὶ ἐργαστῆρας κατὰ Ξενοφῶντα εἴποις. O. 13, 10. ἱμάτια παρέχειν τοῖς ἐργαστῆρσι. Ad h. l. reſpexiſſe videtur Pollux. Sed pertinet ille haud dubie etiam ad n. 1. Haud dubie enim intelliguntur *ſerui rus colentes*.

ἐργαστήριον, ¶ 1) *officina*. Phauorin: ἐργαστήρια· οἱ οἶκοι, ἔνθα ἐργάζονται οἱ χειροτέχναι. Αγ. 1, 26. et E. 3, 4, 17. τὴν πόλιν — πολέμου ἐργαστήριον. Suidas, ad h. l. reſpiciens: ἐργαστήριον· ἐν ᾧ ἐργάζονται. Suauiter dictum videtur Athenaeo 10, 5. p. 421. ¶ 2) O. 20, 16. edd. vett. legunt ἐργαστηρίων pro ἐργαστήρων, quod praeferunt viri docti. Sed fortaſſis ἐργαστήρια poſſint dicta eſſe pro ἐργαστῆρες ſ. ἐργάται, vt paulo poſt vo-

vocantur, vel significare *agros colendos.*

ἐργαστικὸς, *strenuus, impiger.* Απ. 3, 1, 6. τὸν στρατηγὸν εἶναι χρὴ — ἐργαστικόν. Praeter Platonem, et Geoponica, et Clementem Alexandrinum poterat etiam Grammius auctorem huius adiectiui laudare Palaephatum 3, 5.

ἐργάτης, ¶ 1) i. q. ἐργαστικὸς, *laboriosus, non otiosus.* Hesychius: ἐργάται· οἱ παρ' ἡμῖν ἐργαστικοὶ παρὰ Ἀττικοῖς. Π. 1, 6, 15. ἐργάτην στρατηγόν. Oppon. ἀργοῦ. 4, 1, 2. p. 201. Χρυσάνταν ἐργάτην τῶν πολεμικῶν, καὶ φρόνιμον. v. Obs. Misc. Vol. VII. p. 294. Απ. 1, 2, 57. ¶ 2) *qui opus facit, qui artem exercet.* Ιερ. 6, 11. ἐργάτας ὁποίου βούλει ἔργου. Απ. 2, 1, 27. τῶν καλῶν καὶ σεμνῶν ἐργάτην ἀγαθόν. Ο. 4, 1. τῶν τεχνῶν ἐργάτας, οἵους δεῖ. Vnde ¶ 3) κατ' ἐξοχὴν est a) *agricola.* Π. 7, 5, 26. p. 457. ἐργάτας ἡμετέρους καὶ δασμοφόρους. Ιερ. 10, 5. Ο. 4, 9. ἄρχουσιν τῶν κατοικούντων τε καὶ τῶν ἐργατῶν, καὶ δασμοὺς ἐκ τούτων ἐκλέγουσι. Cf. Π. 5, 4, 12. 13. b) *seruus opus faciens ruri.* Π. 1, 6, 11. ἐργάτας οἷς ἂν ἐργάζοιτο. Πο. 4, 5. ζεύγη εἰς τὸ χωρίον, καὶ — ἐργάται. Ε. 7, 5, 15. τοὺς ἐργάτας, καὶ πολλοὺς τῶν ἐλευθέρων. Ο. 5, 16. 20, 16. 21, 10. *in metallis,* Πο. 4, 5. ἐν τοῖς ἀργυρείοις ἔργοις πάντας ἐνδεῖσθαι ἐργατῶν. §. 22.

ἐργοδότης, *locator operis.* Phrynichus: ἐργοδότης οὐ κεῖται. Sed rectius Pollux 7, 182. τοὺς ἐκδιδόντας, ἐργοδότας εἴρηκε Ξενοφῶν. vbi v. Iungerm. et Hemsterhus. Idem Pollux 7, 200. Φατέον δὲ, ἐπὶ μὲν τοῦ ἐκδιδόντος ἔργον ὅ τι οὖν τὸ ἐργοδοτεῖν, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐργαζομένου τὸ ἐργολαβεῖν. cf. Doruill. ad Charit. p. 369. Π. 8, 2, 4.

ἐργολαβεῖν, *opus conducere* l. *faciendum suscipere.* v. ἐργοδότης. Απ. 3, 1, 2. εἴ τις ἀνδριάντας ἐργολαβοίη.

ἔργον. ¶ 1) *res gesta, factum.* Differt enim a nomine πρᾶξις. v. πρ. Π. 2, 2, 10. σκοποῦντας τὰ ἔργα ἑκάστου. §. 13. ἐκ τῶν ἔργων κρινόμενοι. Απ. 3, 5, 11. μέγιστα ἔργα κατειργασμένους. Σ. 1, 1. τῶν καλῶν κἀγαθῶν ἔργα — πραττόμενα. Leuncl. putabat, ἔργα superfluum esse. Sed etiam aliis in locis ἔργα dicuntur πράττεσθαι. v. infra aliquoties et πράττειν. Hinc καλὸν ἔργον, a) *virtus,*

tus, *inprimis fortitudo.* Π. 8, 1, 13. πολὺ διέφερεν ἐν πᾶσι τοῖς καλοῖς ἔργοις. Agitur ibi de venatione, quae belli meditatio est. Απ. 3, 5, 3. Σ. 8, 32. Sed saepe etiam dicitur de *virtute probi animi indice,* et de *rebus cum virtute gestis vel gerendis,* Απ. 2, 6, 35. ἐπὶ τοῖς καλοῖς ἔργοις τῶν φίλων ἀγάλλῃ. c. ἀγαθὸς, Π. 8, 1, 4. τὰ καλὰ καὶ ἀγαθὰ ἔργα. §. 8. 8, 2, 13. Απ. 2, 1, 20. v. ἀγαθὸς et καλὸς. b) *victoria.* Ε. 6, 4, 22. καλοῦ ἔργου γεγενημένου. Cf. nr. 11. f. c) it. omisso καλὸν, Π. 1, 4, 24. αἴτιον τοῦ ἔργου, np. quod Assyrios vicerat. Ιερ. 2, 15. Cf. nr. 21. Sic Ε. 5, 3, 2. ἐλέγετο ἐν τούτῳ τῷ ἔργῳ ἀποκτεῖναι ὀγδοήκοντα, np. dum hostes persequeretur. ¶ 2) *quicquid fit, quod fieri solet.* Ο. 6, 1. τῶν πολεμικῶν ἔργων, *eorum quae in bello fieri solent, rerum bellicarum.* Alias aliter dicitur haec formula. v. nr. 11. f. Sed saepe ἔργον est *quod quis facere solet, consuetudo.* Inprimis c. gen. vt Π. 1, 4, 25. ἀνδρὸς ἔργα διαπραττόμενον. Nisi malis *quae virum decent.* Α. 2, 6, 4. ταῦτα φιλοπολέμου ἀνδρὸς ἔργα εἶναι. Ιπ. 10, 2. ταῦτα δ᾽ ἐστὶν ἵππων ἔργα τῶν μάλιστα ἀχθομένων. ¶ 3) *res ipsa.* Oppon. λόγος. Π. 6, 1, 5. οὐκ οἶδα εἴ τι δεῖ λόγων, ὅπου αὐτὰ τὰ ἔργα δεικνύει τὸ κράτιστον. 6, 4, 3. ἔργα πιθανώτερα τῶν νῦν λεχθέντων λόγων. Ε. 6, 3, 15. οὐκ ἂν πιστεύσειε λόγοις — ἀλλ᾽ ἔργου τινὸς πιστοῦ δεῖν ἔφη. Κ. 12, 13. ἐκ τῶν ματαίων λόγων — ἐκ τῶν κακῶν ἔργων. Ιερ. 7, 2. γεραίρουσι καὶ λόγοις καὶ ἔργοις. Sic opponuntur ἔργῳ et λόγῳ, vt apud Latinos *re* s. *reuera* et *verbo.* Π. 2, 2, 17. οὐ λόγῳ, ἀλλ᾽ ἔργῳ. 4, 1, 2. p. 200. 6, 3, 11. p. 385. καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ. Αγ. 11, 9. Απ. 2, 3, 6. 8. 17. Cf. λόγος nr. 4. Similia sunt Α. 3, 2, 21. ἵν᾽ ἔργῳ περαίνητε, np. quae huc vsque dicta sunt. Α. 1, 9, 6. καὶ ἔργῳ ἐπεδείκνυε, καὶ ἔλεγεν. Ε. 6, 5, 38. extr. οἱ συναγορεύοντες βοηθῆσαι — ὑμῖν τοῖς ἔργοις δυναμένοις βοηθῆσαι. it. de infante, Απ. 2, 2, 8. καὶ τῇ φωνῇ καὶ τοῖς ἔργοις. ¶ 4) *facinus, scelus.* a) cum epithetis, Π. 1, 2, 3. πονηροῦ ἔργου ἢ αἰσχροῦ ἐφίεσθαι. Α. 5, 7, 18. ποιοῦντες ἔργα ἀσεβῆ. Ε. 6, 5, 38. p. 429. Sic Π. 4, 6, 2. p. 258. τὸ κακὸν ἔργον est *iniuria.* b) sine epithetis, Π. 7, 3, 6. ᾔσθετο τὸ ἔργον τῆς γυναικὸς,

ναικός, quae se interfecerat. Ἀπολ. 25. ἐφ' οἷς ἔργοις κεῖται θάνατος. Κ. 1, 11. κακοὶ δὲ ἔπραξαν τὸ ἔργον. ¶ 5) *euentus.* Α. 3, 3. 9. ὅτι — αὐτὸ τὸ ἔργον αὐτοῖς μαρτυροίη. Ε. 7, 1, 2. p. 439. ὡς δὲ ἀναγκαῖα αὐτοῖς — ἐκ τῶν ἔργων ἔξεστι γιγνώσκειν. §. 13. ἐκ τῶν συμβαινόντων ἔργων ἐμεγαλύνοντο. ¶ 6) *operatio, affectio.* Απ. 3, 10, 8. τὰ τῆς ψυχῆς ἔργα τῷ εἴδει προσεικάζειν. Paulo ante est τὰ πάθη. Λ. 7, 4. τὸ μὲν ψυχῆς, τὸ δὲ πλούτου ἔργον. Leuncl. *ab animo proficisci.* ¶ 7) *effectio rei.* Α. 3, 5, 7. τὸ μὲν ἐνθύμημα χάριεν — τὸ δὲ ἔργον ἀδύνατον. ¶ 8) *opus ab artifice elaboratum.* Απ. 3, 10, 7. statuarius τοῖς τῶν ζώντων εἴδεσιν ἀπεικάζων τὸ ἔργον. §. 14. Ο. 6, 13. Ιπ. prooem. ἐν τῷ βάθρῳ τὰ ἑαυτοῦ ἔργα ἐξετύπωσεν. Gail: *le nom de ses ouvrages.* cf. χαλκευτικός. ¶ 9) *ars* vel *opificium, quod quis tractat,* vel omnino *negotium, studium.* Π. 1, 4, 5. διὰ τὸ ἐρᾷν τοῦ ἔργου. Paulo ante erat ἱππική. Sic de re equestri est Ο. 3, 9. ἰδιώτης τούτου τοῦ ἔργου. Π. 1, 6, 12. p. 64. ἐν τοῖς στρατηγικοῖς ἔργοις. Ο. 20, 6. Cf. nr. 12. et 11. f.

Π. 2, 1, 8. ἀφέμενοι τοῦ πολλοῖς προσέχειν τὸν νοῦν, ἐπὶ ἓν ἔργον τράπωνται. 8, 2, 4. v. βραχύς. Ε. 7, 1, 2. p. 438. ἀπειρότεροι τούτου τοῦ ἔργου, np. rei naualis. Απ. 1, 6, 3. 1, 7, 2. vbi est ipsa *artis tractatio.* Sed v. ληπτέον nr. 3. Ο. 1, 20. ἥδοναι — διακωλύουσιν ἀπὸ τῶν ὠφελίμων ἔργων. 2, 17. 21, 11. Σ. 4, 40. Sic de studio venandi, Κ. 2, 3. ἐγχειρῇ τῷ ἔργῳ. §. 4. bis. v. ἄρκυς nr. 4. 3, 1. 12, 1. 4. 13, 17. Cf. infra n. 17. ex Π. 1, 4, 17. De vita hominis priuati et tyranni, Ιερ. 1, 10. ¶ 10) *opus faciendum, laboris materia.* Π. 1, 6. 7. ἱκανὸν καὶ καλὸν ἀνδρὶ ἔργον, εἴ τις δύναιτο ἐπιμεληθῆναι. — τούτου μεγάλου ἔργου οὕτως ὄντος. Ε. 4, 4, 12. ἔδωκε ὁ θεὸς αὐτοῖς ἔργον, *dedit quod agerent.* Λ. 13, 3. ἄρχεται τούτου τοῦ ἔργου. Intell. sacrificium. Cf. nr. 1. a. ¶ 11) Saepe a Xenophonte dicitur de quibusdam operibus simpliciter, inprimis de re rustica. Hesych: ἔργα ποτὲ μὲν τὰ περὶ τὴν ταλασιουργίαν, ποτὲ δὲ τὰ κατὰ τὴν γεωργίαν. a) *ea quae in re rustica* vel omnino *in re familiari fieri solent vel debent, munera agriculturae* etc. Grae-

uii

uii lectt. Hesiod. c. 9. p. 45. E. 5, 4, 3. ἐξ ἀγροῦ ἀπιόντες, ἡνίκαπερ οἱ ἀπὸ τῶν ἔργων ὀψιαίτατοι. Vbi est de opere confecto, vt O. 20, 17 τὸ ἥμισυ διαφέρει τοῦ ἔργου παντός. Sed saepius legitur de eo, quod fieri debet, vt Π. 8, 1, 3. ἔργων ἐπιστάται. Απ. 1, 5, 2. ἔργων ἐπίστασιν. 4, 7, 2. v. ἀποδείκνυσθαι. O. 1, 2. τῶν τεχνῶν τί ἔργον ἑκάστης — τῆς οἰκονομίας ἔργον. Hoc ibi explicatur verbis εὖ οἰκεῖν τὸν οἶκον. 4, 10. 5, 13. 9, 3. 12, 4. 19. 13, 11. 14, 2. τοὺς καρποὺς ἀφανίζειν, ὥστε μὴ λείπειν λυσιτελοῦντας τοῖς ἔργοις, *quantum sufficiat ad agrum conserendum.* 15, 1. 20, 5. §. 16. ὡς τὴν ὥραν ἐν τῷ ἔργῳ οἱ ἐργάται ὦσιν, *laborent, operi faciundo adsint.* §. 19. 21. 21, 9. 10. Aliter O. 3, 7. ἔργον est *consideratio* vel *disputatio de re familiari.* Similiter §. 4. ἀξιοθέατον τῆς οἰκονομίας ἔργον, *res ex oeconomia consideratione digna.* Dicitur etiam de ipso labore, O. 7, 22. ταῦτα καὶ ἔργων καὶ ἐπιμελείας δεῖται. De partibus quibusdam operis rustici, O. 16, 11. ἔαρος τούτου τοῦ ἔργου ἀρκτέον. 7, 22. τά τε ἔνδον καὶ τὰ ἔξω — τὰ ἔνδον ἔργα, τὰ ἔξω ἔργα. Cf. §. 23. §. 25. τὰ ἔξω ἔργα. §. 35. οἷς μὲν ἂν ἔξω τὸ ἔργον ᾖ — οἷς δ' ἂν ἔργον ἔνδον ἐργαστέον. Pro τὰ ἔξω ἔργα 7, 20. est ὑπαίθρια ἔργα, et §. 21. τὰ ἔνδον ἔργα nominantur τὰ τῶν στεγνῶν ἔργα δεόμενα. Plene legitur O. 3, 1. τὰ οἰκονομικὰ ἔργα. 4, 12. 24. τῶν γεωργικῶν ἔργων. 5, 19. τῶν ἐν τῇ γεωργίᾳ ἔργων. 12, 15. ἐπιμέλειαν τῶν κατ' ἀγρὸν ἔργων. 15, 9. τὰ ἔργα τῆς γεωργίας. Quid autem ἔργον sit in versu Hesiodi, Απ. 1, 2, 56. 57. allato, disputat Politus ad Eustath. T. I. p. 480. in hanc sententiam, vt ex mente veterum doceat intelligendum tantummodo esse σπουδαῖόν τι, quanquam ipse quidem apud Hesiodum intelligit de solis agriculturae operibus, qualia sunt arare, fodere etc. vt etiam vetus Hesiodi scholiastes. Illud vero οὐδὲν, quod additum est, non cum Moschopulo, Tzetza et recentioribus ad ὄνειδος refert, sed cum Plutarcho et veteribus ad ἔργον, quippe quod in Hesiodo quidem sit agriculturae, sed e sententia Socratis ἄχθόν τι s. ὠφέλιμον. b) *lanificii*, Απ. 2, 7, 11. v. ταλάσιος. O. 7, 6. vbi

vbi eſt *penſum*. c) *apum*, O. 7, 17. §. 32. bis. §. 33. d) *canum* in venatione, K. 3, 10. 4, 6. e) *argentifodinarum*, Πο. 4, 3. οὐδεὶς πώποτε ἔργου ἠπόρησεν — τὰ ἔργα τῶν ἐργαζομένων περιῆν. §. 7. 22. 26. 31. 39. bis. Plene §. 4. ἐν τοῖς ἀργυρείοις ἔργοις. f) in bello: *res gerenda*, A. 3, 1, 16. προκαλοῦμεν ἀλλήλους ἐπὶ τὰ κάλλιστα ἔργα. 7, 8, 10. ἐξέρχεται — συμμετασχεῖν βουλόμενος τοῦ ἔργου. E. 6, 5, 39. νομίζοντες ἐπὶ καλόν τι ἔργον ἡγήσεσθαι. Poteſt etiam de *victoria* accipi, vt ſupra nr. 1. b. Π. 7, 1, 14. ᾔσθετο ἐν ἔργῳ ὄντα τὸν Κῦρον, *occupatum eſſe pugnando*. Sed margg. habent ἐν ἴσῳ ὄντα. Plene legitur Π. 1, 6, 12. p. 64. ἕκαστα τῶν πολεμικῶν ἔργων κράτιστον. O. 4, 5. τῶν πολεμικῶν ἔργων ἐπιμελεῖσθαι. §. 7. 12. 24. Iπρ. 8, 1. τῶν πολεμικῶν ἐν ἱππικῇ ἔργων. cf. πολεμικὸς, et ſupra nr. 2. g) in coena, Π. 4, 5, 3. ὥστε μὴ ἀπορεῖν ἔργου τοὺς ἐγρηγορότας. vbi eſt *cauſa hilaritatis*, v. c. vina, cibi, etc. Iερ. 1, 21. ἐρωτικώτατα ἔχειν τοῦ ἔργου. ¶ 12) *munus, officium*. c. gen. vel adiect. Π. 1, 2, 13. ὅσα σωφρονούντων ἤδη ἔργα ἐστί. 8, 1, 3. αὐτοῦ ἐνόμιζε τοῦτο ἔργον εἶναι. Aγ. 7, 1. Λ. 7, 2. Aπ. 3, 4, 7. 8. 4, 2, 5. ἰατρικὸν ἔργον. O. 7, 31. 11, 1. ter. Σ. 4. 56. 57. Poterant etiam huc referri στρατηγικὰ ἔργα, et πολεμικὰ ἔργα, de quibus v. nr. 9. et 11. f. c. pronom. poſſeſſ. O. 11, 6. διηγοῦ τὰ σὰ ἔργα. Aπ. 3, 3, 3. τοῦτο οὐκ ἐμὸν οἶμαι τὸ ἔργον εἶναι. c. dat. Π. 4, 5, 13. οἷς τοῦτο ἔργον ἦν, *mandatum erat*. c. pronom. poſſ. et inf. v. Valckenar. ad Eurip. Phoenn. 447. Π. 2, 1, 4. τὰς ψυχὰς αὐτῶν θήγειν, ἡμέτερον ἔργον. 2, 4, 17. p. 137. 5, 5, 14. O. 7, 14. c. dat. et inf. Π. 6, 3, 11. p. 385. ἔργον ἐστὶν τοῖς πρωτοστάταις, θαῤῥύνειν τοὺς ἑπομένους. Paulo aliter eſt Σ. 4, 46. σὸν ἔργον λέγειν, *te iam ordo tangit*. ¶ 13) *opera, labor*. Hinc ἔργον ἔχειν et ἔργον ποιεῖσθαι, *laborare, operam omnem dare, ſerio id agere vt*. Π. 8, 4, 4. ἔργον ἔχειν δεόμενον τούτου κοινωνεῖν, *id agere rogando, valde rogare, vt participes eius fierent*. Aγ. 11, 12. ἀμαυροῦν τὰ τῶν πολεμίων ἔργον εἶχεν. v. ibi Hutch. Aπ. 2, 10, 6. Iερ. 9, 10. ἔργον ποιεῖσθαι τὸ σκοπεῖσθαι. All. τοῦ σκοπεῖν, quod probat Zeunius.

nius. Nos: *sich es zur Pflicht machen.* Eodem modo c. εἶναι, Π. 5, 1, 13. ὅπως — Πέρσαις μηδὲν ἄλλο ᾖ ἔργον ἢ τὰ πρὸς πόλεμον ἐκπονεῖν. Aliud est ἐν ἔργῳ εἶναι. v. Abresch. ad Aeschyl. p. 417. et supra nr. 11. a. et f. ¶ 14) *quod conuenit* f. *dignum est* f. *decet.* De rebus inanimatis, Π. 7, 1, 10. ἔργον τῆς σῆς ταχυεργίας, *aliquid in quo elaboret tua in rebus perficiendis celeritas, etwas für deine Geschwindigkeit.* Similiter Απ. 3, 8, 6. κόφινος — ἐὰν πρὸς τὰ ἑαυτοῦ ἔργα καλῶς πεποιημένος ᾖ, *ad ea quibus destinatus est.* Σ. 5, 4. ¶ 15) *quod labore et opera partum est.* Πο. 4, 44. συνήκοιτ' ἂν τὰ ἔργα εἰς ἓν ἐξ ἁπάντων τῶν τειχῶν, *quae in argentifodinis effossa sunt.* Leuncl. reddidit *operas.* Cf. συνήκεσθαι. ¶ 16) *locus cultus, aruum.* v. Viger. 3, 4, 12. Κ. 3, 3. canes ἄψυχοι λείπουσι τὰ ἔργα, καὶ ἀφίστανται τὸν ἥλιον ὑπὸ τὰς σκιάς. 5, 15. 34. 9, 11. 18. Hinc opponuntur τὰ ὄρη, Κ. 4, 9. 5, 12. 8, 2. 9, 17. ¶ 17) *quod ad rem pertinet.* Videtur interdum periphrasin facere ipsius rei. Π. 1, 4, 17. τὸ ἔργον τῆς θήρας. 1, 5, 7. p. 52. ἅπερ ἔργα ἀρετῆς νομίζεται. Possis etiam reddere *virtute digna,* vel *virtutis effectus.* Leuncl. vertit *studia.* Ιερ. 7, 8. δουλείας ἔργα, *seruilia.* Sic explicari potest Ο. 3, 4. τῆς οἰκονομίας ἔργον. Agitur ibi de seruis vel remanentibus vel aufugientibus. Sed v. nr. 11. a. ¶ 18) *quod indiget.* Π. 1, 2, 12. ὅσα ἰσχύος ἢ τάχους ἔργα ἐστὶ, *ad quae perficienda robore et celeritate opus est.* Sic fere est Π. 7, 1, 10. v. nr. 14. ¶ 19) ἔργον ἐστὶ, *opus est.* Π. 2, 3, 5. p. 119. ἡ μάχη — ἐν ᾗ προθυμίας μᾶλλον ἢ τέχνης ἔργον ἐστί. Αγ. 10, 1. ¶ 20) *difficile.* Hesych: ἔργον· δυσχερὲς, δύσκολον. Suid: ἔργον εἰπεῖν· χαλεπὸν εἰπεῖν. c. inf. Π. 1, 1, 5. ὅσα καὶ διελθεῖν ἔργον ἐστίν. 3, 3, 14. 7, 5, 18. p. 447. ἔργον σου ἦν μεταλαβεῖν. Ε. 6, 1, 7. 7, 1, 21. Απ. 4, 6, 1. πολὺ ἔργον ἂν εἴη διεξελθεῖν. 4, 7, 9. Σ. 4, 38. ¶ 21) τῷ ἔργῳ pene redundat. Αγ. 2, 5. ἡδόμενος τῷ ἔργῳ ὅτι — ἐνενικήκει.

ἐργῶδες, *difficile.* Suidas interpretatur verbis μετὰ πόνου γινόμενον, δυσχερές. Απ. 1, 3, 6. ἐργωδέστατον φυλάξασθαι, *euitatu difficil-*

ficillimum. 2, 6, 9. vbi in sequentibus pro eo est χαλεπόν.

ἔρδειν, *facere.* De sacrificiis, Aπ. 1, 3, 3. ex Hesiodo: ἔρδειν ἱερὰ θεοῖσι. — καδδύναμιν ἔρδειν.

ἐρεθίζειν, *irritare.* K. 10, 14. ἔχοντα προβόλιον ἐρεθίζειν aprum ὡς ἀφήσοντα. §. 15. 17. ὅταν ἐρεθίζηται aper.

ἐρεῖν, ¶ 1) *dicere.* Π. 8, 4, 10. ὥστε σοι ταῦτα εἰρῆσθαι. vbi σοι est pro ὑπό σου. Sic Aπ. 4, 2, 19. εἰρήσθω μοι, *dictum sit a me.* A. 5, 5, 12. E. 6, 5, 37. ὡς ὀρθῶς τε καὶ δίκαια εἰρηκότος. Σ. 4, 25. (v. αὐτὸς nr. 3.) 8, 32. c. εἰς, Aπ. 3, 14, 4. νομίσας εἰς αὐτὸν εἰρῆσθαι τὰ λεχθέντα, *er wäre gemeynt.* ¶ 2) *dicturum esse.* Hesych: ἐρέω· λέξω, ἀπαγγελῶ. A. 7, 7, 9. ταῦτα ἔφασαν ἐρεῖν. Aθ. 1, 2. vbi tamen etiam verti potest *contendo, affirmo.* Sic in formula obiiciendi, Π. 4, 3, 3. p. 229. ἀλλ' ἐρεῖ τις ἴσως, ὅτι οὐκ ἐπιστάμεθα, *dixerit quis.* In formula prauae interpretationi occurrendi, A. 3, 2, 9. οὐ μὲν δὴ τοῦτό γε ἐρῶ, ὡς — *non hoc intellectum volo, damit will ich nicht sagen.* De legatis, A. 2, 5, 1. ἔπεμψέ τινα ἐροῦντα ὅτι — 7, 1, 21. De iis omnibus, qui sunt aliquid nunciaturi, E. 1, 6, 5. οἴκαδε ἀποπλεῖν, ἐροῦντα τὰ καθεστῶτα ἐνθάδε. 2, 1, 5. πρέσβεις πέμπειν, ταῦτα ἐροῦντας. Est familiariter respondentis, Π. 2, 2, 17. ποίῳ ποτὲ etc. Resp. ἐγὼ ὑμῖν ἐρῶ, *dicam, exponam.* Cf. nr. 5. c. πρὸς, *delaturum esse,* Π. 8, 3, 9. εἴ τις αὐτοῦ δέοιτο — ἐκείνους ἔφη πρὸς αὐτὸν ἐρεῖν. ¶ 3) *narrare.* Saepe de historicis, Aγ. 3, 1. ταῦτα μὲν δὴ εἴρηται, ὅσα — ἐπράχθη. 9, 1. ἐρῶ γε, ὡς —, *narrabo.* Πο. 4, 33. Aπ. 1, 2, 1. c. περὶ, E. 7, 4, 1. τὰ μὲν περὶ Εὔφρονος εἴρηται. c. περὶ et ὡς, E. 7, 3, 1. περὶ μὲν δὴ Φλιασίων, ὡς πιστοὶ τοῖς φίλοις ἐγένοντο — εἴρηται. ¶ 4) *disputando efficere et constituere.* O. 1, 11. εἴρηται τὰ ὠφελοῦντα χρήματα εἶναι. ¶ 5) *respondere.* Π. 3, 1, 5. ἐρώτα, ἔφη, ὅ τι βούλει, ὡς τἀληθῆ ἐροῦντος. cf. §. 8. ¶ 6) *praecipere de arte, exponere.* Iπ. 9, 1. τὰ εἰρημένα a me. Iπρ. 3, 9. ἡ τάξις εἴρηται. 4, 12. 16. ¶ 7) *iubere.* Π. 4, 5, 7. οἱ φύλακες, ὥσπερ εἰρημένον ἦν ὑπὸ Κύρου, οὐκ εἰσαφῆκαν αὐτούς. c. dat. Π. 7, 1, 5. οὕτω γὰρ αὐτῷ εἰρήσεται. vbi Medium est pro Passiuo. A. 3, 4, 3. E. 4,

4, 4, 3. c. acc. et inf. Π. 8, 3, 3. εἴρηκα πάντας πείθεσθαί σοι. c. duobus datt. et inf. A. 3, 4, 2. τοῖς ἱππεῦσι εἴρητο θαῤῥοῦσι διώκειν. E. 3, 2, 5. Δερκυλλίδα ἐροῦντες μένοντι ἄρχειν (h. e. μένειν καὶ ἄρχειν) καὶ τὸν ἐπιόντα ἐνιαυτόν. ¶ 8) *vetare, interdicere.* A. 4, 1, 11. εἴ τι εὑρίσκοιεν τῶν εἰρημένων μὴ ἀφιέμενον. ¶ 9) *pacisci, pacto constituere* vel *promittere.* Π. 1, 6, 11. πρὸς τοῖς εἰρημένοις. 8, 6, 4. E. 7, 1, 18. χρόνος ὃς ἦν εἰρημένος. ¶ 10) In var. lect. confunditur c. εὑρίσκειν. v. ibi nr. 3. it. c. εἰρήνη. v. ibi lit. s.

ἐρείπειν, *euertere, demoliri.* Suid: ἐρείπω· καταβάλλω, καὶ διαφθείρω. Cf. Etymol. M. Π. 7, 4, 1. ἐρείψων τὰ τείχη. All. κατερείψων.

ἔρεσθαι, ¶ 1) *interrogare.* Iungitur fere omnibus particulis interrogandi. Π. 1, 4, 19. ἤρετο, ἦ οὗτοι, ἔφη, — εἰσίν; §. 28. In priori loco redundat ἔφη, vt Απ. 1, 3. 8. ἤρετο Ξενοφῶντα· εἰπέ μοι, ἔφη, οὐ σὺ ἐνόμιζες; et Π. 5, 5, 3. ἤρετο ὧδε· εἰπέ μοι, ἔφη, τί μοι ὀργίζῃ; Margg. et Cod. Guelf. pro ἤρετο habent εἶπε. quod praefert Zeunius, et ἤρετο putat esse glossema. Cf. φάναι nr. 16. 8, 2, 9. λέγεται ἐρέσθαι· καὶ πόσα ἂν οἴει μοι χρήματα εἶναι; A. 7, 2, 11. οἱ δ' ἤροντο, εἰ ὁ Ἀθηναῖος — Αγ. 5, 5. ἐρομένου τοῦ ἑταίρου — εἰ φιλήσει. E. 3, 3, 9. ἐρομένου δὲ, τίνας ἄγοι. 4, 3, 1. ἐρομένου δὲ τοῦ Ἀγησιλάου· ἆρ' ἂν — ἐν καιρῷ γένοιτο; 4, 5, 6. πρεσβεῖαι — ἧκον ἐρησόμενοι τί ἂν ποιοῦντες εἰρήνης τύχοιεν. Απ. 1, 2, 36. μηδὲ ἔρωμαι ὁπόσου πωλεῖ. 1, 6, 15. τοῦ Ἀντιφῶντος ἐρομένου, πῶς ἡγεῖται. 4, 4, 7. περὶ γραμμάτων ἐάν τις ἔρηταί σε πόσα καὶ ποῖα Σωκράτους ἐστίν. O. 11, 22. ἔμελλον — τοῦτο ἐρήσεσθαι, εἰ — ποιῇ. 15, 1. οὐκ ἔτ' ἐρήσομαι περὶ τούτου, εἰ — ¶ 2) *consulere oraculum.* A. 3, 1, 6. ἔπειτα οὕτως ἤρου. ¶ 3) *discendi caussa percontari.* O. 7, 5. ὅπως — ἐλάχιστα ἔροιτο.

ἐρέτης, *remex.* E. 1, 6, 11. 13.

Ἐρετριεὺς et Ἐρετριεῖς, v. Γογγύλος.

ἐρευνᾷν, *inuestigare, conquirere, exquirere,* np. vt punias. Thomas Mag: ἐρευνῶμαι κάλλιον ἢ ἐρευνῶ. At Π. 1, 2, 12. est κακούργους ἐρευνῆσαι. Sic passiuum A. 7, 6. χρυσίον καὶ ἀργύριον ἐρευνᾶται.

ἐρευ-

ἐρευνητέον, *quaerendum est.* Σ. 8, 39. vbi ſynonyma ſunt σκεπτέον et ἀθρητέον.

Ἐρεχθεύς, *Erechtheus.* ¶ 1) rex Athenienſium, qui Vulcano et Minerua natus fertur. v. Apollodor. 3, 14, 6. qui eum Erichthonium vocat, quod antiquioris Erechthei cognomen eſſe putat Heynius ad Apollod. p. 837. Απ. 3, 5, 10. τὴν Ἐρεχθέως τροφὴν καὶ γένεσιν. cf. Erneſt. et Homer. Il. β, 547. ſq. et Morus ad Iſocr. panegyr. 9. p. 20. ¶ 2) alius isque iunior Athenienſium rex, Pandionis filius. v. Apollod. 3, 14, 8. Hic celebrare inſtituit ſacra Cereris Eleuſinia. v. Diodor. Sic. 1, 29. qui tamen eum dicit gente Aegyptium fuiſſe. Σ. 8, 40. Καλλίας — ἱερεὺς θεῶν τῶν ἀπ' Ἐρεχθέως, *deorum qui inde a temporibus et ex inſtituto Erechthei in Eleuſiniis coluntur.* cf. Gramm. p. 104. et E. 6, 3, 3. ſq.

ἐρημία, ¶ 1) *locus deſertus, vbi non ſunt homines,* Etymol. M. ἐρημία· ἡ τῶν ἐνοικούντων μονωθεῖσα χώρα. E. 5, 4, 41. παρῆλθε δι' ἐρημίας. K. 9, 17. Sic de paſcuis, O. 5, 6. αἱ κύνες τῇ ἐρημίᾳ τὴν ἀσφάλειαν συμπαρέχουσαι. ¶ 2) *ſolitudo.* Oppon. ὄχλος. A. 2, 5, 2. p. 110. 5, 4, 19. ἐν ὄχλῳ ὄντες ἐποίουν ἅπερ ἄνθρωποι ἐν ἐρημίᾳ ποιήσειαν. Paulo poſt eſt μόνοι ὄντες. Ιερ. 6, 4. Απ. 1, 4, 19. ὁπότε ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ὁρῷντο — ὁπότε ἐν ἐρημίᾳ εἶεν. Sic fere E. 5, 2, 20. πλείστη ἦν ἐρημία ἐν ταῖς ὁδοῖς, np. tempore meridiano. 6, 5, 23. τὴν ἐν Λακεδαίμονι ἐρημίαν, Aberant enim milites. §. 25. Sic c. gen. Αγ. 1, 29. et E. 3, 4, 21. δι' ἐρημίας πολεμίων πορευόμενος, *per loca in quibus nulli hoſtes erant.* Απ. 2, 2, 14. μὴ — ἐν ἐρημίᾳ φίλων ἀναφανῇς, *amicis priuatus.*

ἔρημος, ¶ 1) *deſertus, incolis carens.* Thomas M. ἔρημος χώρα, ἐρήμη δὲ δίκη. ἐρήμη δὲ χώρα, παρὰ ποιηταῖς. Sed Xenophon genere feminino ſaepius vtitur, quam communi. Π. 3, 2, 1. ὄρη ἔρημα — πολλὴν τῆς χώρας τοῖς Ἀρμενίοις ἔρημον καὶ ἀργὸν οὖσαν. A. 1, 5, 4. πόλις ἐρήμη μεγάλη — ἐνταῦθα ἔμειναν. (Ex hoc loco colligunt viri docti, vocabulum ἔρημος non tantum de loco aſpero et feris habitato dici. v. Hutch. diſſert. p. 17. not. 6.) §. 5. ἐξελαύνει σταθμοὺς ἐρήμους.

μους. 2, 4, 15. 16. 3, 4, 4. 6. τεῖχος ἔρημον. 4, 5, 2. E. 4, 8, 35. ᾗ ἐρημότατον ἦν τοῖς Ἀβυδηνοῖς. Leuncl. volebat τῆς Ἀβυδηνῆς. 5, 4, 3. 7, 2, 7. K. 5, 24. τῶν νήσων — αἵτ' ἔρημοι καὶ οἰκούμεναι. §. 25. εἰς τὰς ἐρήμους insulas. c. gen. Π. 4, 4, 2. οἰκουμένη μὲν χώρα — ἐρήμη δ' ἀνθρώπων οὖσα, ἐρήμη καὶ τῶν ἀγαθῶν γίγνεται. ¶ 2) *carens, non habens, non instructus, sine.* c. gen. Π. 4, 4, 2. ἐρήμη τῶν ἀγαθῶν. v. nr. 1. A. 7, 1, 15. χωρίον — ἔρημον οἰκιῶν. Sic Πο. 2, 6. Λ. 5, 3. ἔρημος ἡ τράπεζα βρωτῶν. E. 7, 5, 23. βάθος — ἔρημον πεζῶν. Sic Ἱππ. 5, 13. Ἀπολ. 8. ἔρημα τῶν εὐφροσυνῶν. Ἱππ. 8, 4. ἱμάντων ἔρημα. ¶ 3) *destitutus.* Π. 7, 5, 26. p. 459. τῷ ἀρετῆς ἐρήμῳ. Virtus ibi tanquam satelles sistitur. Ἀπ. 4, 4, 24. φίλων ἀγαθῶν ἔρημοι. 4, 7, 10. ἔρημον γίγνεσθαι συμβουλῆς θεῶν. ¶ 4) *defensoribus destitutus,* aut *non satis instructus praesidiis.* Hesych: ἔρημα · ἀφύλακτα. a) Π. 6, 3, 1. ὡς μηδὲ τὰ οἶκοι ἔρημα εἴη. A. 3, 4, 24. ἔρημα καταλιπεῖν τὰ ὄπισθεν, *sine velitibus.* 4, 2, 9. 4, 6, 8. 10. E. 3, 2, 12. μὴ ἐρήμην οὖσαν — φέρωσι καὶ ἄγωσι. 5, 4, 51. c. gen. Π. 4, 1, 4. ἔρημον ἀνδρῶν ἐφάνη τὸ τῶν πολεμίων στρατόπεδον. Ἀγ. 2, 19. ἔρημον φυλακῆς. E. 4, 5, 13. hostes ἐρήμους καὶ πελταστῶν καὶ ἱππέων. 7, 2, 9. 7, 5, 10. τὴν πόλιν — ἔρημον τῶν ἀμυνομένων. v. Heringa Obseruatt. 15. p. 125. Cf. ὅπλα et πυρόν. Sic eleganter Π. 7, 1, 9. ἔρημα τῶν πολεμίων τὰ πλάγια ταῦτα ἀποδείξω, *dispergam hostes.* b) De patre: Π. 4, 6, 2. p. 258. ὡς — νυνὶ διάκειμαι ἔρημος ὤν, *orbus.* De muliere marito orbata, Π. 7, 3, 4. οὐκ ἔρημος ἔσῃ. ¶ 5 *duce destitutus.* A. 7, 3, 27. οἱ ἱππεῖς ἔρημοι οἴχονταί μοι ἄλλος ἀλλαχῇ διώκων, h. e. sine caeteris copiis et duce. Λ. 2, 11. ἔρημοι οἱ παῖδες ἄρχοντος. §. 12. ¶ 6) *solus, desertus* ab asseclis vel sociis, si non ab omnibus, certe a plerisque. Π. 2, 1, 4. ὀλίγοι — καὶ ἔρημοι συμμάχων. 7, 1, 8. οὐκ ἐάσοντες ἐρήμους ὑμᾶς ἀγωνίζεσθαι. 7, 4, 5. 7, 5, 18. εἰ καταλείψει ἐρήμους, οἷς ἦλθε σύμμαχος. E. 2, 4, 14. οἱ τριάκοντα ταπεινοὶ καὶ ἔρημοι ξυνεκάθηντο. O. 2, 5. Sic de Cyaxare, Π. 4, 5, 5. καταλιπόντας αὐτὸν ἔρημον — οὕτως ἔρημον ἐμὲ καταλιπεῖν. §. 10. §. 12. p. 246. 248.

248. 5, 5, 10. p. 334. ¶7) ἔρημον γίγνεσθαι τινὸς, *alienum esse ab aliqua re, abiicere aliquid*. Π. 7, 5, 26. p. 457. ἡμᾶς δεῖ μὴ τῶν ὅπλων ποτ' ἐρήμους γίγνεσθαι, *nos oportet perpetuo exercere rem militarem*. ¶8) Videtur infinitiuo iungi. A. 2, 1, 5. ἅμαξαι φέρεσθαι ἔρημοι. Np. ad ἔρημοι cum Brodaeo et Hutch. supplendum est τῶν ὑποζυγίων, quae modo Graeci mactauerant, et φέρεσθαι pendet ab omisso ὥστε.

ἐρημοῦν, ¶1) *desolare, desertum reddere*. Ἀγ. 1, 20. πορθουμένη καὶ ἐρημουμένη χώρα. Oppon. οἰκουμένη. ¶2) *destituere*, c. gen. A. 1, 3, 6. ὑμῶν ἐρημωθεὶς (all. ἔρημος ὢν), *sine vobis*. Oppon. σὺν ὑμῖν. Ἱππ. 4, 18. τὰ ἐρημούμενα φυλακῆς, *quae non habent*. ¶3) *deserere*. E. 5, 3, 27. Ἀθηναίους ἠρημῶσθαι, np. a sociis.

ἐρητύειν, *cohibere, placare*. Ἀπ. 1, 2, 58. ex Homero: ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε.

ἐρίζειν, ¶1 *certare, contendere*. Ammonius in v. ζηλῶσαι· ζηλοῦν μέν ἐστι τὸ σὺν ἐπιθυμίᾳ μιμεῖσθαι· ἐρίζειν δὲ, τὸ μετὰ μάχης φιλονεικεῖν. A. 4, 7, 8. πάντες ἀντεποιοῦντο ἀρετῆς καὶ διηγωνίζοντο πρὸς ἀλλήλους, καὶ οὕτως ἐρίζοντες αἱροῦσι τὸ χωρίον. c. περὶ, Ἀγ. 1, 5. ἐρισάντων περὶ τῆς ἀρχῆς Λεωτυχίδα — Ἀγησιλάου. c. dat. et περὶ, A. 1, 2, 8. Ἀπόλλων —— Μαρσύαν νικήσας ἐρίζοντά οἱ περὶ σοφίας. ¶2 *dubiam facere laudem*. K. 1, 12. οὐ προέχειν λέγεται, ἀλλ' ἐρίζειν. cf. Homer. Il. β, 552. sqq.

ἔριον, *lana*. Apud Xenophont. semper, ni fallor, pluralis legitur. Π. 5, 2, 7. ὁπόσα πρόβατα φύει ἔρια. Ἀπ. 2, 7, 12. 13. 2, 9, 4. O. 7, 6. 21. 36.

ἐριουργεῖν, *lanificium exercere*. Λ. 1, 3. οἱ ἄλλοι Ἕλληνες τὰς κόρας ἐριουργεῖν ἀξιοῦσι. E. 5, 4, 7.

ἔρις, *contentio, certamen*, i. q. φιλονεικία, auctore Hesychio. Π. 2, 3, 6. ὁρμᾶσθαι εἰς ἔριν ταύτης τῆς μάχης πρὸς τοὺς πεπαιδευμένους. Alias dicitur ἀγών. 6, 2, 3. ἔριν ἐνέβαλε πρὸς ἀλλήλους τοῖς φίλοις, ὅπως — Λ. 4, 2. εἰ τοὺς ἡβῶντας συμβάλλοι εἰς ἔριν περὶ ἀρετῆς. §. 5. ἔρις πολιτικωτάτη, §. 6. cf. διατίθεσθαι, μάχη, φιλονεικία.

ἐρίφειος, *hoedinus*. A. 4, 5, 21. κρέα ἐρίφεια.

ἑρμηνεία, *oratio*. Ἀπ. 4, 3, 11. τὸ ἑρμηνείαν δοῦναι, δι' ἧς τῶν ἀγαθῶν μεταδίδομέν

μέν τε ἀλλήλοις διδάσκοντες, καὶ κοινωνοῦμεν, καὶ νόμους τιθέμεθα.

ἑρμηνεύειν, ¶ 1) *interpretari, aliorum sententiam exponere*, np. in alia lingua. A. 5, 4, 2. ἔλεγε μὲν Ξενοφῶν, ἡρμήνευε δὲ Τιμησίθεος. ¶ 2) *distincte docere*. Απ. 1, 2, 52. veros amicos esse dicit τοὺς εἰδότας τὰ δέοντα, καὶ ἑρμηνεῦσαι δυναμένους. ¶ 3) *iusta oratione persequi, oratione declarare*, vel accusandi vel defendendi causa. O. 11, 23. εἰ καὶ ἑρμηνεύειν τοιαῦτα μελετᾷς — ἢ γὰρ κατηγοροῦντός τινος, ἢ ἀπολογουμένου ἀκούσας.

ἑρμηνεὺς, ¶ 1) *interpres linguae*. A. 1, 2, 17. πέμψας Πίγρητα τὸν ἑρμηνέα παρὰ τοὺς στρατηγοὺς ἐκέλευσε. 1, 8, 8. 4, 4, 3. 4, 5, 8. 7, 6, 31. Sic c. διὰ, A. 2, 3, 10. ἔλεγεν δι' ἑρμηνέως τοιάδε. 4, 2, 12. 4, 5, 23. ¶ 2) *interpres prodigiorum, auspiciorum, et sacrorum*. Π. 1, 6, 2. δι' ἑρμηνέων τὰς τῶν θεῶν συμβουλὰς συνείης.

Ἑρμῆς, ¶ 1) *Mercurius*. Απ. 1, 3, 7. τὸν Ὀδυσσέα Ἑρμοῦ ὑποθημοσύνῃ — ἐγκρατῆ ὄντα. ¶ 2) οἱ Ἑρμαῖ, *statuae Mercurii*, quales Athenis multae fuerunt in viis et compitis, ante aedes et extra vrbem. v. Theoph. Chr. Harles, Vir Ill. de Mercurii statuis ante aedes ianuasque apud Graecos positis; in eius Opusculis varii argumenti, p. 470 — 488. Cf. Gramm. hist. deor. p. 40. sq. et Ioh. Nicolai de Mercurio et Hermis s. statuis Mercurialibus, quas Germanice vocamus *Wege-Zeiger*. Frcf. et Lips. 1687. 12. p. 108. sqq. qui etiam p. 135. tetigit locum Xenophontis Ιπρ. 3, 2. ὅσων deorum ἀγάλματα ἐν τῇ ἀγορᾷ ἐστι, ταῦτα, ἀρξάμενοι ἀπὸ τῶν Ἑρμῶν, — περιελαύνειν — ἐπειδὰν δὲ πάλιν πρὸς τοῖς Ἑρμαῖς γένωνται.

Ἑρμιονεῖς, *Hermionenses*, sunt a partibus Lacedaemoniorum, E. 4, 2, 9. et fidi etiam permanent post proelium ad Leuctram, E. 7, 2, 2.

Ἑρμιόνη, *Hermione*, oppidum Laconicae. v. Wass. ad Thucyd. 2, 56. E. 6, 2, 2. ναῦς ἀπὸ Ἑρμιόνης. Margg. Ἑρμίονος. Nam vocatur tam Ἑρμιὼν, quam Ἑρμιόνη. v. Steph. Byz. ibique Berkel.

Ἑρμογένης, *Hermogenes*. ¶ 1) Socratis amicus, cuius paupertas auctore Socrate subleuatur a Diodoro, Απ. 2, 10. narrat mor-

mortem Socratis, Απ. 4, 8, 4. ſqq. Απολ. tot. quibus in locis vocatur Hipponici filius. Commemoratur etiam Σ. 1, 3. 3, 8. 4, 23. 8, 12. Επ. 1, 1. Dicit, ſe gloriari de amicorum virtute et potentia, Σ. 3, 14. Explicat ſuum bonum, Σ. 4, 46—49. Explicat, quid ſit παροινία, et inde cum Socrate disputat, Σ. 6, 1—4. A Socrate ioco petitur, Σ. 8, 3. ¶ 2) vnus ex Atheniensium legatis contra Antalcidam miſſis, E. 4, 8, 13.

Ἑρμοκράτης, *Hermocrates.* ¶ 1) praetor Syracuſanorum, cum reliquis ducibus in exilium eiectus, E. 1, 1, 18. 21. 22. 1, 3, 9. 2, 2, 14. Διονύσιος ὁ Ἑρμοκράτους Συρακούσιος ἐτυράννησε. v. Doruill. ad Charit. p. 11. ¶ 2) vnus e discipulis Socratis. Απ. 1, 2, 48. inſeritur poſt Χαιρεκράτης in Cod. Pariſ. 1.

Ἕρμων, *Hermon.* E. 1, 6, 23. Ἕρμων Μεγαρεὺς ὁ τῷ Καλλικρατίδᾳ κυβερνῶν.

ἑρπετά, *animalia* in vniuerſum. v. Etymol. M. et Heſych. it. Theod. Graeu. ad Callimach. h. in Iou. 13. Απ. 1, 4, 11. τοῖς μὲν ἄλλοις ἑρπετοῖς πόδας ἔδωκαν — ἀνθρώπῳ δὲ καὶ χεῖρας.

ἔῤῥειν, *perire.* Heſych: ἔῤῥει · ἀπόλωλεν. Cf. Thom. Mag. Π. 6, 1, 2. ἢν ὑμεῖς (Perſae et ſocii) ἀπέλθητε, ἔῤῥει τὰ ἐμὰ παντελῶς, *res meae plane peſſum eunt, perii.* Sic de ſcurra, Σ. 1, 15. ἔῤῥει τὰ ἐμὰ πράγματα. it. in epiſtola Laconica, E. 1, 1, 15. ἔῤῥει τὰ καλά. quod etiam Diogenianus habet, prouerbb. 4, 89. qui addit, dici ἐπὶ τῶν κακόν τι βουλομένων δηλῶσαι συντόμως.

ἐῤῥωμενής, ¶ 1) *robuſtus.* Λ. 1, 4. ἐξ ἀμφοτέρων (parentibus) ἰσχυρῶν καὶ τὰ ἔκγονα ἐῤῥωμενέστερα γίγνεσθαι. §. 5. E. 7, 2, 20. τῶν πολιτῶν οἱ ἐῤῥωμενέστατοι. ¶ 2) *fortis.* Π. 3, 3, 9. p. 180. βελτίοσι καὶ ἐῤῥωμενεστέραις ταῖς ψυχαῖς τῶν στρατιωτῶν χρήσεσθαι. §. 17. A. 3, 1, 29. οὔτε ἰσχὺς — ἀλλὰ ταῖς ψυχαῖς ἐῤῥωμενέστεροι. E. 4, 8, 28. vbi tamen οἱ ἐῤῥωμενέστατοι poſſunt eſſe *robuſtiſſimi.* §. 30. ὅπως ἂν ἐῤῥωμενέστατον τὸ στράτευμα ποιήσοιτο, *vt animos copiarum confirmaret* ſtipendio. 6, 2, 13. ἐῤῥωμενέστεροι ἐγεγένηντο, *animis erectiores.* Oppon. ἐν πάσῃ τῇ ἀθυμίᾳ ἦσαν. Απ.

Απ. 3, 9, 1. σῶμα σώματος ἰσχυρότερον — οὕτω καὶ ψυχὴν ψυχῆς ἐῤῥωμενεστέραν πρὸς τὰ δεινά. 4, 1, 4. ¶ 3) *bene constitutus.* Αγ. 1, 35. τὰ μὲν τῶν βαρβάρων ἔτι ἀθυμότερα ἐγένετο, τὰ δὲ Ἀγησιλάου πολὺ ἐῤῥωμενέστερα, *multo magis confirmabantur,* np. tam animi, quam opes. ¶ 4) *viribus valens.* De priuatis et ciuitatibus, E. 6, 5, 38. p. 428. ἰδιώταις καὶ πόλεσι — ὅταν ἐῤῥωμενέστατοι ὦσιν.

ἐῤῥωμένως, ¶ 1) *summis viribus, acriter.* Π. 2, 3, 3. εἰ ἐῤῥωμένως ἀντιλήψονται τῶν πραγμάτων. E. 3, 5, 12. ἐδίωκον ἐῤῥωμένως. 4, 4, 14. vbi verti quoque possit *confidentibus animis.* K. 4, 5. ¶ 2) *fortiter, confidenti animo, sine metu.* Π. 3, 3, 20. ἐξῄεσάν τε θρασέως, καὶ παρετάττοντο ἐῤῥωμένως. §. 25. 26. 6, 1, 15. E. 5, 4, 43. 6, 4, 32. ¶ 3) *firmiter, valide.* Π. 5, 4, 20. πολλῷ ἂν ἐῤῥωμενέστερον συμμιγνύοιεν, *cum validiore exercitu,* f. *densiore agmine.* E. 7, 4, 28. τὴν Ὀλυμπίαν ἐῤῥωμενέστερον ἐφρούρουν, *firmiori praesidio.* Ιπ. 7, 5. ἐῤῥωμενεστέρως δύναιτο καὶ ἀκοντίσαι καὶ πατάξαι, np. quia firmius sedet. K. 10, 16. ¶ 4) *promte, impigre.* E. 3, 5, 8. p. 184. ἐῤῥωμενεστέρως ἡμᾶς ἕψεσθαι. 6, 4, 18. Ιερ. 9, 7. ¶ 5) *validis passibus, celeriter.* Αγ. 2, 11. E. 4, 3, 11. ἐχώρουν ἐῤῥωμένως.

ἔῤῥωσο, v. ῥωννύναι.

ἐρύθημα, *rubor.* K. 5, 18. lepores κατάδηλοί εἰσι — ἐὰν ἔχωσιν ἔνιον ἐρύθημα.

Ἐρυθρά, *Erythra,* Boeotiae oppidum, vt videtur. E. 5, 4, 49. Agesilaus Plataeis ἐπορεύετο τὴν ἐπ' Ἐρυθρᾶς. cf. Steph. Byz.

ἐρυθραίνεσθαι, *rubescere pudore.* Π. 1, 4, 4.

ἐρυθριᾷν, *erubescere,* i. q. ἐρυθραίνεσθαι. O. 8, 1. δηχθεῖσαν αὐτὴν καὶ ἐρυθριάσασαν.

ἐρυθρός, *ruber.* O. 10, 2. ἐντετριμμένην — πολλῇ ἐγχούσῃ, ὅπως ἐρυθροτέρα φαίνοιτο τῆς ἀληθείας. Hinc ἡ ἐρυθρὰ θάλαττα, *sinus Persicus,* Π. 8, 6, 10. 8, 8, 1. de quo mari v. Hutchins. p. 660. it. Etymol. M. et interpp. ad Curt. 8, 9, 15.

ἐρύκειν (poet. Port.), *arcere, propulsare.* A. 3, 1, 16. ἐρύκειν ἀπ' ἐμαυτοῦ τὰ κακά, np. virtute. v. ἀπερύκειν.

ἔρυμα, ¶ 1) *castellum, locus munitus,* Vestung. Suid: ἔρυμα· φύλαγμα ἢ τεῖχος, ἀσφάλισμα. Π. 4, 2,

2, 3. καταλαβεῖν, πρὶν ἐν τοῖς ἐρύμασιν εἶναι. 7, 4, 3. παρέλαβε τὰ ἐρύματα ἀμφοτέρων. Πο. 4, 44. E. 2, 3. 18. p. 99. 3, 2, 11. Ιερ. 2, 10. O. 6, 10. it. si lectio vera est, pluralis de vna vrbe, Π. 5, 2, 1. ὑπερίσχυρον τὸ ἔρυμα. Mox de eodem: ὑπὸ τὰ ἐρύματα. vbi margg. et edd. vett. ἐρυμνὰ, scil. τείχη, quod §. 5. additum legitur. 7, 2, 1. τῶν Σαρδιανῶν ἐρύματα. quod explicant de triplici Sardium muro. Sed marg. Steph. τοῦ Σ. ἐρύματος, quod Zeun. praefert, confirmatum auctoritate MS. Guelf. et Zonarae, vt intelligatur *arx*. In sqq. est ἀκρόπολις et ἡ ἄκρα. ¶ 2) *castra munita*. Π. 3, 3, 16. ἐκ τοῦ ἐρύματος — ἔρυμα. §. 21. §. 28. ἔφευγον εἰς τὸ ἔρυμα. Marg. St. τὰ ἐρύματα. Sed de castris semper legitur singularis. §. 29. 4, 1, 5. ἐν ἐρύματι. Praecedit στρατόπεδον. §. 8. p. 206. ¶ 3) *munimentum*, *Vestungswerk*. Π. 3, 3, 14. τάφρον περιβάλλονται — τὰ ἐρύματα περιβάλλονται. quae sunt locutiones idem significantes. A. 1, 7, 13. Aπ. 2, 1, 14. ¶ 4) Metaphorice de omnibus, *quibus aliquid munitur ac defenditur*. A. 2, 4, 11. ἐρύματα ἔχοντες, ἔνθεν μὲν τὸν Τίγρητα ποταμὸν, ἔνθεν δὲ τὴν διώρυχα. Similiter Curtius 4, 5, 4. *Euphratem, Tigrimque et Araxem, — magna munimenta regni sui*. Sic de lorica, Π. 4, 3, 3. p. 229. θώρακας ἐρύματα τῶν σωμάτων. Hesych: ἔρυμα· — κάλυμμα, φύλαγμα. Etymol. M. ἔρυμα χροός· φύλαγμα καὶ ἀσφάλισμα τοῦ σώματος. ¶ 5) Legitur Π. 3, 3, 27. pro ἅρμα. v. ἅρμα nr. 1. et A, 3, 3, 10. pro ῥῦμα. v. ῥῦμα.

Ἐρύμαχος, *Erymachus*, Dardanensis. A. 5, 6, 11.

ἐρυμνὸς, ¶ 1) *accliuis, propter montes inaccessus*. Timaeus lex. Plat: ἐρυμνά· τὰ ἐχυρὰ καὶ τὰ δυσπρόσβατα χωρία. Hesych: ἐρυμνόν· — ὑψηλὸν καὶ ὀχυρὸν, οὐ ταχέως οὐδεὶς ἐπιβαίνει. Cf. Etymol. M. A. 5, 5, 2. χώρα πολὺ ἦν πεδινωτέρα, καὶ χωρία εἶχεν — ἧττον ἐρυμνά. 5, 7, 18. τὰ ἐρυμνὰ ὑπερδέξια. Aπ. 3, 5, 25. μέση διέζωσται (χώρα) ὄρεσιν ἐρυμνοῖς. §. 26. Sic simpliciter, omisso substantiuo, Π. 3, 2, 5. καταμαθὼν ἔνθα σκοπαὶ ἦσαν αἱ τῶν Χαλδαίων, ἐρυμνόν τε ὂν καὶ ἔνυδρον. ¶ 2) *munitus*. v. Poll. 1, 170. Π. 7, 4, 5. καθέξων τὰ ἐρυ-

ἐρυμνά. A. 3, 2, 14. ἐν τοῖς πεδίοις τὰ ἐρυμνὰ καταλαβόντες. it. c. ſubſtantiuo, A. 1, 2, 8. βασίλεια ἐρυμνά. 6, 4, 14. καταλιπόντες τὰ σκεύη ἐν τῷ ἐρυμνῷ χωρίῳ, in caſtris. 6, 5, 1. εἰς τὸ ἐρυμνὸν χωρίον ἡγοῦντο, np. vt caſtra locarent. ¶ 3) *locus ad pugnandum tutus.* Π. 1, 6, 19. p. 78. ἐν δυσχωρίαις αὐτοὺς γιγνομένους ἐν ἐρυμνῷ αὐτὸς ἂν ὑποδέξῃ. cf. τεῖχος et ἔρυμα nr. 1.

ἐρυμνότης, *munitio.* Π. 6, 1, 14. ὅσα ἐρυμνότητος προσεδεῖτο.

ἐρυσίβη, *rubigo in ſegetibus, putredo quaedam reſidentis humoris.* Timaeus lex. Plat: ἐρυσίβη· μιλτώδης δρόσος. v. omnino Fiſcher. ind. Aeſchin. O. 5, 18. eſt pluralis: ἐρυσίβαι.

ἔρχεσθαι, ¶ 1) *venire, aduenire.* Π. 2, 1, 2. p. 89. εἰ πάντες ἔλθοιεν Πέρσαι in auxilium. A. 1, 3, 10. μεταπεμπομένου αὐτοῦ οὐκ ἐθέλω ἐλθεῖν, in tentorium. 3, 1, 5. ἐλθὼν ἐπήρετο. 3, 2, 24. ὁπότε οἱ πολέμιοι ἔλθοιεν. Eleganter c. acc. appoſitionis, Π. 1, 5, 4. δεομενος αὐτοῦ ἄρχοντα ἐλθεῖν τῶν ἀνδρῶν. c. εἰς, Ιπρ. 7, 11. πορευόμενον στράτευμα καὶ εἰς ὁδοὺς ἔρχεται, *fortuito incidit.* De formula εἰς χεῖρας ἐλθεῖν v. χείρ nr. 1. et 2. c. ἐπί, Π. 7, 4, 2. ἐπὶ τὴν Καρίαν ἦλθε ſeditionem repreſſurus. Perperam praecipit Thomas Mag. ἦλθε, κοινόν· ἐλήλυθε δέ, Ἀττικόν. A. 5, 6, 3. p. 291. Παρθένιος fluuius — ἐφ' ὃν ἐλθοιτε ἂν traiecturi. O. 6, 16. Sic de pedibus, Aπ. 2, 3, 19. πόδες οὐδ' ἂν ἐπὶ τὰ ὀργυιὰν διέχοντα ἔλθοιεν ἅμα, *pertingere poſſunt.* Alia v. nr. 3. et 13. c. παρὰ et acc. Ιπ. 10, 4. ὅταν ἔλθῃ παρ' ἵππους. c. πρός, Π. 1, 6, 4. ἔρχῃ πρὸς τοὺς θεοὺς δεησόμενος. A. 3, 3, 2. ἔλθοιμι ἂν πρὸς ὑμᾶς, *partes veſtras ſequerer.* 7, 7, 21. in auxilium. Σ. 4, 8. Sic de diſcipulis, Aπ. 1, 2, 27. πρὸς ἄλλους ἐλθόντες, *aliorum ſcholis frequentatis.* c. dat. A. 2, 5, 4. εἰ βούλεσθέ μοι — ἐν τῷ ἐμφανεῖ ἐλθεῖν. 7, 7, 18. ἄλλους σοι ἐλθεῖν. E. 3, 2, 2. ἦλθον αὐτῷ παρὰ τοῦ Σεύθου ξύμμαχοι. 7, 5, 18. Sic εἰς λόγους ἔρχεσθαι τινί, *colloquendi cauſa conuenire aliquem,* A. 2, 5, 2. p. 109. etc. v. λόγος nr. 5. e. cf. αὐτὸς nr. 10. c. c. ἐκ, A. 3, 2, 2. δεῖ ἐκ τῶν παρόντων ἄνδρας ἀγαθοὺς ἐλθεῖν. Vertunt: *e praeſentibus malis*

malis emergere. Immo ἐκ τῶν παρ. est: *pro re nata, ex praesenti copia.* Potest tamen ἐλθεῖν metaphorice accipi, vt Lat. *euadere,* pro *fieri, esse.* Sed Wyttenbach. ad Plutarch. de sera num. vind. p. 88. malit ἐπελθεῖν. c. παρὰ et gen. v. nr. 8. c. διὰ, Π. 1, 2, 15. γεραίτεροι διὰ πάντων τῶν καλῶν ἐληλυθότες (Stobaeus διεληλ.), *aetate per omnem honestatem acta.* Antea dicuntur τὰ νόμιμα ποιοῦντες. cf. Fischer. ind. Aeschin. in v. ἐλαύνειν. c. particip. verbi ἔχειν, Π. 2, 1. 2. p. 89. ὅπλα ἔρχονται ἔχοντες, *armati.* 3, 3, 1. τὸ στράτευμα ὅσον ἦλθεν ἔχων, *quocum venerat.* 2, 4, 8. p. 130. ἦλθον οὐδέν τοι πολλὰ ἔχων χρήματα. A. 3, 4, 7. 6, 4, 11. Cf. nr. 6. et ἔχειν nr. 7. Pro illo participio alias est σὺν, vt A. 5, 4. 9. οἱ ἐλθόντες Ἕλληνες σὺν αὐτοῖς. 7, 5, 10. etc. quae praepositio interdum debet intelligi, v. c. Ιπρ. 8, 10. ἀσθενεῖ δυνάμει ἔρχονται. ¶ 2) c. particip. fut. cui saepe eandem vim addit, quam verbum μέλλειν, ita vt efficiat futurum lat. in *rus.* v. quos laudant interpp. Hesychii, inprimis Portus in lex. Ion. Cf. Victor. V. L. 9, 4. et Fischer. ad Plat. Euthyphr. 2, 7. A. 7, 1, 18. τοῦ βασιλέως, ὃν ἤλθομεν ἀφαιρησόμενοι τὴν ἀρχήν. 7, 7, 10. ἐρχόμεθα βοηθήσοντες. Hic pro μέλλομεν positum est. Nam iam aderant. E. 3, 2, 5. ἦλθον ἐπισκεψόμενοι. Αγ. 2, 7. οὐ τοῦτο λέξων ἔρχομαι. Sic Franco-Galli: *je m'en vais dire.* Cf. nr. 1. ex Π. 1, 6, 4. it. c. ὡς, A. 3, 2, 7. E. 7, 4, 7. ἐλθεῖν ἐπὶ τοὺς συμμάχους ὡς — ποιησόμενοι τὴν εἰρήνην. c. particip. aorist. pro fut. Π. 3, 2, 13. ἦλθον (np. τινὲς) παρ' αὐτοῦ κατασκεψάμενοι. Sed Steph. et Hutch. reposuere κατασκεψόμενοι. ¶ 3) c. ἐπὶ, *venire aliquo l. ad aliquem alicuius rei consequendae vel peragendae caussa.* a) sine acc. rei, A. 2, 5, 12. ἔρχεσθε ἐφ' ἡμᾶς, np. ad colloquendum. E. 1, 6, 7. ἐλθόντος ἐμοῦ ἐπ' αὐτὸν, scil. rogaturus pecuniam. 7, 4, 27. ἐλθόντες ἐπὶ τὸν Κρῶμνον, np. obsidione liberaturi. Similiter c. πρὸς, v. nr. 6. b) c. acc. rei, Π. 1, 2, 6. ἐπὶ τοῦτο (Stobae. ἐπὶ τούτῳ) ἔρχονται, *ad discendam iustitiam.* 1, 6, 12. p. 64. πρός σε ἦλθον ἐπ' ἀργύριον, *petiturus argentum.* E. 4, 8,

8, 11. ἐπὶ τὰς — ναῦς ἦλθε successor. O. 2, 15. ἐπὶ πῦρ ἐλθόντος σου. Cf. n. 6. it. praecedente dat. pers. Σ. 2, 1. ἔρχεταί τις αὐτοῖς, *ad eos*, ἐπὶ κῶμον. cf. ἐπὶ c. acc. nr. 13. ¶ 4) *iter facere*. c. acc. A. 2, 2, 5. ἄπιμεν ἣν περ ἤλθομεν. Intell. κατὰ τὴν ὁδὸν, καθ' ἥνπ. 3, 1, 5. ἔλθοι τὴν ὁδὸν, ἣν ἐπινοεῖ. 7, 8, 12. cf. ὁδός. ¶ 5) *aduentare, im Anmarsch seyn*. De hostibus, Π. 2, 1, 2. p. 86. οἱ πολέμιοι οὐκ ἔρχονται. 2, 4, 18. 6, 2, 7. p. 365. et 366. Similiter A. 7, 8, 5. εἰ ἔλθοι τῆς νυκτὸς σὺν τριακοσίοις ἀνδράσι. ¶ 6) *ire, proficisci*. Vbi praesens habet fere vim futuri. Π. 1, 6, 9. σὺ πιστεύων ἔρχῃ τοῖς — χρήμασιν. §. 10. πεζὴν δύναμιν ἔχων ἐνθένδε ἔρχῃ. v. nr. 1. extr. Inprimis in participio. A. 1, 3, 14. ἐλθόντας Κῦρον αἰτεῖν πλοῖα. Vbi fere, vt saepius, abesse participium poterat. Sic 3, 1, 5. συμβουλεύει ἐλθόντι εἰς Δελφοὺς ἀνακοινῶσαι. 7, 2, 16. ἐλθὼν εἰπέ. Απ. 4, 4, 5. μὴ εἶναι, ὅποι ἂν ἐλθὼν τύχοι τούτου, h. e. μὴ εἶναι ὅπου ἂν τύχοι τούτου. c. εἰς, de speculatore, Π. 6, 1, 21. εἰς τοὺς πολεμίους ἐλθεῖν. 6. 2, 2. ἐλθόντας εἰς τοὺς πολεμίους, ὡς παρὰ τοῦ Ἰνδοῦ περὶ συμμαχίας, h. e. tractaturi de societate. Quo eodem modo c. περὶ est A. 7, 7, 11. ἐλθεῖν — παρὰ Σεύθην περὶ τοῦ μισθοῦ. Sic c. παρὰ et acc. Iπ. 10, 4. ὅταν αὖθις ἔλθῃ παρ' ἵππους, *retro it*. Vera lectio est θέλῃ, omisso ἐλθεῖν. v. αὖθις nr. 5. et θέλειν n. 1. c. ἐπὶ, Π. 6, 1, 18. ἐλθεῖν ἐπὶ τοῦτο, np. ad speculandum. it. c. πρὸς, Π. 2, 4, 12. πρὸς τὰ φρούρια ἐλθεῖν, np. ad ea relicienda. E. 4, 1, 1. ¶ 7) *in expeditionem proficisci, adoriri*. c. ἐπὶ, Π. 5, 5, 9. p. 331. πολλοὶ τῶν ἐπὶ σὲ ἐλθόντων. A. 3, 1, 16. ἄλλους ἐφ' ἡμᾶς ἐλθεῖν. 3, 2, 8. Ξέρξης — ἦλθεν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα. 4, 8, 4. 5, 7, 9. ἔρχεται ἐπ' αὐτοὺς, ὡς πορθήσων. 7, 3, 18. E. 7, 1, 24. 7, 4, 14. 29. Sed etiam c. εἰς, E. 7, 1, 12. ἐλθεῖν ἐς Λακεδαίμονα. c. πρὸς, A. 1, 3, 20. πρὸς τοῦτον ἔφη βούλεσθαι ἐλθεῖν. 5, 7, 12. ἐλθεῖν πρὸς (Cod. Eton. ἐπὶ) αὐτούς. cf. ἰέναι nr. 11. d. ¶ 8) *mitti, missum venire*. a) E. 2, 3, 9. φρουροὺς σφίσι ξυμπρᾶξαι ἐλθεῖν. A. 4, 8, 18. ἦλθον αὐτοῖς ἱκανοὶ βόες. b) Inprimis de legatis et similibus. v. ἄγγελος et ἀγγελία. quanquam nuncii raro

raro dicuntur ἐλθεῖν, ſaepius ἥκειν. Cf. πρεσβεύειν. A. 1, 3, 18. ἄνδρας ἐλθόντας πρὸς Κῦρον ἐρωτᾷν. 2, 1, 6. ἔρχονται παρὰ βασιλέως κήρυκες. 2, 3, 1. κήρυκας ἔπεμψε — οἱ δ' ἐπεὶ ἦλθον. c. ἀπὸ, E. 3, 2, 5. ἔρχονται ἀπὸ τῶν οἴκοι τελῶν Ἄρακός τε καὶ Ναυάτης. 3, 4, 26. ἔρχεται ἀπὸ τῶν οἴκοι τελῶν ὁ ἐπιστέλλων etc. Sic fere Αγ. 1, 36. ἦλθεν αὐτῷ ἀπὸ τῶν οἴκ. τελ. βοηθεῖν. Vbi Welſius perperam ſecutus Leunclauium inſeruit ὁ ἐπιστέλλων. Boſius ad Cornel. Nep. 17, 4, 1. e Plutarcho intelligi iubet: ἡ σκυτάλη ἡ κελεύουσα. Recte. Cf. Abreſch. dilucidatt. Thucyd. 2, 12. Nam in his ſaepe omittitur ἄγγελος et ſimilia, v. c. Π. 6, 2, 1. ἦλθον (ſcil. τινὲς) παρὰ τοῦ Ἰνδοῦ. Cf. nr. 6. ex A. 1, 3, 14. c) de rebus inanimatis, vt de mercibus, Π. 6, 2, 8. θάλαττα, καθ' ἣν πλείω ἔρχεται ἀγαθὰ, *aduehuntur*. De epiſtolis, v. ἐπιστολή. De donis, A. 4. 8, 17. ξένια παρ' ἐκείνων ἦλθον πλείονα. E. 1, 6, 12. 4, 2, 1. 7, 2, 23. ταῦτα δειπνήσαντες, καὶ οἴκοθεν ἄλλα ἐλθόντα. Ιερ. 1, 13. ἔρχεται αὐτοῖς τὰ τοιαῦτα (θεάματα) οἴκοι μένουσι, *afferuntur*. O. 3, 15. ἔρχεται εἰς τὴν οἰκίαν τὰ κτήματα, *importantur*. Cf. nr. 16. it. nr. 17. ex O. 5, 18. ¶ 9) De femina, quae ad maritum ducitur: *nubere*. Λ. 1, 5. ἐπεὶ γυνὴ πρὸς ἄνδρα ἔλθοι. O. 7, 5. cf. §. 6. ¶ 10) De tempore. v. χρόνος. Sic de aetate, A. 3, 1, 10. ποίαν ἡλικίαν ἐμαυτῷ ἐλθεῖν ἀναμένω. ¶ 11 *redire*. Π. 6, 1, 21. ἔλθοις ἂν τοίνυν ἡμῖν. 7, 5, 15. 6, 2, 5. ἦλθον ἐκ τῶν πολεμίων. A. 5, 1, 3. 6. 5, 7, 9. Αγ. 1, 10. E. 5, 4, 28. Ιερ. 2, 9. Sic c. οἴκαδε, Σ. 4, 8. c. αὖθις, A. 7, 7, 18. νῦν τε μένοντας ἂν — αὖθις τ' ἂν ταχὺ ἐλθόντας. Cf. nr. 6. ex Ιπ. 10, 4. c. πάλιν, Π. 7, 5, 18. ὡς δ' ἤλθομεν πάλιν, ἔνθεν ὡρμήθημεν. A. 3, 1, 6. Sic A. 6, 6, 22. ἔδοξεν εἰς τοὔμπαλιν ὑποστρέψαντας ἐλθεῖν. ¶ 12) *peruenire ad, conſequi*. Π. 6, 2, 11. p. 370. χρὴ, εἰς ὃ δεῖ ἐλθεῖν, προειθισμένους ἡμᾶς ἀφικνεῖσθαι. 8, 2, 1. ¶ 13) *aggredi, ſuſcipere*. fere vt nr. 3. c. εἰς, A. 1, 7, 4. εἰς οἷον ἔρχεσθε ἀγῶνα. 2, 6, 9. c. ἐπὶ, Πο. 4, 7. πλείονες ἐπὶ τὸ ἔργον τοῦτο ἔρχονται. Απ. 1, 1, 12. O. 6, 13. K. 2, 2. 3. cf. ἐπίπαν. ¶ 14) *redigi*. vid. Markland

-land ad Eurip. Suppl. 170. c. εἰς, O. 3, 8. v. ἀπορία nr. 3. K. 10, 18. ἑκόντα οὐ χρὴ ὑποπίπτειν· ἐὰν δὲ ἄκων ἔλθῃ εἰς τοῦτο. ¶ 15) *progredi*, vt apud Latinos, de consuetudine vitae. E. 6, 2, 4. εἰς τοῦτο τρυφῆς ἐλθεῖν, *eo progressos esse*. ¶ 16) *accidere, immitti*. c. ὑπὸ, E. 6, 5, 38. p. 429. εἴ ποτε ἔλθοι ἐν τῇ Ἑλλάδι κίνδυνος ὑπὸ βαρβάρων. ¶ 17) Particip. ἐλθὼν saepe eleganter additur, vbi fere poterat omitti. Cf. n. 6. Π. 2, 2, 2. p. 103. ἃ παρὰ σοῦ ἐμάθομεν — καὶ ἐγὼ ἐλθὼν ἐδίδασκον, h. e. *ipse praesens*. 4, 1, 6. vbi etiam reddi potest *statim*. 5, 5, 9. p. 331. 7, 2, 5. ἔξεστι δέ σοι ἰδόντι ταῦτα munera ἐλθόντι ἔτι — βουλεύσασθαι. Hutch. vertit: *huc redire*. Muretus delendum censebat ἐλθόντι. Sed neutra ratio videtur vera esse. 8, 4, 16. πρὸς ἐμὲ ἐλθὼν, *simulatque ad me venerit*. Sic 8, 5, 4. A. 2, 1, 8. τί δεῖ αὐτὸν αἰτεῖν, ἀλλ' οὐ λαβεῖν ἐλθόντα, *statim*. 2, 3, 11. 7, 4, 8. Ξενοφῶν ἐλθὼν ἔλεγε τῷ Σεύθῃ. vbi ἐλθὼν in aliis deest. E. 3, 4, 3. Απ. 3, 6, 11. O. 8, 22. ὅποι χρὴ ἐλθόντα λαβεῖν ἕκαστα. 5, 18. πρόβατα — νόσος ἐλθοῦσα ἀπώλεσεν. vbi etiam verti potest *ingruens*. Cf. nr. 8. c. ¶ 18) Idem participium, vt ἰὼν, celeritatem interdum notare dicit Doruill. ad Charit. p. 297. qui huc refert E. 5, 4, 31. et Απ. 3, 1, 3. Sed in priori loco verti potest: *cum adiisset patrem*; in altero pertinere videtur ad nr. 17. vbi sunt plura redundantiae exempla. ¶ 19) Var. lect. A. 2, 5, 10. pro προσελθεῖν in Cod. Guelf. et edd. vett. et margg. est ἐλθεῖν. 7, 7, 9. ἐλθόντων δὲ ἔλεξε Χαρμῖνος. All. ἐλθών, quod videtur simplicius esse. Nam Charminus aduenerat. K. 7, 9. τὰ δρομαῖα, ἕως ἂν ἔλθωσι, τῷ ἴχνει μεταθεῖν ἐχν. Leuncl. transponendo et mutando legit δρ. τῶν ἰχνῶν, ἕως ἂν εὕρωσι, μεταθεῖν. Zeunius et ipse amplectitur εὕρωσι, sed τῷ ἴχνει mutat in τὰ ἴχνη. Permutatur item c. διέρχεσθαι. v. ibi nr. 4. c. ἐπέρχεσθαι. v. ibi nr. 1. c. ἐπιέναι. v. ἐπιέναι nr. 4. c. θέλειν. v. supra nr. 6. et θέλειν nr. 5. c. ἰέναι. v. χεὶρ nr. 1. q. c. ἐλαύνειν. v. ibi nr. 3.

ἔρως, ¶ 1) *amor*, partim Venereus, partim castus et animorum. Disputa-

tur de eo Π. 5, 1, 5. ſqq. Ἱερ. 1, 28. ſqq. Σ. 8. tot. Deſcribitur Απ. 3, 9, 7. τὴν ἰσχυρὰν ἐπιθυμίαν ἔρωτα καλοῦσιν. Iungitur variis verbis, Π. 5, 1, 5. ἔρωτα κωλύειν. §. 6. κλαίοντας ὑπὸ λύπης δι' ἔρωτα. §. 8. αἴθεσθαι τῷ ἔρωτι. §. 9. ἡλίσκετο ἔρωτι. 6, 1, 20. ἔρωτος ἡσσῆσθαι. Ἱερ. 1, 29. τὰ μετ' ἔρωτος ἀφροδίσια. Απ. 1, 2, 22. τοὺς εἰς ἔρωτας ἐκκυλισθέντας. Σ. 1, 10. διὰ τὸν ἔρωτα. 4, 23. ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἐκπλαγέντα. §. 25. ἔρωτος ὑπέκκαυμα eſt maxime oſculum. c. gen. Π. 6, 1, 18. ληφθεὶς ἔρωτι τῆς γυναικός. Ἱερ. 1, 31. τυράννῳ οὐ φῂς παιδικῶν ἔρωτας ἐμφύεσθαι. Σ. 8, 3. τῷ ταύτης ἔρωτι κατατήκεται. §. 6. ἔρωτα — οὐ ψυχῆς, ἀλλ' εὐμορφίας. §. 10. 12. 37. Eleganter Π. 6, 1, 21. per proſopopoeiam nominatur ἄδικος σοφιστής. ¶ 2) *Amor deus.* Deſcribitur Σ. 8, 1. Cf. Gramm. hiſt. deor. p. 60 — 62. Cur Ἔρωτες fingantur τοξόται, disputatur Απ. 1, 3, 13. Σ. 1, 10. οἱ ὑπὸ σώφρονος ἔρωτος ἔνθεοι. 8, 24. ὁ ἀεὶ σύνοικος ἐμοὶ ἔρως κεντρίζει εἰς τὸν ἀντίπαλον ἔρωτα. ¶ 3) *cupiditas.* Απ. 3, 9, 7. v. nr. 1. Apud Pollucem 5, 165. ſynonyma ſunt βούλησις, ἐπιθυμία, ὄρεξις, ἔρως. c. gen. Π. 5, 1, 11. ἔρως τοῦ ἄρχεσθαι ὑπ' ἐκείνου (ἡγεμόνος) ἐγγίνεται αὐταῖς (μελίσσαις). Α. 2, 5, 3. p. 112. ὁ ἐμὸς ἔρως τοῦ τοῖς Ἕλλησιν πιστὸν γενέσθαι. Ἱερ. 7, 3. τιμῆς καὶ ἐπαίνου ἔρως. Απ. 1, 4, 7. ἔρωτα τῆς τεκνοποιίας. 2, 6, 3. τοῦ χρηματίζεσθαι. Επ. 1, 8. τυραννίδος. ¶ 4) *deſiderium rei abſentis.* Heſych: ἔρως· πόθος. Ε. 5, 3, 19. ἔρως αὐτὸν ἔσχε τῶν σκιερῶν σκηνημάτων.

ἐρωτᾷν, ¶ 1) *interrogare.* Λ. 3, 6. τὸ ἐρωτηθὲν ἀκοῦσαι, *id de quo interrogaueris.* Ε. 5, 4, 29. οὐ μέντοι ἠρώτα, ἀλλ' εἴα αὐτόν. Απ. 1, 4, 8. ἐρώτα γοῦν, καὶ ἀποκρινοῦμαι. Sed haec verba ſuspecta ſunt. c. acc. rei, Π. 3, 1, 5. ἐρώτα — ὅ τι βούλει, ὡς τἀληθῆ ἐροῦντος. qui eſt genitiuus abſolutus. v. ὡς nr. 20. Ο. 11, 9. τούτων ὧν ἐρωτᾷς. Vbi accuſatiuus, vt ſaepius, ex articulo poſtpoſitiuo debet intelligi. c. interrogatiuis, vt c. εἰ, Π. 4, 5, 10. οὐχ ὡς ἐπιθυμοῦντες τῆς ἐξόδου ἠρωτήσατε, εἰ ἐξίοιτε. c. τίς, Ε. 4, 3, 13. ἠρώτων Ageſilaum, τί χρὴ ποιεῖν. 6, 4, 3. 2, 2, 12. ἐρωτώμενοι ἐπὶ τίνι λόγῳ ἥκοιεν. it. praecedente acc.

acc. perf. Π. 8, 5, 10. ὁπότε τις ἐρωτῴη αὐτὴν, τίνι γαμοῖτο. c. acc. rei et perf. Attice, Π. 4, 5, 12. ὅ τι ἄν σε τούτων ἐρωτᾷ. Απ. 3, 7, 2. Sic passiu. c. acc. rei, Π. 1, 4, 3. ὅσα ὑπ' ἄλλων ἐρωτῷτο, ταχὺ ἀπεκρίνατο. 5, 2, 9. Ε. 2, 2, 11. c. πρὸς, de. Π. 4, 5, 12. ἐὰν τίς σε πρὸς ταῦτα ἐρωτᾷ. Paulo aliter Απ. 4, 2, 15. ἐγὼ ὑπελάμβανον πρὸς τοὺς Φίλους μόνον ταῦτ' ἐρωτᾷν, *ratione amicorum, si haec erga amicos facerem.* c. ὑπὲρ, Απ. 4, 2, 23. τὸ ἐρωτώμενον — ὑπὲρ ὧν μάλιστα χρὴ εἰδέναι. c. πάλιν, *altera vice.* A. 1, 6, 7. πάλιν ὁ Κῦρος ἠρώτα. §. 8. E. 3, 3, 5. ἐρομένων τῶν Ἐφόρων. §. 6. ἐρωτώντων τῶν Ἐφόρων. §. 7. πάλιν οὖν ἐρωτώντων. etiam sine πάλιν, eodem sensu, A. 4, 4, 11. ἐρωτώμενος ποδαπὸς εἴη — οἱ δ' ἠρώτων αὐτόν. cf. ἀνερωτᾷν, quocum in var. lect. permutatur. ¶ 2) *consulere oraculum.* Π. 7, 2, 7. ἐρωτᾷν τὸν θεὸν — ἀποκρίνεται ἐρωτῶντι. A. 3, 1, 6. Απ. 1, 3, 1.

ἐρώτημα, *interrogatio.* O. 11, 5. οὐδὲν ὑγιαίνοντα τῷ ἐρωτήματι. De actu interrogandi, ita vt pro ἐρωτᾷν positum sit, O. 15, 13. τὸ προοίμιον — οὐχ οἷον ἀκούσαντα ἀποτρέπεσθαι τοῦ ἐρωτήματος.

ἐρώτησις, *interrogatio.* Π. 8, 4, 7. ψεύδους οὐδεμία ἐρώτησις δεῖται. Ιερ. 1, 35. O. 19, 15. ἆρα ἡ ἐρώτησις διδασκαλία ἐστίν; *num interrogando doceri potest?*

ἐρωτικὸς, *amori deditus, ad amorem propensus.* Απ. 2, 6, 28. εἰς τὴν τῶν καλῶν — θήραν, διὰ τὸ ἐρωτικὸς εἶναι. Σ. 4, 15. ἐμπνεῖν τι τοὺς καλοὺς τοῖς ἐρωτικοῖς. §. 62. ἐρωτικώτερος γεγένηται. In Well. edit. male legitur ἐρατικώτερος.

ἐρωτικῶς ἔχειν, *appetere, studiosum esse.* c. gen. articuli et inf. Π. 3, 3, 8. ἐρωτικῶς ἔχειν τοῦ ἤδη ποιεῖν τι. Ιερ. 1, 21. ἐρωτικώτατα ἔχειν τοῦ ἔργου τούτου, np. edendi. O. 12, 15.

ἐς pro εἰς saepe legitur in Hellenicis. v. εἰς.

ἐσθὴς, *vestis.* Distinguitur a stragulis, Π. 4, 5, 14. p. 249. στρωμνὴν καὶ ἐσθῆτα. 6, 2, 11. p. 370. στρώματα — ἐσθὴς μέντοι. Sed est nomen generis, (v. Thom. Mag.) ita vt etiam pallium complectatur. v. Etymol. M. Α. 7, 3. ἱματίων ἕνεκα — οὐ γὰρ ἐσθῆτος πολυτελείᾳ κοσμοῦνται. Attice singularis pro plurali: A. 3,

3, 1, 13. ὅσα κτήνη, χρυσὸν, ἐσθῆτα. 4, 3, 18. τῶν σκευοφόρων τὰ ὑπολειπόμενα, καὶ μετὰ τούτων ἐσθῆτά τε καλὴν καὶ ἐκπώματα. Αθ. 1, 10. ἐσθῆτα — οὐδὲν βελτίων (fcil. ἐστὶ) ὁ δῆμος, ἢ οἱ δοῦλοι. Πρ. 4, 8. ἐσθῆτα πολυτελῆ. Ο. 7, 21. Varie conftruitur: Π. 5, 1, 2. ὁμοίαν ταῖς δούλαις εἶχε τὴν ἐσθῆτα. Απ. 2, 1, 22. κεκοσμημένη ἐσθῆτι λευκῇ — ἔχειν ἐσθῆτα. 3, 11, 4. παροῦσαν ἐν ἐσθῆτι — οὐ τῇ τυχούσῃ. Ο. 9, 6. ἐσθῆτα ἀνδρὸς τὴν εἰς ἑορτὰς καὶ πόλεμον. Pluralis eft Π. 1, 3, 2. ἐσθῆτες φαυλότεραι. cf. παρέχειν. In var. lect. permutatur ἔστιν ὧν c. ἐσθῆς τινων. v. εἶναι nr. 36.

ἐσθίειν, ¶ 1) *edere*. Distinguitur a φαγεῖν, Αγ. 9, 3. τῷ μὲν Πέρσῃ — μύριοι τεχνῶνται τί ἂν ἡδέως φάγοι — Ἀγησίλαος δὲ πᾶν συντυχὸν ἡδέως ἤσθιεν. cf. ἀηδῶς et ἡδέως. Iunctum cum καθεύδειν facit defcriptionem hominis fecuri, Π. 3, 1, 14. δύνανται μᾶλλον τῶν εὐδαιμόνων ἐσθίειν τε (In marg. additur καὶ πίνειν) καὶ καθεύδειν. v. πίνειν nr. 3. Et otiofi, Απ. 2, 7, 7. c. gen. Attice. v. Fifcher. ad Weller. grammat. p. 313. E. 3, 3, 6. ὠμῶν ἐσθίειν αὐτῶν. v. ὠμός. c. ἱκανὸς, Ο. 11, 12. ἐπεὶ ἐσθίειν τις τὰ ἱκανὰ ἔχοι. ¶ 2) *cibo indigere*. Π. 1, 6, 14. πλεῖστα γὰρ τὰ ἐσθίοντα ἐν στρατιᾷ, i. e. animalia. ¶ 3) Eleganter pro ζῆν. Απ. 2, 7, 12. μόνον τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀργὸν ἐσθίειν. ¶ 4) Απ. 3, 14, 6. pro ἐσθίειν in marg. Steph. eft ἐπεσθίειν,

ἐσθλὸς, *bonus, probus*. Π. 1, 5, 7. p. 52. πλέον ἔχωσιν οἱ ἐσθλοὶ γενόμενοι τῶν πονηρῶν. Stobaeus et Marg. Steph. habent ἀγαθοί. Per gloffam. Nam Xenophon faepe vtitur poeticis. Απ. 1, 2, 20. et Σ. 2, 5. e Theognide.

ἑσμὸς, *examen apum*. E. 3, 2, 20. περιεπλήσθη ἡ οἰκία ἔνθεν καὶ ἔνθεν, ὥσπερ ὑπὸ ἑσμοῦ μελιττῶν ὁ ἡγεμών.

ἑσπέρα, ¶ 1) *vefpera*. Π. 3, 2, 12. ἐπεὶ δὲ ἑσπέρα προσῄει, *appetente vefpera*. A. 4, 7, 19. ἐπεὶ ἑσπέρα ἐγένετο. Genit. E. 1, 6, 1. σελήνη ἐξέλιπεν ἑσπέρας, *vefpere*. 4, 1, 3. Paulo aliter Π. 4, 6, 7. τῶν μουσουργῶν ἀκούσας ἑσπέρας, *aliquando vefpere*. Plenius: Π. 1, 4, 17. ἤδη δὲ ἑσπέρας γενομένης. E. 6, 5, 17. ἑσπέρας ἐπιγιγνομένης. Sic A. 6, 3, 14. εὐθὺς ἀφ' ἑσπέρας, *ftatim cum vefpera*. it. E.

2

2, 4, 15. et 6, 4, 25. Sed Π. 1, 4, 23. est μέχρις ἑσπέρας. 7, 5, 17. p. 444. πρόσθεν ἑσπέρας. K. 4, 11. ἐντὸς ἑσπέρας. Accus. c. εἰς, A. 3, 1, 3. ὀλίγοι εἰς τὴν ἑσπέραν σίτου ἐγεύσαντο, *vespertino tempore.* E. 1, 6, 14. ἐς τὴν ἑσπέραν, ἐπεὶ σκότος εἴη. c. πρὸς, E. 1, 1, 21. πρωῒ καὶ πρὸς ἑσπέραν, *sub vesperam, vespere.* 4, 5, 4. Sic E. 4, 3, 15. ἐπεὶ δὲ πρὸς ἑσπέραν ἦν, *cum aduesperasceret.* ¶ 2) *Occidens regio.* c. πρὸς, *versus,* Π. 1, 1, 5. ἦν τε πρὸς ἕω, ἦν τε πρὸς ἑσπέραν. 2, 3, 10. ὅταν πρὸς ἑσπέραν ἴωμεν. 8, 6, 10. 8, 8, 1. A. 3, 5, 9. 4, 4, 2. 5, 7, 4. 6, 4, 2. E. 4, 4, 18. 6, 5, 15. 7, 5, 21. ¶ 3) E. 4, 7, 4. τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ — μετὰ τὸ δεῖπνον ἔσεισεν ὁ θεός. Margg. τῇ πρώτῃ ἑσπέρᾳ.

ἑσπερινὸς, *vespertinus.* Λ. 12, 6. πρὸ τῶν ἑσπερινῶν γυμνασίων.

Ἑσπερῖται, *Armenii occidentales.* Nam Teribazus, rex Armeniae, vocatur ἄρχων Ἑσπεριτῶν, A. 7, 8, 14. et 4, 4, 2. regio eius dicitur Ἀρμενία ἡ πρὸς ἑσπέραν.

ἔστε, ¶ 1) *vsque.* A. 4, 5, 5. ἔστε ἐπὶ τὸ δάπεδον. cf. μέχρι. ¶ 2) *vsque dum, donec.* c. indicat. Π. 7, 5, 3. ξυνεῖρον ἀπιόντες, ἔστε ἐπὶ ταῖς σκηναῖς ἐγένοντο. A. 2, 5, 6. Ay. 2, 13. c. coniunct. Π. 5, 3, 7. μένειν ἔστε σὺ ἀπέλθῃς. c. opt. A. 1, 9, 7. ὡς εὔχοιτο τοσοῦτον χρόνον ζῆν, ἔστε νικῴη. 5, 5, 2. ἐπιμεῖναι, ἔστε βουλεύσαιντο. All. ἔστ' ἐβουλεύσαντο. c. ἂν et coni. v. Valcken. ad Eurip. Hippol. 659. Π. 1, 6, 10. ἀναμένειν — ἔστ' ἂν ἡ χρεία σε ἀναγκάσῃ. 5, 4, 15. 6, 1, 3. A. 2, 3, 5. 4, 5. 20. 5, 6, 13. Λ. 11, 8. 9. 13, 6. E. 3, 1, 12. O. 7, 33. 13, 7. c. ἂν et opt. Π. 8, 1, 15. ἀνέμενεν ἔστ' ἂν φάγοιέν τι. c. ἂν et indic. A. 3, 1, 18. τί οὐκ ἐποίησεν — ἔστ' ἂν ἔτυχεν; Sed Steph. et Hutch. reposuerunt ἔστε. Permutatur in libris antiquis cum ἕως. Cf. ἕως nr. 1. Π. 3, 3, 24. p. 193. ἕως ἂν ἐγγένηται. Cod. Guelf. εἴστ' ἄν, h. e. ἔστ' ἄν. 4, 1, 11. ἔστε γ' ἂν ποιήσω. All. ἕως ἄν γε, quod glossema putatur. Etymol. M. ἔστε· ἕως ἄν. it. cum ὅταν, Aπ. 3, 5, 6. ὅταν μὲν μηδὲν φοβῶνται — ὅταν δὲ χειμῶνα δείσωσιν. In hoc altero membro all. legunt ἔστ' ἂν, et recte quidem. ¶ 3) *quoad, quamdiu,* c. indic. Π. 5, 4, 4.

ἔστε

ἔστε μὲν — ἤλαυνον. Marg. ὡς, quod ortum videtur ex adſcripto ſcholio ἕως. v. Zeun. et ὡς nr. 30. c. Απ. 1, 2, 18. c. opt. A. 3, 3, 4. ἔστε ἐν τῇ πολεμίᾳ εἶεν. All. ὥστε. c. ἂν et coni. Λ. 5, 3. οὔτε ἔρημος ἡ τράπεζα — γίγνεται, ἔστ' ἂν διασκηνῶσιν. Ed. Iunt. habet indicatiuum διασκηνοῦσιν. O. 1, 23. Ιπ. 11, 9. c. ἂν et indic. A. 3, 1, 13. ἔστ' ἂν αἱ σπονδαὶ ἦσαν.

ἑστήκειν, ſtare. Heſych: ἑστήξεται· σταθήσεται. Π. 6, 2, 7. p. 366. ἅρματα — οὐχ οὕτως ἑστήξεται ὥσπερ πρόσθεν, ἀποστραφέντα ὡς εἰς φυγήν. Hutch. et alii vertunt: *non ita conſtituendi ſunt.* K. 10, 9.

'Εστία, ¶ 1) *Veſta*, dea tutelaris aedium regiarum in Perſia. Ita etiam Zeunius. Videtur tamen inprimis *ignis ſacer* intelligi. v. Gramm. hiſt. deor. p. 49—51. Π. 1, 6, 1. προσευξάμενος 'Εστίᾳ πατρῴᾳ (in ed. Steph. deeſt πατρῴᾳ), καὶ Διὶ πατρῴῳ. 7, 5, 20. πρῶτον μὲν 'Εστίᾳ ἔθυσεν, ἔπειτα Διὶ βασιλεῖ. ¶ 2) *ara et imago Veſtae Athenis* in curia poſita. Vnde Veſta Βουλαία dicta eſt. Harpocrat. 'Εστίαν — τὴν ἐν τῇ βουλῇ ἱδρυμένην. v. Valeſ. ad h. l. p. 141. et Weſſeling. ad Diodor. Sic. 14, 4. vbi plene dicitur βουλαία 'Εστία. E. 2, 3, 21. ὁ Θηραμένης condemnatus ἀνεπήδησεν ἐπὶ τὴν 'Εστίαν, καὶ εἶπεν· ἐγὼ — ἱκετεύω, h. e. *in aram Veſtae.* Mox enim et §. 23. vocatur ὁ βωμός. Heſych: ἑστία· βωμός. cf. ſupra βωμός. ¶ 3) *Veſta*, quae colebatur *in Elide.* E. 7, 4, 31. μεταξὺ τοῦ βουλευτηρίου καὶ τοῦ τῆς 'Εστίας ἱεροῦ. ¶ 4) *focus domeſticus, domus.* Heſych: ἑστία· — οἰκία. Euſtath. ad Odyſſ. ξ, p. 1756, 23. ἑστία κυρίως μὲν ἐσχάρα οἴκου, καθ' ἣν ἔθυον ὁσημέραι, — ἐκεῖθεν δὲ καθ' ὁμωνυμίαν ἑστία καὶ ὁ ὅλος οἶκος ἐλέγετο. Cf. ad ρ, p. 1814, 5. Π. 7, 5, 19. εἰ μόνος ἄμοιρος εἴης ἑστίας, οὐ οὔτε ὁσιώτερον χωρίον —— οὔτε ἥδιον. Antea erat οἰκίας. Λ. 9, 5. γυναικὸς κενὴν ἑστίαν οὐ περιοπτέον. Leuncl. *caueat, ne domo prodeat vxor.* Fr. Portus: *vt nunquam vxorem ſolam domi relinquat nec peregre abeat.* Camerarius fatetur, locum eſſe obſcurum. Zeunius eum varie tentat, nec nos aliquid certi habemus. Fortaſſis ita locus verti poſſit: *foci vxoris nullam debet rationem*

tionem habere, etiamsi igne vacuus sit, h. e. in loco vxoris ignem non debet accendere, igne ei interdictum est.

ἑστιᾷν, ¶ 1) conuiuio excipere. c. acc. Π. 1, 3, 9. ὅτε εἱστίας σὺ τοὺς φίλους. Σ. 1, 4. 2, 2. ¶ 2) oblectare, reficere. Σ. 2, 3. ἵνα καὶ εὐωδίᾳ ἑστιώμεθα. Sic Athenaeus 7, p. 275. A. λόγοις ἑστιᾷ. Plato in Timaeo T. III. p. 27. B. τὴν τῶν λόγων ἑστίασιν. Sic Cic. Topic. 5. dixit discendi epulas. Xenophontis locum Athenaeus 15, p. 686. D. ita laudat, vt legat εὐωδίαν. Sed Casaub. p. 971. vtrumque ait recte dici. ¶ 3) ἑστιᾷν νικητήρια, v. νικ.

ἑστιᾶσθαι, epulari. Π. 8, 3, 14. ὅπως ἂν θύσαντες ἑστιῷντο victores post certamina. 8, 5, 11.

ἐσχάρα, focus, vel potius foculus gestatilis et ansatus, pruna plenus, qui viris principibus praeferebatur ad incendendos odores, batillum s. vatillum. Hesych: ἐσχάρα· βωμὸς ἰσόπεδος οὐκ ἐκ λίθου ὑψούμενος, ἢ ἑστία σιδηρᾶ — ἢ πυροφόρον σκεῦος. Eustath. ad Odyss. η, p. 1575. 41. οὐ μόνον κατὰ γῆς ἐσχάραι πυρὸς ἦσαν, ἀλλὰ καὶ περιφορηταί, ωρ. in pompis. Cf. Etymol. M. qui etiam κοίλην vocat. it. Curt. 3, 3, 9. ibique Raderus, et interpp. ad Horat. 1, sat. 5, 36. Π. 8, 3, 6. in pompa πῦρ — ἐπ' ἐσχάρας μεγάλης ἄνδρες εἵποντο φέροντες.

ἐσχατιά, vltimi regionis alicuius fines. Hesych: ἐσχατιά· ἄκρα, τὸ ἔσχατον μέρος χωρίου. v. Hemsterhus. ad Lucian. Tim. T. I. p. 143. Cf. Suid. E. 2, 4, 3. διαπέμπουσιν ἐς τὰς ἐσχατιὰς agri Attici.

ἔσχατος, ¶ 1) extremus, vltimus. in agmine et acie, Π. 5, 3, 16. p. 300. ἔσχατοι Καδούσιοι ἀγόντων. §. 22. A. 4, 8, 10. E. 2, 4, 10. c. gen. Aγ. 2, 9. et E. 4, 3, 9. Ὀρχομένιοι αὐτῷ ἔσχατοι ἦσαν τοῦ εὐωνύμου. 4, 4, 11. De vrbe, A. 1, 2, 10. εἰς Κεραμῶν ἀγορὰν, πόλιν — ἐσχάτην ἐν τῇ Μυσίᾳ χώρᾳ. et c. gen. A. 1, 2, 19. Ἰκόνιον τῆς Φρυγίας πόλιν ἐσχάτην. 1, 4, 1. Hinc Πο. 1, 6. ἀπ' ἐσχάτων τῆς Ἑλλάδος ἐπ' ἔσχατα ἀφικέσθαι, ab extremis Graeciae finibus ad extremos. v. Wetsten. ad Matth. 24. 31. E. 3, 3, 5. τὸ ἔσχατον τῆς ἀγορᾶς, extrema pars. ¶ 2) summus, grauissimus. Dicitur fere de rebus malis atque molestis. Cf. Suid. in

in v. ἔσχατα et ἐσχάτη. De flagitiis, Π. 8, 8, 2. τοῖς τὰ ἔσχατα πεποιηκόσιν. De minis et conuiciis, Απ. 2, 2, 9. v. λέγειν nr. 23. De fuppliciis, Π. 3, 1, 5. τὰ ἔσχατα παθεῖν, *vltima pati* (Curt. 3, 1, 6. qui fimilibus formulis faepe vtitur). §. 13. Φοβεῖται μὴ πάντα τὰ ἔσχατα πάθῃ, *fummo fupplicio afficiatur.* A. 2, 5, 4. cf. δίκη nr. 3. c. ὑπὸ, E. 6, 4, 5. ὑπὸ τῆς πόλεως τὰ ἔσχατα παθεῖν. Sic A. 3, 1, 12. in nonnullis eft ἔσχατα pro αἴσχιστα. Quin etiam nouus fuperlatiuus eft E. 2, 3, 18. p. 100. τὰ πάντων ἐσχατώτατα παθὼν ἂν δικαίως ἀποθνήσκειν. Quamuis Phrynichus p. 54. dicat: ἔσχατον χρὴ λέγειν, οὐχὶ ἐσχατώτατον. quae verba exfcripfit quoque Thomas Mag. Hinc εἰς τὰ ἔσχατα, *fumme, fummopere.* A. 1, 2. vbi dicitur in bonam partem: εἰς τὰ ἔσχατα μάλα σοφόν. E. 5, 4, 33. ἠνίασε morte fua εἰς τὰ ἔσχατα Ἀρχίδαμον.

ἐσχάτως, *fummopere, ita vt nihil fupra.* A. 2, 6, 1. Φιλοπόλεμος ἐσχάτως. Cf. Phrynich. et Thom. Mag.

ἔσω, *intus.* v. ῥαίζειν. Hefych: ἔσω· ἐντὸς, ἔνδον. Sed v. ἔνδον. K. 10, 7. τὸ ἔσω, *pars* retis *interior.*

ἔσωθεν, *ab interiore parte.* A. 1, 4, 4. δύο τείχη· τὸ μὲν ἔσωθεν, *citerius* — τὸ δὲ ἔξω. v. ἔξω n. 15. b.

ἑταῖρα, ¶ 1) *amica, proftibulum.* A. 4, 3, 14. πολλαὶ ἦσαν ἑταῖραι ἐν τῷ στρατεύματι Graecorum. 5, 4, 18. ἑταίραις ἃς ἦγον οἱ Ἕλληνες, συγγενέσθαι. O. 1, 13. Sic A. 4, 3, 23. pro ἑταίρων, quod exprefferunt Leuncl. et Hutch., fcribendum videtur ἑταιρῶν. Leuncl. vertit *res alias*, quia in marg. Steph. inuenerat ἑτέρων. De qua horum nominum confufione cf. ἑταῖρος n. 1. ¶ 2) *mulier pulchra et honefta*, noctu clam ad alios viros introducenda. E. 5, 4, 5. πάλαι κελευόντων ἄγειν τὰς ἑταίρας, np. viros habitu mulierum pro meretricibus fuppofitos. v. omnino Athenae. 13. p. 571. D.

ἑταιρία, ¶ 1) *fodalitium.* E. 2, 4, 13. praeco iurat πρὸς — ξυγγενείας καὶ κηδεστείας καὶ ἑταιρίας. ¶ 2) *factio.* E. 5, 2, 17. στρατηγὸς ἑκάτερος τῶν ἑταιριῶν.

ἑταιρίς, *amica.* Thom. Mag: ἑταῖρα Ἀττικοί, οὐχ ἑταιρίς. Sane etiam E. 5, 4, 6. pro τὰς ἑταιρίδας non-

nonnulli habent τὰς ἑταίρας, vt eſt §. 5.

ἑταῖρος, ¶ 1) *ſodalis, qui diu cum aliquo eadem vitae conſuetudine vixit.* v. Ammon. in h. v. et in v. φίλος. Distinguitur a φίλοις, A. 7, 3, 15. ἐγώ σοι δίδωμι τοὺς ἐμοὺς τούτους ἑταίρους, duces in coena praeſentes, φίλους εἶναι πιστούς. Aγ. 9, 7. E. 5, 4, 25. οἱ τοῦ Κλεομβρότου φίλοι, ἅτε ἑταῖροι ὄντες τῷ Σφοδρίᾳ in iudicium vocando. Ἱερ. 3, 7. §. 8. ὑπὸ ἑταίρων τῶν μάλιστα δοκούντων φίλων εἶναι. v. tamen infra nr. 3. it. a παιδικοῖς, Σ. 8, 31. οὐχ ὡς παιδικοῖς — ἀλλ' ὡς ἑταίρῳ. Sic Cyrus milites gregarios vocat ἑταίρους, *commilitones*, Π. 2, 2, 1. quanquam ibi p. 100. in ed. Welſ. legitur ἕτεροι. Nam p. 102. eſt ἕνα τῶν ἑταίρων, et §. 3. ἄνδρας ἑταίρους. 2, 4, 11. ἱππέας τινὰς τῶν ἐνθένδε ἑταίρων. Et ſaepius ἑταῖρος atque ἕτερος inter ſe permutantur, v. c. Aγ. 5, 5. pro ἑταίρων et ἑταίρου Codex Harl. habet ἑτέρων et ἑτέρου. Contra 6, 4. idem codex cum aliis pro ἑτέροις legit ἑταίροις. cf. ἑταῖρα nr. 1. ¶ 2) *aequalis*. Ἱερ. 6, 3. ἡλικιώτας — διὰ τὸ δούλους ἀντὶ φίλων ἔχειν τοὺς ἑταίρους. Plenius Π. 5, 1, 1. ἐκ παιδὸς ἑταῖρος. et 5, 2, 13. ἐκ νέου ἑταῖρον. Sic Π. 7, 1, 15. iunguntur οἱ ἑταῖροι αὐτοῦ καὶ ὁμοτράπεζοι, qui 7, 3, 1. tantum dicuntur ἑταῖροι. ¶ 3) *amicus*. Π. 8, 4, 15. οὐκ ἐπαγγέλλουσιν neceſſitates ſuas οἱ φίλοι τοῖς ἑταίροις. Aπ. 2, 6, 15. ¶ 4) *discipulus*. v. Poll. 5, 144. Et quidem *discipulus Socratis*, Aπ. 2, 8, 1. ἀρχαῖον ἑταῖρον ἰδών. 2, 10, 1. Ἀπολ. 2. et 23.

ἕτειος, *anniculus, vnius anni*. K. 5, 14. lepores ἤδη ἕτειοι. §. 16.

'Ετεόνικος, *Eteonicus*. Lacedaemonius, vna cum Cleandro et Anaxibio verſatur Byzantii et Graecos excludit, A. 7, 1, 7 — 13. Thaſſo, vbi harmoſtes erat, per ſeditionem eiicitur, E. 1, 1, 23. Cononem obſidet, ſed audita ſuorum clade tollit obſidionem, E. 1, 6, 19 — 28. In Chio ſeditionem ſuorum compeſcit, et a Chiis pecuniam impetrat, E. 2, 1, 1 — 4. A Lyſandro cum claſſe arceſſitur Epheſum, §. 7. Ab eodem in Thraciam miſſus Lacedaemoniis eam conciliat, 2, 2, 3. In Aeginam mittitur a Lacedaemoniis, 5, 1, 1. Dicto non audientibus

tibus: vtitur militibus, quia ſtipendia non dederat, §. 13.

ἑτεράκις, vulgo quidem a lexicographis dicitur legi in Xenophonte, et vertitur *altera vice*. Sed vix dubium eſt quin illi hoc confuderint cum ἑκατεράκις.

ἑτερόγναθος, *equus refractarius, qui propter oris ſ. maxillae duritiem in alterum modo latus flectitur.* Heſych: ἑτερόγναθος· σκληρόστομος, ἀπειθής. ἐπὶ τῶν ἵππων. Suidas: ἑτερόγναθος, ἐπὶ ἵππου, ἀπειθής, ἢ ἄπληστος, καὶ ἀμφοτέραις ταῖς γνάθοις ἐσθίων. Cf. Etymol. M. et Poll. 1, 197. qui §. 195. contraria habet in laudem. Iπ. 1, 9. ἑτερόγναθοι γὰρ — οἱ μὴ ὁμοίας τὰς γνάθους ἔχοντες γίγνονται. 3, 5. 6, 9.

ἑτεροκλινής, *ab altera parte decliuis.* Heſych. et Phauorin: ἑτεροκλινές· πλάγιον, καταῤῥεπές. K. 2, 8. ἐν τοῖς ἑτεροκλινέσι τῶν χωρίων. Oppon. ὁμαλέσι. Plura exempla ex aliis ſcriptoribus habet Gramm.

ἑτερομήκης, Iπ. 7, 14. v. πέδη nr. 2.

ἕτερος, ¶ 1) *alter*. A. 4, 1, 17. ὁ μὲν ἕτερος οὐκ ἔφη — ὁρῶντος τοῦ ἑτέρου κατεσφάγη. K. 10, 11. τῇ μὲν ἀριστερᾷ — τῇ δὲ ἑτέρᾳ. cf. ibid. ſequentia. Vbi patet τῇ ἑτέρᾳ dictum eſſe pro τῇ δεξιᾷ, quanquam Heſychius: ἐν τῇ ἑτέρᾳ· ἐν τῇ ἀριστερᾷ. it. ἕτερον πόδα· τὸν εὐώνυμον. Pluralis, quando de duabus partibus agitur, in quarum vtraque plura ſunt indiuidua, Π. 2, 3, 7. τοῖς ἡμίσεσιν — τοῖς δ' ἑτέροις. Sic fere E. 1, 2, 4. τὰ ἕτερα (ſcil. μέρη) τῆς πόλεως. Bis poſitum refertur inter ſe, vt apud Latinos: Π. 2, 1, 6. p. 93. τί ἕτερος ἡμῶν ἑτέρου διαφέροι. §. 12. A. 5, 4, 17. εἰς τὴν ἑτέραν ἐκ τῆς ἑτέρας πόλεως. 6, 1, 3. ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον —— καὶ ὁ μὲν σκυλεύσας τὰ ὅπλα τοῦ ἑτέρου — ἄλλοι δὲ τὸν ἕτερον ἐξέφερον. Cf. ὁ nr. 24. E. 2, 2, 2. ἡ ξυμφορὰ — εἰς ἄστυ διῆκεν, ὁ ἕτερος τῷ ἑτέρῳ παραγγέλλων, h. e. τοῦ ἑτέρου τῷ ἑτέρῳ παραγγέλλοντος, vt recte annotauit Fr. Portus. O. 7, 28. τὸ ἕτερον (np. μέρος τοῦ ζεύγους) ἐκλείπεται, τὸ ἕτερον δυνάμενον. Etiam praecedente plurali, Π. 8, 2, 13. οἱ πλείονες ἐκποδὼν ἐβούλοντο ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον γενέσθαι. it. ipſe pluralis, Π. 7, 1, 4. πῶς δυνήσονται ὠφελεῖν οἱ ἕτεροι τοὺς ἑτέρους. O. 21, 2. 4.

¶

¶ 2) *alteruter*. Ἀγ. 2. 30. εἰ μὲν μηδετέρῳ — εἰ δὲ τῷ ἑτέρῳ συλλήψοιτο. Ιπ. 1, 9. εἰ ἀμφότεραι — ἢ ἕτεραι. Hinc c. μηδὲ est *neuter*. Α. 7, 4, 6. ἱκέτευε μηδὲ ἕτερον κατακαίνειν. Ε. 2, 3, 18. p. 99. μηδ' ἑτέροις ἀρέσκει. Cf. μηδέτερος. ¶ 3) *secundus*. Π. 2, 3, 10. ὁ οὐραγὸς τοῦ τελευταίου λόχου — ἔπειτα δὲ ὁ οὐραγὸς τοῦ ἑτέρου — καὶ ὁ τρίτος καὶ ὁ τέταρτος. Sic Π. 4, 6, 5. τῇ ἑτέρᾳ, *postridie*. Α. 3, 4, 15. coll. §. 17. vbi pro eo est δεύτερος. ¶ 4) *alius*. Π. 6, 3, 3. ἕτερα τοιαῦτα. Απολ. 10. ἕτερα καινὰ δαιμόνια. Κ. 8, 8. Sic Κ. 9, 8. μετὰ τῶν μητέρων καὶ ἑτέρων ἐλάφων. Zeun. intelligit de sexus alterius ceruis. Hinc c. articulo est *reliquus*, Π. 3, 3, 1. συλλαβὼν τὸ ἕτερον στράτευμα. Sed hic deest ἕτερον in nonnullis, et interpretibus suspectum est. Zeun. emendauit ἑκάτερον. ¶ 5) *diuersus*, *dissimilis*. Π. 8, 3, 4. ἑτέρῳ χρήσῃ μοι διακόνῳ, quam adhuc fui. c. ἤ, Π. 1, 6, 2. ἕτερα λέγοντες, ἢ τὰ — σημαινόμενα. c. gen. Α. 6, 4, 5. οἱ μὲν — οἱ δὲ καὶ τούτων ἕτεροι. ¶ 6) Legitur pro ἑταῖρος, vbi vide. it. pro ἐχυρός, v. ἐχ. nr. 1.

ἔτι, ¶ 1) *adhuc*. Π. 4, 2, 5. et 12. extr. ἔτι φωτὸς ὄντος. Π. 5, 2, 15. p. 285. πολλοὺς εὑρήσομεν ἔτι κλαίοντας — πολλοὺς ἔτι — πάντας δ' ἔτι. 8, 8, 8. etc. ¶ 2) *etiam*. Hinc ἔτι καὶ νῦν, *etiamnum*, *nunc quoque*, Π. 1, 1, 4. 1, 2, 1. 5, 2, 15. p. 286. 8, 3, 14. 8, 4, 3. Αγ. 1, 2. (vbi in cod. Harl. est: καὶ νῦν ἔτι.) Λ. 10, 8. 14, 1. Ε. 2, 4, 30. it. καὶ νῦν ἔτι, Π. 1, 3, 2. 2, 4, 15. 7, 5, 25. 8, 1, 2. 8, 2, 3. 8, 3, 5. 8, 5, 11. 13. it. καὶ νῦν δὲ ἔτι, Π. 1, 2, 16. 3, 2, 11. 7, 1, 2. 8, 1, 12. it. καὶ ἔτι νῦν, Π. 6, 1, 17. vbi tamen all. legunt ἔτι καὶ νῦν, probantibus Steph. et Hutch. Legitur etiam ἔτι καί, Ε. 6, 4, 13. *nunc quoque*. Sed Steph. malit ἔτι δὲ καί. v. infra nr. 6. ¶ 3) *amplius*, *diutius*. Π. 4, 2, 12. p. 218. οὐδένα ἔτι προςδεξόμεθα. 5, 5, 13. πότερον ἔτι δοκεῖ στρατεύεσθαι. Α. 1, 6, 8. 1, 7, 14. Sic de tempore: *vlterius*. Απολ. 6. εἰ ἔτι προβήσεται ἡ ἡλικία. §. 33. τοῦ ἔτι ζῆν. ¶ 4) *posthac*. Π. 5, 2, 15. extr. μὴ γὰρ ἔτι ἀτίμαζε. Α. 4, 5, 14. ¶ 5) *aliquando*. Π. 4, 2, 5. μέγαν ἔτι ἔσεσθαι αὐτόν. Possis etiam reddere *in posterum*. ¶ 6) *porro*, *praeterea*.

terea. c. δὲ, Π. 2, 4, 9. ἔτι δὲ ἐλπίζω — ἔσεσθαι. 6, 2, 7. v. ἔπειτα nr. 1. A. 3, 2, 18. O. 5, 12. Sic ἔτι δὲ καὶ, Π. 1, 2, 9. 4, 2, 19. p. 224. 7, 5, 17. p. 445. 8, 2, 3. A. 6, 6, 9. E. 4, 2, 11. 7, 1, 2. p. 437. it. pro δὲ, praecedente μὲν, Π. 1, 4, 3. ἅμα μὲν διὰ τὴν παιδείαν — ἔτι δὲ καὶ διὰ τὸ φιλομαθὴς εἶναι. Sic προσέτι, Π. 1, 6, 19. p. 72. et πρὸς δ' ἔτι, Π. 4, 1, 8. p. 206. 6, 2, 7. v. ἔπειτα nr. 1. A. 3, 2, 2. et ἔτι πρὸς τούτοις, O. 15, 4. vbi, vt in sequenti formula, ἔτι habet aliquid redundantiae. Quo fortasse pertinent verba Suidae: ἔτι ἐπίῤῥημα παρέλκει (ἀεὶ) παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. et ἔτι δὲ πρὸς τούτοις, Π. 1, 1, 2. 2, 1, 9. Aθ. 2, 13. O. 4, 13. 15, 1. cf. πρὸς nr. IV. et προσέτι. ¶ 7) Post interrogationem intendit, et verti potest *tandem*. Aπ. 2, 6, 20. εἰ καὶ οἱ ἀρετὴν ἀσκοῦντες — μισοῦσιν ἀλλήλους, τίνες ἔτι φίλοι ἔσονται; O. 1, 13. Etiam alio modo. v. Perizon. ad Aelian. V. H. 6, 6. Λ. 3, 4. μηδενὸς ἔτι τῶν καλῶν τυγχάνειν, *nihil plane* s. *nihil vnquam consequi.* ¶ 8) Cum comparatiuo: *multo, etiam, eo.* v. Dauis. ad Maxim. Tyr. 2, p. 531. et Fischer. ad Welleri grammat. p. 154. et 217. Π. 3, 2, 8. ἔτι ἂν μᾶλλον εὐφραινοίμεθα. 3, 3, 19. ἔτι κρείττους. 5, 2, 15. p. 286. ἔτι μᾶλλον. 5, 4, 10. p. 312. ἐλάσσονι ἔτι μορίῳ. 7, 5, 5. A. 1, 9, 6. Aγ. 1, 35. Aπ. 1, 7, 3. 2, 1, 34. Aπολ. 4. Cf. μᾶλλον nr. 1. Interdum insuper additur πολὺ, Π. 1, 6, 14. πολὺ δ' ἔτι χαλεπώτερον. 7, 5, 9. A. 1, 10, 7. Aπ. 2, 1, 27. Etiam cum superlatiuo, O. 7, 18. ὅπως ἔτι ὠφελιμώτατον ᾖ, h. e. *etiam vtilissimum*. Vnde Brod. et Steph. sine causa rescribi iubebant ὅτι. Sic Π. 1, 4, 3. pro ἔτι πλείω edd. vett. habent ὅτι πλείω, Stobaeus ἐπὶ πλείω. Omninoque ἔτι et ἐπὶ inter se confunduntur. v. ἐπὶ c. acc. nr. 15. it. ἔτι et ὅτι. v. ὅτι nr. 3. et 8. it. οὐδὲν ἔτι et οὐδέν τι. v. τὶς nr. 34. ¶ 9) Π. 7, 1, 9. pro ἕως ἐστί σοι σχολὴ in marg. Steph. est ἕως ἔτι σ. σχ. *so lange du noch Zeit hast.* ¶ 10) οὐκέτι, (v. omnino οὐ nr. 6.) a) *non amplius.* De tempore, A. 2, 6, 7. τὸ χαλεπὸν σωτήριον καὶ οὐκέτι χαλεπὸν ἐφαίνετο. Sic μηκέτι, Aγ. 2, 3. E. 4, 3, 3. etc. v. μηκέτι. De loco, E. 4, 2, 8. οὐκέτι δέκα στάδια ἀπεῖχον.

χον. §. 12. b) *non prius.* O. 3, 1. ἐγώ σε οὐκέτι ἀφήσω, πρὶν — ὑπέσχησαι. c) *non vt antea.* Αγ. 1, 35. οὐκέτι (Cod. Harl. οὐκ ἔτι) Ἑλλήνων μόνον, ἀλλὰ καὶ βαρβάρων — ἡγεμὼν ἦν. E. 2, 3, 10. Sic A. 1, 10, 9. οὐ μέντοι ἔτι ἀθρόοι. d) *non item, non etiam.* Nam ſaepe ſimpliciter negat, ſine reſpectu ad tempus praeteritum, vt ait Kuhn. ad Pauſan. 8, 28. p. 659. Heſychius: οὐκέτι· οὐχί, ἢ οὔ. Π. 1, 6, 19. p. 74. οὐκέτι τοῦτο φαῦλον ἔργον ἐρωτᾷς. 4, 3, 3. p. 227. 7, 5, 26. p. 456. 8, 1, 3. A. 1, 10, 8. Λ. 14, 1. Ιερ. 1, 16. Απ. 4, 4, 20. e) *non vt alii.* Αγ. 2, 26. οὐκέτι δείσας, ἀλλὰ πεισθείς. Car. Gottlob Kühn. ad Aelian. V. H. 12, 12. legendum putat οὔ γέ τι δείσας.

ἑτοιμάζεσθαι, *ſibi parare.* Π. 3, 3, 4. οὐχ ἃ ἔλαβε μόνον χρήματα, ἀλλὰ πολὺ πλείονα τούτων ἑτοιμασάμενος — ὥστε λαμβάνειν ὁπότε δέοιτο. Aoriſtus eſt pro futuro. c. inf. Απολ. 8. ἑτοιμασάμην ἂν — τελευτῆσαι, vt morerer. Edd. vett. ante Steph. habent ἡτοιμασάμην, quod probat Doruill. ad Charit. p. 404. et Zeunius.

ἕτοιμος, ¶ 1) *paratus.* Π. 2, 1, 3. παρεσκευάζετο ὅπλα — καὶ σχεδὸν ἕτοιμα ἦν. Hinc Π. 4, 2, 18. πάντα — ἕτοιμα ποιεῖτε, *parate.* ¶ 2) *inſtructus, aptus.* c. πρός, Απ. 4, 5, 12. πρὸς τοῦτο ἑαυτὸν ἕτοιμον παρασκευάζειν. c. inf. Π. 4, 1, 1. ἕτοιμοί εἰσιν μάχεσθαι. K. 10, 1. ¶ 3) *qui in promtu eſt.* Π. 7, 5, 12. τὰ ὅπλα — εἰς τὰς ἄκρας κατέθετο, ὡς εἴη ἕτοιμα, εἴ τί ποτε δέοι χρῆσθαι. Ιερ. 1, 30. 32. O. 3, 2. ¶ 4) *facile parabilis.* A. 7, 8, 6. ἤλαυνον in hoſtium agrum — ὡς ἑτοίμων δὴ χρημάτων. Sic fere Π. 8, 2, 10. λόγισαι πόσα ἐστὶν ἕτοιμα χρήματα ab amicis. et c. dat. A. 1, 6, 3. νομίσας ἑτοίμους αὐτῷ εἶναι τοὺς ἱππέας, *eum certo accepturum eſſe.* ¶ 5) ἕτοιμον εἶναι, *cupere, velle.* c. inf. A. 6, 1, 2. λέγοντας ὅτι ἕτοιμος εἴη τοὺς Ἕλληνας μήτ' ἀδικεῖν, μήτ' αὐτὸς ἀδικεῖσθαι. E. 3, 2, 11. ¶ 6) ἐξ ἑτοίμου εἶναι dicitur, *quod facile fieri poteſt.* Απ. 2, 6, 16. εἴ ἐστιν ἐξ ἑτοίμου — καλὸν κἀγαθὸν τοῖς καλοῖς κἀγαθοῖς φίλον εἶναι. Oppon. ἀδύνατον. ¶ 7) ἐξ ἑτοίμου, a) *ſtatim.* Π. 8, 5, 6. ἐκάθευδον αὐτῷ ἐν τάξει — ἀκοντισταί, ὅπως εἴ τινες προσίοιεν, ἐξ ἑτοίμου ἀκοντίζοιεν.

τίζοιεν. Ιπ. 1, 19. oppon. ὡς μὴ ζητεῖν δέῃ. Sic fuperl. Π. 5, 3, 22. ἔχων ἐν τάξει — ὅπως ἐξ ἑτοιμοτάτου διώκοι, *quam citiffime, expeditiffime.* b) De animo: *promte.* O. 14, 3. οὐ πάντας ἐξ ἑτοίμου εὑρίσκω ὑπακούοντας τῆς διδασκαλίας ταύτης. (13, 6. de eadem re eft προθύμως.)

ἑτοίμως, *promte, non grauate.* A. 2, 5, 1. ἑτοίμως ἐκέλευσεν ἥκειν. vbi vix dubium eft, quin ἑτοίμως pertineat ad ἥκειν. 5, 7, 2. συνέδραμον καὶ μάλα ἑτοίμως, *celeriter, alacriter.*

ἔτος, *annus.* a) E. 2, 3, 7. τοῦ θέρους, ἐς ὃ — ὀκτὼ καὶ εἴκοσιν ἔτη τῷ πολέμῳ ἐτελεύτα. Απ. 1, 4, 12. περιγράψαντας τοῦ ἔτους χρόνον. O. 17, 4. ὁ θεὸς οὐ τεταγμένως τὸ ἔτος ἄγει, *annos vertit.* cf. παρέρχεσθαι et στρατεύσιμος. b) Genit. A. 5, 3, 13. ἑκάστου ἔτους, *fingulis annis.* E. 1, 3, 1. τοῦ ἐπιόντος ἔτους, *anno fequente.* Cf. δύο nr. 2. 7, 4, 28. τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἔτους. c) Datiu. E. 1, 2, 1. τῷ ἔτει ᾧ ἦν. Αγ. 2, 22. τῷ ἐπιόντι ἔτει. Sic E. 1, 6, 1. 2, 1, 7. et 2, 3, 1. §. 7. πέμπτῳ καὶ δεκάτῳ ἔτει. 4, 5, 2. ἐκείνῳ τῷ ἔτει. 7, 1, 1. τῷ ὑστεραίῳ ἔτει. 7, 2, 10. τῷ ὑστέρῳ ἔτει. Sequente ἐν, E. 2, 3, 1. τῷ ἔτει ἐν ᾧ ἦν. d) Accuf. Π. 1, 2, 9. δέκα ἔτη, *per decem annos.* Λ. 8, 4. οὐκ ἐῶσιν ἄρχειν τὸ ἔτος, *per totum annum.* Αθ. 3, 5. ὅσα ἔτη. v. ὅσος nr. 3. e) c. διὰ, v. διὰ c. gen. nr. 4. et 5. f) c. εἰς, A. 7, 3, 26. τοὺς εἰς τριάκοντα ἔτη, *annos circiter triginta natos.* Sed Λ. 11, 1. ἔτη εἰς ἃ δεῖ στρατεύεσθαι, *per quos, quibus.* g) c. ἐν, Αγ. 1, 34. ἐν δυοῖν ἐτοῖν, *intra duos annos.* Πο. 4, 23. ἐν ἔτεσι πέντε ἢ ἕξ. h) c. μέχρι, Π. 1, 2, 8. μανθάνουσι μέχρι ἓξ — ἐτῶν ἀπὸ γενεᾶς. cf. γενεά. A. 6, 4, 18. οἱ μέχρι τριάκοντα ἐτῶν. i) c. ὑπὲρ, A. 5, 3, 3. τοὺς ὑπὲρ τετταράκοντα ἔτη. 6, 5, 3. k) c. εἶναι genitiuus, A. 2, 6, 10. ἦν ἐτῶν ὡς τριάκοντα, *annos fere triginta natus erat.* (Sic Luc. 3, 23.) 7, 4, 12. E. 3, 1, 11. Απ. 1, 2, 40. Sed Απ. 1, 2, 35. primo quidem eft: μέχρι πόσων ἐτῶν δεῖ νομίζειν νέους εἶναι τοὺς ἀνθρώπους. Mox vero et §. 36. νεώτερος τριάκοντα ἐτῶν, *minor natu triginta annorum, der um* 30 *Iahr jünger ift.* l) c. περὶ et εἶναι, K. 2, 4. εἶναι τὴν ἡλικίαν περὶ ἔτη εἴκοσι. m) c.

c. ἀμφὶ et γίγνεσθαι, v. γίγν. nr. 4. c. π) ἔτη εἶναι vel γίγνεσθαι, v. γίγν. l. l. et εἶναι.

Ἐτυμοκλῆς, *Etymocles*, Lacedaemonius, Agesilai amicus, E. 5, 4, 32. Erat inter legatos Athenas, E. 5, 4, 22. 6, 5, 33.

εὖ, ¶ 1) *bene*. Π. 3, 3, 7. εὖ αὐτῷ εἶχον τὰ σώματα οἱ στρατιῶται — εὖ δὲ τὰς ψυχὰς, *bene valebant*. Ἀπ. 3, 12, 4. sqq. K. 12, 5. τοῖς τὰ σώματα καὶ τὰς ψυχὰς εὖ ἔχουσιν. cf. ἀκούειν, πάσχειν, ποιεῖν, ἐπίστασθαι, ἵστημι, εἰδέναι, πράττειν. ¶ 2) *recte, perite, scite*. Π. 1, 5, 7. p. 53. εὖ λέγοντες, *apte ad persuadendum* — τῷ λέγειν εὖ πείθοντες — εὖ σπείρων καὶ εὖ φυτεύων. 1, 6, 19. p. 77. εὖ ἐξαπατᾶν — εὖ πλεονεκτεῖν. A. 6, 1, 1. ἐκλόπευον εὖ μάλα. Cf. μάλα. 7, 1, 14. est formula animos incitatos mitigantis: εὖ τε λέγετε, καὶ ποιήσω ταῦτα. Ἀπ. 2, 6, 6. τὸν τοὺς πρόσθεν ἀνδριάντας καλῶς εἰργασμένον — καὶ τοὺς λοιποὺς εὖ ποιήσειν. Cf. λέγειν nr. 22. ¶ 3) Formula canes incitantis, K. 6, 19. εὖ γε εὖ γε ὦ κύνες. §. 20. εὖ κύνες, εὖ ὦ κύνες.

εὐαγγέλια θύειν, *sacra facere ob rei feliciter gestae nuncium*. Pollux 5, 129. ἡ ἐπὶ τῷ συνήδεσθαι θυσία εὐαγγέλια, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῷ ἥδεσθαι. E. 1, 6, 26. ἔθυε τὰ εὐαγγέλια. 4, 3, 7. de simulante: ἐβουθύτει ὡς εὐαγγέλια.

Εὐαγόρας, *Euagoras*. ¶ 1) Eleus, bigis vincit in ludis Olympicis, E. 1, 2, 1. ¶ 2) rex Salaminius in Cypro. E. 2, 1, 19. Conon victus ad eum fugit. E. 4, 8, 24. 5, 1, 10. Athenienses ei Cyprum sibi subiecturo auxilia mittunt aduersus regem Persarum, Chabria duce. cf. Isocrat. orat. in laudem Euagorae, et Cornel. Nepos Chabr. 2. it. Phil. Theod. Verpoortennii diss. de regno Salaminio in Cypro, p. 25. sq. ed. Fischer. Lips. 1779. 8.

εὐάγωγος, *docilis*. O. 12, 15. εὐάγωγοι εἰς τὴν τούτων ἐπιμέλειαν. Antea opponitur ἀδύνατοι εἰς ἐπιμέλειαν παιδεύεσθαι.

εὐαίρετος, *qui facile seligi et cognosci potest*. Ἀπ. 3, 1, 10. ἐπιφανεῖς ὄντες — εὐαίρετοι ἂν εἶεν.

Εὐαλκῆς, *Eualces*, Atheniensis, E. 4, 1, 19.

εὐάλωτος, *captu facilis*. Hesych: εὐάλωτον · εὐθήρατον. K. 9, 9. αἱ ἔλαφοι — οὐκ εὐάλωτοί εἰσιν.

εὐανάκλητος, *facilis vocatu*

catu f. *nominatu*, K. 7, 5. ὀνόματα αὐταῖς τίθεσθαι βραχέα, ἵνα εὐανάκλητα ᾖ. Gataker. ad Antonin. 1, 7. aliique minus bene: *reuocatu faciles*. Suidas: εὐανακλήτως · συμπαθῶς. Tum affert locum modo laudatum, his additis verbis: εὐαναδιδάκτως, ἐπειδὰν αὐτοὶ ἐπανελθεῖν θέλωσι. Sed prima explicatio praestat. v. Gramm.

εὐανδρία, *copia virorum praestantium*. Hesych: εὐανδρία · πλῆθος νέων. v. Valef. ad Harpocrat. in h. v. Απ. 3, 3, 12. εὐανδρία ἐν ἄλλῃ πόλει ὁμοία, *aeque praestantes viri*.

εὐαπάλλακτος, *qui facile iterum vendi potest*. Iπ. 3, 1.

εὐαποτείχιστος, *qui facile potest circumuallari*. E. 2, 4, 22. σκοπῶν πῇ εὐαποτείχιστος εἴη ὁ Πειραιεύς. v. ἀποτειχίζειν.

εὐαρέσκως, *placide*. Hinc Απ. 3, 5, 5. δοκεῖ μοι — ἄρχοντι εὐαρεσκοτέρως διακεῖσθαι ἡ πόλις, *operam dare vt magis placeat*, np. obedientia. Margg. εὐαρεστοτέρως.

εὐάρεστος, v. εὐεύρετος.

εὐαρέστως, v. εὐαρέσκως.

εὐαρίθμητος, *qui facile numerari potest*, Iπρ. 5, 5. ἵπποι — διασπειρόμενοι εὐαρίθμητοι γίνονται, h. e. *pauci*. Suid: εὐαρίθμητοι· ὀλίγοι. Cf. Poll. 3, 88.

Εὐάρχιππος, *Euarchippus*, Ephorus eponymus anno vigesimo quinto belli Peloponnesiaci. E. 1, 2, 1. 2, 3, 7.

εὔβατος, *facilis accessu*. E. 5, 6, 9. εὐβατώτερον ἦν τὸ ὄρος καὶ ὁπλίταις καὶ ἵπποις.

Εὐβοεῖς, *Euboenses*. Aγ. 2, 6. Agesilaus in proelio apud Coroneam ἀντιτεταγμένους εὑρὼν — Εὐβοέας. §. 24. ἐπὶ τὴν Λακεδαίμονα στρατευσαμένων —— Εὐβοέων, np. post pugnam Leuctricam. E. 4, 3, 8. in pugna ad Coroneam ἦσαν ἀντιτεταγμένοι τῷ Ἀγησιλάῳ — Εὐβοεῖς. Post pugnam Leuctricam sequebantur Boeotios, E. 6, 5, 23. et Epaminondam ad Mantineam, E. 7, 5, 4.

Εὔβοια, *Euboea*, insula Boeotiae vicina. E. 2, 3, 7. μετ' Εὐβοίας ἅλωσιν ab Athieniensibus factam.

Εὐβότας, *Eubotas*. E. 1. 2, 1. Ὀλυμπιὰς τρίτη, ᾗ ἐνίκα τὸ στάδιον Εὐβότας Κυρηναῖος. Ab aliis scribitur Εὐβάτας, ab aliis Εὔβατος, ab aliis Εὐβώτας. v. Meurf. de archontt. Att. 3, 11. Perizon. ad Aelian. V. H. 10, 2. Wesseling. ad Diodor. Sicul. 13, 68.

εὐβουλία, consilii bonitas, prudentia. Suid: εὐβουλία· ἐπιστήμη τοῦ σκοπεῖσθαι, ποῖα καὶ πῶς πράττοντες πράξομεν συμφερόντως. Αγ. 11, 9. ἀνδρείαν τὸ πλέον μετ' εὐβουλίας — ἐπεδείκνυτο.

Εὔβουλος, *Eubulus,* praetor Atheniensium. E. 1, 1, 14. vbi margg. habent Εὔμαχον.

Εὐγαία, v. Εὐταία.

εὐγένεια, generis nobilitas. Αγ. 1, 2. περὶ εὐγενείας αὐτοῦ — ὁποστὸς ἀφ' Ἡρακλέους ἐγένετο.

εὐγενής, nobilis, claro genere natus. E. 4, 1, 4. γυναῖκα οὖσαν — πατρὸς εὐγενεστάτου.

εὐγνωμόνως, vt bonum virum decet. Αγ. 2, 25. χρῆσθαι εὐγν. ἑαυτῷ.

εὐγνώμων, aequus rerum aestimator, aequus iudex, qui facile ignoscit. Απ. 2, 8, 6. τοὺς εὐγνώμονας διώκειν. Oppon. οἱ φιλαίτιοι.

εὔγνωστος, facilis cognitu. O. 20, 14. εὔγνωστα καὶ εὐμαθῆ πάντα παρέχειν.

εὐγονία, bonorum liberorum procreatio. Λ. 1, 6. ἐν ἀκμαῖς τοὺς γάμους ποιεῖσθαι, καὶ τοῦτο συμφέρειν τῇ εὐγονίᾳ.

εὐγώνιος, bonos et rectos angulos habens, angulos ad amussim factos habens. O. 4, 21. in Cyri paradiso εὐγώνια πάντα.

εὐδαιμονεῖν, ¶ 1) *felicem esse, florere,* i. q. εὖ πράττειν. v. Hesych. Λ. 1, 2. νόμους οἷς πειθόμενοι ηὐδαιμόνησαν. Πο. 6, 1. τὴν πόλιν μετ' ἀσφαλείας εὐδαιμονοῦσαν, *omnium rerum copia instructam.* Cf. Απολ. 18. et Ιερ. 5, 4. O. 4, 25. v. εὐδαίμων nr. 2. 11, 8. synonymum est εὖ πράττειν. Απ. 4, 2, 34. sqq. disputatur, in quo insit τὸ εὐδαιμονεῖν. ¶ 2) De animo: *beatum esse.* Ιερ. 2, 4. ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν τυράννων — ἔνθα περ καὶ τὸ εὐδαιμονεῖν, *beatitudo.* ¶ 3 De iis, *qui aliis imperant, saltem liberi sunt:* Π. 8, 7, 3. p. 543. καταλείπω πατρίδα καὶ φίλους εὐδαιμονοῦντας.

εὐδαιμονία, ¶ 1) *felicitas.* a) omnis generis, Π. 6, 1, 28. τὴν ἐν πολέμῳ πλεονεξίαν ἅμα σωτηρίαν τε εἶναι, καὶ εὐδαιμονίαν. b) De ea, quae oritur ex cognitione sui, Π. 7, 2, 7. p. 418. §. 8. c) De ea, quae oritur ex voluptate, Απ. 2, 1, 29. cf. nr. 3. et μακαριστός. d) De *vita quieta et otiosa,* Π. 8, 7, 3. p. 544. νομίζω — καταλιπεῖν εὐδαιμονίαν σοι ἀλυποτέραν. A. 2, 5, 2. p. 111. ἔθνη — ἐνο-

ἐνοχλοῦντα ἀεὶ τῇ ὑμετέρᾳ εὐδαιμονίᾳ. e) De *diuitiis, honore*, etc. Hesych: εὐδαιμονία· πλοῦτος, μακαριότης, εὐτυχία. Π. 7, 5, 17. p. 444. χαίρειν ταύτην τὴν εὐδαιμονίαν κελεύω. Intelligit dignitatem regiam, multas molestias habentem. Λ. 9, 3. τοῖς ἀγαθοῖς παρεσκεύασε εὐδαιμονίαν, *honores et alia commoda.* cf. ὄλβος. f) De *florente statu ciuitatis*, Λ. 1, 2. προέχουσαν εὐδαιμονίᾳ τὴν πατρίδα ἐπέδειξεν. Απ. 3, 2, 2. 3, 5, 7. Ιπρ. 8, 7. εὐδαιμονίᾳ οἱ θεοὶ τὰς πόλεις στεφανοῦσιν. g) De *animi tranquillitate*, s. de *animo a diuitiis non pendente*, Π. 8, 3, 17. 18. ¶ 2) Tribuitur brutis, Π. 8, 2, 8. ¶ 3) Εὐδαιμονία dicitur ἡ Κακία ab affectis eius, Απ. 2, 1, 26.

εὐδαιμονίζειν, *felicem putare, felicem dicere.* A. 1, 7, 3. τῆς ἐλευθερίας — ὑπὲρ ἧς ὑμᾶς ἐγὼ εὐδαιμονίζω. 2, 5, 2. p. 109. Απ. 2, 7, 7.

εὐδαιμονικὸς, *ad felicitatem perducens.* Απ. 4, 2, 34. τὰ εὐδαιμονικὰ, *ea quibus felicitas censetur.*

εὐδαιμονικῶς, *feliciter.* E. 3, 2, 7. πόλεις ἐν εἰρήνῃ εὐδ. διαγούσας.

εὐδαιμόνως, *feliciter.* Ιερ. 7, 10. εὐδαιμόνως τὸν βίον διάγοντα. A. 3, 1, 30. εὐδαιμονέστερον διάγοντας. Π. 7, 2, 7. p. 418. ὅπως εὐδαιμονέστατα διατελέσαιμι.

εὐδαίμων, ¶ 1) *felix.* Π. 3, 3, 24. p. 193. oppon. εὐδαιμονέστατοι et ἀθλιώτατοι. vt Ιερ. 2, 3. εὐδαίμονας et ἀθλίους. Est fere i. q. μακάριος, Αγ. 11, 8. τοὺς καλῶς ζῶντας οὔπω εὐδαίμονας, τοὺς δ' εὐκλεῶς τετελευτηκότας μακαρίους. E. 2, 4, 10. p. 111. De eo, qui se ipse nouit, Π. 7, 2, 7. 8. De mortuo, Π. 8, 7, 3. p. 542. ὑμᾶς χρὴ, ὅταν τελευτήσω, ὥσπερ εὐδαίμονος ἐμοῦ λέγειν — πάντα. p. 551. ὁπόσοι ἂν ἔλθωσι ad funus meum, τούτους εὖ ποιήσαντες ὅσα ἐπ' ἀνδρὶ εὐδαίμονι νομίζεται. quo loco potest etiam de *diuite* intelligi. De ipsa morte, Απ. 4, 8, 3. ποῖος δ' ἂν γένοιτο θάνατος εὐδαιμονέστερος τοῦ κάλλιστου; ἢ ποῖος θεοφιλέστερος τοῦ εὐδαιμονεστάτου; De eo, cui otium est a curis, Π. 8, 3, 18. ἐμὲ εὐδαίμονα ἐποίησας. ¶ 2) *diues, rebus omnibus instructus.* Π. 3, 1, 14. οἱ Φυγάδες, ἡττημένοι, δουλεύοντες — μᾶλλον τῶν εὐδαιμόνων. 8, 3, 18. εὐδαίμων ἐγένου multis donis acceptis. §. 19. ἡγεῖτο εὐδαίμων γεγενῆσθαι, ὅτι

ὅτι πολλῶν ἦρχε χρημάτων. A. 5, 4, 18. παῖδας τῶν εὐδαιμόνων σιτευτούς. Diodor. Sicul. 14, 30. rem eandem narrans habet τῶν πλουσιωτάτων. E. 4, 1, 15. vbi praeter *diuitias* complectitur etiam *libertatem*, vt Π. 8, 7, 3. p. 542. v. nr. 3. Aπ. 1, 6, 2. O. 4, 25. δικαίως δοκεῖς εὐδαίμων εἶναι. ἀγαθὸς γὰρ ὢν ἀνὴρ εὐδαιμονεῖς. Cicero de ſenect. 17. vertit: *recte te beatum ferunt, quoniam virtuti tuae fortuna coniuncta eſt.* c. acc., omiſſo κατὰ, Π. 8, 2, 11. ὃς κτᾶσθαί τε πλεῖστα χρῆσθαί τε πλείστοις δύνηται σὺν τῷ καλῷ, τοῦτον ἐγὼ εὐδαιμονέστατον νομίζω καὶ τὰ χρήματα, *etiam ratione opum.* Saepe de *ciuitate opibus florente*, A. 1, 2, 6. πόλιν οἰκουμένην, εὐδαίμονα καὶ μεγάλην. quae duo ſaepe iunguntur, vt §. 7. 20. 23. 1, 4, 1. 11. 1, 5, 10. 2, 4, 16. 3, 2, 14. 4, 7, 14. De regione, A. 3, 5, 11. Ἀρμενίας — πολλῆς καὶ εὐδαίμονος. 5, 6, 13. De vicis, A. 7, 3, 23. κώμας πολλάς τε καὶ εὐδαίμονας. ¶ 3) *praecipue florens et potens.* De ciuitatibus, quae felices ſunt ob pacem, ob bona inſtituta, etc. Aγ. 1, 37. ὁμονόως πολιτευομένας καὶ εὐδαίμονας τὰς πόλεις. Πο. 5, 2. εὐδαιμονέσταται πόλεις λέγονται, αἳ ἂν πλεῖστον χρόνον ἐν εἰρήνῃ διατελῶσι. Ιερ. 11, 7. πόλεων, ὧν ἐὰν σὺ εὐδαιμονεστάτην τὴν πόλιν παρέχοις. vbi ſuperlatiuus videtur eſſe pro comparatiuo. Aπ. 3, 2, 1. 4. De *optimatibus et principibus*, Π. 8, 7, 3. p. 542. τοὺς φίλους δι' ἐμοῦ εὐδαίμονας γιγνομένους. Oppon. δουλωθέντας. Cf. nr. 2. A. 1, 5, 7. σὺν τοῖς περὶ αὐτὸν ἀρίστοις καὶ εὐδαιμονεστάτοις. Aθ. 2, 10. οἱ ὀλίγοι καὶ οἱ εὐδαίμονες. ¶ 4) Tribuitur ſimul brutis, Π. 8, 2, 8. τὸν νομέα χρῆναι εὐδαίμονα τὰ κτήνη ποιοῦντα — τὸν δὲ βασιλέα εὐδαίμονας πόλεις. Aπ. 1, 4, 11. (ἄνθρωποι) εὐδαιμονέστεροι ἐκείνων, np. τῶν ζώων.

Εὐδαμίδας, *Eudamidas*, Lacedaemonius. E. 5, 2, 16. ſqq. contra Olynthum imperator mittitur.

εὕδειν, *dormire*. K. 5, 11. lepus τοὺς μυκτῆρας, ὅταν εὕδῃ, κινεῖ.

εὔδηλος, *ſatis manifeſtus, admodum euidens.* Π. 2, 1, 13. ὥστε εὔδηλον εἶναι, ἐξ ὁποίας χώρας ἕκαστος αὐτῶν ἐστιν. c. ὅτι, Π. 4, 3, 13. p. 228. οὐκ εὔδηλον, ὅτι — νομίζουσι; 8, 6, 9. ὅτι — τῶν πορειῶν αὕτη ταχίστη

χίστη, τοῦτο εὔδηλον. Α. 3, 1, 2. 5, 6, 5. Πο. 4, 18. Ε. 2, 3, 18. p. 97. Ο. 9, 4. Κ. 12, 18. c. dat. et ὅτι, Ε. 6, 1, 4. p. 359. εὔδηλον ἡμῖν, ὅτι — c. ἐν et ὅτι, Ε. 7, 1, 2. p. 436. εὔδηλον ἐν τούτοις ἐστὶν, ὅτι — c. ἐξ et ὅτι, Απ. 4, 2, 3. ὅτι οὐκ ἀφέξεται εὔδηλόν ἐστιν ἐξ ὧν ἐπιτηδεύει. Etiam mafculin. c. ὅτι, vt δῆλος, Ο. 7, 8. εὔδηλος ἦν ὅτι οὐκ ἀμελήσει. Sed Ε. 6, 3, 6. p. 387. εὔδηλον ὅτι eſt *ſcilicet.* c. ὡς, Σ. 4, 47. ὡς — πάντες τοὺς θεοὺς ἡγοῦνται πάντα εἰδέναι — εὔδηλον. 8, 37. c. dat. et ὡς, Ε. 5, 4, 23. ἔλεγον ὡς εὔδηλον τοῖς Ἀθηναίοις ἔσοιτο, ὡς —

εὐδία, ¶ 1) *dies ſerenus nec ventoſus.* Etymol. M. εὐδία· ἡ τοῦ ἀέρος ἠρεμία, καὶ κυρίως ἀβροχία. Suidas: εὐδία· ἡ ἄνευ ἀνέμων ἡμέρα. Euſtath. ad Il. γ, p. 314. εὐδία, ὅ ἐστιν ἡ εὐαερία. v. Wetſten. ad Matth. 16, 2. Ε. 2, 4, 10. p. 110. θεοὶ — ἐν εὐδίᾳ χειμῶνα ποιοῦσι. ¶ 2) *maris tranquillitas.* Ε. 6, 2, 17. νύκτωρ — εἰ εὐδία εἴη, — ἀνήγετο. Sic fere Α. 5, 8, 8. ἐν εὐδίᾳ ὁρῶ ὑμᾶς, *in tranquillo, tutos, nec frigori nec hoſtibus expoſitos.* Eſt enim elegans metaphora, vt Π. 6, 1, 11. ἦν Φρούρια ἡμῖν γένηται — ἡμῖν ὑπ' εὐδίας ἔσται πάντα. All. habent ὑπ' εὐδίαν, all. ὑπευδία. Steph. male-bat ἐπ' εὐδίας.

***εὐδιάβατος,** *qui tranſiri ſ. traiici facile poteſt.* Ε. 4, 2, 6.

εὐδιαίρετος, v. εὔδιος.

εὐδίαιτος, *frugalis.* Απολ. 19. γεγενημένον — ἐξ εὐδιαίτου πολυδάπανον.

εὐδιεινὸς, *non vento et frigori expoſitus.* Κ. 5, 9. lepus ποιούμενος εὐνὴν, ὅταν μὲν ᾖ ψύχη, ἐν εὐδιεινοῖς, np. χωρίοις.

Εὔδικος, *Eudicus.* ¶ 1) Ephorus eponymus anno belli Peloponneſiaci vltimo. Ε. 2, 3, 1. vbi tamen praeter Welſ. et margg. omnes editt. habent nomen Εὐδίου. §. 7. ¶ 2) vnus τῶν περιοίκων. Ε. 5, 4, 39. cadit in bello.

εὔδιος, *tranquillus, lenis.* Ε. 1, 6, 28. ὁ ἄνεμος εὐδιαίτερος ἦν. All. male εὐδιαίρετος. Eſt enim forma comparatiui Attica pro εὐδιώτερος.

Εὔδιος, v. Εὔδικος.

εὐδοκιμεῖν, ¶ 1) *bene audire, in bona exiſtimatione eſſe.* Λ. 2, 10. per disciplinam ἐστὶν ὀλίγον χρόνον ἀλγήσαντα πολὺν χρόνον εὐδοκιμοῦντα εὐφραίνεσθαι. Ε. 6, 1, 2. καὶ ἐν τῇ ἄλλῃ Θετταλίᾳ μάλα εὐδοκίμει,

δοκίμει, καὶ ἐν τῇ πόλει ἐδόκει καλός τε κἀγαθός. Απ. 3, 6, 18. c. διὰ, Απ. 4, 1, 5. ἠλίθιος, εἴ τις οἴεται διὰ τὸν πλοῦτον — μηδὲν ἀγαθὸς ὤν, δοκεῖν εὐδοκιμήσειν. c. ἐπὶ, Ο. 11, 1. ἐφ' οἷς εὐδοκιμεῖς. c. ἐν, Απ. 3, 6, 17. ἐν πᾶσιν ἔργοις εὐδοκιμοῦντάς τε καὶ θαυμαζομένους. Oppon. κακοδοξεῖν. Ιπ. 11, 13. it. c. ἐν, *apud*, Ιπρ. 9, 4. ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσι τὰ ξενικὰ ὁρῶ εὐδοκιμοῦντα. Sic ibid. c. dat. οἶδα καὶ Λακεδαιμονίοις τὸ ἱππικὸν ἀρξάμενον εὐδοκιμεῖν, i. e. Λακεδαιμονίων. c. παρὰ, Π. 8, 4. 10. ἀπαγγελθῆναι, παρ' ᾧ εὐδοκιμεῖν βούλει ὅτι ἀστεῖος εἶ. Σ. 5, 1. ¶ 2) *gloriam consequi, inclarescere*. Π. 7, 1, 22. τῶν πολεμίων Αἰγύπτιοι μόνοι εὐδοκίμησαν, τῶν δὲ σὺν Κύρῳ τὸ Περσῶν ἱππικὸν κράτιστον ἔδοξεν εἶναι — εὐδοκίμησε δὲ ἰσχυρῶς καὶ τὰ — ἅρματα. Ε. 2, 4, 20. c. dat. Ε. 4, 5, 4. καιρίῳ ἐνθυμήματι εὐδοκίμησε. ¶ 3) *placere, probari*. Π. 1, 6, 19. p. 79. ἐν τοῖς μουσικοῖς τὰ νέα — εὐδοκιμεῖ, ἐν τοῖς πολεμικοῖς τὰ καινὰ μηχανήματα εὐδοκιμεῖ, np. quia plus efficiunt. 8, 2, 5. ἐν εἶδος εὐδοκιμοῦν, *probatum, bene factum*. Ιπ. 1, 6.

εὐδόκιμος, ¶ 1) *qui bona existimatione est*. Ε. 5, 4, 25. κάλλιστος καὶ εὐδοκιμώτατος τῶν ἡλίκων. Λ. 13, 9. v. nr. 3. ¶ 2) *illustris, celeber*. Απ. 3, 7, 1. ἀγῶνας νικᾶν, καὶ διὰ τοῦτο αὐτός τε τιμᾶσθαι καὶ τὴν πατρίδα ἐν τῇ Ἑλλάδι εὐδοκιμωτέραν ποιεῖν. 4, 2, 1. Ο. 4, 16. ¶ 3) *qui probatur, bonus*. Ιπ. 7, 11. ἀπὸ τῶν ἀριστερῶν ἄρχεσθαι (np. διατροχάζειν) εὐδοκιμώτερον, *melius est*. 11, 13. εὐδοκίμους ἵππους ἔχειν, *bene institutos*. Huc Zeun. non male refert Λ. 13, 9. ita vt εὐδόκιμος sit *egregius*, cuius forma et habitus probatur.

εὐδοξεῖν, ¶ 1) *bene audire*. Ε. 1, 1, 22. Ἑρμοκράτης τὰ πολλὰ ἐν τῷ συνεδρίῳ εὐδόξει. Potest verti *auctoritate florebat*. ¶ 2) *illustrem esse*. Απ. 3, 6, 16. de eo, qui remp. capessere volebat: εὐδοξεῖν ἐπιθυμῶν.

εὐδοξία, *gloria*. Απ. 1, 7, 1. 3, 5, 3.

εὔδοξος, (v. Sallier. ad Thom. Mag. in v. ἐπίδοξος.) ¶ 1) *illustris, celeber*. Απ. 4, 2, 28. εὔδοξοι καὶ τίμιοι γίγνονται. ¶ 2) *gloriam afferens*. Λ. 7, 4. τὸ τῷ σώματι πονοῦντα ὠφελεῖν τοὺς συνόντας εὐδοξότερον ἐποίησε, *honorificentius*. Morus legi iubet ὠ-

ἐνδοξότ. probante Zeunio, fortassis ob verba Thomae l. l. qui tamen ἐπίδοξος potius dicendum putat, quam aut ἔνδοξος aut εὔδοξος. Ιππ. 1, 22. 8, 7. ¶3) *gloriae index.* Α. 6, 1, 15. οἰωνὸς εὔδοξος. All. ἔνδοξος.

εὔεδρος, *cui firmiter et commode quis insidere potest.* Ιπ. 1, 12. εὐεδρότερον τὸν ἵππον παρέχεται. Cf. Suid. qui habet simile exemplum.

εὐειδής, *speciosus, formosus.* Thom. Mag: εὐειδής, ὁ τὸ εἶδος παντὸς τοῦ σώματος κάλλιστα διακείμενος· καλὸς δὲ, ὁ τὴν ὄψιν ἀστεῖος. v. omnino Fischer ind. Palaephat. Α. 2, 3, 2. τοὺς εὐειδεστάτους τῶν στρατιωτῶν. 5, 2, 11. εὐειδὴς ἡ παράταξις διὰ τὸ χωρίον. 2 MSS. et marg. Steph. habent μονοειδὴς, quod Zeunius videtur recte praeferre. Απ. 3, 11, 4. θεραπαίνας εὐειδεῖς.

εὔελπις, *bona spe plenus.* Α. 2, 1, 13. ὅπως εὔελπιδες μᾶλλον οἱ Ἕλληνες εἶεν. Αγ. 8, 2. εὔελπις καὶ εὔθυμος καὶ ἱλαρός.

εὐεξάλειπτος, *qui facile et nemine prohibente e catalogo deleri potest.* Ε. 2, 3, 21. οὐδὲν τὸ ἐμὸν ὄνομα εὐεξαλειπτότερον ἢ τὸ ὑμῶν ἑκάστου.

εὐεξαπάτητος, *facilis deceptu.* Ιπρ. 7, 15. εὐεξαπάτητοι εἰσὶν οἱ φύλακες. v. Gramm. qui addit exemplum ex Aristotele et Polluce.

εὐεξία, ¶1) *bonus corporis habitus.* Hesych: εὐεξία· ὑγίεια, εὐφυΐα. v. inprimis Suid. Λ. 4, 6. εὐεξίας ἐπιμελεῖσθαι. καὶ γὰρ πυκτεύουσι. Απ. 2, 1, 20. 3, 12, 7. vbi pro eo etiam est εὖ τὸ σῶμα ἔχειν. 3, 5, 15. Ο. 11, 13. ὁποίῳ πόνῳ χρῇ πρὸς τὴν εὐεξίαν καὶ ῥώμην. Ιπ. 2, 1. ἐπιμελεῖσθαι εὐεξίας τῆς ἑαυτοῦ καὶ τῆς ἱππικῆς. Κ. 12, 5. Plenius est Λ. 7, 3. σώματος εὐεξίᾳ κοσμοῦνται. Απ. 3, 12, 3. vbi opponitur καχεξία. ¶2) Metaphorice de forma reip. Λ. 8, 1. Λυκοῦργον ταύτην τὴν εὐεξίαν καθιστάναι. Leuncl. *egregiam reip. constitutionem.* Sed Fr. Portus: *bonum animi habitum,* metaphora ducta a corporum exercitatione paedotribarum. Fortassis intellexit *parendi magistratibus promtitudinem.*

εὐεπής. Κ. 13, 16. φωνὴν εὐεπῆ ἵᾶσιν, *pulchra et bona verba.* v. φωνή. Sed potest etiam explicari *vocem gratam et bona verba emittentem.*

εὐεπιβούλευτος, *insidiis facile patens.* Hesychius interpretatur ῥᾳδίως καὶ εὐχερῶς ἐπιβουλευόμενος. Π. 8, 4, 2. τὴν ἀριστερὰν χεῖρα, ὡς εὐεπιβουλευτοτέρας ταύτης οὔσης, ἢ τῆς δεξιᾶς. v. δυσεπιβούλευτος.

εὐεπίθετος, *qui facile potest inuadi.* Thomas: εὐεπίθετος· ὁ εὔκολος εἰς ἐπίθεσιν, ἤτοι ὁ εὐεπιχείρητος. cf. Schol. Thucyd. 6, 34. et Gramm. A. 3, 4, 12. εὐεπίθετον ἦν ἐνταῦθα τοῖς πολεμίοις, np. τὸ πλαίσιον vel τὸ στράτευμα.

εὐεργεσία, ¶ 1) *beneficentia.* Π. 8, 7, 3. p. 545. ἡ κτῆσις αὐτῶν ἐστὶ σὺν τῇ εὐεργεσίᾳ. A. 2, 5, 3. p. 114. δι' εὐεργεσίας ἰσχυρός, *per beneficentiam aliis praestitam munitus.* ¶ 2) *beneficium.* Π. 5, 5, 10. p. 333. ambigue: ἆρ' ἀντὶ ταύτης τῆς εὐεργεσίας χάριν αὐτῷ εἰδείης; — ἆρ' ἄν σε τῇ εὐεργεσίᾳ ταύτῃ εὐφραίνοι; A. 2, 6, 14. per calumniam: εὐεργεσίαν κατέλεγεν — ὅτι οὐκ ἀπώλεσεν αὐτόν. 7, 7, 27. τοὺς σοὶ προεμένους εὐεργεσίαν. vbi est pro plurali, vt Απ. 3, 11, 11. εὐεργεσίᾳ καὶ ἡδονῇ τὸ θηρίον τοῦτο ἁλώσιμον. Απολ. 17. μηδ' ὑφ' ἑνὸς ἀπαιτεῖσθαι εὐεργεσίαν. Edd. vett. et Marg. Steph. εὐεργεσίας. Sed pluralis est Απ. 2, 7, 9. εὐεργεσιῶν μεμνημένοι. ¶ 3) E. 1, 1, 17. εὐεργεσία τε καὶ πολιτεία Συρακουσίοις ἐν Ἀντάνδρῳ ἐστί, *Syracusani putantur bene meriti de Antandro.* Fr. Portus explicat per εὐεργέτην εἶναί τινι. Vel potius totus locus vertendus est: *Syracusani cum alias immunitates, tum ius ciuitatis habent Antandri.* Sed Morus vertit: *est iis nomen euergetarum apud Antandrios.*

εὐεργετεῖν. *beneficum esse, beneficiis afficere.* Π. 8, 2, 6. εὐεργετοῦντος μᾶλλον ἢ ἀφαιρουμένου. §. 7. μεγάλως εὐεργετῶν. A. 2, 6, 9. μὴ ἡττᾶσθαι εὐεργετῶν. Αγ. 9, 7. c. gen. rei, omisso ἀντί, Π. 3, 3, 3. μισθοῦ περιιόντα εὐεργετεῖν. Αγ. 4, 4. εἰ μισθοῦ εὐηργέτει. Sed c. ἀντί, Π. 8, 2, 7. μεγάλα ἀντὶ μικρῶν εὐεργετεῖν. c. dat. rei, Π. 8, 2, 1. χρήμασι ἀδυνατώτερος εὐεργετεῖν. §. 2. c. acc. rei, Π. 3, 1, 19. ἄλλα πλείονος ἄξια εὐεργετήσειν. Απ. 3, 11, 12. ἔστω ἂν μέγιστα εὐεργετοῖεν. c. acc. pers. Π. 8, 7, 3. extr. τοὺς φίλους εὐεργετοῦντας. Margg. εὖ ποιοῦντας. Ibid. paulo ante neutrum genus de terra: τοῦ εὐεργετοῦ.

τοῦντος ἀνθρώπους. Αγ. 2, 29. εὐεργετήκει τὴν Λακεδαίμονα. E. 4, 1, 4. Aπ. 2. 1, 19. ἵνα τοὺς φίλους εὖ ποιῶσι καὶ τὴν πατρίδα εὐεργετῶσι. Vbi variatur oratio per εὖ ποιεῖν et εὐεργετεῖν, vt 2, 6, 5. εὖ ποιῶν τοὺς εὐεργετοῦντας ἑαυτόν. et §. 7 ἄνδρα ὃς τοὺς πρόσθεν εὖ ποιῶν φαίνηται, δῆλον εἶναι καὶ τοὺς ὑστέρους εὐεργετήσοντα. §. 25. τὴν πόλιν εὐεργετεῖν. Sic §. 26. 3, 6, 3. et 3, 12, 4. Aπολ. 26. εὐεργέτουν τοὺς ἐμοὶ διαλεγομένους προῖκα διδάσκων. Castal. Gesn. et Bach. εὐηργέτουν. Sed v. Zeun. Hinc passiu. Πο. 5, 7. Θηβαῖοι εὐεργετούμενοι (i. e. εὐεργετημένοι) — ἔδωκαν. Paulo post est εὖ πάσχειν. Cf. πάσχειν. Aπ. 2, 2, 3. μείζονα εὐεργετημένους. 2, 9, 8.

εὐεργέτημα, *beneficium*. H. 5, 5, 10. p. 334. ταῦτα ἄν σοι δοκεῖ εὐεργετήματα εἶναι; 8. 2, 2.

εὐεργέτης, ¶ 1) *beneficii auctor*. Αγ. 4, 4. οἱ εὖ πεπονθότες ἡδέως ὑπηρετοῦσι τῷ εὐεργέτῃ. ¶ 2) *bene meritus de aliquo*. A. 2, 5, 2. p. 110. εἴ σε κατακτείναιμεν, ἄλλο τι ἂν ἢ τὸν εὐεργέτην κατακτείναντες — ἀγωνιζοίμεθα; Sunt verba Clearchi ad Tissaphernem. 7, 7, 6. §. 13. ἀχαρίστως ἀποπέμψασθαι ἄνδρας εὐεργέτας. E. 4, 8, 4. εὐεργέτας φανῆναι τῶν Λακεδαιμονίων. ¶ 3) Apud Graecos erat titulus s. nomen honorificum eorum, qui *inprimis de aliquo meriti* erant. v. Fischer. ad Plat. apol. Socr. 26, 12. A. 7, 6, 27. Xenophon ad milites: πατέρα ἐμὲ ἐκαλεῖτε, καὶ ἀεὶ ὡς εὐεργέτου μεμνῆσθαι ὑπισχνεῖσθε. Πο. 3, 11. εἰ μέλλοιεν ἀναγραφήσεσθαι εὐεργέται εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον. Cf. Thucyd. 1, 129. ibique interpp. Videtur enim alludi ad ritum Persarum, vbi nomina eorum, qui praeclare de rege erant meriti, libro cuidam inscribebantur, vt suo tempore praemiis ornarentur. v. Esther. 6, 1 — 6. et quos nr. 5. laudauimus. E. 6, 1, 4. p. 356. πρόξενος ὑμῶν ὢν καὶ εὐεργέτης. Πο. 3, 11. ¶ 4) εὐεργέται honorifico nomine appellabantur *reges*, Π. 3, 3, 4. οἱ ἄλλοι — ἀνακαλοῦντες (τὸν Κῦρον) τὸν εὐεργέτην, τὸν ἄνδρα τὸν ἀγαθόν. Sic Cyrus de se: Π. 5, 5, 11. ἀντασπάζου με, εὐεργέτην τε νόμιζε εἶναι. 8, 1, 9. ¶ 5) εὐεργέται vocantur *de rege Persarum bene meriti*, qui Persico vocabulo dicebantur Ὀροσάγγαι. v. Herodot. 8, 85. Desider. Herald. aduersarr.

farr. 1, 9. Doruill. ad Charit. p. 193. Cf. nr. 3. Π. 4, 4, 3. τοῦτον ὡς εὐεργέτην καὶ φίλον, οὐχ ὡς δοῦλον περιέψομεν. 5, 3, 15. εἰ Γαδάτῃ βοηθήσαιμεν, ἀνδρὶ εὐεργέτῃ.

εὐεργετητέον, *beneficiis afficere oportet et bene mereri.* Απ. 2, 1, 28. τοὺς φίλους εὐεργετητέον — τὴν πόλιν ὠφελητέον.

εὐετηρία, *anni fertilitas, frugum abundantia.* Herodianus: εὐθενεῖσθαι λέγοντες, εὐθένειαν οὐ λέγουσιν, ἀλλ' εὐετηρίαν. Hesych: εὐετηρία. εὐθηνία, καλὸς ἐνιαυτός. E. 5, 2, 4. σῖτος πολὺς εἴη, εὐετηρίας γενομένης τῷ πρόσθεν ἔτει. Ιερ. 5, 5. εὐετηριῶν γενομένων ἀφθονία τῶν ἀγαθῶν.

* **εὐεύρετος**, *in quo facile omnia reperiri possunt.* Ο. 8, 17. εἰ μὴ εὑρήσομεν καλὴν καὶ εὐεύρετον χώραν ἑκάστοις. Margg. εὐάρεστον.

εὐέφοδος, *qui facile potest adiri atque adeo capi.* Π. 2, 4, 9. πότερον ἐν ἐχυροῖς χωρίοις εἰσὶν ἢ ἐν εὐεφόδοις.

εὔζωνος, *expeditus, miles leuis armaturae.* Hesych: εὔζωνοι· εὔοπλοι, ἔνοπλοι. Suid: εὔζωνοι· οἱ μὴ ἔχοντες φορτία. Zonaras in lexico inedito: εὔζωνοι καὶ μονόζωνοι, οἱ εὐσταλεῖς καὶ κοῦφοι στρατιῶται, καὶ μὴ κατάφρακτοι. οὕτως Ξενοφῶν. cf. Phauorin. Π. 2, 4, 17. p. 136. προπέμπειν εὐζώνους ἄνδρας, λῃσταῖς ἐοικότας. 4, 2, 3. §. 8. εὔζωνοι καὶ ταχὺ ἐπορεύοντο. 5, 3, 21. Α. 3, 3, 5. σφενδονήτας, μάλα ἐλαφροὺς καὶ εὐζώνους. 4, 2, 5. φεύγοντες — εὔζωνοι γὰρ ἦσαν. 4, 3, 15. τῶν ὀπισθοφυλάκων τοὺς εὐζωνοτάτους. 5, 4, 12. 6, 3, 9. παρέπεμψε τῶν γυμνητῶν ἀνθρώπους εὐζώνους. 7, 3, 26.

εὐήθεια, *stultitia.* A, 1, 3, 16.

εὐήθης, *stultus.* Moeris p. 143. εὐηθες, τὸ χρηστὸν, Θουκυδίδης Ἀττικῶς· εὔηθες, τὸ ἀνόητον, Ἑλληνικῶς. Rectius Thomas: εὔηθες κατ' εὐφημισμὸν τὸ ἀσύνετον. A. 1, 3, 16. ἐπιδεικνὺς ὡς εὔηθες εἴη — αἰτεῖν. E. 2, 3, 11. Απ. 4, 2, 2. Απολ. 28. Ἀπολλόδωρος ἐπιθυμητὴς μὲν αὐτοῦ ἰσχυρὸς, ἄλλως δὲ εὐήθης. vbi etiam reddi ex mente Moeridis possit: *simplex, ingenuus.*

εὐήλατος, *campestris.* De loco, per quem equus facile agi potest. Hesych: εὐήλατος· ὁ πεδεινὸς καὶ εὐάροτος χῶρος. εὐέλατος. cf. Suid. et Poll. 1, 186. Π. 1, 4, 16. θηρία ἐξελᾷν εἰς τὰ ἐργάσιμά τε καὶ εὐήλατα, np. χωρία. E. 5, 4, 54. vbi

vbi eſt de *loco accliui, ſed tamen equis non difficili adſcenſu.*

εὐήλιος, *apricus.* O. 9, 4. οἰκία — εὐήλιος.

εὐημερία, *coeli clementia, coelum ſerenum.* E. 2, 4, 2. μάλ' εὐημερίας οὔσης.

εὐθαρσής, ¶ 1) *bona ſpe plenus.* Αγ. 11, 10. ἐν τοῖς δεινοῖς εὐθαρσής. E. 7, 1, 2. p. 439. τοὺς συμμάχους εὐθαρσεστάτους. ¶ 2) *ſpem bonam et confidentiam afferens.* Ιπρ. 4, 11. αἱ φανεραὶ φυλακαὶ δῆλα ἔχουσι καὶ τὰ δεινὰ καὶ τὰ εὐθαρσῆ, *quae non metuenda ſunt.*

εὐθεράπευτος, *quem facile demereri poſſis.* Π. 2, 2, 3. οὕτως εὐθεράπευτοί εἰσιν ὥστε μικρῷ ὄψῳ παμπόλλους ἀνακτήσασθαι.

εὐθέως, *ſtatim.* Π. 2, 4, 13. E. 1, 4, 7. 3, 4, 10. c. ἐπεί, E. 3, 2, 3. ἐπεὶ εὐθέως ᾔσθοντο, *ſimulac, vbi primum.* Sed diuiſim Π. 1, 5, 4. ἐπεὶ ᾐσθάνετο — αὐτὸς εὐθέως etc.

εὐθημοσύνη, *aptus ordo, apta rerum collocatio.* Hoc vocabulum reperiri dicit Pollux 9, 161. παρὰ τῷ ποιητῇ, h. e. apud Heſiodum Εργ. 471. vt viri docti ad Pollucis locum docuerunt, et Suidas explicat nomine τάξις, laudans locum Π. 8, 5, 4. καλὸν ἡγεῖτο ὁ Κῦρος ἐν οἰκίᾳ εἶναι ἐπιτήδευμα τὴν εὐθημοσύνην — πολὺ κάλλιον τὴν τῶν στρατιωτικῶν φυλῶν εὐθημοσύνην — ἐπεμέλετο ταύτης τῆς εὐθημοσύνης.

εὐθηνεῖν, *exuberare, feracem eſſe.* v. Poll. 1, 239. qui habet inter ſimilia agri epitheta. Thomas vero Mag. εὐθενεῖν, inquit, κάλλιον ἢ εὐθηνεῖν. v. ibi interpp. Αθ. 2, 6. ἐκ τῆς εὐθηνούσης (γῆς) ἀφικνεῖται τοῖς τῆς θαλάσσης ἄρχουσι, *e terra quae fructus vberes tulit.*

Εὔθηρος, *Eutherus.* Απ. 2, 8. amicus Socratis, a quo ad conuenientius vitae genus compellitur.

εὔθριξ, *bonos capillos habens.* K. 4, 6. deſcribuntur canes εὔτριχες. cf. Poll. 5, 59.

εὐθύ, *recta.* Eſt aduerbium loci, cum εὐθὺς proprie temporis ſit. v. Ammon. ibique interpp. et qui laudantur in notis ad Thucyd. 8, 88. et Hemſterhuſ. ad Lucian. diall. mort. 27, 1. Cf. infra εὐθύς. Heſych: εὐθύ· εἰς εὐθεῖαν. Π. 5, 2, 15. p. 287. ἄγε ἡμᾶς εὐθὺ τὴν ἐπὶ Βαβυλῶνος. c. gen. E. 1, 4, 5. ἀνήχθη εὐθὺ Γυθείου, *recta Gytheum verſus.* Cf. interpp. Aelian. V. H. 9, 18. Ruhnken. ad Timae. p. 92.

Εὐθύδημος, *Euthydemus*, turpiter amatur a Critia, Απ. 1, 2. 29. cognominatur ὁ καλὸς Απ. 4, 2, 1. in quo toto capite Socrates ei ostendit, non eum sapientia alios vincere, qui multa poetarum et sophistarum scripta collegerit. Disputat cum Socrate de diis eorumque prouidentia, Απ. 4, 3. de temperantia, Απ. 4, 5. de variis rebus, Απ. 4, 6.

Εὐθυκλῆς, *Euthycles*, Lacedaemonius, legatus ad regem Persarum, E. 7, 1, 23.

εὐθυμεῖσθαι, ¶ 1) *genio indulgere in epulis.* Π. 4, 1, 8. οὐ βουλοίμην νῦν ὁρῶν Μήδους εὐθυμουμένους — ἀναγκάζειν ἰέναι. 5, 5, 9. p. 330. A. 4, 5, 21. πανταχοῦ εὐωχουμένους καὶ εὐθυμουμένους. E. 7, 4, 36. ἐδειπνοποιοῦντο καὶ εὐθυμοῦντο. ¶ 2) *hilarem esse.* in pugna ludicra, Π. 2, 3, 8. ἅμα μὲν ἐγυμνάζοντο, ἅμα δὲ εὐθυμοῦντο. ¶ 3) *laetari.* c. ἐπὶ, Π. 4, 1, 9. ἄγοντες ἐφ᾽ οἷς πάντες εὐθυμήσεσθε. Sed alluditur ibi simul ad epularum laetitiam.

εὐθυμητέον, *laetandum est.* Απολ. 27. πᾶσιν ὑμῖν εὐθυμητέον.

εὐθυμία, ¶ 1) *animus aequus, animi tranquillitas.* Π. 7, 2, 8. ὁ Κῦρος ἐθαύμασε τὴν εὐθυμίαν Croesi, qua laetus accipiebat priuatas laetitias. v. Cic. de finn. 5, 8. et 29. ¶ 2) *oblectamentum in epulis.* Π. 1, 3, 11. τοιαύτας αὐτοῖς εὐθυμίας παρεῖχεν ἐπὶ τῷ δείπνῳ. 4, 1, 7. περὶ εὐθυμίαν ἐτύγχανεν ὤν. 4, 5, 3. ἔπινον καὶ εὐωχοῦντο καὶ ηὐλοῦντο καὶ πάσης εὐθυμίας ἐνεπίμπλαντο. ¶ 3) *hilaritas, alacritas.* Π. 6, 2, 3. ἆθλα ἐδίδου, καὶ ἦν πολλὴ εὐθυμία ἐν τῷ στρατεύματι.

εὔθυμος, ¶ 1) *alacer.* Αγ. 8, 2. εὔθυμος καὶ ἀεὶ ἱλαρός. Sic in bello de iis, qui bono fortique animo sunt, Π. 6, 4, 5. πολὺ εὐθυμότεροι εἰς τὸν ἀγῶνα ἰέναι. A. 3, 1, 29. E. 4, 3, 1. vbi inprimis pertinet ad bonam spem fausto nuncio confirmatam. Cf. ῥᾴων. ¶ 2) De equo: *animosus.* v. Poll. 1, 194. Iπ. 11, 12. εὐθυμότατοι ἵπποι.

εὐθύμως, ¶ 1) *animo tranquillo.* Απ. 4, 8, 3. εὐθύμως καὶ εὐκόλως ζῆν. ¶ 2) *alacriter.* Π. 2, 2, 15. p. 113. πολὺ εὐθυμότερον τῆς ἀρετῆς ἀνθέξονται. 2, 3, 5. p. 120. 3, 3, 8. ὅπως εὐθυμότατα ἐξορμῶνται. ¶ 3) *fortiter.* Π. 8, 1, 7. τοὺς πόνους καὶ τοὺς κινδύνους εὐθύμως φέροντας. E. 7, 4, 24. εὐθυμότερον πολὺ εἶχον,

χον, *multo fortiori erant animo.*

εὐθύνειν, *regere.* Hesych: εὐθύνει· διοικεῖ, — κυβερνᾷ. Π. 1, 1, 2. πορεύωνται αἱ ἀγέλαι, οἷ ἂν αὐτὰς εὐθύνωσιν οἱ νομεῖς, *agunt.*

εὐθύνη, *iudicium in quo rerum a magistratibus gestarum ratio repetitur.* Pollux 8, 45. εὐθύνη δὲ κατὰ τῶν ἀρξάντων ἢ πρεσβευσάντων. Timaeus lex. Platon: εὐθύναι· δίκαι κατὰ τῶν ἀρξάντων κακῶς. Hesych: εὐθύνας· τιμωρίας, δίκας, τὸ δοῦναι λόγον ἐφ' ἑκάστῳ ἁμαρτήματι. Harpocration in v. εὐθύναι· εὔθυνοι (Phauorinus habet εὐθύνη)· ὄνομα ἀρχῆς — δέκα τὸν ἀριθμὸν ἄνδρες ἦσαν, παῤ οἷς ἐδίδοσαν οἱ πρεσβεύσαντες, ἢ ἄρξαντες, ἢ διοικήσαντές τι τῶν δημοσίων τὰς εὐθύνας. Cf. Moeris p. 135. et Thom. Mag. Αθ. 3, 2. δίκας καὶ γραφὰς καὶ εὐθύνας ἐκδικάζειν. Ε. 7, 4, 34. οἱ — διακεχειρηκότες τὰ ἱερὰ χρήματα, εἰ δώσοιεν εὐθύνας, *si rationes reddendae essent.* §. 36.

εὐθὺς, ¶ 1) *statim.* Phrynichus: τὸ εὐθὺ τόπου ἐστὶν, τὸ δὲ εὐθὺς χρόνου. cf. εὐθὺ, et Abresch. dilucidatt. Thucyd. 8, 88. qui bene obseruauit, εὐθὺς fere praepositionem secum habere. Sic c. πρὸς, Π. 2, 4, 17. p. 137. πορεύσομαι — εὐθὺς πρὸς τὸν βασιλέα. Hutch. vertit *recta.* Α. 5, 4, 7. Ε. 3, 1, 16. εὐθὺς ὥσπερ ἔτυχε — ἡγεῖτο πρὸς τὰς πύλας. c. εἰς, Ε. 3, 4, 21. εὐθὺς ἐς τὸν Σαρδιανὸν τόπον ἐνέβαλλε. cf. Αγ. 1, 29. vbi tamen legitur εὐθὺς τὸν Σαρδιανὸν τόπον, omisso εἰς, quam lectionem defendi posse dicit Bach. qui tamen etiam coniicit εὐθὺ τοῦ Σαρδιανοῦ τόπου. Sed all. melius receperunt εἰς. it. interposito verbo, Ε. 2, 1, 13. εὐθὺς ἀνήχθησαν ἐς Σηστὸν — εὐθὺς ἐπισιτισάμενοι ἔπλευσαν ἐς Αἰγὸς ποταμούς. c. ἐπὶ, Π. 7, 2, 1. εὐθὺς ἐπὶ Σάρδεων ἔφυγε. Ε. 4, 2, 1. et interposito verbo, Αγ. 1, 28. et Ε. 3, 4, 20. εὐθὺς ἡγήσοιτο τὴν συντομωτάτην ἐπὶ τὰ κράτιστα τῆς χώρας. Ε. 3, 1, 16. εὐθὺς ᾔει ἐπὶ τὴν Σκῆψιν. c. ἀπὸ, Ε. 4, 1, 20. εὐθὺς ἀπεπορεύετο ἀπὸ τῆς χώρας. c. ἐν, Π. 8, 6, 1. ὅπως — εὐθὺς ἀντιπάλους ἔχοι ἐν τῇ χώρᾳ. 2, 4, 14. Αγ. 1, 32. Ε. 3, 4, 24. εὐθὺς ἐν τῷ ποταμῷ ἔπεσον. Sed saepe sine praepositione, vt Π. 2, 4, 2. εὐθὺς τροχάζων ἡγεῖτο. §. 12. 7, 5, 10. εὐθὺς ὡς πολέμιοι ἐχρῶντο αὐτοῖς. §. 12. 8, 5, 13. Α. 1, 8, 18. καθορᾷ

ρᾶ βασιλέα — καὶ εὐθὺς οὐκ ἠνέσχετο. E. 2, 4, 23. 4, 1, 18. 4, 4, 10. καταφρονήσαντες τῷ πλήθει, εὐθὺς ἐχώρουν. Hic vertunt *recta*. Σ. 2, 4. ὁ ἀλειψάμενος εὐθὺς ἅπας ὄζει, αἱ δὲ — πολλοῦ χρόνου δέονται. Ιπ. 5, 10. Ponitur bis, Π. 8, 8, 1. ἐπεὶ Κῦρος ἐτελεύτησεν, εὐθὺς μὲν οἱ παῖδες ἐστασίαζον, εὐθὺς δὲ πόλεις — ἀφίσταντο. Sic ſaepius poſt ἐπεί. v. ἐπεὶ nr. 1. Sed ſine ἐπεὶ bis legitur E. 3, 2, 18. it. poſt ἐπειδὰν τάχιστα, Λ. 2, 1. ἐπειδὰν τάχιστα — ξυνιῶσιν, εὐθὺς μὲν ἐφιστᾶσι, εὐθὺς δὲ πέμπουσι. it. ſemel poſitum. v. ἐπειδάν. Sic poſt ὡς, Π. 2, 4, 15. ὡς πρὸς τοῖς ὁρίοις ἐγένοντο, εὐθὺς ἐθήρα. Iungitur cum ἐκ, vbi temporis vel aetatis nota eſt, Π. 1, 6, 17. εὐθὺς ἐκ παιδίου. A. 4, 6, 11. εὐθὺς ἐκ παίδων. Αγ. 10, 4. εὐθὺς ἐκ παιδός. E. 3, 4, 11. ἐκ τούτου εὐθύς. 7, 1, 2. p. 438. Sic εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς. v. ἀρχή. Cf. παραχρῆμα, et πρῶτος. ¶ 2) *primo*. Π. 8, 5, 2. εὐθὺς ἐνόμιζε πρὸς ἕω βλέπουσαν σκηνὴν — ἔπειτα ἔταξε. A. 2, 4, 5. ἐφυλάττοντο ἀλλήλους — καὶ εὐθὺς τοῦτο ὑποψίαν παρεῖχεν. Tum ſequitur καὶ τοῦτο ἔχθραν παρεῖχε. Sic in oratione, Αγ. 1, 8. εὐθὺς μὲν οὖν πολλοὶ πάνυ ἠγάσθησαν. Scil. Xenophon primam ibi Ageſilai actionem commemorat. ¶ 3) *ab initio*. Suid: εὐθὺς, ἀντὶ τοῦ ἐν ἀρχῇ. O. 7, 22. τὴν φύσιν εὐθὺς παρεσκεύασεν ὁ Θεός. K. 7, 9. vbi Fr. Portus: *ſtatim ab initio*. ¶ 4) *ſimulac*. c. particip. A. 2, 6, 9. εὐθὺς μειράκιον ὤν. 4, 7, 1. προσέβαλλεν εὐθὺς ἥκων, *ſimulac aduenisſet*. Ιπ. 1, 16. ὅτου ἂν ὦσιν αἱ κνῆμαι εὐθὺς γιγνομένου ὑψηλόταται, *ſimulac natus eſt*. K. 10, 17. Sic εὐθὺς ἀρχόμενος. v. ἄρχεσθαι nr. 1, g. c. ἐπεὶ, E. 4, 1, 8. εὐθὺς ἐπεὶ ἔγνω — αὐτὸς ἐπορεύετο. Cf. ἐπεὶ nr. 1. c. ὡς οἷόν τε, v. οἷος nr. 13. ¶ 5) *facile*. Αγ. 3, 1. ἀναμνῆσαι μόνον ἀρκεῖ, καὶ εὐθὺς πιστεύεται. Ιερ. 1, 37. τῷ ἰδιώτῃ εὐθὺς τεκμήριον ἐστὶν — ὅτι χαρίζεται. Σ. 1, 8. 5, 6. ¶ 6) *haud dubie, certo*. Π. 1, 6, 9. εἰ μὴ ἕξει ἡ στρατιὰ τὰ ἐπιτήδεια, καταλύσεταί σου εὐθὺς ἡ ἀρχή. Ιερ. 9, 4. Απ. 1, 7, 2. ¶ 7) εὐθὺς γὰρ ſequitur poſt αὐτίκα, *verbi cauſa*. Ιερ. 2, 7. αὐτίκα γὰρ, §. 8. εὐθὺς γάρ. Koenius ad Gregor. de dialectis p. 195. dicit, εὐθὺς γὰρ poſitum eſſe pro αὖθις γάρ, inque hunc modum vertendum: *et*

vt

vt hoc insuper vtar. Sic Ιερ. 1, 35. εὐθὺς γὰρ videtur esse pro αὖθις γάρ. Et Ernest. Απ. 2, 6, 32. pro εὐθὺς malebat αὖθις. Sed ibi est *statim ab initio,* s. vt Hindenb. reddit: *protinus tamen.* Contra pro αὖθις Leuncl. alicubi εὐθὺς substituit. v. αὖθις nr. 4. Cf. nr. 5.

εὐθύς, *rectus.* Π. 1, 3, 4. εὐθυτέρα ὁδός. Ιπ. 7, 14. ἵππος ἤδη πλήρης ὢν τοῦ εὐθέος, np. δρόμου. §. 17. ἐπειδὰν — εἰς τὸ εὐθὺ βλέπῃ ὁ ἵππος, *recta, gerade vor sich hin.*

εὐθύωρον, *recta, secundum lineam rectam.* Harpocration et Suidas interpretantur: τὸ κατ' εὐθεῖαν, Etymol. M. εὐθύωρον τὴν ἀναχώρησιν, εὐθυτάτην, σύντομον. Sic Phauorin: εὐθύωρον, Ἀντιφῶν ἀντὶ τῦ κατ' εὐθεῖαν. καὶ Ξενοφῶν, αὐτῇ τῇ ὥρᾳ, καὶ δὴ εὐθύωρον ἀπεβίω. Hic locus et haec significatio non reperitur in Xenophonte. Sed A. 2, 2, 8. ἐ μέντοι ἐδ' ἀπέκλινε — ἀλλ' εὐθύωρον ἄγων.

εὐίατος, *facile sanabilis.* Ιπ. 4, 2. ἔστι δὲ — καὶ ἵππῳ ἀρχόμενα πάντα εὐιατώτερα.

εὔιππος, *bonos equos habens.* Π. 5, 5, 2. τῶν ἄλλων συμμάχων τὺς εὐιπποτάτους καὶ εὐοπλοτάτους. Ε. 4, 2, 3.

εὐκάθεκτος, *qui facile cohiberi et coerceri potest.* Π. 7, 5, 24. Βαβυλωνίους — ὅπως εὐκαθεκτότατοι εἶεν.

εὐκαίρως, *opportune, in reipublicae commodum.* Αγ. 8, 3. τῇ μεγαλογνωμοσύνῃ εὐκαίρως ἐχρῆτο. np. cum non admitteret contra remp. amicitiam regis Persarum.

εὐκάρδιος, *animosus.* Ιπ. 6, 14. ἵππῳ εὐκαρδίῳ. Alias dicitur εὔψυχος. v. Pollux 1, 195.

* εὐκατάλυτος, *qui facile potest destrui et frangi.* Ε. 3, 5, 8. p. 184. ἡ Λακεδαιμονίων πλεονεξία πολὺ εὐκαταλυτωτέρα ἐστὶ τῆς ὑμετέρας ἀρχῆς. v. Gramm. qui tantum ex Georgio Pachymere exemplum addidit.

εὐκαταφρόνητος, *facilis contemtu.* Π. 8, 3, 1. τὴν ἀρχὴν μὴ εὐκαταφρόνητον. c. ὑπό, Ε. 6, 4, 28. μηδ' ὑφ' ἑνὸς εὐκαταφρόνητος εἶναι. Vtroque loco per λιτότητα intelligitur timendus, reuerendus.

εὐκατέργαστος, ¶ 1) *effectu facilis.* Ε. 6, 1, 4. p. 362. βασιλεὺς Περσῶν — ὃν ἐγὼ ὑπήκοον ποιήσασθαι ἔτι εὐκατεργαςότερον ἡγῦμαι εἶναι, ἢ τὴν Ἑλλάδα. v. Gramm.

Gramm. ¶ 2) *concoctu facilis.* Suid: εὐκατεργάστου· — εὐδιαλύτου. Απ. 4, 3, 6. τὸ ὕδωρ — μιγνύμενον πᾶσι τοῖς τρέφουσιν ἡμᾶς, εὐκατεργαστότερα — ποιεῖν αὐτά.

εὔκλεια, *gloria.* Π. 8, 2, 11. p. 488. καρπῦμαι εὔκλειαν. Ibidem laudatur. A. 7, 6, 22, νῦν ἄλλην εὔκλειαν προσειλήφατε. Αγ. 1, 36. Λ. 9, 2. εὔκλεια ἕπεται τῇ ἀρετῇ. E. 5, 1, 14. fin. 7, 5, 9. ἀντὶ τῆς πρόσθεν εὐκλείας πολλὴν ἀδοξίαν. Απ. 3, 5, 7. 4, 8, 1. Σ. 8, 32. 43. Ιπρ. 1, 19. K. 1, 14. 13, 12. vbi oppon. δύσκλεια. c. ὑπὸ, A. 7, 6, 23. ἔχων δι' ὑμᾶς καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εὔκλειαν.

Εὔκλεια, τὰ, *dies festi in honorem Dianae Eucleae* apud Corinthios. E. 4, 4, 2. Εὐκλείων τὴν τελευταίαν εἵλοντο. v. Goldhagen. it. Pausan. 9, 17. et 1, 14.

εὐκλεής, *celeber, illustris.* Π. 3, 3, 24. p. 193. τὲς ἀγαθὲς καὶ εὐκλεεῖς εὐδαιμονεστάτες νομίζειν. Αγ. 10, 3. βίος εὐκλεής. §. 4. Πο. 6, 1. εὐκλεέστεροι ἐσόμεθα. c. ἐν, Π. 8, 5, 12. p. 528. Κῦρος — εὐκλεεῖς ὑμᾶς ἐν πᾶσιν ἀνθρώποις ἐποίησε. E. 7, 2, 20. εὐκλεέστατος ἐν τῇ πατρίδι, ὀνομαστότατος ἐν τοῖς συμμάχοις καὶ πολεμίοις. Hic patet, de quibus proprie dicatur.

Εὐκλείδης, *Euclides.* ¶ 1) Phliasius, augur. A. 7, 8, 1 — 3. ¶ 2) vnus e triginta tyrannis, E. 2, 3, 2.

εὐκλεῶς, *gloriose.* A. 6, 3, 10. εὐκλεῶς τελευτῆσαι. Αγ. 11, 8. Ιπρ. 1, 1. ἄρξειας ἂν — εὐκλεέστατα.

Εὐκλῆς, *Eucles.* E. 1, 2, 5. Hipponis filius, Syracusanus.

εὐκόλως, *suauiter, iucunde.* Απ. 4, 8, 3. εὐθύμως τε καὶ εὐκόλως ζῆν. Cf. Plat. Phaed. 66. vbi Fischerus exponit *libenter, sine vllo fastidio.* Sic *facile* ap. Latinos, v. c. Terent. adelph. 3, 4, 56.

εὐκοσμία, *modestia, ordo disciplinae.* Π. 1, 2, 3. τῇ τῶν πεπαιδευμένων εὐκοσμίᾳ. Oppon. τύρβη. 8, 1, 11. εὐταξίαν τῶν ὑπεικόντων τοῖς ἀμείνοσι, πολλὴν δ' αἰδῶ καὶ εὐκοσμίαν πρὸς ἀλλήλες.

εὐκόσμως, *ornate.* Π. 2, 4, 1. de vestitu: εὐκοσμότατα καὶ λαμπρότατα προσελθεῖν.

*εὐκρινεῖν, *eorum, qui militiam profiteri volunt, accuratum delectum habere*, vel *accurate*

rate omnia agere, accurate se parare. E. 4, 2, 4. τὸς στρατευσομένος δεῖ εὐκρινεῖν. v. Mori index.

εὐκρινὴς, *distinctu facilis, distinctus.* Iππ. 3, 3. τὰ δόρατα μεταξὺ τοῖν ὤτοιν τῷ ἵππῳ σχεῖν, εἰ μέλλοι — εὐκρινῆ ἔσεσθαι. Camerar. *explicatu faciles.*

εὐκρινῶς, *ordine, distincte.* O. 8, 19. χύτρας — εὐκρινῶς κειμένας.

Εὐκτήμων, *Euctemon.* E. 1, 2, 1. archon anni 25 belli Peloponnesiaci. v. Meurs. archontt. Att. 3, 11.

εὐκτὸς, *optabilis.* Poll. 5, 130. εὐκταῖα, καὶ τὸ Ἀττικώτερον εὐκτά. Π. 3, 2, 12. πᾶσιν εὐκτὰ ταῦτα. Aπ. 1, 5, 5.

Εὐκτρήσιοι, *Euctresii,* Arcadiae oppidum. E. 7, 1, 19. ὡς ἐγένετο ἐν τῇ ἐπ' Εὐκτρησίος ἐκτροπῇ — ἐν ταῖς συμβολαῖς τῆς τε ἐπ' Εὐκτρησίων καὶ τῆς ἐπὶ Μιδέας ὁδῦ. Margg. Εὐτρησίος. quam lectionem veram putat Berckelius. Nam Steph. Byzant. dicit: τὸ γὰρ Εὐτρήσιον (leg. Εὐτρήσιοι), πόλις Ἀρκαδίας, καὶ ὐκ ἐθνικόν. et Pausan. 8, 27. p. 654. habet etiam Εὐτρησίος. Cf. Politus ad Eustath. T. II. p. 539. et Hesych. in v. Εὐτρ.

εὔκυκλος, *bene curuatus.* K. 9, 12. στεφάνας εὐκύκλυς. Hesych: εὔκυκλος· στρογγύλος.

εὐλαβεῖσθαι, ¶ 1) *vereri.* Moeris p. 144. negat Atticos hoc verbo vti pro φοβεῖσθαι. Perperam. v. Fischer. ad Plat. Phaed. 39. Ιεp. 6, 16. equi possessor εὐλαβύμενος μή τι ἀνήκεστον ἐργάσηται equus. ¶ 2) *fugere, vitare.* Aπ. 3, 9, 4. τὸ τὰ αἰσχρὰ εἰδότα εὐλαβεῖσθαι. ¶ 3) *cauere, non suscipere.* Aπ. 3, 6, 8. συμβυλεύῃ ἐπιχειρεῖν τῷ πολέμῳ — εὐλαβεῖσθαι πείθῃ.

εὐλήπτως, *ita vt commode capi s. prehendi possit.* Π. 1, 3, 7. ὡς ἂν ἐνδοῖεν τὸ ἔκπωμα εὐληπτότατον. Ita Steph. et Well. vt sit adiectiuum. Sed reliqui εὐληπτότατα, quod elegantius videtur, vtpote pro aduerbio positum.

εὔλυτος, ¶ 1) *qui facile solui potest.* K. 6, 12. δήσαντα τὰς κύνας — ὅπως ἂν εὔλυτοι ὦσι. ¶ 2) De sociorum fide infirma, E. 5, 2, 12. p. 301. οὐκέθ' ὁμοίως εὔλυτα ἔσται. Antea erat ἀποστήσονται.

εὐμαθὴς, ¶ 1) *qui facile discitur.* Thom. Mag. εὐμαθὴς ὁ εὔγνωστος. O. 20, 14. εὔγνωστα καὶ εὐμαθῆ πάντα παρέχειν. 21, 1. τὴν γεωργικὴν τέχνην πασῶν

εἶναι

εἶναι εὐμαθεστάτην. ¶ 2) *facilis intellectu*, *planus*. Απ. 1, 2, 35. τάδε σοι εὐμαθέστερα ὄντα. ¶ 3) *docilis*. Thom. Mag. εὐμαθὴς, ὁ εἰς τὸ μαθεῖν ταχύς. A. 1, 9, 3. Κῦρος εὐμαθέστατος τῶν ἡλίκων. All. αἰδημονέστατος, quod Ruhnken. ad Απ. 3, 9, 6. glosſema eſſe dicit nominis δαημονέστατος, corrupti ex αἰδημονέστατος.

Εὐμάθης, *Eumathes*. E. 2, 3, 2. vnus e triginta tyrannis.

εὐμάρεια, (poet. Port.) *facilitas*, *commoditas*. Heſych: εὐμάρεια· εὐχέρεια, ἡσυχία. Suidas: εὐμάρεια, ἡ εὐκολία. it. εὐμάρειαι· εὐχέρειαι. O. 5, 9. χειμάσαι — θερμοῖς λουτροῖς, ποῦ πολὺ πλείων εὐμάρεια; Stobaeus: εὐχέρεια, quod recepit Zeun. ſine idonea cauſa, opinor.

Εὔμαχος, *Eumachus*. v. Εὔβουλος.

εὐμεγέθης, *ingens*, *permagnus*, *ſatis magnus*. Iπ. 10, 6. τροχοὺς εὐμεγέθεις. c. μάλα, E. 5, 2, 4. ποταμὸν μάλ' ὄντα εὐμεγέθη. De equo, Iπ. 1, 17. πώλου — εὐμεγέθους. Zeun. bene vertit *iuſtae magnitudinis*.

εὐμένεια, *benignitas*. Aπολ. 7. ἴσως ὁ θεὸς δι' εὐμένειαν προξενεῖ μοι. Thom. Mag. in v. εὔνοια· εὐμένεια ἀεὶ ἀπὸ τοῦ μείζονος πρὸς ἐλάττονα. v. ibi interpp.

εὐμενὴς (poet. Port.). ¶ 1) *beneuolus*, *amicus*. Ἀγ. 1, 22. οὐ μόνον οἱ πυνθανόμενοι ταῦτα, ἀλλὰ καὶ οἱ ἁλισκόμενοι εὐμενεῖς αὐτῷ ἐγίγνοντο, *eum amabant*. E. 5, 2, 9. συγγενεῖς πολλοὶ — τῶν φευγόντων, καὶ ἄλλως εὐμενεῖς. 5, 4, 26. Ἀγησίλαον εὐμενῆ ἐμοὶ εἰς τὴν κρίσιν παρασχεῖν. Sic feminin. Απ. 2, 1, 32. εὐμενὴς παραστάτις οἰκέταις. De hominibus priuatis erga ciuitates, Iπρ. 4, 7. De ciuium fide in republica, erga regem, etc. E. 2, 3, 18. p. 98. πότερα εὐμενὴς ἢ προδότης νομίζοιτο. Απ. 3, 5, 2. εὐμενεστέρους δὲ ποτέρους ἑαυτοῖς εἶναι νομίζεις; *vtrum Athenienſes Athenienſibus*, *na Thebanis Boeotos?* Cf. Iερ. 11, 12. Απ. 3, 4, 9. De fide ſociorum et populorum victorum, Π. 7, 5, 7. Καππαδόκαι — οὓς σφίσιν ἐνόμιζον εὐμενεστέρους εἶναι ἢ Πέρσαις; E. 2, 5, 8. p. 182. 5, 2, 1. ὅσοι τῶν ξυμμάχων τοῖς πολεμίοις εὐμενέστεροι ἦσαν, ἢ τῇ Λακεδαίμονι. §. 24. 5, 4, 65. Τιμόθεος πόλεις ἁπάσας εὐμενεστέρας ἔσχεν. 6, 3, 5. p. 384. ἐπὶ τοὺς εὐμενεστάτους — στρατεύειν. De diis, E. 6,

6, 4, 2. τοὺς θεοὺς εὐμενεστάτους εἶναι, *benignissimos.* cf. ἵλεως, quocum iungitur. ¶ 2) *partibus fauens.* E. 2, 4, 21. Παυσανίας — ὅπως μὴ δῆλος εἴη εὐμενὴς αὐτοῖς ὤν. np. Piraeensibus. ¶ 3) *facilis, commodus, clemens.* A. 4, 6, 9. ἡ τραχεῖα (ὁδὸς) τοῖς ποσὶν ἀμαχεὶ ἰοῦσιν εὐμενεστέρα, ἢ —

εὐμενίζεσθαι, *propitium sibi reddere, placare.* Π. 3, 3. 11. θεοὺς θυσίαις — εὐμενίζετο.

εὐμενῶς, *cum beneuolentia.* E. 2, 3, 19. Theramenis orationi ἡ βουλὴ ἐγένετο εὐμενῶς ἐπιθορυβήσασα.

εὐμετάβολος, *mutabilis.* E. 2, 3, 17. p. 93.

εὐμεταχείριστος, ¶ 1) *qui facile potest circumueniri, quo facile quis vti pro arbitrio potest.* A. 2, 6, 10. ἐπεβούλευον ὡς εὐμεταχειρίστῳ ὄντι. ¶ 2) *facilis.* E. 5, 2, 12. p. 299. ὁρᾶτε ὅπως μὴ οὐκέτι εὐμεταχείριστα ἐκεῖνα ἔσται ὑμῖν, h. e. *ne difficillima tractatu* etc.

εὐμήκης, *prolixus.* Ιπ. 5, 6. εὐμήκεις αἱ τρίχες.

εὐμίσητος, *facile incurrens odium, odio dignus.* Π. 3, 1, 5. συμβουλεύω — τἀληθῆ λέγειν, ἵνα σοι ἔν γε ἀπῇ τὸ εὐμισητότατον.

* εὐμνημόνως, *ita vt facile possit in memoriam reuocari.* Αγ. 11, 1. ὡς ἂν ὁ ἔπαινος εὐμνημονεστέρως ἔχοι, *facilius memoria teneatur.*

εὐμορφία, *pulchritudo.* Moeris p. 149. εὔμορφον παρ' οὐδενὶ εὗρον, ἀλλ' εὐπρεπῆ. εὐμορφίαν παρὰ Πλάτωνι ἐν νόμοις, καὶ παρὰ Ξενοφῶντι. σπάνιον δέ. v. ibi interpp. Thomas: εὐπρεπὴς καὶ ἀστεῖος τὴν ὄψιν, κάλλιον λέγειν, ἢ ὡραῖος. τὸ δὲ εὔμορφος, κοινόν. Πλάτων μέντοι ἐν νόμοις, καὶ Ξενοφῶν, εὐμορφίαν λέγουσιν. Σ. 8, 6. ἔρωτα — οὐ ψυχῆς, ἀλλ' εὐμορφίας.

εὐνάζειν, *in cubili collocare.* K. 9, 3. ceruas ἀγούσας τοὺς νεβροὺς — οὗ ἂν μέλλῃ ἑκάστη τὸν ἑαυτῆς εὐνάσειν. Ita Steph. edidit pro lectione edd. vett. quam etiam Zeunius recepit, εὐνάσκειν. §. 4. τὸν νεβρὸν ὅπου εἶδεν εὐνασθέντα.

εὐνάζεσθαι, *cubare.* De venatoribus, K. 12, 2. εὐνάζεσθαι σκληρῶς δυνατοὶ ἔσονται.

εὐναῖος quater legitur in Κυνηγ. v. δρομαῖος, vbi explicatum est.

εὐνάσιμος, *cubili aptus.* K. 8, 4. παραλείπεται εὐνάσιμα πολλά, np. χωρία.

* εὐνάσκειν, v. εὐνάζειν.

εὐνὴ, ¶ 1) *locus in quo cubari poteſt.* Π. 5, 2, 7. κλῖναι ὑμῖν εἰσιν, ὁπόσαι γένοιντ' ἂν εὐναὶ ἐπὶ γῆς. ¶ 2) *luſtrum, cubile leporis.* Απ. 3, 11, 8. Κ. 6, 16. ἀφίξονται canes πρὸς τὴν εὐνὴν τοῦ λαγώ. Sic Κ. 5, 9. lepus ποιούμενος εὐνήν. Leuncl. et Wels. ὁ ποιούμ. quod non placet Zeunio, qui ποιούμενος explicat per ποιεῖται, vt omiſſum ſit ἐστί. Videtur autem εὐνὴν ποιεῖσθαι h. l. eſſe *iacere*, vt Fr. Portus exponit, non: *ſibi ſtruere cubile*, vt Leuncl. vertit. ¶ 3) *cubile apri.* Κ. 10, 7. 9. ¶ 4) *ſtragula.* Ammonius in v. λέχος· λέχος ἐστὶ ἡ κλίνη· εὐνὴ δὲ, ἡ ἐπὶ ταύτης στρωμνή. Sic quoque Thom. Mag. in v. λέχος, cuius interpretes oſtendunt, vanum eſſe hoc diſcrimen. Π. 8, 8, 8. τὰς εὐνὰς οὐ μόνον ἀρκεῖ μαλακῶς ὑποστρώννυσθαι, ἀλλ' ἤδη τῶν κλινῶν τοὺς πόδας — τιθέασιν. §. 9. ¶ 5) *lectus dormitorius.* Poll. 6, 10. τὸ δὲ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ τὰ στρωμνὰ ἐνῆν, εὐνὴν καὶ κοίτην ὠνόμαζον. Cf. Heſych. et Etymol. M. Αγ. 5, 2. Ε. 2, 4, 4. ἄλλους ἐπικαταλαβόντες ἐν ταῖς εὐναῖς. Ο. 10, 8. 11, 14. ἀνίστασθαι ἐξ εὐνῆς. Σ. 9, 7. εἰς εὐνὴν ἀπιόντας dormitum.

εὐνοεῖν, *beneuolentia complecti.* Π. 8, 2, 1. οὐ ῥᾴδιον — εὐνοεῖν τοῖς κακονόοις — ὡς φιλοῦσιν καὶ εὐνοοῦσιν. Ο. 12, 5. τὸ εὐνοεῖν, np. τὸν ἐπίτροπον, ἐμοὶ (domino) καὶ τοῖς ἐμοῖς.

εὔνοια, ¶ 1) *beneuolentia.* Heſych: εὔνοια· φιλία. ¶ a) amicorum, Απ. 2, 6, 20. ἐν τίσιν ἀνθρώποις εὔνοια καὶ πίστις ἔσται; §. 34. v. εὐνοϊκῶς. Ο. 11, 8. ¶ b) ſodalium, Ιερ. 6, 3. μηδεμίαν ἐνορᾶν εὔνοιαν ἐμοὶ παρ' αὐτῶν. cf. ἐνδείκνυσθαι. ¶ c) dei Thom. Mag. εὔνοια, καὶ ἀπὸ τοῦ μείζονος πρὸς ἐλάττονα, vt εὐμένεια. Λ. 13, 3. προλαμβάνειν βουλόμενος τὴν τοῦ θεοῦ εὔνοιαν. Margg. ἔννοιαν. ¶ d) regis, Π. 8, 2, 11. p. 488. εὐεργετῶν ἀνθρώπους εὔνοιαν ἐξ αὐτῶν κτῶμαι καὶ φιλίαν. ¶ e) inferiorum erga ſuperiores. Thomas: εὔνοια, καὶ ἀπὸ τοῦ ἐλάττονος πρὸς τὸν μείζονα. Sic militum in imperatorem, Π. 1, 5, 7. p. 55. τῇ ὑμῶν εἰς ἐμὲ εὐνοίᾳ. Α. 2, 6, 7. φιλίᾳ καὶ εὐνοίᾳ ἑπομένους οὐδέποτ' εἶχεν. viam monſtrantis in exercitum, Α. 4, 7, 15. τούτου ἕνεκα, οὐ τῆς τῶν Ἑλλήνων (i. e. εἰς

τοὺς Ἕλληνας) εὐνοίας. ministrorum et seruorum in dominum, Π. 3, 1, 16. ὑπηρέται — εὐνοίᾳ καὶ φιλίᾳ τῇ ἐμῇ (i. e. εἰς ἐμὲ) τὸ δέον συλλαμβάνοιεν; A. 1, 8, 20. eunuchus ἐτετίμητο ὑπὸ Κύρου δι' εὔνοιάν τε καὶ πιστότητα. O. 12, 5. de ἐπιτρόπῳ· εὔνοιαν δεήσει αὐτὸν ἔχειν σοὶ καὶ τοῖς σοῖς — ἄνευ γὰρ εὐνοίας τί ὄφελος; §. 7. f) canum, Π. 8, 2, 3. τὸν σῖτον — ὥσπερ καὶ τοῖς κυσὶν ἐμποιεῖν τινα εὔνοιαν. ¶ 2) promtus animus, studium erga aliquem. A. 7, 7, 26. εὔνοιαν ἀποδείκνυσθαι. Praecedebat προθυμίαν. Oppon. κακόνοια.

εὐνοϊκῶς, *beneuole, amice.* Suid: εὐνοϊκῶς· φιλικῶς, πιστῶς. Π. 4, 4, 3. ἰὼν ὡς ὑμᾶς εὐνοϊκῶς. 8, 4, 1. αὐτὸν — τιμῶντες εὐνοϊκώτατα. Απ. 2, 2, 12. ἵνα — εὐνοϊκῶς ἐγγύθεν βοηθῇ σοι. 3, 11, 10. osculari οὐ μόνον μαλακῶς, ἀλλὰ καὶ εὐνοϊκῶς. Σ. 8, 18. εὐνοϊκῶς διαλέγεσθαι. Sic εὐνοϊκῶς ἔχειν, *beneuolo animo esse.* Π. 8, 3, 19. οὓς γνοῖεν εὐνοϊκῶς ἔχοντας. Ιπρ. 6, 2. c. dat. A. 1, 1, 5. ὡς εὐνοϊκῶς ἔχοιεν αὐτῷ. E. 4, 4, 15. c. πρὸς, Απ. 2, 6, 34. εὐνοϊκῶς ἔχεις πρὸς αὐτὸν — αὐτῷ μοι ἐγγίγνεται εὔνοια πρὸς οὓς ἂν ὑπολάβω εὐνοϊκῶς ἔχειν πρὸς ἐμέ. O. 9, 12.

εὐνομεῖσθαι, *bonis legibus et institutis vti, bene constitutum esse.* v. Thom. Mag. et Suid. Sed apud Xenophontem non nisi de ciuitatibus dicitur. Αθ. 1, 8. ὁ δῆμος οὐ βούλεται εὐνομουμένης τῆς πόλεως δουλεύειν — ὃ νομίζειο οὐκ εὐνομεῖσθαι, *non recte constitutum esse.* O. 9, 14. ἐν εὐνομουμέναις πόλεσιν.

εὐνομία, *bona instituta, bonus reip. status.* v. Hesych. in h. v. et Thom. Mag. in v. νομή. Describitur Αθ. 1, 9. E. 4, 4, 6. Κόρινθον — εὐνομίᾳ χρωμένην.

Εὔνομος, *Eunomus.* E. 5, 1, 5-9. nauarchus Atheniensium, vincitur a Gorgopa.

εὔνους, *beneuolus, fauens.* ¶ 1) minor maiori. v. εὔνοια. a) milites duci, A. 2, 6, 10. b) ciues regi, Π. 8, 3, 3. ὅπως τοῖς εὔνοις κάλλιστα ἰδεῖν ποιοῖτο τὴν ἐξέλασιν. Oppon. δυσμενέσι. Sic O. 6, 10. πολίτας ἀρίστους καὶ εὐνουστάτους παρέχεσθαι τῷ κοινῷ. c) serui dominis, Απ. 2, 4, 5. ἀνδράποδον εὔνουν καὶ παραμόνιμον. Sic fere 2, 10, 3. O. 7, 37. ἢν μέλλωσι serui εὐνούστεροι ἢ πρόσθεν ἔσεσθαι. 9, 5. 12, 7. 8. 15, 5. ¶ 2) maior minori. v. εὔνοια. np. rex ciuibus et parentes

tes liberis, Π. 8, 5, 12. Cambyses dicit: ἄνδρες Πέρσαι, καὶ σὺ, ὦ Κῦρε, ἐγὼ ἀμφοτέροις ὑμῖν εὔνους εἰμί. Απ. 2, 2, 10. ταύτην (matrem) εὔνουν σοὶ οὖσαν. ¶ 3) reges et peregrini aliis nationibus et populis, Αγ. 8, 3. rex Persarum ἦν φίλος Λακεδαίμονι καὶ τῇ Ἑλλάδι, εὔνους ὢν φαίνηται. A. 7, 7, 18. τούτους (Graecos) αὐτοῖς (populis a Seutha victis) εὐνουστέρους εἶναι ἢ σοί. 2, 4, 9. Ἀριαῖος καὶ Ἀρτάοζος πιστοὶ ὄντες Κύρῳ, καὶ ὑμῖν (Graecis) εὖνοι. Cf. 3, 3, 2. Sic aduenae inquilinis, Πο. 2, 5. (τοὺς μετοίκους) εὐνουστέρους ποιεῖσθαι. it. §. 7. ¶ 4) amicus amico, a) A. 1, 9, 12. φίλους ὅσους ποιήσαιτο, καὶ εὔνους γνοίη ὄντας. §. 17. κρίνειν τοὺς πιστοὺς καὶ εὔνους. 7, 2, 17. φίλους εὔνους ἔφη νομίζειν. Απ. 1, 2, 52. Απολ. 27. τοῖς ἐμοῖς εὔνοις λυπητέον, i. e. φίλοις. Steph. mauult τοῖς ἐμοὶ εὔνοις. ¶ b) partes in re publ. partibus, Αϑ. 3, 10. ἐν οὐδεμιᾷ πόλει τὸ βέλτιστον εὔνουν ἐστὶ τῷ δήμῳ, τὸ κάκιστον — εὔνουν τῷ δήμῳ, ὅμοιοι τοῖς ὁμοίοις εὖνοί εἰσι. ¶ c) populares popularibus, A. 5, 6, 1. ¶ d) offensus offensori, Π. 4, 6, 2. p. 258. οὐκ ἄν ποτε ἐγὼ τούτῳ (qui filium meum interfecit) δυναίμην εὔνους γενέσθαι, reconciliari. Sic E. 1, 4, 5. ἑώρα Alcibiades ἑαυτῷ εὔνουν οὖσαν (τὴν πόλιν), reconciliatam. ¶ 5) Praeterea varie dicitur, vt Π. 5, 4, 15. εὐνουστέροις τοὺς ἵππους δοὺς ἢ νῦν σοι εἶχον. A. 7, 3, 9. εὔνους δέ σοι ὢν παραινῶ. O. 12, 8. ἑαυτοῖς εὖνοι πάντες — ἄνθρωποι.

εὐνοῦχος, *castratus*, *spado*. Moeris p. 347. σπάδων, κοινόν· εὐνοῦχος, Ἑλληνικῶς. Contra Thom. Mag: εὐνοῦχος. τὸ δὲ σπάδων, Ἀνάττικον. it. σπάδων οὐκ ἐρεῖς, ἀλλὰ εὐνοῦχος. Hesych. et Etymol. M. εὐνοῦχος· σπάδων, τομίας. De eunuchorum origine, et cur Cyrus eos sibi ministros atque corporis custodes elegerit (τοὺς περὶ τὸ ἑαυτοῦ σῶμα θεραπευτῆρας ἐποιήσατο εὐνούχους), notabilis locus est Π. 7, 5, 20–23. cf. d'Ollincan (i. e. Ancillon) traité des eunuques, 1707. 12. et Donat. ad Terent. Eun. 1, 2, 87. Erant gynaeceis praefecti omninoque ministri aulici valde honorati. Herodotus 8, 105. παρὰ τοῖσι βαρβάροισι τιμιώτεροί εἰσι οἱ εὐνοῦχοι, πίστιος εἵνεκα τῆς πάσης τῶν ἐνορχίων. cf. 3, 130. Dan. Heinsius in Hesiodi opera et dies c. 6.

6. p. 134. et Doruill. ad Charit. p. 484. Sic praesto sunt Pantheae, Π. 6, 1, 18, cum Araspes ei vim inferre voluisset, haec πέμπει τὸν εὐνοῦχον (*eunuchum sibi custodem et ministrum additum.* Haec enim est vis articuli.) πρὸς τὸν Κῦρον καὶ κελεύει λέξαι. §. 19. 6, 4, 4. οἱ εὐνοῦχοι καὶ αἱ θεράπαιναι αὐτὴν ἀπῆγον. 7, 3, 1. sepulcrum fodiunt domino mortuo, Pantheae marito. §. 5. 6. cum Panthea se interfecisset, iidem se interficiunt, sepulturam nacti prope eius sepulcrum, cum inscriptione σκηπτούχων, quam lectionem pro εὐνούχων ex optimis editt. defendunt Hutch. et Leuncl. qui etiam ostendit, eunuchos reuera fuisse regum sceptrigeros. Gadatas regulus vocatur εὐνοῦχος, Π. 5, 2, 13. Paulo ante est: rex συμπίνοντα παρ' ἑαυτῷ — ἐξέτεμεν. 5, 3, 6 — 10. 6, 1, 1.

Εὔξεινος Πόντος, *Pontus Euxinus.* Π. 8, 6, 10. τὴν ἀρχὴν ὥριζεν αὐτῷ (Cyro) — πρὸς ἄρκτον ὁ Εὔξεινος πόντος. 8, 8, 1. Α. 4, 8, 17. Graeci veniunt εἰς Τραπεζοῦντα, πόλιν ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ. (Antea eum videntes clamauerant: θάλαττα, θάλαττα. v. 4, 7, 17. sqq.) 5, 1, 1. Ο. 20, 27. Cf. πόντος.

Εὔξενος, *Euxenus*, harmostes in Asia relictus ab Agesilao, Ε. 4, 2, 3.

εὔξεστος, *bene politus, egregie fabricatus.* Σ. 4, 6, ex Homero: εὐξέστου ἐπὶ δίφρου.

εὐξύμβολος, *in pactis faciendis facilis, is quocum facile commercia habere possis.* Hesych: εὐσύμβολον· εὐσυνάλλακτον. v. Olear. ad Philostrat. p. 40. Απ. 2, 6, 5. εὔορκος καὶ εὐξύμβολος. Ernest. *comis, fidelis.* v. δυσξύμβολος.

Εὐοδεύς v. Ἐνοδίας.

εὔοδος, *facile peruius, expeditus.* Α. 4, 8, 10. ἣ ἂν εὔοδον ᾖ, (np. ὄρος) ταύτῃ ἄξει. 5, 8, 8. τῇ μὲν ἄνοδον, τῇ δὲ εὔοδον τὸ ὄρος. Antea erat προσβατόν. c. dat. Α. 4, 2, 7. εὐοδωτάτη ἦν τοῖς ὑποζυγίοις, np. ὁδός. Alberti huc trahit Hesych: εὔοδος· ἀγαθή.

*εὐοπλία, *insignis armatura.* Ιερ. 9, 6.

εὔοπλος, *armis bene instructus.* Π. 5, 5, 2. τοὺς εὐιπποτάτους τε καὶ εὐοπλοτάτους. Hic tamen εὐοπλ. in nonnullis deest. 6, 2, 3. Α. 2, 3, 2. Ε. 4, 2, 3. Ιερ. 5, 4. 11, 3.

εὐορκεῖν, *iusiurandum non*

non violare. E. 1, 7. 10. p. 57. de iudicibus: ὑμεῖς κατὰ τὸν νόμον εὐσεβῦντες καὶ εὐορκῦντες κρινεῖτε. 2, 4, 20. Aπ. 1, 1, 18. vbi ed. Castal. et all. habent εὐορκίαν pro εὐορκεῖν. cf. ἐπιορκεῖν.

εὐορκία, *sancta iurisiurandi obseruatio.* v. εὐορκεῖν.

εὔορκος, *iusiurandum seruans.* E. 2, 4, 29. εὔορκοι καὶ ὅσιοι in foedere. Aπ. 2, 6, 5. εὔορκος καὶ εὐξύμβολος. Ruhnken. emendat εὔοργος, *mitis, lenis.* All. malunt αὐτάρκης. cf. supra ἔνορκος, quocum confunditur.

εὐόφθαλμος, ¶ 1) *bonis oculis praeditus.* Poll. 2, 52. εὐόφθαλμος καὶ εὐοφθαλμότερος, ὡς Ξενοφῶν. Σ. 5, 5. καρκίνου εὐοφθαλμότατον εἶναι. ¶ 2) *pulchros oculos habens.* Π. 8, 1, 14. ὑποχρίεσθαι τὺς ὀφθαλμὺς — ὡς εὐοφθαλμότεροι φαίνοιντο. Harpocrat: εὐοφθάλμως· εὐπρεπῶς.

εὐοχεῖσθαι. Iπρ. 8, 4. οἱ εὐοχέμενοι ἵπποι. Suidas: εὐοχεῖται ἀντὶ τῦ καλῶς ἡνιοχεῖται. Vnde Camerar. vertit: *equi commodae vecturae.* Leuncl. εὐοχέμενοι Graecum esse negans vult diuisim scribi: εὖ ὀχέμ. et vertit: *ad equitationis laborem idonei.* Sed sunt haud dubie *equi bene habiti,* ut reddidit Ribittus, i. e. *bene nutriti.* Nam statim sequitur: μὴ ἐκπεπονημένοι δέ. v. ἐκπονεῖν nr. 2. Deinde ὀχὴ est i. q. τροφὴ auctoribus grammaticis antiquis. Denique ita intellexisse videtur librarius Cod. Lips. in quo est εὐωχέμ. cf. Gramm.

εὐπαγής, *firmus, bene compactus.* K. 2, 8. σχαλίδες εὐπαγεῖς. Cf. εὐπαχής.

εὐπάθεια, *voluptas.* Aγ. 9, 3. τὴν εὐπάθειαν in victu et somno — εὐπορωτέραν ἐπετήδευσεν. 11, 9. ὐ καρτερίαν τὴν ἀρετὴν, ἀλλ' εὐπάθειαν νομίζειν. In malam partem accipitur Aπολ. 18. τὰς εὐπαθείας ἐκ τῆς ἀγορᾶς πολυτελεῖς πορίζεσθαι, *delicias, cibos delicatos.*

εὔπαλτα, v. παλτόν.

*εὐπαράπειστος, *qui facile falsa persuasione decipitur.* Ita Portus in indice. Sed melius vertitur: *cui facile persuadetur, qui facile flecti potest.* Aγ. 11, 12. ἐχθροῖς μὲν δυσεξαπάτητος, φίλοις δὲ εὐπαραπειστότατος. Hanc lectionem probat quidem Kuster. ad Hesych. in v. ἄπιστος. Sed vera lectio libro-

librorumque bonorum est εὐπαρακιστότατος. cf. ἀπιστεῖν.

εὐπατρίδης, *patricius, nobilis.* Schol. Sophocl. Electr. 25. εὐγενεῖς, ὧν ἡ πατρὶς περιφανὴς καὶ τὸ γένος, — εὐπατρίδαι δὲ παρὰ Ἀττικοῖς οἱ αὐτόχθονες, (Cf. Moeris p. 141. Hesych. et Phauorin.) καὶ κατὰ τοῦτο περιφανεῖς, οἷον οἱ εὖ ἔχοντες ἕνεκα τῆς πατρίδος, ὡς εἶναι τοὺς εὐγενεῖς ἐπιπλέον τῶν εὐπατριδῶν. ὥστε εἴ τις εὐπατρίδης, καὶ εὐγενής· οὐ μὴ εἴ τις εὐγενής, καὶ εὐπατρίδης. Hi patricii erant prima Athenienſium claſſis e tribus illis, in quas Theſeus totam multitudinem deſcripſerat. v. Plutarch. Theſ. c. 25. p. 11. ed. Wechel. Σ. 8, 40. τὰ μέγιστα σοὶ ὑπάρχει· εὐπατρίδης εἶ, ἱερεὺς θεῶν. Cf. Etymol. M. et Poll. 8, 111. Sed O. 1, 17. πάνυ εὐπατριδῶν δοκούντων εἶναι, videtur idem eſſe quod εὐγενὴς ſenſu latiori: *bono loco natus.* Oppon. δοῦλοι. Heſych. et Phauorin: ἐξ εὐπατριδῶν· ἐξ εὐγενῶν. Suid: εὐπατρίδαι· εὐγενεῖς.

*εὐπαχής, *obeſus, carnoſus.* K. 4, 1. ὑποκώλια in canibus εὐπαχῆ. Cf. Poll. 5, 59. K. 5, 30. lepus habet μηροὺς εὐπαχεῖς. Cf. Poll. 5, 70. In vtroque Pollucis loco eſt εὐπαγῆ et εὐπαγεῖς. Sed Jungermann. et Hemſterhuſ. ibi ex MS. et Xenophonte reſtituerunt εὐπαχῆ et εὐπαχεῖς. Cf. Gramm. qui eundem errorem notat in Oppian. 1, 188. et de vtroque vocabulo, tam εὐπαγὴς quam εὐπαχὺς ſ. εὐπαχής, quaedam adſpergit. Zeunius in Xenophonte praetulit εὐπαγῆ et εὐπαγεῖς.

εὐπειθής, ¶ 1) *obediens, modeſtus.* Πο. 4, 51. πόλιν — εὐπειθεστέραν καὶ εὐτακτοτέραν. A. 3, 1. Απ. 3, 5, 5. De militibus, Cf. Poll. 1, 180. Απ. 3, 4, 8. v. κατήκοος, cui iungitur. Ιπ. 1, 7. §. 24. εὐπειθεῖς εἶναι τοὺς ἀρχομένους equites. Vett. edd. εὐπιθ. c. dat. Π. 2, 1, 9. ἑαυτὸν παρέχειν εὐπειθῆ τοῖς ἄρχουσι. ¶ 2) De equo: *tractabilis.* Heſych: εὐπειθεῖς· πειθηνίους. Cf. Poll. 1, 185. Απ. 4, 2, 25. εὐπειθὴς ἢ δυσπειθής. Σ. 2, 10. οὐ τοὺς εὐπειθεστάτους, ἀλλὰ τοὺς θυμοειδεῖς ἵππους.

εὔπειστος, v. εὔπιστος.

*εὐπερίσπαστος, *qui facile circumflecti poteſt.* v. Gramm. K. 2, 8. σχαλίδες εὐπερίσπαστοι. Fr. Portus:

Portus: *quae facile poſſunt conuerti.*

εὐπέτεια, (poet. Steph.) *facilitas.* O. 5, 5. ἡ γῆ — καὶ κυσὶν εὐπέτειαν τροφῆς παρέχουσα, *alimentorum facilitatem et copiam.*

εὐπετής (poet. Steph.), ¶ 1) *facilis.* Π. 5, 2, 2. ἡ ἡ πρόσοδος ad caſtellum εὐπετεστάτη. O. 12, 14. ſynon. eſt ῥᾴδιον, a quo Ammonius p. 122. εὐπετὲς diſtinguit. c. inf. Iπ. 6, 16. εὐπετὲς εἶναι ἀναβῆναι. ¶ 2) *facilitatem afferens, commodus.* Π. 4, 3, 3. ἐκεῖνο ἐκ εὐπετὲς, τὸ, ὅ τι ἂν δέῃ ὅπλον φέρειν, τὸν ἵππον τῦτο συμφέρειν.

εὐπετῶς (poet. Port.), ¶ 1) *facile.* v. Heſych. Π. 3, 3, 14. τάφρον περιβάλλονται εὐπετῶς διὰ τὴν πολυχειρίαν. Vbi poteſt etiam ſimul ad celeritatem referri. §. 21. εὐπετῶς αὐτῶν κρατῆσαι. ¶ 2) *aequo animo, non moleſte.* Aπ. 2, 1, 6. ταῦτα (ψύχη καὶ θάλπη) εὐπετῶς φέρειν. ¶ 3) *nemine impediente,* fere i. q. ταχύ. A. 3, 2, 6. τὰς μεγάλους ταχὺ μικρὰς ποιεῖν, καὶ τὰς μικρὰς — σώζειν εὐπετῶς dicuntur] dii. 1, 4, 3, 16. Aγ. 2, 18. E. 6, 1, 4. p. 360. ¶ 4) *celeriter.* A. 4, 7, 7. ἀνεχάζετο εὐπετῶς. E. 7, 1, 10. εὐπετῶς ἀναπηδῶντες in equos. ¶ 5) *expedite, apte, commode.* Iπ. 6, 12. τὸν εὐπετῶς ἀναβιβάζοντα. ¶ 6) *recte, bene, merito.* A. 2, 5, 3. p. 114. βασιλεῖ μόνῳ ἔξεστι τιάραν ὀρθὴν ἔχειν, τὴν δ' ἐπὶ τῇ καρδίᾳ ἴσως ἂν — καὶ ἕτερος εὐπετῶς ἔχοι. ¶ 7) *apte, cohaerenter.* Π. 2, 1, 13. λίθων καὶ ξύλων — κἂν ὁπωσῦν καταβεβλημένα τύχῃ, συναρμόσαι ταῦτα εὐπετῶς, h. e. εὐθέτως, ἀρτίως, interprete Heſychio.

*εὐπιθής v. εὐπειθής.

εὔπιστος, *obediens.* Π. 1, 2, 12. πλεῖστοι — εὐπιστότατοι. Welſ. auctoritate Leunclauii male edidit εὐπειστ. v. Steph. et Hutch. ad h. l. et Valckenar. ad Herodot. 6, 1-8. it. ſupra ἀπιστεῖν. Sic 2, 1, 11. εὐπειστότατοι eſt ex mala emendatione Euncl. Nam libri ceteri omnes habent εὐπιστ. Iπρ. 9, 3. εὐπιστότερον τὸ ἱππικὸν ποιῆσαι. Leuncl. malebat εὐπειστ.

εὐπλατής, *ſatis latus, peramplus.* v. Gramm. K. 10, 3. λόγχας εὐπλατεῖς. Hunc locum reſpexit Pollux 5, 20.

εὔπνους, *facile ſpirans.* Pollux 2, 77. μυκτῆρες εὐπνοώτεροι παρὰ Ξενοφῶντι, ap. Iπ. 1, 10. Idem Pollux

lux 1, 194. nomen εὔπνους habet in laudibus equi.

εὐποδία, *pedum bonitas.* Pollux 9, 161. καὶ ἡ παρὰ Ξενοφῶντι εὐποδία. Cf. 1, 194. Ιπ. 1, 3. οἱ παχεῖς πολὺ τῶν λεπτῶν διαφέρουσιν εἰς εὐποδίαν.

εὐποιεῖν v. ποιεῖν nr. 20.

εὐποιητέος, *beneficiis afficiendus.* Απ. 2, 6, 27. οἱ συμμαχεῖν ἐθέλοντες εὐποιητέοι.

εὐπόλεμος, *bellicosus.* Πο. 4. 51. εὐπολεμοτέραν γενέσθαι (τὴν πόλιν). Cf. δοκεῖν nr. 5. de loco O. 4, 3.

εὐπορεῖν, ¶ 1) *rerum necessariarum copiam s. commeatum habere.* Π. 1, 6, 10. ὅτε μάλιστα εὐπορῇς. Απ. 2, 7, 4. O. 20, 2. τοὺς μὲν εὐπορεῖν, τοὺς δ' ἀπόρους εἶναι. Plenius c. gen. Πο. 6, 1. ὁ δῆμος τροφῆς εὐπορήσει. E. 1, 6, 13. σίτων οὐδαμόθεν ἦν εὐπορῆσαι. ¶ 2) *copiam habere.* Λ. 11, 2. τούτων (artificum) ἐπὶ στρατιᾶς εὐποροῦσι. ¶ 3) *nancisci.* E. 1, 1, 6. ἵππων εὐπορήσαντες νυκτὸς ἀπέδρασαν.

εὐπορία, ¶ 1) *opum et pecuniae copia.* Π. 3, 3, 6. εὐπορία τις προσγεγένηται, καὶ ἔχομεν ἀφ' ὧν τιμᾶν. Plene E. 4, 8, 28. πολλὴν εὐπορίαν χρημάτων. Sic Leuncl. et Hutch. explicant A. 7, 6, 26. πολλὴ ὑμῖν εὐπορία φαίνεται, καὶ πλεῖτε ἔνθα δὴ ἐπιθυμεῖτε. Sed fortassis in vniuersum est *felix status,* vel *facultas, libera potestas.* §. 27. oppon. ὅτε ἐν ἀπόροις ἦμεν. ¶ 2) *ars rei familiaris recte administrandae,* vel *bonus ordo, facilitas res inueniendi.* O. 9, 1. vid. ἀμηχανία. ¶ 3) Legitur pro πάρεστι. v. παρεῖναι nr. 1.

εὔπορος, ¶ 1) *facilis meatu, expeditus.* A. 2, 5, 2. p. 110. ὁδὸς εὔπορος. (Cf. Poll. 3, 96.) 5, 1, 8. E. 6, 5, 42. Sic neutrum, omisso χωρίον, A. 3, 5, 11. ἐντεῦθεν εὔπορον εἶναι, ὅποι τὶς ἐθέλει πορεύεσθαι. Ιπp. 4, 4. ἐπὶ τὰ εὔπορα. Sic A. 6, 5, 11. pro ἀνεύπορα rescripserunt viri docti ἂν εὔπορα. ¶ 2) *facile parabilis.* Αγ. 9, 3. εὐπάθειαν ῥᾴονα καὶ εὐπορωτέραν. ¶ 3) *facilis.* Π. 6, 1, 28. ἔγνω εὔπορον οὖσαν τὴν ἀγωγὴν, *facilem esse hanc vehendi rationem.* Λ. 11, 8. εὐπορώτατα — ποιοῦσι — δοκοῦντα χαλεπὰ εἶναι. E. 7, 5, 8. ¶ 4) *rerum necessariarum copia instructus, opulentus.* v. Ammon. in v. πλούσιος p. 114. sed etiam p. 113. et Thom. Mag. O. 3, 8. τοὺς μὲν εἰς ἀπορίαν τῶν ἐπιτηδείων ἐληλυθότας — τοὺς δὲ

καὶ πάνυ εὐπόρους ὄντας. Plenius Απ. 4, 6, 14. ὁ χρήμασιν εὐπορωτέραν τὴν πόλιν ποιῶν. Fr. Portus: *qui reip. vectigalia auget.* Sic Πο. 4, 51. ¶ 5) O. 9, 5. ſerui, coniugio et familia aucti, εὐπορώτεροι πρὸς τὸ κακουργεῖν γίγνονται, *maiorem facultatem habent.* Leuncl. et Fr. Portus vertit *fiunt inſtructiores.* ¶ 6 *res neceſſarias ſuppeditans.* Λ. 9, 2. ἡ ἀρετὴ εὐπορωτέρα καὶ ἰσχυροτέρα. ¶ 7) *qui ſe facile expedit e rerum difficultate, prudens et ad agendum idoneus.* E. 6, 3, 6. εὐπορώτεροι ἐνίοτε γίγνεσθαι ἁμαρτάνοντες. ¶ 8) Legitur perperam pro ἄπορος. v. ibi nr. 4.

εὐπόρως, ¶ 1) *facile.* Π. 1, 6, 9. ἀγωνιστέον πρὸς αὐτὰ τὰ πράγματα, ὧν ὃ ῥᾴδιον εὐπόρως περιγενέσθαι. ¶ 2) *ſine difficultate et confuſione.* Π. 8, 5, 18. ἐκτεῖναι φάλαγγα εὐπόρως. O. 8, 10. ¶ 3) *large,* vel *nemine impediente.* E. 5, 4, 57. εὐπόρως σῖτον παρεκομίζοντο.

εὔπους, *pedibus valens, duros pedes habens.* Eſt in laudibus equi. v. Poll. 1, 194. Ιπ. 1, 3. 17. 3, 12. vbi Zeun. malit εὔνους, np. τῷ ἀναβάτῃ, quia ſtatim ſequitur ποδώκης. De canibus, v. Poll. 5, 60. K. 3, 2. 4, 6. εὔποδες ſunt, ἐὰν τῇ αὐτῇ ὥρᾳ μὴ καταῤῥήγνυωνται αὐτῶν οἱ πόδες τὰ ὄρη θεουσῶν. §. 10. εὔποδες γίγνονται per aſpera loca et montes ductae.

εὐπραγεῖν, *bene agere, felicem eſſe.* Απολ. 27. ὡς εὐπραγοῦντος ἐμοῦ ὑμῖν εὐθυμητέον. Quanquam Thomas Mag. in v. εὖ λέγειν dicit: εὖ πράττει (κρεῖττον) ἢ εὐπραγεῖ.

εὐπραγία, *fortuna proſpera.* O. 9, 12. τῆς εὐπραγίας αὐτῇ μεταδιδόντες.

εὔπρακτος, *facilis factu.* A. 2, 3, 11. ἵνα μοι εὐπρακτότερον ᾖ — ὑμῖν διαπράξασθαι.

εὐπραξία, ¶ 1) *actio bona, recte factum.* Απ. 3, 9, 14. diſtinguitur ab εὐτυχίᾳ, et ita deſcribitur: τὸ μαθόντα τι καὶ μελετήσαντα εὖ ποιεῖν. ¶ 2) *res ſecundae,* i. q. εὐτυχία, interprete Suida. Αγ. 11, 10. ἐν ταῖς εὐπραξίαις σωφρονεῖν — ἐν τοῖς δεινοῖς εὐθαρσής. E. 4, 8, 4. ἐν ταῖς εὐπραξίαις πιστοὺς φαίνεσθαι οὐδὲν θαυμαστὸν, ὅταν δέ τινες ἐν συμφοραῖς — Απ. 3, 9, 8. permutatur cum εὐτυχία et εὐτυχεῖν.

εὐπρεπὴς, ¶ 1) *decorus, decens.* Πο. 1, 4. κάλλιστοι βωμοὶ — εὐπρεπέστατα δὲ θεοῖς ἀγάλματα. O. 15.

vbi eſt de *loco accliui, ſed tamen equis non difficili adſcenſu.*

εὐήλιος, *apricus.* O. 9, 4. οἰκία — εὐήλιος.

εὐημερία, *coeli clementia, coelum ſerenum.* E. 2, 4, 2. μάλ' εὐημερίας οὔσης.

εὐθαρσής, ¶ 1) *bona ſpe plenus.* Aγ. 11, 10. ἐν τοῖς δεινοῖς εὐθαρσής. E. 7, 1, 2. p. 439. τοὺς συμμάχους εὐθαρσεστάτους. ¶ 2) *ſpem bonam et confidentiam afferens.* Iπρ. 4, 11. αἱ φανεραὶ φυλακαὶ δῆλα ἔχουσι καὶ τὰ δεινὰ καὶ τὰ εὐθαρσῆ, *quae non metuenda ſunt.*

εὐθεράπευτος, *quem facile demereri poſſis.* Π. 2, 2, 3. οὕτως εὐθεράπευτοί εἰσιν ὥστε μικρῷ ὄψῳ παμπόλλους ἀνακτήσασθαι.

εὐθέως, *ſtatim.* Π. 2, 4, 13. E. 1, 4, 7. 3, 4, 10. c. ἐπεί, E. 3, 2, 3. ἐπεὶ εὐθέως ᾔσθοντο, *ſimulac, vbi primum.* Sed diuiſim Π. 1, 5, 4. ἐπεὶ ᾐσθάνετο — αὐτὸς εὐθέως etc.

εὐθημοσύνη, *aptus ordo, apta rerum collocatio.* Hoc vocabulum reperiri dicit Pollux 9, 161. παρὰ τῷ ποιητῇ, h. e. apud Heſiodum Ἐργ. 471. vt viri docti ad Pollucis locum docuerunt, et Suidas explicat nomine τάξις, laudans locum Π. 8, 5, 4. καλὸν ἡγεῖτο ὁ Κῦρος ἐν οἰκίᾳ εἶναι ἐπιτήδευμα τὴν εὐθημοσύνην — πολὺ κάλλιον τὴν τῶν στρατιωτικῶν φυλῶν εὐθημοσύνην — ἐπεμέλετο ταύτης τῆς εὐθημοσύνης.

εὐθηνεῖν, *exuberare, feracem eſſe.* v. Poll. 1, 239. qui habet inter ſimilia agri epitheta. Thomas vero Mag. εὐθενεῖν, inquit, κάλλιον ἢ εὐθηνεῖν. v. ibi interpp. Aϑ. 2, 6. ἐκ τῆς εὐθηνούσης (γῆς) ἀφικνεῖται τοῖς τῆς θαλάσσης ἄρχουσι, *e terra quae fructus vberes tulit.*

Εὔθηρος, *Eutherus.* Aπ. 2, 8. amicus Socratis, a quo ad conuenientius vitae genus compellitur.

εὔθριξ, *bonos capillos habens.* K. 4, 6. deſcribuntur canes εὔτριχες. cf. Poll. 5, 59.

εὐθύ, *recta.* Eſt aduerbium loci, cum εὐθὺς proprie temporis ſit. v. Ammon. ibique interpp. et qui laudantur in notis ad Thucyd. 8, 88. et Hemſterhuſ. ad Lucian. diall. mort. 27, 1. Cf. infra εὐθύς. Heſych: εὐθύ· εἰς εὐθεῖαν. Π. 5, 2, 15. p. 287. ἄγε ἡμᾶς εὐθὺ τὴν ἐπὶ Βαβυλῶνος. c. gen. E. 1, 4, 5. ἀνήχθη εὐθὺ Γυθείου, *recta Gytheum verſus.* Cf. interpp. Aelian. V. H. 9, 18. Ruhnken. ad Timae. p. 92.

Εὐθύ-

Εὐθύδημος, *Euthydemus*, turpiter amatur a Critia, Aπ. 1, 2. 29. cognominatur ὁ καλὸς Aπ. 4, 2, 1. in quo toto capite Socrates ei oſtendit, non eum ſapientia alios vincere, qui multa poetarum et ſophiſtarum ſcripta collegerit. Disputat cum Socrate de diis eorumque prouidentia, Aπ. 4, 3. de temperantia, Aπ. 4, 5. de variis rebus, Aπ. 4, 6.

Εὐθυκλῆς, *Euthycles*, Lacedaemonius, legatus ad regem Perſarum, E. 7, 1, 23.

εὐθυμεῖσθαι, ¶ 1) *genio indulgere in epulis*. Π. 4, 1, 8. οὐ βουλοίμην νῦν ὁρῶν Μήδους εὐθυμουμένους — ἀναγκάζειν ἰέναι. 5, 5, 9. p. 330. A. 4, 5, 21. πανταχοῦ εὐωχουμένους καὶ εὐθυμουμένους. E. 7, 4, 36. ἐδειπνοποιοῦντο καὶ εὐθυμοῦντο. ¶ 2) *hilarem eſſe*. in pugna ludicra, Π. 2, 3, 8. ἅμα μὲν ἐγυμνάζοντο, ἅμα δὲ εὐθυμοῦντο. ¶ 3) *laetari*. c. ἐπὶ, Π. 4, 1, 9. ἄγοντες ἐφ' οἷς πάντες εὐθυμήσεσθε. Sed alluditur ibi ſimul ad epularum laetitiam.

εὐθυμητέον, *laetandum eſt*. Aπολ. 27. πᾶσιν ὑμῖν εὐθυμητέον.

εὐθυμία, ¶ 1) *animus aequus, animi tranquillitas*. Π. 7, 2, 8. ὁ Κῦρος ἐθαύμασε τὴν εὐθυμίαν Croeſi, qua laetus accipiebat priuatas laetitias. v. Cic. de finn. 5, 8. et 29. ¶ 2) *oblectamentum in epulis*. Π. 1, 3, 11. τοιαύτας αὐτοῖς εὐθυμίας παρεῖχεν ἐπὶ τῷ δείπνῳ. 4, 1, 7. περὶ εὐθυμίαν ἐτύγχανεν ὤν. 4, 5, 3. ἔπινον καὶ εὐωχοῦντο καὶ ηὐλοῦντο καὶ πάσης εὐθυμίας ἐνεπίμπλαντο. ¶ 3) *hilaritas, alacritas*. Π. 6, 2, 3. ἆθλα ἐδίδου, καὶ ἦν πολλὴ εὐθυμία ἐν τῷ στρατεύματι.

εὔθυμος, ¶ 1) *alacer*. Aγ. 8, 2. εὔθυμος καὶ ἀεὶ ἱλαρός. Sic in bello de iis, *qui bono fortique animo ſunt*, Π. 6, 4, 5. πολὺ εὐθυμότεροι εἰς τὸν ἀγῶνα ἰέναι. A. 3, 1, 29. E. 4, 3, 1. vbi inprimis pertinet ad bonam ſpem fauſto nuncio confirmatam. Cf. ῥᾴων. ¶ 2) De equo: *animoſus*. v. Poll. 1, 194. Iπ. 11, 12. εὐθυμότατοι ἵπποι.

εὐθύμως, ¶ 1) *animo tranquillo*. Aπ. 4, 8, 3. εὐθύμως καὶ εὐκόλως ζῆν. ¶ 2) *alacriter*. Π. 2, 2, 15. p. 113. πολὺ εὐθυμότερον τῆς ἀρετῆς ἀνθέξονται. 2, 3, 5. p. 120. 3, 3, 8. ὅπως εὐθυμότατα ἐξορμῶνται. ¶ 3) *fortiter*. Π. 8, 4, 7. τοὺς πόνους καὶ τοὺς κινδύνους εὐθύμως φέροντας. E. 7, 4, 24. εὐθυμότερον πολὺ εἶχον,

χον, *multo fortiori erant animo.*

εὐθύνειν, *regere.* Hefych: εὐθύνει· διοικεῖ, — κυβερνᾷ. Π. 1, 1, 2. πορεύονται αἱ ἀγέλαι, οἷ ἂν αὐτὰς εὐθύνωσιν οἱ νομεῖς, *agunt.*

εὐθύνη, *iudicium in quo rerum a magiſtratibus geſtarum ratio repetitur.* Pollux 8, 45. εὐθύνη δὲ κατὰ τῶν ἀρξάντων ἢ πρεσβευσάντων. Timaeus lex. Platon: εὐθύναι· δίκαι κατὰ τῶν ἀρξάντων κακῶς. Hefych: εὐθύνας· τιμωρίας, δίκας, τὸ δοῦναι λόγον ἐφ' ἑκάστῳ ἁμαρτήματι. Harpocration in v. εὐθύναι· εὔθυνοι (Phauorinus habet εὐθύνη)· ὄνομα ἀρχῆς — δέκα τὸν ἀριθμὸν ἄνδρες ἦσαν, παρ' οἷς ἐδίδοσαν οἱ πρεσβεύσαντες, ἢ ἄρξαντες, ἢ διοικήσαντές τι τῶν δημοσίων τὰς εὐθύνας. Cf. Moeris p. 135. et Thom. Mag. Αθ. 3, 2. δίκας καὶ γραφὰς καὶ εὐθύνας ἐκδικάζειν. E. 7, 4. 34. οἱ — διακεχειρηκότες τὰ ἱερὰ χρήματα, εἰ δώσοιεν εὐθύνας, *ſi rationes reddendae eſſent.* §. 36.

εὐθὺς, ¶ 1) *ſtatim.* Phrynichus: τὸ εὐθὺ τόπου ἐστὶν, τὸ δὲ εὐθὺς χρόνου. cf. εὐθὺ, et Abreſch. dilucidatt. Thucyd. 8, 88. qui bene obſeruauit, εὐθὺς fere praepoſitionem ſecum habere. Sic c. πρὸς, Π. 2, 4, 17. p. 137. πορεύσομαι — εὐθὺς πρὸς τὸν βασιλέα. Hutch. vertit *recta.* A. 5, 4, 7. E. 3, 1, 16. εὐθὺς ὥσπερ ἔτυχε — ἡγεῖτο πρὸς τὰς πύλας. c. εἰς, E. 3, 4, 21. εὐθὺς ἐς τὸν Σαρδιανὸν τόπον ἐνέβαλλε. cf. Αγ. 1, 29. vbi tamen legitur εὐθὺς τὸν Σαρδιανὸν τόπον, omiſſo εἰς, quam lectionem defendi poſſe dicit Bach. qui tamen etiam coniicit εὐθὺ τοῦ Σαρδιανοῦ τόπου. Sed all. melius receperunt εἰς. it. interpoſito verbo, E. 2, 1, 13. εὐθὺς ἀνήχθησαν ἐς Σηστὸν — εὐθὺς ἐπισιτισάμενοι ἔπλευσαν ἐς Αἰγὸς ποταμούς. c. ἐπὶ, Π. 7, 2, 1. εὐθὺς ἐπὶ Σάρδεων ἔφυγε. E. 4, 2, 1. et interpoſito verbo, Αγ. 1, 28. et E. 3, 4, 20. εὐθὺς ἡγήσοιτο τὴν συντομωτάτην ἐπὶ τὰ κράτιστα τῆς χώρας. E. 3, 1, 16. εὐθὺς ᾔει ἐπὶ τὴν Σκῆψιν. c. ἀπὸ, E. 4, 1, 20. εὐθὺς ἀπεπορεύετο ἀπὸ τῆς χώρας. c. ἐν, Π. 8, 6, 1. ὅπως — εὐθὺς ἀντιπάλους ἔχοι ἐν τῇ χώρᾳ. 2, 4, 14. Αγ. 1, 32. E. 3, 4, 24. εὐθὺς ἐν τῷ ποταμῷ ἔπεσον. Sed ſaepe ſine praepoſitione, vt Π. 2, 4, 2. εὐθὺς τροχάζων ἡγεῖτο. §. 12. 7, 5, 10. εὐθὺς ὡς πολέμιοι ἐχρῶντο αὐτοῖς. §. 12. 8, 5, 13. A. 1, 8, 18. καθορᾷ

ρᾶ βασιλέα — καὶ εὐθὺς οὐκ ἠνέσχετο. E. 2, 4, 23. 4, 1. 18. 4, 4, 10. καταφρονήσαντες τῷ πλήθει, εὐθὺς ἐχώρουν. Hic vertunt *recta*. Σ. 2, 4. ὁ ἀλειψάμενος εὐθὺς ἅπας ὄζει, αἱ δὲ — πολλοῦ χρόνου δέονται. Ιπ. 5, 10. Ponitur bis, Π. 8, 8. 1. ἐπεὶ Κῦρος ἐτελεύτησεν, εὐθὺς μὲν οἱ παῖδες ἐστασίαζον, εὐθὺς δὲ πόλεις — ἀφίσταντο. Sic ſaepius poſt ἐπεί. v. ἐπεὶ nr. 1. Sed ſine ἐπεὶ bis legitur E. 3, 2, 18. it. poſt ἐπειδὰν τάχιστα, Λ. 2, 1. ἐπειδὰν τάχιστα — ξυνιῶσιν, εὐθὺς μὲν ἐφιστᾶσι, εὐθὺς δὲ πέμπουσι. it. ſemel poſitum. v. ἐπειδάν. Sic poſt ὡς, Π. 2, 4, 15. ὡς πρὸς τοῖς ὁρίοις ἐγένοντο, εὐθὺς ἐθήρα. Iungitur cum ἐκ, vbi temporis vel aetatis nota eſt, Π. 1, 6, 17. εὐθὺς ἐκ παιδίου. A. 4, 6, 11. εὐθὺς ἐκ παίδων. Αγ. 10, 4. εὐθὺς ἐκ παιδός. E. 3, 4, 11. ἐκ τούτου εὐθύς. 7, 1, 2. p. 438. Sic εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς. v. ἀρχή. Cf. παραχρῆμα, et πρῶτος. ¶ 2) *primo*. Π. 8, 5, 2. εὐθὺς ἐνόμιζε πρὸς ἕω βλέπουσαν σκηνὴν — ἔπειτα ἔταξε. A. 2, 4, 5. ἐφυλάττοντο ἀλλήλους — καὶ εὐθὺς τοῦτο ὑποψίαν παρεῖχεν. Tum ſequitur καὶ τοῦτο ἔχθραν παρεῖχε. Sic in oratione, Αγ. 1, 8. εὐθὺς μὲν οὖν πολλοὶ πάνυ ἠγάσθησαν. Scil. Xenophon primam ibi Ageſilai actionem commemorat. ¶ 3) *ab initio*. Suid: εὐθὺς, ἀντὶ τοῦ ἐν ἀρχῇ. O. 7, 22. τὴν φύσιν εὐθὺς παρεσκεύασεν ὁ Θεός. K. 7, 9. vbi Fr. Portus: *ſtatim ab initio*. ¶ 4) *ſimulac*. c. particip. A. 2, 6, 9. εὐθὺς μειράκιον ὤν. 4, 7, 1. προσέβαλλεν εὐθὺς ἥκων, *ſimulac aduenisſet*. Ιπ. 1, 16. ὅτου ἂν ὦσιν αἱ κνῆμαι εὐθὺς γιγνομένου ὑψηλόταται, *ſimulac natus eſt*. K. 10, 17. Sic εὐθὺς ἀρχόμενος. v. ἄρχεσθαι nr. 1, g. c. ἐπεί, E. 4, 1, 8. εὐθὺς ἐπεὶ ἔγνω — αὐτὸς ἐπορεύετο. Cf. ἐπεὶ nr. 1. c. ὡς οἷόν τε, v. οἷος nr. 13. ¶ 5) *facile*. Αγ. 3, 1. ἀναμνῆσαι μόνον ἀρκεῖ, καὶ εὐθὺς πιστεύεται. Ιερ. 1, 37. τῷ ἰδιώτῃ εὐθὺς τεκμήριον ἐστὶν — ὅτι χαρίζεται. Σ. 1, 8. 5, 6. ¶ 6) *haud dubie, certo*. Π. 1, 6, 9. εἰ μὴ ἕξει ἡ στρατιὰ τὰ ἐπιτήδεια, καταλύσεταί σου εὐθὺς ἡ ἀρχή. Ιερ. 9, 4. Απ. 1, 7, 2. ¶ 7) εὐθὺς γὰρ ſequitur poſt αὐτίκα, *verbi cauſa*. Ιερ. 2, 7. αὐτίκα γὰρ, §. 8. εὐθὺς γάρ. Koenius ad Gregor. de dialectis p. 195. dicit, εὐθὺς γὰρ poſitum eſſe pro αὖθις γὰρ, inque hunc modum vertendum: *et*

vt hoc insuper vtar. Sic Ιερ. 1, 35. εὐθὺς γὰρ videtur esse pro αὖθις γάρ. Et Ernest. Απ. 2, 6, 32. pro εὐθὺς malebat αὖθις. Sed ibi est *statim ab initio*, s. vt Hindenb. reddit: *protinus tamen*. Contra pro αὖθις Leuncl. alicubi εὐθὺς substituit. v. αὖθις nr. 4. Cf. nr. 5.

εὐθύς, *rectus*. Π. 1, 3, 4. εὐθυτέρα ὁδός. Ιπ. 7, 14. ἵππος ἤδη πλήρης ὢν τοῦ εὐθέος, np. δρόμου. §. 17. ἐπειδὰν — εἰς τὸ εὐθὺ βλέπῃ ὁ ἵππος, *recta*, *gerade vor sich hin*.

εὐθύωρον, *recta*, *secundum lineam rectam*. Harpocration et Suidas interpretantur: τὸ κατ' εὐθεῖαν, Etymol. M. εὐθύωρον τὴν ἀναχώρησιν, εὐθυτάτην, σύντομον. Sic Phauorin: εὐθύωρον, Ἀντιφῶν ἀντὶ τῦ κατ' εὐθεῖαν. καὶ Ξενοφῶν, αὐτῇ τῇ ὥρα, καὶ δὴ εὐθύωρον ἀπεβίω. Hic locus et haec significatio non reperitur in Xenophonte. Sed A. 2, 2, 8. ὐ μέντοι ὐδ' ἀπέκλινε — ἀλλ' εὐθύωρον ἄγων.

εὐίατος, *facile sanabilis*. Ιπ. 4, 2. ἔστι δὲ — καὶ ἵππῳ ἀρχόμενα πάντα εὐιατώτερα.

εὔιππος, *bonos equos habens*. Π. 5, 5, 2. τῶν ἄλλων συμμάχων τὺς εὐιπποτάτους καὶ εὐοπλοτάτους. E. 4, 2, 3.

εὐκάθεκτος, *qui facile cohiberi et coerceri potest*. Π. 7, 5, 24. Βαβυλωνίους — ὅπως εὐκαθεκτότατοι εἶεν.

εὐκαίρως, *opportune*, *in reipublicae commodum*. Αγ. 8, 3. τῇ μεγαλογνωμοσύνῃ εὐκαίρως ἐχρῆτο. np. cum non admitteret contra remp. amicitiam regis Persarum.

εὐκάρδιος, *animosus*. Ιπ. 6, 14. ἵππῳ εὐκαρδίῳ. Alias dicitur εὔψυχος. v. Pollux 1, 195.

* **εὐκατάλυτος**, *qui facile potest destrui et frangi*. E. 3, 5, 8. p. 184. ἡ Λακεδαιμονίων πλεονεξία πολὺ εὐκαταλυτωτέρα ἐστὶ τῆς ὑμετέρας ἀρχῆς. v. Gramm. qui tantum ex Georgio Pachymere exemplum addidit.

εὐκαταφρόνητος, *facilis contemtu*. Π. 8, 3, 1. τὴν ἀρχὴν μὴ εὐκαταφρόνητον. c. ὑπὸ, E. 6, 4, 28. μηδ' ὑφ' ἑνὸς εὐκαταφρόνητος εἶναι. Vtroque loco per λιτότητα intelligitur timendus, reuerendus.

εὐκατέργαστος, ¶ 1) *effectu facilis*. E. 6, 1, 4. p. 362. βασιλεὺς Περσῶν — ὃν ἐγὼ ὑπήκοον ποιήσασθαι ἔτι εὐκατεργαςότερον ἡγῦμαι εἶναι, ἢ τὴν Ἑλλάδα. v. Gramm.

Gramm. ¶ 2) *concoctu facilis.* Suid: εὐκατεργάστου· — εὐδιαλύτου. Απ. 4, 3, 6. τὸ ὕδωρ — μιγνύμενον πᾶσι τοῖς τρέφουσιν ἡμᾶς, εὐκατεργαστότερα — ποιεῖν αὐτά.

εὔκλεια, *gloria.* Π. 8, 2, 11. p. 488. καρπῦμαι εὔκλειαν. Ibidem laudatur. A. 7, 6, 22, νῦν ἄλλην εὔκλειαν προσειλήφατε. Αγ. 1, 36. Λ. 9, 2. εὔκλεια ἕπεται τῇ ἀρετῇ. E. 5, 1, 14. fin. 7, 5, 9. ἀντὶ τῆς πρόσθεν εὐκλείας πολλὴν ἀδοξίαν. Απ. 3, 5, 7. 4, 8, 1. Σ. 8, 32. 43. Ιπρ. 1, 19. K. 1, 14. 13, 12. vbi oppon. δύσκλεια. c. ὑπὸ, A. 7, 6, 23. ἔχων δι' ὑμᾶς καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εὔκλειαν.

Εὔκλεια, τὰ, *dies festi in honorem Dianae Eucleae* apud Corinthios. E. 4, 4, 2. Εὐκλείων τὴν τελευταίαν εἵλοντο. v. Goldhagen. it. Pausan. 9, 17. et 1, 14.

εὐκλεής, *celeber, illustris.* Π. 3, 3, 24. p. 193. τὺς ἀγαθὺς καὶ εὐκλεεῖς εὐδαιμονεστάτυς νομίζειν. Αγ. 10, 3. βίος εὐκλεής. §. 4. Πο. 6, 1. εὐκλεέστεροι ἐσόμεθα. c. ἐν, Π. 8, 5, 12. p. 528. Κῦρος — εὐκλεεῖς ὑμᾶς ἐν πᾶσιν ἀνθρώποις ἐποίησε. E. 7, 2, 20. εὐκλεέστατος ἐν τῇ πατρίδι, ὀνομαστότατος ἐν τοῖς συμμάχοις καὶ πολεμίοις. Hic patet, de quibus proprie dicatur.

Εὐκλείδης, *Euclides.* ¶ 1) Phliasius, augur. A. 7, 8, 1 — 3. ¶ 2) vnus e triginta tyrannis, E. 2, 3, 2.

εὐκλεῶς, *gloriose.* A. 6, 3, 10. εὐκλεῶς τελευτῆσαι. Αγ. 11, 8. Ιπρ. 1, 1. ἄρξειας ἂν — εὐκλεέστατα.

Εὐκλῆς, *Eucles.* E. 1, 2, 5. Hipponis filius, Syracusanus.

εὐκόλως, *suauiter, iucunde.* Απ. 4, 8, 3. εὐθύμως τε καὶ εὐκόλως ζῆν. Cf. Plat. Phaed. 66. vbi Fischerus exponit *libenter, sine vllo fastidio.* Sic *facile* ap. Latinos, v. c. Terent. adelph. 3, 4, 56.

εὐκοσμία, *modestia, ordo disciplinae.* Π. 1, 2, 3. τῇ τῶν πεπαιδευμένων εὐκοσμίᾳ. Oppon. τύρβη. 8, 1, 11. εὐταξίαν τῶν ὑπεικόντων τοῖς ἀμείνοσι, πολλὴν δ' αἰδῶ καὶ εὐκοσμίαν πρὸς ἀλλήλυς.

εὐκόσμως, *ornate.* Π. 2, 4, 1. de vestitu: εὐκοσμότατα καὶ λαμπρότατα προςελθεῖν.

*εὐκρινεῖν, *eorum, qui militiam profiteri volunt, accuratum delectum habere,* vel *accurate*

rate omnia agere, accurate se parare. E. 4, 2, 4. τὺς στρατευσομένυς δεῖ εὐκρινεῖν. v. Mori index.

εὐκρινὴς, *distinctu facilis, distinctus.* Ἱππ. 3, 3. τὰ δόρατα μεταξὺ τοῖν ὤτοιν τῦ ἵππυ σχεῖν, εἰ μέλλοι — εὐκρινῆ ἔσεσθαι. Camerar. *explicatu faciles.*

εὐκρινῶς, *ordine, distincte.* O. 8, 19. χύτρας — εὐκρινῶς κειμένας.

Εὐκτήμων, *Euctemon.* E. 1, 2, 1. archon anni 25 belli Peloponnesiaci. v. Meurs. archontt. Att. 3, 11.

εὐκτὸς, *optabilis.* Poll. 5, 130. εὐκταῖα, καὶ τὸ Ἀττικώτερον εὐκτά. Π. 3, 2, 12. πᾶσιν εὐκτὰ ταῦτα. Aπ. 1, 5, 5.

Εὐκτρήσιοι, *Euctresii,* Arcadiae oppidum. E. 7, 1, 19. ὡς ἐγένετο ἐν τῇ ἐπ᾽ Εὐκτρησίυς ἐκτροπῇ — ἐν ταῖς συμβολαῖς τῆς τε ἐπ᾽ Εὐκτρησίων καὶ τῆς ἐπὶ Μιδέας ὁδῦ. Margg. Εὐτρησίυς. quam lectionem veram putat Berckelius. Nam Steph. Byzant. dicit: τὸ γαρ Εὐτρήσιον (leg. Εὐτρήσιοι), πόλις Ἀρκαδίας, καὶ ὑκ ἐθνικόν. et Pausan. 8, 27. p. 654. habet etiam Εὐτρησίυς. Cf. Politus ad Eustath. T. II. p. 539. et Hesych. in v. Εὐτρ.

εὔκυκλος, *bene curuatus.* K. 9, 12. στεφάνας εὐκύκλυς. Hesych: εὔκυκλος· στρογγύλος.

εὐλαβεῖσθαι, ¶ 1) *vereri.* Moeris p. 144. negat Atticos hoc verbo vti pro φοβεῖσθαι. Perperam. v. Fischer. ad Plat. Phaed. 39. Ἱερ. 6, 16. equi possessor εὐλαβύμενος μή τι ἀνήκεστον ἐργάσηται equus. ¶ 2) *fugere, vitare.* Aπ. 3, 9, 4. τὸ τὰ αἰσχρὰ εἰδότα εὐλαβεῖσθαι. ¶ 3) *cauere, non suscipere.* Aπ. 3, 6, 8. συμβυλεύῃ ἐπιχειρεῖν τῷ πολέμῳ — εὐλαβεῖσθαι πείθῃ.

εὐλήπτως, *ita vt commode capi s. prehendi possit.* Π. 1, 3, 7. ὡς ἂν ἐνδοῖεν τὸ ἔκπωμα εὐληπτότατον. Ita Steph. et Well. vt sit adiectiuum. Sed reliqui εὐληπτότατα, quod elegantius videtur, vtpote pro aduerbio positum.

εὔλυτος, ¶ 1) *qui facile solui potest.* K. 6, 12. δήσαντα τὰς κύνας — ὅπως ἂν εὔλυτοι ὦσι. ¶ 2) De sociorum fide infirma, E. 5, 2, 12. p. 301. οὐκέθ᾽ ὁμοίως εὔλυτα ἔσται. Antea erat ἀποστήσονται.

εὐμαθὴς, ¶ 1) *qui facile discitur.* Thom. Mag. εὐμαθὴς ὁ εὔγνωστος. O. 20, 14. εὔγνωστα καὶ εὐμαθῆ πάντα παρέχειν. 21, 1. τὴν γεωργικὴν τέχνην πασῶν

εἶναι

εἶναι εὐμαθεστάτην. ¶ 2) *facilis intellectu, planus.* Απ. 1, 2, 35. τάδε σοι εὐμαθέστερα ὄντα. ¶ 3) *docilis.* Thom. Mag. εὐμαθὴς, ὁ εἰς τὸ μαθεῖν ταχύς. A. 1, 9, 3. Κῦρος εὐμαθέστατος τῶν ἡλίκων. All. αἰδημονέστατος, quod Ruhnken. ad Απ. 3, 9, 6. glosſema eſſe dicit nominis δαημονέστατος, corrupti ex αἰδημονέστατος.

Εὐμάθης, *Eumathes.* E. 2, 3, 2. vnus e triginta tyrannis.

εὐμάρεια, (poet. Port.) *facilitas, commoditas.* Heſych: εὐμάρεια· εὐχέρεια, ἡσυχία. Suidas: εὐμάρεια, ἡ εὐκολία. it. εὐμάρειαι· εὐχέρειαι. O. 5, 9. χειμάσαι — θερμοῖς λουτροῖς, ποῦ πολὺ πλείων εὐμάρεια; Stobaeus: εὐχέρεια, quod recepit Zeun. ſine idonea cauſa, opinor.

Εὔμαχος, *Eumachus.* v. Εὔβουλος.

εὐμεγέθης, *ingens, permagnus, ſatis magnus.* Ιπ. 10, 6. τροχοὺς εὐμεγέθεις. c. μάλα, E. 5, 2, 4. ποταμὸν μάλ' ὄντα εὐμεγέθη. De equo, Ιπ. 1, 17. πώλου — εὐμεγέθους. Zeun. bene vertit *iuſtae magnitudinis.*

εὐμένεια, *benignitas.* Απολ. 7. ἴσως ὁ θεὸς δι' εὐμένειαν προξενεῖ μοι. Thom. Mag. in v. εὔνοια· εὐμένεια ἀεὶ ἀπὸ τοῦ μείζονος πρὸς ἐλάττονα. v. ibi interpp.

εὐμενὴς (poet. Port.). ¶ 1) *beneuolus, amicus.* Αγ. 1, 22. οὐ μόνον οἱ πυνθανόμενοι ταῦτα, ἀλλὰ καὶ οἱ ἁλισκόμενοι εὐμενεῖς αὐτῷ ἐγίγνοντο, *eum amabant.* E. 5, 2, 9. συγγενεῖς πολλοὶ — τῶν φευγόντων, καὶ ἄλλως εὐμενεῖς. 5, 4, 26. Ἀγησίλαον εὐμενῆ ἐμοὶ εἰς τὴν κρίσιν παρασχεῖν. Sic feminin. Απ. 2, 1, 32. εὐμενὴς παραστάτις οἰκέταις. De hominibus priuatis erga ciuitates, Ιπρ. 4, 7. De ciuium fide in republica, erga regem, etc. E. 2, 3, 18. p. 98. πότερα εὐμενὴς ἢ προδότης νομίζοιτο. Απ. 3, 5, 2. εὐμενεστέρους δὲ ποτέρους ἑαυτοῖς εἶναι νομίζεις; *vtrum Athenienſes Athenienſibus, na Thebanis Boeotos?* Cf. Ιερ. 11, 12. Απ. 3, 4, 9. De fide ſociorum et populorum victorum, Π. 7, 5, 7. Καππαδόκαι — οὓς σφίσιν ἐνόμιζον εὐμενεστέρους εἶναι ἢ Πέρσαις; E. 2, 5, 8. p. 182. 5, 2, 1. ὅσοι τῶν ξυμμάχων τοῖς πολεμίοις εὐμενέστεροι ἦσαν, ἢ τῇ Λακεδαίμονι. §. 24. 5, 4, 65. Τιμόθεος πόλεις ἁπάσας εὐμενεστέρας ἔσχεν. 6, 3, 5. p. 384. ἐπὶ τοὺς εὐμενεστάτους — στρατεύειν. De diis, E. 6,

6, 4, 2. τοὺς θεοὺς εὐμενεστάτους εἶναι, *benignissimos.* cf. ἵλεως, quocum iungitur. ¶ 2) *partibus fauens.* E. 2, 4, 21. Παυσανίας — ὅπως μὴ δῆλος εἴη εὐμενὴς αὐτοῖς ὤν. np. Piraeensibus. ¶ 3) *facilis, commodus, clemens.* A. 4, 6, 9. ἡ τραχεῖα (ὁδὸς) τοῖς ποσὶν ἀμαχεὶ ἰοῦσιν εὐμενεστέρα, ἡ —

εὐμενίζεσθαι, *propitium sibi reddere, placare.* Π. 3, 3, 11. θεοὺς θυσίαις — εὐμενίζετο.

εὐμενῶς, *cum beneuolentia.* E. 2, 3, 19. Theramenis orationi ἡ βουλὴ ἐγένετο εὐμενῶς ἐπιθορυβήσασα.

εὐμετάβολος, *mutabilis.* E. 2, 3, 17. p. 93.

εὐμεταχείριστος, ¶ 1) *qui facile potest circumueniri, quo facile quis vti pro arbitrio potest.* A. 2, 6, 10. ἐπεβούλευον ὡς εὐμεταχειρίστῳ ὄντι. ¶ 2) *facilis.* E. 5, 2, 12. p. 299. ὁρᾶτε ὅπως μὴ οὐκέτι εὐμεταχείριστα ἐκεῖνα ἔσται ὑμῖν, h. e. *ne difficillima tractatu* etc.

εὐμήκης, *prolixus.* Ιπ. 5, 6. εὐμήκεις αἱ τρίχες.

εὐμίσητος, *facile incurrens odium, odio dignus.* Π. 3, 1, 5. συμβουλεύω — τἀληθῆ λέγειν, ἵνα σοι ἔν γε ἀπῇ τὸ εὐμισητότατον.

* εὐμνημόνως, *ita vt facile possit in memoriam reuocari.* Αγ. 11, 1. ὡς ἂν ὁ ἔπαινος εὐμνημονεστέρως ἔχοι, *facilius memoria teneatur.*

εὐμορφία, *pulchritudo.* Moeris p. 149. εὔμορφον παρ' οὐδενὶ εὗρον, ἀλλ' εὐπρεπῆ. εὐμορφίαν παρὰ Πλάτωνι ἐν νόμοις, καὶ παρὰ Ξενοφῶντι. σπάνιον δέ. v. ibi interpp. Thomas: εὐπρεπὴς καὶ ἀστεῖος τὴν ὄψιν, κάλλιον λέγειν, ἢ ὡραῖος. τὸ δὲ εὔμορφος, κοινόν. Πλάτων μέντοι ἐν νόμοις, καὶ Ξενοφῶν, εὐμορφίαν λέγουσιν. Σ. 8, 6. ἐρῶντα — οὐ ψυχῆς, ἀλλ' εὐμορφίας.

εὐνάζειν, *in cubili collocare.* K. 9, 3. ceruas ἀγούσας τοὺς νεβροὺς — οὗ ἂν μέλλῃ ἑκάστη τὸν ἑαυτῆς εὐνάσειν. Ita Steph. edidit pro lectione edd. vett. quam etiam Zeunius recepit, εὐνάσκειν. §. 4. τὸν νεβρὸν ὅπου εἶδεν εὐνασθέντα.

εὐνάζεσθαι, *cubare.* De venatoribus, K. 12, 2. εὐνάζεσθαι σκληρῶς δυνατοὶ ἔσονται.

εὐναῖος quater legitur in Κυνηγ. v. δρομαῖος, vbi explicatum est.

εὐνάσιμος, *cubili aptus.* K. 8, 4. παραλείπεται εὐνάσιμα πολλά, np. χωρία.

* εὐ-

* εὐνάσκειν, v. εὐνάζειν.

εὐνὴ, ¶ 1) *locus in quo cubari poteſt.* Π. 5, 2, 7. κλίναι ὑμῖν εἰσιν, ὁπόσαι γένοιντ' ἂν εὐναὶ ἐπὶ γῆς. ¶ 2) *luſtrum, cubile leporis.* Απ. 3, 11, 8. Κ. 6, 16. ἀφίξονται canes πρὸς τὴν εὐνὴν τοῦ λαγώ. Sic Κ. 5, 9. lepus ποιούμενος εὐνήν. Leuncl. et Wels. ὁ ποιούμ. quod non placet Zeunio, qui ποιούμενος explicat per ποιεῖται, vt omiſſum ſit ἐστί. Videtur autem εὐνὴν ποιεῖσθαι h. l. eſſe *iacere*, vt Fr. Portus exponit, non: *ſibi ſtruere cubile*, vt Leuncl. vertit. ¶ 3) *cubile apri.* Κ. 10, 7. 9. ¶ 4) *ſtragula.* Ammonius in v. λέχος· λέχος ἐστὶ ἡ κλίνη· εὐνὴ δὲ, ἡ ἐπὶ ταύτης στρωμνή. Sic quoque Thom. Mag. in v. λέχος, cuius interpretes oſtendunt, vanum eſſe hoc diſcrimen. Π. 8, 8, 8. τὰς εὐνὰς οὐ μόνον ἀρκεῖ μαλακῶς ὑποστρώννυσθαι, ἀλλ' ἤδη τῶν κλινῶν τοὺς πόδας — τιθέασιν. §. 9. ¶ 5) *lectus dormitorius.* Poll. 6, 10. τὸ δὲ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ τὰ στρωμνὰ ἐνῆν, εὐνὴν καὶ κοίτην ὠνόμαζον. Cf. Heſych. et Etymol. M. Αγ. 5, 2. Ε. 2. 4, 4. ἄλλους ἐπικαταλαβόντες ἐν ταῖς εὐναῖς. Ο. 10, 8. 11, 14. ἀνίστασθαι ἐξ εὐνῆς. Σ. 9, 7. εἰς εὐνὴν ἀπιόντας dormitum.

εὐνοεῖν, *beneuolentia complecti.* Π. 8, 2, 1. οὐ ῥᾴδιον — εὐνοεῖν τοῖς κακονόοις — ὡς φιλοῦσιν καὶ εὐνοοῦσιν. Ο. 12, 5. τὸ εὐνοεῖν, np. τὸν ἐπίτροπον, ἐμοὶ (domino) καὶ τοῖς ἐμοῖς.

εὔνοια, ¶ 1) *beneuolentia:* Heſych: εὔνοια· φιλία. ¶ a) amicorum, Απ. 2, 6, 20. ἐν τίσιν ἀνθρώποις εὔνοια καὶ πίστις ἔσται; §. 34. v. εὐνοϊκῶς. Ο. 11, 8. ¶ b) ſodalium, Ιερ. 6, 3. μηδεμίαν ἐνορᾷν εὔνοιαν ἐμοὶ παρ' αὐτῶν. cf. ἐνδείκνυσθαι. ¶ c) dei Thom. Mag. εὔνοια, καὶ ἀπὸ τοῦ μείζονος πρὸς ἐλάττονα, vt εὐμένεια. Λ. 13, 3. προλαμβάνειν βουλόμενος τὴν τοῦ θεοῦ εὔνοιαν. Margg. ἔννοιαν. ¶ d) regis, Π. 8, 2, 11. p. 488. εὐεργετῶν ἀνθρώπους εὔνοιαν ἐξ αὐτῶν κτῶμαι καὶ φιλίαν. ¶ e) inferiorum erga ſuperiores. Thomas: εὔνοια, καὶ ἀπὸ τοῦ ἐλάττονος πρὸς τὸν μείζονα. Sic militum in imperatorem, Π. 1, 5, 7. p. 55. τῇ ὑμῶν εἰς ἐμὲ εὐνοίᾳ. Α. 2, 6, 7. φιλίᾳ καὶ εὐνοίᾳ ἑπομένους οὐδέποτ' εἶχεν. viam monſtrantis in exercitum, Α. 4. 7, 15. τούτου ἕνεκα, οὐ τῆς τῶν Ἑλλήνων (i. e. εἰς τοὺς

τοὺς Ἕλληνας) εὐνοίας. ministrorum et seruorum in dominum, Π. 3, 1, 16. ὑπηρέται — εὐνοίᾳ καὶ φιλίᾳ τῇ ἐμῇ (i. e. εἰς ἐμὲ) τὸ δέον συλλαμβάνοιεν; Α. 1, 8, 20. eunuchus ἐτετίμητο ὑπὸ Κύρου δι' εὔνοιάν τε καὶ πιστότητα. Ο. 12, 5. de ἐπιτρόπῳ· εὔνοιαν δεήσει αὐτὸν ἔχειν σοὶ καὶ τοῖς σοῖς — ἄνευ γὰρ εὐνοίας τί ὄφελος; §. 7. f) canum, Π. 8, 2, 3. τὸν σῖτον — ὥσπερ καὶ τοῖς κυσὶν ἐμποιεῖν τινα εὔνοιαν. ¶ 2) *promtus animus, studium erga aliquem*. Α. 7, 7, 26. εὔνοιαν ἀποδείκνυσθαι. Praecedebat προθυμίαν. Oppon. κακόνοια.

εὐνοϊκῶς, *beneuole, amice*. Suid: εὐνοϊκῶς· φιλικῶς, πιστῶς. Π. 4, 4, 3. ἰὼν ὡς ἡμᾶς εὐνοϊκῶς. 8, 4. 1. αὐτὸν — τιμῶντες εὐνοϊκώτατα. Απ. 2, 2, 12. ἵνα — εὐνοϊκῶς ἐγγύθεν βοηθῇ σοι. 3, 11, 10. osculari ὀ μόνον μαλακῶς, ἀλλὰ καὶ εὐνοϊκῶς. Σ. 8, 18. εὐνοϊκῶς διαλέγεσθαι. Sic εὐνοϊκῶς ἔχειν, *beneuolo animo esse*. Π. 8, 3, 19. οὓς γνοῖεν εὐνοϊκῶς ἔχοντας. Ιπ. 6, 2. c. dat. Α. 1, 1, 5. ὡς εὐνοϊκῶς ἔχοιεν αὐτῷ. Ε. 4, 4, 15. c. πρὸς, Απ. 2, 6, 34. εὐνοϊκῶς ἔχεις πρὸς αὐτὸν — αὐτῷ μοι ἐγγίγνεται εὔνοια πρὸς οὓς ἂν ὑπολάβω εὐνοϊκῶς ἔχειν πρὸς ἐμέ. Ο. 9, 12.

εὐνομεῖσθαι, *bonis legibus et institutis vti, bene constitutum esse*. v. Thom. Mag. et Suid. Sed apud Xenophontem non nisi de ciuitatibus dicitur. Αθ. 1, 8. ὁ δῆμος ὀ βόλεται εὐνομουμένης τῆς πόλεως δουλεύειν — ὃ νομίζειο ὀκ εὐνομεῖσθαι, *non recte constitutum esse*. Ο. 9, 14. ἐν εὐνομουμέναις πόλεσιν.

εὐνομία, *bona instituta, bonus reip. status*. v. Hesych. in h. v. et Thom. Mag. in v. νομή. Describitur Αθ. 1, 9. Ε. 4, 4, 6. Κόρινθον — εὐνομίᾳ χρωμένην.

Εὔνομος, *Eunomus*. Ε. 5, 1, 5-9. nauarchus Atheniensium, vincitur a Gorgopa.

εὔνους, *beneuolus, fauens*. ¶ 1) minor maiori. v. εὔνοια. a) milites duci, Α. 2, 6, 10. b) ciues regi, Π. 8, 3, 3. ὅπως τοῖς εὔνοις κάλλιστα ἰδεῖν ποιοῖτο τὴν ἐξέλασιν. Oppon. δυσμενέσι. Sic Ο. 6, 10. πολίτας ἀρίστους καὶ εὐνουστάτους παρέχεσθαι τῷ κοινῷ. c) serui dominis, Απ. 2, 4, 5. ἀνδράποδον εὔνουν καὶ παραμόνιμον. Sic fere 2, 10, 3. Ο. 7, 37. ἢν μέλλωσι serui εὐνούστεροι ἢ πρόσθεν ἔσεσθαι. 9, 5. 12, 7. 8. 15, 5. ¶ 2) maior minori. v. εὔνοια. np. rex ciuibus et parentes

tes liberis, Π. 8, 5, 12. Cambyses dicit: ἄνδρες Πέρσαι, καὶ σὺ, ὦ Κῦρε, ἐγὼ ἀμφοτέροις ὑμῖν εὔνους εἰμί. Απ. 2, 2, 10. ταύτην (matrem) εὔνουν σοὶ ἦσαν. ¶ 3) reges et peregrini aliis nationibus et populis, Αγ. 8, 3. rex Persarum ἦν φίλος Λακεδαίμονι καὶ τῇ Ἑλλάδι, εὔνους ὢν φαίνηται. Α. 7, 7, 18. τούτους (Graecos) αὐτοῖς (populis a Seutha victis) εὐνουστέρους εἶναι ἢ σοί. 2, 4, 9. Ἀριαῖος καὶ Ἀρτάοζος πιστοὶ ὄντες Κύρῳ, καὶ ὑμῖν (Graecis) εὖνοι. Cf. 3, 3, 2. Sic aduenae inquilinis, Πο. 2, 5. (τοὺς μετοίκους) εὐνουστέρους ποιεῖσθαι. it. §. 7. ¶ 4) amicus amico, a) Α. 1, 9, 12. φίλους ὅσους ποιήσαιτο, καὶ εὔνους γνοίη ὄντας. §. 17. κρίνειν τοὺς πιστοὺς καὶ εὔνους. 7, 2, 17. φίλους εὔνους ἔφη νομίζειν. Απ. 1, 2, 52. Απολ. 27. τοῖς ἐμοῖς εὔνοις λυπητέον, i. e. φίλοις. Steph. mauult τοῖς ἐμοὶ εὔνοις. ¶ b) partes in re publ. partibus, Αθ. 3, 10. ἐν οὐδεμιᾷ πόλει τὸ βέλτιστον εὔνουν ἐστὶ τῷ δήμῳ, τὸ κάκιστον — εὔνουν τῷ δήμῳ, ὅμοιοι τοῖς ὁμοίοις εὖνοί εἰσι. ¶ c) populares popularibus, Α. 5, 6, 1. ¶ d) offensus offensori, Π. 4, 6, 2. p. 258. οὐκ ἄν ποτε ἐγὼ τούτῳ (qui filium meum interfecit) δυναίμην εὔνους γενέσθαι, *reconciliari*. Sic Ε. 1, 4, 5. ἑώρα Alcibiades ἑαυτῷ εὔνουν οὖσαν (τὴν πόλιν), *reconciliatam*. ¶ 5) Praeterea varie dicitur, vt Π. 5, 4, 15. εὐνουστέροις τοὺς ἵππους δοὺς ἢ νῦν σοι εἶχον. Α. 7, 3, 9. εὔνους δέ σοι ὢν παραινῶ. Ο. 12, 8. ἑαυτοῖς εὖνοι πάντες — ἄνθρωποι.

εὐνοῦχος, *castratus*, *spado*. Moeris p. 347. σπάδων, κοινόν· εὐνοῦχος, Ἑλληνικῶς. Contra Thom. Mag: εὐνοῦχος. τὸ δὲ σπάδων, Ἀνάττικον. it. σπάδων οὐκ ἐρεῖς, ἀλλὰ εὐνοῦχος. Hesych. et Etymol. M. εὐνοῦχος· σπάδων, τομίας. De eunuchorum origine, et cur Cyrus eos sibi ministros atque corporis custodes elegerit (τοὺς περὶ τὸ ἑαυτοῦ σῶμα θεραπευτῆρας ἐποιήσατο εὐνούχους), notabilis locus est Π. 7, 5, 20–23. cf. d'Ollincan (i. e. Ancillon) traité des eunuques, 1707. 12. et Donat. ad Terent. Eun. 1, 2, 87. Erant gynaeceis praefecti omninoque ministri aulici valde honorati. Herodotus 8, 105. παρὰ τοῖσι βαρβάροισι τιμιώτεροί εἰσι οἱ εὐνοῦχοι, πίστιος εἵνεκα τῆς πάσης τῶν ἐνορχέων. cf. 3, 130. Dan. Heinsius in Hesiodi opera et dies c. 6.

6. p. 134. et Doruill. ad Charit. p. 484. Sic praesto sunt Pantheae, Π. 6, 1, 18, cum Araſpes ei vim inferre voluiſſet, haec πέμπει τὸν εὐνοῦχον (*eunuchum ſibi cuſtodem et miniſtrum additum.* Haec enim eſt vis articuli.) πρὸς τὸν Κῦρον καὶ κελεύει λέξαι. §. 19. 6, 4, 4. οἱ εὐνοῦχοι καὶ αἱ θεράπαιναι αὐτὴν ἀπῆγον. 7, 3, 1. ſepulcrum fodiunt domino mortuo, Pantheae marito. §. 5. 6. cum Panthea ſe interfeciſſet, iidem ſe interficiunt, ſepulturam nacti prope eius ſepulcrum, cum inſcriptione σκηπτούχων, quam lectionem pro εὐνούχων ex optimis editt. defendunt Hutch. et Leuncl. qui etiam oſtendit, eunuchos reuera fuiſſe regum ſceptrigeros. Gadatas regulus vocatur εὐνοῦχος, Π. 5, 2, 13. Paulo ante eſt: rex συμπίνοντα παρ' ἑαυτῷ — ἐξέτεμεν. 5, 3, 6 — 10. 6, 1, 1.

Εὔξεινος Πόντος, *Pontus Euxinus.* Π. 8, 6, 10. τὴν ἀρχὴν ὥριζεν αὐτῷ (Cyro) — πρὸς ἄρκτον ὁ Εὔξεινος πόντος. 8, 8, 1. A. 4, 8, 17. Graeci veniunt εἰς Τραπεζοῦντα, πόλιν ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ. (Antea eum videntes clamauerant: θάλαττα, θάλαττα. v. 4, 7, 17. ſqq.) 5, 1, 1. O. 20, 27. Cf. πόντος.

Εὔξενος, *Euxenus*, harmoſtes in Aſia relictus ab Ageſilao, E. 4, 2, 3.

εὔξεστος, *bene politus, egregie fabricatus.* Σ. 4, 6. ex Homero: εὐξέστου ἐπὶ δίφρου.

εὐξύμβολος, *in pactis faciendis facilis, is quocum facile commercia habere poſſis.* Heſych: εὐσύμβολον· εὐσυνάλλακτον. v. Olear. ad Philoſtrat. p. 40. Απ. 2, 6, 5. εὔορκος καὶ εὐξύμβολος. Erneſt. *comis, fidelis.* v. δυσξύμβολος.

Εὐοδεὺς v. Ἐυοδίας.

εὔοδος, *facile peruius, expeditus.* A. 4, 8, 10. ᾗ ἂν εὔοδον ᾖ, (np. ὄρος) ταύτῃ ἄξει. 5, 8, 8. τῇ μὲν ἄνοδον, τῇ δὲ εὔοδον τὸ ὄρος. Antea erat προσβατόν. c. dat. A. 4, 2, 7. εὐοδωτάτη ἦν τοῖς ὑποζυγίοις, np. ὁδός. Alberti huc trahit Heſych: εὔοδος· ἀγαθή.

*εὐοπλία, *inſignis armatura.* Ιερ. 9, 6.

εὔοπλος, *armis bene inſtructus.* Π. 5, 5, 2. τοὺς εὐιπποτάτους τε καὶ εὐοπλοτάτους. Hic tamen εὐοπλ. in nonnullis deeſt. 6, 2, 3. A. 2, 3, 2. E. 4, 2, 3. Ιερ. 5, 4. 11, 3.

εὐορκεῖν, *iusiurandum non*

non violare. E. 1, 7. 10. p. 57. de iudicibus: ὑμεῖς κατὰ τὸν νόμον εὐσεβοῦντες καὶ εὐορκοῦντες κρίνεῖτε. 2, 4, 20. Απ. 1, 1, 18. vbi ed. Castal. et all. habent εὐορκίαν pro εὐορκεῖν. cf. ἐπιορκεῖν.

εὐορκία, *sancta iurisiurandi obseruatio.* v. εὐορκεῖν.

εὔορκος, *iusiurandum seruans.* E. 2, 4, 29. εὔορκοι καὶ ὅσιοι in foedere. Απ. 2, 6, 5. εὔορκος καὶ εὐξύμβολος. Ruhnken. emendat εὔοργος, *mitis, lenis.* All. malunt αὐτάρκης. cf. supra ἔνορκος, quocum confunditur.

εὐόφθαλμος, ¶ 1) *bonis oculis praeditus.* Poll. 2, 52. εὐόφθαλμος καὶ εὐοφθαλμότερος, ὡς Ξενοφῶν. Σ. 5, 5. καρκίνου εὐοφθαλμότατον εἶναι. ¶ 2) *pulchros oculos habens.* Π. 8, 1, 14. ὑποχρίεσθαι τοὺς ὀφθαλμοὺς — ὡς εὐοφθαλμότεροι φαίνοιντο. Harpocrat: εὐοφθάλμως· εὐπρεπῶς.

εὐοχεῖσθαι. Ιπρ. 8, 4. οἱ εὐοχούμενοι ἵπποι. Suidas: εὐοχεῖται ἀντὶ τοῦ καλῶς ἡνιοχεῖται. Vnde Camerar. vertit: *equi commodae vecturae.* Leuncl. εὐοχούμενοι Graecum esse negans vult diuisim scribi: εὖ ὀχούμ. et vertit: *ad equitationis laborem idonei.* Sed sunt haud dubie *equi bene habiti,* ut reddidit Ribittus, i. e. *bene nutriti.* Nam statim sequitur: μὴ ἐκπεπονημένοι δέ. v. ἐκπονεῖν nr. 2. Deinde ὀχὴ est i. q. τροφὴ auctoribus grammaticis antiquis. Denique ita intellexisse videtur librarius Cod. Lips. in quo est εὐωχούμ. cf. Gramm.

εὐπαγής, *firmus, bene compactus.* K. 2, 8. σχαλίδες εὐπαγεῖς. Cf. εὐπαχής.

εὐπάθεια, *voluptas.* Αγ. 9, 3. τὴν εὐπάθειαν in victu et somno — εὐπορωτέραν ἐπετήδευσεν. 11, 9. οὐ καρτερίαν τὴν ἀρετὴν, ἀλλ' εὐπάθειαν νομίζειν. In malam partem accipitur Απολ. 18. τὰς εὐπαθείας ἐκ τῆς ἀγορᾶς πολυτελεῖς πορίζεσθαι, *delicias, cibos delicatos.*

εὔπαλτα, v. παλτόν.

***εὐπαράπειστος**, *qui facile falsa persuasione decipitur.* Ita Portus in indice. Sed melius vertitur: *cui facile persuadetur, qui facile flecti potest.* Αγ. 11, 12. ἐχθροῖς μὲν δυσεξαπάτητος, φίλοις δὲ εὐπαραπειστότατος. Hanc lectionem probat quidem Kuster. ad Hesych. in v. ἄπιστος. Sed vera lectio libro-

librorumque bonorum eſt εὐπαραπιστότατος. cf. ἀπιστεῖν.

εὐπατρίδης, *patricius, nobilis.* Schol. Sophocl. Electr. 25. εὐγενεῖς, ὧν ἡ πατρὶς περιφανὴς καὶ τὸ γένος, — εὐπατρίδαι δὲ παρὰ Ἀττικοῖς οἱ αὐτόχθονες, (Cf. Moeris p. 141. Heſych. et Phauorin.) καὶ κατὰ τοῦτο περιφανεῖς, οἷον οἱ εὖ ἔχοντες ἕνεκα τῆς πατρίδος, ὡς εἶναι τοὺς εὐγενεῖς ἐπιπλέον τῶν εὐπατριδῶν. ὥστε εἴ τις εὐπατρίδης, καὶ εὐγενής· οὐ μὴ εἴ τις εὐγενής, καὶ εὐπατρίδης. Hi patricii erant prima Athenienſium claſſis e tribus illis, in quas Theſeus totam multitudinem deſcripſerat. v. Plutarch. Theſ. c. 25. p. 11. ed. Wechel. Σ. 8, 40. τὰ μέγιστα σοὶ ὑπάρχει· εὐπατρίδης εἶ, ἱερεὺς θεῶν. Cf. Etymol. M. et Poll. 8, 111. Sed O. 1, 17. πάνυ εὐπατριδῶν δοκούντων εἶναι, videtur idem eſſe quod εὐγενὴς ſenſu latiori: *bono loco natus.* Oppon. δοῦλοι. Heſych. et Phauorin: ἐξ εὐπατριδῶν· ἐξ εὐγενῶν. Suid: εὐπατρίδαι· εὐγενεῖς.

*εὐπαχὴς, *obeſus, carnoſus.* K. 4, 1. ὑποκώλια in canibus εὐπαχῆ. Cf. Poll. 5, 59. K. 5, 30. lepus habet μηροὺς εὐπαχεῖς. Cf. Poll. 5, 70. In vtroque Pollucis loco eſt εὐπαγῆ et εὐπαγεῖς. Sed Jungermann. et Hemſterhuſ. ibi ex MS. et Xenophonte reſtituerunt εὐπαχῆ et εὐπαχεῖς. Cf. Gramm. qui eundem errorem notat in Oppian. 1, 188. et de vtroque vocabulo, tam εὐπαγὴς quam εὐπαχὺς ſ. εὐπαχὴς, quaedam adſpergit. Zeunius in Xenophonte praetulit εὐπαγῆ et εὐπαγεῖς.

εὐπειθὴς, ¶ 1) *obediens, modeſtus.* Πο. 4, 51. πόλιν — εὐπειθεστέραν καὶ εὐτακτοτέραν. A. 3, 1. Απ. 3, 5, 5. De militibus, Cf. Poll. 1, 180. Απ. 3, 4, 8. v. κατήκοος, cui iungitur. Ιππ. 1, 7. §. 24. εὐπειθεῖς εἶναι τοὺς ἀρχομένους equites. Vett. edd. εὐπιθ. c. dat. Π. 2, 1, 9. ἑαυτὸν παρέχειν εὐπειθῆ τοῖς ἄρχουσι. ¶ 2) De equo: *tractabilis.* Heſych: εὐπειθεῖς· πειθηνίους. Cf. Poll. 1, 185. Απ. 4, 2, 25. εὐπειθὴς ἢ δυσπειθής. Σ. 2, 10. οὐ τοὺς εὐπειθεστάτους, ἀλλὰ τοὺς θυμοειδεῖς ἵππους.

εὔπειστος, v. εὔπιστος.

*εὐπερίσπαστος, *qui facile circumflecti poteſt.* v. Gramm. K. 2, 8. σχαλίδες εὐπερίσπαστοι. Fr. Portus:

Portus: *quae facile possunt conuerti.*

εὐπέτεια, (poet. Steph.) *facilitas.* O. 5, 5. ἡ γῆ — καὶ κυσὶν εὐπέτειαν τροφῆς παρέχουσα, *alimentorum facilitatem et copiam.*

εὐπετής (poet. Steph.), ¶ 1) *facilis.* Π. 5, 2, 2. ᾗ ἡ πρόσοδος ad castellum εὐπετεστάτη. O. 12, 14. synon. est ῥᾴδιον, a quo Ammonius p. 122. εὐπετὲς distinguit. c. inf. Ιπ. 6, 16. εὐπετὲς εἶναι ἀναβῆναι. ¶ 2) *facilitatem afferens, commodus.* Π. 4, 3, 3. ἐκεῖνο ἐκ εὐπετὲς, τὸ, ὅ τι ἂν δέῃ ὅπλον φέρειν, τὸν ἵππον τοῦτο συμφέρειν.

εὐπετῶς (poet. Port.), ¶ 1) *facile.* v. Hesych. Π. 3, 3, 14. τάφρον περιβάλλονται εὐπετῶς διὰ τὴν πολυχειρίαν. Vbi potest etiam simul ad celeritatem referri. §. 21. εὐπετῶς αὐτῶν κρατῆσαι. ¶ 2) *aequo animo, non moleste.* Απ. 2, 1, 6. ταῦτα (ψύχη καὶ θάλπη) εὐπετῶς φέρειν. ¶ 3) *nemine impediente*, fere i. q. ταχύ. A. 3, 2, 6. τοὺς μεγάλους ταχὺ μικροὺς ποιεῖν, καὶ τοὺς μικροὺς — σώζειν εὐπετῶς dicuntur] dii. 1, 4, 3, 16. Αγ. 2, 18. E. 6, 1, 4. p. 360. ¶ 4) *celeriter.* A. 4, 7, 7. ἀνεχάζετο εὐπετῶς. E. 7, 1, 10. εὐπετῶς ἀναπηδῶντες in equos. ¶ 5) *expedite, apte, commode.* Ιπ. 6, 12. τὸν εὐπετῶς ἀναβιβάζοντα. ¶ 6) *recte, bene, merito.* A. 2, 5, 3. p. 114. βασιλεῖ μόνῳ ἔξεστι τιάραν ὀρθὴν ἔχειν, τὴν δ' ἐπὶ τῇ καρδίᾳ ἴσως ἂν — καὶ ἕτερος εὐπετῶς ἔχοι. ¶ 7) *apte, cohaerenter.* Π. 2, 1, 13. λίθων καὶ ξύλων — κἂν ὅπωσοῦν καταβεβλημένα τύχῃ, συναρμόσαι ταῦτα εὐπετῶς, h.e. εὐθέτως, ἀρτίως, interprete Hesychio.

* **εὐπιθής** v. εὐπειθής.

εὔπιστος, *obediens.* Π. 1, 2, 12. πλεῖστοι — εὐπιστότατοι. Wells. auctoritate Leunclauii male edidit εὐπειστ. v. Steph. et Hutch. ad h. l. et Valckenar. ad Herodot. 6, 1-8. it. supra ἀπιστεῖν. Sic 2, 1, 11. εὐπειστόταται est ex mala emendatione Leuncl. Nam libri ceteri omnes habent εὐπιστ. Ιππ. 9, 3. εὐπιστότερον τὸ ἱππικὸν ποιῆσαι. Leuncl. malebat εὐπειστ.

εὐπλατής, *satis latus, peramplus.* v. Gramm. K. 10, 3. λόγχας εὐπλατεῖς. Hunc locum respexit Pollux 5, 20.

εὔπνους, *facile spirans.* Pollux 2, 77. μυκτῆρες εὐπνοώτεροι παρὰ Ξενοφῶντι, ap. Ιπ. 1, 10. Idem Pollux

lux 1, 194. nomen εὔπνους habet in laudibus equi.

εὐποδία, *pedum bonitas.* Pollux 9, 161. καὶ ἡ παρὰ Ξενοφῶντι εὐποδία. Cf. 1, 194. Ιπ. 1, 3. οἱ παχεῖς πολὺ τῶν λεπτῶν διαφέρουσιν εἰς εὐποδίαν.

εὐποιεῖν v. ποιεῖν nr. 20.

εὐποιητέος, *beneficiis afficiendus.* Απ. 2, 6, 27. οἱ συμμαχεῖν ἐθέλοντες εὐποιητέοι.

εὐπόλεμος, *bellicoſus.* Πο. 4. 51. εὐπολεμοτέραν γενέσθαι (τὴν πόλιν). Cf. δοκεῖν nr. 5. de loco O. 4, 3.

εὐπορεῖν, ¶ 1) *rerum neceſſariarum copiam* ſ. *commeatum habere.* Π. 1, 6, 10. ὅτε μάλιστα εὐπορῇς. Απ. 2, 7, 4. O. 20, 2. τοὺς μὲν εὐπορεῖν, τοὺς δ' ἀπόρους εἶναι. Plenius c. gen. Πο. 6, 1. ὁ δῆμος τροφῆς εὐπορήσει. E. 1, 6, 13. σίτων οὐδαμόθεν ἦν εὐπορῆσαι. ¶ 2) *copiam habere.* Λ. 11, 2. τούτων (artificum) ἐπὶ στρατιᾶς εὐποροῦσι. ¶ 3) *nanciſci.* E. 1, 1, 6. ἵππων εὐπορήσαντες νυκτὸς ἀπέδρασαν.

εὐπορία, ¶ 1) *opum et pecuniae copia.* Π. 3, 3, 6. εὐπορία τις προσγεγένηται, καὶ ἔχομεν ἀφ' ὧν τιμᾶν. Plene E. 4, 8, 28. πολλὴν εὐπορίαν χρημάτων. Sic Leuncl. et Hutch. explicant A. 7, 6, 26. πολλὴ ὑμῖν εὐπορία φαίνεται, καὶ πλεῖτε ἔνθα δὴ ἐπιθυμεῖτε. Sed fortaſſis in vniuerſum eſt *felix ſtatus*, vel *facultas*, *libera poteſtas.* §. 27. oppon. ὅτε ἐν ἀπόροις ἦμεν. ¶ 2) *ars rei familiaris recte adminiſtrandae*, vel *bonus ordo*, *facilitas res inueniendi.* O. 9, 1. vid. ἀμηχανία. ¶ 3) Legitur pro παρεστι, v. παρεῖναι nr. 1.

εὔπορος, ¶ 1) *facilis meatu*, *expeditus.* A. 2, 5, 2. p. 110. ὁδὸς εὔπορος. (Cf. Poll. 3, 96.) 5, 1, 8. E. 6, 5, 42. Sic neutrum, omiſſo χωρίον, A. 3, 5, 11. ἐντεῦθεν εὔπορον εἶναι, ὅποι τὶς ἐθέλει πορεύεσθαι. Ιπρ. 4, 4. ἐπὶ τὰ εὔπορα. Sic A. 6, 5, 11. pro ἀνεύπορα reſcripſerunt viri docti ἂν εὔπορα. ¶ 2) *facile parabilis.* Αγ. 9, 3. εὐπάθειαν ῥάονα καὶ εὐπορωτέραν. ¶ 3) *facilis.* Π. 6, 1, 28. ἔγνω εὔπορον οὖσαν τὴν ἀγωγήν, *facilem eſſe hanc vehendi rationem.* Λ. 11, 8. εὐπορώτατα — ποιοῦσι — δοκοῦντα χαλεπὰ εἶναι. E. 7, 5, 8. ¶ 4) *rerum neceſſariarum copia inſtructus*, *opulentus.* v. Ammon. in v. πλούσιος p. 114. ſed etiam p. 115. et Thom. Mag. O. 3, 8. τοὺς μὲν εἰς ἀπορίαν τῶν ἐπιτηδείων ἐληλυθότας — τοὺς δὲ καὶ

καὶ πάνυ εὐπόρους ὄντας. Plenius Απ. 4, 6, 14. ὁ χρήμασιν εὐπορωτέραν τὴν πόλιν ποιῶν. Fr. Portus: *qui reip. vectigalia auget.* Sic Πο. 4, 51. ¶ 5) O. 9, 5. serui, coniugio et familia aucti, εὐπορώτεροι πρὸς τὸ κακουργεῖν γίγνονται, *maiorem facultatem habent.* Leuncl. et Fr. Portus vertit *fiunt instructiores.* ¶ 6 *res necessarias suppeditans.* Λ. 9, 2. ἡ ἀρετὴ εὐπορωτέρα καὶ ἰσχυροτέρα. ¶ 7) *qui se facile expedit e rerum difficultate, prudens et ad agendum idoneus.* E. 6, 3, 6. εὐπορώτεροι ἐνίοτε γίγνεσθαι ἁμαρτάνοντες. ¶ 8) Legitur perperam pro ἄπορος: v. ibi nr. 4.

εὐπόρως, ¶ 1) *facile.* Π. 1, 6, 9. ἀγωνιστέον πρὸς αὐτὰ τὰ πράγματα, ὧν ὃ ῥᾴδιον εὐπόρως περιγενέσθαι. ¶ 2) *sine difficultate et confusione.* Π. 8, 5, 18. ἐκτεῖναι φάλαγγα εὐπόρως. O. 8, 10. ¶ 3) *large, vel nemine impediente.* E. 5, 4, 57. εὐπόρως σῖτον παρεκομίζοντο.

εὔπους, *pedibus valens, duros pedes habens.* Est in laudibus equi. v. Poll. 1, 194. Ιπ. 1, 3. 17. 3, 12. vbi Zeun. malit εὔνους, np. τῷ ἀναβάτῃ, quia statim sequitur ποδώκης. De canibus, v. Poll. 5, 60. K. 3, 2. 4, 6. εὔποδες sunt, ἐὰν τῇ αὐτῇ ὥρᾳ μὴ καταῤῥηγνύωνται αὐτῶν οἱ πόδες τὰ ὄρη θεουσῶν. §. 10. εὔποδες γίγνονται per aspera loca et montes ductae.

εὐπραγεῖν, *bene agere, felicem esse.* Απολ. 27. ὡς εὐπραγοῦντος ἐμοῦ ὑμῖν εὐθυμητέον. Quanquam Thomas Mag. in v. εὖ λέγειν dicit: εὖ πράττει (κρεῖττον) ἢ εὐπραγεῖ.

εὐπραγία, *fortuna prospera.* O. 9, 12. τῆς εὐπραγίας αὐτῇ μεταδιδόντες.

εὔπρακτος, *facilis factu.* A. 2, 3, 11. ἵνα μοι εὐπρακτότερον ᾖ — ὑμῖν διαπράξασθαι.

εὐπραξία, ¶ 1) *actio bona, recte factum.* Απ. 3, 9, 14. distinguitur ab εὐτυχία, et ita describitur: τὸ μαθόντα τι καὶ μελετήσαντα εὖ ποιεῖν. ¶ 2) *res secundae*, i. q. εὐτυχία, interprete Suida. Αγ. 11, 10. ἐν ταῖς εὐπραξίαις σωφρονεῖν — ἐν τοῖς δεινοῖς εὐθαρσής. E. 4, 8, 4. ἐν ταῖς εὐπραξίαις πιστοὺς φαίνεσθαι οὐδὲν θαυμαστὸν, ὅταν δέ τινες ἐν συμφοραῖς — Απ. 3, 9, 8. permutatur cum εὐτυχία et εὐτυχεῖν.

εὐπρεπὴς, ¶ 1) *decorus, decens.* Πο. 1, 4. κάλλιστοι βωμοὶ — εὐπρεπέστατα δὲ θεοῖς ἀγάλματα. O. 15.

15, 13. εὐπρεπές ἐστι μαθεῖν. Wyttenbach. ad Plutarch. de fera numinis vindicta p. 45. coniicit εὐπετές. ¶ 2) *pulcher, venuſtus.* Phauorin: εὐπρεπής· ὁ τὴν ὄψιν εὐπρόσωπος καὶ εὐειδής. A. 4, 1, 11. ἢ παιδὸς ἐπιθυμήσας, ἢ γυναικὸς τῶν εὐπρεπῶν, h. e. τινὸς ἐκ τῶν εὐπρ. Aπ. 2, 1, 22. (γυναῖκα) εὐπρεπῆ τε ἰδεῖν καὶ ἐλευθέριον. Iπ. 1, 7. μηροὶ in equo — εὐπρεπέστεροι φαίνονται.

εὐπρόσοδος, v. omnino Thom. Mag. Dicitur autem ¶ 1) De locis: a) *aptus, patens commeatibus.* Π. 6, 1, 14. ἐκάθισε στράτευμα, ἔνθα ᾤετο ὑγιεινότατον καὶ εὐπροσοδώτατον ὅσα (i. e. τόσοις ὅσα) ἔδει προσκομίζεσθαι. Hic intelligi poteſt χωρίον. Sed poſſint etiam illa adiectiua ad στράτευμα referri. b) *facilis acceſſu hoſtibus.* A. 5, 4, 17. χωρία — τὰ εὐπροσοδώτατα hoſtibus. E. 6, 5, 24. ¶ 2) De homine, *ad quem facile aditus patet.* Aγ. 9, 2. Ageſilaus πᾶσιν εὐπρόσοδος.

εὐπρόσωπος, *honeſta facie praeditus, formoſus.* Suid: εὐπρόσωπος· εὔμορφος. Aπ. 1, 3, 10. Ἀλκιβιάδου υἱὸν — εὐπροσωπότατον καὶ ὡραιότατον.

εὑρετὸς, *qui inueniri poteſt.* Aπ. 4, 7, 6. οὔτε γὰρ εὑρετὰ ἀνθρώποις αὐτὰ ἐνόμιζεν.

εὕρημα, ¶ 1) *inuentum.* Aγ. 10, 2. καλὸν εὕρημα ἀνθρώποις στάθμη καὶ κανών. Aπ. 3, 10, 9. καλὸν τὸ εὕρημα, τῷ (Hindenb. et Erneſti e MS. legit τὸ) τὰ δεόμενα σκέπης σκεπάζειν τὸν θώρακα. c. gen. K. 3, 7. τὰ τῶν ἄλλων κυνῶν εὑρήματα, *veſtigia a reliquis canibus inuenta.* ¶ 2) *lucri loco,* fere i. q. ἕρμαιον: Suidas explicat praeter alia per ἐπίτευγμα, Heſych. et Phauorin. per ἐπιτυχία. A. 7, 3, 6. εἰ μισθὸν προλήψοιτο, εὕρημα ἐδόκει εἶναι. ¶ 3) *commentum, excogitatio.* Suidas: βούλευμα. Heſych: ἐπινόημα. A. 2, 3, 11. εὕρημα ἐποιησάμην, εἴ πως δυναίμην — αἰτήσασθαι, *rationem excogitare coepi, qua.* v. Dreſig. V. M. p. 428. Alii exponunt *in lucro poſui.* Dubito an recte. ¶ 4) *ſtudium.* Suid: ἐπιτήδευμα. K. 1, 1. τὸ εὕρημα θεῶν — ἄγραι καὶ κύνες. Leuncl. *inuentum*, etiam non male.

εὖριν et εὖρις, *ſagax.* Etymol. M. in h. v. poſtquam docuit, oxytona in compoſitione fieri paroxytona, addit haec: εὐρίνων

ρίνων κυνῶν — ἤτοι τὴν ὄσφρησιν ἐχόντων ὀξυτάτην — Ξενοφῶν ἐν τῷ κυνηγετικῷ κελεύει κύνας ἐκλέγεσθαι εὔρινας, ἵνα ὀσφραίνωνται τὰς λαγωὰς. Est ergo inter laudes canum. v. Poll. 5, 60. K. 4, 6. κύνες εὔρινες — εὔρινες δὲ, ἐὰν τῦ λαγῶ ὀσφραίνωνται.

εὔριπος, *fretum*. E. 1, 6, 16. ἐς τὸν εὔριπον τῶν Μιτυληναίων.

εὑρίσκειν, ¶ 1) *inuenire quaesita*. Π. 4, 2, 12. p. 216. δύλων ἀποδιδρασκόντων καὶ εὑρημένων. 4. 5, 11. σκηνὴν εὑρὼν, *vbi e pluribus delegeris*. Πο. 4, 4. ὅταν ὀλίγοι — ζητῶσιν, ὀλίγα τὰ χρήματα εὑρίσκεται in metallis. §. 26. 30. 31. in quibus duobus locis positum est sine accusatiuo. Intelligi potest χρήματα. Fortassis etiam huc referendus est locus ex Πο. 4, 29. infra nr. 9. allatus. Certe ἀγ. ἐργασίαν explicat Fr. Portus *materiam operi commodam*, Leuncl. *fructuosum opus excolendum*. Etiam §. 32. huc potest referri: τἀγαθὰ εὑρήσουσί τε καὶ φορήσουσι. E. 5, 3, 23. ἐπιζητῦντες ὐχ εὕρισκον σῖτον. O. 20, 9. Sic de canibus in venatione, Π. 1, 6, 19. p. 80. ἐπεὶ εὑρεθείη lepus odoratu. Aπ. 3, 11, 8. τῇ ὀσμῇ αἰσθανόμενοι εὑρίσκουσιν αὐτὰς. §. 9. K. 4, 10. 6, 4. 8, 6. 10, 23. Ferae dicuntur εὑρίσκεσθαι, K. 5, 33. ἰχνευόμενον, εὑρισκόμενον. 7, 7. 10, 19. c. ὑπὸ, K. 5, 16. εὑρισκόμενοι ὑπ᾽ αὐτῶν. c. ἐκ, K. 5, 21. οἱ ἐκ (i. e. ἐν) τῶν ψιλῶν εὑρισκόμενοι. c. ὅθεν, K. 6, 18. ὅθεν εὑρίσκεται, *quibus in locis*. Fortasse vero, cum ὅθεν sit *quibus ex locis*, εὑρίσκεται rectius per praegnantiam explicetur: *e quibus latibulis excitatus inuenitur*. ¶ 2) *deprehendere non quaesita, nancisci*. A. 4, 4, 8. ἐχρίοντο. πολὺ γὰρ ἐνταῦθα ηὕρισκον τὸ χρίσμα. Paulo post: ἐκ τύτων καὶ μῦρον εὑρίσκετο. 7, 6, 19. ¶ 3) *excogitare*. Π. 2, 1, 2. p. 89. τί ἂν ἄλλο τὶς κρεῖττὸν εὕροι; 2, 2, 5. p. 120. ὅπλα — ἅ ἐστι πᾶσιν ἀνθρώποις (i. e. ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων) εὑρημένα, ὡς ἂν εὐφορώτατα εἴη. 7, 2, 4. ἀγαθὸν τί σοι εὑρεῖν, *consilium reperire*. Paulo ante est συμβουλεῦσαι. 8, 8, 8. O. 5, 11. ἐπιμέλειαν ἡδίω τινὰ εὕρηκεν, *scit, nominare potest*. Iπ. 12, 5. c. εἰς, Π. 1, 6, 12. p. 65. τὰς εὑρημένας (Marg. Steph. εἰρημένας) εἰς πόλεμον τέχνας. O. 20, 5. σοφόν τι εὑρη-

εὑρηκέναι εἰς τὰ ἔργα. cf. πρόφασις. c. dat. commodi, A. 3, 3, 11. ἣν τῷ σφενδονᾷν ἐντεταγμένῳ — τινὰ ἀτέλειαν εὑρίσκωμεν. K. 12, 17. ¶ 4) *intelligere.* K. 12, 16. οὐ γὰρ εὑρίσκουσι, οἷον χρὴ τὸν ἀγαθὸν εἶναι. etc. Inprimis c. particip. pro inf. Π. 8, 1, 1. p. 463. εὑρήσετε — ταύτην ἥκιστα — ἀναγκαζομένην ὑπακούειν. Ιερ. 7, 13. Απ. 4, 3, 14. O. 6, 4. ὠφέλιμα ὄντα εὑρίσκετο disputando. Σ. 8, 32. et c. aliis verbis, modum intelligendi declarantibus. Π. 2, 2, 7. εὑρήσεις, ἢν ὀρθῶς λογίζῃ, ἐμὲ ἀληθῆ λέγοντα. 3, 3, 6. σκοπούμενοι εὑρήσετε τὸ ἀγρυπνῆσαι etc. np. τῶν ἀγαθῶν αἴτια ὄντα f. εἶναι. 6, 2, 10. λογιζόμενος εὕρισκεν πλειόνων ἡμερῶν ἐσομένην ὁδὸν. Πο. 5, 12. vbi εὑρήσει et γνώσεται synonyma funt. E. 7, 4, 2. λογιζόμενοι εὕρισκον οὐδὲν μεῖον — ἀγαθὸν, np. εἶναι f. ὂν f. ἐσόμενον. O. 2, 17. Σ. 8, 22. ¶ 5) *animaduertere,* vel *videre.* Π. 6. 3, 8. κρεῖττον, μείζονα οἰηθέντας μείονα ἰδεῖν, ἢ μείω ἀκούσαντας μείζονα εὑρίσκειν. 7, 5, 26. p. 460. ὑμᾶς καταγοῶν θεάσομαι, καὶ οὓς ἂν ὁρῶ (Marg. Steph. et libri Brodaei habent εὕρω) ἐπιτηδεύοντας. Απολ. 5. ¶ 6) *cognita cauſſa ſtatuere.* Π. 1, 2, 7. iudices οὓς ἂν ἀδίκως ἐγκαλοῦντας εὑρίσκωσι. In praecedentibus eſt γνῶσι. ¶ 7) *ſibi parare, conſequi.* Απ. 2, 1, 24. σκοπούμενος διέστῃ, τί ἂν κεχαρισμένον ἢ σιτίον ἢ ποτὸν εὕροις. ¶ 8) *conficere, reditus et quaeſtum afferre.* De vectigalibus, Πο. 4, 40. ὅσα — χρήματα εὕρισκε (Ita Steph. emendauit pro εὑρίσκετε) τὰ τέλη. Ita etiam recte cum Zeunio accipi poteſt §. 25. ὅσον (np. ἀργύριον) τὸ τέλος εὕρισκε τῶν ἀνδραπόδων. E qua ratione τὸ τέλος eſt nominatiuus, et ſignificat *ſumtus in operas impenſos.* Cf. ἐφευρίσκειν. De rebus venditis, E. 3, 4, 24. πολλὰ χρήματα — ἃ εὗρε πλέον ἢ ἑβδομήκοντα τάλαντα. O. 2, 3. πόσου ἂν οἴει εὑρεῖν — τὰ σὰ κτήματα πωλούμενα; — εὑρεῖν ἄν μοι πέντε μνᾶς — πλέον ἂν εὕροι (τὰ σὰ) ἢ ἑκατονταπλασίονα τούτου. Quia hic εὑρεῖν bis eſt cum accuſatiuo, Leuncl. et vterque Portus etiam primo loco emendabant πόσον. Haud dubie recte. Sed Bach. defendit πόσου, dicens, intelligi poſſe εἶναι. Sic Απ. 2, 5, 5. ὅταν πωλῇ — καὶ ἀποδῶται τοῦ εὑρόντος. Leuncl. malebat εὑρεθέν-

τος.

τος, vt esset genitiuus pretii. Fr. Portus, quem initio etiam Ernest. sequebatur, dicit actiuum esse positum pro passiuo. Quod non placet Abreschio in auct. dilucc. Thuc. 3, 82. p. 325. et Doruillio ad Charit. p. 113. quorum ille malit τυχόντος, quod recepit posthac Ernest. et Ruhnkenius e cod. Vossii. Schneiderus cum Zeunio, ad h. l. et ad Πο. 4, 25. defendit εὑρόντος. ¶ 9) *lucrari, lucrum facere, reditus habere.* Πο. 4, 29. ὁ μὲν εὑρὼν ἀγαθὴν ἐργασίαν e metallis — ὁ δὲ μὴ εὑρών. §. 32. De his locis v. supra nr. 1. O. 20, 26. εἰ πολὺ ἀργύριον εὑρίσκοι, np. ex fundis s. praediis. c. gen., omisso ἐκ vel ἀπὸ, Πο. 4, 25. ὅτον τὸ τέλος εὕρισκε (ἡ πόλις) τῶν ἀνδραπόδων. Sed v. nr. 8. ¶ 10) *efficere summam, herausbringen.* a) computando, Π. 8, 2. 10. λέγεται λογιζόμενος ὁ Κροῖσος πολλαπλάσια εὑρεῖν, ἢ ἔφη Κύρῳ ἂν εἶναι. b) metiendo, E. 3, 2, 8. μετρῶν εὗρε τὰ Ἰσθμὰ ἑπτὰ καὶ τριάκοντα στάδια.

εὑρίσκεσθαι, ¶ 1) *parare sibi, impetrare,* np. commoda. A. 2, 1, 6. ἰόντας ἐπὶ τὰς θύρας regis εὑρίσκεσθαι ἤν τι δύνωνται ἀγαθόν. c. παρὰ, A. 7, 1, 20. παρ' ὑμῶν ἀγαθόν τι εὑρίσκεσθαι. v. Abresch. dilucc. Thucyd. 1, 31. ¶ 2) *rationem excogitare, instituere.* E. 6, 2, 20. εὕρετο ὅπως μήτε — ἀνεπιστήμονας εἶναι. ¶ 3) Pro passiuo. A. 5, 8, 9. εἰ ἠθέλετε σκοπεῖν, τὰς αὐτὰς εὑρήσεσθαι τότε κακίστους. Suid: εὑρήσεται ἀντὶ τοῦ εὑρεθήσεται.

εὖρος, *latitudo.* Accusatiuus, omisso κατὰ, vel nominatiuus, omisso ἦν etc. c. nominatiuo mensurae, A. 1, 2, 5. fluuii τὸ εὖρος δύο πλέθρα. 1, 4, 1. 1, 7, 11. ὀρυκτὴ τὸ εὖρος ὀργυιαὶ πέντε. 3, 4, 4. εὖρος εἴκοσι πόδες. c. ἐπὶ et gen, A. 7, 8, 7. ὁ τοῖχος ἦν ἐπὶ ὀκτὼ πλίνθων τὸ εὖρος. c. solo gen. A. 1, 2, 8. τοῦ Μαρσύου τὸ εὖρος ἐστὶν εἴκοσι καὶ πέντε ποδῶν. §. 23. 1, 4, 4. ῥεῖ ποταμὸς — εὖρος πλέθρου. Steph. πλέθρον. §. 9. 10. οὗ τὸ εὖρος πλέθρου. §. 11. 1, 7, 13. πάροδος στενὴ — ὡς εἴκοσι ποδῶν τὸ εὖρος. 2, 4. 6. 2, 4, 13. ποταμὸν τὸ εὖρος πλέθρου. 2, 5, 1. 3, 4, 5. 6. etc. c. adiect. v. πλεθριαῖος.

εὔρυθμος, *concinnus, aptus.* O. 8, 19. καὶ χύτρας φασὶν εὔρυθμον φαίνεσθαι εὐκρινῶς κειμένας. Antea

Antea est καλὸν, np. ob bonum ordinem. Suid: εὔρυθμον· εὖ τεταγμένον. De corpore, Απ. 3, 10. 11. σώματα ἀνθρώπων, τὰ μὲν εὔρυθμά ἐστι, τὰ δὲ ἄρυθμα. De lorica, Απ. 3, 10. 10. τὰς θώρακας — εὐρυθμοτέρους ποιῶ. §. 11. πῶς τῷ ἀρύθμῳ σώματι ἁρμόττοντα τὸν θώρακα εὔρυθμον ποιεῖς; — ὁ ἁρμόττων ἐστὶν εὔρυθμος. cf. §. 12.

Εὐρύλοχος, *Eurylochus*, Arcas, non ignobilis dux Graecorum. A. 4, 2, 13. 4, 7, 7. 8. 7, 1, 21. 7, 6, 29.

Εὐρυμέδων, *Eurymedon*, Pamphyliae fluuius. v. Steph. Byzant. E. 4, 8, 30.

εὐρύνειν, *dilatare*, *diducere*. Ιπ. 1, 10. ὅταν ὀργίζηται — εὐρύνει μᾶλλον τὰς μυκτῆρας.

Εὐρυπτόλεμος, *Euryptolemus*, Pisianactis filius, E. 1, 7, 8. fuit Alcibiadis consobrinus, E. 1, 4, 7. eiusdemque legatus in foedere cum Pharnabazo faciendo, E. 1, 3, 8. vt Atheniensium ad regem, §. 9. Defendit decem duces indicta caussa capitis damnatos, E. 1, 7, 10. cf. §. 11. vbi sententiam dicit. In Aeschinis Socratici dial. 3, 12. nonnullae editt. habent Ἐρυπτόλεμος. Sed v. ibi Fischer.

εὐρὺς, *latus*. Ιπ. 10, 10. ὅταν οἱ ἄξονες εὐρείας — ἔχωσι τὰς συμβολάς. A. 4, 5, 19.

Εὐρυσθένης, *Eurysthenes*, et Προκλῆς, E. 3, 1, 4. reguli Teuthraniae et Alisarniae, non confundendi cum conditoribus regni Lacedaemonii. v. Hutchins. ad A. 7, 8, 10.

Εὐρυσθεὺς, *Eurystheus*. E. 6, 5, 38. p. 431. ab eius iniuriis Athenienses defendunt Heraclidas.

εὐρύστομος, *largus*, *latus*. Ιπ. 10, 10. ὁπόσα περιτίθεται περὶ τὰς ἄξονας — εὐρύστομα καὶ μὴ σύμπυκνα. Habet hoc vocabulum Pollux 2, 101.

εὐρυχωρία, *locus amplus*, *campus patens*, *planities*. Π. 4, 1, 8. p. 206. εἰ ἐν εὐρυχωρίᾳ προσιμεν αὐτοῖς. E. 7, 4, 24.

Εὐρώπη, *Europa*. Π. 1, 1, 4. τὰ ἐν τῇ Εὐρώπῃ ἔθνη.

εὔρωστος, ¶ 1) *robustus*, *validus*. Λ. 5, 8. εὔρωστοι et ἀσθενεῖς opponuntur. Αγ. 2, 3. et E. 4, 3, 3. πέμπει τὰς περὶ αὐτὸν μάλα εὐρώστους ἱππέας. E. 6, 1, 4. p. 358. τὸ σῶμα μάλα εὔρωστος. O. 6, 9. τὰ σώματα κάλλιστά τε καὶ εὐρωστότατα. Ιπ. 11, 1. de

de equo: τὴν ψυχὴν μεγαλόφρονα, καὶ τὸ σῶμα εὔρωστον. Cf. Poll. 1, 211. ¶ 2) *fortis.* E. 3, 3, 5. τὸ εἶδος νεανίσκος — καὶ τὴν ψυχὴν εὔρωστος.

εὐρώστως, *fortiter, intrepide.* Αγ. 2, 24.

Εὐρώτας, *Eurotas*, Laconicae fluuius. E. 5, 4, 27. 6, 5, 27. 30.

εὐσαρκία, *corpulentia.* Επ. 2, 2. εἶναι ἵππου ἀρετὴν ἐ τὴν εὐσαρκίαν. v. Gramm.

εὔσαρκος, *corpulentus, carnosus.* Λ. 5, 8. Ιπ. 1, 13. Cf. Poll. 1, 190. Ιπ. 1, 17.

εὐσέβεια, *pietas.* in deos, Π. 8, 1, 9. Αγ. 3, 5. et simul in parentem, K. 1, 15. Αἰνείας σώσας τὰς — θεὰς, σώσας δὲ αὐτὸν τὸν πατέρα, δόξαν εὐσεβείας ἐξηνέγκατο. cf. εὐσεβής.

εὐσεβεῖν, *pium et religiosum esse.* E. 1, 7, 10. p. 57. κατὰ τὸν νόμον εὐσεβᾶντες — κρινεῖτε. Απ. 4, 4, 19. Stobaeus perperam, iudice Valckenario, habet: θεὰς εὐσεβεῖν, pro θ. σέβειν.

εὐσεβής, *pius.* Απ. 4, 6, 2. ποῖόν τι νομίζεις εὐσέβειαν εἶναι; — κάλλιστον. — ὁποῖός τις ὁ εὐσεβής ἐστιν; — ὁ τὰς θεὰς τιμῶν. §. 4. ὁ ὡς δεῖ τιμῶν, εὐσεβής ἐστι. Π. 8, 1, 9. πλεῖν μετὰ τῶν εὐσεβῶν μᾶλλον, ἢ μετὰ τῶν ἠσεβηκέναι τι δοκάντων. Αγ. 11, 1. Απ. 1, 1, 20. εὐσεβέστατος. 4, 3, 17. εὐσεβεστέρους — τὰς συνόντας παρεσκεύαζε. 4, 8, 11. εὐσεβὴς ἄτως, ὥστε μηδὲν ἄνευ τῆς τῶν θεῶν γνώμης ποιεῖν. K. 13, 17. θεοφιλεῖς καὶ εὐσεβεῖς εἰς τὰς νέους. Steph. recte omisit illud εἰς. cf. ἀνόσιος, cui opponitur.

εὐσεβῶς, ¶ 1) *pie.* Απ. 2, 2, 13. ἱερὰ εὐσεβῶς θυόμενα. 4, 3, 16. πῶς κάλλιον ἢ εὐσεβέστερον τιμῴη θεάς. ¶ 2) *rite.* Απ. 1, 3, 1. περὶ θυσίας ἢ περὶ προγόνων θεραπείας — νόμῳ πόλεως ποιᾶντας εὐσεβῶς ἂν ποιεῖν.

εὔσκιος, *opacus.* O. 9, 4. οἰκία — τὰ θέρους εὔσκιος. Oppon. εὐήλιος.

εὔσκοπος, *ad speculandum aptus.* Π. 6, 3, 1. ἀναβιβάζων ἐπὶ τὰ πρόσθεν εὐσκοπώτατα. Intell. χωρία.

εὐσταλής, *bene instructus.* Suid: εὐσταλής· καλῶς ἐστολισμένος, ἢ κᾶφος. Ιπ. 7, 8. ἄτω εὐσταλέστατος ὁ ἱππεύς.

εὔστομος, *idoneo ore.* K. 4, 2. canes εὔστομοι. Oppon. ἄστομοι. v. Poll. 5, 6?.

εὔστοχος, *non aberrans a meta, certo feriens.* Ιπ. 12, 14. ἄτω — οἴσεται τὸ ἀκόντιον εὐστοχώτατον.

εὐστόχως, *iaculo perite contorto.* Π. 1, 4, 8. διατεινάμενος εὐστόχως βάλλει. Leuncl. *feliciter ferit.* At εὐστ. pertinet ad διατειν. Sed Cod. Guelf. habet εὐτυχῶς, quod Zeun. ex interpretatione ortum esse dicit. Recte.

εὐσχημόνως, ¶ 1) *decenter.* Π. 1, 3, 7. καλῶς οἰνοχοεῖ καὶ εὐσχημόνως. §. 8. στήσας τὸ πρόσωπον σπουδαίως καὶ εὐσχημόνως. De quo loco v. σπουδαίως. Fortassis in priore loco §. 7. verti possit *caute.* Hesych: εὐσχημόνως· εὐλαβῶς. ¶ 2) *honeste, sine infamia.* Απ. 3, 12, 4. ἐκ τῶν πολεμικῶν ἀγώνων σώζονται εὐσχημόνως. Oppon. κακῶς.

εὐσχημοσύνη, *decus gestuum et totius formae.* Π. 5, 1, 2. διήνεγκε mulier — τῇ ἀρετῇ καὶ τῇ εὐσχημοσύνῃ, καίπερ ἐν ταπεινῷ σχήματι ἑστηκυῖα.

εὐσχήμων, *eleganti forma praeditus.* Habet Pollux 1, 194. inter equi epitheta. Ιπ. 1, 17. εὐσχήμονος καὶ εὐμεγέθους. Sed 11, 12. ὡς — ἵπποι καὶ γοργότατοι καὶ πονεῖν εὐσχημονέστατοι γίγνονται, est: *inter laborandum formam retinentes pulcherrimam.*

Εὐταία, *Eutaea*, Steph. Byz. πόλις Ἀρκαδίας. Ξενοφῶν ἐν Ἑλληνικῶν στ'. Ibi Berckelius, „incidi, inquit, in Xenophontis „editionem (quales sunt „Ald. Iunt. Bryl.), in „qua excusum erat Εὐ„γαία. Pessime apud Pau„san. (8, 27. p. 654.) no„minatur Εὐτάσον, vt be„ne obseruat Sylburg. „Existimo, idem esse op„pidum, quod Stepha„nus, Theopompi aucto„ritate inductus, etiam „Εὔγειαν appellauit." E. 6, 5, 12. ἐχώρει ἐπὶ τὴν Ἀρκαδίαν. καὶ καταλαβὼν πόλιν ὅμορον οὖσαν, Εὐταίαν. §. 20. 21.

εὐτακτεῖν, *modestum esse, parere.* Π. 8, 5, 7. ὁπότε τις εὐτακτοίη, καὶ εἴτις μὴ πράττοι τὸ προσταττόμενον. Απ. 3, 5, 21. ἐν στρατιωτικοῖς μάλιστα δεῖ σωφρονεῖν, καὶ εὐτακτεῖν, καὶ πειθαρχεῖν. 4, 4, 1. §. 14. de quo loco v. πόλεμος nr. 1.

εὔτακτος, ¶ 1) *ordinis studiosus.* Π. 8, 3, 3. Φεραύλαν — φιλόκαλον καὶ εὔτακτον. ¶ 2) *modestus, imperata faciens.* Plerumque dicitur de militibus, vt Π. 7, 2, 3. οἱ διαφυλάξαντες τὴν ἄκραν — εὔτακτοι γενόμενοι. Iidem vocantur οἱ πειθόμενοι. Α. 2, 6, 8. τὸ τὴν τιμωρίαν φοβεῖσθαι αὐτοὺς εὐτάκτους ἐποίει.

ἐποίει. 3, 2, 20. τὰς ἀρχομένους εὐτακτοτέρους καὶ πειθομένους μᾶλλον. E. 3, 1, 25. Aπ. 3, 5, 5. Ἱππ. 1, 24. Sed etiam de aliis, v. c. Πο. 4, 51. πόλιν εὐπειθεστέραν καὶ εὐτακτοτέραν. Aπ. 3, 5, 18. εὔτακτοι ἐν τοῖς ναυτικοῖς. §. 20. Eſt generis communis interdum, Aγ. 6, 4. πῶς ἂν ἰσχυροτέρα φάλαγξ, ἢ διὰ τὸ πείθεσθαι εὔτακτος οὖσα.

εὐτάκτως, ¶ 1) *ordinate.* Π. 8, 5, 1. Cyrus cum exercitu εὐτάκτως κατεσκευάζετο ad iter, vt quaelibet poſſent rurſus inuenire. Aπ. 1, 4, 8. τάδε ὑπερμεγέθη — δὶ ἀφροσύνην τινὰ οἴει εὐτάκτως ἔχειν, *bene ordinata eſſe.* Ἱππ. 2, 7. οὕτω εὐτακτοτέρως ἂν ἔχοι. Intelligi poteſt τὸ πρᾶγμα vel eiusmodi quid. Sed poteſt etiam ad nr. 2. referri, vt pertineat ad agmen bene ordinatum. ¶ 2) *ſeruatis ordinibus.* Π. 3, 3, 25. in itinere εἵποντο εὐτάκτως. Paulo poſt eſt ἐν τάξει. 5, 3, 20. ¶ 3) *modeſte, obedienter.* Π. 2, 2, 1. p. 101. μάλα τοῦτό γε εὐτάκτως ὑπήκουσε. A. 6, 6, 19. τὸ παραγγελλόμενον εὐτάκτως ποιοῦντας. Aπ. 3, 5, 18. εὐτάκτως ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσι πείθονται τοῖς ἐπιστάταις.

εὐταξία, *bonus ordo, modeſtia.* Π. 2, 1, 9. ἰδιώτῃ (προεῖπε), ἑαυτὸν παρέχειν φιλοκίνδυνον μετ' εὐταξίας. 8, 1, 11. A. 1, 5, 8. de induſtria militum, plauſtra e luto extrahentium: μέρος τι τῆς εὐταξίας ἦν θεάσασθαι. 3, 1, 27. ἡ εὐταξία σώζειν δοκεῖ. Ἱερ. 9, 6. Aπ. 3, 3, 14. ὅπλων παρασκευῇ καὶ εὐταξίᾳ.

εὔτεκνος, *fecundus.* Λ. 1, 8. ἥν τινα εὔτεκνον καὶ γενναίαν ὁρῴη. Zeun. non male: *idoneam ad bonam ſubolem pariendam.*

εὐτέλεια, *frugalitas.* Aπολ. 25. καρτερίαν καὶ εὐτέλειαν. Σ. 4, 42. εὐτέλειαν μᾶλλον ἢ πολυχρηματίαν, *vitam quae non magnis ſumtibus eget.*

εὐτελής, ¶ 1) *frugalis.* Aπ. 1, 3, 5. οὕτω εὐτελὴς ἦν — ὥστε — λαμβάνειν — ἀρκοῦντα. ¶ 2 *vilis, vili pretio parabilis, paratu facilis.* Ἱερ. 1, 20. τῶν τὰ εὐτελέστερα παρατιθεμένων. cf. δίαιτα. 3) *facilis, non magni laboris.* Ἱππ. 1, 16. ῥᾴω καὶ εὐτελεστέραν ἄσκησιν.

εὐτελῶς, *paruo cum ſumtu, viliter.* Π. 5, 3, 16. p. 298. ὅσῳ δ' ἂν κουφότερον συσκευαζώμεθα καὶ εὐτελέστερον. 8, 3, 18. Aπ. 3, 13, 2. Σ. 4, 49. μάλα εὐτελῶς.

εὐτελῶς. Mox est ἐδὲν δαπανῶν.

εὐτολμία, *audacia*. Eπ. 2, 2. enumeratur in virtutibus equi.

εὔτολμος, *audax, fortis*. A. 1, 7, 4.

εὐτόνως, *studiose, cum contentione*. Iεp. 9, 6. ταῦτα πάντα διὰ φιλονεικίαν εὐτόνως ἀσκεῖσθαι.

εὐτρεπής, *commodus, aptus*. Iπ. 7, 1. τὸν ῥυταγωγέα — εὐτρεπῆ εἰς τὴν χεῖρα λαβεῖν, *apte*.

εὐτρεπίζειν, ¶ 1) *instruere*. E. 2, 2, 2. ἔδοξε — τὰ τείχη εὐτρεπίζειν, *instruere tormentis, munire, reficere*. ¶ 2) *conciliare, adiungere*. E. 4, 8, 12. ἀκέσαντες ὅτι Κόνων — τὰς πόλεις Ἀθηναίοις εὐτρεπίζοι.

εὐτρεπίζεσθαι, ¶ 1) *instruere*. Π. 6, 2, 11. extr. τὴν ἑαυτῦ τάξιν ἕκαστος εὐτρεπισάμενος. ¶ 2) *in suas partes pertrahere*. E. 4, 8, 6. τὸν Κόνωνα ἐκέλευεν εὐτρεπίζεσθαι τὰς πόλεις, ὅπως — ναυτικὸν ἀθροισθείη. Leuncl. *permouere*. Et sic fere Fr. Portus. Sed Goldhag. *Anstalt machen*. Morus: *in ciuitatibus eo rem redigere, vt*.

Εὐτρήσιοι, v. Εὐκτρήσιοι.

εὔτριχες, v. εὔθριξ.

εὔτροχος, *qui facile agi s. circumagi potest*. K. 2, 5. περιδρόμους ἀναμάτους, ἵνα εὔτροχοι ὦσι in rete.

εὐτυχεῖν, ¶ 1) *bona fortuna vti*. Aγ. 11, 2. ὁπότε εὐτυχοίη — εὐτυχῶν δέ. E. 3, 5, 8. p. 183. ἐπεὶ εὐτύχησαν, *postquam eos fortuna euexerat*. Attici alias dicunt ηὐτύχ. v. Fischer. ad Weller. p. 175. sq. Sic in formula optantis, E. 7, 1, 2. p. 440. εὐτυχοῖτε. ¶ 2) *prospero successu vti*. in bello, Π. 5, 2, 15. p. 287. ἐπεὶ νενικήκαμεν — ἐπεὶ εὐτυχήκαμεν. A. 1, 4, 16. 6, 3, 4. οἱ Θρᾶκες εὐτυχήσαντες τῦτο τὸ εὐτύχημα. Aγ. 2, 23. αὐτός τε καὶ ἡ πόλις εὐτύχει. E. 4, 5. 6. 7, 1, 2. p. 439. κατὰ θάλατταν εὐτυχεῖν, *vincere*. 7, 5, 14. ἐκ ἐβέλετο — μάχεσθαι — εὐτυχηκόσι, *qui paulo ante vicerant*. K. 12, 5. §. 6. εὐτύχουν πρὸς τὰς πολεμίους. c. acc. K. 12, 8. τὰ τῦ πολέμου — εὐτυχῦντες. c. ἐν, E. 7, 1, 2. p. 437. ἀπὸ τῶν θεῶν δέδοται ὑμῖν εὐτυχεῖν ἐν τέτῳ, np. in re nauali.

εὐτύχημα, ¶ 1) *felicitas*. Σ. 4, 54. ¶ 2) *prosper successus, victoria*. A. 6, 3, 4. v. εὐτυχεῖν. E. 4, 5, 9. τὸ εὐτύχημα τῶν φίλων.

εὐτυχής, *felix*. Π. 1, 1, 1. συ-

1. σοφοί τε καὶ εὐτυχεῖς ἄνδρες γεγενημένοι. Αγ. 10, 1. εὐτυχέστερος. Cf. si lubet, Thom. Mag. in v. πλούσιος. Sed εὐτυχέστερος l. l. est, *cui fortuna magis fauet.*

εὐτυχία, ¶ 1) *fortuna secunda.* Απ. 3, 9, 14. τὸ μὴ ζητοῦντα ἐπιτυχεῖν τινι τῶν δεόντων, εὐτυχίαν οἶμαι εἶναι. Sic plural. Π. 8, 7, 1. οὐδεπώποτε ἐπὶ ταῖς εὐτυχίαις ὑπὲρ ἄνθρωπον ἐφρόνησα. Απ. 3, 9, 8. Ιπρ. 9, 9. ¶ 2) *prosper successus, res feliciter gesta.* Π. 4, 1, 8. p. 205. μείζω ἡδονήν τί παρέχει ἀνθρώποις, εὐτυχίας, ἣ νῦν ἡμῖν παραγεγένηται; 4, 5, 4. victis hostibus Cyaxares ἐμεθύσκετο — ὡς ἐπ' εὐτυχίᾳ. Ε. 7, 2, 23. ὡς ἐπ' εὐτυχίᾳ σπείσαντες. 1, 7, 10. p. 60. ἀντὶ τῆς νίκης καὶ τῆς εὐτυχίας.

εὐτυχῶς, *felici casu.* Απ. 1, 4, 8. νῦν εὐτυχῶς πως δοκεῖς συναρπάσαι; *ita vt nescias vnde.* Cf. εὐστόχως.

εὔυδρος, v. ἔνυδρος.

εὐφημεῖν, ¶ 1) *bona verba dicere.* Hinc εὐφήμει dicebant, qui alios vel plane silere vellent, vel alia et melius omen habentia dicere iuberent: *bona verba quaeso, dii meliora, absit.* Suidas: εὐφήμει· σιώπα, μὴ ἀκαιρολόγει. Moeris p. 161. εὐφήμει, Ἀττικῶς· σίγα, Ἑλληνικῶς καὶ κοινόν. Π. 2, 2, 5. εὐφήμει, μὴ λέγε ἀλαζόνας εἶναι. 8, 4, 5. ἤδη πώποτε καλέσαντός σου οὐκ ἦλθον; εὐφήμει, ἔφη ὁ Κῦρος. Hic diserte est fortiter negantis. Nam mox in simili responsione sequitur οὐδὲ τοῦτο. Ο. 10, 4. ¶ 2) *pie loqui.* Hesych. et Suid: εὐφημεῖ· καλὰ λαλεῖ, ἢ ἐπαινεῖ. Σ. 4, 49. ἐπαινῶ αὐτοὺς (deos) — εὐφημῶ τε ὅσα ἂν δύνωμαι, καὶ — οὐδὲν ψεύδομαι.

εὔφλεκτος, *qui facile cremari potest.* Π. 7, 5, 9. πρόθυρα εὔφλεκτα.

εὔφορος, ¶ 1) *portatu facilis.* De armis. cf. Suid. Π. 2, 3, 5. p. 120. ὅπλα — ὡς ἂν εὐφορώτατα εἴη. Ιπ. 7, 8. 12, 12. ¶ 2) *agilis, expeditus.* Σ. 2, 16. ὥσπερ χρὴ ὀρχεῖσθαι τὸν μέλλοντα εὐφορώτερον τὸ σῶμα ἕξειν. Hinc in verbis saltationis habet Pollux 4, 97. ¶ 3) *secundus.* De vento, Ε. 6, 2, 15. τοῖς ἀκατίοις, εἰ εὔφορον πνεῦμα εἴη, ὀλίγα ἐχρῆτο. V. Gramm.

εὐφραίνειν, ¶ 1) *exhilarare, oblectare.* De conscientia virtutis ac t[illegible] rantia, Αγ. 9, 5. εὐφ[illegible] (scil. Agesilaum) κ[illegible] ὅτι — Cf. Απ[illegible]

De opibus, Απ. 1, 6, 3. χρήματα — κτωμένους εὐφραίνει. Ο. 9, 19. 20, 23. κτῆμα καὶ θρέμμα εὐφραίνειν ᾤετο. De iis, qui non male dicunt, imo laudant, Ιερ. 1, 15. τί οἴει τὰς μὴ λέγοντας κακῶς εὐφραίνειν — τὰς ἐπαινῦντας τί δοκεῖς εὐφραίνειν; De victoria, Ιερ. 4, 6. ἀθληταὶ ὅταν γένωνται κρείττονες, τῦτο αὐτὰς εὐφραίνει. De vero amico, Απ. 2, 4, 6. εὖ πράττοντας πλεῖστα εὐφραίνων. De blanditiis mulierum et rebus venereis, Ιερ. 1, 28. 29. De conuiuio, Π. 4. 2, 19. p. 223. αὕτη ἂν ἡμᾶς ἡ θοίνη πλείω εὐφράνειεν. De ludicris et sermonibus conuiualibus, Σ. 2, 2. tibicen et saltatrix ἐδόκουν μάλα ἱκανῶς εὐφραίνειν conuiuas. 3, 2. ὠφελεῖν τι ἢ εὐφραίνειν ἀλλήλους. De iis omnibus, quae vitam iucundam reddunt, Π. 8, 7, 3. p. 544. πάντα τὰ δοκῦντα ἀνθρώπους εὐφραίνειν. Cf. τέρψις. ¶ 2) *gratum facere.* Π. 5, 5, 10. p. 333. ἆρ' ἂν εὐφραίνοι σε τῦτω τῷ θεραπεύματι — ἆρ' ἂν σε ταύτῃ τῇ εὐεργεσίᾳ εὐφραίνοι; ¶ 3) Poteſt per aduerbium verti, Π. 2, 1, 2. p. 86. ὐκ ἄν ὁ ἀριθμός σε ἀκύσαντα εὐφρανεῖ, *libenter* ſ. *iucunde audies numerum exiguum.*

εὐφραίνεσθαι, ¶ 1) *laetari, laetitiam percipere.* Σ. 8, 12. ὅπως ἔτι μᾶλλον εὐφραίνηται disputatione mea de amore. De conuiuis, Σ. 1, 15. ἵνα εὐφραίνοιντο οἱ συνόντες per ſcurram. Sic fere Π. 3, 1, 23. poſt conuiuium ἀπήλαυνον εὐφραινόμενοι. c. particip. Π. 1, 4, 15. ὁρῶν εὐφραίνετο. Απ. 2, 1, 24. τίσι παιδικοῖς ὁμιλῶν μάλιστ' ἂν εὐφρανθείης. Vbi datiuus poteſt ſimul referri ad εὐφρ. Cf. 1, 6, 8. c. dat. Π. 2, 2, 1. p. 102. τῷ γέλωτι ηὐφραίνετο, *libenter* ſ. *dulce ridebat.* Απ. 4, 3, 5. c. ἐπί, Ε. 4, 1, 14. οἰκήματα καλὰ — ἐφ' οἷς εὐφραινόμην. Σ. 7, 5. θεάματα ἐφ' οἷς ὑμεῖς εὐφρανεῖσθε. c. ἀπό, Ιερ. 4, 6. πλείω ἔχων κτήματα, πλείω καὶ ἀπ' αὐτῶν εὐφραίνεται. c. διά, Ιερ. 1, 8. δι', ἑκάστου τύτων εὐφραίνεται. c. ἐν, Ιερ. 1, 16. δι' ὧν τρεφόμεθα — πολὺ πλείω ὑμεῖς ἐν αὐτοῖς εὐφραίνεσθε. Quod ſi Ammonii p. 63. praeceptum valeret, debebat eſſe ἥδεσθε. Sed etiam in ſuperioribus ſunt exempla, vbi εὐφραίνειν et εὐφραίνεσθαι ad cibos refertur. ¶ 2) *honeſtis voluptatibus frui.* Π. 1, 5, 7. p. 52. οἱ ἡδονῶν ἀπεχόμενοι, ὐχ ἵνα μηδέποτε εὐφρανθῶ-

φρανθῶσι, τῦτο πράττουσιν, ἀλλ' ὅπως εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον εὐφραίνωνται. ¶ 3) *iucunde viuere.* Π. 7, 5, 17. p. 444. μετὰ τῶν φίλων εὐφρανθῆναι. 8, 7, 3. p. 545. Λ. 2, 10. Απ. 2, 1, 19. πονεῖν ἡδέως — ζῆν εὐφραινομένους, i. e. ἡδέως. Ο. 9, 12. Σ. 8, 18.

Εὐφράτας f. Εὐφράτης, v. Ἀβραδάτης.

Εὐφράτης, *Euphrates*, fluuius Afiae nobiliffimus. Α. 1, 3, 20. τὸν Ἀβροκόμαν ἐπὶ τῷ Εὐφράτῃ ποταμῷ εἶναι. 1, 4, 11. Εὐφράτην ποταμὸν, ὄντα τὸ εὖρος τεττάρων σταδίων. §. 14. Cyrus minor dicitur διαβῆναι τὸν Εὐφράτην ποταμὸν, vt Graeci 4, 5, 2. quanquam 2, 4, 3. haec leguntur: τὸν Εὐφράτην ἴσμεν ὅτι ἀδύνατον διαβῆναι. De fontibus eius vid. 4, 1, 3. 4, 5, 2. Genitiuus τῦ Εὐφράτου eft 1, 5, 10. Praeterea legitur 1, 5, 1. 5. 1, 7, 12. 13. 1, 8, 3. cf. ποταμός.

εὐφροσύνη, ¶ 1) *laetitia, hilaritas, voluptas honefta.* v. Ammon. p. 146. Π. 3, 3, 6. δοκεῖ ἡμῖν εὐφροσύνη τις νῦν παρεῖναι, ὅτι εὐπορία τις προσγεγένηται. 7, 2, 8. ἐκείνη τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν μαλακῶν καὶ εὐφροσυνῶν πασῶν ἐμοὶ μετεῖχε. 7, 4, 4. 8, 7, 3. p. 544. Αγ. 9, 4. ἠγάλλετο, ὅτι ἐν μέσαις ταῖς εὐφροσύναις ἀναστρέφοιτο. Λ. 7, 6. ἡ κτῆσις πλείους λύπας ἢ ἡ χρῆσις εὐφροσύνας παρέχει. Ιερ. 1, 2. εὐφροσύνας τε καὶ λύπας. §. 18. τῇ εὐφροσύνῃ τῆς ἐλπίδος, *quae ex fpe oritur.* 6, 1. 8, 3. Απ. 3, 8, 10. Ο. 9, 12. Απολ. 8. Oppon. τὰ χαλεπά. c. περὶ, Ιερ. 7, 4. ἡ περὶ τὰς τιμὰς εὐφροσύνη. ¶ 2) *voluptas venerea,* etiam honefta. Π. 8, 1, 11. προπονεῖν πρῶτον σὺν τῷ καλῷ τῶν εὐφροσυνῶν. Oppon. τῶν παραυτίκα ἡδονῶν. Ιερ. 1, 29. Σ. 8, 21.

Εὔφρων, *Euphron.* Sicyonius, a Lacedaemoniis deficit, ope Argiuorum et Arcadum mutata re publica democratiam conftituit, cum aliis στρατηγὸς lectus collegas breui remouet, multaque fcelerata committit, Ε. 7, 1, 32 — 34. Cum Thebanis et aliis Phliafios bello inuadit, et turpiter vincitur, Ε. 7, 2, 11 — 15. Cum Sicyone democratia reftitueretur, iterum ad Lacedaemoniorum partes transire vult, traditque iis portum, fed tandem Thebas confugit, corrupturus Thebanos, interficitur vero ibi ab inimicis fuis Sicyoniis, Ε. 7, 3.

εὐφυής, ¶ 1) *bona indole praeditus.* De hoc nomine v. omnino Valckenar. ad Ammon. p. 87. ſq. Απ. 1, 6, 13. ὃν ἂν γνῷ εὐφυῆ ὄντα, διδάσκων. Hindenb. mauult formam Atticam εὐφυᾶ. 3, 9, 3. opp. ἀμβλύς. 4, 1, 3. τῶν ἵππων τὰς εὐφυεστάτους — τῶν κυνῶν εὐφυεστάτων. §. 4. Ιπ. 4, 3. λυμαίνεται καὶ ταῖς εὐφυέσιν ὁπλαῖς, h. e. ſolidis. ¶ 2) *natura aptus.* c. πρὸς, Π. 1, 6, 19. p. 76. εὐφυεῖς καὶ πρὸς τὸ ἐξαπατᾷν καὶ πρὸς τὸ πλεονεκτεῖν. Ιπ. 1, 7. στέρνα πλατύτερα in equis — καὶ πρὸς τὸ διὰ πολλῶ σκέλη φέρειν εὐφυέστερα. c. inf. Απ. 2, 9, 3. εὐφυέστερος ὢν ἀπὸ τῶν συκοφαντῶν λαμβάνειν. Ita legitur in cod. Voſſ. pro ἔφη ῥᾷστον εἶναι, et placet Ruhnkenio, modo ὢν deleatur. Sed Schützius coniicit εὐφυέστερος, ἢ ὡς ἀπὸ τ. σ. λ. *meliori animi indole praeditus.*

εὐφωνία, *vocis elegantia in cantando.* Απ. 3, 3, 13. Valckenar. mauult εὐφυΐα. Sed v. Schütz.

εὔφωνος, v. ἔμφωνος.

εὔχαρις, ¶ 1) *gratioſus.* Π. 7, 4, 1. Ἀδούσιον — οὐκ ἄφρονα οὐδ' ἀπόλεμον καὶ πάνυ δὴ εὔχαριν, *comem, gratioſum apud milites,* ut E. 4, 8, 22. ¶ 2) *facetus, vrbanus.* Π. 2, 2, 5. ἀστεῖοι καὶ εὔχαριτες, qui riſum mouere ſtudent. Stob. habet εὐχάριστοι, all. εὐχάριτοι. Poſterius placet Stephano, quia εὐχάριστος ſignificet accepti beneficii memorem. Tandem tamen nihil certi pronunciat. Hinc ¶ 3) τὸ εὔχαρι, *vrbanitas, comitas.* Αγ. 8, 1. αὐτῶ τὸ εὔχαρι μὴ σιωπᾶσθαι. 11, 11. τὸ εὔχαρι οὐ σκώμμασιν, ἀλλὰ τρόπῳ ἐπετήδευε.

εὐχάριστος, ¶ 1) *iucundus.* Π. 2, 2, 1. εὐχαριστότατοι λόγοι, *lepidiſſimi, facetiſſimi,* vt εὐχαριστία Epheſ. 5, 4. intelligitur a Salmaſio de foenore trapezitico p. 133. aliisque non paucis. Stephanus, fortaſſis, inquit, εὐχαριτώτατοι. Sed legitur ap. Xen. etiam ἀχάριστος de iniucundo. v. Hutch. ad h. l. et quos laudat Pierſon. ad Herodian. p. 441. Ο. 5, 10. οἰκέταις προσφιλεστέρα, γυναικὶ ἡδίων, τέκνοις ποθεινοτέρα, φίλοις εὐχαριστοτέρα. Σ. 3, 9. εὐχαρίστῳ πράγματι, *non moleſto.* All. εὐχαρίτῳ. ¶ 2) *gratus, memor beneficii.* v. Pierſon. l. l. quo auctore haec eſt propria vocabuli notio. Π. 8, 3, 19.

19. ἄνθρωπον εὐχαριστότατον. ¶ 3) Legitur pro ἀχάριστος. v. ἀχάρ. nr. 3. it. pro εὔχαρις. v. ibi nr. 2.

* εὐχάριτος, v. εὔχαρις et εὐχάριστος.

εὔχειλος, v. εὔχιλος.

εὔχειρος, *qui facile vinci et capi potest.* O. 8, 4. στρατιὰ ἄτακτος — τοῖς πολεμίοις εὐχειρότατον. Marg. Leuncl. εὐχειρωτότατον. Cf. εὐχείρωτος.

εὐχείρωτος, *qui facile vinci et opprimi potest.* Π. 1, 6, 19. p. 78. τὰς πολεμίους εὐχειρωτοτάτους. Ita Steph. et Leuncl. emendarunt. Olim erat εὐχειροτάτους. cf. εὔχειρος. E. 5, 3, 4. εὐχείρωτοι αὐτοῖς ἐδόκουν εἶναι. 6, 4, 12. τὸ ἄλλο πᾶν εὐχείρωτον. Etiam de iis, qui non hostes sunt, Π. 7, 5, 20. ὐδαμῶ ἄνθρωποι εὐχειρωτότεροί εἰσιν ἢ ἐν σιτίοις, καὶ ποτοῖς.

εὐχέρεια, v. εὐμάρεια.

εὐχερῶς, *facile.* Λ. 2, 5. qui modice cibo vtuntur, εὐχερέστερον πρὸς πᾶν βρῶμα ἔχειν, *facilius omnem cibum admittere.*

εὔχεσθαι, ¶ 1) *optare.* Π. 3, 2, 7. ὁρῶ τὰτους ἔχοντας, ὥσπερ ἐγὼ ηὐχόμην. Sic 8, 7, 3. p. 542. A. 1, 4, 7. εὔχοντο — αὐτὰς ληφθῆναι. §. 16. 7, 1, 19. 7, 7, 16. εὔξω ἂν μᾶλλόν σοι κατακραχθῆναι. Πο. 5, 10. E. 4, 4, 12. ἔργον οἷον ὐδ' εὔξαντό ποτ' ἄν. 5, 1, 3. εὔχοντο αὐτῷ πολλὰ καὶ ἀγαθά. Σ. 4, 33. εὔχῃ μηδέποτε πλουτεῖν. §. 39. Ιπρ. 8, 6. εὔξαιτ' ἄν τις πτηνὸς γενέσθαι. §. 13. ¶ 2) *precari, preces facere.* Pertinet ad deos. vid. δεῖσθαι nr. 4. quod ad homines pertinet, e Π. 1, 6, 6. vbi saepius legitur εὔχεσθαι. Π. 7, 1, 1. ἠρίστα — καὶ σπείσας καὶ εὐξάμενος ἔπιε. A. 4, 8, 14. O. 11, 8. c. dat. vid. Abresch. dilucc. Thucyd. 1, 90. Wetsten. ad Act. 26, 29. Kypk. T. II. p. 133. Thomas: εὔχομαι τῷ θεῷ, ἤγουν, εὐχὴν πρὸς αὐτὸν ὑπέρ τινος ποιὰμαι. Π. 7, 1, 1. εὐξάμενοι τοῖς θεοῖς. c. dat. deorum et acc. rei, Π. 2, 3, 1. εὐξάμενοι τοῖς θεοῖς τὰ ἀγαθά. Απ. 3, 14, 3. ὅταν οἱ ἄλλοι τοῖς θεοῖς εὔχωνται πολυκαρπίαν, εἰκότως ἂν ὗτος πολυοψίαν εὔχοιτο. c. inf. A. 6, 1, 17. εὔχομαι δῦναί μοι τὰς θεὰς. O. 7, 7. c. dat. et inf. Π. 5, 2, 5. εὔχονται πᾶσι θεοῖς γενέσθαι ποτέ. A. 4, 3, 10. εὔχεσθαι τοῖς θεοῖς — καὶ τὰ λοιπὰ ἀγαθὰ ἐπιτελέσαι. c. πρὸς, Απ. 1, 3, 2. εὔχετο (vnus codex ηὔχετο) πρὸς τὰς θεὰς τἀγαθὰ διδόναι. — τὰς εὐχομένους χρυσίον — ὐδὲν διάφορον

ρον εὔχεσθαι, ἢ εἰ — εὔχοιντο. 4, 2, 36. Σ. 4, 55. ¶ 3) *vouere.* Thomas: εὔχομαι, καὶ τὸ ὑπισχνοῦμαι. A. 4, 8, 18. τὴν θυσίαν ἣν εὔξαντο. — ἀποθῦσαι — θεοῖς ηὔξαντο. Hutch. rectius: ἃ ηὔξ. All. εὔξ. Zeun. ἃ εὔξ. Moeris p. 175. ηὐξάμην διὰ τοῦ η, Ἀττικῶς· διὰ δὲ τοῦ ε, Ἑλληνικῶς. Sed Herodiano p. 202. (p. 460.) vtrumque probatur. Ay. 11, 2. πλείονα ἔθυσεν, ἢ ηὔχετο. c. fut. A. 3, 2, 5. εὔξασθαι τῷ θεῷ θύσειν σωτήρια. §. 7. c. praesenti, A. 5, 1, 1. εὔξαντο σωτήρια θύειν. vbi tamen all θύσειν. K. 6, 13. εὐξάμενον τῷ Ἀπόλλωνι — μεταδοῦναι τῆς θήρας. c. ὑπὲρ, Aπ. 2, 2, 10. πολλὰ τοῖς θεοῖς εὐχομένην ἀγαθὰ ὑπὲρ σου, καὶ εὐχὰς ἀποδιδοῦσαν. Ernest. vult deleri ἀγαθὰ, quia simpliciter dicatur πολλὰ εὔχεσθαι. Sed non placet Hindenburgio.

εὐχὴ, ¶ 1) *votum, Wunsch.* A. 1, 9, 7. εὐχὴν — ὡς εὔχοιτο τοσοῦτον ζῆν. ¶ 2 *preces.* Σ. 8, 15. v. ἀποτελεῖν nr. 4. d. ¶ 3) *votum, Gelübde.* Thomas in v. εὔχομαι· εὐχὴ, ἡ ἐν ἱκετηρίαις ὑπόσχεσις. Aπ. 2, 2, 10. v. ἀποδιδόναι nr. 2.

εὔχιλος, *qui pabulo facile nutritur.* Hesych: εὔχειλον (leg. εὔχιλον)· εὔτροφον, εὔχορτον. Iπ. 1, 12. πλευρὰ βαθυτέρα — ἰσχυρότερον καὶ εὐχιλότερον — τὸν ἵππον παρέχεται. Probatur haec scriptura Stephano, Leunclauio, et Zeunio. Sed Junt. et Cod. Lips. εὐχειλότερον. All. εὐχυλότερον, quam lectionem in versione secutus est Camerarius: *melioris de pastu succi.* v. Gramm.

εὔχρηστος, *vtilis.* Π. 5, 3, 16. p. 299. milites οὕτω πορευόμενοι εὐχρηστότεροι γίγνονται. Aπ. 4, 1, 3. τῶν ἵππων — εἰ δαμασθεῖεν εὐχρηστοτάτους. O. 8, 3. Iπ. 1, 3. c. πρὸς, Aπ. 3, 8, 5. πάντα — καλά τε καὶ ἀγαθὰ νομίζεται, πρὸς ἅπερ ἂν εὔχρηστα ᾖ.

* **εὐχρόαστος**, *bene coloratus, nitidus.* Iπ. 1, 17. equi εὐχρόαστοι ἐξ αἰσχρῶν — γίγνονται.

εὔχροος s. εὔχρους et

εὔχρως, *bonum colorem habens.* Π. 8, 1, 14. ἐντρίβεσθαι ὡς εὐχροώτεροι ὁρῶντο ἢ πεφύκασιν. Λ. 5, 8. διαπονούμενοι, εὔχροοί τε καὶ εὔσαρκοι — εἰσί. O. 10, 5. τὸ σῶμα — ὑγιαῖνόν τε καὶ ἐῤῥωμένον ἔσται, καὶ διὰ ταῦτα εὔχρως σοι ἔσομαι. §. 11.

εὔχυλος, v. εὔχιλος.

εὐψυχία, *fortitudo*. K. 10, 21. προσιτέον aduerfus aprum καὶ ἐπιδεικτέον τὴν εὐψυχίαν.

εὔψυχος, *animofus*, *alacer*. K. 3, 3. canes εὔψυχοι. 4, 6. εὔψυχοι ἔσονται, ἐὰν μὴ λίπωσι τὰ κυνηγέσια. c. πρὸς, K. 7, 8. εὐψύχους πρὸς τὸν δρόμον.

εὐψύχως, *fortiter*, *animofe*. Ιπρ. 8, 21. προθύμως καὶ εὐψύχως παρελῶντας ἐπὶ τὺς πολεμίους.

εὐώδης, *fragrans*, *bene olens*. Thomas Mag: ἀνθοσμίας οἶνος, ὁ εὔοσμος. v. ibi interpp. et fupra ἀνθοσμίας. A. 4, 4, 5. οἴνους παλαιὺς εὐώδεις. 5, 4, 16. εὐώδης καὶ ἡδὺς οἶνος. Sed etiam de aliis rebus legitur, A. 1, 5, 1. ἅπαντα ἦσαν εὐώδη ὥσπερ ἀρώματα.

εὐωδία, *fuauitas odoris ex vnguento*. Σ. 2, 3. εὐωδίᾳ ἑστιώμεθα.

εὔωνος, *vili pretio*. Thomas: ἀξιώτερον εἴπῃς — ὐδὲ εὐωνότερον. Sic fere Moeris. Hefych: εὔωνον· εὔπρατον, εὐαγόραστον. Suid: εὔωνον· εὐτελές. Aπ. 2, 10, 4. εὐωνοτάτους ἐστὶ φίλους ἀγαθὺς κτήσασθαι.

εὐώνυμος, *finifter*, *laeuus*. Hefych. et Suid: εὐώνυμον· τὸ ἀριστερόν. Λ. 11, 9. ὅτε ὁ ἄρχων εὐώνυμος γίγνεται in acie — ἢ δὲ ὑρὰ εὐώνυμος γένηται. K. 10, 12. πλευρὰς τὰς εὐωνύμους. Hinc τὸ εὐώνυμον, *finiftrum cornu*, Π. 7, 1, 10. πρὸς τῷ εὐωνύμῳ. §. 12. προσῆεσαν κατὰ τὸ εὐώνυμον. A. 1, 2, 15. 1, 8, 6. 1, 10, 6. 5, 4, 11. 6, 5, 18. Aγ. 2, 9. E. 1, 6, 21. 24. 2, 4, 10. 21. 3, 2, 12. 4, 2, 11. 4, 3, 6. 9. 4, 4, 10. 7, 5, 25. Et plene, A. 1, 5, 3. τὸ εὐώνυμον κέρας. Sic 1, 8, 17. 1, 10, 4. E. 7, 5, 24. O. 4, 19. Hinc variatur, A. 1, 8, 3. τὸ εὐώνυμον κέρας — ἐν δὲ τῷ εὐωνύμῳ. Sic Plur. τὰ εὐώνυμα, np. μέρη, *pars finiftra*, Π. 7, 1, 14. ἐπιτίθεται κατὰ τὰ εὐώνυμα. Λ. 11, 10. E. 4, 6, 9. Iπ. 7, 12.

εὐωχεῖν, *conuiuio excipere*. Π. 5, 5, 13. δείπνει ἤδη, καὶ εἴ τινές σε τιμῶσιν, ἀντασπάζου καὶ εὐώχει αὐτὺς.

εὐωχεῖσθαι, *conuiuio excipi*, *conuiuari*, *epulari*. Hefych: εὐωχεῖται· εὐφραίνεται. it. εὐωχηθέντα· εὐφρανθέντα. Aπ. 3, 14, 7. ὡς ἔλεγε τὸ εὐωχεῖσθαι ἐν τῇ Ἀθηναίων γλώττῃ ἐσθίειν καλοῖτο· τὸ δὲ εὖ προσκεῖσθαι, ἐπὶ τῷ ταῦτα ἐσθίειν, ἅτινα μήτε τὴν ψυχὴν μήτε τὸ σῶμα λυποίη, μήτε δυςεύρετα εἴη. — τὸ εὐωχεῖσθαι τοῖς κοσμίως διαιτωμένοις ἀνετί-

ἀνετίθει. v. Valckenar. ad h. l. Wetsten. ad 2 Petr. 2, 13. Jungitur c. εὐθυμεῖσθαι. v. εὐθ. Sic Π. 4, 5, 3. Μῆδοι καὶ ἔπινον, καὶ εὐωχοῦντο (Margg. ἥδοντο), καὶ πάσης εὐθυμίας ἐνεπίμπλαντο. Tribuitur sacrificantibus, Αθ. 2, 9. θύειν καὶ εὐωχεῖσθαι—θύουσιν δημοσίᾳ —ἔστι ὁ δῆμος ὁ εὐωχούμενος. etiam bestiis, A. 5, 3, 12. ὄρη — ἱκανὰ — τρέφειν καὶ ἵππους, ὥστε καὶ τὰ τῶν εἰς τὴν ἑορτὴν ἰόντων ὑποζύγια εὐωχεῖσθαι. Hutch: vt iumenta saturentur. Morus et Zeun. interpretantur *largo pabulo vti*. Similiter Aristot. H. A. 8, 6. c. acc. Π. 1, 3, 6. κρέα εὐωχοῦ. 6, 1, 7. Confunditur etiam c. εὐοχεῖσθαι. v. ibi.

εὐωχία, ¶ 1) *epulum*. Poll. 6, 8. αἱ δὲ δημοσίαι ἑστιάσεις, εὐωχίαι, θάλειαι etc. Π. 4, 2, 19. p. 222. ὥ μοι δοκεῖ—αὕτη ἡ εὐωχία ἰσχυροτέρους ποιῆσαι. Antea vocabatur ἄριστον. ¶ 2) *epulum lautum*. Hesych: εὐωχία· εὐφροσύνη. Etymol. M. εὐωχία, παρὰ τὸ εὖ ἔχειν, ὅτε ἐπὶ τὰς τῶν θεῶν παραγίνονται τιμὰς — ἡ καλῶς τρέφουσα τὸ σῶμα. Π. 1, 5, 1. εἴ ποτ' ἐν ἑορτῇ εὐωχία προσγένοιτο. A. 6, 1, 2. Αθ. 2, 7. ¶ 3) *ipsi cibi*. Π. 2, 3, 11. διπλῆν ὑμῖν εὐωχίαν παρέχειν. ¶ 4) Eleganter dicitur Π. 5, 2, 9. τοῦτο νομίζειν μεγίστην (Margg. ἡδίστην) εὐωχίαν εἶναι (in coena) τοὺς συμμάχεσθαι μέλλοντας ὀτιβελτίους παρασκευάζειν.

ἐφάμιλλος, *aequalis, qui certamen init cum aliquo, comparandus*. Hesych: ἐφάμιλλον· ὅμοιον. Suid: ἐφάμιλλον· ὅμοιον, ἴσον. Cf. Poll. 5, 157. Απ. 3, 3, 12. οὐδεὶς — τούτῳ ἐφάμιλλος γίγνεται.

ἐφαρμόζειν, *accommodare*. Αγ. 8, 8. ἐφαρμόσας τὰς δαπάνας ταῖς προςόδοις.

ἐφεδρεύειν Pollux 1, 209. apud Xenophontem (sed non constabat, vbi) durius dictum esse ait de equite: καὶ ἐφεδρεύειν ἐρεῖς, ὡς Ξενοφῶν, εἰ καὶ βιαιότερον.

ἔφεδρος proprie est *gladiator tertiarius* s. *secutor*, qui duobus assidet, vt victorem integer viribus adoriatur. v. Hutch. ad h. l. et Lucian. Hermotim. T. I. p. 783. et quos laudat Doruill. ad Charit. p. 388. Hinc A. 2, 5, 2. p. 110. reddi potest *vindex necis*. v. Wesseling. ad Herodot. 5, 41. Locus est: εἴ σε κατακτείναιμεν — πρὸς βασιλέα τὸν μέγιστον ἔφεδρον ἀγωνι-

ἀγωνιζοίμεθα. All. ἔφορον.
ἐφέλκειν, *abripere*. Metaphorice: Π. 8, 4, 15. ἐμοὶ δοκοῦσιν τοὔμπαλιν οὐ βούλονται ἐφέλκεσθαι.
ἐφεξῆς, ¶ 1) *deinceps, secundum ordinem*. Π. 4, 6, 2. p. 257. βέβληκα δὶς ἐφεξῆς. O. 8, 19. ¶ 2) *continenter, similiter*. Suid: ἐφεξῆς· ἐπίσης κατὰ τάξιν. E. 4, 6, 4. ὡς — δῃώσοι πᾶσαν τὴν γῆν αὐτῶν ἐφεξῆς. O. 12, 10. οὐδὲ γὰρ — ἐφεξῆς γε οὕτως οἷόν τε πάντας διδάξαι, *omnino omnes*.
ἐφέπεσθαι, ¶ 1) *subsequi, pone sequi*. in pompa, Π. 8, 3, 8. παρείποντο οἱ δισχίλιοι — ἐφείποντο οἱ σκηπτοῦχοι. ducem aduersus hostes, Π. 1, 4, 20. αὐτὸς ἡγεῖτο — Κυαξάρης ἐφείπετο. §. 22. 3, 3, 27. ἡγεῖτο, καὶ ἐφθέγξατο, τίς ἐφέπεται. Margg. ἕψεται. c. dat. Π. 7, 1, 13. αὐτοῖς συνεμίγνυε· οἱ δὲ πεζοὶ αὐτῷ ἐφείποντο. suos praeeuntes, Π. 6, 3, 1. ὄπισθεν ἡ φάλαγξ ἐφεπομένη. A. 3, 4, 2. 4, 1, 5. 4, 6, 17. 6, 5, 7. 7, 3, 20. Hinc A. 4, 6, 13. τῶν ἐφεπομένων ἡμῖν, *vltimorum in agmine*. ¶ 2) *persequi hostem*. A. 2, 2, 5. οὐ τολμήσει ἐφέπεσθαι. 4, 5, 10. 5, 8, 4. Αγ. 2, 2. ἐκακούργουν ἐφεπόμενοι. (E. 4, 3, 2. est ἐπακολουθοῦντες) §. 3. Ιπρ. 7, 11. c. dat. Π. 7, 1, 15. φεύγοντα ἅρματα, καὶ τούτοις ἐφείποντο. 7, 5, 11. A. 7, 6, 20. ¶ 3) *aggredi hostem, vrgere, instare*. A. 6, 5, 10. τὸ μὲν ἀπιέναι ἀπὸ πολεμίων — τὸ δὲ ἐφέπεσθαι. Cod. Eton. ἕπεσθαι. ¶ 4) *idem facere*. Π. 7, 1, 5. παιᾶνα ἐξάρξω, ὑμεῖς δὲ ἐφέπεσθε. All. ἐπείγεσθε, (v. ἐπεγείσθαι.) quod praefert Zeun. et explicat de militibus, qui impetum faciunt in hostes. Ιπρ. 2, 4. ¶ 5) *morem gerere, obsequi*. Απολ. 23. τῶν ἑταίρων ἐκκλέψαι βουλομένων αὐτὸν, οὐκ ἐφείπετο. Sed potest etiam proprie intelligi. ¶ 6) Π. 8, 1, 12. in marg. Steph. et Cod. Guelf. legitur θηρίοις φεύγουσιν ἐφέπεσθαι, pro θ. φ. ἕπεσθαι.
Ἐφεσία, np. χώρα, *ager Ephesiorum*. E. 3, 2, 12. προεληλυθότων τῶν πολεμίων ἐς τὴν Ἐφεσίαν. Ita Leuncl. Sed alii legunt: προελ. τῶν Ἐφεσίων ἐς τὴν πολεμίαν. De Diana Ephesia v. Ἄρτεμις. A. 5, 3, 9 — 13. describitur templum et locus, vbi erat templum, Dianae Ephesiae, ad cuius similitudinem Xenophon Scilunte suum exstruxit.
Ἔφεσος, *Ephesus*, Joniae vrbs,

vrbs, A. 2, 2, 3. quae distabat a Sardibus τριῶν ἡμερῶν ὁδὸν, E. 3, 2, 9. Eam Thrafylus occupaturus repellitur a ciuibus et Tiſſapherne, E. 1, 2, 3, — 8. Quanquam eam tenent Lacedaemonii, tamen Antiochus et deinde Alcibiades nauibus prope accedunt, E. 1. 5, 1 9. cf. 2, 1. Verſatur ibi Ageſilaus, Aγ. 1, 14 — 28. E. 3, 4, 4 — 19. Tenet eam Conon, E. 4, 8, 3. ſed mox Thimbro Lacedaemonius, §. 17. Commemoratur etiam ſaepius, v. c. A. 1, 4, 2. 6, 1, 15.

ἐφέσπεσθαι, v. ἐπίσπεσθαι.

ἐφεστρίς, *pallium, quaeuis veſtis, quae ſuper alias induebatur.* Moeris: ἐφεστρίς· τὸ ἐπὶ ἱματίοις ἐπίβλημα. v. ibi Pierſon. Cf. Heſych. et Suid. Σ. 4, 38. tecta aedium feſtiue nominantur ἐφεστρίδες.

ἐφευρίσκειν, *inſuper reddere.* Πο. 4, 40. ὅσα (χρήματα) ἂν ἐφευρίσκῃ (τὰ τέλη), *quae inſuper e vectigalibus proueniunt* ſ. *redeunt.* v. εὑρίσκειν n. 8. Sed Aπ. 1, 2, 58. in loco Homerico eſt ἐφεύροι pro εὕροι.

ἐφηβᾷν, *pubeſcere, adoleſcere.* Π. 6, 1, 9. ἀντὶ τῶν ἀποθανόντων ἕτεροι ἐφηβήσουσι.

ἔφηβος, *adoleſcens.* Apud Perſas ita dicebantur, qui inter decimum ſextum vel ſeptimum et ſextum vel ſeptimum vigeſimum aetatis annum aetatem agebant. Locus claſſicus eſt Π. 1, 2, 9 — 12. Praeterea occurrunt Π. 1, 2, 4. 5. 8. 13. 15. 1, 5, 1. 4. 1, 6, 17.

ἐφήδεσθαι, *laetari hoſtium calamitate.* v. Valckenar. ad Ammon. in v. ἐπιχαίρειν. Aγ. 7, 5. οὐκ ἐφησθεὶς φανερὸς ἐγένετο. c. dat. perſ. Π. 6, 1, 20. οἱ ἐχθροί ἐφήδονταί μοι. E. 5, 3, 20. Ageſipolide mortuo Ἀγησίλαος — οὐκ ἐφήσθη ὡς ἀντιπάλῳ. Margg. ἀντιπάλου. c. dat. rei, E. 4, 5, 18. ἐφηδομένους τῷ δυστυχήματι.

ἐφήκειν, *pertingere, pertinere, extendi.* Λ. 12, 5. δρόμον ἐλάσσω ποιεῖσθαι, ἢ ὅσον ἂν ἡ μόρα ἐφήκῃ.

ἑφθός, *elixus.* Π. 6, 2, 11. p. 370. τὰ ἑφθὰ πάντα μεθ' ὕδατος ἐσκευάσθαι. A. 5, 4, 18. καρύοις ἑφθοῖς.

Ἐφιάλτης, *Ephialtes.* E. 4, 8, 24.

ἐφιέναι, ¶ 1) *immittere.* Iπρ. 4, 17. ἐφιέναι τοὺς ἁρπάζοντας ad praedam. c. ἐπί, de paſtoribus, qui greges *in paſcua dimittunt* ſ. *agunt.* Suid: ἐφίει· πέμπει. Π. 1, 1, 2. νέμονται pecora ἐφ' ὁποῖα ἂν αὐτοὺς

τὰς ἐφιῶσιν pastores. All. ἐπάγωσιν, quod tamen venatorum potius esse dicit Stephanus, et habet speciem glossematis. c. inf. omisso ὥστε, Π. 4, 2, 12. p. 217. τὰς νεωτέρους ἐφίετε διώκειν. ¶ 2) *admittere.* Ιπ. 10, 7. ἵνα — ἐφείη equus τὸ στόμιον. Ita Leuncl. reposuit pro ἀφείη, *dimittat, non mordeat.* v. ἀφιέναι nr. 7. ¶ 3) *permittere.* Suid: ἐφίει· ἐπέτρεπεν. Hesych: ἐφίημι· — ἐπιτρέπω. it. ἐφιᾶσι· συγχωροῦσι, ἐπιτρέπουσι. v. Toup. emendatt. 1, 166. c. inf. E. 7, 4, 7. ἐφέντων καὶ ταῦτα πράττειν τῶν Θηβαίων. c. dat. et inf. Π. 7, 2, 4. διαρπάσαι — αὐτοῖς ἐφεῖναι τὴν πόλιν οὐ βούλομαι. 7, 5, 12. τοὺς τεθνηκότας θάπτειν ἐφῆκε τοῖς προσήκουσιν. Margg. ἀνῆκε. E. 3, 1, 6. ¶ 4) *legibus permittere.* Λ. 2, 7. κλέπτειν δ' ἐφῆκεν ἔστιν ἃ τῷ λιμῷ ἐπικουροῦντας — ἐφῆκεν αὐτοῖς γε μηχανᾶσθαι. ¶ 5) *legibus constituere.* Λ. 5, 4. ἐφῆκεν, ὁπότε διψῴη ἕκαστος, πίνειν. 11, 3.

ἐφίεσθαι, ¶ 1) *concupiscere, appetere.* Hesych: ἐφίεμαι· ἐπιθυμῶ. Αγ. 11, 14. μεγάλην καὶ καλὴν ἐφιέμενος — Quia deest casus nominis, substituunt viri docti ex Attica ratione accusatiuum, alii ἀρετὴν, alii δόξαν. Phauorin: ἐφίεμαι, τὸ ἐπιθυμῶ. — Ἀττικῶς αἰτιατικῇ. c. gen. Π. 1, 2, 3. ἔργου αἰσχροῦ ἐφίεσθαι. 1, 5, 7. p. 55. 8, 3, 7. 4, 1, 8. p. 205. 5, 1, 7. Ιερ. 1, 30. Απ. 4, 2, 7. Σ. 8, 25. c. inf. Σ 9, 6. ἐφιεμένοις πράττειν, ἃ πάλαι ἐπεθύμουν. ¶ 2) *studere, studiosum esse.* Απ. 4, 2, 11. ταύτης τῆς ἀρετῆς ἐφίεσαι — τῆς καλλίστης καὶ μεγίστης ἀρετῆς ἐφίεσαι. 4, 8, 11. Απολ. 17. 34. Σ. 8, 5. ἄλλου του ἐφιέμενος, *alii rei intentus.* §. 41. cf. ἀρετή. ¶ 3) *amare.* Απ. 4, 1, 2. ἔφη τινὸς ἐρᾶν, φανερὸς δ' ἦν — τῶν τὰς ψυχὰς πρὸς ἀρετὴν εὖ πεφυκότων ἐφιέμενος. ¶ 4) *permittere.* A. 6, 6, 17. ἡ στρατιά σοι ἐφεῖτο (all. ὑφεῖτο) ὅ τι ἐβούλου ποιῆσαι.

ἐφικνεῖσθαι, *peruenire.* Π. 1, 1, 5. ἐφικέσθαι ἐπὶ τοσαύτην τὴν γῆν τῷ ἀφ' ἑαυτοῦ φόβῳ, ὥστε καταπλῆξαι πάντας. Hutch: *tantum terrarum nominis sui terrore peruadere.* 4, 5, 7. οὕτως ἐφικνοῦνται ad castra. Sed haud dubie hic verior lectio est ἀφικνοῦνται. Contra 8, 7, 3. p. 547. edd. vett. habent ἐφικνεῖ-

De opibus, Απ. 1, 6, 3. χρήματα — κτωμένους εὐφραίνει. O. 9, 19. 20, 23. κτῆμα καὶ θρέμμα εὐφραίνειν ᾤετο. De iis, qui non male dicunt, imo laudant, Ιερ. 1, 15. τί οἴει τὰς μὴ λέγοντας κακῶς εὐφραίνειν — τὰς ἐπαινῦντας τί δοκεῖς εὐφραίνειν; De victoria, Ιερ. 4, 6. ἀθληταὶ ὅταν γένωνται κρείττονες, τῦτο αὐτὰς εὐφραίνει. De vero amico, Απ. 2, 4, 6. εὖ πράττοντας πλεῖστα εὐφραίνων. De blanditiis mulierum et rebus venereis, Ιερ. 1, 28. 29. De conuiuio, Π. 4, 2, 19. p. 223. αὕτη ἂν ἡμᾶς ἡ θοίνη πλείω εὐφράνειεν. De ludicris et fermonibus conuiualibus, Σ. 2, 2. tibicen et faltatrix ἐδόκουν μάλα ἱκανῶς εὐφραίνειν conuiuas, 3, 2. ὠφελεῖν τι ἢ εὐφραίνειν ἀλλήλους. De iis omnibus, quae vitam iucundam reddunt, Π. 8, 7, 3. p. 544. πάντα τὰ δοκῦντα ἀνθρώπους εὐφραίνειν. Cf. τέρψις. ¶ 2) *gratum facere.* Π. 5, 5, 10. p. 333. ἆρ' ἂν εὐφραίνοι σε τύτῳ τῷ θεραπεύματι — ἆρ' ἄν σε ταύτῃ τῇ εὐεργεσίᾳ εὐφραίνοι; ¶ 3) Poteft per aduerbium verti, Π. 2, 1, 2. p. 86. ὐκ ἄν ὁ ἀριθμός σε ἀκύσαντα εὐφρανεῖ, *libenter* f. *iucunde audies numerum exiguum.*

εὐφραίνεσθαι, ¶ 1) *laetari, laetitiam percipere.* Σ. 8, 12. ὅπως ἔτι μᾶλλον εὐφραίνηται disputatione mea de amore. De conuiuis, Σ. 1, 15. ἵνα εὐφραίνοιντο οἱ συνόντες per fcurram. Sic fere Π. 3, 1, 23. poft conuiuium ἀπήλαυνον εὐφραινόμενοι. c. particip. Π. 1, 4, 15. ὁρῶν εὐφραίνετο. Απ. 2, 1, 24. τίσι παιδικοῖς ὁμιλῶν μάλιστ' ἂν εὐφρανθείης. Vbi datiuus poteft fimul referri ad εὐφρ. Cf. 1, 6, 8. c. dat. Π. 2, 2, 1. p. 102. τῷ γέλωτι ηὐφραίνετο, *libenter* f. *dulce ridebat.* Απ. 4, 3, 5. c. ἐπί, E. 4, 1, 14. οἰκήματα καλὰ — ἐφ' οἷς εὐφραινόμην. Σ. 7, 5. θεάματα ἐφ' οἷς ὑμεῖς εὐφρανεῖσθε. c. ἀπό, Ιερ. 4, 6. πλείω ἔχων κτήματα, πλείω καὶ ἀπ' αὐτῶν εὐφραίνεται. c. διά, Ιερ. 1, 8. δι' ἑκάστου τύτων εὐφραίνεται. c. ἐν, Ιερ. 1, 16. δι' ὧν τρεφόμεθα — πολὺ πλείω ὑμεῖς ἐν αὐτοῖς εὐφραίνεσθε. Quod fi Ammonii p. 63. praeceptum valeret, debebat effe ἥδεσθε. Sed etiam in fuperioribus funt exempla, vbi εὐφραίνειν et εὐφραίνεσθαι ad cibos refertur. ¶ 2) *honeftis voluptatibus frui.* Π. 1, 5, 7. p. 52. οἱ ἡδονῶν ἀπεχόμενοι, ὐχ ἵνα μηδέποτε εὐφρανθῶ-

φρανθῶσι, τοῦτο πράττουσιν, ἀλλ' ὅπως εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον εὐφραίνωνται. ¶ 3) *iucunde viuere.* Π. 7, 5, 17. p. 444. μετὰ τῶν φίλων εὐφρανθῆναι. 8, 7, 3. p. 545. Λ. 2, 10. Απ. 2, 1, 19. πονεῖν ἡδέως — ζῆν εὐφραινομένους, i. e. ἡδέως. Ο. 9, 12. Σ. 8, 18.

Εὐφράτας f. Εὐφράτης, v. Ἀβραδάτης.

Εὐφράτης, *Euphrates,* fluuius Asiae nobilissimus. Α. 1, 3, 20. τὸν Ἀβροκόμαν ἐπὶ τῷ Εὐφράτῃ ποταμῷ εἶναι. 1, 4, 11. Εὐφράτην ποταμὸν, ὄντα τὸ εὖρος τεττάρων σταδίων. §. 14. Cyrus minor dicitur διαβῆναι τὸν Εὐφράτην ποταμὸν, vt Graeci 4, 5, 2. quanquam 2, 4, 3. haec leguntur: τὸν Εὐφράτην ἴσμεν ὅτι ἀδύνατον διαβῆναι. De fontibus eius vid. 4, 1, 3. 4, 5, 2. Genitiuus τοῦ Εὐφράτου est 1, 5, 10. Praeterea legitur 1, 5, 1. 5. 1, 7, 12. 13. 1, 8, 3. cf. ποταμός.

εὐφροσύνη, ¶ 1) *laetitia, hilaritas, voluptas honesta.* v. Ammon. p. 146. Π. 3, 3, 6. δοκεῖ ἡμῖν εὐφροσύνη τις νῦν παρεῖναι, ὅτι εὐπορία τις προσγεγένηται. 7, 2, 8. ἐκείνη τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν μαλακῶν καὶ εὐφροσυνῶν πασῶν ἐμοὶ μετεῖχε. 7, 4, 4. 8, 7, 3. p. 544. Αγ. 9, 4. ἠγάλλετο, ὅτι ἐν μέσαις ταῖς εὐφροσύναις ἀναστρέφοιτο. Λ. 7, 6. ἡ κτῆσις πλείους λύπας ἢ ἡ χρῆσις εὐφροσύνας παρέχει. Ιερ. 1, 2. εὐφροσύνας τε καὶ λύπας. §. 18. τῇ εὐφροσύνῃ τῆς ἐλπίδος, *quae ex spe oritur.* 6, 1. 8, 3. Απ. 3, 8, 10. Ο. 9, 12. Απολ. 8. Oppon. τὰ χαλεπά. c. περὶ, Ιερ. 7, 4. ἡ περὶ τὰς τιμὰς εὐφροσύνη. ¶ 2) *voluptas venerea,* etiam honesta. Π. 8, 1, 11. προπονεῖν πρῶτον σὺν τῷ καλῷ τῶν εὐφροσυνῶν. Oppon. τῶν παραυτίκα ἡδονῶν. Ιερ. 1, 29. Σ. 8, 21.

Εὔφρων, *Euphron.* Sicyonius, a Lacedaemoniis deficit, ope Argiuorum et Arcadum mutata re publica democratiam constituit, cum aliis στρατηγὸς lectus collegas breui remouet, multaque scelerata committit, Ε. 7, 1, 32 — 34. Cum Thebanis et aliis Phliasios bello inuadit, et turpiter vincitur, Ε. 7, 2, 11 — 15. Cum Sicyone democratia restitueretur, iterum ad Lacedaemoniorum partes transire vult, traditque iis portum, sed tandem Thebas confugit, corrupturus Thebanos, interficitur vero ibi ab inimicis suis Sicyoniis, Ε. 7, 3.

εὐφυής, ¶ 1) *bona indole praeditus.* De hoc nomine v. omnino Valckenar. ad Ammon. p. 87. sq. Απ. 1, 6, 13. ὃν ἂν γνῷ εὐφυῆ ὄντα, διδάσκων. Hindenb. mauult formam Atticam εὐφυᾶ. 3, 9, 3. opp. ἀμβλύς. 4, 1, 3. τῶν ἵππων τοὺς εὐφυεστάτους — τῶν κυνῶν εὐφυεστάτων. §. 4. Ιπ. 4, 3. λυμαίνεται καὶ ταῖς εὐφυέσιν ὁπλαῖς, h. e. solidis. ¶ 2) *natura aptus.* c. πρός, Π. 1, 6, 19. p. 76. εὐφυεῖς καὶ πρὸς τὸ ἐξαπατᾷν καὶ πρὸς τὸ πλεονεκτεῖν. Ιπ. 1, 7. στέρνα πλατύτερα in equis — καὶ πρὸς τὸ διὰ πολλῦ σκέλη φέρειν εὐφυέστερα. c. inf. Απ. 2, 9, 3. εὐφυέστερος ὢν ἀπὸ τῶν συκοφαντῶν λαμβάνειν. Ita legitur in cod. Voss. pro ἔφη ῥᾷστον εἶναι, et placet Ruhnkenio, modo ὢν deleatur. Sed Schützius coniicit εὐφυέστερος, ἢ ὡς ἀπὸ τ. σ. λ. *meliori animi indole praeditus.*

εὐφωνία, *vocis elegantia in cantando.* Απ. 3, 3, 13. Valckenar. mauult εὐφυΐα. Sed v. Schütz.

εὔφωνος, v. ἔμφωνος.

εὔχαρις, ¶ 1) *gratiosus.* Π. 7, 4, 1. Ἀδέσιον — ἐκ ἄφρονα οὐδ' ἀπόλεμον καὶ πάνυ δὴ εὔχαριν, *comem, gratiosum apud milites,* ut E. 4, 8, 22. ¶ 2) *facetus, vrbanus.* Π. 2, 2, 5. ἀστεῖοι καὶ εὐχάριτες, qui risum mouere student. Stob. habet εὐχάριστοι, all. εὐχάριτοι. Posterius placet Stephano, quia εὐχάριστος significet accepti beneficii memorem. Tandem tamen nihil certi pronunciat. Hinc ¶ 3) τὸ εὔχαρι, *vrbanitas, comitas.* Αγ. 8, 1. αὐτῷ τὸ εὔχαρι μὴ σιωπᾶσθαι. 11, 11. τὸ εὔχαρι ἐ σκώμμασιν, ἀλλὰ τρόπῳ ἐπετήδευε.

εὐχάριστος, ¶ 1) *iucundus.* Π. 2, 2, 1. εὐχαριστότατοι λόγοι, *lepidissimi, facetissimi,* vt εὐχαριστία Ephes. 5, 4. intelligitur a Salmasio de foenore trapezitico p. 133. aliisque non paucis. Stephanus, fortassis, inquit, εὐχαριτώτατοι. Sed legitur ap. Xen. etiam ἀχάριστος de iniucundo. v. Hutch. ad h. l. et quos laudat Pierson. ad Herodian. p. 441. Ο. 5, 10. οἰκέταις προσφιλεστέρα, γυναικὶ ἡδίων, τέκνοις ποθεινοτέρα, φίλοις εὐχαριστοτέρα. Σ. 3, 9. εὐχαρίστῳ πράγματι, *non molesto.* All. εὐχαρίτῳ. ¶ 2) *gratus, memor beneficii.* v. Pierson. l. l. quo auctore haec est propria vocabuli notio. Π. 8, 3, 19.

19. ἄνθρωπον εὐχαριστότατον. ¶ 3) Legitur pro ἀχάριστος. v. ἀχάρ. nr. 3. it. pro εὔχαρις. v. ibi nr. 2.

* εὐχάριτος, v. εὔχαρις et εὐχάριστος.

εὔχειλος, v. εὔχιλος.

εὔχειρος, *qui facile vinci et capi potest.* O. 8, 4. στρατιὰ ἄτακτος — τοῖς πολεμίοις εὐχειρότατον. Marg. Leuncl. εὐχειρωτότατον. Cf. εὐχείρωτος.

εὐχείρωτος, *qui facile vinci et opprimi potest.* Π. 1, 6, 19. p. 78. τὰς πολεμίους εὐχειρωτοτάτους. Ita Steph. et Leuncl. emendarunt. Olim erat εὐχειροτάτους. cf. εὔχειρος. E. 5, 3, 4. εὐχείρωτοι αὐτοῖς ἐδόκουν εἶναι. 6, 4, 12. τὸ ἄλλο πᾶν εὐχείρωτον. Etiam de iis, qui non hostes sunt, Π. 7, 5, 20. ἐδαμῶ ἄνθρωποι εὐχειρωτότεροί εἰσιν ἢ ἐν σιτίοις, καὶ ποτοῖς.

εὐχέρεια, v. εὐμάρεια.

εὐχερῶς, *facile.* Λ. 2, 5. qui modice cibo vtuntur, εὐχερέστερον πρὸς πᾶν βρῶμα ἔχειν, *facilius omnem cibum admittere.*

εὔχεσθαι, ¶ 1) *optare.* Π. 3, 2, 7. ὁρῶ τὰτους ἔχοντας, ὥσπερ ἐγὼ ηὐχόμην. Sic 8, 7, 3. p. 542. A. 1, 4, 7. εὔχοντο — αὐτὰς ληφθῆναι. §. 16. 7, 1, 19. 7, 7, 16. εὔξω ἂν μᾶλλόν σοι κατaπραχθῆναι. Πο. 5, 10. E. 4, 4, 12. ἔργον οἷον ἐδ' εὔξαιτό ποτ' ἄν. 5, 1, 3. εὔχοντο αὐτῷ πολλὰ καὶ ἀγαθά. Σ. 4, 33. εὔχῃ μηδέποτε πλουτεῖν. §. 39. Ιππ. 8, 6. εὔξαιτ' ἄν τις πτηνὸς γενέσθαι. §. 13. ¶ 2) *precari, preces facere.* Pertinet ad deos. vid. δεῖσθαι nr. 4. quod ad homines pertinet, e Π. 1, 6, 6. vbi saepius legitur εὔχεσθαι. Π. 7, 1, 1. ἠρίστα — καὶ σπείσας καὶ εὐξάμενος ἔπιε. A. 4, 8, 14. O. 11, 8. c. dat. vid. Abresch. dilucc. Thucyd. 1, 90. Wetsten. ad Act. 26, 29. Kypk. T. II. p. 133. Thomas: εὔχομαι τῷ θεῷ, ἤγουν, εὐχὴν πρὸς αὐτὸν ὑπέρ τινος ποιὰμαι. Π. 7, 1, 1. εὐξάμενοι τοῖς θεοῖς. c. dat. deorum et acc. rei, Π. 2, 3, 1. εὐξάμενοι τοῖς θεοῖς τὰ ἀγαθά. Απ. 3, 14, 3. ὅταν οἱ ἄλλοι τοῖς θεοῖς εὔχωνται πολυκαρπίαν, εἰκότως ἂν ἅτος πολυοψίαν εὔχοιτο. c. inf. A. 6, 1, 17. εὔχομαι δᾶναί μοι τὰς θεάς. O. 7, 7. c. dat. et inf. Π. 5, 2, 5. εὔχονται πᾶσι θεοῖς γενέσθαι ποτέ. A. 4, 3, 10. εὔχεσθαι τοῖς θεοῖς — καὶ τὰ λοιπὰ ἀγαθὰ ἐπιτελέσαι. c. πρὸς, Απ. 1, 3, 2. εὔχετο (vnus codex ηὔχετο) πρὸς τὰς θεὰς τἀγαθὰ διδόναι. — τὰς εὐχομένους χρυσίον — ἐδὲν διάφορον

ρον εὔχεσθαι, ἢ εἰ — εὔχοιντο. 4, 2, 36. Σ. 4. 55. ¶ 3) *vouere.* Thomas: εὔχομαι, καὶ τὸ ὑπισχνοῦμαι. A. 4, 8, 18. τὴν θυσίαν ἣν εὔξαντο. — ἀποθῦσαι — θεοῖς ηὔξαντο. Hutch. rectius: ἃ ηὔξ. All. εὔξ. Zeun. ἃ εὔξ. Moeris p. 175. ηὐξάμην διὰ τοῦ η, Ἀττικῶς· διὰ δὲ τοῦ ε, Ἑλληνικῶς. Sed Herodiano p. 202. (p. 460.) vtrumque probatur. Ag. 11, 2. πλείονα ἔθυσεν, ἢ ηὔχετο. c. fut. A. 3, 2, 5. εὔξασθαι τῷ θεῷ θύσειν σωτήρια. §. 7. c. praesenti, A. 5, 1, 1. εὔξαντο σωτήρια θύειν. vbi tamen all θύσειν. K. 6, 13. εὐξάμενον τῷ Ἀπόλλωνι — μεταδοῦναι τῆς θήρας. c. ὑπὲρ, Aπ. 2, 2, 10. πολλὰ τοῖς θεοῖς εὐχομένην ἀγαθὰ ὑπὲρ σου, καὶ εὐχὰς ἀποδιδοῦσαν. Ernest. vult deleri ἀγαθὰ, quia simpliciter dicatur πολλὰ εὔχεσθαι. Sed non placet Hindenburgio.

εὐχή, ¶ 1) *votum, Wunsch.* A. 1, 9, 7. εὐχὴν — ὡς εὔχοιτο τοσοῦτον ζῆν. ¶ 2 *preces.* Σ. 8. 15. v. ἀποτελεῖν nr. 4. d. ¶ 3) *votum, Gelübde.* Thomas in v. εὔχομαι· εὐχὴ, ἡ ἐν ἱκετηρίαις ὑπόσχεσις. Aπ. 2, 2, 10. v. ἀποδιδόναι nr. 2.

εὔχιλος, *qui pabulo facile nutritur.* Hesych: εὔχειλον (leg. εὔχιλον)· εὔτροφον, εὔχορτον. Iπ. 1, 12. πλευρὰ βαθυτέρα — ἰσχυρότερον καὶ εὐχιλότερον — τὸν ἵππον παρέχεται. Probatur haec scriptura Stephano, Leunclauio, et Zeunio. Sed Junt. et Cod. Lips. εὐχειλότερον. All. εὐχυλότερον, quam lectionem in versione secutus est Camerarius: *melioris de pastu succi.* v. Gramm.

εὔχρηστος, *vtilis.* Π. 5, 3, 16. p. 299. milites οὕτω πορευόμενοι εὐχρηστότεροι γίγνονται. Aπ. 4, 1, 3. τῶν ἵππων — εἰ δαμασθεῖεν εὐχρηστοτάτους. O. 8, 3. Iπ. 1, 3. c. πρὸς, Aπ. 3, 8, 5. πάντα — καλά τε καὶ ἀγαθὰ νομίζεται, πρὸς ἅπερ ἂν εὔχρηστα ᾖ.

* εὐχρόαστος, *bene coloratus, nitidus.* Iπ. 1, 17. equi εὐχρόαστοι ἐξ αἰσχρῶν — γίγνονται.

εὔχροος s. εὔχρους et εὔχρως, *bonum colorem habens.* Π. 8, 1, 14. ἐντρίβεσθαι ὡς εὐχροώτεροι ὁρῷντο ἢ πεφύκασιν. Λ. 5, 8. διαπονούμενοι, εὔχροοί τε καὶ εὔσαρκοι — εἰσί. O. 10, 5. τὸ σῶμα — ὑγιαινόν τε καὶ ἐῤῥωμένον ἔσται, καὶ διὰ ταῦτα εὔχρως σοι ἔσομαι. §. 11.

εὔχυλος, v. εὔχιλος.

εὐψυχία, *fortitudo*. K. 10, 21. προσιτέον aduerſus aprum καὶ ἐπιδεικτέον τὴν εὐψυχίαν.

εὔψυχος, *animoſus*, *alacer*. K. 3, 3. canes εὔψυχοι. 4, 6. εὔψυχοι ἔσονται, ἐὰν μὴ λίπωσι τὰ κυνηγέσια. c. πρὸς, K. 7, 8. εὐψύχους πρὸς τὸν δρόμον.

εὐψύχως, *fortiter*, *animoſe*. Ιπρ. 8, 21. προθύμως καὶ εὐψύχως παρελῶντας ἐπὶ τὰς πολεμίους.

εὐώδης, *fragrans*, *bene olens*. Thomas Mag: ἀνθοσμίας οἶνος, ἐκ εὔοσμος. v. ibi interpp. et ſupra ἀνθοσμίας. A. 4, 4, 5. οἴνους παλαιὰς εὐώδεις. 5, 4, 16. εὐώδης καὶ ἡδὺς οἶνος. Sed etiam de aliis rebus legitur, A. 1, 5, 1. ἅπαντα ἦσαν εὐώδη ὥσπερ ἀρώματα.

εὐωδία, *ſuauitas odoris ex vnguento*. Σ. 2, 3. εὐωδίᾳ ἑστιώμεθα.

εὔωνος, *vili pretio*. Thomas: ἀξιώτερον εἴπῃς — ἐδὲ εὐωνότερον. Sic fere Moeris. Heſych: εὔωνον· εὔπρατον, εὐαγόραστον. Suid: εὔωνον· εὐτελές. Απ. 2, 10, 4. εὐωνοτάτους ἐστὶ φίλους ἀγαθὰς κτήσασθαι.

εὐώνυμος, *ſiniſter*, *laeuus*. Heſych. et Suid: εὐώνυμον· τὸ ἀριστερόν. Λ. 11, 9. ὅτε ὁ ἄρχων εὐώνυμος γίγνεται in acie — ἡ δὲ ἐρὰ εὐώνυμος γένηται. K. 10, 12. πλευρὰς τὰς εὐωνύμους. Hinc τὸ εὐώνυμον, *ſiniſtrum cornu*, Π. 7, 1, 10. πρὸς τῷ εὐωνύμῳ. §. 12. προσῆεσαν κατὰ τὸ εὐώνυμον. A. 1, 2, 15. 1, 8, 6. 1, 10, 6. 5, 4, 11. 6, 5, 18. Aγ. 2, 9. E. 1, 6, 21. 24. 2, 4, 10. 21. 3, 2, 12. 4, 2, 11. 4, 3, 6. 9. 4, 4, 10. 7, 5, 25. Et plene, A. 1, 5, 3. τὸ εὐώνυμον κέρας. Sic 1, 8, 17. 1, 10, 4. E. 7, 5, 24. O. 4, 19. Hinc variatur, A. 1, 8, 3. τὸ εὐώνυμον κέρας — ἐν δὲ τῷ εὐωνύμῳ. Sic Plur. τὰ εὐώνυμα, np. μέρη, *pars ſiniſtra*, Π. 7, 1, 14. ἐπιτίθεται κατὰ τὰ εὐώνυμα. Λ. 11, 10. E. 4, 6, 9. Iπ. 7, 12.

εὐωχεῖν, *conuiuio excipere*. Π. 5, 5, 13. δείπνει ἤδη, καὶ εἴ τινές σε τιμῶσιν, ἀντασπάζου καὶ εὐώχει αὐτάς.

εὐωχεῖσθαι, *conuiuio excipi*, *conuiuari*, *epulari*. Heſych: εὐωχεῖται· εὐφραίνεται, it. εὐωχηθέντα· εὐφρανθέντα. Απ. 3, 14, 7. ὡς ἔλεγε τὸ εὐωχεῖσθαι ἐν τῇ Ἀθηναίων γλώττῃ ἐσθίειν καλοῖτο· τὸ δὲ εὖ προσκεῖσθαι, ἐπὶ τῷ ταῦτα ἐσθίειν, ἅτινα μήτε τὴν ψυχὴν μήτε τὸ σῶμα λυποίη, μήτε δυςεύρετα εἴη. — τὸ εὐωχεῖσθαι τοῖς κοσμίως διαιτωμένοις ἀνετί-

ἀνεπῖθει. v. Valckenar. ad h. l. Wetften. ad 2 Petr. 2, 13. Jungitur c. εὐθυμεῖσθαι. v. εὐθ. Sic Π. 4, 5, 3. Μῆδοι καὶ ἔπινον, καὶ εὐωχοῦντο (Margg. ἥδοντο), καὶ πάσης εὐθυμίας ἐνεπίμπλαντο. Tribuitur facrificantibus, Αθ. 2, 9. θύειν καὶ εὐωχεῖσθαι—θύουσιν δημοσίᾳ — ἔστι ὁ δῆμος ὁ εὐωχούμενος. etiam beftiis, A. 5, 3, 12. ὄρη — ἱκανὰ — τρέφειν καὶ ἵππους, ὥστε καὶ τὰ τῶν εἰς τὴν ἑορτὴν ἰόντων ὑποζύγια εὐωχεῖσθαι. Hutch: *vt iumenta faturentur.* Morus et Zeun. interpretantur *largo pabulo vti.* Similiter Ariftot. H. A. 8, 6. c. acc. Π. 1, 3, 6. κρέα εὐωχοῦ. 6, 1, 7. Confunditur etiam c. εὐοχεῖσθαι. v. ibi.

εὐωχία, ¶ 1) *epulum.* Poll. 6, 8. αἱ δὲ δημοσίαι ἑστιάσεις, εὐωχίαι, θάλειαι etc. Π. 4, 2, 19. p. 222. οὐ μοι δοκεῖ — αὕτη ἡ εὐωχία ἰσχυροτέρους ποιῆσαι. Antea vocabatur ἄριστον. ¶ 2) *epulum lautum.* Hefych: εὐωχία· εὐφροσύνη. Etymol. M. εὐωχία, παρὰ τὸ εὖ ἔχειν, ὅτε ἐπὶ τὰς τῶν θεῶν παραγίνονται τιμὰς — ἡ καλῶς τρέφουσα τὸ σῶμα. Π. 1, 5, 1. εἴ ποτ' ἐν ἑορτῇ εὐωχία προσγένοιτο. A. 6, 1, 2. Αθ. 2, 7. ¶ 3) *ipfi cibi.* Π. 2, 3, 11. διπλῆν ὑμῖν εὐωχίαν παρέχειν. ¶ 4) Eleganter dicitur Π. 5, 2, 9. τοῦτο νομίζειν μεγίστην (Margg. ἡδίστην) εὐωχίαν εἶναι (in coena) τοὺς συμμάχεσθαι μέλλοντας ὡς βελτίστους παρασκευάζειν.

ἐφάμιλλος, *aequalis, qui certamen init cum aliquo, comparandus.* Hefych: ἐφάμιλλον· ὅμοιον. Suid: ἐφάμιλλον· ὅμοιον, ἴσον. Cf. Poll. 5, 157. Απ. 3, 3, 12. οὐδεὶς — τούτῳ ἐφάμιλλος γίγνεται.

ἐφαρμόζειν, *accommodare.* Αγ. 8, 8. ἐφαρμόσας τὰς δαπάνας ταῖς προςόδοις.

ἐφεδρεύειν Pollux 1, 209. apud Xenophontem (fed non conftabat, vbi) durius dictum effe ait de equite: καὶ ἐφεδρεύειν ἐρεῖς, ὡς Ξενοφῶν, εἰ καὶ βιαιότερον.

ἔφεδρος proprie eft *gladiator tertiarius* f. *fecutor*, qui duobus affidet, vt victorem integer viribus adoriatur. v. Hutch. ad h. l. et Lucian. Hermotim. T. I. p. 783. et quos laudat Doruill. ad Charit. p. 388. Hinc A. 2, 5, 2. p. 110. reddi poteft *vindex necis.* v. Wefleling. ad Herodot. 5, 41. Locus eft: εἴ σε κατακτείναιμεν — πρὸς βασιλέα τὸν μέγιστον ἔφεδρον ἀγωνι-

ἀγωνιζοίμεθα. All. ἔφορον.

ἐφέλκειν, *abripere.* Metaphorice: Π. 8, 4, 15. ἐμοὶ δοκοῦσιν τοὔμπαλιν οὐ βούλονται ἐφέλκεσθαι.

ἐφεξῆς, ¶ 1) *deinceps, secundum ordinem.* Π. 4, 6, 2. p. 257. βέβληκα δὶς ἐφεξῆς. Ο. 8, 19. ¶ 2) *continenter, similiter.* Suid: ἐφεξῆς· ἐπίσης κατὰ τάξιν. Ε. 4, 6, 4. ὡς — δῃώσοι πᾶσαν τὴν γῆν αὐτῶν ἐφεξῆς. Ο. 12, 10. οὐδὲ γὰρ — ἐφεξῆς γε οὕτως οἷόν τε πάντας διδάξαι, *omnino omnes.*

ἐφέπεσθαι, ¶ 1) *subsequi, pone sequi.* in pompa, Π. 8, 3, 8. παρείποντο οἱ δισχίλιοι — ἐφείποντο οἱ σκηπτοῦχοι. ducem aduersus hostes, Π. 1, 4, 20. αὐτὸς ἡγεῖτο — Κυαξάρης ἐφείπετο. §. 22. 3, 3, 27. ἡγεῖτο, καὶ ἐφθέγξατο, τίς ἐφέψεται. Margg. ἕψεται. c. dat. Π. 7, 1, 13. αὐτοῖς συνεμίγνυε· οἱ δὲ πεζοὶ αὐτῷ ἐφείποντο. suos praeeuntes, Π. 6, 3, 1. ὄπισθεν ἡ φάλαγξ ἐφεπομένη. Α. 3, 4, 2. 4, 1, 5. 4, 6, 17. 6, 5, 7. 7, 3, 20. Hinc A. 4, 6, 13. τῶν ἐφεπομένων ἡμῖν, *vltimorum in agmine.* ¶ 2) *persequi hostem.* Α. 2, 2, 5. οὐ τολμήσει ἐφέπεσθαι. 4, 5, 10. 5, 8, 4. Αγ. 2, 2. ἐκακούργουν ἐφεπόμενοι. (Ε. 4, 3, 2. est ἐπακολουθοῦντες) §. 3. Ιπ. 7, 11. c. dat. Π. 7, 1, 15. φεύγοντα ἅρματα, καὶ τούτοις ἐφείποντο. 7, 5, 11. Α. 7, 6, 20. ¶ 3) *aggredi hostem, vrgere, instare.* Α. 6, 5, 10. τὸ μὲν ἀπιέναι ἀπὸ πολεμίων — τὸ δὲ ἐφέπεσθαι. Cod. Eton. ἕπεσθαι. ¶ 4) *idem facere.* Π. 7, 1, 5. παιᾶνα ἐξάρξω, ὑμεῖς δὲ ἐφέπεσθε. All. ἐπείγεσθε, (v. ἐπεγείσθαι.) quod praefert Zeun. et explicat de militibus, qui impetum faciunt in hostes. Ιπ. 2, 4. ¶ 5) *morem gerere, obsequi.* Απολ. 23. τῶν ἑταίρων ἐκκλέψαι βουλομένων αὐτὸν, οὐκ ἐφείπετο. Sed potest etiam proprie intelligi. ¶ 6) Π. 8, 1, 12. in marg. Steph. et Cod. Guelf. legitur θηρίοις φεύγουσιν ἐφέπεσθαι, pro θ. φ. ἕπεσθαι.

Ἐφεσία, np. χώρα, *ager Ephesiorum.* Ε. 3, 2, 12. προεληλυθότων τῶν πολεμίων ἐς τὴν Ἐφεσίαν. Ita Leuncl. Sed alii legunt: προελ. τῶν Ἐφεσίων ἐς τὴν πολεμίαν. De Diana Ephesia v. Ἄρτεμις. Α. 5, 3, 9 — 13. describitur templum et locus, vbi erat templum, Dianae Ephesiae, ad cuius similitudinem Xenophon Scilunte suum exstruxit.

Ἔφεσος, *Ephesus*, Joniae vrbs,

vrbs, A. 2, 2, 3. quae distabat a Sardibus τριῶν ἡμερῶν ὁδὸν, E. 3, 2, 9. Eam Thrasylus occupaturus repellitur a ciuibus et Tissapherne, E. 1, 2, 3, — 8. Quanquam eam tenent Lacedaemonii, tamen Antiochus et deinde Alcibiades nauibus prope accedunt, E. 1, 5, 1 9. cf. 2, 1. Versatur ibi Agesilaus, Aγ. 1, 14 — 28. E. 3, 4, 4 — 19. Tenet eam Conon, E. 4, 8, 3. sed mox Thimbro Lacedaemonius, §. 17. Commemoratur etiam saepius, v. c. A. 1, 4, 2. 6, 1, 15.

ἐφέσπεσθαι, v. ἐπίσπεσθαι.

ἐφεστρίς, *pallium, quaeuis vestis, quae super alias induebatur.* Moeris: ἐφεστρίς· τὸ ἐπὶ ἱματίοις ἐπίβλημα. v. ibi Pierson. Cf. Hesych. et Suid. Σ. 4, 38. tecta aedium festiue nominantur ἐφεστρίδες.

ἐφευρίσκειν, *insuper reddere.* Πο. 4, 40. ὅσα (χρήματα) ἂν ἐφευρίσκῃ (τὰ τέλη), *quae insuper e vectigalibus proueniunt* s. *redeunt.* v. εὑρίσκειν n. 8. Sed Aπ. 1, 2, 58. in loco Homerico est ἐφεύροι pro εὕροι.

ἐφηβᾶν, *pubescere, adolescere.* Π. 6, 1, 9. ἀντὶ τῶν ἀποθανόντων ἕτεροι ἐφηβήσουσι.

ἔφηβος, *adolescens.* Apud Persas ita dicebantur, qui inter decimum sextum vel septimum et sextum vel septimum vigesimum aetatis annum aetatem agebant. Locus classicus est Π. 1, 2, 9 — 12. Praeterea occurrunt Π. 1, 2, 4. 5. 8. 13. 15. 1, 5, 1. 4. 1, 6, 17.

ἐφήδεσθαι, *laetari hostium calamitate.* v. Valckenar. ad Ammon. in v. ἐπιχαίρειν. Aγ. 7, 5. οὐκ ἐφησθεὶς φανερὸς ἐγένετο. c. dat. pers. Π. 6, 1, 20. οἱ ἐχθροὶ ἐφήδονταί μοι. E. 5, 3, 20. Agesipolide mortuo Ἀγησίλαος — οὐκ ἐφήσθη ὡς ἀντιπάλῳ. Margg. ἀντιπάλου. c. dat. rei, E. 4, 5, 18. ἐφηδομένους τῷ δυστυχήματι.

ἐφήκειν, *pertingere, pertinere, extendi.* Λ. 12, 5. δρόμον ἐλάσσω ποιεῖσθαι, ἢ ὅσον ἂν ἡ μόρα ἐφήκῃ.

ἑφθὸς, *elixus.* Π. 6, 2, 11. p. 370. τὰ ἑφθὰ πάντα μεθ' ὕδατος ἐσκευάσται. A. 5, 4, 18. καρύοις ἑφθοῖς.

Ἐφιάλτης, *Ephialtes.* E. 4, 8, 24.

ἐφιέναι, ¶ 1) *immittere.* Ιπ. 4, 17. ἐφιέναι τοὺς ἁρπάζοντας ad praedam. c. ἐπὶ, de pastoribus, qui greges *in pascua dimittunt* l. *agunt.* Suid: ἐφίει· πέμπει. Π. 1, 1, 2. νέμονται pecora ἐφ' ὁποῖα ἂν αὐτὰς

τὰς ἐφιῶσιν pastores. All. ἐπάγωσιν, quod tamen venatorum potius esse dicit Stephanus, et habet speciem glossematis. c. inf. omisso ὥστε, Π. 4, 2, 12. p. 217. τὲς νεωτέρους ἐφίετε διώκειν. ¶ 2) *admittere.* Ιπ. 10, 7. ἵνα — ἐφείη equus τὸ στόμιον. Ita Leuncl. reposuit pro ἀφείη, *dimittat, non mordeat.* v. ἀφιέναι nr. 7. ¶ 3) *permittere.* Suid: ἐφίει· ἐπέτρεπεν. Hesych: ἐφίημι· — ἐπιτρέπω. it. ἐφιᾶσι· συγχωρῦσι, ἐπιτρέπουσι. v. Toup. emendatt. 1, 166. c. inf. E. 7, 4, 7. ἐφέντων καὶ ταῦτα πράττειν τῶν Θηβαίων. c. dat. et inf. Π. 7, 2, 4. διαρπάσαι — αὐτοῖς ἐφεῖναι τὴν πόλιν ἂ βέλομαι. 7, 5, 12. τὲς τεθνηκότας θάπτειν ἐφῆκε τοῖς προσήκουσιν. Margg. ἀνῆκε. E. 3, 1, 6. ¶ 4) *legibus permittere.* Λ. 2, 7. κλέπτειν δ' ἐφῆκεν ἔςιν ἃ τῷ λιμῷ ἐπικουρῦντας — ἐφῆκεν αὐτοῖς γε μηχανᾶσθαι, ¶ 5) *legibus constituere.* Λ. 5, 4. ἐφῆκεν, ὁπότε διψῴη ἕκαςος, πίνειν. 11, 3.

ἐφίεσθαι, ¶ 1) *concupiscere, appetere.* Hesych: ἐφίεμαι· ἐπιθυμῶ. Αγ. 11, 14. μεγάλην καὶ καλὴν ἐφιέμενος — Quia deest casus nominis, substituunt viri docti ex Attica ratione accusatiuum, alii ἀρετὴν, alii δόξαν. Phauorin: ἐφίεμαι, τὸ ἐπιθυμῶ. — Ἀττικῶς αἰτιατικῇ. c. gen. Π. 1, 2, 3. ἔργου αἰσχρῦ ἐφίεσθαι. 1, 5, 7. p. 55. 3, 3, 7. 4, 1, 8. p. 205. 5, 1, 7. Ιερ. 1, 30. Απ. 4, 2, 7. Σ. 8, 25. c. inf. Σ 9, 6. ἐφιεμένοις πράττειν, ἃ πάλαι ἐπεθύμουν. ¶ 2) *studere, studiosum esse.* Απ. 4, 2, 11. ταύτης τῆς ἀρετῆς ἐφίεσαι — τῆς καλλίςης καὶ μεγίστης ἀρετῆς ἐφίεσαι. 4, 8, 11. Απολ. 17. 34. Σ. 8, 5. ἄλλου του ἐφιέμενος, *alii rei intentus.* §. 41. cf. ἀρετή. ¶ 3) *amare.* Απ. 4, 1, 2. ἔφη τινὸς ἐρᾶν, Φανερὸς δ' ἦν — τῶν τὰς ψυχὰς πρὸς ἀρετὴν εὖ πεφυκότων ἐφιέμενος. ¶ 4) *permittere.* A. 6, 6, 17. ἡ στρατιά σοι ἐφεῖτο (all. ὑφεῖτο) ὅ τι ἐβέλου ποιῆσαι.

ἐφικνεῖσθαι, *peruenire.* Π. 1, 1, 5. ἐφικέσθαι ἐπὶ τοσαύτην τὴν γῆν τῷ ἀφ' ἑαυτῦ φόβῳ, ὥςε καταπλῆξαι πάντας. Hutch: *tantum terrarum nominis sui terrore peruadere.* 4, 5, 7. ἕτως ἐφικνῦνται ad castra. Sed haud dubie hic verior lectio est ἀφικνῦνται. Contra 8, 7, 3. p. 547. edd. vett. habent ἐφικνεῖ-

ἐφικνεῖται pro ἀφικνεῖται. v. ἀφικν. nr. 4.

ἐφίππειος, *equestris*. Π. 8, 3, 3. κάσας ἐφιππείους, *quibus equites vtuntur*. v. κάσας.

ἐφίππιον et

ἐφίππειον, *sella equo imposita*, *stratum equo impositum ad insidendum*. Ιπ. 7, 5. καθίζηται ἐάν τε ἐπὶ ψιλῦ ἐάν τε ἐπὶ τῦ ἐφιππίου. 12, 8. τῷ ἐφιππείῳ αὐτὸν σκεπάσαι. Ιππ. 8, 4.

ἔφιππος, *bonus eques*. Π. 4, 2, 1. ἔφιπποι (fort. legendum εὔιπποι) ἐδόκουν εἶναι.

ἐφιστάναι, ¶ 1) *sistere*, *stare iubere*. Π. 4, 2, 10. ἐπέστησε τὸ στράτευμα. Sic pro στήσας all. legunt ἐπιστήσας. v. ἱστάναι nr. 4. Cf. ἐφίστασθαι nr. 1. Α. 1, 8, 11. ὁ δ' ἐπιστήσας. Interpretes fere vertunt *cum substitisset*. Sed fortassis rectius omissus putetur accusatiuus τὸ στράτευμα. v. §. 10. ¶ 2) *collocare*, *statuere*, *superstruere*. Ε. 3, 1, 5. χελώνην ξυλίνην ἐπέστησεν ἐπὶ τῇ φρεατίᾳ. ¶ 3) *praeficere*. Π. 6, 1, 13. ἄνδρας ἐπέστησαν (ταῖς μηχαναῖς), οἳ ἐδόκουν ἐπιτηδειότατοι εἶναι. Α. 3, 3, 12. ἵππαρχος ἐπεστάθη. 3, 4, 13. Ε. 6, 2, 3. c. dat. Α. 5, 1, 9. πεντηκόντορον — ᾗ ἐπέστησαν Δέξιππον. §. 10. τριακόντορον, ᾗ ἐπεστάθη Πολυκράτης. Λ. 2, 2. c. ἐπί, Λ. 2, 1. ἐπ' αὐτοῖς παιδαγωγὺς θεράποντας ἐφιστᾶσι. Ε. 2, 1, 8. cf. μισθοφόρος, ναύαρχος, φύλαξ. ¶ 4) In aoristo secundo, imperfecto, plusquamperfecto et perfecto habet vim passiui vel medii. Hinc est *adstare*, Α. 4, 7, 6. ἄλλοι ἐφίστασαν ἔξω τῶν δένδρων. Duo codd. ὑφίστασαν. cf. ὑφιστάναι etiam de alia lectionis varietate, it. ὑφίστασθαι nr. 1. Α. 5, 8, 4. ἐπιστὰς ἐπήνουν σε. Σ. 2, 7. ὁρῶ τὴν ὀρχηστρίδα ἐφεστηκυῖαν, vt artem suam ostentet. ¶ 5) *iuxta positum* s. *exstructum esse*. Cf. Poll. 7, 120. Α. 1, 4, 5. ἐπὶ τοῖς τείχεσιν ἐφειστήκεσαν πύλαι. ¶ 6) *accedere*, *adstare*, terrendi causa, Ε. 2, 3, 19. Κριτίας — ἐπιστῆναι ἐκέλευσε τὺς τὰ ἐγχειρίδια ἔχοντας τῇ βουλῇ. §. 20. ¶ 7) *insistere*. Ιπ. 4, 3. recte restituit Leuncl. ἐφεστηκότων pro ἀφεστ. ¶ 8) *subsistere*, *restitare*. Π. 1, 4, 19. ἐφεστήκασι τοῖς ἵπποις (h. e. σὺν τοῖς ἵπ.) ἠρέμα. Α. 1, 5, 7. ¶ 9) *praeesse*, *praefectum esse*. Ο. 21, 9. ἄν τε ἐπίτροπος ᾖ ὁ ἐφεστηκώς, ἄν τε

τε ἐπιστάτης. c. dat. A. 6, 5, 7. Φρασίας ταύτῃ (τάξει) ἐφειστήκει. c. ἐπὶ, Ιερ. 9, 5. ἄρχοντες ἐφ' ἑκάστῳ μέρει ἐφεστήκασι. Απ. 3, 5, 21. ἔμαθον ταῦτα, ἐφ' οἷς ἐφεστᾶσι. Leuncl. *quibus sunt praepositi.* Sed possis etiam interpretari *propter quae,* h. e. propter quorum peritiam. Sic de rege apum, O. 7, 17. 31. Hinc οἱ ἐφεστῶτες. Απ. 3, 5, 19. *praefecti gymnasiorum et chororum.*

ἐφίστασθαι, ¶ 1) *restitare, subsistere.* Suid: ἐφιστάμενος· ἀναμένων, σχολαίως βαδίζων. Deinde laudat locum A. 2, 4, 14. Κλέαρχος ἐπορεύετο ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε ἐφιστάμενος. ὅσον δ' ἂν χρόνον τὸ προηγούμενον ἐπιστῇ — Margg. et nonnulli Codd. habent ἐπιστήσειε. 5, 4, 19. K. 5, 7. lepus ἐφιστάμενος. Paulo post ἀνακαθίζων dicitur. Sic §. 19. cf. Poll. 5, 67. ¶ 2) *aedificari iubere.* Αγ. 8, 7. τὰς θύρας — Ἀριστόδημος — ἐπεστήσατο. Plutarch. habet ἐπέθηκε. ¶ 3) *praeficere.* Π. 8, 2, 11. p. 487. εἰ φρουρὰς μισθοφόρους ἐπεστησάμην, *custodes addidissem.*

ἐφοδεύειν, ¶ 1) *circumire* (satrapias) *inspiciendi causa.* Π. 8, 6, 8. ἐφοδεύει ἀνὴρ κατ' ἐνιαυτὸν, np. circitor regis Persarum. v. ἔφοδοι. ¶ 2) (excubias) *obire et inspicere.* E. 5, 3, 22. εἰς τὰς φυλακὰς ἀναγκάζειν τὸ πλῆθος ἰέναι, καὶ τούτους ἐφοδεύων πιστοὺς παρέχεσθαι.

ἐφοδεύεσθαι, *vigilias obire.* E. 2, 4, 15. ἐξεκάθευδον — καὶ δι' ἀπιστίαν ἐφωδεύοντο — κατὰ τείχη.

ἐφοδιάζεσθαι, *viaticum parare.* c. dat. pers. E. 1, 6, 8. πενταδραχμίαν ἑκάστῳ τῶν ναυτῶν ἐφοδιασάμενος.

ἐφόδιον, *viaticum.* v. Thom. Mag. in h. v. ibique Oudendorp. Cf. Suid. et Hesych. A. 7, 3, 9. ἠπόρει. ὁ γὰρ — ἔχων — εἰ μὴ παῖδα, καὶ ὅσον ἐφόδιον. 7, 8, 1. ἠρώτα — πόσον χρυσίον ἔχει — ὁ δ' εἶπε — μηδ' ἐφόδιον ἱκανὸν οἴκαδε ἀπιόντι. E. 1, 1, 16.

ἔφοδος, ¶ 1) *aditus, accessus.* A. 3, 4, 25. ὁρᾷ — κορυφὴν — καὶ ἀπὸ ταύτης ἔφοδον ἐπὶ τὸν λόφον. Hunc locum minus recte inspiciens Abreschius in animaduu. ad Aeschyl. 2, 32. ita legit: ἔφοδον ὄντα τὸν λόφον, vt ἔφοδον sit adiectiuum. 4, 2, 4. ἔφοδος αὐτόθεν ἐπὶ τοὺς πολεμίους ἦν. c. gen. E. 2, 4, 3. ἀποκλείσαντες αὐτοῖς τὰς ἐφόδους τῶν ἐπιτηδείων,

 com-

commeatum. ¶ 2) *aduentus hostilium copiarum.* A. 2, 2, 9. ἐξεπλάγη — βασιλεὺς τῇ ἐφόδῳ τȣ̃ στρατεύματος. 2, 3, 1. ¶ 3) *incursio, inuasio hostium.* Hesych: ἔφοδος· ὁρμὴ, ἄφιξις, ἐπιδρομὴ, παρουσία, βλάβη. Schol. Thucyd. 7, 5. ἐπίθεσις πολεμικὴ. E. 7, 2, 23. ὡς εἶδον τὴν σφοδρότητα τῆς ἐφόδου. Ιερ. 10, 6.

ἔφοδοι, *circitores*, qui a rege Persarum quotannis emittuntur, obituri regiones et inspecturi satrapas. Π. 8, 6, 8. Tales fere homines Athenis dicebantur περίπολοι.

ἐφορᾶν, ¶ 1) *videre, conspicere.* Pollux 2. 55. ἐφορωμένους καὶ ἐφορῶντας, ὡς Ξενοφῶν. Π. 5, 3, 21. πεζοὺς προέπεμπεν, ἐφορωμένους ὑπὸ Χρυσάντα καὶ ἐφορῶντας αὐτὸν. 6, 3, 3. οἱ σκοποὶ - τὰ πρόσω ἐφορῶντες (Marg. Steph. ἀφορ.) ἐδόκουν καταμανθάνειν, *oculos conuertentes.* K. 7, 7. ¶ 2) *obseruare.* A. 6, 3, 8. Τιμασίων — προελαυνέτω ἐφορῶν ἡμᾶς καὶ σκοπείτω τὰ ἔμπροσθεν. cf. ἐφορμεῖν nr. 1. ¶ 3) *visere aegrotos.* Π. 5, 4, 9. οὐδένα ἑκὼν ἀτημέλητον παρέλιπεν, ἀλλ' αὐτόπτης ἐφεώρα. ¶ 4) *inspicere.* De ducibus, Π. 3, 3, 19. ὑμεῖς ὄπισθεν ὄντες τȣ̀ς ἀγαθȣ̀ς ἐφορῶντες καὶ ἐπικελεύοντες. 5, 3, 22. περιελαύνων ἐφεώρα τε καὶ ἐπεμελεῖτο. 6, 3, 11. p. 3. 4. De rege, O. 4, 6. τȣ̀ς ἀμφὶ τὴν αὐτȣ̃ οἴκησιν αὐτὸς ἐφορᾷ. vbi synonymum est ἐπισκοπεῖν. §. 8. De diis, cf. Doruill. ad Charit. p. 511. Π. 8, 7, 3. p. 548. θεȣ̀ς πάντ' ἐφορῶντας.

ἐφορατικὸς, *inspector idoneus. inspiciendi peritus.* O. 12, 19. τὸν δεσπότην — ἐφορατικὸν δεῖ εἶναι τῶν ἔργων.

ἐφορεία, *magistratus Ephororum.* Λ. 8, 3. τὴν τῆς ἐφορείας δύναμιν.

ἐφορεῖον, *Ephororum curia.* Αγ. 1, 36. εἰ ἐν τῷ ἐφορείῳ ἔτυχεν ἑστηκώς. Ita corrigunt pro φορεῖ vel φορείῳ. Nomine ἐφορεῖον vtitur Plutarch. apophth. p. 232. extr. cf. Crag. de rep. Laced. 2, 4.

ἐφορεύειν, *Ephorum esse.* E. 1, 3, 1. Παντακλέους ἐφορεύοντος. Sic 1, 6, 1. 2, 3, 1. c. ἐπὶ, E. 2, 1, 7. ἐπὶ Ἀρχύτου ἐφορεύοντος. Dicitur haec formula de Ephoro eponymo. v. Ἔφοροι.

* **ἐφορικοὶ δίφροι**, *sellae Ephororum.* Aelianus V. H. 2, 15. vocat τοὺς τῶν Ἐφόρων θρόνους, ἔνθα σιώ-

εἰώθασι καθήμενοι χρηματίζειν, καὶ πολιτικῶν ἕκαστα διατάττειν. Λ. 15, 6. πάντες ὑπανίστανται βασιλεῖ, πλὴν ἐκ "Εφοροι ἀπὸ τῶν ἐφορικῶν δίφρων.

ἐφορμᾷν, *cum impetu fugere*. E. 1, 6, 15. (ναῦν) τὴν ἐς τὸ πέλαγος ἐφορμήσασαν ἐδίωκον.

ἐφορμεῖν, ¶ 1) *obseruare naues hostium* in ostio portus vel in statione, *ne elabantur*. Pollux 1, 122. τὸ φυλάττειν τινὰς, ἐφορμεῖν καὶ ναυλοχεῖν. v. ibi Kuhn. E. 1, 6, 14. ἐπειδὴ — οἱ ἐφορμοῦντες ὀλιγώρως εἶχον — ἐξέπλευσεν ἔξω τοῦ λιμένος. §. 15. τῶν ἐφορμούντων ἕκαστοι — τὰς ἀγκύρας ἀποκόπτοντες. Leuncl. malebat ἐφορῶντες et ἐφορώντων. Vtrumque in textum recepit Well. Prius placebat quoque Stoebero ad Thom. Mag. p. 400. At sine vllo variae lectionis vestigio de iisdem nauibus est §. 25. πλεῖν ἐπὶ τὰς τῇ Μιτυλήνῃ ἐφορμούσας. 6, 2, 5. ἐπὶ τῷ λιμένι — ἐφώρμει. ¶ 2) *insidiari*. Harpocrat: ἐφορμεῖν, ἀντὶ τοῦ ἐφεδρεύειν. τὸ μὲν γὰρ κατά τινων ὁρμᾷν ἐπιτηροῦντας καιρὸν ἐπιθέσεως, οὕτως ἔλεγον. cf. Kuster. ad Suid. in h. v. A. 7, 6, 18. τριήρεις ἐφορμοῦσαι Lacedaemoniorum ἐκώλυον Graecos διαπλεῖν. Sed potest etiam h. l. cum Leuncl. verti *in statione nos obseruantes*. ¶ 3) *appellere*. Αθ. 2, 13. ἐξεστιν ἐφορμοῦσι — λωβᾶσθαι τοὺς τὴν ἤπειρον οἰκοῦντας.

"Εφοροι, inquit Suidas, παρὰ Λακεδαιμονίοις πέντε, οὓς Ἐφόρους ἐκάλουν, διὰ τὸ ἐφορᾷν τὰ τῆς πόλεως. ἐν διαδοχῇ δὲ ἦσαν. cf. Timae. lex. Platon. Herodotus 1, 23. magistratum hunc a Lycurgo institutum esse dicit, quam sententiam defendit Gronou. Sed Aristoteles, Plutarchus, Cicero (de legib. 3, 7.) aliique referunt ad Theopompum. v. interpp. ad Herodot. l. l. et Crag. de rep. Laced. 2, 4. E. 7, 1, 22. distinguuntur Ἀγησίλαος, γέροντες et "Εφοροι. Ab vno Ephororum annus nominabatur, vt ab archonte Atheniensium eponymo, v. c. E. 1, 2, 1. ἐπὶ Ἐφόρου ὄντος ἐν Σπάρτῃ Εὐαρχίππου. cf. ἐφορεύειν. Omnes eponymi Ephori, qui tempore belli Peloponnesiaci fuerunt, recensentur E. 2, 3, 7. Summae eorum potestatis multa sunt exempla, vt Λ. 4, 6. ἤν τις ἀπειθῇ — ἄγει αὐτὸν ὁ παιδονόμος ἐπὶ τοὺς Ἐφόρους· οἱ δὲ ζημιοῦσι. 8, 4. "Εφοροι ἱκανοὶ

ἱκανοὶ μέν εἰσι ζημιοῦν ὃν ἂν βούλωνται, κύριοι δ' ἐκπράττειν παραχρῆμα, κύριοι δὲ καὶ ἄρχοντας μεταξὺ καὶ καταπαῦσαι, καὶ εἷρξαί γε, καὶ περὶ τῆς ψυχῆς εἰς ἀγῶνα καταστῆσαι. Audiunt legatos et decernunt, E. 2, 2, 12. 3, 1, 1. Coniuratione audita eam opprimunt, E. 3, 3, 5—11. Decemuiralem poteſtatem a Lyſandro in oppidis conſtitutam tollunt, E. 3, 4, 2. Sunt arbitri pacis, non ſolum cum ἐκκλήτοις, E. 2, 4, 38. ſed etiam ſoli, E. 2, 2, 8. coll. §. 11. Harmoſten conſtituunt, E. 4, 8, 32. Decernunt bellum, tam vna cum ἐκκλησίᾳ, E. 3, 2, 17. 4, 6, 3. quam ſoli, A. 2, 6, 2. E. 5, 1, 1. 30. 6, 4, 17. Legunt hippagretas, Λ. 4, 3. Definiunt annos militares, Λ. 11, 1. Imperatori mandata mittunt in bellum, E. 3, 1, 5. 3, 2, 5. 10. Ipſum regem in bellum mittunt, E. 5. 4, 14. qui in re dubia domum ad eos mittit, conſilium et mandata rogans, E. 6, 4, 3. Duo ſunt cum rege in bello, Λ. 13, 5. E. 2, 4, 25. 26. quibus abſentibus tres reliqui domi rem publicam adminiſtrant, E. 2, 4, 20. Imperatorem reuocant e bello, A. 2, 6, 2. Iudicium in imperatorem inſtituunt, E. 5, 4, 24. Etſi vero ſumma erat eorum poteſtas, non tamen limitibus plane carebat, E. 2, 3, 17. extr. Omnino cf. οἶκοι, πέντε, τέλη. ¶ 2) E. 5, 4, 47. pro Λακεδαιμόνιοι in margg. eſt ἔφοροι. v. φαίνειν nr. 7. Legitur etiam ἔφορος in 2 MSS. et marg. Steph. pro ἔφεδρος. v. ἔφεδρ.

ἐφύειν, *ſuperpluere, imbre perfundere.* K. 9. 5. νεβρὸς — ἐάσει ἀνελέσθαι, ἐὰν μὴ ἐφυσμένος ᾖ. Brodaeus coni. ἐψυγμένος, *frigore vexatus,* quod placet Zeunio.

ἔχειν (cf. omnino σχεῖν), ¶ 1) *habere.* Sed dicitur varie, prout adiunctum habet nomen etc. Π. 1. 2, 1. δεινὸν ἔχειν, *periculum ſubire.* Aγ. 7, 7. κακὰ ἔχων, *malis afflictus.* Alia v. in αἰτία, γνώμη, διαβολή, δίκη, ἑαυτῷ, ἔνδηλος, ἐπιθυμία, ἔργον, μεῖον, πλέον, πρᾶγμα, τέλος, χάρις, πολεμικὸς, ἡσυχία, πεῖρα, etc. Saepe refertur ad virtutes vel vitia, Π. 1, 4, 4. τὸ σκυλακῶδες οὐκέτι — εἶχεν. Aπ. 1, 2, 15. τῆς σωφροσύνης, ἣν ἐκεῖνος εἶχεν. 2, 6, 4. O. 9, 11. τὸ μνημονικὸν ἐδόκει ἔχειν, καὶ τὸ προνοεῖν. Iπ. 9, 1. K. 9, 1.

9, 1. ¶ 2) *tenere, retinere.* Hesych: ἔχει· κατέχει. Π. 1, 4, 26. ἐᾶ ἔχειν εἴ τῳ τι ἐγὼ δέδωκα. 2, 3, 5. p. 120. διδόντα μᾶλλον ἢ αὐτὸν ἔχοντα. 3, 3, 3. 4, 3, 3. p. 229. παλτὰ, οἷς καὶ μεθιέντες καὶ ἔχοντες χρώμεθα ἄν. 6, 2, 11. p. 373. τὰ ἐπιτήδεια ἔχειν, h. e. ὠ πωλεῖν. A. 4, 1, 9. vbi oppon. ἀφεῖναι. E. 2, 2, 7. K. 5, 1. 7, 6. 10, 9. ἔχῃ αὐτὸν ἡ ἄρκυς. Sic 9, 18. αἱ πέτραι ἔξουσι τὸν φλοιὸν τῶ ξύλου, np. ita vt adhaereat. ¶ 3) *possidere.* Π. 1, 6, 11. ἔχοντα δύναμιν — ἔχων ἀγρὸς — ἔχων ἐργάτας. 2, 3, 5. p. 120. ὅ τι ἂν ἔχοι. 2, 4, 8. p. 130. ὐδέν τοι πολλὰ ἔχων ἴδια χρήματα — ὀλίγα λοιπὰ ἔχω. 7, 5, 26. p. 455. in margg. τὸ ἔχειν καταπρᾶξαι, pro τὸ ἀρχὴν κατ. 8, 2, 11. p. 488. ἔνδον ἔχοντες αὐτὰ, np. χρήματα. — τὰς πλεῖστα ἔχοντας. 8, 3, 16. πολλὰ ἔχειν — ὀλίγα ἔχειν. §. 17. ἔχειν χρήματα — τὸν πολλὰ ἔχοντα. §. 18. 20. 8, 4, 14. §. 15. βὄλονται δοκεῖν πλείω κεκτῆσθαι ἢ ἔχουσιν — τὸν πολλὰ δοκῦντα ἔχειν — ὅσα ἂν ἔχωσι. 8, 8, 4. Αθ. 1, 13. ἵνα αὐτός τε ἔχῃ (ἀργύριον), καὶ οἱ πλὄσιοι πενέσεροι γίγνωνται. E. 4, 8, 5. διὰ Λακεδαιμονίους γῆν ἔχον. 5, 2, 7. οἱ ἔχοντες τὰς ὀσίας. Ιερ. 4, 6. πλείω ἔχων κτήματα — πλείω φαίνηται ἔχων — ὅταν ἐλάττω ἔχῃ. O. 20, 1. Σ. 4, 32. 34. 35. 37. cf. ἀρκεῖν nr. 3. 4. Sic c. τι, Π. 4, 1, 9. ἵνα ἔχοντές τι οἴκαδε ἀφικώμεθα, *non inopes.* A. 6, 1, 11. 6, 6, 22. Cf. τις nr. 27. Hinc simpliciter ἔχειν, Π. 8, 3, 17. *diuitem esse.* cf. Wetsten. ad Matth. 13, 12. et Valckenar. ad Herodot. 7, 22. Sic particip. A. 7, 3, 13. ὅτι ἀρχαῖος εἴη νόμος, τὰς μὲν ἔχοντας διδόναι τῷ βασιλεῖ — τοῖς δὲ μὴ ἔχουσι διδόναι τὸν βασιλέα. Nisi διδόναι simul pertinet ad ἔχοντας et ἔχουσι, vt sit *qui possunt.* K. 2, 2. τὸν μὲν ἔχοντα. vbi tamen Leuncl. probante Zeunio corrigit τιμὴν ἔχ. Sed A. 5, 3, 13. ὁ ἔχων est *possessor.* ¶ 4) *imperio tenere, in sua potestate habere.* Π. 2, 1, 2. p. 87. ὁ Ἀσσύριος ὁ Βαβυλῶνα τε ἔχων καὶ τὴν ἄλλην Ἀσσυρίαν. A. 7, 1, 17. ἄρχοντές τε τῶν νήσων ἁπασῶν, καὶ — πόλεις πολλὰς ἔχοντες — καὶ τὸ Βυζάντιον ἔχοντες. E. 3, 2, 22. τὴν πόλιν ἔχειν. 4, 8, 8. Plenius Π. 1, 5, 2. βασιλεὺς — ὑπηκόους ἔχων Ὑρκανίους. ¶ 5) *in matrimonio habere.* Eustath. ad Il. α, p. 61.

p. 61. ἔχει δὲ ἔμφασιν τὸ ἔχειν, ὡς περὶ γυναικὸς, καὶ ἐ δέλης. ἔχεται γὰρ ἡ γυνὴ τῷ ἀνδρί. Cf. Suid. Hefych: ἔχεν· ἐγεγαμήκει. it. ἔχετο· ἐγαμεῖτο. cf. *Wetften.* ad Matth. 14, 4. Π. 1, 5, 4. τὸν τὴν ἀδελφὴν ἔχοντα, *affinem*. A. 3, 4, 7. Λ. 1, 7. νέαν ἔχειν. §. 8. τὸν ἔχοντα, *maritum*. E. 4, 8, 21. 7, 4, 23. ¶ 6) *ducem effe*, vel *locum in acie tenere*. Cf. nr. 15. et 29. Π. 4, 2, 13. αὐτὸς τὸ μέσον ἔχων. 6, 3. 12. τὴν κατὰ πρόσωπον τῆς ἀντίας φάλαγγος τάξιν ἔχειν. A. 1, 2, 15. 1, 8, 3. 9. 16. 17. cf. δεξιὸς, εὐώνυμος, κέρας. ¶ 7) *fecum habere*. Inprimis de ducibus belli: *fecum ducere*. A. 7, 3, 9. ἐ διαβεβήκει ἔχων, εἰ μὴ παῖδα. Π. 5, 3, 22. ὑπαντῴη, ὑφ' αὐτῷ ἔχων ἐν τάξει τὴν ἰσχύν. Plena formula eft Π. 1, 4, 17. τὰς βελτίςους — ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ ἐνταῦθα κατέμεινε. Hinc particip. verti poteft *cum*, maxime in verbis veniendi, vt Π. 1, 4, 17. ὃς αὐτὸς ἔχων ἥκει ἱππέας. 1, 6, 10. δύναμιν ἔχων ἐνθένδε ἔρχῃ, *hinc tecum ducis*. 2, 4, 11. §. 12. §. 17. p. 137. §. 18. ὅπως — ἔχων ἀπίῃς καὶ τὸν δασμὸν καὶ τὸ στράτευμα. 4, 2, 15. αὐτὸς ἔχων τὰς ἱππέας ἐπηκολέθει. 6, 1, 23. 6, 2, 4. 6, 3, 1. τῶν Μήδων ἔχων τὸ τρίτον μέρος κατέμενεν — ἐπορεύετο τὰς ἱππέας πρώτους ἔχων, *cum equitibus primo loco conftitutis*. Mox fequitur ἦγε. 8, 2, 10. 8, 5, 13. εὐθὺς ἔχων (αὐτὴν) ἀνεζεύγνυεν. 8, 6, 8. ἐφοδεύει, στράτευμα ἔχων. A. 1, 2, 5. Κῦρος ἔχων ὃς εἶπον, ὡρμᾶτο. All. tamen: ὡς εἶπον. 1, 8, 15. 2, 2, 8. τὰς πρώτους ἔχων κατεσκήνωσεν. All. ἄγων. cf. ἄγειν nr. 8. 2, 4, 4. ἧκεν, ἔχων τὴν ἑαυτῦ δύναμιν. 3, 4, 7. 5, 1, 9. 7, 2, 7. 7, 3, 2. τριήρεις ἔχων κωλύει. (7, 5, 11. pro eo eft: ἐλθὼν σὺν τριήρεσι.) 7, 6, 31. E. 3, 4, 10. 4, 8, 34. ἀντεκπέμπουσιν Ἰφικράτην ναῦς ὀκτὼ ἔχοντα.' (§. 25. eft: σὺν τετταράκοντα ναυσίν.) Απ. 4, 2, 1. ᾔει, τῶν μεθ' αὐτῦ τινας ἔχων. Σ. 1, 2. 2, 1. etc. Cf. ἔρχεσθαι nr. 1. ἥκειν etc. Sic fere fynonymum eft λαβών. A. 1, 1, 2. ἀναβαίνει Κῦρος λαβὼν Τισσαφέρνην ὡς φίλον, καὶ τῶν Ἑλλήνων ἔχων ὁπλίτας. Hinc ἔχων eft *nactus*, Π. 1, 4, 15. θηρία ἔχων ἀπῄει. 2, 4, 18. ¶ 8) *portare*. Etymol. M. ἔχω· βαςάζω. Hefych: ἔχει· βαςάζει, φέρει. A. 4, 7, 11. ἀποτέμνοντες καὶ ἔχοντες τὰς κεφα-

κεφαλὰς ἐπορεύοντο. 6, 5, 15. E. 2, 1, 3. τὸν κάλαμον εἶχε. §. 1. erat κάλαμον φέρειν. etc. ¶ 9) *gestare*. Eustath. ad Odyss. τ, p. 1863, 34. τὸ ἔχε, ἀντὶ τῦ, ἐφόρει. ἐξ ὃ τὸ ἀμπέχειν γίνεται. Π. 1, 4, 26. ἣν εἶχε στολὴν ἐκδύντα. 5, 1, 2. ὁμοίαν ταῖς δέλαις εἶχε τὴν ἐσθῆτα. 7, 5, 11. βασιλέα, σπασάμενον ὃν εἶχεν ἀκινάκην. A. 1, 5, 8. §. 10. διφθέρας ἃς εἶχον στεγάσματα, *tegumentorum loco*. E. 2, 1, 3. ἄνδρας ἐγχειρίδια ἔχοντας, *armatos*. 4, 1, 13. Ad plura simul refertur Π. 8, 2, 6. στολαῖς — ψέλλια καὶ στρεπτοὶ — ἐκ ἔξεστιν ταῦτα ἔχειν, ᾧ ἂν μὴ βασιλεὺς δῷ. cf. στολή. c. πρό, A. 4, 5, 11. μέλαν τι ἔχων πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν. ¶ 10) *scire, peritum esse*. c. acc. Λ. 1, 3. οἱ πολλοὶ τῶν τὰς τέχνας ἐχόντων. Aπ. 1, 6, 13. διδάσκων ὅ τι ἂν ἔχῃ ἀγαθόν. (Ἀπολ. 26. est: ὅ τι ἐδυνάμην.) §. 14. ἐάν τι σχῶ ἀγαθὸν, διδάσκω. 2, 2, 6. 2, 6, 37. 3, 10, 12. δίδαξον, εἴ τι ἔχεις. O. 2, 1. 14. 11, 16. 14, 1. 15, 11. Iπρ. 1, 16. K. 12, 7. 13, 4. c. τί, Π. 1, 4, 24. ἐκ ἔχων ὅ τι χρὴ λέγειν. 6, 1, 25. ἐκ ἔχω τί μεῖζον εἴπω. E. 1, 6, 5. c. ὅπως, E. 1, 4, 6. ἐκ εἶχεν ὅπως ὠφελοίη. c. πῶς, Π. 6, 4, 4. ἐκ ἔχουσα πῶς ἂν ἄλλως ἀσπάσαιτο αὐτόν. c. ὁπόθεν, A. 3, 5, 3. μὴ τὰ ἐπιτήδεια, εἰ καύσειεν (τὰς κώμας), ἐκ ἔχοιεν ὁπόθεν λαμβάνοιεν. c. ἐδὲν et ὅ τι, E. 1, 3, 13. ἐδὲν ἔχοντες ὅ τι ποιήσαιεν. etc. In his conuenit lingua graeca cum latina. ¶ 11) *posse*. c. inf. Π. 1, 1, 4. παμπόλλων ἐθνῶν, ὧν ἐδ' ἂν τὰ ὀνόματα ἔχοι τις εἰπεῖν. Fischer. ad Plat. Phaed. 50. ostendit, in Cod. Altorf. legi ἴσχοι. 1, 4, 5. 1, 6, 15. ὥστε, ὁπότε δέοιτο, ἔχειν χρῆσθαι. 2, 2, 7. ἔχοις ἂν εἰπεῖν. 3, 3, 6. ἔχομεν (*habemus*) ἀφ' ὧν τιμᾶν ἕξομεν ἐς ἂν βουλώμεθα. 7, 4, 4. 7, 5, 17. ἐδὲν ἂν ἔχοιμεν μέμψασθαι. A. 2, 2, 5. ἐδὲν εἴχομεν λαμβάνειν. 3, 2, 7. 7, 6, 28. E. 4, 1, 17. 7, 1, 24. 7, 3, 7. p. 477. 478. Ιερ. 8, 7. Aπ. 2, 6, 28. 2, 7, 11. ἐκ ἔξω ἀποδῦναι, *soluendo non ero*. 3, 6, 9. ἐκ ἔχοιμι ἀπὸ στόματος εἰπεῖν. (Σ. 3, 5. pro eo est: δυναίμην.) 4, 4, 19. ἔχοις ἂν ἓν εἰπεῖν; *audeasne?* O. 1, 2. ἔχοιμεν ἂν εἰπεῖν. Paulo post est: δυναίμεθ' ἄν. 3, 2. 8, 1. 2. Σ. 3, 7. 4, 56. Ἀπολ. 17. etc. Ita quo-

quoque accipi poteſt ſine inf. Π. 7, 3, 1. κεκοσμηκυῖα οἷς εἶχε τὸν ἄνδρα, *quibus rebus poterat.* ¶ 12) *occaſionem et facultatem habere.* Ο. 20, 13. εἴ τις — μήτε ἰδεῖν ἔχοι καρπὸν — μήτε ἀκοῦσαι τὴν ἀλήθειαν ἔχοι. ¶ 13) *habitare, inne haben.* Etymol. M. ἔχω· οἰκῶ. Heſych: ἔχων· οἰκῶν. v. Barneſ. ad Eurip. Helen. 75. c. κατὰ, Π. 4, 2, 2. οἱ κατὰ τὴν Ἀσίαν ἔχοντες. Per tmeſin exponit Abreſchius dilucc. Thucyd. 3, 13. Similiter *verſari, commorari in aliquo loco.* Ο. 10, 10. εἰ κατὰ χώραν ἔχει ᾗ δεῖ. c. acc. Κ. 5, 12. τὰ ὄρη ἔχουσιν. §. 14. Sic ¶ 14) De diis tutelaribus. Etymol. M. ἔχω· φυλάσσω. Π. 8, 3, 11. ἔθυσαν — ἥρωσι τοῖς Συρίαν ἔχουσι. ¶ 15) *continere.* Π. 2, 4, 1. ἐν δεξιᾷ ἔχοντα ἑαυτὸν, *tenentem cornu dextrum.* Λ. 3, 5. ἐντὸς τοῦ ἱματίου τὼ χεῖρε ἔχειν. ¶ 16) *pertingere, vicinum eſſe.* Α. 7, 8, 12. κώμας ὑπὸ τὸ πόλισμα ἐχούσας. Alii ſcriptores ſic iungunt c. εἰς. v. Hutch. ad h. l. ¶ 17) i. q. κατέχειν, *comprehendere, capere.* Π. 2, 1, 15. σκηνὴν — ἱκανὴν ἔχειν ὥς καλοίη ἐπὶ τὸ δεῖπνον. Muretus mauult κατέχειν. ¶ 18) i. q. παρέχειν. Α. 6, 1, 5. ὄψιν ἔχων καλὴν φαίνεσθαι. Λ. 11, 5. πάντ' ἔχων, ὅσα δεῖ παρέχεσθαι. Sed h. l. poteſt etiam eſſe *inſtructus.* Ε. 3, 4, 21. πολλὰ τὰ ἐπιτήδεια τῇ στρατιᾷ εἶχε. (Αγ. 1, 29. eſt παρεῖχε.) Ita accipiendum eſt Λ. 2, 5. in lectione Stobaei, quam Zeun. recepit: σῖτον τοσοῦτον ἔχειν συνεβούλευεν. Cf. τιμωρία. et πρόσοδος. ¶ 19) *occupare, capere, occupatum ſ. captum tenere.* Π. 3, 2, 5. εἶχον τὰ ἄκρα. All. εἴχετο, quod praeferunt Hutch. et Zeun. Α. 3, 5, 1. εἶχον τὸ ἄκρον. 5, 1, 6. ἔχομεν τὰ ἐκείνων, *bello ſ. praedando cepimus.* Paſſiu. Π. 3, 2, 6. πρὶν ἔχεσθαι τὰ ἄκρα. 5, 5, 9. p. 33. 7, 2, 1. 2. Α. 4, 6, 15. Ε. 4, 5, 5. De hominibus, Α. 7, 3, 27. ἔχονται οἱ ἄνθρωποι, *capti ſunt.* Sic *tenentur* ap. Cic. Catil. 4, 2. Similiter Π. 6, 3, 12. τὴν κατὰ πρόσωπον τῆς ἀντίας φάλαγγος τάξιν ἔχειν. Α. 4, 5, 18. διαλαχόντες κώμας — ἐπορεύοντο τὰς ἑαυτῶν ἔχοντες, *in ſuos quisque vicos.* 5, 1, 2. θάλατταν ἔχομεν, *prope ad mare acceſſimus.* Etymol. M. ἔχω· πλησιάζω.

πλησιάζω. Dicitur etiam de affectionibus animi, quibus quis opprimitur s. tenetur. Etymol. M. ἔχω· κρατῶ. Cf. Homer. Il. β, 2. E. 7, 2, 9. πάντας — κλαυσίγελως εἶχεν. it. sine casu, K. 7, 1. ἀνάγκη ἔχει canes. cf. ἀνάγκη. ¶ 20) i. q. λαμβάνειν. v. Obs. Misc. nov. T. VI, p. 502. Π. 1, 6, 7. ὅπως τὰ ἐπιτήδεια αὐτός τε καὶ οἱ οἰκέται ἱκανῶς ἔχοιεν. — ὅπως ἕξουσιν ἅπαντα τὰ ἐπιτήδεια ἔκπλεω. 4, 2, 18. A. 2, 3, 4. ἄξουσιν ἔνθεν ἕξουσι τὰ ἐπιτήδεια. §. 13. λαμβάνειν τὰ ἐπιτήδεια — ὠνουμένους ἕξειν τὰ ἐπιτήδεια. O. 16, 3. Est item *accepisse*, c. παρὰ, A. 7, 6, 14. εἰ ἔχω τι παρ' αὐτῦ. c. ὑπὸ, A. 7, 6, 23. ἔχων δι' ὑμᾶς καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εὔκλειαν. Aπ. 3, 4, 1. τραύματα ὑπὸ τῶν πολεμίων ἔχων. ¶ 21) *doceri, cognoscere*. Iπ. 11, 6. ἵππον δεῖ ἀπὸ σημείων ἔχοντα πάντα — ἐπιδείκνυσθαι. ¶ 22) c. adiect. sine particip. fere i. q. χρῆσθαι, vel *experiri*. Π. 1, 6, 16. ἔχει ὑπακουύσας (κύνας). §. 19. p. 71. 3, 1, 19. ὃ θαῤῥῦντά με ἕξεις. 4, 3, 3. p. 229. Aγ. 6, 5. τὺς πολεμίους εἶχε ψέγειν ὐ δυναμένους. 9, 7. εἰ φίλην τὴν πόλιν ἔχοι. E. 5, 1, 21. Σ. 4, 49. εἰ τοιῦτος ὢν φίλους αὐτὺς ἔχεις. ¶ 23) c. μὴ et inf. praecedente gen. artic. *impedire*. A. 3, 5, 6. ὁ ἀσκὸς δύο ἄνδρας ἕξει τῦ μὴ καταδῦναι. Potest reddi *sustinebit, quo minus*. E. 4, 8, 5. τοιαῦτα λέγων ἔσχε τῦ μὴ ἐκπεπλῆχθαι. Hesych: ἔχει· διείργει. ¶ 24) c. ἀμφὶ et περὶ, *occupatum esse, versari*. E. 7, 4, 28. οἱ Ἀρκάδες πάλιν περὶ τὺς Ἠλείους εἶχον, *Eleos iterum bello aggrediebantur*. Plura v. in ἀμφὶ nr. 6. ¶ 25) Aliter c. περὶ, v. περὶ nr. 1. K. 10, 9. ἐστήξεται περὶ αὐτὸν ἔχων, sc. τὴν ἄρκυν, *circumdatus retibus*. Ita recte Fr. Portus. Sed Leuncl. *intentus in se ipsum*. ¶ 26) c. πρὸς et dat. *admotum tenere*. Σ. 4, 27. τὸν ὦμον πρὸς τῷ Κριτοβύλου ὤμῳ ἔχοντα. Iπ. 7, 8. Simile erat c. ὑπὸ nr. 16. ¶ 27) c. πρὸς et acc. *tendere aduersus, accedere* s. *procedere ad aggrediendum*. K. 10, 11. ἐὰν — ἐπανιεὶς aper ἔχῃ πρὸς τὸν προςιόντα venatorem. De formula γνώμην ἔχειν πρός τινα v. ἑαυτὸν nr. 1. ¶ 28)

28) c. aduerb. eſt i. q. εἶναι c. adiect. ſiue *comparatum eſſe, ſe habere.* Π. 1, 4, 3. πῶς ἔχοντα τυγχάνοι, i. e. ποῖα ὄντα τυγχ. 3, 2, 7. ὁρῶ τούτους ἔχοντας ὥσπερ ἐγὼ ηὐχόμην, *eo redactos eſſe quo* — Deeſt enim οὕτως, ad quod referatur ὥσπερ. A. 5, 8, 11. E. 3, 2, 5. ὅπως ἔχοι τὰ ἐν τῇ Ἀσίᾳ, *quinam ſit ſtatus rerum.* 4, 8, 27. 31. Απ. 2, 6, 36. ὀρθῶς ἔχειν ἡγοῦμαι, *par eſſe.* 3, 10, 12. ὡσαύτως ἔοικεν ἔχειν, *eandem fere rationem habere.* O. 10, 9. πρεπόντως ἔχουσαν. (§. 12. eſt: πρεπόντως ἠμφιεσμένη.) Plura v. in ἀθύμως, ἀπείρως, ἀπόρως, ἀσφαλῶς, ἀτρέμας, δυσλύτως, δυσμενῶς, ἐμπείρως, ἐρωτικῶς, εὖ (Sed de formula εὖ ἔχει, quae interdum omittitur, vid. εἰ nr. 17.), εὐμνημόνως, ἐχθιόνως. κακῶς, καλῶς, μετρίως, ὁσίως, ποικίλως, φιλονείκως, etc. ¶ 29) c. ᾗπερ et ὥσπερ, dicitur vel de iis, qui ſine mora aliquid faciunt. Π. 3, 1, 4. εὐθὺς πορεύεται — ᾗπερ εἶχεν, *vt veniebat ex itinere.* Zeun. ex Zonora et Cod. Guelf. edidit ὥσπερ εἶχε. Sic A. 4, 1, 14. εὐθὺς ὥσπερ εἶχεν ἐλθών, *vt erat.* vel de iis qui non mutantur, Π. 7, 1, 1. ὁ Κῦρος ὥσπερ εἶχεν ἑστηκὼς — ἠρίστα. Poteſt h. l. cum Moro et Zeunio verti *vt ſtabat.* Cf. nr. 35. E. 4, 1, 13. κατεκλίνθη — ὥσπερ εἶχε, χαμαί, *non mutata veſte.* 7, 4, 24. ὥσπερ εἶχον συντεταγμένοι ἔστησαν, *non mutata acie.* Sed aliter eſt in his: Π, 6, 3, 10. σὺ τὸ δεξιὸν κέρας ἔχε, ὥσπερ καὶ ἔχεις, καὶ οἱ ἄλλοι μυρίαρχοι, ᾗπερ νῦν ἔχετε, *quo loco nunc quisque ſuos habet.* A. 2, 2, 10. εἰς τάξιν τὰ ὅπλα τίθεσθαι — ᾗπερ (all. ᾗνπερ) εἶχον, ὅτε ἦν ἡ μάχη, *eo loco quo fuerunt.* 6, 4, 7. κατὰ χώραν ἀπιέναι, ᾗπερ πρόσθεν εἶχεν τὸ στράτευμα. Hutch: *in eum locum, quem ante diſſidium tenuerant in exercitu.* ¶ 30) Inprimis varie dicitur c. οὕτω, vt A. 3, 1, 21. καὶ εἶχεν οὕτως, *et reuera ita erat.* Commendat hanc ſimplicem breuitatem Pſeudodemetrius Phaler. περὶ ἑρμην. §. 137. — A. 5, 6, 5. οὕτω δ' ἔχει, *ſed ea lege.* — A. 6, 5, 9. νῦν δὲ οὕτως ἔχει, *nunc ea eſt rerum noſtrarum conditio.* Contra E. 4, 8, 4. ἔστι δὲ ἐχ οὕτως

ὅτως ἔχον. — A. 3, 2, 6. ὅτω ἐχόντων (πραγμάτων), et K. 10, 11. ὅταν ὅτως ἔχῃ, it. Π. 2, 1, 2. p. 81. εἰ ὅτως ἔχει, *rebus ita comparatis.* — A. 7, 7, 30. ταῦτα ἔχειν ὅτως ὀχ οἷόν τε, *haec fieri non possunt.* — Π. 8, 5, 7. ὅτω δὴ ἐχόντων, *cum hic ordo esset in castris.* Sed de animi affectionibus O. 8, 4. ἔχοντες ὅτως, *adeo perturbati.* — Π. 5, 1, 11. νῦν δ' ὅτως ἔχομεν, *ita affecti sumus* s. *sentimus.* A. 3, 1, 28. ὅτω γε ἐχόντων (στρατιωτῶν), *si milites animum abiecerint.* c. περὶ, Aπ. 4, 8, 7. ὅτως ἔχοντες (MS. 1. addit γνώμης, vt Π. 1, 6, 11. est ὅτως ἔχε τὴν γνώμην, et A. 6, 6. 9. ὅτως ἔχων τὴν γνώμην) περὶ ἐμοῦ διατελοῦσιν, *ita constanter de me sentiunt* s. *statuunt.* Π. 1, 6, 16. ὅτω καὶ περὶ ἐλπίδων ἔχει, *eadem spei est ratio.* Brodaeus dicit, alios codd. habere τὰ περὶ τῶν ἐλπ. O. 2, 12. ὅτω καὶ ἐμοὶ ἔχει περὶ τῆς οἰκονομίας, *sequor eandem administrationis domesticae rationem.* c. dat. sine περὶ, Π. 7, 5, 20. ἡ πόλις ὅτως ἔχοι αὐτῷ, *ita in eum animata esset.* c. πρὸς, A. 1, 3, 9. τὰ τοῦ Κύρου ὅτως ἔχει πρὸς ἡμᾶς, ὥσπερ τὰ ἡμέτερα πρὸς ἐκεῖνον, *sic se habet Cyrus ad nos, ut nos ad illum*, h. e. nos non amplius sumus eius milites, nec ille nobis stipendium numerat. — Π. 6, 4, 3. ὅτως ἔχουσα πρός σε, *etiamsi hoc sim erga te animo.* Aπ. 3, 9, 8. — Aπ. 4, 8, 7. ὅτως ἂν εἶχον πρὸς τὸς ἑαυτῶν φίλους, *ita de amicis iudicarent.* — E. 3, 3, 10. ὅτω δ' ἔσχον οἱ Ἔφοροι πρὸς τὸ πρᾶγμα, *ita intenti erant ad rem, tanta cum cura rem agebant.* ¶ 31) c. gen. et aduerb. vbi intelligi potest περί. v. Valckenar. ad Herodot. 6, 116. et Thom. Mag. p. 401. Π. 7, 5, 19. ὅτω τρόπου ἔχεις, *ita comparatus es.* All. perperam habent τρόπον. Aγ. 1, 25. et E. 3, 4, 16. ἥτις ἂν ἄριστα σωμάτων ἔχοι, *corporibus robusta cohors et bene exercitata.* (Π. 1, 6, 15. est τὰ σώματα ἄριστα ἔχοντας, et O. 21, 7. οἳ ἂν ἄριστα τὸ σῶμα ἔχωσιν.) E. 2, 1, 9. ὡς εἶχε φιλίας πρὸς τὴν πόλιν, *quam amico animo esset.* 4, 5, 15. ὡς τάχους ἕκαστος εἶχεν, *pro viribus quisque celerrime.* Poll. 9, 152. ὅτι τάχιστα, ὡς τάχιστα, ὡς εἶχε τάχους. ¶ 32) c. adu. et dat.

dat. Π. 7, 2, 3. πάντα μοι καλῶς ἕξει, res meae satis saluae erunt. Α. 2, 3, 11. ὐκ ἀχαρίστως μοι ἕξειν πρὸς ὑμῶν, gratiam huius rei a vobis mihi non defuturam esse. Suidas in v. ἀχαριστεῖν laudat hunc locum paululum mutatum, et exponit: μὴ εὐχαρίστως. Cf. Hutch. qui explicat: ὐκ ἀχάριστόν μοι ἔσεσθαι. Ε. 3, 5, 5. τὰ ἐν τῇ Ἀσίᾳ καλῶς σφίσι ἔχειν, res eorum prospere in Asia succedere. 4, 7, 2. εἰ ὁσίως ἂν ἔχοι αὐτῷ, i. e. ὅσιον εἴη. 4, 8, 31. Χαλκηδόνα ἔχουσι — αἱ πόλεις εὖ ἔχοιεν, beneuolas esse. §. 32. Απ. 1, 3, 3. ὅτι τοῖς θεοῖς καλῶς ἔχειν, decere. 2, 7, 9. φιλικώτερόν τε καὶ οἰκειότερον ἀλλήλοις ἕξετε. Cf. εὐνοϊκῶς, ἀσφαλῶς, βεβαίως. it. addito inf. Ε. 1, 6, 23. ὅτι εἴη καλῶς ἔχον ἀποπλεῦσαι, vtile esse. Απ. 3, 8, 9. 4, 6, 9. Σ. 4, 9. it. c. περί. v. ἀμελῶς. ¶ 33) c. adu. et πρὸς, Π. 3, 3, 7. v. σῶμα nr. 1. Απ. 3, 8, 7. πάντα ἀγαθὰ καὶ καλά ἐστιν πρὸς ἃ ἂν εὖ ἔχῃ, ad quae vtilia sunt. Ο. 1, 21. πάνυ σφοδρῶς πρὸς τὸ ἐργάζεσθαι ἔχουσι, vehementer appetunt. Ε. 1, 4, 5. ἐπὶ κατασκοπῇ — ὅπως ἡ πόλις πρὸς αὐτὸν ἔχει, quo esset in ipsum animo. cf. ἀθύμως, ἀκολάστως, ἀμελῶς, ἀσφαλῶς, ἐπιφθόνως, θαῤῥαλέως, εὐνοϊκῶς, μετρίως, πιστῶς, πολεμικῶς, φιλονείκως, φιλοτίμως, etc. Sic c. ὡς et πρὶς, Π. 4, 6, 2. p. 258. οἶδε γὰρ ὡς ἐγὼ πρὸς αὐτὸν ἔχω, quo ego sim in eum animo. Απ. 1, 2, 38. ¶ 34) c. adu. et ἐν, vid. αἰσχύνῃ, et φιλοτίμως. ¶ 35) c. particip. praeterit. dicitur fere sic, vt apud nos verbum auxiliare haben. Α. 7, 7, 16. ὃ νῦν καταστρεψάμενος ἔχεις, tibi subiecisti. Cf. nr. 29. ex Π. 7, 1, 1. Delectatur hoc dicendi genere inprimis Herodotus, v. c. 1, 28. πάντας ὑπ' ἑωυτῷ εἶχε καταστρεψάμενος. c. 37. νῦν με τούτων ἀποκλῄσας ἔχεις. c. 41. ἐγώ σε οἰκίοισι ὑποδεξάμενος ἔχω. etc. Sed etiam Lucianus, aliique scriptores Attici. Aliud exemplum ex Α. 4, 7, 1. v. in v. ἀνακομίζεσθαι nr. 1. ¶ 36) ὅπως ἂν εἶχον et ὅπως ἀνεῖχον inter se permutantur. v. ἀνέχειν. it. ἔχωσιν et διανοῶνται. v. διανοεῖσθαι nr. 3. it. ἔχουσιν et ἐπέχουσιν. v. ἐπέχ. nr. 6. it. ἕξειν et ἐξοίσειν. v. ἐκφέρειν nr. 1. it. ἄγειν et ἔχειν. v. ἄγειν nr. 8. et 24.

24. et ἡσυχία. it. ἔχοι et ἴσχοι. v. nr. 11. Moeris: ἴσχειν, Ἀττικῶς· ἔχειν, Ἑλληνικῶς. Cf. Thom. Mag. p. 477. Legitur ἔχειν pro ἀρχήν. v. ſupra nr. 3. it. pro συνέχειν. v. ibi nr. 4. it. ἔχει pro ἔφυ. v. φύεσθαι nr. 3. it. εἶχε pro ἔλαβε. v. λαμβάνειν nr. 2. ¶ 37) ἔχων interdum redundat. Ἀγ. 1, 32. ἔχων κύκλῳ πάντα — περιεστρατοπεδεύσατο. coll. E. 3, 4, 24. vbi omiſſum eſt. Aliud exemplum ex A. 3, 4, 29. v. in τάχιστα, np. in ταχύς nr. 11. a.

ἔχεσθαι, ¶ 1) *firmiter tenere.* Heſych: ἔχεται· — ἀντιλαμβάνεται. c. gen. K. 10, 11. λαβόντα τὸ προβόλιον, ἔχεσθαι αὐτοῦ — τῇ ἀριστερᾷ χειρί. §. 13. ἔχεσθαι τῆς ὕλης κάτωθεν. Pollux 5, 25. τῆς ὕλης ἀπρὶξ ἀντειλημμένον. Sic Iπ. 12, 5. τὸ ἐχόμενον τῶν ἡνιῶν ſunt *digiti*, vt recte Brodaeus et Camerar. explicarunt. Sed non bene Leuncl. ¶ 2) *prehenſum non dimittere, non elabi pati, ſich an einen halten.* A. 7, 6, 30. ἢν σωφρονῶμεν, ἑξόμεθα αὐτοῦ. v. Hutch. ¶ 3) *adhaerere.* Iπ. 7, 5. τοῖν μηροῖν οὕτως ἂν ἔχοιτο. ¶ 4) *propinquum eſſe.* Heſych: ἐχόμενοι· ἐγγίζοντες. Π. 8, 5, 5. τούτων ἐν κύκλῳ ἐχομένους ἱππέας εἶχε, *qui hos proxime cingebant a latere.* E. 4, 4, 10. ἐχόμενοι τοῦ τείχους. E. 6, 5, 16. οἱ Ἀρκάδες ἐχόμενοι τῶν — ὁρῶν. ¶ 5) *vicinum ſ. finitimum eſſe.* Ἀγ. 2, 11. Ἑλλησπόντιοι ἐχόμενοι. Zeun: *qui illis annumerantur.* (E. 4, 3, 10. deeſt ἐχόμενοι.) E. 3, 2, 18. Aπ. 3, 5, 10. c. gen. E. 7, 1, 9. τῶν ἐχομένων τῆς πόλεως γηλόφων. ¶ 6) *preſſe ſequi.* Heſych: ἔχεται· ἕπεται. it. ἔχετο· ἠκολούθει. K. 6, 9. canes ἐχομένας τῶν ἰχνῶν. Sic de militibus, qui in itinere proxime currus ſequuntur, Π. 7, 1, 5. ὑμᾶς χρὴ ἕπεσθαι ἐχομένους ὅτι μάλιστα τῶν ἁρμάτων. it. qui in acie proxime alter alterum excipiunt, A. 1, 8, 6. ἐχόμενοι τούτων, γερροφόροι· ἐχόμενοι δὲ ὁπλῖται. §. 7. oppon. πρό. E. 5, 2, 31. τὸ ἐχόμενον πεζὸν αὐτῶν. 6, 2, 11. it. ſine gen. A. 1, 8, 3. Κλέαρχος τὰ δεξιὰ τοῦ κέρατος ἔχων — Πρόξενος δὲ ἐχόμενος. E. 1, 6, 21. ἐχόμεναι (νῆες). 4, 4, 9. 7, 5, 24. μὴ ἐπιβοηθῶσιν — ἐπὶ τὸ ἐχόμενον. ¶ 7) c. ἐν, *pendere a.* Π. 4, 2, 12. νίκην διασώσωμεν. ἐν γὰρ

γὰρ ταύτῃ καὶ αὐτὸς ὁ ἁρπάζων ἔχεται. ¶ 8) *pertinere ad, in numero esse.* O. 6, 1. τὰ τέτων ἐχόμενα διεκπεραίνειν. v. Bach. ¶ 9) *curare, studere.* Hesych. et Phauorin: ἔχου· μεταποιϐ, Φρόντιζε. cf. Wetsten. ad Hebr. 6, 9. A. 6, 3, 10. κοινῇ τῆς σωτηρίας ἔχεσθαι. ¶ 10) *aggredi, agere, capessere.* E. 7, 2, 19. εὐθὺς ἔργου εἴχοντο καὶ — ἐνέκειντο.

ἐχθὲς, *heri.* Moeris dicit, ἐχθὲς esse Ἑλληνικὸν, χθὲς vero Ἀττικόν. Sic fere Etymol. M. Sed Thomas recte vtrumque probum iudicat. Π. 7, 5, 18. ἐχθὲς — ὐκ ἄν σοι ἐδυνάμην προσελθεῖν.

ἐχθιόνως, *magis inimice.* Σ. 4, 3. ἐχθιόνως ἔχουσιν ἢ πρὶν λαβεῖν, *magis inimice se gerunt.*

ἔχθιστος, *inimicissimus.* Moeris: ἔχθιςος, Ἀττικῶς· ἐχθρότατος, Ἑλληνικῶς. Thom. Mag. ἔχθιςος, ὐκ ἐχθρότατος. v. ἐχθρός.

ἐχθίων, *magis odio dignus.* E. 2, 3, 17. p. 92. προδοσία — τοσύτῳ ἔχθιον, ὅσῳ — Aπ. 2, 6, 12. ὕτω ἐχθίων ἂν εἴη, *sic magis odium sibi conciliaret.* Leuncl. minus recte: *magis hostili esset animo.* Cf. ἐχθρός.

ἔχθρα, *inimicitia.* A. 2, 4, 5. τῦτο ἔχθραν παρεῖχε. E. 2, 3, 15. Aπ. 3, 3, 17. ἔχθρα καὶ μῖσος ἀλλήλων τοῖς πολίταις ἐγγίνεται. c. dat. E. 3, 5, 8. p. 181. καταςήσαντες ὑμᾶς ἐς ἔχθραν τῷ δήμῳ. c. πρὸς, E. 3, 5, 8. p. 182. ἔκρυπτον τὴν πρὸς ὑμᾶς ἔχθραν. 5, 1, 30. Plural. Π. 4, 5, 12. ἵνα μή σοι ἔχθραι ἀντὶ χαρίτων ὀΦείλωνται. Aπ. 1, 2, 10. τῇ βίᾳ πρόσεισιν ἔχθραι καὶ κίνδυνοι. All. πρόσεςιν ἔχθρα καὶ κίνδυνος. K. 12, 13.

ἐχθραίνειν (poet. Port.), *odio prosequi.* Eustath. ad Odyss. δ, p. 1487, 32. τὸ ἐχθαίρει, δηλοῖ τὸ, μισητὸν ποιεῖ. ὅπερ ἐχθραίνειν Φασίν οἱ μεθ' Ὅμηρον. Sed haec notio non cadit in locum Aγ. 11, 5. τῶν παῤῥησιαζομένων ὐδένα ἤχθραινε.

ἐχθρὸς, ¶ 1) *inimicus.* Differt ab eo, qui πολέμιος dicitur. v. Phauorin. in v. πολέμιος et ἐχθρὸς, it. Thom. et Ammon. in v. ἐχθρός. A. 1, 3, 12. χαλεπώτατος ἐχθρὸς, ᾧ ἂν πολέμιος ᾖ. Aπ. 4, 4, 17. Compar. Π. 4, 5, 11. ἐμοὶ πολέμιοι Ἀσσύριοι, σοὶ δὲ νῦν ἐχθίονές εἰσιν ἢ ἐμοί. — Π. 5, 5, 5. p. 327. διὰ τὸ πολλὺς Φοβεῖν, πολλὺς ἐχθρὺς ποιεῖσθαι. E. 1, 4, 7. Φοβϐ-

φοβέμενος τὲς ἐχθρὲς inter ciues. O. 1, 6. Oppon. φίλος, Απ. 2, 6, 4. πολλὲς τοῖς φίλοις ἐχθρὲς παρέχειν. 2, 9, 8. ἐχθρὲς ποιεῖσθαι — φίλους ποιεῖσθαι. 4, 4, 17. De feris, K. 13, 15. μελετῶσι νικᾷν — οἱ κυνηγέται κοινὲς ἐχθρὲς. c. gen. K. 13, 12. πάσης τῆς πόλεως ἐχθροῖς ἐπιχειρῦσιν. Sic superlatiuus, de cuius forma v. ἔχθιστος. A. 3, 2, 3. πρὸς τὲς ἐκείνου ἐχθίστους ἀποστάς. ¶ 2) *hostis.* Certe interdum videtur τὸν πολέμιον simul comprehendere. A. 3, 2, 2. οἶμαι ἡμᾶς τοιαῦτα παθεῖν, οἷα τὲς ἐχθρὲς οἱ θεοὶ ποιήσειαν. E. 2, 3, 17. p. 91. ἐ μόνον ὡς ἐχθρῷ αὐτῷ προσήκει, ἀλλὰ καὶ ὡς προδότῃ. c. ἀνὴρ, A. 1, 3, 20. Ἀβροκόμαν, ἐχθρὸν ἄνδρα. Femin. Απ. 4, 2, 15. ἐχθρὰν πόλιν. c. dat. Αγ. 6, 1. ἐχθρῶν τῇ τε πόλει καὶ τῇ Ἑλλάδι. E. 2, 3, 17. p. 91. φανερῶς ἐχθροὶ τῷ δήμῳ γεγενήμεθα. Praecedit πολέμιος. c. pronom. posseff. E. 3, 4, 25. τὸν σὸν ἐχθρὸν τετιμώρημαι. Oppon. φίλος, Π. 2, 4, 8. p. 130. Φίλους, ἐκ ἐχθρὲς, δεῖ εἶναι, τὲς μέλλοντας συμμάχους ἔσεσθαι. 8, 7, 3. p. 551. E. 4, 1, 4. 5. Ἱερ. 2, 2. 6, 12. Sic in formula pacis folemni: τὸν αὐτὸν ἐχθρὸν καὶ φίλον νομίζειν, de qua v. αὐτὸς nr. 6. b. ¶ 3) *inuisus.* c. dat. Π. 5, 4, 16. p. 318. τὸν καὶ θεοῖς ἐχθρὸν καὶ ἀνθρώποις. cf. Wetsten. ad Rom. 5, 10. Superl. Π. 4, 6, 2. p. 256. ὁ παῖς — ἔχθιστος ὢν ἐμοὶ, *quem ego insigniter odi.* E. 2, 4, 13. ἔχθιστον καὶ θεοῖς καὶ ἀνθρώποις πόλεμον. cf. ἐχθίων. 4) In var. lect. permutatur c. ἐχθρῶς. v. ibi. it. c. πέτρος. v. πέτρ.

***ἐχθρῶς**, *odiose.* Π. 8, 1, 7. προσεθίζειν αὐτὲς θεραπεύειν, ἧττον δὲ ἐχθρῶς (all. ἐχθρὲς), np. quia non coacti faciunt. Alia v. in βλέπειν.

ἐχῖνος, *pars freni*, quae Germanice vocatur *die Stange* h. e. orbiculus acutus et asper, quo frenum conferitur. Poll. 1, 184. τῶν ὑποστομίων τὰ μὲν κοῖλα, ἐχῖνοι. Camerar. vertit *clausuras.* Ιπ. 10, 6. ἔχων ἐχίνους ὀξεῖς. Gail: *pointes aiguës.* In notis p. 345. *dent de loup*, ou *les deux bouts du mors qui se joignent dans la bouche.*

ἐχυρὸς, ¶ 1) *munitus.* Hesych: ἐχυρά· — ἀσφαλής, ἰσχυρὰ, ὀχυρά. Schol. Thucyd. 7, 77. ἐν τῷ ἐχυρῷ εἶναι· ἐν τῷ ἀσφαλεῖ. Π. 2, 4, 9. οἰκήσεις αὐτῶν ἐν

ἐχυροῖς χωρίοις εἰσὶν, np. in montanis. — ὁ πάνυ ἐν ἐχυροῖς. §. 12. τὰ Φρούρια — βούλομαι κατασκευάσαι ὡς ἐχυρώτατα. 3, 3, 14. ἐν ἐχυρῷ εἶναι. §. 16. 5, 4, 17. τὰ τείχη Φυλακῇ ἐχυρὰ ἐποίησας. (All. ἰσχυρὰ, cf. Ag. 6, 6.) 7, 4, 1. A. 7, 4, 8. ἥδιον ἔξω αὐλίζεσθαι ἐν ἐχυροῖς (all. ἑτέροις) ἂν χωρίοις μᾶλλον ἢ ἐν τοῖς στενοῖς. Iπ. 4, 2. ἐχυρὸς ἱππών. ¶ 2) tutus. Π. 1, 6, 19. p. 74. ἃ οἰόμεθα πλείστου ἡμῖν ἄξια εἶναι, ἐν ἐχυρωτάτῳ ποιεῖσθαι, loco tutiſſimo reponere. Antea eſt Φυλάττεσθαι. 3, 1, 11. §. 15. Φρούρια ἐντειχίζειν, καὶ τὰ ἐχυρὰ κατέχειν. 8, 5, 5. A. 2, 5, 2. p. 109. Iερ. 1, 12. ¶ 3) In var. lect. permutatur c. ἰσχυρός. v. ſupra nr. 1. et ἰσχυρὸς nr. 4.

ἕψειν, *coquere, elixare.* Π. 8, 2, 5. ἱκανὸν ἔργον ἑνὶ ἕψειν κρέα, ἄλλῳ ὀπτᾶν, ἄλλῳ δὲ ἰχθὺν ἕψειν, ἄλλῳ ὀπτᾶν. A. 2, 1, 5. κρέα ἕψαντες. 5, 4, 16. κάρυα — ὡς σίτῳ ἐχρῶντο, ἕψοντες. All. addunt: καὶ ἄρτους ὀπτῶντες, quod Leuncl. ſcholion putat.

ἑψητὸς, *coctus.* A. 2, 3, 9. ὄξος ἑψητὸν ἀπὸ Φοινίκων.

ἕωθεν, *primo mane.* Π. 1, 6, 19. p. 78. ἕωθεν ἐπὶ τὰ ἀναγκαῖα — ἀποχωρεῖν. 7, 5, 17. p. 444. A. 4, 4, 5. Σ. 2, 19. K. 9, 17. cf. αὔριον.

ἑωθινὸς, *matutinus.* E. 1, 1, 3. μέχρι δείλης ἐξ ἑωθινοῦ, np. χρόνου.

ἑῷος, *Orientem verſus ſpectans.* E. 4, 4, 9. πρὸς τῷ ἑῴῳ τείχει. §. 10. §. 18. τὸ δ' ἑῷον, np. τεῖχος. Oppon. τὸ πρὸς ἑσπέραν.

ἕως, ¶ 1) *aurora, tempus matutinum, diluculum.* Heſych: ἕως· ἡ πρὸ τῆς τοῦ ἡλίου ἀνατολῆς ὥρα. A. 2, 4, 12. ἐπειδὴ ἕως ἐγένετο. c. εἰς, A. 1, 7, 1. ἐδόκει εἰς τὴν ἐπιοῦσαν ἕω ἥξειν, *poſtridie mane.* Sic in margg. c. ἐπὶ, Π. 5, 3, 19. ἐπὶ τῇ ἕῳ, *primo mane.* Vulgo legitur ἐπὶ τῇ ὁδῷ. ¶ 2) *Oriens.* Π. 1, 1, 5. πορεύεσθαι πρὸς ἕω. Heſych: πρὸς ἕω· πρὸς ἀνατολήν. Photius in lexico MS. ap Valcken. ad Eurip. Hippol. 78. ἕως, οὐχὶ ἠώς, τὸ Ἀττικόν ἐστι. Ξενοφῶν δὲ ἠὼς λέγει, ποιητικῶς, κατακόρως ἐν Κύρου παιδείᾳ· ἥν πρὸς ἠῶ, ἥν τε πρὸς ἑσπέραν. Scimus autem, Xenophontem poeticis vti. Quanquam etiam Thomas Mag. in v. ἕως repudiat ἠὼς, et alii grammatici ab interpretibus Thomae laudati dicunt, ἠὼς eſſe Ionicum. Π. 2, 3, 10. ὅταν πρὸς ἕω ἴωμεν. 8, 5, 2. πρὸς ἕω

βλέ-

βλέπουσαν ἵστασθαι τὴν σκηνήν. 8, 6, 10. 8, 8, 1. A. 3, 5, 9. ἡ πρὸς ἕω, np. ὁδός. 5, 7, 4.

Ἕως, ¶ 1) *donec.* c. indic. Π. 1, 3, 6. ἕως διεδίδου πάντα — κρέα. 7, 5, 15. ἕως παρέφθασεν ἑσπέρα γενομένη. Margg. ὥςε. E. 4, 5, 2. 17. c. ὅτε, Π. 5, 1, 11. ἕως ὅτε (Codd. Brodaei ὥςε ὅτε. Perperam. Cod. Guelf. et Margg. εἰς ὅτε) Ἀσυάγης ἡμᾶς ἀπέςρεψεν. Sic dicunt ἕως ἄνω, ἕως ἄρτι, ἕως ἔσω, ἕως νῦν, ἕως πότε, ἕως σήμερον. v. Wetsten. ad Matth. 17, 17. c. gen. A. 4, 8, 6. ἕως ὃ ἐπὶ τὰ ὄρη κατέστησαν. MS. Guelf. et edd. vett. praeter Castal. ἕως ὃ ἔςε, MS. Eton. ἕως ἔςε. vbi vel ἔςε vel ἕως f. ἕως ὃ est glossema. c. opt. Π. 1, 8, 10. ἕως παρατείναιμι τοῦτον. 5, 3, 19. ἕως ἄγγελος ἔλθοι. E. 4, 4, 9. ἕως δὴ οἱ σύμμαχοι βοηθήσαιεν. c. coni. Π. 7, 5, 15. περιμένετε ἕως τὸν ὄχλον διωσώμεθα. all. ὡς τὸν ὄχλ. διωσόμ. c. ἂν et coni. Π. 2, 3, 10. ἕως ἂν παραγγέλλω. 3, 3, 9. p. 180. οὐκ ἀναμένομεν ἕως ἂν ἡ ἡμετέρα χώρα κακῶται. §. 21. ἕως ἂν πλείους γένωνται. 5, 4, 16. p. 318. ἕως ἂν ἔλῃ (all. ὡς ἀπολέσαι) τὸν αὐτοῦ βελτίονα. A. 5, 1, 6. E. 1, 3, 7. 3, 4, 5. 25. 4, 6, 13. Ιπ. 7, 8. ἕως ἂν ὑποσπάσηται — ἕως ἂν εὐφορώτατον εἴη. Steph. Leuncl. et Well. ὡς ἂν εὐφ. K. 10, 23. ¶ 2) *interea dum.* c. ind. A. 4, 3, 7. ἕως ὑπέφαινεν, ἐθύοντο πάντες. E. 4, 7, 3. c. ἂν et coni. Π 6, 3, 10. ἕως ἂν ἐγὼ θύωμαι — χρὴ ἀριςῆσαι. 7, 3, 5. ¶ 3) *dummodo.* E. 1, 1, 16. μὴ ἀθυμεῖν — ἕως ἂν τὰ σώματα σῶα ᾖ. ¶ 4) *quamdiu.* c. ind. Π. 7, 2, 7. p. 418. τὸν μετὰ ταῦτα χρόνον, ἕως εἶχον ἡσυχίαν. 7, 5, 3. 8, 2, 1. 8, 3, 15. A. 2, 6, 2. Αθ. 2, 14. K. 1, 11. c. ἔτι, Π. 1, 6, 9. ἕως ἔτι ἐν φιλίᾳ ἐσμέν, λέγε. 3, 3, 21 ἕως ἔτι οἰόμεθα. §. 23. 7, 1, 9. in margg. ἕως ἔτι σοι σχολή. Vulgo: ἕως ἐστί σοι σχ. c. ἂν et coni. Π. 1, 6, 10. ἕως ἂν ἔχωσι τὰ δέοντα οἱ στρατιῶται, ὑπηρετήσουσί σοι. (3, 3, 18. extr. est c. ἂν et ind. ἕως ἂν θαῤῥοῦντας — ἐπιδεικνύετε. Steph. vero et Hutch. recte: ἐπιδεικνύητε. 5, 2, 5, est sine ἂν c. coni. ἕως ἀνὴρ δίκαιος ᾦ. Sed Zeun. e MS. Guelf. ἕως ἂν ᾦ.) 8, 5, 12. p. 529. Αγ. 3, 5. O. 1, 22. Ιπ. 5, 8. 8, 12. ¶ 5) ἕως ἂν legitur pro ἔστ' ἄν. v. ἔστε nr. 2. et supra nr. 1. Permutatur etiam c. ὡς. v. nr. 1. et ὡς nr. 30.

30. d. it. c. ὅσῳ. v. ὅσος nr. 11. it. c. ἐν ᾧ. v. ἐν nr. 14. c.

Z.

Ζάβατος, *Zabatus*, Assyriae et Mediae fluuius. A. 2, 5, 1. v. omnino Hutchins. diss. p. 20. qui etiam A. 3, 3, 5. vbi vulgo legitur τὸν Ζάθην vel Ζάτην, restituit nomen Ζάβατον. Bochartus geograph. 4, 19. et Michaelis spicileg. geogr. p. 213. putant, eundem esse, qui a Graecis vocetur Λύκος.

Ζάθης, v. Ζάβατος.

Ζάκυνθος, *Zacynthus*, insula et vrbs maris Ionii, non procul a Peloponneso. Ipsa non minus quam ciues eius, Ζακύνθιοι, commemorantur E. 6, 2, 2.

ζᾶν, v. ζῆν.

Ζάτης, v. Ζάβατος.

ζειά, *zea*. Suid. et Phauorin: εἶδος κριθῆς. Sed non constat, quale frumenti genus fuerit. Hesych: ζειά· κριθή, ἢ σίτου γένος. it. ζειά· οἱ μὲν σίτου εἶδος, οἱ δὲ τὰς ὀλύρας. cf. Harduin. ad Plin. H. N. 18, 8. qui zeam videtur ab olyra distinguere, vt Pollux 1, 183. vbi etiam vt 1, 247. distinguitur a κριθῇ. A. 5, 4, 16. εὕρισκον — νέον σῖτον — ἦσαν δὲ ζειαὶ αἱ πλεῖσται.

ζειρά, *paenula*, *vestis exterior ad talos vsque demissa*. Poll. 7, 60. ἡ ζειρὰ, Θρᾳκῶν, εἴτε περίβλημά ἐστιν εἴτε ζῶμα. Harpocrat. et ex eo Phauor: ἔνδυμα ὃ ἐπενδύοντο μετὰ τὰς χιτῶνας, ὥσπερ ἐφαπτίδας. — καὶ Ξενοφῶν ἐν ἑβδόμῃ (Phauorin. male ἕκτῃ) ἀναβάσεως, περὶ Θρᾳκῶν λέγων. v. ibi Vales. Eustath. ad Il. λ. p. 837, 5. ζειρά, ζώνη, ἢ χιτὼν καὶ χλαμὺς, παρὰ τὸ δεῖν, ὅ ἐστι δεσμεύειν, καὶ τὸ εἴρειν. Hesych: οἱ μὲν εἶδος χιτῶνος, οἱ δὲ ζώνην. βέλτιον δὲ ἄλλο τι ἐπιβόλαιον κατὰ τῶν ὤμων φερόμενον ἐοικὸς ἐφαπτίδι. καὶ Ἡρόδοτος μαρτυρεῖ, np. 7, 69. vbi Arabibus tribuit, et c. 75. vbi etiam Thracibus. Etymol. M: ζειραί, χιτῶνες ἀνακεκολπωμένοι (Hinc ap. Timaeum lex. Plat. vt ap. Suid. et Phauorin. emendandum est verbum ἀνακεκολαμμέναι. Ruhnk. vertit: *tunica in sinum replicata*.), ἢ ἀνάκωλοι. (Suid. et Phauor. ἀνάκολοι.) Deinde laudat locum A. 7, 4, 2. vbi Thraces ob hiemem habuisse dicuntur ζειρὰς μέχρι ποδῶν ἐπὶ τῶν ἵππων. cf. Suid. ibique Aem. Por-

Portus, qui ζεῖρα ſcribendum putat.

ζευγηλατεῖν, *boum iugum agere, arare.* A. 6, 1, 4. ὁ μὲν σπείρει καὶ ζευγηλατεῖ.

ζευγηλάτης, *iugarius, bubulcus, arator.* Heſych. et Phauor: ζευγελάτης· γηπόνος. it. ζευγηλάτης· μεταβάτης, ἡνίοχος. A. 6, 1, 4.

ζευγίτης, *plauſtro impoſitus, a iugis boum tractus.* Π. 6, 1, 28 in nonnullis legitur ζευγίτου δὲ πύργου, pro ζεύγει· τῦ δὲ π.

ζευγνύναι, *iungere ligando.* A. 3, 5, 6. δεσμοῖς οἷς ζεύξας τὰς ἀσκὰς πρὸς ἀλλήλους ἁρμόσας. c. παρὰ, A. 6, 1, 4. τὸν λῃστὴν παρὰ τὰς βῦς ζεύξας. Athenaeus 1, 13. habet δήσας. De ponte, A. 1, 2, 5. γέφυρα ἐζευγμένη πλοίοις. Sic 2, 4, 12. Sed §. 7. διώρυχα ἐζευγμένην πλοίοις.

ζεῦγος, ¶ 1) *iugum boum.* Etymol. M. ζεῦγος, ὐ μόνον τὸ ἐκ δυοῖν τινων ζευγνύμενον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐκ πλειόνων. Cf. Poll. 10, 53. et Fiſcher. ad Plat. apol. 26, 14. Π. 6, 1, 27. ὀκτὼ ζεύγεσι βοῶν ἄγειν τῶν μηχανῶν τὸ — οἴκημα. §. 28. ἦγε τὰ ὀκτὼ ζεύγη τὸν πύργον — ἕκαστον τὸ ζεῦγος — βάρος ἦν ἀμφὶ τὰ εἴκοσι καὶ πέντε τάλαντα ζεύγει (v. ζευγίτης) — ἐγένετο ἔλαττον ἢ πεντεκαίδεκα τάλαντα ἑκάστῳ ζεύγει τὸ ἀγώγιον. 6, 3, 11. p. 385. τὰ ζεύγη τὰ τὰς ὑπηρέτας καὶ πύργους φέροντα. A. 7, 8, 13. καὶ ἵππους, καὶ ζεύγη. Aπ. 2, 4, 5. ποῖος ἵππος ἢ ποῖον ζεῦγος. De bobus aratoribus, A. 6, 1, 4. λῃστὴς — τὸ ζεῦγος ἀπάγει. 7, 2, 19. Πο. 4, 5. ὁπόσα ζεύγη ἀρκεῖ εἰς τὸ χωρίον. O. 16, 10. 13. cf. βοεικός. ¶ 2) *equi currui iuncti.* Π. 8, 8, 12. ἄνευ ἡνιόχων τὰ ζεύγη — κακὰ τὰς φίλους ποιεῖ. ¶ 3) *equi et boues iugales,* omninoque *iumenta oneribus vehendis iuncta.* A. 3, 2, 17. κατακαῦσαι τὰς ἁμάξας — ἵνα μὴ τὰ ζεύγη ἡμῶν στρατηγῇ. E. 2, 4. 18. τὰ ζεύγη ἐκέλευσε λίθους ἄγειν. All. ζεύγεα, quod Leuncl. tanquam poeticum reiicit. 7, 2, 23. τὰ ζεύγη καὶ τὰ ὑποζύγια. Scil. ὑποζύγια dicuntur etiam ea, quae curribus non iuncta ſunt, ſed onera ferunt. Aπ. 1, 1, 9. ¶) 4) *par.* De coniugibus. v. Doruill. ad Charit. p. 469. et Kypk. T. I. p. 93. O. 7, 18. θεοὶ δοκῦσι — τὸ ζεῦγος τῦτο συντεθεικέναι, ὃ καλεῖται

λεῖται θῆλυ καὶ ἄῤῥεν. §. 19. 28.

Ζεύξιππος, *Zeuxippus.* ¶ 1) Ephorus Lacedaemonius, eponymus anni noni belli Peloponnesiaci. E. 2, 3, 7. ¶ 2) De alio Zeuxippo v. Ἡρακλεώτης

Ζεῦξις, *Zeuxis.* Απ. 1, 4, 3. ἐπὶ ζωγραφίᾳ Ζεῦξιν μάλιστα τεθαύμακα. cf. O. 10, 1.

Ζεὺς, *Jupiter.* ¶ 1) Graecorum. Λ. 13, 2. rex in finibus hostium θύεται Διὶ καὶ Ἀθηνᾷ. Αθ. 2, 6. νόσους τῶν καρπῶν αἳ ἐκ Διός εἰσιν, v. c. siccitatem. Fr. Portus dicit, hanc formam dicendi esse poeticam. Recte. Est inprimis Homerica. Απολ. 24. Διὸς καὶ Ἥρας καὶ τῶν σὺν τούτοις θεῶν. Σ. 8, 29. 30. differitur de Iouis amoribus. K. 1, 4. Ζεὺς καὶ Χείρων ἀδελφοὶ, πατρὸς τοῦ αὐτοῦ. — Σ. 8, 9. Ζεὺς ὁ αὐτὸς δοκῶν εἶναι, πολλὰς ἐπωνυμίας ἔχει. Et in Xenophonte quidem reperiuntur, cognomina Jouis haec: ¶ a) Ἀγήτωρ. Ita dicebatur ap. Lacedaemonios, qui alias Ἡγεμών. Λ. 13, 2. θύει — Διὶ ἀγήτορι καὶ τοῖς σὺν αὐτῷ. ¶ b) Βασιλεύς. Hunc Pollux 8, 122. inter Athenienfium deos refert. Templum eius memorat Pausan. 9, 39. cf. supra βασίλειος, it. Harpocrat. Hesych. et Phauorin. in v. βασίλειος στοά. A. 3, 1, 9. Xenophon per somnium sibi visus est φῶς μέγα ἐκ Διὸς ἰδεῖν — ἀπὸ Διὸς βασιλέως τὸ ὄναρ αὐτῷ ἐδόκει εἶναι. 6, 1, 14. Ξενοφῶν ab oraculo Delphico iussus ἐθύετο τῷ Διῒ τῷ βασιλεῖ. 7, 6, 32. ¶ c) Ἐλευθέριος. Auctore Hyperide ap. Harpocrat. et Etymol. M. in v. Ἐλευθ. (cf. Suid. et Phauor. in h. v.) ita dicebatur διὰ τοὺς ἐξελευθέρους τὴν στοὰν οἰκοδομῆσαι τὴν πλησίον αὐτοῦ. Didymus vero, ab iisdem laudatus, οὐ διὰ τοῦτο φησὶν, ἀλλὰ διὰ τὸ τῆς Μηδικῆς δουλείας καὶ ἐπικρατείας ἀπαλλαγῆναι τοὺς Ἀθηναίους. quae posterior sententia etiam Hesychii est. Templum eius cum porticu erat prope forum. O. 7, 1. Socratem ἰδὼν ἐν τῇ τοῦ Διὸς τοῦ Ἐλευθερίου στοᾷ καθήμενον. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. 1176. dicit, non templum illud intelligi, quod Joui ob fugatos Persas exstructum fuerit. Hoc enim non Athenis fuisse, sed Plataeeis. ¶ d) Μειλίχιος. v. Μειλ. ¶ e) Ξένιος.

υιος. v. Ξ. ¶ f) Ὀλύμπιος. A. 5, 3, 12. τῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ Διὸς ἱερῦ. E. 3, 2, 16. §. 19. ἔθυε τῷ Διῒ τῷ Ὀλυμπίῳ. ¶ g) Σωτήρ. Ita eandem ob caufam cognominabatur, ob quam Ἐλευθέριον dictum effe ait Didymus. v. σωτήρ. Hoc nomen interdum pro teffera militari datum eft, vt omnino deorum nomina. v. Barth. aduerfar. 83, 4. A. 1, 8, 11. σύνθημα ante pugnam Ζεὺς σωτὴρ καὶ Νίκη. 6, 5, 15. cf. Ἡρακλῆς. ¶ 2) Perfarum. Hi Ioui tauros facrificarunt, Π. 8, 3, 6. 11. — in pompa currus facrauerunt, Π. 8, 3, 6. cf. ἅρμα. — et faepiffime preces fecerunt, Π. 5, 1, 12. ὁ Κῦρος ἐπεύξατο· ὦ Ζεῦ, αἰτῦμαί σε, δός μοι. 5, 4, 7. vbi diftingui videtur a diis: ὦ Ζεῦ, καὶ τύτοις πολλὰ ἀγαθὰ δοῖεν οἱ θεοί. 6, 3, 5. Κῦρος εἶπεν· ὦ Ζεῦ μέγιστε, λαβεῖν μοι αὐτὸν γένοιτο. 6, 4, 4. 7, 1, 2. — Apud hos quoque dicitur cognominatus fuiffe ¶ a) Βασιλεὺς, h. e. *et auctor gentis regia.* (Reges enim Perfarum genus deriuabant a Perfeo, Iouis filio. v. Π. 1, 2, 1.). *et tutor conferuatorque regni.* Π. 2, 4, 14. ὁ Κῦρος προσεκύνησε Δία βασιλέα. 7, 5, 20. ¶ b) Πατρῷος, quod cognomen idem fignificat quod Βασιλεύς. Π. 3, 3, 11. ἔθυε Διῒ βασιλεῖ — αὖθις Διῒ πατρῴῳ ἔθυε. v. omnino Doruill. ad Charit. p. 476. et Gramm. hift. deor. p. 11 — 20. Π. 1, 6, 1. προςευξάμενος τῇ Ἑστίᾳ πατρῴᾳ, καὶ Διῒ πατρῴῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς. Zeun. ad h. l. cum Grammio intelligit *Iouem auctorem et deum tutelarem gentis regiae* 7, 1, 1. 8, 7, 1. ¶ c) Ζεὺς Ἡγεμὼν et Ζ. Σύμμαχος et Ζ. Σωτὴρ dari folebant pro teffera militari, Π. 3, 3, 26. 7, 1, 6. v. σύνθημα. ¶ 3) Exclamationibus inferuit. Π. 2, 2, 3. Cyrus mirabundus εἶπεν· ὦ Ζεῦ καὶ πάντες θεοί. 5, 5, 4. A. 5, 7, 18. πρὸς Διὸς, πῶς θύσομεν ἡδέως; ¶ 4) Saepe legitur μὰ τὸν Δία et νὴ τὸν Δία. v. μὰ et νὴ et Ἥρα.

Ζήλαρχος, *Zelarchus*, quidam annonae praefectus, A. 5, 7, 15 — 17.

ζηλοῦν, ¶ 1) *aemulari. imitari.* c. acc. K. 13, 10. μὴ ζηλῦν τὰς ἐπὶ τὰς πλεονεξίας εἰκῇ ἰόντας. ¶ 2) *admirari. fufpicere.* Π. 4, 3, 4. p. 232. ἐζηλωκέναι ἱπποκενταύρους. 5, 2, 5.

2, 5. ὐδὲ μικρὸν — σὲ θαυμάσουσιν, ἐμὲ δὲ ζηλῦσι. E. 6, 5, 38. p. 430. ¶ 3) *felicem praedicare*, μακαρίζειν, vt explicant Hesychius, Suidas, Moeris et Thomas, Σ. 4, 45. μὴ ζήλου, c. acc. Ἱερ. 1. 9. πᾶς πάντες ἐζήλουν ἂν τὺς τυράννους. 6, 12. Passiu. Απ. 2, 1, 19. ἐπαινουμένους καὶ ζηλουμένους ὑπὸ τῶν ἄλλων. c. acc. et gen. Thomas: ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικήν. Π. 8, 4, 10. τύτου σε ζηλῶ, *ob hoc te felicem dico*. Σ. 4, 44. ζηλῶ σε τῦ πλύτου. Bach. minus bene; *inuidia commoueor*.

ζηλωτὸς, *inuidia dignus*, vel *felix praedicandus*. np. ob diuitias. Thom. Mag. in v. ζηλῶ et Hesych: ζηλωτός· μακαριστός. Cf. Suid. et Phauorin. A. 1, 7, 4. τὸν οἴκαδε βουλόμενον ἀπιέναι τοῖς οἴκοι ζηλωτὸν ποιήσω ἀπελθεῖν, *faciam vt reuerso inuideant*, *vt reuersum beatum praedicent*, *populares*. v. Doruill. ad Charit. p. 677.

ζημία, ¶ 1) *mulcta*. Πο. 4, 21. προσκειμένης ζημίας τῷ πωλῦντι. K. 12, 13. νόσους, ζημίας, θανάτους. cf. ἀποτίνειν et ἐπιτιθέναι. ¶ 2) *poena*. E. 6, 2, 16. τοῖς ὑστάτοις μεγάλη ζημία ἦν τὸ ἐλαττῦσθαι etc. O. 14, 7. οἱ νόμοι ζημίαι εἰσὶ τοῖς ἁμαρτάνουσι. Paulo post est ζημιῦσι. v. εἶναι nr. 10. Inprimis *poena mortis*. v. Wetsten. ad Philipp. 1, 21. E. 1, 1, 10. ἐπεκήρυξε — θάνατον τὴν ζημίαν. c dat. perf. Απ. 1, 2, 62. τύτοις θάνατός ἐστιν ἡ ζημία. Sed h. l. τύτοις potest etiam de sceleribus intelligi. Certe sic est c. ἐπὶ, Απ. 2, 2, 3. ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασι ζημίαν θάνατον πεποιήκασιν. Απολ. 25. ¶ 3) *damnum*, *detrimentum*. v. Wetsten. ad Phil. 3, 7. Π. 2, 2, 5. μήτε ἐπὶ τῷ ἑαυτῶν κέρδει, μήτε ἐπὶ ζημίᾳ τῶν ἀκουόντων, μήτε ἐπὶ βλάβῃ μηδεμιᾷ. 3, 1, 9. Αγ. 11, 16. μείζω ζημίαν ἡγύμενος Φίλων ἢ χρημάτων στερίσκεσθαι. Πο. 4, 5. Απ. 2, 3, 2. ἀδελφὺς ζημίαν ἡγεῖται, *perniciosos putat*. — τὺς πολίτας ὐχ ἡγεῖται ζημίαν. §. 6. ἐμοὶ ζημία μᾶλλον ἢ ὠφέλειά ἐστιν. §. 7. 2, 4, 3. ζημίαν ἡγουμένους si seruus mortuus fuerit: si vero amicus, ὐδὲν οἰομένους ἐλαττῦσθαι. 3, 9, 12. O. 1, 7. 17, 2. πολλαῖς ζημίαις παλαίσαντες οἱ — σπείροντες. cf. τιθέναι nr. 7.

ζημιοῦν, ¶ 1) *mulctare*. Λ. 7, 6. χρυσίου — ἄν τί που φανῇ,

Φανῇ, ὁ ἔχων ζημιοῦται. 8, 4. Ιερ. 9, 2. καὶ ζημιοῦν, καὶ κολάζειν. ¶ 2) punire. Λ. 4, 6. ἣν τις ἀπειθῇ — ἄγει αὐτὸν ὁ παιδονόμος ἐπὶ τοὺς Ἐφόρους, οἱ δὲ ζημιοῦσι. Απ. 1, 2. 18. Φοβουμένω μὴ ζημιοῖντο ἢ παίοιντο ὑπὸ Σωκράτους. 3, 1, 2. δικαίως οὗτος ὑπὸ τῆς πόλεως ζημιοῖτο. ιιp. per repulsam, vel ignominiam. §. 3. 4, 4, 17. Ο. 9, 14. 14, 7. c. ἐπὶ, Ο. 14, 5. ζημιοῦσθαι ἐπὶ τοῖς κλέμμασι — καὶ θανατοῦσθαι τοὺς ἐγχειροῦντας. c. dat. Π. 6, 3, 11. p. 385. θανάτῳ ζημιοῦν. Α. 6, 4, 8. θανάτῳ ζημιοῦσθαι. ¶ 3) condemnare, mulctandum puniendumue iudicare. Ε. 1, 7, 6. θανάτῳ ζημιῶσαι. §. 10. extr. 3, 1, 6. Θίμβρων — ζημιωθεὶς ἔφυγε. 5, 3, 11. 12. ¶ 4) damno afficere. Π. 2, 2, 15. p. 111. δαπάνῃ ζημιοῦν τοὺς κοινωνούς. Απ. 2, 2, 9. οὔτε τὸν ἐλέγχοντα ἐλέγχειν, ἵνα ζημιώσῃ (fortallis detrahendo de honore), οὔτε ἀπειλεῖν, ἵνα κακόν τι ποιήσῃ. 4, 2, 29. ζημιοῦνταί τε καὶ κολάζονται. Poteſt medie intelligi: damnum ſibi inferunt, vt 3, 9, 12. Ο. 1, 8. 9. et 2, 18. c. acc. perſ. et rei. Phauorin: ζημιῶ ἀπὸ αἰτιατικῆς (perſonae) εἰς δοτικὴν (rei), καὶ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς αἰτιατικήν. v. Wetſten. ad Matth. 16, 26. et Valckenar. ad Herodot. 7, 39. Π. 3, 1, 17. σαυτὸν ζημιώσῃς πλείω ἢ ὁ πατὴρ ἠδυνήθη σε βλάψαι. Sic paſſiu. Π. 3, 1, 9. μεγάλα γ' ἂν ζημιοῖο, εἰ τοὺς σεαυτοῦ κατακαίνοις. Etiam h. l. poteſt in medio accipi. Ο. 8, 21.

ζημιώδης, damnoſus. Απ. 3, 4, 11. οὐδὲν — οὕτως ἀλυσιτελές τε καὶ ζημιῶδες ὡς τὸ ἡττᾶσθαι.

ζημίωμα, poena. Ε. 3, 1, 7. ἐστάθη τὴν ἀσπίδα ἔχων — ἀταξίας γὰρ ζημίωμά ἐστι.

ζῆν, ¶ 1) viuere. Differt a βιοῦν. v. β. Opponitur morti, Π. 7, 3, 1. οὐ ζῇ, ἀλλ' ἐν τῇ μάχῃ ἀπέθανε. 8, 5, 12. p. 529. ἕως μὲν ἂν ἐγὼ ζῶ — ὅταν δ' ἐγὼ τελευτήσω, δῆλον ὅτι Κύρου, ἐὰν ζῇ. Sic Π. 1, 4, 5. ζῶντα οἱ παρέχειν (θηρία), viua, non interfecta. Ε. 2, 3, 15. ζῆν ἐῶν. §. 17. p. 93. ἄνδρα τὸν ἄξιον ζῆν, h. e. innoxium. 3, 1, 2. Κῦρον ὅτ' ἔζη. §. 8. ἕως ἔζη. Thomas Mag: ἔζων, οὐκ ἔζην. Herodian. p. 202. τὸ ἔζων γράφεται καὶ ἔζη παρὰ Δημοσθένει πολλαχοῦ, ἐπεὶ καὶ τὸ δεύτερον καὶ τὸ τρίτον (πρόσωπον) ἐφύλαξε τὸ η. Contra Moeris: ἔζην, Ἀττικῶς· ἔζων, Ἑλληνικῶς. vbi tamen Sallier. ex Hero-

Herodiano et Thoma scribi iubet: ἔζων, 'Ατ. ἔζην, 'Ελ. Sane ap. Xenoph. legitur v. c. Π. 4, 6, 2. p. 258. et A. 5, 8, 4. et O. 7, 5. ἔζη. A. 1, 5, 5. et E. 6, 4, 18. et 7, 2, 17. ἔζων. Sed Π. 8, 3, 15. et ἔζη et ἔζων.) Ἀπ. 2, 1, 1. οὐδὲ ζῴη γ' ἄν τις, εἰ μὴ τρέφοιτο. 3, 12, 2. ζῶντες ἁλίσκονται. K. 1, 8. c. particip. Ἀπ. 2, 1, 19. ζῆν εὐφραινομένους. c. aduerb. Ἀπ. 2, 1, 10. ἥδιον ζῶσιν οἱ ἄρχοντες etc. Inf. c. artic. i. q. ζωή, Π. 1, 5, 7. p. 54. πόνους τῷ ζῆν ἡδέως ἡγεμόνας. Ἀπ. 1, 4, 7. Ἀπολ. 9. et 33. τὸ ἔτι ζῆν. Oppon. picto, O. 10, 1. ἥδιον ζώσης ἀρετὴν γυναικὸς καταμανθάνειν, ἢ εἰ Ζεῦξις — εἰκάσας γραφῇ. ¶ 2) *vitam sustentare, vitam tolerare.* A. 7, 2, 18. οὐκ ἐδυνάμην ζῆν εἰς ἀλλοτρίαν τράπεζαν ἀποβλέπων — ζώην μὴ εἰς τὴν ἐκείνου τράπεζαν ἀποβλέπων. Ibid. ζῶ — ληϊζόμενος. Ἀθ. 1, 15. ὅσον ζῆν καὶ ἐργάζεσθαι. c. σὺν, Π. 7, 2, 8. τράπεζαν σὺν οἷσπερ ἐζῆτε. All. perperam ἐζῶτε. c. διὰ, Ἀπ. 3, 3, 11. ὅσα μεμαθήκαμεν κάλλιστα ὄντα, δι' ὧν γε ζῆν ἐπιστάμεθα, *melius et humanius viuere.* v. Morus ad Isocr. panegyr. 5. ¶ 3) *victum quaerere.* A. 1, 5, 5. ἀνταγοράζοντες σῖτον ἔζων. E. 7, 2, 17. ἔζων τὰ μὲν λαμβάνοντες, τὰ δὲ ὠνούμενοι. c. ἀπὸ, A. 6, 1, 1. οἱ μὲν ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς (ementes) ἔζων, οἱ δὲ ληϊζόμενοι. E. 2, 3, 8. Ἀπ. 4, 3, 10. O. 5, 2. Ἱπρ. 8, 8. c. ἐκ, E. 3, 2, 9. φέροντας καὶ ἄγοντας τὴν Ἰωνίαν, καὶ ζῶντας ἐκ τούτου. ¶ 4) *vitam conseruare.* A. 3, 2, 26. ὅστις ζῆν ἐπιθυμεῖ, πειράσθω νικᾷν. ¶ 5) fere i. q. εἶναι. c. adi. A. 3, 2, 16. ἦν μάθωμεν ἀργοὶ ζῆν. c. adu. de factis claris, *quorum nunquam interit memoria.* Sic Lucretius 3, 12. 13. vocat *dicta aurea, perpetua semper dignissima vita.* v. Arnaud animaduu. 14. et Abreschii annotatt. ad N. T. ad Ioh. 21, 22. Π. 8, 7, 3. p. 549. ἐμφανῆ πᾶσιν ἀνάγκη ἀεὶ ζῆν τὰ ὑμέτερα ἔργα. ¶ 6) *se gerere.* Π. 8, 1, 11. εἰς κάλλος ζῆν. Ἀγ. 11, 8. τοὺς καλῶς ζῶντας.

Ζῆνις, *Zenis,* Dardanensis, satrapa Pharnabazi in Aeolide, E. 3, 1, 8.

ζητεῖν. ¶ 1) *quaerere.* Πο. 4, 4. ὅταν ὀλίγοι ὀρύσσωσιν καὶ ζητῶσιν in argentifodinis. c. acc. A. 6, 6, 7. ἣν δὲ, ὃν ἐζήτει ad poenam 'Αγασίας. E. 3, 4, 15. ζητοίη τὸν ὑπὲρ αὐτοῦ ἀπο-

ἀποθάνȣμενον. O. 8, 2. K. 13, 3. τὰ ῥήματα αὐτοῖς ἐζήτηται, *verba ſtudioſe ab iis exquiſita ſunt.* v. Doruill. ad Char. p. 57. ¶ 2) *quaerere vt capias, inueſtigare.* Eſt venaticum. v. Poll. 5, 10. K. 6, 18. ἐὰν ἑαλωκὼς ᾖ, τὰς κύνας ζητεῖν ἄλλον. §. 25. δεῖ τὸν κυνηγέτην τὸν λαγὼ ζητεῖν. 7, 10. ἀεὶ τȣ͂το (Leuncl. rectius τȣ͂τον) ζητȣ͂σαι. 8, 6. c. ὅποι, K. 8, 3. ζητȣ͂ντα ὅποι (all. ὁποῖα) ἕξεισι veſtigia. Illud ὅποι eſt e coniectura Stephani. A venatione eleganter transfertur ad amicitiam, Σ. 4, 63. ἐκυνοδρομȣ͂μεν ἀλλήλους ζητȣ͂ντες. ¶ 3) *quaerere vt vtaris.* Απ. 3, 5, 23. μὴ εἰδότα ζητεῖν τȣ̀ς ἐπιςαμένους ταῦτα. Ιππ. 1, 19. ὡς, ἣν πόλεμος γίγνηται, μὴ ζητεῖν δέῃ τὸ ἱππικόν. ¶ 4) *quaerere vt emas, emturire.* Π. 2, 2, 15. ἵππους, οἳ ἂν ἄριστοι ὦσιν, ζητεῖτε. Πο. 4, 36. ¶ 5) *poſcere ad colloquendum, quaerere quem conuenire velis.* A. 2, 3, 1. ἐζήτουν τȣ̀ς ἄρχοντας. 2, 4, 8. 9. O. 8, 23. ¶ 6) *ambire.* Αθ. 1, 3. ταύτας ἀρχὰς ζητεῖ ὁ δῆμος ἄρχειν. ¶ 7) *appetere, ſectari.* K, 8, 4. παραλείπεται δὲ εὐνάσιμα πολλά. ζητεῖ δὲ τȣ͂το. 13, 5. ὀνόμασιν ȣ̓ σεσοφισμένοις λέγω. ȣ̓δὲ γὰρ ζητῶ τȣ͂το. ¶ 8) *ſcrutari, conſiderare.* Αθ. 1, 9. εἰ εὐνομίαν ζητεῖς — ὄψει. Απ. 3, 4, 11. τὰ πρὸς τὸ νικᾷν συμφέροντα ζητησει — τὰ πρὸς τὸ ἡττᾶσθαι φέροντα σκέψεται. Thom. Mag. ζητήσομαι, ȣ̓ ζητήσω. Saltem non ſolum h. l. legitur ζητήσει, ſed etiam infra nr. 9. ζητήσεις. Αγ. 8, 1. μὴ ζητῶν, *facile.* Απ. 1, 1, 15. οἱ τὰ θεῖα ζητȣ͂ντες, *qui perſcrutantur vt diſcant.* Sic 4, 7, 5. 6. Απολ. 16. ¶ 9) *excogitare.* Απ. 3, 11, 15. ζητήσεις τȣ͂το αὐτὴ καὶ μηχανήσῃ, np. vt me tibi concilies. ¶ 10) *ſtudere, cupere.* Heſych: ζητεῖν· βȣ́λεσθαι. Ἀττικοί. Phauorin: ζητεῖν, ἐπὶ τȣ͂ βȣ́λεσθαι, οἱ Ἀττικοί. Vulgo tamen editur ibi βουλεύεσθαι. c. inf. A. 5, 4, 18. ἐζήτουν ταῖς ἑταίραις — οἱ Ἕλληνες ἐμφανῶς συγγενέσθαι. Αθ. 2, 18. Απ. 4, 2, 4. 5. 4, 5, 11. K. 9, 6. 13, 5. ὀρθῶς ἐγνωσμένα ζητῶ λέγειν. ¶ 11) *interrogare, interrogando perquirere.* Π. 8, 5, 7. ἠπίσταντο τὴν χώραν — ὥςε ȣ̓κ ἐζήτουν. O. 7, 3. ὅταν με εἰς ἀντίδοσιν καλῶνται — ȣ̓δεὶς ζητεῖ τὸν καλόν τε κἀγαθὸν, ἀλλὰ σαφῶς ὀνομάζοντές με — προσκαλȣ͂νται.

* ζητή-

* ζητήσιμος, *inquirendus.* K. 6, 6. ἵνα, ἐὰν ᾖ πλησίον τὸ ἀρκυστάσιον τῶν ζητησίμων, μὴ Φοβῆται. Leuncl. intelligit θηρίων. Gramm. vertit *tempora vel loca indagandi.*

ζητητέον, ¶ 1) *quaerendum.* Aπ. 2, 6, 1. πρῶτον ζητητέον (np. ἐςὶ) ὅστις ἄρχει γαςρός. ¶ 2) *confiderandum.* Aπ. 4, 6, 8. ἆρ' ἂν καὶ τἀγαθὸν ἄτω ζητητέον ἐςί; ¶ 3) *excogitandum.* Aπολ. 8. ἐδόκει ἡμῖν ζητητέα εἶναι — τὰ ἀποφευκτικά.

ζύγαστρον, *arca lignea.* Hefych: ζυγαςρόν· κιβώτιον. ζυγαστρός· κιβωτὸς, σορὸς, ζυγός. Suidas, Etymol. M. Phauorin. Photius in lexico MS. dicunt esse ξυλίνην σορόν. Ita etiam Zonaras in lexico nondum edito: ζύγαςρον· κιβωτός. κυρίως δὲ ἡ ξυλίνη σορὸς — παρὰ τὸ ἐζυγῶσθαι τὰς σανίδας. καὶ Ξενοφῶν. — Deinde paucis mutatis (v. Valcken. ad Theocrit. p. 335.) laudat locum Π. 7, 3, 1. χρήματα — ἐν ζυγάςροις ςήσαντας.

ζυγὸν, *iugum.* Metaphorice: *necessitas.* Π. 3, 1, 15. εἰ - μὴ ἐπιθῇς αὐτοῖς ζυγὰ τᾶ μὴ ὑβρίσαι, np. praesidiis castellis impositis et datis obsidibus.

ζυμίτης, *fermentatus.* A. 7, 3, 10. in conuiuio Thracum erant ἄρτοι ζυμῖται μεγάλοι. In codd. est ζυμῆτες. Etymol. M. habet ζυμῆται. Sed ζυμῖται scribendum esse cum Polluce 6, 32. et 72. aliisque, docuerunt Hutch. ad locum Xenoph. et Oudendorp. ad Thom. Mag. in v. Φύραμα.

ζωγραφεῖν, *pingere.* O. 18, 9. ζωγραφεῖν ἐπιςάμενος.

ζωγραφία, *pictura, ars pingendi.* Aπ. 1, 4, 3.

ζωγραφικὸς, *pingendi peritus.* Σ. 4, 21. v. πλαςικός.

ζωγράφος, *pictor.* Thomas mauult γραφεύς. E. 3, 4, 17. οἱ ζωγράφοι. cf. κναφεύς. Aπ. 3, 10, 1. Παῤῥάσιον τὸν ζωγράφον. 3, 11, 1. 2. O. 6, 13. 19, 16.

ζωγρεῖν, *viuum capere.* A. 4, 7, 16. ἀπέκτεινάν τε τινὰς καὶ ἐζώγρησαν. E. 1, 5, 8. οἱ μὲν πλεῖστοι ἐξέφυγον, οἱ δ' ἐζωγρήθησαν. 2, 1, 21. 5, 4, 56.

ζωὴ, *vita.* v. ζώνη nr. 2.

ζώνη, *zona, cinctus.* ¶ 1) virorum. v. Thom. Mag. Moeris, et Ammon. in h. v. A. 1, 6, 10. ἐλάβοντο τῆς ζώνης τὸν Ὀρόντην ἐπὶ θανάτῳ. Scil. apud Persas damnati et ad supplicium tradendi prehendebantur zona. v. Wesseling. ad Diodor. Sicul.

Sicul. 17, 30. A. 4, 7, 11. Chalybes εἶχον — παρὰ τὴν ζώνην μαχαίριον. ¶ 2) mulierum. Thomas dicit: ἐπὶ γυναικὸς καταχρηστικῶς. A. 1, 4, 9. αἱ κῶμαι Παρυσάτιδος ἦσαν, εἰς ζώνην δεδομέναι. *Ita viri docti emendarunt, pro εἰς ζωὴν δεδ. Nam ſolebant reges Perſarum vxoribus ad ſingulas partes ornatus ſingula oppida donare. v. Hutch. ad h. l. Cic. Verr. 3, 33. Valckenar. ad Herodot. 2, 98. et Triller ad Thom. Mag. l. l.

ζῶον, ¶ 1) *animal* quoduis, *et bruta et homines*. Π. 1, 1, 3. τῶν ἄλλων ζώων ῥᾶον ἢ ἀνθρώπων ἄρχειν. 2, 3, 5. p. 118. πάντας ἀνθρώπους — ὥσπέρ γε τἄλλα ζῶα. 7, 5, 22. 8, 3, 10. βέλτιστον πάντων τῶν ζώων ἡγεῖτο ἄνθρωπον εἶναι — γονέας πολὺ μᾶλλον ἀντιθεραπεύειν πάντων τῶν ζώων ἐθέλοντας — τὰ ἄλλα ζῶα καὶ ἀχαριστότερα καὶ ἀγνωμονέστερα ἀνθρώπων. Ιερ. 7, 3. δοκεῖ — διαφέρειν ἀνὴρ τῶν ἄλλων ζώων — σιτίοις πάντα ὁμοίως ἥδεσθαι ἔοικε τὰ ζῶα. Απ. 1, 4, 11. μόνον τῶν ζώων ἄνθρωπον ὀρθὸν ἀνέστησαν. §. 14. etc. 2, 1, 4. O. 13, 6. ¶ 2) *animal brutum*. Ιερ. 7, 3. ἡ φιλοτιμία οὔτ' ἐν τοῖς ἀλόγοις ζώοις ἐμφύεται, οὔτ' ἐν ἅπασιν ἀνθρώποις. O. 15, 4. γενναῖα καλοῦμεν τῶν ζώων, ὁπόσα — πρᾶα ἐστὶ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. Ιππ. 5, 5. ἵπποι πολλοὶ φαίνονται διὰ τὸ μέγεθος τοῦ ζώου. c. gen. Απ. 4, 3, 10. τί ἄλλο ζῶον αἰγῶν τε καὶ ὑῶν. etc.

ζωός, *viuus*. A. 3, 4, 3. ζωοὶ εἰλήφθησαν. E. 1, 2, 4.

Ζωστήρ, *Zoſter*, inquit Steph. Byz. τῆς Ἀττικῆς ἰσθμός, ὅπου φασὶ τὴν Λητὼ λῦσαι τὴν ζώνην καθεῖσαν ἐν τῇ λίμνῃ λοῦσασθαι. Piſcatores ibi ſacrificabant Latonae, Dianae et Apollini Ζωστηρίῳ. Cf. Etymol. M. Ζωστὴρ non differre videtur a Ζώνῃ ap. Plin. H. N. 4, 11. et Apollon. Rhod. 1, 29. quanquam hi Thraciae tribuunt. Schol. Apollon. l. l. Ζώνη ἐστὶν ἐρεινὸς τόπος οὕτω καλούμενος, καὶ πόλις ὁμώνυμος. E. 5, 1, 9. ἦσαν περὶ Ζωστῆρα τῆς Ἀττικῆς.

ζωτικός, *viuus*. Απ. 3, 10, 6. τὸ ζωτικὸν φαίνεσθαι — ἐνεργάζῃ τοῖς ἀνδριάσιν. §. 7. ζωτικωτέρους ποιεῖς φαίνεσθαι τοὺς ἀνδριάντας.

H.

ἤ, ¶ 1) *quam*. v. omnino Etymol. M. Poſt comparatiuum, A. 3, 1, 2. πλέον ἢ μύρια στάδια. Απ. 1, 2, 17.

2, 17. μὴ πρότερον — ἢ etc. O. 10, 6. οὐδ' ἂν μέλ-του ἀπτοίμην ἥδιον ἢ σοῦ. Σ. 2, 4. et ſaepius. Sic Π. 2, 2, 10. pro ἀνισώτερον τοῦ τῶν ἴσων. in Cod. Bodl. et marg. Steph. eſt ἀνισ. ἢ τοῦ ἴσου. c. nominat. poſt alium caſum, Π. 5, 2, 13. ἑνὸς πολὺ δυνατωτέρου, ἢ ἐγὼ, υἱόν. 6, 2, 7. p. 367. ἄλλους μισθοῦνται ἄμεινον μαχουμένους — ἢ αὐτοί. c. ὡς. Π. 4, 2, 20. ἀφειδέστερον ἢ ὡς δεσπόται. Leuncl. *quam ſi eſſent ipſorum domini.* 6, 2, 6. ἡσυχαίτεροι ἢ ὡς εἰώθασιν. K. 1, 4. ὕστερον ἢ ὡς Ἀχιλλέα ἐπαίδευσε. c. ὡς et inf. Π. 2, 4, 2. στενοτέραν ἢ ὡς ἐπὶ μετώπου πάντας ἰέναι. 6, 4, 5. p. 392. A. 3, 3, 6. Απ. 1, 4, 10. c. ὥστε et inf. v. Valckenar. ad Herodot. 3, 14. E. 4, 8, 23. ἐλάττω δύναμιν ἔχοντα, ἢ ὥστε τοὺς φίλους ὠφελεῖν. Απ. 3, 5, 17. cf. ὥστε. c. οὐχ, E. 6, 3, 6. p. 388. ἀπείπωμεν μᾶλλον ἢ οὐχ — εἰρήνην ποιήσασθαι. Hic οὐχ redundat. v. Steph. ad h. l. p. 346. et Duker. ad Thucyd. 3, 36. Omiſſo μᾶλλον, E. 6, 3, 6. p. 387. οὐκ ἀρεστὰ πράττουσιν ἡμῖν, ἢ ὑμῖν ἀρεστά. Ιερ. 8, 5. τοῦτον θεώμεθα (μᾶλλον), ὅταν ἄρχῃ, ἢ ὅταν ἰδιωτεύῃ. Welſ. μᾶλλον poſuit e Leunclauii, Steph. et Brodaei coniectura. Sed Bach. defendit ellipſin vocabuli μᾶλλον, Zeun. inſerit ἥδιον ex ed. Caſtal. Poſt ἄλλο, c. indic. fut. Π. 1, 4, 13. τί δὴ ἄλλο ἢ ἀναγκάσω. cf. ἄλλος. Poſt διπλάσιος, E. 4, 8, 22. v. διπλάσιος. Poſt τί, O. 3, 3. τί οὖν αἴτιον (Intell. ἄλλο) ἢ ὅτι — Poſt ἀντίος et τοὔμπαλιν. v. ἀντίος et ἔμπαλιν. Poſt μηδείς. v. ibi. Sequente κατά. v. κατὰ c. acc. nr. 12. ¶ 2) Poſt comparatiuum interdum redundat. v. Koen. ad Gregor. de diall. p. 36. et Obſ. Miſc. Vol. III. p. 428. Π. 7, 5, 7. ἐπιτήδεια πλεῖον ἢ εἴκοσι ἐτῶν. E. 2, 1, 6. μακρότερόν τι ἢ χειρός. Welſ. ſine cauſa poſuit χειρὶς, cum Stephano. Sed Leuncl. ἢ vult tolli. Alii alio modo fruſtra hic laborant. v. Mor. cf. Abreſch. auctuar. dilucc. Thucyd. p. 414. E. 3, 2, 14. 4, 6, 5. Sic Π. 6, 4, 5. Zeun. e MS. Guelf. edidit μᾶλλον ἢ τῶν πολεμίων, pro μ. τῶν πολ. ¶ 3) i. q. εἰ μὴ, *praeter*, omiſſo ἄλλος. Π. 7, 5, 16. μηδένα παριέναι ἢ τοὺς φίλους. ¶ 4) *vel*. E. 3, 3, 9. ἓξ ἢ ἑπτά. Απ. 1, 2,

18.

18. Sic ἢ — ἢ, *vel* — *vel*, siue ἢ — ἢ καὶ, *vel* — *vel etiam*, Π. 3, 1, 6. ἢ πολέμῳ κρατηθεὶς, ἢ καὶ ἄλλον τινὰ τρόπον δουλωθείς. Α. 7, 6, 17. ἐκ ἄν ποτε εἶπον, εἰ μή μοι ἢ (Cod. Eton. omittit ἢ) παντάπασιν ἀγνώμονες ἐδοκεῖτε εἶναι, ἢ ἀχάριστοι. Απ. 1, 2, 16. Ο. 8, 15. Cf. Πο. 5, 4. vbi vt Αθ. 2, 7. saepius legitur, et vltimo loco Zeun. pro ἢ ἐ, quod non parit sensum commodum, legere mauult πῶ δή siue ἤ που. Cf. ἐδείς nr. 1. it. praecedente ἤτοι, *vel*. v. Thom. in v. ἤτοι. Π. 4,5,10. ἤτοι μαχουμένους ἢ πεισομένους. Απ. 3, 12, 2. 4, 6, 13. Hinc ἤγουν, *siue*. Ο. 19, 11. διὰ ξηρότητα ἤγουν χαυνότητα. Saepe ἢ ponitur inter duo numeralia, vt Lat. *vel* s. *ve*, et German. *bis*, v. c. Ε. 3, 2, 8. ἕνδεκα ἢ δώδεκα. 4, 5, 15. ἐννέα ἢ δέκα. 4, 6, 5. δέκα ἢ δώδεκα. ¶ 5) *alioqui*. Post negationem, Ιερ. 6, 14. μὴ δεσμεύειν οἷόν τε. ἢ τίνων γὰρ ἔτι ἄρξει; Steph. et Wells. volebant οἷόν τε ἦ. τίνων γ. Απ. 1, 7, 2. ἔργον γε ἐδαμῶ ληπτέον, ἢ εὐθὺς ἐλεγχθήσεται. Ο. 2, 5. ¶ 6) *an*. Post εἰ, Π. 7, 4, 4. ἐρωτῶντες εἴ τι στρατιᾶς προσδέοιτο ἢ μηχανημάτων. Margg. καὶ μηχ. Post πότερος, Π. 1, 3, 2. πότερος δοκεῖ καλλίων αὐτῷ εἶναι, ὁ πατὴρ ἢ ἔτος. §. 13. πότερα μένειν, ἢ ἀπιέναι. Ε. 3, 5, 15. πότερον μάχην ξυνάπτοι, ἢ — Λύσανδρον ἀναιροῖτο. Απ. 1, 2, 15. 2, 9, 8. etc. ¶ 7) *num*. Vbi praestaret ἦ. Π. 1, 3, 15. ἢ ἐχ ὁρᾷς; *annon vides?* Σ. 4, 52. vbi Zeun. tacite ἦ recepit. Cf. nr. 4. et ἀλλά. ¶ 8) Απ. 1, 6, 9. legitur in Stobaeo pro δή. it. pro καί. v. καὶ nr. 18.

ἦ, 1) *num*. v. omnino Etymol. M. Π. 1, 4, 19. ἦ ἔτοι πολέμιοί εἰσιν; Ε. 1, 7, 10. p. 57. 8, 4, 5. ἦ (all. ἢ) λέγω; *dicamne? vin' dicam?* c. καὶ, Π. 1, 3, 6. ἦ καὶ δίδως μοι ταῦτα πάντα; 1, 4, 27. 1, 6, 14. 2, 2, 14. ἐπήρετο αὐτὸν, ἦ καὶ τῶν πόνων; Brodaeus dicit: lege ἦ. 2, 3, 11. ἦ καὶ ἀεὶ τῦτο ποιεῖτε; 2, 4, 7. ἦ καὶ ἐγὼ εἴπω; 3, 3, 24. p. 192. 6, 1, 21. 6, 3, 5. 8, 3, 15. 8, 4, 7. 11. Ο. 1, 2. 7, 35. Σ. 4, 6. c. γὰρ, *quid enim? itane vero?* Timaeus lex. Platon. et Suid: ἦ γάρ· ἐχ ὅτως. Ο. 4, 23. ἦ γὰρ σὺ — τέτων τὶ ἐφύτευσας; vid. γὰρ nr. 7. b.) ¶ 2) *profecto*. Π. 5, 4,

2, 17. μὴ πρότερον — ἤ etc. O. 10, 6. ὐδ' ἂν μιλτου ἀπτοίμην ἥδιον ἢ σῦ. Σ. 2, 4. et saepius. Sic Π. 2, 2, 10. pro ἀνισώτερον τῦ τῶν ἴσων. in Cod. Bodl. et marg. Steph. est ἀνισ. ἢ τῦ ἴσου. c. nominat. post alium casum. Π. 5, 2, 13. ἑνὸς πολὺ δυνατωτέρου, ἢ ἐγὼ, υἱόν. 6, 2, 7. p. 367. ἄλλους μισθῦνται ἄμεινον μαχουμένους — ἢ αὐτοί. c. ὡς. Π. 4, 2, 20. ἀφειδέστερον ἢ ὡς δεσπόται. Leuncl. *quam si essent ipsorum domini.* 6, 2, 6. ἡσυχαίτεροι ἢ ὡς εἰώθασιν. K. 1, 4. ὕστερον ἢ ὡς Ἀχιλλέα ἐπαίδευσε. c. ὡς et inf. Π. 2, 4, 2. στενοτέραν ἢ ὡς ἐπὶ μετώπου πάντας ἰέναι. 6, 4, 5. p. 392. A. 3, 3, 6. Aπ. 1, 4, 10. c. ὥστε et inf. v. Valckenar. ad Herodot. 3, 14. E. 4, 8, 23. ἐλάττω δύναμιν ἔχοντα, ἢ ὥστε τὺς φίλους ὠφελεῖν. Aπ. 3, 5, 17. cf. ὥστε. c. ὐχ, E. 6, 3, 6. p. 388. ἀπείπωμεν μᾶλλον ἢ ὐχ — εἰρήνην ποιήσασθαι. Hic ὐχ redundat. v. Steph. ad h. l. p. 346. et Duker. ad Thucyd. 3, 36. Omisso μᾶλλον, E. 6, 3, 6. p. 387. ὐκ ἀρεστὰ πράττουσιν ἡμῖν, ἢ ὑμῖν ἀρεστά. Ιερ. 8, 5. τῦτον θεώμεθα (μᾶλλον), ὅταν ἄρχῃ, ἢ ὅταν ἰδιωτεύῃ. Well. μᾶλλον posuit e Leunclauii, Steph. et Brodaei coniectura. Sed Bach. defendit ellipsin vocabuli μᾶλλον, Zeun. inserit ἥδιον ex ed. Castal. Post ἄλλο, c. indic. fut. Π. 1, 4, 13. τί δὴ ἄλλο ἢ ἀναγκάσω. cf. ἄλλος. Post διπλάσιος, E. 4, 8, 22. v. διπλάσιος. Post τί, O. 3, 3. τί ὖν αἴτιον (Intell. ἄλλο) ἢ ὅτι — Post ἀντίος et τὐμπαλιν. v. ἀντίος et ἔμπαλιν. Post μηδείς. v. ibi. Sequente κατά. v. κατὰ c. acc. nr. 12. ¶ 2) Post comparatiuum interdum redundat. v. Koen. ad Gregor. de diall. p. 36. et Obs. Misc. Vol. III. p. 428. Π. 7, 5, 7. ἐπιτήδεια πλεῖον ἢ εἴκοσι ἐτῶν. E. 2, 1, 6. μακρότερόν τι ἢ χειρός. Well. sine causa posuit χειρίς, cum Stephano. Sed Leuncl. ἢ vult tolli. Alii alio modo frustra hic laborant. v. Mor. cf. Abresch. auctuar. dilucc. Thucyd. p. 414. E. 3, 2, 14. 4, 6, 5. Sic Π. 6, 4, 5. Zeun. e MS. Guelf. edidit μᾶλλον ἢ τῶν πολεμίων, pro μ. τῶν πολ. ¶ 3) i. q. εἰ μή, *praeter*, omisso ἄλλος. Π. 7, 5, 16. μηδένα παριέναι ἢ τὺς φίλους. ¶ 4) *vel.* E. 3, 3, 9. ἓξ ἢ ἑπτά. Aπ. 1, 2, 18.

18. Sic ἤ — ἤ, *vel — vel*, siue ἤ — ἢ καὶ, *vel — vel etiam*, Π. 3, 1, 6. ἢ πολέμῳ κρατηθεὶς, ἢ καὶ ἄλλον τινὰ τρόπον δουλωθείς. A. 7, 6, 17. οὐκ ἄν ποτε εἶπον, εἰ μή μοι ἢ (Cod. Eton. omittit ἢ) παντάπασιν ἀγνώμονες ἐδοκεῖτε εἶναι, ἢ ἀχάριστοι. Aπ. 1, 2, 16. O. 8, 15. Cf. Πο. 5, 4. vbi vt Aϑ. 2, 7. saepius legitur, et vltimo loco Zeun. pro ἢ ὃ, quod non parit sensum commodum, legere mauult πῶ δὴ siue ἤ που. Cf. οὐδεὶς nr. 1. it. praecedente ἤτοι, *vel*. v. Thom. in v. ἤτοι. Π. 4,5,10. ἤτοι μαχουμένους ἢ πεισομένους. Aπ. 3, 12. 2. 4, 6, 13. Hinc ἤγουν, *siue*. O. 19, 11. διὰ ξηρότητα ἤγουν χαυνότητα. Saepe ἢ ponitur inter duo numeralia, vt Lat. *vel* s. *ve*, et German. *bis*, v. c. E. 3, 2, 8. ἕνδεκα ἢ δώδεκα. 4, 5, 15. ἐννέα ἢ δέκα. 4, 6, 5. δέκα ἢ δώδεκα. ¶ 5) *alioqui*. Post negationem, Ιερ. 6, 14. μὴ δεσμεύειν οἷόν τε. ἢ τίνων γὰρ ἔτι ἄρξει; Steph. et Wells. volebant οἷόν τε ἤ. τίνων γ. Aπ. 1, 7, 2. ἔργον γε οὐδαμῶ ληπτέον, ἢ εὐθὺς ἐλεγχθήσεται. O. 2, 5. ¶ 6) *an*. Post εἰ, Π. 7, 4, 4. ἐρωτῶντες εἴ τι στρατιᾶς προσδέοιτο ἢ μηχανημάτων. Margg. καὶ μηχ. Post πότερος, Π. 1, 3, 2. πότερος δοκεῖ καλλίων αὐτῷ εἶναι, ὁ πατὴρ ἢ οὗτος. §. 13. πότερα μένειν, ἢ ἀπιέναι. E. 3, 5, 15. πότερον μάχην ξυνάπτοι, ἢ — Λύσανδρον ἀναιροῖτο. Aπ. 1, 2, 15. 2, 9, 8. etc. ¶ 7) *num*. Vbi praestaret ἤ. Π. 1, 3, 15. ἢ οὐχ ὁρᾷς; *annon vides?* Σ. 4, 52. vbi Zeun. tacite ἢ recepit. Cf. nr. 4. et ἀλλά. ¶ 8) Aπ. 1, 6, 9. legitur in Stobaeo pro δή. it. pro καί. v. καὶ nr. 18.

ἦ, 1) *num*. v. omnino Etymol. M. Π. 1, 4, 19. ἦ οὗτοι πολέμιοί εἰσιν; E. 1, 7, 10. p. 57. 8, 4, 5. ἦ (all. ἢ) λέγω; *dicamne? vin' dicam?* c. καί, Π. 1, 3, 6. ἦ καὶ δίδως μοι ταῦτα πάντα; 1, 4, 27. 1, 6, 14. 2, 2, 14. ἐπήρετο αὐτὸν, ἦ καὶ τῶν πόνων; Brodaeus dicit: lege ἤ. 2, 3, 11. ἦ καὶ ἀεὶ τοῦτο ποιεῖτε; 2, 4, 7. ἦ καὶ ἐγὼ εἴπω; 3, 3, 24. p. 192. 6, 1, 21. 6, 3, 5. 8, 3, 15. 8, 4, 7. 11. O. 1, 2. 7, 35. Σ. 4, 6. c. γὰρ, *quid enim? itane vero?* Timaeus lex. Platon. et Suid: ἦ γάρ· οὐχ οὕτως. O. 4, 23. ἦ γὰρ σὺ — τούτων τι ἐφύτευσας; vid. γὰρ nr. 7. b.) ¶ 2) *profecto*. Π. 5, 4,

5, 4, 7. ἦ πολὺ μεῖζον παρεὶς θαῦμα ἐμὲ θαυμάζεις. c. γὰρ, Hesych: ἦ γάρ· ὄντως γάρ. A. 1, 6, 8. ἦ γὰρ ἀνάγκη. c. που, *haud dubie, certe, credo, nimirum.* Hesych: ἦπου· ὄντως που. Timaeus. ἦπου· ἄραγε, μονονουχὶ, αὐτίκα μάλα. Π. 2, 2, 6. ἦπου ἂν — σφόδρα ἂν ἡμῖν ἐμέμφου. 8, 4, 14. E. 6, 5, 38. p. 432. c. μὴν, *sane.* Etymol. M: ἦ μὴν, ὄντως δή. τὸ ἦ σύνδεσμος βεβαιωτικός. τὸ μὲν σύνδεσμος παραπληρωματικός. — ἦ, ὄντως καὶ ἀληθῶς, καί ἐστιν ἐπίῤῥημα βεβαιώσεως. Suidas: ἦ μὴν· ὄντως δὴ, καὶ ἀλλ' οὖν, καὶ ἀλλ' ὅμως. cf. Wetsien. ad Hebr. 6, 14. Π. 8, 4, 8 ἦ μὴν, ἔφη, πολλά μοί ἐστι. A. 7, 7, 21. Inprimis in formulis iurandi. cf. Eustath. ad Odyss. λ, p. 1678, 36. Π. 2, 3, 5. p. 120. σὺν θεῶν ὅρκῳ λέγω, ἦ μὴν ἐμοὶ δοκεῖ Κῦρος — φιλεῖν. 8, 4, 4. θεοὺς ὄμνυμι, ἦ μὴν ἐμοὶ δοκεῖν (marg. Steph. et all. δοκεῖ) — διαφέρειν. c. inf. futuri. Π. 6, 2, 3. ὑποσχόμενοι ἦ μὴν — ἥξειν. A. 2, 3, 13. etc. v. ἀντομνύναι, ἀπομνύναι, ἐγγυᾶσθαι, ἐπομνύναι, ὀμνύναι, πιστὰ διδόναι, πίστιν λαβεῖν, et similia. c. inf. praes. vel aorist. Π. 4, 2, 4. πιστὰ δίδωσιν αὐτοῖς — ἦ μὴν χρήσασθαι. All. χρήσεσθαι, quod recepit Hutch. 6, 2, 11. p. 374. ἐμοὶ προσαγαγὼν ἐγγυητὰς, ἦ μὴν πορεύεσθαι. Steph. malebat πορεύσεσθαι. 6, 4, 3. 8, 3, 18. O. 20, 29. Σ. 9, 6. ¶ 3) In var. lect. permutatur c. εἰ. v. εἰ nr. 2. 3. it. c. ἤ. v. ἢ nr. 7. et supra nr. 1.

ᾗ, vid. infra in ὅς nr. 16.

ἡβᾶν, *in flore aetatis esse.* Hesych. et Suid. explicant verbo ἀκμάζειν. Idem Hesych: ἡβήσας· τριχώσας. quae est prima verbi notio v. ἥβη et ἡβάσκειν. Π. 8, 7, 3. p. 542. ἐπεὶ ἥβησα, τὰ ἐν νεανίσκοις κεκαρπῶσθαι. Λ. 2, 2. 4, 1. 2. 8. E. 5, 4, 32. O. 1, 22. ἡβῶντας καὶ δυναμένους ἐργάζεσθαι.

ἡβάσκειν, *pubescere.* Moeris: ἡβάσκειν, ἐπὶ τῶν παίδων ἀρχομένων ἡβᾷν ὡς ἐπὶ πλεῖστον Ἀττικῶς. Thomas: ἡβᾷν κάλλιον ἢ ἡβάσκειν. Sic Phauorinus quoque. Sed Pierson. ad Moer. l. l. recte ostendit, ἡβᾷν significare *in flore et robore aetatis adultae esse*, ἡβάσκειν autem, *pubescere.* cf. Abresch. Add. ad Aristaenet. p. 128. A. 4, 6, 1. τοῦ υἱοῦ ἄρτι ἡβάσκοντος.

τος. 7, 4, 15. καλὸν παῖδα ἡβάσκοντα ἄρτι.

ἥβη, *pubertas.* Poll. 2, 170. αὕτη (ἡ ὑπὲρ αἰδοῖα) ἡ τρίχωσις, ἥβη τε καὶ ἐπίσειον (λέγεται). Phauorin: ἥβη· ἡ πρώτη τρίχωσις τῶν αἰδοίων. Inde Hesych. habet alteram notionem: ἥβη· νεότης, ἀκμή. conf. ἡβᾶν. Απ. 2, 1, 21. ἐκ παίδων εἰς ἥβην ὡρμᾶτο. c. ἀπὸ, Αγ. 1, 31. ἐκέλευσέ τινας ἀφ' ἥβης θεῖν, *quosdam qui pubertatem excesserant.* Sed rectius est in loco parallelo E. 3, 4, 23. τὰς δέκα ἀφ' ἥβης θεῖν. Nam Lacedaemonii annos numerabant ἀφ' ἥβης. Delectus primus erat eorum, qui δέκα, secundus eorum, qui πεντεκαίδεκα, tertius, qui τριάκοντα, quartus, qui πέντε καὶ τριάκοντα, quintus et postremus, rebus in summum discrimen adductis, eorum qui τετταράκοντα ἀφ' ἥβης erant. Est locutio breuis Laconica, in qua Hutch. supplendum putat ἔτη et γεγονότας s. διατελέσαντας. E. 2, 4, 22. Παυσανίας - παρήγγειλε τὰς — τὰ δέκα ἀφ' ἥβης ξυνέπεσθαι. Saepe c. neutro, E. 4, 5, 15. ἐκέλευσε τὰ δέκα ἀφ' ἥβης ἐπιδιῶξαι, pro τὰς τὰ δ. α. ἡ. γεγονότας. §. 16. τὰ πεντεκαίδεκα ἀφ' ἥβης. 4, 6, 10. 5, 4, 40. τὰ δέκα ἀφ' ἥβης ἔθει· 6, 4, 17. in summo periculo Φρουρὰν ἔφαινον οἱ Ἔφοροι ταῖν ὑπολοίποιν μόραιν μέχρι τῶν τετταράκοντα ἀφ' ἥβης — τὸ γὰρ πρόσθεν μέχρι τῶν πέντε καὶ τριάκοντα ἀφ' ἥβης ἐστρατεύοντο. Plenius E. 5, 4, 13. λέγων ὅτι ὑπὲρ τετταράκοντα ἔτη ἀφ' ἥβης εἴη, καὶ οὐκέτι ἀνάγκη εἴη — ἔξω στρατεύεσθαι.

Ἥβη, K. 7, 5. nomen cani imponendum.

ἡβητικὸς, ¶ 1) *puber.* Λ. 4, 7. τοῖς τὴν ἡβητικὴν ἡλικίαν πεπερακόσιν. 11, 3. ¶ 2) *adolescentibus consuetus.* E. 5, 3, 20. ἡβητικοὶ λόγοι.

ἡγεῖσθαι, ¶ 1) *viae ducem esse.* Π. 4, 2, 3. λέγουσι ὅτι — ἡγήσοιντο. §. 7. 4, 2, 5. 4, 5, 7. A. 2, 7, 4. ἡγήσεσθαι ἀδόλως. 2, 4, 3. c. gen. Π. 4, 5, 6. Ὑρκανίους — οἴχεσθαι ἡγουμένους αὐτῶν. Muretus malebat αὐτῷ. c. dat. Schol. Aristoph. Plut. 15. ἡγοῦμαι τὸ προσδοποιῶ, πρὸς δοτικὴν ἀποδιδόμενον, δοκεῖ κατὰ τὴν σύνταξιν ἐλλειπῶς ἔχειν. Putat enim, deesse genitiuum τῆς ὁδοῦ. Π. 5, 3, 16. p. 298. ἀρχέτω αὐτῶν, καὶ ἡγείσθω αὐτοῖς, καὶ γὰρ ὁδῶν ἔμπειρος. 7, 2, 1.

2, 1. A. 3, 2, 12. 4, 6, 2. 5, 4, 10. οἱ μέλλοντες ἡμῖν ἡγεῖσθαι. E. 5, 2, 19. Dicitur de iis omnibus, qui aliis locum aliquem indicant, vel ipſi eo ducunt, vt E. 3, 1, 23. ἡγείσθω τὶς (intell. ἐκεῖσε) ὅπου κεῖται τὰ Μανίας. §. 24. O. 2, 15. εἰ ἄλλοσε ἡγησαίμην, ὁπόθεν σοι εἴη λαβεῖν. Paulo poſt eſt ἤγαγον, et δείξαιμι. Sic c. dat. A. 7, 3, 4. Plenius Π. 4, 2, 8. οἱ Ὑρκάνιοι τὴν ὁδὸν ἡγοῦντο. Addito dat. Π. 8, 2, 13. συμπέμψαιτ' ἂν — οἵτινες αὐτῷ τὴν ὁδὸν ἡγοῖντο ἄν. A. 5, 4, 4. ὑμῖν — τὴν ὁδὸν ἡγήσονται. Sed auctore Polluce 3, 95. dicendum eſt ὁδοῦ ἡγεῖσθαι. ¶ 2) *praecedere, praeire.* De iis, qui primum agmen ducunt, Π. 1, 4, 20. Cyrus πρῶτος ἡγεῖτο ταχέως, *ante omnes equitabat.* 2, 2, 2. p. 104. μηδένα τῶν ὄπισθεν κινεῖσθαι, πρὶν ἂν ὁ πρόσθεν ἡγῆται. Antea eſt προϊέναι. 2, 4, 17. p. 138. μή τοι δρόμῳ ἡγήσῃ — τῷ μέσῳ τῆς σπουδῆς ἡγοῦ. 3, 2, 2. ἔμπροσθεν ἡμῶν ἡγεῖσθε. §. 4. 3, 3, 25. 5, 3, 16. p. 299. bis. A. 2, 2, 2. 4, 1, 5. Χειρίσοφος ἡγεῖτο τοῦ στρατεύματος, Ξενοφῶν δὲ εἵπετο. 4, 3, 22. 7, 3, 19. ἡγεῖσθαι τὸ βραδύτατον. §. 21. § 23. ἡγήσομαι τοῖς ἵπποις. Intell. σύν. E. 3, 1, 19. 7, 2, 20. 22. 7, 5, 22. Ιπ. 11, 11. §. 12. ἣν ἐξεγείρας τὸν ἵππον ἡγῆται. Ιπρ. 1, 20. Hinc τὸ ἡγούμενον, np. μέρος, *prima pars agminis*, A. 2, 4, 14. 6, 5, 8. οἱ ἡγούμενοι — τὸ ἡγούμενον. c. gen. A. 7, 3, 19. ἡγεῖσθαι τοῦ στρατεύματος. c. dat. Κυ. 11, 12. ἐὰν ἡγῇ αὐτοῖς. De chori duce, c. gen. et dat. Π. 8, 7, 1. τοῦ χοροῦ in ſacrificio τοῖς Πέρσαις ἡγήσατο, *chorum Perſarum duxit.* De canibus qui praecurrunt, K. 10, 5. v. ἀκολουθία. De ferro *quod primum adigitur.* Ιπρ. 2, 3. τό τε ἡγούμενον, τό τε μέσον — καὶ τὸ ἐπελαυνόμενον. ¶ 3) *exercitum ſ. copias ducere aliquo.* Π. 2, 2, 15. ἕπεσθαι ᾗ ἄν τις ἡγῆται. ἄγειν δ' οἴμαι. 2, 3, 9. τὸν τρίτον καὶ τὸν τέταρτον (λόχον) παραγγείλας, ἡγεῖτο εἴσω. A. 2, 3, 5. 7, 3, 18. bis. c. εἰς, A. 6, 5, 1. c. εἰς et dat. A. 7, 1, 21. c. ἐπὶ et dat. E. 7, 5, 9. c. πρὸς et dat. Αγ. 10, 2. ἐμεγαλύνετο οὐδ' ἐπὶ τῷ πρὸς τοὺς πολεμίους, ἀλλ' ἐπὶ τῷ πρὸς πᾶσαν ἀρετὴν ἡγεῖσθαι τοῖς πολίταις. ¶ 4) *praeeſſe, ducere.* qnamuis non prae-

praeeundo, Π. 7, 5, 9. ἡγήσομαι ἐγὼ — ὑμεῖς δὲ δείκνυτε τὰς ὁδούς. Α. 7, 3, 2. ἕπεσθε τῷ ἡγουμένῳ. §. 25. ἂν καὶ ἐγὼ πεζὸς ἡγῶμαι. Ε. 7, 4, 21. Ιπρ. 1, 21. αὐτοὺς δεήσει ἡγουμένους τοὺς ἀκοντιστὰς ἐλαύνειν. Ita perperam rescripsisse videtur Steph. pro τοῖς ἀκοντισταῖς. c. gen. Π. 1, 1, 4. Cyrus ἑκόντων ἡγήσατο Μήδων. 6, 1, 26. ἡγησόμενος αὐτῶν ἐπὶ τοῦ ἅρματος. 8, 3, 8. bis. Α. 1, 4, 2. ἡγεῖτο αὐτῶν (τῶν νηῶν) Ταμώς. 1, 7, 1. τοῦ δεξιοῦ κέρως ἡγεῖσθαι. 7, 3, 26. Ε. 7, 4, 6. Απ. 3, 2, 4. Ιπρ. 1, 25. c. dat. Π. 7, 1, 5. ἡγοῦ τῷ πεζῷ. Α. 2, 2, 4. Κλέαρχος τοῖς ἄλλοις ἡγεῖτο — οἱ δ' εἵποντο. 5, 2, 6. 7, 1, 25. 4, 2, 5. Ιπρ. 3, 11. c. acc. Λ. 15, 2. βασιλέα — στρατιὰν — ἡγεῖσθαι. In his omnibus dicitur de imperatoribus s. praefectis. Sed de duce factionis est Ε. 2, 3, 18. p. 98. et 3, 2, 20. De duce vndecimuirorum capitalium, Ε. 2, 3, 22. ¶ 5) *deducere, comitari.* Σ. 1, 3. τοῖς ἀμφ' Αὐτόλυκον ἡγεῖσθαί τινα ἔταξεν. ¶ 6) *principem esse, praecipuum, s. nobilissimum esse.* Π. 4, 1, 3. τὸ ἡγούμενον φῦλον τῆς στρατιᾶς. Sic de rege Lacedaemoniorum, Ε. 3, 3, 3. ὁπότε μὴ ἀφ' Ἡρακλέους τῆς πόλεως ἡγοῖντο, *reges forent.* Inprimis de principatu Graeciae, Λ. 14, 5. ἐπεμελοῦντο Lacedaemonii, ὅπως ἄξιοι εἶεν ἡγεῖσθαι. Ε. 7, 2, 12. vbi refertur ad ἕπεσθαι, vt 6, 3, 5. p. 384. ad ἀκολουθεῖν. Cf. 4, 8, 14. 7, 5, 3. et c. gen. Λ. 14, 6. Ἕλληνες ἰόντες εἰς Λακεδαίμονα ἐδέοντο αὐτῶν ἡγεῖσθαι ἐπὶ τοὺς δοκοῦντας ἀδικεῖν. Ε. 3, 5, 8. p. 183. 4, 1, 4. ¶ 7) *incipere.* Απ. 2, 3, 14. σὺ δοκεῖς ἡγούμενος (*beneficiis prouocans*) μᾶλλον ἂν ἐξεργάσασθαι τοῦτο. Paulo post est καθηγεῖσθαι. c. gen. Απ. 2, 3, 15. τὸν πρεσβύτερον ἡγεῖσθαι παντὸς ἔργου καὶ λόγου. ¶ 8) *proficisci.* De imperatore vel duce, qui cum exercitu proficiscitur. Π. 3, 2, 3. ταῦτ' εἰπὼν ὁ Κῦρος, ἡγεῖτο. 7, 1, 4. Α. 1, 8, 16. 6, 3, 12. 6, 5, 2. Λ. 13, 6. c. acc. viae, Π. 2, 4, 27. p. 138. ἐὰν μὴ — ἐλάσσων ἡ ὁδὸς ᾖ, τὴν ῥᾴστην ἡγεῖσθαι. Ε. 6, 4, 25. c. ἐπὶ, Αγ. 1, 28. et Ε. 3, 4, 20. ὡς ἡγήσοιτο τὴν συντομωτάτην ἐπὶ τὰ κράτιστα τῆς χώρας. Ε. 6,

E. 6, 3, 5. ἐπὶ τούτοις (all. melius ἐπὶ τούτους) ἡγεῖσθε. c. πρὸς, Π. 1, 4, 22. ἡγεῖτο πρὸς τοὺς πολεμίους. A. 4, 2, 2. E. 7, 5, 21. ¶ 9) *existimare*. c. inf. Π. 4, 5, 17. ὅπως εὖ βεβουλεῦσθαι ἡγήσωνται. 8, 2, 1. Aπ. 1, 6, 15. πῶς ἄλλους ἡγεῖται πολιτικοὺς ποιεῖν. c. δεῖν, sequente acc. et inf. Π. 1, 6, 8. ἡγουμένους, δεῖν τὸν ἄρχοντα διαφέρειν. 2, 1, 16. c. adiect. omisso fere inf. εἶναι, Π. 3, 1, 12. οὓς ἂν βελτίους τινὰς ἑαυτῶν ἡγήσωνται. 7, 2, 8. εἴτ' ἄρα καὶ χρήσιμόν τι νομίζων αὐτὸν εἶναι, εἴτε καὶ ἀσφαλέστερον οὕτω ἡγούμενος. 8, 1, 16. ἄδικον ἡγούμενος καὶ κατάλυσιν τῆς ἀρχῆς τοῦτο νομίζων. E. 5, 1, 17. etc. c. nominat. et inf. Π. 4, 6, 2. p. 257. κρείττων ἱππεὺς ἡγούμενος εἶναι. 6, 2, 7. p. 366. 8, 3, 19. A. 5, 4, 10. Sic dualis, Aπ. 1, 2, 16. κρείττονε τῶν συγγινομένων ἡγησάσθην εἶναι. c. acc. et inf. inprimis εἶναι, Π. 1, 5, 7. ἃ αἰσχρὰ ἡγεῖται εἶναι. 1, 6, 18. 2, 1, 5. βεβαιοτέρως σφίσιν ἡγήσονται ἔχειν τοῦτο. §. 14. 2, 2, 11. 2, 3, 5. p. 117. ἡγοῦμαι — ἡμᾶς ὁρμᾶσθαι. 3, 1, 9. 8, 1, 16. ἀναλκίδας ἡγεῖτο εἶναι αὐτούς. Aγ. 1, 26. τὴν πόλιν ὄντως ἡγήσω πολέμου ἐργαστήριον εἶναι. Λ. 13, 5. ἡγήσαιο ἂν τοὺς ἄλλους αὐτοσχεδιαστὰς εἶναι. c. ἂν et inf. prael. vel aorist. pro fut. vbi interdum reddi potest *sperare*, Π. 2, 2, 13. βελτίους ἂν καὶ αὐτοὺς ἡγεῖτο εἶναι. 3, 1, 12. 7, 5, 4. 8, 1, 8. Κύρῳ δ' ἂν ἡγοῦντο ταῦτα ποιοῦντες ἀρέσκειν. §. 9. A. 6, 1, 11. ἡγήσαντο — μᾶλλον ἂν δύνασθαι τὸν ἕνα χρῆσθαι τῷ στρατεύματι. Πο. 4, 33. 34. cf. ἄν. c. ἂν et inf. fut. Aγ. 7, 7. ἐξ ἧς ἂν ἡγῆται μόλις ἂν ἡμᾶς πολεμήσειν. 10) In var. lect. permutatur ἡγεῖτο c. ᾐτεῖτο. v. αἰτεῖσθαι nr. 1.

ἡγεμονεύειν (poet. Port.) *praeesse*, *ducem esse*. De imperio Graeciae in bello. c. gen. Aγ. 1, 3. ἡγεμόνων ἡγεμονεύουσιν. Πο. 5, 7. ἡγεμονεύειν αὐτῶν.

ἡγεμονία, ¶ 1) *imperium Graeciae*. Πο. 5, 5. ἡγεμονίαν ἀναλαβεῖν τῇ πόλει. §. 7. E. 7, 1, 2. p. 436. 437. Plene §. 23. τὴν ἡγεμονίαν λάβοιεν τῆς Ἑλλάδος. Sic E. 4, 2, 7. Thebani cum sociis ante proelium περὶ ἡγεμονίας διεπράττοντο, h. e. *quae ciuitas imperatorem daret*. it. 7, 5, 3. ¶ 2) *summa imperii in exercitu*. Aγ. 2, 28. ἡγεμονίαν ὑπισχνούμενος. §. 29. Aπ. 4, 4, 17. ¶ 3) *principatus*, s. *imperium*, s. *munus*. Tri-

Tribuitur aliis belli ducibus, A. 4, 7, 6. τούτου ἡγεμονία ἦν τῶν ὀπισθοφυλάκων λοχαγῶν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ. ¶ 4) *dominium.* Πο. 5, 5. ἡγεμονίας τοῦ ναυτικοῦ — ἐτύχομεν. Pertinet ad imperium Graeciae.

ἡγεμονικὸς, ¶ 1) *aptus ad incipiendum et incitandum.* Απ. 2, 3, 14. ἡγεμονικώτερός σου — πρὸς τὴν φύσιν ταύτην. ¶ 2) *dux, auctor.* Π. 2, 2, 15. p. 111. ἡγεμονικοί εἰσι πρὸς τὰ πονηρά. ¶ 3) *dignus imperio.* Απ. 4, 5, 12. ἄνδρας — ἡγεμονικωτάτους. ¶ 4) *princeps, prae aliis eminens.* Σ. 8, 16. ψυχὴ εὐθὺς ἐν τοῖς ἥλιξιν ἡγεμονική.

ἡγεμόσυνα, *ſacra quae offeruntur deo* (Ioui Ἡγεμῶνι) *pro felici itineris ductu.* A. 4, 8, 18. ἀποθῦσαι τῷ Διῒ τῷ Σωτῆρι καὶ τῷ Ἡρακλεῖ ἡγεμόσυνα.

ἡγεμὼν, 1) *dux viae.* Heſych: ἡγεμών· ὁδηγός. Zonaras in lexico MS. et ex eo Suid. et Phauor: ἡγεμών· ὁ τῆς ὁδοῦ ἡγούμενος. Ξενοφῶν (A. 4, 2, 1.)· καὶ τὸν ἡγεμόνα δήσαντες, παραδιδόασιν αὐτοῖς. cf. Valcken. ad Herodot. 5, 14. Π. 2, 4, 17. p. 136. p. 138. ἡγεμόνας ἔχων ἀνθρώπους in venatione. Oppon. θηρία. §. 18. 3, 2, 13. A. 1, 3, 14. 16. 17. 4, 2, 4. E. 7, 2, 3. c. gen. ὁδοῦ, Π. 5, 3, 19. τούτῳ δύο ἡγεμόνας τῆς ὁδοῦ. A. 3, 1, 2. Απ. 1, 3, 4. ¶ 2) *imperator,* i. q. στρατηγός. Π. 6, 2, 5. ὅτι Κροῖσος ἡγεμὼν καὶ στρατηγὸς πάντων ᾑρημένος εἴη. coll. §. 7. p. 306. vbi ſimpliciter dicitur στρατηγός. Απ. 3, 2, 4. Sic de duce factionis in plebe, E. 2, 3, 17. p. 92. §. 18. p. 98. ¶ 3) *dux belli inferior.* Cf. Thom. Mag. et Ammon. in v. βασιλεύς. Π. 5, 3, 16. p. 301. ὁ στρατηγὸς — εἴσεται τῶν ὑφ' αὐτὸν ἡγεμόνων τὰ ὀνόματα. 6, 3, 4. ἱππέων καὶ πεζῶν καὶ ἁρμάτων τοὺς ἡγεμόνας, καὶ τῶν μηχανῶν καὶ τῶν σκευοφόρων τοὺς ἄρχοντας. cf. ἅρμα. A. 1, 7, 10. τοῦ στρατεύματος ἦσαν ἄρχοντες, καὶ στρατηγοὶ, καὶ ἡγεμόνες τέτταρες. Vbi haec tria videntur fere eſſe ſynonyma. ¶ 4) *dux quilibet.* Π. 1, 2, 10. rex in venatione ἡγεμὼν αὐτοῖς ἐστι. Sic de rege apum, v. Poll. 1, 254. E. 3, 2, 20. O. 7, 34. 39. cf. μέλιττα et σμῆνος. ¶ 5) *auctor, cauſa, fons.* c. gen. Π. 1, 5, 7. p. 54. πόνους τοῦ ζῆν ἡδέως ἡγεμόνας νομίζετε. E. 1, 4, 6. p. 29. τῶν φοβερῶν — γενέσθαι κινδυνεῦσαι ἡγεμὼν καταστῆναι,

ναι, *cum imperator electus sit, videri simul auctorem futurum malorum, quae timenda sint.* c. ἐπὶ, Π. 1, 2, 7. αὕτη (ἀχαριστία) μεγίστη ἐπὶ πάντα τὰ αἰσχρὰ ἡγεμών. Oppon. ἕπεσθαι. c. πρὸς, Απ. 3, 2, 3. στρατηγὸς, ἵνα πρὸς τοῦτο (ad εὐδαιμονίαν ciuium) αὐτοῖς ἡγεμόνες ὦσιν. All. πρὸς τούτοις, quod probat Ernest. ¶ 6) *princeps, superior.* De principe Graeciae ciuitate, A. 6, 1, 18. Λακεδαιμονίους καὶ αὐτῶν (Ἀθηναίων) ἡγεμόνας. E. 3, 5. 8. p. 183. ὧν πρόσθεν ἤρχετε καὶ αὐτοῦ τοῦ βασιλέως Persarum — ἡγεμόνες. 6, 5, 34. Ἀθηναῖοι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ᾑρέθησαν ἡγεμόνες τοῦ ναυτικοῦ. §. 38. Σ. 8, 39. ¶ 7) βοῦς ἡγεμὼν in Pythiis. v. βοῦς nr. 1. b. ¶ 8) Est epitheton Herculis, vt apud Latinos *Comes.* Hercules enim putabatur *deus tutelaris eorum, qui in expeditionem exibant.* v. Artemidor. 2, 42. cf. Huet. demonstr. euang. p. 277. edit. 2. p. 191. edit. 3. et Gramm. hist. deor. p. 64 — 67. it. p. 69 — 71. A. 6, 2, 9. 6, 5, 14. ἕπεσθε ἡγεμόνι τῷ Ἡρακλεῖ. §. 15. σύνθημα — Ζεὺς Σωτὴρ καὶ Ἡρακλῆς Ἡγεμών.

Ἡγησανδρίδας, *Hegesandridas,* dux Lacedaemoniorum, qui vicit Athenienses, E. 1, 1, 1. cf. Thucyd. 8, 95. Sed ille Ἡγησανδρίδας, qui E. 1, 3, 11. dicitur naues habuisse in Thracia, ἐπιβάτης (v. ἐπιβ.) ὢν Μινδάρου, videtur Moro diuersus esse a priore. Recte, nisi quis velit de diuersis temporibus intelligere, quod tamen difficultate non caret.

Ἡγήσανδρος, *Hegesander,* lochagus Arcadum, A. 6, 3, 3.

Ἡγησίλεως, *Hegesileus,* dux Atheniensium, Πο. 3, 7. v. interpp. ad Demosth. p. 434. ed. Reisk.

ἡγητέον, 1) *ducendum est.* Ιπρ. 4, 3. εἰς κέρας ἡγητέον. 2) *praeesse oportet.* E. 4, 7, 2. ὅτι εἴη αὐτῷ ἡγητέον τῆς φρουρᾶς.

ἤγουν, v. ἢ nr. 4.

ἦδειν, v. ὀνῆσαι.

ἥδεσθαι, ¶ 1) *laetari, delectari.* Π. 2, 1, 5. ἥσθησαν πάντες. 5, 5, 12. ἥσθησαν est de animi laetitia. v. φαιδρύνειν. 8, 4, 5. οὐκ ἀχθεσθήσῃ μοι ἀκούων τἀληθῆ; ἡσθήσομαι, ἔφη, ἢν εἰδῶ. Πο. 4, 7. Ιερ. 1, 20. Απ. 1, 3, 15. 4, 5, 9. ἥδεσθαι ποιεῖ. Antea est: ἐπὶ τὰ ἡδέα ἄγει. Legitur etiam A. 1, 9, 9. ἡσθήσεσθαι in

in edd. vett. pro αἰσθήσεσθαι. c. particip. Π. 8, 4, 6. ἥδομαι ταῦτά σε ἐρωτήσας. Ο. 3, 9. ὅπως ἥσθῇς ἰδών τι ἢ ἀκούσας. 20, 25. ὅπως ὠφελούμενος ἥδοιτο. Cf. Π. 2, 1, 5. 2, 4, 14. Ο. 11, 1. c. dat. Π. 1, 4, 15. τῷ Κύρῳ ἥδετο — ἥσθη τῇ θήρᾳ. 2, 3, 8. 2, 4, 4. 8, 3, 17. ἰσχυρῶς χρήμασιν ἥδεται. Oppon. ἀνιᾶσθαι. 8. 4, 4. πέμποντα cibos, οἷς ἡσθεὶς τύχοι. Ε. 3, 4, 10. Ιερ. 1, 4. διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ὁράμασιν ἡδομένους τε καὶ ἀχθομένους. Sic fere §. 5. ἀγαθοῖς ἥδεσθαι. §. 36. 7, 3. Απ. 1, 5, 4. ἐν συνουσίᾳ τίς ἂν ἥσθείη τῷ τοιούτῳ. 2, 6, 22. τοῖς τῶν ὡραίων ἀφροδισίοις ἡδόμενοι. Ald. ἑλόμενοι. All. ἠλωμένοι. Excerpt. Voff. ἑλκόμενοι. Schützius aliquando coniecerat κηλούμενοι. Sed Ruhnkenio placet ἡδ. cf. ἀλίσκειν nr. 8. et ἀγάλλεσθαι, cui iungitur. c. ἐπὶ, Ε. 7, 1, 22. ἐπὶ τῇ τῶν Ἀρκάδων τύχῃ ἥσθησαν. Ιερ. 1, 5. ἥδεσθαι καὶ λυπεῖσθαι ἐπ' αὐτοῖς. Απ. 4, 5, 9. ἥδεσθαι ἐπὶ τοῖς εἰρημένοις. Genitiuo nunquam iungitur, quanquam fic videtur Ιπ. 2, 4. ἅπτεσθαι, ὧν ψηλαφωμένων ὁ ἵππος μάλιστα ἥδεται. Nam funt genitiui confequentiae. ¶ 2) i. q. χαίρειν. Ε. 4, 1, 5. καίπερ ὑπερχαίρω — μᾶλλόν μοι δοκῶ ἥδεσθαι, ὅταν τι τοῖς φίλοις ἀγαθὸν ἐξευρίσκω. c. dat. Απ. 4, 2, 10. ἔχαιρεν ἀκούων ταῦτα — ὁ δὲ καταμαθὼν ἡσθέντα τῷ ἐπαίνῳ τούτῳ. c. ὅτι, Π. 6, 2, 1. ἥδομαι ὅτι μοι ἐπήγγειλας. Ε. 3, 2, 7. Σ. 3, 13. c. dat. et ὅτι, Ε. 4, 3, 5. ἡδόμενος τῷ ἔργῳ, ὅτι — ἐνενικήκει. ¶ 3) *libenter facere, libenter vti, libenter tractare* etc. c. dat. Ε. 4, 4, 19. ἡδομένους τῷ πολέμῳ, *bellicofos.* Ιερ. 1, 6. τῷ ὕπνῳ ὅτι ἡδόμεθα, *nos libenter dormire.* Απολ. 31. ἡσθεὶς οἴνῳ, *vinolentus.* Ιπ. 10, 4. equus τούτοις ἥδεται. Cf. §. 6. 13. et 14. c. particip. v. Valckenar. ad Herodot. 3, 34. Π. 1, 4, 25. ἥδετο πυνθανόμενος, *libenter f. cum voluptate audiebat.* 2, 2, 16. ἥδομαι συνὼν τούτῳ. cf. Bos ad Lucian. T. II. p. 376. 4, 1, 11. 8, 4, 1. Ε. 6, 3, 3. οἷος μηδὲν ἧσσον ἥδεσθαι ὑφ' αὑτοῦ ἢ ὑπ' ἄλλων ἐπαινούμενος. Απ. 2, 6, 3. λαμβάνων μὲν ἥδεται, ἀποδιδόναι δὲ οὐ βούλεται. c. μᾶλλον, Π. 5, 1, 12. εὖ ποιῶν ὑμᾶς μᾶλλον ἥδεσθαι, *malle vos beneficiis afficere.* 8, 4, 14. διδοὺς μᾶλλον ἢ κτώμενος ἥδεται. (2, 3, 5. p. 120. in ea-

eadem ſententia eſt ἥδιον διδόντα.) Ιερ. 5, 4. Sic particip. cum verbo alio, Π. 3, 3, 9. p. 179. τὰ ἐκείνων κακῶς ποιήσομεν ἡδόμενοι. Oppon. ἄκοντες. ¶ 4) De terra: O. 16, 8. ὅ τι ἡ γῆ ἥδοιτο φύουσα καὶ τρέφουσα, *quae terra facile et ſine labore ferre et nutrire poteſt.* 20, 11. ὁ χρόνος ἂν ποιοίη, οἷς ἡ γῆ ἥδεται, *quod terrae gratum ſit*, i. e. ſtercus. Σ. 2, 25. ὅταν ὅσῳ ἥδεται, τοσοῦτο πίνῃ, i. e. non nimis irrigatur. ¶ 5) *ſolere.* Ιερ. 1, 30. οὐ τῶν ἑτοίμων ἥδεται ἔρως ἐφιέμενος. ¶ 6) *uti, conuerſari.* Π. 5, 4, 18. ἥγετο τῶν ἑαυτοῦ πιστῶν, οἷς ἥδετο. (§. 17. erat: ὅτῳ συνὼν χαίροις) Ιερ. 6, 2. §. 3. τῶν ἡδομένων ἐμοί. In ſqq. eſt ἡδέως ὁμιλεῖν. ¶ 7) Legitur pro εὐωχεῖσθαι. v. ibi. Cf. αὐλεῖσθαι. it. pro ἀναπνεῖν. v. ἀναπν.

ἡδέως, ¶ 1) *cum voluptate.* De iis, qui *libenter*, h. e. *cum appetitu*, edunt vel bibunt, Π. 1, 5, 1. ἐσθίοντα — ἡδέως καὶ πίνοντα. 2, 1, 14. Ιερ. 1, 23. οἱ ἡδέως ἐσθίοντες. §. 25. eſt μετὰ πόθου. Απ. 1, 3. 5. Paulo aliter E. 3, 3, 6. ἡδέως ἂν καὶ ὠμῶν ἐσθίειν. A. 4, 3, 2. ηὐλίσθησαν μάλα ἡδέως, καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἔχοντες, καὶ τῶν παρεληλυθότων — μνημονεύοντες. Sic de ſecuro, Σ. 4, 31. ἡδέως καθεύδω ἐκτεταμένος. De amantibus, Π. 4, 1, 11. ἡδέως ἐμὲ θεᾶσθαι. Ιερ. 3, 2. ἡδέως ὁρῶσιν, ἡδέως εὖ ποιοῦσι. Cf. προσορᾶν. E. 4, 3, 7. ἀγαθῶν ἡδέως μετέχειν, np. libenter audiendo. Cf. etiam ζῆν. ¶ 2) *libenter, non grauate.* Π. 1, 4, 10. δέχομαι ἡδέως ὅσα μοι δίδως. §. 14. ἡδέως θηρᾶν. Λ. 6, 3. ὁ μὴ σχολάζων ἡδέως ἐκπέμπει. E. 4, 1, 7. O. 11, 2. cf. ἀσμένως, cui iungitur. ¶ 3) *alacriter, ſine metu.* A. 5, 7, 18. πῶς θεοῖς θύσομεν ἡδέως. ¶ 4) *cupide.* Ιερ. 1, 18. ἡδέως προσδέχονται τὰς ἑορτάς. Σ. 4, 49.

ἤδη, ¶ 1) *iam.* Π. 1, 4, 17. ἤδη δὲ ἑσπέρας γενομένης. §. 23. 28. 3, 1, 20. ἐκεῖ ταῦτα μὲν ἤδη διπλάσια τῶν ὄντων. A. 6, 6, 1. ἐφέροντο ἀδεῶς ἤδη πυρούς. In 2 codd. ἤδη deeſt. §. 9. εἰσὶ μὲν γὰρ ἤδη ἐγγύς. In cod. Eton. deeſt ἤδη. 7, 1, 7. καὶ ἤδη πάντες — ἐξῄεσαν. All. ἄρδην, h. e. *celeriter.* 7, 3, 12. σχολάζει γὰρ ἤδη, ἐγὼ δ' οὔπω. E. 7, 1, 5. Adhibetur in narrando et in afferendis exemplis, Π. 1, 1, 1. ὅσαι ὀλιγαρχίαι ἀνῄρηνται ἤδη. 1, 6, 19. p. 83. γνοίης ἐκ τῶν γιγνομένων. πολλοὶ μὲν γὰρ ἤδη πολλοὺς ἔπει-

ἔπεισαν (marg. Steph. αὖ πολλὰς) — πολλοὶ δὲ πολλὰς ηὔξησαν ἤδη. A. 2, 5, 2. p. 109. Aπ. 4, 8, 5. (Aπολ. 4. omiſſum eſt ἤδη.) Σ. 8, 22. ¶ 2) *nunc.* Eſt enim fere temporis praeſentis. Phauorin: ἤδη ἐνίοτε λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ νῦν. Π. 2, 2, 1. p. 101. ὁποῖοι μέν τινες ἔσονται — οὔπω ἐπίσταμαι· ἐν μέντοι τῇ συνουσίᾳ δύσκολοι — ἤδη φαίνονται. 4, 1, 2. p. 201. 7, 2, 8. A. 1, 4, 15. E. 4, 1, 7. Iungitur c. νῦν, vbi ἤδη videtur eſſe celeritatis, νῦν temporis, vel alterutrum redundare, Π. 6, 1, 21. v. νῦν nr. 1. Sic Σ. 4, 25. in margg. νῦν δὲ ἤδη εἶδον αὐτόν. Vbi in reliquis ἤδη deeſt. ¶ 3) *ſtatim.* A. 2, 2, 1. ἥκειν ἤδη κελεύει τῆς νυκτὸς, *hac ipſa nocte.* 6, 5, 18. ἰέναι ἤδη ἐπ' αὐτούς. Cod. Eton. omiſit ἤδη. 7, 7, 14. τὸ ἤδη κολάζειν. Hutch. vertit *continuo.* All. legunt: τε δὴ κολάσεις. O. 14, 8. vbi etiam verti poteſt *poſthac.* ¶ 4) *interdum.* Π. 8, 4, 15. ἑώρακα ἤδη ἀνθρώπους, οἳ βούλονται δοκεῖν. 8, 7, 3. p. 550. ¶ 5) *tum.* Π. 7, 5, 18. p. 447. εἰ ταῦτα καλῶς γένοιτο, εὖ ἤδη ἐδόκουν εἰδέναι. A. 2, 6, 8. Iungitur c. τηνικαῦτα, Π. 1, 6, 19. p. 73. ὁπότε ἤδη ἔχοιεν τὰ ἐπιτήδεια — οὐκ ἂν ἤδη τηνικαῦτα σωφρονεῖν ἄν τις σοι δοκοίη; ¶ 6) *demum.* Aγ. 11, 8. τοὺς ζῶντας οὔπω εὐδαίμονας, τοὺς δὲ τετελευτηκότας ἤδη μακαρίους. ¶ 7) *aliquando.* Phauorin: ἤδη — καὶ ἀντὶ τοῦ πρὸ τούτου — καὶ ἀντὶ τοῦ ποτέ. In interrogatione, Π. 8, 4, 5. ἤδη πώποτε καλέσαντές σου οὐκ ἦλθον — προσαχθὲν δέ τι ἤδη σοι οὐκ ἔπραξα; O. 19, 3. 4. 7. ¶ 8) *itaque, igitur.* A. 2, 6, 3. ἤδη δὲ φυγὰς ὢν ἔρχεται. 7, 3, 12. ἐνταῦθα μὲν ἤδη γέλως ἐγένετο. E. 7, 1, 22. §. 23. ἐκ τούτου παρακαλέσαντες ἤδη τοὺς συμμάχους. Sic ἐκ παραλλήλου iungitur c. τοίνυν, Σ. 5, 5. οὕτω μὲν τοίνυν ἤδη ἐμοὶ ὀφθαλμοὶ καλλίονες ἂν εἴησαν. Niſi h. l. ἤδη accipere malis pro δὴ, *vtique.* c. οὖν, A. 4, 7, 4. τὸ λοιπὸν οὖν ἤδη γίγνεται ὡς ἡμίπλεθρον. O. 1, 23. ¶ 9) *igitur.* In interrogatione, Aπολ. 18. πῶς οὐκ ἂν ἤδη δικαίως — ἐπαινοίμην; Aγ. 5, 4. ἆρ' οὐ τοῦτό γε ἤδη τὸ σωφρόνημα μανικόν; Σ. 4, 60. it. c. οὖν, Aπ. 1, 6, 6. ἤδη οὖν ποτε ᾔσθου ἐμὲ — ἔνδον μένοντα; ¶ 10) *adeo, quin.* Π. 1, 4, 4. καὶ κατῆρχεν ἤδη ἀναπηδῶν. §. 9. ἐνταῦθα μέντοι ἤδη καὶ ὁ θεῖος αὐτῷ ἐλοιδορεῖτο. 8, 8, 4. οὐ μόνον τοὺς ἡμαρ-

ἡμαρτηκότας, ἀλλ' ἤδη τὰς ἐδὲν ἠδικηκότας. E. 1, 7, 10. p. 57. ἀλγεινὸν καὶ ἀνωφελὲς ἤδη ἐςί. 3, 1, 4. ἐκ τέτου ἤδη καὶ ἐν τοῖς πεδίοις ἀντετάττετο. 3. 3, 11. Σ. 8. 2. Sic c. δὴ, Π. , 3, 15. ἤδη δή ποτε — καὶ διπλάσια ἀπέδωκεν. ¶ 11) *praeterea.* Suid. et Phauorin. interpretantur per τὸ λοιπόν. Π. 8. 2, 10. καὶ ἐμοὶ ἤδη χρὴ ὡς πλουσίῳ χρῆσθαι — εἰς μὲν τοίνυν καὶ ἕτος ἤδη θησαυρὸς. *praeter alios.* A. 5, 8, 6. c. που, O. 8, 20. ὑποδήματα — ἱμάτια — τὰ δὲ ἄλλα ἤδη που ἀπὸ τέτου ἅπαντα. ¶ 12) i. q. δή. Est enim *utique*, vel *quidem.* E. 5, 1, 4. τῦτο γὰρ ἤδη — ἀνδρὸς ἔργον ἐςίν. §. 24. ἐνήδρευσέν ὡς ἤδη ἐδύνατο ἀφανέςατα. Steph. coniiciebat δή. Ιερ. 7, 3. Aπ. 3, 5, 1. ἐπισκοπῶμεν, ὅπου ἤδη τὸ δυνατόν ἐςι. O. 14, 9. ¶ 13) *scilicet.* In ironia, E. 7, 1, 3. ἤδη γὰρ ἡγήσεσθε κατὰ θάλατταν. Valckenar. ad Herodot. 5, 20. emendat ἢ δὴ γὰρ ἡγ. In responsione, O. 15, 3. τὴν τέχνην με ἤδη (hoc pertinet ad nr. 9.) κελεύεις αὐτὴν διδάσκειν; αὕτη γὰρ ἴσως, ἔφην ἐγὼ, ἤδη ἐςὶν ἡ ποιῦσα — πλουσίους. ¶ 14) In var. lect. permutatur cum δή. v. δή I, 1. Cf. supra passim, v. c. nr. 3. it. c. δεῖ. v. δεῖ nr. 5. it. c. εἰδείη. v. παρεγγυᾷν nr. 2.

ἥδιον, ¶ 1) *maiore cum voluptate, suauius, iucundius.* Π. 8. 3, 16. νῦν ἥδιον ζῶ — ἐσθίω μὲν καὶ πίνω καὶ καθεύδω ἐδ' ὁτιῦν νῦν ἥδιον. Ιερ 1, 17. 21. Aπ. 2, 7, 9. 3, 10. 5. 4, 8, 6. ἥδιον ἐμῦ βεβιωκέναι. Σ. 2, 17. De loco Ιερ. 8. 5. v. ἡ nr. 1. Cf. ζῆν. ¶ 2) *splendidius, liberalius, modo magis delectante.* O. 5. 8. τίς ἥδιον τὸν ἐπιμελόμενον δέχεται; ¶ 3) *minus grauate.* Π. 8. 3. 3. ὅπως ἥδιον παραγγέλλοντός σου ἀκέωσι. Aπ. 2, 9, 1. Sed E. 3, 1, 7. πολὺ ἥδιον ἐπὶ τὸν Φαρνάβαζον ᾔει, videtur esse *cupidius*, np. vindictae ¶ 4) *confidentius, minus timide.* Π. 1, 6, 4. ἥδιον ἔρχῃ πρὸς τὰς θεάς.

ἥδιστα, ¶ 1) *iucundissime, maxima cum voluptate, cupidissime.* Ιερ. 3, 2. ἥδιςα πάλιν προσιόντα δέχονται. A. 2, 5, 2. extr. ἥδις' ἂν ἀκέσαιμι τἔνομα. Aπ 1, 6, 5 ὁ ἥδιςα ἐσθίων, ἥκιςα ὄψου δεῖται ὁ δὲ ἥδιςα πίνων, ἥκιςα τῦ μὴ παρόντος ἐπιθυμεῖ. 4, 8, 6. ἥδιςα ζῆν cf. ζῆν. ¶ 2) *splendidissime.* E. 3, 1, 10. κάλλιστα καὶ ἥδιςα ἐδέχετο αὐτόν.

αὐτόν. ¶ 3) *libentissime.* Απ. 2, 7, 10. ἥδιςα ἐργάζονται.

ἥδιστος et

ἡδίων, v. ἡδύς.

ἡδομένως, *libenter.* Π. 8, 4, 5. ἐ προθύμως ἢ ἐχ ἡδομένως πράττοντα.

ἡδονὴ, ¶ 1) *sensus iucundus, hilaritas.* v. Ammon. in v. χαρὰ p. 146. Π. 1, 4, 15. πᾶσιν ἡδονῆς καὶ ἀγαθȣ̃ τινος συναίτιος. 4, 1, 8. p. 204. p. 205. μεγίστη ἡδονὴ vocatur, quae oritur ex εὐτυχίᾳ. Ιερ. 1, 17. τὸ τὰ εἰωθότα ὑπερβάλλον παρέχει τὰς ἡδονάς. §. 36. 2, 15. 7, 4. ἐδεμία ἀνθρωπίνη ἡδονὴ τȣ̃ θείου ἐγγυτέρω δοκεῖ εἶναι, ἢ ἡ περὶ τὰς τιμὰς εὐφροσύνη. Απ. 1, 6, 9. Ο. 20, 23. ¶ 2) *laetitia nimia.* Π. 1, 4, 15. ἐ δυναμένῳ σιγᾷν ὑπὸ τῆς ἡδονῆς. 8, 3, 17. ὑφ' ἡδονῆς. Sic de equo, Ιπ. 10, 16. ¶ 3) *voluptas corporea.* Ε. 4, 8, 22. αἱ τȣ̃ σώματος ἡδοναί. 6, 1, 4. p. 364. τῶν περὶ τὸ σῶμα ἡδονῶν. Απ. 1, 5, 6. ἐ μόνον τῶν διὰ σώματος ἡδονῶν — ἀλλὰ καὶ τῆς διὰ τῶν χρημάτων. 2, 6, 5. 4, 5, 3. 11. Cf. Raphel, et Wetsten. ad 2 Corinth. 5, 10. Interdum alia epitheta adduntur: Απολ. 19. ἀνόσιον — ὑβριστὴν — ἢ ἄλλης πονηρᾶς ἡδονῆς ἡσσημένον. Κ. 12, 8. et 12. κακαὶ ἡδοναί. §. 15. ἐν ἡδοναῖς ἀκαίροις διάγειν. 13, 2. v. καινὸς nr. 5. Interdum simpliciter dicuntur ἡδοναί, Κ. 12, 13. Sunt autem a) vel *venereae,* Απ. 1, 4, 12. τὰς τῶν ἀφροδισίων ἡδονάς, quas Xenophon etiam τὰς ἐγγυτάτω ἡδονὰς vocat, Απ. 4, 5, 10. *facile obuias.* cf. παραυτίκα et παραχρῆμα. b) vel *e cibis lautis perceptae.* Π. 8, 2, 3. ἡδονῇ πολὺ διαφέρει τὰ ἀπὸ τῆς βασιλέως τραπέζης. Α. 2, 3, 9. Cf. μειονεκτεῖν nr. 3. ¶ 4) *praua cupiditas.* Απ. 1, 2, 23. συμπεφυτευμέναι τῇ ψυχῇ αἱ ἡδοναὶ πείθουσι. Huc item referri possunt ex nr. 3. quae cum epithetis posita sunt. ¶ 5) *res suauis atque delectans.* Απ. 3, 11, 11. εὐεργεσία καὶ ἡδονῇ τȣ̃το τὸ θηρίον (homo) ἁλώσιμον. Sic de venatione, Κ. 12, 7. ἡ ἡδονὴ αὕτη πλεῖστα ἀγαθὰ παρασκευάζει.

ἡδυγνώμων, *consilio prudentiaque delectans.* Σ. 8, 30. ἐχ ἡδυτώματος ὁ Γανυμήδης, ἀλλ' ἡδυγνώμων. v. Gramm.

ἡδύνειν, *suauem reddere, condire.* Moeris: ἡδῦναι, Ἀττικῶς· ἀρτῦσαι, Ἑλληνικῶς.

νικῶς. Cf. ἥδυσμα. Σ. 4, 8. κρόμυον ἐ μόνον σῖτον, ἀλλὰ καὶ ποτὸν ἡδύνει. 6, 4. τὰς σὰς λόγους ἡδύνεσθαι ἄν τι ὑπὸ τῶν φθόγγων.

ἡδύοινος, ¶ 1) *suauis vini ferax.* Pollux 6, 22. καὶ ἄμπελοι ἡδύοινοι, ὡς Ξενοφῶν. Cf. 1, 243. A. 6, 4, 4. ἀμπέλους πολλὰς καὶ ἡδυοίνους. ¶ 2) *qui vinum suaue in regione sua habet.* Πο. 5, 3.

ἡδυπάθεια, *voluptas* ¶ a) honesta. O. 5, 1. ἐπιμέλεια αὐτῆς (agriculturae) ἡδυπάθειά τις καὶ οἴκου αὔξησις. ¶ b) turpis. Π. 7, 5, 16. p. 455. ῥᾳδιουργίαν καὶ τὴν τῶν κακῶν ἡδυπάθειαν, οἳ νομίζουσι τὸ πονεῖν ἀθλιώτατον, τὸ δὲ ἀπόνως βιοτεύειν ἡδυπάθειαν. Λ. 7, 3. vbi saltem est indecora.

ἡδυπαθεῖν, ¶ 1) *voluptatem percipere.* c. ἀπὸ, O. 5, 2. ἀφ' ὧν ἡδυπαθᾶσι — φέρει ἡ γῆ. Hic est in bonam partem. Sic Σ. 4, 41. ἡδυπαθῆσαι dicitur is, *qui libenter et iucunde edit cibos vel vilissimos.* ¶ 2) *voluptatibus indulgere.* Hesych: ἡδυπαθεῖ· μιαίνεται (Steph. μαίνεται) ἡδονῇ. Π. 1, 5, 1. ἡδυπαθεῖν μεμαθηκὼς ἐν Μήδοις. Απ. 2, 6, 24. Σ. 4, 8. vbi est de eo, qui *opsoniorum incitamentis se ad cibos inuitat.*

ἡδὺς, ¶ 1) *suauis, iucundus.* De cibis et potu, Π. 7, 5, 26. p. 458. πεινήσας τῶν ἡδίστων σίτων τεύξεται, καὶ διψήσας τῶν ἡδίστων ποτῶν. 8, 4, 4. εἴ τι ἡδὺ δόξειε λαβεῖν. A. 4, 5, 19. μάλα ἡδὺ πόμα. Αθ. 2, 7. ὅ τι ἡδύ. Απ. 1, 4, 5. πάντων τῶν διὰ στόματος (intell. εἰσπεμπομένων) ἡδέων. 3, 11, 13. c. dat. et inf. Π. 1, 2, 11. ἡδὺ μᾶζα καὶ ἄρτος πεινῶντι φαγεῖν, *esu*, — καὶ ἡδὺ ὕδωρ διψῶντι πιεῖν. Cf. infra nr. 3. De aliis rebus, Ιερ. 7, 6. τὰ ἀφροδίσια — ἡδέα. Απ. 3, 10, 3. τὸ ἥδιστον — ἀπομιμεῖσθε pictores τῆς ψυχῆς ἦθος. 4, 8, 11. μὴ προαιρεῖσθαι τὸ ἥδιον ἀντὶ τῦ βελτίονος. O. 5, 2. ἡδίστων ὀσμῶν καὶ θεαμάτων. c. gen. et dat. E. 4, 1. 4. γυναῖκα καλλίστην — ἐ τί ἀνδρὶ ἥδιον; c. dat. O. 5, 10. γυναικὶ ἡδίων. Ιππ. 3, 5. c. inf. Πο. 3, 1. ἐμπορεύεσθαι ἡδίστη — πόλις, *ad mercaturam opportunissima.* Απ. 3, 8, 8. οἰκία ἡδίστη ἐνδιαιτᾶσθαι. O. 6, 9. ἐργασία ἡδίστη ἐργάζεσθαι, *tractatu.* 15, 4. Ιπ. 1, 11. 10, 17. Etiam neutrum saepe est c. inf. sed omisso ἐςὶ, v. c. Π. 8, 4, 4.

4, 4. ἐπιδεικνῦναι τὰ ἔργα πολὺ ἥδιον φιλανθρωπίας, ἢ Απ. 3, 8. 8. ἡδὺ θέρους ψυχεινὴν ἔχειν οἰκίαν, ἡδὺ δὲ χειμῶνος ἀλεεινήν. O. 5, 9. c. dat. et inf. Π. 3, 2, 13. τῶν ἡμετέρων ἡδύ μοι φείδεσθαι. c. acc. et inf. Απ. 3, 8, 10. ἡδὺ μὲν εἰδότας προσεύξασθαι, ἡδὺ δὲ ἀγνῶς ἔχοντας προσιέναι. ¶ 2) *gratus*. Π. 1, 6, 16. extr. καλῶς μοι δοκεῖς λέγειν, καὶ ἐμοὶ ὅτως ἥδιον. v. Doruill. ad Charit. p. 708. sq. ¶ 3) *dulcis*. A. 5, 4, 16. οἶνος — ἡδύς. 6, 4, 3. κρήνη ἡδέος ὕδατος. ¶ 4) ἡδύ ἐστι, *placet, libet*. c. dat. Π. 4, 5, 1. δειπνεῖτε, ὅπου ἥδιστον ὑμῖν. 5, 5, 8. σιωπᾶν ἥδιόν σοι, ἢ ἀποκρίνασθαι. 6, 1, 5. ἡμῖν ἐχρῶντο ὡς ἐκείνοις ἦν ἥδιστον, ἡμῖν γε μὴν ὡς χαλεπώτατον. 6, 2, 2. 8, 3, 19. Απ. 1, 4, 17. ¶ 5) Pluralis τὰ ἡδέα, *gaudium, ſenſus iucundi, voluptas*. Ιερ. 2, 14. 6, 6. φόβος πάντων τῶν ἡδέων λυμεών. it. *ſuaues ſenſus equi*, O. 13, 7. οἱ πῶλοι καταμανθάνουσιν ὑπακούειν — τῷ — τῶν ἡδέων τι αὐτοῖς γίγνεσθαι. it. *voluptas venerea*. Σ. 8, 17. τὰ ἑαυτῦ ἡδέα σπουδάζειν. it. omnino *voluptas inhoneſta*, Απ. 4, 5, 6. ἡ ἀκρασία ἀφέλκουσα ἐπὶ τὰ ἡδέα. §. 9. ¶ 6) Π 5, 2, 9. in margg. et Cod. Guelf. eſt ἡδίστην εὐωχίαν pro μεγίστην εὐωχ.

ἥδυσμα, *condimentum*. Thom. Mag: ἥδυσμα· ὀκ ἄρτυμα. Απ. 3, 14, 5. παντοδαπὰ ἡδύσματα. Phauorin: ἡδύσματα· βρώματα, ἢ εὐοσμίας.

*ἡδυσώματος, *propter corporis pulchritudinem placens*. Σ. 8, 30. v. ἡδυγνώμων.

ἠθμός, vel potius ἡθμὸς (v. Schol. Apollon. Rhod. 1, 1294.), *colum*, cuius in conuiuiis diuitum erat vſus ad percolandum vinum et frigidam e niue factam. Απ. 1, 4, 6. ἠθμὸν (Ed. Pariſ. et MS. Leid. vitioſe ἰσθμὸν) βλεφαρίδας ἐμφῦσαι. Victor. et Ruhnken. de ciliis dici poſſe negabant. Sed defendit lectionem vulgatam Erneſti, et interprete Etymol. M. ἠθμὸς eſt ἐργαλεῖον διατετρημένον πολλαῖς τρύπαις, δι' ὃ τὸ ὑγρὸν εἴωθε διακρίνειν τῶν παχυτέρων.

ἦθος, ¶ 1) *mores*, vel potius *morum quaedam proprietas*. v. Quinctilian. 6, 2. Απ. 4, 8, 11. παραβάλλων τὸ ἄλλου ἦθος πρὸς ταῦτα, ὅτω κρινέτω. O. 15, 12. καὶ τὰ ἤθη γενναιοτάτους — ἡ γεωργία ἔοικε παρέχεσθαι. 21, 10. ἦθος

ἦθος βασιλικόν. v. βασιλ. ¶ 2) *vultus*. v. Casaub. ad Theophrast. charact. 8, 1. Σ. 8, 3. ἱλαρὸν ἦθος. Potest tamen hic quoque esse *das äusserliche Betragen*. ¶ 3) *animus*, *animi indoles*. Απ. 3, 10, 3. pictoribus dicit Socrates: ἀπομιμεῖσθε τῆς ψυχῆς ἦθος. Cf. §. 5. Σ. 8, 13. τῶν τὸ ἦθος ἀγαμένων ob mores. Oppon. τῶν τᾶ σώματος ἐπιθυμούντων. §. 16. θάλλουσα — ἤθει αἰδήμονί τε καὶ γενναίῳ ψυχῇ.

ἤϊα (poet. Pott.), *iui*. Π. 5, 4, 5. ἐγὼ πρός σε ἤϊα ἐπισκεψόμενος. §. 6. Est forma Homerica, quam Hesychius inter alia interpretatur verbo ἐπορευόμην.

ἠϊών, *litus*. Thom. Mag: ἠὼν κάλλιον, ἢ ἠϊών. At v. ibi interpp. E. 1, 1, 3. κατὰ τὴν ἠϊόνα. Est vocabulum poeticum.

'Ηϊών, *Eion*, oppidum Thraciae. E. 1, 5, 9. Λακεδαιμόνιοι — αἱροῦσι Δελφίνιον καὶ 'Ηϊόνα. cf. interpp. ad Thucyd. 1, 98. inprimisque Berkel. et Holsten. ad Steph. Byz.

ἦκα, *paulatim*. Σ. 4, 6. κλινθῆναι — ἦκ' ἐπ' ἀριστερά. Est locus Homeri Il. ψ, 336.

ἥκειν, ¶ 1) *venisse*. Thomas Mag: ἥκω καὶ ἀντὶ τᾶ ἔρχομαι — καὶ ἀντὶ τᾶ ἦλθον — ὅτως 'Αττικοὶ τῷ ἐνεστῶτι ἀντὶ παρῳχημένου χρῶνται. τὸ δὲ ἧκον, κοινότερον. Hesych: ἥκει· ἔρχεται, ἦλθεν. Cf. Doruill. ad Charit. p. 37. Itaque a) praesens pro perfecto est v. c. Π. 1, 3, 4. ὑμεῖς μόλις ἀφικνεῖσθε, ὅποι ἡμεῖς πάλαι ἥκομεν. 1, 4, 18. 4, 5. 17. τῷ παρὰ Κυαξάρους ἥκοντι ἀγγέλῳ, *misso*, vt alias. A. 2, 5, 2. p. 109. ἥκω, *veni*, *adsum*. 4, 7, 1. εὐθὺς ἥκων, *simulac venerat*. §. 2. εἰς καλὸν ἥκεις. E. 6, 3, 6. p. 386. διὰ τᾶθ' ἥκομεν. 7, 3, 6. ὅτου ἕνεκα ἥκοι ἕκαστος. Απ. 3, 1, 1. c. ἐπὶ, *propter*, Π. 4, 2, 12. p. 316. ἴσασιν οἱ πολέμιοι, ἐφ' ἃ ἥκομεν. 5, 4, 2. A. 7, 6, 2. ἐπὶ τὸ στράτευμα ἥκουσι, *missos esse ad arcessendum exercitum*. Sic §. 3. et 27. E. 1, 6, 6. Απ. 2, 3, 13. c. περὶ, A. 2, 3, 3. ἄγγελοι — ἔλεγον ὅτι περὶ σπονδῶν ἥκοιεν. E. 6, 1, 4. p. 363. c. acc. pro διὰ et acc. E. 4, 5, 9. ἐρωτώμενοι ὅ τι ἥκοιεν. c. particip. ἔχων, Π. 2, 1, 4. σώματα ἔχοντες ἀνδρῶν ἥκετε, h. e. σὺν σώμασιν ἀνδ. A. 1, 2, 6. E. 1, 5, 2.

5, 2. 5, 1, 14. p. 281. c. particip. praef. pro fut. E. 7, 1, 3. ἔλεγες, ὡς — ἥκεις τὴν συμμαχίαν ποιέμενος. Steph. malebat ποιησόμενος. At fine caufa. vid. nr. 2. b. c. adiect. Π. 5, 3, 3. ἐ Δαρεικῶν μεστοὶ ἥκομεν. b) imperfectum pro plusquamperfecto, A. 1. 5. 12. Κῦρος ἔπω ἥκεν, nondum venerat. E. 1, 5, 1. c. ἐπὶ, ad, Π. 4, 5, 5. ἐπὶ θύρας ἐδεὶς ἧκε. c. ἐπὶ, propter, E. 1, 1, 24. ἐφ' ἃ ἧκε, np. vt exercitum conferiberet. c. particip. ἔχων vel φέρων, Π 1, 4, 17. ἃς αὐτὸς ἔχων ἧκεν, quibuscum ipse venerat. A. 7, 5. 3. εἰ γὰρ ἐκήδου, ἧκες ἂν πλήρη φέρων τὸν μισθόν. ¶ 2) venire. a) In praefenti, A. 2, 1, 3. εἰ μέλλοιεν ἥκειν. 2, 2, 1. ἥκειν ἤδη κελεύει — ἂν μὲν ἥκωμεν. E. 4. 5, 8. εἶπεν — ἐμφαγεῖν ὅ τι δύναιντο, ἥκειν τὴν ταχίστην, congregari ad iter. 5, 1, 13. c. ἐπὶ, ad, Π. 5, 5, 1. ἐπέστελλεν ἥκειν αὐτὸν ἐπὶ τὸ στράτευμα E. 5, 1, 15. b) In imperfecto. Omiſſo nomine ἄγγελοι vel fimili, Π 7. 4, 4. ἐν τέτῳ ἧκον οἱ παρὰ Κύρου. 8, 1, 6. E. 3, 1, 16. παρὰ τῶ ἄρχοντος ἧκε λέγων. c. particip. Π. 2, 2, 2. extr. ἧκον οἱ ἄνδρες φέροντες τὴν ἐπιστολήν. A. 1, 2, 9. ἧκε Κλέαρχος — ἔχων ὁπλίτας Σ 1, 2. αὐτὸν ἧκεν ἄγων, i. e. ἦγε. c. particip. praef. pro fut. Π 3, 2, 8. οἱ Χαλδαῖοι ἧκον, δεόμενοι τῶ Κύρου. c) Futurum, Π. 4, 6, 5. ὡς ἥξων ad eum, c. dat. Π. 6, 1, 23. ἐγώ σοι ἀναδέχομαι ἥξειν πολὺ πιστότερον φίλον. 6, 4, 3. c. particip. fynonymo, A. 4, 5, 15. ἥξουσί τινες ἐπ' αὐτὲς πορευόμενοι. De aduentu hoſtili, Ιπρ. 4, 8. ἢν ἥξοντες εἰσηγγελμένοι ὦσιν οἱ πολέμιοι. Ita edidit Steph. Sed edd. vett. et Zeun. habent ἥξαντες, aoriſto poſito pro futuro. c. ἐπὶ, contra. A. 6, 3, 16. ᾠόμεθα ὑμᾶς — ἥξειν ἐπὶ τὰς πολεμίους. ¶ 3) proceſſiſſe, progreſſum eſſe. E. 1, 5, 6. Θρασύβουλον ἔξω Ἑλλησπόντου ἥκοντα. ¶ 4) rediiſſe. Vbi vt nr. 1. praefens habet vim perfecti, imperfectum plusquamperfecti. Π. 7, 4, 5. ἐπεὶ δ' ἧκεν, cum rediiſſet ex expeditione. A. 2, 2, 1. οἱ δὲ παρὰ Ἀριαίου ἧκον. it. omiſſo τινὲς vel ἄγγελοι, E. 5, 3, 25. ἐπεὶ δὲ ἧκον ἐκ τῆς Λακεδαίμονος ἀπαγγέλλοντες. 6, 5, 25. c. particip. ἔχων, A. 2, 3, 4.

4. ἔλεγον, ὅτι — ἥκοιεν ἡγεμόνας ἔχοντες. E. 1, 3, 3. c. aliis participiis, Π. 1, 3, 15. ἂν μαθὼν ἥκῃς, *redieris.* Antea erat: οἴκοι εἴης. 1, 5, 1. Απ. 3, 1, 4. c. dat Π. 6, 3, 7. ἥκει ἡμῖν ἀνὴρ ἄριστος. Interdum additur πάλιν, A. 7, 2, 6. ἀκούσας ἥκοντα πάλιν Ξενοφῶντα. 7, 8, 23. ἥκει ταχὺ πάλιν. All. perperam habent ἧκε. ¶ 5) *redire.* Π. 6, 2, 3. ὑποσχόμενοι ἥξειν ὡς - τάχιστα. 7, 5, 11. A. 2, 1, 7. 11. 2, 3, 4. ἄγγελοι — ἧκον ταχύ. §. 13. μέχρι ἂν ἐγὼ ἥκω. 5, 1, 3. 5, 3, 3. 7, 3, 22. ἥξω παρ' ὑμᾶς. E. 1, 6, 7. ἕως ἂν ἥκωσιν. c. πάλιν, Π. 4, 2, 12. μέμνησθε ἥκειν πάλιν ὡς ἐμέ. 4, 5, 11. cf. πάλιν. c. particip. ἄγων et ἔχων. Π. 4, 1, 9. ἴσως ἄν σοι - ἥκοιμεν ἄγοντες ἐφ' οἷς εὐθυμήσεσθε — ἥξομεν πρός σε ἄγοντες. A. 5, 1, 6. 5, 4, 2. 6, 1, 10. προσεδόκων ἄγοντά τι σφίσιν ἥκειν, *rediturum esse.* 7, 1, 23. ἔχων τὰ ἱερεῖα — ἧκε. c. aliis participiis, A. 2, 3, 14. ἥξω συσκευασάμενος. 7, 1, 24. μόλις διαπραξάμενος ἥκω, i. e. διεπραξάμην. 7, 3, 22. σκεψάμενός τι ἥξω. Σ. 4, 45. ἥξω παρ' αὐτοῦ δανεισάμενος. Leuncl. perperam vult δανεισόμενος, non recordatus, ἥξω positum esse pro ἐπανελεύσομαι. ¶ 6) Ponitur pro εἶναι. E. 1, 2, 10. ὡς αὐτοὶ μὲν ὄντες ἀήττητοι, ἐκεῖνοι δὲ ἡττημένοι ἥκοιεν. Etiam in superioribus passim post participia et adiectiua potest ita intelligi. ¶ 7) De nauigantibus: O. 21, 3. ἀνιδρωτὶ ἥκουσι, *appellunt.* Similiter E. 1, 2, 5. naues νεωστὶ ἥκουσαι, *appulsae.* 2, 1, 15. Cf. supra nr. 3. ¶ 8) De inanimatis, a) *missum esse.* A. 5, 5, 2. τὰ ξένια, ἃ ἧκε παρὰ τῶν Τιβαρηνῶν. b) *accidere.* K. 8, 7. τῆς ὥρας — ὅπως ἔσται ἱκανή. ἥκοντος δὲ τούτου. Leuncl. *quum satis temporis erit.* c) De tempore: *aduenisse.* Π. 8, 3, 5. ἐπεὶ δὲ ἡ ὑστεραία ἧκε. E. 7, 4, 28. ἐπεὶ ὁ μὴν ἧκε. d) *pertinere.* Ιπ. 1, 8. ὁ αὐχὴν ὀρθὸς πρὸς τὴν κορυφὴν ἥκοι. e) De ordine: Π. 2, 2, 1. p. 101. ὡς τὰ περιφερόμενα fercula ἧκε πρὸς ἡμᾶς. Σ. 4, 50. ἐπειδὴ εἰς τὸν Φίλιππον ἧκον, *da die Reihe an den Philippus kam.* f) Varie. Π. 4, 2, 12. p. 217. γέῤῥα καὶ κοπίδας καὶ σαγάρεις — καὶ πληγὰς ἥκειν νομιζόντων, *adesse,* vel *instare, imminere.*

nere. K. 8, 3. ἴχνη — πάλιν εἰς τὸ αὐτὸ ἥκοντα, *in orbem in ſe redeuntia.* Similiter de culpa vel malo, Π. 1, 5, 7. p. 55. εἰς ἐμὲ τὸ ἔλλειπον ἥξει, *in me recidet.* 2, 1, 2. p. 89. εἰς Πέρσας τὸ δεινὸν ἥξει, *ad Perſas redundabit.* ¶ 9) Hutch. ad A. 1, 9, 3. in verbis τῶν εἰς πόλεμον ἔργων dicit ellipſin eſſe participii ἡκόντων, plene legi Aeſchin. 2, 2. τὰ εἰς πλῦτον ἥκοντα, *pertinentia.* Cf. nr. 8. d. et εἰς nr. 11. ¶ 10) Confunditur c. κατέχειν. v. ibi nr. 5. it. c. ἄγειν. v. ibi nr. 14. et 29. g.

*ἥκεσθαι, *peruenire.* A. 5, 1, 1, θύειν ἔνθα πρῶτον εἰς Φιλίαν γῆν ἥκοιντο. In addendis vltimae Leunclauianae eſt ἵκοιντο. All. ἀφίκοιντο.

ἥκιστα, ¶ 1) *minime.* Timaeus lex. Platon: ὐ πάνυ. Phauorin: ὐδαμῶς. Π. 1, 2, 7. μισῦσι μὲν ἀλλήλους, δικάζονται δὲ [ὐχ] ἥκιστα. Steph. vel illud ὐχ plane omittendum putat, vel legendum: ὐδ' ἥκιστα, h. e. *nil minus quam in iudicium vocant.* Sed prior ratio praeferenda videtur. Απ. 1, 7, 3. ἀπολέσειεν ἂν οὓς ἥκιστα βούλοιτο. In reſponſione negat, Απ. 4, 5, 3. νομίζεις τῦτον ἐλεύθερον εἶναι; ἥκιστα. 4, 6, 10. etiam c. gen. Π. 8, 4, 5. ἔστιν ὅ τι — κατέγνως; τῦτο δὴ πάντων ἥκιστα, ἔφη. Nam iam antea aliquoties alia negauerat. Iunctim c. ὅτι, Π. 7, 5, 14. ὁτιήκιστα ἐπιφθόνως. ¶ 2) ὐχ ἥκιστα. Moeris: ὐχ ἥκιστα, 'Αττικῶς· μάλιστα, 'Ελληνικῶς. Significat igitur *maxime, inprimis.* Etymol. M. explicat τὸ μάλιστα. Heſych. in v. ὐχ, μάλιστα. Timaeus: πάνυ. Π. 1, 5, 7. p. 55. διὰ τῦτο ὐχ ἥκιστα θαῤῥεῖν. 7, 3, 3. E. 2, 3, 12. 6, 2, 27. Απ. 1, 2, 23. 3, 5, 3. c. gen. Απ. 3, 4, 11. ὐχ ἥκιστα τύτων, ἐὰν ἀπαράσκευος ᾖ, φυλάξεται. Portus vterque genitiuum redundare dicunt, vt apud Latinos in formula *minime gentium.* Nec Hindenburgio diſplicet. Fortaſſis reddi poſſit: *hoc eodem modo.* np. vt pugnat, ſi paratus eſt.

'Ηλεία, *ager Eleorum.* E. 3, 2, 17. (§. 21. eſt ἡ τῶν 'Ηλείων χώρα.) 6, 2, 19. 7, 4, 17. Cf. 'Ηλις.

'Ηλεῖοι, *Elei.* Λ. 2, 13. 'Ηλεῖοι διὰ χαρίτων τῇ ὥρᾳ χρῶνται. (quod quomodo intelligendum ſit, patet ex Σ. 8, 34.) E. 3, 2. 16 — 22. Eleis irati Lacedaemonii

daemonii ob societatem cum Atheniensibus initam, et quod ipsos ab equestri certamine exclusissent, Iouique sacra facere prohibuissent, Agide duce bellum inferunt. Oritur Elide seditio et caedes, diuisis in duas partes ciuibus inter Xeniam et Thrasydaeum. Caede facta multi ex optimatibus adLacedaemonios transfugiunt. Elei pace facta ciuitates suas liberas dimittere coguntur, sed curam templi retinent. E. 4. 2, 9. in proelio Lacedaemonios sequuntur. 6, 2, 2. dant Lacedaemoniis naues. 6, 5, 2. cum ciuitates sibi subiectas dimittere nollent, non iurant de pace a rege missa. §. 5. dant Mantineensibus pecuniam ad muros aedificandos. 6, 5, 19. 23. 30. 40. Mantineensibus ac Thebanis in bello contra Lacedaemonios adsunt vsque ad vrbem Spartam. 7, 1, 7. denuo Thebanis auxiliantur. §. 15. Arcadibus, qui ipsis ciuitates a Lacedaemoniis ereptas reddere nollent, infesti fiunt. §. 26. Eleorum legatus apud regem praefertur Arcadibus. 7, 4, 12 — 20. Elei eripiunt Arcadibus Lasionem, quam vrbem suam esse dicebant. In bello hinc orto ita vincuntur, vt Arcades ipsam Elidem vrbem intrent, in qua fit seditio et contentio de forma ciuitatis, adeo, vt multi ciues se coniungant cum Arcadibus. Cum vero victi et in exilium eiecti essent, cum Arcadibus Pylum occupant, et in Eleorum agros inuadunt. Elei iuuantibus Achaeis vrbem suam conseruant, tandemque Lacedaemoniorum auxilio paululum subleuantur §. 26. οἱ ἐκ τῆς πόλεως Ἠλεῖοι, i. e. non exules, Pylum capiunt. §. 27 — 31. Arcades Olympiam Eleis ademtam muniunt, et cum Pisatis, qui olim Olympicis ludis praefuissent, ludos instituunt. Superueniunt Elei. Fit proelium anceps. §. 35. Arcades a Thebanis sibi metuentes Eleis templum Iouis Olympii restituunt. 7, 5, 1. et 18. Elei in pugna ad Mantineam Lacedaemoniis adsunt. Quinam sint E. 7, 4, 13. et 6 οἱ τῶν Ἠλείων τετρακόσιοι καὶ τριακόσιοι, dicetur in v. τετρακ. et τριακ. Ἠλεῖος Τολμίδης, v. in Τολμ.

ἤλεκτρον, *succinum*. A. 2, 3, 9. βάλανοι τῶν φοινίκων

κων — ἡ δὲ ὄψις ἠλέκτρου οὐδὲν διέφερε. Scil. color eius eſt fere aureus. v. Hutch. et Steph. in indice theſauri.

ἠλίβατος (poet Port.), *inacceſſus*. A. 1, 4, 4. πέτραι ἠλίβατοι. v. Schol. Apollon. Rhod. 2, 169. Cf. Heſych. et Etymol. M.

ἠλίθιος, 1) *ſtolidus*. Suidas explicat: ἄφρων, ὁ σκληρὸς ἢ ἀναίσθητος. Deinde laudat A. 2, 6, 11. τὸ ἁπλοῦν (ᾤετο) — τὸ αὐτὸ τῷ ἠλιθίῳ εἶναι. Neutrum adiect. pro ſubſtantiuo. Π. 5, 3, 17. ςρατηγὸς ὅτως ἠλίθιος, ὥςε οὐκ εἴσεται τῶν ὑφ' αὐτὸν ἡγεμόνων τὰ ὀνόματα. §. 18. A. 2, 5, 3. p. 114. οὐχ — ὅτω ἠλίθιοι ὅτε ἀλόγιςοι. 5, 7, 6. Aπ. 3, 9, 8. τῷ φρονίμῳ opp. τὰς ἠλιθίους. 4, 1, 5. vbi in praecedentibus eſt μωρός. 4, 2, 10. ῥαψῳδὰς τὰ μὲν ἔπη ἀκριβᾶντας, αὐτὰς δὲ πάνυ ἠλιθίους ὄντας. ¶ 2) *vanus, mendax*. De iactatore, Aπ. 1, 1, 5. μήτ' ἠλίθιον μήτ' ἀλαζόνα. Σ. 3, 6. οἶσθά τι ἔθνος ἠλιθιώτερον ῥαψῳδῶν; ¶ 3) *timidus in conueniendis aliis*. Thom. Mag. ἠλίθιος ἀνήρ, ὁ μαλακὸς καὶ ἀκίνητος τὴν γνώμην· ὀ μόνον ὁ ἀνόητος. Π. 1, 4, 12. βλάξ τις καὶ ἠλίθιος.

ἡλικία, ¶ 1) *aetas*. Π. 1, 6, 19. p. 77. ἐπεὶ δὲ ἔχοιεν τὴν ἡλικίαν, ἥνπερ σὺ νῦν ἔχεις. A. 3, 1, 10. ποίαν ἡλικίαν ἐμαυτῷ ἐλθεῖν ἀναμένω, *wie alt werde ich wohl werden*. O. 3, 10. τινὲς — ἡλικίαι καὶ ἵππων καὶ ἀνθρώπων — εὐθὺς χρήσιμοί εἰσι, ita vt non diu erudiri debeant. Cf. nr. 5. K. 2, 2. τὸν ἤδη ἐκ παιδὸς ἀλλάττοντα τὴν ἡλικίαν. §. 4. εἶναι τὴν ἡλικίαν περὶ ἔτη εἴκοσι. ¶ 2) *adoleſcentia*. Schol. Thucyd. 7, 60. ἡλικίας· νεότητος. cf. Harpocrat. Suid. et Phauorin. it. Fiſcher. ind. Aeſchin. A. 1, 9, 4. Κῦρος — ἐπεὶ τῇ ἡλικίᾳ ἔπρεπε, φιλοθηρότατος ἦν. E. 5, 4, 25. τὴν ἡλικίαν ἔχων τὴν ἄρτι ἐκ παίδων, h. e. *ephebus*. Aπ. 3, 5, 27. ἐλαφρὰ ἡλικία: Fr. Portus intelligit de iis, qui ſunt agiliores ad excurſiones faciendas et ad labores ferendos. Sic interpp. ad Lucian. T. II. p. 154. explicant E. 1, 6, 17. τὰς ἐν ἡλικίᾳ ὄντας, *qui in flore aetatis ſunt*. Rectius verteris: *qui habent aetatem militarem*. de qua v. στρατεύσιμος et στρατιωτικός. cf. Poll. 1, 177. ¶ 3) *aetas virilis et prouectior*. Π. 3, 3, 19. οἱ δοκοῦντες — τῇ ἡλικίᾳ φρονιμώτεροι, *propter aetatem*.

tem. Mox eſt διὰ τὴν ἡλικίαν. A. 3, 1, 16. εἰ ὑμεῖς τάττετε με ἡγεῖσθαι, ὐδὲν προφασίζομαι τὴν ἡλικίαν. Scil. Xenophon erat tunc fere quinquagenarius. v. Hutch. diſſ. 1. p. 4. Aπ. 4, 2, 3. ἐν ἡλικίᾳ γενόμενος, *cum ad virilem aetatem perueniſſet*. O. 7, 42. προϊέσης τῆς ἡλικίας. Mox eſt πρεσβυτέρα γινομένη. cf. πόῤῥω nr. 1. ¶ 4) *vita*. Aπολ. 6. εἰ προβήσεται ἡ ἡλικία. K. 1, 3. ὐ καὶ αἱ αὐταὶ ἡλικίαι, *non aeque diu vixerunt*. ¶ 5) *homines huius vel illius aetatis*. Cf. Suid. Π. 1, 2, 6. ἑκάςῃ ἡλικίᾳ προστέτακται. §. 9. αὕτη ἡ ἡλικία, i. e. ἔφηβοι. Λ. 5, 1. Σ. 4, 17. Sic plural. Aπ. 1, 4, 16. αἱ φρονιμώταται ἡλικίαι, *viri inprimisque ſenes*. Sic fere eſt O. 3, 10. (v. nr. 1.) niſi quod genitiui ſunt additi.

ἡλικιώτης, *aequalis*. Dicitur fere ſemper de iuuenili vel puerili aetate. Π. 1, 4, 1. τοῖς ἡλικιώταις συνεκέκρατο. §. 5. εἰς τὸ ἴσον — τοῖς ἡλικιώταις. Margg. ἥλιξι. Idem caſus eſt §. 10. et 26. Ιερ. 6, 2. Sed E. 1, 4, 6. p. 28. vbi oppon. τῶν πρεσβυτέρων, et Aπ. 4, 2, 1. τῶν ἡλικιωτῶν. Π. 1, 4, 13. τὺς ἐμὺς ἡλικιώτας. Cf. ἰσῆλιξ.

ἧλιξ, *aequalis*. Heſych: ἧλιξ· ἡλικιώτης. Phauorin: ἥλικα, ἴσα τῷ χρόνῳ. ἡ ἥλικα εἴρηται μὲν ἐνταῦθα τῷ Πλάτωνι ὕτως· ἥλικα γὰρ καὶ ὁ παλαιὸς λόγος τέρπειν τὸν ἥλικα. τὸ δὲ τέλειον ἔχει, ἧλιξ ἥλικα τέρπει, γέρων δέ τε τέρπει γέροντα, ὥς φησι καὶ ὁ Ξενοφῶν. Scil. verſus ille: ἧλιξ — γέροντα, eſt vetuſtiſſimus et prouerbialis, ad quem ſaepe alludunt veteres, v. e. Plato lib. 1. de rep. T. II. opp. p. 329. A. et Ariſtoteles ethic. Nicom. 8, 14. qui etiam rhetor. 1, 11, 25. priora huius prouerbii verba laudauit. Ita etiam Xenophon interdum alluſiſſe ad iltud prouerbium videri poteſt, v. c. Λ. 5, 5. Sed nunquam certe integrum illum verſum attulit, quod fortaſſis collegerit quis e verbis Phauorini. Π. 1, 3, 1. ἥλικες. §. 13. 1, 4. 4. §. 25. καὶ παῖδες, καὶ ἥλικες, καὶ ἄνδρες, καὶ γέροντες. Vbi ἥλικες haud dubie ſunt ἔφηβοι. Cyrus enim tum ipſe erat pubertati proximus. 1, 5, 1. Λ. 5, 5. Sed A. 1, 9, 3. τῶν ἡλίκων, vt E. 5, 4, 25. Σ. 8, 16. τοῖς ἥλιξιν.

ἥλιος, ¶ 1) *ſol*. Elegans de eo locus Aπ. 4, 3, 8. 4. 5. 14. Anaxagorae de eo ſententia

tia Aπ. 4, 7, 7. Aπ. 3, 8, 9. ὁ ἥλιος εἰς τὰς παστάδας ὑπολάμπει — ὁ χειμερινὸς ἥλιος. K. 5, 2. 8, 1. ἐὰν ὁ ἥλιος ἐπιλάμπῃ. cf. ἀνατέλλειν, ἀνέχειν, ἀνίσχειν, ἔκλειψις, μηνοειδής, προκαλύπτειν. ¶ 2) *solis aestus.* Aγ. 5, 3. πλεονεκτῶν ἡλίου. Oppon. ψύχους. Cf. Π. 1, 6, 19. p. 73.

Ἥλιος, deus Perſarum. Π. 8, 3, 6. in ſolemni pompa et egreſſu Cyri e regia ἵπποι ἤγοντο θῦμα τῷ Ἡλίῳ. (De equis Soli conſecratis et mactatis v. Bochart. hieroz. T. I. lib. 2. c. 10.) — Ἡλίου ἅρμα λευκὸν — ἐστεμμένον. (Heſych. et Suid: ἀστέρων τέθριππος· τὸ ἅρμα ἡλίου.) §. 11. ἔθυσαν τῷ Διῒ — τὰς ταύρους. ἔπειτα τῷ Ἡλίῳ — τὰς ἵππους. 8, 7, 1. A. 4, 5, 24. reddit Xenophon equum, quem ceperat, ὅτι ἤκουσεν αὐτὸν ἱερὸν εἶναι τῷ Ἡλίου. Hoc factum eſt in Armenia, quae regi Perſarum parebat. Cf. infra Μίθρης.

ἡλιοῦσθαι, *ſole aduri.* O. 19, 18. τὰ ἡλιούμενα in vite, *quae ſole aduri poſſunt.*

Ἦλις, *Elis.* 1) vrbs, E. 3, 2, 17. 21. 7, 4, 15. 17. cf. ἀτείχιστος. 2) regio, E. 4, 7, 4. 7, 4, 19. 21. Cf. Ἠλεία.

ἧλος, *clauus.* K. 9, 12. podoſtrabe habet ἥλους — σιδηροῦς τε καὶ ξυλίνους.

ἡμεῖς, v. ἐγώ.

ἠμελημένως, ¶ 1) *negligenter, ſecure.* A. 1, 7, 15. ἐπορεύετο ἠμελημένως. all. ἠμελημένος. ¶ 2) *tenuiter et exiliter.* Aπ. 3, 11, 4. μητέρα — ἐσθῆτι καὶ θεραπείᾳ ἐν τῇ τυχούσῃ καὶ θεραπαίνας — καὶ οὐδὲ ταύτας ἠμελημένως ἐχούσας.

ἡμέρα, ¶ 1) *dies.* a) O. 11, 6. ἀγαθή ἐστιν ἡμέρα ὡς ἀρετῆς ἄρχεσθαι. *fauſta* vel *apta.* Cum vero nullus dies, in quo quidem aliquis virtuti ſtudere incipiat, putari mali ominis poſſit, agnoſcimus h. l. ironiam Socraticam, qua fortaſſis irridere voluerit ſuperſtitionem illam de dierum diſcrimine. Sequente ἀφ' οὗ. A. 3, 2, 9. οὔπω πολλαὶ ἡμέραι ἀφ' οὗ. Cf. infra. b) Dualis c. maſcul. Π. 1, 2, 11. μίαν ἄμφω τούτω τὼ ἡμέρα λογίζονται. Recentiores editt. habent ταύτας τὰς ἡμέρας. Sed illud eſt Atticum. Cf. Cel. Hindenb. ad Aπ. 2, 3, 18. it. infra ὁ nr. 13. c) Pluralis c. δύο, E. 1, 6, 6. δύο ἡμέρας ἐπισχεῖν. Cf. δύο. d) Genitiuus poſt μέρος. Iπ. 4, 4. ἀεὶ μέρος τῆς ἡμέρας. Π. 1, 2, 6. τὸ πλεῖστον μέρος τῆς ἡμέρας. In non-

nonnullis deest μέρος. Et sane alias omisit Xenophon. A. 3, 4, 4. τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας. §. 8. 18. E. 7, 2, 10. §. 12. τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας. Aπ. 1, 1, 10. Sic c. μέσον. cf. μέσος nr. 1 e) c. ὁδός, Π. 1, 1, 3. ἀπέχοντας παμπόλλων ἡμερῶν ὁδόν. 3. 3, 12. δέχ' ἡμερῶν ἀπέχειν ὁδόν. 6, 2, 10. A. 2, 2, 5. δυοῖν ἢ τριῶν ἡμερῶν ὁδόν. 7, 3, 7. Aϑ. 2, 5. Sic A. 6, 4, 1. ἡμέρας μάλα μακρᾶς πλοῦς. 7, 3. 5. οὐδαμῆ πλεῖον ἑπτὰ ἡμερῶν. E. 7, 1, 29. ἑπτὰ ἡμερῶν ἐπιτήδεια. Cf. ὁδὸς nr. 1. f) c. ἀπὸ, Π. 7, 4, 3. ἀπὸ τῆσδε τῆς ἡμέρας. A. 7, 5, 4. O. 11, 6. ἀπὸ τῆς αὔριον ἡμέρας. g) c. διὰ, K. 4. 11. δι' ἡμέρας, *per totum diem*. Plene est O. 20, 17. δι' ὅλης τῆς ἡμέρας. K. 6, 3. διὰ τρίτης τῆς ἡμέρας, *tertio quoque die*. Omisso διὰ, vel ἐπὶ, (v. Thom. Mag. in v. νυκτὸς) Π. 1, 6, 19. p. 82. τῆς ἡμέρας, *interdiu*. A. 2, 6, 5. 7, 4. 10. Aπ. 3, 11, 16. Cf. νύξ. A. 3, 3. 8. τῆς ἡμέρας ὅλης, *per totum diem*. 6, 6, 1. ἑκάστης ἡμέρας, *quotidie*. Eodem sensu Πο. 4, 15. simpliciter est τῆς ἡμέρας. cf. ἄλλος. Sic plural. A. 1, 7, 14. δέκα ἡμερῶν, *intra decem dies*. 4, 7, 15. E. 7, 5, 18. h) c. πρὸ, Π. 4, 5, 7. οὐκ εἰσαφῆκαν πρὸ ἡμέρας. 8, 3, 5. A. 7, 3, 1. E. 1, 6, 13. K. 6, 13. vbi distinguuntur ἅμ' ἡλίῳ ἀνέχοντι, et πρὸ ἡμέρας. 9, 2. cf. πόῤῥω. i) Datiuus: Π. 6, 3. 1. τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ. Sic E. 4, 7, 4. vbi in margg. est τῇ π. ἑσπέρᾳ. A. 2, 3, 1. τῇ πρόσθεν ἡμέρᾳ, *heri*. 4, 7, 6. 4, 8, 6. τρισὶν ἡμέραις, ἕως οὗ. Potest illud οὗ de neutro intelligi (vt supra), sed potest etiam esse pro ἕως οὗ χρόνου et ἀφ' οὗ χρόνου. All. ἐν τρισὶν ἡμ. 5, 7, 11. ταῦτα ἦν τῇ ἡμέρᾳ ᾗ ἐξωρμῶμεν. Cod. Eton. ἐν τῇ ἡμ. E. 2, 1, 20. 2, 4, 10. ἡμέρᾳ πέμπτῃ (Marg. ἡμέραν πέμπτην), *die abhinc quinto*. k) Sequente ἀπὸ, A. 1, 7, 14. τῇ ἑνδεκάτῃ (ἡμέρᾳ) ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας. 6, 2, 7. l) c. ὕστερον, E. 1, 1, 1. μετὰ ταῦτα οὐ πολλαῖς ἡμέραις ὕστερον. §. 6. m) c. ἅμα, Π. 1, 2, 4. ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, *primo mane*. 3, 3, 9. τῇ ὑστεραίᾳ (ἡμέρᾳ) ἅμα τῇ ἡμέρᾳ. 5. 4, 10. A. 2, 1, 2. E. 1, 2, 4. 1, 6, 10. 4, 8, 35. παραπλεῖν ἅμα τῇ ἡμέρᾳ. In margg. deest τῇ ἡμ. probante Moro ob edd. vett. K. 9, 3. n) c. ἐν, Π. 2, 3, 11. ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ. A. 1, 5, 15. ἐν τῇδε τῇ ἡμέρᾳ. E. 3, 1, 13. 4, 5, 5. 7, 5, 21. Sed Π.

5, 3, 16. p. 300. ἐν τῇ ἡμέρᾳ est *interdiu*, et E. 7, 4, 32. ἐν ἡμέρᾳ dictum est pro ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ. Plural. Π. 1, 2, 4. ἐν ταῖς τεταγμέναις ἡμέραις. A. 1, 7, 14. et E. 7, 1, 30. ἐν ταύταις ταῖς ἡμέραις, *intra hos dies*. Sic A. 1, 2, 20. ἡμέρας τρεῖς, ἐν αἷς (all. ἐν ᾧ, np. χρόνῳ) ἀπέκτεινε. 2, 4, 1. 2, 5, 1. E. 1, 6, 17. 3, 2, 1. 4, 4, 18. Aπ. 3, 13, 5. τοὺς περιπάτους, οὓς ἐν πέντε ἢ ἓξ ἡμέραις περιπατεῖς. Cf. ἄλλος. o) Accusatiuus: Π. 1, 2, 9. τὴν ἡμέραν, *interdiu*. Attice sic dici, non καθ' ἡμέραν, Thomas Mag. auctor est in v. νυκτός. Doruill. ad Charit. p. 412. intelligit κατὰ vel μετά. Nam Π. 1, 6, 19. p. 80. lepus dicitur τὴν ἡμέραν ἀποδιδράσκειν, sed Aπ. 3, 11, 8. μεθ' ἡμέραν. A. 6, 1, 8. ἡμέραν καὶ νύκτα. Cf. νύξ. Sic Π. 1, 3, 11. τὰς ἡμέρας. it. A. 5, 8, 10. 7, 2, 12. p) c. ἀνὰ et εἰς, v. ἀνὰ et εἰς. c. ἐπὶ, Π. 6, 2, 11. p. 372. τὸ ἐφ' ἡμέραν ἀρκέσον, *quod in dies singulos satis fuerit*. (E. 5, 1, 13. est: μιᾶς ἡμέρας σῖτον.) q) c. κατὰ, Π. 3, 3, 13. προῄεσαν τοσοῦτον καθ' ἡμέραν, *quotidie*. 4, 2, 18. 8, 6. 6. E. 6, 5, 40. Iπ. 5, 2. Plene Aπ. 4, 2, 12. καθ' ἑκάστην ἡμέραν. Hinc Iερ. 4, 9. τὰ καθ' ἡμέραν, *quotidianae necessitates*. Iπ. 5, 9. ἡ καθ' ἑκάστην ἡμέραν βρέξις. Cf. καθημέραν. Omisso κατὰ, A. 1, 2, 21. ἔμειναν ἡμέραν ἐν τῷ πεδίῳ. Intell. μίαν, *per vnum diem*. Sic fere 6, 4, 1. ταύτην τὴν ἡμέραν αὐτοῦ ηὐλίζοντο. 4, 3, 2. ἑπτὰ ἡμέρας, ὅσας περ ἐπορεύθησαν, *per quos*. 4, 5, 6. τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν ὅλην ἐπορεύοντο. cf. ἐπιέναι. §. 18. ἐννάτην ἡμέραν, *nono abhinc die*. Σ. 3, 6. ἑκάστην ἡμέραν; *singulis diebus*. r) c. μετὰ, v. μετά. c. παρὰ, E. 1, 4, 6. ἀεὶ παρ' ἑκάστην ἡμέραν, *quotidie*. s) c. πρὸς, A. 4, 5, 16. ἐπειδὴ πρὸς ἡμέραν ἦν, *cum in eo esset vt dies illucesceret*. E. 2, 4, 4. ἐπεὶ πρὸς ἡμέραν ἐγίγνετο. t) Iungitur variis verbis: Π. 1, 6, 19. p. 82. ἐπειδὰν ἡμέρα γένηται, *vbi dies illuxisset*. 4, 1, 4. A. 7, 3, 1. Sed A. 6, 4, 6. ἐπειδὴ ἡμέρα (duo codd. ὑστεραία ἡμ.) ἐγένετο τῆς συνόδου, *cum dies vnus, ex quo conuenerant, praeterlapsus esset, et alter illuxisset*. E. 2, 4, 16. πρὶν ἡμέρας δέκα γενέσθαι. cf. γίγνεσθαι. A. 1, 7, 14. ἐπεὶ παρῆλθον αἱ δέκα ἡμέραι. E. 3, 3, 1. A. 4, 6, 1.

ἡμέρα ἦν ὀγδόη. vid. ἄγειν, δεικνύειν, λήγειν, μεσεῖν, προϊέναι, ὑποφαίνειν u) Saepe omittitur, v. c. E. 7, 4, 32. τῇ ὑστεραίᾳ. vid. ἄλλος, εἷς nr. 12. ἕτερος, ἐπιέναι, ὑστεραῖος, et alia. ¶ 2) fere i. q. χρόνος. E. 2, 4, 10. p. 111. οἳ ἂν νικήσαντες ἐπίδωσι τὴν πασῶν ἡδίστην ἡμέραν. ¶ 3) In var. lect. permutatur c. μήν. v. μὴν nr. 1. it. c. ἑσπέρα. v. ἑσπ. nr. 3.

ἡμερεύειν, diem transigere. E. 5, 4, 3. ἡμερεύσαντες ἔν τινι τόπῳ ἐρήμῳ, πρὸς τὰς πύλας ἦλθον — ὀψιαίτατοι. O. 4, 2. artes βαναυσικαὶ ἀναγκάζουσι πρὸς πῦρ ἡμερεύειν. Poll. 1, 64. τὸ δι' ὅλης τι πρᾶξαι ἡμέρας, ἡμερεῦσαι, καὶ διημερεῦσαι, οἷον ἐπὶ τῶν βαναύσων ὁ Πλάτων εἴρηκε· πρὸς πῦρ ἡμερεύοντας. Saltem hoc cadit etiam in Xenophontis locum. De διημερεύειν v. supra suo loco.

ἡμερινὸς, diurnus. Π. 1, 6, 19. p. 82. φυλακὰς νυκτερινὰς ἢ καὶ ἡμερινὰς καθιστάναι. 8, 6, 9. τῷ ἡμερινῷ ἀγγέλῳ τὸν νυκτερινὸν διαδέχεσθαι. O. 20, 8.

ἡμέριος (poet. Port.), diurnus. O. 21, 3. ἡμέριος πλοῦς, nauigatio intra diei spatium absoluenda.

ἥμερος, ¶ 1) cicur. Π. 1, 3, 6. θήρεια (κρέα) καὶ τῶν ἡμέρων. ¶ 2) satiuus. A. 5, 3, 12. ἄλσος ἡμέρων δένδρων. O. 16, 5. τὰ ἥμερα, fruges satiuae. K. 5, 5. v. ἄγριος, quod ibi opponitur.

ἡμεροσκόπος, speculator diurnus. Suid: ἡμεροσκόποι· οἱ ἐν ἡμέρᾳ φρουροῦντες. v. Aeneae poliorc. c. 6. ibique Casaub. E. 1, 1, 2. ὁ τῶν Ἀθηναίων ἡμεροσκόπος.

ἡμεροφύλαξ, custos diurnus. E. 7, 2, 6. ἐδίωκον τοὺς ἡμεροφύλακας ὄντας δέκα — ἀφ' ἑκάστης πεμπάδος εἷς ἡμεροφύλαξ — ὁρώντων τῶν ἡμεροφυλάκων.

ἡμέτερος, noster. Π. 2, 1, 2. p. 87. τὴν ἡμετέραν δύναμιν. §. 4. ὅπλα ὅμοια τῆς ἡμετέροις. E. 1, 1, 19. διά τε τὴν ἡμετέραν ἀρετὴν καὶ τὴν ὑμετέραν προθυμίαν. c. gen. A. 7, 1, 19. τοῖς ἡμετέροις αὐτῶν φίλοις. v. Homer. Il. γ, 180. et Hutch. p. 524. Femininum saepe elliptice ponitur, Π. 2, 1, 2. p. 88. ὡς ἐπὶ τῆς ἡμετέρας. (Intell. χώρας, quod nomen additum est 3, 3, 9. p. 180. ἕως ἂν ἡ ἡμετέρα χώρα καῶται.) 3, 2, 10. 5, 3, 14. A. 3, 5, 4. 4, 8, 4. Dicitur de variis rebus: Π. 2, 1, 5. ἀπεῖναι οὐδὲ τὰ ἡμέτερα χρὴ, studia nostra.

2, 3,

2, 3, 2. οἱ πολέμιοι ἡμέτεροι, *in nostra potestate esse*, vel *fore*. 4, 2, 10. τῶν ἡμετέρων τινὲς, *quidam ex nostro exercitu*. 4, 3, 3. p. 229. οὐδὲν οὕτως ἡμέτερόν ἐστιν ὡς ἡμεῖς ἡμῖν αὐτοῖς. Antea est ἔχομεν. 6, 1, 7. τῶν ἡμετέρων ἀγομένων, *cum facultates nostrae agerentur*. §. 9. τὰ ἡμέτερα ἀσθενέστερα γίγνοιτ' ἂν, *potentia nostra*. A. 1, 3, 9. τὰ ἡμέτερα, *officia nostra, rationes nostrae*. 1, 5, 15. τῶν ἡμετέρων κακῶς ἐχόντων, *vbi conditio nostra intestinis bellis fuerit labefactata*. Π. 6, 2, 7. p. 367. τὰ ἡμέτερα φαῦλα, *noster exercitus*. 8, 4, 6. πρὶν καλεῖσθαι παρῆν τῶν ἡμετέρων ἕνεκα, *ad res nostras agendas, um uns zu dienen*. A. 7, 7, 10. ἡμέτεροι γάρ εἰσι, *nobis parent*. E. 6, 3, 6. p. 387. αἱ τὰ ἡμέτερα — φρονοῦσαι, *quae partes nostras sequuntur*. Sic 7, 4, 40. Similiter ap. Cic. Mil. 1. „reliqua multitudo — tota nostra est.“ Iπ. init. οὐκ ἐξαλείφομεν ἐκ τῶν ἡμετέρων, *ex iis quae nos ipsi obseruauimus, ex nostris commentariis* s. *praeceptis*.

ἦμην, v. εἶναι nr. 1. et disp. II. de dialecto Alexandrina (Gerae 1788. 4.) p. 8. sq.

ἡμίβρωτος, *semesus*. Poll. 6, 39. χῆνας ἡμιβρώτους φησὶ Ξενοφῶν, np. A. 1, 9, 14.

* ἡμιδαρεικὸν, *daricus dimidius*. v. δαρεικός. Hinc A. 1, 3, 21. τρία ἡμιδαρεικὰ, *sesquidaricus, daricus sesquialter*. De qua ratione v. Casaub. ad Theophrast. charr. 6.

ἡμιδεὴς, *semiuacuus, semiplenus*. A. 1, 9, 14. βικὸς οἴνου ἡμιδεεῖς. Cf. Suid.

ἡμίθεος, *semideus*. Σ. 8, 31. Θησεὺς καὶ Πειρίθους καὶ ἄλλοι δὲ πολλοὶ τῶν ἡμιθέων.

ἡμιμναῖον, *dimidia mina*. Πο. 4, 15. vbi plerique perperam habent pluralem ἡμιμναῖα. Aπ. 2, 5, 3.

* ἡμιοβόλιον, *dimidius obolus*. A. 1, 5, 6. v. ὀβολός. Apud alios scribitur ἡμιωβόλιον. cf. Poll. 6, 160.

ἡμιόλιος, *sesquialter, sesquiplex*. c. gen. A. 1, 3, 21. μισθὸν ἡμιόλιον — οὗ πρότερον ἔφερον, ἀντὶ δαρεικοῦ τρία ἡμιδαρεικά. K. 10, 2. cf. Harpocrat. in v. ἡμιολιασμός. it. Hesych. et Suid. et Gell. N. A. 18, 14.

* ἡμιονικὸς, *mularis, mulinus*.

linus. Moeris: ὀρεικὸν ζεῦγος, Ἀττικῶς· ἡμιονικὸν, Ἑλληνικῶς. cf. Thom. Mag. in v. ὀρεικὸν et Harpocrat. A. 7, 5, 1. ζεύγη ἡμιονικὰ τρία, *iuga mulorum.*

ἡμίονος, *mulus.* Moeris p. 57. ἀστράβη, Ἀττικῶς· νωτοφόρος, ἡμίονος, Ἑλληνικῶς. Hesych: ἡμίονος· ὀρεύς. A. 5, 8, 3. ἡμίονον ἤλαυνον — ἐλεύθερος ὤν. Quod tamen ad seruos pertinebat. O. 18, 4. Ιπ. 5, 6.

ἡμίπλεθρον, *plethrum dimidium.* v. πλέθρον. A. 4, 7, 4. τὸ λοιπὸν γίγνεται ὡς ἡμίπλεθρον. Sed ibid. τρία ἡμίπλεθρα est *plethrum sesquialterum.*

ἥμισυς, *dimidius.* Π. 2, 1, 2. p. 88. σχεδὸν ἀμφὶ τοὺς ἡμίσεις. Sic semper infra formatus reperitur accusatiuus, quanquam Thomas Mag. p. 422. praecipit, κάλλιον esse τὸ ἀσυναίρετον, np. ἡμίσεας. Π. 2, 3, 7. τοῖς ἡμίσεσιν ἔδωκε. A. 1, 8, 16. ἡμίσει ἐν χρόνῳ. 4, 2, 7. 7, 8, 11. οἱ ἡμίσεις. Αγ. 2, 2. E. 4, 3, 2. Femin. Πο. 4, 31. αἱ ἡμίσειαι, np. φυλαί. Ιερ. 8, 4. αἱ ἡμίσειαι χάριτες πλέον ἢ ὅλον. Neutr. Π. 8, 3, 5. τὰ ἅρματα τὰ ἡμίσεα. Αγ. 4, 5. τὰ ἡμίσεα hereditatis. Et sic dici iubent Phrynichus p. 198. atque Thomas p. 420. non ἡμίση. Αγ. 2, 6. μόρχν καὶ ἥμισυ. O. 20, 17. τὸ ἥμισυ διαφέρει τοῦ ἔργου παντός. De hoc Hesiodeo prouerbio v. Suid. et Baeh. ad h. l. it. interpp. ad Hesiod. ἔργ. 40. et ad Lucian. somn. 3. cf. Horat. 1, epist. 2, 40. et Erasm. chill. 1, 9, 95. et Hindenb. ad Απ. 2, 6, 22. Zeun. non male exponit: *dimidium praestat toti,* h. e. *parum operis fit.* Ego cum Leuncl. et Gailio malim ita explicare, vt τὸ ἥμισυ sit accusatiuus, pendens a verbo διαφέρει, hoc sensu: *efficit vt operis totius dimidia tantum pars conficiatur.* Masculin. c. gen. v. Wolf. ad Demosth. p. 357. Π. 2, 3, 7. τοὺς ἡμίσεις τῶν ἀνδρῶν. Sic 2, 4, 17. p. 136. 137. 4, 5, 2. 7, 1, 10. E. 4, 1, 10. 5, 3, 21. τὸν ἥμισυν σῖτον. it. Feminin. Π. 1, 2, 9. τὴν ἡμίσειαν τῆς φυλακῆς. Ed. Iunt. τὰς ἡμισείας φυλακάς. Neutrum: Π. 3, 3, 21. εἰ μὴ ὑπὲρ ἥμισυ αὐτῶν ἔσονται οἱ ἡττηθέντες. 4, 5, 1. τοῦ πεποιημένου σίτου τὸ ἥμισυ. 8, 3, 11. ἀπέλιπεν τοὺς ἄλλους ἵππους ἐγγὺς τῷ ἡμίσει τοῦ δρόμου. A. 1, 9, 14 ἄρτων ἡμίσεα. 4, 3, 12. 5, 2,

2, 1. E. 2, 4, 6. 4, 3, 8. O. 18, 8. μέχρι τῆ ἡμίσεως τῆς ἄλω Edd. vett. τῆς ἡμίσεως. Phrynichus l. l. τὸ ἐνικὸν ἔν μόνως τῆ ἡμίσεος — ἀλλ' ἐ τῆ ἡμίσους. Sic quoque Thom. Mag. p. 421. et Phauorin. in quorum omnium libris fcribitur per ο.

ἡμιτελής, *inchoatus, imperfectus, femiperfectus.* Π. 3, 3, 18. p. 188. εἰκότως ἂν ἡμιτελῆ αὐτὸν νομίζοι. Oppon. τελείως ἀγαθὸς ἀνήρ. 8, 1, 1. p. 462. ἐδὲν ἡμιτελὲς κατελείπομεν.

ἡμιωβολιαῖος, *dimidii oboli magnitudinem aequans.* Aπ. 1, 3, 12. τὰ φαλάγγια ἐδ' ἡμιωβολιαῖα τὸ μέγεθος.

ἤν, 1) ¶ *fi.* Regit coniunctiuum, Π. 1, 2, 4. ἢν μὴ προῤῥηθῇ παρεῖναι. §. 8. ἢν τις διψῇ. 1, 3, 13. ἢν δέ με καταλίπῃς. § 14. 1, 4, 5. 2, 4, 17. p. 137. 3, 3, 10. ἢν τὰ τῶν θεῶν ἡμῖν θᾶττον συγκαταινῇ, ἐξίωμεν ὡς τάχιστα, vbi ἢν — θᾶττον est *fimulatque.* 6, 3, 11. p. 384. ἢν μὴ (Margg. εἰ μὴ) ἀγαθοὶ ὦσιν (Margg. ἔσονται), ἐδὲν ὄφελος. Zeun. recepit εἰ — ἔσονται, quia eleganter εἰ μὴ futuro iungitur. 8, 2, 10. etc. cf. τις. Vbi vero non coniunctiuum fibi iunctum habet, vitio librario rum id factum effe putandum eft. (Cf. Thom. Mag. p. 267.) v. c. Π. 1, 6, 19. p. 72. ἢν τι αὐτοῖς συμβαίη. All. συμβαίνῃ, quod probant Steph. et Hutch. quia alias fcribendum effet εἰ. 2, 4, 17. p. 136. ἢν δυνάμεθα. Cod. Guelf. ἂν δυνώμ. 5, 1, 8. ἢν μήποτε παύσομαι. Eft vitium Leunclauianae, Steph. et Hutch. παύσωμαι. 5, 5, 5. p. 328. ἢν φαίνομαι πεποιηκώς. Ita Leuncl. et Welf. Sed all. φαίνωμαι. 6, 1, 12. ἢν — δυνάμεθα. Zeun. ἢν — δυνώμεθα. 8, 2, 3. ἢν τι δέονται. Steph. et Hutch. δέωνται. A. 4, 6, 8. ἢν δυνάμεθα. All. perperam δυνάμεθα, et vnus Cod. δυναίμεθα. 6, 5, 11. ἢν ἐφέπονται. Cod. Eton. ἐφέπωνται, vt Steph. emendauerat. Πο. 4, 24. ἢν τίθεται. Steph. malebat, vt Zeun. repofuit, τιθῆται. Cf. εἰ nr. 26. c. ἄν, Π. 2, 4, 17. p. 137. ἢν δ' ἂν ὑποχωρῇ. c. περ, *fiquidem, cum.* Π. 4, 6, 3. ἤνπερ φρονῶν φαίνῃ — δέχομαί σε. c. καὶ, *etiamfi,* Iπρ. 4, 8. καὶ γὰρ ἢν πάνυ πιστοὶ ὦσι. Omnino cf. ἂν et ὅταν. ¶ 2) *an.* Π. 2, 4, 11. ἄκουε — ἤν τί σοι δόξω λέγειν. ¶ 3) ἤν τε — ἤν τε, *fiue — fiue.* Π. 1,

Π. 1, 1, 5. ἤν τε πρὸς ἕω, ἤν τε πρὸς ἑσπέραν, ἤν τε πρὸς ἄρκτον, ἤν τε πρὸς μεσημβρίαν. c. coni. A. 7, 7, 14. ἤν τέ τινα σωφρονίζειν βέλωνται — ἤν τέ τῳ τὶ ὑπισχνῶνται. O. 11, 16. Ιπ. 12, 6. Ιπρ. 5, 6. Cf. ἐὰν nr. 3. et ὅς nr. 16. d.

ἡνία, ¶ 1) *lorum habenae quod ab equite tenetur et equi capiti iniicitur.* Poll. 1, 147. αἱ δὲ ἡνίαι καὶ ῥυτῆρες καλοῦνται. Hesych: ἡνίαι· λῶρα χαλινῶν. Sic etiam Etymol. M. et Suid. Cf. infra ἡνίον. Ιπ. 6, 7. τὸν χαλινὸν ὀρθῶς ἐμβάλῃ — τὰς ἡνίας περιβαλὼν περὶ τὴν κεφαλήν. ¶ 2) *tota habena.* Π. 6, 4, 2. λαβὼν παρὰ τοῦ ὑφηνιόχου τὰς ἡνίας. Ιπ. 6, 9. 7, 1. 8, 9. 12, 5. τὸ ἐχόμενον τῶν ἡνιῶν.

ἡνίκα, ¶ 1) *quando, cum.* Thom. Mag. p. 713. sq. vetat in vniuersum de tempore dici, imo significare ait *qua hora.* c. indicat. Π. 1, 4, 27. ἡνίκα — ὥρα. 3, 3, 5. Αγ. 2, 10. E. 4, 3, 10. etc. c. opt. O. 11, 14. ἀνίστασθαι εἴθισμαι, ἡνίκα ἔτι ἔνδον καταλαμβάνοιμι. *eo tempore quo.* c. ἂν et coni. Π 1, 2, 4. ἡνίκ' ἂν ἑκάστῳ προχωρῇ, *quandocunque, quotiescunque.* 7, 1, 5. E. 2, 4, 10. extr. ¶ 2) *quandoquidem.* Π. 4, 5, 10. ἔρημος ὢ γίγνεται, ἡνίκα οἱ φίλοι αὐτοῦ τοὺς ἐκείνου ἐχθροὺς ἀπολλύουσιν. ¶ 3) Π. 4, 4, 3. Cod. Guelf. et marg. Steph. habent ἡνίκα δ' ἄν τις pro ἂν δὲ καὶ ἄλλος.

ἡνίον, *habena*, vel *habenae lorum.* v. ἡνία. Poll. 1, 148. τὸ εἰς τὸ στόμα ἐμβαλλόμενον, χαλινός· ὢ τὸ μέσον ἡνίον. v. omnino Thom. Mag. in v. ἡνία, ibique interpp. Σ. 4, 6. ex Homero: εἶξαί τέ οἱ ἡνία χερσί.

ἡνιοποιεῖον, *officina vbi habenae conficiuntur et venduntur.* Απ. 4, 2, 1. καθίζοντα εἰς ἡνιοποιεῖόν τι τῶν ἐγγὺς τῆς ἀγορᾶς. §. 8.

ἡνιοχεῖν (poet. Port.), *habenas tenere, aurigari.* Hesych: ἡνιοχεῖς· ἐλαύνεις ἵππους. Απ 1, 1, 9. ἐπιστάμενον ἡνιοχεῖν. Ιπ. 7, 10. ἡνιοχείτω — ἀνωτέρω ταῖς χερσὶν, *habenas manibus teneat superiori earum parte.* Passiu. Π. 6, 1, 17. ὡς δύνωνται ἡνιοχεῖσθαι οἱ ἵπποι, *habenis regi.*

ἡνίοχος, *auriga.* v. Thom. Mag. in v. ἐπίκωποι. In curribus bellicis, Π. 6, 1, 16. 17. 6, 2, 7. p. 366. 7, 1, 15. 8, 3, 7. 8, 8, 11.

8, 11. 12. A. 1, 8, 14. In ludis Olympicis, E. 3, 2, 16.

Ἤπειον, *Epeum*, Triphyliae in Peloponneſo oppidum, quod ab Herodoto ſcribitur Ἔπιον, a Polybio Αἴπυὸν et Ἠπειὸν, a Stephano Byz. Ἤπιον. v. Holſten. ad h. l. et Weſſeling. ad Diod. Sic. 14, 18. E. 3, 2, 22. Ἤπειον, τὴν μεταξὺ πόλιν Ἡραίας καὶ Μακίστου.

ἤπειρος, *terra continens*. Αγ. 1, 36. ἐν τῇ ἠπείρῳ πόλεων καὶ νήσων. Αθ. 2, 3. 13. Πο. 1, 7. E. 4, 8, 12. 6, 1, 4. p. 361. ἐ νήσους ἀλλ' ἤπειρον κεκτημένος. Απ. 3, 5, 10. K. 5, 24. πλείους ἐν νήσοις ἢ ἐν ταῖς ἠπείροις. Speciatim de *terra continente, quae eſt in regis Perſarum ditione atque adeo in Aſia*, E. 1, 2, 11. ἐξῆλθον ἐς τὴν ἤπειρον, καὶ ἐπόρθουν τὴν βασιλέως χώραν. 3, 1, 3. ἐκ τῶν ἐν τῇ ἠπείρῳ Ἑλληνίδων πόλεων. v. Harpocrat. ibique Valeſ. et Morus ad Iſocrat. panegyr. 36.

Ἤπειρος, *Epirus*. E. 6, 1, 4. p. 358. Δόλοπες, καὶ Ἀλκέτας ὁ ἐν τῇ Ἠπείρῳ ὕπαρχος. 6, 2, 6.

ἠπειρωτικὸς, *mediterraneus, continentem incolens*. E. 6, 1, 4. p. 361. μὴ νησύδρια — ἀλλ' ἠπειρωτικὰ ἔθνη.

ἦπερ, v. infra ὃς nr. 16.

ἠπητὴς, v. ἀκεστής.

ἦρ, *ver*. E. 3, 2, 5. ἅμα τῷ ἦρι. 4, 1, 7. πρὸ ἦρος. 4, 7, 1. εὐθὺς ἀρχομένου τοῦ ἦρος. 5, 3, 1. 5, 4, 58. K. 5, 6. et 9, 1. τοῦ ἦρος, *tempore verno*.

Ἥρα, *Juno*. Απολ. 24. ἀντὶ Διὸς καὶ Ἥρας καὶ τῶν σὺν τούτοις θεῶν. Per eam viri quoque iurabant, non tantum mulieres, tam apud Perſas, quam apud Graecos: Π. 1, 4, 12. Cyrus: μὰ τὴν Ἥραν, inquit, — οὐκ οἶδα. Margg. et cod. Bodl. habent Δία, quod Hutch. temere recepit, quia viri non niſi qui mulieres imitari vellent, per Junonem iurauerint, teſte Phauorino in v. νή. In reliquis locis omnibus viri iurant νὴ τὴν Ἥραν, vt Hyſtaſpes Π. 8, 4, 6. Sic Socrates Απ. 1, 5, 5. ἐμοὶ δοκεῖ νὴ τὴν Ἥραν — εὐκτὸν εἶναι. vbi v. Erneſt. 3, 10, 9. 3, 11, 5. 4, 2, 9. 4, 4, 8. O. 10, 1. ad q. l. v. Bach. 11, 19. Σ. 4, 44. 54. 8, 12. 9, 1. Omnino v. Zeun. ad Π. 1, 4, 12.

Ἡραία, *Heraea*, Arcadiae oppidum. v. Steph. Byz. E. 3, 2, 22. v. Ἤπειον. 3, 3, 1. 6, 5, 22.

Ἡραιεῖς,

Ἡραιεῖς, *Heraeenses*. E. 6, 5, 11. Lacedaemoniis adsunt contra Mantineenses et Arcades alios. §. 22. οἱ Ἀρκάδες — στρατεύουσιν ἐπὶ τὰς Ἡραιέας, ὅτι οὐκ ἤθελον τοῦ Ἀρκαδικοῦ μετέχειν.

Ἡραῖον, *fanum Iunonis*. 1) prope Piraeum Corinthi, E. 4, 5, 5. 8. 2) ad Phliuntem, E. 7, 2, 1. 6. 11. 12.

Ἡράκλεια, *Heraclea*. ¶ vrbs Ponti. A. 6, 2, 1. ἀφίκοντο εἰς Ἡράκλειαν, πόλιν Ἑλληνίδα, Μεγαρέων ἄποικον οὖσαν, ἐν τῇ Μαριανδυνῶν χώρᾳ. 5, 6, 3. extr. πολλά ἐστι πλοῖα ἐν Ἡρακλείᾳ. 6, 4, 1. τριήρους ἐστὶν εἰς Ἡράκλειαν ἐκ Βυζαντίου κώπαις ἡμέρας μάλα μακρᾶς πλοῦς. Cf. omnino Iebb. ad Aristid. p. 540. ¶ 2) vrbs Thessaliae, cognominata Τραχινία, ab Hercule condita, et olim Τραχὶν dicta. v. Steph. Byz. ibique interpp. omninoque quos laudat Wass. ad Thucyd. 5, 12. E. 1, 2, 12. ἐν Ἡρακλείᾳ τῇ Τραχινίᾳ sunt Achaei et ἔποικοι, i. e coloni a Spartanis illuc missi. v. Diodor. Sic. 12, 59. et Thucyd. 3. 92. vbi vocatur Ἡράκλεια ἡ ἐν Τραχινίαις.

Ἡρακλεῖδαι, *Heraclidae*, *Herculis posteri*. Λ. 10, 8. Λυκοῦργος κατὰ τοὺς Ἡρακλείδας λέγεται γενέσθαι. Απ. 3, 5, 10. τὸν (πόλεμον) ἐφ' Ἡρακλειδῶν πρὸς τοὺς ἐν Πελοποννήσῳ.

Ἡρακλείδης, *Heraclides*. ¶ 1) Maronites (v. Μαρωνείτης), A. 7, 6, 30. vocatur Ἕλλην. 7, 3, 7 — 9. conuiuis apud Seuthen auctor est, vt Seuthi dona dent. Cf. §. 14. (Vnde ab Athenaeo 6, 13. Seuthis adulator dicitur.) A. 7, 4, 1. Seuthis iussu praedam vendit, vt militibus inde stipendia soluantur. 7, 5, 1 — 7. redit a praeda vendita. Sed cum non satis pecuniae inde secum afferret, indignantur Graeci et Xenophon, quod stipendia non acciperent. Quare Heraclides Xenophontem calumniatur apud Seuthen et reliquos duces Graecos, frustra quidem. 7, 6, 2 — 6. apud Lacedaemonios, exercitum a Seuthe petentes, calumniatur Xenophontem. §. 30. 31. accusatur apud Lacedaemonios ob pecunias e praeda retentas, atque adeo timens abit. 7, 7, 21. 24. eandem ob caussam a Xenophonte apud Seuthen reprehenditur.

tur. §. 28. Seuthis iram timens pecuniam numerat. Vocatiuus ὦ Ἡρακλείδη est A. 7, 5, 3. ¶ 2) Siculus, Aristogenis filius, praetor, E. 1, 2, 5.

Ἡράκλειον, *fanum Herculis.* ¶ 1) Chalcedone, E. 1, 3, 6. ¶ 2) in Aegina, E. 5, 1, 10. ¶ 3) Thebis, E. 6, 4, 7.

Ἡρακλεῶται, *Heraclienses.* In Thessalia, E. 6, 4, 9. in Leuctrica pugna cum Lacedaemoniis faciunt. §. 27. Iason eorum moenia deiicit.

Ἡρακλεῶται, *Heracleenses.* ¶ 1) in Ponto, A. 5, 6, 11 — 17. cum Sinopensibus promittunt Graecis pecuniam et naues. §. 21. naues dant, pecuniam non item. 6, 2, 2. τοῖς Ἕλλησιν οἱ Ἡρακλεῶται ξένια πέμπουσιν. §. 3 — 5. cum Graeci stipendia petentes ad eos mitterent, indignati portas claudunt. §. 11. Arcadibus vero dant naues. Ibid. mentio fit τῆς πόλεως τῶν Ἡρακλεωτῶν. ¶ 2) in Thessalia, E. 3, 5, 6. Lacedaemonii Phocensibus contra Thebanos auxilium laturi ἐκέλευον παρεῖναι καὶ Οἰταίους καὶ Ἡρακλεώτας. 6. 3, 23. adsunt Heracleotae Thebanis contra Lacedaemonios.

Ἡρακλεώτης, *Heracleensis*, Σ. 4, 63. vocatur a patria Zeuxippus pictor. v. Bach.

Ἡρακλεῶτις, *Heracleensium regio* in Ponto, A. 6, 2, 11. ὅρια τῆς Θρᾴκης καὶ τῆς Ἡρακλεώτιδος. v. Θρᾴκη nr. 2.

Ἡρακλῆς, *Hercules.* v. omnino Gramm. hist. dissor. p. 62 — 75. A. 6, 2, 2. παρὰ τῇ Ἀχερουσιάδι χεῤῥονήσῳ — λέγεται Ἡρακλῆς ἐπὶ τὸν Κέρβερον καταβῆναι. Αγ. 8, 7. filium habuit Aristodemum. Sed v. Ἀριστόδημος. E. 3, 3, 3. posteri eius esse feruntur reges Lacedaemoniorum. cf. Αγ. 1, 2. Hercules K. 1, 9. πρῶτος τῶν Ἑλλήνων vocatur, et Telamoni praemium dare legitur Hesionen. Σ. 8, 29. Ζεὺς — ὅσων ψυχὰς ἀγασθείη, ἀθανάτους τούτους ἐποίει· ὧν Ἡρακλῆς. E. 6, 5, 38. p. 431. vos Athenienses σχόντες τὴν Εὐρυσθέως ὕβριν, διεσώσατε τοὺς Ἡρακλέους παῖδας. A quibus Heraclidis cum originem ducerent Lacedaemonii, E. 6, 3, 4 p. 383. Hercules a Callia Atheniensi vocatur Lacedaemoniorum ἀρχηγέτης. Templum habuit in Arcadia,

Arcadia, E. 7, 1, 21. it. Thebis, E. 6, 4, 7. vbi cum arma disparuissent, bonum omen putatum est, ὡς τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὴν μάχην ἐξωρμημένου. cf. Ἡράκλειον. Fuit enim in eorum deorum numero, qui curare homines putabantur in periculo, inprimis in expeditione bellica. Vnde et Ἡγεμὼν dictus. v. Ἡγεμὼν nr. 8. Hinc Graeci A. 4, 8, 18. cum venissent in primam vrbem Graecam, parant τῷ Διὶ τῷ Σωτῆρι καὶ τῷ Ἡρακλεῖ ἡγεμόσυνα. De Hercule Prodicio vid. Aπ. 2, 1, 21 — 34. cf. Pighii praefat. ad Herculem Prodicium, Colon. 1609. 8. Vocatiuus ὦ Ἡράκλεις et simpliciter legitur, Aπ. 2, 1, 23. 27. 29. 33. et ita, vt sit admirantis. Etymol. M. et Phauorin: Ἡράκλεις· ἐπίφθεγμα θαυμαστικὸν, ἀντὶ τοῦ, ὦ τοῦ θαύματος. Π. 1, 6, 19. p. 74. ὁ Κῦρος ἐπιγελάσας εἶπεν, ὦ Ἡράκλεις, οἷον συ λέγεις. Σ. 4, 53. Vel iurantis, Aπ. 1, 3, 12. ὦ Ἡράκλεις, ἔφη Ξενοφῶν, *mehercules.* Vbi Fr. Portus non male dicit intelligi Herculem ἀλεξίκακον, qui auertit mala.

ἠρέμα, 1) *quiete.* Hesych: ἠρέμα· ἀτρέμα, ἡσύχως, σχολαίως. Π. 1, 1, 15. οἳ ἐφεστήκασι τοῖς ἵπποις ἠρέμα. 2) *modice, pedetentim.* Π. 7, 1, 5. ἡγοῦ τῷ πεζῷ ἠρέμα.

ἠρεμαίως, *lente, paulatim.* Iπ. 9, 5. οὐ δεῖ ἐξαπίνης σπᾶν, ἀλλ' ἠρεμαίως προσάγεσθαι τῷ χαλινῷ.

ἠρεμεῖν, *quiescere.* Aγ. 7, 3. εἰ δ' αὐτοῖς νόμοις ἠρεμοῦντες διαμένοιεν, *si semper constanter legibus obediant.* Σ. 9, 3. μόλις ἠρεμοῦσα Ariadne, *vix se continens, quo minus prae amore se loco moueret.* Iπ. 7, 8. ἠρεμεῖν δεῖ διδάσκειν τὸν ἵππον, *quiescere consistendo.* 9, 5. ἠρεμεῖν dicitur equus post cursum. §. 9. eques iubetur ἠρεμεῖν ἐπὶ θυμοειδοῦς ἵππου, *quiete sedere.* cf. ἠρεμίζειν, quocum in var. lect. permutatur.

ἠρεμέστερος, *quietior, sedatior.* Π. 7, 5, 22. de eunuchis: ἄνθρωποι ἠρεμέστεροι γίγνονται, *minus ad insolentiam procliues.*

ἠρεμεστέρως, *quietius, tranquillius.* Π. 3, 1, 17. ἠρεμεστέρως ἔχειν τὰ ἐνθάδε, *minus res nouas moliri.*

ἠρεμία, *tranquillitas.* Iπ. 2, 3. ἣν ἐπίστηται τὸ πεινῆν

νῶν — παρασκευάζειν, μετ' ἠρεμίας γίγνεσθαι τῷ πώλῳ, *clam, ſine perturbatione quae ab hominibus oritur.* Nam oppon. δι' ἀνθρώπων.

ἠρεμίζειν, ¶ 1) *conſiſtere iubere, inhibere curſum.* Ιπ. 7, 18. ἐκ τοῦ τάχεος — ἠρεμίζειν (τὸν ἵππον), καὶ — πάλιν ὁρμᾶν. 9, 3. ἐπειδὰν ἀναβῇ, ἠρεμίσαντα (all. ἠρεμήσαντα) πλείω χρόνον — οὕτω προκινεῖν, ΠΡ. τὸν ἵππον. Cf. Poll. 1, 205. ¶ 2) *vitam ſedentariam agere.* Λ. 1, 3. οἱ ἄλλοι Ἕλληνες κόρας ἠρεμιζούσας ἐριουργεῖν ἀξιοῦσι.

ἠρινός, *vernus.* E. 3, 2, 8. ἀρξάμενος ἀπὸ ἠρινοῦ χρόνου πρὸ ὀπώρας.

Ἡριππίδας, *Herippidas.* E. 3, 4, 6. Ageſilai legatus ad Tiſſaphernem. §. 20. praeficitur ab Ageſilao Cyrianis. 4, 1, 5 — 7. Ageſilai ad Spithridatem legatus. §. 10. 11. cum parte copiarum caſtra Pharnabazi occupat. 4, 2, 5. cum aliis ab Ageſilao iudex conſtituitur de praemiis Aſiae ciuitatibus tribuendis. 4, 3, 8. Ἡριππίδας ἐξενάγει τοῦ ξενικοῦ. §. 10. ὧν Ἡριππίδας ἐξενάγει. (Αγ. 2, 10. nonnulli habent Ἡριπίδας.) 4, 8, 11. claſſi praeficitur contra Corinthios.

Ἡρώδας, *Herodas*, Syracuſanus. E. 3, 4, 1. Lacedaemoniis nunciat regis apparatum belli.

Ἥρωες, *Heroes, ſemidei*, h. e. homines ob multas res praeclare geſtas inter deos relati, et tutores eius, quam olim incoluerant, regionis crediti. v. Cuper. Obſ. 3, 16. Λ. 15, 9. οὐχ ὡς ἀνθρώπους, ἀλλ' ὡς ἥρωας τοὺς Λακεδαιμονίων βασιλεῖς προτετιμήκασιν. Thomas Mag. ἥρω Ἀττικοί, οὐχ ἥρωα· καὶ ἥρως, ἐπὶ αἰτιατικῆς τῶν πληθυντικῶν, οὐχ ἥρωας. ἥρωες δὲ, οὐχ ἥρως. Cf. Phrynich. p. 62. Sed in Xen. ſemper eſt ἥρωας. Diſtinguuntur a diis, Π. 2, 1, 1. προσευξάμενοι θεοῖς καὶ ἥρωσι Περσίδα γῆν κατέχουσι. 3, 3, 11. Κῦρος ἔθυε, πρῶτον μὲν Διῒ βασιλεῖ, ἔπειτα δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς — συμπαρεκάλει δὲ καὶ ἥρωας γῆς Μηδίας οἰκήτορας καὶ κηδεμόνας. — ἱλάσκετο θεοὺς, καὶ ἥρωας Ἀσσυρίας οἰκήτορας. 8, 3, 11. Σ. 8, 28. eſt ἥρωες, vt Ιπ. 11, 8.

ἧσθαι, *ſedere.* Απ. 1, 2, 58. ex Homero: ἀτρέμας ἧσο.

Ἡσίοδος, *Heſiodus.* Quidam eius verſus laudantur

tur Ἀπ. 1, 2, 56. et 2, 1, 20.

Ἡσιόνη, *Hesione*, filia Laomedontis, regis Troianorum. K. 1, 9. Troia capta ab Hercule datur Telamoni.

ἡσσᾶσθαι, *inferiorem esse, vinci*. c. gen. Π. 6, 1, 20. θεὸς ἀκὼν ἔρωτος ἡσσῆσθαι. Zeun. ἡττῆσθαι. All. ἡττᾶσθαι. Ἀπολ. 19. πονηρᾶς ἡδονῆς ἡσσημένον. v. omnino ἡττᾶσθαι.

ἧσσον, *minus*. Π. 1, 3, 4. ἵνα ἧσσον — ποθοίη. Zeun. ex Cod. Guelf. et edd. vett. habet ὡς ἥκιστα, quod explicat ὡς ἥκιστα. Sed v. ὡς nr. 26. i. Ιερ. 4, 9. ἧσσον (Zeun. ἧττον) ἱκανὰ εἰς τὰ ἀναγκαῖα ἐκπανήματα. O. 7, 23. Ἀπολ. 6. ὁρᾶν τε χεῖρον, καὶ ἀκούειν ἧσσον. Hesych: ἧσσον, ἧττον· χεῖρον. v. ἧττον n. 2. c. ἢ, Π. 1, 6, 11. ἧσσον αἰσχρὸν ἢ εἴ τις. Zeun. ἧττον. Πο. 4, 10. χρυσίον μηδὲν ἧσσον χρήσιμον εἶναι ἢ ἀργύριον. E. 6, 3, 3. Ιερ. 1, 33. O. 1, 21. 20, 27. c. gen. pers. Πο. 1, 1. οὐδενὸς ἧσσον (Zeun. correxit ἧττον) τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, *non minus quam vllus reliquorum*. Similis locus est in v. ἧττον nr. 1. Ἀπολ. 16. vid. ἧττον.

ἥσσων, *minus potens*. Π. 6, 1, 11. ὁπότεροι ἂν ἥσσους (Zeun. ἥττους, all. κρείττους) ὦσι. Ιερ. 2, 10. vid. ἥττων.

ἡσυχάζειν, *quiescere, subsistere in itinere, non progredi*. A. 5, 4, 8. τέως ἡσύχαζον.

ἡσυχαῖος, *quietus*. Ιπ. 9, 6. ἐλάσεις — ἡσυχαῖαι, *remissiores*. Comparat. ἡσυχαίτερος pro ἡσυχαιότερος, vt γεραίτερος et alia. Π. 1, 4, 4. φωνῇ ἡσυχαιτέρᾳ, *sedatiore, leniore*. ibid. ἡσυχαίτερος ἦν, *modestior*. 6, 2, 6. ingrato nuncio accepto milites ἡσυχαίτεροι ἢ ὡς εἰώθασι διεφοίτων, *minori cum strepitu*.

ἡσυχῇ, ¶ 1) *quiete, sine strepitu*. A. 1, 8, 8. οὐ κραυγῇ — ἀλλὰ σιγῇ καὶ ἡσυχῇ προσῄεσαν. K. 3, 4. τὰ ὦτα διακινοῦσι, τὴν δὲ οὐρὰν ἡσυχῇ ἔχουσιν, *immotam tenent*. ¶ 2) *lente*. O. 16, 7. οὐδ' ἡσυχῇ βαδίζοντες, ἀλλὰ παρατρέχοντες. ¶ 3) *remisse*. K. 2, 9. ἐλάττονι ἂν σφόδρα τείνηται retia, πλέονι δ' ἂν ἡσυχῇ.

ἡσυχία, ¶ 1) *quies*. A. 2, 3, 5. καθ' ἡσυχίαν ἐλθεῖν ἐπὶ τὰ ἐπιτήδεια, *per quietem, quae inducias sequebatur*. v. Hutch. E. 4, 4, 18. τὸ ἑῷον κατὰ ἡσυχίαν ἐτείχιζον, *non impediti*

pediti ab hoſtibus. 6, 5, 42. καθ' ἡσυχίαν ἀποχωρῆσαι, *non ab hoſte laceſſiti.* O. 8, 7. πορευόμενοι ἐν τάξει — ὁμοίως ὥσπερ εἷς ἕκαστος καθ' ἡσυχίαν πορεύονται, *non ſe inuicem turbantes.* Απ. 2, 9, 8. ὁ Κρίτων ἐν ἡσυχίᾳ ἦν, *non amplius laceſſebatur a ſycophantis.* ¶ 2) ἡσυχίαν ἄγειν, v. ἄγειν nr. 24. ¶ 3) ἡσυχίαν ἔχειν, ¶ a) *non mouere ſe.* Σ. 2, 15. σὺν τοῖς σχήμασι καλλίων φαίνεται, ἢ ὅταν ἡσυχίαν ἔχῃ. ¶ b) *ſubſiſtere.* A. 4, 5, 11. εἴ τις κινοῖτο, καὶ μηδέποτε ἡσυχίαν ἔχοι. ¶ c) *domi ſe tenendo a bello abſtinere.* Π. 7, 2, 7. p. 418. ἕως μὲν εἶχον ἡσυχίαν — ἐπειδὴ δὲ ἀνεπείσθην ἐφ' ὑμᾶς στρατεύεσθαι. E. 6, 1, 4. p. 363. ¶ d) *in ſtatione ſua ſe tenendo non progredi contra hoſtes.* E. 2, 4, 11. ἡσυχίαν εἶχε — μὴ ἐπιτίθεσθαι. 3, 2, 20. ὁ δῆμος — ἡσυχίαν εἶχεν, *non reſiſtebat.* 3, 5, 11. 4, 2, 8. 4, 4, 4. 5, 4, 9. 7, 5, 22. Ιππ. 5, 15. ¶ e) *in ſtatione manere, non fugere.* E. 3, 2, 13. 6, 5, 8. ἀνακεχωρηκότες — ἐπεὶ δὲ ἡσυχίαν εἶχον. §. 9. 7, 4, 22. ¶ f) *ſilere, non contradicere.* E. 2, 3, 23. ἡ βουλὴ ἡσυχίαν εἶχεν. ¶ g) *tranquillum eſſe.* Π. 8, 7, 3. p. 544. μὴ δύνασθαι ἡσυχίαν ἔχειν κεντριζόμενον ὑπὸ τῆς — φιλονεικίας. ¶ h) *otioſum eſſe.* A. 3, 1, 1. κατακείμεθα, ὥσπερ ἐξὸν ἡσυχίαν ἔχειν. All. ἡσ. ἄγειν. Cod. Eton. ἡσυχιάζειν. Σ. 4, 13. ἡσυχίαν ἔχων, *vitam otioſam agens, nihil omnino agens.* 7, 3. ¶ 4) *otium.* Π. 7, 5, 15. καθ' ἡσυχίαν συγγενησόμεθα *non occupati negotiis publicis.* E. 6, 2, 16. καθ' ἡσυχίαν ἅπαντα ποιεῖν, *mit Muſse.* Oppon. διὰ σπουδῆς. ¶ 5) *pax.* E. 6, 3, 4. ἡσυχίας ἐπιθυμήσῃ. ¶ 6) *requies.* Ιερ. 6, 2. ὁπότε ἡσυχίας ἐπιθυμήσαιμι. ¶ 7) *ſolitudo.* Απ. 2, 1, 21. ἐξελθόντα εἰς ἡσυχίαν καθῆσθαι.

* ἡσυχιάζειν vid. ἡσυχία n. 3. h.

ἥσυχος, *lentus.* Π. 5, 3, 20. παρελαύνων τὸν ἵππον ἥσυχος κατεθεᾶτο τὰς τάξεις. Steph. coniiciebat ἡσύχως. Sed ἥσυχος poſitum eſt pro aduerbio, vt A. 6, 5, 7. in Cod. Eton. ἥσυχοι. Omnino de hoc vſu adiectiuorum v. Fiſcher. ad Weller. p. 303. cf. ἡσύχως et ſupra ἄσμενος.

ἡσύχως, ¶ 1) *modice.* A. 6, 5, 7. οἱ μὲν ἡσύχως προῆγον. v. ἥσυχος. ¶ 2) *mode-ſte.*

ſte. Ἀγ. 6, 7. ἦγε τὸ στράτευμα — ἡσύχως, ὥσπερ ἂν παρθένος ἡ σωφρονεστάτη προβαίνοι. ¶ 3) *pedetentim*. Π. 5, 3, 19. πορεύεσθαι ἡσύχως. ¶ 4) *leniter*. Ιπ. 10, 12. vbi oppon. ἄγαν χαλεπῶς.

ἤτοι, v. ἤ nr. 4.

ἦτρον, *quicquid eſt infra vmbilicum, venter imus*. Poll. 2, 170. τὸ ὑπὸ τὸν ὀμφαλὸν πᾶν, ἄχρι τῶν ὑπὲρ αἰδοῖα τριχώσεων, ἦτρόν τε καὶ ὑπογάστριον. Heſych: ἦτρον· ὁ περὶ τὸ ὑπογάστριον τόπος, ὁ ὑπὸ τὸν ὀμφαλόν. Sic fere Moeris, qui dicit, ἦτρον eſſe Atticum, ὑπογάστριον autem Hellenicum. Timaeus lex. Platon: ἦτρον· ὁ μεταξὺ ὀμφαλοῦ τε καὶ αἰδοίου τόπος. v. Homer. Il. ν, 568. Suid. et Etymol. M. A. 4, 7, 10. θώρακας λινοῦς μέχρι τοῦ ἤτρου. Ιπ. 12, 4.

ἧττα, *clades*. Tribuitur ei, qui victus eſt, Π. 3, 1, 11. τοῦ πατρὸς ἧτταν. §. 12. in quibus duobus locis dicitur de ſubita calamitate captiuitatis, qua quis ſe ſentit aliis eſſe inferiorem. Sed de clade, quae pugnam ſequitur, eſt 3, 3, 20. cf. Perizon. ad Aelian. V. H. 2, 25. qui laudat e Xenophonte: δι' ἧττας ἡδονῶν καὶ ἐπιθυμιῶν, *quod vinci ſe patitur a voluptatibus et cupiditatibus*. Sed vix in Xenophontis libris hunc locum reperias.

ἡττᾶσθαι, ¶ 1) *inferiorem eſſe. ſuperari*. Π. 1, 4, 4. ἡττώμενος αὐτὸς ἐφ' ἑαυτῷ ἐγέλα. §. 5. ἐκ τοῦ ἡττᾶσθαι, *propterea quod in exercitiis inferior aliis fuerat*. c. gen. perſ. et dat. rei c. ἐν, Π. 3, 3, 19. ὅπως μηδ' ἐν τούτῳ (np. in aliis incitandis) αὐτῶν ἡττηθήσεσθε. A. 2, 5, 3. p. 113. εἰ ἐν πᾶσι τούτοις ἡττώμεθα, np. opportunitatibus belli. c. dat. Π. 8, 2, 8. ἡττώμενος φίλων θεραπείᾳ, *amicos minus colens, quam ipſe ab illis cultus ſit*. c. acc. Π. 1, 4, 5. ἃ ἡττῷτο, *in quibus exercitiis*. c. gen. Π. 5, 3, 15. εἰ ἡττῴμεθα αὐτοῦ εὖ ποιοῦντος. Sic de iis, qui flagitiis ſeruiunt, Π. 6, 3, 7. αἰσχροῦ ἡττηθεὶς οὐδενὸς ᾤχετο. Zeun. exponit *conuictus*. v. ſur. 7. Ἀγ. 5, 1. ποίας (np. ἡδονῆς) οὐδέ τις Ἀγησίλαον ἡττηθέντα. Cod. Harl. ποίαις. K. 12, 12. Sic fere E. 5, 2, 5. ἡττῶντο τοῦ ὕδατος, *vi aquae reſiſtere non poterant*. c. particip. A. 2, 3, 12. οὐχ ἡττησόμεθα (i. e. ἡττηθησόμεθα) εὖ ποιοῦντες. 2, 6, 9. c. particip.

ticip. et gen. Π. 5, 4, 15. σοῦ μὴ ἡττᾶσθαι ἀντιδωρούμενον, np. με. ¶ 2) *succumbere, non perficere posse.* c. gen. Π. 1, 5, 7. p. 54. οἵτινες, ἀγρυπνῆσαι δέον, ἡττῶνται τούτου, *vigilias perferre nequeunt.* ¶ 3) *vinci bello* vel *proelio.* Π. 3, 1, 14. δεδιότες μὴ ἡττηθῶσι — ἤδη δὲ ἡττημένοι. 3, 3, 20. ἡττηθήσεσθε, *victi fueritis.* §. 21. ἡττῆσθαι. 4, 1, 5. ἐπεὶ ἥττηνται. A. 3, 1, 2. νικῶντες μὲν οὐδ' ἂν ἕνα κατακαίνοιεν, ἡττηθέντων δὲ αὐτῶν οὐδεὶς ἂν λειφθείη. 3, 2, 26. 4, 6, 17. E. 1, 2, 10. 1, 7, 10. extr. cf. ἥττων nr. 5. c. μάχῃ, Π. 3, 1, 12. ὅταν μάχῃ τις ἡττηθῇ. 6, 2, 7. p. 366. A. 1, 2, 9. E. 1, 5, 13. 2, 2, 14. μάχῃ ἡττηθέντων. 2, 3, 4. 7, 1, 24. Sic E. 4, 3, 5. ὅτι ἡττημένοι εἶεν τῇ ναυμαχίᾳ. ¶ 4) Αγ. 8, 8. τείχη ἀνάλωτα ἡττᾶσθαι ὑπὸ πολεμίων. All. rectius: κτᾶσθαι. ¶ 5) *re infecta abire, repulsam ferre.* E. 3, 4, 8. πάντας ἡττωμένους ἀπέπεμπε. ¶ 6) *causa cadere, litem perdere.* Απ. 4, 4, 17. πῶς δ' ἂν ἧττον ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἡττῷτο. ¶ 7) *conuinci rei veritate.* E. 5, 4, 31. ἡττηθεὶς τοῦ δικαίου ἀπῆλθε. cf. nr. 1. omninoque ἡσσᾶσθαι.

ἧττον, ¶ 1) *minus.* Ιπ. 8, 7. ἧττον ἂν ὑποδύοι ὁ ἵππος — ἧσσον ἂν αὐτὸς κόπτοιτο. Sequente ἤ, Λ. 3, 6. ἐκείνων ἧττον — ἢ τῶν λιθίνων, ἧττον — ἢ τῶν χαλκῶν. Ο. 4, 9. etc. c. τί, Π. 7, 5, 22. οὐ μέντοι ἀμελέστεροι — οὐδ' ἧττόν τι ἱππικοί, οὐδὲ ἧσσόν τι ἀκοντιστικοί, οὐδὲ ἧσσον φιλότιμοι. Cf. τὶς nr. 34. c. οὐδὲν, Ιερ. 3, 4. οὐδὲν ἧττον τούτου ἕνεκεν τιμῶσιν αὐτάς, *nihilo minus, demungeachtet.* Ο. 20, 29. Sed Απ. 2, 7, 5. in responsione: οὐδὲν ἧττον, *nihil minus, omnium maxime.* Et Απ. 1, 5, 6. δουλείαν οὐδεμιᾶς ἧττον αἰσχράν dictum est pro οὐδὲν ἧττον αἰσχρὰν vel pro πάσης αἰσχίω. Similis locus est in v. ἧσσον. c. ἤ, A. 7, 5, 5. οὐδὲν ἧττον ἀγάγοιεν ἢ Ξενοφῶν, *non minus quam.* Ο. 2, 6. 4, 12. 5, 16. οὐδὲν ἧττον δεῖ τὸν γεωργὸν ἢ τὸν στρατηγὸν παρακελεύεσθαι. Cf. οὐδεὶς nr. 5. c. gen. pers. Π. 2, 1, 16. οὐδὲν ἧττον τιμᾶν — τοὺς ὑπηρέτας οὔτε κηρύκων οὔτε πρέσβεων. Ο. 5, 16. οὐδὲν ἧττον οἱ δοῦλοι τῶν ἐλευθέρων. ¶ 2) *peius.* Απ. 3, 7, 4. οὐδὲν ἧττον ἐν τῷ πλήθει ἢ μόνος ἀριθμεῖν. Sequitur ἄριστα κιθαρίζειν. 4, 8, 8. ὁρᾶν καὶ ἀκούειν ἧττον. v. ἧσσον. ¶ 3) *rarius*

K. 4, 9. τὰ ὄρη πολλάκις, τὰ ἔργα ἧττον. 5, 11. ¶ 4) *non.* Απ. 2, 5, 4. ἵνα ἧττον αὐτὸν οἱ φίλοι προδιδῶσι. ¶ 5) Σ. 4, 39. μᾶλλον μὲν ἥδεσθαι ποιῶν ἕκαςα αὐτῶν ἐκ ἂν εὐξαίμην, ἧττον δὲ τέτων μοι δοκεῖ ἔνια αὐτῶν ἡδίω εἶναι τῦ συμφέροντος. Leuncl. et Wels. de hoc loco valde laborarunt. Ernesti ἧττον δὲ τ. vertendum putabat *immo vero, contra,* dure tamen dictum esse intelligens. Melior videtur Zeunii ratio, qui iubet ἥττονι legi: *vbi nimis his rebus indulgere coepi.* cf. ἧσσον.

ἥττων, ¶ 1) *minor.* Π. 2, 1, 6. p. 93. τόλμην ἐδὲν ὑμῖν προσήκει ἥττονα ἡμῶν παρέχεσθαι. etc. Cf. nr. 9. ¶ 2) *inferior.* c. gen. Απ. 2, 1, 15. τῶν πολιτῶν πάντων (all. elegantius πάντα) ἥττων ὤν, np. quia ius ciuitatis non habet. ¶ 3) *nimis deditus.* Π. 8, 8, 7. ἥττους τῦ οἴνου. Απ. 1, 5, 1. ἄνδρα — ἥττω γαςρὸς, ἢ οἴνου, ἢ ἀφροδισίων, ἢ πόνυ ἢ ὕπνυ. 4, 5, 11. ¶ 4) *ferendo impar.* Ιπρ. 1, 3. equi ἥττους τῶν πόνων. ¶ 5) *victus.* Π. 2, 1, 6. p. 93. κράτους, ὃ πάντα τὰ τῶν ἡττόνων τοῖς κρείττοσι δωρεῖται. A. 5, 6, 18. in cod. Eton. ἐν τῷ κρατεῖν ἐςι καὶ τὸ λαμβάνειν τὰ τῶν ἡττόνων. Vulgo: ἡττωμένων. c. gen. Π. 4, 1, 8. p. 205. οἱ πολέμιοι ἥττους ὄντες ἡμῶν ἔφευγον — διώκειν τὰς ἥττους. A. 5, 6, 5. Ιερ. 4, 6. ¶ 6) *minus potens.* a) in bello et militia, A. 7, 3, 12. οἱ ἥττους ἐῶσι λαμβάνειν (τὰ ἐπιτήδεια), *qui non possunt resistere.* Αθ. 2, 1. τῶν πολεμίων ἥττους — εἶναι, *non praestare hostibus in militia grauis armaturae.* Oppon. ibi μείζους. §. 5. E. 3, 2, 22. παρὰ τῶν ἡττόνων λαμβάνειν. Απ. 3, 6, 7. 8. Ιπρ. 8, 10. b) in republica, E. 2, 3, 13. ἀρχὴν ἥττονα τῶν ἀρχομένων. 3, 3, 11. Απ. 2, 1, 12. 13. cf. κρείττων. ¶ 7) *minus viribus valens.* Ιπρ. 4, 19. λύκος — κἂν ἐπιγίγνηται κύων, ἢν μὲν ἥττων ᾖ, τέτῳ ἐπιτίθεται, ἢν δὲ κρείττων — ἀποχωρεῖ. ¶ 8) *minus callens.* c. acc. Π. 1, 4, 4. ἃ ᾔδει ἑαυτὸν ἥττονα ὄντα. c. particip. et gen. Π. 1, 3, 13. ἱππεύων ἥττων τῶν ἡλίκων. ¶ 9) *vilior.* O. 13, 10. ὑποδήματα τὰ μὲν χείρω, τὰ δὲ βελτίω — τῷ χείρονι (servo) τὰ ἥττω διδόναι. Sic fere Π. 5, 1, 2. vbi vulgo est: ἀνδρὶ ὅτε τὸ εἶδος ἐκείνου χείρονι, ὅτε τὴν γνώμην, ὅτε τὴν δύναμιν, marg.

marg. Steph. habet: ὅτε γυ. ὅτε δύν. ἧττω ἔχοντι, *minorem.* 10) ἥττων λόγος, v. λόγος nr. 8. cf. ἧσσων.

Ἡφαίστεια, *Vulcanalia, dies festi Athenis in honorem Vulcani celebrari solita.* Αϑ. 3, 4. v. Suid. et Harpocrat. in v. Λαμπὰς, et Meurs. Graecia feriata. cf. infra λαμπάς,

Ἥφαιστος, *Vulcanus.* Π. 7, 5, 9. ἣν ἀναβῶσί τινες ἐπὶ τὰς οἰκίας, ἔχομεν σύμμαχον ϑεὸν Ἥφαιστον. Intelligitur simul *ignis.* Sed Freinshem. ad Curt. 4, 4, 13. nomen Ἥφαιστον dicit ab impudenti glossa esse, cum per illum σύμμαχον ϑεὸν intelligatur *ignis, deus Persarum.* Cf. Gramm. hist. deorum p. 41. De etymologia nominis orientali v. Hutch. p. 526. De allegoria autem Eustath. ad Il. α, p. 83.

Ἧφης et Ἧχης, v. Θήχης.

ἠὼς, v. ἕως.

ϑᾶκος, *sedes, sedile.* Hesych: ϑάκος· καϑέδρα, ϑρόνος. Portus in ind. dicit, poeticum esse, Thomas Mag. Atticum, ϑῶκος vero poeticum. v. ibi Triller. Iunior et inferior seniori et honoratiori dicitur ϑάκων ὑπείκειν, ὑπαναστῆναι, ἐξαναστῆναι, vbi. vid. it. ὑπαναστατέον.

Θαλάμαι, *Thalamae,* Steph. Byz. πόλις τῆς Μεσσηνίας. Ε. 7, 4. 26. Elei ἰόντες ἐπὶ τὴν Πύλον, ἐπιτυγχάνουσι τοῖς Πυλίοις, ἀποκεκρουσμένοις ἀπὸ τῶν Θαλάμων. Leg. Θαλαμῶν. v. Mor.

ϑάλαμος, ¶ 1) *cubiculum.* a) virginum, Λ. 3, 6. αἰδημονεστέρους — τῶν ἐν τοῖς ϑαλάμοις παρϑένων. Longinus perperam legit ὀφϑαλμοῖς. v. παρϑένος. b) coniugum, Ε. 3, 3, 2. ἐκ τοῦ ϑαλάμου ἐξελάσας — — τὸν σὸν πατέρα. — οὐκ ἔφχνη ἐν τῷ ϑαλάμῳ. Cf. Plutarch. Alcib. 23. Σ. 9, 3. Ἀριάδνη εἴσεισιν εἰς τὸν ἑαυτῆς τε καὶ Διονύσου ϑάλαμον. ¶ 2) *interior aedium pars.* Ο. 9, 3. ὁ ϑάλαμος ἐν ὀχυρῷ ὢν, τὰ πλεῖστου ἄξια καὶ στρώματα καὶ σκεύη παρεκάλει.

ϑάλασσα, v. ϑάλαττα.

ϑαλασσουργὸς, *victum quaerens in mari.* v. Wetsten. ad Apoc. 18, 18. Wesseling. Obs. 1, 15. Bergler. ad Alciphr. 1, 13. p. 58. Dicitur de nauigantibus aeque ac piscatoribus. Hesych: ϑαλασσεύς· ἁλιεύς. ϑαλάσσια· ἔργα ναυτικά. Ο. 16, 7. τὸ τῶν

τῶν ἁλιέων, ὅτι θαλασσουργοὶ ὄντες —

Θάλαττα, f. θάλασσα, (v. Fischer. ad Plat. Phaed. 58, 26.) *mare*. Π. 7, 1, 21. πλησίον θαλάσσης. Α. 1, 5, 1. πεδίον ἅπαν ὁμαλὸν, ὥσπερ θάλαττα. 5, 1, 2. θάλατταν ἔχομεν, *prope ad mare peruenimus*. 5, 8, 9. ὅταν χειμὼν ᾖ, καὶ θάλαττα μεγάλη ἐπιφέρηται, *tumidum, commotum*. Sic *magnum mare* ap. Lucret. 2, 553. Αθ. 2, 6. τοῖς τῆς θαλάσσης ἄρχουσιν, qui antea ibid. dicuntur οἱ κατὰ θάλατταν κράτιστοι. §. 11. τὸν ἄρχοντα τῆς θαλάσσης — τὸν ἄρχοντα τῆς θαλάττης. §. 12. ὃ χρήσονται τῇ θαλάττῃ — ταῦτα ἔχω διὰ τὴν θάλατταν, *ob principatum maris*. Ε. 4, 8, 4. Ἀθηναίων ἀρχόντων τῆς θαλάττης — τῆς θαλάττης ἄρχειν. 5, 1, 25. ἐκράτει πάσης τῆς θαλάττης. cf. ἄρχειν, ἀρχὴ, μοιχᾶν, πάμφορος, πλεῖν, προσκλύζειν. Cum praepositionibus, vt c. ἀπὸ, Ε. 6, 4, 4. ἀναβὰς ἀπὸ τῆς θαλάττης, *regione maritima*. c. εἰς, Ε. 4, 5, 17. πίπτουσιν ἐς τὴν θάλατταν, *in mare*. Κ. 9, 20. ῥιπτοῦσι εἰς τὴν θάλασσαν. Sed Α. 6, 4, 2. τὸ εἰς τὴν θάλατταν καθῆκον. Ε. 1, 2, 6. ἐς τὴν θάλασσαν καταδιώξαντες, *vsque ad*. Sic addito ἀπὸ vel ἐκ, Α. 1, 2, 22. ὄρος αὐτὸ περιέχει — πάντῃ ἐκ θαλάττης εἰς θάλατταν. Ε. 1, 3, 3. ἀπὸ θαλάττης ἐς θάλατταν. 3, 2, 7. c. ἐν, Π. 4, 1, 8. ἅπερ πολλὰς λέγουσιν ἐν θαλάττῃ πεπονθέναι. Ε. 4, 8, 4. ὅπω ναυτικόν ἐστιν ἐν τῇ θαλάττῃ. Ο. 8, 16. Sed Α. 1, 4, 6. εἰς πόλιν οἰκουμένην — ἐν τῇ θαλάττῃ, *ad, apud*. All. habent ἐπί. Hutch. vero defendit ἐν. Sic est Πο. 4, 43. c. ἐπὶ et acc. Αγ. 1, 18. καταβήσοιτο ἐπὶ θάλασσαν, *ad*. Ε. 3, 4, 15. c. ἐπὶ et dat. Π. 7, 4, 5. οἱ Ἕλληνες οἱ ἐπὶ θαλάττῃ οἰκοῦντες, *prope ad*. Α. 1, 3, 1. εἰς πόλιν ἐπὶ τῇ θαλάττῃ. Intell. κειμένην, quod addit Diodor. Sic. v. Hutch. 5, 3, 4. πόλιν ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ. 5, 5, 2. 6, 4, 3. §. 5. ἐν τῇ αἰγιαλῷ ἐπὶ τῇ θαλάττῃ. All. πρὸς τῇ θαλ. 7, 1, 18. τῶν ἐπὶ θαλάττῃ βαρβάρων. 7, 2, 14. τὰ ἐπὶ θαλάττῃ χωρία. All. παρὰ θαλ. §. 19. 20. 7, 3, 7. ὅτι Σεύθης — ἄρχων ἔσοιτο ἐπὶ θαλάττῃ, *regionis maritimae*. 7, 6, 21. Ε. 1, 4, 1. ἄρξων πάντων τῶν ἐπὶ θαλάττῃ, *maritimis et insulanis*. 4, 8, 26. c. κατὰ, Αγ. 2, 26. κατὰ θάλασσαν, *mari*. Ιπρ. 5, 12. Sed Ε. 4, 1, 7.

κατὰ

κατὰ θάλατταν ἤδη ἀνπέμποιτο, *per mare.* Sic 4, 5, 10. Opponuntur Πο. 1, 5. πόλεων παροικουσῶν καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν, *mediterraneae et maritimae.* E. 4, 8, 4. κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν, *terra marique.* Sic O. 5, 17. et ſaepius. v. γῆ. Sed E. 5, 1, 28. et Iερ. 8, 9. eſt πεζῇ καὶ κατὰ θάλατταν. Addito artic. E. 3, 5, 8. p. 183. ὅτε ἤρχετε τῶν κατὰ θάλατταν, *inſulanis.* 4, 8, 1. τὰ κατὰ θάλατταν — γενόμενα, *in inſulis.* §. 17. c. παρὰ, A. 1, 2, 24. οἱ παρὰ τὴν θάλατταν οἰκοῦντες. 5, 1, 7. ταῖς παρὰ θάλατταν οἰκουμέναις πόλεσι. c. πρὸς, E. 4, 8, 1. τὰς πρὸς θαλάττῃ πόλεις.

θαλαττοκρατεῖν, *maris imperio potiri*, dicuntur ſuperbo titulo Graeci, qui partem maris Aegaei tenebant. v. Valcken. ad Herodot. 3, 222. Egregia de hoc verbo disputatio eſt Caſauboni ad Polyb. p. 195 - 197. qui dicit, proprie eo ſignificari: *potentiam maiorem in mari quam reliquos habere.* Sic eſt E. 1, 6, 2. Sed interdum dici de eo, *qui naualibus copiis eſt inſtructior*, aut *qui in proximo ſibi mari ſine metu potentioris vagatur.* Sic E. 4, 8, 10. οἱ Κορίνθιοι ναῦς πληρώσαντες ἐθαλαττοκράτουν ἐν τῷ — κόλπῳ, *impune vagabantur.*

θαλαττοκράτωρ, *maris dominus*, *potitus maris imperio.* Αθ. 2, 2. et 14. θαλασσοκράτορες ſunt, *qui potentes ſunt mari et multas inſulas regunt.* E. 1, 6, 2. θαλαττοκράτορος nomen ſibi tribuit Lyſander, victis nauali proelio Athenienſibus. cf. θαλαττοκρατεῖν.

θαλία, *feſtum conuiuium.* Heſych: θαλία· εὐθηνία, εὐωχία, πανήγυρις, τέρψις, εὐφροσύνη. Suid: θαλίαις· ἑορταῖς. cf. Poll. 6, 8. Iερ. 6, 2. ᾠδαῖς τε καὶ θαλίαις καὶ χοροῖς τὴν ψυχὴν συγκαταμιγνύναι.

θάλλειν, ¶ 1) *virere, florere.* Πο. 1, 4. τοῖς ἐπ' ἐνιαυτὸν θάλλουσί τε καὶ γηράσκουσι. Σ. 2, 25. θάλλοντα dicuntur τὰ ἐν γῇ φυόμενα. ¶ 2) Metaphorice: Σ. 8, 16. θάλλουσα μορφῇ — καὶ ἤθει ψυχῇ. it. de mortuis, quorum memoria reliqua eſt, Aπ. 2, 1, 33. τὸν ἀεὶ χρόνον ὑμνούμενοι θάλλουσι.

θαλλοφόροι, *ſenes terminem oleae in pompa Panathenaeorum ferentes.* Heſych: θαλλοφόρος· ὁ πομπεύων Ἀθήνησι τοῖς Πανα-

Παναθηναίοις. Poll. 1, 237. et 7. 145. ἰδίως ὁ τῆς ἐλαίας κλάδος θάλλος καλεῖται. Iuncus ap. Stobaeum ferm. 112. ὁ νόμος αὐτὰς ἐκείνους (sc. fenes) χειροτονεῖ τῇ Ἀθηνᾷ, ὥς φησι Ξενοφῶν ὁ φιλόσοφος, θαλλοφόρους. Cf. Phauorin. et Schol. Aristoph. Vesp. 542. it. Petit. ad leges Att. lib. 1. tit. 2, 8. interpp. ad Hesych. Beniamin Gottlieb Laurentii Bodeni commentat. de fenibus θαλλοφόροις, Viteb. 1766. 4. et quos laudat Meurf. panath. c. 20. Σ. 4, 17. θαλλοφόρους τῇ Ἀθηνᾷ τοὺς καλοὺς γέροντας ἐκλέγονται

Θάλλων, nomen cani imponendum, K 7, 5

θάλπεσθαι, *calere, caloris molestiam sentire, caloris vehementia premi.* Π. 5, 1, 5. μηδὲ ῥιγοῦν τοῦ χειμῶνος, μηδὲ θάλπεσθαι τοῦ θέρους. Legitur pro θήγεσθαι. v. θήγειν.

θάλπος, *aestus.* Π. 6, 2, 11. p. 370. ἀπάγων ἐκ τοῦ χειμῶνος εἰς τὸ ἀνέχεσθαι ἰσχυρὰ θάλπη, καὶ ἐκ τοῦ θάλπους. 8, 6, 10. τὰ μὲν διὰ θάλπος, τὰ δὲ διὰ ψύχος — δυσοίκητα. (A. 1, 7, 6. est διὰ καῦμα.) §. 11. ἐν ἐαρινῷ θάλπει καὶ ψύχει. Πο. 1, 6. χαλεπωτέροις ἢ ψύχεσιν ἢ θάλπεσιν ἐντυγχάνουσιν. A. 3, 1, 15. Απ. 1, 4, 13. 1, 6, 6. 2, 1, 6. O. 5, 3. ψύχη τε χειμῶνος καὶ θάλπη θέρους καρτερεῖν. 7, 23. ῥίγη καὶ θάλπη — καρτερεῖν. Cf. ἀνέχεσθαι et φέρειν.

θαμὰ, *frequenter.* Moeris: θαμὰ, Ἀττικῶς· πυκνῶς, Ἑλληνικῶς. Cf. πυκνῶς, et Phauorin. qui ex Suida θαμὰ interpretatur inter alia per πυκνῶς. Απ. 2, 1, 22. κατασκοπεῖσθαι δὲ θαμὰ ἑαυτήν. Margg. pro δὲ θαμὰ habent δ' ἅμα.

Θαμβράδας, *Thambradas.* Π. 5, 3, 16. p. 299. in exercitu Cyri praeest in proelio Sacis. Marg. Leuncl. habet Σαμβάκας.

θαμίζειν (poet. Port.), *frequentare, itare, ventitare.* Π. 7, 3, 1. πρόσθεν θαμίζων ἐφ' ἡμᾶς, νῦν οὐδαμοῦ φαίνεται. E. 5, 4, 29. οὐχ ὁρῶντες τὸν Ἀρχίδαμον ἰόντα, πρόσθεν δὲ θαμίζοντα domum suam, ad filium.

θαμινὰ, *frequenter, saepe.* Thom. Mag: θαμινὰ, οὐ πυκνά. A. 4, 1, 12. θαμινὰ παρήγγειλεν. Απ. 3, 11, 15. εἴσιθι τοίνυν θαμινά. O. 3, 4. οἰκέτας — θαμινὰ ἀποδιδράσκοντας. Ιπ. 10, 7. K. 3, 7.

Θαμνήρια f. Θαμνήριοι, *Thamne-*

Thamneria f. *Thamnerii.* E. 2, 1, 8. Darius aegrotus arcellit Cyrum, ὢν ἐν Θαμνηρίοις τῆς Μηδείας, ἐγγὺς Καδουσίων.

θανατηφόρος, *mortifer, perniciosus.* E. 2, 3, 17. p. 93. πᾶσαι μεταβολαὶ πολιτειῶν θανατηφόροι.

θάνατος, ¶ 1) *mors.* Π. 8, 7, 3. p. 548. ἐγγύτερον τῷ θανάτῳ ὐδέν ἐστιν ὕπνου. Αγ. 10, 3. θάνατος ἀρχαῖος. v. ἀρ. Pluralis K. 12, 3. ζημίας καὶ θανάτους. ¶ 2) *mors violenta, caedes.* Ιερ. 4, 3. βιαίῳ θανάτῳ ἀποθνήσκειν. Sed etiam fine βίαιος, Π. 7, 2, 7. p. 418. μετὰ τὸν τῦ παιδὸς θάνατον. Sic plural. inprimis de *mortis suppliciis*, A. 2, 6, 16. ἀποτμηθέντες τὰς κεφαλὰς, ὅσπερ κάλλιστος θανάτων (all. θάνατος) ἐδόκει εἶναι, *mortis* f. *supplicii generum.* Αγ. 1, 37. ἄνευ φυγῆς καὶ θανάτων — εὐδαίμονας τὰς πόλεις, *fine caedibus.* Απολ. 32. τῶν θανάτων τῦ ῥᾴστου ἔτυχεν, *e mortis generibus facillimum.* Sed etiam fingularis fignificat ¶ 3) *mortis supplicium.* Απ. 2, 2, 3. ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασι ζημίαν θάνατον πεποιήκασιν. 4, 8, 3. θάνατος ὃν ἂν κάλλιστά τις ἀποθάνοι. Agitur ibi de morte Socratis. cf. ζημία, ζημιῦν, καταψηφίζεσθαι, λαμβάνεσθαι nr. 6. ¶ 4) Saepe omittitur ἐπὶ θανάτῳ. v. ἄγειν nr. 3. Cf. ἐπὶ c. dat. nr. 10.

θανατοῦν, *morti addicere, capitis damnare.* Phauorin: θανατόω, θανατῶ ἕτερον, ἀντὶ τῦ ἀπόλλυμι καὶ φθείρω. — Ξενοφῶν· θανατοῖ δὲ σὺν ἄλλοις καὶ τὸν τῦ Αριαίου ἀδελφιδῦν. Sed fruſtra hunc locum in Xenophonte quaefiueris. E. 2, 3, 11. ὐκ εἰκὸς — θανατῦν, εἴ τις ἐτιμᾶτο ὑπὸ τῦ δήμου. §. 20 Palliu. A. 2, 6, 2. ἐθανατώθη ὑπὸ τῶν τελῶν. O. 14, 5. θανατῦσθαι τὺς ἐγχειρῦντας. Medium pro paſſ. Π. 7, 5, 11. προεῖπεν — εἴ τις ληφθείη, ὅτι θανατώσοιτο.

θάπτειν, *ſepelire.* Π. 4, 6, 2. p. 258. ἐκομισάμην, καὶ ἔθαψα — παῖδα. 5, 4, 11. ἔθαπτον τὺς Καδουσίους. 7, 5, 12. A. 4, 1, 14. 5, 7, 12. τὺς νεκρὺς θάπτειν κελεύειν τὺς τύτου δεομένους. §. 13. πῶς ἂν ταφείησαν οἱ νεκροί. 6, 4, 6. ἔθαψαν ἐκ τῶν ὑπαρχόντων ὡς ἐδύναντο κάλλιστα. Duo codd. μάλιστα. Αγ. 2, 16. E. 1, 7, 10. p. 56. ἐάν τις τὴν πόλιν προδιδῷ — μὴ ταφῆναι ἐν τῇ Αττικῇ. 2, 4, 12.

12. τέθαπται. §. 23. οἱ τεθαμμένοι. 4, 3, 14.

Θ α ρ γ ή λ ι α, *Thargelia*, feſtum Athenis in honorem Apollinis et Dianae. v. Heſych. Etymol. M. Suid. et Petit. ad legg. Att. p. 47. ſqq. Αθ. 3, 4. χορηγοῖς διαδικάσαι εἰς — Θαργήλια.

θ α ῤ ῥ α λ έ ο ς (poet. Port.) et θαρσαλέος, 1) *fidens, audens, fortis.* Suid. et Phauorin: θρασὺς θαῤῥαλέου διαφέρει, ὅτι ὁ μὲν θρασὺς, διαβολὴν ἔχει κακὸς ὤν· ὁ δὲ θαῤῥαλέος ὡς ἀγαθὸς ἐπαινεῖται. cf. Ammon. in v. θράσος. Gregorius de dialectis p. 66. dicit, Atticos veteres vti potius forma θαρσαλέος. v. ibi Koen. Π. 3, 3, 9. p. 180. ἐκείνους μὲν φοβερωτέρους ποιήσομεν, ἡμᾶς δὲ αὐτοὺς θαῤῥαλsωτέρους. 7, 5, 2 Α. 4, 6, 6. πολέμιοι θαρσαλεώτεροι ἔσονται. c. πρὸς, Α. 3, 2, 9. θαῤῥαλεωτέρους πρέπει εἶναι πρὸς τοὺς πολεμίους. ¶ 2) *temere audax.* Ε. 6, 5, 32. τὸ πρὸς τὴν πόλιν προσβαλεῖν ἂν ἔτι — ἐδόκει θαῤῥαλεώτερον εἶναι.

θ α ῤ ῥ α λ έ ω ς (poet. Port.) et θαρσαλέως, *fidenter, ſine timore.* Heſych. et Suid: θαρσαλέως, ἀντὶ τοῦ εὐθαρσῶς καὶ ἀνδρείως. Α. 1, 9, 11. ἡδέως ἐπόνουν καὶ θαῤῥαλέως ἐκτῶντο. 7, 3, 14. ἀνέστη θαῤῥαλέως δεξάμενος τὸ κέρας. 7, 6, 20. θαρσαλέως ἡμῖν ἐφείποντο οἱ πολέμιοι. Ιερ. 6, 9. θαῤῥαλέως δείπνου τε καὶ ὕπνου τυγχάνομεν, *ſine metu, ſecuri.* Απ. 1, 3, 5. cf. ἀσφαλῶς nr. 2. c. πρὸς, Α. 2, 6, 8. τὸ πρὸς τὰς πολεμίους θαῤῥαλέως (cod. Par. θαρσαλέως) ἔχειν παρῆν.

θ α ῤ ῥ ε ῖ ν, ¶ 1) *bono animo eſſe, non timere, optima quaeque ſperare.* Opponitur φοβεῖσθαι, Ε. 2, 4, 6. ἵνα ταυτὰ ἡμῖν καὶ θαῤῥῆτε καὶ φοβῆσθε, *vt easdem nobiscum et fiduciae et metus cauſas habeatis.* Eſt enim h. l. c. acc. rei, vt nr. 3. Σ. 4, 29. ὁμολογεῖται κρεῖττον εἶναι θαῤῥεῖν ἢ φοβεῖσθαι. Π. 2, 4, 19. εἴ τίς τῳ ἐντυγχάνοι, θαῤῥεῖν παραγγέλλειν. 5, 1, 2. θάῤῥει, ὦ γύναι. §. 8. θάῤῥει, ὦ Κῦρε — οὐ μὴ κρατηθῶ. 5, 4, 16. p. 318. vbi eſt *noli timere, ſecurus ſis.* 7, 3, 4. θάῤῥει — οὐ μή σε κρύψω, *noli haec rogare.* Α. 5, 7, 18. 7, 4, 8. 9. Αγ. 1, 12. πάντας ἐποίησε — θαῤῥοῦντας συντίθεσθαι ἑαυτῷ, *plenos fiducia.* Απ. 2, 6, 32. 4, 3, 17. θαῤῥεῖν τε καὶ ἐλπίζειν τὰ μέγιςα. Ο. 2, 1. Cf. nr. 9. ¶ 2)

¶ 2) *fidere, confidere alicui, non metuere aliquem, Zutrauen haben.* c. acc. perſ. Π. 5, 5, 13. ἵνα σε καὶ θαῤῥήσωσιν. Sallier ad Thom. Mag. recte vertit: *vt tibi etiam confidant.* Reliquorum interpretum verſiones attulit Zeun. p. 450. Significat item *confidere, confidenter ſperare.* Phauorin: θαῤῥῶ· ἐλπίζω, προσδοκῶ, πιςεύω, πέποιθα. c. ὅτι, Π. 8, 1, 16. ὅτι ἐ — κίνδυνος εἴη παθεῖν τι, ἰσχυρῶς ἐθάῤῥει. Πο. 4, 22. Σ. 1, 16. ¶ 3) *fortem et animoſum eſſe.* in venatione, Π. 1, 4, 7. θαῤῥῦντα διώκειν. in bello, Π. 1, 5, 7. p. 55. θαῤῥῦντες ὁρμώμεθα. 3, 3, 18. extr. 5, 1, 11. oppon. φοβεῖσθαι. 5, 2, 15. p. 285. εἰ δὲ καὶ θαῤῥήσουσι — ὅταν θαῤῥήσωσιν. Zeun. e. Cod. Guelf. θαρσῦσι et θαρσῶσιν. Oppon. δείσωσιν. p. 286. θαῤῥῶν ὐδὲν ἂν σφαλείης — ὡς δὲ ἔτι μᾶλλον θαῤῥῇς. p. 287. 7, 5, 9. θαῤῥῦντες εἰσίωμεν μηδὲν φοβύμενοι. Duo vltima verba Hutch. ob codd. MSS. pro gloſſemate habet, quae iam Stephani ſuſpicio fuerat. A. 3, 4, 2. 4, 6, 6. 6, 5, 19. ἐπὶ τύτους ἰτέον — ὡς μὴ τεθαῤῥηκότες ἀναπαύσαιντο, *confirmatis animis.* c. acc. rei, Π. 7, 5, 9. ὃ λέγεται φοβερὸν εἶναι — τῦτο μάλιςα θαῤῥεῖτε. Intell. διὰ, quod additum extat Π. 1, 5, 7. p. 55. διὰ τῦτο ὑμᾶς — οἶμαι θαῤῥεῖν. Zeun. tamen e MSS. διὰ omittit. Margg. θαρσεῖν. E. 3, 5, 8. p. 181. c. ὑπὲρ, Π. 7, 1, 9. θάῤῥει ὑπὲρ ἐκείνων. ¶ 4) *ſecurum eſſe.* Π. 3, 1, 19. ὑ θαῤῥῦντά με ἕξεις. Ιερ. 2, 11. 18. Απ. 2, 1, 15. θαῤῥεῖς, *nullas inſidias times.* Ιπ. 8, 6. θαῤῥύντων, i. e. θαῤῥείτωσαν. Sic de iis, qui hoſtium aduentum ſ. irruptionem non timent, E. 4, 6, 6. Ιπρ. 4, 11. 17. ¶ 5) *non triſtem eſſe.* Π. 1, 4, 28. εἰπεῖν αὐτῷ θαῤῥεῖν. ¶ 6) *laetum eſſe, laetis rebus vti.* A. 5, 8, 8. νῦν ἐγὼ θαῤῥῶ — μᾶλλον ἢ τότε. Αγ. 11, 2. θαῤῥῶν et ὀκνῶν opponuntur. Praecedit εὐτυχοίη. ¶ 7) *non cunctari, non dubitare.* Π. 2, 2, 8. θαῤῥῶν δαπανήσεις, *non cunctanter.* Ιερ. 11, 13. Similiter de equo, Ιπ. 10, 13. μάλιςα θαῤῥῶν πρόεισιν. Leuncl. *animo maxime promto.* ¶ 8) *audere, fortiter ſuſcipere.* Thomas: θαῤῥῶ, εἰ μὲν ἀντὶ

τὐ

τῷ ἐλπίζω ἐςὶ, δοτικῇ συντάσσεται· εἰ δὲ ἀντὶ τῷ τολμῶ, αἰτιατικῇ. Phauorin: λέγεται καὶ θαῤῥῶ ἀντὶ τῷ τολμῶ εἰσελθεῖν εἴς τι. οἷον, θαῤῥῶ τὴν μάχην, ἀντὶ τῷ τολμῶν εἰσέρχομαι τὴν μάχην. A. 3, 2, 12. εἰ τὰς μάχας θαῤῥεῖτε. c. inf. Π. 8, 8. 4. ἐδὲ ἀθροίζεσθαι — θαῤῥῶσι. ¶ 9) *rei difficultate non deterreri.* Απ. 2, 6, 28. θαῤῥῶν πειρῶ ἀγαθὸς γίγνεσθαι. Sed §. 33. θαῤῥῶν δίδασκε verti etiam poteſt *bona cum ſpe*, vt Σ. 2, 9. cf. θαρσεῖν.

θάῤῥος, *audacia, animus.* Moeris p. 189. θάῤῥος, Ἀττικῶς· θάρσος, Ἑλληνικῶς. Cf. Thom. Mag. in v. θαῤῥῶ. v. tamen vtriusque interpp. A. 6, 5, 10. θάῤῥος ἐμποιεῖ. cf. θάρσος.

***θαῤῥούντως**, *confidenter.* Σ. 2, 10. ἐξεκύβιςα — οἱ μὲν θεώμενοι ἐφοβῶντο — ἡ δὲ θαῤῥόντως ταῦτα διεπράττετο. cf. Gramm.

θαῤῥύνειν, *fortem et animoſum efficere, bono animo eſſe iubere, animum addere.* Thom. Mag. et Phauorin: θαῤῥύνω (Ἀττικοὶ), ἐ θαρσύνω. Π. 4, 2, 10. δεξιῶσθε αὐτὲς καὶ ἅμα θαῤῥύνετε, np. ne vos credant hoſtes eſſe. §. 11. 5, 3, 17. ὅταν θαῤῥῦναι, καὶ ὅταν φοβῆσαι — τινὰ βέλοιτο. 6, 3, 11. p. 385. θαῤῥύνειν (Margg. θρασύνειν) τὲς ἑπομένους καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ. A. 1, 7, 2. αὐτὸς παρῄνει θαῤῥύνων (Cod. Pariſ. θαρσύνων) τοιάδε.

θαρσαλέος et **θαρσαλέως**, v. θαῤῥαλ.

θαρσεῖν, ¶ 1) *bono animo eſſe, non curis angi, non timere.* Π. 1, 3, 15. θάρσει, ὡς ὁ σός γε πατὴρ — ἐμὲ πλεονεκτεῖν μαθόντα ἀποπέμψεται. E. 7, 3, 6. τίς πρὸς τὴν πόλιν θαρσῶν πορεύσεται. ¶ 2) *bene ſperare.* Πο. 4, 11. θαρσῶντες — ἄγωμεν, θαρσῶντες δὲ κατασκευαζώμεσθα, ὡς ὅτε ἐπιλειψάσης ποτὲ ἀργυρίτιδος. ¶ 3) *fortem eſſe.* Π. 5, 2, 15. p. 286. ὅσῳ ἂν μᾶλλον αὐτοῖς θαρσεῖν παρακελεύῃ. Cod. Guelf. θαῤῥεῖν. ¶ 4) *ferocem eſſe.* A. 6, 3, 8. τῶν πολεμίων ὅτω τεθαρσηκότων ob res proſpere geſtas. ¶ 5) *ſecurum eſſe, hoſtem propinquum non timere.* Π. 1, 6, 19. p. 79. θαρσῆσαι ποιήσαντες ἀφυλάκτους λαμβάνειν. Iπ. 5, 8. cf. θαῤῥεῖν. Thomas: θαῤῥῶ, Ἀττικῶς, ἐ θαρσῶ. At v. ad eum interpp. et Fiſcher. ad Plat. Phaed. 44, 17.

θάρσος, ¶ 1) *fiducia.* Iερ. 10, 5. τοῖς ἐν τῇ χώρᾳ ἐργα-

γα-

γάταις καὶ κτήνεσιν — θάρσος καὶ ἀσφάλειαν παρέχειν. ¶ 2) *animus, fortitudo.* Π. 3, 3, 26. μεσὸν στράτευμα προθυμίας, φιλοτιμίας, ῥώμης, θάρσους. 5, 2, 15. p. 285. vbi vt Ιπρ. 5, 3. oppon. φόβος. Αγ. 11, 15. Ε. 7, 1, 21. μένος καὶ θάρσος — ἐμπεσεῖν. c. πρὸς. Π. 4, 2, 8. πᾶσιν ἐγγίγνεσθαι θάρσος πρὸς τὰς πολεμίους. ¶ 3) *securitas.* Απ. 3, 5, 5. θάρσος ἀμέλειάν τε καὶ ῥαθυμίαν — ἐμβάλλει. Oppon. φόβος. cf. θάῤῥος et θράσος.

θαρσύνειν, v. θαῤῥύνειν.

Θαρύπας, *Tharypas.* Α. 2, 6, 15. Μένων — παιδικὰ εἶχε Θαρύπαν — γενειῶντα.

Θάσιος, *Thasius.* v. Θάσος. Σ. 4, 41. τῷ Θασίῳ οἴνῳ ἐντυχών. cf. Aristoph. Plut. 1022. ibique Schol. it. Athenae. 1, p. 28. sq. Erat vinum valde generosum.

Θάσος, s. Θάσσος, *Thasus.* Steph. Byz. Θάσσος, νῆσος πρὸς τῇ Θράκῃ, πόλιν ὁμώνυμον ἔχουσα. v. omnino Wass. ad Thucyd. 1, 100. Ε. 1, 1, 8. ἐπεισπλεῖ — Θρασύβουλος ἐκ Θάσου. §. 23. ἐν Θάσσῳ (vbi Morus tamen et Schneiderus itidem reposuere Θάσῳ) — στάσεως γενομένης ἐκπίπτουσιν οἱ Λακωνισταί. 1, 4, 4. 5, 1, 7.

θᾶσσον, *citius.* Π. 5, 3, 20. ἄγε δὴ οὖν θᾶσσον. 6, 3, 2. Ε. 5, 4, 42. θᾶσσον (Margg. θάσσονα) τὴν ἀποχώρησιν ἐποιοῦντο. Ιερ. 1, 19. Ιπρ. 9, 3. Hic Zeun. reponere, tanquam Atticum, malebat θᾶττον. cf. θᾶττον.

Θάσσος, v. Θάσος.

θάτερος, *alteruter.* In nominatiuo tamen ἅτερος dicendum, et θάτερος barbarum esse, praecipit Thomas in v. ἅτερος. Neque ille nominatiuus θάτ. apud Xenophontem legitur, sed casus alii, de quibus cf. etiam Etymol. M. in v. θάτερον. Ε. 3, 1, 7. θατέρῳ μᾶλλον ἢ ἅμα ἀμφοτέροις πολεμεῖν. Sed Π. 5, 5, 11. ἐπὶ θάτερα est *contra, aliter.* De formula ἐκ τοῦ ἐπὶ θάτερα, *ex altera parte,* v. Hutch. ad Α. 5, 4, 4. qui eam ellipticam et eodem modo intelligendam esse ait, quo formulam ἐπέκεινα. cf. Abresch. ad Thucyd. 7, 84. Sic Ιπρ. 4, 15. ὅταν οἱ ἕτεροι ἀποχωρῶσιν, οἱ ἐκ τοῦ ἐπὶ θάτερα ταράττοιεν ἂν τὰς πολεμίους. Sed Ε. 6, 2, 5. τὸ ναυτικὸν εἰς τἀπὶ θάτερα τῆς πόλεως κατεστρατοπέδευσεν, *in altera par-*

parte. Nam terreſtres copiae erant in altera. (Quanquam etiam dicitur ἐπὶ τὰ ἕτερα, v. c. E. 1, 2, 4. Cf. ἕτερος.) Sic ſine εἰς, E. 7, 4, 30. οἱ Ἠλεῖοι τάπὶ θάτερα τοῦ ποταμοῦ παρετάξαντο.

θᾶττον, ¶ 1) *celerius, citius.* Thom. Mag: θᾶττον, Ἀττικοί· τάχιον, Ἕλληνες. Idem praecipiunt Moeris et Phrynichus. Π. 2, 1, 2. p. 89. πολὺ ἂν θᾶττον οἱ ὀλίγοι ὑπὸ τῶν πολλῶν τιτρωσκόμενοι ἀναλωθείησαν. A. 7, 3, 25. θᾶττον ὁρμῶνται. E. 2, 2, 1. Ἱερ. 4, 7. οὐδὲ θᾶττόν τι γίγνεται τῷ τυράννῳ ἢ τῷ ἰδιώτῃ, ὧν ἐπιθυμεῖ. 9, 7. ὁρμῷντο ἂν θᾶττον — χρήματα θᾶσσον εἰσφέροιεν. Aπ. 4, 3, 13. θᾶττον νοήματος. Eſt ſpecies prouerbii, quo maxima celeritas indicatur. v. Valckenar. ad Eurip. Hippol. 1186. Simile quid eſt A. 1, 5, 8. θᾶττον ἢ ὥς τις ἂν ᾤετο, cf. Iſ. Casaub. ad Diog. Laert. 1, 35. et Abreſch. lectt. Ariſtaenet. p. 26. ſq. De loco Π. 5, 3, 16. p. 299. v. ἐλάττων nr. 6. ¶ 2) fere i. q. ῥᾶον, O. 2, 18. θᾶττον καὶ ῥᾶον πράττοντας. Cf. Aπ. 1, 6, 9. Π. 5, 4, 15. τὸ Περσῶν ἱππικὸν θᾶττον ἐκπλήρωσω. Πο. 5, 13. Σ. 4, 18. θᾶττον — πείσαιμι τὸν παῖδα — φιλῆσαί με, ἢ — Etiam in nonnullis exemplis nr. 1. allatis explicari poteſt *facilius.* ¶ 3) ἂν θᾶττον — θᾶττον, *ſimulac — ſtatim.* A. 6, 5, 12. δεήσει, ἂν θᾶττον ἐκεῖ γενώμεθα, θᾶττον ἐξιέναι πάλιν. cf. βάδην et θᾶσσον. ¶ 4) ἢν θᾶττον, v. ἢν nr. 1.

θάττων, *celerior.* Σ. 2, 22. θάττονα ῥυθμόν. Ἱερ. 8, 16. θάττους ἔσονται equites. Iπ. 9, 5. equum εἰς τὸ θᾶττον ὁρμώμενον τοῦ καιροῦ. Sic 10, 15. cf. 7, 17.

θαῦμα, ¶ 1) *miraculum, res mira, cuius cauſas ignoramus.* A. 6, 3, 14. τὸ πρῶτον θαῦμα ἦν, τί εἴη τὸ γεγενημένον. ¶ 2) *admiratio.* Aγ. 2, 27. ἄξια θαύματος διεπράξατο. 5, 4. θαύματος ἕνεκα ἄξιον μνησθῆναι. ¶ 3) *res cum admiratione ſpectanda, iucundum ſpectaculum.* Π. 5, 4, 7. πολὺ μεῖζον, παρεὶς θαῦμα, ἐμὲ νῦν θαυμάζεις. Inprimis *praeſtigiae.* Timae. lex. Platon: θαύματα· νευροσπάσματα. v. Ruhnken. ad h. l. Heſych: θαύματα· ἃ οἱ θαυματοποιοὶ ἐπιδείκνυνται. v. Caſaub. ad Athen. p. 22.

p. 22. Σ 2, 1. ὀρχηςρίδα τῶν τὰ θαύματα δυναμένων ποιεῖν — ταῦτα ἐπιδεικνὺς ὡς ἐν θαύματι. 7, 3. θαυμάζειν, ¶ 1) *mirari*. Π. 7, 1, 4. ἐννοεῖς — ; πάνυ γε καὶ θαυμάζω γε. Zeun. non male explicat *absurdum et inutile esse iudico*. c. acc. Π. 4, 2, 14. οἱ μὲν ἐθαύμαζον τὰ ὁρώμενα, οἱ δὲ ἐγίγνωσκον ἤδη. A. 4, 8, 16. ὀδὲν ἦν, ὅ τι καὶ ἐθαύμασαν, h. e. *nihil noui aut insolens*. Σ. 7, 4. τὰ παρόντα θαυμάζειν. Agitur de contemplatione rerum naturae, sed simul alluditur ad praestigias. Cf. infra nr. 5. c. acc. et inf. E. 2, 3, 18. p. 95. ὀ θαυμάζω γε, τὸν Κριτίαν παρανενομηκέναι. c. ὅτι, K. 1, 3. θαυμαζέτω μηδεὶς, ὅτι οἱ πολλοὶ αὐτῶν — ἐτελεύτησαν. Cf. θαυμάζεσθαι. c. acc. et ὅτι, Αθ. 1, 4. ὃ ἔνιοι θαυμάζουσιν ὅτι νέμουσι. §. 11. c. gen. vbi Hutch. ait ἕνεκα vel χάριν intelligi, Ammonius autem et Suidas non inepte dicunt, θαυμάζειν genitiuo iunctum significare καταγιγνώσκειν, κατηγορεῖν. Est enim improbantis s. indignantis. A. 6, 2, 3. θαυμάζω τῶν ςρατηγῶν ὅτι ὀ πειρῶνται. E. 2, 3, 21. ὑμῶν θαυμάζω, εἰ μὴ βοηθήσετε, *quod non*. Απ. 3, 7, 8. Απολ. 11. θαυμάζω Μελίτου, ὅτῳ ποτε γνοὺς λέγει. K. 13, 1. θαυμάζω τῶν σοφιςῶν καλουμένων ὅτι φασὶ — c. gen. et inf. Πο. 4, 14. τῆς πόλεως πάνυ ἄξιον θαυμάσαι τὸ — μὴ μιμεῖσθαι. c. gen. consequ. Λ. 14, 7. ὀδὲν δεῖ θαυμάζειν τούτων τῶν ἐπιψόγων αὐτοῖς γιγνομένων. Exponi h. l. potest *facile patet*. Sic saepius praecedente ὀδὲν, vt c. τὸ et inf. Λ. 9, 6. ὀδὲν θαυμάζω τὸ προαιρεῖσθαι ἐκεῖ θάνατον. Ιερ. 2, 3. 5. c. εἰ, A. 3, 2, 23. vid. εἰ n. 1. c. εἰ μὴ, O. 7, 39. θαυμάζοιμ' ἂν εἰ μὴ πρὸς σε μᾶλλον τείνει τὰ τοῦ ἡγεμόνος ἔργα. Est modeste et humaniter a se amouentis in alterum. c. εἰ pro ὅτι, Π. 4, 5, 10. ὀδὲν θαυμάζω εἰ Κυαξάρης ὀκνεῖ. v. Hutch. p. 292. Απ. 1, 1, 13. 1, 2, 7. 4, 8. 6. θαυμάζεις, εἰ τῷ θεῷ δοκεῖ; Pro quo Απολ. 5. est ἦ θαυμαςὸν νομίζεις; In vtroque loco praecedunt verba: θαυμαςὰ λέγεις. Σ. 8, 24. c. ὅπως, Απ. 1, 1, 20. 3, 5, 13. θαυμάζω γε — ἡ πόλις ὅπως ποτ' ἐπὶ τὸ χεῖρον ἔκλινεν. Marg. Steph. εἰ ἡ πόλις οὕτως ποτ'. ¶ 2) *mirabundum quaerere, non satis intelligere*. Ante interro-

interrogatiua, Π. 1, 4, 18. ἐθαύμασε τίνος κελεύσαντος ἥκοι. 5, 2, 4. θαυμάσας τί ποτε τοῦτο εἴη — οὕτως ἤρετο. A. 1, 8, 11. 2, 1, 8. θαυμάζω πότερα ὡς κρατῶν — ἢ ὡς διὰ φιλίαν. 5, 7, 8. 12. 6, 5, 8. θαυμάσας ὅ τι τὸ ἴσχον εἴη. Λ. 1, 1. ἐθαύμασα ὅτῳ ποτὲ τρόπῳ τοῦτ' ἐγένετο. Απ. 1, 1, 1. ¶ 3) *mirabundum exspectare.* c. futuro, A. 3, 5, 8. ἦσαν θαυμάζοντες ὅποι ποτὲ τρέψονται οἱ Ἕλληνες. E. 2, 3, 12. θαυμάζοντες, τί ἔσοιτο ἡ πολιτεία. ¶ 4) *dubitare.* c. εἰ, *an*, Π. 3, 3, 24. θαυμάζοιμ' ἄν, εἴ τι πλέον ἂν ὠφελήσειε λόγος. Απ. 2, 8, 5. ¶ 5) *admirari, magni facere, suspicere.* c. acc. vbi Ammon. et Suid. etiam Phauorin. interpretantur verbo ἐπαινεῖν. Λ. 1, 2. Λυκοῦργον — θαυμάζω. In seqq. est σοφὸν ἡγοῦμαι. O. 4, 21. ἐθαύμαζεν αὐτὸν (paradisum) — ὡς καλὰ τὰ δένδρα εἴη. Ibid. ταῦτα θαυμάζων. In his est *admirabundum spectare*, θεάσασθαι καὶ μανθάνειν, vt explicat Hesych. Cf. θαῦμα nr. 3. et supra nr. 1. ex Σ. 7, 4. Sic quoque est O. 8, 6. τίς οὐκ ἂν θαυμάσειεν ἱππέας κατὰ τάξιν ἐλαύνοντας; Antea est ἡδέως θεάσαιτο. c. ὡς, Π. 1, 4, 20. θαυμάζων ὡς καὶ ἐφρόνει καὶ ἐγρηγόρει. c. ἐπί, Απ. 1, 4, 2. ἔστιν οὕστινας ἀνθρώπων τεθαύμακας (*admirari soles*, v. Ernest.) ἐπὶ σοφίᾳ; §. 3. 4, 2, 3. Cf. ἄγασθαι nr. 1. Passiuum: Π. 1, 1, 1. θαυμάζονται ὡς σοφοὶ — γεγενημένοι. Πο. 4, 13. ἀπ' αὐτῶν, *propterea*, — οὐδέν τι ἄξιον θαυμάζεσθαι ὡς — ἐξευρηκώς. Ιερ. 11, 6. νικῶν οὐκ ἂν θαυμάζοιο. K. 1, 5. πολὺ διενεγκόντες κατὰ τὴν ἀρετήν, ἐθαυμάσθησαν. §. 10. c. ἐπί, Απ. 4, 8, 3. ἐθαυμάζετο ἐπὶ τῷ εὐθύμως — ζῆν. ¶ 6) *colere, amice consuescere.* v. Valckenar. ad Eurip. Hippol. 105. Π. 5, 2, 5. p. 278. τούτων ἕνεκα σὲ μᾶλλον θαυμάσουσιν. Potest etiam ex nr. 5. exponi *magni facient*, vel *amabunt*. E. 1, 6, 7. ἄνευ τοῦ ἐκείνους θαυμάζειν. Paulo ante: ἐπὶ τὰς ἐκείνου θύρας φοιτᾶν. Σ. 4, 43. de magistro: οὐ τοὺς πλεῖον ἀριθμοῦντας χρυσίον θαυμάζει. Postea est συνὼν διατελεῖ. Dicitur inprimis de discipulis sophistarum, qui magistris diligenter operam dant. v. Abresch. dilucc. Thucyd. 3, 38. Π. 3, 1, 8. σοφιστὴν — θαυμαζόμενον ὑπὸ

ὑπὸ τῦ Τιγράνους. §. 21. 22. ¶ 7) c. οὐ. E. 3, 2, 7. ἔφασαν, ὀκ ἂν θαυμάζειν, εἰ πεμφθείη τις σὺν δυνάμει, *sibi gratum fore* s. *sibi placiturum esse negarunt.* ¶ 8) Var. lect. A. 5, 4, 10. pro μηδὲν ἀθυμήσετε all. habent μηδὲν θαυμάσητε.

θαυμάζεσθαι, *mirari.* Futurum: Ιπρ. 9, 8. εἰ δέ τις θαυμάζει, ὅτι — ἧττον τῦτο θαυμάσεται.

θαυμάσιος, ¶ 1) *admirandus, insignis.* Hesych: θαυμάσιος· θαυμαστός. v. θαυμαστός. A. 2, 3, 9. αἱ βάλανοι — θαυμάσιαι τὸ κάλλος. Steph. et Hutch. ex Athenaeo praeferunt θαυμάσιοι, tanquam magis Atticum. Margg. et all. habent τῦ κάλλους. Σ. 7, 4. θαυμασίοις ἐντυχεῖν. Intelliguntur non modo praestigiae, sed omnis generis admiranda, v. c. naturae, lucis, etc. Cf. θαυμάζειν nr. 1. ¶ 2) *insigniter stultus, cuius stultitiam vix possis satis mirari.* A. 3, 1, 18. ὦ θαυμασιώτατε ἄνθρωπε, σύ γε ὀδ' ὁρῶν γιγνώσκεις.

θαυμασιουργεῖν, *miranda facere, miracula edere.* Σ. 7, 2. τροχὸς — ἐφ' ὃ ἔμελλε θαυμασιουργήσειν saltatrix.

θαυμαστὸς, ¶ 1) *mirus.* Apud Xenophontem saepius legitur, quam θαυμάσιος, licet Moeris dicat: θαυμάσιον, Ἀττικῶς· θαυμαστὸν, Ἑλληνικῶς. Π. 7, 5, 9. ὀδὲν ἂν εἴη θαυμαστὸν, *non mirum.* Λ. 10, 8. τὸ πάντων θαυμαστότατον, *id quod maxime mirum est.* Aπ. 4, 8, 6. θαυμαστὰ λέγεις. Aπολ. 5. c. inf. Π. 7, 5, 1. ὀδὲν θαυμαστὸν ἦν ὅτως ἔχειν. 8, 2, 4. 8, 4, 4. Aπ. 1, 1, 17. ὀδὲν θαυμαστὸν — περὶ αὐτῦ παραγνῶναι τὸς δικαστάς. 1, 2, 21. 4, 6, 1. c. τὸ et inf. Π. 8, 2, 8. ὀδὲν θαυμαστὸν — τὸ φιλονείκως ἔχειν. Aπ. 4, 4, 5. ὡς θαυμαστὸν εἴη τὸ — μὴ ἀπορεῖν. Aπολ. 21. c. εἰ, Π. 6, 1, 9. ὀδὲ (Hutch. et Zeun. e Codd. praeferunt ὀδὲν) θαυμαστὸν, εἰ ἐν τάχει — δυνήσονται. Πο. 5, 9. O. 3, 13. πολὺ θαυμαστότερον εἴ τι ἐπίσταιτο. Sic est formula humanitatis: Π. 2, 1, 6. τοξόται καὶ ἀκοντισταὶ ἦτε — καὶ εἴ τι χείρους ἡμῶν ταῦτα ποιεῖν ἦτε, ὀδὲν θαυμαστόν. ὀ γὰρ ἦν ὑμῖν σχολή. c. εἰ pro ὅτι, Aθ. 3, 2. Ιερ. 1, 6. Aπ. 1, 1, 17. θαυμαστὸν, εἰ μὴ τότων ἐνεθυμήθησαν. 1, 2, 25. O. 5, 11. ἐμοὶ θαυμαστὸν

μαστὸν δοκεῖ εἶναι, εἴ τις — τι τούτου ἥδιον κέκτηται. Απολ. 5. ἢ θαυμαστὸν νομίζεις, εἰ καὶ τῷ θεῷ δοκεῖ. Σ. 8, 22. §. 33. θαυμαστὰ λέγων, εἴγε — αἰσχύνονται, *mirabilia dicens, quod putat eos pudefieri.* Ιπ. 6, 11. ¶ 2) *admirandus, laudandus.* Π. 1, 6, 7. τοῦτο θαυμαστὸν δήπου ἐφαίνετο ἡμῖν εἶναι. 8, 2, 8. τῷ μεγέθει δώρων ὑπερβαλεῖν — οὐ θαυμαστόν· τῇ δὲ θεραπείᾳ τῶν φίλων — τοῦτο ἀξιολογώτερον. Ε. 4, 8, 4. Ιπ. 11, 9. σφόδρα καλὸν ἢ θαυμαστὸν ἢ ἀγαθόν. (Steph. ἀγαστόν.) ¶ 3) *insolens, inusitatum.* Π. 4, 6, 2. p. 25. οὐδὲν θαυμαστὸν παθών. 5, 1, 9. ¶ 4) *difficilis intellectu.* Απ. 1, 2, 32. θαυμαστόν οἱ δοκεῖ εἶναι, εἴ τις — μὴ ὁμολογοίη κακὸς βουκόλος εἶναι· ἔτι δὲ θαυμαστότερον, εἴ τις — μὴ αἰσχύνοιτο. 4, 2, 6. Σ. 4, 3. 4. ¶ 5) *absurdus, improbandus, reprehendendus.* Π. 2, 1, 5. θαυμαστὰ μὲν ἴσως δόξω λέγειν. Ε. 6, 3, 4. p. 383. οὐκ ἂν πάνυ τῶν θαυμαστῶν εἴη, μὴ εἰρήνην ποιεῖσθαι. Απ. 1, 2, 1. θαυμαστὸν φαίνεταί μοι τὸ πεισθῆναί τινας. c. εἰ pro ὅτι, Π. 5, 3, 17. θαυμαστὸν ἐδόκει εἶναι, εἰ οἱ μὲν βάναυσοι ἴσασι — ὁ δὲ στρατηγὸς οὕτως ἠλίθιος ἔσοιτο. Απ. 2, 3, 9. c. ὅτι, Ο. 2, 9. οὐ θαυμαστὸν δοκεῖς τοῦτο ποιεῖν, ὅτι ὀλίγον μὲν πρόσθεν ἐγέλασας ἐπ' ἐμοὶ — νῦν δὲ κελεύεις με προστατεύειν σοῦ; Est modeste reprehendentis: Π. 6, 2, 7. δοκεῖ μοι θαυμαστὸν, εἴ τις — δέδοικεν. Απ. 2, 7. 13. ouis ad dominum: θαυμαστὸν ποιεῖς, ὃς — ¶ 6) *stultus.* Α. 7, 7, 5. ὦ θαυμαστότατοι.

Θαψακηνοί, *Thapsaceni.* Α. 1, 4. 17.

Θάψακος, *Thapsacus*, vrbs Syriae ad Euphratem, posterioribus temporibus Amphipolis dicta. Α. 1, 4. 11.

Θέα, ¶ 1) *spectatio rei admirandae.* Αγ. 1. 26. Ε. 3. 4, 17. ἀξίαν — τὴν Ἔφεσον θέας ἐποίησεν, *spectatu dignam.* Απ. 3, 11, 2. 3. Hinc ἐπὶ θέαν, Π. 8, 1, 14. Ο. 8, 11. 16, 7. *ad spectandum, spectandi caussa.* Quod proprie dicitur de ludis, comoediis et similibus, Ο. 3, 7. ἐπὶ κωμῳδῶν θέαν. Σ. 1, 2. ¶ 2) *spectaculum, res quae spectatur,* i. q. θέαμα. Ε. 7, 2, 15. ὥσπερ ἐπὶ θέαν περιδεδραμηκότες. Ιπ. 7, 2. οὐδὲ ὄπισθεν αἰσχρὰν θέαν παρέξει, *turpem speciem.* De ludis, Α. 4, 8, 20. παγκράτιον

κράτιον καλὴ θέα ἐγένετο. Ιπρ. 1, 26. ἐν ταῖς θέαις, *in pompis et exercitationibus, quae ab equitibus exhibentur.* 3, 11. ¶ 3) *conspectus.* Π. 1, 4, 24. πρόσωπον ἠγριωμένον ἐπὶ τῇ θέᾳ τῇ αὐτῷ. Nisi quis intelligere malit sic: *propterea quod adeo cum voluptate spectasset.*

Θεά, *dea.* Κ. 1, 6. Κέφαλος ὑπὸ θεᾶς (np. Aurora) ἡρπάσθη.

Θεαγένης, *Theagenes*, gente Locrensis, lochagus in exercitu Graecorum, Α. 7, 4, 14. Alios Theagenes recenset Dukerus ad Thucyd. 4, 27.

Θέαμα, *spectaculum, res spectatu digna.* Α. 4, 7, 9. δεινὸν ἦν θέαμα, αἱ γυναῖκες ῥίπτουσαι τὰ παιδία. Ιερ. 1, 11. §. 14. v. θέατρον nr. 2. Απ. 2, 1, 31. Ο. 5, 2. 8, 20. Σ. 2, 2. θεάματα, np. quae exhibebat saltatrix. 7, 5. Bacchi et Ariadnes personae exhibitae. c. gen. Π. 6, 4, 4. καλὰ ὄντες τὰ θεάματος τὰ Ἀβραδάτου καὶ τὰ ἅρματος.

Θεᾶσθαι, ¶ 1) *spectare, visere.* Α. 3, 5, 8. ἐ προσήλαυνον, ἀλλὰ ἐθεῶντο, np. cum exspectatione rei futurae, vt Ε. 3, 1, 10. Sed Α. 1, 9, 2. θεῶνται οἱ παῖδες καὶ τὰς τιμωμένους — καὶ ἄλλους ἀτιμαζομένους, discendi caussa. Sic Ο. 3, 6. θεώμενος καταμάθῃσῃ. it. §. 7. ¶ 2) *cum admiratione vel voluptate vel amore spectare.* v. Valckenar. ad Theocrit. p. 342. Ιερ. 2, 4. splendorem regium. Ο. 20, 18. ὑπὸ σκιαῖς ἀναπαυόμενός τε καὶ θεώμενος. c. acc. Π. 1, 4, 15. ἐθεᾶτο τὰς ἁμιλλωμένους. §. 24. 1, 6, 15. 2, 2, 16. 3, 1, 23. mulier a marito interrogata, an Cyrus pulcher videatur, respondet: ἐκ ἐκεῖνον ἐθεώμην. Margg. ἐθεώρουν. 4, 1, 11. 5, 1, 3. πάντως καὶ σὺ θεάσῃ αὐτήν. Margg. θέασαι. §. 4. 8. 7, 1, 11. γελοίους τὰς πολεμίους fugientes θεάσεσθε. Ιερ. 6, 4. 7, 9. 8, 5. 11, 12. σὲ προνοῦντας θεῷο ἄν. Απ. 1, 3, 13. 2, 1, 22. 3, 11, 1. 2. 3. Ο. 8, 6. ἡδέως θεάσαιτο ὁπλίτας — θαυμάσειεν ἱππέας. Σ. 2, 14. ἡδέως ἂν θεῴμην Πείσανδρον. 4, 12. Ιπ. 10, 17. 11, 9. Sic de arte et artis operibus, etiam de artificibus. Ammonio et Phauorino in v. βλέπειν significat θεᾶσθαι, ὁρᾶν τι τῶν τεχνικῶς γιγνομένων. Ο. 6, 13. ἀγαθὰς τέκτονας — πε-

— περιελθεῖν, καὶ θεάσασθαι τὰ δεδοκιμασμένα καλὰ ἔργα αὐτοῖς εἶναι. 15, 11. εἴ τις αὐτὸν (np. γεωργὸν) θεῷτο, artem eius admirans. it. de ludis, O. 3, 9. θεᾷ αὐτὰς ὥσπερ τραγῳδὰς τε καὶ κωμῳδὰς — ὅπως ἡσθῇς. 8, 3. χορὸς — ὅταν ταραχῇ τις — θεᾶσθαι ἀτερπές. ¶ 3) i. q. ἰδεῖν et ὁρᾶν. Π. 3, 3, 17. ἡμᾶς οἱ πολέμιοι θεάσονται ἀδὲν φοβάμενοι — πάλιν καθορῶντες ἡμῶν τὸ πλῆθος. 5, 4, 10. p. 313. ἵνα μὴ — ὁρῶντες εὐφραίνωνται, ἀλλὰ τὰ ἑαυτῶν κακὰ θεώμενοι ἀνιῶνται. §. 19. 7, 1, 9. μὴ πρότερον πρὶν ἂν φεύγοντας θεάσῃ — ὅταν τάτους ἴδῃς φεύγοντας. 7, 5, 26. extr. E. 4. 4, 12. 4, 5, 18. Απ. 2, 1, 31. ἀδὲν πώποτε σαυτῆς ἔργον καλὸν τεθέασαι, *vidisti*. 4, 3, 14. O. 8, 11. Σ. 8, 21. ¶ 4) *contemplari*, *specular*. Π. 7, 5, 4. τεθεάμεθα κύκλῳ τὴν πόλιν. ¶ 5) *lustrare*. Π. 5, 5, 1. θεασάμενος τὸ στράτευμα. ¶ 6) *sentire*. A. 6, 5, 9. ὄπισθεν ἡμῶν ἐπιόντας τὰς πολεμίους θεάσασθαι. ¶ 7) *intelligere*. Ιερ. 2, 5. διὰ γνώμης θεᾶσθαι κάλλιον, ἢ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν. ¶ 8) *considerare*. A. 5, 7, 16. εἰ ταῦτα τοιαῦτα ἔσται, θεάσασθε οἵα κατάστασις ἡμῖν ἔσται τῆς στρατιᾶς. ¶ 9) In var. lect. permutantur ἐθεάσαντο et ἔθεσαν f. ἔθεντο. v. τιθέναι nr. 6.

θεατής, *spectator*. O. 11, 4. εἶδον πολλὰς αὐτῷ (τῷ ἵππῳ) ἀκολουθᾶντας θεατάς. Sed Ιπρ. 3, 2. 5. est in pompa equitum. Thom. Mag. et Phauorin: θεατὴς, κυρίως ἐπὶ ἀγῶνος. Cf. Ammon.

θέατρον, ¶ 1) *theatrum*, *locus vbi spectacula eduntur*, it. *vbi conciones habentur*. v. Cornel. Nep. Timol. 4, 2. et quos ibi Bosius laudauit. Cf. nr. 3. E. 4, 4, 3. Corinthi. 7, 4, 31. Olympiae f. Pisis. cf. Πειραιεύς. Ιπρ. 3, 7. ἐπειδὰν ὑπερβάλλωσι τὸ κεφάλαιον τᾶ ἀντιπροσώπου θεάτρου Athenis. Prouerbiale est Ιπρ. 2, 7. εἰ, ὥσπερ ἐκ θεάτρου, ὡς ἂν τύχωσιν ἀπιόντες λυπῶσιν ἀλλήλους. ¶ 2) i. q. θέαμα. Ιερ. 1, 14. ἐν τοῖς θεάτροις μειονεκτεῖτε. Sed emendant viri docti θεάμασι. ¶ 3) Videtur significare non tam *locum* concionibus, (v. nr. 1.) quam *senatui habendo destinatum*. v. Pricaeus et Wetsten. ad Act. 19, 29. E. 6, 5, 7. ἡττώμενοι ἐν τοῖς θεάτροις. Cf. tamen Mor. ad h. l.

θέειν et θεῖν, ¶ 1) *currere*. Π. 3, 3, 29. in fuga ἀνέκραγον καὶ ἔθεον ἐκπεπληγμέναι. A. 2, 2, 7. εἰς τὰς τάξεις ἔθεον. 4, 3, 16. θέοντας εἰς τοὔμπαλιν. E. 4, 6, 10. De equis, A. 4, 8, 21. De canibus, leporibus, apris, K. 3, 10. 5, 31. 10, 9. cf. δόλιχος, δρόμος, κράτος et ὁμόσε. c. ἐπὶ pro εἰς, A. 4. 3, 15. ἔθει ἀνὰ κράτος πάλιν ἐπὶ τὸν πόρον. c. ἐπὶ, *contra*, Π. 3. 2, 4. ταχὺ ἀλαλάξαντες ἔθεον ἐπ' αὐτούς. Sed Π. 8, 5, 7. οἱ ὑπηρέται — τὴν συντομωτάτην ἐφ' ἕκαστον ἔθεον, *ad arcessendum* vel *ad significandum*. Infinitiuus θεῖν reiicitur a Graeuio ad Lucian. soloecist. 3. Sed saepe legitur, vt Π. 4, 3, 4. A. 1, 8, 12. 4, 3, 22. θεῖν ἐς (cod Eton. ἐπὶ) τοὺς πολεμίους — θεῖν ὁτιτάχιστα. Aγ. 1, 31. Iπ. 10, 14. c. acc. K. 4, 6. αὐτῶν τὰ ὄρη θεουσῶν. Intell. κατά. 5, 17. θέουσι μάλιστα τὰ ἀνάντη. Paulo aliter c. acc. nominis cognatam notionem habentis, A. 4, 7, 17. θέουσι δρόμον ἐπὶ (*ad*) τοὺς βοῶντας. Sed Hutch. et Zeun. cum Stephano rescripserunt δρόμῳ, quod est vsitatius. v. δρόμος nr. 3. K. 5, 14. τάχιστα θέουσι τὸν πρῶτον δρόμον, *conficiunt*. 9, 10. de quo loco v. βιάζεσθαι passiue positum nr. 4. ¶ 2) *celeriter nauigare*. E. 6, 2, 17. εἰ αὔρα φέροι, θέοντες. ¶ 3) Confunditur c. θέλειν. v. ibi nr. 2.

θεῖος, ¶ 1) *diuinus*. E. 7, 1, 2. p. 436. οὐκ ἀνθρωπίνῃ μᾶλλον ἢ θείᾳ φύσει τε καὶ τύχῃ διωρίσθαι. v. ἀνθρώπινος nr. 1. Aπ. 2, 1, 32. ἔργον καλὸν οὔτε θεῖον οὔτε ἀνθρώπινον. Hinc Aπ. 1, 1, 15. οἱ τὰ θεῖα ζητοῦντες, *res diu.* h. e. *coelestes*, *naturales*, v. Ernest. clau. Cic. in v. Diuinus. Sed Aπ. 1, 6, 10. τὸ μηδενὸς δέεσθαι, θεῖον εἶναι, est *deo proprium*. Cf. τὸ θεῖον nr. 2. ¶ 2) *Dei similis*. Π. 8, 7, 3. p. 548. ἡ ψυχὴ τότε θειοτάτη καταφαίνεται. ¶ 3) *praeclarus*, *magnus*. Hesych: θεῖον· τὸ ἄξιον λόγου, ὥστε θαυμάζεσθαι. Suid: θείους· σπουδαίους. E. 7, 2, 21. θείᾳ τινὶ προθυμίᾳ καὶ οἱ μισθοφόροι ἐξέδραμον. O. 21, 5. θεῖοι, καὶ ἀγαθοὶ, καὶ ἐπιστήμονες ἄρχοντες. ¶ 4) *a diis datus* s. *proficiscens*. Hesych: θεῖον· τὸ ἐκ θεοῦ ἀφιγμένον. E. 4, 4, 12. ἔδωκε — ὁ θεὸς αὐτοῖς ἔργον, οἷον οὐδ' εὔξαιντό ποτ' ἂν

ἂν — πῶς ἐκ ἄν τις θεῖον ἡγήσαιτο; O. 21, 11. et 12. θεῖον γενέσθαι — ἀγαθὸν — θεῖον τὸ ἐθελοντῶν ἄρχειν. Mox sequitur διδόασιν, np. θεοί, quod nomen latet in θεῖον. ¶ 5) *diuinitus accidens.* A. 1, 4, 17. ὁ πώποθ' ὁ ποταμὸς διαβατὸς — εἰ μὴ τότε. — ἐδόκει δὲ θεῖον εἶναι, *diuino consilio factum.* E. 3, 2, 17. σειςμὸς ἐπιγίγνεται. ὁ δ' Ἄγις θεῖον ἡγητάμενος — διαφῆκε τὸ στράτευμα. Valckenar. ad Herodot. 8, 138. minus recte, vt videtur, comparat cum ἐνθυμεῖσθαι s. ἐνθύμιον ποιεῖσθαι, animo diligenter considerare, et dicit, sic in Eurip. Cycl. 410. esse εἰσῆλθέ μοί τι θεῖον.

τὸ θεῖον, ¶ 1) *numen diuinum.* v. Poll. 1, 5. Π. 4, 2, 8. ὥστε πᾶσι φρίκην πρὸς τὸ θεῖον ἐγγίγνεσθαι. S. 7, 3. p. 551. ἢν μετὰ τῦ θείου γένωμαι mortuus. Αγ. 2, 13. et E. 4, 3, 13. ἐκ ἐπελάθετο τῦ θείου, *reueritus est numen diuinum.* E. 7, 5, 12. §. 13. περιεγέγραπτο ὑπὸ τῦ θείου. Απ. 1, 4, 18. γνώσῃ τὸ θεῖον ὅτι τοσῦτόν ἐστι ὥσθ' ἅμα πάντα ὁρᾷν — καὶ ἅμα πάντων ἐπιμελεῖσθαι αὐτὰς. np. θεὰς, quod per synesin intelligi debet. Ernesti tamen delet αὐτὰς. Plural. K. 13, 16. πρὸς τὰ θεῖα — ἀσεβεῖν. ¶ 2) *natura diuina.* Ιερ. 7, 4. ἐδεμία ἡδονὴ τῦ θείου ἐγγυτέρω. Απ. 1, 6, 10. τὸ ὡς ἐλαχίστων δέεσθαι, ἐγγυτάτω τῦ θείου. (v. H. Steph. schediasm. Martii XIII. s. lib. 3. c. 13.) 4, 3, 14. ¶ 3) *pactum, iusiurandum.* Π. 8, 8, 1. ἄρξομαι διδάσκων ἐκ τῶν θείων. vid. sqq. Αγ. 3, 2.

θεῖος, *auunculus.* Π. 1, 4, 5. 7. 9. (1, 3, 11. et 1, 5, 2. est τὸν τῆς μητρὸς ἀδελφόν.) cf. Barnes. ad Eurip. Iphig. Taur. 930. Π. 5, 5, 4. 11. Sed Απ. 3, 6, 14. 15. ab Ern. in indice redditur *patruus.* Certe vtrumque significat. v. Poll. 3, 22.

θείως, *diuinitus.* Π. 4, 2, 1. θείως πως ἀφικνῦνται.

θέλειν, ¶ 1) *velle.* Cf. omnino ἐθέλειν. E. 3, 4, 5. εἰ τοίνυν θέλεις σπείσασθαι. Paulo post est εἰ βύλοιο. Ιπ. 10, 4. ὅταν ἵππος αὖθις θέλῃ (Wells. e coni. Steph. ἔλθῃ), np. ἐλθεῖν. Sic Aristoph. rann. 1312. εἰς τὸ βαλανεῖον βύλομαι. et Cic. ad Att. 9, 1. „Arpinum volebamus," np. ire. Quae exempla Zeunius attulit. c. acc. A. 4, 4, 3. ἠρώτων

των τί θέλοι, пр. διαλέγεσθαι. c. ἀντὶ, *malle*. Π. 3, 1, 10. ἀντὶ τῦ μάχεσθαι πείθεσθαι θέλει. Saepe de diis. v. θεός. ¶ 2) *libenter*, *fua fponte facere*. Π. 4, 1, 10. λέγε τὸν θέλοντα ἰέναι, *ire quicunque ire fua fponte voluerit*. 4, 5, 12. p. 247. ὀ τὸν θέλοντα, ἀλλὰ πάντας ἀποκαλεῖς, *qui fua fponte, non coactus, velit reuerti*. O. 5, 12. ἡ γῆ θέλουσα (Marg. Steph. habet θέουσα et θεὸς ὖσα. Pofterius praetulit Welf.) τὲς δυναμένους καταμανθάνειν — διδάσκει. Toupius emendatt. ad Suid. in v. θέλιμος vertit *fua fponte*, et comparat Virgil. Ge. 2, 500. *volentia rura*. c. inf. Π. 6, 4. 5. p. 392. μετὰ τῶν θελόντων τοῖς συμμάχοις ἀρήγειν μαχεῖσθε. O. 5, 15. προθύμους — καὶ πείθεσθαι θέλοντας. Portus conii. ἐθέλοντας. 12, 19. ¶ 3) *folere*. Απ. 2, 6, 4. ςασιώδης, καὶ θέλων πολλὰς τοῖς φίλοις ἐχθρὰς παρέχειν. ¶ 4) *audere*. A. 3, 2, 10. θέλουσι — μὴ δέχεσθαι ὑμᾶς, *verentur impetum veftrum excipere*. ¶ 5) Saepe permutatur cum ἐθέλειν. Π. 1, 6, 19. p. 72. ἐθέλῃ. all. θέλῃ. 2, 1, 7. θελήσουσι. Cod. Guelf. ἐθελήσουσι. 3, 1, 10. θέλει. Cod. Gu. ἐθέλει. 5, 2, 5. ἐθέλοιμι. all. θέλοιμι. 5, 5, 14. ἐθελήσειαν. all. θελήσειαν. 7, 1, 6. ἐθέλωσι. all. θέλωσι. O. 5, 16. θέλωσι. all. ἐθέλωσι. Etiam cum aliis verbis: Π. 2, 4, 19. βουλόμενον. all. θέλοντα, probante Zeunio. Cf. βέλεσθαι nr. 8. c. 4, 6, 4. θέλῃς. all. ἔλθῃς. cf. n. 1. A. 7, 6, 26. θέλητε. all. ἔλητε.

θεμέλιον, *fundamentum*. E 5, 2, 5. τῶν ὑπὸ ταῖς οἰκίαις καὶ τῶν ὑπὸ τῦ τείχους θεμελίων. Ιπ 1, 2. ὑποκειμένων θεμελίων.

θεμελιοῦν, *fundare*. Π. 7, 5, 6. πύργους ᾠκοδόμει, φοίνιξι θεμελιώσας, *palmis fundatas*.

θέμις, ¶ 1) *fas*. Mofchopulus ad Hefiod. εργ. 9. δίκη μὲν ἐπὶ ἀνθρώπων, θέμις δὲ ἐπὶ θεῶ. Omnino v. Phauorin. cf. Wef-feling. ad Diodor. Sic. 5, 67. Π. 1, 6, 6. ὡς ὐδὲ θέμις εἴη αἰτεῖσθαι — μὴ μαθόντας — νικᾶν. O. 11, 8. πειρῶμαι ποιεῖν ὡς ἂν θέμις ᾖ μοι εὐχομένῳ καὶ ὑγιείας τυγχάνειν, *per deos liceat*. ¶ 2) i. q. δυνατόν. v. Schol. Ariftoph. nubb. 140. O. 11, 11. πῶς θέμις ἐςί σοι — σώζεσθαι. Sic Apollon. Rhod. 2, 616.

Mofche

Mosche e praecedentibus intelligit ἐπιμελῇ, vt sit πῶς ἐπιμ. τῦ θέμις εἶναι, et vertit: *quomodo cures, vt iure tuo sperare possis, saluum te — esse rediturum.* Sane illud ἐστὶ pro εἶναι reposuit demum Wellſ.

Θεμιστογένης, *Themistogenes.* E. 3, 1, 1. ὡς Κῦρος ἀνέβη ἐπὶ τὸν ἀδελφὸν — Θεμιστογένει τῷ Συρακοσίῳ γέγραπται. v. Suid. in h. v. omninoque Mori examen quorundam locorum hist. Graec. Xenophont. c. 6.

Θεμιστοκλῆς, *Themistocles.* Απ. 2, 6, 13. Athenis honoratus. 3, 6, 2. ἐστὶ ὀνομαστὸς — ὥσπερ Θεμιστοκλῆς ἐν τοῖς βαρβάροις. 4, 2, 2. vtrum natura an institutione tantas virtutes consecutus sit. v. ad h. l. Hindenburg. Σ. 8, 39. Graeciae liberator.

θεμιτὸν, ¶ 1) *fas, licitum.* O. 11, 8. οἱ θεοὶ τοῖς ἀνθρώποις ὐ θεμιτὸν ἐποίησαν εὖ πράττειν, *non permiserunt.* ¶ 2) *fieri potest,* δυνατόν. O. 11, 5. ἐστὶν θεμιτὸν — ἵππῳ ἀγαθῷ γενέσθαι. §. 6.

Θεογένης, *Theogenes* (cf. Θεαγένης). E. 1, 3, 9. vnus ex Atheniensium legatis ad regem. 2, 3, 2. e triginta tyrannis.

Θέογνις, *Theognis.* (v. omnino Suid.) ¶ 1) nobilis poeta gnomologicus, cuius versus Σ. 2, 5. laudantur, it. Απ. 1, 2, 20. non nominato eius nomine. ¶ 2) poeta tragicus, sed frigidus, ideoque Χιὼν dictus. v. Meurſ. biblioth. Att. in h. v. E. 2, 3, 2. est in triginta tyrannis. Laudarunt h. l. Phauorinus et Harpocration, vbi v. Maussac.

Θεοδότη, *Theodota,* meretrix Athenis. Απ. 3, 11. colloquitur cum ea Socrates. v. Ruhnken. ad h. l.

Θεόδωρος, *Theodorus,* philosophus Cyrenaicus, Socratis praeceptor. Απ. 4, 2, 10. dicitur γεωμέτρης ἀγαθός. v. Ernest. ad h. l.

θεομαχεῖν, *deo repugnare, inuita natura aliquid agere velle.* O. 16, 3. dicitur de eo, qui terrae vult plus seminis mandare, quam ferre potest.

Θεόπομπος, *Theopompus.* E. 2, 1, 20. Θεόπομπον τὸν Μιλήσιον λῃστήν. Legitur etiam pro Ξενοφῶν. v. ibi.

θεός, ¶ 1) *deus.* a) Oppon.

pon. hominibus, O. 10, 7. ὥσπερ οἱ θεοὶ ἐποίησαν ἵπποις ἵππους — ἥδιστον, ὅτω καὶ οἱ ἄνθρωποι ἀνθρώπου σῶμα — οἴονται ἥδιστον εἶναι. Ιπρ. 3, 4. et saepius. b) Promiscue dicuntur οἱ θεοὶ et ὁ θεός, Απ. 1, 4. et 4, 3. it. 4, 7, 6. τῶν ἐρανίων, ἃ ἕκαστα ὁ θεὸς μηχανᾶται — ἐ χαρίζεσθαι θεοῖς τὸν ζητοῦντα — τὰς τῶν θεῶν μηχανάς. E. 6, 5, 38. p. 429. ἐκ θεῶν τινος καιρὸς παραγεγένηται — εἴσονται ταῦτα θεοί. O. 8, 16. c) Dii vocantur auctores nostri et nostrae naturae, Απ. 2, 3, 18 19. O. 7, 22. et saepius in hoc cap. Σ. 5, 6. Ιπ. 8, 13. d) auctores tempestatis, O. 17, 2. 3. 4. 20, 11. ὕδωρ ὁ μὲν ἄνω θεὸς παρέχει. cf. βρέχειν, κελεύειν, ποτίζειν. e) amici hominum. v. Valckenar. ad Eurip. Hippol. 996. Π. 1, 6, 4. ὡς πρὸς φίλους μοι τοὺς θεοὺς ὄντας. Σ 3, 14. 4, 48. 8, 3. f) σύμμαχοι, A. 3, 2, 6. Αγ. 1, 3. E. 3, 4, 11. πολεμίους τοὺς θεοὺς ἐκτήσατο, τοῖς δὲ Ἕλλησι συμμάχους ἐποίησεν. Αγ. 11, 1. Ιπρ. 7, 4. g) Videntur distingui ab Ioue, Π. 5, 4, 7. cf. Ζεὺς nr. 2. et σὺν nr. 9. d. h) Dicuntur regionem tueri, Π. 2, 1, 1. θεοῖς καὶ ἥρωσι τοῖς Περσίδα γῆν κατέχουσι — θεοῖς τοῖς Μηδίαν γῆν κατέχουσιν. it. διδάσκειν, Π. 6, 2, 10. p. 370. διδάσκει δὲ καὶ ὁ θεὸς paullatim consuescere rebus, ἀπάγων ἡμᾶς κατὰ μικρὸν ἐκ τοῦ χειμῶνος. it. διδόναι, Π. 3, 1, 3. τίς ὁ δικάζων; δῆλον ὅτι ᾧ ὁ θεὸς ἔδωκε. 2, 2, 10. ἤν τι δῷ ὁ θεὸς ἀγαθόν. 4, 1, 2. p. 201. §. 5. 7, 1, 10. ὅτῳ ἂν ὁ θεὸς νίκην διδῷ. A. 5, 2, 17. E. 4, 4, 12. cf. ἔργον n. 10. O. 7, 12. Ιπ. 5, 6. τοὺς θεοὺς — δεδωκέναι ταύτας τὰς τρίχας (iubam) ἵππῳ — ὥσπερ ἃ ὄνοι; ἔδοσαν. Ita Well. cum Stephano edidit pro τὸν θεόν, quia sequitur ἔδοσαν. Sed Zeun. ad h. l. et Doruill. ad Charit. p. 601. singularem defendunt, quia θεὸς et θεοὶ saepe dicuntur promiscue. v. supra. Potest esse synesis. §. 8. δέδοται παρὰ θεῶν ἵππῳ χαίτη. Cf. διδόναι nr. 19. it. παρέχειν, Πο. 1, 3. ὅσα οἱ θεοὶ — ἀγαθὰ παρέχουσι. it. ποιεῖν, Π. 2, 3, 2. ὁ θεὸς οὕτω πως ἐποίησε. E. 5, 2, 12. p. 301. 7, 5, 26. it. nocere, v. βλάπτειν. it. forti praeesse, Π. 7, 1, 8. coll. 6, 3, 12. it. leges dare hominibus, Απ. 4,

Απ. 4, 4, 19. it. conuiuari, Σ. 2, 3. it. σύν τινι εἶναι, Π. 5, 4, 17. ἦν οἱ θεοὶ ὥσπερ νῦν σὺν ἡμῖν ὦσιν. 7,5,26.p.456. i) Ante proelium implorantur, Π. 3, 3, 11. 4, 2, 6. k) Varia epitheta et attributa deorum: Π. 1, 6, 1. τȣ̃ μεγίστου θεȣ̃ σημεῖα. §. 19. extr. θεοὶ αἰεὶ ὄντες πάντα ἴσασι. 5, 4, 14. 6, 1, 20. θεȣ̀ς ἀκȣ́ω ἔρωτος ἡσσῆσθαι. 8, 7, 3. p. 548. θεȣ̀ς τȣ̀ς ἀεὶ ὄντας, καὶ πάντ' ἐφορῶντας, καὶ πάντα δυναμένους. cf. ἀεὶ et ἀειγενής. E. 6, 5, 38. p. 429. θεοὶ οἱ πάντα ὁρῶντες. Απ. 3, 5, 10. τὴν τῶν θεῶν κρίσιν, ἣν οἱ περὶ Κέκροπα δι' ἀρετὴν ἔκριναν. Απολ. 24. Διὸς καὶ Ἥρας καὶ τῶν σὺν τȣ́τοις θεῶν. Σ. 4, 47. 48. vbi multa ſunt de omniſcientia et potentia deorum. 6, 7. οἶσθα μετεωρότερόν τι τῶν θεῶν; 8, 28. §. 40. οἱ ἀπ' Ἐρεχθέως θεοί. Ιππ. 0, 9. K. 1, 15. Αἰνείας σώσας τȣ̀ς πατρῴους καὶ μητρῴους θεȣ̀ς, *penates*. Alia vid. in ἄγειν, ἀπιέναι, ἀποκωλύειν, ἀποῤῥίπτειν, ἄρχειν, διδόναι, ἡγεῖσθαι, καλλιερεῖν, κατέχειν, ἵλεως, μάρτυς, ὀνομάζειν, παρέχειν, πόλεμος, πουπή, προσημαίνειν, προφαίνειν, ὑπηρετεῖν, ὑπηρέτης, ὑφηγεῖσθαι, φῦναι, etc. l) De formula ἦν ὁ θεὸς θέλῃ et ἦν οἱ θεοὶ θέλωσιν, Π. 2, 4, 14. 5, 4, 10. p. 313. 7, 1, 5. vid. Herald. aduerſarr. 2, 5. Sic Π. 4, 2, 7. ἐὰν οἱ θεοὶ βȣ́λωνται. A. 7, 3, 15. ἂν οἱ θεοὶ θέλωσι. §. 23. ἐὰν θεὸς θέλῃ. E. 2, 4, 10. p. 111. ἂν θεὸς θέλῃ. Simile eſt E. 7, 4, 9. πράξειν ὅ τι ἂν τῷ θεῷ φίλον ᾖ, fort. per exta. Videtur eſſe euphemiſmus: *quaecunque fuerit belli ſors.* cf. Plat. apol. Socr. c. 2. vbi Fiſcherus not. 13. oſtendit, eſſe formulam Homericam, qua etiam Horatius 2, od. 17, 2. vtatur. Cf. eiusd. not. 1. ad Crit. 2. m) τὰ περὶ τȣ̀ς θεȣ̀ς, Π. 8, 1, 8. eſt *ratio cultus diuini*. Paulo poſt: θεραπεύειν τȣ̀ς θεȣ̀ς. Sic Π. 4, 5, 8. et Απ. 1, 3, 1. τὰ πρὸς τȣ̀ς θεȣ̀ς. Sed Λ. 13, 11. τὰ πρὸς τȣ̀ς θεȣ̀ς ſunt *ſacrificia*. v. Wetſten. ad Hebr. 2, 17. n) τὰ παρὰ τῶν θεῶν, Απ. 2, 6, 8. *omina et auſpicia*. Sic Απολ. 12. τὰ παρὰ τȣ̃ θεȣ̃, *Apollinis oracula*. o) τὰ τῶν θεῶν, Π. 3, 3. 10. 6, 2, 11. p. 374. 8, 5, 12. p. 530. ſunt *ſacrificia*. Sed Π. 5, 3, 3. *electa diis e praeda*. et

A. 3.

3, 2, 6. *gratulatio et nota publica.* p) πρὸς θεῶν et πρὸς τῶν θεῶν, *per deos*, est exclamantis et interrogantis, Π. 2, 2, 10. 5, 5, 4. 6, 2, 7. E. 2, 3, 18. p. 99. rogantis et hortantis, A. 3, 1, 16. E. 2, 4, 13. Aπ. 1, 2, 41. O. 7, 1. 9. monentis, A. 7, 1, 19. deprecantis, Π. 3, 1, 19. 3, 3, 17. cf. πρὸς c. gen. nr. 3. q) σὺν θεοῖς et σὺν θεῷ, *diuino auxilio* s. *beneficio*. Π. 1, 5, 7. extr. 2, 1, 6. p. 92. 4, 6, 3. 5, 2, 4. 5, 4, 10. p. 313. 6, 2, 7. p. 365. σὺν θεῷ Margg. σὺν θεοῖς. 8, 5, 12. p. 528. Πο. 6, 3. Iπρ. 6, 1. 7, 3. 14. 9, 7. θεῶν συνεθελόντων. §. 8. σὺν θεῷ πράττειν. it. c. artic. Π. 2, 4, 9. 5, 3, 10. σὺν τοῖς θεοῖς — χαίρειν. A. 3, 1, 15. 29. 3, 2, 4. 7. 9. 5, 8, 8. 6, 5, 14. 6, 6, 17. E. 1, 6. 7. O. 6, 1. 11, 20. Iπρ. 5, 14. πάντα — σὺν τῷ θεῷ πράττειν. Mox est θεῶν ἵλεων ὄντων. 9, 3. Contra Iπρ. 6, 6. ἄνευ θεῶν, *non consultis diis.* Plenius Aπ. 4, 8, 11. ἄνευ τῆς τῶν θεῶν γνώμης. Sed A. 7, 7, 23. σὺν τοῖς θεοῖς εἰδόσι est obtestantis. r) Paulo aliter c. μετά, A. 7, 7, 13. οἶδα μετὰ τοὺς θεοὺς εἰς τὸ φανερόν σε τούτους καταστήσαντας, *diis auspicibus, nächst Gott.* Aγ. 11, 13. ¶ 2) ὁ θεός, *Jupiter.* E. 4, 7, 2. Sic dual. Λ. 13, 3. ἀμφοῖν τούτοιν τοῖν θεοῖν, np. *Ioui et Mineruae.* ¶ 3) ὁ θεός, *Neptunus.* E. 4, 5, 2. τῷ θεῷ ἔθυε. Nam Neptuno fiebant Isthmia. 4, 7, 4. ἔσεισεν ὁ θεός. ¶ 4) ὁ θεός, *Apollo.* Π. 7, 2, 7. A. 3, 1, 5. 6. 7. 5, 3, 8. ὅπου ἀνεῖλεν ὁ θεός. 6, 1, 14. Aγ. 1, 34. 2, 15. Λ. 8, 5. 14, 7. Πο. 6, 2. E. 3, 3, 3. 4, 3, 14. 6, 4, 30. 7, 1, 10. Aπολ. 12. 15. cf. Δελφοί. ¶ 5) ὁ θεός, *daemonium Socratis.* Aπ. 4, 8, 6. Aπολ. 5. 7. 12. Etiam plur. Aπολ. 8. οἱ θεοὶ ἐναντιοῦντο τῇ τοῦ λόγου ἐπισκέψει. Sed §. 13. προειδέναι τὸν θεὸν τὸ μέλλον νομίζουσιν, videtur de aliis diis intelligendum. (Aπ. 1, 1, 3. est τοὺς θεούς.) Ibidem tamen: οὐ ψεύδομαι κατὰ τοῦ θεοῦ, est *daemonium.* ¶ 6) ἡ θεός, *Diana.* A. 3, 2, 7. 5, 3, 7. 8. 9. 13. K. 1, 10. 5, 14. ¶ 7) ἡ θεός, *Minerua.* E. 1, 7, 6. §. 10. p. 56. ¶ 8) ἡ θεός, *Venus.* Σ. 8, 15. ¶ 9)

οἱ δώδεκα θεοί, v. δώδεκα. ¶ 10) Leuncl. et Welf. ex Marg. Steph. O. 5, 12. habent θεὸς ὄσα pro θέλουσα.

θεοσέβεια, *pietas in deum.* A. 2, 6, 13.

θεοσεβής, *pius.* Π. 8, 1, 9. εἰ θεοσεβεῖς εἶεν, ἧττον ἂν αὐτὰς ἐθέλειν — ἀνόσιόν τι ποιεῖν. Αγ. 10, 2. Απ. 1, 4, 16. ἔθνη θεοσεβέστατα.

θεοσεβῶς, *pie.* Π. 3, 3, 26. ἐξῆρχε παιᾶνα· οἱ δὲ θεοσεβῶς πάντες συνεπήχησαν.

θεοφιλής, ¶ 1) *diis gratus*, vel ob virtutes vel ob artes, atque adeo *felix, beatus.* Π. 4, 1, 2. p. 202. ὡς θεοφιλεῖς καὶ σώφρονες δειπνοποιεῖσθε. cf. εὐσεβής. Απ. 3, 9, 15. ἀρίστους καὶ θεοφιλεστάτους ἔφη εἶναι ἐν μὲν γεωργίᾳ τὰς τὰ γεωργικὰ εὖ πράττοντας — τὸν μηδὲν εὖ πράττοντα, οὔτε χρήσιμον οὐδὲν ἔφη εἶναι, οὔτε θεοφιλῆ. ¶ 2) *pulcherrimus.* Ita Ern. in indice exponit Απ. 4, 8, 3. ποῖος δ' ἂν γένοιτο θάνατος εὐδαιμονέστερος τοῦ καλλίστου, ἢ ποῖος θεοφιλέστερος τοῦ εὐδαιμονεστάτου. Απολ. 32. δοκεῖ θεοφιλοῦς μοίρας τετυχηκέναι. Sed vtroque in loco verti poteſt *felix, facilis.* Ex Erneſtii vero ratione intelligi poteſt Λ. 4, 5. αὕτη δὴ γίγνεται ἡ θεοφιλεστάτη τε καὶ πολιτικωτάτη ἔρις, ἐν ᾗ ἀποδέδεικται ἃ δεῖ ποιεῖν τὸν ἀγαθόν. np. ob integritatem; *honeſtiſſima.* Sed Fr. Portus explicat: *diis grata propter carmina et cantus.*

θεράπαινα, *ancilla.* Π. 5, 1, 2. αἱ θεράπαιναι πᾶσαι περὶ αὐτήν. Mox dicuntur δοῦλαι, quo nomine interpretantur etiam Ammon. in v. παιδίσκη et Suidas. Π. 6, 4, 4. Απ. 3, 11, 4. O. 7, 6.

θεραπεία, ¶ 1) *miniſterium, apparitio.* Tribuitur amicis ſecundi ordinis. Π. 5, 5, 10. p. 333. ὅσου καὶ φρουρᾶς καὶ θεραπείας ἕνεκα κέκτησαι. Marg. Steph. et nonnulli codd. habent στρατείας ἕνεκα. 8, 2, 2. ὅς ἀγαθείη ἢ ἐν φυλακαῖς, ἢ ἐν θεραπείαις. c. gen. obiecti, Π. 8, 3, 18. διὰ τὴν Κύρου θεραπείαν, np. dum ad fores praeſto ſum. ¶ 2) *cura, quam amici praeſtant aegroto.* Ιερ. 8, 4. αἱ ἀπὸ τῶν δυνατωτάτων θεραπεῖαι. *mater familias ſupellectili reſarciendae*, O. 8, 10. τὸ δεόμενον θεραπείας ἐξετάσει ἡ ὄψις. *equiſones equis*, Ιπ. 4, 2. *mater foetui*, K. 7, 4. ¶ 3)

¶ 3) *cultus et officia, quae fiunt a superiore in inferiorem*, Π. 8, 2, 8. τῷ μεγέθει δώρων — τῇ θεραπείᾳ καὶ τῇ ἐπιμελείᾳ φίλων. Ibid. c. gen. obiecti: φίλων θεραπείᾳ — πάντων ἀνθρώπων θεραπείᾳ. c. gen. instrumenti, Π. 8, 2, 5. τῇ τῶν σίτων θεραπείᾳ τοιαῦτα ποιῶν, *cibis mittendis suos sibi concilians.* ¶ 4) *blanditiae* s. *obsequia blanda superiori exhibita.* E. 2, 3, 10. Athenienses praefectum Lacedaemoniorum ἐθεράπευον πάσῃ θεραπείᾳ. Ἱερ. 1, 28. vbi sunt *blanditiae vxorum* s. *mulierum.* Sed Π. 7, 5, 26. p. 456. *officia, quae fiunt a victis inuitis.* ¶ 5) *cultura.* O. 20, 12. θεραπείας δεῖται ἡ γῆ ὑγροτέρα. ¶ 6) *cultus deorum.* Ἀπ. 1, 4, 10. δαιμόνιον — τῆς ἐμῆς θεραπείας προσδεῖσθαι. ¶ 7) *familia, comitatus.* Thomas: θεραπεία, καὶ ἡ δουλεία, καὶ τῶν θεραπόντων ἄθροισμα. Poll. 3, 75. θεραπεία, τὸ πλῆθος τῶν οἰκετῶν. Perizonius ad Aelian. V. H. 2, 2. recte sic explicat Ἀπ. 3, 11, 4. μητέρα παροῦσαν αὐτῇ ἐν ἐσθῆτι καὶ θεραπείᾳ οὐ τῇ τυχούσῃ, καὶ θεραπαίνας πολλάς. Scil. matris est θεραπεία, sed ipsius sunt θεράπαιναι. Similiter Π. 5, 5, 3. et 4. vbi tamen videtur esse *exercitus*, qui remansit apud Cyaxarem. Sic 4, 6, 1. Γωβρύας παρῆν — σὺν ἱππικῇ θεραπείᾳ.

θεραπεύειν, ¶ 1) *ministrare, apparere.* Π. 1, 3, 6. τὸν πάππον καλῶς θεραπεύεις. 5, 5, 10. p. 333. τούς σε θεραπεύοντας. 8, 1, 7. vbi explicatur per παρεῖναι. ¶ 2) *officiose frequentare.* v. θύρα nr. 3. b. ¶ 3) *parere, obedire.* Π. 7, 5, 13. τοὺς δασμοὺς ἀποφέρειν, καὶ θεραπεύειν τούτους, satrapas, — οἷς ἐδόθησαν. Ἀπ. 2, 1, 12. 13. ¶ 4) *colere, obseruare.* np. principes et praefectos, fere vt nr. 3. Phauorin: θεραπεύω. — τιμῶ. Π. 2, 1, 10. θεραπεύεσθαι ὑπὸ τῶν ἀρχομένων. 8, 2, 3. 8, 3, 9. 10. A. 2, 6, 14. τιμᾶσθαι καὶ θεραπεύεσθαι ἠξίου. E. 2, 3, 10. Ἀπ. 2, 2, 11. 13. Sic de clientibus, E 3, 4, 7. παμπληθὴς ὄχλος θεραπεύων αὐτὸν ἠκολούθει. Potest ex nr. 6. huc referri Π. 7, 5, 17. p. 445. ¶ 5) *officiis beneficiisue demereri et sibi conciliare, gratificari.* Π. 5, 1, 9. θεραπεύων αὐτήν, καὶ οἰόμενος χαρίζεσθαι αὐτῇ. 5, 5, 10. p. 333. ὃ μάλιστα ἄνθρωποι

ποι ἀσπάζονταί τε καὶ θεραπεύουσιν οἰκειότατα, εἴτις γυναῖκα τὴν σὴν ὅτω θεραπεύσειεν, ὥστε αὐτὴν φιλεῖν ποιήσειεν ἑαυτόν. 7, 5, 18. p. 447. θεραπεύειν εἰκότως ἔδει τούτους· καὶ γὰρ οὗτοί σε ἐθεράπευον. 8, 3, 19. θεραπεύειν οὐδὲν ἡδὺ αὐτῷ οὕτως — ὡς ἀνθρώπους. Hic pertinet ſimul ad alia animalia. Sic fere 5, 5, 10. p. 333. κύνας θεραπεύων, vbi ſimul de blanditiis et cura debet intelligi. 8, 8, 1. τοὺς ὑφ' ἑαυτῷ ὥσπερ ἑαυτοῦ παῖδας ἐτίμα καὶ ἐθεράπευε. A. 1, 9, 12. E. 1, 4, 6. p. 28. θεραπεύειν τοὺς ἐχθίστους. Απ. 1, 4, 18. 3, 11, 3. Σ. 4, 29. 30. Sic Πο. 4, 40. διὰ τὸ θεραπεύεσθαι μετοίκους καὶ ἐμπόρους, np. honoribus et immunitatibus. §. 42. it. c. dat. rei, Π. 8, 2, 6. τοῖς ἄλλοις θεραπεύων ſuos, h. e. ταῖς ἄλλαις θεραπείαις. ¶ 6) *blandiri*. Poſſint huc ex nr. 5. referri Π. 5, 5, 10. p. 333. et Απ. 3, 11, 3. Sic Π. 7, 5, 17. p. 445. εἴ τις ἐμοῦ δέοιτο, θεραπεύειν τοὺς ἐμοὺς φίλους, *blande rogare* ¶ 7) *venerari, cultu et veneratione proſequi deos.* Π. 7, 2, 6. σοὶ (i. e. ὑπό σου) λέγεται πάνυ τεθεραπεῦσθαι ὁ Ἀπόλλων, np. donis et ſacrificiis. 8, 1, 8. ἣν θεραπεύωσι τοὺς θεούς. Απ. 1, 2, 64. 1, 4, 13. ἄνθρωποι θεοὺς θεραπεύουσι. §. 18. O. 5, 20. Σ. 4, 49. Ιππ. 7, 1. 9, 9. ¶ 8) *curam gerere, prouidere.* Π. 5, 1, 13. ὅπως τοὺς ἵππους τεθεραπευμένους (Margg. τεθραμμένους) παρέχωσι. O. 9, 16. Sic de diis qui proſpiciunt hominibus, Απ. 1, 4, 10. τὸ δαιμόνιον — ἀξιοῖ σε θεραπεύειν. 4, 3, 9. ¶ 9) *curare aegrotos.* Dicitur tam de amicis, quam de medicis. Cf. Poll. 1, 177. Π. 3, 2, 6. τοὺς τετρωμένους, ἰατροὺς καλέσας, θεραπεύειν ἐκέλευσεν. 5, 4, 9. τετρωμένον — ὅπως θεραπεύοιτο. Margg. ὡς θεραπεύσοιτο. 8, 2, 12. A. 7, 2, 3. Ιερ. 8, 4. κάμνοντα θεραπευσάτωσαν. O. 7, 37. Ιπ. 6, 2. τὴν χελιδόνα τοῦ ἵππου θεραπεύειν. Zeun. *ſanare.* ¶ 10) *magiſtro vti.* Σ. 4, 6. ἐμὲ θεραπευέτω. ¶ 11) *colere terram etc.* Απ. 2, 4, 7. δένδρα θεραπεύειν τοῦ καρποῦ ἕνεκεν. O. 5, 12. τοὺς ἄριστα θεραπεύοντας αὐτὴν (γῆν). 16, 5. ¶ 12) *indulgere.* Π. 5, 5, 13. de eo, qui cibos ſ. coenam praefert curae ſuorum: τὴν ἐμὴν ἡδονὴν θερα-

θεραπεύειν. ¶ 13) In var. lect. permutatur θεραπεύων et θεράπων. v. θεράπων nr. 2. et 4.

θεράπευμα, *cultus, blanditiae, cura.* Π. 5, 5, 10. p. 333. τῷ τῷ θεραπεύματι erga canes.

θεραπευτέον, ¶ 1) *officiis conciliare sibi oportet.* Π. 7, 5, 19. ἀχ ἡμᾶς amicos tuos σοι μάλιστα ἦν θεραπευτέον — τὸ δὲ πλῆθος ἀνακτᾶσθαι ἔδει. ¶ 2) *colere oportet.* Aπ. 2, 1, 28. θεραπευτέον τὰς θεὰς — τὴν γῆν θεραπευτέον.

θεραπευτὴρ (poet. Port. Immo eſt forma Attica, qua Xenophon maxime delectatur. v. γνωστήρ.), *miniſter, famulus.* Π. 7, 5, 23. τὰς περὶ τὰ ἑαυτὰ σώματος θεραπευτῆρας. cf. Doruill. ad Charit. p. 369. qui e pluribus locis oſtendit, eunuchos familiariores et fideliores et acceptiſſimos miniſtrorum fuiſſe.

θεραπευτὴς, *miniſter.* Π. 1, 3, 6. τοῖς ἀμφὶ τὸν πάππον θεραπευταῖς ad menſam.

θεραπευτικὸς, ¶ 1) *officioſus.* c. gen. Aγ. 8, 1. τὸ φιλόστοργον καὶ θεραπευτικὸν τῶν φίλων. ¶ 2) *obediens.* E. 3, 1, 25. εὐτακτότεροι καὶ θεραπευτικώτεροι.

θεράπων, ¶ 1) *amicus ſecundi ordinis.* Ammonius: θεράποντες, οἱ ὑποτεταγμένοι φίλοι. Heſych: οἱ ἐν δευτέρᾳ τάξει φίλοι. Cf. Etymol. M. Π. -. 2, 8. ἀποδίδωμί σοι — τὰς φίλους καὶ τὰς θεράποντας. 8, 2, 9. δῦναι τὴν ἐπιστολὴν τῷ Κροίσου θεράποντι. Paulo ante dicitur ἀνὴρ ὅτῳ πιστεύει (ὁ Κροῖσος) μάλιστα. §. 10. A. 1, 8, 20. 3, 3, 2. Fortaſſis h. l. poteſt exercitus intelligi. Iερ. 2, 2. 4, 1. ¶ 2) *ſeruus, vel ſaltem famulus inferioribus miniſteriis praepoſitus.* Heſych: θεράποντες· δοῦλοί τε καὶ ὑπηρέται. Sic quoque Suidas. Π. 3, 1, 9. Λ. 2, 1. παιδαγωγὰς θεράποντας. Margg. θεραπεύοντας. quae eſt librorum vett. lectio, quam Steph. poſt Brodaeum mutauit in θεράποντας. Sed in veteri lectione, quam Zeun. probat, eſt participium pro ſubſtantiuo. Bern. Martini varr. lectt. 2, 15. poſt παιδαγωγὰς vult inſeri καὶ, vt eſt in loco Antiphanis ap. Athenae. 6, p. 226. Diſtinguuntur ab eunuchis, et iis inferiores videntur, Π. 7, 3, 1. τὰς εὐνέχους καὶ

καὶ τὰς θεράποντας. Vſus eorum in bello, Π. 6, 1, 10. in caſtris, Π. 8, 5, 3. E. 6, 2, 12. τὸν ἀγοραῖον ὄχλον ἰδόντες καὶ τὸν τῶν θεραπόντων. Valkenar. ad Ammon. legi mauult παρεπόντων, *qui ſequuntur lixas.* Sed Schneiderus vtroque in loco intelligit *commeatibus praefectos.* in coena, Π. 7, 1, 1. Etiam captiui ſic dicuntur Π. 5, 2, 1. ¶ 3) Eſt ſubmiſſionis, Π. 6, 1, 25. φίλον σοι ἐμαυτὸν δίδωμι καὶ θεράποντα καὶ σύμμαχον. et humanitatis, O. 7, 42. Iſchomachus ad vxorem: ἐὰν βελτίων φανῇς, καὶ ἐμὲ σὸν θεράποντα ποιήσῃς. ¶ 4) E. 5, 4, 28. τῶν θεραπόντων (Margg. θεραπευόντων) τῷ δεομένῳ παρεχώρει, h. e. vel *famulorum,* vel *eorum, qui officia matutina vellent aut deberent Ageſilao praeſtare.* Sed lectio loci eſt incerta. v. Morus et Schneider. ad h. l.

θερίζειν, ¶ 1) *aeſtatem traducere.* Thomas: θερίζω ἀμεταβάτως, τὸ θέρος πᾶ διάγω. A. 5, 3, 9. v. ἐαρίζειν. O. 5, 9. θερίσαι ὕδασί τε καὶ πνεύμασι καὶ σκιαῖς. ¶ 2) *metere, meſſem facere.* Thomas: θερίζω δὲ μεταβατικῶς, τὸ λήϊον τέμνω. Sed Moeris p. 85. ἀμᾶν, Ἀττικῶς· θερίζειν, Ἑλληνικῶς. E. 7, 2, 8. τῶν δραγμάτων, ἃ ἔτυχον — τεθερισμένα. O. 18, 1.

θερινὸς, *aeſtiuus.* K. 6, 26. θερινὴ μεσημβρία. 9, 20.

θερισμὸς, *meſſis.* O. 18, 3. περὶ θερισμᾶ frumenti.

θεριστὴς, *meſſor.* Ἱερ. 6, 10.

θερμαίνειν, ¶ 1) *calefacere.* Απ. 4, 3, 8. ἥλιος — ἡμᾶς μᾶλλον τᾶ δέοντος θερμαίνων. O. 19, 11. διὰ ξηρότητα τῆς γῆς θερμαινομένων τῶν ῥιζῶν. Thomas et Moeris Atticum eſſe dicunt θέρεσθαι, non θερμαίνεσθαι. ¶ 2) *adurere.* Απ. 4, 7, 7. ὑπὸ τᾶ πυρὸς θερμαινόμενα πάντα ἀπόλλυται.

θερμασία, *calor.* Thomas: θερμότης καὶ θέρμη, Ἀττικοί· θερμασία, Ἕλληνες. Phryn. p. 44. θερμότης λέγε, ἀλλὰ μὴ θερμασία. Sed pugnat cum his praeceptis locus A. 5, 8, 6. κινεῖσθαι παρεῖχε θερμασίαν τινὰ καὶ ὑγρότητα.

Θερμοπύλαι, *Thermopylae.* E. 6, 5, 38. p. 430. οἱ ταχθέντες ἐν Θερμοπύλαις tempore Xerxis.

θερμὸς, ¶ 1) *calidus.* E. 3, 2, 14. λίμνη — θερμᾶ ὕδατος. Απ. 3, 13, 3. Hinc

Hinc τὸ θερμὸν, K. 5, 1. 4. 5. vbi §. 4. est *calor*, siue, vt Macrobius Saturnn. 7, 16. dicit, *occultus tepor lunae*. Vltimo in loco Leuncl. *halitus et calor*. Intelligitur enim *calida exhalatio*, vt §. 1. Poll. 5, 49. τὸ ἡλίου τὸ πνεῦμα τὸ ἀπ᾽ αὐτῶν, np. τῶν λαγωῶν, ἀμαυρῶντος. Sed τὰ θερμὰ sunt *thermae*, *aquae calidae*, E. 4, 5, 3. κατὰ τὰ θερμὰ prope Corinthum παρῄει — πρὸς τοῖς θερμοῖς ἐστρατοπεδεύετο. Sitae erant in angustiis, vt Thermopylae. vid. §. 8. Morus vero ob hanc ipsam §. 8. vbi ex his θερμοῖς euadunt in campum, τὰ θερμὰ exponit *angustias*. Plena locutio est θερμὰ λουτρὰ, O. 5, 9. ¶ 2) *feruidus*. De dentibus apri recens occisi, K. 10, 17. Cf διάπυρος.

θερμουργὸς, *calidus et temerarius*, *qui quamcunque rem suscipere audet*. Suid: θερμός· θρασύς. καὶ θερμουργὸς, ὁ προπετής. Απ. 1, 3, 9. θερμουργότατον καὶ λεωργότατον.

Θερμώδων, *Thermodon*, fluuius Ponti Polemoniaci. A. 5, 6, 3. p. 291. τὸν Θερμώδοντα εὖρος τριῶν πλέθρων. 6, 2, 1.

θέρος, *aestas*. E. 2, 1, 1. ἕως μὲν θέρος ἦν. K. 6, 13. ἐὰν μὲν ᾖ χειμὼν — ἐὰν δὲ θέρος. Gen. O. 5, 3. θάλπῃ θέρους. cf. ἀκμή. Sed E. 4, 5, 4. et Απ. 1, 6, 2. θέρους, vt Απ. 2, 1, 30. et O. 9, 4. et K. 5, 5. τοῦ θέρους, est *aestate*. Sic c. particip. E. 1, 2, 1. ἀρχομένου του θέρους. 2, 3, 7. τελευτῶν τος τοῦ θέρους. 3, 2, 21. τοῦ δ᾽ ἐπιόντος θέρους. Dat. c. ἐν, Π. 1, 6, 19. p. 73. ἦν ἐν θέρει ὦσι. 8, 8, 9. ἐν τῷ θέρει. O. 16, 13. Acc. c. ἐς, E. 4, 6, 13. ἐς τὸ ἐπιὸν θέρος.

Θέρσανδρος, *Thersander*. E. 4, 8, 18. 19. tibicen, Thimbroni in deliciis, cadit cum eo in proelio.

θέσις νόμων, *legum latio*. Αθ. 3, 2. v. νόμος.

θεσμὸς (poet. Port.), *lex diuina*. Thomas: θεσμὸς, ὁ ἄγραφος νόμος, ὁ ἔγγραφος. Cf. Hesych. Π. 1, 6, 6. τοὺς τῶν θεῶν θεσμοὺς, i. e. *ordinem rerum a diis constitutum*.

θεσμοφοριάζειν, *sacra Cereris Legiferae celebrare*. E. 5, 2, 29. τὰς γυναῖκας ἐν τῇ Καδμείᾳ Thebis θεσμοφοριάζειν. v. Meurs. Graecia feriata in v. Θεσμοφόρια, et *Potter*. archaeol. Graec. T. I. p. 882. seqq. ed. Rambach. Cf. Schneider ad h. l.

Θεσπιαὶ, *Thespiae*, Boeotiae vrbs, quae ab

 aliis

aliis scriptoribus etiam Θέσπεια scribitur. v. Wass. ad Thucyd. 6, 95. E. 5, 4, 10. Lacedaemoniorum harmosta Thebis ἔπεμψεν εἰς Πλαταιὰς καὶ Θεσπιὰς ἐπὶ βοήθειαν. §. 15. §. 20. τὸν ἐν ταῖς Θεσπιαῖς ἁρμοστὴν Lacedaemoniorum — ἦγεν ἐκ τῶν Θεσπιῶν §. 38. §. 41 — 55. narrantur varii eius ciuitatis casus, quo tempore erat a partibus Lacedaemoniorum, quorum rex Agesilaus seditionem in ea ortam coercet. Nonnulli enim Thebanos sequi volebant.

Θεσπιεῖς, *Thespienses*. E. 4, 2, 13. sunt in Thebanorum exercitu. Occurrit h. l. accusatiuus Θεσπιέας, qui est Atticus. v. Zeun. ad H. 1, 1, 2.) E. 5, 4, 42. Thebani ἐπὶ τὴν τῶν Θεσπιέων χώραν στρατεύουσι. §. 43. Θεσπιέων ὁπλῖται sunt in exercitu Lacedaemoniorum. cf. §. 45. E 6, 3, 1. multi a Thebanis in exilium eiiciuntur. cf. §. 4 p. 383. et Diodor. Sic. 15, 46. E. 6, 4, 10. cum Orchomeniis bellum contra Thebanos gesserant.

Θεσπική, *Thespiensium ager*. E. 6, 4, 4. ἐν Λεύκτροις τῆς Θεσπικῆς.

Θεσσαλὸς et Θετταλὸς habet Xenophon codicum vitio, sed frequentius Θετταλὸς, inquit Wass. ad Thucyd. 1, 20. Sic A. 1, 2, 20. Μένωνα τὸν Θεσσαλόν. Alias semper vocatur Θετταλός. v. Μένων.

θετέον, *ponere*, s. *referre oportet*, np. scribendo s. annumerando. A. 4. 2, 14. πάντα πρὸς τῇ δικαιοσύνῃ θετέον ἂν εἴη. §. 17. τὴν ἀπάτην ποῖ θετέον — τοῦτο ποτέρωσε θετέον.

Θέτις, *Thetis*, K. 1, 8. Peleo a diis vxor datur. v. quos laudat Gramm. hist. deor. p. 83. sq.

Θετταλία, *Thessalia*. E. 2. 3. 18. p. 95. Critias Atheniensis et Prometheus ibi democratiam instituit. §. 53. Lycophron totius regionis dominatum consequitur. 6, 1, 4. p. 360. πλατυτάτης οὔσης τῆς Θετταλίας. In nonnullis est γῆς Θεττ. vt Θετταλία sit adiectiuum. Sed in edd. vett. deest γῆς vel τῆς.

Θετταλὸς, v. Θεσσαλὸς et Μένων.

θεωρεῖν, *spectare, contemplari*. ¶ 1) Ammonius in v. θεωρὸς reprehendit eos, qui dicant θεωρῆσαι τὸν ἀγῶνα, cum θεωρεῖν

ρεῖν tantum ſit τὸ τῶν θεῶν ὁρεῖν. Saltem Xenophon eo de ſacris utitur A. 1, 2, 10. τὰ Λύκαια ἔθυσε, καὶ ἀγῶνα ἔθηκε — ἐθεώρει τὸν ἀγῶνα καὶ Κῦρος. 5, 3, 8. ἀφικνεῖται εἰς τὴν Ὀλυμπίαν θεωρήσων, ludos ſpectaturus. v. Hutch. ad h. l. Huc pertinet etiam Ιερ. 11, 10. ἐξείη σοι — θεωρήσοντι πορεύεσθαι, πp. vel ludos vel alia θεάματα. ¶ 2) cum cura ſ. admiratione ſpectare. A. 1, 2, 16. ἐθεώρει in militum luſtratione ὁ Κῦρος πρῶτον μὲν τὰς βαρβάρους — εἶτα δὲ τὰς Ἕλληνας. 2, 4, 13. hoſtis ſubſiſtebat et παρερχομένους e longinquo ἐθεώρει τὰς Ἕλληνας. §. 14. 6, 2, 1. παραπλέοντες ἐθεώρουν cum voluptate τὴν Ἰασωνίαν ἀκτήν. E. 4, 5, 6. Σ. 7, 3. ¶ 3) Π. 4, 3, 2. pro ὁρῶν Zeun. e MS. Guelf. et Philelphi edidit θεωρῶν. Permutatur etiam θεωρεῖν c. θεᾶσθαι. v. ibi nr. 2.

θεωρία, ¶ 1) *ſpectaculum*. Ιερ. 1, 12. οἱ τύραννοι ὁ μάλα ἀμφὶ θεωρίας ἔχουσι. ¶ 2) *legatio ſacra, quotannis ſolemniter in inſulam Delum miſſa*. (v. Reineſ. epiſt. ad Vorſt. p. 62. ſq. Erneſt. ad Απ. 3, 3, 12.) Απ. 4, 8, 2. μηδένα δημοσίᾳ ἀποθνήσκειν, ἕως ἂν ἡ θεωρία ἐκ Δήλου ἐπανέλθῃ. Steph. corrigit θεωρίς, h. e. *nauis, qua vehebantur illi legati*. v. Valckenar. ad Ammon. p. 92. et ad Herodot. 6, 87. Placebat haec coniectura Erneſtio. Neque tamen neceſſaria videtur. Cf. Fiſcher. ad Plat. Crit. 1, 13. et ad Phaed. 1, 19.

Θῆβαι, *Thebae*. ¶ 1) vrbs Boeotiae. Πο. 4, 46. ab argentifodinis Atticis multo amplius ſexcentis ſtadiis abeſt. E. 2, 4, 1. 2. multi exulum Athenienſium cum Thraſybulo huc fugiunt. etc. ¶ 2) *Thebanorum regio*. E. 5, 4, 19. εἰς τὰς Θήβας ἐνέβαλλον. §. 36. 58. 60. 62. etc.

Θηβαῖοι, *Thebani*. Πό. 5, 7. patiuntur Athenienſes duces eſſe in ſocietate. E. 2, 2, 12. infeſti Athenienſibus pacis legibus eos exſtirpare volunt. Cf. 6, 5, 35. E. 5, 2, 24. bella eorum aduerſus Lacedaemonios. E. 6, 3, 9. et 6, 5, 35. Athenienſes et Lacedaemonii eos decimare volunt. v. δεκατεύειν. 6, 4, 6. Θηβαίων οἱ προεστῶτες ſunt *Boeotarchae*. Απ. 3, 5, 2. Thebani iniuſti ſunt

sunt erga Boeotos. E. 7, 2, 14. 15. ὁ Θηβαῖος est *praefectus Thebanorum Sicyone*, qui 7, 3, 4. nominatur Θηβαῖος ἁρμοστής. Sic E. 7, 4, 36. ὁ Θηβαῖος est *harmostes Thebanorum Tegeae*. Alia de Thebanis vid. E. 7, 1, 24. et supra in v. Ἠλεῖοι, et passim in Hellenicis.

Θήβης πεδίον, *Thebes campus*, vrbs Lydiae. v. interpp. Steph. Byzant. et Liv. 37, 19. A. 7, 8, 4. E. 4, 1, 20.

Θήβηθεν, *Thebis*. Απ. 3, 11, 17.

θήγειν, (poet. Port.), *acuere, incitare, fortiorem et alacriorem reddere*. Hesych: θήγειν· ἀκονᾶν, ὀξύνειν. Π. 1, 2, 10. τὴν ψυχὴν ἀνάγκη θήγεσθαι ἐν τῇ θήρᾳ. All. θάλπεσθαι, all. γήθεσθαι. Sed hoc est vitium librariorum, illud vero glossema. 1, 6, 19. p. 81. εὖ μὲν τὰ σώματα ἠσκημένα, εὖ δὲ αἱ ψυχαὶ τεθηγμέναι. 2, 1, 4. τὰς ψυχὰς αὐτῶν θήγειν. §. 5. τῶν ἀνδρῶν θήγειν τὸ φρόνημα. §. 7. θήγειν τὰς ψυχὰς εἰς τὰ πολεμικά. Απ. 3, 3, 7.

θήκη, ¶ 1) *cella, conditorium*. O. 8, 17. διῃρημένων ἑκάστοις θηκῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ μεγάλων. ¶ 2) *sepulchrum*, i. q. τάφος. v. Suid. et Poll. 3, 102. it. Phauorin. et Abresch. dilucc. Thucyd. 2, 52. Π. 7, 3, 1. ὀρύττειν ἐπὶ λόφου θήκην τῷ τελευτήσαντι.

θήλεια, *femina, femella*. Λ. 1, 4. ὥσπερ τοῖς ἀνδράσιν, οὕτω καὶ ταῖς θηλείαις. 3, 5. τὸ ἄῤῥεν φῦλον ἰσχυρότερον τῶν (intell. οὐσῶν) τῆς θηλείας φύσεως. Stobaeus: τῆς τῶν θηλειῶν φύσ. quam lectionem Zeun. alteri praefert. De bestiis, Απ. 2, 1, 4. Ιπ. 10, 4. Κ. 7, 6. 10, 18.

θῆλυ, *femininum*. v. ἄῤῥεν et φῦλον.

θηλύνειν, *effeminare*. Hesych. et Phauorin: θηλύνει· μαλάσσει. O. 4, 2. τῶν σωμάτων θηλυνομένων, καὶ αἱ ψυχαὶ πολὺ ἀῤῥωστότεροι γίγνονται.

θήρ, *fera*. Π. 2, 4, 17. p. 137. πρὶν κινεῖσθαι τὸν θῆρα. Hutch. e coniectura: τὰ θηρία, quia sequitur pluralis τὰ προσφερόμενα. Sed in edd. vett. est τὴν θήραν, quod Zeun. intelligit: *priusquam incipiatur venatio*, et per synesin ex θήρα facile intelligi posse dicit τὰ θηρία in τὰ προσφερόμενα. 4, 3, 3. p. 231. 4, 6, 2. p. 257. δὶς καταβέβληκα θῆρας. All. θῆρα, quod defendit Zeun. quia θῆρας ob

ob sequens ἑκατεράκις ferri nequeat.

Θήρα, ¶ 1) *venatio.* Π. 1, 4, 5. ἐκπέμπῃς ἐπὶ θήραν. §. 14. ἐποίησε μεγάλην θήραν, np. magno apparatu multisque feris coactis. 2, 4, 12. §. 14. ἡ θήρα καλὴ ἔσται. §. 17. 4, 2, 20. ἐν θήρᾳ ἄσιτοι καρτερῆμεν. 7, 5. 22. κύνες — εἰς θήραν (all. θηρᾷν) ἐδὲν κακίους. 8, 6, 5. ἐξάγειν ἐπὶ θήραν τὲς ἀπὸ θυρῶν. 8, 8, 7. ἐπὶ θήραν ἐξῄεσαν A. 5, 3, 11. θήραν ἐποιῦντο, i. e. ἐθήρων. K. 9, 7. τῷ αὐτῷ εἴδει χρῆσθαι τῆς θήρας. 10, 21. Sic plur. Π. 4, 2, 5. ἐν θήραις συγγενόμενον. 8, 8, 7. τὰς ἄλλους ἐξῆγον ἐπὶ τὰς θήρας. O. 5, 5. cf. ἐξάγειν et ἐξιέναι. ¶ 2) *venandi studium.* Λ. 6, 4. ὑπὸ θήρας ὀψισθέντες. ¶ 3) *venandi facultas*, s. *copia.* A. 5, 3, 9. ἐν χωρίῳ θῆραι πάντων, ὁπόσα ἐστὶν ἀγρευόμενα θηρία. ¶ 4) *fera quae captatur.* Sic intelligit Fr. Portus E. 4, 1, 8. θῆραι, αἱ μὲν ἐν παραδείσοις — πάγκαλαι. ¶ 5) *praeda.* K. 6, 13. εὐξάμενοι τῇ Ἀρτέμιδι μεταδῦναι τῆς θήρας. 12, 7. ¶ 6) *amicos conciliandi ratio.* Aπ. 2, 6, 28. τὴν τῶν καλῶν τε καὶ ἀγαθῶν θήραν. ¶ 7) Permutatur in var. lect. c. θὴρ. v. ibi. it. c. θύρα. v θύρα nr. 3. b.

Θηραμένης, *Theramenes.* E. 1, 1, 8. e Macedonia veniens cum Alcibiade se iungit. §. 14. cum Eubulo relinquitur praefectus Chrysopoli. 1, 6, 25. 1, 7, 3. 10. post victoriam ad Arginusas cum Thrasybulo trierarchus mittitur ad naues submersas, sed tempestate impeditur. 1, 7, 2 — 5. cf. §. 10. p. 59. imperatores tamen accusat, et varia contra eos molitur. 2, 2, 10 — 13. vrbe obsessa mittitur de pace ad Lysandrum, et deinde cum aliis Lacedaemona, et impetrat pacem. 2, 3, 2. electione refertur in numerum triginta virorum. §. 11 — 16. resistit Critiae et triginta tyrannis. §. 17. accusatur a Critia ob ingenium in rep. mutabile, et ignominiose Cothurnus appellatur. cf. κόθορνος. §. 18. respondet. §. 20 — 23. damnatus sidem deorum aduocat. §. 24. ad mortem dum ducitur, apophthegma edit.

Θηρᾷν, ¶ 1) *venari.* Π. 1, 2, 10. τὲ θηρᾷν ἐπιμέλονται — θηρᾷ — θηρῷεν. 1, 4, 16. θηρᾶσαι — θηρῴη —

ρώη — θηράσων. Saepius legitur futurum actiui, quanquam Moeris: θηράσεται, inquit, Ἀττικῶς· θηράσει, Ἑλληνικῶς. Π. 2, 4, 11. τεθήρακα. §. 12. 8, 8, 7. Α. 1, 5, 2. Λ. 4, 8. c. acc. Π. 1, 4, 11. θηρία ἐθηρῶμεν — εἴ τις ζῶα θηρῴη. Α. 4, 5, 18. λαγὼς ᾤχετο θηράσων. Ε. 4, 2, 6. τὰς σφῆκας θηρᾶν. Απ. 2, 1, 18. 3, 11, 7. τὰς λαγὼς θηρῶντας. ¶ 2) *in venatione capere.* Π. 1, 4, 10. ὅτι ταῦτα θηράσειεν ἐκείνῳ. ¶ 3) *captare, acquirere studere.* Π. 4, 2, 20. ὄλβον θηρᾶν. Απ. 3, 11, 6. αἱ φάλαγγες — θηρῶσι τὰ πρὸς τὸν βίον. ¶ 4) *amicos captare, conciliare studere.* Απ. 2, 6, 28. θηρᾶν τὰς καλὰς τε κἀγαθὰς. §. 29. 3, 11, 7. φίλους θηράσειν. §. 9. Omnino de hac notione vid. Plato de legib. lib. 7. T. II. p. 823. ed. Steph. ¶ 5) *per insidias aggredi.* in bello, Ιπρ. 4, 17. τῷ ἰσχυροτέρῳ τὸ ἀσθενέστερον θηρᾶν. ¶ 6) *per insidias nocere, imponere.* Α. 5, 1, 6. ἐπιβουλεύουσιν — ὑπερκάθηνται — ἐὰν φυλάττωμεν — ἧττον δύναιντ' ἂν ἡμᾶς θηρᾶν οἱ πολέμιοι. ¶ 7) *insidiis in potestatem redigere.* Π. 2, 4, 17. τοῦτον (Ἀρμένιον) δεῖ θηρᾶσαι. Antea de venatione locutus erat. ¶ 8) Legitur pro θήρα. v. ibi nr. 1. et ἔξω nr. 4. it. θηρῶν pro βάλλων. v. βάλλειν lit. f.

θηρᾶσθαι, ¶ 1) *venari.* Thom. Mag: θηρᾶν καὶ θηρᾶσθαι ἐπὶ ἐνεργητικῆς σημασίας. Κ. 11, 2. οἱ θηρώμενοι, *venatores.* ¶ 2) *virtutem sectari.* Απ. 2, 6, 39. οἶμαι δεῖν ὑμᾶς ταύτας (ἀρετὰς) θηρᾶσθαι. Ernest. e cod. 1. reponit θηρᾶν, omisso ταύτας. ¶ 3) *ad suas partes pertrahere studere.* Κ. 13, 9. οἱ σοφισταὶ πλουσίους καὶ νέους θηρῶνται. Poll. 5, 9. θηρῶνται ἀντὶ τοῦ θηρῶσι Ξενοφῶν. Cf. ἐκθηρᾶσθαι. Sic passiue de feminis libidinosis, Απ. 1, 2, 24. Ἀλκιβιάδης ὑπὸ πολλῶν καὶ σεμνῶν γυναικῶν θηρώμενος. v. Ernest. Phauorinus: θηρῶμαι, τίθεται παρ' Ἀττικοῖς ἐπὶ ἐνεργείας. τίθεται καὶ κοινῶς, καὶ ἐπὶ πάθους, ὡς καὶ Ξενοφῶν· θηρώμενον ὑπὸ γυναικῶν.

θηρατέον, *conciliare sibi oportet.* Π. 2, 4, 8. p. 130. τούτους (milites) ἀγαθοῖς θηρατέον εἶναι καὶ λόγοις καὶ ἔργοις.

θηρατέος, *capiendus, fallendus, conciliandus.* Απ. 2, 6, 8. ὅπως οὗτος θηρατέος

ρατέος. Hic, vt ex §. 9. patet, θηρ. tam ad animalia refertur, quam ad ἐχθρὰς, quod displicet Ernestio, qui pro ἐχθρὰς malit κάπρους vel simile. At vid. θηρᾶν nr. 6.

θηρατικὸς, ¶ 1) *ad venationem vtilis.* Hinc Απ. 2, 6, 33. τῶν φίλων τὰ θηρατικὰ, *artes amicos conciliandi.* ¶ 2) *venatori decorus.* Κ. 6, 8. ἔστι θηρατικὸν — τὸ ἐκ παντὸς τρόπου ἑλεῖν ταχὺ, *venatoris officium est.*

θήρατρον, *rete, insidiae quae bestiis capiendis struuntur.* Hesych: θήρατρον· δέλεαρ, ἄγκιστρον. Suid: θήρατρα· δίκτυα, παγίδες. cf. Thom. Mag. in h. v. Απ. 2, 1, 4. aues τοῖς θηράτροις ἐμπίπτουσι. Metaphor. de Theodota, Απ. 3, 11, 7. ὑφῆνασθαί τι θήρατρον. Antea de araneis dicebatur.

θήρειος, *ferinus.* Π. 1, 3, 6. κρέα — καὶ θήρεια καὶ τῶν ἡμέρων.

θηρεύειν, ¶ 1) *venari.* Α. 1, 2, 7. θηρίων ἃ ἐκεῖνος ἐθήρευεν ἀπὸ ἵππου. 5, 3, 10. τῶν θηρευομένων, *ferarum quae venando capiuntur.* ¶ 2) *captare.* Ο. 20, 18. αὔρας θηρεύων μαλακάς. Ιπ. 10, 9. equus τὸ φεῦγον ἐν τῷ στόματι ἀεὶ θηρεύων. ¶ 3) *appetere.* Π. 8, 2, 1. τὴν φιλίαν θηρεύειν. ¶ 4) *insidiis capere,* s. *circumuenire.* Α. 1, 2, 13. λέγεται Μίδας τὸν Σάτυρον θηρεῦσαι οἴνῳ κεράσας κρήνην.

θηρευτὴς, *venator, venaticus.* Αγ. 9, 6. κύνας θηρευτάς.

θηρευτικὸς, *venaticus.* Λ. 6, 3. κυνῶν θηρευτικῶν κοινωνίαν. Ε. 5, 3, 20. θηρευτικοὶ λόγοι, *sermones de venatione.*

Θηρίμαχος, *Therimachus,* harmostes Lacedaemonius in Lesbo. Ε. 4, 8, 29. vincitur a Thrasybulo et cadit.

θηρίον, ¶ 1) *bestia.* Oppon. hominibus, Α. 5, 7, 18. δοκεῖ ὑμῖν θηρίων, ἀλλὰ μὴ ἀνθρώπων εἶναι τὰ τοιαῦτα ἔργα. Αγ. 9, 5. ἐκ ἀνδρῶν ἀγαθῶν, ἀλλὰ θηρίων ἀσθενεστάτων βίον μιμούμενον. Ιπρ. 4, 18. 20. Dicitur de feris omnibus, maxime de iis quae venatui aptae et destinatae sunt, Π. 1, 4, 5. 7. cf. ἄγριος. 1, 6, 16. Ε. 4, 1, 14. παραδείσους θηρίων μεστούς. Ιπ. 8, 10. Κ. 11, 1. 12, 2. 13, 12. speciatim de auibus, Π. 1, 6, 19. p. 80. ἐπὶ τοῖς μικροῖς θηρίοις ἐμηχανῶ. Mox est ὄρνιθες. de lepore, Κ. 5, 6. 27. 33. 6, 25. 7, 11,

7, 11. de apro, K. 10, 3. 6. 12. 13. 20. De canibus, felibus, mustelis, E. 4, 1, 14. οὐδὲ δεῖπνον ἔχω, εἰ μή τι ὧν ἂν ὑμεῖς λίπητε, ξυλλέξομαι, ὥσπερ τὰ θηρία. v. Fr. Portus. De canibus et equis, Απ. 2, 2, 7. Cf. ἄλκιμος, ἀμαθὴς, ἐλαύνειν. ¶ 2) *animal nocens, cuius ictus vel morsus venenatus est.* v. Bos exercitatt ad Act. 28, 4 et Joh. Ern. Imman. Walchii diss. de Deo Melitensium, Ien. 1752. 4. §. 4. Suidas: θηρία καὶ τὰ δάκετα, ἔχιες, φαλάγγια, ὄφις. Σ. 4, 28. v. δάκνειν. Sic Απ. 1, 3, 13. καλὸς homo vocatur θηρίον, quia eius consuetudo et osculum quasi venenum aliquod aliis immittit. ¶ 3) *homo.* Απ. 3, 11, 11. εὐεργεσίᾳ τὸ θηρίον τοῦτο ἁλώσιμον. Antea de venatione agebatur, vel potius de conciliandis sibi hominibus. v. θηρᾶν nr. 4. ¶ 4) In nonnullis legitur pro θὴρ, v. θήρ.

Θηριώδης, *ferinus, belluinus.* De eo *quod bestiarum more fit,* vel *bestiis accidit,* Π. 5, 2, 8. κεκινῆσθαι ὑπὸ τῶν βρωμάτων — κυνικὸν καὶ θηριῶδες δοκεῖ εἶναι. Hinc O. 13, 9. παιδεία θηριώδης, *ratio qua bestiae coguntur obsequi,* np. alliciendo cibis et puniendo. K. 4, 7. vnius coloris esse ἔστι οὐ γενναῖον, ἀλλ' ἁπλοῦν καὶ θηριῶδες. Cf. Poll. 5, 65. qui dicit: παραμεμίχθω τι καὶ ἑτέρας χρόας.

Θησαυρίζειν, *reponere, congerere.* Π. 8, 2, 12. ἢ ὄργανα — χρήσιμα, ἢ φάρμακα, ἢ σῖτα, ἢ ποτὰ — παρασκευάσας ἐθησαύριζε παρ' ἑαυτῷ in futuros vsus aegrotantium.

Θησαυρὸς, ¶ 1) *thesaurus, opes in longum tempus repositae.* Distinguitur a χρήμασι, Π. 3, 1, 19. χρήματα, σὺν τοῖς θησαυροῖς, οἷς ὁ πατὴρ κατέλιπε. Brodaeus coni. ἐν τοῖς θησ. Sic Π. 7, 3, 1. τοὺς μὲν ἔταξε τοὺς θησαυροὺς παραλαμβάνειν, τοὺς δ' ὁπόσα παραδοίη Κροῖσος χρήματα-- ἐπισκευάσαι. Scil. pecunia et aliae res pretiosae videntur θησαυρὸς s. θησαυροὶ nominari, quatenus reponuntur et asseruantur, χρήματα autem, quatenus dominus iis vtitur. 8, 2, 9. θησαυροὺς χρυσοῦ πλείστους. §. 10. εἶναι ἐν τοῖς θησαυροῖς. Αγ. 10, 1. Ιερ. 11, 13. ¶ 2) *quaelibet res pretiosa et cara.* v. c. amici, Π. 8, 2, 10. εἰς — καὶ οὗτος θησαυρὸς ἡμῖν, np. Hystaspes, §. 11. εἰσὶ καὶ ἐμοὶ

ἐμοὶ θησαυροὶ — τὰς φίλους μοι νομίζω θησαυρὰς. sapientia, Απ. 1, 6, 14. τὰς θησαυρὰς τῶν πάλαι σοφῶν ἀνδρῶν, ὰς ἐκεῖνοι κατέλιπον ἐν βιβλίοις γράψαντες. 4, 2, 9. ἐκ ἀργυρίου καὶ χρυσίου θησαυρὰς μᾶλλον, ἢ σοφίας. ¶ 3) *receptaculum, in quo opes repositae asseruantur.* v. Poll. 9, 44. A. 5, 4. 16. εὕρισκον θησαυρὰς ἄρτων νενημένων, *cellas.* Sic in templis: *aedicula asseruandis donariis,* v. Valckenar. ad Herodot. 4, 162. A. 5, 3, 6. Ξενοφῶν ἀνάθημα ἀνατίθησιν εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς τῶν Ἀθηναίων θησαυρόν. Hesych: θησαυρός· εἰς ἀγαλμάτων καὶ χρημάτων, ἢ ἱερῶν ἀπόθεσιν οἶκος.

Θησεύς, *Theseus.* Σ. 8, 31. amicus Pirithoi. K. 1, 2. discipulus Chironis. §. 10. valde ob res gestas laudatur. cf. Απ. 3, 5, 10.

Θήχης, *Theches,* mons sacer, ad Pontum Euxinum pertinens. A. 4, 7, 16. ἀφικνῦνται ἐπὶ τὸ ἱερὸν ὄρος — ὄνομα δ' ἦν τῷ ὄρει Θήχης. All. Ἤχης, Cod. Eton. Ἤφης. Diodorus vocat eum montem Χήνιον. v. Hutch. et infra ἱερός. Cf. Phauorin. in ἱερὸν ὄρος.

Θίασος, *societas, coetus.* Hesych: θίασον· εὐωχία καὶ πλῆθος, ὀ μόνον τὸ Βακχικὸν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐργατικόν. (Abresch. in Misc. Obs. T. X. p. 6. propter Σ. 8, 1. coniicit ἐρωτικόν.) it. θίασος· χορῦ σύστασις, ἢ σύλλογος, καὶ τὸ ψιλὸν πλῆθος. Harpocration et Zonaras et Suidas: θίασός ἐστι τὸ ἀθροιζόμενον πλῆθος ἐπὶ τελετῇ καὶ τιμῇ θεῶν. Ξενοφῶν ἐν δευτέρῳ ἀπομνημονευμάτων. v. inprimis Schol. Aristoph. thesmoph. 40. Bisetus ad eiusdem ranas v. 330. et Salmas. de vsuris p. 43. sqq. Απ. 2, 1, 31. τίς ἂν εὖ φρονῶν τῦ σῦ θιάσου τολμήσειεν εἶναι;

Θιασώτης, *sodalis.* Hesych: θιασῶται· χορευταί. v. θίασος, et quos laudat Hudson. ad Moerid. p. 186. Cf. Poll. 6, 8. Σ. 8, 1. conuiuae vocantur ob amores suos θιασῶται τῦ θεῦ, np. Ἔρωτος.

Θίβραχος, *Thibrachus.* E. 2, 4, 23. polemarchus Lacedaemonius.

Θίγειν, *tangere.* c. gen. Hesych: θίγειν· ψαῦσαι, ἅψασθαι, ἅπτεσθαι. Cf. Suid. Π. 1, 3, 5. ὅταν μὲν τῦ ἄρτου ἅψῃ — ὅταν δὲ τύτων τινὸς θίγῃς. 5, 1, 8. v.

8. v. ἅπτεσθαι nr. 1. 6, 4, 4. θίγων αὐτῆς τῆς κεφαλῆς ἐπεύξατο.

Θίμβρων s. Θίβρων, *Thimbron*, (v. Steph. ad E. 3, 1, 3. et Morus ad Isocr. paneg. 40.) Lacedaemonius, post bellum Peloponnesiacum harmostes in Asiam missus. v. Harpocrat. ibique Vales. A. 7, 6, 1. mittit ad Cyrianos eosque solicitat, vt secum militent. §. 31. timetur a Seutha. 7, 7, 35. 7, 8, 24. accipit Cyri exercitum. E. 3, 1, 3. contra Tissaphernem in Asiam mittitur. §. 4 – 6. coniungit se cum Cyrianis, sed re minus bene gesta in exilium mittitur, succedente ei Dercyllida. cf. 3, 2, 1. Sed tamen E. 4, 8, 17 — 21. mittitur contra Strutham, vbi perit imprudentia sua.

Θίσβαι, *Thisbae*. Steph. Byz: Θίσβη, πόλις Βοιωτίας. λέγεται καὶ πληθυντικῶς. E. 6, 4, 3. διὰ Θισβῶν ὀρεινὴν πορευθεὶς, ἀφικνεῖται εἰς Κρεῦσιν.

θνήσκειν, ¶ 1) *mori*. A. 1, 6, 11. ἔτε ζῶντα ἔτε τεθνεῶτα. 6, 1, 3. τὸν ἕτερον ἐξέφερον ὡς τεθνεῶτα. Athenaeus: τεθνηκότα. 7, 2, 18. θνήσκει νόσῳ. 7, 4, 15. τεθνεῶτας vulneribus. Απ. 1, 2, 16. et Απολ. 33. τὸ τεθνάναι, *mors*. cf. θνητὸς et ψυχή. ¶ 2) *interfici*. Π. 1, 4, 11. καλλίω — τεθνηκότα in venatione (θηρία) ἢ ζῶντα. E. 3, 2, 20. 5, 4, 9. 7, 3, 7. p. 477. ¶ 3) *mortis supplicio affici*. A. 2, 5, 11. Κλέαρχος — τέθνηκε. Ammonius: ἀπέθανε μὲν νῦν, τέθνηκε δὲ πάλαι. quae lex huic loco non conuenit. Cf. ἀποθνήσκειν. A. 4, 7, 15. E. 6, 5, 10. τοῖς τεθνεῶσι. ¶ 4) *cadere in proelio*. Π. 4, 2, 2. ὅτι τεθναίη ὁ ἄρχων αὐτῶν. 5, 5, 9. p. 331. τεθνᾶσι πολλοί. A. 1, 10, 10. αὐτὸν (Cyrum) τεθνηκότα. 2, 1, 3. 2, 3, 12. 4, 1, 14. δύο — ἄνδρε τεθνάτην. 4, 2, 11. τεθνᾶσι Κηφισόδωρος — καὶ ἄλλοι. 6, 3, 8. Αγ. 7, 5. ὡς — μύριοι τεθναῖεν. E. 4, 3, 1. 5. 4, 5, 10. ὅσων ἐτέθνασαν υἱοί. 6, 4, 14. §. 15. τεθνεῶτας ἐγγὺς χιλίους — τεθνηκότας περὶ τετρακοσίους. §. 16. τῶν τεθνεώτων — ὧν ἐτέθνασαν οἱ προσήκοντες. 7, 1, 22. 7, 4, 24. c. ὑπὸ, vt Lat. *cadere* et similia, Π. 4, 6, 2. p. 257. τέθνηκεν ὑφ' ὑμῶν.

θνητὸς, ¶ 1) *mortalis*. Π. 5, 1, 3. μήπω γενέσθαι γυναῖκα

νικὰ ἀπὸ θνητῶν τοιαύτην. 8, 7, 3. p. 547. ἡ ψυχὴ ἕως ἂν ἐν θνητῷ σώματι ᾖ, ζῇ· — τὰ θνητὰ σώματα. Σ. 8, 29. ¶ 2) *qui interfici potest.* A. 3, 1, 15. τρωτοὶ καὶ θνητοὶ μᾶλλον ἡμῶν ob iram deorum.

*θοινάζειν (poet. Port.), *conuiuari, epulari.* Αγ. 8, 7. ἐθοίναζεν ἐν ταῖς θυσίαις.

*θοινατικὸς, *ad solemnes epulas pertinens.* O. 9, 7. θοινατικὰ ὄργανα. Margg. θοινητικά. quod Zeun. recepit propter Moeridis praeceptum.

θοίνη (poet. Port.), *conuiuium solemne, epulum lautum*, i. q. εὐωχία. v. Hesych. et Etymol. M. Moeris p. 183. θοίνη, Ἀττικῶς· θοίνα, Ἑλληνικῶς. Etymon huius nominis tradit Athenaeus 2, p. 28. Π. 4, 2, 19. p. 223. αὕτη ἡ θοίνη. Αγ. 5, 1, διμοιρίαν λαμβάνων ἐν ταῖς θοίναις.

θοινητικὸς, v. θοινατικός.

Θορικὸς, *Thoricus*, promontorium, et δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς, inquit Steph. Byz. v. ibi Berkel. De scriptura nominis v. interpp. Thucyd. 8, 95. Meurs. de pagis, et reliqu. Att. c. 5. p. 21. Πο. 4, 43. ἔστι ἐν τῇ πρὸς ἄρκτον τεῖχος ἐν Θορικῷ. E. 1, 2, 1. Ἀθηναῖοι Θορικὸν ἐτείχισαν.

θορυβεῖν, ¶ 1) *tumultuari.* Π. 4, 5, 4. vinolenti ἐθορύβουν. K. 3, 7. canes θρασεῖαι — τὰς σοφὰς — ἀνείργουσι θορυβοῦσαι, *cum tumultu, voce et cursu turbato.* Eleganter de canibus dici, notauit Hermogenes de form. orat. p. 238. ¶ 2) *perturbare.* Π. 5, 3, 20. milites θορυβουμένους in itinere. Potest vel medie intelligi: *tumultuantes*, vel passiue: *perturbatos.* Oppon. εὐτάκτως καὶ σιωπῇ ἰόντας. ¶ 3) *terrere, consternare.* Poll. 9, 155. ταὐτὸν ἂν εἴη ἐκπλήττειν, θορυβεῖν, ἀπειλεῖν etc. Iπ. 9, 11. παρὰ κραυγὴν — μὴ προσιέναι τεθορυβημένον. K. 10, 9. Sic Σ. 2, 11. pro ἐφοβοῦντο Aristides habet ἐθορυβοῦντο. ¶ 4) *fremitu et clamore indignationem significare.* v. Wesseling. ad Diodor. Sic. 1, 72. p. 84. Απολ. 14. ταῦτα ἀκούοντες ἐθορύβουν. §. 15.

θόρυβος, ¶ 1) *tumultus fere e clamore ortus, clamor et commotio multorum.* Π. 4, 5, 4. τοὺς Μήδους ᾤετο παρεῖναι — ἀκούων θόρυβον πολύν. 7, 1, 5. A. 1, 8, 11. θορύβου ἤκουσε διὰ τῶν τάξεων ἰόντος — θόρυβος

ρυβος ὅτι τὸ σύνθημα παρέρχεται. 2, 2. 10. 3. 4. 21. ἐάν τις θόρυβος γίγνηται noctu — θορύβου ὄντος. 4, 2, 13. ἵεντο — πολλῷ πλήθει καὶ θορύβῳ. 4, 4, 12. ἀνακραγόντες ἔθεον — οἱ δὲ ἀκούσαντες τὸν θόρυβον. 4, 5, 14. 5. 7. 13. ἀκούομεν θορύβου πολλῶ, παῖε, παῖε. E. 2, 1, 3. Σ. 7, 1. θορύβου ὄντος, np. e clamore multorum diuerfa cupientium. ¶ 2) *murmur cum tumultu.* E. 6, 5, 36. διέθει κατὰ τούτους τοὺς λόγους θόρυβος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. οἱ μὲν γὰρ ἔφασαν etc.

θορυβώδης, *vim turbandi l. terrendi habens.* Ιπ. 9, 11. μηδὲν θορυβῶδες προσφέρειν. Cf. Poll. 8, 154

Θούριος, *Thuriis oriundus*, magnae Graeciae oppido. v. Steph. Byz. A. 5, 1, 2. v. Ἀντιλέων. E. 1, 5, 11. δυοῖν τριήροιν Θουρίαιν. Quidam vertunt *triremes actuarias.*

Θούσιος A. 5, 1, 2. in nonnullis eft pro Θούριος.

Θρᾷκες, *Thraces.* 1) *Europaei*, fupra Cherfonefum et Hellefpontum, A. 1, 1, 9. bello petuntur a Lacedaemoniis duce Clearcho. cf. 1, 3, 4. 2, 6, 2. Sed A. 1, 2, 9. Thraces peltaftae funt in Clearchi copiis apud Cyrum. 6, 1, 3. faltant cum armis. Cf. Poll. 4, 100. Απ. 3, 9, 2. non gerunt ἀσπίδας et δόρατα, fed πέλτας et ἀκόντια. E. 3, 2, 7. τὴν Χερρόνησον — φέρεσθαι καὶ ἄγεσθαι ὑπὸ τῶν Θρᾳκῶν. (male all. Περσῶν.) §. 8. A. 7, 3, 10 — 17. eorum mores, et 7, 4, 2. veftitus. Ipfi varie defcribuntur: A. 7, 2, 1. εἰς κώμας τῶν Θρᾳκῶν τὰς κατὰ Βυζάντιον. 7, 4, 7. οἱ ὀρεινοί, §. 8. οἱ ἐκ τῶ ὄρους Θρᾷκες. 7, 5, 7. τῶν Μελινοφάγων καλουμένων Θρᾳκῶν. 7, 6, 22. τοὺς ἐν τῇ Εὐρώπῃ Θρᾷκας. it. 7, 8, 14. regem habent Seuthen. ¶ 2) *Afiatici*, qui iidem Θρᾷκες Βιθυνοὶ vocantur. v. Arrian. peripl. P. E. p. 126. Morus ad E. 1, 3, 2. fupra Βιθυνοὶ et mox Θρᾴκη. Π. 6, 2, 5. μεμισθωμένους ab Affyriorum rege Θρᾳκῶν μαχαιροφόρους. A. 6, 3, 1. fqq. Arcades, qui Thracum agros depraedati erant, vincunt et obfident, fed a Xenophonte fugantur. cf. Θρᾷξ.

Θρᾴκη, *Thracia.* ¶ 1) *Europaea*, A. 5, 1, 9. ἐν Θρᾴκῃ παρὰ Σεύθῃ. E. 1, 3, 8. 11. 1, 4, 4. 2, 2. 3. 3, 2, 7. 8. 4, 8, 26. τὰς ὑπὸ τῇ Θρᾴκῃ πόλεις Ἑλλη-

Ἑλληνίδας. ¶ 2) *Asiatica.* A. 6, 2, 11. εἰς Κάλπης λιμένα κατὰ μέσον πως τῆς Θρᾴκης — τὰ ὅρια τῆς Θρᾴκης καὶ τῆς Ἡρακλεώτιδος. 6, 4, 1. ἐν τῇ Θρᾴκῃ τῇ ἐν τῇ Ἀσίᾳ — ἐν μέσῳ ἄλλη μὲν πόλις μηδεμία ὅτε φιλία ὅτε Ἑλληνίς, ἀλλ' ἢ Θρᾷκες ἢ Βιθυνοί. All. ἄλλ' ἢ Θρᾷκες Βιθ. cf. Βιθυνίς, et Θρᾷκες.

Θρᾴκιον, *Thracium*, locus Byzantii. A. 7, 1, 15. in ipſa vrbe eſt χωρίον — τὸ Θρᾴκιον καλούμενον, ἔρημον οἰκιῶν καὶ πεδινόν. E. 1, 4, 13. Byzantii ἀνοίξαντες τὰς πύλας τὰς ἐπὶ τὸ Θρᾴκιον καλουμένας, h. e. portas, quae in vrbem venientibus ducunt ad Θρᾴκιον in vrbe ſitum. De hac porta v. Petr. Gyllius in Conſtantinop. topographia 1, 20. et 2, 2.

Θρᾴκιος, *Thracius.* A. 7, 1, 8. ἐκ τῶν Θρᾳκίων κωμῶν. 7, 2, 13. κατὰ τὸν Θρᾴκιον νόμον — προὔπινον. §. 20. εἴ τις σοί ἐστι θυγάτηρ, ὠνήσομαι Θρᾳκίῳ νόμῳ. v. Hutch. 7, 4, 15.

Θρανίψαι, *Thranipſae.* A. 7, 2, 18. populi regni Seuthae, in Thracia Europaea. All. ibi legunt Τρανίξαι, all. Τρανίψαι. v. Holſten. ad Steph. Byz. in v. Λαδεψοί.

Θρᾷξ, *rex Thracum.* Π. 1, 1, 4. εἰ τοῦ ἑαυτοῦ ἔθνους ἄρχων διαγένοιτο — ὁ Θρᾷξ Θρᾳκῶν. Sed ſimpliciter *Thrax* intelligitur Πο. 4, 14.

θρασέως, *confidenter, audacter.* Π. 3, 3, 20. οἱ Ἀσσύριοι — ἐξῄεσαν θρασέως. A. 5, 3, 23. οἱ Καρδοῦχοι ἐπέκειντο θρασέως. Λ. 14, 1. τοῦτο μὰ Δί' οὐκ ἂν ἔτι θρασέως εἴποιμι. Σ. 4, 58. E. 6, 2, 27. ... θρασέως μήτε καὶ ... ... — φαίνεσθ' ... probabilis videtur ... in Biblioth. crit. P. V. p. 103. propoſita, legendum eſſe ὅπως ἀθύρσει. ὡς μήτε etc. Cf. Schneider.

θράσος, ¶ 1) *audacia, animus imperterritus.* K. 12, 5. τῇ αὐτῶν εὐεξίᾳ καὶ θράσει. O. 7, 25. ¶ 2) *temeritas.* Ammon: θράσος, ἡ ἄλογος ὁρμή. Phauorin: θάρσος, ἡ εὐτολμία· θράσος δὲ, ἡ ἀλόγιστος αὐθάδεια. Euſtath. ad Odyſſ. ξ, p. 1762, 32. θάρσος, θερμότης ἔμφρων, ἐναντία τῷ θράσει. Schol. Apollon. 2, 77. θράσος, τὸ μετὰ ἰταμότητος. Π. 1, 4, 3. οὐ θράσος, ἀλλ' ἁπλότης. K. 13, 15. τοῖς μὲν μετὰ σωφροσύνης, τοῖς δὲ μετ' αἰσχροῦ θράσους.

Θρασύβουλος, *Thraſybulus.* ¶ 1) ὁ Στυρεὺς τὸν ἵππον

δῆμον, vel potius Στειριεὺς, vt oſtenderunt Hemſterhuſ. ad Ariſtoph. Plut. 29. et Markland. ad Lyſ. p. 580. ed. Reisk. it. Weſſeling. ad Diodor. Sic. 14, 32. E. 4, 8, 25. A Cornelio Nepote Thraſyb. 1, 1. vocatur Lyci filius. E. 1, 1, 8. 1, 4, 4. 1, 5, 6. cum aliis praeeſt claſſi. 1, 6, 25. 1, 7, 5. trierarchus cum Theramene mittitur ad naufragos tollendos. cf. §. 10. p. 54. et 59. E. 2, 3, 18. p. 98. viuit in exilio. 2, 4. Thebis reuerſus munit Phylen et Piraeeum, contra triginta tyrannos bellum gerit. §. 10. eſt oratio eius ad ſuos, §. 29. ad ciues. 3, 5, 9. Thebanis legatis populiſcitum praelegit. 4, 8, 26 — 31. aliae res ab eo geſtae, eiusque mors. ¶ 2) ὁ Κολυττεὺς τὸν δῆμον, E. 5, 1, 23. dux claſſis Athenienſium. De hoc quoque v. Markland. l. l. et infra Κολλυτεύς.

Θρασυδαῖος, *Thraſydaeus*, Eleenſis, E. 3, 2, 20. 21. praefectus in ſeditione vincit, et cum Lacedaemoniis paciſcitur. v. Kuhn. ad Pauſan. 3, 8. qui eum Θράσυδρον nominat. Sed Kuhnius probat Xenophonteam ſcripturam. cf. Plutarch. in vita Lyſiae rhetoris, p. 323. qui eum appellat Θρασύλαιον.

Θράσυλος, *Thraſylus*, qui ap. Lyſiam orat. 21. ap. Thucyd. 8, 76. vbi v. Waſſ. et apud alios Θράσυλλος ſcribitur, E. 1, 1, 5. vnus praetorum prope Abydum, vbi Lacedaemonii vincebantur, ipſe Athenis rem nunciat, et naues nouas petit. §. 24. dum Athenis eſt, cum Agis vrbi minitaretur, vrbem liberat et naues impetrat. 1, 2, 1. cum his nauibus in Samum nauigat. §. 1 — 9. varia ſolus feliciter gerit, et Seſtum ad reliquum exercitum peruenit. §. 10. 11. aegre ab exercitu recipitur. 1, 3, 5. alio anno feliciter pugnat cum Hippocrate. 1, 4, 4. Athenas venit. 1, 5, 10. creatur inter praetores illos decem, qui ad Arginuſas vincunt Lacedaemonios. cf. 1, 6, 21. Sed 1, 7, 1. cum reliquis praetoribus reuocatus imperio priuatur. §. 10. p. 58. poſt illud proelium voluit naufragos tollere et Cononi ſuppetias ferre. Sed cum collegis in iudicio damnatur. Ap. 1, 1, 18. Xenophon hos

hos decem praetores vocat τὺς ἀμφὶ Θράσυλον καὶ Ἐρασινίδην ἐννέα στρατηγὺς, quia Thrafyli auctoritas inprimis magna erat, vel quia opera eius praecipua fuerat in hac caufa, vel quia cum Erafinide confilium de naufragis tollendis dederat. Ab aliis fcriptoribus vocantur illi praetores οἱ μετὰ Θρασύλλου δέκα. v. Valckenar. ad l. l.

θρασύνειν, v. θαῤῥύνειν.

θρασύνεσθαι, *audacem esse*. E. 2, 4, 2. θρασυνόμενοί τινες τῶν νέων. Leuncl. *audaculi*.

θρασὺς, ¶ 1) *audax, alacer*. E. 2, 3, 16. ἐδόκουν αὐτοῖς θρασύτατοι εἶναι. 3, 2, 17. πολὺ θρασύτεροι ἦσαν. 4, 5, 16. θρασύτεροι et μαλακώτεροι opponuntur. K. 3, 7. θρασεῖαι eleganter dicuntur canes. v. Hermogen. de form. orat. 2, p. 238. ¶ 2) *ferox, infolens*. Απ. 1, 2, 59. ἐὰν θρασεῖς ὦσι. ¶ 3) *laetus, fecurus, nil timens*. A. 5, 8, 8. νῦν θαῤῥῶ μᾶλλον ἢ τότε, καὶ θρασύτερος εἶναι — οἶνον πλείω πίνω, ἀλλ' ὅμως ὐδένα παίω. ¶ 4) In var. lect. confunduntur ἐραστῶν et θρασέων. v. ἐραστὴς nr. 1.

θρασύτερον, *audacius, animofius*. E. 4, 5, 16. πολὺ ἤδη θρασύτερον ἐπέκειντο. 6, 5, 27.

θρασύτης, *temeritas*. Π. 1, 4, 9. θρασύτητα in venando.

Θρασωνίδας, *Thrafonidas*. E. 7, 4, 15. Elide inter duces factionis popularis.

θραύειν, *atterere*. Hefych: θραύει· συντρίβει. K. 6, 1. δέραια μαλακὰ πλατέα, ἵνα μὴ θραύῃ τὰς τρίχας τῶν κυνῶν.

Θραῦστον f. Θραῦστος, *Thrauftus*. E. 7, 4, 14. Elidis vrbs, quam Arcades occupant. v. Mor.

θρέμμα, *omne animal quod alitur*. O. 20, 23. πᾶν κτῆμα καὶ θρέμμα. Sic Αγ. 9, 6. videntur intelligi *equi iugales* f. *ad currus alendi*. Sed Portus hic vertit *alendi ratio*.

θρεπτέον, ¶ 1) *alere et educare oportet*. Λ. 9, 5. τὰς προσηκούσας κόρας οἴκοι θρεπτέον. ¶ 2) *viuendum eft*. c. ἀπὸ, Ιπρ. 8, 8. ἢ ἐργαστέον, ἢ ἀπὸ τῶν εἰργασμένων θρεπτέον.

θρῆνος, *lamentatio, leffus*. Etymol. M. in h. v. ἐπικήδιον παρ' αὐτὸ τὸ κῆδος, ἔτι τῦ σώματος προκειμένου, λέγεται, ὁ δὲ θρῆνος ὐ περιγραφόμενος τῷ χρόνῳ. Euftath. ad Odyff.

dyll. λ, p. 1673, 46. θρῆνος μὲν ᾄδεται παρ' αὐτῇ τῇ συμφορᾷ, πρὸ ταφῆς καὶ μετὰ ταφὴν καὶ κατὰ τὸν ἐνιαύσιον χρόνον τῆς κηδείας, ᾀδόμενος ὑπὸ θεραπαινίδων καὶ τῶν σὺν αὐταῖς· ὁ δὲ ἐπικήδειος, ἔπαινός ἐστι τοῦ τελευτήσαντος μετά τινος μετρίου σχετλιασμοῦ etc. Multa alia habet Ammonius in v. ἐπικήδιος. Αγ. 10, 3. dicit Xenophon, se non scribere θρῆνον, sed ἐγκώμιον Agesilai, et caussam addit.

Θριάσι, *in Thria*. Steph. Byz. Θρία, δῆμος τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς. — Θριῶθεν, Θριᾶζε, καὶ Θριᾶσιν. Ε. 5, 4, 21. Sphodrias Piraeeum occupaturus ἦγεν ἐκ τῶν Θεσπιῶν. Θριᾶσι δὲ αὐτῷ ἡμέρα ἐπεγένετο.

θρὶξ, *capillus*. Κ. 4, 6. canes ἐὰν ἔχωσι λεπτὴν καὶ πυκνὴν καὶ μαλακὴν τὴν τρίχα. §. 8. 5, 10. In his tribus locis semper singularis est pro plurali. Dicitur de re minima, Σ. 6, 2. μεταξὺ τοῦ ὑμᾶς λέγειν, οὐδ' ἂν τρίχα, μὴ ὅτι λόγον ἄν τις παρείρειε. v. Aristoph. rann. 627. et Suid. in v. ἄξιον τριχός.

θρόνος, ¶ 1) *sedes, sella*. np. Ariadnae, Bacchi vxori, in thalamum iturae posita. Cf. Poll. 10, 47. et Hesych. Σ. 9, 2. θρόνος τις ἔνδον κατετέθη. §. 3. ¶ 2) *sedes regia, solium*. Π. 6, 1, 4. Cyaxares in concione ἐπὶ θρόνου Μηδικοῦ ἐκαθέζετο. Α. 2, 1, 4. εἰς τὸν θρόνον τὸν βασίλειον καθιεῖν. (3, 2, 3. est βασιλέα καθιστάναι.) Ε. 1, 5, 2. τὸν θρόνον, ἀφ' ᾧ ἐκάθητο, pro quo Plutarch. in Lysandr. c. 9. ἐφ' ᾧ καθήμενος ἐχρημάτιζε. Caeterum Thom. Mag. in v. θᾶκος dicit, θρόνος esse Ἑλληνικόν. v. ibi Sallier.

θρόος s. θροῦς (poet. Port.), ¶ 1) *rumor*. Π. 6, 1, 20. ὁ θροῦς διῆλθε περὶ τῆς ἐμῆς συμφορᾶς. ¶ 2) *mussitatio*. Ε. 6, 5, 35. θροῦς τις τοιοῦτος διῆλθεν clam, ὡς νῦν ταῦτα λέγοιεν.

θρύπτεσθαι, ¶ 1) *languescere, frangi*. Hesych. et Suid: θρύπτεται· μαλακίζεται. Σ. 8, 8. μαλακίᾳ θρυπτομένου. ¶ 2) *superbire*. Phauorin: θρύπτομαι· καλλωπίζομαι, — χαυνοῦμαι. Ita Bach. et Zeun. exponunt Σ. 8, 4. ἐπισκώψας, ὡς δὴ θρυπτόμενος, εἶπε, μὴ νῦν μοι — ὄχλον πάρεχε. Portus in indice reddit *blandiri*. vt Leuncl. Non male. Fortassis tamen praestat vertere *delicato* s. *tenello* (amoris) *sensu affectus*.

θ ρ υ π τ ι κ ό ς, *delicatus, mollitiei deditus.* Π. 8, 8, 8. θρυπτικώτεροι. Απ. 1, 2, 5. ὁ θρυπτικὸς, οὐδ' ἀλαζονικὸς ἦν, ἔτ' ἀμπεχόνῃ — ὅτε τῇ ἄλλῃ διαίτῃ.

θ ρ ύ ψ ι ς, *mollities, deliciae.* Π. 8, 8, 8.

Θ υ α μ ί α, *Thyamia*, oppidum agri Phliasii. E. 7, 2, 1. munitur a Sicyoniis. 7, 4, 1. a Phliasiis. 7, 4, 11. hi illud reddunt. 7, 2, 20. sqq. Phliasii eripiunt Sicyoniis.

Θ ύ β α ῥ ῥ α, *Thybarrha.* Π, 6, 2, 5. προϊέναι — εἰς Θύβαῤῥα. Berkelius eandem vrbem esse putat, quam describit Steph. Byz: Θύμβρωρα· πόλις Ἀσίας τῷ Πακτωλῷ συνεχὴς, ὡς Ξενοφῶν. τὸ ἐθνικὸν Θυμβαρεὺς ἔδει. Ξενοφῶν δὲ Θυμβραραῖος φησί. In loco Xenoph. cod. Guelf. habet Θυμβρία, Marg. Steph. Θύμβαῤῥα, vel Θυμβραΐα, vel Θυμβραΐαν, vel Θυμβραΐδα, Marg. Leuncl. Θύμβριον. Berkelius praefert Θύμβραρα. Gronouius minus corruptum esse ait Π. 7, 1, 21. ὁ Κῦρος ἐστρατοπεδεύσατο ἐν Θυριβάροις, vbi margg. Θυμβράροις. Quam lectionem vtroque in loco elegit Zeun. Nota est Frereti de proelio ad Thymbraiam inter Cyrum et Croesum commisso disputatio, quae etiam Germanice versa extat in Massenbachii militär. Monatschrift, Vol. II. Berol. 1787. 8. mens. Jun. nr. II. Cf. Fabric. biblioth. Graec. Vol. III. p. 23. ed. III. Harles.

θ υ γ ά τ η ρ, *filia.* Π. 8, 4, 8. ἣν τὴν θυγατέρα μου γυναῖκα λαμβάνῃς. Saepe sine pronomine: Π. 3, 3, 3. ταῖς θυγατράσι tuis. 4, 6, 2. p. 256. δώσοντος τὴν θυγατέρα suam τῷ ἐμῷ παιδί. 5, 1, 5. οὐδὲ πατὴρ θυγατρὸς suae. 5, 2, 3. τὴν θυγατέρα suam ἐξαγαγὼν — τὴν δὲ θυγατέρα ταύτην meam. §. 4. μὴ τὴν θυγατέρα suam λέγοι. §. 5. θυγατέρα tuam — τῇ θυγατρὶ tuae 8, 4, 7. τῶν δέ τῳ τὴν θυγατέρα tuam δοῦναι. §. 9. ἥν τις ἐκδοῦναι βούληται θυγατέρα suam. (Cf. A. 4, 1, 17.) §. 11. σοὶ δώσω ἄνδρα τῇ θυγατρὶ tuae. 8, 5, 5. τὴν θυγατέρα suam. Sed Π. 8, 5, 10. ὁ σὸς πατὴρ ἔγημε τὴν τοῦ ἐμοῦ πατρὸς θυγατέρα, *sororem meam germanam.* E. 3, 1, 11. θυγατρὸς ἀνὴρ αὐτῆς ὤν, *eius gener.* cf. ἀγαπητὸς, μητήρ, γαμβρὸς et ἔχειν.

θ ύ ε ι ν, ¶ 1) *sacrificare, hostias mactare.* Π. 8, 3, 14. πᾶσιν ἐδίδου βοῦς, ὅπως

πως ἂν θύσαντες ἑστιῷντο. 8, 5, 11. ἱερεῖα ἄγων, ὡς πᾶσι Πέρσαις ἱκανὰ θύειν τε καὶ ἑστιᾶσθαι. 8, 7, 1. ἔθυε Διὶ — ἐπὶ τῶν ἄκρων, ὡς Πέρσαι θύουσιν. A. 5, 7, 18. E. 2, 4, 28. 3, 1, 18. 3, 2, 16. 19. Ιπρ. 1, 1. c. acc. Π. 7, 2, 7. πάμπολλα (sc. ἱερεῖα) θύων. 8, 5, 12 p. 529. θύειν τὰ ἱερὰ ὑπὲρ ὑμῶν. 8, 7, 1. ἔθυε τὰ νομιζόμενα ἱερά. A. 6, 1. 2. θύσαντες τῶν αἰχμαλώτων βοῶν. Cod. Eton. βοῦς. Sed in illa lectione intelligi debet τινάς. Αγ. 11, 2. Αθ. 2, 9. θύουσιν δημοσίᾳ ἱερεῖα πολλά. Απ. 1, 3, 3. θυσίας θύων μικρὰς ἀπὸ μικρῶν — ἀπὸ πολλῶν καὶ μεγάλων πολλὰ καὶ μεγάλα θυόντων. O. 2, 5. Sed Αθ. 2, 9. θυσίας, καὶ ἱερὰ, καὶ ἑορτὰς, καὶ τεμένη — οὐχ οἷόν τέ ἐστιν ἑκάστῳ θύειν, hos accuſatiuos facile patet non a verbo θύειν pendere. Imo omiſſa putanda eſt praepoſitio κατὰ, vt ſit, *quod attinet ad ſacrificia* etc. quemadmodum etiam Leuncl. vertit. c. acc. pro ἐπὶ et dat. v. Herald. aduerſarr. 1, 5. vbi agit de formula θύειν διαβατήρια, pro qua E. 6, 4, 19. dicitur θύεσθαι ἐπὶ τῇ διαβάσει. Sic ἐπεξόδια, εὐαγγέλια, Λύκαια, σωτήρια θύειν, quae vid. ſuis locis. Ariſtides p. 679. ed. Ven. πάνυ δὲ τοῦτο καινοπρεπὲς καὶ ἰδία τις σύνταξις, τὰ Λύκαια ἔθυσεν. τῷ γὰρ ὀνόματι τῆς ἑορτῆς οὕτω κέχρηται, ὡς αὐτῷ τῷ θυομένῳ, εἰπὼν τὸ γινόμενον κατὰ τοῦ ἐν ᾧ γίνεται, καὶ δι' ὃ γίνεται. θύειν μὲν γὰρ ἐν Λυκαίοις σύνηθες εἰπεῖν. θύειν δὲ τὰ Λύκαια, τῆς καινοπρεπείας. c. ὑπὲρ, Π. 8, 5, 12. p. 529. θύειν τὰ ἱερὰ ὑπὲρ ὑμῶν. E. 3, 3, 4. Απ. 2, 2, 13. τὰ ἱερὰ εὐσεβῶς θυόμενα ὑπὲρ τῆς πόλεως, τούτου θύοντος. c. πρὸ, Λ. 15, 2. θύειν βασιλέα πρὸ τῆς πόλεως τὰ δημόσια ἅπαντα. Leuncl. malit ὑπὲρ τῆς π. quod etiam eſt in marg. Leuncl. Sed Aem. Portus defendit πρὸ, quia ſaepe pro ὑπὲρ ponitur. Zeun. praefert lectionem edd. vett. πρὸς τῆς π. Cf. καλεῖν et τιμᾶν. ¶ 2) *hoſtias mactare vt de rei futurae euentu exta conſulantur, exta conſulere.* Ammonius: θύουσι μὲν οἱ σφάττοντες τὰ ἱερεῖα. θύονται δὲ οἱ διὰ τῶν σπλάγχνων μαντευόμενοι. Sed non conſtanter hoc diſcrimen obſeruari, praeter alios docent hi loci: A. 7,

A. 7, 2, 8. θῦσαί τι βέλοιτο. καὶ ἀπελθὼν ἐθύετο. E. 3, 1, 19. θύσω τῇ Ἀθηνᾷ. §. 20. ἔθυε τῇ Ἀθηνᾷ. ἐπεὶ δὲ ἐτέθυτο — §. 21. ἐμὲ τεθυκότα. 3, 4, 3. θῦσαι ἐν Αὐλίδι, ἔνθαπερ ὁ Ἀγαμέμνων — ἐθύετο. §. 4. de eadem re: θύοι — θύειν. 3, 5, 5. 7, 1, 24. θῦσαι ἐν Αὐλίδι — ἔνθαπερ Ἀγαμέμνων θύσας. Inprimis perſpicuum eſt, ſic eſſe intelligendum, in his locis: Π. 3, 3, 10. ἔθυσε Διὶ — ἐπεὶ δὲ ἐκαλλιέρησε. A. 5, 4, 11. 6, 4, 11. ἔθυε. §. 15. v. θύεσθαι. 7, 1, 25. ἐκ ἐκαλλιέρει — τῇ δ' ὑστεραίᾳ — θύσων — μὴ θύειν. 7, 8, 2. θύων τῷ Ἀπόλλωνι — ἰδὼν τὰ ἱερὰ — εἰ ἤδη ποτὲ θύσειεν. Λ. 13, 2. θύει — Διὶ ἀγήτορι — ἢν δὲ ἐνταῦθα καλλιερήσῃ — αὖ θύεται Διί. E. 3, 3, 4. c. πότερα, A. 7, 6, 32. ἔθυε τῷ Διὶ τῷ βασιλεῖ, πότερα οἱ λῷον — ἀπιέναι. ¶ 3) τὰ θυόμενα, *carnes*. Λ. 15, 3. γέρα ἀπὸ τῶν θυομένων. Sic E. 4, 2, 7. πολλοῖς διέπεμπε τῶν τεθυμένων. Sed E. 4, 5, 1. τὰ τεθυμένα ſunt ipſa *ſacrificia*, vt 3, 5, 5. τὰ τεθυμένα ἱερὰ, np. iam accenſa in ara.

θύεσθαι, ¶ 1) *ſacrificare*, vel *ſacrificari iubere*, *ita vt exta inſpiciantur*, et de felici rei ſuſcipiendae ſucceſſu. Thomas Mag: θύεται ἐ μόνον ἀντὶ τῦ σφάττεται, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τῦ θύει. v. θύειν n. 2. Π. 3, 2, 2. ὁ Κῦρος ἐθύετο. ἐπεὶ δὲ καλὰ ἦν τὰ ἱερὰ αὐτῷ. 6, 3, 1. A. 2, 1, 7. 4, 3, 7. 6, 4, 9. 10. 7, 8, 3. Λ. 13, 3. E. 3, 1, 14. 4, 1, 10. 4, 4, 5. 4, 7, 7. A. 3, 1, 7. θυσάμενος ἐξέπλει. 4, 6, 16. θυσάμενος ἦγε. E. 3, 2, 8. θυσάμενος ἐτείχιζε. Sic ſaepius participium ſequente verbo actionem indicante, vt E. 4, 5, 10. 4, 6, 6. et 4, 7, 5. Similiter E. 3, 2, 13. αὐτὸς ἐθύετο. στράτευμα ἡσυχίαν εἶχε. Simpliciter legitur Π. 6, 3, 10. ἕως ἂν ἐγὼ θύωμαι. 6, 4, 1. ὁ Κῦρος ἐθύετο, vbi demum §. 5. ſequitur ὡς δ' ἐκεκαλλιερήκει. c. dat. A. 5, 6, 8. μάντις — θυόμενος Κύρῳ, *Cyri nomine*. 7, 8, 2. εἰώθειν ἐγὼ ὑμῖν θύεσθαι, *pro vobis*. c. εἰ, A. 6, 1, 21. ἐθυόμην εἰ βέλτιον εἴη. 7, 2, 8. ἐθύετο, εἰ προσεῖεν αὐτὸν οἱ θεοί. c. περὶ, A. 6, 4, 12. θύεσθαι περὶ αὐτῦ τύτου. c. περὶ et εἰ, A. 5, 6, 15. ἐθυόμην περὶ αὐτῦ τύτου εἰ ἄμεινον εἴη. c. ἐπὶ et dat. Π. 2, 4, 18.

ἐθύετο ἐπὶ τῇ πορείᾳ. 6, 2, 11. extr. θύσομαι ἐπὶ τῇ ὁρμῇ, *de felici successu longi itineris contra hostes futuri.* A. 3, 5, 12. ἐπὶ τούτοις ἐθύσαντο, ὅπως — τὴν πορείαν ποιοῖντο. Vertunt *post haec,* quod Hutchinsono non placet. Recte. 5, 6, 8. 12. 6, 4, 11. θυομένων ἐπὶ τῇ ἀφόδῳ, οὐκ ἐγίγνετο τὰ ἱερά. §. 13. 6, 6, 19. E. 3, 4, 15. cf. ἄφοδος, ἔξοδος, πορεία. c. inf. omisso ἐπὶ, A. 2, 2, 2. θυομένῳ ἰέναι, i. e. ἐπὶ τῷ ἰέναι. c. ἐπὶ et acc. A. 7, 8, 12. θυσάμενος ὁ Ξενοφῶν, ἐξάγει — ὁ δ' ἀκούσας ὅτι πάλιν ἐπ' αὐτὸν τεθυμένος εἴη Ξενοφῶν, h. e. interprete Hutchinsono, περὶ τοῦ ἰέναι ἐπ' αὐτόν. Passiu. τεθυμένος est pro medio, vt E. 5, 1, 15. c. ὑπὲρ, A. 5, 6, 14. θύεσθαι ὑπὲρ τῆς μονῆς. §. 15. θύομαι ὁπόσα δύναμαι καὶ ὑπὲρ ὑμῶν καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ cf. γίγνεσθαι nr. 2. d. et εἶναι nr. 11. ¶ 2) A. 6, 4, 14. est ἐθύετο, sed §. 15. θύειν. vbi tamen cod. Eton. θύεσθαι. Mox βοῦς ἐθύοντο. ¶ 3) In var. lect. permutatur c. πυνθάνεσθαι. v. ibi nr. 1.

θύλακος, *saccus.* A. 6, 4, 16. v. ἀσκός.

θῦμα, *sacrificium, victima.* Moeris p. 204. ἱερεῖον, Ἀττικῶς· θῦμα, Ἑλληνικῶς. Hesych: θύματα· σφάγια, ἱερεῖα, ἀπαρχαί, ὁλοκαυτώματα. Π. 8, 3, 5. βοῦς ἤγοντο θῦμα — θύματα τῷ ἡλίῳ. A. 6, 4, 14. τὰ θύματα ἐπελελοίπει. 7, 8, 11.

Θύμβαῤῥα, Θυμβραΐα, Θυμβραΐς, Θύμβραρα, Θυμβραραΐδος, Θυμβρία, v. in v. Θύβαῤῥα.

Θύμβριον, *Thymbrium,* vrbs magna inter Caystri campum et Tyriaeum. A. 1, 2, 11. Cyrus venit εἰς Θύμβριον. Marg. Leuncl. Θυμβραΐαν. Haud dubie fuit in Pisidia. v. Wesseling. ad Diodor. Sic. T. I. p. 70.

θυμοειδὴς, *animosus, ferox.* De equis est proprium epitheton, quod Pollux saepe iis tribuit, v. c. 1, 194. 210. 214. Cf. Aeschin. diall. 1, 10. Hesych: θυμοειδής· ὀργίλος. Cf. θυμώδης. Aπ. 4, 1, 3. ἵππων τοὺς εὐφυεστάτους, θυμοειδεῖς τε καὶ σφοδροὺς ὄντας. Σ. 2, 10. θυμοειδεῖς ἵππους. Oppon. εὐπειθεστάτους. Iπ. 1, 8. 9, 1. θυμοειδεστέρῳ ἵππῳ τοῦ καιροῦ χρῆσθαι. Oppon. βλάξ, vt §. 12. §. 2. Cf. θυμὸς nr. 2. §. 4. 5. 6. 7. vbi est i. q. ὀργίλος. §. 8. φιλονεικότατοι

καὶ

καὶ θυμοειδέστατοι τῶν ἵππων. §. 9. 10, 17.

θυμὸς, ¶ 1) *animus, fortitudo.* Π. 4, 2, 12. p. 216. ἴωμεν ῥώμῃ καὶ θυμῷ ἐπὶ τὰς πολεμίους. Αγ. 6, 2. θυμῷ μάχεσθαι, *intrepide, confidenter, animoso et alacri impetu.* v. Klotz. ad Tyrtaeum p. 56. ¶ 2) *animus ad iram propensus, iracundia.* Hesych: θυμός· — ὀργή. Ιπ. 9, 2. ἐστὶ θυμὸς ἵππῳ, ὅπερ ὀργὴ ἀνθρώπῳ. Apro tamen K. 10, 15 vtrumque tribuitur, et θυμὸς ibi vertitur *furor.* ¶ 3) *animus insigniter laetus, laeti animi alacritas.* K. 4, 4. canis lepore inuento significat rem venatori ἀπὸ τῦ θυμῦ. Pollux 5, 61. pro eo habet τῇ χαρᾷ τῆς ψυχῆς. ¶ 4) *libet.* Hesych: θυμός· — προαίρεσις, — ἐπιθυμία. Π. 3, 1, 20. ἀπελαύνετε ὅπου ὑμῖν θυμὸς, np. ἐστί. ¶ 5) Nomen cani imponendum, K. 7, 5.

θυμοῦσθαι, *cum indignatione irasci.* Π. 5, 5, 5. p. 327. θυμῦσθαι καὶ φοβεῖσθαι. Antea erat ὀργίζεσθαι. it. c. dat. A. 2, 5, 2. p. 111. Αἰγυπτίοις ὑμᾶς τεθυμωμένους, *infensos.* De equo, Ιπ. 1, 10.

Θυμοχάρης, *Thymochares.* E. 1, 1, 1. praefectus classis Atheniensium, victus a Lacedaemoniis. cf. Thucyd. 8, 95.

θυμώδης, *animosus, ferox, acer, iracundus.* Est epitheton equorum. v. Poll. 1, 214. A. 4, 5, 24. ἵπποι μείονες τῶν Περσικῶν, θυμωδέστεροι δὲ πολλῷ. Duo codd. θυμοειδέστεροι.

Θυνοὶ, vel, vt Strabo scribit, Θύνοι, *Thyni*, populi Thraciae, ciues regni paterni Seuthae, reliquis acriores, A. 7, 2, 12. Θυνοὶ (all. Βιθυνοὶ), πάντων λεγόμενοι εἶναι μάλιστα νυκτὸς πολεμικώτατοι. §. 18. 7, 4, 1. ἀνὰ τὸ Θυνῶν πεδίον. §. 10. 14. 17.

θύρα, ¶ 1) *ianua.* Thomas: πύλαι, ἐπὶ τείχους· θύραι, ἐπὶ οἰκίας. Sed haec differentia non semper obseruatur. Nam saltem A. 5, 2, 12. 13. vrbis πύλαι vocantur θύρετρα. cf. πύλη nr. 1. vbi θυρῶν et πυλῶν in libris confundi ostendimus. Proprie legitur Π. 2, 3, 9. ἐπὶ τῇ θύρᾳ τῆς σκηνῆς ἐγένοντο. Marg. Steph. ταῖς θύραις. 8, 2, 4. Αγ. 8, 7. E. 3, 1, 25. ὡς εὗρεν ἐπὶ ταῖς θύραις. §. 24. mentio erat οἰκήσεως. 5, 1, 13.

ἡ θύρα

ἡ θύρα ἡ ἐμὴ ἀνέῳκτο καὶ πρόσθεν — ἐσιέναι τῷ δεομένῳ. Quod elegans eſt de libertate adeundi. O. 9, 5. Σ. 1, 11. Cf. κόπτειν, n. 5. ¶ 2) *oſtium in curru, apertura*. Ammonius: θύρα, τὸ ἐπίθεμα τὸ ἐκ τῶν σανίδων· θύραι, τὸ ἄνοιγμα αὐτὸ καὶ τὸ χάλασμα. Poll. 10, 24. habet χάσμα τῆς θύρας. Π. 6, 4, 4. κατὰ τὰς θύρας τῆ ἁρματείου δίφρου ἀνέβαινεν. ¶ 3) θύραι βασιλέως, *regia, aula, atrium regiae*, quo ſenſu hodie dicitur Porta Ottomanica. v. Leuncl. ad Π. 1, 3, 2. Steph. in notis p. 69, 40. Raphel. ad Eſther. 2, 19. Hutchinſ. diſſ. II. Cyropaediae praemiſſa p. 76. Dicitur vel addito nomine βασιλέως, aut nomine regis proprio, vel iisdem omiſſis. Dicuntur item a) *ad regiam*, h. e. ad regem; vel, ſi rex in caſtris eſt, *ad praetorium venire*, qui ſunt aliquid petituri, vel deliberaturi, vel honoris cauſa viſuri et ſalutaturi, Π. 2, 4, 3. ἀφίκοντο ἐπὶ τὰς Κυαξάρους θύρας. Paulo poſt vocatur βασίλειον. 8, 4, 12. ὁ Κῦρος ξυμπρῦπεμψεν αὐτὺς ἐπὶ θύρας ſuas. A. 2, 1, 6. ἐπὶ τὰς θύρας βασιλέως ἰόντας veniam petituros. v. Caſaub. ad Diog. Laert. 2, 69. qui ſaepe dici ait de illis, quibus gratia et ope regis opus erat. A. 7, 3, 7. Sic ad praetorium, Π. 3, 3, 8. πρωῒ παρεῖναι ἐπὶ τὰς Κυαξάρους θύρας. § 9. 4, 5, 5. ἐπὶ θύρας ὐδεὶς ἦκε. 5, 5, 13. 6, 1, 1. A. 1, 2, 11. 2, 5, 7. it. Π. 2, 4, 3. vbi paulo poſt vocatur βασίλειον. b) Porro adeſſe portae regis dicuntur homines aulici, illuſtres, principes, qui perpetuo circa eum verſantur, vt ſemper praeſto ſint, *bey Hofe ſeyn, faire la cour*. Π. 1, 3, 2. ὅσων ἑώρακα καὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς καὶ ἐπὶ θύραις, fortaſſis etiam ad fores cubiculorum. Male all. ἐπὶ θήραις, Cod. Guelf. melius ἐν ταῖς θύρ. 8, 1, 2. τὺς ἐντίμους ἀεὶ παρεῖναι ἐπὶ θύρας, καὶ παρέχειν αὐτὺς χρῆσθαι — ἐφοίτων ἦν ἐπὶ τὰς θύρας Κύρου οἱ ἔντιμοι σὺν τοῖς ἵπποις καὶ ταῖς αἰχμαῖς. §. 6. μὴ παρεῖεν ἐπὶ τὰς θύρας. Mox eſt: παρὰ ἄρχοντι εἶναι. §. 11. ἐποίησεν ἐπὶ ταῖς θύραις πολλὴν εὐταξίαν — ἐπὶ θύραις διῆγον. 8, 3, 1. πάρεστε ἐπὶ τὰς θύρας κοσμηθέντες — πρὶν ἥλιον ἀνατέλλειν. §. 18. θύρας τὰς

τὰς Κύρου θεραπεύειν, *officiose frequentare.* 8, 8, 7. παῖδας παιδεύεσθαι ἐπὶ ταῖς θύραις. A. 1, 9, 2. πάντες οἱ τῶν ἀρίστων Περσῶν παῖδες ἐν ταῖς βασιλέως θύραις παιδεύονται, *in ipsius aulae aedibus.* Sed marg. Steph. et 2 Codd. habent ἐπὶ τ. β. θ. Sic E. 1, 6, 6. 7. dicitur de imperatore Lacedaemoniorum, qui saepe ventitare ad Cyrum debet, eique aulici instar adulari, quo accipiat promissam pecuniam. Tribuitur etiam satrapis, Π. 8, 6, 5. ἀναγκάζειν τούτους ἐπὶ θύρας ἰέναι καὶ — παρέχειν ἑαυτὺς τῷ σατράπῃ χρῆσθαι. — παιδεύειν δὲ καὶ τὺς παῖδας ἐπὶ θύρας, ὥσπερ παρ' αὐτῷ. ἐξάγειν — τὸν σατράπην τὺς ἀπὸ θυρῶν. it. magistratibus, Π. 8, 1, 2. θεραπεύουσι τὰς τῶν ἀρχόντων θύρας. 8, 6, 7. πᾶσαι αἱ τῶν ἀρχόντων θύραι ὁμοίως vt Cyri θεραπεύονται. ¶ 4) A. 6, 5, 14. ἐπὶ ταῖς θύραις τῆς Ἑλλάδος ἐσμὲν, *prope Graeciam.* v. Hutch. p. 494. et, quem laudat, Bos in animaduu. ad scriptt. Graecos c. 9. Sic A. 2, 4, 2. Graeci gloriantur, se vicisse copias regis ἐπὶ ταῖς θύραις αὐτῦ, *non procul a regia.* 3, 1, 2. ἐνθυμούμενοι ὅτι ἐπὶ ταῖς βασιλέως θύραις ἦσαν, *non procul a rege eiusque exercitu.*

Θυραυλεῖν, *foris agere, sub dio degere.* Hesych: θυραυλᾶσι· πρὸ θυρῶν διατρίβουσι. Timaeus lex. Platon: θυραυλεῖν· ἔξω τῶν θυρῶν αὐλίζεσθαι ἢ ἀναστρέφεσθαι. Suid: θυραυλεῖν· πλανᾶσθαι κατὰ τὴν χώραν. O. 7, 30. γυναικὶ κάλλιον ἔνδον μένειν, ἢ θυραυλεῖν.

Θύρετρον, *porta.* cf. θύραι A. 5, 2, 13. πολὺς ἦν ὠθισμὸς ἀμφὶ τὰ θύρετρα.

Θυρεὺς, v. Θυριεύς.

Θυριαῖον, v. Τυριαῖον.

Θυρίβαρρα, v. Θύβαρρα.

Θυριεὺς, *Thyrii ciuis.* E. 6, 2, 2. διέβαινεν εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν — Θυριεῦσι δὲ μάλα καὶ ἀνδράσιν ἀλκίμοις καὶ χωρίον καρτερὸν ἔχουσιν, ἐπολέμει. Ita emendarunt viri docti pro Θυρεῦσι. Nam Steph. Byz. in v. Θυρέα dicit, Θύριον esse Acarnaniae oppidum, et hinc fieri Θυριεύς.

Θυροῦν, *foribus munire.* Απ. 1, 4, 6. βλεφάροις αὐτὴν (τὴν ὄψιν) θυρῶσαι.

Θυρωρὸς, *ianitor.* Suid: θυρωρός· ὁ φύλαξ τῆς θύρας. Π. 7, 5, 23. ἀρξάμενος ἀπὸ τῶν θυρωρῶν, qui ex

ex eunuchis sumebantur. 8, 8, 10. E. 7, 1, 26.

Θυσία, *sacrificium*. Π. 3, 3. 18. ἔθυε — ἐπεὶ δὲ τέλος εἶχεν ἡ θυσία. 6, 2, 3. εἴποτε θυσίαν ποιοῖτο, *sacrum faceret*, καὶ ἑορτὴν ἄγοι. A. 4, 8. 18. τὴν θυσίαν, ἣν εὔξαντο, παρεσκευάζοντο. §. 10. ἡ θυσία ἐγένετο. 5. 3, 10. θυσίαν ἐποίει τῇ θεῷ, *sacrificium constituebat, parabat.* Hutch. et alii male: *sacrum faciebat.* 6. 4, 11. πανεῖναι ἐπὶ τὴν θυσίαν. Sic Λ. 13, 4. πάρεισι περὶ τὴν θυσίαν. AΘ. 2, 9. v. θύειν nr. 1. E. 2, 4, 13. 3, 3, 5. ληγούσης τῆς θυσίας. cf. λήγειν. 4, 1, 10. καλλιερησάμενος κατέλυσε τὴν θυσίαν. 4, 5, 1. οἱ Ἀργεῖοι ποιοῦντες τὴν θυσίαν τῷ Ποσειδῶνι, qui praeessent ludis Isthmicis. §. 2. τὴν θυσίαν καὶ τὸν ἀγῶνα ἐποίησαν. Aπ. 1, 1, 3. χρῶνται θυσίαις, *exta consulunt.* Σ. 8, 9.

Θυσσανωτὸς, *simbriatus.* Pollux 7, 64. θύσσανοι δὲ, οἱ λεγόμενοι κροσσοὶ — ὅθεν καὶ τὰ θυσσανωτὰ παρὰ Ξενοφῶντι. Sed locum non inuenimus.

Θωπεία, *blandimentum.* cf. θωπεύειν et Suid. Iπ. 3. 12. equi ὑπέρθυμοι πολλῆς θωπείας τε καὶ πραγματείας δεόμενοι.

Θωπεύειν, *blandiri* vel verbis vel demulcendo Iπ. 10, 13. K. 6, 21.

Θωρακίζειν, *lorica armare.* c. duplici acc. Π. 6, 4, 17. τοὺς ἡνιόχους ἐθωράκισε πάντα πλὴν τῶν ὀφθαλμῶν. Palliu. A. 2, 5. 9. συνηκολούθουν καὶ ἄλλοι Περσῶν τεθωρακισμένοι. 3. 4, 21. θωρακισθέντα ἀναβῆναι ἐπὶ τὸν ἵππον. 7, 3, 21. Etiam *equi* armabantur ferro a Persis, *serie laminarum graues* ideo dicti a Curtio 3, 11, 15. cf. 4, 9, 3. et Suid. in v. θώραξ. Π. 8, 8, 11. Κῦρος — θωρακίσας αὐτοὺς καὶ ἵππους. 6, 1, 26. Κῦρον σπουδάζοντα — περὶ τοὺς τεθωρακισμένους ἵππους τε καὶ ἱππέας. Tales equi, armatos equites vehentes, vocabantur *cataphracti.* v. Athenae. 5, p. 194. F. Arrian. tact. p. 53. ed. Scheffer.

Θωρακίζεσθαι, *loricam sibi induere.* A. 2, 2, 7. Ἀριαῖος ἐθωρακίζετο, καὶ οἱ σὺν αὐτῷ. ἐν ᾧ δὲ ὡπλίζοντο.

Θωρακοποιὸς, *loricarum faber.* Aπ. 3, 10, 9.

Θωρακοφόρος, *loricatus.* Π. 5, 3, 16. p. 298. πρῶτον μὲν ἄγε τοὺς θωρακοφόρους — τοὺς θωρακοφόρους κελεύω ἡγεῖσθαι, ὅτι τοῦτο βαρύτα-

ρύτατόν ἐστι τȢ στρατεύματος, §. 19. 6, 3, 11. 7, 1, 6.

θώραξ, *lorica.* Π. 4, 3, 3. p. 229. θώρακας ἐρύματα τῶν σωμάτων. 6, 1, 26. Πάνθεια ἡ γυνὴ — χρυσȢν αὐτῷ θώρακα ἐποιήσατο. Απ. 3, 10, 9. θώρακες εὖ εἰργασμένοι. §. 10. ſqq. v. ς. §. 14. ἐπιχρύσους θώρακας. Ιπ. 12, 1. χρῆναι τὸν θώρακα πρὸς τὸ σῶμα πεποιῆσθαι, i. e. ἁρμόττοντα. cf. ἁρμόζειν nr. 1. §. 2 — 7. agitur de loricae equitis partibus et ſtructura. cf. κράνος, λινȢς, χαλκȢς. Alius enim equiti θώραξ erat, alius pediti. Plutarchus in Philopoem. c. 6. p. 359. πεζὸς ἐν ἱππικῷ θώρακι καὶ σκευῇ βαρυτέρῳ. De peditibus: Π. 1, 2, 13. τέλειοι habent θώρακα περὶ τοῖς στέρνοις. 2, 1, 2. p. 89. θώραξ περὶ τὰ στέρνα. §. 6. p. 93. De equitibus (Cf. Suid.): Π. 4, 5, 19. τȢς θώρακας ἔχοντας ἐπὶ τῶν ἵππων ὀχεῖσθαι. 7, 1, 1. Α. 1, 8, 18. vbi eſt regis. 3, 3, 12. 3, 4, 29. θώρακα ἔχων τὸν ἱππικὸν, ὥστε ἐπιέζετο. Ε. 7, 2, 21.

Θώραξ, *Thorax.* ¶ 1) ὁ Βοιώτιος, Α. 5, 6, 9. 11. cum aliis a Sinopenſibus naues petit, ne in Ponto maneant. §. 13. ſemper imperii aemulus, Xenophonti etiam contradicit. ¶ 2) Λακεδαιμόνιος, Ε. 2, 1, 12. 17. eſt inter duces Lacedaemoniorum.

I.

Ἴακχος, *Jacchus, Bacchus.* Σ. 8, 40. θεῶν τῶν ἀπ' Ἐρεχθέως, οἳ καὶ ἐπὶ τὸν βάρβαρον in India σὺν Ἰάκχῳ ἐστράτευσαν. Cf. Gramm. hiſt. deor. p. 105. ſq. v. et Διόνυσος.

ἰᾶσθαι, *mederi, ſanare.* Π. 8, 2, 12. ὁπότε τις ἰάσαιτό τινα. Α. 1, 8, 18. ἰᾶσθαι τὸ τραῦμα. Κ. 1, 6, νοσȢντας ἰᾶσθαι. Sed Απ. 3, 1, 4. ὁ μαθὼν ἰᾶσθαι, *qui artem medendi didicit.*

Ἰάσων, *Jaſon*, tyrannus Pherarum in Theſſalia. v. Perizon. ad Aelian. V. H. 11, 9. Peculiarem iſtius Jaſonis biographiam dedit A. G. Meiſsnerus in Diario, quod inſcribitur *Apollo*, Januar. 1794. Cf. eiusdem Epaminondas T. I. Pragae 1798. 8. p. 170. ſqq. Ε. 6, 1, 4 — 7. Polydamas Lacedaemone eius potentiam commemorat, et Lacedaemonios, ſed fruſtra, contra eum ſollicitat.

citat. Jaſon creatur ταγὸς Theſſaliae. 6, 4, 20 — 32. eſt ſocius Thebanorum contra Lacedaemonios, aſtute inter vtrosque pacem conciliat, bellum cum Phocaeenſibus gerit, et poſt alia facta tandem a ſeptem iuuenibus interficitur.

Ἰασωνία ἀκτὴ, *Jaſonium littus*, quod etiam promontorium vocatur, erat inter Cotyora et Sinopen. A 6, 2, 1. τὴν Ἰασωνίαν ἀκτὴν, ἔνθα ἡ Ἀργὼ λέγεται ὁρμίσασθαι. v. Hutch. ad h. l. et diſſ. II. p. 21.

Ἰᾶται, v. Ἰός.

ἰατρεία, *medicina* quatenus exercetur. v. Phrynich p. 202. et Thom. Mag. in v. ἱέρεια. Απ. 3, 9, 15. ἐν ἰατρείᾳ τὰς τὰ ἰατρικὰ εὖ πράττοντας.

ἰατρεῖον, *officina medici*. E. 2, 1, 3. ἀνθρώπῳ ὀφθαλμιῶντι, ἀπιόντι ἐξ ἰατρείου.

ἰατρεύειν, *artem medicam exercere*. Απ. 3, 1, 4.

ἰατρικὸς, *artis medicae peritus*. Απ. 3, 3, 9. ἰατρικώτατον. Sed ἡ ἰατρικὴ, O. 1, 1. eſt *ars medica*. Plene dicitur Π. 1, 6, 12. p. 66. et Απ. 4, 2, 5. τὴν ἰατρικὴν τέχνην. Poſteriore loco eſt etiam ἰατρικὸν ἔργον, *munus medici*. τὰ ἰατρικὰ, *res medicae*, v. ἰατρεία.

ἰατρὸς, *medicus*. Π. 5, 3, 17. ἰατρὸς οἶδε τῶν ὀργάνων καὶ τῶν φαρμάκων οἷς χρῆται πάντων τὰ ὀνόματα. 8, 2, 12. τὰς ἰατρὰς τὰς ἀρίστους συνεκομίσατο πρὸς αὐτὸν — τοῖς ἰατροῖς χάριν ᾔδει. 8, 3, 16. ἰατρῶν δέονται aegroti. Απ. 1, 2, 51. τὰς κάμνοντας — ὠφελᾶσιν — οἱ ἰατροί. 2, 4, 3. τοῖς οἰκέταις aegrotantibus ἰατρὰς εἰσάγοντας. 2, 10, 2. ἐάν τις σοι κάμνῃ τῶν οἰκετῶν — παρακαλεῖς ἰατράς. O. 13, 2. 15, 9. In exercitu, Π. 1, 6, 12. extr. οἱ στρατηγοὶ ἰατρὰς ἐξάγουσι. §. 13. ἰατροὶ — ἰῶνται τάτους. Δ. 13. 7. Medicinae pars vetuſtiſſima et potiſſima olim fuit Chirurgice. v. Perizon. ad Aelian. V. H. 3, 7. Hinc Π. 3, 2, 6. τὰς τετρωμένους, ἰατρὰς καλέσας, θεραπεύειν ἐκέλευσεν. Sic fere 5, 4, 9. it. A. 1, 8, 18. et 3, 4, 18. 5, 8, 8. ἰατροὶ τέμνουσι καὶ καίουσιν ἐπ' ἀγαθῷ. E. 5, 4, 58. Συρακόσιός τις ἰατρὸς σχάζει τὴν φλέβα. Απ. 1, 2, 54.

Ἴβηρες, *Hiſpani*. E. 7, 1, 9. ſunt in auxiliis Lacedaemoniis a Dionyſio miſſis.

Ἰδαῖος γραφεύς, Agesilao ab epistolis. E. 4, 1, 18. vbi tamen fortassis e Plutarcho legendum sit Ἀδαῖος.

ἰδεῖν, v. εἰδεῖν.

Ἴδη, *Ida*, mons Troiae. A. 7, 8, 4. ἐπορεύοντο διὰ τῆς Τροίας, καὶ ὑπερβάντες τὴν Ἴδην. E. 1, 1, 17. ὕλην ἐκ τῆς Ἴδης κομίζεσθαι.

ἰδίᾳ, ¶ 1) *per se, priuatim.* Oppon. δημοσίᾳ. Ἱερ. 11, 9. θαυμαστὸς ἐκ ἰδίᾳ μόνον, ἀλλὰ καὶ δημοσίᾳ παρὰ πᾶσιν. Paulo ante erat ὑπὸ ἰδιωτῶν. it. κοινῇ, Απ. 2, 6, 38. 4, 4, 1. Sic Π. 5, 5, 6. ἔπεμπες πρός τε τὸ Περσῶν κοινὸν — καὶ πρὸς ἐμὲ ἰδίᾳ. 6, 2, 11. p. 372. ταῦτα ἰδίᾳ χρήσιμα ἑκάστῳ, καὶ ὑπὲρ τῶ κοινῶ. E. 1, 3, 8. τόν τε κοινὸν ὅρκον, καὶ ἰδίᾳ καὶ ἀλλήλοις πίστεις ἐποιήσαντο. 1, 7, 10. p. 54. τὴν αἰτίαν κοινὴν ἔχουσιν, ἐκείνων ἰδίᾳ ἁμαρτόντων. Oppon. δῆμος. Αθ. 2, 18. κωμῳδεῖν τὸν δῆμον ἐκ ἐῶσιν — ἰδίᾳ δὲ κελεύουσιν, *singulos.* it. πόλις. E. 2, 1, 9. ὡς εἶχε φιλίας πρός τε τὴν τῶν Λακεδαιμονίων πόλιν καὶ πρὸς Λύσανδρον ἰδίᾳ. Απ. 1, 2, 63. ἐδὲ ἰδίᾳ ἐδένα ἀγαθῶν ἀπεστέρησεν, *priuatum.* Sic O 11, 22. Praeterea varie legitur: Π. 8, 1, 1. p. 462. ἐπειδὰν ἄρξωνται ἰδίᾳ ἕκαστος περὶ τῆς αὐτῶ σωτηρίας βουλεύεσθαι. A. 5, 6, 14. δεινὸν ἰδίᾳ Ξενοφῶντα πείθειν, *non e reliquorum praetorum consilio.* Αγ. 5, 7. εἰς ἐδεμίαν οἰκίαν ἰδίᾳ — κατήγετο, ἀεὶ δὲ ἐν ἱερῷ — ἢ ἐν φανερῷ. Hic ἰδίᾳ est *in loco priuato.* 8, 3. ἰδίᾳ πρὸς αὐτὸν ἐδὲν δέοι ἐπιστολὰς πέμπειν. Bach: *de rebus priuatis.* 11, 9. δόξης ἐδεμιᾶς ἦρα ἧς ἐκ ἐξεπονεῖτο ἰδίᾳ, *suo labore.* Edd. vett. τὰ ἴδια, *quae propria essent eius virtutis,* vel *munia.* Hanc lectionem praeferunt viri docti. Λ. 2, 2. oppon. Lycurgi legibus. E. 1, 4, 5. 1, 6, 8. αὐτοὶ ἐπαγγελλόμενοι ἰδίᾳ, *de suis opibus.* 2, 3, 16. ἰδίᾳ πρὸς τὰς βουλευτὰς — διέβαλλον, *priuato consilio.* Ἱερ. 10, 8. τρέφουσι ciues καὶ ἰδίᾳ — φύλακας, scil. non modo tyranni. Απ. 4, 4, 17. ¶ 2) *in suum vsum.* Αθ. 2, 10. γυμνάσια —, τοῖς πλουσίοις ἐστὶν ἰδίᾳ ἐνίοις (all. ἴδια ἐνίοις)· ὁ δὲ δῆμος αὐτὸς αὐτῷ οἰκοδομεῖται ἰδίᾳ παλαίστρας. E. 2, 3, 6. ¶ 3) *seorsum.* Suid: ἰδίᾳ· χωρίς. A. 6, 6, 15. εἴ τις — ἰδίᾳ λήζοιτο, δημόσια εἶναι. 7, 6, 8. Σεύθης ἰδίᾳ ἐκεῖνον πεπλε-

πεπλάτικεν, excluso exercitu. E. 1, 1, 21. ἰδίᾳ πρὸς Ἑρμοκράτην προσομιλοῦντες, cum Hermocrate solo. Απ. 3, 7, 4. οὐ ταυτόν ἐστιν — ἰδίᾳ τε διαλέγεσθαι καὶ ἐν τῷ πλήθει ἀγωνίζεσθαι. In sqq. est μόνος et κατὰ μόνας.

ἴδιος, ¶ 1) proprius, suus. Hesych: ἴδιον· οἰκεῖον. Π. 1, 1, 1. ἐν ἰδίοις οἴκοις. 2, 4, 8. p. 130. ἴδια χρήματα — ἀνήλωκα. pecunias meas paternas s. haereditate acceptas. Αθ. 2, 8. οἱ Ἕλληνες ἰδίᾳ μᾶλλον φωνῇ καὶ διαίτῃ χρῶνται, Ἀθηναῖοι δὲ κεκραμένῃ. E. 2, 1, 9. τοὺς φόρους — οἳ αὐτῷ ἴδιοι ἦσαν. 2, 4, 20. Παυσανίας φθονήσας Λυσάνδρῳ, εἰ — ἰδίας ποιήσαιτο τὰς Ἀθήνας, suam facturus, i. e. deuinctam sibi habiturus esset ciuitatem Atheniensium. O. 7, 41. ἄλλαι ἴδιαι ἐπιμέλειαι, ad te s. ad tuum officium pertinentes. 9, 19. τῶν κτημάτων ὅσα ἴδια ὄντα εὐφραίνει. 21, 9. ἐν τοῖς ἰδίοις ἔργοις, in rebus domesticis administrandis. ¶ 2) priuatus, i. q. ἰδιωτικός. v. Timae. lex. Platon. Hesych. et Suid. Π. 1, 2, 14. δικάζονται τά τε κοινὰ πάντα καὶ τὰ ἴδια. Ιερ. 11, 1. Απ. 3, 5, 16. Πο. 4, 21. ἀργύριον δημόσιον — ὁμοίου τοῦ ἰδίου ὄντος αὐτῷ. E. 1, 2, 3. διεσκεδασμένοι κατὰ τὰς ἰδίας λείας. Schneider: vt pro se quisque praedas ageret. Ιερ. 10, 5. ἀσφάλειαν — παρέχειν τοῖς σοῖς ἰδίοις (ἐργάταις), ὁμοίως δὲ τοῖς ἀνὰ χώραν. Leuncl. priuatim tuis. Cf. nr. 4. Απ. 3, 7, 5. μᾶλλον ἐν τοῖς ὄχλοις, ἢ ἐν ταῖς ἰδίαις ὁμιλίαις. ¶ 3) τὰ ἴδια, facultates, pecunia, res familiaris. E. 1, 5, 2. τοῖς ἰδίοις χρῆσθαι, ἃ ὁ πατὴρ αὐτῷ ἔδωκεν. Ιερ. 10, 5. τῶν ἰδίων ἐπιμελεῖσθαι. 11, 4. 12. πρὸ τῶν σῶν ἰδίων, ὥσπερ τῶν (intell. ἑαυτῶν) ἰδίων μαχομένους. Απ. 3, 4, 12. ἡ τῶν ἰδίων ἐπιμέλεια πλήθει μόνον διαφέρει τῆς τῶν κοινῶν. etc. ¶ 4) τὸ ἴδιον, commoda priuata. Π. 5, 4, 6. οὔτε εὖ πεπονθὼς ὑπ᾽ ἐμοῦ εἴς γε τὸ ἴδιον, ἀλλ᾽ ὅτι τοὺς φίλους σοι ἔδοξα τι ὀνῆσαι. A. 1, 3, 3. 7, 7, 23. Ιερ. 11, 1. oppon. τὰ εἰς τὴν πόλιν ἀναλούμενα, et τὰ εἰς τὸ ἴδιον ἀνδρὶ τυράννῳ. ¶ 5) certus, verus, perpetuus. Σ. 8, 13. ἀνάγκη ἰδία. Possis etiam vertere peculiaris.

ἰδιότης, proprietas, vis. A. 2, 3, 9. ἐθαύμαζον τὴν ἰδιό-

ἰδιότητα τῆς ἡδονῆς· ἦν δὲ σφοδρά.

Ἰδιωτεία, *vita priuata*. Ιερ. 8, 1. τὸ ἄρχειν πλεονεκτεῖ τῆς ἰδιωτείας. Steph. explicat per concretum.

Ἰδιωτεύειν, *hominem priuatum esse, vitam priuatam agere*. Ιερ. 8, 5. μᾶλλον ὅταν ἄρχῃ ἢ ὅταν ἰδιωτεύῃ. ¶ 2) *nullo in alias gentes imperio clarum, ignobilem, obscurum esse*. Π. 8, 7, 3. p. 542. τὴν πατρίδα πρόσθεν ἰδιωτεύουσαν ἐν τῇ Ἀσίᾳ νῦν προτετιμημένην καταλείπω. Hutch. diss. I. p. 42. intelligit *Medis subiectam et tributariam*.

ἰδιώτης, ¶ 1) *homo priuatus*. Π. 1, 6, 19. p. 83. ηὔξησαν καὶ ἰδιώτας καὶ πόλεις. 8, 6, 11. πᾶν ἔθνος — πᾶσα πόλις — πᾶς ἰδιώτης. Α. 7, 7, 17. ἐκ βασιλέως ἰδιώτην φανῆναι. Αγ. 1, 2. 9, 7. 11, 6. τῶν μὲν ἰδιωτῶν — τῶν δὲ ἀρχόντων. Λ. 10, 4. Πο. 4, 14. τῆς πόλεως θαυμάσαι — πολλὰς πλουτιζομένους ἰδιώτας. §. 17. ὥσπερ οἱ ἰδιῶται — ὅτω καὶ ἡ πόλις. §. 18. μᾶλλον τὸ δημόσιον ἢ οἱ ἰδιῶται. §. 19. 32. Ε. 1, 7, 4. ἔπειθον τὸν δῆμον, ἐβόλοντο δὲ πολλοὶ τῶν ἰδιωτῶν ἐγγυᾶσθαι. 2, 4, 26. ἔπεμπον καὶ τὰς ἀπὸ τῶν ἐν τῷ ἄστει ἰδιώτας, *qui priuatim pacem petebant*. — ἔπεμπον καὶ οἱ ἀπὸ τοῦ κοινοῦ ἐκ τοῦ ἄστεος. 3, 4, 7. ὁ μὲν Ἀγησίλαος ἰδιώτης ἐφαίνετο, ὁ δὲ Λύσανδρος βασιλεύς. §. 27. 6, 1, 4. p. 363. 6, 5, 38. p. 428. Ιερ. 1, 2. οἶδά σε καὶ ἰδιώτην γεγενημένον, καὶ νῦν τύραννον ὄντα. Sic saepius in hoc libello. Απ. 2, 6, 18. Ο. 1, 15. 21. 6. ὥσπερ ἰδιώταις — ὅτω καὶ ὅλῳ τῷ στρατεύματι. Σ. 4, 35. Κ. 12, 11. 13, 11. τὰς τῶν ἰδιωτῶν οὐσίας — καὶ τὰς τῆς πόλεως, εἰς τὰς κοινὰς σωτηρίας ἀνωφελέστεροί εἰσι τῶν ἰδιωτῶν. Posterius Leuncl. vertit *quam homines imperiti*. Imo *qui reip. vtilitatem non curant*. Eleganter Ε. 3, 1, 11. αἰσχρὸν γυναῖκα ἄρχειν, αὐτὸν δὲ ἰδιώτην εἶναι, i. e. ἄρχεσθαι. ¶ 2) *miles gregarius*. Hesych: ἰδιώτας· ὁπλίτας. cf. Abresch. in Obs. misc. T. X. p. 9. Π. 1, 6, 19. p. 73. ἄρχοντός τε ἀνδρὸς καὶ ἰδιώτου. 2, 1, 9. 10. 8, 3, 11. 8, 4, 13. οἱ ἐξάδαρχοι τοῖς ὑφ' ἑαυτοῖς ἰδιώταις. Α. 1, 3, 11. ὅτε στρατηγοῦ, ὅτε ἰδιώτου. 3, 2, 21. 5, 7, 16. Αγ. 5, 2. Ο. 20, 6. Ιπρ. 2, 6. ¶ 3) *pauper, plebeius, vilis, contemtus*. Απ. 3, 12, 1. ἰδιώτης εἰμί. Videtur Epige-

Epigenes ambiguam Socratis orationem de vestitu viliori accepisse. v. Schneider. ¶ 4) *rudis, imperitus.* Hesych: ἰδιώτας· ἀπείρους. Suid: ἰδιώτης· ἀγράμματος, ἀμαθής. cf. Etymol. M. in h. v. et Wetsten. ad 1 Corinth. 14, 16. A. 6, 1, 21. οἱ θεοὶ ὅτως ἐν τοῖς ἱεροῖς ἐσήμηναν, ὡς καὶ ἰδιώτην ἂν γνῶναι, *extispicinae imperitus.* Ιερ. 4. 6. ἀθληταὶ ὅταν ἰδιωτῶν γένωνται κρείττονες. Απ. 3, 7, 7. vbi, vt Ιπρ. 8, 1. opponuntur ἀσκηταί. Ιπ. 2, 5. 12, 15. K. 13, 4. ἐγὼ δὲ ἰδιώτης μέν εἰμι, οἶδα δὲ etc. Oppon. sophistis iactatoribus. Raphelius opportune confert locum 2 Corinth. 11, 6. c. ὡς et inf. Π. 1, 5, 7. p. 54. ἰδιώτας ὡς πρὸς ὑμᾶς ἀγωνίζεσθαι. c. κατὰ, ibid. ἰδιῶται κατὰ τὰς πόνους — ἰδιῶται κατὰ τὸν ὕπνον, *qui labores et vigilias ferre non possunt.* c. gen. O. 3, 9. ἰδιώτης τὄτου τᾶ ἔργου. Ιπρ. 8, 1. ¶ 5) Confunditur c. ἰδιωτικός. v. ibi.

ἰδιωτικὸς, ¶ 1) *priuatus, in priuatum cadens.* Λ. 15, 8. αἱ τιμαὶ βασιλεῖ δέδονται ὀδέν τι πολὺ διαφέρουσαι τῶν ἰδιωτικῶν. Junt. ἰδιωτῶν. Ιερ. 1, 2. ὁ ἰδιωτικὸς βίος. Oppon. ὁ τυραννικός. §. 3. 7. 4, 7. χαλεπώτερα — τῶν ἰδιωτικῶν ἐπιθυμημάτων. Sic A. 6, 1, 15. cum exercitus Xenophontem creare imperatorem vellet, αἰετὸν ἀνεμιμνήσκετο — ὥσπερ ὁ μάντις ἔλεγεν, ὅτι μέγας οἰωνὸς εἴη, καὶ ὀκ ἰδιωτικὸς, quippe qui imperium portenderet. ¶ 2) Ιερ. 4, 8. ἰδιωτικῶν in margg. legitur pro ἰδιωτῶν.

ἰδιωτικῶς, *more plebis, tenuiter, negligenter.* Απ. 3, 12, 1. ἰδιωτικῶς τὸ σῶμα ἔχεις, ita vt consequatur καχεξία. Paulo ante est κακῶς ἔχοντα. Refertur maxime ad vestitum. Ita Ernest. Sed melius explicari videtur: *corpore imbecilli et aegro et parum robusto es.* Ambigua tamen haec Socratis verba esse, patet ex Epigenis responso. v. ἰδιώτης nr. 3.

ἱδροῦν, *sudare.* Π. 8, 1, 13. ὅτε — πρὶν ἱδρῶσαι δεῖπνον ᾔρεῖτο. O. 4, 24. 21, 3. Sic ἱδρᾶντι τῷ ἵππῳ, Π. 1, 4, 28. A. 1, 8. 1. E. 4, 5, 7.

ἱδρύειν, *collocare.* Π. 8, 4, 5. εἰς τιμιωτέραν ἐμᾶ ἕδραν ἱθρυθῆναι. Απ. 1, 2, 58. ex Homero: ἄλλους ἵδρυε, *sedere iube.*

ἱδρὼς, *sudor.* Π. 2, 1, 14. ἐπὶ θήραν ἐξάγων, ἱδρῶτα

τὰ αὐτοῖς παρεῖχεν — παιδιὰς αἳ ἱδρῶτα ἔμελλον παρέχειν. Moeris p. 202. ἱδρῶ, Ἀττικῶς· ἱδρῶτα, Ἑλληνικῶς. Π. 2, 4, 5. ἱδρῶτι καὶ σπουδῇ κεκοσμημένος. 8, 8, 5. διὰ πόνων καὶ ἱδρῶτος τὰ σώματα στερεῖσθαι. Απ. 1, 4, 6. ὁ ἐκ τῆς κεφαλῆς ἱδρώς. 2, 1, 28. γυμναστέον σὺν πόνοις καὶ ἱδρῶτι. Vnus cod. ἱδρῶσι. Sed contra vſum loquendi Xenophonteum. O. 10, 8. Iπρ. 8, 6. De equo, Iπ. 11, 7. ἦν — μέχρι πολλοῦ ἱδρῶτος ἐλαύνηται.

ἱεῖν ſ. ἱέναι, ¶ 1) *mittere, iaculari.* Heſych: ἱέντας· ἀκοντίζοντας. Suid: ἵησιν· ἀφίησιν, πέμπει. Π. 8, 3, 12. ἵησι τῇ βώλῳ, καὶ Φεραύλα τυγχάνει. A. 1, 5, 12. quem locum Suidas laudauit: Κλέαρχον ἵησι τῇ ἀξίνῃ. Hutch: *ſecuri iacta petit.* 3, 4, 9. ſine caſu: ἐμελέτων τοξεύειν ἄνω ἱέντες μακράν. Hinc fortaſſis Αγ. 1, 25. quia ἀκοντισταὶ et τοξόται antea commemorati ſunt, nata eſt lectio Junt. ἱέντας pro ἰόντας, quae lectio placet Schneidero ad E. 3, 4, 16. Et ſaepius confunduntur haec verba. v. ἰέναι nr. 13. c. et ἵεσθαι. ¶ 2) *demittere.* A. 4, 5, 14. ἧκαν ἑαυτὺς κατὰ τῆς χιόνος εἰς τὴν νάπην. ¶ 3) *emittere.* K. 13, 16. φωνὴν εὐεπῆ ἱᾶσιν. ¶ 4) *iactare, mouere.* Σ. 2, 22. ſaltaturus ἵει ἅμα πάντα τὰ σκέλη, καὶ χεῖρας, καὶ κεφαλήν.

ἰέναι, εἶμι, ¶ 1) *ire.* Variationis cauſa permutatur c. ἔρχεσθαι, Π. 5, 5, 6. δεόμενος πειρᾶσθαί με ἐλθεῖν ἡγούμενον, εἴ τινες Περσῶν ἴοιεν, np. auxilio. E. 7, 4, 7. it. c. ἀπέρχεσθαι. v. nr. 7. De formula κἂν διὰ πυρὸς ἰοίην, Σ. 4, 16. vid. πῦρ. Ἐν ῥυθμῷ ἰέναι v. in ῥυθμός. Tribuitur inanimatis, A. 1, 8, 11. θορύβου ἤκουσε διὰ τῶν τάξεων ἰόντος. ¶ 2) *iter facere.* Ιερ. 1, 12. c. acc. loci, v. in ὄρθιος. c. acc. viae, Π. 2, 4, 17. p. 136. ἴθι τὴν ὀρεινήν, *montem verſus.* c. εἰς, Π. 1, 5, 7. p. 56. ἴτε εἰς Μήδους, *in Mediam.* 4, 5, 12. in. ὁ εἰς Πέρσας ἰών. c. ἐπί, E. 7, 1, 7. τὰς πύλας ἐπὶ Φλιοῦντα ἰόντι φερούσας, vbi ἰόντι, fere vt ap. Hebraeos, imperſonaliter p o ſi t u m eſt. Hinc A. 6, 2, 11. pro ἐπορεύετο in 2 codd. eſt ᾔει. Κατ' ἐξοχὴν dicitur de iis, qui vt ſatrapae in prouinciam proficiſcuntur, Π. 8, 6, 1. ὅπως εἰδεῖεν, ἐφ' οἷς (*quibus conditionibus*) ἴασιν οἱ ἰόντες, vbi praeſens pro

7, 11. de apro, K. 10, 3. 6. 12. 13. 20. De canibus, felibus, mustelis, E. 4, 1, 14. ὐδὲ δεῖπνον ἔχω, εἰ μή τι ὧν ἂν ὑμεῖς λίπητε, ξυλλέξομαι, ὥσπερ τὰ θηρία. v. Fr. Portus. De canibus et equis, Aπ. 2, 2, 7. Cf. ἄλκιμος, ἀμαθὴς, ἐλαύνειν. ¶ 2) *animal nocens, cuius ictus vel morsus venenatus est.* v. Bos exercitatt. ad Act. 28, 4 et Joh. Ern. Imman. Walchii diss. de Deo Melitensium, Ien. 1752. 4. §. 4. Suidas: θηρία καὶ τὰ δάκετα, ἔχιες, φαλάγγια, ὄφις. Σ. 4, 28. v. δάκνειν. Sic Aπ. 1, 3, 13. καλὸς homo vocatur θηρίον, quia eius consuetudo et osculum quasi venenum aliquod aliis immittit. ¶ 3) *homo.* Aπ. 3, 11, 11. εὐεργεσίᾳ τὸ θηρίον τῦτο ἁλώσιμον. Antea de venatione agebatur, vel potius de conciliandis sibi hominibus. v. θηρᾶν nr. 4. ¶ 4) In nonnullis legitur pro θὴρ, v. θήρ.

θηριώδης, *ferinus, belluinus.* De eo *quod bestiarum more fit,* vel *bestiis accidit:* Π. 5, 2, 8. κεκινῆσθαι ὑπὸ τῶν βρωμάτων — κυνικὸν καὶ θηριῶδες δοκεῖ εἶναι. Hinc O. 13, 9. παιδεία θηριώδης, *ratio qua bestiae coguntur obsequi,* np. alliciendo cibis et puniendo. K. 4, 7. vnius coloris esse ἔστι ὐ γενναῖον, ἀλλ' ἁπλῦν καὶ θηριῶδες. Cf. Poll. 5, 65. qui dicit: παραμεμίχθω τι καὶ ἑτέρας χρόας.

θησαυρίζειν, *reponere, congerere.* Π. 8, 2, 12. ἢ ὄργανα — χρήσιμα, ἢ φάρμακα, ἢ σῖτα, ἢ ποτὰ — παρασκευάσας ἐθησαύριζε παρ' ἑαυτῷ in futuros vsus aegrotantium.

θησαυρὸς, ¶ 1) *thesaurus, opes in longum tempus repositae.* Distinguitur a χρήμασι, Π. 3, 1, 19. χρήματα, σὺν τοῖς θησαυροῖς, οἷς ὁ πατὴρ κατέλιπε. Brodaeus coni. ἐν τοῖς θησ. Sic Π. 7, 3, 1. τὺς μὲν ἔταξε τὺς θησαυρὺς παραλαμβάνειν, τὺς δ' ὁπόσα παραδοίη Κροῖσος χρήματα-- ἐπισκευάσαι. Scil. pecunia et aliae res pretiosae videntur θησαυρὸς s. θησαυροὶ nominari, quatenus reponuntur et asseruantur, χρήματα autem, quatenus dominus iis vtitur. 8, 2, 9. θησαυρὺς χρυσῦ πλείστους. §. 10. εἶναι ἐν τοῖς θησαυροῖς. Aγ. 10, 1. Ιερ. 11, 13. ¶ 2) *quaelibet res pretiosa et cara.* v. c. amici, Π. 8, 2, 10. εἰς — καὶ ὗτος θησαυρὸς ἡμῖν, np. Hystaspes, §. 11. εἰσὶ καὶ

ἐμοὶ

ἐμοὶ θησαυροὶ — τὰς φίλους μοι νομίζω θησαυρὰς. sapientia, Απ. 1, 6, 14. τὰς θησαυρὰς τῶν πάλαι σοφῶν ἀνδρῶν, ὓς ἐκεῖνοι κατέλιπον ἐν βιβλίοις γράψαντες. 4, 2, 9. ἐκ ἀργυρίου καὶ χρυσίου θησαυρὰς μᾶλλον, ἢ σοφίας. ¶ 3) *receptaculum, in quo opes repositae asseruantur.* v. Poll. 9, 44. A. 5, 4. 16. εὑρισκον θησαυρὰς ἄρτων νενημένων, *cellas.* Sic in templis: *aedicula asseruandis donariis,* v. Valckenar. ad Herodot. 4, 162. A. 5, 3, 6. Ξενοφῶν ἀνάθημα ἀνατίθησιν εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς τῶν Ἀθηναίων θησαυρόν. Hesych: θησαυρός· εἰς ἀγαλμάτων καὶ χρημάτων, ἢ ἱερῶν ἀπόθεσιν οἶκος.

Θησεύς, *Theseus.* Σ. 8, 31. amicus Pirithoi. K. 1, 2. discipulus Chironis. §. 10. valde ob res gestas laudatur. cf. Απ. 3, 5, 10.

Θήχης, *Theches,* mons sacer, ad Pontum Euxinum pertinens. A. 4, 7, 16. ἀφικνῦνται ἐπὶ τὸ ἱερὸν ὄρος — ὄνομα δ' ἦν τῷ ὄρει Θήχης. All. Ἤχης, Cod. Eton. Ἤφης. Diodorus vocat eum montem Χήνιον. v. Hutch. et infra ἱερὸς. Cf. Phauorin. in ἱερὸν ὄρος.

Θίασος, *societas, coetus.* Hesych: θίασον· εὐωχία καὶ πλῆθος, ἐ μόνον τὸ Βακχικὸν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐργατικόν. (Abresch. in Misc. Obs. T. X. p. 6. propter Σ. 8, 1. coniicit ἐρωτικόν.) it. θίασος· χορᾶ σύστασις, ἢ σύλλογος, καὶ τὸ ψιλὸν πλῆθος. Harpocration et Zonaras et Suidas: θίασος ἐστὶ τὸ ἀθροιζόμενον πλῆθος ἐπὶ τελετῇ καὶ τιμῇ θεῶν. Ξενοφῶν ἐν δευτέρῳ ἀπομνημονευμάτων. v. inprimis Schol. Aristoph. thesmoph. 40. Bisetus ad eiusdem ranas v. 330. et Salmas. de vsuris p. 43. sqq. Απ. 2, 1, 31. τίς ἂν εὖ φρονῶν τῦ σῦ θιάσου τολμήσειεν εἶναι;

Θιασώτης, *sodalis.* Hesych: θιασῶται· χορευταί. v. θίασος, et quos laudat Hudson. ad Moerid. p. 186. Cf. Poll. 6, 8. Σ. 8, 1. conuiuae vocentur ob amores suos θιασῶται τῦ θεῦ, sc. Ἔρωτος.

Θίβραχος, *Thibrachus.* E. 2, 4, 33. polemarchus Lacedaemonius.

Θίγειν, *tangere.* c. gen. Hesych: θίγειν· ψαῦσαι, ἅψασθαι, ἅπτεσθαι. Cf. Suid. Π. 1, 3, 5. ὅταν μὲν τῦ ἄρτου ἅψη — ὅταν δὲ τύτων τινος θίγῃς. 5, 1, 8. v.

8. v. ἅπτεσθαι nr. 1. 6, 4, 4. θίγων αὐτῆς τῆς κεφαλῆς ἐπεύξατο.

Θίμβρων f. Θίβρων, *Thimbron*, (v. Steph. ad E. 3, 1, 3. et Morus ad Isocr. paneg. 40.) Lacedaemonius, post bellum Peloponnesiacum harmostes in Asiam missus. v. Harpocrat. ibique Vales. A. 7, 6, 1. mittit ad Cyriaños eosque solicitat, vt secum militent. §. 31. timetur a Seutha. 7, 7, 35. 7, 8, 24. accipit Cyri exercitum. E. 3, 1, 3. contra Tissaphernem in Asiam mittitur. §. 4 — 6. coniungit se cum Cyrianis, sed re minus bene gesta in exilium mittitur, succedente ei Dercyllida. cf. 3, 2, 1. Sed tamen E. 4, 8, 17 — 21. mittitur contra Strutham, vbi perit imprudentia sua.

Θίσβαι, *Thisbae*. Steph. Byz: Θίσβη, πόλις Βοιωτίας. λέγεται καὶ πληθυντικῶς. E. 6, 4, 3. διὰ Θισβῶν ὀρεινὴν πορευθεὶς, ἀφικνεῖται εἰς Κρεῦσιν.

θνήσκειν, ¶ 1) *mori*. A. 1, 6, 11. ἔτε ζῶντα ἔτε τεθνεῶτα. 6, 1, 3. τὸν ἕτερον ἐξέφερον ὡς τεθνεῶτα. Athenaeus: τεθνηκότα. 7, 2, 18. θνήσκει νόσῳ. 7, 4, 15. τεθνεῶτας vulneribus. Απ. 1, 2, 16. et Απολ. 33. τὸ τεθνάναι, *mors*. cf. θνητὸς et ψυχή. ¶ 2) *interfici*. Π. 1, 4, 11. καλλίω — τεθνηκότα in venatione (θηρία) ἢ ζῶντα. E. 3, 2, 20. 5, 4, 9. 7, 3, 7. p. 477. ¶ 3) *mortis supplicio affici*. A. 2, 5, 11. Κλέαρχος — τέθνηκε. Ammonius: ἀπέθανε μὲν νῦν, τέθνηκε δὲ πάλαι. quae lex huic loco non conuenit. Cf. ἀποθνήσκειν. A. 4, 7, 15. E. 6, 5, 10. τοῖς τεθνεῶσι. ¶ 4) *cadere in proelio*. Π. 4, 2, 2. ὅτι τεθναίη ὁ ἄρχων αὐτῶν. 5, 5, 9. p. 331. τεθνᾶσι πολλοί. A. 1, 10, 10. αὐτὸν (Cyrum) τεθνηκότα. 2, 1, 3. 2, 3, 12. 4, 1, 14. δύο — ἄνδρε τεθνάτην. 4, 2, 11. τεθνᾶσι Κηφισόδωρος — καὶ ἄλλοι. 6, 3, 8. Αγ. 7, 5. ὡς — μύριοι τεθναῖεν. E. 4, 3, 1. 5. 4, 5, 10. ὅσων ἐτέθνασαν υἱοί. 6, 4, 14. §. 15. τεθνεῶτας ἐγγὺς χιλίους — τεθνηκότας περὶ τετρακοσίους. §. 16. τῶν τεθνεώτων — ὧν ἐτέθνασαν οἱ προσήκοντες. 7, 1, 22. 7, 4, 24. c. ὑπὸ, vt Lat. *cadere* et similia. Π. 4, 6, 2. p. 257. τέθνηκεν ὑφ' ὑμῶν.

θνητὸς, ¶ 1) *mortalis*. Π. 5, 1, 3. μήπω γενέσθαι γυναῖκα

ναῖκα ἀπὸ θνητῶν τοιαύτην. 8, 7, 3. p. 547. ἡ ψυχὴ ἕως ἂν ἐν θνητῷ σώματι ᾖ, ζῇ· — τὰ θνητὰ σώματα. Σ. 8, 29. ¶ 2) *qui interfici poteſt.* A. 3, 1, 15. τρωτοὶ καὶ θνητοὶ μᾶλλον ἡμῶν ob iram deorum.

*θοινάζειν (poet. Port.), *conuiuari, epulari.* Αγ. 8, 7. ἐθοίναζον ἐν ταῖς θυσίαις.

*θοινατικὸς, *ad ſolemnes epulas pertinens.* O. 9, 7. θοινατικὰ ὄργανα. Margg. θοινητικά. quod Zeun. recepit propter Moeridis praeceptum.

θοίνη (poet. Port.), *conuiuium ſolemne, epulum lautum*, i. q. εὐωχία. v. Heſych. et Etymol. M. Moeris p. 183. θοίνη, Ἀττικῶς· θοίνα, Ἑλληνικῶς. Etymon huius nominis tradit Athenaeus 2, p. 28. Π. 4, 2, 19. p. 223. αὕτη ἡ θοίνη. Αγ. 5, 1, διμοιρίαν λαμβάνων ἐν ταῖς θοίναις.

θοινητικὸς, v. θοινατικός.

Θορικὸς, *Thoricus*, promontorium, et δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς, inquit Steph. Byz. v. ibi Berkel. De ſcriptura nominis v. interpp. Thucyd. 8, 95. Meurſ. de pagis, et reliqu. Att. c. 5. p. 21. Πο. 4, 43. ἔστι ἐν τῇ πρὸς ἄρκτον τεῖχος ἐν Θορικῷ. E. 1, 2, 1. Ἀθηναῖοι Θορικὸν ἐτείχισαν.

θορυβεῖν, ¶ 1) *tumultuari.* Π. 4, 5, 4. vinolenti ἐθορύβουν. K. 3, 7. canes θρασεῖαι — τὰς σοφὰς — ἀνείργουσι θορυβοῦσαι, *cum tumultu, voce et curſu turbato.* Eleganter de canibus dici, notauit Hermogenes de form. orat. p. 238. ¶ 2) *perturbare.* Π. 5, 3, 20. milites θορυβουμένους in itinere. Poteſt vel medie intelligi: *tumultuantes*, vel paſſiue: *perturbatos.* Oppon. εὐτάκτως καὶ σιωπῇ ἰόντας. ¶ 3) *terrere, conſternare.* Poll. 9, 155. ταὐτὸν ἂν εἴη ἐκπλήττειν, θορυβεῖν, ἀπειλεῖν etc. Iπ. 9, 11. παρὰ κραυγὴν — μὴ προσιέναι τεθορυβημένον. K. 10, 9. Sic Σ. 2, 11, pro ἐφοβοῦντο Ariſtides habet ἐθορυβοῦντο. ¶ 4) *fremitu et clamore indignationem ſignificare.* v. Weſſeling. ad Diodor. Sic. 1, 72. p. 84. Απολ. 14. ταῦτα ἀκούοντες ἐθορύβουν. §. 15.

θόρυβος, ¶ 1) *tumultus fere e clamore ortus, clamor et commotio multorum.* Π. 4, 5, 4. τοὺς Μήδους ᾤετο παρεῖναι — ἀκούων θόρυβον πολύν. 7, 1, 5. A. 1, 8, 11. θορύβου ἤκουσε διὰ τῶν τάξεων ἰόντος — θόρυβος

ρυβος ὅτι τὸ σύνθημα παρέρχεται. 2, 2. 10. 3, 4. 21. ἐὰν τις θόρυβος γίγνηται noctu — θορύβου ὄντος. 4, 2, 13. ἵετο — πολλῷ πλήθει καὶ θορύβῳ. 4, 4, 12. ἀνακραγόντες ἔθεον — οἱ δὲ ἀκούσαντες τὸν θόρυβον. 4, 5, 14. 5. 7. 13. ἀκούομεν θορύβου πολλοῦ, παῖε, παῖε. E. 2, 1, 3. Σ. 7, 1. θορύβου ὄντος, np. e clamore multorum diuerfa cupientium. ¶ 2) *murmur cum tumultu.* E. 6, 5, 36. διέθει κατὰ τούτου; τὰς λόγους θόρυβος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. εἰ μὲν γὰρ ἔΦασαν etc.

θορυβώδης, *vim turbandi f. terrendi habens.* Iπ. 9, 11. μηδὲν θορυβῶδες προσφέρειν. Cf. Poll. 8, 154

Θούριος, *Thuriis oriundus,* magnae Graeciae oppido. v. Steph. Byz. A. 5, 1, 2. v. Ἀντιλέων. E. 1, 5, 11. δυοῖν τριήροιν Θουρίαιν. Quidam vertunt *triremes actuarias.*

Θούσιος A. 5, 1, 2. in nonnullis eft pro Θούριος.

Θρᾶκες, *Thraces.* 1) *Europaei,* fupra Cherfonefum et Hellefpontum, A. 1, 1, 9. bello petuntur a Lacedaemoniis duce Clearcho. cf. 1, 3, 4. 2, 6, 2. Sed A. 1, 2, 9. Thraces peltaftae funt in Clearchi copiis apud Cyrum. 6, 1, 3. faltant cum armis. Cf. Poll. 4, 100. Aπ. 3, 9, 2. non gerunt ἀσπίδας et δόρατα, fed πέλτας et ἀκόντια. E. 3, 2, 7. τὴν Χεῤῥόνησον — Φέρεσθαι καὶ ἄγεσθαι ὑπὸ τῶν Θρακῶν. (male all. Περσῶν.) §. 8. A. 7, 3, 10 — 17. eorum mores, et 7, 4, 2. veftitus. Ipfi varie defcribuntur: A. 7, 2, 1. εἰς κώμας τῶν Θρακῶν τὰς κατὰ Βυζάντιον. 7, 4, 7. οἱ ὀρεινοί, §. 8. οἱ ἐκ τῆς ὄρους Θρᾶκες. 7, 5, 7. τῶν Μελινοφάγων καλουμένων Θρακῶν. 7, 6, 22. τὰς ἐν τῇ Εὐρώπῃ Θρᾶκας. it. 7, 8, 14. regem habent Seuthen. ¶ 2) *Afiatici,* qui iidem Θρᾶκες Βιθυνοὶ vocantur. v. Arrian. peripl. P. E. p. 126. Morus ad E. 1, 3, 2. fupra Βιθυνοὶ et mox Θράκη. Π. 6, 2, 5. μεμισθωμένους ab Affyriorum rege Θρακῶν μαχαιροφόρους. A. 6, 3, 1. fqq. Arcades, qui Thracum agros depraedati erant, vincunt et obfident, fed a Xenophonte fugantur. cf. Θρᾷξ.

Θράκη, *Thracia.* ¶ 1) *Europaea,* A. 5, 1, 9. ἐν Θράκῃ παρὰ Σεύθῃ. E. 1, 3, 8. 11. 1, 4, 4. 2, 2. 3. 3, 2, 7. 8. 4, 8, 26. τὰς ὑπὸ τῇ Θράκῃ πόλεις Ἑλλη-

Ἑλληνίδας. ¶ 2) *Asiatica.* A. 6, 2, 11. εἰς Κάλπης λιμένα κατὰ μέσον πως τῆς Θρᾴκης — τὰ ὅρια τῆς Θρᾴκης καὶ τῆς Ἡρακλεώτιδος. 6, 4, 1. ἐν τῇ Θρᾴκῃ τῇ ἐν τῇ Ἀσίᾳ — ἐν μέσῳ ἄλλη μὲν πόλις μηδεμία οὔτε Φιλία οὔτε Ἑλληνὶς, ἀλλ' ἢ Θρᾷκες ἢ Βιθυνοί. All. ἄλλ' ἢ Θρᾷκες Βιθ. cf. Βιθυνὶς, et Θρᾷκες.

Θρᾴκιον, *Thracium*, locus Byzantii. A. 7, 1, 15. in ipsa vrbe est χωρίον — τὸ Θρᾴκιον καλούμενον, ἔρημον οἰκιῶν καὶ πεδινόν. E. 1, 4, 13. Byzantii ἀνοίξαντες τὰς πύλας τὰς ἐπὶ τὸ Θρᾴκιον καλουμένας, h. e. portas, quae in vrbem venientibus ducunt ad Θρᾴκιον in vrbe situm. De hac porta v. Petr. Gyllius in Constantinop. topographia 1, 20. et 2, 2.

Θρᾴκιος, *Thracius.* A. 7, 1, 8. ἐκ τῶν Θρᾳκίων κωμῶν. 7, 2, 13. κατὰ τὸν Θρᾴκιον νόμον — προύπινον. §. 20. εἴ τις σοί ἐστι θυγάτηρ, ὠνήσομαι Θρᾳκίῳ νόμῳ. v. Hutch. 7, 4, 15.

Θρανίψαι, *Thranipsae.* A. 7, 2, 18. populi regni Seuthae, in Thracia Europaea. All. ibi legunt Τρανίξαι, all. Τρανίψαι. v. Holsten. ad Steph. Byz. in v. Λαδεψοί.

Θρᾷξ, *rex Thracum.* Π. 1, 1, 4. εἰ τοῦ ἑαυτοῦ ἔθνους ἄρχων διαγένοιτο -- ὁ Θρᾷξ Θρᾳκῶν. Sed simpliciter *Thrax* intelligitur Πο. 4, 14.

θρασέως, *confidenter, audacter.* Π. 3, 3, 20. οἱ Ἀσσύριοι -- ἐξῄεσαν θρασέως. A. 4, 3, 23. οἱ Καρδοῦχοι ἐπέκειντο θρασέως. Λ. 14, 1. τοῦτο μὲν Λάκων ἂν ἔτι θρασέως εἴποιμι. Σ. 4, 58. E. 6, 2, 27. ὥστε θρασέως μήτε [illegible] κα-θυμῶν -- Φαίνεσθαι. Sed probabilis videtur [illegible] in Biblioth. crit. T. V. p. 103. proposita, [illegible] dum esse ὥστε ἀθρόσει. ὡς μήτε etc. Cf. Schneider.

θράσος, ¶ 1) *audacia, animus imperterritus.* K. 12, 5. τῇ αὐτῶν εὐεξίᾳ καὶ θράσει. O. 7, 25. ¶ 2) *temeritas.* Ammon: θράσος, ἡ ἄλογος ὁρμή. Phavorin: θάρσος, ἡ εὔτολμία· θράσος δὲ, ἡ ἀλόγιστος αὐθάδεια. Eustath. ad Odyss. ξ, p. 1762, 32. θάρσος, θερμότης ἔμφρων, ἐναντία τῷ θράσει. Schol. Apollon. 2, 77. θράσος, τὸ μετὰ ἰταμότητος. Π. 1, 4, 3. οὐ θράσος, ἀλλ' ἁπλότης. K. 13, 15. τοῖς μὲν μετὰ σωφροσύνης, τοῖς δὲ μετ' αἰσχροῦ θράσους.

Θρασύβουλος, *Thrasybulus.* ¶ 1) ὁ Στυρεὺς τὸν

δῆμον, vel potius Στειριεύς, vt oſtenderunt Hemſterhuſ. ad Ariſtoph. Plut. 29. et Markland. ad Lyſ. p. 580. ed. Reisk. it. Weſſeling. ad Diodor. Sic. 14, 32. E. 4, 8, 25. A Cornelio Nepote Thraſyb. 1, 1. vocatur Lyci filius. E. 1, 1, 8. 1, 4, 4. 1, 5, 6. cum aliis praeeſt claſſi. 1, 6, 25. 1, 7, 3. trierarchus cum Theramene mittitur ad naufragos tollendos. cf. §. 10. p. 54. et 59. E. 2, 3, 18. p. 98. viuit in exilio. 2, 4. Thebis reuerſus munit Phylen et Piraeeum, contra triginta tyrannos bellum gerit. §. 10. eſt oratio eius ad ſuos, §. 29. ad ciues. 3, 5, 9. Thebanis legatis populiſcitum praelegit. 4, 8, 26 — 31. aliae res ab eo geſtae, eiusque mors. ¶ 2) ὁ Κολυττεὺς τὸν δῆμον, E. 5, 1, 23. dux claſſis Athenienſium. De hoc quoque v. Markland. l. l. et infra Κολλυτεύς.

Θρασυδαῖος, *Thraſydaeus*, Eleenſis, E. 3, 2, 20. 21. praefectus in ſeditione vincit, et cum Lacedaemoniis paciſcitur. v. Kuhn. ad Pauſan. 3, 8. qui eum Θρασύδρον nominat. Sed Kuhnius probat Xenophonteam ſcripturam. cf. Plutarch. in vita Lyſiae rhetoris, p. 323. qui eum appellat Θρασυλαῖον.

Θράσυλος, *Thraſylus*, qui ap. Lyſiam orat. 21. ap. Thucyd. 8, 76. vbi v. Waſſ. et apud alios Θράσυλλος ſcribitur, E. 1, 1, 5. vnus praetorum prope Abydum, vbi Lacedaemonii vincebantur, ipſe Athenis rem nunciat, et naues nonas petit. §. 24. dum Athenis eſt, cum Agis vrbi minitaretur, vrbem liberat et naues impetrat. 1, 2, 1. cum his nauibus in Samum nauigat. §. 1 — 9. varia ſolus feliciter gerit, et Seſtum ad reliquum exercitum peruenit. §. 10. 11. aegre ab exercitu recipitur. 1, 3, 5. alio anno feliciter pugnat cum Hippocrate. 1, 4, 4. Athenas venit. 1, 5, 10. creatur inter praetores illos decem, qui ad Arginuſas vincunt Lacedaemonios. cf. 1, 6, 21. Sed 1, 7, 1. cum reliquis praetoribus reuocatus imperio priuatur. §. 10. p. 58. poſt illud proelium voluit naufragos tollere et Cononi ſuppetias ferre. Sed cum collegis in iudicio damnatur. Απ. 1, 1, 18. Xenophon hos

hos decem praetores vocat τὰς ἀμφὶ Θράσυλον καὶ Ἐρασινίδην ἐννέα στρατηγὰς, quia Thrasyli auctoritas inprimis magna erat, vel quia opera eius praecipua fuerat in hac caussa, vel quia cum Erasinide consilium de naufragis tollendis dederat. Ab aliis scriptoribus vocantur illi praetores οἱ μετὰ Θρασύλλου δέκα. v. Valckenar. ad l. l.

θρασύνειν, v. θαῤῥύνειν.

θρασύνεσθαι, *audacem esse*. E. 2, 4, 2. θρασυνόμενοί τινες τῶν νέων. Leuncl. *audaculi*.

θρασὺς, ¶ 1) *audax, alacer*. E. 2, 3, 16. ἐδόκουν αὐτοῖς θρασύτατοι εἶναι. 3, 2, 17. πολὺ θρασύτεροι ἦσαν. 4, 5, 16. θρασύτεροι et μαλακώτεροι opponuntur. K. 3, 7. θρασεῖαι eleganter dicuntur canes. v. Hermogen. de form. orat. 2, p. 238. ¶ 2) *ferox, insolens*. Απ. 1, 2, 59. ἐὰν θρασεῖς ὦσι. ¶ 3) *laetus, securus, nil timens*. A. 5, 8, 8. νῦν θαῤῥῶ μᾶλλον ἢ τότε, καὶ θρασύτερός εἰμι — οἶνον πλείω πίνω, ἀλλ' ὅμως ὀδένα παίω. ¶ 4) In var. lect. confunduntur ἐραστῶν et θρασέων. v. ἐραστὴς nr. 1.

θρασύτερον, *audacius, animosius*. E. 4, 5, 16. πολὺ ἤδη θρασύτερον ἐπέκειντο. 6, 5, 27.

θρασύτης, *temeritas*. Π. 1, 4, 9. θρασύτητα in venando.

Θρασωνίδας, *Thrasonidas*. E. 7, 4, 15. Elide inter duces factionis popularis.

θραύειν, *atterere*. Hesych: θραύει· συντρίβει. K. 6, 1. δέρραια μαλακὰ πλατέα, ἵνα μὴ θραύῃ τὰς τρίχας τῶν κυνῶν.

Θραῦστον s. Θραῦστος, *Thraustus*. E. 7, 4, 14. Elidis vrbs, quam Arcades occupant. v. Mor.

θρέμμα, *omne animal quod alitur*. O. 20, 23. πᾶν κτῆμα καὶ θρέμμα. Sic Αγ. 9, 6. videntur intelligi *equi iugales* s. *ad currus alendi*. Sed Portus hic vertit *alendi ratio*.

θρεπτέον, ¶ 1) *alere et educare oportet*. Λ. 9, 5. τὰς προσηκέσας κόρας οἴκοι θρεπτέον. ¶ 2) *viuendum est*. c. ἀπὸ. Ιπρ. 8, 8. ἢ ἐργαστέον, ἢ ἀπὸ τῶν εἰργασμένων θρεπτέον.

θρῆνος, *lamentatio, lessus*. Etymol. M. in h. v. ἐπικήδιον παρ' αὐτὸ τὸ κῆδος, ὅτι τῦ σώματος προκειμένου, λέγεται, ὁ δὲ θρῆνος ὁ περιγραφόμενος τῷ χρόνῳ. Eustath. ad Odyss.

dyſſ. λ, p. 1673, 46. θρῆνος μὲν ᾄδεται παρ' αὐτῇ τῇ συμφορᾷ, πρὸ ταφῆς καὶ μετὰ ταφὴν καὶ κατὰ τὸν ἐνιαύσιον χρόνον τῆς κηδείας, ᾀδόμενος ὑπὸ θεραπαινίδων καὶ τῶν σὺν αὐταῖς· ὁ δὲ ἐπικήδειος, ἔπαινός ἐστι τȣ̃ τελευτήσαντος μετὰ τινος μετρίου σχετλιασμȣ̃ etc. Multa alia habet Ammonius in v. ἐπικήδιος. Αγ. 10, 3. dicit Xenophon, ſe non ſcribere θρῆνον, ſed ἐγκώμιον Ageſilai, et cauſam addit.

Θριάσι, *in Thria.* Steph. Byz. Θρία, δῆμος τῆς Οἰνηίδος φυλῆς. — Θριῶθεν, Θριῶζε, καὶ Θριᾶσιν. Ε. 5, 4, 21. Sphodrias Piraeeum occupaturus ἦγεν ἐκ τῶν Θεσπιῶν. Θριάσι δὲ αὐτῷ ἡμέρα ἐπεγένετο.

θρὶξ, *capillus.* Κ. 4, 6. canes ἐὰν ἔχωσι λεπτὴν καὶ πυκνὴν καὶ μαλακὴν τὴν τρίχα. §. 8. 5, 10. In his tribus locis ſemper ſingularis eſt pro plurali. Dicitur de re minima, Σ. 6, 2. μεταξὺ τȣ̃ ὑμᾶς λέγειν, ȣ̓δ' ἂν τρίχα, μὴ ὅτι λόγον ἄν τις παρείρειε. v. Ariſtoph. rann. 627. et Suid. in v. ἄξιον τριχός.

θρόνος, ¶ 1) *ſedes, ſella.* np. Ariadnae, Bacchi vxori, in thalamum iturae poſita. Cf. Poll. 10, 47. et Heſych. Σ. 9, 2. θρόνος τις ἔνδον κατετέθη. §. 3. ¶ 2) *ſedes regia, ſolium.* Π. 6, 1, 4. Cyaxares in concione ἐπὶ θρόνου Μηδικȣ̃ ἐκαθέζετο. Α. 2, 1, 4. εἰς τὸν θρόνον τὸν βασίλειον καθιεῖν. (3, 2, 3. eſt βασιλέα καθιστάναι.) Ε. 1, 5, 2. τὸν θρόνον, ἀφ' ᾧ ἐκάθητο, pro quo Plutarch. in Lyſandr. c. 9. ἐφ' ᾧ καθήμενος ἐχρημάτιζε. Caeterum Thom. Mag. in v. θάκος dicit, θρόνος eſſe Ἑλληνικόν. v. ibi Sallier.

θρόος ſ. θροῦς (poet. Port.), ¶ 1) *rumor.* Π. 6, 1, 20. ὁ θρȣ̃ς διῆλθε περὶ τῆς ἐμῆς συμφορᾶς. ¶ 2) *muſſitatio.* Ε. 6, 5, 35. θρȣ̃ς τις τοιȣ̃τος διῆλθεν clam, ὡς νῦν ταῦτα λέγοιεν.

θρύπτεσθαι, ¶ 1) *langueſcere, frangi.* Heſych. et Suid: θρύπτεται· μαλακίζεται. Σ. 8, 8. μαλακίᾳ θρυπτομένου. ¶ 2) *ſuperbire.* Phauorin: θρύπτομαι· καλλωπίζομαι, — χαυνȣ̃μαι. Ita Bach. et Zeun. exponunt Σ. 8, 4. ἐπισκώψας, ὡς δὴ θρυπτόμενος, εἶπε, μὴ νῦν μοι — ὄχλον παρεχε. Portus in indice reddit *blandiri*, vt Leuncl. Non male. Fortaſſis tamen praeſtat vertere *delicato* ſ. *tenello* (amoris) *ſenſu affectus.*

Θρυπτικός, *delicatus, mollitiei deditus.* Π. 8, 8, 8. θρυπτικώτεροι. Απ. 1, 2, 5. ὁ θρυπτικὸς, οὐδ' ἀλαζονικὸς ἦν, οὔτ' ἀμπεχόνῃ — οὔτε τῇ ἄλλῃ διαίτῃ.

Θρύψις, *mollities, deliciae.* Π. 8, 8, 8.

Θυαμία, *Thyamia*, oppidum agri Phliasii. Ε. 7, 2, 1. munitur a Sicyoniis. 7, 4, 1. a Phliasiis. 7, 4, 11. hi illud reddunt. 7, 2, 20. sqq. Phliasii eripiunt Sicyoniis.

Θύβαῤῥα, *Thybarrha.* Π, 6, 2, 5. προϊέναι — εἰς Θύβαῤῥα. Berkelius eandem vrbem esse putat, quam describit Steph. Byz: Θύμβραρα· πόλις Ἀσίας τῷ Πακτωλῷ συνεχὴς, ὡς Ξενοφῶν. τὸ ἐθνικὸν Θυμβαρεὺς ἔδει. Ξενοφῶν δὲ Θυμβραραῖος φησί. In loco Xenoph. cod. Guelf. habet Θυμβρία, Marg. Steph. Θύμβαῤῥα, vel Θυμβραΐα, vel Θυμβραίαν, vel Θυμβραΐδα, Marg. Leuncl. Θύμβριον. Berkelius praefert Θύμβραρα. Gronouius minus corruptum esse ait Π. 7, 1, 21. ὁ Κῦρος ἐστρατοπεδεύσατο ἐν Θυριβάροις, vbi margg. Θυμβράροις. Quam lectionem vtroque in loco elegit Zeun. Nota est Freereti de proelio ad Thymbraiam inter Cyrum et Croesum commisso disputatio, quae etiam Germanice versa extat in Massenbachii militär. Monatschrift, Vol. II. Berol. 1787. 8. mens. Jun. nr. II. Cf. Fabric. biblioth. Graec. Vol. III. p. 23. ed. Ill. Harles.

Θυγάτηρ, *filia.* Π. 8, 4, 8. ἣν τὴν θυγατέρα μου γυναῖκα λαμβάνῃς. Saepe sine pronomine: Π. 3, 3, 3. ταῖς θυγατράσι tuis. 4, 6, 2. p. 256. δώσοντος τὴν θυγατέρα suam τῷ ἐμῷ παιδί. 5, 1, 5. οὐδὲ πατὴρ θυγατρὸς suae. 5, 2, 3. τὴν θυγατέρα suam ἐξαγαγὼν — τὴν δὲ θυγατέρα ταύτην meam. §. 4. μὴ τὴν θυγατέρα suam λέγοι. §. 5. θυγατέρα tuam — τῇ θυγατρὶ tuae 8, 4, 7. τὴν δέ τῳ τὴν θυγατέρα tuam δοῦναι. §. 9. ἥν τις ἐκδοῦναι βούληται θυγατέρα suam. (Cf. A. 4, 1, 17.) §. 11. σοὶ δώσω ἄνδρα τῇ θυγατρὶ tuae. 8, 5, 5. τὴν θυγατέρα suam. Sed Π. 8, 5, 10. ὁ σὸς πατὴρ ἔγημε τὴν τοῦ ἐμοῦ πατρὸς θυγατέρα, *sororem meam germanam.* Ε. 3, 1, 11. θυγατρὸς ἀνὴρ αὐτῆς ὤν, *eius gener.* cf. ἀγαπητός, μνηστὴρ, γαμβρὸς et ἔχειν.

Θύειν, ¶ 1) *sacrificare, hostias mactare.* Π. 8, 3, 14. πᾶσιν ἐδίδου βοῦς, ὅπως

πως ἂν θύσαντες ἑστιῷντο. 8, 5, 11. ἱερεῖα ἄγων, ὡς πᾶσι Πέρσαις ἱκανὰ θύειν τε καὶ ἑστιᾶσθαι. 8, 7, 1. ἔθυε Διὶ — ἐπὶ τῶν ἄκρων, ὡς Πέρσαι θύουσιν. A. 5, 7, 18. E. 2, 4, 28. 3, 1, 18. 3, 2, 16. 19. Ιπρ. 1, 1. c. acc. Π. 7, 2, 7. πάμπολλα (np ἱερεῖα) θύων. 8, 5, 12 p. 529. θύειν τὰ ἱερὰ ὑπὲρ ὑμῶν. 8, 7, 1. ἔθυε τὰ νομιζόμενα ἱερά. A. 6, 1, 2. θύσαντες τῶν αἰχμαλώτων βοῶν. Cod. Eton. βοῦς. Sed in illa lectione intelligi debet τινάς. Αγ. 11, 2. Αθ. 2, 9. θύουσιν δημοσίᾳ ἱερεῖα πολλά. Aπ. 1, 3, 3. θυσίας θύων μικρὰς ἀπὸ μικρῶν — ἀπὸ πολλῶν καὶ μεγάλων πολλὰ καὶ μεγάλα θυόντων. O. 2, 5. Sed Αθ. 2, 9. θυσίας, καὶ ἱερὰ, καὶ ἑορτὰς, καὶ τεμένη — οὐχ οἷόν τέ ἐστιν ἑκάστῳ θύειν, hos accuſatiuos facile patet non a verbo θύειν pendere. Imo omiſſa putanda eſt praepoſitio κατὰ, vt ſit, *quod attinet ad ſacrificia* etc. quemadmodum etiam Leuncl. vertit. c. acc. pro ἐπὶ et dat. v. Herald. aduerſarr. 1, 5. vbi agit de formula θύειν διαβατήρια, pro qua E. 6, 4, 19. dicitur θύεσθαι ἐπὶ τῇ διαβάσει. Sic ἐπεξόδια, εὐαγγέλια, Λύκαια, σωτήρια θύειν, quae vid. ſuis locis. Ariſtides p. 679. ed. Ven. πάνυ δὲ τοῦτο καινοπρεπὲς καὶ ἰδία τις σύνταξις, τὰ Λύκαια ἔθυσεν. τῷ γὰρ ὀνόματι τῆς ἑορτῆς οὕτω κέχρηται, ὡς αὐτῷ τῷ θυομένῳ, εἰπὼν τὸ γινόμενον κατὰ τὰ ἐν ᾧ γίνεται, καὶ δι' ὃ γίνεται. θύειν μὲν γὰρ ἐν Λυκαίοις σύνηθες εἰπεῖν. θύειν δὲ τὰ Λύκαια, τῆς καινοπρεπείας. c. ὑπὲρ, Π. 8, 5, 12. p. 529. θύειν τὰ ἱερὰ ὑπὲρ ὑμῶν. E. 3, 3, 4. Απ. 2, 2, 13. τὰ ἱερὰ εὐσεβῶς θυόμενα ὑπὲρ τῆς πόλεως, τούτου θύοντος. c. πρὸ, Λ. 15, 2. θύειν βασιλέα πρὸ τῆς πόλεως τὰ δημόσια ἅπαντα. Leuncl. malit ὑπὲρ τῆς π. quod etiam eſt in marg. Leuncl. Sed Aem. Portus defendit πρὸ, quia ſaepe pro ὑπὲρ ponitur. Zeun. praefert lectionem edd. vett. πρὸς τῆς π. Cf. καλεῖν et τιμᾶν. ¶ 2) *hoſtias mactare vt de rei futurae euentu exta conſulantur, exta conſulere.* Ammonius: θύουσι μὲν οἱ σφάττοντες τὰ ἱερεῖα. θύονται δὲ οἱ διὰ τῶν σπλάγχνων μαντευόμενοι. Sed non conſtanter hoc diſcrimen obſeruari, praeter alios docent hi loci: A. 7,

A. 7, 2, 8. θῦσαί τι βύλοιτο. καὶ ἀπελθὼν ἐθύετο. E. 3, 1, 19. θύσω τῇ Ἀθηνᾷ. §. 20. ἔθυε τῇ Ἀθηνᾷ. ἐπεὶ δὲ ἐτέθυτο — §. 21. ἐμὲ τεθυκότα. 3, 4, 3. θῦσαι ἐν Αὐλίδι, ἔνθαπερ ὁ Ἀγαμέμνων — ἐθύετο. §. 4. de eadem re: θύοι — θύειν. 3, 5, 5. 7, 1, 24. θῦσαι ἐν Αὐλίδι — ἔνθαπερ Ἀγαμέμνων θύσας. Inprimis perſpicuum eſt, ſic eſſe intelligendum, in his locis: Π. 3, 3, 10. ἔθυσε Διὶ — ἐπεὶ δὲ ἐκαλλιέρησε. A. 5, 4, 11. 6, 4, 11. ἔθυε. §. 15. v. θύεσθαι. 7, 1, 25. ὐκ ἐκαλλιέρει — τῇ δ' ὑστεραίᾳ — θύσων — μὴ θύειν. 7, 8, 2. θύων τῷ Ἀπόλλωνι — ἰδὼν τὰ ἱερὰ — εἰ ἤδη ποτὲ θύσειεν. Λ. 13, 2. θύει — Διὶ ἀγήτορι — ἢν δὲ ἐνταῦθα καλλιερήσῃ — αὖ θύεται Διί. E. 3, 3, 4. c. πότερα, A. 7, 6, 32. ἔθυε τῷ Διὶ τῷ βασιλεῖ, πότερα οἱ λῷϊον — ἀπιέναι. ¶ 3) τὰ θυόμενα, *carnes*. Λ. 15, 3. γέρα ἀπὸ τῶν θυομένων. Sic E. 4, 2, 7. πολλοῖς διέπεμπε τῶν τεθυμένων. Sed E. 4, 5, 1. τὰ τεθυμένα ſunt ipſa *ſacrificia*, vt 3, 5, 5. τὰ τεθυμένα ἱερὰ, np. iam accenſa in ara.

θύεσθαι, ¶ 1) *ſacrificare*, vel *ſacrificari iubere*, ita *vt exta inſpiciantur*, et de felici rei ſuſcipiendae ſucceſſu. Thomas Mag: θύεται ὐ μόνον ἀντὶ τῦ σφάττεται, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τῦ θύει. v. θύειν n. 2. Π. 3, 2, 2. ὁ Κῦρος ἐθύετο. ἐπεὶ δὲ καλὰ ἦν τὰ ἱερὰ αὐτῷ. 6, 3, 1. A. 2, 1, 7. 4, 3, 7. 6, 4, 9. 10. 7, 8, 3. Λ. 13, 3. E. 3, 1, 14. 4, 1, 10. 4, 4, 5. 4, 7, 7. A. 3, 1, 7. θυσάμενος ἐξέπλει. 4, 6, 16. θυσάμενος ἦγε. E. 3, 2, 8. θυσάμενος ἐτείχιζε. Sic ſaepius participium ſequente verbo actionem indicante, vt E. 4, 5, 10. 4, 6, 6. et 4, 7, 5. Similiter E. 3, 2, 13. αὐτὸς ἐθύετο. στράτευμα ἡσυχίαν εἶχε. Simpliciter legitur Π. 6, 3, 10. ἕως ἂν ἐγὼ θύωμαι. 6, 4, 1. ὁ Κῦρος ἐθύετο, vbi demum §. 5. ſequitur ὡς δ' ἐκεκαλλιερήκει. c. dat. A. 5, 6, 8. μάντις — θυόμενος Κύρῳ, *Cyri nomine*. 7, 8, 2. εἰώθειν ἐγὼ ὑμῖν θύεσθαι, *pro vobis*. c. εἰ, A. 6, 1, 21. ἐθυόμην εἰ βέλτιον εἴη. 7, 2, 8. ἐθύετο, εἰ προεῖεν αὐτὸν οἱ θεοί. c. περί, A. 6, 4, 12. θύεσθαι περὶ αὐτῦ τύτου. c. περί et εἰ, A. 5, 6, 15. ἐθυόμην περὶ αὐτῦ τύτου εἰ ἄμεινον εἴη. c. ἐπὶ et dat. Π. 2, 4, 13.

ἐθύετο ἐπὶ τῇ πορείᾳ. 6, 2, 11. extr. θύσομαι ἐπὶ τῇ ὁρμῇ, *de felici successu longi itineris contra hostes futuri.* A. 3, 5, 12. ἐπὶ τούτοις ἐθύσαντο, ὅπως — τὴν πορείαν ποιοῖντο. Vertunt *post haec,* quod Hutchinsono non placet. Recte. 5, 6, 8. 12. 6, 4, 11. θυομένων ἐπὶ τῇ ἀφόδῳ, οὐκ ἐγίγνετο τὰ ἱέρα. §. 13. 6, 6, 19. E. 3, 4, 15. cf. ἄφοδος, ἔξοδος, πορεία. c. inf. omisso ἐπὶ, A. 2, 2, 2. θυομένῳ ἰέναι, i. e. ἐπὶ τῷ ἰέναι. c. ἐπὶ et acc. A. 7, 8, 12. θυσάμενος ὁ Ξενοφῶν, ἐξάγει — ὁ δ' ἀκούσας ὅτι πάλιν ἐπ' αὐτὸν τεθυμένος εἴη Ξενοφῶν, h. e. interprete Hutchinsono, περὶ τοῦ ἰέναι ἐπ' αὐτόν. Passiu. τεθυμένος est pro medio, vt E. 5, 1, 15. c. ὑπὲρ, A. 5, 6, 14. θύεσθαι ὑπὲρ τῆς μονῆς. §. 15. θύομαι ὁπόσα δύναμαι καὶ ὑπὲρ ὑμῶν καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ cf. γίγνεσθαι nr. 2. d. et εἶναι nr. 11. ¶ 2) A. 6, 4, 14. est ἐθύετο, sed §. 15. θύειν. vbi tamen cod. Eton. θύεσθαι. Mox βοῦς ἐθύοντο. ¶ 3) In var. lect. permutatur c. πυνθάνεσθαι. v. ibi nr. 1.

θύλακος, *saccus.* A. 6, 4, 16. v. ἀσκός.

θῦμα, *sacrificium, victima.* Moeris p. 204. ἱερεῖον, Ἀττικῶς· θῦμα, Ἑλληνικῶς. Hesych: θύματα· σφάγια, ἱερεῖα, ἀπαρχαὶ, ὁλοκαυτώματα. Π. 8, 3, 5. βοῦς ἥγοντο θῦμα — θύματα τῷ ἡλίῳ. A. 6, 4, 14. τὰ θύματα ἐπελελοίπει. 7, 8, 11.

Θύμβαρρα, Θυμβράϊα, Θυμβραΐς, Θύμβραρα, Θυμβραρεῖδος, Θυμβρία, v. in v. Θύβαρρα.

Θύμβριον, *Thymbrium,* vrbs magna inter Caystri campum et Tyriaeum. A. 1, 2, 11. Cyrus venit εἰς Θύμβριον. Marg. Leuncl. Θυμβραῖαν. Haud dubie fuit in Pisidia. v. Wesseling. ad Diodor. Sic. T. I. p. 70.

θυμοειδὴς, *animosus, ferox.* De equis est proprium epitheton, quod Pollux saepe iis tribuit, v. c. 1, 194. 210. 214. Cf. Aeschin. diall. 1, 10. Hesych: θυμοειδής· ὀργίλος. Cf. θυμώδης. Ἀπ. 4, 1, 3. ἵππων τοὺς εὐφυεστάτους, θυμοειδεῖς τε καὶ σφοδροὺς ὄντας. Σ. 2, 10. θυμοειδεῖς ἵππους. Oppon. εὐπειθεστάτους. Ιπ. 1, 8. 9, 1. θυμοειδεστέρῳ ἵππῳ τοῦ καιροῦ χρῆσθαι. Oppon. βλάξ, vt §. 12. §. 2. Cf. θυμὸς nr. 2. §. 4. 5. 6. 7. vbi est i. q. ὀργίλος. §. 8. φιλονεικότατοι καὶ

καὶ θυμοειδέστατοι τῶν ἵππων. §. 9. 10, 17

θυμὸς, ¶ 1) *animus, fortitudo.* Π. 4, 2, 12. p. 216. ἴωμεν ῥώμῃ καὶ θυμῷ ἐπὶ τὰς πολεμίους. Αγ. 6, 2. θυμῷ μάχεσθαι, *intrepide, confidenter, animoso et alacri impetu.* v. Klotz. ad Tyrtaeum p. 56. ¶ 2) *animus ad iram propensus, iracundia.* Hesych: θυμός· — ὀργή. Ιπ. 9, 2. ἐστὶ θυμὸς ἵππῳ, ὅπερ ὀργὴ ἀνθρώπῳ. Apro tamen K. 10, 15 vtrumque tribuitur, et θυμὸς ibi vertitur *furor.* ¶ 3) *animus insigniter laetus, laeti animi alacritas.* K. 4, 4. canis lepore inuento significat rem venatori ἀπὸ τοῦ θυμοῦ. Pollux 5, 61. pro eo habet τῇ χαρᾷ τῆς ψυχῆς. ¶ 4) *libet.* Hesych: θυμός· — προαίρεσις, — ἐπιθυμία. Π. 3, 1, 20. ἀπελαύνετε ὅπου ὑμῖν θυμὸς, np. ἐστί. ¶ 5) Nomen cani imponendum, K. 7, 5.

θυμοῦσθαι, *cum indignatione irasci.* Π. 5, 5, 5. p. 327. θυμοῦσθαι καὶ φοβεῖσθαι. Antea erat ὀργίζεσθαι. it. c. dat. A. 2, 5, 2. p. 111. Αἰγυπτίοις ὑμᾶς τεθυμωμένους, *infensos.* De equo, Ιπ. 1, 10.

Θυμοχάρης, *Thymochares.* E. 1, 1, 1. praefectus classis Atheniensium, victus a Lacedaemoniis. cf. Thucyd. 8, 95.

θυμώδης, *animosus, ferox, acer, iracundus.* Est epitheton equorum. v. Poll. 1, 214. A. 4, 5, 24. ἵπποι μείονες τῶν Περσικῶν, θυμωδέστεροι δὲ πολλῷ. Duo codd. θυμοειδέστεροι.

Θυνοὶ, vel, vt Strabo scribit, Θύνοι, *Thyni*, populi Thraciae, ciues regni paterni Seuthae, reliquis acriores, A. 7, 2, 12. Θυνοὶ (all. Βιθυνοὶ), πάντων λεγόμενοι εἶναι μάλιστα νυκτὸς πολεμικώτατοι. §. 18. 7, 4, 1. ἀνὰ τὸ Θυνῶν πεδίον. §. 10. 14. 17.

θύρα, ¶ 1) *ianua.* Thomas: πύλαι, ἐπὶ τείχους· θύραι, ἐπὶ οἰκίας. Sed haec differentia non semper obseruatur. Nam saltem A. 5, 2, 12. 13. vrbis πύλαι vocantur θύρετρα. cf. πύλη nr. 1. vbi θυρῶν et πυλῶν in libris confundi ostendimus. Proprie legitur Π. 2, 3, 9. ἐπὶ τῇ θύρᾳ τῆς σκηνῆς ἐγένοντο. Marg. Steph. ταῖς θύραις. 8, 2, 4. Αγ. 8, 7. E. 3, 1, 25. ὡς εὗρεν ἐπὶ ταῖς θύραις. §. 24. mentio erat οἰκήσεως. 5, 1, 13. ἡ θύρα

ἡ θύρα ἡ ἐμὴ ἀνέῳκτο καὶ πρόσθεν — ἐσιέναι τῷ δεομένῳ. Quod elegans est de libertate adeundi. O. 9, 5. Σ. 1, 11. Cf. κόπτειν, n. 5. ¶ 2) *ostium in curru, apertura.* Ammonius: θύρα, τὸ ἐπίθεμα τὸ ἐκ τῶν σανίδων· θύραι, τὸ ἄνοιγμα αὐτὸ καὶ τὸ χάλασμα. Poll. 10, 24. habet χάσμα τῆς θύρας. Π. 6, 4, 4. κατὰ τὰς θύρας τῆ ἁρματείου δίφρου ἀνέβαινεν. ¶ 3) θύραι βασιλέως, *regia, aula, atrium regiae,* quo sensu hodie dicitur Porta Ottomanica. v. Leuncl. ad Π. 1, 3, 2. Steph. in notis p. 69, 40. Raphel. ad Esther. 2, 19. Hutchins. diss. II. Cyropaediae praemissa p. 76. Dicitur vel addito nomine βασιλέως, aut nomine regis proprio, vel iisdem omissis. Dicuntur item a) *ad regiam,* h. e. ad regem; vel, si rex in castris est, *ad praetorium venire,* qui sunt aliquid petituri, vel deliberaturi, vel honoris causa visuri et salutaturi, Π. 2, 4, 3. ἀφίκοντο ἐπὶ τὰς Κυαξάρους θύρας. Paulo post vocatur βασίλειον. 8, 4, 12. ὁ Κῦρος ξυμπρὔπεμψεν αὐτὰς ἐπὶ θύρας suas. A. 2, 1, 6. ἐπὶ τὰς θύρας βασιλέως ἰόντας veniam petituros. v. Casaub. ad Diog. Laert. 2, 69. qui saepe dici ait de illis, quibus gratia et ope regis opus erat. A. 7, 3, 7. Sic ad praetorium, Π. 3, 3, 8. πρωῒ παρεῖναι ἐπὶ τὰς Κυαξάρους θύρας. § 9. 4, 5, 5. ἐπὶ θύρας ὐδεὶς ἦκε. 5, 5, 13. 6, 1, 1. A. 1, 2, 11. 2, 5, 7. it. Π. 2, 4, 3. vbi paulo post vocatur βασίλειον. b) Porro adesse portae regis dicuntur homines aulici, illustres, principes, qui perpetuo circa eum versantur, vt semper praesto sint, *bey Hofe seyn, faire la cour.* Π. 1, 3, 2. ὅσων ἑώρακα καὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς καὶ ἐπὶ θύραις, fortassis etiam ad fores cubiculorum. Male all. ἐπὶ θήραις, Cod. Guelf. melius ἐν ταῖς θύρ. 8, 1, 2. τὰς ἐντίμους ἀεὶ παρεῖναι ἐπὶ θύρας, καὶ παρέχειν αὐτὰς χρῆσθαι — ἐφοίτων ὖν ἐπὶ τὰς θύρας Κύρου οἱ ἔντιμοι σὺν τοῖς ἵπποις καὶ ταῖς αἰχμαῖς. §. 6. μὴ παρεῖεν ἐπὶ τὰς θύρας. Mox est: παρὰ ἄρχοντι εἶναι. §. 11. ἐποίησεν ἐπὶ ταῖς θύραις πολλὴν εὐταξίαν — ἐπὶ θύραις διῆγον. 8, 3, 1. πάρεστε ἐπὶ τὰς θύρας κοσμηθέντες — πρὶν ἥλιον ἀνατέλλειν. §. 18. θύρας τὰς

τὰς Κύρου θεραπεύειν, officiose frequentare. 8, 8, 7. παῖδας παιδεύεσθαι ἐπὶ ταῖς θύραις. A. 1, 9, 2. πάντες οἱ τῶν ἀρίστων Περσῶν παῖδες ἐν ταῖς βασιλέως θύραις παιδεύονται, in ipsius aulae aedibus. Sed marg. Steph. et 2 Codd. habent ἐπὶ τ. β. θ. Sic E. 1, 6, 6. 7. dicitur de imperatore Lacedaemoniorum, qui saepe ventitare ad Cyrum debet, eique aulici instar adulari, quo accipiat promissam pecuniam. Tribuitur etiam satrapis, Π. 8, 6, 5. ἀναγκάζειν τούτους ἐπὶ θύρας ἰέναι καὶ — παρέχειν ἑαυτοὺς τῷ σατράπῃ χρῆσθαι. — παιδεύειν δὲ καὶ τοὺς παῖδας ἐπὶ θύρας, ὥσπερ παρ' αὐτῷ. ἐξάγειν — τὸν σατράπην τοὺς ἀπὸ θυρῶν. it. magistratibus, Π. 8, 1, 2. θεραπεύουσι τὰς τῶν ἀρχόντων θύρας. 8, 6, 7. πᾶσαι αἱ τῶν ἀρχόντων θύραι ὁμοίως vt Cyri θεραπεύονται. ¶ 4) A. 6, 5, 14. ἐπὶ ταῖς θύραις τῆς Ἑλλάδος ἐσμὲν, prope Graeciam. v. Hutch. p. 494. et, quem laudat, Bos in animaduu. ad scriptt. Graecos c. 9. Sic A. 2, 4, 2. Graeci gloriantur, se vicisse copias regis ἐπὶ ταῖς θύραις αὐτοῦ, non procul a regia. 3, 1, 2. ἐνθυμούμενοι ὅτι ἐπὶ ταῖς βασιλέως θύραις ἦσαν, non procul a rege eiusque exercitu.

Θυραυλεῖν, foris agere, sub dio degere. Hesych: Θυραυλοῦσι· πρὸ θυρῶν διατρίβουσι. Timaeus lex. Platon: θυραυλεῖν· ἔξω τῶν θυρῶν αὐλίζεσθαι ἢ ἀναστρέφεσθαι. Suid: θυραυλεῖν· πλανᾶσθαι κατὰ τὴν χώραν. O. 7, 30. γυναικὶ κάλλιον ἔνδον μένειν, ἢ θυραυλεῖν.

Θύρετρον, porta. cf. θύρα. A. 5, 2, 13. πολὺς ἦν ὠθισμὸς ἀμφὶ τὰ θύρετρα.

Θυρεὺς, v. Θυριεύς.

Θυριαῖον, v. Τυριαῖον.

Θυρίβαρρα, v. Θύβαρρα.

Θυριεὺς, Thyrii ciuis. E. 6, 2, 37. διέβαινεν εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν — Θυριεῦσι δὲ μάλα καὶ ἀνδράσιν ἀλκίμοις καὶ χωρίον καρτερὸν ἔχουσιν, ἐπολέμει. Ita emendarunt viri docti pro Θυρεῦσι. Nam Steph. Byz. in v. Θυρέα dicit, Θύριον esse Acarnaniae oppidum, et hinc fieri Θυριεύς.

Θυροῦν, foribus munire. Aπ. 1, 4, 6. βλεφάροις αὐτὴν (τὴν ὄψιν) θυρῶσαι.

Θυρωρὸς, ianitor. Suid: θυρωρός· ὁ φύλαξ τῆς θύρας. Π. 7, 5, 23. ἀρξάμενος ἀπὸ τῶν θυρωρῶν, qui ex

ex eunuchis fumebantur. 8, 8, 10. E. 7, 1, 26.

Θυσία, *sacrificium*. Π. 3, 3. 18. ἔθυε — ἐπεὶ δὲ τέλος εἶχεν ἡ θυσία. 6, 2, 3. εἴποτε θυσίαν ποιοῖτο, *sacrum faceret*, καὶ ἑορτὴν ἄγοι. A. 4, 8, 18. τὴν θυσίαν, ἣν εὔξαντο, παρεσκευάζοντο. §. 10. ἡ θυσία ἐγένετο. 5. 3, 10. θυσίαν ἐποίει τῇ θεῷ, *sacrificium constituebat, parabat*. Hutch. et alii male: *sacrum faciebat*. 6, 4, 11. πανσεῖναι ἐπὶ τὴν θυσίαν. Sic Λ. 13, 4. πάρεισι περὶ τὴν θυσίαν. Αθ. 2, 9. v. θύειν nr. 1. E. 2, 4, 13. 8, 3, 5. λήγεσης τῆς θυσίας. cf. λήγειν. 4, 1, 10. καλλιερησάμενος κατέλυσε τὴν θυσίαν. 4, 5, 1. οἱ Ἀργεῖοι ποιοῦντες τὴν θυσίαν τῷ Ποσειδῶνι, qui praeessent ludis Isthmicis. §. 2. τὴν θυσίαν καὶ τὸν ἀγῶνα ἐποίησαν. Aπ. 1, 1, 8. χρῶνται θυσίαις, *exta consulunt*. Σ. 8, 9.

Θυσσανωτὸς, *fimbriatus*. Pollux 7, 64. θύσσανοι δὲ, οἱ λεγόμενοι κροσσοὶ — ὅθεν καὶ τὰ θυσσανωτὰ παρὰ Ξενοφῶντι. Sed locum non inuenimus.

Θωπεία, *blandimentum*. cf. θωπεύειν et Suid. Iπ. 3, 12. equi ὑπέρθυμοι πολλῆς θωπείας τε καὶ πραγματείας δεόμενοι.

Θωπεύειν, *blandiri* vel verbis vel demulcendo Iπ. 10, 13. K. 6, 21.

Θωρακίζειν, *lorica armare*. c. duplici acc. Π. 6, 4, 17. τὰς ἡνιόχους ἐθωράκισε πάντα πλὴν τῶν ὀφθαλμῶν. Palliu. A. 2, 5, 9. συνηκολούθουν καὶ ἄλλοι Περσῶν τεθωρακισμένοι. 3, 4, 21. θωρακισθέντα ἀναβῆναι ἐπὶ τὸν ἵππον. 7, 3, 21. Etiam equi armabantur ferro a Persis, *serie laminarum graues* ideo dicti a Curtio 3, 11, 15. cf. 4, 9, 3. et Suid. in v. θώραξ. Π. 8, 8, 11. Κῦρος — θωρακίσας αὐτὰς καὶ ἵππους. 6, 1, 26. Κῦρον σπουδάζοντα — περὶ τὰς τεθωρακισμένους ἵππους τε καὶ ἱππέας. Tales equi, armatos equites vehentes, vocabantur *cataphracti*. v. Athenae. 5, p. 194. F. Arrian. tact. p. 53. ed. Scheffer.

Θωρακίζεσθαι, *loricam sibi induere*. A. 2, 2, 7. Ἀριαῖος ἐθωρακίζετο, καὶ οἱ σὺν αὐτῷ. ἐν ᾧ δὲ ὡπλίζοντο.

Θωρακοποιὸς, *loricarum faber*. Aπ. 3, 10, 9.

Θωρακοφόρος, *loricatus*. Π. 5, 3, 16. p. 298. πρῶτον μὲν ἄγε τὰς θωρακοφόρους — τὰς θωρακοφόρους κελεύω ἡγεῖσθαι, ὅτι τοῦτο βαρύτα-

ῥύτατόν ἐστι τῦ στρατεύματος. §. 19. 6, 3, 11. 7, 1, 6.

θώραξ, *lorica*. Π. 4, 3, 3. p. 229. θώρακας ἐρύματα τῶν σωμάτων. 6, 1, 26. Πάνθεια ἡ γυνὴ — χρυσῦν αὐτῷ θώρακα ἐποιήσατο. Απ. 3, 10, 9. θώρακες εὖ εἰργασμένοι. §. 10. sqq. v. ς. §. 14. ἐπιχρύσους θώρακας. Ιπ. 12, 1. χρῆναι τὸν θώρακα πρὸς τὸ σῶμα πεποιῆσθαι, i. e. ἁρμόττοντα. cf. ἁρμόζειν nr. 1. §. 2 — 7. agitur de loricae equitis partibus et structura. cf. κράνος, λινῦς, χαλκῦς. Alius enim equiti θώραξ erat, alius pediti. Plutarchus in Philopoem. c. 6. p. 359. πεζὸς ἐν ἱππικῷ θώρακι καὶ σκευῇ βαρυτέρᾳ. De peditibus: Π. 1, 2, 13. τέλειοι habent θώρακα περὶ τοῖς στέρνοις. 2, 1, 2. p. 89. θώραξ περὶ τὰ στέρνα. §. 6. p. 93. De equitibus (Cf. Suid.): Π. 4, 5, 19. τῦς θώρακας ἔχοντας ἐπὶ τῶν ἵππων ὀχεῖσθαι. 7, 1, 1. Α. 1, 8, 18. vbi eſt regis. 3, 3, 12. 3, 4, 29. θώρακα ἔχων τὸν ἱππικὸν, ὥστε ἐπιέζετο. Ε. 7, 2, 21.

Θώραξ, *Thorax*. ¶ 1) ὁ Βοιώτιος, Α. 5, 6, 9. 11. cum aliis a Sinopenſibus naues petit, ne in Ponto maneant. §. 13. ſemper imperii aemulus, Xenophonti etiam contradicit. ¶ 2) Λακεδαιμόνιος, Ε. 2, 1, 12. 17. eſt inter duces Lacedaemoniorum.

I.

Ἴακχος, *Jacchus, Bacchus*. Σ. 8, 40. θεῶν τῶν ἀπ' Ἐρεχθέως, οἱ καὶ ἐπὶ τὸν βάρβαρον in Indiа σὺν Ἰάκχῳ ἐστράτευσαν. Cf. Gramm. hiſt. deor. p. 105. ſq. v. et Διόνυσος.

ἰᾶσθαι, *mederi, ſanare*. Π. 8, 2, 12. ὁπότε τις ἰάσαιτό τινα. Α. 1, 8, 18. ἰᾶσθαι τὸ τραῦμα. Κ. 1, 6. νοσῦντας ἰᾶσθαι. Sed Απ. 3, 1, 4. ὁ μαθὼν ἰᾶσθαι, *qui artem medendi didicit*.

Ἰάσων, *Jaſon*, tyrannus Pherarum in Theſſalia. v. Perizon. ad Aelian. V. H. 11, 9. Peculiarem iſtius Jaſonis biographiam dedit A. G. Meiſsnerus in Diario, quod inſcribitur *Apollo*, Januar. 1794. Cf. eiusdem Epaminondas T. I. Pragae 1798. 8. p. 170. ſqq. Ε. 6, 1, 4 — 7. Polydamas Lacedaemone eius potentiam commemorat, et Lacedaemonios, ſed fruſtra, contra eum ſollicitat.

citat. Jason creatur ταγὸς Thessaliae. 6, 4, 20 — 32. est socius Thebanorum contra Lacedaemonios, aliunte inter vtrosque pacem conciliat, bellum cum Phocaeensibus gerit, et post alia facta tandem a septem iuuenibus interficitur.

Ἰασωνία ἀκτή, *Jasonium littus*, quod etiam promontorium vocatur, erat inter Cotyora et Sinopen. A 6, 2, 1. τὴν Ἰασωνίαν ἀκτὴν, ἔνθα ἡ Ἀργὼ λέγεται ὁρμίσασθαι. v. Hutch. ad h. l. et diss. II. p. 21.

Ἰᾶται, v. Ἰός.

ἰατρεία, *medicina* quatenus exercetur. v. Phrynich p. 202. et Thom. Mag. in v. ἱέρεια. Απ. 3, 9, 15. ἐν ἰατρείᾳ τοὺς τὰ ἰατρικὰ εὖ πράττοντας.

ἰατρεῖον, *officina medici*. E. 2, 1, 3. ἀνθρώπῳ ὀφθαλμιῶντι, ἀπιόντι ἐξ ἰατρείου.

ἰατρεύειν, *artem medicam exercere*. Απ. 3, 1, 4.

ἰατρικὸς, *artis medicae peritus*. Απ. 3, 3, 9. ἰατρικώτατον. Sed ἡ ἰατρικὴ, O. 1, 1. est *ars medica*. Plene dicitur Π. 1, 6, 12. p. 66. et Απ. 4, 2, 5. τὴν ἰατρικὴν τέχνην. Posteriore loco est etiam ἰατρικὸν ἔργον, *munus medici*. τὰ ἰατρικὰ, *res medicae*, v. ἰατρεία.

ἰατρὸς, *medicus*. Π. 5, 3, 17. ἰατρὸς οἶδε τῶν ὀργάνων καὶ τῶν φαρμάκων οἷς χρῆται πάντων τὰ ὀνόματα. 8, 2, 12. τοὺς ἰατροὺς τοὺς ἀρίστους συνεκομίσατο πρὸς αὐτὸν — τοῖς ἰατροῖς χάριν ᾔδει. 8, 3, 16. ἰατρῶν δέονται aegroti. Απ. 1, 2, 51. τοὺς κάμνοντας — ὠφελοῦσιν — οἱ ἰατροί. 2, 4, 3. τοῖς οἰκέταις aegrotantibus ἰατροὺς εἰσάγοντας. 2, 10, 2. ἐάν τις σοι κάμνῃ τῶν οἰκετῶν — παρακαλεῖς ἰατρούς. O. 13, 2. 15, 9. In exercitu, Π. 1, 6, 12. extr. οἱ στρατηγοὶ ἰατροὺς ἐξάγουσι. §. 13. ἰατροὶ — ἰῶνται τούτους. Λ. 13, 7. Medicinae pars vetustissima et potissima olim fuit Chirurgice. v. Perizon. ad Aelian. V. H. 3, 7. Hinc Π. 3, 2, 6. τοὺς τετρωμένους, ἰατροὺς καλέσας, θεραπεύειν ἐκέλευσεν. Sic fere 5, 4, 9. it. A. 1, 8, 18. et 3, 4, 18. 5, 8, 8. ἰατροὶ τέμνουσι καὶ καίουσιν ἐπ' ἀγαθῷ. E. 5, 4, 58. Συρακόσιός τις ἰατρὸς σχάζει τὴν φλέβα. Απ. 1, 2, 54.

Ἴβηρες, *Hispani*. E. 7, 1, 9. sunt in auxiliis Lacedaemoniis a Dionysio missis.

Ἰδαῖος γραφεὺς, Agesilao ab epistolis. E. 4, 1, 18. vbi tamen fortassis e Plutarcho legendum sit Ἀδαῖος.

ἰδεῖν, v. εἴδειν.

Ἴδη, *Ida*, mons Troiae. A. 7, 8, 4. ἐπορεύοντο διὰ τῆς Τροίας, καὶ ὑπερβάντες τὴν Ἴδην. E. 1, 1, 17. ὕλην ἐκ τῆς Ἴδης κομίζεσθαι.

ἰδίᾳ, ¶ 1) *per se, priuatim*. Oppon. δημοσίᾳ. Ιερ. 11, 9. θαυμαστὸς οὐκ ἰδίᾳ μόνον, ἀλλὰ καὶ δημοσίᾳ παρὰ πᾶσιν. Paulo ante erat ὑπὸ ἰδιωτῶν. it. κοινῇ, Απ. 2, 6, 38. 4, 4, 1. Sic Π. 5, 5, 6. ἔπεμπες πρός τε τὸ Περσῶν κοινὸν — καὶ πρὸς ἐμὲ ἰδίᾳ. 6, 2, 11. p. 372. ταῦτα ἰδίᾳ χρήσιμα ἑκάστῳ, καὶ ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ. E. 1, 3, 8. τόν τε κοινὸν ὅρκον, καὶ ἰδίᾳ καὶ ἀλλήλοις πίστεις ἐποιήσαντο. 1, 7, 10. p. 54. τὴν αἰτίαν κοινὴν ἔχουσιν, ἐκείνων ἰδίᾳ ἁμαρτόντων. Oppon. δῆμος. Αθ. 2, 18. κωμῳδεῖν τὸν δῆμον οὐκ ἐῶσιν — ἰδίᾳ δὲ κελεύουσιν, *singulos*. it. πόλις. E. 2, 1, 9. ὡς εἶχε φιλίας πρός τε τὴν τῶν Λακεδαιμονίων πόλιν καὶ πρὸς Λύσανδρον ἰδίᾳ. Απ. 1, 2, 63. οὐδὲ ἰδίᾳ οὐδένα ἀγαθῶν ἀπεστέρησεν, *priuatum*. Sic O 11, 22. Praeterea varie legitur: Π. 8, 1, 1. p. 462. ἐπειδὰν ἄρξωνται ἰδίᾳ ἕκαστος περὶ τῆς αὐτοῦ σωτηρίας βουλεύεσθαι. A. 5, 6, 14. δεινὸν ἰδίᾳ Ξενοφῶντα πείθειν, *non e reliquorum praetorum consilio*. Αγ. 5, 7. εἰς οὐδεμίαν οἰκίαν ἰδίᾳ — κατήγετο, ἀεὶ δὲ ἐν ἱερῷ — ἢ ἐν φανερῷ. Hic ἰδίᾳ est *in loco priuato*. 8, 3. ἰδίᾳ πρὸς αὐτὸν οὐδὲν δέοι ἐπιστολὰς πέμπειν. Bach: *de rebus priuatis*. 11, 9. δόξης οὐδεμιᾶς ἤρα ἧς οὐκ ἐξεπονεῖτο ἰδίᾳ, *suo labore*. Edd. vett. τὰ ἴδια, *quae propria essent eius virtutis*, vel *munia*. Hanc lectionem praeferunt viri docti. Λ. 2, 2. oppon. Lycurgi legibus. E. 1, 4, 5. 1, 6, 8. αὐτοὶ ἐπαγγελλόμενοι ἰδίᾳ, *de suis opibus*. 2, 3, 16. ἰδίᾳ πρὸς τοὺς βουλευτὰς — διέβαλλον, *priuato consilio*. Ιερ. 10, 8. τρέφουσι ciues καὶ ἰδίᾳ — φύλακας, scil. non modo tyranni. Απ. 4, 4, 17. ¶ 2) *in suum vsum*. Αθ. 2, 10. γυμνάσια — τοῖς πλουσίοις ἐστὶν ἰδίᾳ ἐνίοις (all. ἴδια ἐνίοις)· ὁ δὲ δῆμος αὐτὸς αὑτῷ οἰκοδομεῖται ἰδίᾳ παλαίστρας. E. 2, 3, 6. ¶ 3) *seorsum*. Suid: ἰδίᾳ· χωρίς. A. 6, 6, 15. εἴ τις — ἰδίᾳ λήΐζοιτο, δημόσια εἶναι. 7, 6, 8. Σεύθης ἰδίᾳ ἐκείνου πεπλε-

πεπλάτικεν, excluso exercitu. E. 1, 1, 21. ἰδίᾳ πρὸς Ἑρμοκράτην προσομιλοῦντες, cum Hermocrate solo. Απ. 3, 7, 4. ὁ ταυτόν ἐστιν — ἰδίᾳ τε διαλέγεσθαι καὶ ἐν τῷ πλήθει ἀγωνίζεσθαι. In sqq. est μόνος et κατὰ μόνας.

ἴδιος, ¶ 1) proprius, suus. Hesych: ἴδιον· οἰκεῖον. Π. 1, 1, 1. ἐν ἰδίοις οἴκοις. 2, 4, 8. p. 130. ἴδια χρήματα — ἀνήλωκα. pecunias meas paternas s. haereditate acceptas. Αθ. 2, 8. οἱ Ἕλληνες ἰδίᾳ μᾶλλον φωνῇ καὶ διαίτῃ χρῶνται, Ἀθηναῖοι δὲ κεκραμένῃ. E. 2, 1, 9. τοὺς φόρους — οἳ αὐτῷ ἴδιοι ἦσαν. 2, 4, 20. Παυσανίας φθονήσας Λυσάνδρῳ, εἰ — ἰδίας ποιήσαιτο τὰς Ἀθήνας, suam facturus, i. e. deuinctam sibi habiturus esset ciuitatem Athenienſium. O. 7, 41. ἄλλαι ἴδιαι ἐπιμέλειαι, ad te s. ad tuum officium pertinentes. 9, 19. τῶν κτημάτων ὅσα ἴδια ὄντα εὐφραίνει. 21, 9. ἐν τοῖς ἰδίοις ἔργοις, in rebus domesticis administrandis. ¶ 2) priuatus, i. q. ἰδιωτικός. v. Timae. lex. Platon. Hesych. et Suid. Π. 1, 2, 14. δικάζονται τά τε κοινὰ πάντα καὶ τὰ ἴδια. Ιερ. 11, 1. Απ. 3, 5, 16. Πο. 4, 21. ἀργύριον δημόσιον — ὁμοίου τοῦ ἰδίου ὄντος αὐτῷ. E. 1, 2, 3. διεσκεδασμένοι κατὰ τὰς ἰδίας λείας. Schneider: vt pro se quisque praedas ageret. Ιερ. 10, 5. ἀσφάλειαν — παρέχειν τοῖς σοῖς ἰδίοις (ἐργάταις), ὁμοίως δὲ τοῖς ἀνὰ χώραν. Leuncl. priuatim tuis. Cf. nr. 4. Απ. 3, 7, 5. μᾶλλον ἐν τοῖς ὄχλοις, ἢ ἐν ταῖς ἰδίαις ὁμιλίαις. ¶ 3) τὰ ἴδια, facultates, pecunia, res familiaris. E. 1, 5, 2. τοῖς ἰδίοις χρῆσθαι, ἃ ὁ πατὴρ αὐτῷ ἔδωκεν. Ιερ. 10, 5. τῶν ἰδίων ἐπιμελεῖσθαι. 11, 4. 12. πρὸ τῶν σῶν ἰδίων, ὥσπερ τῶν (intell. ἑαυτῶν) ἰδίων μαχομένους. Απ. 3, 4, 12. ἡ τῶν ἰδίων ἐπιμέλεια πλήθει μόνον διαφέρει τῆς τῶν κοινῶν. etc. ¶ 4) τὸ ἴδιον, commoda priuata. Π. 5, 4, 6. ὅτε εὖ πεπονθὼς ὑπ' ἐμοῦ εἴς γε τὸ ἴδιον, ἀλλ' ὅτι τοὺς φίλους σοι ἔδοξα τι ὀνῆσαι. A. 1, 3, 3. 7, 7, 23. Ιερ. 11, 1. oppon. τὰ εἰς τὴν πόλιν ἀναλούμενα, et τὰ εἰς τὸ ἴδιον ἀνδρὶ τυράννῳ. ¶ 5) certus, verus, perpetuus. Σ. 8, 13. ἀνάγκη ἰδία. Poſſis etiam vertere peculiaris.

ἰδιότης, proprietas, vis. A. 2, 3, 9. ἐθαύμαζον τὴν ἰδιό-

ἰδιότητα τῆς ἡδονῆς· ἣν δὲ σφοδρά.

Ἰδιωτεία, *vita priuata.* Ιερ. 8, 1. τὸ ἄρχειν πλεονεκτεῖ τῆς ἰδιωτείας. Steph. explicat per concretum.

Ἰδιωτεύειν, *hominem priuatum esse, vitam priuatam agere.* Ιερ. 8, 5. μᾶλλον ὅταν ἄρχῃ ἢ ὅταν ἰδιωτεύῃ. ¶ 2) *nullo in alias gentes imperio clarum, ignobilem, obscurum esse.* Π. 8, 7. 3. p. 542. τὴν πατρίδα πρόσθεν ἰδιωτεύουσαν ἐν τῇ Ἀσίᾳ νῦν προτετιμημένην καταλείπω. Hutch. diss. I. p. 42. intelligit *Medis subiectam et tributariam.*

Ἰδιώτης, ¶ 1) *homo priuatus.* Π. 1, 6, 19. p. 83. ηὔξησαν καὶ ἰδιώτας καὶ πόλεις. 8, 6, 11. πᾶν ἔθνος — πᾶσα πόλις — πᾶς ἰδιώτης. Α. 7, 7, 17. ἐκ βασιλέως ἰδιώτην φανῆναι. Αγ. 1, 2. 9, 7. 11, 6. τῶν μὲν ἰδιωτῶν — τῶν δὲ ἀρχόντων. Λ. 10, 4. Πο. 4, 14. τῆς πόλεως θαυμάσαι — πολλοὺς πλουτιζομένους ἰδιώτας. §. 17. ὥσπερ οἱ ἰδιῶται — οὕτω καὶ ἡ πόλις. §. 18. μᾶλλον τὸ δημόσιον ἢ οἱ ἰδιῶται. §. 19. 32. Ε. 1, 7, 4. ἔπειθον τὸν δῆμον, ἐβούλοντο δὲ πολλοὶ τῶν ἰδιωτῶν ἐγγυᾶσθαι. 2, 4, 26. ἔπεμπον καὶ τοὺς ἀπὸ τῶν ἐν τῷ ἄστει ἰδιώτας, *qui priuatim pacem petebant,* — ἔπεμπον καὶ οἱ ἀπὸ τοῦ κοινοῦ ἐκ τοῦ ἄστεος. 3, 4, 7. ὁ μὲν Ἀγησίλαος ἰδιώτης ἐφαίνετο, ὁ δὲ Λύσανδρος βασιλεύς. §. 27. 6, 1, 4. p. 363. 6, 5, 38. p. 428. Ιερ. 1, 2. οἶδά σε καὶ ἰδιώτην γεγενημένον, καὶ νῦν τύραννον ὄντα. Sic saepius in hoc libello. Απ. 2, 6, 18. Ο. 1, 15. 21, 6. ὥσπερ ἰδιώταις — οὕτω καὶ ὅλῳ τῷ στρατεύματι. Σ. 4, 35. Κ. 12, 11. 13, 11. τὰς τῶν ἰδιωτῶν οὐσίας — καὶ τὰς τῆς πόλεως, εἰς τὰς κοινὰς σωτηρίας ἀνωφελέστεροί εἰσι τῶν ἰδιωτῶν. Posterius Leuncl. vertit *quam homines imperiti.* Imo *qui reip. vtilitatem non curant.* Eleganter Ε. 3, 1, 11. αἰσχρὸν γυναῖκα ἄρχειν, αὐτὸν δὲ ἰδιώτην εἶναι, i. e. ἄρχεσθαι. ¶ 2) *miles gregarius.* Hesych: ἰδιώτας· ὁπλίτας. cf. Abresch. in Obs. misc. T. X. p. 9. Π. 1, 6, 19. p. 73. ἄρχοντός τε ἀνδρὸς καὶ ἰδιώτου. 2, 1, 9. 10. 8, 3, 11. 8, 4, 13. οἱ ἐξάδαρχοι τοῖς ὑφ' ἑαυτοῖς ἰδιώταις. Α. 1, 3, 11. οὔτε στρατηγοῦ, οὔτε ἰδιώτου. 3, 2, 21. 5, 7, 16. Αγ. 5, 2. Ο. 20, 6. Ιπρ. 2, 6. ¶ 3) *pauper, plebeius, vilis, contemtus.* Απ. 3, 12, 1. ἰδιώτης εἰμί. Videtur Epige-

Epigenes ambiguam Socratis orationem de vestitu viliori accepisse. v. Schneider. ¶ 4) *rudis, imperitus.* Hesych: ἰδιώτας· ἀπείρους. Suid: ἰδιώτης· ἀγράμματος, ἀμαθής. cf. Etymol. M. in h. v. et Wetsten. ad 1 Corinth. 14, 16. A. 6, 1, 21. οἱ θεοὶ ὅτως ἐν τοῖς ἱεροῖς ἐσήμηναν, ὡς καὶ ἰδιώτην ἂν γνῶναι, *extispicinae imperitus.* Ἱερ. 4. 6. ἀθληταὶ ὅταν ἰδιωτῶν γένωνται κρείττονες. Απ. 3, 7, 7. vbi, vt Ἱππ. 8, 1. opponuntur ἀσκηταί. Ἱπ. 2, 5. 12, 15. Κ. 13, 4. ἐγὼ δὲ ἰδιώτης μέν εἰμι, οἶδα δὲ etc. Oppon. sophistis iactatoribus. Raphelius opportune confert locum 2 Corinth. 11, 6. c. ὡς et inf. Π. 1, 5, 7. p. 54. ἰδιώτας ὡς πρὸς ὑμᾶς ἀγωνίζεσθαι. c. κατὰ, ibid. ἰδιῶται κατὰ τὰς πόνους — ἰδιῶται κατὰ τὸν ὕπνον, *qui labores et vigilias ferre non possunt.* c. gen. Ο. 3, 9. ἰδιώτης τὰτου τῦ ἔργου. Ἱππ. 8, 1. ¶ 5) Confunditur c. ἰδιωτικός. v. ibi.

ἰδιωτικὸς, ¶ 1) *priuatus, in priuatum cadens.* Λ. 15, 8. αἱ τιμαὶ βασιλεῖ δέδονται ὐδέν τι πολὺ διαφέρουσαι τῶν ἰδιωτικῶν. Junt. ἰδιωτῶν. Ἱερ. 1, 2. ὁ ἰδιωτικὸς βίος. Oppon. ὁ τυραννικός. §. 3. 7. 4, 7. χαλεπώτερα — τῶν ἰδιωτικῶν ἐπιθυμημάτων. Sic A. 6, 1, 15. cum exercitus Xenophontem creare imperatorem vellet, αἰετὸν ἀνεμιμνήσκετο — ὥσπερ ὁ μάντις ἔλεγεν, ὅτι μέγας οἰωνὸς εἴη, καὶ ὐκ ἰδιωτικὸς, quippe qui imperium portenderet. ¶ 2) Ἱερ. 4, 8. ἰδιωτικῶν in margg. legitur pro ἰδιωτῶν.

ἰδιωτικῶς, *more plebis, tenuiter, negligenter.* Απ. 3, 12, 1. ἰδιωτικῶς τὸ σῶμα ἔχεις, ita vt consequatur καχεξία. Paulo ante est κακῶς ἔχοντα. Refertur maxime ad vestitum. Ita Ernest. Sed melius explicari videtur: *corpore imbecilli et aegro et parum robusto es.* Ambigua tamen haec Socratis verba esse, patet ex Epigenis responso. v. ἰδιώτης nr. 3.

ἰδροῦν, *sudare.* Π. 8, 1, 13. ὅτε — πρὶν ἱδρῶσαι δεῖπνον ᾑρεῖτο. Ο. 4, 24. 21, 3. Sic ἱδρῦντι τῷ ἵππῳ, Π. 1, 4, 28. Α. 1, 8, 1. Ε. 4, 5, 7.

ἱδρύειν, *collocare.* Π. 8, 4, 5. εἰς τιμιωτέραν ἐμὲ ἕδραν ἱδρυθῆναι. Απ. 1, 2, 58. ex Homero: ἄλλους ἵδρυε, *sedere iube.*

ἱδρὼς, *sudor.* Π. 2, 1, 14. ἐπὶ θήραν ἐξάγων, ἱδρῶτα

τὰ αὐτοῖς παρεῖχεν — παιδιὰς αἳ ἱδρῶτα ἔμελλον παρέχειν. Moeris p. 202. ἱδρῶ, Ἀττικῶς· ἱδρῶτα, Ἑλληνικῶς. Π. 2, 4, 5. ἱδρῶτι καὶ σπουδῇ κεκοσμημένος. 8, 8, 5. διὰ πόνων καὶ ἱδρῶτος τὰ σώματα στερεοῦσθαι. Απ. 1, 4, 6. ὁ ἐκ τῆς κεφαλῆς ἱδρώς. 2, 1, 28. γυμναστέον σὺν πόνοις καὶ ἱδρῶτι. Vnus cod. ἱδρῶσι. Sed contra vſum loquendi Xenophonteum. O. 10, 8. Ιππ. 8, 6. De equo, Ιπ. 11, 7. ἦν — μέχρι πολλοῦ ἱδρῶτος ἐλαύνηται.

ἱεῖν ſ. ἱέναι, ¶ 1) *mittere, iaculari.* Heſych: ἱέντας· ἀκοντίζοντας. Suid: ἵησιν· ἀφίησιν, πέμπει. Π. 8, 3, 12. ἵησι τῇ βώλῳ, καὶ Φεραύλα τυγχάνει. A. 1, 5, 12. quem locum Suidas laudauit: Κλέαρχον ἵησι τῇ ἀξίνῃ. Hutch: *ſecuri iacta petit.* 3, 4, 9. ſine caſu: ἐμελέτων τοξεύειν ἄνω ἱέντες μακράν. Hinc fortaſſis Αγ. 1, 25. quia ἀκοντισταὶ et τοξόται antea commemorati ſunt, nata eſt lectio Junt. ἱέντας pro ἰόντας, quae lectio placet Schneidero ad E. 3, 4, 16. Et ſaepius confunduntur haec verba. v. ἰέναι nr. 13. c. et ἵεσθαι. ¶ 2) *demittere.* A. 4, 5, 14. ἧκαν ἑαυτοὺς κατὰ τῆς χιόνος εἰς τὴν νάπην. ¶ 3) *emittere.* K. 13, 16. Φωνὴν εὐεπῆ ἱᾶσιν. ¶ 4) *iactare, mouere.* Σ. 2, 22. ſaltaturus ἵει ἅμα πάντα τὰ σκέλη, καὶ χεῖρας, καὶ κεφαλήν.

ἰέναι, εἶμι, ¶ 1) *ire.* Variationis cauſa permutatur c. ἔρχεσθαι, Π. 5, 5, 6. δεόμενος πειρᾶσθαί με ἐλθεῖν ἡγούμενον, εἴ τινες Περσῶν ἴοιεν, np. auxilio. E. 7, 4, 7. it. c. ἀπέρχεσθαι. v. nr. 7. De formula κἂν διὰ πυρὸς ἴοιην, Σ. 4, 16. vid. πῦρ. Ἐν ῥυθμῷ ἰέναι v. in ῥυθμός. Tribuitur inanimatis, A. 1, 8, 11. θορύβου ἤκουσε διὰ τῶν τάξεων ἰόντος. ¶ 2) *iter facere.* Ιερ. 1, 12. c. acc. loci, v. in ὄρθιος. c. acc. viae, Π. 2, 4, 17. p. 136. ἴθι τὴν ὀρεινήν, *montem verſus.* c. εἰς, Π. 1, 5, 7. p. 56. ἴτε εἰς Μήδους, *in Mediam.* 4, 5, 12. in. ὁ εἰς Πέρσας ἰών. c. ἐπί, E. 7, 1, 7. τὰς πύλας ἐπὶ Φλιοῦντα ἰόντι φερούσας, vbi ἰόντι, fere vt ap. Hebraeos, imperſonaliter poſitum eſt. Hinc A. 6, 2, 11. pro ἐπορεύετο in 2 codd. eſt ᾔει. Κατ' ἐξοχὴν dicitur de iis, qui vt ſatrapae in prouinciam proficiſcuntur, Π. 8, 6, 1. ὅπως ἐιδεῖεν, ἐφ' οἷς (*quibus conditionibus*) ἴασιν οἱ ἰόντες, vbi praeſens pro

pro futuro accipi potest. it. §. 4. ¶ 3) *venire.* εἰς ταὐτὸν ἰέναι, *colloqui.* v. in αὐτὸς nr. 6. c. Sic c. εἰς, A. 7, 7, 3. ὑμεῖς δὲ οὐκ ἦτε εἰς τήνδε τὴν χώραν. E. 4, 8, 5. τοὺς μὲν ἰόντας ἁρμοστὰς φίλως ἐδέχοντο, τοὺς δὲ ἀπόντας μετεπέμποντο. Dicitur de legatis. v. πρέσβυς. it. A. 2, 3, 4. εἰ αὐτοῖς σπένδοιτο ἰοῦσιν καὶ ἀπιοῦσιν. Sic Thucyd. 4, 118. c. ὡς, Π. 1, 4, 26. πάλιν ἰέναι ὡς σὲ, *redire.* 4, 4, 3. ἰὼν ὡς ἡμᾶς εὐνοϊκῶς. Vbi dicitur de victis, qui se dedunt victori. 4, 5, 12. p. 247. ¶ 4) Est verecundiae. Π. 1, 2, 16 αἰσχρὸν τὸ ἰόντα που φανερὸν γενέσθαι, ἢ τοῦ οὐρῆσαι ἕνεκα, ἢ καὶ ἄλλου τινὸς τοιούτου. Sic ἀπιέναι et ἀποχωρεῖν. cf. Valcken. ad Herodot. 4, 113. ¶ 5) In praesenti habet significationem futuri, vt composita. Thom. Mag. in v. ἰών· τὸ ἰὼν, καὶ ἰέναι, καὶ ἐπὶ τριῶν χρόνων εὕρηται· — τὸ δὲ ἄπειμι, καὶ οἴσειμι, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐπὶ ἐνεστῶτος μόνου καὶ ἐπὶ μέλλοντος. v. Doruill. ad Charit. p. 37. A. 1, 3, 6. ὡς ἐμοῦ οὖν ἰόντος — οὕτω τὴν γνώμην ἔχετε. Hinc Π. 7, 5, 9. νῦν ἐπ' αὐτοὺς ἴωμεν, defendi fortassis possit lect. marg. εἶμεν, quam Hutchinsono secutus videtur Leunclauius, vertens *tendimus.* ¶ 6) Cum alius verbi particip. fut. fere redundat. Π. 1, 6, 8. μὴ ἐθέλειν ἰέναι αὐτοῖς ἀνταγωνιουμένους. 4, 1, 8. extr. 5, 5, 1. 9. A. 4, 6, 13. ἕτοιμός εἰμι — ἰέναι καταληψόμενος τὸ ὄρος. 5, 3, 7. E. 3, 2, 19. ἑκόντες ἤεσαν συστρατευσόμενοι. 7, 5, 3. Aπ. 3, 9, 9. ἐξεῖναι αὐτοῖς ἰέναι πράξοντας. vbi Ernest. hunc inf. ἰέναι cum particip. explicat per *statim*, vt alias. ¶ 7) Participium explicant, v. c. Π. 5, 4, 10. p. 313. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι ἀριστᾶτε ἰόντες, ὑμεῖς δὲ ἀπελθόντες ἄρχοντα ἕλεσθε. Λ. 14, 6. οἱ Ἕλληνες ἰόντες εἰς Λακεδαίμονα ἐδέοντο αὐτῶν ἡγεῖσθαι. Aπ. 4, 3, 13. οἱ θεοὶ — οὐδὲν εἰς τὸ ἐμφανὲς ἰόντες διδόασιν. O. 13, 2. In horum tamen nonnullis potest redundare. Per *statim* vero explicat Doruill. ad Char. p. 297. locum E. 4, 4, 5. οἱ φίλοι αὐτοὺς ἔπειθον, καὶ μητέρες ἰοῦσαι, καὶ ἀδελφοί. Sed hic videtur simpliciter esse *ire,* vel *venire.* Interdum ὁ ἰὼν est fere i. q. ἄγγελος, Π. 3, 2, 15. νομίζων τοὺς ἰόντας τῶν Ἀρμενίων τοιαῦτα λέξειν. 5, 4, 1. πέμπει τινὰ, καὶ κελεύει τὸν ἰόντα — λέγειν τῷ Ἀσσυρίῳ. ¶ 8)

¶ 8) Imperat. ἴθι. Thom. Mag. l. l. τὸ δὲ ἴθι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲν ἐπὶ παρῳχημένου, ἀντὶ τοῦ ἐλθέ. εὑρίσκεται δὲ καὶ ἐπὶ ἐνεστῶτος, ἀντὶ τοῦ ἔρχου. a) De vere abituro, Π. 4, 1, 10. λαβὼν δὴ ἴθι ὅντινα ἐθέλῃς. 4, 5, 1. ἴτε καὶ ἡμῖν πέμπετε. §. 8. ἴθι μὲν οὖν — ἐλθὼν ταῦτα λέγε. 5, 3, 8. 11. E. 3, 3, 9. 4, 1, 5. ἴτ', ἔφη, ὑμεῖς, καὶ διδάσκετε. cf. n. 2. b) De remanentibus: *age, porro.* Vbi fere additur δή. Est inprimis formula transitionis, maxime in dialogis. Π. 5, 3, 3. ἴτε δή — δότε αὐτῷ. vbi Cod. Guelf. ἄγε δή. A. 7, 2, 15. ἴθι νῦν, ἀφήγησαι τούτῳ. 7, 7, 16. ἴθι δὴ ἀναμνήσθητι. Ιερ. 8, 3. vbi Zeun. bene *porro, tum,* sed Fr. Portus vertit *perge.* Απ. 1, 6, 4. ἴθι οὖν ἐπισκεψώμεθα. 3, 3, 3. 3, 4, 7. ἴθι δὴ ἐξετάσωμεν. 4, 2, 31. O. 12, 17. ἴθι — καὶ τόδε μοι δήλωσον. 19, 3. 4. Sic Π. 3, 1, 19. pro ἴθι δεῖξόν μοι, margg. habent ἴθι δὴ λέξον μοι. ¶ 9) Imperat. Atticus plur. est ἰόντων. v. Pierson. ad Moer. in v. ἀγόντων. Π. 2, 3, 9. δύο εἰς ἕνα ἰόντων. all. ἰέναι. A. 1, 4, 8. ἀλλὰ ἰόντων ἄν. All. ἴτωσαν, omisso ἄν, quod etiam Steph. delendum putabat. Sed Hutch. formam Atticam recte defendit. ¶ 10) Indicat consilium vel conatum: *aggredi, suscipere,* etc. c εἰς, Ιπ. 11, 7. equus ἑκὼν εἶσιν εἰς τὸ μετεωρίζειν ἑαυτόν, *sponte instituit s. incipit se attollere.* cf. κίνδυνος. c. ἐπί, Π. 4, 5, 18. ᾔεσαν ἐπὶ τὴν διαίρεσιν, *sie schritten zur Theilung.* Ιερ. 1, 21. ἥδιον ἐπὶ τὴν ἑαυτῶν παρασκευὴν ἰόντας. K. 13, 10. τοὺς ἐπὶ τὰς πλεονεξίας εἰκῇ ἰόντας, *qui feruntur.* Απ. 3, 9, 9. ἀπὸ τῶν βελτιόνων ἐπὶ τὰ χείρω ἰέναι, *relictis melioribus peiora suscipere.* — εἰ δέ τις ἴοι. Sed O. 20, 23. πᾶν κτῆμα καὶ θρέμμα ἐπὶ τὸ βέλτιον ἰόν, *incrementa capiens.* Antea est ἐπίδοσιν ἔχον. Cf. ἀπιέναι nr. 7. et εἶναι nr. 30. d. Paulo aliter et magis proprie Π. 5, 3, 18. ἴτω τις ἐφ' ὕδωρ, *afferendae aquae causa.* Αθ. 1, 18. ᾔεσαν ἐπὶ δίκας, *petitum ius.* Cf. ὅπλον. it. c. ἐπὶ et dat. Απ. 1, 3, 5. ἐπὶ τούτῳ (np. σίτῳ) οὕτως παρεσκευασμένος ᾔει. Sic c. πρὸς et dat. E. 4, 8, 22. πρὸς ᾧ ᾔει ἔργῳ, τοῦτο ἔπραττεν. ¶ 11) Est hostilitatis. a) *bello petere regionem hostilem.* c. εἰς, Π. 3, 3, 9. p. 179. et §. 10.

ἰέναι εἰς τὴν πολεμίαν. Sic E. 6, 5, 24. O. 5, 13. 6, 6. c. ἐπὶ, Αγ. 1, 16. ἐπὶ Καρίαν ἰέναι. Cf. E. 3, 4, 12. et 3, 4, 25. Sic de pabulatoribus A. 7, 6, 18. ἰόντες ἐπὶ τὰς κώμας, σῖτον λαμβάνουσι. b) *proficiſci vrbem verſus ad bellum ſ. ad eam oppugnandam.* c. πρὸς et acc. Π. 5, 3, 4. ᾔει πρὸς Βαβυλῶνα. all. ἄγει. E. 3, 1, 17. ᾔει πρὸς τὴν Σκῆψιν. §. 19. ᾔει πρὸς τὰς πύλας. 3, 5, 11. Sed c. ἐπὶ, E. 3, 1, 16. et 18. vbi in margg. eſt ἥγετο pro ᾔει. 4, 8, 28. bis. 7, 1, 25. 7, 4, 26. 7, 5, 4. c) *petere hoſtes bello in hoſtico.* c. ἐπὶ, Π. 1, 5, 7. p. 54. ἴωμεν ἐπὶ τοὺς πολεμίους. 2, 4, 13. 3, 3, 9. p. 180. bis. 4, 2, 3. 6, 2, 9. A. 1, 3, 1. E. 3, 1, 7. 3, 5, 8. p. 181. §. 9. Sic eſt Π. 1, 5, 3. ἐπὶ ἓν ἕκαστον τῶν ἐθνῶν ἰόντας καταστρέψασθαι. Huc item referri poteſt O. 5, 14. ἐπὶ τοὺς πολεμίους (all. πολέμους) σὺν ἀνθρώποις δεῖ ἰέναι. Niſi malis h. l. d) *proelio aggredi.* Sic eſt c. ἐπὶ, Π. 3, 3, 14. εἴ τις ἐπ᾽ αὐτοὺς ἴοι. Ιπ. 8, 10. it. de pugna gymnica, Απ. 2, 6, 26. Eſt etiam locus elegans K. 13, 12. οἱ ἐπὶ τοὺς φίλους ἰόντες (*circumuenientes*), οἱ δὲ κυνηγέται ἐπὶ τὰ θηρία ἰόντες. Vbi etiam ἔρχεσθαι ita legitur. Hinc fortaſſe ductum eſt illud de Socrate homines conuicturo, Απ. 4, 1, 3. οὐ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπὶ πάντας ᾔει. Poteſt tamen etiam ſimpliciter explicari *conueniebat.* Sed *inuadere hoſtem in proelio* eſt etiam c. πρὸς et acc. A. 2, 6, 6. ἀπροφασίστως ἰέναι πρὸς τοὺς πολεμίους. et c. gen. A. 4, 3, 19. πρὸς τῶν Καρδούχων ἰέναι. c. εἰς, varia conſtructione, vt A. 3, 2, 10. ἰέναι εἰς αὐτούς. Π. 8, 8, 4. εἰς χεῖρας —— τοῖς κρείττοσιν ἰέναι. Cf. χεὶρ nr. 1. q. E. 6, 4, 24. τοῖς ἀηττήτοις εἰς μάχην ἰέναι. c. ἐναντίον et dat. E. 4, 4, 10. c. ὁμόσε et dat. Π. 3, 3, 25. Et ſic Σ. 2, 13. de ſaltatrice: ὁμόσε ταῖς λόγχαις ἰέναι. Cf. ἰτέον. e) Sed non hoſtilitatis eſt Π. 6, 4, 5. p. 393. ἴτε ἐπὶ τὰς τάξεις. A. 1, 10, 3. ἴοιεν ἐπὶ τὸ στρατόπεδον ἀρήξοντες. c. μετὰ et σὺν eſt i. q. συστρατεύεσθαι, Π. 4, 1, 10. A. 7, 6, 11. Hinc 7, 7, 20. προθυμότερον ἴοιεν ἐπί σε ἢ σύν σοι. ¶ 12) c. διὰ eſt *vti*, vel potius facit *periphraſin* verbi, quod nomini adiecto cognatum eſt. A. 3, 2, 4. αὐτοῖς διὰ φιλίας ἰέναι — διὰ παντὸς πολέμου αὐτοῖς

ἰέναι. v. Hutch. p. 206. ¶ 13) Permutatur a) c. εἶναι. Π. 1, 6, 2. v. εἶναι nr. 30. b. 3, 3, 22. τοῖς ἀεὶ ἔξω ἰοῦσι. all. οὖσι. 4, 2, 1. εἴ τι ὄπισθεν δεινὸν εἴη. all. ἴοι. 5, 2, 1. ὅστις ἂν πρόσθεν ἴῃ. Cod. G. εἴη. 5, 3, 14. ὅσα σὺ πρόσω δοκεῖς ἰέναι, *abiisse*. all. ἀπεῖναι. all. ἀπιέναι. Muret. volebat εἶναι. §. 22. pro ἴοιεν in Iunt. est εἶεν. 5, 4, 20. p. 322. ἦν δ' ἄρα καὶ οὕτως ἰόντων. All. ἂν οὖν τῷ ὄντι. 8, 8, 7. ἰέναι ὅπου — εὐδοκιμοῖεν. Marg. εἶναι. A. 5, 4, 19. μετ' ἄλλων ἰόντες edidit Welſ. e Leunclau. coniectura. Edd. vett. habent ἰόντες. 7, 3, 2. ἂν πρὸς ἐκεῖνον ἦτε, *ſi vos cum illo coniunxeritis*. Sed Hutch. e cod. Eton. edidit ἴητε, quod iam Steph. voluerat. 7, 6, 6. pro ἴητε all. habent ἦτε, iota non ſubſcripto. Ιπ. 8, 12. ἕως μὲν ἂν παρὰ τοὺς φίλους τις ᾖ. Steph. coni. ἴῃ, improbante Leunclauio. b) c. ἀνιέναι. v. ἀνιέναι nr. 1. c) c. ἱέναι. v. ἱέναι nr. 1. Sic Leonicenus vertit *emittere*, atque adeo legiſſe videtur ἱέναι, K. 7, 7. μὴ ἀνιέναι εὐθὺς — ἐὰν δὲ προλάβῃ — τὰς σκύλακας ἰέναι. et §. 9. οὐδὲν κωλύει ἰέναι. d) c. ποιεῖν. Π. 4, 2, 10. ὑπαντῶν τὰς δεξιὰς ἀνατείναντας. ἐὰν οὖν οὕτως ἴωσιν. Margg. οὕτω ποιῶσι. e) c. διιέναι. Π. 2, 4, 2. στενοτέραν ἢ ὡς — πάντας ἰέναι. all. διιέναι. f) c. πορεύεσθαι. v. ſupra nr. 2. g) c. ἄγειν et ἄγεσθαι, v. nr. 8. et 11. b. h) c. ἐπιέναι. v. ἐπιέναι nr. 1. i) c. ἀπιέναι. v. ἀπιέναι nr. 7. k) c. παριέναι. v. παριέναι nr. 1. l) c. προϊέναι. v. πρόσθεν nr. 2. m) c. ἔρχεσθαι. v. χεὶρ nr. 1. q. ¶ 14) ἤϊα et ἰτέον v. ſuis locis.

Ἱεραμένης, *Hieramenes*. E. 2, 1, 6. Perſa.

Ἱέραξ, *Hierax*. E. 5, 1, 3 — 6. nauarchus, Teleutiae ſucceſſor in Aſia.

ἱέρεια, *ſacerdos*. Sic enim ſcribendum eſſe praecipiunt Thom. Mag. p. 470. et Herodian. p. 200. Sed Moeris p. 191. ἱέρεια dicit eſſe Ἑλληνικὸν, ἱερεία paroxytonon Ἀττικόν. v. ibi Pierſon. E. 6, 4, 7. αἱ ἱέρειαι Thebis λέγοιεν, ὡς νίκην οἱ θεοὶ φαίνοιεν. Ἀπολ. 12. ἡ Πυθοῖ ἐν τῷ τρίποδι ἱέρεια.

ἱερεῖα, ¶ 1) *victimae*. Cf. ſupra θῦμα. Π. 8. 7, 1. λαβὼν ἱερεῖα ἔθυε. A. 6, 1, 2. θύσαντες τῶν αἰχμαλώτων βοῶν καὶ ἄλλα ἱερεῖα. 6, 4, 18. βοῦν ὑπὸ ἁμάξης (οὐ γὰρ ἦν ἄλλα ἱερεῖα) σφαγιασάμενος. 7, 1, 22. 23. 25.

25. 7, 6, 32. Αϑ. 2, 9. ¶ 2) *animalia quaelibet.* Scil. nullum animal in proprios vſus mactabant, quia eius aliquam partem Deo conſecrarent adolendam. v. Caſaub. ad Athenae. 1, p. 36. Schol. Homer. Il. χ, 159. Odyſſ. λ, 23. et Doruill ad Charit. p. 662. Phauorin: ἱερεύειν, ȣ μόνον τὸ ϑύειν, ἀλλὰ καὶ ἁπλῶς σφάζειν. Etymol. M. ἱερεῖον· τὸ πρόβατον. Π. 1, 4, 17. ἱερείων πολλὴν ἀφϑονίαν. 2, 2, 1. Κυαξάρης ἔπεμψεν εἰς τὴν τάξιν ἑκάστην ἱερεῖα, καὶ ἐγένετο ἑκάστῳ τρία κρέα. Α. 4, 4, 5. τὰ ἐπιτήδεια — ἱερεῖα, σῖτον, οἴνους etc. 5, 7, 8. 6, 5, 1. πλοῖον — ἄλφιτα ἄγον καὶ ἱερεῖα καὶ οἶνον. All. ἱερά. Sed vtriusque generis animalia, tam ſacrificiis quam eſui, deſtinata, intelliguntur Π. 8, 5, 11. ἱερεῖα ἄγων ὡς — ϑύειν τε καὶ ἑστιᾶσϑαι. Αϑ. 2, 9. δῆμος εὐωχȣ́μενος καὶ διαλαγχάνων τὰ ἱερεῖα. Cf. ἱερεύς, et ἱερά.

ἱερεὺς, *ſacerdos.* Α. 6, 1, 14. παραστησάμενος δύο ἱερεῖς (*vates.* All. ἱερεῖα) ἐϑύετο. Accuſatiuum illum non probauerit Thomas Mag. qui in v. ἑρμηνέας Atticos dicere ait ἱερέας. v. ibi interpp. Λ. 13, 11. Πο. 6, 1. Σ. 8, 39.

ἱεροπρεπὴς, *auguſtus, ſanctitate religionis et ſacerdotio dignus.* v. Wetſten. ad Tit. 2, 3. Σ. 8, 40. ἐν τῇ ἑορτῇ ἱεροπρεπέστατας τῶν προγεγενημένων.

ἱερὸς, *ſacer, diis conſecratus.* De locis, aliisque rebus. Suid: ἱερόν· ἅγιον, τῷ Θεῷ ἀνατεϑειμένον. Α. 4, 7, 16. τὸ ἱερὸν ὄρος in Ponto. v. Θήχης. 5, 3, 10. ἐποίησε ναὸν ἀπὸ τȣ̃ ἱερȣ̃ ἀργυρίου, *pecunia Dianae in donarium deſtinata*, — τῶν ϑυομένων ἀπὸ τῆς ἱερᾶς νομῆς. §. 11. ἐξ αὐτȣ̃ τȣ̃ ἱερȣ̃ χωρίου. §. 12. ἐν τῷ ἱερῷ τόπῳ. Α. 7, 1, 9. et 7, 3, 2. τȣ̃ ἱερȣ̃ ὄρους in Thracia. v. Valeſ. ad Harpocrat. in v. ἐφ' ἱερόν. Ε. 7, 4, 33. et 34. τὰ ἱερὰ χρήματα videntur eſſe pecuniae e templis Arcadum. Ἀῤῥητα ἱερὰ v. in ἄῤῥητος. De ἱερᾷ συμβουλῇ v. συμβουλή. c. gen. Κ. 5, 25. τὰς ἱερὰς τῶν νήσων, i. e. νήσους. it. aliter, Π. 8, 3, 6. ἅρμα Διὸς ἱερόν. Α. 4, 5, 24. ἵππον — ἱερὸν ἡλίου. 5, 3, 13. Ε. 6, 5, 27. ἐν τῷ τεμένει Ἀπόλλωνος ἱερῷ. Sed viri docti recte iudicant, ἱερῷ eſſe gloſſema.

τὸ ἱε-

τὸ ἱερὸν, *templum.* Ἀγ. 11, 1. ἱερὰ, καὶ τὰ ἐν τοῖς πολεμίοις ἐσέβετο — τὰς ἐξ ἱερῶν κλέπτοντας. §. 2. οὐδὲν ἧττον ὁσίοις ἔργοις, ἢ ἁγνοῖς ἱεροῖς. Leuncl. *sacrificiis puris.* Immo ἁγνὰ ἱερὰ sunt *templa non sceleribus polluta.* cf. Cornel. Nep. Agef. 4, 7. Ἀθ. 2, 9. ἱερὰ καὶ τεμένη. 3, 2. Πο. 4, 19. 5, 9. τὸ ἐν Δελφοῖς ἱερὸν αὐτόνομον. E. 2, 4, 13. 3, 1, 19. 4, 4, 3. 7, 3, 7. p. 476. Ιερ. 4, 5. εἴργειν ἐκ τῶν ἱερῶν. Ap. Poll. 8, 66. prohibentur templis accusati de caede. c. gen. E. 2, 4, 8. ἱερὸν τῆς Μουνυχίας Ἀρτέμιδος. 4, 1, 20. 6, 5, 27. Ιπρ. 3, 2.

τὰ ἱερὰ, ¶ 1) *victimae.* Π. 8, 3, 14. 8, 7, 1. ἔθυε τὰ νομιζόμενα ἱερά. Margg. ἱερεῖα. Λ. 15, 5. Ἀθ. 2, 9. κτᾶσθαι ἱερά. Vbi tamen ἱερὰ possunt etiam esse *templa, fana,* vt paulo ante. E. 3, 4, 4. ἐνέτυχον ἱεροῖς τεθυμένοις. 3, 5, 5. Cf. θύειν. ¶ 2) *sacrificia.* Π. 3, 3, 18. πρὸς τὰ ἱερὰ παρεῖναι. 6, 4, 5. p. 393. ἐλθόντες πρὸς τὰ ἱερὰ καὶ προσευξάμενοι. 7, 1, 1. ἔτι ὄντων ἀμφὶ τὰ ἱερά. A. 4, 3, 7. ἀπὸ τῶν ἱερῶν, *post sacrificia facta.* cf. τέλος nr. 1. et τελεῖν nr. 2. ¶ 3) *exta.* Π. 1, 6, 2. ἐν ἱεροῖς δῆλον καὶ — σημείοις. 3, 3, 18. οἱ θεοὶ — σωτηρίαν προϋπισχνοῦνται ἐν τοῖς ἱεροῖς. 6, 4, 5. τὰ ἱερὰ ἡμῖν οἱ θεοὶ φαίνουσιν οἷά περ ὅτε τὴν πρόσθεν νίκην ἔδοσαν. 8, 7, 1. ἐσημήνατέ μοι καὶ ἐν ἱεροῖς, καὶ ἐν οὐρανίοις σημείοις. A. 5, 2, 8. 6, 2, 9. 7, 8, 2. ἰδὼν τὰ ἱερὰ (all. ἱερεῖα) εἶπεν ὅτι πείθοιτο. E. 4, 4, 5. θυομένων τοιαῦτα ἦν ἱερὰ, ὥστε — Ιπρ. 9, 9. cf. ἄλοβος, γίγνεσθαι nr. 2. d. ἐξαιρεῖν, οἰωνὸς, σημαίνειν, συνθεᾶσθαι. Hinc A. 1, 8, 11. ὅτι ἱερὰ καὶ σφάγια καλὰ εἴη, *sibi addicere.* Doruill. ad Charit. p. 663. latius patere ait ἱερὰ, quam σφάγια. Nempe ἱερὰ sunt *laetae coniecturae ex extis:* σφάγια vero, *varia omina ex motibus hostiae iam casurae.* A. 5, 6, 16. ἀπεκρίνατο τὰ ἱερὰ καλὰ εἶναι — ὅτι ἐν τοῖς ἱεροῖς φαίνοιτό τις δόλος. 6, 4, 6. ἐπεὶ τὰ ἱερὰ ἐγένετο. All. ἱερεῖα. All. ἱερὰ καλά. Sed καλὰ non opus est. Simpliciter dictum habet sensum eundem. v. Doruill. l. l. A. 6, 5, 12. τὰ ἱερὰ ἡμῖν καλὰ, οἵ τε οἰωνοὶ αἴσιοι, τά τε σφάγια κάλλιστα. 7, 8, 6. E. 3, 3, 4. ἔτι δεινότερα τὰ ἱερὰ

ἱερὰ φαίνεσθαι. 6, 5, 39. ἐπεὶ τὰ ἱερὰ ἐγένετο, *cum litasset* 7, 2, 21. c. inf. Π. 2, 4, 13. γίγνεται — τῷ Κύρῳ τὰ ἱερὰ ἐπὶ τὸν Ἀρμένιον ἰέναι καλά. cf. καλὸς nr. 15. Dicuntur etiam τὰ ἱερὰ προχωρεῖν τινι, A. 6, 4, 14. Contra Ἱππ. 6, 6. παρὰ τὰ ἱερὰ, *extis non addicentibus.* ¶ 4) *vasa templorum, donaria.* E. 1, 7, 10. p. 56. sacrilegus dicitur τὰ ἱερὰ κλέπτειν. ¶ 5) *oracula.* E. 4, 7, 3. πρὸς τὰ ἱερὰ ἀπεδήμει, *ad oracula consulenda.* ¶ 6) Saepe in var. lect. permutatur c. ἱερεῖα. v. supra et ἱερεῖα.

Ἱεροσομβάτας, v. Ῥαμβάκας.

ἱεροσυλίαι, *sacrilegia.* Ἀπολ. 25.

ἱερόσυλος, *sacrilegus.* E. 1, 7, 10. p. 56. ὅς ἐστιν ἐπὶ τοῖς ἱεροσύλοις — ἐάν τις τὰ ἱερὰ κλέπτῃ — μὴ ταφῆναι. Ἀπ. 1, 2, 62. Sic dicuntur etiam Ἀγ. 11, 1. qui supplices ab aris abripiunt.

Ἱερσομβάτας, v. Ῥαμβάκας.

Ἱέρων, *Hiero.* ¶ 1) tyrannus Syracusanorum, quem eximie laudat Suidas, it. Aelian. V. H. 4, 15. 9, 1. de quo integrum librum scripsit Xenophon, et cuius amores fuit Δαΐλοχος, Ἱερ. 1, 31. ¶ 2) Lacedaemonius, vt videtur. E. 6, 4, 9. in Lacedaemoniorum exercitu sunt οἱ μετὰ τοῦ Ἱέρωνος μισθοφόροι. v. Schneider. ad h. l. ¶ 3) vnus e triginta tyrannis, E. 2, 3, 2.

Ἱερώνυμος, *Hieronymus.* ¶ 1) Eleus, ex Elide in Peloponneso, A. 3, 1, 23. lochagus natu maximus. 6, 4, 7. 7, 1, 21. mittitur cum aliis ad Anaxibium. ¶ 2) Alius videtur esse A. 7, 4, 14. qui in proelio aduersus Thynos vulneratur.

ἵεσθαι, *impetu ferri, cursim tendere.* Π. 3, 2, 5. τοὺς μαχαιροφόρους ἱεμένους ἄνω. 7, 3, 6. ἐκπλαγεὶς ἵεται (Margg. ἵετο) εἴ τι δύναιτο βοηθῆσαι, *accurrit.* A. 4, 2, 13. c. acc. E. 7, 2, 13. ἵεντο τὴν παρὰ τὸ τεῖχος ἐπὶ τὰς Πελληνίας, *impetum faciebant, festinanter pergebant.* In sqq. est σπουδῇ. Sic c. ἐπὶ, A. 1, 8, 18. ἵετο ἐπ' αὐτόν. Margg. εἵπετο. 3, 4, 25. ἵεσθαι ὡς τάχιστα ἐπὶ τὸ ἄκρον. Π. 4, 1, 8. p. 206. sus ἵεται ἐπὶ τὸν λαμβάνειν πειρώμενον. A. 5, 7, 15. K. 12, 22. ἵεντο ἂν ἐπὶ τοὺς πόνους, *cum studio accederent.* c. εἰς

εἰς, A. 4, 2, 5. Ἕλληνες ἵεντο εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Σ. 2, 12. τολμηρῶς εἰς τὰ ξίφη ἵεται, *praeceps ruit.* c. κατὰ et gen. A. 1, 5, 8. ἵεντο κατὰ πρανοῦς γηλόφου, *per collem deorsum ferebantur.* c. κατὰ et acc. A. 4, 2, 6. ἵεντο ἄνω κατὰ τὴν φανερὰν ὁδόν. c. πρὸς, Ιπ. 8, 8. πρὸς ὄρθιον ἱεμένου. *enitentis.* Ed. vett. et Zeun. ἱεμένου. cf. ἀποχωρεῖν nr. 5. et φέρεσθαι nr. 4.

Ἵζεσθαι, *collocari, iacere.* K. 9, 14. διελεῖν — ὅσον ἵζεσθαι ἀμφοῖν, *vt poni f. demitti possint in fouea.*

Ἴθι, v. ἰέναι nr. 8.

Ἱκανὸς, ¶ 1) *sufficiens.* Π. 1, 6, 7. ἱκανὸν — ἀνδρὶ ἔργον, εἴ τις δύναιτο, *er hat genug zu thun.* 4, 5, 1. ἱκανὸς cibus ἀμφοτέροις πεποίηται — ἱκανὰ ἔχομεν παρεσκευασμένα. (§. 2. est ἄφθονα.) §. 14. p. 249. 8, 2, 2. §. 5. ἱκανὸν ἔργον ἑνὶ ἕψειν, ἄλλῳ ὀπτᾷν. Πο. 4, 5. πλεῖον τῶν ἱκανῶν. Ιερ. 1, 19. τὰ περιττὰ τῶν ἱκανῶν. 4, 8. Απ. 4, 2, 38. ἐνίοις μὲν πάνυ ὀλίγα ἀρκεῖ — ἐνίοις δὲ πάνυ πολλὰ οὐχ ἱκανά ἐστι. O. 17, 6. Ιπ. 2, 1. οἱ τοῖς χρήμασι ἱκανώτατοι, *opulentissimi.* c. inf. O. 11, 12. ἐπεὶ ἐσθίειν τὶς τὰ ἱκανὰ ἔχοι. it. 2, 4. c. εἰς, Aγ. 9, 3. εἰς τὸ ἀσμένως κοιμηθῆναι, πᾶς τόπος ἱκανὸς ἦν αὐτῷ. E. 5, 3, 17. εἰς τὰ ἐπιτήδεια ἱκανὸν διδόναι, ὁπόσοι γυμνάζεσθαι ἐθέλοιεν. Fr. Portus intelligit ἀργύριον. Leuncl. mauult διδ. ὅσον εἰς τὰ ἐπιτ. ἱκανόν. Ιερ. 4, 9. Απ. 4, 2, 37. O. 2, 4. c. πρὸς, Π. 7, 5, 24. οὐχ ἱκανὴν τὴν φυλακὴν πρὸς τὸ πλῆθος τῶν δυσμενῶς ἐχόντων. ¶ 2) *satis multus, satis copiosus.* Π. 2, 1, 8. ὑπηρέτας — ἱκανοὺς πάντα πεποιημένα παρασχεῖν. All. malunt ἱκανῶς. 2, 4, 12. 3, 3, 1. φύλαξιν ἱκανοῖς. 7, 5, 24. φύλακας — ἱκανοὺς, — φρουροὺς ἱκανούς. A. 3, 2, 7. E. 3, 4, 15. Ιερ. 7, 12. O. 18, 2. ἵνα ἱκανὰ τὰ ἄχυρα μᾶλλον γίγνηται, i. e. ἱκανώτερα, *plures paleae.* c. inf. Π. 8, 5, 11. ἱερεῖα ἄγων, ὡς πᾶσι ἱκανὰ θύειν τε καὶ ἑστιᾶσθαι. A. 1, 2, 1. 4, 8, 18. ἱκανοὶ βόες ἀποθῦσαι τῷ Διῒ — ἡγεμόσυνα. ¶ 3) *satis magnus, satis capax.* Π. 2, 1, 12. σκηνὰς — ἱκανὰς τῇ τάξει ἑκάστῃ. §. 15. A. 6, 4, 2. τὸ χωρίον — ἱκανὸν μυρίοις ἀνθρώποις οἰκῆσαι. (All. οἴκησις. Cod. Par. οἰκήσεις.) quae est Attica loquendi ratio. E. 4, 4, 13. Σ. 3, 8. Αὐτολύκῳ ἱκανὴ

ἱκανὴ (γῆ) γένοιτο ἐγκονίσασθαι. Sic de spatio, A. 5, 3, 2. ἱκανὸν ἤδη ὑπεληλυθέναι. Intell. διάστημα. it. de satis longo tempore, K. 8, 6. ἔσται ἡ λειπομένη (ὥρα) ἱκανὴ περιστήσασθαι. ¶ 4) iustus. Π. 5, 3, 2. ἐξελόντες — τῇ ἄλλῃ στρατιᾷ τὰ ἱκανὰ, iustam praedae partem. K. 5, 30. τράχηλον — μῆκος ἱκανόν. ¶ 5) satis fortis et validus. Ιππ. 2, 3. ὅταν — τὸ μέσον ἐῤῥωμένον ᾖ, καὶ τὸ ἐπελκυνόμενον ἱκανόν. K. 2, 4. τὸ εἶδος, — ἰσχυρόν· ψυχὴν δὲ ἱκανόν. c. inf. A. 6, 4, 20. ἐν τοῖς ὅπλοις ἐνυκτέρευον, Φυλαττόμενοι ἱκανοῖς Φύλαξι μάχεσθαι. Muretus delet μάχεσθαι, quod etiam deest in 2 Codd. Sic tamen est Ιππ. 7, 2. μὴ ἱκανὺς μάχεσθαι, impares. E. 2, 3, 11. ¶ 6) idoneus, bonus, peritus. Π. 1, 5, 7. p. 54. ἱκανοὶ ἀγωνισταί. 4, 3, 3. extr. A. 5, 6, 7. ἱππέας καὶ μάλα ἤδη διὰ τὴν τριβὴν ἱκανὺς ὄντας. E. 1, 7, 3. 2, 3, 18. p. 96. ἀνδρὸς καὶ ὄντος καὶ δοκῦντος ἱκανῦ εἶναι, idoneus ad aliquid contra nos moliendum. Ιερ. 1, 9. Vtroque in loco potest etiam simpliciter explicari bonus, probus. Απ. 1, 2, 27. c. acc. Π. 1, 5, 7. p. 54. ἱκανοὶ ταῦτα, pares his ferendis. 1, 6, 12. p. 66. 2, 2, 5. 3, 3, 23. 5, 3, 16. p. 298. ὁδῶν ἔμπειρος καὶ τἄλλα ἱκανός. c. inf. Π. 1, 4, 12. τίς σῦ γε ἱκανώτερος πεῖσαι; 3, 3, 1. 5, 5, 14. συλλέξας τὺς ἱκανωτέρους τῶν Φίλων καὶ Φρονεῖν καὶ συμπράττειν. Margg. ἱκανωτάτους. Sed in aliis quoque Xenophon vtitur comparatiuo pro superlatiuo. A. 2, 6, 10. ἄρχειν καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἱκανὸς ἦν. All. δυνατός. 6, 6, 9. 7, 1, 13. E. 5, 3, 20. Απ. 1, 2, 10. §. 15. ἱκανωτάτω λέγειν τε καὶ πράττειν. 1, 4, 1. bis. 2, 9, 3. 4, 2, 6. αὐλεῖν, ἢ ἱππεύειν, ἢ ἄλλο τι τῶν τοιύτων ἱκανοὶ γενέσθαι. O. 5, 8. 7, 3. ἡ γυνὴ ἱκανή ἐστι διοικεῖν. 12, 8. 13, 1. Σ. 3, 7. ¶ 7) qui potest, qui solet. c. inf. Π. 1, 4, 25. ἱκανὸν καὶ Φίλους ὠφελεῖν καὶ ἐχθρὺς ἀνιᾶν. 1, 6, 10. 2, 1, 5. τῶν ἱκανωτάτων καὶ εὖ καὶ κακῶς ποιεῖν. 6, 2, 10. οἶνον τοσῦτον — ὅσος ἱκανὸς (Marg. ἐν ὅσῳ ἱκανὸν) ἔσται ἐθίσαι ὑμᾶς ὑδροποτεῖν. 8, 1, 6. E. 1, 7, 10. extr. 3, 4, 12. Ιερ. 7, 9. Απ. 4, 7, 3. ταῦτα ἱκανὰ εἶναι ἀνθρώπου βίον κατατρίβειν. §. 5. Σ. 3, 2. 4, 30. ¶ 8) De lega-

legatis: *qui plenam potestatem habent.* A. 2, 3, 3. ὅτι — ἥκοιεν ἄνδρες, οἵ τινες ἱκανοὶ ἔσονται τὰ παρὰ βασιλέως τοῖς Ἕλλησιν ἀπαγγεῖλαι. Sic de ephoris, Λ. 8, 4. οἱ Ἔφοροι ἱκανοί εἰσι ζημιῦν. Stobae. δυνατοὶ, quod Zeun. iudicat eſſe gloſſema ſignificatus paulo rarioris.

ἱκανῶς, ¶ 1) *ſufficienter, ſatis.* Π. 1, 6, 7. τὰ ἐπιτήδεια — ὅπως ἱκανῶς ἔχοιεν. 8, 6, 6. O. 19, 5. K. 5, 30. λαγόνας — λαγαρὰς ἱκανῶς. ¶ 2) *apte, rite, vt par eſt, recte.* E. 1, 7, 10. p. 59. τί τούτων οὐχ ἱκανῶς καὶ καλῶς ἔπραξαν; *tot nauibus, quot ſufficerent ad rem perficiendam,* O. 4, 10. κἂν ὁ Φρούραρχος μὴ ἱκανῶς τῇ χώρᾳ ἀρήγῃ. Margg. καλῶς. 6, 13. τοὺς ἀγαθοὺς τέκτονας — πάνυ ὀλίγος — μοι χρόνος ἐγένετο ἱκανῶς περιελθεῖν, *ad recte* l. *diligenter obeundum.* Steph. ſine cauſa coni. ἱκανὸς, vt referatur ad χρόνος. ¶ 3) ἱκανῶς ἔχειν, *parem eſſe.* Π. 6, 3, 11. δοκοῦμέν σοι ἱκανῶς ἕξειν — πρὸς οὕτω βαθείας φάλαγγας.

ἱκετεύειν, ¶ 1) *ſupplicare diis.* Aπ. 1, 5, 5. ἱκετεύειν τοὺς θεοὺς, δεσποτῶν ἀγαθῶν τυχεῖν. ¶ 2) *ſupplicem rogare homines,* vel omnino *vehementer rogare.* Π. 4, 2, 12. captos τοὺς μὲν ἱκετεύοντας, τοὺς δὲ φεύγοντας. c. imperat. Π. 1, 3, 10. ἱκετεύω, δός μοι. 1, 4, 10. c. inf. Π. 4, 6, 4. ἡ θυγάτηρ — ἱκέτευσε μὴ δοῦναι αὐτὴν τῷ φονεῖ. 5, 2, 8. 7, 2, 3. 7, 3, 5. ἡ τροφὸς πολλὰ ἱκετεύουσα Pantheam μὴ ποιεῖν τοῦτο. 7, 4, 4. οἱ Κᾶρες ἱκέτευον μένειν αὐτόν. A. 7, 4, 6. 17. E. 6, 3, 1. 6, 5, 23. Aπ. 1, 2, 29. προσαιτεῖν ὥσπερ τοὺς πτωχοὺς, ἱκετεύοντα καὶ δεόμενον προσδοῦναι. c. acc. perſ. et inf. A. 7, 4, 5. Ξενοφῶντα ἱκέτευσε βοηθῆσαι. c. acc. rei et inf. E. 2, 3, 21. ἱκετεύω τὰ πάντων ἐννομώτατα, μὴ ἐπὶ Κριτίᾳ εἶναι ἐξαλείφειν.

ἱκέτης, *ſupplex.* ¶ 1) diis, Aγ. 11, 1. τοὺς βωμῶν ἱκέτας, *qui ſupplices in templum dei alicuius tanquam ad aſylum confugiunt.* ¶ 2) hominibus, Π. 4, 6, 2. p. 256. ἥκω πρός σε καὶ ἱκέτης προσπίπτω. §. 3. δέχομαι ἱκέτην σε. c. inf. A. 7, 2, 18. ἐκαθεζόμην ἐνδίφριος αὐτῷ ἱκέτης, δοῦναί μοι.

ἱκνεῖσθαι, v. ἥκεσθαι.

'Ικόνιον, *Iconium.* A. 1, 2, 19. ἐξελαύνει εἰς Ἰκόνιον, Φρυγίας πόλιν ἐσχάτην. A-

lii,

lii, vt Steph. Byz. et Etymol. M. Lycaoniae tribuunt. v. Wetsten. ad Act. 13, 51. et Hutchins. diss. II. Anabasi praemissa p. 11.

ἴκτινος, *miluius* s. *miluus*. Ιπρ. 4, 18. v. Thom. Mag.

ἰλαδὸν, *copiose, abundanter*. Απ. 2, 1, 20. ex Hesiodo: τὴν κακότητα ἰλαδόν ἐστι ἑλέσθαι. Poll. 9, 144. τὸ Ὁμήρου ἰλαδόν.

ἱλαρὸς, *hilaris*. Αγ. 8, 2. εὔελπις, εὔθυμος, ἱλαρός. Απ. 2, 7, 12. ἱλαροὶ ἀντὶ σκυθρωπῶν. Hesych: ἱλαρός· περιχαρὴς τῇ ὄψει.

Ἴλαρχος, *Ilarchus*, Ephorus eponymus anni decimi tertii belli Peloponnesiaci, Ε. 2, 3, 7.

*ἱλαρῶς, *hilariter*. Απολ. 33. ἱλαρῶς προσεδέχετο τὸν θάνατον.

ἱλάσκεσθαι, *placare, propitium sibi reddere*. Π. 3, 3, 11. γῆν ἱλάσκετο χοαῖς. Ο. 5, 20. περὶ τῶν γεωργικῶν πράξεων — τοὺς θεοὺς ἱλάσκεσθαι.

ἵλεως, *propitius*. Π. 1, 6, 2. θεοὶ ἵλεω καὶ εὐμενεῖς. 2, 1, 1. ἵλεως καὶ εὐμενεῖς. 3, 3, 11. Α. 6, 6, 17. Ιπ. 12, 11. θεῶν ἵλεων ὄντων. Ιπρ. 1, 2. c. dat. Π. 1, 6, 3. ἵλεω οἱ θεοὶ ὄντες ἡμῖν. §. 19. extr. 4, 2, 6. θεοὺς αὐτοῖς ἵλεως ὄντας. Απ. 1, 1, 9. 2, 1, 28.

ἴλη, ¶ 1) *turma equitum*. v. Aelian. tactic. c. 43. sq. et Phauorin in h. v. Suidas: ἴλη· σύστημα, συστροφή, τάξις ὄχλου ἱππικοῦ. Cf. supra εἴλη. Hinc Π. 6, 2, 11. p. 373. et Α. 1, 2, 16. κατ' ἴλας, *turmatim*. ¶ 2) *ordo*. Suidas dicit, proprie esse i. q. φατρίαν, h. e. *curiam*. Scil. dicitur de classibus, in quas pueri Spartani erant distributi. Λ. 2, 12. εἴ ποτε μηδεὶς τύχῃ ἀνὴρ παρὼν — τῆς ἴλης ἑκάστης τὸν τορώτατον ἄρχειν.

Ἰλιὰς, *Ilias*, opus Homeri. Σ. 3, 5. Ἰλιάδα ὅλην καὶ Ὀδύσσειαν ἀπὸ στόματος εἰπεῖν.

Ἰλιεῖς, *Ilienses*. Steph. Byz. in v. Ἴλιον· τὸ ἐθνικὸν Ἰλιεύς. Ε. 3, 1, 13. οἱ Νεανδρεῖς καὶ Ἰλιεῖς. All. male Ἰνεῖς.

Ἴλιον, *Ilium*, vrbs Troianorum. Ε. 1, 1, 3. Μίνδαρος — ἐν Ἰλίῳ θύων τῇ Ἀθηνᾷ.

Ἰλλυριὸς, *Illyrius*. Π. 1, 1, 4. ὁ Ἰλλυριὸς, *rex Illyriorum*, Ἰλλυριῶν ἄρχει.

ἰλὺς, *limus*. Ο. 17, 12. ἰλύος ἐπιχυθείσης.

ἱμὰς, *lorum*. Π. 6, 2, 11. p. 371. ἔχειν χρὴ in exercitu καὶ ἱμάντας. πλεῖστα γὰρ καὶ ἀνθρώποις καὶ ἵπποις ἱμᾶσιν ἤρτηνται. Α. 4, 5,

4, 5, 11. οἱ ἱμάντες calceorum. Ιπρ. 8, 4. ἐφίππια ἐξ ἱμάντων ἠρτημένα. Κ. 6, 1. κυνῶν κοσμος δέρχια, ἱμάντες. (Pollux 5, 55. ἱμὰς πλατὺς περὶ τῷ τραχήλῳ, ὃς καὶ περιδέραιον καὶ περιδερὶς ὀνομάζεται.) Ibid. οἱ ἱμάντες ἔχοντες ἀγκύλας τῇ χειρί. Poll. 5, 56. τὸ περιδέραιον ἐξῆπται στενȣ̃ ἱμάντος, ὃς κατὰ τὸν κύναγχον ἐξηγγύλωται (Emendant ἐξηγκύλωται). καὶ ἀπὸ τȣ́τȣ ἄγεται ἡ κύων. Κ. 7, 6.

ἱμάτιον, *vestis.* De pallio enim raro legitur apud Xenophontem. Α. 7, 5, 3. εἰ μήγ' ἄλλως ἐδύνω, καὶ ἀποδόμενος τὰ σαυτȣ̃ ἱμάτια. vbi videtur prouerbialiter dictum. Λ. 2, 4. ἀντὶ τȣ̃ ἱματίοις διαθρύπτεσθαι, ἐνόμισεν ἑνὶ ἱματίῳ (Stobaeus: ἐνόμισε δερματίῳ) δι' ἔτους προσεθίζεσθαι. Potest h. l. de *pallio* accipi, vt Ε. 1, 7, 5. μέλανα ἱμάτια ἔχοντας — ὡς δὴ ξυγγενεῖς ὄντες τῶν ἀπολωλότων. Ε. 2, 3, 5. ὡμολόγησαν ἓν ἱμάτιον ἔχων ἕκαστος ἀπιέναι in traditione vrbis. Απ. 2, 7, 5. ἱμάτια ἀνδρεῖα καὶ γυναικεῖα. Ο. 4, 23. 7, 36. ἔρια — ὅπως οἷς δεῖ ἱμάτια γίγνηται. 10, 11. δεῦσαι καὶ μάξαι τὰ ἱμάτια. 13, 10. cf. ἀποδεικνῦναι, μάρσιππος, ποιεῖν, ῥηγνῦναι. De *stragulis* intelligendum est Π. 8, 3, 8. ἵπποι — ῥαβδωτοῖς ἱματίοις καταπεπταμένοι.

Ἴμβρος, *Imbrus*, insula Thraciae. v. Steph. Byz. Ε. 4, 8, 15. Athenienses timentes de ea nolunt pacem facere. 5, 1, 28. in pace Antalcidae eam retinent.

Ἱμέρα, *Himera*, vrbs Graeca in Sicilia. Ε. 1, 1, 27. a Carthaginiensibus capitur. Steph. Byz. corrupte ex h. l. profert Χείμεραν. v. ibi interpp.

ἵνα, ¶ 1) *vt.* c. indicat. v. Markland. ad Lys. p. 435. (T. I. p. 43. ed. Reisk.) cf. Raphel. ad 1 Cor. 4, 6. Π. 1, 6, 19. p. 80. ἵνα αὐτὸς ἑαυτὸν ἐνέδυ. Αθ. 1, 11. ἵνα λαμβάνων πράττει. Steph. et all. πράττῃ. c. opt. Π. 8, 3, 9. ἵνα διαπράττοιμεν. Camerarii liber habet διαπράττωμεν, quod Steph. praeferendum putat. Ε. 2, 1, 1. ἵνα μάθοιεν. Σ. 1, 15. c. coni. Π. 1, 3, 8. ἵνα ἀνακτήσωμαι. Hutch. et all. ἀνακτήσομαι. Α. 3, 2, 24. ἵνα ἐν ἀσφαλεστέρῳ ᾖ. 2 codd. habent εἴη. Ponitur in afferendis exemplis, vt Latinorum *vt*, Σ. 2, 26. πυκνὰ ἐπιψεκάζωσιν. ἵνα καὶ ἐγὼ ἐν Γοργείοις ῥήμασιν εἴπω. c. μὴ, Ε. 4, 2,

4, 2, 11. ἵνα μὴ διασπασθείησαν. All. διασπασθῶσιν. ¶ 2) *vbi*. Alias ſic iungitur indicatiuo. v. Valckenar. ad Herodot. 9, 27. Sed c. coniunct. eſt Απ. 2, 1, 11. οὐδ' εἰς τὴν δουλείαν ἐμαυτὸν τάττω, ἀλλ' ἵνα τίς μοι δοκῇ μέση τούτων ὁδός. Leuncl. malebat ἀλλ' εἶναι, quod Steph. edidit, et in vno cod. reperit Erneſtius. K. 6, 7. ἵνα αὐτῶν μηδὲν ἀντέχηται. v. ibi Zeun. qui oſtendit, ἵνα, cum *vbi* ſignificat, habere etiam coniunctiuum.

Ἰνδικαὶ κύνες, *canes Indicae*, adhibendae ſunt in venandis hinnulis et ceruis, K. 9, 1. et apris, K. 10, 1. De earum praeſtantia v. Plin. H. N. 7, 2. et interpp. Curt. 9, 1, 31. it. Poll. 5, 38.

Ἰνδοὶ, *Indi*, populi Armeniis et Chaldaeis vicini, fortaſſis in Colchide. Nam Colchis etiam Aethiopia dicitur. v. Herodot. 4, 28. et Hutch. diſſ. I. Cyropaediae praemiſſa p. 55. Π. 1, 1, 4. in Cyri ditione fuerunt. 1, 5, 3. ab Aſſyriorum rege contra Medos ad ſocietatem inuitantur. 2, 4, 1 -- 8. legati veniunt ad Cyaxarem et Cyrum, quaeſitum de cauſa belli inter Medos et Aſſyrios, et ſocietatem inituri cum eo, qui iuſte bellum gereret. 3, 2, 12. rex eorum diues eſt, apud quem ſtipendia merent Chaldaei. 6, 2, 3. 5. οἱ Ἰνδοὶ ſunt *Indorum legati*.

ὁ Ἰνδὸς, *rex Indorum*. Π. 3, 2, 13 — 15. legatos ad eum mittit Cyrus de pecunia commodanda. 6, 2, 1 — 5. legati eius cum pecuniis veniunt, quod Cyrus ad hoſtes mittit ſpeculatum.

Ἰνεῖς, v. Ἰλιεῖς.

ἰνώδης, *neruoſus, fibroſus*. K. 4, 1. in canibus ἰνώδη eſſe debent τὰ κάτωθεν τῶν μετώπων. Cf. Poll. 5, 57.

Ἰὸς, *Jos* ſ. *Jus*, Arcadiae oppidulum. E. 6, 5, 24. ἐν Ἰῷ τῆς Σκιρίτιδος. §. 26. κατ' Ἰὸν τῆς Σκιρίτιδος. Ibid. κώμη nominatur. Ibid. etiam Ἰᾶται commemorantur, eius incolae. Cf. infra Σκιρῖτις.

ἴουλος, *lanugo*. Photius in lexico MS. ap. Valckenar. ad Theocrit. p. 409. ἴουλος· χνοῦς τριχῶν, ἤτοι ἡ πρώτη τῶν γενείων βλαστή. Poll. 2, 88. ἴουλος παρὰ τὸ ἕρπειν. Nempe deſcendit ab ἰέναι. Sed Gual-

Gualterus ad Poll. deriuat a vermiculo ἴουλος, lat. *conuoluulus*, quod sit multipes. Omnino praeter Hesych. et Etymol. M. vid. Schol. Apollon. 2, 43. et Tzetz. ad Lycophr. 23. Σ. 4, 23. τὤτῳ παρὰ τὰ ὦτα ἄρτι ἴουλος καθέρπει. Poll. 2, 10. παρὰ τὰ ὦτα καθέρποντα τὸν ἴουλον ἔχων.

ἱππαγρέται, apud Lacedaemonios *praefecti trecentis illis selectis grauis armaturae militibus, qui in ciuitate optimi habebantur, et in bello perpetui comites regem stipabant.* Hi trecenti, quamuis essent ὁπλῖται, dicti sunt ἱππεῖς, et lecti sunt ab hippagretis, vnde hi praefecti nomen habent. ἀγρεῖν enim est *capere*. Hesych: ἱππαγρέται· ἀρχὴ ἐπὶ τῶν ἐπιλέκτων ὁπλιτῶν. vbi v. Albert. Idem tamen Hesych. habet haec: ἵππαρχος· ὁ τῶν νέων ἐπιμελητὴς παρὰ Λάκωσιν. Nisi eius verba emendanda sunt ex loco Eustathii ad Il. ϑ, p. 727, 23. νεκνίσκος καὶ νεανίας ὁ αὐτός. Λάκωνες δὲ τὤτους ἱππεῖς ἐκάλουν, καὶ τὤς προεστῶτας αὐτῶν ἱππαγρέτας. cf. Meurs. miscell. Lacon. p. 117. Crag. de rep. Laced. 2, 14. Ruhnken. ad Timaei lex. Plat. p. 109. sq. Λ. 4, 3. αἱρῦνται — ἐκ τῶν ἀκμαζόντων τρεῖς ἄνδρας· ὗτοι δὲ ἱππαγρέται καλῦνται. τὤτων δ' ἕκαστος ἄνδρας ἑκατὸν καταλέγει. E. 3, 3, 9.

ἱππάζεσθαι, ¶ 1) *equitare.* Schol. Aristoph. nubb. 15. τὸ δὲ ἱππεύεσθαι ἐχ ἁπλῶς χρείαν περὶ ἱππικὴν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ ἐπὶ ἑνὸς ἵππου ὀχεῖσθαι, καὶ ὕτως ἱππάζεσθαι. Suidas: ἱππάζεται ἐχ ἁπλῶς τὸ περὶ ἱππικὴν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ ἐφ' ἑνὸς ἵππου ὀχεῖσθαι, ὃ νῦν κέλητα καλῦσιν. Ιπ. 7, 1. homini ἐπισταμένῳ ἤδη ἱππάζεσθαι. Ιππ. 1, 5. 2, 1. vbi est de decursionibus equestribus, vt 3, 9. De equo, Ιπ. 10, 1. ἵππῳ μεγαλοπρεπεστέρῳ ἱππάζεσθαι. ¶ 2) *equitando se exercere.* Aγ. 1, 25. et E. 3, 4, 16. μεστὸν τὸν ἱππόδρομον ἱππέων ἱππαζομένων. Ιππ. 1, 13. De equo, Ιπ. 10, 15. ὅταν εἰς τὸ ἱππάζεσθαι μετὰ τῦ κυδρῦ ἀφιγμένος ᾖ. 11, 7. ὅταν ἱππάζηται. cf. ἱππασία. ¶ 3) De equis: *erudiri, eruditum et agitationi idoneum esse.* Poll. 1, 182. ἀπαίδευτος καὶ ἄγριος. τὤτῳ δὲ ὁ Ξενοφῶν ἀντιτίθησι τὸν ἤδη ἱππαζόμενον. Ιπ. 3, 1. ὅταν ἱππαζόμενον

νου ὠνῆταί τις. 11, 8. ἐπὶ τῶν τοιούτων ἤδη ἱππαζομένων ἵππων καὶ θεοὶ καὶ ἥρωες γράφονται. Leuncl. mauult ἱππαζόμενοι, vt ad θεοὶ referatur. Sed rectius Camerar. videtur vertiſſe: *iam agitationi idoneis.*

ἱππάριον, *equulus.* v. Moeris p. 200. et ibi Pierſon. Contemtus cauſa dicitur Π. 1, 4, 19. ἐπὶ πονηρῶν ἱππαρίων ὀχούμενοι.

* ἱππαρμοστὴς, *equitum praefectus* apud Lacedaemonios. Cf. ἁρμοστής. E. 4, 4, 10. Πασίμαχος ὁ ἱππαρμοστὴς, ἔχων ἱππέας — καταδήσας ἀπὸ δένδρων τοὺς ἵππους. 4, 5, 12. cf. Gramm.

ἱππαρχεῖν, *hipparchum eſſe, equitibus praeeſſe.* Aπ. 3, 3, 1. ἱππαρχεῖν τινι ᾑρημένῳ. §. 11. Iπ. 11, 10. Particip. pro ſubſt. Aγ 2, 4. et E. 4, 3, 4. Πολύμαχος — ὁ Φαρσάλιος, ἱππαρχῶν.

ἱππάρχης, i. q. ἵππαρχος. Σ. 1, 4. στρατηγοῖς καὶ ἱππάρχαις.

ἱππαρχία, *munus magiſtri equitum.* Aθ. 1, 3. μετεῖναι τῶν ἱππαρχιῶν. vbi videtur eſſe genus λειτουργίας. Iπρ 3, 13.

ἱππαρχικὸν, *ad officium magiſtri equitum pertinens.* Iπρ. 5, 1. ἱππαρχικὸν καὶ χαρία γιγνώσκειν, *boni magiſtri equitum eſt.* §. 13.

Ἱππαρχικὸς inſcribitur *liber* Xenophontis *de officiis magiſtri equitum.* Camerar. vertit *de praefectura* ſ. *diſciplina equeſtri.* Leuncl. *de magiſterio equitum.*

ἵππαρχος, *magiſter equitum.* Π. 5, 3, 16. p. 300. οἱ ἄλλοι ἵππαρχοι. Edd. vett. ὕπαρχοι. 7, 1, 2. 8, 3, 11. 8, 4, 1. Cyrus ad coenam vocauit principes, in his τὸν Ὑρκάνιον ἵππαρχον. Margg. ὕπαρχον. A. 3, 3, 12. ἵππαρχος ἐπεστάθη. E. 2, 4, 5. 17. 4, 2, 3. Aπ. 3, 3, 1. 11. vbi et in Hipparchico de officiis hipparchi agitur. Iπ. 12, 15. Iπρ. 1, 7. §. 8. margg. pro ἵππαρχον male legunt ἱππικόν. 2, 7. 3, 1. 5. 6. 4, 1. 5. 7, 1. 4. 8, 4. In rebus Athenienſium E. 2, 4, 15. et Iπρ. 3, 11. commemorantur ἵππαρχοι in plurali. Scil. fuerunt duo Athenienſium ἵππαρχοι, quorum vterque praeerat quinis equitum φυλαῖς. v. Poll. 8, 94. Cf. ſect. 87.

ἱππασία, ¶ 1) *equitatio, curſus equitum.* A. 2, 5, 8. τὴν ἱππασίαν αὐτῶν ἐθαυμα-

θαύμαζον. Ἱπ. 1, 10. 14. 10, 2. 5. 13. Ἱπρ. 1, 15. ¶ 2) *exercitatio equitandi, meditatio equestris.* O. 11, 17. ἱππασάμην ἱππασίαν ὁμοιοτάτην ταῖς ἐν τῷ πολέμῳ ἀναγκαίαις ἱππασίαις. Ἱπ. 3, 4. 8, 9. μακρὰς — βραχείας τὰς ἱππασίας ποιεῖσθαι. 10, 15. 11, 13. ἱππασίαι πρὸς ἐπίδειξιν. ¶ 3) *genus* s. *species equitationis et equestris exercitii.* Ἱπ. 3, 5. μεταβάλλεσθαι τὴν ἱππασίαν. 7, 13. cf. πέδη. ¶ 4) *locus exercitationis equestris.* Ἱπ. 6, 11. ἐξ ἱππασίας εἰς οἶκον ἀπάγηται. 7, 19.

ἱππάσιμος, *equitabilis, planus, aptus ad equitandum.* Π. 1, 4, 14. ἱππάσιμα χωρία. v. Poll. 1, 186. E. 7, 2, 12. μέχρι τοῦ ἱππασίμου.

ἱππαστής, *equus ad exercitia equestria idoneus.* Ἱπ. 10, 17. τὸν ἵππον τοιοῦτον ἀποκαλοῦσιν ἐλευθέριον — ἱππαστὴν, θυμοειδῆ. cf. Kuhn. ad Poll. 1, 194.

ἱππεία, ¶ 1) *equitatus, equestres copiae.* Hesych. et Phauorin: ἱππείαν· τὴν ἵππον. cf. ἀσπὶς et πρεσβεία. A. 5, 6, 3. ἱππείαν — κρείττω ἁπάσης τῆς βασιλέως ἱππείας. Ἀγ. 1, 23. ¶ 2) *res equestris.* Suid: ἱππεία· ἡ ἵππευσις. Π. 8, 8, 9. ὡ τῆς ἱππείας — ἐπιμέλονται. Marg. Steph. ἱππικῆς.

ἱππεύειν, ¶ 1) *equitare.* Π. 5, 2, 8 ἅμα ἱππεύοντες, *inter equitandum.* 1, 6, 6. Ἀγ. 1, 25. E. 3, 4, 16. τάξεσιν ἥτις κράτιστα ἱππεύοι. Ἱπ. 3, 11. Ἱπρ. 3, 13. 14. De equo, Ἱπ. 1, 6. εἰκάζοις ἂν καὶ ἱππεύοντα ὑγρὰ ἕξειν τὰ σκέλη, *currentem.* 10, 3. Ἱπρ. 1, 4. ¶ 2) *equitem esse.* a) *rem equestrem curare.* Suid: ἵππευε· ἵππων φρόντιζε. Ἱπ. proem. πολὺν χρόνον ἱππεύειν. 2, 1. Ἱπρ. 1, 11. b) *equo merere.* E. 3, 1, 3. ἔπεμψαν τῶν ἐπὶ τῶν τριάκοντα ἱππευσάντων, *qui equo meruerant.* 6, 1, 4. p. 360. οἱ ἱππεύοντες, *equites.* Ἱπρ. 9, 5. ¶ 3) *exercitationes equestres instituere.* Ἀπ. 3, 3, 6. ἔνθαπερ εἰώθατε ἱππεύειν. Mox est μελέτας ποιεῖσθαι. ¶ 4) Legitur ἱππεύειν pro ἱππεῦσιν. v. ἱππεὺς nr. 1. Et Ἱπ. 3, 4. ὀπτεύων emendauit Leuncl. pro ἱππεύων.

ἱππεύς, ¶ 1) *eques.* Ἱπ. 6, 16. τὸν ἱππέα. 7, 1. 7. 8. in bello, Π. 1, 4, 17. καὶ πεζοὶ καὶ ἱππεῖς. 2, 1, 2. p. 88. εἰσὶν ἱππεῖς πλείους τῶν

τῶν μυρίων. Λ. 12, 2. 13, 6. Ιπ. 9, 1. 12, 5. 9. 11. Ιπρ. 1, 2. 17. 18. 2, 1. 3, 5. 5, 1. ἔνθα πεζοὶ κρείττους ἱππέων, καὶ ἔνθα πεζῶν κρείττους ἱππεῖς. §. 13. 7, 12. 8, 19. Forma nominatiui plur. ἱππῆς eſt Ιπρ. 7, 1. 3. 8, 14. in plerisque editionibus, et eſt Attica. v. Euſtath. ad Il. α, p. 50. Attamen Zeun. ex editt. Caſtal. Hal. et Bryll. eligit ἱππεῖς. Datiuus ἱππεῦσι ſaepe legitur, vt Λ. 11, 1. καὶ ἱππεῦσι καὶ ὁπλίταις. Πο. 6, 1. Ε. 7, 5. 16. τοῖς κρατίστοις ἱππεῦσιν εἶναι (Margg. ἱππεύειν) δοκεῖτιν. Απ. 3, 4. 1. Ιπρ. 1, 20. 2, 9. 4, 4. 7, 2. 8, 23. Acc. plural. Attice formatur ἱππέας, quod in ſimilibus nominibus Thomas Mag. in v. ἑρμηνέας docet: Π. 1, 4. 14. πεζὰς πολλὰς καὶ ἱππέας. §. 16. §. 17. ἱππέας καὶ πεζὰς. §. 18. 2, 1, 2. p. 87. quater eſt ἱππέας. p. 88. ter. 2, 4, 9. 11. 12. 13. 17. p 137. 4, 5, 15. ἣν ἱππέας ἐπ' αὐτὰς καταστήσωμεν. 6, 4, 5. p. 392. 7, 5, 8. 8, 3, 8. 8, 6, 5. 8, 8, 10. Α. 3, 3, 12. 4, 3, 17. Ε. 3, 1, 3. 3, 4. 23. Ιπρ. 1, 5. 6. 8. 9. 13. τὰς ὄντας ἱππέας. Ita repoſuit Leuncl. pro ἵππους, quod etiam in Cod. Lipſ. reperitur. §. 19. 22. 3, 7. 4, 1. 5, 2. 5. 6. 7. 7, 4. 8, 17. cf. ἵππος, quod ſaepe c. ἱππεὺς permutatur. Locum Helladii, qui idem quod Thomas praecipit, attulimus in v. νομεύς. Sed ſaepe legitur forma acc. communis, ἱππεῖς. v. Fiſcher. ad Weller. p. 211. Errauit ergo Graeu. ad Lucian. ſoloeciſt. T. III. p. 575. niſi formam ἱππεῖς librariorum peccato tribuendam putemus. v. Zeun. ad Π. 1, 1, 2. Sic Π. 2, 1, 2. p. 87. ἑξακισχιλίους ἱππεῖς. Sed paulo poſt eſt ſaepius ἱππέας. 3, 2, 2. Α. 1, 5, 13. pro ἱππέας in Cod. Pariſ. eſt ἱππεῖς, vt 1, 6, 3. 4, 3, 15. in omnibus legitur τὰς — ἱππεῖς. 5, 6, 3. p. 291. 6, 3, 8. 6, 5, 17. 7, 3, 26. in Cod. Eton. eſt ἔχων ἱππεῖς. 7, 4, 17. Αγ. 2, 3. pro τὰς ἵππους in marg. Leuncl. eſt ἱππεῖς. Et ſic Leuncl. in loco parallelo Ε. 4, 3, 4. pro ἵππους in marg. poſuit ἱππεῖς ex verſionibus Philelphi et Bilibaldi. Vbi tamen paulo ante eſt ἱππέας, vtroque in loco. Αγ. 2, 13. τὰς ἱππεῖς. Ε. 1, 2, 4. 1, 3, 8. 1, 4, 9.

4, 9. 3, 4, 10. 4, 1, 9. 5, 3. 6. 7, 1, 9. Απ. 3, 5, 19. Ιπρ. 9. 3. διακοσίους ἱππεῖς. Leuncl. vult ἱππῆς vel ἱππέας, vt paulo ante est χιλίους ἱππέας. Etiam ἱππῆς, E. 3, 4. 14. δώδεκα ἱππῆς — απέκτειναν. Castal. et Bryl. vt §. 20. Iunt. et Castal. habent ἱππεῖς. Sed ἱππῆς est forma Attica. v. quos laudat Morus ad E. 3, 4, 14. c. ἀνὴρ, Π. 4, 3. 3. p. 229. ἄνδρα ἱππέα. ¶ 2) *homo camelo insidens.* Π. 7, 1, 22. αἱ κάμηλοι — οἱ ἐπ' αὐτῶν ἱππεῖς. ¶ 3) i. q. ὁπλίτης. E. 3, 4, 23. ἱππέων mendose scriptum aiunt pro ὁπλιτῶν, quod est Αγ. 1, 31. At vid. ἱππαγρέται.

Ἱππεύς, *Hippeus.* E. 1, 6, 21. dux Samiorum.

Ἱππίας, *Hippias.* ¶ 1) ὁ Ἠλεῖος, Απ. 4, 4. 5 — 25. deridet Socratem, qui deinde eleganter cum eo de iusto et legibus disputat. Σ. 4, 62. artem memoriae docet. De hoc nobili Sophista v. Ernest. ad Απ. l. l. ¶ 2) vnus e principibus factionis, quae Elide oligarchiam defendebat, E. 7, 4, 15. Nisi hic quoque est idem ille sophista. v. Schneider. ad h. l.

ἱππική, ¶ 1) *res equestris.* De hac peculiarem libellum scripsit Xenophon. Π. 8, 1, 12. θήραν — ἄσκησιν ἱππικῆς ἀληθεστάτην. Απ. 3, 3. 9. O. 3, 8. 9. Iπ. prooem. 2, 1. 7, 1. 8, 10. 14. 11, 13. Ιπρ. 1, 11. §. 19. ἀσκεῖν τὴν ἱππικήν. cf. ἀσκεῖν. 6, 5. 8, 1. 5. 6. Paulo aliter Ιπρ. 9, 6. μεταίκων τινὰς εἰς ἱππικὴν καθισταμένους. *equites factos.* Possit in nonnullis ex his exemplis verti *peritia equitandi.* Saltem sic est ¶ 2) Π. 1, 4. 5. εἰς τὸ ἴσον ἀφίκετο τῇ ἱππικῇ τοῖς ἡλικιώταις. E. 4, 3, 5. ἐπὶ ἱππικῇ. Αγ. 2, 5. ἐφ' ἱππικῇ. ¶ 3) In var. lect. est pro ἱππεία. v. ibi.

ἱππικόν, ¶ 1) *equitatus, equestres copiae.* Π. 4, 3, 3. p. 229. ἱππικὸν καθεστάναι. 2, 1, 2. p. 78. 8, 5, 2. A. 6, 5, 18. Αγ. 1, 15. 23. §. 24. παρέχοι τὸ ἱππικόν. All. παρέχοιτο ἵππον, quod rectius iudicatur. Sic etiam in loco parallelo E. 3, 4, 15. rescribunt ἵππον pro ἱππικόν. 3, 1, 4. 3, 2, 12. 3, 4, 12. 15. 21. 3, 5, 6 4, 3, 2. 5. Απ. 3, 3, 4. 14. Ιπρ. 1, 2. 3. 8. 19. 26. 3, 1. 4, 9 5. 6. 13. 9, 3. 4. it. sequente plurali, A. 6, 5, 19 εἶδον τὸ ἱππικὸν συνεστηκὸς, καὶ τὰς Βιθυνὰς πρὸς τάτους συνα-

συναθροιζομένους. Cod. Parif. πρὸς τῦτο. Cod. Eton. πρὸς τύτῳ. Plene legitur Π. 3, 3, 14. ἱππικὸν στράτευμα. cf. ξενικὸς et οἰκεῖος. ¶ 2) Videtur etiam currus complecti, Π. 6, 1, 26. συντελεῖν — ἅρματα ἐκ τῦ ἱππικῦ τῦ ἑαυτῦ.. ¶ 3) *ordo equester, poteſtas inter equites merendi.* Πο. 2, 5. μετοίκοις — μεταδιδόναι καὶ τῦ ἱππικῦ, *equites facere.* Similiter Ἱπρ. 9, 5. v. καθήκειν nr. 3. ¶ 4) *res equeſtris.* Απ. 3, 3, 2. τὸ ἱππικὸν — βέλτιον ποιήσας παραδῦναι. (Vbi tamen *equeſtres copiae* poſſunt intelligi.) Sic plur. Π. 8, 8, 7. ἱππικὰ μανθάνειν καὶ μελετᾷν.

ἱππικὸς, ¶ 1) *equeſter, ad rem equeſtrem pertinens.* Π. 2, 4, 13. ἱππικὴ δύναμις. Ε. 3, 4, 16. ταῖς τε ὁπλιτικαῖς τάξεσιν — καὶ ταῖς ἱππικαῖς. 5, 3, 20. ἱππικοὶ λόγοι, *ſermones de re equeſtri.* Ἱερ. 9, 11. cf. ἀγὼν et τάξις. ¶ 2) *rei equeſtris* ſ. *equitandi peritus.* Π. 3, 1, 9. ἰσχυρᾷ, ἢ ἀνδρείῳ, ἢ ἱππικῷ. 6, 2, 3. εὐοπλώτατοι καὶ ἱππικώτατοι. 7, 5, 22. Ο. 11, 20. Σ. 2, 10. Ἱπ. prooem. 5, 1. Ἱπρ. 1, 6. 12. 5, 1. etc.

¶ 3) In var. lect. confunditur c. ἵππαρχος. v. ibi.

* **ἱππικώτατα**, *ita vt decet rei equeſtris peritiſſimos.* Ο 21, 7.

Ἱπποδάμειος ἀγορὰ, *forum in Piraeeo, nomen habens ab architecto Hippodamo,* qui Piraeeum portum aedificauerat. v. Suid. in h. v. Ε. 2, 4, 8.

Ἱππόδαμος, *Hippodamus.* Ε. 7, 1, 33. praetor Sicyone electus.

ἱπποδρομία, *certamen equeſtre.* Ε. 3, 2, 4. Odryſae in funere caeſorum ſuorum ἱπποδρομίαν ποιήσαντες. 7, 4, 29. in ludis Olympicis τὴν ἱπποδρομίαν ἐπεποιήκεσαν. Σ. 1, 2. ἦν Παναθηναίων μεγάλων ἱπποδρομία — ὡς δὲ ἡ ἱπποδρομία ἔληξεν.

ἱππόδρομος ab Heſych. et Phauorino explicatur ἀγὼν Ἀθήνῃσι Θησεῖ ἀγόμενος. Sed ap. Xenoph. eſt *locus in quo decurſiones equeſtres* ſ. *certamina et exercitia equeſtria inſtituuntur.* Poll. 9, 44. ἐπὶ θεάτρῳ καὶ στάδιον, ἱππόδρομον, ᾠδεῖον. Α. 1, 8, 14. in confuſione copiarum, cum currus ſine aurigis in Graecos ferrentur, Graeci nonnulli ἵσταντο· ἔστι δ' ὅς τις καὶ κατελήφθη, ὥσπερ ἐν ἱπποδρόμῳ, ἐκπλαγείς.

γεῖς. Αγ. 1, 25. et E. 3, 4, 16. v. ἱππάζεσθαι. E. 6, 5, 30. Ιπρ. 3, 1. τά τ' ἐν Ἀκαδημίᾳ καὶ τὰ ἐν Λυκείῳ — καὶ τὰ ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ. §. 10. 11.

ἱπποκένταυρος, *centaurus*. Π. 4, 3, 5. equites lepide cum centauris comparantur. cf. Bochart. hieroz. T. II. p. 835.

ἱπποκόμος, *equorum curator, equiso*. Etymol. M. et Suid: ἱπποκόμος· ὁ τῶν ἵππων ἐπιμελούμενος. Π. 4, 5, 18. E. 2, 4, 4. οἱ ἱπποκόμοι ψήχοντες τὰς ἵππους. O. 11, 4. Ιπ. 2, 3. 5. 4, 4. τῷ ἱπποκόμῳ διακτέον τὸν ἵππον ὅπου ψήξει. 5, 1. τὸν ἱπποκόμον πεπαιδεῦσθαι ἃ δεῖ περὶ τὸν ἵππον πράττειν. §. 2. 3. vbi, vt in toto capite, alia eius officia indicantur. 6, 7. ὁ ἱπποκόμος τὸν χαλινὸν ὀρθῶς ἐμβάλῃ. §. 9. 10. 12. 16. Ιπρ. 5, 6.

Ἱπποκράτης, *Hippocrates*. ¶ 1) E. 1, 1, 15. Mindari ἐπιστολεύς. 3, 3, 4. 6. harmostes Lacedaemoniorum Chalcedone. ¶ 2) Απ. 3, 5, 4. dux Atheniensium, victus a Boeotis prope Delium. v. Thucyd. 4, 93.

ἱπποκρατία, *victoria equestris*. Hesych: ἱπποκρατεία· τὸ τοῖς ἵπποις νικᾶν. Π. 1, 4, 24. χαίρων τῇ ἱπποκρατίᾳ.

ἱππόκροτος, *circus, curriculum*. v. Poll. 1, 186. Ιπρ. 3, 14. Brodaeus pro ἐν τῷ ἐπικρότῳ legendum putat ἐν τῷ ἱπποκρότῳ.

Ἱππόλοχος, *Hippolochus*. E. 2, 3. 2. vnus e triginta tyrannis.

Ἱππόλυτος, *Hippolytus*, Thesei filius. K 1, 2. Chironis discipulus. §. 11. laudatur.

ἱππομαχεῖν, ¶ 1) *ex equis pugnare*. Π. 1, 6, 6. ἱππομαχοῦντας νικᾶν, *equestri proelio vincere*. Αγ. 2, 3. et E. 4, 3, 3. πρὸς τοὺς ὁπλίτας ἱππομαχεῖν. ¶ 2) *equitatui resistere, aduersus equitatum pugnare*. Π. 6, 4, 5. p. 393.

ἱππομαχία, *pugna equestris*. E. 3, 4. 15. γενομένης — ἱππομαχίας. 7, 5, 18. ἡττημένος — ἱππομαχίᾳ.

Ἱππόμαχος, *Hippomachus*. E. 2, 3, 2. vnus e triginta tyrannis. 2, 4, 12. cadit in proelio.

Ἱππόνικος, *Hipponicus*. ¶ 1) Atheniensis ditissimus, Πο. 4, 15. sexcenta mancipia elocarat. Videtur fuisse Calliae filius. De Hipponicorum familia v. omnino Perizon. ad Aelian. V. H. 4, 23. et 14, 16.

16. ¶ 2) pater Calliae. E. 6, 3, 2. Σ. 1, 2. ¶ 3) pater Hermogenis. Απ. 4, 8, 4. Απολ. 2. ¶ 4) Phliasius, pater Proclis. E. 5, 3, 13.

ἱππονοεῖν, v. ἱππωνεῖν.

ἵππος, ¶ 1) *equus*. Π. 1, 4, 20. λαβὼν τῶν ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν. In edd. vett. perperam legitur ἱππέων pro ἵππων. §. 23. ἔπαιον ἵππους καὶ ἄνδρας. 3, 3, 14. λῦσαι ἵππους. 4, 2, 14. cf. λύειν. 4, 3, 4. p. 232. sq. varia sunt de equo. 4, 5. 18. τοὺς ἵππους καὶ τὰ τῶν ἵππων σκεύη. 5, 1, 7. ἵππων ἀγαθῶν καὶ γυναικῶν καλῶν. 6, 2, 7. p. 366. οἱ ἵπποι κατατεθωρακισμένοι οἱ ἐν τοῖς ἅρμασι. 6, 4, 5. p. 392. ἱππέας καὶ ἵππους ὡπλισμένους. A. 1, 9, 3. φιλιππότατος, καὶ τοῖς ἵπποις ἄριστα χρῆσθαι. Quae formula saepius legitur. 4, 5, 24. 4, 8, 21. ἔθεον οἱ ἵπποι. Ιερ. 6, 16. Αγ. 9, 6. ἵππους πολεμιστηρίους τρέφειν est munus publicum. Sed Π. 1, 3, 3. τρέφειν ἵππους est simpliciter *alere*. Απ. 2, 3, 7. 2, 6, 7. 3, 3, 2. ἀρχὴ ἵππων. Margg. perperam ἱππέων. §. 3. §. 4. τῶν ἵππων ἐπιμελεῖσθαι. 4, 1, 3. 4, 2, 25. O. 1, 8. 2, 11. 5, 6. ὠφελούμεναι αἱ ἵπποι — ἀντωφελοῦσι. ὁ μὲν ἵππος — Bachius dicit, αἱ ἵπποι in feminino dictum esse, quia hoc genus adhibeatur, quando de equis in vniuersum sermo sit, sed sequi mox masculinum, vt intelligatur equus generosus ac domino suo carus. At cum femininum nunquam ap. Xenoph. nisi de equitatu legatur, et Etymol. M. τὰς ἵππους Jonum esse dicat, recte Zeun. restituisse videtur ὠφελούμενοι οἱ ἵπποι. O. 11, 5. ἵππῳ — εἰ τὴν ψυχὴν φύσει ἀγαθὴν ἔχοι. 12, 20. 18, 4. inter ὑποζύγια referuntur. Σ. 2, 1. Epithetorum magna est copia, v. c. αἰσχρὸς, Ιπ. 1, 17. ἄλυπος 3, 12. ἀπειθὴς 3. 6. ἐγχαλίνωτος 5, 3. βλακώδης 9, 1. βλὰξ 9, 12. γοργὸς 1, 10. 10, 5. et 17. δυσγάργαλις 3, 10. δύσκολος 5, 1. δύσφορος 1, 2. ἐθελουργὸς. 10, 17. ἐλευθέριος ibid. ἐξόφθαλμος 1, 9. ἑτερόγναθος 1, 9. et 6. 9. εὐμεγέθης 1, 17. εὔπνους 1, 10. εὔπους 1, 3. 17. 3, 12. τὸ σῶμα εὔρωστος 11, 1. εὔσαρκος 1, 17. εὐσχήμων ibid. εὔχιλος 1. 12. εὐχρόαστος 1, 17. θυμοειδὴς 1, 8. 9, 1. 2. 4. 5. 8. et saepius. ἱππαστὴς 10, 17. κοιλόφθαλμος 1, 9. λαμπρὸς 11, 1.

11, 1. μεγαλοπρεπὴς 10, 1. 5. μεγαλόφρων 10, 1. μετέωρος 11, 1. ὀξὺς 1, 13. περίβλεπτος 10, 1. 5. πολεμιστήριος 1, 2. 3, 7. πομπικὸς 11, 1. πρᾷος 3, 12. σοβαρὸς 10, 17. σωτήριος 3, 12. 8, 2. ὑπέρθυμος 3, 12. ὑπέρφοβος et ὑπόπτης 3, 9. φιλόνεικος 9, 8. Tribuitur equo βλακεία Ιπ. 3, 12. ὑψηλαυχενία 10, 13. Dicitur equus γαυριᾶσθαι, ἐλαύνεσθαι, κλωσμῷ ἐγείρεσθαι, ποππυσμῷ πραΰνεσθαι. v. fuis locis. cf. ἄγειν, ἀγέλη, ἀγελαῖος, ἀναλαμβάνειν, ἀνιέναι, ἀπάγειν, ἀποσείεσθαι, ἀρετὴ, ἀσθενὴς, ἀστράγαλος, βραδὺς, δεινὸς, δίκαιος, ἐπιραβδοφορεῖν, ἐπισάττειν, ἐπιτήδεια, ἥλιος, θυμοῦσθαι, θυμώδης, θωπεύειν, ἰσχυρὸς, καλλωπίζεσθαι, κυνήποδες, ὀργίζεσθαι, πατριώτης, παχύνειν, ποδώκης, προδότης, προσφέρεσθαι, σφαδάζειν, ὑβριστὴς, ὑποχείριος, χρήσιμος, χρυσοχάλινος. Singularis pro plur. Π. 2, 3, 5. p. 118. παίει ὁ ἵππος ὁπλῇ. Α. 1, 5, 2. τοῦ ἵππου θᾶττον ἔτρεχον — ἐπεὶ πλησιάζοι ὁ ἵππος. c. ἐπὶ, Π. 4, 3, 3. p. 231. ἐφ' ἵππου κινδυνεύειν, equis insidentes. 4, 6, 1. παρῆν — ἐφ' ἵππου. Mox est τὰ ἐφ' ἵππων ὅπλα. Sic hoc idem est, quod Π. 6, 3, 10. τὰ τῶν ἵππων ὅπλα. Α. 3, 4, 28. σὺ ἐφ' ἵππου ὀχῇ. 7, 3, 13. ἵππον — ἐφ' οὗ διώκων αἱρήσεις, quo vectus, it. plural. Π. 1, 4, 25. πρέπεμπον ἐφ' ἵππων. 4, 5, 17. ἐπὶ τῶν ἵππων καθήμενοι. §. 19. ἐπὶ τῶν ἵππων ὀχεῖσθαι. 5, 2, 8. μὴ ταράσσεσθαι ἐπὶ τῶν ἵππων. 8, 3, 8. ἐφείποντο σκηπτοῦχοι ἐφ' ἵππων. Α. 7, 4, 2. ζειρὰς — ἐπὶ τῶν ἵππων ἔχουσιν, in equis. Αγ. 2, 25. στρατεύεσθαι καὶ πεζῇ καὶ ἐφ' ἵππων. (Contrarium est Α. 3, 4, 30. καταλιπὼν τὸν ἵππον, ἔσπευδε πεζῇ; h. e. καταβὰς ἀπὸ τοῦ ἵππου.) Ε. 6, 4, 11. ἥκιστα φιλότιμοι ἐπὶ τῶν ἵππων ἦσαν, equis vehebantur. c. ἐπὶ et dat. Π. 5, 2, 1. ἐπορεύοντο — Κῦρος μὲν ἐφ' ἵππῳ. Defendit hanc structuram Verheyk ad Antonin. Liberal. p. 155. c. σὺν, Π. 8, 1, 2. ἐφοίτων ἐπὶ τὰς θύρας σὺν τοῖς ἵπποις, equis vecti. Hinc Π. 1, 4, 19. pro συντεταγμένον Cod. Guelf. et marg. Steph. habet σὺν τοῖς ἵπποις. In marg. Steph. est etiam συντεταγμ. σὺν τοῖς ἵπποις. Interdum omittitur σὺν, vt Π. 4. 3. 4 p. 232. διώξομαι τῷ ἵππῳ. Ε. 1, 1, 4. ἐπεισβαίνων τῷ ἵππῳ ἐς τὴν θάλατταν. Possis

sis etiam intelligere *cum equitatu*. Cf. nr. 2. c. μετὰ. K. 11, 3. μετὰ ἵππων καὶ ὅπλων. ¶ 2) *equites, equitatus*. Phauorin: ἵππος ἐπὶ ἀρσενικῦ καὶ θηλυκῦ Ἀττικῶς. ὃ καὶ συλληπτικῶς καὶ ἐπὶ τῶν ἱππέων λέγεται. Femininum: Π. 4, 6, 2. p. 256. ἵππον εἰς χιλίαν — παρειχόμην. 5, 4, 2. πολλὴν ἵππον ἔχων καὶ ἅρματα. Αγ. 1, 15. E. 3, 2, 1. 3, 4, 12. Masculin: O. 5, 5. σὺν ἵππῳ ἀρήγειν τῇ πόλει — τὸν ἵππον συντρέφειν. Oppon. πεζῇ. it plural. Π. 1, 4, 17. τοῖς ἵπποις προσελάσας. Intell. σὺν, quod saepe ante ἵπποις omittitur. v. nr. 1. et βοηθεῖν. §. 23. σὺν τοῖς ἵπποις. 2, 1, 2. p. 92. 3, 3, 12. τοῖς ἵπποις καταδρομὴν ποιήσαντες. §. 28. ἤλαυνον εἰς τὰς ἵππους τῶν πολεμίων. Margg. ἱππεῖς. 4, 2, 6. 4, 5, 5. στρατόπεδον κενὸν — τῶν ἱππέων. Margg. ἵππων. §. 19. σὺν τοῖς ἵπποις ἔπωνται. 5, 4, 2. ἅρματα καὶ ἵππους. all. ἱππεῖς. §. 4. §. 8. 7, 1, 16. τῇ ῥώμῃ τῇ τῶν ἵππων. Margg. ἱππέων. 8, 3, 11. ἀπέλιπε τῷ ἵππῳ τὰς ἄλλους ἵππους. Margg. ἱππεῖς. A. 1, 6, 1, 7, 2, 5. 7, 3, 20. 22. 23. E. 1, 2, 11. ἐβοήθησεν ἵπποις πολλοῖς. 1, 3, 4. 4, 3, 4. (In loco parallelo Αγ. 2, 3. marg. Leuncl. perperam habet ἱππεῖς pro ἵππους.) 6, 4, 14. Wells. edidit ἱππεῖς e coniectura Steph. et Leuncl. All. habent οἱ ἵπποι, quod pro ἱππεῖς potest accipi. Schneidero locus alias ob caussas videtur vitio laborare. Ἱππ. 3, 10. 9, 7. cf. ἀσπὶς nr. 4. ¶ 3) Saepe in var. lect. permutatur c. ἱππεύς. v. paulo ante nr. 1. 2. et ἱππεὺς nr. 1. it. c. ἱππικόν. v. ibi nr. 1.

ἱππότης, *eques*. Hesych: ἱππότης· ἱππεύς. Suidas: ἱππότης· ἱππεύς, ἔφιππος. Cf. Poll. 1, 220. Π. 1, 4, 18. σὺν τοῖς παρατυχοῦσιν ἱππόταις. 8, 8, 10. Ἱπ. 8, 10. δύο ἱππόται συντιθεμένω.

ἱπποτοξότης, *equester sagittarius, miles leuis armaturae, qui fundis vel sagittis ex equo vtitur*. Π. 5, 3, 13. Σάκων τοξόται — καὶ ἱπποτοξόται. Απ. 3, 3, 1.

ἱπποτροφεῖν, *equos alere*. Αγ. 1, 23. E. 3, 4, 15. Agesilaus equitatum sibi comparaturus τὰς πλουσιωτάτους τῶν ἐκεῖ (in Asia) πόλεων ἱπποτροφεῖν κατέλεξε· προειπὼν δὲ ὅστις παρέχοι τὸ ἱππικόν. Ἱππ. 1, 11. ἀναγκασθήσονται

ται ἱπποτροφεῖν. v. ἱπποτροφία.

ἱπποτροφία, *equorum nutritio.* O. 2, 6. est munus ditiorum ciuium, vt equos alant suis sumtibus, vel ad solennes pompas, vel ad sacra certamina, vel ad belli vsum.

ἱπποτρόφος, *qui equos alit et instruit.* ¶ 1) ad bellum. Ἀγ. 1, 24. τῶν ἱπποτρόφων πόλεων. ¶ 2) ad publicas panegyres, Ἱερ. 1, 5.

ἱπποφόρβιον, *armentum equorum pascentium.* v. Schol. Homer. Il. β, 474. E. 4, 6, 6.

ἱπποφορβός, *equiso, equorum pastor.* v. Poll. 7, 185. Π. 1, 1, 2.

ἱππώδης, *equo decorus.* v. Poll. 1, 192. Ιπ. 1, 11. κορυφὴ μείζων, ὦτα δὲ μικρότερα ἱππωδεστέραν τὴν κεφαλὴν ἀποφαίνει, *caput equinum elegantius.*

ἱππών, ¶ 1) *equile, equorum stabulum.* Suid: ἱππὼν σημαίνει καὶ τὸν τόπον ἐν ᾧ οἱ ἵπποι ἵστανται. Cf. Poll. 1, 184. Ιπ. 4, 1. 2. ¶ 2) *statio equitum, qui epistolas perferunt, statio angarorum.* v. Herodot. 8, 98. Π. 8, 6, 9. ἐποιήσατο ἱππῶνας — καὶ ἵππους ἐν αὐτοῖς.

Ἵππων, *Hippon*, Syracusanus, E. 1, 2, 5.

ἱππωνεία (Poll. 1, 182. habet ἱππωνία), *equorum emtio.* Ιπ. 1, 1. ὡς ἂν τις ἥκιστα ἐξαπατῷτο ἐν ἱππωνείᾳ. 3, 1. Ιπρ. 1, 12.

ἱππωνεῖν, *equos emere.* Ιπ. 11, 13. ἤν τις καλῶς ἱππωνήσῃ. Ιπρ. 1, 14. ἱππωνεῖν (Iunt. ἱππονεῖν, all. ἱππονοεῖν, *animum adiicere ad equos*). Oppon. πωλεῖν.

Ἶρις, *Iris*, Ponti fluuius. A. 5, 6, 3. p. 291. Ἶριν. all. Τίγριν. 6, 2, 1. in marg. Steph. est gen. Ἴριος, pro quo all. habent Τίγριος. Sed in plerisque editt. nihil est.

ἰσάζειν, *aequalem reddere.* Ιπ. 7, 13. ἵνα ἀμφότεραι αἱ γνάθοι καθ' ἑκάτερον τῆς ἱππασίας ἰσάζωνται, np. ne ἑτερόγναθοι sint equi. v. ἑτερόγν.

Ἴσανωρ, *Isanor*, eponymus Ephorus anno tertio belli Peloponnesiaci, E. 2, 3, 7.

ἰσηγορία, ¶ 1) *aequalis dicendi potestas.* Moeris: ἰσηγορία, Ἀττικῶς· ἰσολογία, Ἑλληνικῶς. Cf. Thom. Mag. Π. 1, 3, 9. est de ebriis in conuiuio aeque vociferantibus. Iocose. Nam proprie significat aequum ius sententiam dicendi. ¶ 2) *iuris aequabilitas.* Cf. Poll. 6, 174.

6, 174. Αϑ. 1, 12. ἰσηγορίαν τοῖς δούλοις πρὸς τὰς ἐλευθέρους ἐποιήσαμεν, καὶ τοῖς μετοίκοις τὴν ἰσηγορίαν ἐποιήσαμεν.

ἰσῆλιξ, *aequalis aetate.* Moeris: ἰσῆλιξ καινότερον τῷ ἡλικιώτης. v. ibi interpp. Suid: ἰσηλίκων· τῆς αὐτῆς ἡλικίας. Σ. 8, 1. Amoris τῷ χρόνῳ ἰσήλικος τοῖς ἀειγενέσι ϑεοῖς.

Ἴσημι. ¶ 1) *scio.* Π. 1, 6, 11. ἴσασι γὰρ ἐφ' οἷς Κυαξάρης αὐτὰς ἄγεται. Moeris: ἴσασι, Ἀττικῶς· οἴδασι, κοινῶς. Cf. Thom. Mag. Π. 4, 4, 3. αὐτοί τε ἴστε, *scitote*, καὶ τοῖς ἄλλοις διαγγέλλετε. Α. 1. 5, 15. ὀκ ἴστε, *nescitis*, ὅ τι ποιεῖτε. Est leniter monentis. Ἱπρ. 9, 9. dii πάντα ἴσασι. c. ὅτι. Λ. 8, 1. ὅτι πείϑονται, ἅπαντες ἴσμεν. Ε. 1, 7, 10. p. 55. ἴστε (*scitis*) πάντες, ὅτι — ἐστι. Ἀπολ. 27. c. πῶς. Ἱπρ. 9, 8. ἴσασι πῶς ἔχει. c. acc. particip. Α. 5, 8, 6. ἅπερ πολλὰς καὶ ὑμεῖς ἴστε παϑόντας. Ἀπολ. 20. c. nominat. particip. Π. 2, 3, 5. p. 119. παραβαλλόμενοι ὀκ ἴσα εἰς τὸν κίνδυνον ἴσμεν, i. e. ἡμᾶς παραβάλλεσϑαι. Α. 2, 1, 10. ἴσϑι ἀνόητος ὤν. Ἱερ. 2, 9. Sic Ἱερ. 11, 7. Canterus nouu. lectt. 1, 13. pro εὖ ἴσϑι νικῶν emendat εὖ ἴσϑι νικ. *scito te vincere.* §. 15. εὖ ἴσϑι — κεκτημένος est in margg. pro κεκτῆσϑαι, vbi participium magis ex vsu linguae graecae esse dicit Stephanus, et recepit Zeun. Imperatiuus habet saepe vim asseuerandi: *vtique, haud dubie, mihi crede, mihi credite.* Hesych: εὖ ἴσϑι· καλῶς γίνωσκε, καλῶς γνῶϑι. Π. 1, 6, 10. πειστικωτέρους, σάφ' ἴσϑι, λόγους δυνήσῃ λέγειν. 6, 1, 21. p. 354. καὶ γὰρ τῦτο, ἴσϑι, ἐν ἔσται. Margg. ἴσως. 8, 7, 3. p. 545. ἃ, σάφ' ἴσϑι, — πολλὰς ἀσχολίας παρέχει. Iunt. Cod. Guelf. et Marg. Steph. παρέχειν. Ε. 3, 5, 8. p. 182. εὖ ἴστε, ἀναφανήσονται πολλοί. Ἱερ. 1, 27. 7, 10. 13. Ο. 10, 13. Saepe c. ὅτι, Π. 1, 3, 13. τῦτο εὖ ἴσϑι ὅτι ἐμὲ ἀνιᾷ. 2, 2, 15. p. 113. εὖ δὲ ἴστε, ὅτι etc. 2, 3, 2. 3, 3, 20. §. 25. εὖ μὲν ἴστω, ὅτι — 4, 2, 18. ἴστε ὂν (Brodaeo teste legitur etiam εὖ ὂν ἴστε, quam lectionem confirmat etiam Cod. Guelf. et Zeun. ob vsum loquendi recepit.) ὅτι συμφέροι ὑμῖν. 5, 1, 2. 6, 1, 9. 8, 4, 9. Α. 7, 7, 22. Ε. 6, 1, 4. p. 363. 7, 4, 40. εὖ ἴστε, ὅτι ἡμεῖς στρατευσό-

τευσόμεθα εἰς τὴν Ἀρκαδίαν. Hic eſt comminantis. Απ. 1, 4, 11. 2, 9, 3. εὖ ἴσθ' ὅτι, es dient zur Antwort. Ιερ. 9, 8. εὖ ἴστω, ὅτι —. it. c. ὡς, Π. 5, 1, 3. εὖ ἴσθι ὡς ἐμοὶ ἔδοξε. Απ. 4, 2, 30. ὡς πάνυ μοι δοκεῖ — περὶ πολλȣ̃ ποιητέον — ȣ̃τως ἴσθι, non quidem nego. Σ. 8, 40. ¶ 2) noui. Απ. 2, 1, 10. τῶν ἐθνῶν ὧν ἡμεῖς ἴσμεν. 4, 2, 26. τὰ ἐπιτήδεια ἑαυτοῖς ἴσασι. Sic de leporibus, K. 5, 17. de canibus, K. 7, 11. ¶ 3) peritus ſum, didici. Απ. 3, 6, 16. λέγοντες, ἃ μὴ ἴσασι. Paulo ante οἶδέ τις. ¶ 4) In var. lect. permutatur ἴσθι c. οἶσθα. v. εἰδέναι nr. 8. f. it. εὖ ἴστε c. ἐπίστασθε. v. ἐπίστασθαι nr. 1.

Ἴσθμια, ludi Iſthmici et ſacra in iis ſolemnia. E. 4, 5, 1. 2. bis vno anno tam ab Argiuis, quam ab Ageſilao et Corinthiis celebrantur Neptuno.

ἰσθμός, v. ἠθμός.

Ἰσθμός, Iſthmus. ¶ 1) Cherſoneſi Thraciae, A. 2, 6, 2. Latitudo eius fuit 30 ſtadia, E. 3, 2, 8. ¶ 2) Corinthiacus, E. 4, 5, 1. 4, 8, 8. Ἰσθμὸν τῆς Κορινθίας. 7, 5, 15. ¶ 3) peninſulae Pallenes, E. 5, 2, 12. p. 299. Ποτίδαιαν ἐπὶ τῷ Ἰσθμῷ τῆς Παλλήνης οὖσαν.

Ἰσίας, Iſias. E. 2, 3, 7. Ephorus eponymus anni vigeſimi tertii belli Peloponneſiaci.

Ἰσμηνίας, Iſmenias, Thebis potens. v. Solanus ad Lucian. T. III. p. 103. E. 3, 5, 1. 5, 2, 17—26. cum Lacedaemonii arcem occupaſſent, a Lacedaemoniis damnatus interficitur.

* ἰσόμαλος eſt vocabulum obſcurum et fortaſſe corruptum. Αγ. 2, 9. ἑώρων τάς τε φάλαγγας ἀλλήλων μάλα ἰσομάλους — καὶ οἱ ἱππεῖς ἦσαν ἑκατέρων ἰσοπληθεῖς. Hutch. emendat ἰσοπάλους, Bachio probante. Marg. Leuncl. habet ἰσομάχους. Nempe ſenſus debet eſſe: pugnando pares. Zeun. ad analogiam nominis ἀγχώμαλος, quod in Thucydide, Dionyſio Halic. et Joſepho obuium eſt, defendere videtur ἰσομάλους. Et ſane videtur ſignificare poſſe numero vel viribus pares. Certe Schol. Thucyd. 3, 49. ἀγχώμαλοι, inquit, ἰσοσθενεῖς. Sed ſcribendum eſt ἰσωμάλους per ω. Nam Etymol M. in v. ἀγχώμολον ita praecipit: τὰ παρὰ τὸ ὁμαλὸς συν-

συντιθέμενα διὰ τῦ ω μεγάλου γράφεται. οἷον, ἀνώμαλος, κατώμαλος (leg. καθώμαλος).

ἰσομεγέθης, *aeque magnus.* c. dat. K. 5, 29. ἐδὲν τῶν ὄντων ἰσομέγεθες τέτῳ (lepori) ὅμοιόν ἐστι πρὸς δρόμον.

ἰσομέτωπος, *aequatis frontibus.* E. 4, 5, 16. σὺν τοῖς ἐκδρόμοις ἰσομέτωποι καὶ ἐδίωκον καὶ ἐπέστρεφον.

ἰσομοιρεῖν, *aequales partes habere* l. *nancifci*, np. ex praemiis belli. Π. 2, 2, 10. ἀξιώσουσιν πάντες ἔτοι ἰσομοιρεῖν. c. gen. Π. 2, 3, 3. ἃ ἂν ἄλλοι — κατωπράξωσι, τέτων ἰσομοιρεῖν.

ἰσομοιρία, ¶ 1) *partium aequalitas.* Π. 2, 2, 13. ὁμότιμοι ὤκνουν τὴν τῦ ὄχλου ἰσομοιρίαν. §. 14. ¶ 2) *aequum ius.* Ἀπολ. 21. μὴ μόνον ἰσομοιρίας τυγχάνειν — ἀλλὰ καὶ προτετιμῆσθαι.

ἰσόμοιρος, *aequas partes habens.* Π. 2, 1, 16. τὲς — ὑπηρέτας ἰσομοίρους πάντων ἐποίει. 2, 2, 10. 4, 6, 6. ἰσόμοιρον δ' ἐποιήσαντο καὶ τὸν Κυαξάρους ἄγγελον. Margg. ἐποίησαν. Sed medium h. l. defendit Zeun. quia (Medi f.) Hyrcanii dicuntur fibi parem feciffe in diftributione.

ἰσόπαλος, v. ἰσόμαλος. Hefych: ἰσόπαλοι· ἴσοι. Sed Suidas: ἰσοπαλῆ· ἴσα ἐν κλήρῳ. πάλος γὰρ ὁ κλῆρος.

ἰσόπεδον, *campus patens, planities.* Apud Virgilium *aequor* vocatur. cf. Herald. aduerfarr. 1, 11. Π. 3, 1, 3. εἰς τὸ ἰσόπεδον καταβὰς e colle διαμάχεσθαι. Phauorin: ἰσόπεδον· ὁμαλὸς τόπος, ἴσην ἔχων τὴν γῆν. Cf. Hefych. et Suid. E. 4, 8, 37. ἕως μὲν ἐν τῷ ἰσοπέδῳ τὸ στράτευμα ἦν· ἐπεὶ δὲ — ἐν τῷ κατάντει ἦν. Hinc Π. 1, 6, 19. p. 81. ἐν τῷ ἰσοπέδῳ μάχην συνάπτειν, vt nos *im freyen Felde ftreiten.* Sic Π. 4, 1, 5. 6, 2, 7. p. 366. E. 7, 4, 31. 7, 5, 11.

ἰσόπεδος, ¶ 1) *aequus, planus.* K. 5, 18. ἐν ταῖς ὁδοῖς, ἐὰν ὦσιν ἰσόπεδοι. ¶ 2) *in loco vbique aequo conftitutus.* K. 9, 15. ἐπὶ τὸ βάθος τὴν ποδοστράβην (all. τῆς ποδοστράβης) ἐπιθεῖναι κατωτέρω ἰσόπεδον. Vertunt *aequabili fitu*, et referunt ad ποδοστρ. Sed Gailius iungit ἰσόπ. βάθος, et τῆς ποδοστράβης (hanc enim lectionem praefert) κατωτέρω, vt κατωτ. dictum fit pro τὰ κατωτέρω ὄντα, atque adeo vertit: *à une profondeur*

fondeur égale de niveau *placer la partie inférieure du podoſtrabe.* Cf. var. lect. in praefatione mea.

ἰσόπλευρος, v. πλαίσιος.

* ἰσοπληθής, *numero par.* Αγ. 2, 9. οἱ ἱππεῖς ἑκατέρων ἰσοπληθεῖς. Carent hoc vocabulo lexica, quod tamen etiam habet Thucyd. 6, 37.

ἰσόῤῥοπος, *aequale pondus habens.* Heſych: ἰσόῤῥοπον· ἰσοβαρὲς, ἴσον. ἐκ μεταφορᾶς τῶν μὴ ῥεπόντων ζυγῶν· καὶ ἰσόσταθμον, ἢ ὅμοιον. Cf. Suid. Σ. 2, 17. σῶμα ἰσόῤῥοπον ποιεῖν, ſcil. cuius nulla pars grauior iuſto aut leuior eſt. Oppon. παχύνεσθαι et λεπτύνεσθαι. cf. ἀντίῤῥοπος.

ἴσος, ¶ 1) *aequalis par.* ¶ a) magnitudine, Α. 5, 4, 18. ἴσους τὸ πλάτος καὶ τὸ μῆκος. Ιερ. 8, 7. ἐκ τῶν ἴσων ὑπουργημάτων, *ſi beneficia iis paria praeſtatis, quae priuati praeſtant.* Απ. 3, 10, 10. οὐ γὰρ ἴσους γε πάντας, οὐδὲ ὁμοίους τὰς θώρακας ποιεῖς. Ιπ. 7, 9. ἡνίας ἐπαινοῦμεν ὁποῖαι ἴσαι εἰσί. b) numero, Π. 4, 5, 18. ἀριθμήσαντας λαβεῖν — εἰς τάξιν ἴσους. Λ. 7, 3. ἴσα φέρειν, *nemo plus quam alius.* Πο. 4, 30. Ε. 1, 6, 21. Ιπρ. 2, 6. Κ. 6, 7. Plene Π. 5, 2, 1. ἴσοι ὄντες τὸν ἀριθμόν. Ιπρ. 2, 3. ἴσους τούτοις τὸν ἀριθμόν. Vbi eſt c. dat. perſ. vt ſaepius infra. Margg. ἀριθμῷ. Sic ἴσον δικαστήριον, *vbi ab vtraque parte pares numero iudices ſunt.* v. δικαστήριον. ¶ c) etiam magnitudine et qualitate. c. dat. Π. 7, 2, 8. εὐφροσυνῶν πασῶν ἐμοὶ τὸ ἴσον μετεῖχε. Intell. μέρος. Sic ſaepe τὸ ἴσον et τὰ ἴσα, vt de honoribus, Π. 2, 1, 6. οὐ μετείχετε τῶν ἴσων ἡμῖν, *aequales et quantitate et qualitate.* de praemiis belli, Π. 2, 2, 10. τῶν ἴσων τόν τε κακὸν καὶ τὸν ἀγαθὸν ἀξιοῦσθαι. §. 12. 2, 3. 2. 3. Plene Π. 2, 3, 5. p. 119. τὰ μὲν ἆθλα τῆς ἀρετῆς ἴσα πρόκειται — παραβαλλόμενοι οὐκ ἴσα εἰς τὸν κίνδυνον. de praemiis laboris, Ο. 13, 12. vbi §. 11. erat ὅμοια. de donis et beneficiis, Ιερ. 8, 2. πότερος μείζω ἀπὸ τῶν ἴσων κτᾶται χάριν. Antea erat ὅμοια. §. 4. de opibus, Σ. 4, 35. οἱ τὰ ἴσα (ſup. χρήματα) λαχόντες. de iuribus, Π. 1, 3, 15. τὸ ἴσον ἔχειν δίκαιον νομίζεται. Ε. 7, 1, 33. ὡς τῆς πολιτείας ἐσομένης ἐν τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις. de laboribus et moleſtiis, Ιερ. 2, 14. ἴσοι οἱ πόλεμοι tyran-

tyrannorum et rerum publicarum, quatenus pares labores habent. De portionibus ciborum, Π. 2, 1, 15. ἦσαν τὰ παρατιθέμενα ἀεὶ ἴσα αὐτῷ τε καὶ τοῖς καλουμένοις. 2, 2, 1. p. 101. οὐδὲν ἴσον ἔσται. de pari conditione in vniuersum, E. 7, 1, 1. ὡς δέοι ἐπὶ τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις τὴν συμμαχίαν εἶναι. §. 3. ἐπὶ τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις τὴν συμμαχίαν ποιούμενος — ἔστιν οὖν ἰσαίτερόν τι; potestne conditio magis aequa vtrisque esse? ¶ 2) idem. E. 7, 1, 2. p. 438. οὐ περὶ τῶν ἴσων (np. πραγμάτων) ὁ κίνδυνος. non de iisdem rebus nobis et vobis periculum est. Sic ἴσοι Π. 3, 3, 9. p. 180. iidem qui ante. ¶ 3) δι' ἴσου. O. 4, 21. τὰ δένδρα δι' ἴσου (intell. διαστήματος) πεφυτευμένα, aequo interuallo. ¶ 4) εἰς τὸ ἴσον. Π. 1, 4, 5. εἰς τὸ ἴσον ἀφίκετο τῇ ἱππικῇ τοῖς ἡλικιώταις, par erat. 1, 6, 19. p. 75. λέουσι — οὐκ εἰς τὸ ἴσον καθιστάμενοι ἐμάχεσθε. Vertunt non aequo Marte. Immo opportuniore loco. v. Doruill. ad Charit. p. 464. A. 4, 6. 13. ἐν τῷ ὁμοίῳ ἐπὶ τῶν ἄκρων — οὐδὲ γὰρ νῦν ἐθέλουσι καταβαίνειν εἰς τὸ ἴσον ἡμῖν, in locum aequum, aeque commodum. ¶ 5) ἐκ τοῦ ἴσου, Π. 1, 4, 12. ἀναβλέπειν — ἐκ τοῦ ἴσου, ita vt antea. A. 3, 4, 28. ἐκ ἐξ ἴσου ἐσμὲν, aequali forte, aequa conditione. E. 2, 4, 10. p. 110. ἐκ τοῦ ἴσου μάχεσθαι, loco non superiore. Ιερ. 8, 5. οἱ ἐκ τοῦ ἴσου ἡμῖν ὄντες. Oppon. τοῖς προτετιμημένοις. cf. ἐκ nr. 19. et ἐξίσου. ¶ 6) ἐν ἴσῳ (intell. βήματι) aequali gradu, aequabili incessu. Π. 7, 1, 2. παρηγγύησε — ἐν ἴσῳ ἕπεσθαι, in gleicher Linie. §. 5. §. 14. vitiose in nonnullis legitur ἐν ἴσῳ pro ἐν ἔργῳ. v. ἔργον nr. 11. f. A. 1, 8, 8. ἡσυχῇ καὶ ἐν ἴσῳ προσῄεσαν. ¶ 7) ἐπίσης vid. suo loco. ¶ 8) ἴσον, aeque, pariter. A. 2, 5, 2. p. 110. πάντων ἴσον οἱ θεοὶ κρατοῦσι.

Ἰσοτέλεια, aequalis pensio, ius peregrinorum et μετοίκων illud, quo liberi erant a soluendo μετοικίῳ, atque adeo non plura quam ciues tributa soluebant, omninoque plerisque iuribus et honore pares erant ipsis ciuibus, nisi quod magistratus iure carerent. Thom. Mag: ἰσοτελῆ ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τὸν τῶν νόμων καὶ πάντων τῶν πραττομένων μετέχοντα ξένον, πλὴν ἀρχῆς. Ammonius:

monius: ἰσοτελὴς, ὁ τετιμημένος μέτοικος ἐν τῷ ἴσῳ τάγματι τοῖς πολίταις, καὶ τὸ μὲν μετοίκιον μὴ τελῶν, πάντα δὲ ἔχων τὰ αὐτὰ τοῖς πολίταις πλὴν τῶ ἄρχειν. v. ibi Valckenar. p. 109—113. cf. Suid. et Moeris in v. ἰσοτελὴς, Ruhnken. ad Timae. lex. Plat. p. 110. interpp. ad Harpocrat. in h. v. et Petitus ad legg. Att. p. 246 -- 248. inprimisque Wolf. prolegom. ad Demosth. orat. adv. Leptinem p. 70. E. 2, 4, 16. οἵτινες ξυμπολεμήσειαν, καὶ εἰ ξένοι εἶεν, ἰσοτέλειαν ἔσεσθαι. Sed Πο. 4, 12. ἐπὶ ἰσοτελείᾳ καὶ τῶν ξένων τῷ βουλομένῳ ἐργάζεσθαι ἐν τοῖς μετάλλοις explicari potest *ea lege vt non plus pendant reipublicae pro loco, quam ciues.*

ἰσότιμος, *aeque honoratus, eiusdem ordinis.* Ιερ. 8, 10. in antiquioribus editt. est ἰσοτίμους, quod Leunclau. mutauit in τιμῆς, quae coniectura recepta est a Well. et Bach. Alii corrigunt ἰσοτιμίας, vel σωτηρίας. v. Zeun. ad h. l.

ἰσοῦν, *aequare, parem reddere.* Π. 7, 5, 23. σίδηρος ἂν ἴσοῖ τὰς ἀσθενεῖς — τοῖς ἰσχυροῖς. Margg. ἀνισοῖ, quod placet Abreschio ad Hesych. Sed Zeunio vulgatum videtur elegantius.

ἰσοῦσθαι, ¶ 1) *aequalem reddere.* Ιπ. 7, 8. ἠρεμεῖν — ἕως ἂν — ἡνίκα ἰσώσηται. ¶ 2) *similem esse.* Σ. 8, 1. Ἔρωτος — ψυχῇ ἀνθρώπου ἰσουμένου. Hesych: ἰσῦται· ὁμοιῦται.

ἰσοφόρος, *aequalis in ferendo, par pondere.* Σ. 2, 20. τὰ σκέλη τοῖς ὤμοις ἰσοφόρα ἔχειν. Est fere i. q. ἰσόῤῥοπος. Pollux 4, 97. in verbis de arte saltatoria recenset hoc vocabulum aeque ac nomen ἰσοφορία.

ἰσοχειλής, *labra vasis aequans, vsque ad vasis labra plenus.* A. 4, 5, 19. ἐνῆσαν crateribus αἱ κριθαὶ ἰσοχειλεῖς. ad q. l. fortassis respexit Suidas, qui tamen de ipsis vasibus interpretatur: μέχρι χείλους πεπληρωμένοι. Sic Poll. 2, 89. ἀπὸ δὲ χείλεων τὰ μέτρα ἰσοχειλῆ τὰ ἐπίμετρα. 5, 133. ἰσοχειλὲς idem est quod πλῆρες. cf. 4, 170.

Ἰσσοὶ (alias dicitur Ἰσσὸς), *Issi s. Issus*, vrbs Ciliciae. A. 1, 2, 24. οἱ παρὰ τὴν θάλατταν οἰκῦντες — ἐν Ἰσσοῖς. 1, 4, 1 ἐξελαύνει — εἰς Ἰσσὰς, τῆς Κιλικίας ἐσχάτην πόλιν ἐπὶ τῇ θαλάττῃ. ad q. l. vid. Hutch. et diss. p. 13.

ἱσταν et ἱστάναι, ¶ 1) *statuere, erigere.* v. ἄρκυς, ποδοστράβη et τρόπαιον. ¶ 2) *stare iubere.* E. 3, 1, 7. ὑπὸ Φαρναβάζου ἐστάθη τὴν ἀσπίδα ἔχων poenae loco. ¶ 3) *in acie collocare*, i. q. τάττειν. Π. 2, 2, 2. p. 103. στήσας τὸν λοχαγὸν πρῶτον, καὶ τάξας ἐπ' αὐτῷ ἄνδρα νεανίαν. 6, 3, 11. p. 384. ¶ 4) *subsistere iubere.* Π. 7, 1, 3. στήσαντες τὴν ἑαυτῶν φάλαγγα. A. 1, 2, 17. στήσας τὸ ἅρμα. 1, 10, 9. 2, 4, 13. στήσας (all. ἐπιστήσας) τὸ ἑαυτοῦ στράτευμα. ¶ 5) Π. 1, 3, 8. στήσαντα τὸ πρόσωπον, *vultu ad seueritatem composito, indutum vultus graues et seueros.* Ap. Theophrast. charact. 8, 1. est oppositum καταβάλλειν τὸ ἦθος s. τὸ πρόσωπον. Cf. σπουδαίως. ¶ 6) *ad libram appendere, pondus ad libram explorare.* Thom. Mag: ἵστημι — ἀντὶ τοῦ ζυγοστατῶ. Cf. Ammon. in v. μετρεῖσθαι p. 93. sq. Poll. 4, 171. it. Valckenar. ad Eurip. fragmenta c. 25. p. 288. et Wetsten. ad Matth. 26, 15. Π. 7, 3, 1. τὰ χρήματα ἐν ζυγάστροις στήσαντας. 8, 2, 11. ἀριθμοῦντες, καὶ μετροῦντες, καὶ ἱστάντες. Απ. 1, 1, 9. ¶ 7) Απ. 2, 9, 7. v. in v. ἀγέλη. ¶ 8) *maritare.* v. ἄμπελος. ¶ 9) Perfectum, plusquamperfectum et aorist. 2. est pro medio: *stare, adstare.* Π. 1, 4, 8. εἱστήκει καταβεβηκώς. §. 15. στὰς ἐθεᾶτο τοὺς ἁμιλλωμένους. 3, 3, 29. οἱ ἐντὸς τοῦ ἐρύματος — ἑστηκότες ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς τάφρου. — στάντες ἐπὶ τὰς εἰσόδους. (v. Abresch. dilucc. Thucyd. 4, 28.) 6, 2, 7. p. 366. ἡνίοχοι ἐν πύργοις ἑστᾶσι. 8, 3, 5. στίχοι εἱστήκεσαν — ὥσπερ καὶ νῦν ἵστανται. — ἕστασαν τῶν δορυφόρων εἰς τετρακισχιλίους — ἕστασαν Πέρσαι. A. 1, 8, 3. ἱππεῖς ἕστασαν (Cod. Paris. ἔστησαν) ἐν τῷ δεξιῷ. 4, 7, 6. ἑστάναι. 7, 1, 7. εἱστήκει παρὰ τὰς πύλας. §. 25. 7, 6, 7. Ιπ. 7, 18. ἐκ τοῦ ταχέος — καὶ ἐκ τοῦ ἑστάναι. ¶ 10) *subsistere, non vlterius progredi, non moueri.* Π. 1, 4, 18. ἔστησαν. §. 19. ἕστηκε. §. 23. Assyrii hostes ἔστησαν (all. εἱστήκεισαν), ὡς ἄν, ἐπειδὴ εἰς τόξευμα ἀφίκοιντο, στησόμενοι, *substiterunt, vt — in ordinibus starent.* All. habent στησομένους, vt referatur ad Medos. 7, 1, 2. ἔστη ἀποβλέπων ᾗπερ ἔμελλε πορεύεσθαι. 7, 5, 2. στὰς κατὰ

κατὰ μέσον — ἀπιέναι παρὰ τὸ ἑστηκὸς τοῦ στρατεύματος. A. 1, 3, 2. ἐδάκρυε πολὺν χρόνον ἑστώς. Vbi ἑστὼς poterat abesse. 1, 5, 13. ἕστασαν ἀποροῦντες. 4, 8, 15. 6, 5, 6. perfectum pro praesenti: προηγεῖσθε — ὡς μὴ ἑστήκαμεν. Αγ. 2, 4. E. 3, 4, 13. 4, 3, 4. Ιπρ. 5, 6. K. 9, 20. ¶ 11) *perstare in veteri sententia, non accedere ad alterius partes.* E. 5, 2, 15. τὰς οὔπω προσκεχωρηκυίας πόλεις στῆναι ἄν. ¶ 12) *fere* i. q. εἶναι. v. Doruill. ad Charit. p. 303. Eleganter tamen de iis, qui in acie stant, Π. 2, 1, 4. ἔδεισα μὴ ὀλίγοι στάντες — πάθοιτέ τι. ¶ 13) Legitur ἵστασαν pro ἀνειστήκεσαν. v. ἀνίστασθαι nr. 7.

ἵστασθαι, ¶ 1) *consistere* s. *stare in ordinibus.* Π. 1, 4, 23. v. ἱστάναι n. 10. ¶ 2) *subsistere* s. *resistere.* A. 1, 10, 1. οὐκέτι ἵστανται, ἀλλὰ φεύγουσι. ¶ 3) *cessare, intermitti.* Π. 8, 6, 9. οὐδὲ τὰς νύκτας φασὶν ἵστασθαι ταύτην τὴν πορείαν, np. angarorum. ¶ 4) *erigere, erigi iubere.* Αγ. 2, 5. et E. 4, 3, 5. τρόπαιον ἐστήσατο. E. 2, 4, 4. 2, 14. Cf. τρόπαιον. Sed Αγ. 11, 7. σώματος εἰκόνα στήσασθαι, *corporis sui simulacrum ponere* s. *poni iubere.* ¶ 5) *constituere.* De ciuitate, quae ipsa sibi regem constituit, Αγ. 1, 5. ἡ πόλις — τοῦτον ἐστήσατο βασιλέα. ¶ 6) A. 1, 8, 14. ἵσταντο permutatur cum διΐσταντο. v. διϊστάναι nr. 2.

Ἱστιεῖς, *Histienses.* E. 2, 2, 2. Ἱστιέας victos crudeliter tractant Athenienses. Scribi debebat, vt Cel. Schneiderus dedit, Ἱστιαιέας. Steph. Byz: Ἱστιαία, πόλις Εὐβοίας. ὁ πολίτης, Ἱστιαιεύς. Morus tamen ad Isocr. panegyr. 31. p. 62. dicit, haud raro haec inter se permutari.

ἱστίον, *velum.* E. 1, 1, 8. διώκειν — ἐξελομένους τὰ μεγάλα ἱστία, quo essent expeditiores ad pugnam. 6, 2, 15. v. Scheffer. milit. naual. 3, 5. p. 220. E. 2, 1, 19. Κόνων — καταφυγὼν ἐπὶ τὴν Ἀβαρνίδα, ἔλαβεν αὐτόθεν τὰ μεγάλα τῶν Λυσάνδρου νεῶν ἱστία. Fortassis enim Lysander ad pugnam profecturus, vela maiora Abarnide reliquerat. v. Mori addenda ad p. 60. In similitudine: A. 1, 5, 3. ταῖς πτέρυξιν ἄρασα, ὥσπερ ἱστίῳ χρωμένη.

ἱστὸς, ¶ 1) *malus nauis.* E. 6, 2, 17. αἰρόμενος τοὺς ἱστούς. ¶ 2) *tela.* O. 10, 10. πρὸς τὸν ἱστὸν προστᾶσαν.

ἰσχειν,

ἴσχειν, *impedire*. A. 6, 5, 8. ἔστησαν — καὶ ὁ Ξενοφῶν θαυμάσας ὅ τι τὸ ἴσχον εἴη τὴν πορείαν. Sed A. 6, 3, 6. est ἐν τούτῳ ἴσχετο, *hac in parte haerebatur, hic res haerebat, non conueniebat inter eos.* Cf. ἔχειν nr. 11. et 36.

ἰσχίον, *coxa*. Iπ. 1, 13. ἰσχία equi debent esse πλατέα. Sic Poll. 1, 190. Iπ. 7, 7. 11, 2. K. 4, 1. canis habere debet ἰσχία στρογγύλα. Sic Poll. 5, 59. Cf. sect. 63. K. 5, 30. lepus habet ἰσχία στρογγύλα. Sic Poll. 5, 70. qui etiam 2, 183. in vniuersum haec habet: ἰσχία μέν ἐστιν αἱ ἑκατέρωθεν μετὰ τὴν ὀσφὺν σαρκώδεις προβολαί. τὰ δὲ ὑπερέχοντα ἀπὸ τούτων, γλουτοί. Moeris p. 193. et Suid: ἰσχίον· τὸ κοῖλον τοῦ γλουτοῦ, ἐν ᾧ ἡ κοτύλη στρέφεται. Cf. Hesych. et Etymol. M.

Ἰσχόλαος, *Ischolaus*. E. 6, 5, 24 — 28 Lacedaemoniorum praefectus in oppido Io, cadit in proelio aduersus Arcadas.

Ἰσχόμαχος, *Ischomachus*, cognominatus ab Atheniensibus καλὸς καὶ ἀγαθός, O. 6, 17. 7, 3. sqq. Ex eius persona Socrates praecepta dat rei familiaris. Diues fuit (7. 4. sqq.), et vxorem vtilia docet.

ἰσχύειν, ¶ 1) *robustum esse*. Aπ. 2, 7, 7. πρὸς τὸ ἰσχύειν τοῖς σώμασι. 3, 12, 4. ὑγιαίνουσι καὶ ἰσχύουσι. De tauris, Π. 7, 5, 22. ἰσχύειν καὶ ἐργάζεσθαι. ¶ *robustum fieri*. Π. 6, 1, 14. ὅπως ἰσχύοιεν, διαπονούμενοι ταῖς πορείαις. De equo, Iπ. 4, 3. γυμνάσιον — ὅπως ἂν τὸ σῶμα ἰσχύῃ. ¶ 3) *conualuisse*. E. 6, 4, 18. ἐκ τῆς ἀσθενείας ὄπω ἴσχυεν. ¶ 4) *potentem esse*. Aθ. 1, 8. ἀπὸ τούτου ἰσχύει ὁ δῆμος. §. 14. εἰ ἰσχύσουσιν οἱ πλούσιοι ἐν ταῖς πόλεσι.

ἰσχυρίζειν, *robore augere*. Π. 6, 4, 5. p. 393. ἀντέχειν σιδήρῳ (i. e. ἅρμασι δρεπανηφόροις) ὑφ' ἵππων ἰσχυριζομένῳ, *ferro in falcibus, cui vis maior accedit per equos.*

ἰσχυρίζεσθαι, *argumentis confirmare, contendere*. Π 3, 1, 1. οὕτως ἰσχυρίζῃ σεσωφρονίσθαι αὐτόν.

ἰσχυρὸς (cf. omnino ἀσθενής), ¶ 1) *robustus*. Π. 2, 3, 3. ἀνὴρ οὔτε μέγας οὔτε ἰσχυρὸς ἰδεῖν — οὔτε ποσὶ ταχύς, οὔτε χερσὶν ἰσχυρός. 4, 2, 19. p. 222. οὔ μοι δοκεῖ — ἡ εὐτυχία ἰσχυροτέρους τοσοῦτον ποιῆσαι, ὅσον εἰ δυναίμεθα τοὺς συμμάχους προθύμους ποιεῖσθαι. Sensu duplici hic est:

eſt: *robuſtiores et potentiores.* Απ. 1, 6, 7. oppon. οἱ ἰσχυρότατοι et οἱ φύσει ἀσθενέστατοι. 1, 7, 4. τὸ ἀνδρεῖον καὶ τὸ ἰσχυρὸν — δοκεῖν. Ο. 17, 9. ἀνθρώπῳ τῷ ἰσχυροτέρῳ πλεῖον βάρος ἐπιτιθέναι. Ibidem γῆ ἰσχυροτέρα, *cui plus ſementis credi poteſt.* Σ. 4, 13. τὸν μὲν ἰσχυρὸν — τὸν δὲ ἀνδρεῖον. Ιπ. 1, 3. τῷ τε ἰσχυροτάτῳ καὶ τῷ μαλακωτάτῳ τοῦ ποδός. §. 17. πώλου — ἰσχυροῦ καὶ εὐσάρκου. 11, 2. τὴν ὀσφῦν ἰσχυράν. Κ. 2, 4. 4, 2. 5. 31. 9. 1. cf. οἶνος. ¶ 2) *vehemens, magnus.* Π. 1, 4, 22. ἰσχυρὰν φυγὴν, *effuſam.* Sic 7, 1, 13. 1. 6, 19. p. 79. ἰσχυρὰς φυλακὰς ποιοῦνται, *diligenter ſibi cauent.* p. 80. ἰσχυροτάτῳ χειμῶνι. 3, 1, 13. ἰσχυροῦ φόβου. Λ. 3, 3. ἰσχυροτάτας ἐπιθυμίας. Ε. 4, 2, 6. ἰσχυρότερον ῥεῦμα. Απ. 4, 3, 9. εἰς ἑκάτερα τὰ ἰσχυρότατα, *maxima ſuo in genere.* Σ. 3, 8. paupertas dicitur πρᾶγμα, quod ἀμελούμενον ἰσχυρότερον γίγνεται. Ιπρ. 1, 5. ἰσχυροτάτη παρρησία. ¶ 3) *potens.* a) Π. 5, 5. 4. οἱ ἐμοὶ δοῦλοι ἰσχυρότεροι ἐμοῦ, np. auctoritate apud ſuos. Sic de imperatore, Α. 2, 5, 3. p. 114. ξενικῷ — ἐμὲ καταβῆναι δι' εὐεργεσίας ἰσχυρόν. b) De exercitu, inprimis numeroſo, *qui numero potens eſt.* Π. 3, 3. 8. ἐδίδασκεν ᾗ ἕκαστον ἰσχυρὸν ἦν τῶν συμμαχικῶν. 5. 2, 15. p. 28. μείζονες ἐπεὶ νενικήκαμεν, ἰσχυρότεροι ἐπεὶ εὐτυχήκαμεν, πλείονες δὲ etc. 5, 4, 21. ἀεὶ τὸ ὑπολειπόμενον ἰσχυρότερον ποιούμενος, *faciens vt numero augeretur.* 5. 5, 14. τοὺς πολεμίους μειουμένους, ἡμᾶς δὲ αὐτοὺς πλείονάς τε καὶ ἰσχυροτέρους γιγνομένους. 7, 1, 15. 7, 5, 2. Αγ. 6, 1. 4. Ε. 2, 3. 18. p. 98. τοὺς πολεμίους ἰσχυροὺς ποιοῦσιν. Ibid. pro eo eſt πολλοὺς ποιεῖν. 3. 4. 6. 4, 1, 14. τὸ ναυτικὸν χρήματα παρέχων ἰσχυρὸν ἐποίουν. 5. 2, 12. p. 300. ἀθροιζομένης δυνάμεως — οὐ κατὰ γῆν μόνον, ἀλλὰ καὶ κατὰ θάλατταν ἰσχυρᾶς γενομένης. Ita Steph. et Leuncl. repoſuere pro ἰσχυρῶς γ. 7, 1, 9. Ιπρ. 4. 17. 7. 4. Hinc c) Ιπρ. 7, 13. et 8, 24. τὸ ἰσχυρὸν et τὰ ἰσχυρὰ, *robur exercitus, die Hauptarmee.* Sic Ε. 7. 5, 23. τῷ ἰσχυροτάτῳ ἀγωνίζεσθαι, *cum robuſtiſſimis et fortiſſimis militibus.* Oppon. τὸ ἀσθενέστατον. d) De re publica. Αθ. 1. 4. ἐὰν εὖ πράττωσιν οἱ πλούσιοι — ἰσχυρὸν τὸ ἐναντίον σφίσι

σφίσι καθιςᾶσιν οἱ δημοτικοί. §. 14. οἱ πλούσιοι καὶ οἱ ἰσχυροὶ ἐν ταῖς πόλεσιν. Πο. 2, 5. Ε. 2, 3, 17. p. 96. §. 18. p. 98. τὸ ἀντίπαλον ἰσχυρὸν, inprimis multitudine. 7, 1, 2. p. 437. Απ. 3, 7, 5. cf. πόλις. e) De tota gente, Π. 1, 5, 2. ἰσχυρότατον τῶν ἐγγὺς φύλων. §. 3. Sic A. 1, 5, 9. βασιλέως ἀρχὴ πλήθει χώρας καὶ ἀνθρώπων ἰσχυρά. ¶ 4) *munitus*. v. Poll. 1, 170. E. 4, 6, 9. πρὸς τοῖς ἰσχυροῖς, np. χωρίοις. Intelligi videntur montes. Sic Αγ. 6, 6. τὰ ἰσχυρὰ (all. ἐχυρὰ) ἀνώχυρα τοῖς ἐχθροῖς καθίςη. Cf. ἐχυρός. Sed plenius legitur Π. 7, 5, 4. τείχη ἰσχυρά. §. 5. ποταμῷ ἔτι ἰσχυροτέρα ἐςὶν ἡ πόλις ἢ τοῖς τείχεσι. A. 4, 6, 7. πρὸς ἰσχυρὰ χωρία (i. e. montes) καὶ ἄνδρας μάχεσθαι. 5, 2, 6. χωρίον — ἰσχυρόν. §. 12. ἐπ' ἄκροις τισὶν ἰσχυροῖς. 5, 7, 10. ἀπὸ ἰσχυρῶν τόπων (montibus) βάλλοντες. E. 3, 1, 14. Ιερ. 4, 7. ἀκροπόλεων ἰσχυρῶν. cf. τεῖχος ¶ 5) *firmus*. Hesych: ἰσχυρόν· ςιβαρὸν, — βέβαιον. Π. 6, 1, 17. τροχοῖς ἰσχυροῖς, ὡς μὴ ῥᾳδίως συντρίβηται — πύργον ἰσχυρῶν ξύλων. Απ. 3, 10, 10. ἰσχυροτέρους τῶν ἄλλων θώρακας. Ιπ. 12, 12. παλτὰ ἰσχυρότερα τοῦ δόρατος. ¶ 6) *magnam vim habens, aptus*. c. εἰς, Λ. 3, 5. τὸ ἄῤῥεν εἰς τὸ σωφρονεῖν ἰσχυρότερόν ἐςι τῶν τῆς θηλείας φύσεως. ¶ 7) *grauis, seuerus*. Π. 3, 3, 22. ὅτι ὁ βασιλεὺς παρακελεύοιτο — πολλά τε καὶ ἰσχυρά. E. 1, 7, 10. p. 55. ψήφισμα ἰσχυρότατον. ¶ 8) De phalange dictum, videtur idem esse quod βαθύς. E. 6, 5, 8. ἐκέλευε τοὺς ἀπ' οὐρᾶς εἰς δόρυ ὄπισθεν τῆς φάλαγγος ἡγεῖσθαι, καὶ οὕτως ἅμα ἐκ τοῦ ςενοῦ ἐξῆγε, καὶ ἰσχυροτέραν ἀεὶ τὴν φάλαγγα ἐποιεῖτο. (Dreligius sine libris vult legere ἐποίει.) §. 19. est: ἐπειδὴ δὲ ἐξεδίπλωτο ἡ φάλαγξ — ἐξέτεινε πάλιν ἐπ' ἐννέα. ¶ 9) ἰσχυρὸν, *valde, egregie*. O. 19, 10. ταχὺ ἂν καὶ ἰσχυρὸν τὸ φυτὸν ἡγοῦμαι βλαςάνειν, *laete*. ¶ 10) Legitur ἰσχυρότερα pro μείζονα. v. μέγας nr. 1.

ἰσχυρῶς, ¶ 1) *vehementer, valde*. Apponitur positiuo, Π. 4, 2, 5. εὐτυχῆ καὶ μέγαν ἔτι ἰσχυρῶς ἔσεσθαι. A. 1, 2, 21. ὁδὸς ὀρθία ἰσχυρῶς. Suidas in v. ἀμαξιτὸς habet ἰσχυρά. Sed Toup. in emendatt. ad Suid. 1, p. 20. defendit ἰσχυρῶς ex vsu loquendi

quendi Xenophonteo. A. 1, 7, 12. διώρυχες — βαθεῖαι ἰσχυρῶς. 4, 8, 21. τὸ ἰσχυρῶς ὄρθιον. O. 11, 10. it. verbis, Π. 1, 4, 14. λυπούμενον ἰσχυρῶς. 5, 3, 8. ἀπήγγειλε ὅτι πάντα δοκοίη ἰσχυρῶς τῷ εὐνούχῳ, *eximie placere.* 7, 4, 7. A. 2, 5, 6. 2, 6, 11. et E. 5, 1, 26. ἰσχυρῶς ἐπιθυμεῖν. E. 4, 8, 15. 17. 7, 1, 3. cf. προσκαλεῖσθαι et χαρίζεσθαι. etiam fubftantiuis, Aπολ. 28. Ἀπολλόδωρος ἐπιθυμητὴς ἰσχυρῶς αὐτοῦ. ¶ 2) *firmiter, alte.* Λ. 3, 5. ἰσχυρῶς ἐμφῦσαι αὐτοῖς βουλόμενος. ¶ 3) *ftudiofe, diligenter.* Π. 1, 2, 8. πειθομένους τοῖς ἄρχουσιν ἰσχυρῶς. 1, 6, 17. τούτου ἰσχυρῶς ἐπεμελεῖτο. 6, 3, 2. A. 6, 3, 7. τούτους ἐφύλαττον ἰσχυρῶς. Aπ. 1, 3. 8. τῶν καλῶν ἰσχυρῶς ἀπέχεσθαι. O. 4, 4. 5. ¶ 4) *grauiter, acriter.* Π. 4, 5. 6. ἰσχυρότερον ἔτι ἢ πρόσθεν τοῖς Μήδοις ἀπειλῶν. καὶ τῷ πεμπομένῳ ἠπείλησεν, εἰ μὴ ἰσχυρῶς ταῦτα ἀπαγγελλοι. cf. κατέχειν nr. 9. et κολάζειν. ¶ 5) ἰσχυρότατά γε O. 1, 15. eft affirmantis: *maxime vero, recte vero.* ¶ 6) In var. lect. permutatur c. καταπολύ. v. ibi it. c. ἰσχυρός. v. ibi nr. 3. b.

ἰσχύς, ¶ 1) *robur corporis.* Π. 1, 6, 14. δοκεῖ καὶ ἰσχὺς προσγίγνεσθαι exercitu. 2, 1, 8. ἀσκεῖν τὰ σώματα πρὸς ἰσχύν. 4, 3. 4. p. 232. ἵππου τάχος καὶ ἰσχύν. Paulo poft eft ῥώμη. 7, 5, 23. τῆς τοῦ σώματος ἰσχύος. Aγ. 11, 14. Aπ. 1, 6. 5. O. 5, 4. K. 13, 14. ἐν τῇ αὐτῶν οἰκήσει ἐν ἰσχύϊ πολλῇ ἐστιν, *valde robufta funt, viribusque corporis ita vtuntur, vt vinci difficulter poffint.* D. terra, O. 17, 10. ὑπὸ κόπρου ἰσχὺς αὐτῇ ἐγγίγνεται. cf. ἀλκή. ¶ 2) *firmitas, durabilitas, magna vis.* De oculis, qui tam longe profpicere, quam ea, quae ex obliquo funt, cernere poffunt, Σ. . 5. πρὸς ἰσχὺν ὀφθαλμοὺς ἄριστα πεφυκότας. ¶ 3) *vis, proelii,* Π. 3, 1, 12. ὁ ἰσχύϊ κρατηθείς. Paulo ante eft μάχῃ ἡττηθείς. obfidionis, E. 1, 3, 10. ἐπεὶ οὐδὲν ἠδύναντο — κατ' ἰσχύν, ἔπεισαν προδοῦναι. ¶ 4) *potentia.* Aθ. 1, 15. ἰσχύς ἐστιν αὕτη Ἀθηναίων, ἐὰν οἱ σύμμαχοι δυνατοὶ ὦσι. ¶ 5 *copiae, exercitus.* Π. 4, 5, 15. p. 251. ἣν ἱππέας κατασήσωμεν ἰσχὺν ἡμῖν αὐτοῖς προσθησόμεθα, *firmiorem habebimus exercitum.* 5, 3, 22. A. 1, 8, 15.

8, 15. 5, 7, 17. E. 3, 4, 26. ¶ 6) *exercitus robur, maxima exercitus pars.* Π. 1, 4, 19. ἡμῖν οὔπω ἰσχὺς πάρεστιν, np. peditatus. 5, 4, 10. p. 312. 6, 1, 14.

ἰσώμαλος, v. ἰσόμαλος.

ἴσως, ¶ 1) *fortassis.* Π. 1, 4, 22. Κυαξάρης ἐφείπετο, ἴσως καὶ αἰσχυνόμενος τὸν πατέρα. 2, 1, 5. θαυμαστὰ ἴσως δόξω λέγειν. 2, 4, 8. p. 130. 4, 3, 1. ἴσως μὲν — ἴσως δέ. Απ. 1, 3, 13. ἴσως — τοξόται — καλοῦνται. c. τάχα per pleonasmum, f. ἐκ παραλλήλου, vt dicit Thom. Mag. in v. τάχα. E. 7, 1, 12. ἴσως τάχα τούτους — εὑρήσετε. c. ἂν et coni. E. 1, 7, 10. p. 57. ἴσως ἄν τινα καὶ οὐκ αἴτιον ὄντα ἀποκτείνητε. c. ἂν et opt. Π. 2, 4, 10. ἴσως ἂν καὶ πάλιν ἔλθοιεν. E. 7, 4, 8. ἴσως ἂν αὖθις γενοίμεθα. Sed ἂν in edd. vett. deest. Απ. 1, 3, 13. μόλις γὰρ ἂν ἴσως — ὑγιὴς γένοιο. In obiectione, Π. 6, 1, 12. ὃ δὲ ἴσως τινὲς ὑμῶν φοβηθεῖεν. Απ. 1, 2, 17. ἴσως οὖν εἴποι τις ἂν πρὸς ταῦτα. §. 19. In responsione est eius, qui non aperte dicere vult sententiam, Απ. 3, 7, 2. οὐκ ἂν εἰκότως δειλὸς νομίζοιτο; ἴσως, ἔφη. ¶ 2) *aequaliter, pari numero, eodem modo.* Πο. 4, 14. τὸν ἀριθμὸν ἴσως παρέχειν, *integrum praestare.* Απ. 4, 8, 8. εἰ βιώσομαι πλείω χρόνον, ἴσως ἀναγκαῖον ἔσται τὰ τοῦ γήρως ἐπιτελεῖσθαι, *eodem modo*, np. quo robustioris aetatis fructus percipio. Nam Απολ. 6. est οἶδ' ὅτι ἀνάγκη ἔσται. Ιπ. 9, 1. ¶ 3) *omnino, prorsus.* v. Gronou. ad Aelian. V. H. 11, 8. Luc. 20, 13. coll. Matth. 21, 37. A. 3, 1, 26. ἴσως καὶ δίκαιόν ἐστιν ὑμᾶς διαφέρειν τι τούτων. §. 28. ἴσως δέ τοι καὶ δίκαιόν ἐστιν. Prouo at [illegible] I. Hutch. ad Hebr. אַךְ quod interdum ab interpretibus Alexandrinis vertitur per ἴσως. 5, 1, 6. ἴσως ἂν οὐκ ἀπορήσαιμεν. Hos tres locos ita explicat Hutch. Sed fortassis modestiae caussa adhibitum est ἴσως. Magis huc pertinere videntur Π. 6, [illegible], 4. ἴσως ἐπειδὴ — πρεσβύτερός εἰμι, εἰκός με ἄρχειν λόγου. O. 3, 5 multi inopes fiunt: ἴσως γὰρ ἀναλίσκουσιν οὐκ εἰς ἃ δεῖ etc. 15, 3. ἡ γεωργία ἴσως — ἤδη ἐστὶν ἡ ποιοῦσα — πλουσίους — ἀπόρως βιοτεύειν. In praecedentibus hoc sine dubitatione dictum est.

Margg.

Margg. et edd. vett. habent ὡς. Explicari quoque ſic poteſt Π. 1, 4, 3. ἦν μὲν ἴσως ὁ Κῦρος πολυλογώτερος. Sed nec male vertitur *fortaſſe.* ¶ 4) In var. lect. eſt pro ἴθι, v. ἴσημι nr. 1.

Ἰταβέλιος, *Itabelius.* A. 7, 8, 8. dux barbarorum.

Ἰταλία, *Italia.* Aϑ. 2, 7. diſtinguitur ab Sicilia. E. 5, 1, 23. τὰς ἀπὸ Συρακουσῶν καὶ Ἰταλίας ναῦς.

ἰτέον, ¶ 1) *eundum.* Heſych. et Etymol. M. ἰτέον· πορευτέον. A. 3, 1, 6. κρίνας ἰτέον εἶναι. Aπ. 3, 11, 1. ἰτέον ἂν εἴη ϑεασομένους. Athenaeus ϑεασαμένοις. ¶ 2) *aggrediendum, congrediendum.* Π. 2, 1, 8. ὡς ὁμόσε ἰτέον εἴη τοῖς πολεμίοις. Junt. habet ἐπὶ pro εἴη. Steph. et Leuncl. εἴη ἐπὶ τοῖς π. Vbi, vt in Welliana, ἐπὶ perperam inſertum eſt. A. 6, 5, 19. ἐπὶ τούτους ἰτέον εἶναι.

ἴτυς, *ora clypei.* Suid: ἴτυς· περιφέρεια ὅπλου. Cf. Heſych. A. 4, 7, 8. ἐπιλαμβάνεται αὐτοῦ τῆς ἴτυος. Vertunt *vmbonem.* Male. Nam Suidas praeter gloſſam ſupra poſitam, cui Xenophontis locum addidit, habet etiam aliam, vbi laudat locum, in quo diſerte diſtinguuntur ἴτυς et ὀμφαλός.

ἴυγξ proprie eſt auicula, quae, quia caput et collum, reliquo corpore quieſcente, retorquere et circumrotare poteſt, barbaro vocabulo *torquilla*, Germanice *Wendehals*, nominatur, et quae inſectis victitat, maxime formicis, quas lingua ſatis longa proiecta glutini eius adhaerentes attrahit ac deglutit. Vnde ea veneficae vtebantur ad pelliciendos animos. Seruius ad Virgil. ecl. 8, 21. (coll. Theocrit. idyll. 2) vertit *turbinem.* De turbine ſ. rhombo magico explicat etiam Suidas: ἔςι δὲ καὶ ὀργάνιόν τι ἴυγξ καλούμενον, ὅπερ εἰώϑασιν αἱ φαρμακίδες ςρέφειν ὡς κατακηλούμεναι τοὺς ἀγαπωμένους. Videtur haec interpretatio confirmari locis Aπ. 3, 11, 17. et 18. χρῆσον τοίνυν μοι τὴν ἴυγγα, ἵνα ἐπὶ σοὶ πρῶτον ἕλκω αὐτήν. Scil. auiculam illam rotae quatuor radiis inſtructae illigabant, atque iſtam rotam cum variis incantationibus verſabant. Quanquam in his omnino omne id per ἴυγγα intelligitur, *quod vim pelliciendi habet.* v. ibi Erneſt.

nest. et quos laudat, inprimisque Schneider.

Ἰφικράτης, *Iphicrates.* ¶ 1) E. 4, 4, 15 — 17. in Phliasios cum peltastis expeditionem suscipit, et excursiones facit in Arcadiam. 4, 5, 3. a Corinthiis arcessitur contra Agesilaum. 4, 5, 12 — 19. calamitatis morae Lacedaemoniorum inprimis cum suis peltastis auctor est, et alia feliciter gerit. 4. 8, 34 — 39. cum peltastis in Chersonesum missus, insidiis positis Anaxibium cum suis caedit. 5, 1, 22. cum aliis Abydi obsidet Nicolochum. 6, 2, 8. pro Timotheo mittitur in Corcyram. §. 15 — 27. in itinere nautas exercet, Cephalleniam subigit, in Corcyra capit Syracusanorum naues, milites suos ad alimenta comparanda agros Corcyraeorum colere iubet, inde traiiciens in Acarnaniam fert amicis opem, magnamque ibi classem parat contra Lacedaemonios. 6, 4, 1. pace facta reuocatur e Corcyra. 6, 5, 33 — 42. Lacedaemoniis auxilio missus complura non prudenter gerit iudice Xenophonte. ¶ 2) Confunditur c. Φιλοκράτης. v. Φιλοκρ.

ἰχθύς, *piscis.* Π. 8, 2, 5. singularis pro plurali: ἰχθὺν ἕψειν ὀπτᾶν. A. 1, 4, 9. a Syris pro diis coluntur. v. quos laudat Gramm. hist. deor. p. 47. sqq. et Seldenus de diis Syris 2, 3. p. 271. A. 5, 3, 9. ἰχθύες (2 codd. λειμῶνες) ἐν ἀμφοτέροις εἰσί. E. 4, 1, 8.

Ἰχθῦς, *Ichthys,* promontorium Elidis. v. Strab. 8, p. 527. Mela 2, 3. Agathemer. 1, p. 15. qui omnes scribunt per ϑ, ita vt mirum sit, Berkelium ad Steph. Byz. in v. Ζάκυνθος dicere, ap. Agathem. scribendum potius esse Ἰχτύς, quia Ptolemaeus et Xenophon ita scripserint. Sed hic saltem non habet Ἰχτύς. E. 6, 2, 19. παραπλεύσας εἰς τὸ τοῦ Ἀλφειοῦ στόμα, ὑπὸ τὸν Ἰχθῦν καλούμενον ὡρμίσατο. cf. interpp. Thucyd. 2, 25.

ἰχνεία, *inuestigatio, indagatio leporis per vestigia.* K. 3, 7. τῶν κυνῶν εὑρήματα ἐν ταῖς ἰχνείαις. 6, 8. ἐν ταῖς ἰχνείαις. Steph. vitiose edidit ἰχνίαις, quod vitium etiam Wells. retinuit.

ἰχνεύειν, *inuestigare.* Tribuitur canibus, K. 3, 4. 4.

4. 4, 3. ἰχνευέτωσαν. 6, 13. 7, 6. ταῖς κυσὶν ἰχνευούσαις. 10, 6. c. acc. loci, K. 4, 9. τὰ ὄρη — καὶ ἰχνεύειν καὶ μεταθεῖν. Passiuum: K. 5, 12. lepus πανταχοῦ ἰχνευόμενος. §. 33. Medium videtur esse K. 8, 1. ἰχνεύεσθαι τοὺς λαγὼς, ὅταν νίφῃ ὁ θεός. Intell. δεῖ, s. χρή. Metaphorice de amicis comparandis, Απ. 3, 11, 9. ἀντὶ κυνὸς κτήσῃ ὅστις σοι ἰχνεύων τοὺς φιλοκάλους — εὑρήσει.

ἴχνευσις, *inuestigatio*. Xenophonti tribuitur a Polluce 5, 11. K. 3, 4. εἰσὶ δὲ καὶ ἰχνεύσεως πολλοὶ τρόποι ἐκ τῶν αὐτῶν κυνῶν. 6, 4. 10, 5. in apri venatione: ἐπειδὰν δὲ λάβῃ αὐτοῦ τὰ ἴχνη, ἕπεσθαι ἐξῆς τῇ ἰχνεύσει ἡγουμένῃ ἀκολουθίᾳ. Gailius h. l. praeeunte Zeunii versione exponit τῇ κυνὶ ἰχνευούσῃ.

ἰχνία, v. ἰχνεία.

ἴχνιον, v. ἴχνος. Suid: ἴχνια· σημεῖα ποδός.

ἴχνος, *vestigium*. Hesych: ἴχνος· σημεῖον, ποδὸς τύπος. A. 1, 6, 1. ἴχνη (Cod. Eton. et Paris. ἴχνια) ἵππων. 1, 7, 13. 7, 3, 23. ἴχνη ἀνθρώπων ἢ προηγούμενα ἢ ἐναντία. Jungitur variis verbis: K. 3, 5. διὰ τοῦ ἴχνους διατρέχουσι. §. 6. ὑπολαμβάνουσαι ἐκ τοῦ πρόσθεν τὰ ἴχνη — ἐπιτρέχουσι τὰ ἴχνη. §. 10. ἐκκινοῦσι παρὰ τὸ ἴχνος. 4, 3. ἐμμειδιῶσαι πρὸς τὰ ἴχνη — προΐωσαν διὰ τοῦ ἴχνους. 5, 20. v. ἐμποιεῖν nr. 1. 6, 2. ἄνεμος διαρπάζει τὰ ἴχνη. §. 14. περαινομένου τοῦ ἴχνους. §. 20. ἐὰν ἐν τῷ ἴχνει ὦσιν — ἐὰν μὴ ὦσι πρὸς τοῖς ἴχνεσι. §. 21. ἐπειδὰν προσῶσι τοῖς ἴχνεσι. §. 22. ὅταν διὰ τοῦ ἴχνους πυκνῶς διάττωσι — ὑπερβάλλουσι τὰ ἴχνη. 7, 6. διατρέχειν τὰ ἴχνη. Alia sunt 8, 1. 4. 5. 8. cf. 5, 2 — 4. et ἀφανίζειν, ἐξειλεῖν, λαμβάνειν, ὄζειν. Cum variis epithetis. v. Poll. 5, 12. et Phauorin. in v. ἰχνεύεσθαι. K. 5, 1. §. 5. ἴχνη λαμπρὰ — λεπτὰ, ἀσαφῆ — καθαρά. §. 6. ὀρθὰ — συμπεπλεγμένα. §. 7. 6, 4. τοῦ ἴχνους ἡ φύσις λεπτὴ οὖσα. §. 14. et 15. multa sunt. §. 21. ἀμαυρὸν τὸ ἴχνος. §. 22. λαμπρὰ — ἴχνη. 8, 1. ἔστι τὰ ἴχνη ἔξω (h. e. *eminentia*) πολὺν χρόνον δῆλα. §. 6. v. βραχὺς, δρομαῖος, εὐναῖος, μακρὸς, ὀρθὸς, ψευδής. cf. Vlit. ad Grat. Falisc. 225. In var. lect. permutantur εἴδη et ἴχνη. v. εἶδος nr. 2.

ἰῶ, ἰό. Vox adhortantis canes,

canes, K. 6, 17. ἰῶ κύνες, ἰῶ κακάς. v Etymol. M.

Ἴωνες, *Iones.* Π. 6, 2, 5. auxilia mittunt Aſſyrio. Αγ. 1, 14. E. 3, 4. 1. Ageſilaus τοῖς Ἴωσι milites imperat. Αγ. 2, 11. E. 4, 3, 10. ſunt cum Ageſilao in Graecia.

Ἰωνία, *Ionia.* Π. 8, 6, 4. eundem quem Lycia accipit Satrapam. E. 5, 1, 25. eſt in Antalcidae poteſtate. Legitur etiam A. 1, 4. 13. 3, 5, 9. E. 3, 2, 11.

Ἰωνικὸς, *Jonicus.* A. 1, 1, 6. Ἰωνικαὶ πόλεις Τισσαφέρνους τὸ ἀρχαῖον — ἀπέστησαν πρὸς Κῦρον πλὴν Μιλήτου. E. 3, 1, 2. τὰς Ἰωνικὰς πόλεις Tiſſaphernes vult ſibi vindicare. Sed Lacedaemonii mittunt iis auxilia. 3, 2, 13 eaedem ſunt in exercitu Dercyllidae in Aſia.

Ἰωνὶς, *Ionica.* E. 3, 2, 10. pro τῶν Ἑλληνίδων πόλεων in margg. eſt Ἰωνίδων.

K.

καδδύναμιν, v. δύναμις nr. 2.

Καδμεία, *Cadmea*, arx Thebarum. E. 5, 2, 20. mulieres Cerealia ibi agunt. §. 21. ſq. cf. 6, 3, 5. 6. capitur a Lacedaemoniis. 6, 5, 38. p. 431. interfecti Argivi ab Athenienſibus veteribus ad Cadmeam ſepulti ſunt.

Καδούσιοι, *Caduſii*, populi Sacis vicini, quibus ſaepe iunguntur. Π. 5, 2, 12. dicuntur natio numeroſa et fortis, et infeſta Aſſyrio. 5, 3, 12. 13. coniungunt ſe cum Cyro. §. 16. p. 299. in itinere duci parent Damatae. p. 300. et §. 22. agmen claudunt. 5, 4. 8. ὁ Καδούσιος ſ. ὁ ἄρχων τῶν Καδουσίων, ap. Alceunas (v 5, 3, 16. p. 300.), in vltimo agmine incaute cum ſuis exſpatiatur, et ab Aſſyriis oppreſſus interficitur, Caduſiis aegre ad Cyri exercitum fugientibus. §. 9. 10. Caduſii vulnerati a Cyro curantur, et ab eo iuſſi nouum praefectum eligunt. 6, 1, 6. ὁ Καδούσιος orationem habet de exercitu nondum dimittendo. 8, 3, 8. Caduſii adſunt in Cyri pompa. §. 14. Rhathonices e Caduſiis vincit in ludis a Cyro inſtitutis. 8, 6, 4. vt 7, 4, 1. perperam in nonnullis legitur Καδούσιον pro Ἀδούσιον 8, 7, 3. p. 514. Tanaoxares fit ſatrapa Caduſiorum, E. 2, 1, 8. bello petun-

petuntur a Dario Notho, quia defecerant.

κάειν, v. καίειν.

καθά, *quomodo*. O. 15, 5. καταμεμαθηκέναι — καθὰ δεῖ διδάσκειν τὸν ἐπίτροπον. Aπ. 4, 6, 5. ὁ εἰδὼς ἃ ἐςι νόμιμα καθὰ δεῖ χρῆσθαι — οἱ κατὰ ταῦτα χρώμενοι. Steph. scribit καθ' ἅ, quod Ernestio etiam placet, quia sequitur κατὰ ταῦτα. Sic E. 1, 7, 10. p. 18. τὰ πράγματα, καθ' ἃ αἱ ἁμαρτίαι δοκοῦσι γεγενῆσθαι, all. habent καθά.

καθαιρεῖν, ¶ 1) *diruere, demoliri*. Π. 6, 1, 13. καθαιρεῖν τὰ τῶν πολεμίων τείχη. E. 2, 2, 11. τῶν μακρῶν τειχῶν ἐπὶ δέκα ςαδίους καθελεῖν ἑκάτερον. §. 12. 2, 3, 8. τὰ περὶ τὸν Πειραιᾶ μακρὰ τείχη καθῃρέθη. 5, 2, 7. c. gen. E. 4, 4, 13. τῶν τειχῶν καθελεῖν, ὥςε δίοδον εἶναι. Intell. τοσοῦτον. ¶ 2) *auferre, rapere*. c. gen. E. 5, 4, 8. τῶν ἐκ τῆς ςοᾶς ὅπλων καθελόντες. Intell. τινά. ¶ 3) *interficere*. Π. 4, 3, 4. p. 232. ἄνδρα ἐξ ὄψεως μήκους καθαιρεῖν θηρία — παίειν καταλαμβάνων. Abreschius animaduu. ad Aeschyl. 3, p. 286. quia Hesychius καθαιρεῖ interpretatur καταλαμβάνει, et quia h. l. καθαιρεῖν et καταλαμβάνων iunguntur, καθαιρεῖν vertit *cursu assequi*, et pro παίειν καταλαμβάνων legit παίων καταλαμβάνειν. Haec vero et lectio et interpretatio non melior videtur esse vulgari. ¶ 4) *reducere, retrahere*. Iπ. 12, 6. ὅταν καθαιρῆται (ἡ δεξιά). Ita non male emendauit Stephanus. In edd. vett. et cod. Lips. est καθαίρηται, quod Zeun. defendit.

καθαίρειν, ¶ 1) *purgare*. a) ventilando, O. 18, 6. καθαροῦμεν τὸν σῖτον λικμῶντες. § 8. ἐπειδὰν καθάρῃς τὸν σῖτον. b) terram a materia, O. 20, 11. καθαίρειν δεῖ τὴν γῆν τὸν μέλλοντα σπείρειν. c) equum, (cf. Poll. 1, 183.) Iπ. 5, 5. μὴ καθαρῶν τῶν ἄνω ὄντων μάταιον τὰ κάτω καθαίρειν. §. 6. de capite equi: εἰ σιδήρῳ ἢ ξύλῳ καθαίροιτο. cf. καταπλύνειν. 6, 1. 2. ¶ 2) *lustrare, expiare*. A. 5, 7, 19. καθᾶραι τὸ ςράτευμα. Si Phrynichum p. 10. Moeridem p. 137. et Thomam Mag. p. 367. audiamus, scribendum καθῆραι. ¶ 3) Permutatur cum καθαιρεῖν, vbi vid. n. 4.

καθαίρεσις, *demolitio*. E. 2, 2, 9. καθαίρεσις τῶν τειχῶν. 5, 1, 32.

καθάλλεσθαι, *desilire*. ex

ex equo, E. 4, 5, 7. καθαλόμενος (de hoc aoristo v. ἅλλεσθαι) ἀπὸ τοῦ ἵππου. Margg. καθαλλόμενος. Etiam equus ipse Ιπ. 3, 7. assuefaciendus ἀπ' ὄχθων καθάλλεσθαι. 8, 1. §. 5. καθαλόμενος.

καθάπερ, *ſicut.* Ιπ. 4, 5. Απ. 1, 2, 29.

καθάπτειν, *alligare.* K. 6, 9. τὰ ἐνόδια — καὶ ἐκ τῶν τριμμῶν εἰς τὰ συμφέροντα καθάπτων τοὺς περιδρόμους ἐπὶ τὴν γῆν, *ex tramitibus ad loca commoda caſſium margines religans.*

καθάπτεσθαι, *attingere.* v. Stoeber. ad Thom. Mag. p. 480. qui etiam huc refert E. 1, 7, 2. ὅτι οὐδενὸς ἄλλου καθήπτοντο, ἐπιςολὴν ἐπεδείκνυ μαρτύριον. Sic quoque Leuncl. explicat, qui verba οὐδ. ἄλλου de maſculino intellexit, Goldhagenius vero de neutro. Fr. Portus vertit: *quod in nullum alium praeter Theramenem culpam conferrent.* Recte. Nam καθάπτεσθαι, Heſychio interprete, non modo eſt τραχύνειν, ſed etiam λοιδορεῖσθαι, ὀνειδίζειν. Sed οὐδ. ἄλλου intelligendum eſt in neutro, de *nulla alia re praeter tempeſtatem.* Mox enim ſequitur ἄλλο οὐδὲν αἰτιώμενοι, ἢ τὸν χειμῶνα.

καθαρείως, *munde, pure.* Poll. 6, 27. καθάρειος, ἰδιωτικόν· καίτοι τὸ καθαρείως παρὰ Ξενοφῶντι εἴρηται. Π. 1, 3, 7. οἱ οἰνοχόοι καθαρίως ἐγχέουσι, *ita vt nihil effuſum pereat.* Sic edidit Welſ. cum Stephano, etiam Cod. Guelf. et Altorf. apud Fiſcher. ad Plat. Phaed. 1, 21. Sed καθαρείως eſt in edd. vett.

καθαρεύειν, *purum eſſe, purum putari.* Ιερ. 4, 4. τῷ μιαιφόνῳ μηδὲ τὸν συνόντα καθαρεύειν. Debebat eſſe μηδὲ τὸν τῷ μιαιφ. συνόντα καθαρ.

καθαρίως, v. καθαρείως.

καθαρμός, *luſtratio exercitus, expiatio a ſceleribus.* A. 5, 7, 19. ἐγένετο καθαρμός. v. Hutch. ad h. l. p. 432.

καθαρός, ¶ 1) *purus.* O. 8, 20. κύκλιος χορὸς — καλὸν θέαμα, ἀλλὰ καὶ τὸ μέσον αὐτοῦ καλὸν καὶ καθαρὸν φαίνεται. Intelligitur *locus ab omnibus impedimentis et ſordibus purgatus*, vel potius *ab omni hominum turba vacuus.* 18, 8. τὸν σῖτον τὸν καθαρὸν ventilatione. §. 9. K. 5, 6. ἴχνη καθαρά, *nullis aliis odoribus permiſta.* 6, 6.

καθαρὰς ποιουμένους τὰς ἀρκυςασίας, i. e. καθαίροντας, np. vepribus excidendis ex illis locis, ne retia iis haereant. Poll. 5, 19. δρέπανα (oportet venatorem habere), ὅπως εἰ δέοι τῆς ὕλης τι κόψαι, εἰς τὴν τῶν ἀρκύων ἀκώλυτον ςάσιν, ὑπάρχοι τὰ δρέπανα. Cf. Fr. Port. c. gen. vt latinum *purus* ap. Horat. 1, od. 22, 1. v. Doruill. ad Charit. p. 612. et Abresch. dilucc. Thucyd. 5, 8. E. 4, 4. 6. Κόρινθον — τῶν μιαιφόνων καθαράν. O. 16, 12. ὕλης δεῖ καθαρὰν αὐτὴν (τὴν γῆν) εἶναι. 20, 20. σκαπτόντων, ἵνα ὕλης καθαραὶ αἱ ἄμπελοι γένωνται. ¶ 2) *non fucatus.* O. 10, 7. ἀνθρώπου σῶμα καθαρὸν — ἐπειρᾶτο ἑαυτὴν παρέχειν. §. 12. ὄψις καθαρωτέρα. ¶ 3) *fanctus.* Π. 8, 7, 3. p. 548. ἄκρατος καὶ καθαρὸς ὁ νοῦς. Cic. de fenect. 22. vertit *purus et integer.* Scil. eft fere i. q. ἄκρατος, *corporis coniunctione non pollutus.* Cf. Plat. Phaed. 11. Sed *fanctus* f. *integer* eft p. 549. ἔργα καθαρὰ καὶ ἔξω τῶν ἀδίκων. ¶ 4) Π. 8, 3, 5. ἡνίκα ἡ ὑςεραία dies pompae ἧκε, καθαρὰ μὲν ἦν πάντα πρὸ ἡμέρας. Leuncl. *liquida.* Quae eft obfcura verfio. Vertendum eft vel *fine turba*, vel *parata*, f. *ordinata.* ¶ 5) Permutatur c. καρτερός. v. καρτ. nr. 2.

καθαρότης, *mundities.* Απ. 2, 1, 22. κεκοσμημένην τὸ σῶμα καθαρότητι, non fuco. Valckenar. malit καθαριότητι, quia καθάριον dicatur de munditie mulieris.

κάθαρσις, *purgatio.* Ιπ. 5, 5. πᾶσι τοῖς τῆς καθάρσεως ὀργάνοις. §. 9. τὴν ὑπὸ γαςέρα ἄγαν κάθαρσιν.

καθαρῶς, ¶ 1) *pure, fine impedimentis* quae pedibus obftant, qualia funt coenum, dumi etc. K. 4, 9. μεταθεῖν καθαρῶς. ¶ 2) *fincere, accurate.* Hefych. et Suid: καθαρῶς· ἀκριβῶς, σαφῶς. Π. 8, 1, 2. ὅταν ὁ ἐπιςάτης βελτίων γένηται, καθαρώτερον τὰ νόμιμα πράττεται ὑπὸ fubditis.

καθέδρα, *fedes.* K. 4, 4. ἐμβλεμμάτων τῶν ἐπὶ τὰς καθέδρας τοῦ λαγώ. Fr. Portus ad h. l. et Pergerus ad Hefych. intelligunt *cubilia leporis.* Sed poffit etiam explicari de *parte leporis pofteriore.* Certe Pollux 2, 184. inter partes pofteriores hominis circa clunes recenfet etiam καθέδραν.

καθέζεσθαι, ¶ 1) *federe, confide-*

considere. Thomas Mag: καθήμενος κάλλιον ἢ καθεζόμενος. At vtroque vtitur Xenophon. A. 5, 8, 6 καθεζόμενον συχνὸν χρόνον — καὶ ἄλλον καθήμενον καὶ βλακεύοντα. cf. Doruill. ad Charit. p. 295. E. 2, 3, 18. p. 94. ὁ μὲν ταῦτ' εἰπὼν ἐκαθέζετο. 3, 1, 22. Σ 1, 8. in conuiuio παρὰ τὸν πατέρα ἐκαθέζετο. c. ἐπὶ, Π. 6, 1, 4. ἐπὶ θρόνου ἐκαθέζετο. Σ. 9, 3. §. 4. ἐκαθέζετο ἐπὶ τῶν γονάτων, genibus prouoluebatur f. nitebatur. c. εἰς pro ἐν, A. 3, 1, 22. duces nocte deliberaturi ἐπεὶ συνῆλθον, εἰς τὸ πρόσθεν τῶν ὅπλων ἐκαθέζοντο. Cod. Parif. ἐκαθίζοντο. ¶ 2) commorari, castra habere. Π. 4, 5, 14. p. 250. χρήματα — ἀποφέρειν πρὸς ὑμᾶς ὅπου ἂν καθέζησθε. A. 1, 3, 12. πόῤῥω αὐτοῦ καθέζεσθαι. Cod. Paril. et Eton. καθῆσθαι. 1, 5, 9. οὐ διατρίβων — εἰ μή τινος ἀναγκαίου ἕνεκα ἐκαθέζετο. c. ἀμφὶ, Π. 5, 3, 13. ὅσον χρόνον ἐκαθέζετο ὁ Κῦρος ἀμφὶ τὴν περὶ τὸ Φρούριον οἰκονομίαν. ¶ 3) subsistere, non progredi. E. 3, 5, 7. καθεζόμενος ἐν τῇ Τεγέᾳ — διέπεμπε. Mox dicitur περιέμεινεν. Sic c. εἰς pro ἐν, Π. 7, 4, 3. καθεζόμενος εἰς τὸ μέσον σὺν τῇ στρατιᾷ.

καθείργειν, includere tanquam in carcere. E. 3, 2, 3. καθειργμένοι ἐν τῷ σταυρώματι.

καθέλκειν, deducere in mare. v. Lamb. Bos Obf. crit. c. 11. A. 7, 1, 13. καθεῖλκον τὰς τριήρεις.

καθελκύειν, i. q. καθέλκειν. E. 1, 1, 3. καθελκύσας τὰς ἑαυτοῦ τριήρεις ἀπέπλει. 1, 5, 7. 1, 6, 13. 1, 6, 28. Contrarium est ἀνέλκειν et ἀνελκύειν. v. supra.

*καθέρπειν, serpere. Σ. 4, 23. lanugo primum progerminans dicitur καθέρπειν παρὰ τὰ ὦτα. v. ἴουλος. Sic Asclepiades in Brunckii analectt. T. I. p. 211. n. I. λεπτὸς ὑπὸ κροτάφοισιν ἴουλος ἕρπει.

καθεστηκὼς et καθεστὼς v. in καθιστάναι.

καθεύδειν, ¶ 1) dormire. Π. 6, 2, 11. p. 370. ἡδέως καθευδήσετε. cf. ἡδέως. 8, 3, 17. οὐδένα δυνάμενον καθεύδειν ὑπὸ λύπης.) E. 5, 1, 17. ὅτι οἱ τριήραρχοι οἴκοι καθευδήσοιεν. Est securitatis, E. 2, 4, 10. p. 110. δειπνοῦντες ξυνελαμβανόμεθα καὶ καθεύδοντες καὶ ἀγοράζοντες. De coniugio, O. 7, 11. οὐκ ἀπορία ἦν μεθ' ὅτου ἄλλου ἐκαθεύδομεν ἄν. ¶ 2) desidem esse, cessare. v. Victor.

Victor. V. L. 7, 10. A. 1, 3, 11. οὐχ ἄρα ἡμῖν καθεύδειν οὐδ' ἀμελεῖν, ἀλλὰ βουλεύεσθαι ὅ τι χρὴ ποιεῖν.

καθεψεῖν, *mitigare*. Ιπ. 9, 6. ἐλάσεις ἡσυχαῖαι -- καθεψοῦσι καὶ πραΰνουσι -- τὸν θυμοειδῆ. Steph. et Well. volunt καταψῶσι. Sed videtur Xenophonti, vt aliis in locis, poetica verbi notio placuisse. Proprie enim est *decoquere*. Zeun. opportune comparat illud Homericum (Il. α, 81.) χόλον καταπέπτειν.

καθηγεῖσθαι, *ducem esse, praeire, incipere*. Απ. 2, 3, 15. κελεύεις ἐμὲ νεώτερον ὄντα καθηγεῖσθαι, np. vt alter idem faciat. c. acc. A. 7, 8, 5. λαβεῖν ἂν καὶ αὐτὸν καὶ γυναῖκα — ταῦτα δὲ καθηγησομένους ἔπεμψε τὸν αὐτῆς ἀνεψιὸν etc. Hutch. vertit: *vt ad haec perficienda ipsi duces forent*, Leuncl. *qui duces itineris essent*.

καθηδυπαθεῖν, *voluptatibus absumere*. Ita intelligendum videtur A. 1, 3, 3. δαρεικοὺς οὐκ εἰς τὸ ἴδιον κατεθέμην ἐμοὶ, ἀλλ' οὐδὲ καθηδυπάθησα, ἀλλ' εἰς ὑμᾶς ἐδαπάνων.

καθήκειν, ¶ 1) *pertinere, pertingere, porrigi*. Suid. et Phauorin: καθηκούσαις· διακτρεχούσαις. Deinde laudant locum A. 4, 3, 8. ἐν πέτραις καθηκούσαις ἐπ' αὐτὸν τὸν ποταμόν. Sic A. 1, 4, 5. τείχη εἰς τὴν θάλατταν καθήκοντα. E. 5, 4, 17. τὸ καθῆκον ἐπὶ θάλατταν ὄρος. Vbi tamen etiam exponi potest *prope mare situm*. Aπ. 3, 5, 25. etiam sine εἰς, A. 3, 4, 15. διὰ γηλόφων, οἳ καθῆκον ἀπὸ τοῦ ὄρους. Intell. εἰς τὸ χωρίον. ¶ 2) *vicinum esse, adiacere*. E. 6, 2, 6. κόλπου, καὶ τῶν πόλεων αἳ ἐπὶ τοῦτον καθήκουσιν. ¶ 3) *legitimum esse, legibus praescriptum esse, decere*. Hesych: καθήκει· πρέπει. Π. 8, 1, 1. p. 462. πειθώμεθα οἷς ἂν ᾖ ἵν καθήκοι. Ιπ. 9, 5. οἷς καθήκει τὸ ἱππικὸν, *quorum officium est equo merere*. Ita Well. et Zeun. bene e mss. pro καθίστησι. c. inf. Π. 8, 1, 7. ἥν τις ἀπῇ. οἷς παρεῖναι καθήκει, *officium est*. A. 1, 9, 5. Hinc Π. 1, 2, 5. τὰ καθήκοντα, *officia legibus praescripta*. Similiter de iusto et legitimo tempore. E. 4, 7, 2. ὁπότε καθήκοι ὁ χρόνος, *quando iustum induciarum tempus esset*.

καθημέραν, *quotidie*. Moeris p. 285. ὁσημέραι, Ἀττικῶς· καθημέραν, Ἑλληνι-

ληνικῶς. O. 9, 9. Cf. ἡμέρα.

καθῆσθαι, ¶ 1) *sedere.* Π 5, 2, 5. τοιούτους ἄνδρας — ἐνταῦθα καθημένους. 7, 1, 19. οἱ Αἰγύπτιοι — ὑπὸ ταῖς ἀσπίσιν ἐκάθηντο. np. ne totum corpus esset nudum. Thom. Mag. p. 485. καθῆντο κάλλιον ἢ ἐκάθηντο. Π. 8, 8, 9. μαλακῶς καθῆσθαι. A 4, 2, 4. φύλακας ἀμφὶ πῦρ καθημένους — ὁδὸς ἐφ' ᾗ ἐκάθηντο οἱ φύλακες, vbi exponi potest *quam occupatam tenebant.* Sic ibid. οἱ ἐπὶ τῇ φανερᾷ ὁδῷ ἐκάθηντο. 7, 3, 10. δεῖπνον ἦν καθημένοις κύκλῳ. Λ. 9, 4. E. 4, 4, 3. καθήμενον ἐν θεάτρῳ. O. 8, 8. οἱ ἐμπλέοντες ἐν τάξει κάθηνται in naui. Ιπ. 12, 9. ἀσφαλέστερον τὸν ἱππέα καθῆσθαι. cf. θρόνος. Est saepe dignitatis, atque tribuitur consultantibus, responsa reddentibus, etc. E. 3, 5, 8. p. 180. εἷς ἀνὴρ εἶπεν, ὃς ἔτυχε τότε ἐν τοῖς συμμάχοις καθήμενος, *in consilio sociorum sedens.* 6, 4, 31. rex in δοκιμασίᾳ ἐξέτασιν πεποιηκὼς καὶ ἤδη καθήμενος καὶ ἀποκρινόμενος, εἴ τις δεόμενός του προσίοι. Sic de iudice. E. 4, 4, 3. ἔτι δὲ ὂν καὶ κριτὴν καθήμενον. de senatu, E. 5, 2, 20. ἡ βουλὴ Thebis ἐκάθητο ἐν τῇ ἀγορᾶς στοᾷ. Thom. Mag. l. l. καθῆσο κάλλιον ἢ ἐκάθητο. E. 6, 4, 20. Humi sedere est tristitiae. v. Doruill. ad Charit. p. 488. Π. 5, 1, 1. Panthea, cum capta esset, χαμαὶ ἐκάθητο. 7, 3, 1. 2. 5. ἐκάθητο κλαίουσα. ¶ 2) *occupatum sedere, sedentem laborare et corpore fere immoto.* v. Valckenar. ad Herodot. 2, 86. qui idem ad Ammon. p. 25. obseruauit, proprie dici de sellulariis. Poll. 1, 50. οἱ δὲ καθήμενοι, βάναυσοι. O. 4, 2. βαναυσικαὶ — ἀναγκάζουσαι καθῆσθαι καταλυμαίνονται τὰ σώματα. 6, 7. τοὺς τεχνίτας — καθῆσθαι, μήτε πονοῦντας, μήτε κινδυνεύοντας. v. πονεῖν nr. 2. ¶ 3) *otiosum esse.* v. Bergler. ad Alciphr. 1, 26. Π. 4, 5, 12. p. 246. οἱ ἐγγύτατα τῶν φίλων καθήμενοι. Oppon. οἱ τοὺς ἐχθροὺς ἀπελαύνοντες. A. 5, 8, 6. καθήμενον καὶ βλακεύοντα, *immoto corpore sedentem.* Sic 4, 5, 12. de iis, qui frigore obriguerant: ἐκάθηντο, καὶ οὐκ ἔφασαν πορεύεσθαι. In sequentibus vocantur κάμνοντες et ἀσθενοῦντες. 5, 8, 6. τὸ καθῆσθαι

θῆσθαι καὶ ἡσυχίαν ἔχειν. cf. καθέζεσθαι. Ο. 7, 1. ἰδὼν αὐτὸν ἐν ϛοᾷ καθήμενον. Mox dicitur σχολάζειν. 10, 10. 13. c. particip. Π. 5, 1, 4. ἀμελήσας ὧν δεῖ πράττειν, καθοίμην ἐκείνην θεώμενος. ¶ 4) *desidere prae timore.* De iis, qui non audent contra hostem progredi, Π. 3, 1, 3. τί οὖν κάθησαι αὐτόθι, καὶ οὐ καταβαίνεις de monte. 3. 3, 9. p. 179. ἐν τῇ Φιλίᾳ καθημένους ἡμᾶς ὑπομένειν. p. 180. ¶ 5) *exspectabundum diu in aliquo loco haerere.* A. 6, 2, 3. πρέσβεις — ἡμῶν καθημένων πέμπειν. Αθ. 3, 1. οὐκ ἔϛι χρηματίσαι — ἐνιαυτὸν καθημένῳ Athenis ἀνθρώπῳ. ¶ 6) *manere.* Αθ. 1, 16. οἴκοι καθήμενοι — διοικοῦσι τὰς πόλεις τὰς συμμαχίδας. ¶ 7) *quietum esse, nullas turbas mouere.* A. 7, 1, 21. καθημένων τῶν ϛρατιωτῶν. Oppon. seditioni. Aπ. 1, 2, 58. ex Homero: κάθησο. ¶ 8) Permutatur c. καθέζεσθαι et in var. lect. et ab ipso Xenophonte. v. καθέζεσθαι.

καθιέναι, ¶ 1) *demittere.* A. 6, 5, 15. τὰ δόρατα — εἰς προσβολὴν καθέντας ex humeris. §. 17. τὰ δόρατα καθίεσαν. K. 9, 15. ¶ 2) *remittere, laxum reddere.* Iπ. 6, 9. χαλινὸς — ἄγαν εἰς ἄκρον τὸ ϛόμα καθιέμενος. ¶ 3) i. q. medium καθίεσθαι, *demittere se, desilire.* Iππ. 8, 3. ἀφ' ὑψηλῶν καθιέναι. vbi nunc male editur κατιέναι. v. Fischer. ad Plat. Phaed. 60. p. 473. sq. ¶ 4) καθέντας legitur pro κατάξαντας. v. κατάγειν nr. 5.

καθίζειν, ¶ 1) *sedere iubere, collocare.* Poll. 3, 89. Ξενοφῶν δὲ τὸ ἐκάθισεν, ἀντὶ (Jungerm. praefert ἐπὶ) τοῦ καθίσαι ἐποίησε, h. e. καθῆσθαι ἐποίησε. Nam antea κάθηται et καθίζει vt synonyma posuerat. Π. 5, 5, 3. καθίσας αὐτόν. 8, 4, 2. οὐχ ὅπου ἔτυχεν ἕκαϛον ἐκάθιζεν. A. 2, 1, 4. ἐπὶ τὸν θρόνον τὸν βασίλειον αὐτὸν καθιεῖν. Pro hac forma futuri Attica in 2 Codd. est communis καθίσειν. De qua forma v. Moeris p. 212. et Thom. Mag. p. 483. 3, 5, 11. ἐκάθισαν χωρὶς — τοὺς φάσκοντας. E. 5, 4, 6. τὰς ἑταιρίδας — ἐκάθιζε παρ' ἑκάϛῳ. ¶ 2) *castra ponere iubere.* Π. 6, 1, 14. Cyrus ἐκάθιζε τὸ ϛράτευμα, ἔνθα ὑγιεινότατον. ¶ 3) *sedere.* v. Thom. Mag. p. 486. Π. 8, 4, 1. οὐδ' ἐκάθιζε Γαδάτας, *ne intererat quidem conuiuio,*

uio, f. *affidebat inter conuiuas.* E. 4, 1, 13. ῥαπτὰ ἐφ' ὧν καθίσουσιν (Steph. probante Moro et Schneidero emendat καθίζουσιν) οἱ Πέρσαι μαλακῶς. E. 7, 1, 27. οὐδὲ εἰς τὸ συνέδριον ἤθελε καθίζειν. Valckenar. ad Herodot. 8, 71. exponit *feffum ire.* cf. ad Ariftoph. Plut. p. 456. not. Hemfterhuf. Aπ. 4, 2, 1. αἰσθανόμενος — καθίζοντα εἰς ἡνιοποιεῖόν τι. Iπ. 6, 2. ἦν — κατὰ τὴν ὠμοπλάτην καθίζων ἀποτρίβῃ. Camerar. *procumbens.* Leuncl. *conftitutus.* Malim *ftans.* Gail vertit *en fe tenant.* 12, 3. ¶ 4) *quiefcere.* Λ. 12, 6. μετὰ τὰ γυμνάσια καθίζειν — κηρύττει. ¶ 5) i. q. ποιεῖν vel καθιςάναι. c inf. Π. 2, 2, 7. τοῦ κλαίειν καθίζοντος τοὺς φίλους. Stephano, Hutch. et Zeunio fuspecta videbatur haec ftructura, quia alias femper participio iungitur. Sed v. Hindenburg ad Aπ. 2, 1, 12. c. particip. Π. 2, 2, 7. διὰ τοῦ κλαίοντας καθίζειν poenis. §. 8. Σ. 3, 11. hiftrio egregius δύναται πολλοὺς κλαίοντας καθίζειν. Scil. videtur in hac ambiguitate iocus inelfe fcurra dignus. Nam κλαίειν apud Comicos maxime ferui dicuntur, cum vapulant. v. Ariftoph. Plut. 425. nubb. 58. Sed fpectatoribus quoque lacrymae excutiuntur, cum hiftrio alienam miferiam exprimit. Cf. Cafaub. lectt. Theocrit. cap. 1. ¶ 6) Permutatur cum ἀθροίζειν. v. ἀθροίζειν nr. 1.

καθίζεσθαι, *federe.* E. 5, 4, 6. ἐπεὶ καθίζοιντο. Iπ. 7, 5. 8. Legitur etiam pro καθέζεσθαι. v. ibi nr. 1.

καθιστάναι, ¶ 1) *collocare in acie, inftruere.* Π. 2, 4, 2. ἐπεὶ δὲ κατέστησαν. Intell. τοὺς ἑαυτῶν, nifi κατέστησαν malis in aorifto fecundo atque adeo cum Leuncl. et Hutch. intransitiue accipere, vt pertineat ad nr. 10. 5. 3, 1. κατέστησε ἐν τάξει μεθ' ἑαυτοῦ τοὺς πεζούς. 6, 3, 11. p. 384. ἐπὶ τούτοις τοὺς λόχους καθίστατε. p. 385. κατάστησον αὐτοὺς τελευταίους. p. 386. πρὸ τῆς φάλαγγος τὰ ἅρματα καταστησάτω. 8, 5, 8. ἐκ κέρατος εἰς φάλαγγα καταστῆσαι. A. 1, 10, 7. 2, 3, 2. ἐπεὶ κατέστησε τὸ στράτευμα. 3, 4, 7. Aγ. 1, 9. et E. 3, 4, 21. τὸ ἱππικὸν εἰς τὸ Μαιάνδρου πεδίον κατέστησεν, *in Maeandri planitie confifte re iuffit.* Nam h. l. non eft

est de acie. Sed Λ. 11, 4. καθίστανται, *collocantur in acie*, s. *in acie sua consistunt*. E. 2, 4, 5. 6, 5, 24. Φρουρὰς καθιστάναι ἐνόμιζον. Leuncl. vertit *disposita esse praesidia*, quasi scriptum sit καθεστάναι. Sed rectius vertitur: *Lacedaemonios* (qui e precedentibus intelliguntur) *disposuisse praesidia*. Απ. 3, 1, 10. coll. §. 8. commutatur tanquam synon. cum τάττειν, quanquam non de acie agitur. cf. Φάλαγξ. ¶ 2) *constituere, creare, eligere, destinare*. Π. 8, 1, 3. ἵππων καὶ κυνῶν ἐπιμελητὰς καθίστη. A. 3, 1, 27. ὅπως ἀντὶ τῶν ἀπολωλότων — στρατηγοὶ κατασταθῶσιν. All. ἀντικατασταθῶσιν. 3, 4, 18. ἰατροὺς καθέστησαν ὀκτώ. 7, 7, 34. Αγ. 3, 5. εἰ μὴ — στρατηγὸς κατασταθείη. Λ. 2, 2. 4, 7. 15, 1. Αθ. 3, 4. Πο. 2, 7. εἰ — ἀρχὴν καθισταῖμεν. 5, 1. εἰρηνοφύλακας καθιστάναι. E. 2, 3, 8. 3, 1, 16. 24. 3, 2, 9. 3, 4, 27. 3, 5, 8 p. 183. 4, 8, 35. Απ. 3, 5, 20 Ο. 12, 14. Ιπ. 1, 9. τοὺς ἱππέας καθιστάναι, *equites conscribere*. 2, 2. 4, 9. 7, 13. οὗτοι ὀλίγοι καθίστανται. cf. ἀρχή, βασιλεύς, κύαμος, σκοπός, ταγός, ταξίαρχος, Φρουρά Φυλακή. c. εἰς, E. 2, 3, 18. p. 96. μέχρι τοῦ ὑμᾶς καταστῆναι εἰς τὴν βουλήν, *donec in senatum legeremini*. Margg. et edd. vett. perperam καταστῆσαι εἰς τ. β. Sed Morus et Schneiderus bene reposuerunt καταστῆσαι τὴν β. *donec vos senatum constituebatis*. c. inf. Π. 1, 3, 14. ὁ διδάσκαλός με — ἄλλοις καθίστη δικάζειν. Mox est ὁπότε κατασταθείην κριτὴς. 8, 1, 8. κατεστάθησαν οἱ Μάγοι ὑμνεῖν. Απ. 1, 7, 3. ¶ 3) c. ἐπὶ, *praeficere*. Π. 4, 5, 19. ἐπὶ τοὺς πεζοὺς — καθιστάναι ἄλλον ἄρχοντα. 8. 1, 3. ἐπὶ τἆλλα καθίστη ἄλλους ἐπιμελητάς. A. 6, 1, 14. E. 7, 1, 33. ¶ 4) *cooptare, annumerare, in classem* s. *ordinem referre*. Π. 2, 1, 5. εἰς τοὺς ὁμοτίμους καθιστάμενοι. E. 7, 4, 33. καθίσταντο εἰς τοὺς Ἐπαρίτους. Minus bene Leuncl. *in locum Eparitorum succedebant*. Απ. 2, 1, 9. Ιπ. 9, 6. εἰς ἱππικὴν καθισταμένους. v. ἱππική nr. 1. ¶ 5) *componere, ordinare, instituere*. Π. 5, 3, 10. τὰ ἔνδον καταστήσας ἐξῆλθε. 8, 1, 8. τὰ τότε κατασταθέντα ἔτι καὶ νῦν διαμένει. 8, 3, 14. Αγ.

Αγ. 14. Αγ. 1, 8. περὶ τῆς Ἑλλάδος τὸν ἀγῶνα καθιστάναι, *facere*. Λ. 7, 1. 8, 1. Ε. 1, 3, 11. 3, 4, 2. τὰς ἐπαρχίας τὰς κατασταθείσας ὑπ' ἐκείνου ἐν ταῖς πόλεσιν. Ο. 7, 30. ¶ 6) *efficere*, *reddere*. Α. 6, 3, 11. θεὸς — βούλεται τοὺς ἀπὸ θεῶν ἀρχομένους ἐντιμοτέρους ἐκείνων καταστῆσαι. 7, 7, 13. ἄπιστον σαυτὸν καταστῆσαι, *committere vt fide careas*. Αγ. 6, 6. 11, 3. Αθ. 1, 4. Ε. 6, 1, 4. p. 359. Απ. 1, 5, 6. 2, 1, 12. τοὺς ἥττονας — κλαίοντας καθιστάντες. cf. καθίζειν nr. 5. Ιπρ. 1, 15. ἄχρηστος ὁ ἱππεὺς καθίσταται, *fit*. ¶ 7) *ducere*. Π. 5, 5, 12. κατέστησαν τὸν Κυαξάρην εἰς τὴν — σκηνήν. Α. 1, 4, 13. ¶ 8) *deducere*. Α. 4, 8, 6. Μάκρωνες — ἐπὶ τὰ ὄρη τῶν Κόλχων κατέστησαν τοὺς Ἕλληνας. v. interpp. ad Act. 17, 15. ¶ 9) *inducere*, vt Lat. *constituere*, *coniicere*, *perducere*, *redigere aliquo*, *efficere*, *vt res vel homo sit talis vel talis*, *in einen Zustand versetzen*. c. praepositionibus, Π. 4, 5, 12. p. 246. οὐδὲ ἀποχωροῦντες ἀπὸ σοῦ οἰόμεθα ἐν κινδύνῳ σε καθεστάναι. All. καθιστάναι. Ibid. paulo post: οἱ τοὺς ἐχθροὺς ἀπελαύνοντες τοὺς φίλους ἐν ἀκινδύνῳ καθιστᾶσι, *tutos praestant*. Paulo ante est τὴν ἀσφάλειαν παρέχουσι. 8, 8, 12. Λ. 4, 6. ζημιοῦσι μεγαλείως καθιστάναι (np. αὑτὸν) βουλόμενοι εἰς τὸ μήποτε ὀργὴν — κρατῆσαι. Ε. 2, 3, 18. p. 100. εἰς τὸ ὑπ' ὀλίγων τυραννεῖσθαι κατασταίησαν. Pro quo 3, 5, 8. p. 181. est καταστήσαντες ὑμᾶς ἐς ὀλιγαρχίαν. 7, 4, 10. τοῖς εὐεργέταις εἰς πόλεμον καθίστασθαι, *societatem contra eos inire*, *bello implicari*. Λ. 8, 4. εἰς ἀγῶνα καταστῆσαι. v. ἀγών. Απ. 4, 3, 9. Ιπρ. 1, 11. Κ. 11, 3. Cf. φανερὸς nr. 7. ¶ 10) Praeterita et aoristus secundus habent vim passiui vel medii: Π. 2, 1, 13. μὴ ταράττεσθαι — εἰ δὲ ταραχθεῖεν, θᾶττον καταστῆναι, *restitui*. 8, 3, 5. μαστιγοφόροι καθέστασαν, οἳ ἔπαιον. In sequentibus est simplex ἕστασαν. Vtrumque est plusquamperfectum contractum. 8, 4, 1. ἡ δίαιτα καθειστήκει, *instituta erat*. 8, 6, 1. ἐπεὶ κατασταίη τις ἄρχων, *constitutus* l. *electus erat*. §. 5. οἱ χιλίαρχοι — ἐκ βασιλέως εἰσὶ καθεστηκότες, *a rege solent constitui*. Α. 4, 5, 15. φυλακὴ

λακη οὐδεμία καθειστήκει. Λ. 11, 8. ἐς' ἂν ἡ φάλαγξ ἐναντία καταςῇ. Αθ. 1, 18. δοῦλοι τοῦ δήμου καθεςᾶσι, *sunt*. §. 20. ἐντεῦθεν ἐπὶ τριήρη κατέςησαν, *praeficiuntur*. 2, 1. τὸ ὁπλιτικὸν — οὕτω καθέςηκεν, *ita comparatum est*. §. 2. κατὰ τύχην τι αὐτοῖς τοιοῦτον καθέςηκε, *ea eorum est conditio*. Portus: *contigit*. E. 14, 6. ἡγεμὼν καταςῆναι. 1, 6, 5. τὰ καθεςῶτα ἐνθάδε, *qui sit status rerum*. 2, 3, 17. p. 91. ὅπως αὐτὸς ἐν τῷ ἀσφαλεῖ καταςῇ, *se suasque res in tuto collocet*. 2, 4, 10. p. 110. ἔχοντες ὅπλα ἐναντίοι αὐτοῖς καθέςαμεν. 4, 1, 11. εἴ που καταςαίη, *sicubi subsisteret*. 4, 5, 19. καθεςηκότων φρουρῶν. 5, 4, 16. ἐν πάσαις ταῖς πόλεσι δυναςείαι καθειςήκεσαν. 4, 5, 19. καθεςηκότων φρουρῶν. 6, 3, 3. ἐπεὶ δὲ κατέςησαν ἐπὶ τοὺς ἐκκλήτους, *venerant*, i. q. προσῆλθον, quod paulo ante praecesserat. Ιερ. 2, 10. ἐν ἀσφαλείᾳ καθεςάναι, *esse*. Απ. 1, 2, 9. ὑπερορᾷν τῶν καθεςώτων νόμων — τῆς καθεςώσης πολιτείας, *receptae*. O. 2, 7. εἰς πολλὴν ἀπορίαν καταςῇς. (3, 8. est εἰς ἀπορίαν ἐληλυθότας.) Et saepe c. εἰς, varie, vt E. 2, 3, 17. p. 93. ἕως ἂν ἐς οὖρον καταςῶσιν, *vento secundo subiecti s. ventum secundum nacti sint*. 6, 3, 6. p. 388. εἰς τοιοῦτον ἀγῶνα καταςῆναι. v. ἀγών. Π. 2, 3, 10. ἐπειδὰν καταςῶμεν εἰς τὸν δρόμον, *in curriculo stamus, in curriculum peruenimus*. 1, 5, 7. p. 52. εἰς τόδε τὸ τέλος κατέςην, *imperium suscepi, muneri me praefici passus sum*. 5, 2, 13. εἰς τὴν βασιλείαν καθέςηκεν, *regno potitus est*. Sic A. 1, 1, 3. ¶. 11) Etiam aoristus primus legitur interdum pro secundo, ita vt habeat vim medii, v. c. E. 7, 4, 40. ἡμῶν δι' ὑμᾶς εἰς πόλεμον καταςησάντων. Sed Steph. coniicit καταςάντων, probantibus Moro et Schneidero. O. 16, 7. τὸ τῶν ἁλιέων, ὅτι — οὔτε καταςήσαντες — ἀλλὰ παρατρέχοντες. Interpretantur *consistentes, cessantes*, quasi sit καταςάντες. Et Gail legi iubet vel καταςάντες, vel οὔτι καταςήσαντες, *n' exposant rien en vente*. Poteli tamen explicari *inhibita naui*, vt intelligatur τὴν ναῦν. De similibus locis E. 2, 3, 18. p. 96. et Π. 4, 5, 12. p. 246. v. supra nr. 2. et 9.

¶ 12) Π. 3, 1, 5. ἐμποδὼν μάλιστα ἀνθρώποις γίγνεται. Margg. καθίσταται, quod Leuncl. ad glossemata refert. 7, 5, 26. p. 457. οὓς δασμοφόρους βουλόμεθα κτήσασθαι. Margg. καταστήσασθαι. Αν. 7, 3, 15. καλὰς κτήσῃ. All. καταστήσῃ. v. κτᾶσθαι nr. 1. Ἱππ. 9, 5. οἷς καθίστησι τὸ ἱππικὸν legitur fere sine sensu. Ergo Leuncl. emendat καθήκει. vbi vid. nr. 3.

καθίστασθαι, ¶ 1) *instituere, constituere, ordinare*, np. res suas. Π. 5, 1, 13. οὕτω καταστήσασθαι, ὅπως — 8, 1, 2. καταστησάμενος εἰς τὸ διαφυλάττειν — τὴν ἀρχήν. §. 5. οὕτω καταστησάμενος τὰ αὐτοῦ. 8, 6, 5. ὡς τότε Κῦρος κατεστήσατο. Λ. 7, 5. νόμισμα τοιοῦτον κατεστήσατο. Ε. 2, 2, 1. 2, 3, 9. ἕως καταστήσαιντο τὴν πολιτείαν. Medium pro passiuo Α. 1, 3, 8. ἔλεγε θαῤῥεῖν, ὡς καταστησομένων τούτων εἰς τὸ δέον. ¶ 2) *conscribere equites*. v. Vales. ad Harpocrat. in v κατάστασις. Ἱππ. 9, 3. εἰ διακοσίους ἱππεῖς ξένους καταστήσαιντο. ¶ 3) *eligere, constituere*. Ε 3, 4, 26. καταστήσασθαι ναύαρχον. ¶ 4) *consistere*. Π. 8, 3, 1. πάρεστε ἐπὶ τὰς θύρας — καὶ αθίστασθε. Α. 1, 8, 2. παρήγγειλεν — καθίστασθαι εἰς τὴν ἑαυτοῦ τάξιν ἕκαστον. §. 3. §. 4. εἰς τὴν μάχην καθίστατο. 4, 3, 9. ¶ 5) *succedere*. Π. 2, 1, 10. εἰς τὰς τῶν λοχαγῶν χώρας καταστήσεσθαι. cf. καθιστάναι.

κάθοδος, *reditus exulum*. Thom. Mag: κάθοδος, Ἀττικόν· ἐπάνοδος δὲ, Ἑλληνικόν. Ε. 1, 1, 22. τὴν ἐς Συρακούσας κάθοδον. 4, 4, 15. οὐδ' ἐμνήσθησαν περὶ καθόδου φυγάδων, *de reducendis*.

καθόλου, *prorsus*. Ἱπ. 8, 1. ταῦτα μελετᾷν καὶ αὐτὸν καθόλου, καὶ τὸν ἵππον.

καθοπλίζειν, *armare*. Π. 2, 1, 4. αὐτοὺς καθωπλισμένους οὕτως — ὡς εἰς χεῖρας συμμίξοντας. Mox est ὡπλισμένοι

* **καθόπλισις**, *armorum instructio*. Π. 8, 5, 6. παρέχοιεν αὐτοῖς ἀσφαλῆ τὴν καθόπλισιν (Marg. Steph. ἐξόπλισιν), *potestatem secure se armandi*.

καθορᾷν, ¶ 1) *despicere, ex alto obseruare*. Π. 3, 2, 5 ἐπεὶ τὰ ἄκρα εἶχον καθεώρων τῶν Χαλδαίων τὰς οἰκήσεις. Α. 4 2, 10. ἀπὸ τοῦ ἄκρου καθορῶντες τὰ ὄπισθεν γιγνόμενα. 6, 3, 9. εἴ που τι ποθὲν καθορῷεν. Ε. 1, 7, 4. ὀψὲ ἦν καὶ τὰς χεῖρας οὐκ ἂν

καθεω-

καθεώρων e suggestu. 3, 2, 12. 4, 5, 13. οἱ ἐκ τοῦ ἄςεος — καθορῶντες αὐτοὺς οὐ πολλοὺς ὄντας. 6, 2, 17. ἐπιπλέον καθεώρων — ἀφ' ὑψηλοτέρου καθορῶντες. ¶ 2) *conspicere e longinquo.* Π. 5, 4, 3. καθορῶσι τὸν Κῦρον προσιόντα. §. 19. πορευόμενος τὴν τῶν Βαβυλωνίων πόλιν καθεώρα. ¶ 3) *videre, conspicere.* Π. 3, 3, 17. ἡμᾶς οἱ πολέμιοι θεάσονται — πάλιν καθορῶντες ἡμῶν τὸ πλῆθος. Α. 1, 8, 18. ὁ Κῦρος καθορᾷ τὸν βασιλέα. 4, 4, 10. Ε. 1, 1, 11. καθορᾷ τὰς τοῦ Μινδάρου ναῦς γυμναζομένας. ¶ 4) *adspicere.* Ε. 2, 3, 23. θεοὺς ἐπεκαλεῖτο καὶ ἀνθρώπους καθορᾷν τὰ γιγνόμενα, *respicere, misereri.* Sed proprie *adspicere* est Απ. 4, 7, 7.

καθυπέρτερος, *superior, victor.* Απ. 4, 6, 14. πόλιν — ἐνπολέμῳ καθυπερτέραν τῶν ἀντιπάλων.

καθυπνοῦν, *obdormire, somnum capere.* Απ. 2, 1, 30. ἵνα καθυπνώσῃς ἡδέως — ςρωμνὰς μαλακὰς — παρασκευάζεις.

καθυφίεσθαι, *cedere.* Ε. 2, 4, 14. οὐ χρὴ καθυφίεσθαι τοῖς ἐν Πειραιεῖ. v. Thom. Mag. p. 488.

καθώς, *sicut,* Π. 1, 4, 22. in nonnullis Codd. legitur, sed haud dubie perperam. Est enim dialecti Alexandrinae. v. diss. 1. de hac dialecto p. 38.

καί, 1) ¶ *et.* Saepius repetitur, Π. 1, 4, 7. αἱ ἔλαφοι καὶ δορκάδες, καὶ ἄγριοι οἶες, καὶ οἱ ὄνοι. 6, 2, 5. προσπλεῖν δὲ καὶ Κυπρίων ςράτευμα ἔτι, παρεῖναι δὲ ἤδη καὶ Κίλικας καὶ Φρύγας καὶ Λυκάονας καὶ Παφλαγόνας καὶ Καππαδόκας καὶ Ἀραβίους καὶ Φοίνικας καὶ — Ἀσσυρίους, καὶ Ἴωνας δὲ καὶ Αἰολέας, καὶ σχεδὸν πάντας τοὺς Ἕλληνας. Α. 5, 1, 2. Ε. 4, 4, 5. Απ. 2, 4, 2. καὶ γὰρ οἰκίας, καὶ ἀγροὺς, καὶ ἀνδράποδα, καὶ βοσκήματα, καὶ σκεύη κτωμένους καὶ ἐπιμελῶς — καὶ τὰ ὄντα σώζειν πειρωμένους. vbi penultimum καὶ in τε mutandum esse Ernestius ait. 3, 1, 6. it. diuersa notione, Π. 1, 1, 1. καὶ ἐν ἰδίοις οἴκοις, τοὺς μὲν καὶ πλείονας οἰκέτας, τοὺς δὲ καὶ πάνυ ὀλίγους. Prioribus locis est *vel,* vltimo loco *quamuis.* Nam sequitur καὶ ὅμως. Sic saepius praecedente οἱ μὲν — οἱ δὲ, v. nr. 9. et 17. Copulat casus diuersos, Π. 5, 1, 7. ταύτην ἑώρακώς, καὶ πάνυ μοι καλῆς δοξάσης εἶναι. it. participium et aduerbium, Κ. 4, 5. ἐῤῥωμένως

καὶ

καὶ μὴ ἐπανιεῖσαι. ¶ 2) Refertur ad τε, et reddendum est et — et, cum — cum. Π. 1, 1, 1. σοφοί τε καὶ εὐτυχεῖς. 1, 4, 7. ἄρκτοι τε καὶ λέοντες, καὶ κάπροι καὶ παρδάλεις. 1, 5, 3. πρός τε τοὺς ὑφ' ἑαυτὸν, καὶ πρὸς Κροῖσον, καὶ πρὸς — καὶ πρὸς — καὶ πρὸς — καὶ — καὶ, πρὸς — 8, 4. 12. ἐμοί τε — καὶ Χρυσάντα. Απ. 1, 2, 48. Eodem modo καὶ, bis vel saepius repetitum, Π. 1, 4, 18. ἐκβοηθεῖ καὶ αὐτὸς — καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ. 1, 5, 1. ἐπεὶ δὲ καὶ ἐσθίοντα αὐτὸν ἑώρων — καὶ πίνοντα, καὶ — ἐπιδιδόντα — καὶ πρὸς τούτοις δὲ κρατιστεύοντα. 2, 3, 1. καὶ γελεῖα καὶ σπουδαῖα, καὶ ἐλέγετο καὶ ἐπράττετο. 2, 4, 10. καὶ ἔλθοι τις, καὶ — λαμβάνοντο. 4, 5, 3. οἱ Μῆδοι καὶ ἔπινον καὶ εὐωχοῦντο καὶ — καὶ — Α. 5, 8, 2. ὅπου καὶ τῷ ῥίγει ἀπωλλύμεθα, καὶ χιὼν πλείστη ἦν. Αθ. 2, 1. Απ. 1, 3, 1. τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ ποιῶν καὶ λέγων. etc. ¶ 3) Eleganter inter duo adiectiua ponitur, et habet vim explicandi: *et quidem*, vel augendi: *atque adeo*. Π. 4, 5, 3. πολλὰ καὶ τοιαῦτα, *eaque talia*. Sic §. 8. Zeun. ex Cod. Guelf. inserit καὶ inter πολλὰ ἀγαθά. 5, 2, 5. πολλοὶ καὶ ἀγαθοὶ φίλοι. 8, 4, 12. πολλὰ καὶ καλὰ — δῶρα. §. 16. πολλά τε καὶ καλὰ κτήματα. 8, 5, 12. p. 528. 8, 7, 1. Α. 6, 4, 3. 7, 1, 21. Απ. 2, 9, 6. Α. 6, 2, 6. Πελοποννησίων καὶ Λακεδαιμονίων. Sed inter duo numeralia positum, est i. q. ἤ, *vel*, Germanice *bis*, vt Ιπ. 4, 4. τέτταρας καὶ πέντε. ¶ 4) *etiam*, *adeo*, *vel*. v. Fischer. ad Plat. Phaed. 66. Π 1, 1, 1. (v. supra n. 1.) 1, 3, 9. τότε καὶ πρῶτον καὶ ἔμαθον. 2, 1, 5. καὶ μάλιστα, *vel maxime*. 1, 5, 3. καὶ (*vel*) τοῖς λόγοις — καὶ (*etiam*) δώροις καὶ (*et*) χρήμασιν. 2, 2, 3. καὶ μικρῷ ὄψῳ. 3, 1, 5. νομιοῦσί σε καὶ αὐτὸν καταδικάζειν σαυτοῦ. §. 10. καὶ ὁ σὸς πατήρ. Ibid. οὔπω ᾔσθου καὶ ἕνα ἄνδρα. 3, 2, 14. προσδεχόμενος καὶ ἄλλην στρατιάν. In Cod. Guelf. deest καὶ. Sed Zeun. recte illud defendit, dicens esse i. q. ἔτι, *praeterea*, *insuper*. v. ἄλλος et ἄλλως. 3, 3, 1. ᾤοντο καὶ συμπάντων τῶν ἄλλων κρείττονες εἶναι. 4, 6, 4. ἔστι δέ μοι καὶ θυγάτηρ. — βουλεύσασθαι καὶ περὶ ταύτης. 5, 1, 1. ᾧ καὶ τὴν στολὴν ἔδωκε, *cui etiam*. Leuncl. *et cui*, vt sit pro καὶ ᾧ. Possit

fit etiam verti *fcilicet, nimirum.* Similiter 3, 1, 4. ὃς καὶ σύνθηρός ποτε ἐγεγένητο, *qui idem.* 8, 6, 6. καὶ αὐτὸς, *et ipfe, ipfe quoque.* 5, 5, 8. καὶ τοῦτο. 6, 1, 19. Φόβῳ μή τι καὶ πάθῃ. §. 20. Α. 1, 10, 9. 3, 2, 25. καὶ Λακεδαιμόνιός ἐςι. Λ. 1, 4. ἐσθῆτας καὶ δούλας παρέχειν ἱκανὰς ἡγήσατο εἶναι. Πο. 1, 3. Ε. 1, 6, 21. καὶ αὐταὶ, *ipfae quoque.* 2, 3, 12. ἀποθνησκόντων πολλῶν καὶ ἀλίκως. 3, 3, 7. καὶ τεχνῶν. 6, 1, 2. καὶ ἐκ Θετταλίας ἀφικνεῖται, *etiam, praeterea.* 6, 5, 38. p. 429. πρὸς δὲ τούτοις καὶ ἅπαντες. — πρὸς δὲ τούτοις, ἐνθυμήθητε καὶ τάδε. 7, 1, 2. p. 438. ἐγνωκότες καὶ αὐτοὶ ταῦτα. Απ. 3, 4, 11. καὶ πλεῖςον. 3, 9, 13. Απολ. 14. φθονοῦντες, εἰ καὶ παρὰ θεῶν μειζόνων ἢ αὐτοὶ τυγχάνοι. Σ. 4, 59. καὶ πολλοῖς. §. 60. καὶ ὅλῃ τῇ πόλει. 8, 8. τεκμήριόν ἐςι καὶ τῆς τοῦ ἐρωμένου φύσεως. Hic καὶ in all. deeft. §. 12. ἀλλά τέ σου ἄγαμαι καὶ ὅτι νῦν ἅμα χαριζόμενος Καλλίᾳ καὶ παιδεύεις αὐτόν. Ιπ. 5, 1. καὶ τὸν ἱπποκόμον πεπαιδεῦσθαι. Ιππ. 5, 3. γράψω καί. Ita Welf. cum Leuncl. Sed Zeun. ex reliquis edd. recepit καὶ γράψω. Saepe item legitur κἀκεῖνος. v. ἐκεῖνος nr. 12. Cf. ἐὰν nr. 1. it. μάλα nr. 1. ¶ 5) Conftituit apodofin, et interdum verti poteft *tum* f. *tum etiam.* Π. 1, 6, 19. p. 77. ἐπεὶ δὲ ἔχοιεν τὴν ἡλικίαν — καὶ τὰ πρὸς τοὺς πολεμίους νόμιμα — διδάσκειν. 7, 5, 18. p. 447. ἐπεὶ ἐχλω τὸ ςρατόπεδον — καὶ ἐγώ σοι συνεγίγνωσκον. 8, 7, 3. p. 548. εἰ οὕτως ἔχει — καὶ ποιεῖτε ἃ ἐγὼ δέομαι. Α. 1, 10, 10. ὅτε ταῦτα ἦν, καὶ ἥλιος ἐδύετο. 3, 5, 10. ὁπότε — σπείσαιντο, καὶ ἐπιμίγνυσθαι. 6, 4, 19. ἀμφὶ ἡλίου δυσμὰς ἦν, καὶ οἱ Ἕλληνες — ἐδειπνοποιοῦντο. 6, 6, 19. ἐπεὶ δὲ ὥρα — καὶ μᾶλλον ἐπεθύμει. Απ. 2, 3, 16. καὶ — ὑπακούσεται. Ο. 4, 8. ὁπόσην τῆς χώρας ἐφορᾷ αὐτὸς, — καὶ δοκιμάζει. h. l. eft *etiam*, vel *ipfe etiam.* Vnde Leuncl. αὐτὸς excidiffe putat poft καί. Camerar. ante καί. Sic §. 14. ἀνάγκη, ἔνθα διατρίβει αὐτὸς, καὶ ὅπως etc. ἐπιμελεῖσθαι. Poterat effe καὶ αὐτὸν ὅπ. 7, 22. ἐπεὶ δ' ἀμφότερα ταῦτα ἐπιμελείας δεῖται, — καὶ τὴν φύσιν παρεσκεύασεν ὁ θεὸς, *ideo etiam.* Si temporis mentio praeceffit, reddi poteft *quum,* Π. 1,

Π. 1, 4. 28. ὁδὸν οὔπω πολλὴν διηνύσθαι αὐτοῖς, καὶ τὸν Μῆδον ἥκειν πάλιν. Α. 7, 4, 8. ἡμέραι οὐ πολλαὶ διετρίβοντο, καὶ οἱ Θρᾶκες περὶ σπονδῶν διεπράττοντο. ¶ 6) *tum*. Π. 1, 3, 10. καὶ Ἀστυάγης εἶπεν. 1, 6, 14. καὶ ὁ Κῦρος εἶπε. 4, 1, 6. καί τις εἶπε. 1. 1, 6. 2. καὶ ὁμολογήσειν. ¶ 7) Ponitur post participia, vt εἶτα, et verti potest *nihilominus* f. *tamen*, vt nr. 10. Απ. 1, 1, 5. εἰ προαγορεύων — καὶ ψευδόμενος ἐφαίνετο. Reisk. vult εἶτα. Sed Ern. defendit καὶ, quia sic est Απ. 1. 2, 32. εἴ τις προστάτης γε ὁμενος — καὶ ποιῶν — μὴ αἰσχύνοιτο. it. εἴ τις γενόμενος νομεὺς καὶ ἐλάττους ποιῶν μὴ ὁμολογοίη. ¶ 8) *quin*. In responsione affirmat et auget. Cf. nr. 21. et A. 3, 5, 22. it. ναὶ nr. 2. Απ. 3, 8, 4. εἴ τι εἰδείη καλὸν, καὶ πολλὰ, ἔφη. 4, 2, 24. καὶ δίς, νὴ Δία. Ο. 19, 3. καὶ πολλάκις. ¶ 9) *certe*, *saltem*. Π. 7, 1, 15. τὰ μὲν καὶ *saltem*) ἀναλαβόντα, τὰ δὲ καὶ (*etiam*) ἀπολιπόντα. Ο. 3, 13. νέαν μάλιστα, ἢ καὶ ἐλάχιστα ἑωρακυῖαν. ¶ 10) *nihilominus*, *tamen*. Π. 7. 5. 17. p. 445. καὶ οὗτοι π. ντες. Α. 3, 4. 29. ἐπιέζετο — καὶ τοῖς μὲν ἔμπροσθεν ὑπάγειν παρεκελεύετο. cf. Ioh. 1, 10. ¶ 11) *sed*, *verum*. Π. 1, 3, 13. καὶ τοῦτο εὖ ἴσθι. 1, 4, 10. καὶ τὰ ἀκόντια ἐδείκνυε μὲν οὔ. Α. 4, 1, 12. καὶ οἱ πολέμιοι. 6, 4, 15. καὶ πρόβατα μὲν οὐκέτι ἦν. 6, 6, 13. Ο. 2, 8. καὶ ἐμοὶ μὲν — Ιππ. 8, 16. καὶ οὐ λέγω, *neque vero*. ¶ 12) *quamuis*. Ante participia, Π. 4, 1, 8 p. 206. φεύγουσι καὶ πολλαὶ οὖσαι. All. κἂν πολλ. Α. 5, 5, 9. Μάκρωνας δέ γε καὶ βαρβάρους ὄντας — φίλους ἐνομίζομεν. All. δὲ καίπερ βαρβ. Vtraque lectio, κἂν et καίπερ, videtur glossemati deberi. Ε. , 7, 10. p. 60. καὶ αὐτὸν δεόμενον ἀναιρέσεως. 3. 5. 2. 5, 2, 6. καὶ μισοῦντες αὐτοὺς, ὅμως ἀπείχοντο αὐτῶν. 6, 5. 20. καὶ μάλα βουλόμενος ἀπάγειν — ὅμως κατέμεινε. 7, 2, 2. καὶ ἔχοντες πολεμίους — ὅμως ἐβοήθησαν. c. gen. consequent. Π. 5. 2, 6. ἐξήγαγε καὶ πολλὰ δεομένου τοῦ Γωβρύου ἔνδον μένειν. Ε. 2, 2, 6. καὶ ἀποθνησκόντων — πολλῶν, οὐ διελέγοντο περὶ διαλλαγῆς. 2, 4, 17. extr. Cf. μάλα nr. 1. et supra nr. 1. ¶ 13) *quidem*, *nimirum*, *nempe*. Est explicantis, Α. 2, 5, 11. ἔχει τὴν δίκην καὶ τέθνηκεν. 2, 6. 5. ἐκ τοῦ τοιούτου τρόπου, οἷον καὶ ἐκεῖνος εἶχεν. Similiter 7, 7, 27. 4, 5. 8.

γυναῖ-

γυναῖκας καὶ κόρας. hoc est. Σ. 8, 6. ἐπειδὴ καὶ ἐστιν οὐ ψυχῆς. Sic Iπ. 2. 1. Zeun. ante verba τῷ μὲν νέῳ restituit καὶ, quod a Stephano deletum esse dicit, cum tamen significet *nempe*. At Gailius illud negat, ait vero, καὶ in duobus MSS. deesse. ¶ 14) *itaque*, *et ideo*. v. Abresch. auct. dilucc. Thucyd. p. 283. Π. 1, 4. 5. καὶ ὁ Κῦρος αἰσθόμενος ἔλεγε. 4, 1, 11. κἀκεῖνος ἐπομόσας ἔφη. 4, 2, 2. καὶ πέμπουσιν ἀγγέλους. 4, 5, 10. καὶ νῦν δεῦρο ἥκετε. Α. 1, 10, 6. καὶ ἐδόκει αὐτοῖς. §. 9. καὶ ὁ Λύκιος ἤλασε. 2, 2, 7. καὶ τῶν Ἑλλήνων. 2, 3, 11. καὶ ἐπεὶ ὑμᾶς εἶδον. 2, 5, 1. καὶ ἔπεμψέ τινα. 2, 10, 1. 3, 1, 31. καὶ νῦν μὴ μέλλωμεν. 3, 4, 22. καὶ χρόνον μέν τινα ἐπέσχον. 4, 4, 5. χιὼν πολλή· καὶ ἔδοξε διακηνῆσαι. 4, 7, 17. καὶ ἀναβὰς ἐφ' ἵππον. 5, 2, 9. καὶ τοὺς μὲν λοχαγοὺς πέμπει. 5, 3, 3. καὶ ἐνεβίβασαν. 5, 4, 2. καὶ ἐδόκει καλέσαι. 5, 6, 22. καὶ παραλαβόντες. Cod. Eton. παραλαβόντες οὖν. Temere, v. Fischer. ad Palaeph. 31, 1. 6, 3, 16. καὶ ἐδόκει ἡμῖν. 6, 6, 10. καὶ ἀφειλόμην. 7, 3, 2. p. 40. καὶ ὅπως ταῦτα δοκεῖ. Αγ. 2, 11. et E. 4, 3, 11. καὶ ὁ μὲν εὐθὺς ἐξελίξας τὴν φάλαγγα. ¶ 15) Est pro relatiuo. A. 3, 3, 4. λοχαγὸν διέφθειρον — καὶ ᾤχετο. E. 1, 7, 2. ἐπιστολὴν ἐπεδείκνυ, καὶ ἔπεμψαν οἱ στρατηγοί. Vulgo ex Steph. coniectura edunt ἣν ἔπεμψ. At v. Wesseling. ad Diodor. Sic. 4, 75. et 18, 25. Potest etiam καὶ simpliciter significare *et*, modo cum Moro inde a verbis καὶ ἐπ. np. αὐτὴν, parenthesin statuas, quae non Theramenis, sed Xenophontis verba contineat. ¶ 16) Interdum deest. Λ. 6, 4. ἀνοίξαντας τὰ σήμαντρα, λαβόντας. Zeun καὶ ante λαβ. excidisse putat. 11, 6. αἱ παραγωγαὶ — δηλοῦνται, ἀραιαί τε καὶ βαθύτεραι αἱ φάλαγγες γίγνονται. Iterum Zeun. vt Leuncl. ante ἀραιαί τε excidisse καὶ statuit. 2, 1. παιδαγωγοὺς θεραπεύοντας ἐφιστᾶσι. Bern. Martini varr. lectt. 2, 15. inseri vult καὶ ante θεραπεύοντας. Nam in Antiphane ap. Athenae. 6, p. 226. D. sic esse. Sed ego quidem hanc crisin non capio, nec locus Antiphanis est similis. Aliud durum asyndeton Leunclauio videbatur esse Αθ. 1, 13. ὁ δῆμος, νομίζων τοῦτο οὐ κα-

οὐ καλὸν εἶναι. γνοὺς ὅτι — Zeun. legendum cenſet, νομίζων τε — καὶ γνοὺς ὅτι. Απ. 1. 2, 39. μήτε λόγῳ μήτε ἔργῳ ὠφελίμους, μήτε ςρατεύματι μήτε πόλει. Erneſt. ante μήτε ςρ. copulam inſeri iubet. 1, 6. 2. οὐ μόνον Φαῦλον, ἀλλὰ τὸ αὐτό. Κ. 6, 21. περιάγειν αὐτὰς κύκλους πολλοὺς πυκνοὺς ποιούμενον. Steph. ante πυκν. inſerit καί. Sed ſaepius in Κυνηγ. inuenitur aſyndeton. ¶ 17) Saepe eleganter redundat, a) inprimis poſt οἱ μὲν — οἱ δὲ, vt Π. 2, 2, 10. οἱ μὲν καὶ βελτίονος, οἱ δὲ καὶ μείονος. quam rationem Phauorinus ſaltem ait Atticam eſſe, vel potius b) vim quandam et incrementum addit orationi. Π. 2, 3, 11. ὁποσάκις γε καὶ δειπνοποιούμεθα, *quoties certe cunque*. Sic eſt *cunque* poſt ὅποι et ὅπου, vt Π. 7, 2, 8. ἤγετο ὅποι καὶ αὐτὸς πορεύοιτο. 8. 4, 11. ὅπουπερ καὶ σὺ κάθηται. Sed 5, 1, 4. ἔτι καὶ νῦν σοῦ ἀκούσας — δέδοικα, in margg. et Cod. Guelf. rectius eſt εἰ pro καὶ, et εἰ ante πεισθήσομαι omittitur. 5, 2, 15. p. 285. εὖ ἴσθι, εἶναι καὶ τοῦτο ἤδη. Verti h. l. poteſt *etiam iam*. Sed ibid. paulo ante: ἦν δὲ καὶ ἤδη ἴωμεν, habet vim augendi, et Zeun. καὶ ἤδη bene reddit *ſtatim*. 7, 2, 2. ἥν τις καὶ ἀπιοῦσιν ὑμῖν κρείττων ἐντύχῃ. Zeun. non male exponit *praeterea*. Αγ. 5, 4. σωφρόνημα καὶ λίαν μανικόν. Etiam h. l. auget, et καὶ λίαν verti poteſt *maxime*, ſ. *vel maxime*. Ε. 1, 6, 23. Ἕρμων δὲ καὶ Μεγαρεύς. Morus καὶ delet. Recte. Απ. 1, 1, 6. τὰ ἀναγκαῖα συνεβούλευε καὶ πράττειν. Fr. Portus, καὶ, inquit, quanquam redundat, tamen gratiam habet. Sed poteſt eſſe *vel*, vt *vel ſine auſpiciis*. Ο. 6, 13. λέξω σοι, ὡς καὶ ἦλθον. 18, 9. ἐπιςάμενος καὶ πάλαι. Auget h. l. Eſt *iam dudum*. Sed 12, 14. καὶ — μηδὲ, eſt *auch nicht einmal*. Απολ. 13. τὸ προσημαίνειν — καὶ τοῦτο. c) Inter πολλοὶ ἄλλοι et τις ἄλλος, Π. 3, 2, 12. δώσω ὅσον τὶς καὶ ἄλλος, *quicunque alius*. 3, 3, 19. συμφέρει ὑμῖν, εἴπερ τῳ καὶ ἄλλῳ. 6, 4, 3. εἴ τις καὶ ἄλλη — ἐτίμησεν. Α. 1, 2, 18. πολλοῖς τε καὶ ἄλλοις, καὶ etc. Vbi alterum καὶ refertur ad τε, ſed καὶ ante ἄλλοις verti poteſt *praeterea*. 1, 3, 15. 1, 4, 14. 2, 4, 3. 2, 6, 5. Απ. 3,

Απ. 3, 6, 2. d) Sed post hanc formulam in altero membro repetitum, est *vtique*, Π. 5, 1, 2. εἴ τις καὶ ἄλλος ἀνὴρ, καὶ ὁ Κῦρος ἄξιός ἐστι θαυμάζεσθαι. Ε. 6, 5, 38. p. 429. εἴ τινες ἄλλοι, καὶ οὗτοι δοκοῦσι. Σ. 2, 7. εἴπέρ τι καὶ ἄλλο, καὶ τοῦτο μαθητόν. §. 9. ἐν πολλοῖς μὲν καὶ ἄλλοις δῆλον, καὶ ἐν οἷς δὲ ἡ παῖς ποιεῖ. e) Post ὅς et οἷος, est *cunque*, vt Π. 3, 1, 3. χρῆσθαι ὅ τι καὶ βούλοιτο. §. 5. καὶ γενέσθω ὅ τι βούλεται, *quodcunque vult*, *quiduis*. 4, 2, 2. μεθ' ὧν περ καὶ οἰκοῦσι. 4, 5, 5. οὐδεὶς — πλὴν οἵπερ καὶ συνεδείπνουν. §. 12. p. 246. ἃ καὶ πρόσθεν δεδήλωται. Potest etiam καὶ ad πρόσθεν referri, vt sit *iam antea*. Α. 4, 8, 16. οὐδὲν ἦν, ὅ τι καὶ ἐθαύμασαν, *adeo*, *admodum*. Ε. 3, 1, 15. οἳ καὶ εἶπον, *adeo*. 4, 4, 15. οἷαν περ καὶ παρέλαβον, *qualemcunque*, vel *qualem ipsi*. f) In comparationibus, Π. 1, 6, 6. ὁμοίως παρὰ θεῶν, ὥσπερ καὶ παρὰ ἀνθρώπων. 5, 1, 6. ὥσπερ καί τινος ἄλλης νόσου. In his verti potest *etiam*, Sed 4, 4, 3. male in nonnullis legitur οὐχ ὁ αὐτὸς, ὥσπερ καὶ πρότερον, cum vera lectio sit ὅσπερ. 5, 1, 10. ὅπως καὶ (*quomodocunque*) γιγνώσκετε, οὕτω καὶ ποιεῖτε. 5, 5, 12. ἧττον — ἢ καὶ πρόσθεν. 8, 4, 16. μᾶλλον ἐμὰ ἢ καὶ ὑμέτερα. Α. 3, 2, 20. μᾶλλον ἢ καὶ πρόσθεν. In 3 codd. καὶ deest. Λ. 1, 4. ὥσπερ καὶ τοῖς ἀνδράσιν, οὕτω καὶ ταῖς θηλείαις. Steph. prius καὶ malebat delere, vt Zeun. et Morus. Idem Zeunius Λ. 8, 4. deleuit καὶ ante καταπαῦσαι. Ε. 4, 4, 6. ὥσπερ ἦν καὶ ἐξ ἀρχῆς. Απ. 1, 6, 3. g) In responsione, vbi verti potest *scilicet*, *vtique*, Ε. 3, 1, 25. ἀπεκρίνατο, ἔνθαπερ καὶ δικαιότατον. 5, 3, 15. ἀπεκρίνατο· ὅπερ καὶ πρόσθεν ποιήσαντες. h) In interrogatione, ita vt fere semper verti possit *vero* vel *tandem*: Π. 1, 3, 5. καὶ τίνι δὴ σὺ τεκμαιρόμενος λέγεις; §. 9. καὶ τί δὴ — οὐκ ἀπεῤῥόφησας; §. 10. καὶ πῶς δὴ ἂν ἄρξαις; 1, 6, 13. καὶ τίνα δὴ ὁδὸν ἰών; 2, 2, 11. καὶ τί δεῖ; 2, 3, 11. ἢ καὶ ἀεὶ τοῦτο ποιεῖτε; 3, 1, 11. ποίαν δὲ — καὶ σὺ ἧτταν λέγων. §. 23. ἐπήρετο· καί σοι, ἔφη, καλὸς ἐδόκει; Valckenar. ad Theocrit. p. 342. e. cod. Leid. vult. ἦ καί σοι. 4, 1, 9. πῶς γὰρ ἂν καὶ καταλάβοιμεν;

βοιμεν; 4, 2, 3. καὶ δοκεῖτε ἂν ἡμᾶς καταλαβεῖν αὐτούς; 5, 2, 4. καὶ τί τοῦτ' ἐστιν; 5, 4, 16. p. 318. εἴποις ἄν, καὶ τί δὴ οὐκ ἐνενόουν; 6, 3, 11. p. 383. καὶ δοκοῦμέν σοι ἱκανῶς ἕξειν; 7, 1, 20. τί καὶ καλὸν ἂν ποιοῦντες σωθείημεν. Margg. ὅ τι. 8, 2, 9. καὶ πόσα ἂν οἴει εἶναι; Α. 1, 8, 11. ἤρετο ὅ τι καὶ εἴη. 5, 8, 2. λέξαντα ποῦ καὶ ἐπλήγη. 7, 6, 5. μὴ καὶ ἡμῖν ἐναντιώσεται; §. 15. καὶ τί δὴ ταῦτα ἐποίουν; Αθ. 3, 2. πῶς γὰρ ἂν καὶ οἷοί τε εἶεν; Πο. 4, 21. πῶς καὶ φωράσειεν ἄν τις; Ε. 1, 7, 10. p. 57. τί δὲ καὶ δεδιότες — ἐπείγεσθε; 2, 3, 18. p. 100. τοῦτον — τί ποτε καὶ καλέσαι χρή; 3, 3, 11. ἤροντο. τί καὶ βουλόμενος ταῦτα πράττοι. 5, 2, 12. p. 300. τί γὰρ δὴ καὶ ἐμποδών; 5, 3, 10. καὶ τίς αὕτη δίκη εἴη. §. 15. ἐρωτώμενος δέ, καὶ τί τοῦτ' ἂν εἴη. Ιερ. 1, 1. καὶ ποῖα ταῦτ' ἐστίν; §. 15. καὶ τί οἴει; 7, 11. καὶ πῶς; Απ. 1, 3, 10. καὶ τί δή; §. 11. καὶ τί ἄρα; 3, 9, 12. καὶ πῶς; Ο. 2, 3. καὶ πόσου ἂν οἴει εὑρεῖν; §. 9. καὶ οὐ θαυμαστὸν δοκεῖς ποιεῖν; 7, 5. καὶ τί ἂν ἐπισταμένην αὐτὴν παρέλαβον; §. 32. καὶ ποῖα —; 12, 4. τί αὐτὸν καὶ δεῖ ἄλλο ἐπίστασθαι; Σ. 1, 15. τίνος ἕνεκα καὶ καλεῖ μέ τις; 2, 5. καὶ πόθεν ἂν — λάβοι. ¶ 18) Permutatur in libris cum ἄν. v. ἂν I. nr. 9. c. γε. v. γε nr. 9. c. cum δέ, Ε. 6, 5, 42. καὶ εἰ δέοι. Margg. εἰ δὲ δέοι. cf. δὲ nr. 12. c. εἰ, v. supra nr. 17. c. εἰς, v. εἰς nr. 13. c. ἤ, Απ. 4, 2, 37. πένητας καὶ πλουσίους. Margg. ἢ π. Cf. ἢ nr. 6. it. c. aliis, Π. 4, 4, 3. οὐ μαχεῖσθε — οὐδενί· ἂν δὲ καὶ ἄλλος ὑμᾶς ἀδικῇ. Marg. Steph. οὐδ. ἡνίκα δ' ἄν τις ὑμ. c. οὖν, v. supra nr. 14. c. οὐ, v. γὰρ nr. 7. e. et nr. 13. a. c. κατά, v. ἔκπλους et περαίνειν nr. 2. c. ναί, v. ναὶ nr. 1. ¶ 19) καὶ ἅμα iungit diuersas constructiones, Π. 1, 4, 25. διὰ τὸ φιλεῖν, καὶ ἅμα ἐλπίδας ἔχων. Constituit apodosin, Α. 5, 2, 11. v. ἐπεὶ nr. 1. cf. ἅμα. ¶ 20) καὶ γὰρ est fere i. q. γάρ, *etenim*. Π. 1, 2, 7. vbi Weisk. vertit *sane*, *vero*. 1, 3, 9. 1, 6, 19. p. 72. Α. 2, 5, 2. p. 109. Πο. 4, 6. v. γὰρ nr. 13. vbi etiam sunt formulae καὶ γὰρ δή, καὶ γὰρ οὖν, et καὶ γάρ τοι. ¶ 21) καί γε, a) *et quidem*. Π. 2, 2, 7. καὶ δικαίως γε. 6, 3, 5 καὶ πολύς γε. Λ. 15, 4. καὶ

ὁμοι-

ὁμοιρίᾳ γε ἐτίμησεν. Sic saepius in responsione est affirmantis, vt in nostra lingua *o ia*, vt Π. 1, 4, 11. 7, 1, 4. 7, 2, 4. O. 1, 6. 11, 9. Σ. 6, 8. 8, 4. ¶ b) *quin, imo.* A. 3, 3, 4. διέφθειρον τοὺς στρατιώτας, καὶ ἕνα γε λοχαγὸν διέφθειρον. Ἱερ. 7, 8. Απ. 4, 2, 12. Σ. 2, 6. Sic in afferendis exemplis, O. 8, 4. Απολ. 20. ¶ c) *sane.* O. 1, 11. καὶ ὁμολογουμένως γε ὁ λόγος ἡμῖν χωρεῖ. ¶ d) *at vero, attamen.* Hesych: καί γε· καίτοι. Απ. 3, 5, 12. καὶ θαυμάζω γε. ¶ e) *e contrario, imo.* Π. 1, 6, 19. p. 79. καὶ πολύ γε μᾶλλον. A. 7, 7, 30. καὶ μὴν, ἔφη, καὶ ἀσφαλέστερόν γε — μένειν. ¶ f) καί γε confunditur c. καί τε. v. infra nr. 35. ¶ 22) καὶ δὲ, ¶ a) *et vero, quin etiam, praeterea.* Π. 1, 1, 2. ἄρχοντές εἰσι καὶ οἱ βουκόλοι — καὶ πάντες δὲ οἱ καλούμενοι νομεῖς. §. 4. 1, 3, 12. 1, 4, 2. 18. 1, 5, 1. καὶ πρὸς τούτοις δὲ καὶ τἄλλα. 2, 1, 16. 2, 3, 6. 3, 2, 3. 3, 3, 7. 20. A. 1, 8, 2. Λ. 13, 4. O. 11, 22. it. praecedente τε, Π. 1, 5, 4. αὐτός τε ἀντιπαρεσκευάζετο, καὶ εἰς Πέρσας δὲ ἔπεμπε, *et vero etiam.* ¶ b) *et tamen.* Ἱερ. 6, 14. τούτους φυλάττεσθαί τε, καὶ χρῆσθαι δ' αὐτοῖς ἀναγκάζεσθαι. ¶ c) *ideoque.* E. 3, 1, 6. μάλα μηχανικὸς, καὶ ἐπεκαλεῖτο δὲ Σίσυφος. Alia v. in δὲ nr. 8. ¶ 23) καὶ δὴ, ¶ a) est connectentis: *et quidem, atque adeo.* Π. 1, 4, 25. καὶ τὸν Κῦρον δὴ ἐνταῦθα λέγεται εἰπεῖν. ¶ b) *iam vero.* Π. 4, 3, 3. p. 228. καὶ δὴ τρεπόμενοι, ποίους — δυναίμεθα ἂν φεύγοντας λαβεῖν; ¶ c) *statim, iam iam.* Hesych: καὶ δὴ, ἐπὶ τοῦ ἤδη. Π. 4, 4, 3. ἐπὶ τούτους ἡμεῖς καὶ δὴ στρατευσόμεθα. A. 5, 7, 5. καὶ δὴ καὶ ἀποβαίνομεν, *quin iam.* ¶ d) Auget interrogationem. Π. 1, 3, 9. καὶ τί δὴ οὐκ ἀπεῤῥόφησας; §. 10. καὶ πῶς δὴ ἂν ἄρξαις αὐτοῦ; 1, 6, 13. Απ. 4, 4, 10. cf. n. 17. et δή. De formula καὶ δῆτα, v. δῆτα. ¶ 24) καὶ εἰ, a) *etiamsi.* Π. 5, 4, 19. καὶ εἰ παρεσκευασμένος ἐστίν. E. 2, 4, 16. καὶ εἰ ξένοι εἶεν, ἰσοτέλειαν ἔσεσθαι. 7, 1. 2. p. 438. καὶ εἰ θαλάττης εἴργοιντο. Απ. 4, 1, 1. vbi v. Valckenar. O. 2, 12. Vsitatius est εἰ καὶ, vt A. 1, 4, 9. Cf. εἰ nr. 11. et 26. ¶ b) καὶ εἰ. — καὶ εἰ, *siue — siue.* Π. 5, 5, 14. O. 2, 15. ¶ 25) καὶ μάλα, quam-

¶ 12) Π. 3, 1, 5. ἐμποδὼν μάλιϛα ἀνθρώποις γίγνεται. Margg. καθίϛαται, quod Leuncl. ad glossemata refert. 7, 5, 26. p. 457. οὓς δασμοφόρους βουλόμεθα κτήσασθαι. Margg. καταϛήσασθαι. Απ. 7, 3, 15. καλὰς κτήσῃ. All. καταϛήσῃ. v. κτᾶσθαι nr. 1. Ιπρ. 9, 5. οἷς καθίϛησι τὸ ἱππικὸν legitur fere sine sensu. Ergo Leuncl. emendat καθήκει. vbi vid. nr. 3.

καθίστασθαι, ¶ 1) *instituere, constituere, ordinare*, np. res suas. Π. 5, 1, 13. οὕτω καταϛήσασθαι, ὅπως — 8, 1, 2. καταϛησάμενος εἰς τὸ διαφυλάττειν — τὴν ἀρχήν. §. 5. οὕτω καταϛησάμενος τὰ αὐτοῦ. 8, 6, 5. ὡς τότε Κῦρος κατεϛήσατο. Λ. 7, 5. νόμισμα τοιοῦτον κατεϛήσατο. Ε. 2, 2, 1. 2, 3, 9. ἕως καταϛήσαιντο τὴν πολιτείαν. Medium pro passiuo Α. 1, 3, 8. ἔλεγε θαῤῥεῖν, ὡς καταϛησομένων τούτων εἰς τὸ δέον. ¶ 2) *conscribere equites*. v. Vales. ad Harpocrat. in v. κατάϛασις. Ιπρ. 9, 3. εἰ διακοσίους ἱππεῖς ξένους καταϛήσαιντο. ¶ 3) *eligere, constituere*. Ε. 3, 4, 26. καταϛήσασθαι ναύαρχον. ¶ 4) *consistere*. Π. 8, 3, 1. πάρεσε ἐπὶ τὰς θύρας — καὶ αθίσασθε. Α. 1, 8, 2. παρήγγειλεν — καθίϛασθαι εἰς τὴν ἑαυτοῦ τάξιν ἕκαϛον. §. 3. §. 4. εἰς τὴν μάχην καθίϛατο. 4, 3, 19. ¶ 5) *succedere*. Π. 2, 1, 10. εἰς τὰς τῶν λοχαγῶν χώρας καταϛήσεσθαι. cf. καθιϛάναι.

κάθοδος, *reditus exulum*. Thom. Mag: κάθοδος, Ἀττικόν· ἐπάνοδος δὲ, Ἑλληνικόν. Ε. 1, 1, 22. τὴν ἐς Συρακούσας κάθοδον. 4, 4, 15. οὐδ' ἐμνήσθησαν περὶ καθόδου φυγάδων, *de reducendis*.

καθόλου, *prorsus*. Ιπ. 8, 1. ταῦτα μελετᾷν καὶ αὐτὸν καθόλου, καὶ τὸν ἵππον.

καθοπλίζειν, *armare*. Π. 2, 1, 4. αὐτοὺς καθωπλισμένους οὕτως — ὡς εἰς χεῖρας συμμίξοντας. Mox est ὡπλισμένοι

* **καθόπλισις**, *armorum instructio*. Π. 8, 5, 6. παρέχοιεν αὐτοῖς ἀσφαλῆ τὴν καθόπλισιν (Marg. Steph. ἐξόπλισιν), *potestatem secure se armandi*.

καθορᾷν, ¶ 1) *despicere, ex alto obseruare*. Π. 3, 2, 5 ἐπεὶ τὰ ἄκρα εἶχον καθεώρων τῶν Χαλδαίων τὰς οἰκήσεις. Α. 4, 2, 10. ἀπὸ τοῦ ἄκρου καθορῶντες τὰ ὄπισθεν γιγνόμενα. 6, 3, 9. εἴ που τὶ ποθὲν καθορῷεν. Ε. 1, 7, 4. ὀψὲ ἦν καὶ τὰς χεῖρας οὐκ ἂν καθεώ-

καθεώρων e ſuggeſtu. 3, 2, 12. 4, 5, 13. οἱ ἐκ τοῦ ἄστεος — καθορῶντες αὐτοὺς οὐ πολλοὺς ὄντας. 6, 2, 17. ἐπιπλέον καθεώρων — ἀφ' ὑψηλοτέρου καθορῶντες. ¶ 2) *conſpicere e longinquo.* Π. 5, 4, 3. καθορῶσι τὸν Κῦρον προσιόντα. §. 19. πορευόμενος τὴν τῶν Βαβυλωνίων πόλιν καθεώρα. ¶ 3) *videre, conſpicere.* Π. 3, 3, 17. ἡμᾶς οἱ πολέμιοι θεάσονται — πάλιν καθορῶντες ἡμῶν τὸ πλῆθος. Α. 1, 8, 18. ὁ Κῦρος καθορᾷ τὸν βασιλέα. 4, 4, 10. Ε. 1, 1, 11. καθορᾷ τὰς τοῦ Μινδάρου ναῦς γυμναζομένας. ¶ 4) *adſpicere.* Ε. 2, 3, 23. θεοὺς ἐπεκαλεῖτο καὶ ἀνθρώπους καθορᾷν τὰ γιγνόμενα, *reſpicere, miſereri.* Sed proprie *adſpicere* eſt Απ. 4, 7, 7.

καθυπέρτερος, *ſuperior, victor.* Απ. 4, 6, 14. πόλιν — ἐν πολέμῳ καθυπερτέραν τῶν ἀντιπάλων.

καθυπνοῦν, *obdormire, ſomnum capere.* Απ. 2, 1, 30. ἵνα καθυπνώσῃς ἡδέως — στρωμνὰς μαλακὰς — παρασκευάζεις.

καθυφίεσθαι, *cedere.* Ε. 2, 4, 14. οὐ χρὴ καθυφίεσθαι τοῖς ἐν Πειραιεῖ. v. Thom. Mag. p. 488.

καθώς, *ſicut,* Π. 1, 4, 22. in nonnullis Codd. legitur, ſed haud dubie perperam. Eſt enim dialecti Alexandrinae. v. diſſ. 1. de hac dialecto p. 38.

καί, 1) ¶ *et.* Saepius repetitur, Π. 1, 4, 7. αἱ ἔλαφοι καὶ δορκάδες, καὶ ἄγριοι οἶες, καὶ οἱ ὄνοι. 6, 2, 5. προσπλεῖν δὲ καὶ Κυπρίων στράτευμα ἔτι, παρεῖναι δὲ ἤδη καὶ Κίλικας καὶ Φρύγας καὶ Λυκάονας καὶ Παφλαγόνας καὶ Καππαδόκας καὶ Ἀραβίους καὶ Φοίνικας καὶ — Ἀσσυρίους, καὶ Ἴωνας δὲ καὶ Αἰολέας, καὶ σχεδὸν πάντας τοὺς Ἕλληνας. Α. 5, 1, 2. Ε. 4, 4, 5. Απ. 2, 4, 2. καὶ γὰρ οἰκίας, καὶ ἀγρούς, καὶ ἀνδράποδα, καὶ βοσκήματα, καὶ σκεύη κτωμένους καὶ ἐπιμελῶς — καὶ τὰ ὄντα σώζειν πειρωμένους. vbi penultimum καὶ in τε mutandum eſſe Erneſtius ait. 3, 1, 6. it. diuerſa notione, Π. 1, 1, 1. καὶ ἐν ἰδίοις οἴκοις, τοὺς μὲν καὶ πλείονας οἰκέτας, τοὺς δὲ καὶ πάνυ ὀλίγους. Prioribus locis eſt *vel,* vltimo loco *quamuis.* Nam ſequitur καὶ ὅμως. Sic ſaepius praecedente οἱ μὲν — οἱ δὲ, v. nr. 9. et 17. Copulat caſus diuerſos, Π. 5, 1, 7. ταύτην ἑωρακώς, καὶ πάνυ μοι καλῆς δοξάσης εἶναι. it. participium et aduerbium, Κ. 4, 5. ἐρρωμένως

καὶ μὴ ἐπανιεῖσαι. ¶ 2) Refertur ad τε, et reddendum est et — et, cum — tum. Π. 1, 1, 1. σοφοί τε καὶ εὐτυχεῖς. 1, 4, 7. ἄρκτοι τε καὶ λέοντες, καὶ κάπροι καὶ παρδάλεις. 1, 5, 3. πρός τε τοὺς ὑφ' ἑαυτὸν, καὶ πρὸς Κροῖσον, καὶ πρὸς — καὶ πρὸς -- καὶ πρὸς -- καὶ -- καὶ, πρὸς -- 8, 4. 12. ἐμοί τε — καὶ Χρυσάντα. Aπ. 1, 2. 48. Eodem modo καὶ, bis vel saepius repetitum, Π. 1, 4, 8. ἐκβοηθεῖ καὶ αὐτὸς — καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ. 1, 5, 1. ἐπεὶ δὲ καὶ ἐσθίοντα αὐτὸν ἑώρων — καὶ πίνοντα, καὶ — ἐπιδιδόντα — καὶ πρὸς τούτοις δὲ κρατιστεύοντα. 2, 3, 1. καὶ γελοῖα καὶ σπουδαῖα, καὶ ἐλέγετο καὶ ἐπράττετο. 2, 4, 10. καὶ ἔλθοι τις, καὶ — λαμβάνοντο. 4, 5, 3. οἱ Μῆδοι καὶ ἔπινον καὶ εὐωχοῦντο καὶ — καὶ — A. 5, 8, 2. ὅπου καὶ τῷ ῥίγει ἀπωλλύμεθα, καὶ χιὼν πλείστη ἦν. Aθ. 2, 1. Aπ. 1, 3, 1. τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ ποιῶν καὶ λέγων. etc. ¶ 3) Eleganter inter duo adiectiua ponitur, et habet vim explicandi: et quidem, vel augendi: atque adeo. Π. 4, 5, 3. πολλὰ καὶ τοιαῦτα, eaque talia. Sic §. 8. Zeun. ex Cod. Guelf. inserit καὶ inter πολλὰ ἀγαθά. 5, 2, 5. πολλοὶ καὶ ἀγαθοὶ φίλοι. 8, 4, 12. πολλὰ καὶ καλὰ — δῶρα. §. 16. πολλά τε καὶ καλὰ κτήματα. 8, 5, 12. p. 528. 8, 7, 1. A. 6, 4, 3. 7, 1, 21. Aπ. 2, 9, 6. A. 6, 2, 6. Πελοποννησίων καὶ Λακεδαιμονίων. Sed inter duo numeralia positum, est i. q. ἤ, vel, Germanice bis, vt Iπ. 4, 4. τέτταρας καὶ πέντε. ¶ 4) etiam, adeo, vel. v. Fischer. ad Plat. Phaed. 66. Π 1, 1, 1. (v. supra n. 1.) 1, 3, 9. τότε καὶ πρῶτον καὶ ἔμαθον. 2, 1, 5. καὶ μάλιστα, vel maxime. 1, 5, 3. καὶ (vel) τοῖς λόγοις — καὶ (etiam) δώροις καὶ (et) χρήμασιν. 2, 2, 3. καὶ μικρῷ ὄψῳ. 3, 1, 5. νομιοῦσί σε καὶ αὐτὸν καταδικάζειν σαυτοῦ. §. 10. καὶ ὁ σὸς πατήρ. Ibid. οὔπω ᾔσθου καὶ ἕνα ἄνδρα. 3, 2, 14. προσδεχόμενος καὶ ἄλλην στρατιάν. In Cod. Guelf. deest καὶ. Sed Zeun. recte illud defendit, dicens esse i. q. ἔτι, praeterea, insuper. v. ἄλλος et ἄλλως. 3, 3, 1. ᾤοντο καὶ συμπάντων τῶν ἄλλων κρείττονες εἶναι. 4, 6, 4. ἔστι δέ μοι καὶ θυγάτηρ. — βουλεύσασθαι καὶ περὶ ταύτης. 5, 1, 1. ᾧ καὶ τὴν στολὴν ἔδωκε, cui etiam. Leuncl. et cui, vt sit pro καὶ ᾧ. Possit

fit etiam verti *fcilicet, nimirum*. Similiter 3, 1, 4. ὃς καὶ σύνθηρός ποτε ἐγεγένητο, *qui idem*. 8, 6, 6. καὶ αὐτὸς, *et ipſe, ipſe quoque*. 5, 5, 8. καὶ τοῦτο. 6, 1, 19. Φόβῳ μή τι καὶ πάθῃ. §. 20. Α. 1, 10, 9. 3, 2, 25. καὶ Λακεδαιμόνιός ἐςι. Λ. 1, 4. ἐσθῆτας καὶ δούλας παρέχειν ἱκανὰς ἡγήσατο εἶναι. Πο. 1, 3. Ε. 1, 6, 21. καὶ αὗται, *ipſae quoque*. 2, 3, 12. ἀποθνησκόντων πολλῶν καὶ ἀθλίως. 3, 3, 7. καὶ τεχνῶν. 6, 1, 2. καὶ ἐκ Θετταλίας ἀφικνεῖται, *etiam, praeterea*. 6, 5, 38. p. 429. πρὸς δὲ τούτοις καὶ ἅπαντες. — πρὸς δὲ τούτοις, ἐνθυμήθητε καὶ τάδε. 7, 1, 2. p. 438. ἐγνωκότες καὶ αὐτοὶ ταῦτα. Απ. 3, 4, 11. καὶ πλεῖςον. 3, 9, 13. Απολ. 14. Φθονοῦντες, εἰ καὶ παρὰ θεῶν μειζόνων ἢ αὐτοὶ τυγχάνοι. Σ. 4, 59. καὶ πολλοῖς. §. 60. καὶ ὅλῃ τῇ πόλει. 8, 8. τεκμήριόν ἐςι καὶ τῆς τοῦ ἐρωμένου φύσεως. Hic καὶ in all. deeſt. §. 12. ἄλλά τέ σου ἄγαμαι καὶ ὅτι νῦν ἅμα χαριζόμενος Καλλίᾳ καὶ παιδεύεις αὐτόν. Ιπ. 5, 1. καὶ τὸν ἱπποκόμον πεπαιδεῦσθαι. Ιππ. 5, 3. γράψω καί. Ita Welſ. cum Leuncl. Sed Zeun. ex reliquis edd. recepit καὶ γράψω. Saepe item legitur κἀκεῖνος. v. ἐκεῖνος nr. 12. Cf. ἐὰν nr. 1. it. μάλα nr. 1. ¶ 5) Conſtituit apodoſin, et interdum verti poteſt *tum* ſ. *tum etiam*. Π. 1, 6, 19. p. 77. ἐπεὶ δὲ ἔχοιεν τὴν ἡλικίαν — καὶ τὰ πρὸς τοὺς πολεμίους νόμιμα — διδάσκειν. 7, 5, 18. p. 447. ἐπεὶ ἑάλω τὸ ςρατόπεδον — καὶ ἐγώ σοι συνεγίγνωσκον. 8, 7, 3. p. 548. εἰ οὕτως ἔχει — καὶ ποιεῖτε ἃ ἐγὼ δέομαι. Α. 1, 10, 10. ὅτε ταῦτα ἦν, καὶ ἥλιος ἐδύετο. 3, 5, 10. ὁπότε — σπείσαιντο, καὶ ἐπιμίγνυσθαι. 6, 4, 19. ἀμφὶ ἡλίου δυσμὰς ἦν, καὶ οἱ Ἕλληνες — ἐδειπνοποιοῦντο. 6, 6, 19. ἐπεὶ δὲ ὥρα — καὶ μᾶλλον ἐπεθύμει. Απ. 2, 3, 16. καὶ — ὑπακούσεται. Ο. 4, 8. ὁπόσην τῆς χώρας ἐφορᾷ αὐτὸς, — καὶ δοκιμάζει. h. l. eſt *etiam*, vel *ipſe etiam*. Vnde Leuncl. αὐτὸς excidiſſe putat poſt καὶ. Camerar. ante καί. Sic §. 14. ἀνάγκη, ἔνθα διατρίβει αὐτὸς, καὶ ὅπως etc. ἐπιμελεῖσθαι. Poterat eſſe καὶ αὐτὸν ὅπ. 7, 22. ἐπεὶ δ' ἀμφότερα ταῦτα ἐπιμελείας δεῖται, — καὶ τὴν φύσιν παρεσκεύασεν ὁ θεὸς, *ideo etiam*. Si temporis mentio praeceſſit, reddi poteſt *quum*, Π. 1,

Π. 1, 4. 28. ὁδὸν οὔπω πολλὴν διηνύσθαι αὐτοῖς, καὶ τὸν Μῆδον ἥκειν πάλιν. Α. 7, 4, 8. ἡμέραι οὐ πολλαὶ διετρίβοντο, καὶ οἱ Θρᾷκες περὶ σπονδῶν διεπράττοντο. ¶ 6) *tum*. Π. 1, 3, 10. καὶ Ἀραύχης εἶπεν. 1, 6, 14. καὶ ὁ Κῦρος εἶπε. 4, 1, 6. καί τις εἶπε. 1, 1, 6. 2. καὶ ὁμολογήσειν. ¶ 7) Ponitur poſt participia, vt εἶτα, et verti poteſt *nihilominus* ſ. *tamen*, vt nr. 10. Απ. 1, 1, 5. εἰ προαγορεύων — καὶ ψευδόμενος ἐφαίνετο. Reisk. vult εἶτα. Sed Ern. defendit καὶ. quia ſic eſt Απ. 1. 2, 32. εἴ τις προστάτης γε ὁμενος — καὶ ποιῶν — μὴ αἰσχύνοιτο. it. εἴ τις γενόμενος νομεὺς καὶ ἐλάττους ποιῶν μὴ ὁμολογοίη. ¶ 8) *quin*. In reſponſione affirmat et auget. Cf. nr. 21. et Α. 3, 5. 22. it. ναὶ nr. 2. Απ. 3, 8, 4. εἴ τι εἰδείη καλὸν; καὶ πολλά, ἔφη. 4. 2, 24. καὶ δίς, νὴ Δία. Ο. 19, 3. καὶ πολλάκις. ¶ 9) *certe, ſaltem*. Π. 7, 1, 15. τὰ μὲν καὶ (*ſaltem*) ἀναλαβόντα, τὰ δὲ καὶ (*etiam*) ἀπολιπόντα. Ο. 3, 13. νέαν μάλιστα, ἢ καὶ ἐλάχιστα ἑωρακυῖαν. ¶ 10) *nihilominus, tamen*. Π. 7. 5, 17. p. 445. καὶ οὗτοι πάντες. Α. 3, 4. 29. ἐπιέζετο — καὶ τοῖς μὲν ἔμπροσθεν ὑπάγειν παρεκελεύετο. cf. Ioh. 1, 10. ¶ 11) *ſed, verum*. Π. 1, 3, 13. καὶ τοῦτο εὖ ἴσθι. 1, 4, 10. καὶ τὰ ἑκόντια ἐδείκνυε μὲν οὔ. Α. 4, 1, 12. καὶ οἱ πολέμιοι. 6, 4. 15. καὶ πρόβατα μὲν οὐκέτι ἦν. 6, 6, 13. Ο. 2, 8. καὶ ἐμοὶ μὲν — Ιππ. 8, 16. καὶ οὐ λέγω, *neque vero*. ¶ 12) *quamuis*. Ante participia, Π. 4, 1, 8 p. 206. Φεύγουσι καὶ πολλοὶ ὄντες. All. κἂν πολλ. Α. 5, 5, 9. Μάκρωνας δέ γε καὶ βαρβάρους ὄντας — φίλους ἐνομίζομεν. All. δὲ καίπερ βαρβ. Vtraque lectio, κἂν et καίπερ, videtur gloſſemati deberi. Ε. 1, 7, 10. p. 60. καὶ αὐτὸν δεόμενον ἀναιρέσεως. 3, 5, 2. 5, 2, 6. καὶ μισοῦντες αὐτούς, ὅμως ἀπείχοντο αὐτῶν. 6, 5. 20. καὶ μάλα βουλόμενος ἀπάγειν — ὅμως κατέμεινε. 7, 2, 2. καὶ ἔχοντες πολεμίους — ὅμως ἐβοήθησαν. c. gen. conſequent. Π. 5. 2, 6. ἐξήγαγε καὶ πολλὰ δεομένου τοῦ Γωβρύου ἔνδον μένειν. Ε. 2, 2, 6. καὶ ἀποθνησκόντων — πολλῶν, οὐ διελέγοντο περὶ διαλλαγῆς. 2, 4, 17. extr. Cf. μάλα nr. 1. et ſupra nr. 1. ¶ 13) *quidem, nimirum, nempe*. Eſt explicantis, Α. 2, 5, 11. ἔχει τὴν δίκην καὶ τέθνηκεν. 2, 6, 5. ἐκ τοῦ τοιούτου τρόπου, οἷον καὶ ἐκεῖνος εἶχεν. Similiter 7, 7, 27. 4, 5. 8. γυναῖ-

γυναῖκας καὶ κόρας. hoc est. Σ. 8, 6. ἐπειδὴ καὶ ἔστιν οὐ ψυχῆς. Sic Ιπ. 2. 1. Zeun. ante verba τῷ μὲν νέῳ restituit καὶ, quod a Stephano deletum esse dicit, cum tamen significet nempe. At Gailius illud negat, ait vero, καὶ in duobus MSS. deesse. ¶ 14) itaque, et ideo. v. Abresch. auct. dilucc. Thucyd. p. 283. Π. 1, 4, 5. καὶ ὁ Κῦρος αἰσθόμενος ἔλεγε. 4, 1, 11. κἀκεῖνος ἐπομόσας ἔφη. 4, 2, 2. καὶ πέμπουσιν ἀγγέλους. 4, 5, 10. καὶ νῦν δεῦρο ἥκετε. Α. 1, 10, 6. καὶ ἐδόκει αὐτοῖς. §. 9. καὶ ὁ Λύκιος ἤλασε. 2, 2, 7. καὶ τῶν Ἑλλήνων. 2, 3, 11. καὶ ἐπεὶ ὑμᾶς εἶδον. 2, 5, 1. καὶ ἔπεμψέ τινα. 2, 10, 1. 3, 1, 31. καὶ νῦν μὴ μέλλωμεν. 3, 4, 22. καὶ χρόνον μέν τινα ἐπέσχον. 4, 4, 5. χιὼν πολλή· καὶ ἔδοξε διακηνῆσαι. 4, 7, 17. καὶ ἀναβὰς ἐφ' ἵππον. 5, 2, 9. καὶ τοὺς μὲν λοχαγοὺς πέμπει. 5, 3, 3. καὶ ἐνεβίβασαν. 5, 4, 2. καὶ ἐδόκει καλέσαι. 5, 6, 22. καὶ παραλαβόντες. Cod. Eton. παραλαβόντες οὖν. Temere. v. Fischer. ad Palaeph. 31, 1. 6, 3, 16. καὶ ἐδόκει ἡμῖν. 6, 6, 10. καὶ ἀφελόμην. 7, 3, 2. p. 10. καὶ ὅπω ταῦτα δοκεῖ. Αγ. 2, 11. et Ε. 4, 3, 11. καὶ ὁ μὲν εὐθὺς ἐξελίξας τὴν φάλαγγα. ¶ 15) Est pro relatiuo. Α. 3, 3, 4. λοχαγὸν διέφθειρον — καὶ ᾤχετο. Ε. 1, 7, 2. ἐπιστολὴν ἐπεδείκνυ, καὶ ἔπεμψαν οἱ στρατηγοί. Vulgo ex Steph. coniectura edunt ἣν ἔπεμψ. At v. Wesseling. ad Diodor. Sic. 4, 75. et 18, 25. Potest etiam καὶ simpliciter significare et, modo cum Moro inde a verbis καὶ ἐπ. πρ. αὐτὴν, parenthesin statuas, quae non Theramenis, sed Xenophontis verba contineat. ¶ 16) Interdum deest. Α. 6, 4. ἀνοίξαντας τὰ σήμαντρα, λαβόντας. Zeun καὶ ante λαβ. excidisse putat. 11, 6. αἱ παραγωγαὶ — δηλοῦνται, ἀραιαί τε καὶ βαθύτεραι αἱ φάλαγγες γίγνονται. Iterum Zeun. vt Leuncl. ante ἀραιαί τε excidisse καὶ statuit. 2, 1. παιδαγωγοὺς θεραπεύοντας ἐφιστάσι. Bern. Martini varr. lectt. 2, 15. inseri vult καὶ ante θεραπεύοντας. Nam in Antiphane ap. Athenae. 6, p. 226. D. sic esse. Sed ego quidem hanc crisin non capio, nec locus Antiphanis est similis. Aliud durum asyndeton Leunclauio videbatur esse Αθ. 1, 13. ὁ δῆμος, νομίζων τοῦτο οὐ κα-

οὐ καλὸν εἶναι. γνοὺς ὅτι — Zeun. legendum censet, νομίζων τε — καὶ γνοὺς ὅτι. Απ. 1. 2, 39. μήτε λόγῳ μήτε ἔργῳ ὠφελίμους, μήτε στρατεύματι μήτε πόλει. Ernest. ante μήτε στρ. copulam inseri iubet. 1, 6. 2. οὐ μόνον Φαῦλον, ἀλλὰ τὸ αὐτό. K. 6, 21. περιάγειν αὐτὰς κύκλους πολλοὺς πυκνοὺς ποιούμενον. Steph. ante πυκν. inserit καί. Sed saepius in Κυνηγ. in uenitur asyndeton. ¶ 17) Saepe eleganter redundat, a) inprimis post οἱ μὲν — οἱ δὲ, vt Π. 2, 2, 10. οἱ μὲν καὶ βελτίονος, οἱ δὲ καὶ μείονος. quam rationem Phauorinus saltem ait Atticam esse, vel potius b) vim quandam et incrementum addit orationi. Π. 2, 3, 11. ὁποσάκις γε καὶ δειπνοποιούμεθα, *quoties certe cunque*. Sic est *cunque* post ὅποι et ὅπου, vt Π. 7, 2, 8. ᾔγετο ὅποι καὶ αὐτὸς πορεύοιτο. 8. 4, 11. ὅπουπερ καὶ σὺ κάθησαι. Sed 5, 1, 4. ἔτι καὶ νῦν σοῦ ἀκούσας — δέδοικα, in margg. et Cod. Guelf. rectius est εἰ pro καὶ, et εἰ ante πεσθήσομαι omittitur. 5, 2, 15. p. 285. εὖ ἴσθι, εἶναι καὶ τοῦτο ἤδη. Verti h. l. potest *etiam iam*. Sed ibid. paulo ante: ἦν δὲ καὶ ἤδη ἴσμεν, habet vim augendi, et Zeun. καὶ ἤδη bene reddit *statim*. 7, 2, 2. ἣν τις καὶ ἀπιοῦσιν ὑμῖν κρείττων ἐντύχῃ. Zeun. non male exponit *praeterea*. Αγ. 5, 4. σωφρόνημα καὶ λίαν μανικόν. Etiam h. l. auget, et καὶ λίαν verti potest *maxime*, s. *vel maxime*. E. 1, 6, 23. Ἕρμων δὲ καὶ Μεγαρεύς. Morus καὶ delet. Recte. Απ. 1, 1, 6. τὰ ἀναγκαῖα συνεβούλευε καὶ πράττειν. Fr. Portus, καὶ, inquit, quanquam redundat, tamen gratiam habet. Sed potest esse *vel*, np. *vel sine auspiciis*. O. 6, 13. λέξω σοι, ὡς καὶ ἦλθον. 18, 9. ἐπιστάμενος καὶ πάλαι. Auget h. l. Est *iam dudum*. Sed 12, 14. καὶ — μηδὲ, est *auch nicht einmal*. Απολ. 13. τὸ προσημαίνειν — καὶ τοῦτο. c) Inter πολλοὶ ἄλλοι et τις ἄλλος, Π. 3, 2, 12. δώτω ὅσον τίς καὶ ἄλλος, *quicunque alius*. 3, 3, 19. συμφέρει ὑμῖν, εἴπερ τῳ καὶ ἄλλῳ. 6, 4, 3. εἴ τις καὶ ἄλλη — ἐτίμησεν. A. 1, 2, 18. πολλοῖς τε καὶ ἄλλοις, καὶ etc. Vbi alterum καὶ refertur ad τε, sed καὶ ante ἄλλοις verti potest *praeterea*. 1, 3, 15. 1, 4, 14. 2, 4, 3. 2, 6, 5. Απ. 3,

Απ. 3, 6, 2. d) Sed post hanc formulam in altero membro repetitum, est *vtique*, Π. 5, 1, 2. εἴ τις καὶ ἄλλος ἀνὴρ, καὶ ὁ Κῦρος ἄξιός ἐςι θαυμάζεσθαι. E. 6, 5, 38. p. 429. εἴ τινες ἄλλοι, καὶ οὗτοι δοκοῦσι. Σ. 2, 7. εἴπέρ τι καὶ ἄλλο, καὶ τοῦτο μαθητόν. §. 9. ἐν πολλοῖς μὲν καὶ ἄλλοις δῆλον, καὶ ἐν οἷς δὲ ἡ παῖς ποιεῖ. e) Post ὅς et οἷος, est *cunque*, vt Π. 3, 1, 3. χρήσασθαι ὅ τι καὶ βούλοιτο. §. 5. καὶ γενέσθω ὅ τι βούλεται, *quodcunque vult*, *quiduis*. 4, 2, 2. μεθ' ὧν περ καὶ οἰκοῦσι. 4, 5, 5. οὐδεὶς — πλὴν οἵπερ καὶ συνεδείπνουν. §. 12. p. 246. ἃ καὶ πρόσθεν δεδήλωται. Potest etiam καὶ ad πρόσθεν referri, vt sit *iam antea*. A. 4, 8, 16. οὐδὲν ἦν, ὅ τι καὶ ἐθαύμασαν, *adeo*, *admodum*. E. 3, 1, 15. οἳ καὶ εἶπον, *adeo*. 4, 4, 15. οἵαν περ καὶ παρέλαβον, *qualemcunque*, vel *qualem ipsi*. f) In comparationibus, Π. 1, 6, 6. ὁμοίως παρὰ θεῶν, ὥσπερ καὶ παρὰ ἀνθρώπων. 5, 1, 6. ὥσπερ καί τινος ἄλλης νόσου. In his verti potest *etiam*, Sed 4, 4, 3. male in nonnullis legitur οὐχ ὁ αὐτὸς, ὥσπερ καὶ πρότερον, cum vera lectio sit ὅσπερ. 5, 1, 10. ὅπως καὶ (*quomodocunque*) γιγνώσκετε, οὕτω καὶ ποιεῖτε. 5, 5, 12. ἧττον — ἢ καὶ πρόσθεν. 8, 4, 16. μᾶλλον ἐμὰ ἢ καὶ ὑμέτερα. A. 3, 2, 20. μᾶλλον ἢ καὶ πρόσθεν. In 3 codd. καὶ deest. Λ. 1, 4. ὥσπερ καὶ τοῖς ἀνδράσιν, οὕτω καὶ ταῖς θηλείαις. Steph. prius καὶ malebat delere, vt Zeun. et Morus. Idem Zeunius Λ. 8, 4. deleuit καὶ ante καταπαῦσαι. E. 4, 4, 6. ὥσπερ ἦν καὶ ἐξ ἀρχῆς. Απ. 1, 6, 3. g) In responsione, vbi verti potest *scilicet*, *vtique*, E. 3, 1, 25. ἀπεκρίνατο, ἔνθαπερ καὶ δικαιότατον. 5, 3, 13. ἀπεκρίνατο· ὅπερ καὶ πρόσθεν ποιήσαντες. h) In interrogatione, ita vt fere semper verti possit *vero* vel *tandem*: Π. 1, 3, 5. καὶ τίνι δὴ σὺ τεκμαιρόμενος λέγεις; §. 9. καὶ τί δὴ — οὐκ ἀπεῤῥόφησας; §. 10. καὶ πῶς δὴ ἂν ἄρ[illegible]αις; 1, 6, 13. καὶ τίνα δὴ ὁδὸν ἰών; 2, 2, 11. καὶ τί δεῖ; 2, 3, 11. ἢ καὶ ἀεὶ τοῦτο ποιεῖτε; 3, 1, 11. ποίαν δὲ — καὶ σὺ ἧτταν λέγων. §. 23. ἐπήρετο· καί σοι, ἔφη, καλὸς ἐδόκει; Valckenar. ad Theocrit. p. 342. e. cod. Leid. vult. ἦ καί σοι. 4, 1, 9. πῶς γὰρ ἂν καὶ καταλάβοιμεν;

βοιμεν; 4, 2, 3. καὶ δοκεῖτε ἂν ἡμᾶς καταλαβεῖν αὐτούς; 5, 2, 4. καὶ τί τοῦτ' ἐστιν; 5, 4, 16. p. 318. εἴποις ἂν, καὶ τί δὴ οὐκ ἐνενόουν; 6, 3. 11. p. 383. καὶ δοκοῦμέν σοι ἱκανῶς ἕξειν; 7, 1, 20. τί καὶ καλὸν ἂν ποιοῦντες σωθείημεν. Margg. ὅ τι. 8, 2, 9. καὶ πόσα ἂν οἴει εἶναι; A. 1, 8, 11. ἤρετο ὅ τι καὶ εἴη. 5, 8, 2. λέξαντα ποῦ καὶ ἐπλήγη. 7, 6, 5. μὴ καὶ ἡμῖν ἐναντιώσεται; §. 15. καὶ τί δὴ ταῦτα ἐποίουν; Aθ. 3, 2. πῶς γὰρ ἂν καὶ οἷοί τε εἶεν; Πο. 4, 21. πῶς καὶ Φωράσειεν ἄν τις; E. 1, 7, 10. p. 57. τί δὲ καὶ δεδιότες — ἐπείγεσθε; 2, 3, 18. p. 100. τοῦτον — τί ποτε καὶ καλέσαι χρή; 3, 3, 11. ἤροντο. τί καὶ βουλόμενος ταῦτα πράττοι. 5, 2, 12. p. 300. τί γὰρ δὴ καὶ ἐμποδὼν; 5, 3, 10. καὶ τίς αὕτη δίκη εἴη. §. 15. ἐρωτώμενος δὲ, καὶ τί τοῦτ' ἂν εἴη. Ιερ. 1, 1. καὶ ποῖα ταῦτ' ἐστίν; §. 15. καὶ τί οἴει; 7, 11. καὶ πῶς; Aπ. 1, 3, 10. καὶ τί δή; §. 11. καὶ τί ἄρα; 3, 9, 12. καὶ πῶς; O. 2, 3. καὶ πόσου ἂν οἴει εὑρεῖν; § 9. καὶ οὐ θαυμαστὸν δοκεῖς ποιεῖν; 7, 5. καὶ τί ἂν ἐπισταμένην αὐτὴν παρέλαβον; §. 32. καὶ ποῖα —; 12, 4. τί αὐτὸν καὶ δεῖ ἄλλο ἐπίστασθαι; Σ. 1, 15. τίνος ἕνεκα καὶ καλεῖ μέ τις; 2, 5. καὶ πόθεν ἂν — λάβοι. ¶ 18) Permutatur in libris cum ἄν. v. ἂν I. nr. 9. c. γε. v. γε nr. 9. c. cum δὲ, E. 6, 5, 42. καὶ εἰ δέοι. Margg. εἰ δὲ δέοι. cf. δὲ nr. 12. c. εἰ, v. ſupra nr. 17. c. εἰς, v. εἰς nr. 13. c. ἤ, Aπ. 4, 2, 37. πένητας καὶ πλουσίους. Margg. ἢ π. Cf. ἢ nr. 6. it. c. aliis, Π. 4, 4, 3. οὐ μαχεῖσθε — οὐδενί· ἂν δὲ καὶ ἄλλος ὑμᾶς ἀδικῇ. Marg. Steph. οὐδ. ἡνίκα δ' ἄν τις ὑμ. c. οὖν, v. ſupra nr. 14. c. οὐ, v. γὰρ nr. 7. e. et nr. 13. a. c. κατὰ, v. ἔκπλους et περαίνειν nr. 2. c. καὶ, v. καὶ nr. 1. ¶ 19) καὶ ἅμα iungit diuerſas conſtructiones, Π. 1, 4, 25. διὰ τὸ Φιλεῖν, καὶ ἅμα ἐλπίδας ἔχων. Conſtituit apodoſin, A. 5, 2, 11. v. ἐπεὶ nr. 1. cf. ἅμα. ¶ 20) καὶ γὰρ eſt fere i. q. γὰρ, *etenim.* Π. 1, 2, 7. vbi Weisk. vertit *ſane, vero.* 1, 3, 9. 1, 6, 19. p. 72. A. 2, 5, 2. p. 109. Πο. 4, 6. v. γὰρ nr. 13. vbi etiam ſunt formulae καὶ γὰρ δὴ, καὶ γὰρ οὖν, et καὶ γάρ τοι. ¶ 21) καί γε, a) *et quidem.* Π. 2, 2, 7. καὶ δικαίως γε. 6, 3, 5 καὶ πολύς γε. Λ. 15, 4. καὶ διμοι-

διμοιρίᾳ γε ἐτίμησεν. Sic saepius in responsione est affirmantis, vt in nostra lingua *o ia*, vt Π. 1, 4, 11. 7, 1, 4. 7, 2, 4. O. 1, 6. 11, 9. Σ. 6, 8. 8, 4. ¶ b) *quin, imo.* A. 3, 3, 4. διέφθειρον τοὺς ϛρατιώτας, καὶ ἕνα γε λοχαγὸν διέφθειρον. Ιερ. 7, 8. Απ. 4, 2, 12. Σ. 2, 6. Sic in afferendis exemplis, O. 8, 4. Απολ. 20. ¶ c) *sane.* O. 1, 11. καὶ ὁμολογουμένως γε ὁ λόγος ἡμῖν χωρεῖ. ¶ d) *at vero, attamen.* Hesych: καί γε· καίτοι. Απ. 3, 5, 12. καὶ θαυμάζω γε. ¶ e) *e contrario, imo.* Π. 1, 6, 19. p. 79. καὶ πολύ γε μᾶλλον. A. 7, 7, 30. καὶ μὴν, ἔφη, καὶ ἀσφαλέϛερόν γε — μένειν. ¶ f) καί γε confunditur c. καί τε. v. infra nr. 35. ¶ 22) καὶ δὲ, ¶ a) *et vero, quin etiam, praeterea.* Π. 1, 1, 2. ἄρχοντές εἰσι καὶ οἱ βουκόλοι — καὶ πάντες δὲ οἱ καλούμενοι νομεῖς. §. 4. 1, 3, 12. 1, 4, 2. 18. 1, 5, 1. καὶ πρὸς τούτοις δὲ καὶ τἄλλα. 2, 1, 16. 2, 3, 6. 3, 2, 3. 3, 3, 7. 20. A. 1, 8, 2. Λ. 13, 4. O. 11, 22. it. praecedente τε, Π. 1, 5, 4. αὐτός τε ἀντιπαρεσκευάζετο, καὶ εἰς Πέρσας δὲ ἔπεμπε, *et vero etiam.* ¶ b) *et tamen.* Ιερ. 6, 14. τούτους φυλάττεσθαί τε, καὶ χρῆσθαι δ' αὐτοῖς ἀναγκάζεσθαι. ¶ c) *ideoque.* E. 3, 1, 6. μάλα μηχανικὸς, καὶ ἐπεκαλεῖτο δὲ Σίσυφος. Alia v. in δὲ nr. 8. ¶ 23) καὶ δὴ, ¶ a) est connectentis: *et quidem, atque adeo.* Π. 1, 4, 25. καὶ τὸν Κῦρον δὴ ἐνταῦθα λέγεται εἰπεῖν. ¶ b) *iam vero.* Π. 4, 3, 3. p. 228. καὶ δὴ τρεπόμενοι, ποίους — δυναίμεθα ἂν φεύγοντας λαβεῖν; ¶ c) *statim, iam iam.* Hesych: καὶ δὴ, ἐπὶ τοῦ ἤδη. Π. 4, 4, 3. ἐπὶ τούτους ἡμεῖς καὶ δὴ ϛρατευσόμεθα. A. 5, 7, 5. καὶ δὴ καὶ ἀποβαίνομεν, *quin iam.* ¶ d) Auget interrogationem. Π. 1, 3, 9. καὶ τί δὴ οὐκ ἀπεῤῥόφησας; §. 10. καὶ πῶς δὴ ἂν ἄρξαις αὐτοῦ; 1, 6, 13. Απ. 4, 4, 10. cf. n. 17. et δή. De formula καὶ δῆτα, v. δῆτα. ¶ 24) καὶ εἰ, a) *etiamsi.* Π. 5, 4, 19. καὶ εἰ παρεσκευασμένος ἐϛίν. E. 2, 4, 16. καὶ εἰ ξένοι εἶεν, ἰσοτέλειαν ἔσεσθαι. 7, 1, 2. p. 438. καὶ εἰ θαλάττης εἴργοιντο. Απ. 4, 1, 1. vbi v. Valckenar. O. 2, 12. Vsitatius est εἰ καὶ, vt A. 1, 4, 9. Cf. εἰ nr. 11. et 26. ¶ b) καὶ εἰ, — καὶ εἰ, *siue — siue.* Π. 5, 5, 14. O. 2, 15. ¶ 25) καὶ μάλα, quam-

quamuis. A. 4, 1, 17. οὐκ ἔφη, καὶ μάλα πολλῶν φόβων προσαγομένων. E. 6, 5, 20. 7, 4, 18. 7, 5, 10. cf. μάλα. ¶ 26) καὶ μὲν, et quidem, eſt vlterius explicantis. Π. 7, 1, 15. συνεξώρμησαν δὲ καὶ (etiam) οἱ ἄλλοι ἁρμηλάται· καὶ τὰ μὲν ἅρματα ἔφευγεν, τὰ μὲν καὶ ἀναλαβόντα, τὰ δὲ καὶ ἀπολιπόντα, ὁ δὲ Ἀβραδάτης etc. vbi prius μὲν refertur ad alterum δὲ, quod eſt ante Ἀβραδ. Cf. nr. 9. Aϑ. 2, 1. τὸ ὁπλιτικὸν — οὕτω καθέστηκε. καὶ τῶν μὲν πολεμίων — τῶν δὲ συμμάχων etc. vbi μὲν refertur ad δὲ, ſed καὶ poteſt eſſe ſcilicet. Leuncl. male καὶ putat eiiciendum. §. 12. Aπ. 4, 5, 9. et ſaepiſſime. ¶ 27) καὶ μὲν δή, ¶ a) itaque, ideo, quin etiam. Π. 1, 6, 3. καὶ μὲν δὴ — ὅσον δύναμαι — διατελέσω ἐπιμελούμενος. 6, 2, 9. cum omnes conſentirent, καὶ μὲν δή, ἔφη, δοκεῖ μοι ἰέναι. ¶ b) et quidem certe, iam vero. In transitione, Π. 5, 3, 19. Iερ. 2, 12. καὶ πόλεμοι μὲν δή εἰσι. ¶ c) enimuero, certe. Π. 8, 4. 4. νὴ Δί', ἔφη, καὶ μὲν δὴ καὶ — πολὺ ἥδιον. §. 8. ¶ 28) καὶ μέντοι. ¶ a) et vero. Continuat orationem, Π. 1, 4, 9. καὶ ὁ Κυαξάρης μέντοι εἶπε. §. 20. ὁ δὲ Κῦρος ἐδίωκε — καὶ ὁ Κυαξάρης μέντοι ἐφείπετο — καὶ οἱ ἄλλοι δὲ — §. 22. A. 4, 6, 12. ¶ b) et tamen. A. 4, 6, 11. ἐπιδεῖξασθαι τὴν παιδείαν, καὶ φυλάττεσθαι μέντοι. ¶ c) at, quin. Eſt reprehendentis, Σ. 4, 4. καὶ ἀνάσχου μέντοι. ¶ 29) καὶ μὴν, atqui, at vero. A. 1, 7, 5. Aπ. 1, 6, 3. 8. 2, 3, 10. 3, 12, 2 — 4. Vel eſt ſimpliciter affirmantis, vt Lat. vero. Π. 4, 6, 7. 5, 3, 6. 8, 3, 12. v. ſupra nr. 21. e. et μήν. ¶ 30) καὶ οὖν. v. οὖν et Fiſcher. ad Palaephat. 2, 10. ¶ 31) καὶ οὗτος, idemque, et hic quidem, hic idem. A. 1, 9, 16. ἀπῄει πρὸς βασιλέα, καὶ οὗτος δὲ ὃν ᾤετο πιστὸν — καὶ οὗτοι μέντοι οἱ μάλιστα ὑπ' αὐτοῦ ἀγαπώμενοι. 3, 2, 3. Aγ. 8, 1. βασιλείας καὶ ταύτης οὐκ ἐπιβουλευομένης. E. 5, 2, 12. p. 300. μείζονος δυνάμεως — καὶ ταύτης — ἰσχυρᾶς γενομένης. O. 2, 5. 3, 4. οἰκέτας δεδεμένους, καὶ τούτους ἀποδιδράσκοντας, et tamen. ¶ 32) καὶ πάνυ πολὺ, Π. 6, 1, 21. et quidem maxime. ¶ 33) καίπερ, quamuis. c. particip. Π. 4, 5, 12. p. 247. συμβουλεύω σοι, καίπερ νεώτερος ὤν. 5, 1, 2. 6, 1,

6, 1, 18. A. 1, 6, 10. 5, 5, 9. Αγ. 1, 11. et E. 3, 4, 6. καίπερ αἰσθανόμενος ταῦτα, ὅμως ἐπέμενε. E. 4, 2, 11 Αγ. 2, 13. et E. 4, 3, 13. E. 4, 4, 15. O. 19, 16. Σ. 2, 12. 4, 14. Cf. nr. 12. Etiam ſine participio, E. 4, 1, 5. καίπερ ὑπερχαίρω. Sed margg. ὑπερχαίρων. c. gen. conſequent. Π. 1, 1, 4. καίπερ παμπόλλων ὄντων Σκυθῶν. A. 2, 3, 13. ¶ 34) καὶ ταῦτα, v. οὗτος nr. 9. ¶ 35) καί τε, *atque, et inſuper*. Λ. 15, 3. ἔδωκε δὲ καὶ γέρα — καὶ γῆν τε. Sic 8, 4. Zeun. ex Stobaeo dedit καὶ εἶρξαί τε pro κ. εἶρξαί γε. Recte, niſi καί γε explicare volueris *quin*. ¶ 36) καίτοι, et καί τοι γε, ¶ a) *verum, ſed*. Π. 1, 5, 7. p. 52. nil profecerunt: καίτοι ἔγωγε οἶμαι. 2, 2, 10 3, 1, 21. vbi Zeun. e MS. Guelf. pro καίτοι edidit καίτοι γ' ἔφη. 5, 4, 12. K. 13, 7. ¶ b) *atqui*. Π. 3, 3, 9. p. 180. Αγ. 1, 5. καίτοι — ποίων τεκμηρίων προσδεῖται. E. 3, 5, 8. p. 183. 4, 1, 15. Απ. 1, 6, 11. 2, 4. 5. 2, 10, 3. O 14, 4. vbi Leuncl. vertit *quamobrem*. Απολ. 19. Sic in concluſione, Αγ. 6, 4. τοὺς ϛρατιώτας πειθομένους παρεῖχε. καίτοι πῶς ἂν ἰσχυρότέρα γένοιτο Φάλαγξ, ἢ διὰ τὸ πείθεσθαι; E. 2, 3, 17. p. 92. ¶ c) *quanquam*. Αγ. 8, 8. καίτοι καλὸν — πολὺ μέντοι κάλλιον. Απ. 1, 2, 3. καίτοι γε οὐδὲ πώποτε. Leuncl. *neque tamen vnquam*. 2, 3, 15. Σ. 8, 32. ¶ 37) καὶ τοίνυν, *atqui, quin etiam, atque adeo*. In continuatione orationis, Π. 1, 1, 2. καὶ τοῖς καρποῖς τοίνυν — ἐῶσι τοὺς νομέας χρῆσθαι. §. 5. 1, 3. 4. καὶ τοίνυν πληγὰς ἔλαβον. Muretus vult καίτοι. 1, 6, 17. ¶ 38) κἂν iungit ſibi maxime coniunctiuum, (v. Thom. Mag. p. 267.) et verti poteſt ¶ a) *et ſi*. A 1, 8, 8. κἂν τοῦτο νικῶμεν, πάνθ' ὑμῖν πεποίηται. 3, 1, 25. κἂν μὲν — ἦν δέ. Π. 2, 1, 2. p. 89. §. 6. p. 93. ¶ b *quamuis*. Π. 2, 1, 5 κἂν μείω τυγχάνῃ ὄντα. Cf. ἐὰν nr. 1. et ſupra nr. 12. it. Π. 2, 1, 13. etc. ¶ c) *vel, adeo*. Π. 2, 1, 2. p. 88. τοξόται γένοιντ' ἂν — κἂν ἑξακισμύριοι. vbi tamen eſt *ſaltem, ad ſummum*. 3, 1, 20. κἂν τῆς ψυχῆς πριαίμην. Nam iungit ſibi etiam optatiuum. v. Thom. Mag. p. 26. 5, 3. 4. ὅτι — κἂν αὐτὸς σὺν ἐκείνῳ μάχοιτο. 8, 3, 12. Απ. 1, 3, 9. bis. O. 18, 9. Απ.

9. Απ. 1, 3, 10. κἂν ἐγὼ δοκῶ μοι τὸν κίνδυνον τοῦτον ὑπομεῖναι, h. e. καὶ ἐγὼ — ἂν ὑπομεῖναι. ¶ d) *fi modo, fi vel.* Π. 1, 1, 1. κἂν — ἄρχοντες διαγένωνται. All. perperam fubftituunt διεγένοντο. 1, 4, 28. ὁρᾷν σοὶ ἔξεστι, κἂν βούλῃ. ¶ e) *fi vero.* Π 6, 2, 1. πέμπω σοι — κἂν ἄλλων δέῃ. §. 2. Απ. 3, 6, 14. ¶ f) *quin fi.* Π. 1, 4, 9. κἂν βούληται, μαστιγωσάτω. ¶ g) κἂν δήπου, *vel, certe.* Ο. 12, 4. εἴπερ αὐτὸς ἱκανός εἰμι — κἂν ἄλλον δήπου δυναίμην διδάξαι. ¶ h) κἂν εἰ, *etiamfi.* Σ. 2, 20 κἂν εἰ — ἀφιστῆς. cf. ὅμως. ¶ i) κἂν τοι, *fi vero, quod fi.* Ε. 4, 2, 2. in marg. legitur pro ἐὰν μέντοι. et Π. 4, 3, 4. κἂν pro ἄν τε. ¶ 39) κἂν pro καὶ ἐν. Α. 6, 6, 3. κἂν τούτῳ.

καίειν, f. κάειν, ¶ 1) *comburere, concremare.* Mofchopul: καίω — ὅπερ ἄμεινον κάω. Phauorin: τὸ μὲν κάω, Ἀττικόν· τὸ δὲ καίω, κοινόν. Et fic praecipiunt Thom. Mag. p. 535. Moeris p. 231. et alii grammatici, quos laudat Pierfonus ad Moerin. Sed vtraque forma legitur in Xenophonte. Π. 4, 2, 16. τὰ ὅπλα hoftium ἔκαιον. Α. 5, 8, 8. medici τέμνουσι καὶ καίουσιν ἐπ' ἀγαθῷ. ¶ 2) *incendio vaftare.* Cf. Pierfon. l. l. Α. 1, 6, 1. ἵπποι προϊόντες ἔκαιον καὶ χιλὸν καὶ εἴ τι ἄλλο χρήσιμον. §. 2. κωλύσειε τοῦ καίειν. 3, 5. 3. καίειν τὰς κώμας — εἰ καύσειεν. All. καύσοιεν. 2 Codd. καίοιεν. §. 4. μὴ κάειν τὴν χώραν — κάουσιν (Cod. Eton. καίουσιν) ὡς ἀλλοτρίαν — ἐπὶ τοὺς κάοντας — καὶ ἡμεῖς κάωμεν. 4. 2, 12. μὴ καίειν τὰς κώμας. 7, 7, 1. τὰς κώμας μὴ κάειν. 6, 3, 12. ἔκαιον ᾗ ἐβάδιζον — ἔκαιον πάντα, ὅσα καύσιμα ἑώρων. Αγ. 1, 33. ἔκαιε καὶ ἐπόρθει τὰ περὶ τὸ ἄστυ. Ε. 3, 2, 4. ἦγον καὶ ἔκαιον τὴν Βιθυνίδα. §. 19. κόπτων καὶ κάων τὴν χώραν. 4. 1, 1. τὴν χώραν ἔκαε καὶ ἐπόρθει. 4, 2, 8. τέμνοντες καὶ κάοντες τὴν χώραν. 4, 6, 12. τὴν χώραν ἔκοπτε καὶ ἔκαε. 5, 4, 41. τὰ ἐντὸς ἔτεμνε καὶ ἔκαε. 6, 5, 27. τὴν Σελλασίαν ἔκαιον καὶ ἐπόρθουν. — κάοντες καὶ πορθοῦντες — οἰκίας. ¶ 3) *accendere.* Π. 3, 3, 13. πυρὰ — οὐκ ἔκαιον. Cod. Guelf. ἔκαον, fed corrector inferuit literam ι. v. Fifcher. ad Plat. Phaed. 64. not. 20. Π. 3, 3, 17. πυρὰ πολλὰ καύσαντες. Α. 4, 1, 8. οἱ Καρδοῦχοι πυρὰ ἔκαιον

ἔκαιον ἐπὶ τῶν ὄρεων. 4, 4, 8. πῦρ ἔκαιον. 4. 5. 4. 5. 4, 6, 14. πυρὰ καίειν. §. 15. 6, 3, 12. πλεῖςα πυρὰ ἔκαιον. E 6, 2, 17. ἐν τῷ ςρατοπέδῳ πῦρ νύκτωρ οὐκ ἔκαε. 6, 4, 36. ὁ λύχνος ἐκάετο. O. 17, 3. πῦρ κάειν. ¶ 4) *cruciare, et pene enecare.* De frigore, vt Lat. *vrere.* K. 8, 2. χιὼν καίε. τῶν κυνῶν τὰς ῥῖνας. ¶ 5) In var. lect. permutatur c. αἴθειν. v. ibi. it. c. ἀνακαίειν. v. ἀνακ. it. c. κατακαίειν. v. κατακ. nr. 2. c. it. c. κλᾶν. v. ibi.

καίεσθαι, ¶ 1) *ardere.* E. 4, 5, 4. ὁ νεὼς — ταύτῃ τῇ νυκτὶ καιόμενος. ¶ 2) *ignem concipere.* A. 5, 2, 17. αἱ δὲ ξύλιναι ἦσαν· ὥςε καὶ ταχὺ ἐκαίοντο. ¶ 3) K. 6, 26. ὅπως ἂν τῶν κυνῶν οἱ πόδες μὴ καίωνται, *laedantur aestiuo calore.*

Κάϊκος, *Caicus*, fluuius Myſiae. A. 7, 8, 4. εἰς Καΐκου πεδίον. §. 11. διαβαίνουσι τὸν Κάϊκον ποταμόν. All. Κέρκασον, all. Κάρκατον.

Καιναὶ, *Caenae*, vrbs ad Tigrim. A. 2, 4, 16.

καίνειν, *occidere, interficere.* Heſych: καίνει· φονεύει, ἐκτείνει. (Albert. recte legit ἢ κτείνει.) Π. 4, 2, 12. p. 217. οὗτοι δὲ καινόντων, np. hoſtes. Margg. ἀποκτεινόντων. Eſt forma imperatiui Attica. Saepius legitur κατακαίνειν.

καινοποιητὴς, *qui res nouas conficit.* Π. 8. 8, 8. Perſae recentiores καινοποιητὰς τούτων (ciborum) κέκτηνται.

καινὸς, ¶ 1) *nouus.* E. 3, 4, 27. ἐγένοντο καιναὶ naues. Suid. et Phauorin: καινόν· τὸ νεωςὶ κατεσκευασμένον. ¶ 2) *inauditus, non vſitatus*, it. *ſingularis, admirandus*, i. q. παράδοξος. v. Suid. et Phauorin. Π 1. 6. 9. p 79. ἐν τοῖς πολεμικοῖς τὰ καινὰ μηχανήματα εὐδοκιμεῖ. 3, 1, 17. καινῆς γενομένης ἀρχῆς. Oppon. τῆς εἰωθυίας. 4. 5. 14 p. 249. 6. 3, 3. 7. 5. 26. p. 459. οὐδὲν καινὸν ὁρῶ. 8, 8. 8. Perſae in cibis καινὰ ἐπιμηχανῶνται, *antea nondum inuenta vel viſa.* Πο. 4, 17. E. 2, 3, 17. p. 92. οὐ καινὰ ταῦτα ποιεῖ, ἀλλὰ φύσει προδότης ἐςίν. Απ. 2, 3, 10. οὐδὲν ποικίλον οὐδὲ καινὸν δεῖ ἐπ' αὐτὸν μηχανᾶσθαι. 4, 4. 6. Hippias ſophiſta dicit: πειρῶμαι καινόν τι λέγειν ἀεί. Oppon. περὶ τῶν αὐτῶν τὰ αὐτὰ λέγειν. Scil. ſemper noua quaedam audire velle, erat inter vitia Athenienſium. v. Caſaub. ad Theophraſt. char.

char. 8, 1. et Wetſten. ad Act. 17, 21. Ιπρ. 3, 13. πολεμικώτερα φαίνεσθαι ἂν καὶ καινότερα. ¶ 3) In malam partem, vt ap. Latinos *res nouae*. E. 1, 4, 6. οὐκ — καινῶν δεῖσθαι πραγμάτων. ¶ 4) *moribus patriis non receptus, peregrinus, diuerſi generis*. v. Raphel. ad Joh. 13, 34. et Gataker. aduerſar. miſc. poſtum. c. 28. Λ. 10, 8. οἱ νόμοι Lycurgi παλαιοὶ ὄντες, ἔτι καὶ νῦν τοῖς ἄλλοις καινότατοί εἰσι. Απ. 1, 1, 3. οὐδὲν καινότερον εἰσέφερε τῶν ἄλλων. Oppon. οὓς ἡ πόλις νομίζει θεούς. cf. δαιμόνιον. ¶ 5) K. 13, 2. ἡδοναὶ καιναὶ quae ſint, nemo intelligit. Itaque multi viri docti, vt Steph. Leuncl. Welſ. ediderunt κεναὶ, *inutiles*.

καινοτομεῖν, *nouas argenti fodinas facere*. Poll. 7, 98. καινοτομίαι, μετάλλων. Cf. §. 87. Πο. 4, 27. 28. 29. 30. ὡς ἂν ἀσφαλέστατα καινοτομοῖτο — εἰ καινοτομοῖεν.

καινουργεῖν, *res nouas facere, aliquid noui moliri*. Heſych: καινουργηκότα· νέα πράγματα ἐργασάμενον. Ιπρ. 1, 5. ἀλλὰ ἀγωνίσματα τοὺς ἱππέας κεκαινουργηκότας. In malam partem, E. 6, 2, 9. imperator Μνάσιππος περὶ τοὺς μισθοφόρους ἐκαινούργει, καὶ τοὺς μέν τινας αὐτῶν ἀπομίσθους ἐπεποιήκει, τοῖς δ' — ὤφειλε τὸν μισθόν, quod eorum opera ſibi non opus eſſe putaret.

Καίνων, K. 7, 5. nomen cani imponendum.

καίπερ, v. καὶ nr. 33.

καίριος, ¶ 1) *opportunus*. v. Poll. 6, 204. Π. 4, 2, 6. ἵνα εἰδῶσι τὸ ἀεὶ καίριον, *quid pro tempore fieri oporteat*. E. 4, 5. 4. καιρίῳ ἐνθυμήματι. ¶ 2) *letalis*. Phauorin: καιρία· ἡ ἀπειλοῦσα θάνατον πληγή. v. Jungerm. ad Poll. 5, 23. Π. 5, 4, 3. καιρίας μὲν πληγῆς ἁμαρτάνει, τύπτει δὲ αὐτὸν εἰς τὸν ὦμον. ¶ 3) *letalibus vulneribus expoſitus*. Heſych. et Phauorin: καιρίαι· τὰ μέρη τὰ λεπτὰ, etc. Cf. Etymol. M. Ιπ. 12, 2. ὁ αὐχὴν ἐστι τῶν καιρίων. §. 8. τὸν κενεῶνα — καιριώτατον γὰρ ὂν —

καιρίως, *opportune*. Π. 4, 5, 15. καιριωτέρως παρεῖναι. Antea erat ὠφελεῖν πλείονα.

καιρὸς, ¶ 1) *tempus opportunum*. Thomas: ὁ μὲν καιρὸς δηλοῖ ποιότητα χρόνου, — χρόνος δὲ ποσότητα. Cf. nr. 7. Π. 1, 3, 7. ἀποκωλύειν οὓς μὴ καιρὸς αὐτῷ δοκοίη εἶναι προσάγειν.

1, 4,

1, 4, 6. εἰ καιρὸς εἴη adeundi ad regem. — ὁπότε ἐν καιρῷ εἴη (all. ὁπ. ἐγχωροίη, quod Stephano placet, et eſt in Cod. Guelf.) εἰσιέναι, καὶ ὁπότε οὐκ ἐν καιρῷ. Sic Lat. *in tempore*. 2, 1, 15. ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἐκάλει — οὓς καιρὸς αὐτῷ δοκοίη εἶναι. Verti poteſt *quos ipſi videretur iubere tempus*, vel *quos ipſi placeret*, vt 3, 2, 1. Π. 2, 3, 9. ὁπότε δοκοίη αὐτῷ καιρὸς εἶναι, παραγγέλλοντα. 3, 3, 6. τὰς μεγάλας ἡδονὰς — οἱ ἐν τῷ καιρῷ πόνοι παρέχονται, *opportune et idoneo tempore ſuſcepti*. §. 1. 6, 1. 4. 6, 3, 10. ὅ τι ἂν πράττειν καιρὸς ἀεὶ ᾖ. A. 2, 3, 5. 6, 3, 8. προελθόντες ὅσον ἂν δοκῇ καιρὸς εἶναι — εἰς τὸ δειπνοποιεῖσθαι. Αγ. 1, 31. καιρὸν (E. 3, 4, 23. eſt καλὸν) ἡγήσατο μάχην συνάψαι. E. 3. 5, 5. ἐλογίζοντο καλὸν καιρὸν εἶναι τοῦ ἐξάγειν. Απολ. 7. ἐν καιρῷ τῆς ἡλικίας. Ιπ. 9, 1. καιρὸς γράψαι, *tempus iam iubet* [*poſtulat*. c. εἰς, Π. 3, 1, 4. εἰς, καιρὸν ἥκεις, *opportune*. c. ἐν, Π. 8, 5, 3. πεποιῆσθαι πάντα τὰ ἐπιτήδεια ἐν καιρῷ. A. 3, 1, 28. πάνυ ἂν ἐν καιρῷ ποιῆσαι. Ιπ 4, 8. Cf. ſupra paſſim. ¶ 2) *opportuna occaſio*. A. 4, 6, 11. νῦν μάλα σοι καιρός ἐστι ἐπιδείξασθαι τὴν παιδείαν. Paulo poſt eſt ὥρα σοι ἐπιδείκνυσθαι. Αγ. 6, 5. ἐξέπαττων ὅπου καιρὸς εἴη, *vbi ferret occaſio*. Sic plur. Π 8, 5, 4. ὀξύτεροι οἱ καιροὶ τῶν εἰς τὰ πολεμικὰ χρήσεων. ¶ 3) *conditio, rerum ſtatus*. A. 3, 1, 25. Tiſſaphernes noſtros intexfecit, nobis inſidiatur. Vos duces μέγιστον ἔχετε καιρόν. οἱ γὰρ στρατιῶται — πρὸς ὑμᾶς ἀποβλέπουσι. Hutch. *opportuniſſimam habetis occaſionem*. Leuncl. *in vobis plurimum eſt ſitum*. Nempe ſenſus eſt: *rerum ſtatus eſt is, vt vos inprimis debeatis rebus conſulere*. §. 30. ἐν τοιούτῳ γὰρ καιρῷ ἐσμεν. Cf. ἐν nr. 14. ¶ 4) *neceſſitas, opus*, i. q. χρεία. v. Thom. Mag. p. 491. Π. 5, 5, 14. εἴ τι βιάσασθαι καιρὸς, καὶ εἴ τι πεῖσαι δέοι. A. 5, 1, 5. Αγ. 2, 25. ἃ δὲ καιρὸς ἦν, οὐκ ὤκνει μετιέναι. Ιπ. 2, 5. εἴτε ποτε δέοι ἐλαύνειν — εἴτ' αὖ καὶ ἀποχωρεῖν καιρὸς συμβαίνοι, *neceſſitas ferat*. ¶ 5) *commodum, vtile*. Π. 4, 1, 6. οἱ κράτιστοι τῶν πολεμίων, οὓς μάλιστα καιρὸς ἦν ἢ λαβεῖν ἢ ἀποκτεῖναι. 5, 3, 21. σημαίνοιεν — ὅ τι καιρὸς δοκοίη εἶναι. 6, 1, 22. ταῦτα

τα μάλιστα ἡμῖν καιρὸς εἰδέναι ἐστι. 6, 3, 8. ἃ ἡμῖν καιρὸς εἰδέναι, διηγοῦ. 7, 1, 5. 8, 2, 7. ἀπαγγείλαντας ὅσα καιρὸς αὐτῷ εἴη πεπύσθαι. Paulo post est τί ἂν ἀγγείλαντες ὠφελήσειαν βασιλέα. 8, 7, 3. p. 543. Sic Π. 5, 1, 8. ἴσως ἂν καὶ πάνυ ἡμῖν ἐν καιρῷ τι γένοιτο αὕτη ἡ γυνή, *vtilis.* 6, 1, 12. εἰ γένοιτο, ὅ τι ἐγώ σοι ἐν καιρῷ ἂν γενοίμην αὖ χρήσιμος. E. 3, 4, 9. πειράσομαι ἐν καιρῷ σοι εἶναι. 4, 3, 1. ἆρ' ἂν ἐν καιρῷ γένοιτο. 7, 4, 8. ἴσως ἂν — ἐν καιρῷ ὑμῖν γενοίμεθα. Paulo post est χρήσιμοι ἐσοίμεθα. Poterant fortassis etiam quaedam huc referri ex nr. 1. ¶ 6) *modus, par, aequum.* Thomas: καιρὸς — τίθεται — καὶ ἐπὶ τοῦ ἁρμοδίου καὶ πρέποντος. Αγ. 5, 1. ἀποσχέσθαι σίτων ὑπὲρ καιρὸν, *immodicis.* Sed Aπ. 1, 3, 6. et 7. Ernesti pro ὑπὲρ τὸν καιρὸν e suis codd. scribit ὑπὲρ τὸν κόρον. Iπ. 10, 14. ὑπερβάλλον τὸν καιρὸν οὐδὲν ἡδὺ, *quod modum excedit.* Iπρ. 1, 8. παρὰ καιρὸν, *plus iusto.* Potest etiam verti *intempestiue.* Sic τοῦ καιροῦ, Π. 6, 3, 11. p. 385. κολαζόντων τοὺς προϊόντας τοῦ καιροῦ, *iusto longius.* it. post comparatiuos, A. 4, 3, 24. προσωτέρω τοῦ καιροῦ — προϊόντες — ἐτρώθησαν. E. 2, 3, 17. p. 90. πλέονας τοῦ καιροῦ ἀποθνήσκειν. 5, 3, 5. τοῦ καιροῦ ἐγγυτέρω τοῦ τείχους διώξαντες. Brod. legendum putat πέρα τοῦ καιροῦ, quod Wels. sine necessitate recepit. Steph. πλεῖον τοῦ κ. 7, 5, 13. ἐδίωξαν πορρωτέρω τοῦ καιροῦ. Σ. 2, 19. μείζω τοῦ καιροῦ τὴν γαστέρα. Iπ. 8, 4. 9, 1. θυμοειδεστέρῳ ἵππῳ τοῦ καιροῦ. 10, 14. πλείω τοῦ καιροῦ θεῖν. Iπρ. 7, 9. Hinc Iπ. 9, 5. Leuncl. pro θᾶττον καὶ τοῦ ῥοῦ scripsit θᾶττον τοῦ καιροῦ, quod etiam Zeun. recepit, proposita tamen alia coniectura: κατὰ τοῦ ῥοῦ, h. e. μετὰ ὁρμῆς. ¶ 7) *articulus temporis.* Thom. Mag: καιρὸς, μέρος χρόνου, ἢ μεμετρημένων ἡμερῶν σύστημα. χρόνος δὲ, πολλῶν καιρῶν περιοχή. Quae sunt ex Ammonio desumta. E. 1, 1, 23. κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον. 1, 2, 12. κατὰ τὸν αὐτὸν καιρόν. 2, 3, 3. 7, 2. 8. ἐν δὲ τούτῳ καιρῷ. Steph τῷ καιρῷ, quia semper sic dicitur, vt K. 9, 7. 10, 10. ¶ 8) καιροὶ, *tempora, pericula.* E. 6, 5, 33. ἐν μεγίστοις καιροῖς παρέστησαν. ¶ 9)

9) In var. lect. confunditur c. ὥρα. v. ὥρα nr. 6.

κἀκεῖνος, v. ἐκεῖνος nr. 12.

κακία, ¶ 1) *vitiositas, vitium*. v. Cic. de finn. 3, 11. et Tusc. 4, 15. Opponitur fere virtuti. Cf. Phauorin. it. Suid. in v. ὑπερήφανος. Aπ. 1, 2, 28. τῆς οὐκ ἐνούσης αὐτῷ κακίας. 3, 5, 17. Sic persona fingitur ἡ Κακία, Aπ. 2, 1, 26. sqq. ¶ 2) *ignauia militum, fuga laboris et periculi* Π. 2, 2, 15. p. 113. ὅσοι ἀνεπίμπλαντο ἤδη κακίας. 7, 5, 26. p. 458. oppon. ἀνδραγαθία. Λ. 9, 2. oppon. ἀρετή. K. 12, 12.

κακίζειν, *improbare, culpam tribuere*. Phauorin: κακίζω· τὸ ψέγω. Cf. Poll. 3, 138. O. 3, 11. bis pro hoc verbo est αἰτιᾶσθαι.

κακόβιος, *victu tenui viuens, vitam aerumnosam agens*. Π. 7, 5, 24. κακοβιωτάτους διὰ πενίαν.

κακοδαιμονᾶν, *insanire, malo daemone percitum esse*. Aπ. 2, 1, 5. in pericula incurrere, παντάπασι κακοδαιμονῶντός ἐστι. cf. κακοδαιμονεῖν.

κακοδαιμονεῖν, *aduersa fortuna uti*. Ιερ. 2, 4. εὐδαιμονεῖν καὶ κακοδαιμονεῖν. Margg κακοδαιμονᾶν, quae lectio Zeunio non probatur, quanquam ita praecipit Thomas: κακοδαιμονεῖν, οἱ νόθως ἀττικίζοντες· οἱ δὲ γνησίως, κακοδαιμονᾶν. Et similiter ante Thomam Phrynichus.

κακοδαιμονία, ¶ 1) *infelicitas, miseria*. Hesych: κακοδαιμονίαν· ἀτυχίαν. Λ. 9, 3. παρεσκεύασε — τοῖς κακοῖς κακοδαιμονίαν, np. inprimis contemtum. Aπ. 1, 6, 3. Socrates dicitur κακοδαιμονίας διδάσκαλος, quia tenuitatem vitae docebat. ¶ 2) *dementia*. Aπ. 2, 3, 18. πολλὴ ἀμαθία εἴη καὶ κακοδαιμονία.

κακοδοξεῖν, *male audire*. Aπ. 1, 7, 2. iactator deprehensus dicitur κακοδοξῶν. 3, 6, 17. τοὺς κακοδοξοῦντας ἐκ τῶν ἀμαθεστάτων. Oppon. τοὺς εὐδοκιμοῦντας ἐκ τῶν μάλιστα ἐπισταμένων ὄντας.

κακοδοξία, *infamia, mala existimatio*. Aπολ. 31.

κακόδοξος, *male audiens, de quo homines male existimant*. Aγ. 4, 1. de eo, qui aliena rapit.

κακοήθεια, *morum peruersitas*. K. 13, 16. iungitur cum αἰσχροκερδείᾳ.

κακολογία, *maledicentia, cum quis alicui detrahit*. v. Theophrast. charact. 28. et Oudendorp. ad Thom. Mag. p. 390.

390. Π. 1, 2, 6. ἐγκλήματα κακολογίας.

κακόνοια, *maleuolentia*. Π. 3, 1, 21. οὐ κακονοίᾳ τινὶ τοῦτο ποιεῖ, ἀλλ' ἀγνοίᾳ. Potest h. l. esse *malo animo, malo consilio*. Α. 7, 7, 25. Αϑ. 1, 7.

*κακονομία, *malus legum status*. Αϑ. 1, 8. τῆς κακονομίας αὐτῷ ὀλίγον μέλει. v. Gramm.

κακόνους, *maleuolus*. Π. 8, 2, 1. τοῖς κακονόοις. c. dat. Α. 2, 5, 3. p. 112. εἴ τι ἐμοὶ κακὸν βουλεύοις, ἅμα ἄν μοι δοκεῖς καὶ σεαυτῷ κακόνους εἶναι, *male consulere*. §. 5. κακόνους τοῖς Ἕλλησιν ὄντας. Απ. 2, 2, 9.

κακοπαϑεῖν, ¶ 1) *laedi, malis vexari, offensionibus expositum esse*. Απ. 1, 4, 11. ἡ ὀρϑότης in hominibus ποιεῖ ἧττον κακοπαϑεῖν. ¶ 2) *aerumnas perferre*. Απ. 2, 1, 17. οἱ ἐξ ἀνάγκης κακοπαϑοῦντες. 3, 12, 2. κακοπαϑοῦντες διαζῶσι, *aerumnose*.

*κακοποιεῖν, ¶ 1) *male facere, peccare*. Ο. 3, 11. κακοποιεῖ mulier, quae non recte administrat rem familiarem. ¶ 2) *laedere, nocere*. Π. 8, 8, 7. ὅπως ὅτι πλεῖστα κακοποιῶσιν, np. per venena. ¶ 3) *vastare*. Απ. 3, 5, 26. τὴν βασιλέως χώραν καταϑέοντες κακοποιεῖν.

κακόπους, *pedes malos s. infirmos habens*. Απ. 3, 3, 4. ἵππους κακόποδας, ἢ κακοσκελεῖς. Ιπ. 1. 2. cf. ἵππος, et Poll. 1, 17.

κακοπράγμων, *qui perniciosa molitur in re publica*. Ε. 5, 2, 26. Hesych: κακοπράγμων· πανοῦργος.

κακός, ¶ 1) *malus*. Π. 2, 1, 6. p. 92. τὰ σώματα οὐδὲν χείρονα — ψυχὰς τε οὐδὲν κακίονας, *aeque generosos*. Α. 7, 6, 4. ὅτι τὰ μὲν ἄλλα εἴη οὐ κακός. Hic est non plane laudantis. ¶ 2) *vilis, nullius pretii, inutilis*. Απ. 3, 10, 12. κακὸν ἔμοιγε δοκοῦσι ποικίλον τε καὶ ἐπίχρυσον (ϑώρακα) ὠνεῖσϑαι, np. quia non ἁρμόττοντα emunt. Ο. 16, 7. περὶ τῆς γῆς, ὁποία τε ἀγαϑή ἐστι καὶ ὁποία κακή, *sterilis*. ¶ 3) *sceleratus, improbus*. Π. 6, 1, 21. οὐ μία ψυχὴ οὖσα, ἅμα ἀγαϑή τε ἐστι καὶ κακή. Α. 2, 5, 12. ὦ κάκιστε ἀνϑρώπων. Απ. 1, 2. 20. et Σ. 2, 5. e Theognide: ἢν κακοῖσι συμμιχϑῇς. ¶ 4) *ignauus, timidus*. Hesych: κακοί· ἄνανδροι, δειλοί. De militibus, Π. 2, 2, 15. p. 111. ἢν τινες βλακείᾳ καὶ ἀπονίᾳ κακοὶ ὦσι —

τῶν πόνων κακοὶ κοινωνοί. p. 113. οἱ κακοὶ ἀφαιρεθέντες — κακοὶ ἀπέσονται — οἱ ἀγαθοὶ, τοὺς κακοὺς ἰδόντες ἀτιμασθέντας. 2, 3, 2 — 4. 6, 2, 11. p. 371. A. 1, 3, 18. μὴ κακίους εἶναι τῶν πρόσθεν. 1, 9, 9. oppon. ἐθέλοντας κινδυνεύειν et κακούς. 2, 6, 17. τούτων — ὡς ἐν πολέμῳ κακῶν. 3, 1, 25. 5, 8, 9. τοὺς αὐτοὺς εὑρήσεσθαι τότε κακίσους, καὶ νῦν ὑβριςοτάτους. Intelliguntur ii, *qui laborem fugiunt*, vt paulo ante τοῖς κακοῖς αὐτῶν. 6, 5, 10. τοῖς κακίοσιν, i. e. κακοῖς. Λ. 9, 3 — 6. 10, 6. κακῶν καὶ ἀνάνδρων. Aπ. 3, 1, 9. cf. ἄριςος. c. πρὸς, Π. 2, 1, 12. κακίω — ἑτέρου εἶναι πρὸς πολεμίους. Aπ. 4, 6, 10. τοὺς μὲν ἀγαθοὺς πρὸς τὰ δεινὰ καὶ ἐπικίνδυνα ὄντας, ἀνδρείους ἡγῇ εἶναι, τοὺς δὲ κακοὺς, δειλούς; ¶ 5) *segnis, mollis*, in peragendis quibuscunque laboribus, Π. 4, 2, 20. O. 13, 12. 21, 10. βλάψαι τὸν κακὸν τῶν ἐργατῶν, καὶ τιμῆσαι τὸν πρόθυμον. Sic est conuicium in canes, K. 6, 17. ἰὼ κύνες, ἰὼ κακάς. ¶ 6) *ingratus, perfidus.* Π. 3, 2, 7. χάριτας — εἰ μὴ κακοί ἐσμεν, αἰσχυνοίμεθα. c. περὶ, A. 1, 4, 8. κακίους εἰσὶ περὶ ἡμᾶς, ἢ ἡμεῖς περὶ ἐκείνους. 6, 6, 13. E. 6, 5, 38. p. 429. ¶ 7) *noxius, perniciosus.* Aπ. 4, 1, 4. cf. βλαβερός. ¶ 8) *ineptus.* c. inf. Π. 7, 5, 22. κύνες ἐκτεμνόμενοι φυλάττειν καὶ εἰς θήραν οὐδὲν κακίους. Steph. e Gabrielii exemplaribus vult φυλ. καὶ θηρᾶν, vt euitetur duplex verborum structura. quae tamen non insolens est, teste Hutchinsono. Cf. Zeun. O. 4, 3. c. πρὸς. O. 7, 25. πρὸς τὸ φυλάσσειν οὐ κάκιόν ἐςι, φοβερὰν εἶναι τὴν ψυχήν. ¶ 9) Permutatur c. καλὸς. Σ. 4, 62. ὅ τι ἂν κακὸν ἴδῃ. Viri docti substituunt καλόν. Iπ. 8, 8. πρὸς ὄρθιον ἱεμένου κακὸν χαίτης ἐπιλαμβάνεσθαι. Well. edidit καλόν. Sed melior est Camerarii et Leuncl. lectio: οὐ κακόν. ¶ 10) κακὸν, *scelus.* Aπ. 2, 6, 4. εἰ δέ τις τούτων τῶν κακῶν μηδὲν ἔχει. ¶ 11) κακὸν, *iniuria.* A. 5, 5, 7. ὅ τι ἂν τούτους κακῶν ποιήσητε. ¶ 12) *res incommoda, molestia.* A. 4, 8, 9. διακοπείη ἡμῶν ἡ φάλαγξ — εἰ τοῦτο ἔςαι, τῇ ὅλῃ φάλαγγι κακὸν ἔςαι, *tota phalanx laborabit.* ¶ 13) *supplicium, poena.* Π. 4, 4, 3. οὐδ' ὁτιοῦν κακὸν ἔςαι ὑμῖν. Aπ. 2, 1, 5. 17. cf. πάσχειν.

¶ 14)

¶ 14) res aduerfae, infortunium. Π. 2, 4. 8. p. 130. ἐν τοῖς κακοῖς πρδάσσοντας. 8, 2, 1: v. ἀγαθόν. 8, 4. 7. καλῶς φέρειν τὰ κακά. Antea erat: πόνους καὶ κινδύνους. ¶ 15) quicquid noxium eſt, inprimis venenum. I-ρ. 4, 2 μὴ ἐν τούτοις κακόν τι φάγωσιν ἢ πίωσιν. cf. ἀπάρχεσθαι. ¶ 16) damnum, detrimentum. Π. 1, 4, 15. πᾶσιν — ἀγαθοῦ τινος συναίτιος, κακοῦ δὲ οὐδενί. K. 5, 34. c. gen. Π. 5, 4, 10. p. 313 δηώσωμεν τὴν χώραν, ἵνα — τὰ ἑαυτῶν κακὰ θεώμενοι ἀνιῶνται. Aliter c. gen. Aπ. 3, 8, 7. τὸ λιμοῦ ἀγαθὸν, πυρετοῦ κακόν ἐςιν, καὶ τὸ πυρετοῦ ἀγαθὸν, λιμοῦ κακόν ἐςιν. cf. ἀνήκεςος. Sic ἐπὶ κακῷ et ἐπὶ τῷ κακῷ, detrimenti cauſa, nocendi cauſa, cum alicuius damno. Π. 1, 6, 18. 4, 6, 2. p. 258. 7, 4, 2. 3. E. 5, 4, 30. cf. ἐπὶ c. dat. nr. 20. b. Sic κακὸν ποιεῖν, damnum inferre, nocere, A. 7, 4, 18. κακόν τι ποιεῖν. Iπρ. 1, 4. c. acc. perſ. Π. 3, 2, 7. οὐδέποτε ἐπαύοντο πολλὰ κακὰ ἡμᾶς ποιοῦντες. 8, 8, 12. A. 5, 5, 8. τοὺς πολεμίους — κακὸν (Cod. Eton. κακῶς) ἐποιοῦμεν. 7, 2, 18. Aγ. 7, 7. πλεῖστα κακὰ τοὺς Ἕλληνας ποιήσειν. E. 4, 8, 23. Iερ. 10, 8. it. κακὸν ἐργάζεσθαι, A. 7, 3, 27. δέδοικα, μὴ — κακόν τι ἐργάσωνται οἱ πολέμιοι. c. acc. perſ. A. 5, 6, 4 μὴ τὴν Σινωπέων χώραν κακόν τι ἐργάζοιντο. it. κακὸν διδόναι, c. dat. perſ. Aπ. 2, 2, 7. θακοῦντα κακόν τι σοὶ δεδωκεν. Sed damnum pati ſ. accipere dicitur κακὰ ἔχειν, Aγ. 7, 7. vel κακὸν λαμβάνειν, Π. 1, 6, 18. 7, 2, 7. p. 418. O. 1, 8. Σ. 4, 50. 51. vel κακὸν πάσχειν. Π. 6, 1, 5. πλείω κακὰ ποιοῦμεν τοὺς πολεμίους, ἢ πάσχομεν. A. 4, 3, 2. 11. E. 1, 6, 7. πλεῖςα κακὰ ὑπ' αὐτῶν πεπονθέναι. 4, 8, 1. cf. πάσχειν. ¶ 17) τὸ κάκιςον, fex populi, improbi ciues. Aθ. 3, 10. τὸ κάκιςον ἐν ἑκάςῃ πόλει εὔνουν τῷ δήμῳ. ¶ 18) In var. lect. confunditur κακὸν c. αἰσχρόν. v. αἰσχρὸς nr. 2.

κακοσκελής, praua crura habens. Aπ. 3, 3, 4. v. κακόπους, et Poll. 2, 193.

κακοῦν, ¶ 1) vaſtare. Π. 3, 3, 3. p. 180. οὐκ ἀναμένομεν, ἕως ἂν ἡ ἡμετέρα χώρα κακῶται. E. 3, 2, 8. χώραν κεκακωμένην. ¶ 2) laedere, nocere. Iερ. 2, 2. κακῶσαι ἐχθρούς. Oppon. ὀνῆσαι. ¶ 3) debilitare. A. 4, 5, 24 δεδιὼς μὴ ἀποθάνῃ. ἐκεκάκωτο γὰρ ὑπὸ

ὑπὸ τῆς πορείας. ¶ 4) *punire.* Π. 3, 1, 13. φόβος τοῦ ἔργῳ κακοῦσθαι μᾶλλον κολάζει ἀνθρώπους. ¶ 5) Legitur pro κακουργεῖν. v. ibi nr. 3. it. κακούμενος pro ἀκούμενος. v. ἀκούμ.

κακουργεῖν, ¶ 1) *male facere, improbum esse.* Ιερ. 10, 8. τοὺς κακουργεῖν βουλομένους (πολίτας) κωλύουσι. Ο. 9, 5. servi πονηροὶ συζυγέντες, εὐπορώτεροι πρὸς τὸ κακουργεῖν γίγνονται. ¶ 2) *laedere, nocere.* Ε. 5, 4, 16. ἀπῆλθε ὡς ἐδύνατο ἐλάχιστα κακουργήσας. Απ. 1, 4, 6. ὡς μηδ' ὁ ἐκ τῆς κεφαλῆς ἱδρὼς κακουργῇ. 4. 3, 1. Ιπ. 6, 5. ἔξεστι τῷ ἵππῳ κακουργεῖν. c. acc. Π. 1, 6, 19. p. 75. ἐπὶ σκοπὸν βάλλειν — ἵνα μὴ κακουργοίητε τοὺς φίλους. Ο. 3, 11. ἵππον, ἣν κακουργῇ τὸν ἱππέα, κακίζομεν. Ιπ. 6, 6. c. 2. acc. Π. 6, 3, 11. p. 384. ὅ τι ἂν κακουργῇ τις τοὺς ἐναντίους. Ιπρ. 8, 14. ¶ 3) *vexare, infestare.* Π. 4, 3, 3. p. 228. τίνες ἂν φοβοῖντο ἡμᾶς κακουργεῖν, ἢ τοξόται — Marg. κακοῦν. Α. 6, 1, 1, Αγ 2, 2. ἐκακούργουν οὗτοι ἐφεπόμενοι. (In loco parallelo Ε. 4, 3, 2. est: ἐκακούργουν αὐτὸν ἐπακολουθοῦντες.) Ε. 2, 4, 17. Ιπρ. 8. 1. ¶ 4) *vastare.* Ε. 3, 1, 10. τὴν βασιλέως χώραν κακουργοῦσιν. 3, 2, 1. μὴ τῇ ἵππῳ κακουργῇ τὰς πόλεις. 4, 8, 7. 5. 4, 42. ¶ 5) *furari.* Απ. 4, 2, 14. ψεύδεσθαι — ἐξαπατᾶν — κακουργεῖν (Stobae. κλέπτειν) — ἀνδραποδίζεσθαι. §. 15. est κλέπτειν καὶ ἁρπάζειν. Σ. 4, 2.

κακουργία, ¶ 1) *maleficium, improbitas.* Ιερ. 9, 8. κακουργίαι ἧσσον τοῖς ἐνεργοῖς ἐμφύονται. Ιπρ 1, 15. τὴν τοῦ ἵππου κακουργίαν, i. e. τὸ λακτίζειν. ¶ 2) *ratio hostibus nocendi.* Π. 1, 6, 19. p. 75. ὅπως τοὺς πολεμίους δύναισθε κακῶς ποιεῖν μανθάνοντας πολλὰς κακουργίας. — ταῦτα πάντα κακουργίαι τινὲς καὶ ἀπάται.

κακοῦργος, ¶ 1) *noxius.* c. gen. Απ. 1, 5, 3. de intemperante: κακοῦργος τῶν ἄλλων, ἑαυτοῦ δὲ πολὺ κακουργότερος. Tum sequitur: εἴγε κακουργότατόν ἐστι μὴ μόνον τὸν οἶκον τὸν ἑαυτοῦ φθείρειν, ἀλλὰ καὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχήν. ¶ 2) *maleficus, sceleratus.* Α. 1, 9, 8. κακούργους καὶ ἀδίκους. ¶ 3) *latro.* Suid: κακοῦργοι· οἱ λησταί, οἱ ἐνεδρευταί. v. Aelian. V. H. 3, 44. et Wetsten. ad Luc. 23, 32. Π. 1, 2, 12. ἤν τι φρουρῆσαι δεήσῃ, ἢ κακούργους ἐρευνῆσαι, ἢ λῃστὰς ὑποδραμεῖν. Ιερ. 4, 3. 10, 4.

10, 4. Sic Fr. Portus Απ. 1, 2, 56. κακούργους explicat *fures*. Herodot. 1, 41. κλῶπες κακοῦργοι. Sed tamen in illo loco potius sunt *fraudulenti*, vel omnino *facinorosi*.

κακύνεσθαι, *ignauiter se gerere in acie*. Π. 6, 3, 11. p. 385. τοῖς κακυνομένοις. Camerar. in suo Cod. habuit μαλακυνομένοις, quod Zeun. recepit. Oppon. τοῖς τὸ δέον ποιοῦσι.

κακῶς, ¶ 1) *non recte, non prudenter*. Λ. 2, 9. τοὺς ἁλισκομένους ὡς κακῶς κλέπτοντας τιμωροῦνται. Ε. 4, 5, 16. κακῶς οἱ ἱππεῖς ἐπέθεντο. ¶ 2) *ignaue, more timidorum*. Α. 3, 1, 30. κακῶς τε καὶ αἰσχρῶς ἀποθνήσκουσι. ¶ 3) *infeliciter*. Πο. 3, 8. ἀδήλου ὄντος εἴτε βέλτιον εἴτε κάκιον ἔσται, cf. πράττειν. ¶ 4) *misere*, Ο. 1, 22. κακῶς γηράσκειν. 5, 18. πρόβατα κάλλιστα τεθραμμένα νόσος κάκιστα ἀπώλεσε. ¶ 5) *cum damno*. Απ. 1, 7, 3. αἰσχρῶς τε καὶ κακῶς ἀπαλλάξειεν. ¶ 6) *non*. Π. 2, 3, 5. p. 120. κακῶς εἰδότες ὅτι καὶ ταῦτα ἡμεῖς — πεπαιδεύμεθα. Suid: κακῶς εἰδότες, ἀντὶ τοῦ ἀγνοοῦντες. ¶ 7) *cum periculo*. Α. 6, 3, 10. σὺν τοῖς Χειρισόφου μόνοις κάκιόν ἐστι διακινδυνεύειν, *maiori cum periculo*. ¶ 8) κάκιον, *minus*. Ε. 1, 6, 23. οὐδὲν μὴ κάκιον οἰκεῖται. ¶ 9) κακῶς ἔχειν, ¶ a) *male affectum esse*. Ο. 3, 11. πρόβατον — ἣν κακῶς ἔχοι. De rebus afflictis et debilitatis, et quibus male consultum est, Π. 8, 1, 4. κακῶς ἡγεῖτο τὰ αὑτοῦ ἔξειν. Α. 1, 5, 15. 7, 7, 23. ¶ b) *male affectum habere*. Απ. 3, 12, 1. ἰδὼν τινα τὸ σῶμα κακῶς ἔχοντα ob neglecta exercitia. §. 4. 3, 13, 1. τὸ σῶμα κάκιον ἔχοντι — τὴν ψυχὴν ἀγροικοτέρως διακειμένῳ. Ο. 1, 13. κάκιον μὲν τὸ σῶμα ἔχοι, κάκιον δὲ τὴν ψυχὴν, κάκιον δὲ τὸν οἶκον, *corpus et animum haberet minus bene constitutum, et rem familiarem minus bene administratam*. ¶ c) *premi in obsessione*. Ε. 5, 3, 26. κακῶς ἔχοντας λιμῷ. c. ὑπὸ, Ε. 1, 4, 4. Θάσον ἔχουσαν κακῶς ὑπὸ τῶν πολέμων καὶ στάσεων καὶ λιμοῦ. ¶ 10) κακῶς λέγειν, v. λέγειν nr. 23. ¶ 11) κακῶς πάσχειν, *damno* f. *detrimento affici*. Π. 5, 4, 12. κακῶς πείσονται, εἰ μὴ αὐτὸς ἀεὶ παρῇ. Α. 7, 7, 10. ἀξιοῦμεν τοὺς φίλους — μὴ κακῶς πάσχειν ὑφ᾽ ὑμῶν. ¶ 12) κακῶς ποιεῖν, ¶ a)

¶ a) *damno afficere.* Π. 3. 3, 9. p. 17. πολλὰ τῶν σῶν σινόμεθα — τὰ ἐκείνων κακῶς ποιήσομεν. A. 3, 3, 9. κακῶς οὐδὲν ποιεῖν — τοὺς πολεμίους in perfequendo. 7, 7, 1. ὅ τι τούτους κακῶς ποιεῖτε. E. 1, 3, 11. 7, 4, 6. 7, 5, 2. Sic κακῶς ποιεῖν et κακὸν ποιεῖν inter fe permutantur. v. κακὸς nr. 16. ¶ b) *bello petere, aggredi.* A. 2, 4, 11. εἴ τις βούλοιτο βασιλέα κακῶς ποιεῖν. ¶ c) *populari, vaftare.* A. 1, 6, 7. κακῶς ἐποίεις τὴν ἐμὴν χώραν. 7, 7, 2. E. 6, 2, 26. Etiam fine acc. A. 4, 8, 4. οὐ κακῶς ποιήσαντες — ἀπερχόμεθα. ¶ d) *iniuria afficere.* A. 5, 5, 7. ὑμᾶς οὐδὲν πώποτε — κακῶς ποιοῦντες. ¶ e) *punire.* A. 1, 4, 8. συλλαβὼν καὶ αὐτοὺς κακῶς ποιῶ, καὶ τὰ χρήματα ἀποσυλῶ. cf. ποιεῖν nr. 20.

κάκωσις, *caftigatio.* A. 4, 6, 2. τοῦ ἡγεμόνος κάκωσις.

καλάμη, 1) *culmus.* v. Hefych. et Phauorin. in v. καλάμαι. A. 5, 4, 16. τὸν νέον σῖτον σὺν τῇ καλάμῃ ἀποκείμενον. ¶ 2) *ftipula.* K. 5, 18.

καλαμηΦόρος, v. καλαμοΦόρος.

κάλαμος, ¶ 1) *arundo.* A. 1, 5, 1. fq. εἰ τι καὶ ἄλλο ἐνῆν ὕλης καὶ καλάμου — δένδρον δ' οὐδὲν ἐνῆν. E. 2, 1, 1. 3. milites feditiofi in Chio dicuntur tefferae loco κάλαμον Φέρειν et ἔχειν. ¶ 2) *calamus frumenti, culmus.* A. 4, 5, 19. O. 18, 2. κάλαμος τοῦ σίτου.

καλαμοΦόρος, *calamum f. arundinem ferens.* E. 2, 1, 2. καλαμοΦόροι (Marg. Steph. καλαμηΦόροι) funt milites illi feditiofi, de quibus v. κάλαμος.

καλεῖν, ¶ 1) *ad fe venire iubere, accerfere.* A. 1, 3, 4. ἐπειδὴ Κῦρος ἐκάλει, — ἐπορευόμην. 4, 1, 7. οἱ Καρδοῦχοι οὐ καλούντων ad colloquendum ὑπήκουον. c. acc. Π. 2, 2, 17. ὁποσάκις αὐτὸν ἐκάλεσα, εἴτε νυκτὸς εἴτε ἡμέρας. 4, 6, 2. p. 256. 5, 3, 3. τὰ ἄλλα καλέσαντες τὸν Γωβρύαν δότε αὐτῷ. 8, 3, 3. 10. 8, 4, 5. 8, 7, 2. A. 5, 4, 2. 7, 2, 16. καὶ ἐκείνους κάλεσον 7, 3, 1. πάλιν ἐκάλει τοὺς ϛρατηγοὺς καὶ λοχαγούς. 7, 2, 8. erat μετεπέμπετο. 7, 7, 7. ὁ Μηδοσάδης ἐκέλευε τὸν ΞενοΦῶντα καλέσαι τὼ Λακεδαιμονίω. ὁ δ' — ἔλεξεν, ὅτι καλεῖ αὐτοὺς Μηδοσάδης. E. 2, 1, 8. λέγων ὅτι ἀῤῥωϛῶν ἐκεῖνον καλοίη. 4, 1, 6. Απ. 2, 10, 5. κέλευσον ἐλθεῖν

θεῖν ὡς ἐμὲ — τὸ καλέσαι ἐκεῖνον. Passiuum: Π. 2, 2, 1. p. 102. ἐμὲ κληθέντα δεῦρο τυχεῖν. 8, 4, 6. etc. c. πρὸς, Π. 2, 2, 1. p. 101. ἐκάλεσα αὐτὸν πρὸς ἐμέ. 8, 3, 9. cf. κελεύειν. ¶ 2) conuocare. Π. 2, 4, 16. τοὺς ταξιάρχους ἐκάλει. Zeun. e Cod. Guelf. παρεκάλει. 4, 5, 14. τοὺς ἄρχοντας καλέσας in concionem. §. 15. est: ὑμᾶς συγκαλῶ. cf. ἐπικαίριοι et σύλλογος. ¶ 3) euocare. A. 5, 6, 3. p. 291. οὐ παρεγένοντο βασιλεῖ καλοῦντι. E. 7, 1, 27. O. 4, 16. τοῖς ἐπὶ τὰ δῶρα κεκλημένοις. ¶ 4) in auxilium vocare. Π. 1, 5, 7. p. 55. καλοῦσι ἡμᾶς οἱ φίλοι ἐπικούρους. E. 6, 5, 25. καλούμενοι οἱ περίοικοι ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν οὐκ ἐθέλοιεν βοηθεῖν. 7, 4, 35. ¶ 5) ad coenam vocare, inuitare. Π. 2, 1, 15. ἐκάλει δέ. 2, 3, 11. καλῶ ὑμᾶς. Est h. l. futurum Atticum pro καλέσω. v. Moeris p. 216. ibique Pierson. et Thom. Mag. in v. ἐλάω. 8, 3, 15. καλέσας τὸν Σάκαν — ἐξένιζε. 8, 4, 1. Απ. 1, 3, 6. εἰ κληθεὶς ἐθελήσειεν ἐπὶ δεῖπνον ἐλθεῖν. 2, 3, 11. ὅτε θύοιμι, καλεῖν ἐκεῖνον. 2, 9, 4. Σ. 1, 13. §. 15. τίνος ἕνεκα καλεῖ μέ τις — οὔτε μὴν καλεῖ με τις. Est futurum Atticum. v. Fischer. ad Plat. Phaed. 40, 17. qui Stephanum dicit sine causa reponi iussisse καλῇ, nec Bachium lectionem καλεῖ recte ita defendere, vt aiat, Praesens pro Futuro positum esse. Plene legitur Π. 2, 1, 15. οὓς καλοίη ἐπὶ τὸ δεῖπνον — τοῖς καλουμένοις ἐπὶ τὸ δεῖπνον. 2, 3, 10. ἐπὶ τὸ δεῖπνον κεκλημένος (Zeun. e Cod. Guelf. habet ἐπὶ τῷ δείπνῳ κεκλ.) — οὐ καλεῖς εἰς τὴν σκηνήν. Vbi rursus καλεῖς est Futurum. 8, 4, 2. A. 7, 3, 8. Απ. 2, 3, 11. καλεῖν σε ἐπὶ δεῖπνον. Σ. 1, 15. ἐκαλούμην ἐπὶ τὰ δεῖπνα. Sic A. 7, 6, 3. καλεῖ αὐτοὺς ἐπὶ ξένια. Cf. δέχεσθαι nr. 2. extr. ¶ 6) in ius vocare, accusare. E. 1, 7, 9. οἱ δὲ ἐβόων καλεῖν τοὺς μὴ φάσκοντας. Απολ. 1. Socrates ἐκλήθη εἰς τὴν δίκην. ¶ 7) compellare, vocare. Σ. 2, 12. ὁ Σωκράτης καλέσας τὸν Ἀντισθένην, εἶπεν. K. 6, 20. καλεῖν αὐτὰς, οὐ πάλιν, ὦ κύνες. Post αὐτὰς intell. καὶ εἰπεῖν. ¶ 8) nominare. Π. 1, 2, 13. γεραιτέρους ὄντας καὶ καλουμένους. A. 7, 5, 1. εἰς τὸ Δέλτα καλούμενον. §. 7. διὰ τῶν Μελινοφάγων καλουμέ-

λουμένων Θρᾳκῶν. E. 3, 3, 2. Απ. 2, 1, 26. 3, 4, 2. ἐπὶ ποίῳ ἔργῳ ἄνθρωπος ὀψοφάγος καλεῖται. O. 7, 2. 3. 12. 2. 21, 8. Απολ. 13. c. ὄνομα, O. 7, 3. καλοῦσί με τοῦτο τὸ ὄνομα. c. τοῦτο, O. 6, 14. τί ποτε ἐργαζόμενοι τοῦτ' ἀξιοῖντο καλεῖσθαι. Intell. ὄνομα. ¶ 9) Ponitur pro ἐπικαλεῖν. Σ. 6, 6. ¶ 10) Legitur ἐκάλεσε pro ἐκέλευσεν ἄγειν. v. ἄγειν nr. 7. it. καλέσας pro κάσας. v. κάσας. it. καλούμενα pro λεγόμενα. v. λέγειν nr. 12. it. ἐκάλεσαν pro ἐδέξαντο. v. δέχεσθαι nr. 2. ¶ 11) De inanimatis: *inuitare, desiderare.* O. 9, 2. οἰκήματα — αὐτὰ ἐκάλει τὰ πρέποντα ἑκάστῳ, h. e. *ipsa cellarum conditio significabat locum cuique rei aptum.* Cf. ποθεῖν et παρακαλεῖν.

καλεῖσθαι, ¶ 1) *colloquendi causa conuocare.* A. 3, 3, 1. καλεσάμενος τοὺς στρατηγοὺς εἰς ἐπήκοον λέγει. ¶ 2) *in ius vocare.* Suid. et Phauorin: καλούμεθ' αὐτούς, ἀντὶ τοῦ εἰς δικαστήριον ἄξομεν. O. 7, 3. ὅταν με εἰς ἀντίδοσιν καλῶνται τριηραρχίας. Σ. 5, 2. εἰς ἀνάκρισιν σε τῆς δίκης καλοῦμαι.

καλινδεῖσθαι, *versari, occupatum esse.* Etymol. M. καλινδοῦμαι· τὸ κυλίομαι. οἱ γὰρ Αἰολεῖς τὸ ῡ εἰς ᾱ τρέπουσι. Π. 1, 4, 5. ἐκαλινδεῖτο (Stobae. ἐκυλινδεῖτο) ἐν τῷ πειρᾶσθαι. v. Hemsterh. ad Lucian. T. I. p. 71. et Fischer. ad Plat. Phaed. 30, 13. qui praefert ἐκυλινδεῖτο. cf. κυλινδεῖσθαι.

Καλλέας, v. Καλλίας.

Καλλίας, *Callias.* ¶ 1) Atheniensis, Hipponici filius, nepos Calliae ditissimi, ipse quoque ditissimus. v. Perizon. ad Aelian. V. H. 4, 16. 23. 14, 16. Palmer. ad Aristoph. aues p. 554. et ad pacem p. 206. Gronov. Obs. 4, 7. it. Fischer. ind. Aeschin. et ad Plat. apol. Socr. 4, 6. E. 1, 6, 1. archon Athenis. 4, 5, 13 — 17. Καλλίας ὁ Ἱππονίκου τῶν Ἀθηναίων ὁπλιτῶν στρατηγῶν vincitur ab Agesilao. 5, 4, 22. Lacedaemoniorum proxenus. All. Καλλίᾳ τῷ Προξένου. 6, 3, 2. legatus Lacedaemonia de pace. §. 3. nominatur δᾳδοῦχος, np. Eleusiniae Matris. Vnde in oratione, quam Lacedaemone habet §. 4. allegat τὰ Δήμητρος καὶ Κόρης ἄῤῥητα ἱερά. Σ. 1, 2. amator Autolyci (cf. 8, 7. sqq.) conuiuio excipit Socra-

Socratem cum suis. §. 5. Protagoram, Gorgiam et Prodicum in philosophia secutus est. cf. totum caput 3, 3. 4. gloriatur, quod pecuniam donando possit meliores reddere homines. 5, 10. argento homines reddit iustiores. 4, 7. vocatur ὁ πλουσιώτατος. §. 62. Prodico et Hippia magistris vtitur. cf. 4, 1 — 5. ¶ 2) Lacedaemonius. Αγ. 8, 3. ἦλθεν Agesilao ἐπιςολὴ παρὰ βασιλέως, ἣν ὁ μετὰ Καλλία (all. Καλλέα) τοῦ Λακεδαιμονίου Πέρσης ἤνεγκε περὶ ξενίας. E. 4, 1, 8.

Καλλίβιος, *Callibius*. E. 2, 3, 14. 10. praesidio arcis Athenarum impositus a Leandro. 6, 5, 6 — 9. Tegeae vna cum Proxeno aduersatur factioni Stasippi, et vrbe eiicitur, quam recipit vi.

καλλιερεῖν, *litare*. Π. 3, 3, 11. ἐπεὶ δ' ἐκαλλιέρητε — τότε δὴ οἰωνοῖς χρητάμενος κίσσιοις ἐνέβαλεν. 6, 4, 5. ὡς δ' ἐκεκαλλιερήκει — συνεκάλεσε τοὺς ἡγεμόνας, καὶ ἔλεξεν ὧδε· τὰ ἱερὰ ἡμῖν οἱ θεοὶ φαίνουσιν. A. 5, 4, 11. 7, 1, 25. 7, 8, 3. Λ. 13, 2. E. 3, 1, 16. 3, 3, 4. c. dat. Λ. 12, 7. ἐπειδὰν ἅσωσιν εἰς τοὺς θεοὺς, οἷς ἂν κεκαλλιερηκότες ὦσιν — ἀναπαύεσθαι. Lecuncl. *quibus est facta res sacra*. Certe Hesych. habet haec: καλλιερεῖν· θύειν, ἱερουργεῖν, καλῶς τὰ ἱερὰ ποιεῖν. Sed non opus est, vt deseratur *litandi* notio. Nam *litare* est etiam c. dat. Λ. 13, 3. ὅταν ἀμφοῖν τούτοιν τοῖν θεοῖν καλλιερηθῇ. Πο. 6, 3. Potest tamen Ιπρ. 3. 1. verti *rite sacra facere*. Locus est: ὅπως καλλιερήσῃ τοῖς θεοῖς ὑπὲρ τοῦ ἱππικοῦ.

καλλιερεῖσθαι, *litare*. Π. 1, 5, 6. καλλιερησάμενος — τότε προσῄρειτο. E. 3, 1, 14. αὐτῷ οὐκ ἐγίγνετο τὰ ἱερά· τῇ ὑςεραίᾳ πάλιν ἐθύετο. ὡς δὲ οὐδὲ ταῦτα (Morus coniicit ταύτῃ) ἐκαλλιερεῖτο. 4, 1, 10. 6, 5, 17. Ἀγησίλαος ἐκεκαλλιέρητο.

Καλλικρατίδας, *Callicratidas*, Lacedaemonius, de quo v. Cic. off. c. 1, 24. et 30. Diodor. Sic. 13, p. 198. 216. Philostratus p. 171. ibique Olear. cf. Perizon. ad Aelian. V. H. 12, 43. E. 1, 6, 1 — 26. praefectus classis infeliciter pugnat apud Arginusas, et cadit.

Καλλίμαχος, *Callimachus*, Παῤῥάσιος Ἀρκάς, λοχαγός, A. 4, 1, 9. 4, 7, 6 — 8. contendit cum Aga-

Agasia de monte occupando. 5, 6, 6. mittitur inter legatos ad Sinopenses de nauibus. 6, 2, 5. 6. legatus cum aliis mittitur Heracleam de pecunia petenda, et re infecta Xenophontem criminatur.

Καλλιμέδων, *Callimedon.* E. 4, 8, 13. est inter legatos Atheniensium ad Teribazum.

Καλλίξενος, *Callixenus.* E. 1, 7, 5. 6. praetores illos, qui ad Arginusas rem male gesserant, accusat. cf. §. 8. et 9. §. 12. exul, reuersus periit fame.

κάλλιον, v. καλῶς.

Καλλιππίδης, *Callipides*, tragoediarum actor, de quo v. Plutarch. Ages. 21. et Alcib. 32. Σ. 3, 11. Καλλιππίδης ὁ ὑποκριτὴς, ὃς ὑπερσεμνύνεται ὅτι δύναται πολλοὺς κλαίοντας καθίζειν.

Καλλισθένης, *Callisthenes.* E. 4, 8, 13. est inter Atheniensium legatos ad Teribazum.

κάλλιστα, et καλλιστος v. in καλὸς, et καλῶς.

κάλλιστος permutatur cum βέλτιστος. v. βέλτιστος nr. 6. et 7.

Καλλίστρατος, *Callistratus*, Atheniensis. v. Wesseling. ad Diod. Sicul. 15. 38. ¶ 1) E. 2, 4, 18. Καλλίστρατος Φυλῆς Λεόντίδος interficitur a Thrasybuli exercitu. ¶ 2) E. 6, 2, 27. Καλλίστρατον τὸν δημηγόρον, οὐ μάλα ἐπιτήδειον ὄντα, Iphicrates in bello collegam habet. 6, 3, 3. Lacedaemone versatur. §. 5. sq. orationem ibi habet de pace.

κάλλος, *pulchritudo.* Quid κάλλος proprie sit in homine, de eo v. Suid. et Phauorin. Π. 1, 4. 27. ἐκπεπλῆχθαι ἐπὶ τῷ κάλλει. Σ. 1, 9. τὸ κάλλος πάντων εἷλκε τὰς ὄψεις πρὸς αὐτόν. 4, 10 — 19. disputat Critobulus, quomodo τὸ κάλλος homines possit facere meliores. Legitur τῷ κάλλει pro τῷ καλῷ. v. καλὸς nr. 1.

καλλωπίζειν, *exquisite ornare, instruere.* Ιερ. 11, 2. οἰκίαν ὑπερβαλλούσῃ δαπάνῃ κεκαλλωπισμένην. Απ. 2, 1, 22. τὴν μὲν ἑτέραν — φύσει κεκοσμημένην καθαρότητι — τὴν δὲ ἑτέραν — κεκαλλωπισμένην fuco τὸ χρῶμα. Cf. Fischer. ad Plat. Phaed. 9. p. 267. O. 9, 4. διαιτητήρια τοῖς ἀνθρώποις (*in vsum hominum*) — κεκαλλωπισμένα.

καλλωπίζεσθαι, proprie: *se ornare vt aliis placeas.* Hinc ¶ 1) *decorum sibi putare.* c. dat. Π 7, 4, 7. καλλωπιζομένους καὶ ὅπλοις καὶ ἵπποις

καὶ ἅρμασι, elegantiam armorum etc. 8, 8, 9 ἐκπώματα ἣν ὡς πλεῖςα ἔχωσιν, τούτῳ καλλωπίζονται. Possis etiam exponere *sibi laudi ducunt, se iactant.* Sic est ¶ 2) *superbire, gloriari.* Iπ. 10, 5. equus ὅταν μάλιςα καλλωπίζηται. c. ἐπὶ, Λ. 14, 3. πρόσθεν φοβουμένους — νῦν δὲ καὶ καλλωπιζομένους ἐπὶ τῷ κεκτῆσθαι (χρυσίον). c. dat. Aγ. 11, 11.

καλλωπισμὸς, ¶ 1) *elegantia vestitus.* v. καλλωπίζειν. A. 1, 9, 13. ὅσα τῷ σώματι κόσμον πέμποι, ἢ ὡς εἰς πόλεμον, ἢ ὡς εἰς καλλωπισμόν. ¶ 2) *elegans species, pulchritudo qua componere se equi solent,* festinantes ad alios equos. Ita Camerar. Iπ. 10, 6. γαυριώμενος — ἐκμιμούμενος τὸν πρὸς τοὺς ἵππους καλλωπισμόν. Bochartus hieroz. T. I. lib. 2. cap. 8. p. 131. dicit, Camerarium male vertisse, immo πρὸς notare conuenientiam, atque adeo vertendum esse: *decus equis conueniens exprimit.* At repugnant huic explicationi Xenophon §. 4. et Pollux 1, 218 qui, ἵππος, inquit, πρὸς θήλειαν καλλωπιζόμενος, *equa se iactans*, ὀρθὸν αἴρει τὸν αὐχένα. cf. 1, 211.

καλοκἀγαθία, *probitas, virtus.* Π. 5, 1, 9. tribuitur Pantheae. 8, 4, 15. περὶ καλοκἀγαθίας est inprimis *de benignitate.* Aγ. 11, 6. oppon. ῥᾳδιουργία. Λ. 10, 1. 4. est i. q. ἀρετή. Aπ. 1, 6. 14. ἀρετὴ et ἀγαθὸν et καλοκἀγαθία inter se permutantur. 3, 5, 15. sq. describitur καλοκἀγαθία Lacedaemoniorum, quae varias virtutes complectitur. §. 19. 4. 2. 23. ἀνδρὶ καλοκἀγαθίας ὀρεγομένῳ. §. 22. est καλὰ καὶ ἀγαθὰ καὶ δίκαια εἰδώς. 4, 8, 11. προτρέψασθαι ἐπ' ἀρετὴν καὶ καλοκἀγαθίαν. Σ. 2, 5. requiritur καλοκἀγαθία a viris, qui non amplius possunt operam dare exercitiis gymnasticis. 3, 4. πότερον τέχνην τινὰ βαναυσικὴν ἢ καλοκἀγαθίαν διδάσκων. ἡ καλοκἀγαθία ἐςὶν ἡ δικαιοσύνη. 4, 49 tribuitur ei, qui deos recte colit. 8, 3. Socrates eam non vult definire. §. 11.

καλὸν pro καλῶς, v. αἰσχρὸς nr. 6. et καλὸς nr. 3.

καλὸς, ¶ 1) *pulcher.* Π. 5, 1, 5. τῶν καλῶν τῶν μὲν ἐρῶσι, τῶν δ' οὔ. 6, 4, 2. ἐπεὶ — ὡπλίσθη τοῖς ὅπλοις τούτοις, ἐφάνη κάλλιςος καὶ ἐλευθεριώτατος. A. 7, 4, 5. Aπ. 2,

Απ. 2, 6, 12. 4, 2, 1. Ε. 2, 3, 24. 2, 4, 4. Ο. 6, 16. τῆς καλῆς ὄψεως. Σ. 4, 10. 16. 17. Π. 1, 4, 11. καλλίω (τὰ θηρία) ἔμοι γε δοκεῖ καὶ τεθνηκότα — ἢ ζῶντα. c. inf. Ο. 8, 6. τεταγμένη ϛρατιὰ κάλλιϛον ἰδεῖν τοῖς φίλοις. c. acc. Π. 1, 2, 1. εἶδος μὲν κάλλιϛος. Ο. 6, 16. τῶν καλῶν τὰς μορφάς. Κ. 7, 8. καλὰς τὰ εἴδη. Sed Σ. 4, 12. Κλεινίαν ἥδιον θεῶμαι, ἢ τἆλλα πάντα τὰ ἐν ἀνθρώποις καλὰ, eſt pro τοὺς ἄλλους πάντας καλοὺς ἀνθρώπους. Simul ad animum refertur Απ. 2, 6, 32. Sed τὸ καλὸν eſt *pulchritudo corporis*, Ο. 6, 15. προσηρτημένον τῷ καλῷ τὸ ἀγαθόν. Stobae. τῷ κάλλει. Dicitur de veſtibus et rebus pretioſis, Π. 5, 2, 3. κάλπιδας, καὶ κόσμον παντοῖον, καὶ Δαρεικοὺς — καὶ πάντα καλά. Α. 3, 2, 4. τῶν καλλίϛων ἑαυτὸν ἀξιώσαντα. Paulo ante erat τὸν κάλλιϛον κόσμον. De veſtibus vel potius armis et virtute, Π. 6, 4, 13. σὲ τῶν καλλίϛων καὶ ἐμαυτὴν ἠξίωκα. De frugibus, Π. 8, 6, 11. ὅ τι καλὸν αὐτοῖς ἐν τῇ χώρᾳ φύοιτο. Ο. 4, 14. κατεσκευασμένοι οἱ παράδεισοι δένδρεσι καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασι καλοῖς, ὅσα ἡ γῆ φύει, *ornatu florum*. ¶ 2) *amoenus*. De loco, Π. 8, 3, 11. καλοῦ ὄντος τοῦ χωρίου. Α. 1, 2, 22. 1, 4, 10. 2, 4, 8. 5, 6, 13. 6, 4, 4. Sic fere Απ. 1, 7, 1. καλλίων ὁδὸς ἐπ' εὐδοξίᾳ, quanquam h. l. improprie dicitur. ¶ 3) *honeſtus, decens*. Π. 1, 5, 7. p. 52. ἃ καλὰ ἡ πόλις νομίζει. Oppon. αἰσχρά. Λ. 2, 14. καλλίϛην παιδείαν, *honeſtiſſimam*. Ο. 11, 8. ἐν πολέμῳ καλῆς σωτηρίας. Κ. 10, 15. Saepe occurrunt καλὰ ἔργα, Αγ. 11, 10. καλῶν ἔργων μᾶλλον ἢ τῶν καλῶν σωμάτων ἐπιθυμῶν. Ε. 7, 2, 1. πολλὰ καὶ καλὰ ἔργα διαπέπρακται. Hic etiam, vt ſaepe (v. nr. 4.), verti poſſit *laudabilia, praeclara*. Απ. 2, 1, 32. Σ. 8, 10. § 32. τὰ νῦν καλὰ ἔργα — ἕνεκα ἐπαίνου πραττόμενα. Sed §. 18. eſt συνήδεσθαι ἐπὶ ταῖς καλαῖς πράξεσιν. Non raro omittitur nomen ἔργα, vt Ε. 2, 4, 29. πρὸς τοῖς ἄλλοις καλοῖς ἐπιδεῖξαι ὅτι εὔορκοι ἐσέ. 6, 5, 38. p. 431. τῶν προγόνων καλὸν, *praeclare factum*. — καλοῦ κἀκείνου ὄντος — ἐκείνου τόδε κάλλιον — πάντων δὲ κάλλιϛον. Ιερ. 2, 16. 17. Απ. 2, 1, 27. καλῶν καὶ σεμνῶν ἐργάτην. 2, 6, 18. Σ. 8, 17. τὰ τοῦ παιδὸς καλά.

λά. Vbi ſunt *animi virtutes*. Item Π. 8, 7, 3. p. 542. et Λ. 4, 4. τὰ νομιζόμενα καλὰ, *honeſta, decora, licita*. Sic de ſepultura, quae pro dignitate ſit, Π. 7, 3, 6. ἐπεμελήθη, ὡς τύχοιεν πάντων τῶν καλῶν. c. inf. E. 2, 3, 15. οὐ δοκεῖ μοι καλὸν εἶναι — ἀδικώτερα τῶν συκοφαντῶν ποεῖν. Π. 6, 3, 11. p. 387. οὐ καλὸν ταῦτα ὑφίεσθαι, *turpe eſt*. 1, 2, 4. c. dat. Απ. 2, 10, 5. νομίζω οὔτέ σοι κάλλιον εἶναι τὸ καλέσαι — τοῦ αὐτὸν ἐλθεῖν. Ο. 7, 30. Σ. 2, 3. ἐσθὴς ἄλλη μὲν ἀνδρὶ, ἄλλη δὲ γυναικὶ καλή. Mox eſt πρέπει. Ιπρ. 1, 8. τῶν καλῶν τῷ ἱππικῷ, *quaecunque equitatum decent*, vt ſunt pulchra arma etc. item modeſtia et fortiduto. c. artic. τὸ καλὸν, eſt *virtus*, E. 2, 3, 17. p. 93. τοῦ καλοῦ — μηδὲν ἐντρεπόμενος. cf. δίκαιος. Sed καλὸν pro καλῶς, E. 7, 2, 16. καλὸν τοῦτο διεπράξαντο. Απ. 1, 6, 13. vbi itidem καλὸν eſt pro καλῶς. Sed v. αἰσχρὸς nr. 6. ¶ 4) *honorificus*, *glorioſus*. Π. 7, 3, 4. οὗτος — ἔχει τὸ κάλλιστον τέλος· νικῶν γὰρ τετελεύτηκε. 8, 4, 16. ἀεὶ καλόν τι ποιοῦντι διδόναι. 8, 6, 6. τὸν καλόν τι ποιοῦντα ἐπιγεραίρειν. Αγ. 7, 3. ἐπίμα εἴ τι καλὸν πράσσοιεν. E. 7, 2, 1. τῶν μεγάλων πόλεων, εἴ τι καλὸν ἔπραξαν, ἅπαντες οἱ συγγραφεῖς μέμνηνται. cf. n. 3. §. 20. κάλλιστον ἔργον διαπράξασθαι. Λ. 13, 8. καλὰ δὲ καὶ ὠφέλιμα τάδε ἐμηχανήσατο Λυκοῦργος. Caſtal. et Zeun. μάλα δὲ καὶ τάδε ὠφέλ. Ιερ. 1, 27. γάμος ὁ ἐκ μειζόνων — κάλλιστος δοκεῖ εἶναι. Απ. 3, 3, 2. ἐστι καλὸν, ἐὰν δύνῃ ταῦτα ποιῆσαι. Ο. 21, 6. στρατεύματι — ἐγγίγνεται — φιλοτιμεῖσθαι ὀφθῆναι καλόν τι ποιοῦντας. Margg. κάλλιόν τι. Sed comparatiuo non eſt opus. Απολ. 26. πολὺ καλλίους ὕμνους παρέχεται Ὀδυσσέως. §. 29. ὁπότερος καὶ συμφορώτερα καὶ καλλίω διαπέπρακται. cf. πράττειν. c. dat. Π. 5, 5, 10. p. 332. σοὶ ταῦτα ποιοῦντι καλὰ, ἐμοὶ δὲ — ἀτιμίαν φέροντα. E. 6, 5, 38. p. 431. ὑμῖν πολὺ κάλλιον ἂν γένοιτο. Απ. 3, 3, 10. 3, 5, 28. Sic iungitur c. ἄριστος. v. ibi nr. 1. c. artic. τὰ καλὰ, E. 1, 1, 15. ἔῤῥει τὰ καλὰ, *gloria e rebus geſtis*. Π. 2, 3, 5. p. 118. τὰ αὐτὰ καλὰ πᾶσιν ἡμῖν προκείμενα, *gloria et praemia*. Π. 5, 2, 5. πειράσομαί σε ἀντιτιμῆσαι πᾶσι τοῖς καλοῖς, *honoribus*

bus atque donis. Sic de *honoribus et magistratibus*, Λ. 4, 4. Απ. 3, 1, 1. Sed Λ. 3, 4. sunt *iura ciuium.* ¶ 5) *bonus* suo in genere, *idoneus*, *tüchtig.* Π. 1, 6. 6. καλὸν αὐτοῖς σῖτον φύεσθαι. Ιπ. 1, 2. εἰ τὰ ἄνω in aedificiis πάνυ καλὰ, μὴ ὑποκειμένων οἵων δεῖ θεμελίων. In sqq. est ἀγαθά. Sic Απ. 3, 1, 9. ἀργύριον κάλλιστον. Oppon. χείριστον. Paulo post oppon. τὸ καλὸν, np. ἀργύριον, et τὸ κίβδηλον. ¶ 6) *aptus*, *vtilis.* Απ. 3, 8, 4 - 10. ostenditur, nil simpliciter esse καλὸν, et καλὸν idem esse quod χρήσιμον s. ἀγαθὸν, et vnum idemque ad aliam rem esse καλὸν, ad aliam κακὸν s. αἰσχρόν. 4, 6, 9. 10. Σ. 5, 3 — 7. In his locis saepe est c. πρὸς, vt K. 7, 7. ἐὰν καλαὶ ὦσι πρὸς τὸν δρόμον τὰ εἴδη. c. ἐπὶ, Π. 1, 6, 19. p. 71. κατασκευὰς καλὰς ἐφ' ἑκάστῳ αὐτῶν. c. εἰς, Π. 3, 3, 5. εἴ τι που καλὸν ἴδοι εἰς τὴν στρατιάν. c. inf. A. 4, 8, 19. ὁ λόφος κάλλιστος τρέχειν. it. in praeceptis, Ιπρ. 4, 15. καλὸν μὲν ἐντεῦθεν ἐπιχειρεῖν — καλὸν δὲ ἀμφοτέρωθεν. Alias dicitur ἀγαθόν. Cf. in praefatione huius voluminis var. lect. ad K. 13, 6. Hinc ἐν καλῷ, *commode*, *vtiliter.* Schol. Thucyd. 5, 59. explicat verbis ἐπὶ συμφέροντι. Αγ. 2, 3. et 4, 3, 3. οἱ Θετταλοὶ νομίσαντες οὐκ ἐν καλῷ εἶναι — ἱππομαχεῖν, *non commode licere*, *non consultum esse.* E. 2, 1, 16. οὐκ ἐν καλῷ ἔφη αὐτοὺς ὁρμεῖν. Portus in indice in v. ἔλλειψις omissum putat χωρίῳ. ¶ 7) *aptus ad persuadendum.* Π. 3, 3, 23. οὐδεμία οὕτως ἔσται καλὴ παραίνεσις. Sic Thucyd. 5, 69. καλῶς ῥηθεῖσα λόγων παραίνεσις. v. ibi Abresch. et infra καλῶς. Απ. 1, 3, 3. ¶ 8) *opportunus.* c. inf. Π. 4, 2, 2. ἔδοξεν αὐτοῖς νῦν καλὸν εἶναι ἀποστῆναι. E. 3, 4, 23. καλὸν (Αγ. 1, 31. καιρὸν) ἡγήσατο συνάψαι. it. sine inf. A. 3, 2, 23 κώμας καλὰς, np. ad insidiandum vel ad commeatum. 6, 5, 16. καλὸν ἔχειν τὸ χωρίον ad se defendendum. Απ. 4, 3, 3. dii νύκτα παρέχουσι κάλλιστον ἀναπαυτήριον. Sic εἰς καλὸν (vbi Portus l. l. intelligi vult καιρὸν), *opportune*, εὐκαίρως, Suida interprete. A. 4, 7, 2. εἰς καλὸν ἥκεις. Σ. 1, 4. it. ἐν καλῷ c. gen. E. 6, 2, 6. κεῖσθαι τὴν Κέρκυραν ἐν

ἐν καλῷ μὲν τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, ἐν καλῷ δὲ τοῦ τὴν Λακωνικὴν βλάπτειν, ἐν καλλίςῳ δὲ τῆς ἠπείρου etc. ¶ 9) *florens.* Π. 5, 4, 16. καλλίςη ἐδόκει εἶναι ἡ τοῦ πατρὸς κτῆσις. ¶ 10) *praestans, amplus.* Π. 8, 8, 1. καλλίςη καὶ μεγίςη — ἡ τοῦ Κύρου βασιλεία. ¶ 11) *prosper, faustus.* Π. 2, 4, 14. ἡ θήρα καλὴ ἔςαι. Α. 5, 2, 8. ¶ 12) *secundus.* De vento. v. πλοῦς et πνεῦμα. ¶ 13) τὰ καλὰ, *instituta, quibus ciues ad virtutem adsuefiunt*, Lacedaemone et apud Persas. Ε. 5, 3, 9. νόθοι τῶν Σπαρτιατῶν — τῶν ἐν τῇ πόλει καλῶν οὐκ ἄπειροι. 5, 4, 32. 33. Similiter Π. 1, 2, 15. διὰ πάντων τῶν καλῶν ἐληλυθότες, *quae cuiuis aetati praescripta sunt.* Cf. Fischer. ind. Aeschin. in v. ἐλαύνεσθαι. ¶ 14) καλὰ, *artes.* Κ. 1, 2. μαθηταὶ κυνηγεσιῶν τε καὶ ἑτέρων καλῶν. 2, 8. 18. Sic superlat. τὰ κάλλιςα, Απ. 3, 3, 1. vbi Fr. Portus vertit *liberales artes.* ¶ 15) καλὰ ἱερὰ, *laeta exta.* Π. 3, 2, 2. καλὰ ἦν τὰ ἱερὰ αὐτῷ. 6, 3, 1. Α. 4, 3, 7. ἐθύοντο — καὶ τὰ ἱερὰ καλὰ ἦν. Ε. 4, 2, 11. c. inf. Α. 2, 2, 2. ἰέναι — πάνυ καλὰ ἡμῖν τὰ ἱερὰ ἦν. Hutch. ita supplet: περὶ τοῦ ἰέναι. cf. καλλιερεῖν, καλλιερεῖσθαι et σφάγιον. ¶ 16) καλὸν ποιεῖν. pro καλόν τι π. vel καλῶς π. Π. 5, 3, 2. εἰ — δοίημεν τὴν ἄλλην τούτῳ λείαν. καλὸν ποιήσαιμεν. Marg. Leuncl. καλῶς π. Steph. coniicit καλόν τι π. vt est §. 15. καλόν τι ἂν μοι δοκῶ ποιῆσαι, εἰ — βοηθήσαιμεν et saepius. v. supra nr. 4. ¶ 17) σὺν τῷ καλῷ, v. σὺν nr. 3. ¶ 18) Comparatiuus καλλίων, de re mala: *magis luxurians.* Ο. 20, 20. ὥςε πλείω καὶ καλλίω τὴν ὕλην γίγνεσθαι. ¶ 19) Superlatiuus pro aduerbio. Ο. 4, 14. ὡς κάλλιςοι κατεσκευασμένοι ἔσονται οἱ παράδεισοι. Steph. et Wells. ὡς κάλλιςα. Sed Bach. defendit ὡς κάλλιςοι, et laudat Perizonium ad Aelian. V. H. 3, 14. ¶ 20) καλὸς κἀγαθὸς, s. καλὸς καὶ ἀγαθὸς s. καλός τε κἀγαθὸς proprie dicitur sic, vt ἀγαθὸς ad animi virtutem et probitatem pertineat, καλὸς autem ad actiones externas, etiam ad generis nobilitatem, diuitias, valetudinem, et alia talia referatur. Sed saepe intelligi potest is, qui facit et sequitur honesta

nesta et bona, ita vt vno verbo verti possit a) *bonus, honestus, probus.* Nunquam dici ἀγαθὸς καὶ καλὸς, auctor est Helladius ap. Phot. p. 1578. cf. Abresch. animaduu. ad Aeschyl. 3, p. 167. qui ait, ordinem inuersum non nisi cum articulo reperiri. Π. 1, 4, 27. ἄνδρα τινὰ μάλα καλὸν κἀγαθὸν ὄντα. 2, 2, 15. p. 111. ἄγειν ἐπιχειροῦσιν οἱ μὲν καλοὶ κἀγαθοὶ ἐπὶ τὰ καλὰ κἀγαθά. Opponuntur simpliciter πονηροὶ et πονηρὰ, et paulo post vocantur hi φαῦλοι, illi σπουδαῖοι. 3, 1, 21. A. 2, 6, 10. Aπ. 2, 6, 16. et 2, 9, 8. Oppon. πονηροῖς. Inprimis notabilis est locus O. 6, 8 — 17. Cf. 7, 2. 3. et 11, 1. 3. 21. it. 12, 2. Σ. 1, 1. 6, 9. τοῖς πᾶσι καλοῖς καὶ τοῖς βελτίστοις εἰκάζω αὐτόν. 8, 11. καλῷ τε κἀγαθῷ ἐραστῇ, np. qui non corpus amat. §. 17. 9, 1. Sic de ciue, Aπ. 1, 6, 13. ὃ καλῷ κἀγαθῷ πολίτῃ προσήκει. de hostibus, O. 1, 23. Praeterea varie dicitur, vt de eo qui virtutem didicit, Aπ. 1, 2, 7. §. 18. καλὸν κἀγαθὸν ὄντα καὶ διαλεγόμενον κάλλιστα περὶ ἀρετῆς. it. qui ingenuas artes didicit, Aπ. 1, 1, 16. ¶ b) *pulcher.* Π. 3, 3, 5. ὅ τι καλὸν κἀγαθὸν ἔχοι τὸ στράτευμα. Antea dicitur simpliciter καλόν. ¶ c) *vtilis, aptus.* Aπ. 3, 8, 5. πρὸς ταυτὰ πάντα καλὰ τε καὶ ἀγαθά ἐστι. — οἱ ἄνθρωποι πρὸς τὰ αὐτὰ καλοὶ κἀγαθοὶ λέγονται. et sic ibid. bis. Scil. Socrates ibi affirmat, nil posse ad aliquam rem καλὸν esse, quod non ad eandem sit ἀγαθὸν, et contra. ¶ d) *liberalis, nobilis, elegans.* Π. 4, 3, 5. οὐδεὶς ἂν τῶν καλῶν κἀγαθῶν ἑκὼν ὀφθείη Περσῶν πεζὸς ἰών. Sic de optimatibus, E. 2, 3, 8. 11. 13. 18. p. 96. et 100. Π. 5, 3, 15. p. 296. καλοὶ καὶ ἀγαθοί. Zeun. e cod. Guelf. καλοὶ κἀγαθοί. Sunt fere iidem, qui alias ἐπικαίριοι. ¶ e) *fortis.* A. 4, 1, 14. δύο καλώ τε κἀγαθὼ ἄνδρε τεθνάτην. ¶ f) Propria formulae notio, de qua supra diximus, patet Aπ. 2, 6, 30. ἐπὶ τοὺς ἀγαθοὺς τὰς ψυχὰς, καὶ ἐπὶ τοὺς καλοὺς τὰ σώματα. et §. 33. quanquam in praecedentibus iidem saepe dicuntur καλοὶ κἀγαθοί. Π. 3, 1, 6. ἀγαθὸν ἄνδρα, καὶ καλὰ πράττοντα. it. O. 6, 15. et 16. ¶ 2) Neutrum, τὰ καλὰ κἀγαθὰ, est ¶ a) *honesta et bona.* Π. 2,

Π. 2, 2, 15. p. 111. τὰ καλὰ κἀγαθά. Απ. 1, 2, 23. τὰ καλὰ καὶ τὰ ἀγαθά, *virtutes*. Sic fing laris Π. 2, 3, 3. μηδὲν καλὸν κἀγαθὸν ποιῶν. Sed Π. 2, 1, 6. p. 93. victoria τὰ καλὰ πάντα (i. e. *honores*) καὶ τὰ ἀγαθὰ (*opes, facultates*) κτᾶται. Sic ibid. fingularis: κἄν τι ἐκ τούτων καλὸν κἀγαθὸν γίγνηται. et Σ. 8. 35. μηδενὸς καλοῦ κἀγαθοῦ τυχεῖν. Sed pluralis O. 7, 43. τὰ καλά τε κἀγαθά, *honores et commoda*. Honeftas et virtus maxime fpectantur Π. 1, 5, 7. p. 54. ἀσκηταὶ τῶν καλῶν κἀγαθῶν ἔργων. Απ. 2, 1, 20. αἱ ἐπιμέλειαι τῶν καλῶν τε κἀγαθῶν ἔργων. 3, 9, 5. πάντα ὅσα ἀρετῇ πράττεται, καλά τε καὶ ἀγαθὰ εἶναι — καλά γε (viri docti recte refcribunt τε) καὶ ἀγαθὰ τοὺς σοφοὺς πράττειν. Cf. 3, 8, 5. it. in re familiari, O. 3, 11. vbi intelligi poffunt *officia matrisfamilias*. Sed ad vtilitatem inprimis referenda eft formula O. 12, 20. δοκεῖ δεσπότου ὀφθαλμὸς τὰ καλά τε κἀγαθὰ μάλιστα ἐργάζεσθαι. Sic fere fuperlatiu. A. 2, 1, 7. ἀποκρίνασθε ὅ τι κάλλιστόν τε καὶ ἄριστον ἔχετε. §. 12. O. 6, 11. h) *diuitiae, res pulchrae f. pretiofae et vtiles*. Π. 7, 2, 5. ὅ τι καλὸν κἀγαθόν ἐστιν ἐν Σάρδεσιν. Paulo poft dicuntur καλά, it. καλὸν κτῆμα. Sed *fruges terrae* intelliguntur O. 4, 13. v. ἀγαθὸν nr 9. ¶ c) *inftituta bona*. Π. 7, 5, 26. p. 460. τὰ καλὰ καὶ τὰ ἀγαθὰ ἐπιτηδεύοντας. ¶ 22) In var. lect. permutatur c. ὑπερκαλλής. v. ibi. it. c. ἀναγκαῖος. v. ἀναγκ. nr. 3. it. c. κακός. v. κακ. nr. 9.

Κάλπη, *Calpe*, portus Thraciae, qui defcribitur A. 6, 4, 1 — 5. Sed et hic et in reliquis locis, vt A. 6, 2, 8. 11. 6, 3, 1. 7. 9. 15. femper extat terminatio Κάλπης, adiecto nomine λιμὴν vel ὁδός.

κάλπις, *vrna*. Suid: κάλπις· ὑδρία. Cf. Poll. 8, 66. et 10, 30. Π. 5, 2, 3. πρόχοους καὶ κάλπιδας καὶ κόσμον.

Καλυδών, *Calydon*, vrbs Aetoliae. Steph. Byz: Καλυδών, Αἰτωλίας πόλις, ἀπὸ Καλυδῶνος τοῦ Ἐνδυμίωνος ἢ τοῦ Αἰτωλοῦ. E. 4, 6, 1. bellum de ea inter Achaeos et Acarnanas. Illi dicuntur ἔχοντες Καλυδῶνα ἣ τὸ παλαιὸν Αἰτωλίας ἦν. All. Αἰτωλία. v. Αἰτωλία et interpp. Hefych. ad v. Αἰολικόν. §. 14. τὸν ἐκ Καλυδῶνος ἔκπλουν εἰς Πελοπόννησον.

καλύπτειν, *tegere*. Ιπ. 12, 5. ὅπλον — τὸν ὦμον σκεπάζει (munit) — καὶ τὸ

τὸ διαλεῖπον τοῦ θώρακος ὑπὸ τῇ μασχάλῃ καλύπτει. Sic Π. 5, 1, 2. Panthea in luctu se peplo inuoluens dicitur κεκαλυμμένη. v. πέπλος.

καλῶς, ¶ 1) *pulchre, eleganter.* A. 3, 2, 4. ἐσαλμένος εἰς πόλεμον ὡς ἐδύνατο κάλλιστα. Sic κάλλιστα καὶ ἄριστα. v. ἄριστα. ¶ 2) *recte, praeclare, vt fieri debet, perite.* Π. 1, 3, 1. καλῶς καὶ ἀνδρείως ἕκαστα ποιεῖν. Zeun. in indice: *ex artis legibus.* Rectius ita explicaueris 3. 3, 24. extr. ᾆσμα καλῶς ᾀσθὲν εἰς μουσικήν. A. 3, 1, 11. τὰ ἑαυτῶν καλῶς παρεσκευάσθαι. Απ. 3, 8, 6. Sic Λ. 5, 6. ὅ τι ἂν καλῶς τις ἐν τῇ πόλει ποιήσῃ, *praeclare in et pro re publica.* Comparatiu. Π. 1, 4, 4. κάλλιον αὐτῶν ποιήσειν. ¶ 3) καλῶς ποιεῖς et καλῶς ἐποίησας sunt formulae laudantis, quas si sequitur participium, vertendas esse aiunt *iure, merito.* v. Doruill. ad Charit. p. 159. Sed adhibentur etiam, cum quis alteri gratum s. commode aliquid fecit, vt ap. Latinos *bene facis* (v. Terent. eunuch. 1, 2, 106. ibique Donat.) et *bene fecisti.* v. Terent. eun. 5, 8, 61. Π. 1, 4, 13. ὁ Ἀστυάγης, καλῶς, ἔφη, ἐποίησας προειπών. 7, 4, 6. καλῶς ποιεῖς προνοῶν. 7, 5, 18. καλῶς ἐποίησας ἄρξας τοῦ λόγου. ¶ 4) *honeste, iuste.* A. 1, 9, 10. καλῶς πειθαρχεῖν, *non lucri studio.* 2, 6, 10. τὸν καλῶς ποιοῦντα ἐπαινεῖν. Oppon. τὸν ἀδικοῦντα. Λ. 6, 3. ἵππον λαβὼν καὶ χρησάμενος καλῶς, *sine damno et fraude.* O. 3, 5. 11, 8. Sic iungitur ἄριστα. v. ibi. ¶ 5) *fideliter.* Π. 4, 5, 14. p. 251. ἡμῖν ἐπιστεύσατε καλῶς διαπεφυλάχθαι. ¶ 6) *fortiter.* Απ. 4, 8, 2. ὁμολογεῖται οὐδένα πω κάλλιον θάνατον ἐνεγκεῖν. § 3. Sic superl. Π. 1, 5, 7. extr. ὡς κάλλιστα ἀγωνιζώμεθα. A. 3, 1, 11. ¶ 7) i. q. σωφρόνως. Π. 8, 4, 7. τὰ ἀγαθὰ σωφρόνως φέροντας — τἀγαθὰ καλῶς φέροντας. ¶ 8) *apte, commode.* Π. 4, 5, 14. p. 249. οἰκεῖται σκηνὴ καλῶς στρατιωτική. E. 4, 3, 1. σὺ, ἐπεὶ παρεγένου, κάλλιστ' ἂν ἀπαγγείλαις. K. 5, 5. κεκραμένον καλῶς. ¶ 9) *probabiliter, apte ad persuadendum.* cf. καλὸς n. 7. Π. 3, 3, 24. extr. λόγος καλῶς ῥηθεὶς εἰς ἀνδραγαθίαν. E. 1, 5, 3. v. λέγειν nr. 22. Απ. 2, 7, 11. O. 5, 17. 18. Superl. Απ. 1,

Απ. 1, 2, 18. διαλεγόμενον κάλλιστα περὶ ἀρετῆς. ¶ 10) *rite, pie.* Suid: καλῶς· εὐσεβῶς. Π. 4, 5, 8. καλῶς καὶ νομίμως ποιοίμην ἄν. Α. 3, 2, 6. ἐπεὶ τὰ τῶν θεῶν (gratulatio et vota) καλῶς εἶχε, *rite peracta erant.* Cf. nr. 14. n. ¶ 11) *firmiter.* Κ. 6, 1. οὐ καλῶς τηροῦσι τὰς κύνας. ¶ 12) *certo.* Ε. 3, 3, 2. ἡ πολὺ κάλλιον ἐκείνου εἰδυῖα μήτηρ. ¶ 13) καλῶς γίνεσθαι vel εἶναι, *prospere succedere.* Π. 7, 5, 18. p. 447. εἰ ταῦτα (proelium) καλῶς γένοιτο. Ε. 4, 2, 2. 6, 2, 8. Α. 4, 3, 7. ἐλπίδας — καλῶς ἔσεσθαι. 7, 3, 23. καλῶς ἔσται ἐὰν θεὸς θέλῃ. Sic comparativ. Α. 7, 6, 2. λέγει τῷ Σεύθῃ ὅτι κάλλιον γεγένηται, *iam rem melius coepisse succedere, posse meliora sperari.* In 2 codd. est: κάλλιστόν τε γεγ. Sed duplici notione legitur Π. 5, 4, 7. τῶν καλῶς πεποιημένων καὶ καλῶς συμβάντων. ¶ 14) καλῶς ἔχειν, ¶ a) *pulchrum esse.* Απ. 3, 11, 1. ζωγράφους — οἷς Θεοδότην ἐπιδεικνύειν ἑαυτῆς ὅσα καλῶς ἔχοι. Hindenburg vertit: *quaecunque pulcritudinis haberent commendationem.* Alii, minus recte, *quaecunque honeste posset.* c. inf. pass. Α. 2, 3, 2. ὥστε καλῶς ἔχειν ὁρᾶσθαι τὴν φάλαγγα. ¶ b) *rectum et aequum esse.* Α. 3, 2, 21. ὅ τι δοκεῖ καλῶς ἔχειν, ἐπικυρώσατε. Αγ. 1. 2. οὐ γὰρ ἂν καλῶς ἔχοι μειόνων τυγχάνειν ἐπαίνων. Απ. 2, 5, 4. Ο. 12. 20. καλῶς μοι δοκεῖ ἔχειν ἡ ἀπόκρισις, *vera esse.* ¶ c) *bene se habere, bene constitutum esse.* Π. 7, 5, 17. p. 446. ὥστε καλῶς ἔχειν τά τε ἡμέτερα, καὶ τὰ τῶν ἄλλων. Α. 7, 7, 25. ὅπως τὰ σὰ καλῶς ἔχοι. Ε. 3, 2, 9. τὰς πόλεις ἑώρα τὰ μὲν ἄλλα καλῶς ἐχούσας. Κ. 13, 11. c. dat. Π. 3, 2, 10. οὕτως ἂν ἡμῖν καλῶς ἔχοι, *res nostrae bene constitutae essent.* ¶ d) *bene instructum esse, paratum esse,* inprimis ad iter. Π. 5, 4, 17. ἔστ' ἂν καλῶς σὺ φῇς ἔχειν. Α. 4, 3, 12. ¶ e) *honeste s. iuste fieri.* Α. 5, 7, 18. εἰ μὲν οὖν καλῶς ἔχει ταῦτα, δοξάτω ὑμῖν. ¶ f) *decorum esse, decere.* c. dat. Ε. 7, 3, 7. p. 477. ὁμολογῶ μὴ καλῶς ἄν μοι ἔχειν τοῦτον ἀποκτεῖναι. Nisi malis *non mihi laudi fore.* Απ. 1, 3, 3. ¶ g) *laudabile esse.* Π. 3, 3, 8. τὰ καλῶς ἔχοντα in exercitu, *recte et cum laude facta.* Α. 1, 8, 9. ἀπε-

9. ἀπεκρίνατο, ὅτι αὐτῷ μέλοι, ὅπως καλῶς ἔχοι, *vt res cum laude gereretur.* ¶ h) c. dat. E. 6, 5, 23. οἱ Θηβαῖοι καλῶς σφίσιν ᾤοντο ἔχειν, *se officio satisfecisse.* ¶ i) *opportunum esse, commodum esse, non displicere.* Π. 3, 2, 15. ὁπότε καλῶς εἶχε. 4, 1, 7. καλῶς ἐδόκει ἔχειν αὐτῷ. 5, 3, 5. ὁπότε καλῶς σοι δοκεῖ ἔχειν, *recte et sine molestia tua fieri posse.* Sic Π. 3, 1, 5. ὁπότε δὲ καλῶς εἶχεν, *cum omnes adessent et silerent.* ¶ k) *vtile esse.* Aπ. 2, 7, 6. seruos ἀναγκάζουσιν ἐργάζεσθαι, ἃ καλῶς ἔχει. Ernest: *quod reprehendi non potest.* Hindenb. *quae conuenit.* Sed melius Leuncl. *ea quae ipsis expediant.* Σ. 4, 9. K. 12, 17. διὰ τούτων οὐδὲν ἂν καλῶς ἔχοι, *nil recte et vtiliter ab his administratur.* Sic A. 7, 3, 19. εἰ ὁ Ἑλληνικὸς νόμος κάλλιον ἔχει. ¶ l) *tutum* f. *in tuto esse.* Π. 7, 1, 8. τὰ καθ' ἡμᾶς ἐμοί γε δοκεῖ καλῶς ἔχειν. ¶ m) *bene succedere.* Π. 7, 5, 26. p. 459. τῷ ἀρετῆς ἐρήμῳ οὐδὲ ἄλλο καλῶς ἔχειν οὐδὲν προσήκει. ¶ n) De facris: Π. 3, 3, 12. ἐπεὶ δὲ ταῦτα καλῶς εἶχε, i. e. ἐπεὶ δὲ ἐκαλλιέρησε. 6, 2, 11. p. 374. ὅταν τὰ τῶν θεῶν καλῶς ἔχῃ, *cum exta laeta apparent.* cf. fupra nr. 10. ¶ 15) Pro κάλλιστα in var lect. eft μάλιστα. v. μάλιστα nr. 10. it. καλῶς pro ἱκανῶς. v. ἱκ. nr. 2.

καμάκινος quid fit, dissentiunt interpretes. Descendit a nomine κάμαξ, quod Euftath. ad Il. σ, 563. p. 1163. ita defcribit: ξύλον ὀρθὸν ὑπανέχον συνήθως πολλαχοῦ τοῖς γεωργοῖς ἄμπελον — παρὰ τὸ κάμνειν τῷ βάρει, ἢ καὶ συγκέκοπται ἀπὸ τοῦ καλάμαξ, ὡς καλάμαις ἀνεχομένων τῶν κλημάτων. — καὶ δόρατος ξύλον ἢ κάμαξ παρά τισιν. Cf. Etymol. M. in v. κάμαξ. In gloff. vett. κάμαξ redditur *fuscina.* Ιπ. 12, 12. ἀντὶ δόρατος καμακίνου, ἐπειδὴ καὶ ἀσθενὲς καὶ δύσφορόν ἐστι, τὰ κρανέϊνα δύο παλτὰ ἐπαινοῦμεν. Camerar. *hastata pertica.* Leuncl. *hasta fuscinata,* quae habet fuſcinam, ideoque dicitur ἀσθενὲς et δύσφορον. Zeunius: *hasta longa instar perticae* f. *conti.* Maxime tamen placet Camerarii verfio.

Καμαρίνα, ***Camarina,*** Siciliae oppidum. E. 2, 3, 4. Dionyfio eripitur a Carthaginienfibus.

Καμβύσης, *Cambyses.* 1) pater

pater Cyri, rex Perſarum. Π. 1, 2, 1. e Perſidarum familia oriundus. 1, 5, 4. vxorem habet ſororem Aſtyagis, et Aſtyagi auxilia mittit. 1, 6. tot. comitatur Cyrum cum exercitu abeuntem, et cum eo diſputat. cf. 2, 1, 1. Π 8, 5, 11 — 13. ante mortem orationem habet ad Cyrum et ſeniores. ¶ 2) Cyri filius natu maior. Π. 8, 7, 3. p. 544. ſq. a patre moribundo accipit regnum.

κάμηλος, *camelus*. Π. 6, 1, 17. ἦσαν αὐτῷ (Cyro) καὶ κάμηλοι. 6, 2, 4. ἐπὶ τὰς καμήλους ἦσαν ἄνδρες δύο ἐφ᾽ ἑκάστην τοξόται. §. 7. κάμηλοί εἰσιν αὐτοῖς (Cyri militibus) ἐφ᾽ ὧν προσελῶσιν, ὧν μίαν ἑκάστην ἑκατὸν ἵπποι οὐκ ἂν ἀνάσχοιντο. 6, 3, 11. p. 386. 7, 1, 11. §. 14. Ἀρταγέρσης — προσεὶς in hoſtes τὰς καμήλους. — οἱ ἵπποι ἔκφρονες γιγνόμενοι — τοιαῦτα γὰρ πάσχουσιν οἱ ἵπποι ὑπὸ τῶν καμήλων. §. 22. Cyrus camelos ex exercitu ad impedimenta remouet. E. 3, 4, 24. Omnino cf. Poll. 1, 140. et Suid.

κάμινος, *fornax aeraria, vbi metalla purgantur.* Πο. 4, 49. docetur, quomodo reditus augeri poſſint ἀπὸ καμίνων.

καμμύειν. Π. 8, 3, 12. in marg. Steph. et Cod. Camerar. et Cod. Altorf. ap. Fiſcherum de vitiis lexicor. N. T. Proluſ. XXX. p. 22. legitur καμμύων pro μύων. Sed καμμύειν eſſe Aeolicae et Alexandrinae dialecti, demonſtraui in diſp. altera de dialecto Alexandrina p. 9. ſq.

κάμνειν, ¶ 1) *fatigari.* Etymol. M. κάμνω σημαίνει τέσσαρα, τὸ κοπιῶ — τὸ κατασκευάζω — καὶ τὸ ἀσθενῶ — σημαίνει δὲ καὶ τοὺς τεθνεῶτας. Heſych: κάμνει· νοσεῖ, ἐργάζεται, κοπιᾷ. A. 3, 4, 28. χαλεπῶς κάμνω τὴν ἀσπίδα φέρων. 4, 7, 1. ἐπεὶ ἡ πρώτη τάξις ἔκαμνεν. All. ἀπέκαμνεν. ¶ 2) *morbo opprimi, aegrotare.* Π. 1, 6, 13. κάμνει τὸ στράτευμα. Antea eſt νοσεῖν. A. 4, 5, 14. μὴ ἐπιπέσοιεν τοῖς κάμνουσι — οἱ δὲ κάμνοντες, np. ob frigus. 5, 5, 10. E. 3, 3, 1. ἀπιὼν ἔκαμεν. 5, 3, 19. Ιερ. 8, 4. Απ. 1, 2, 51. 2, 2, 8. 10. 2, 4, 3. 2, 10, 2. O. 7, 37. 13, 2. Σ. 8, 17. ἂν καμων ἀμφότερος γένηται. pro quo §. 18. eſt: ἢν δὲ κάμῃ.

κάμπτειν, *flectere.* Π. 7, 1, 4.

Ι, 4. κάμπτοντες (ad κύκλωσιν) ἀνέτεινον τὰ κέρατα. Ιπ. 1, 6. τὰ γόνατα ἢν βαδίζων ὁ πῶλος ὑγρῶς κάμπτῃ. 10, 10. οἱ ἄξονες freni — ὥστε ῥαδίως κάμπτεσθαι. it. fine cafu pro medio, Σ. 4, 6. ἐγγὺς τῆς στήλης κάμψαι. Sed poteft τὸ ἅρμα intelligi. Ιπ. 7, 15. οὐ γὰρ ῥᾴδιον τῷ ἵππῳ ἐν τῷ τάχει ὄντα κάμπτειν. Intell. τὸν δρόμον. c. ἐν, Ιπ. 1, 6. ὑγροτέρως κάμπτουσιν ἐν τοῖς γόνασι, pro τὰ γόνατα.

κάμπτεσθαι, *fe flectere.* Σ. 2, 22. puella εἰς τοὔπισθεν καμπτομένη τροχοὺς ἐμιμεῖτο.

καμπτήρ, *flexus.* Π. 7, 1. 4. τὸν καμπτῆρα ἑκατέρωθεν ἐποιήσαντο. Dicitur de exercitu non recta procedente, fed in figuram τοῦ Γ fe flectente. v. ἐπικαμπή.

καμπύλος, *retortus, curuus.* Κ. 6, 15. καμπύλα dicuntur veftigia leporis.

κἂν, v. καὶ n. 38. et 39.

κάναθρον, *canathrum, currus vimineis cratibus contectus.* Alii fcribunt κάνναθρον. Plutarch. Agef. c. 19. κάναθρα καλοῦσιν εἴδωλα γρυπῶν ξύλινα καὶ τραγελάφων, ἐν οἷς κομίζουσι τὰς παῖδας ἐν ταῖς πομπαῖς. Hefych: κάνναι· ψίαθοι. καὶ τὰ Αἰγύπτια πλέγματα, ἀφ' ὧν καὶ τὰ κάνναθρα. it. κάναθρα· ἀστράβη, ἢ ἅμαξα πλέγματα ἔχουσα, ὑφ' ὧν πομπεύουσιν αἱ παρθένοι, ὅταν εἰς τὸ τῆς Ἑλένης ἀπίωσιν. Euftath. ad Il. ω, p. 1344, 37. πείρινθα δὲ, τὸ τετράγωνον πλινθίον τὸ ἄνω περιδούμενον ταῖς ἁμάξαις, πλεκόμενον ἀπὸ ῥιπῶν· ῥίπες δὲ, οἱ τῆς οἰσύας λύγοι. — ὁ δὲ Ξενοφῶν κάνναθρον αὐτό φησι. κάννη γὰρ, ἡ ψίαθος. πλέγμα δὲ καὶ αὐτὸ ψιαθῶδες, συνέχειν φορτίον ἰσχῦον. Fere eadem tradit Porphyr. in fcholiis ad Homer. a Matthaeo primum cum Syntipae fabulis editis ad Il. ω, 190. Etymol. M. et ex eo Phanorinus. cf. Athenae. 4, 6. fq. ibique Cafaub. vbi Polemo fcripfiffe dicitur de canathro Xenophontis. Ex arundine paluftri potius, quam e viminibus plegmata in canathro confecta fuiffe dicit Schefferus de re vehic. p. 68. Αγ. 8, 7. ἐπὶ πολιτικοῦ κανάθρου κατῄει εἰς Ἀμύκλας. Cafaubonus l. l. p. 260. poft κανάθρου inferit ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ, quod placet Bachio et Zeunio.

κάνδυς, *candys.* Ab Hefychio et Suida explicatur χιτὼν Περσικός. Poll. 7, 58. ὁ δὲ κάνδυς ὁ μὲν βασίλειος ἁλιπόρφυρος, ὁ δὲ

λά. Vbi ſunt *animi virtutes*. Item Π. 8, 7, 3. p. 542. et Λ. 4, 4. τὰ νομιζόμενα καλὰ, *honeſta, decora, licita*. Sic de ſepultura, quae pro dignitate ſit, Π. 7, 3, 6. ἐπεμελήθη, ὡς τύχοιεν πάντων τῶν καλῶν. c. inf. E. 2, 3, 15. οὐ δοκεῖ μοι καλὸν εἶναι — ἀδικώτερα τῶν συκοφαντῶν ποεῖν. Π. 6, 3, 11. p. 387. οὐ καλὸν ταῦτα ὑφίεσθαι, *turpe eſt*. 1, 2, 4. c. dat. Απ. 2, 10, 5. νομίζω οὔτέ σοι κάλλιον εἶναι τὸ καλέσαι — τοῦ αὐτὸν ἐλθεῖν. Ο. 7, 30. Σ. 2, 3. ἐσθὴς ἄλλη μὲν ἀνδρὶ, ἄλλη δὲ γυναικὶ καλή. Mox eſt πρέπει. Ιπρ. 1, 8. τῶν καλῶν τῷ ἱππικῷ, *quaecunque equitatum decent*, vt ſunt pulchra arma etc. item modeſtia et fortiduto. c. artic. τὸ καλὸν, eſt *virtus*, E. 2, 3, 17. p. 93. τοῦ καλοῦ — μηδὲν ἐντρεπόμενος. cf. δίκαιος. Sed καλὸν pro καλῶς, E. 7, 2, 16. καλὸν τοῦτο διεπράξαντο. Απ. 1, 6, 13. vbi itidem καλὸν eſt pro καλῶς. Sed v. αἰσχρὸς nr. 6. ¶ 4) *honorificus, glorioſus*. Π. 7, 3, 4. οὗτος — ἔχει τὸ κάλλιϛον τέλος· νικῶν γὰρ τετελεύτηκε. 8, 4, 16. ἀεὶ καλόν τι ποιοῦντι διδόναι. 8, 6, 6. τὸν καλόν τι ποιοῦντα ἐπιγεραίρειν. Αγ. 7, 3. ἐπίμα εἴ τι καλὸν πράσσοιεν. E. 7, 2, 1. τῶν μεγάλων πόλεων, εἴ τι καλὸν ἔπραξαν, ἅπαντες οἱ συγγραφεῖς μέμνηνται. cf. n. 3. §. 20. κάλλιϛον ἔργον διαπράξασθαι. Λ. 13. 8. καλὰ δὲ καὶ ὠφέλιμα τάδε ἐμηχανήσατο Λυκοῦργος. Caſtal. et Zeun. μάλα δὲ καὶ τάδε ὠφέλ. Ιερ. 1, 27. γάμος ὁ ἐκ μειζόνων — κάλλιϛος δοκεῖ εἶναι. Απ. 3, 3, 2. ἔϛι καλὸν, ἐὰν δύνῃ ταῦτα ποιῆσαι. Ο. 21, 6. ϛρατεύματι — ἐγγίγνεται — φιλοτιμεῖσθαι ὀφθῆναι καλόν τι ποιοῦντας. Margg. κάλλιόν τι. Sed comparatiuo non eſt opus. Απολ. 26. πολὺ καλλίους ὕμνους παρέχεται Ὀδυσσέως. §. 29. ὁπότερος καὶ συμφορώτερα καὶ καλλίω διαπέπρακται. cf. πράττειν. c. dat. Π. 5, 5, 10. p. 332. σοὶ ταῦτα ποιοῦντι καλὰ, ἐμοὶ δὲ — ἀτιμίαν φέροντα. E. 6, 5, 38. p. 431. ὑμῖν πολὺ κάλλιον ἂν γένοιτο. Απ. 3, 3, 10. 3, 5, 28. Sic iungitur c. ἄριϛος. v. ibi nr. 1. c. artic. τὰ καλὰ, E. 1, 1, 15. ἔῤῥει τὰ καλὰ, *gloria e rebus geſtis*. Π. 2, 3, 5. p. 118. τὰ αὐτὰ καλὰ πᾶσιν ἡμῖν προκείμενα, *gloria et praemia*. Π. 5, 2, 5. πειράσομαί σε ἀντιτιμῆσαι πᾶσι τοῖς καλοῖς, *honoribus*

bus atque donis. Sic de *honoribus et magistratibus*, Λ. 4, 4. Απ. 3, 1, 1. Sed Λ. 3, 4. sunt *iura ciuium.* ¶ 5) *bonus* suo in genere, *idoneus*, *tüchtig.* Π. 1, 6, 6. καλὸν αὐτοῖς σῖτον Φύεσθαι. Ιπ. 1, 2. εἰ τὰ ἄνω in aedificiis πάνυ καλὰ, μὴ ὑποκειμένων οἵων δεῖ θεμελίων. In sqq. est ἀγαθά. Sic Απ. 3, 1, 9. ἀργύριον κάλλιστον. Oppon. χείριστον. Paulo post oppon. τὸ καλὸν, np. ἀργύριον, et τὸ κίβδηλον. ¶ 6) *aptus, vtilis.* Απ. 3, 8, 4 — 10. ostenditur, nil simpliciter esse καλὸν, et καλὸν idem esse quod χρήσιμον s. ἀγαθὸν, et vnum idemque ad aliam rem esse καλὸν, ad aliam κακὸν s. αἰσχρόν. 4, 6, 9. 10. Σ. 5, 3 — 7. In his locis saepe est c. πρὸς, vt K. 7, 7. ἐὰν καλαὶ ὦσι πρὸς τὸν δρόμον τὰ εἴδη. c. ἐπὶ, Π. 1, 6, 19. p. 71. κατασκευὰς καλὰς ἐφ' ἑκάστῳ αὐτῶν. c. εἰς, Π. 3, 3, 5. εἴ τι που καλὸν ἴδοι εἰς τὴν στρατιάν. c. inf. A. 4, 8, 19. ὁ λόφος κάλλιστος τρέχειν. it. in praeceptis, Ιπp. 4, 15. καλὸν μὲν ἐντεῦθεν ἐπιχειρεῖν — καλὸν δὲ ἀμφοτέρωθεν. Alias dicitur ἀγαθόν. Cf. in praefatione huius voluminis var. lect. ad K. 13, 6. Hinc ἐν καλῷ, *commode, vtiliter.* Schol. Thucyd. 5, 59. explicat verbis ἐπὶ συμφέροντι. Αγ. 2, 3. et 4, 3, 3. οἱ Θετταλοὶ ν. μίσαντες οὐκ ἐν καλῷ εἶναι — ἱππομαχεῖν, *non commode licere, non consultum esse.* E. 2, 1, 16. οὐκ ἐν καλῷ ἔφη αὐτοὺς ὁρμεῖν. Portus in indice in v. ἔλλειψις omissum putat χωρίῳ. ¶ 7) *aptus ad persuadendum.* Π. 3, 3, 23. οὐδεμία οὕτως ἔσται καλὴ παραίνεσις. Sic Thucyd. 5, 69. καλῶς ῥηθεῖσα λέγων παραίνεσις. v. ibi Abresch. et infra καλῶς. Απ. 1, 3, 3. ¶ 8) *opportunus.* c. inf. Π. 4, 2, 2. ἔδοξεν αὐτοῖς νῦν καλὸν εἶναι ἀποστῆναι. E. 3. 4, 23. καλὸν (Αγ. 1, 31. καιρὸν) ἡγήσατο συνάψαι. it. sine inf. A. 3, 2, 23 κώμας καλὰς, np. ad insidiandum vel ad commeatum. 6, 5, 16. καλὸν ἔχειν τὸ χωρίον ad se defendendum. Απ. 4, 3, 3. dii νύκτα παρέχουσι κάλλιστον ἀναπαυτήριον. Sic εἰς καλὸν (vbi Portus l. l. intelligi vult καιρὸν), *opportune*, εὐκαίρως, Suida interprete. A. 4, 7, 2. εἰς καλὸν ἥκεις. Σ. 1, 4. it. ἐν καλῷ c. gen. E. 6, 2, 6. κεῖσθαι τὴν Κέρκυραν

ἐν καλῷ μὲν τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, ἐν καλῷ δὲ τοῦ τὴν Λακωνικὴν βλάπτειν, ἐν καλλίςῳ δὲ τῆς ἠπείρου etc. ¶ 9) *florens*. Π. 5, 4, 16. καλλίςη ἐδόκει εἶναι ἡ τοῦ πατρὸς κτῆσις. ¶ 10) *praestans, amplus*. Π. 8, 8, 1. καλλίςη καὶ μεγίςη — ἡ τοῦ Κύρου βασιλεία. ¶ 11) *prosper, faustus*. Π. 2, 4, 14. ἡ θήρα καλὴ ἔςαι. A. 5, 2, 8. ¶ 12) *secundus*. De vento. v. πλοῦς et πνεῦμα. ¶ 13) τὰ καλὰ, *instituta, quibus ciues ad virtutem adsuefiunt*, Lacedaemone et apud Perſas. E. 5, 3, 9. νόθοι τῶν Σπαρτιατῶν — τῶν ἐν τῇ πόλει καλῶν οὐκ ἄπειροι. 5, 4, 32. 33. Similiter Π. 1, 2, 15. διὰ πάντων τῶν καλῶν ἐληλυθότες, *quae cuiuis aetati praescripta sunt*. Cf. Fiſcher. ind. Aeſchin. in v. ἐλαύνεσθαι. ¶ 14) καλὰ, *artes*. K. 1, 2. μαθηταὶ κυνηγεσιῶν τε καὶ ἑτέρων καλῶν. 2, 8. 18. Sic ſuperlat. τὰ κάλλιςα, Ἀπ. 3, 3, 1. vbi Fr. Portus vertit *liberales artes*. ¶ 15) καλὰ ἱερὰ, *laeta exta*. Π. 3, 2, 2. καλὰ ἦν τὰ ἱερὰ αὐτῷ. 6, 3, 1. A. 4, 3, 7. ἐθύοντο — καὶ τὰ ἱερὰ καλὰ ἦν. E. 4, 2, 11. c. inf. A. 2, 2, 2. ἰέναι — πάνυ καλὰ ἡμῖν τὰ ἱερὰ ἦν. Hutch. ita ſupplet: περὶ τοῦ ἰέναι. cf. καλλιερεῖν, καλλιερεῖσθαι et σφάγιον. ¶ 16) καλὸν ποιεῖν, pro καλόν τι π. vel καλῶς π. Π. 5, 3, 2. εἰ — δοίημεν τὴν ἄλλην τούτῳ λείαν. καλὸν ποιήσαιμεν. Marg. Leuncl. καλῶς π. Steph. coniicit καλόν τι π. vt eſt §. 15. καλόν τι ἂν μοι δοκῶ ποιῆσαι, εἰ — βοηθήσαιμεν et ſaepius. v. ſupra nr. 4. ¶ 17) σὺν τῷ καλῷ, v. σὺν nr. 3. ¶ 18) Comparatiuus καλλίων, de re mala: *magis luxurians*. O. 20, 20. ὥςε πλείω καὶ καλλίω τὴν ὕλην γίγνεσθαι. ¶ 19) Superlatiuus pro aduerbio. O. 4, 14. ὡς κάλλιςοι κατεσκευασμένοι ἔσονται οἱ παράδεισοι. Steph. et Welſ. ὡς κάλλιςα. Sed Bach. defendit ὡς κάλλιςοι, et laudat Perizonium ad Aelian. V. H. 3, 14. ¶ 20) καλὸς κἀγαθὸς, ſ. καλὸς καὶ ἀγαθὸς ſ. καλός τε κἀγαθὸς proprie dicitur ſic, vt ἀγαθὸς ad animi virtutem et probitatem pertineat, καλὸς autem ad actiones externas, etiam ad generis nobilitatem, diuitias, valetudinem, et alia talia referatur. Sed ſaepe intelligi poteſt is, qui facit et ſequitur honeſta

nesta et bona, ita vt vno verbo verti possit a) *bonus*, *honestus*, *probus*. Nunquam dici ἀγαθὸς καὶ καλὸς, auctor est Helladius ap. Phot. p. 1578. cf. Abresch. animaduu. ad Aeschyl. 3, p. 167. qui ait, ordinem inuersum non nisi cum articulo reperiri. Π. 1, 4, 27. ἄνδρα τινὰ μάλα καλὸν κἀγαθὸν ὄντα. 2, 2, 15. p. 111. ἄγειν ἐπιχειροῦσιν οἱ μὲν καλοὶ κἀγαθοὶ ἐπὶ τὰ καλὰ κἀγαθά. Opponuntur simpliciter πονηροὶ et πονηρὰ, et paulo post vocantur hi φαῦλοι, illi σπουδαῖοι. 3, 1, 21. A. 2, 6, 10. Aπ. 2, 6, 16. et 2, 9, 8. Oppon. πονηροῖς. Inprimis notabilis est locus O. 6, 8 — 17. Cf. 7, 2. 3. et 11, 1. 3. 21. it. 12, 2. Σ. 1, 1. 6, 9. τοῖς πᾶσι καλοῖς καὶ τοῖς βελτίστοις εἰκάζω αὐτόν. 8, 11. καλῷ τε κἀγαθῷ ἐραστῇ, np. qui non corpus amat. §. 17. 9, 1. Sic de ciue, Aπ. 1, 6, 13. ὃ καλῷ κἀγαθῷ πολίτῃ προσήκει. de hostibus, O. 1, 23. Praeterea varie dicitur, vt de eo qui virtutem didicit, Aπ. 1, 2, 7. §. 18. καλὸν κἀγαθὸν ὄντα καὶ διαλεγόμενον κάλλιστα περὶ ἀρετῆς. it. qui ingenuas artes didicit, Aπ. 1, 1, 16. ¶ b) *pulcher*. Π. 3, 3, 5. ὅ τι καλὸν κἀγαθὸν ἔχοι τὸ στράτευμα. Antea dicitur simpliciter καλόν. ¶ c) *vtilis*, *aptus*. Aπ. 3, 8, 5. πρὸς ταυτὰ πάντα καλά τε καὶ ἀγαθά ἐστι. — οἱ ἄνθρωποι πρὸς τὰ αὐτὰ καλοὶ κἀγαθοὶ λέγονται. et sic ibid. bis. Scil. Socrates ibi affirmat, nil posse ad aliquam rem καλὸν esse, quod non ad eandem sit ἀγαθὸν, et contra. ¶ d) *liberalis*, *nobilis*, *elegans*. Π. 4, 3, 5. οὐδεὶς ἂν τῶν καλῶν κἀγαθῶν ἑκὼν ὀφθείη Περσῶν πεζὸς ἰών. Sic de optimatibus, E. 2, 3, 8. 11. 13. 18. p. 96. et 100. Π. 5, 3, 15. p. 296. καλοὶ καὶ ἀγαθοί. Zeun. e cod. Guelf. καλοὶ κἀγαθοί. Sunt fere iidem, qui alias ἐπικαίριοι. ¶ e) *fortis*. A. 4, 1, 14. δύο καλώ τε κἀγαθὼ ἄνδρε τεθνάτην. ¶ f) Propria formulae notio, de qua supra diximus, patet Aπ. 2, 6, 30. ἐπὶ τοὺς ἀγαθοὺς τὰς ψυχὰς, καὶ ἐπὶ τοὺς καλοὺς τὰ σώματα. et §. 33. quanquam in praecedentibus iidem saepe dicuntur καλοὶ κἀγαθοί. Π. 3, 1, 6. ἀγαθὸν ἄνδρα, καὶ καλὰ πράττοντα. it. O. 6, 15. et 16. ¶ 2I) Neutrum, τὰ καλὰ κἀγαθὰ, est ¶ a) *honesta et bona*. Π. 2,

Π. 2, 2, 15. p. 111. τὰ καλὰ κἀγαθά. Απ. 1, 2, 23. τὰ καλὰ καὶ τὰ ἀγαθὰ, *virtutes*. Sic fing laris Π. 2, 3, 3. μηδὲν καλὸν κἀγαθὸν ποιῶν. Sed Π. 2, 1, 6. p. 93. victoria τὰ καλὰ πάντα (i. e. *honores*) καὶ τὰ ἀγαθὰ (*opes, facultates*) κτᾶται. Sic ibid. fingularis: κἄν τι ἐκ τούτων καλὸν κἀγαθὸν γίγνηται. et Σ. 8, 35. μηδενὸς καλοῦ κἀγαθοῦ τυχεῖν. Sed pluralis O. 7, 43. τὰ καλά τε κἀγαθὰ, *honores et commoda*. Honeftas et virtus maxime fpectantur Π. 1, 5, 7. p. 54. ἀσκηταὶ τῶν καλῶν κἀγαθῶν ἔργων. Απ. 2, 1, 20. αἱ ἐπιμέλειαι τῶν καλῶν τε κἀγαθῶν ἔργων. 3, 9, 5. πάντα ὅσα ἀρετῇ πράττεται, καλά τε καὶ ἀγαθὰ εἶναι — καλά γε (viri docti recte refcribunt τε) καὶ ἀγαθὰ τοὺς σοφοὺς πράττειν. Cf. 3, 8, 5. it. in re familiari, O. 3, 11. vbi intelligi poffunt *officia matrisfamilias*. Sed ad vtilitatem inprimis referenda eft formula O. 12, 20. δοκεῖ δεσπότου ὀφθαλμὸς τὰ καλά τε κἀγαθὰ μάλιστα ἐργάζεσθαι. Sic fere fuperlatiu. A. 2, 1, 7. ἀποκρίνασθε ὅ τι κάλλιστόν τε καὶ ἄριστον ἔχετε. §. 12. O. 6, 11. ſ) *diuitiae, res pulchrae f. pretiofae et vtiles*. Π. 7, 2, 5. ὅ τι καλὸν κἀγαθόν ἐστιν ἐν Σάρδεσιν. Paulo poft dicuntur καλὰ, it. καλὸν κτῆμα. Sed *fruges terrae* intelliguntur O. 4, 13. v. ἀγαθὸν nr 9. ¶ c) *inftituta bona*. Π. 7, 5, 26. p. 460. τὰ καλὰ καὶ τὰ ἀγαθὰ ἐπιτηδεύοντας. ¶ 22) In var. lect. permutatur c. ὑπερκαλλής. v. ibi. it. c. ἀναγκαῖος. v. ἀναγκ. nr. 3. it. c. κακός. v. κακ. nr. 9.

Κάλπη, *Calpe*, portus Thraciae, qui defcribitur A. 6, 4, 1 — 5. Sed et hic et in reliquis locis, vt A. 6, 2, 8. 11. 6, 3, 1. 7. 9. 15. femper extat terminatio Κάλπης, adiecto nomine λιμὴν vel ὁδός.

κάλπις, *vrna*. Suid: κάλπις· ὑδρία. Cf. Poll. 8, 66. et 10, 30. Π. 5, 2, 3. προχόους καὶ κάλπιδας καὶ κόσμον.

Καλυδὼν, *Calydon*, vrbs Aetoliae. Steph. Byz: Καλυδὼν, Αἰτωλίας πόλις, ἀπὸ Καλυδῶνος τοῦ Ἐνδυμίωνος ἢ τοῦ Αἰτωλοῦ. E. 4, 6, 1. bellum de ea inter Achaeos et Acarnanas. Illi dicuntur ἔχοντες Καλυδῶνα ἣ τὸ παλαιὸν Αἰτωλίας ἦν. All. Αἰτωλία. v. Αἰτωλία et interpp. Hefych. ad v. Αἰολικόν. §. 14. τὸν ἐκ Καλυδῶνος ἔκπλουν εἰς Πελοπόννησον.

καλύπτειν, *tegere*. Iπ. 12, 5. ὅπλον — τὸν ὦμον σκεπάζει (munit) — καὶ

τὸ

τὸ διαλεῖπον τοῦ θώρακος ὑπὸ τῇ μασχάλῃ καλύπτει. Sic Π. 5, 1, 2. Panthea in luctu se peplo inuoluens dicitur κεκαλυμμένη. v. πέπλος.

καλῶς, ¶ 1) *pulchre, eleganter.* A. 3, 2, 4. ἐσταλμένος εἰς πόλεμον ὡς ἐδύνατο κάλλιστα. Sic κάλλιστα καὶ ἄριστα. v. ἄριστα. ¶ 2) *recte, praeclare, vt fieri debet, perite.* Π. 1, 3, 1. καλῶς καὶ ἀνδρείως ἕκαστα ποιεῖν. Zeun. in indice: *ex artis legibus.* Rectius ita explicaueris 3, 3, 24. extr. ᾆσμα καλῶς ᾀδὲν εἰς μουσικήν. A. 3, 1, 11. τὰ ἑαυτῶν καλῶς παρεσκευάσθαι. Απ. 3, 8, 6. Sic Λ. 5, 6. ὅ τι ἂν καλῶς τις ἐν τῇ πόλει ποιήσῃ, *praeclare in et pro re publica.* Comparatiu. Π. 1, 4, 4. κάλλιον αὐτῶν ποιήσειν. ¶ 3) καλῶς ποιεῖς et καλῶς ἐποίησας sunt formulae laudantis, quas si sequitur participium, vertendas esse aiunt *iure, merito.* v. Doruill. ad Charit. p. 159. Sed adhibentur etiam, cum quis alteri gratum s. commode aliquid fecit, vt ap. Latinos *bene facis* (v. Terent. eunuch. 1, 2, 106. ibique Donat.) et *bene fecisti.* v. Terent. eun. 5, 8, 61. Π. 1, 4, 13. ὁ Ἀστυάγης, καλῶς, ἔφη, ἐποίησας προειπών. 7, 4, 6. καλῶς ποιεῖς προνοῶν. 7, 5, 18. καλῶς ἐποίησας ἄρξας τοῦ λόγου. ¶ 4) *honeste, iuste.* A. 1, 9, 10. καλῶς πειθαρχεῖν, *non lucri studio.* 2, 6, 10. τὸν καλῶς ποιοῦντα ἐπαινεῖν. Oppon. τὸν ἀδικοῦντα. Λ. 6, 3. ἵππον λαβὼν καὶ χρησάμενος καλῶς, *sine damno et fraude.* O. 3, 5. 11, 8. Sic iungitur ἄριστα. v. ibi. ¶ 5) *fideliter.* Π. 4, 5, 14. p. 251. ἡμῖν ἐπιστεύσατε καλῶς διαπεφυλάχθαι. ¶ 6) *fortiter.* Απ. 4, 8, 2. ὁμολογεῖται οὐδένα πω κάλλιον θάνατον ἐνεγκεῖν. § 3. Sic superl. Π. 1, 5, 7. extr. ὡς κάλλιστα ἀγωνιζώμεθα. A. 3, 1, 11. ¶ 7) i. q. σωφρόνως. Π. 8, 4, 7. τὰ ἀγαθὰ σωφρόνως φέροντας — τἀγαθὰ καλῶς φέροντας. ¶ 8) *apte, commode.* Π. 4, 5, 14. p. 249. οἰκεῖται σκηνὴ καλῶς στρατιωτική. E. 4, 3, 1. σὺ, ἐπεὶ παρεγένου, κάλλιστ' ἂν ἀπαγγείλαις. K. 5, 5. κεκραμένον καλῶς. ¶ 9) *probabiliter, apte ad persuadendum.* cf. καλὸς n. 7. Π. 3, 3, 24. extr. λόγος καλῶς ῥηθεὶς εἰς ἀνδραγαθίαν. E. 1, 5, 3. v. λέγειν nr. 22. Απ. 2, 7, 11. O. 5, 17. 18. Superl. Απ. 1,

Απ. 1, 2, 18. διαλεγόμενου κάλλιστα περὶ ἀρετῆς. ¶ 10) *rite, pie.* Suid: καλῶς· εὐσεβῶς. Π. 4, 5, 8. καλῶς καὶ νομίμως ποιοίμην ἄν. Α. 3, 2, 6. ἐπεὶ τὰ τῶν θεῶν (gratulatio et vota) καλῶς εἶχε, *rite peracta erant.* Cf. nr. 14. n. ¶ 11) *firmiter.* Κ. 6, 1. οὐ καλῶς τηροῦσι τὰς κύνας. ¶ 12) *certo.* Ε. 3, 3, 2. ἡ πολὺ κάλλιον ἐκείνου εἰδυῖα μήτηρ. ¶ 13) καλῶς γίνεσθαι vel εἶναι, *prospere succedere.* Π. 7, 5, 18. p. 447. εἰ ταῦτα (proelium) καλῶς γένοιτο. Ε. 4, 2, 2. 6, 2, 8. Α. 4, 3, 7. ἐλπίδας — καλῶς ἔσεσθαι. 7, 3, 23. καλῶς ἔσται ἐὰν θεὸς θέλῃ. Sic comparativ. Α. 7, 6, 2. λέγει τῷ Σεύθῃ ὅτι κάλλιον γεγένηται, *iam rem melius coepisse succedere, posse meliora sperari.* In 2 codd. est: κάλλιστόν τε γεγ. Sed duplici notione legitur Π. 5, 4, 7. τῶν καλῶς πεποιημένων καὶ καλῶς συμβάντων. ¶ 14) καλῶς ἔχειν, ¶ a) *pulchrum esse.* Απ. 3, 11, 1. ζωγράφους — οἷς Θεοδότην ἐπιδεικνύειν ἑαυτῆς ὅσα καλῶς ἔχοι. Hindenburg vertit: *quaecunque pulcritudinis haberent commendationem.* Alii, minus recte, *quaecunque honeste posset.* c. inf. pass. Α. 2, 3. 2. ὥστε καλῶς ἔχειν ὁρᾶσθαι τὴν φάλαγγα. ¶ b) *rectum et aequum esse.* Α. 3, 2, 31. ὅ τι δοκεῖ καλῶς ἔχειν, ἐπικυρώσατε. Αγ. 1, 2. οὐ γὰρ ἂν καλῶς ἔχοι μειόνων τυγχάνειν ἐπαίνων. Απ. 2, 5, 4. Ο. 12, 20. καλῶς μοι δοκεῖ ἔχειν ἡ ἀπόκρισις, *vera esse.* ¶ c) *bene se habere, bene constitutum esse.* Π. 7, 5, 17. p. 446. ὥστε καλῶς ἔχειν τά τε ἡμέτερα, καὶ τὰ τῶν ἄλλων. Α. 7, 7, 25. ὅπως τὰ σὰ καλῶς ἔχοι. Ε. 3, 2, 9. τὰς πόλεις ἑώρα τὰ μὲν ἄλλα καλῶς ἐχούσας. Κ. 13, 11. c. dat. Π. 3, 2, 10. οὕτως ἂν ἡμῖν καλῶς ἔχοι, *res nostrae bene constitutae essent.* ¶ d) *bene instructum esse, paratum esse,* inprimis ad iter. Π. 5, 4, 17. ἔστ' ἂν καλῶς σὺ φῇς ἔχειν. Α. 4, 3, 12. ¶ e) *honeste s. iuste fieri.* Α. 5, 7, 18. εἰ μὲν οὖν καλῶς ἔχει ταῦτα, δοξάτω ὑμῖν. ¶ f) *decorum esse, decere.* c. dat. Ε. 7, 3, 7. p. 477. ὁμολογῶ μὴ καλῶς ἄν μοι ἔχειν τοῦτον ἀποκτεῖναι. Nisi malis *non mihi laudi fore.* Απ. 1, 3, 3. ¶ g) *laudabile esse.* Π. 3, 3, 8. τὰ καλῶς ἔχοντα in exercitu, *recte et cum laude facta.* Α. 1, 8, 9. ἀπε-

9. ἀπεκρίνατο, ὅτι αὐτῷ μέλοι, ὅπως καλῶς ἔχοι, *vt res cum laude gereretur.* ¶ h) c. dat. E. 6, 5, 23. οἱ Θηβαῖοι καλῶς σφίσιν ᾤοντο ἔχειν, *se officio satisfecisse.* ¶ i) *opportunum esse, commodum esse, non displicere.* Π. 3, 2, 15. ὁπότε καλῶς εἶχε. 4, 1, 7. καλῶς ἐδόκει ἔχειν αὐτῷ. 5, 3, 5. ὁπότε καλῶς σοι δοκεῖ ἔχειν, *recte et sine molestia tua fieri posse.* Sic Π. 3, 1, 5. ὁπότε δὲ καλῶς εἶχεν, *cum omnes adessent et silerent.* ¶ k) *vtile esse.* Aπ. 2, 7, 6. seruos ἀναγκάζουσιν ἐργάζεσθαι, ἃ καλῶς ἔχει. Ernest: *quod reprehendi non potest.* Hindenb. *quae conuenit.* Sed melius Leuncl. *ea quae ipsis expediant.* Σ. 4, 9. K. 12, 17. διὰ τούτων οὐδὲν ἂν καλῶς ἔχοι, *nil recte et vtiliter ab his administratur.* Sic A. 7, 3, 19. εἰ ὁ Ἑλληνικὸς νόμος κάλλιον ἔχει. ¶ l) *tutum* f. *in tuto esse.* Π. 7, 1, 8. τὰ καθ' ἡμᾶς ἔμοι γε δοκεῖ καλῶς ἔχειν. ¶ m) *bene succedere.* Π. 7, 5, 26. p. 459. τῷ ἀρετῆς ἐρήμῳ οὐδὲ ἄλλο καλῶς ἔχειν οὐδὲν προσήκει. ¶ n) De sacris: Π. 3, 3, 12. ἐπεὶ δὲ ταῦτα καλῶς εἶχε, i. e. ἐπεὶ δὲ ἐκαλλιέρησε. 6, 2, 11. p. 374. ὅταν τὰ τῶν θεῶν καλῶς ἔχῃ, *cum exta laeta apparent.* cf. supra nr. 10. ¶ 15) Pro κάλλιστα in var lect. est μάλιστα. v. μάλιστα nr. 10. it. καλῶς pro ἱκανῶς. v. ἱκ. nr. 2.

καμάκινος quid sit, dissentiunt interpretes. Descendit a nomine κάμαξ, quod Eustath. ad Il. σ, 563. p. 1163. ita describit: ξύλον ὀρθὸν ὑπανέχον συνήθως πολλαχοῦ τοῖς γεωργοῖς ἄμπελον — παρὰ τὸ κάμνειν τῷ βάρει, ἢ καὶ συγκέκοπται ἀπὸ τοῦ καλάμαξ, ὡς καλάμαις ἀνεχομένων τῶν κλημάτων. — καὶ δόρατος ξύλον ἢ κάμαξ παρά τισιν. Cf. Etymol. M. in v. κάμαξ. In gloss. vett. κάμαξ redditur *fuscina.* Iπ. 12, 12. ἀντὶ δόρατος καμακίνου, ἐπειδὴ καὶ ἀσθενὲς καὶ δύσφορόν ἐστι, τὰ κρανέϊνα δύο παλτὰ ἐπαινοῦμεν. Camerar. *hastata pertica.* Leuncl. *hasta fuscinata,* quae habet fuscinam, ideoque dicitur ἀσθενὲς et δύσφορον. Zeunius: *hasta longa instar perticae* f. *conti.* Maxime tamen placet Camerarii versio.

Καμαρίνα, *Camarina*, Siciliae oppidum. E. 2, 3, 4. Dionysio eripitur a Carthaginiensibus.

Καμβύσης, *Cambyses.* 1) pater

pater Cyri, rex Perſarum. Π. 1, 2, 1. e Perſidarum familia oriundus. 1, 5, 4. vxorem habet ſororem Aſtyagis, et Aſtyagi auxilia mittit. 1, 6. tot. comitatur Cyrum cum exercitu abeuntem, et cum eo disputat. cf. 2, 1, 1. Π 8, 5, 11 — 13. ante mortem orationem habet ad Cyrum et ſeniores. ¶ 2) Cyri filius natu maior. Π. 8, 7, 3. p. 544. ſq. a patre moribundo accipit regnum.

κάμηλος, *camelus.* Π. 6, 1, 17. ἦσαν αὐτῷ (Cyro) καὶ κάμηλοι. 6, 2, 4. ἐπὶ τὰς καμήλους ἦσαν ἄνδρες δύο ἐφ' ἑκάστην τοξόται. §. 7. κάμηλοί εἰσιν αὐτοῖς (Cyri militibus) ἐφ' ὧν προσελῶσιν, ὧν μίαν ἑκάστην ἑκατὸν ἵπποι οὐκ ἂν ἀνάσχοιντο. 6, 3, 11. p. 386. 7, 1, 11. §. 14. Ἀρταγέρσης — προσεὶς in hoſtes τὰς καμήλους. — οἱ ἵπποι ἔκφρονες γιγνόμενοι — τοιαῦτα γὰρ πάσχουσιν οἱ ἵπποι ὑπὸ τῶν καμήλων. §. 22. Cyrus camelos ex exercitu ad impedimenta remouet. E. 3, 4, 24. Omnino cf. Poll. 1, 140. et Suid.

κάμινος, *fornax aeraria, vbi metalla purgantur.* Πο. 4, 49. docetur, quomodo reditus augeri poſſint ἀπὸ καμίνων.

καμμύειν. Π. 8, 3, 12. in marg. Steph. et Cod. Camerar. et Cod. Altorf. ap. Fiſcherum de vitiis lexicor. N. T. Proluſ. XXX. p. 22. legitur καμμύων pro μύων. Sed καμμύειν eſſe Aeolicae et Alexandrinae dialecti, demonſtraui in diſp. altera de dialecto Alexandrina p. 9. ſq.

κάμνειν, ¶ 1) *fatigari.* Etymol. M. κάμνω σημαίνει τέσσαρα, τὸ κοπιῶ — τὸ κατασκευάζω — καὶ τὸ ἀσθενῶ — σημαίνει δὲ καὶ τοὺς τεθνεῶτας. Heſych: κάμνει· νοσεῖ, ἐργάζεται, κοπιᾷ. A. 3, 4, 28. χαλεπῶς κάμνω τὴν ἀσπίδα φέρων. 4, 7, 1. ἐπεὶ ἡ πρώτη τάξις ἔκαμνεν. All. ἀπέκαμνεν. ¶ 2) *morbo opprimi, aegrotare.* Π. 1, 6, 13. κάμνει τὸ ϛράτευμα. Antea eſt νοσεῖν. A. 4, 5, 14. μὴ ἐπιπέσοιεν τοῖς κάμνουσι — οἱ δὲ κάμνοντες, np. ob frigus. 5, 5, 10. E. 3, 3, 1. ἀπιὼν ἔκαμεν. 5, 3, 19. Ιερ. 8, 4. Απ. 1, 2, 51. 2, 2, 8. 10. 2, 4, 3. 2, 10, 2. O. 7, 37. 13, 2. Σ. 8, 17. ἂν κάμων ἀμφότερος γένηται. pro quo §. 18. eſt: ἢν δὲ κάμῃ.

κάμπτειν, *flectere.* Π. 7, 1, 4.

1, 4. κάμπτοντες (ad κύκλωσιν) ἀνέτεινον τὰ κέρατα. Ιπ. 1, 6. τὰ γόνατα ἦν βαδίζων ὁ πῶλος ὑγρῶς κάμπτῃ. 10, 10. οἱ ἄξονες freni — ὥστε ῥαδίως κάμπτεσθαι. it. fine cafu pro medio, Σ. 4, 6. ἐγγὺς τῆς στήλης κάμψαι. Sed potest τὸ ἅρμα intelligi. Ιπ. 7, 15. οὐ γὰρ ῥᾴδιον τῷ ἵππῳ ἐν τῷ τάχει ὄντα κάμπτειν. Intell. τὸν δρόμον. c. ἐν, Ιπ. 1, 6. ὑγροτέρως κάμπτουσιν ἐν τοῖς γόνασι, pro τὰ γόνατα.

κάμπτεσθαι, *fe flectere*. Σ. 2, 22. puella εἰς τοὔπισθεν καμπτομένη τροχοὺς ἐμιμεῖτο.

καμπτήρ, *flexus*. Π. 7, 1. 4. τὸν καμπτῆρα ἑκατέρωθεν ἐποιήσαντο. Dicitur de exercitu non recta procedente, fed in figuram τοῦ Γ fe flectente. v. ἐπικαμπή.

καμπύλος, *retortus, curuus*. Κ. 6, 15. καμπύλα dicuntur veftigia leporis.

κᾄν, v. καὶ n. 38. et 39.

κάναθρον, *canathrum, currus vimineis cratibus contectus*. Alii fcribunt κάνναθρον. Plutarch. Agef. c. 19. κάναθρα καλοῦσιν εἴδωλα γρυπῶν ξύλινα καὶ τραγελάφων, ἐν οἷς κομίζουσι τὰς παῖδας ἐν ταῖς πομπαῖς. Hefych: κάνναι· ψίαθοι. καὶ τὰ Αἰγύπτια πλέγματα, ἀφ' ὧν καὶ τὰ κάνναθρα. it. κάναθρα· ἀστράβη, ἢ ἅμαξα πλέγματα ἔχουσα, ὑφ' ὧν πομπεύουσιν αἱ παρθένοι, ὅταν εἰς τὸ τῆς Ἑλένης ἀπίωσιν. Euftath. ad Il. ω, p. 1344, 37. πείρινθα δὲ, τὸ τετράγωνον πλινθίον τὸ ἄνω περιδούμενον ταῖς ἁμάξαις, πλεκόμενον ἀπὸ ῥιπῶν· ῥίπες δὲ, οἱ τῆς οἰσύας λύγοι. — ὁ δὲ Ξενοφῶν κάνναθρον αὐτό φησι. κάννη γὰρ, ἡ ψίαθος. πλέγμα δὲ καὶ αὐτὸ ψιαθῶδες, συνέχειν φορτίον ἰσχύον. Fere eadem tradit Porphyr. in fcholiis ad Homer. a Matthaeo primum cum Syntipae fabulis editis ad Il. ω, 190. Etymol. M. et ex eo Phauorinus. cf. Athenae. 4, 6. fq. ibique Cafaub. vbi Polemo fcripfiffe dicitur de canathro Xenophontis. Ex arundine paluftri potius, quam e viminibus plegmata in canathro confecta fuiffe dicit Schefferus de re vehic. p. 68. Αγ. 8, 7. ἐπὶ πολιτικοῦ κανάθρου κατῄει εἰς Ἀμύκλας. Cafaubonus l. l. p. 260. poft κανάθρου inferit ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ, quod placet Bachio et Zeunio.

κάνδυς, *candys*. Ab Hefychio et Suida explicatur χιτὼν Περσικός. Poll. 7, 58. ὁ δὲ κάνδυς ὁ μὲν βασίλειος ἁλιπόρφυρος. ὁ δὲ

ἄλλων

ἄλλων πορφυροῦς· ἔςι δ' ὅτε καὶ ἐκ δερμάτων. ἦν δὲ χειριδωτὸς χιτὼν, κατὰ τοὺς ὤμους ἐναπτόμενος. Sic Hutch. cum Relando diſſ. miſcell. Vol. II. p. 150. ſuſpicatur conuenire cum vocabulo Perſico *chandeſt*, quod domum manus ſignificat. Sed videtur potius genus amiculi intelligendum, quod, vt chlamys, tunicae ſuperinduebatur. v. Ferrar. de re veſtiaria vett. P. I. lib. 3. c. 1. p. 173 Π. 1, 3, 2. οἱ κάνδυες ſunt Medorum, et proprie quidem. Nam a Medis ad Perſas transiit omnis vitae ratio, atque adeo veſtitus. Sed Perſis, et quidem militibus gregariis, tribuuntur Π. 8, 3. 5. διειρκότες τὰς χεῖρας διὰ τῶν κανδύων, i. e. *per manicas candyum.* Regi autem Perſarum §. 7. Κῦρος — ἔχων — χιτῶνα πορφυροῦν — καὶ κάνδυν ὁλοπόρφυρον. Poll. 7, 63. Ξενοφῶν ἔφη κάνδυν ὁλοπόρφυρον. Curtius 3, 3, 18. vocat *pallam auro diſtinctam.* Cf. infra ὁλοπόρφυρος. A. 1, 5, 8. πορφυροῦς κάνδυς habent οἱ περὶ τὸν Κῦρον, a quibus diſtinguuntur πολυτελεῖς χιτῶνες.

κανθήλιος, *clitellarius.* Heſych: κανθήλια, καὶ τὰ σάγματα τῶν ὄνων, καὶ τὰ τούτοις ἐπιτιθέμενα λύγινα πλέγματα. Suidas, Schol. Ariſtoph. veſpp. 170. et ex his Phauorinus, laudantes locum Xenophontis, explicant verbis ὄνος μέγας. cf. d' Arnaud animaduerſſ. 1, 9. Π. 7, 5, 6. φοίνικες ἄνω κυρτοῦνται, ὥσπερ οἱ ὄνοι οἱ κανθήλιοι.

Κάννωνος, v. Κάνωνος.

κἀνταῦθα, v. ἐνταῦθα.

κανὼν, *regula.* Phauorin: κανόνας κυρίως λέγουσι τὸ ἐπάνω τῆς τρυταίνης ὂν, καὶ εἰς ἰσότητα ἄγον. Jungitur cum ςάθμη, vt apud Latinos *regula* et *norma.* v. Valcken. ad Eurip. Hippol. 468. Αγ. 10, 2. καλὸν εὕρημα ἀνθρώποις ςάθμη καὶ κανών.

Κάνωνος, *Canonus,* Athenienſis. Quis fuerit, ignoratur. Sed hoc certum eſt, eum fuiſſe auctorem decreti cuiusdam vel legis, vt, ſi plures ſimul vno crimine accuſati eſſent, ſingulorum cauſa ſeparatim diiudicaretur, et vt reus cauſam diceret vinctus. Scribitur etiam Κάννωνος. (v. Biſet. ad Ariſtoph. eccleſ. 1081.) Καννόνου ψήφισμα habet Heſych. et ſic explicat: εἰσήνεγκε γὰρ οὗτος ψήφισμα, ὥςε διειλημμένους τοὺς κρινομένους ἑκατέρωθεν ἀπολογεῖσθαι. Similia

milia affert Suidas in v. εἰσαγγελία, e Schol. Aristoph. l. l. ψήφισμα ἔγεγραφει, κατεχόμενον ἑκατέρωθεν ἀπολογεῖσθαι τὸν κατ' εἰσαγγελίαν κρινόμενον. Schol. Aristoph. male habet ἀποκρινόμενον. Laudat autem Xenophontem, respiciens ad locum E. 1, 7, 10. p. 55. vbi Καννώνου ψήφισμα pertinet ad decem illos praetores, qui in caussa publica accusati erant, atque adeo εἰσαγγελίας rei. §. 11. κατὰ τὸ Καννώνου ψήφισμα debebant accusati κρίνεσθαι δίχα ἕκαστον. v. omnino Mori examen quorund. locorum historiae graecae Xen. c. 3. et Schneider. qui quaedam contra Morum disputat.

κἄπειτα, pro καὶ ἔπειτα. O. 8, 9. εἰ γεωργὸς ὁμοῦ ἐμβάλοι — κἄπειτα — διαλέγειν δέοι. Cf. ἔπειτα nr. 5. 6.

καπηλεία, *ars institoria, cauponaria.* Πο. 4, 6. ἐπ' ἐμπορίας καὶ καπηλείας. Scil. ἐμπορία versatur in mercibus importandis et exportandis e peregrina regione, vel terrestri itinere vel mari. Sed καπηλεία est eorum, qui in foro desident, vt quae ab aliis importentur, vel quae a sellulariis in ipsa vrbe fabricentur, emant et vendant, quales homines fere *cociones* dicuntur, siue μεταβαλλόμενοι ἐν τῇ ἀγορᾷ. v. μεταβάλλεσθαι, omninoque Salmas. de vsuris p. 335. sq. et p. 510.

καπηλεῖον, *caupona, taberna cocionis.* A. 1, 2, 24. οἱ τὰ καπηλεῖα ἔχοντες.

κάπηλος, *cocio, institor.* Hesych: κάπηλος· μεταπράτης, ὁ τὰ πρὸς τὴν κάπην πιπράσκων. κάπη δὲ ἡ τροφή. Poll 7, 193. κάπηλοι δὲ, οὐ μόνον οἱ μεταβολεῖς (v. Suid.), ἀλλὰ καὶ οἱ τὸν οἶνον κεραννύντες. cf. καπηλεία, et Plato de rep. lib. 2. T. II. p. 371. D. ed. Steph. Π. 4, 5, 14. p. 250. καπήλους καὶ ἐμπόρους in Cyri exercitu.

καπίθη, *capithe, mensurae genus* apud Persas, quanquam Salmas. de vsuris p. 431. dicit esse vocem Aegyptiacam. Hesych. et Phauorin. ita describit: ἀγγεῖον χωροῦν Ἀττικὰς κοτύλας δύο. Sed Xenophon A. 1, 5, 6. sic: καπίθην ἀλεύρων — ἡ δὲ καπίθη δύο χοίνικας Ἀττικοὺς ἐχώρει. Propter hunc locum vir doctus in Obseruatt. miscell. Vol. II. T. I. p. 16. apud Hesych. ἓξ pro δύο legi iubet. Nam choenix ex mente Pollucis

cis capit tres cotylas. Caeterum choenix erat duodequinquagesima pars medimni. cf. Bernard. de ponder. et mens. p. 33. Hooper 2, 2. Arbuthnot p. 91. et infra χοῖνιξ. Raro legi nomen κάπίθη, videtur apparere ex Poll. 4, 168. καπίθη, ὡς Ξενοφῶν.

καπνὸς, *fumus.* Π. 6, 3, 3. A. 2, 2, 7. ἐγγύς που ἐςρατοπεδεύετο βασιλεύς· καὶ γὰρ καπνὸς ἐφαίνετο ἐν κώμαις οὐ πρόσω. §. 9. οὔτε ὑποζύγιον ἐφάνη, οὔτε ςρατόπεδον, οὔτε καπνός. E. 6, 5, 28. cum Thebani prope Lacedaemonem essent, αἱ γυναῖκες οὐδὲ τὸν καπνὸν ὁρῶσαι ἠνείχοντο, ἅτε οὐδέποτε ἰδοῦσαι πολεμίους. Scil. erat Agesilai dictum, γυνὴ Λάκαινα καπνὸν οὐχ ἑώρακεν πολέμιον, h. e. Laconica diu ab hostibus intacta fuit. v. Mor. ad h. l. Plutarch. Ages. 31. et Wesseling. ad Diod. Sicul. 15, 65.

Καππάδοκες, *Cappadoces.* Π. 1, 1, 4. Cyro parent. 1, 5, 3. Καππαδοκῶν rex a rege Assyriorum contra Medos sollicitatur. 2, 1, 2. rex eorum Aribaeus adest Assyrio. 4, 2, 15. idem interficitur in bello ab Hyrcaniis. 6, 2, 4. Cappadoces sunt in Croesi exercitu. 7, 4, 8. a Cyro subiguntur. 7, 5, 7. sunt in obsessa Babylone.

Καππαδοκία, *Cappadocia.* Π. 8, 6, 4. per satrapam administratur. A. 1, 2, 20. Cyrus minor per eam iter facit. 1, 9, 5. idem eius est satrapa. Sed 7, 8, 14. Mithradates.

κάπρος, ¶ 1) *aper.* Π. 1, 4, 7. 8. 11. 21. 2, 3, 5. p. 118. παίειν — ὁ κάπρος ὀδόντι. A. 2, 2, 4. In cynegetico nunquam legitur nomen κάπρος, sed ὗς ἄγριος, quibus verbis κάπρος explicatur ab Hesychio. Cf. Thom. Mag. in v. χοῖρος. ¶ 2) Iπ. 1, 8. equi collum non debet esse pronum ὡς κάπρου. Camerar. vertit *hirci*, vt interpres Pollucis 1, 189. *hircorum.* Sed Leuncl. *in verre.* Haynisch et Gail. intelligunt *aprum.* Vlitius ad Nemesian. 247. non caprum, sed *porcum* ait intelligi.

καραδοκεῖν, *exspectare, studiose attendere.* Etymol. M. et Phauorin: καραδοκεῖν· τῇ κεφαλῇ προβλέπειν καὶ ἐλπίζειν τὸ ἐκδεχόμενον. v. Schol. Aristoph. Equu. 660. Poll. 2, 41. Suid.

41. Suid. et interpp. ad Rom. 8, 19. Απ. 3, 5, 6. remiges καραδοκοῦντες τὰ προσαχθησόμενα, ὥσπερ χορευταί.

κάρανος, *satrapa, praefectus*. E. 1, 4, 1. καταπέμπω Κῦρον, κάρανον τῶν ἐς Καστωλὸν ἀθροιζομένων. τὸ δὲ κάρανον, ἐστι κύριον. Est vocabulum Persicum. v. Mor. Sed Larcherus ad A. 1, 1, 2. Doricum esse putat, et Koeppen, qui verba τὸ δὲ — κύριον pro spuriis habebat, idem Graecae originis esse voluit. v. Schneider. et infra Καστωλός.

καρβάτιναι, *calcei viles et rustici*, vno corio et vna solea constantes. Hesych: καρβατίνη· μονόπελμον καὶ εὐτελὲς ὑπόδημα ἀγροικικόν. it. καρπάτινον· ἀγροικικὸν ὑπόδημα μονόδερμον. Poll. 7, 88. καρβατίνη, ἀγροικῶν ὑπόδημα, κληθὲν ὑπὸ Καρῶν. v. interpp. Hesychii. A. 4, 5, 11. καρβάτιναι πεποιημέναι ἐκ τῶν νεοδάρτων βοῶν. Laudauit hunc locum Suidas.

κάρδαμον, *nasturtium*. Perizon. ad Aelian. V. H. 3, 39. deriuat a Persico vocabulo κάρδα, quod Strabone auctore significat τὸ ἀνδρῶδες καὶ πολεμικόν. Sed Wesseling. obseruatt. 2, 22. rectius deriuat ab Arabico חרטם, nasum pungere. Nam apud Arabes verbum iisdem literis significat nasum, et nasturtii ea vis esse dicitur, vt afficiat nasum. Hinc latine quoque nasturtium vocatur, quod nasum torqueat. v. Varro ap. Nonium Marcellum p. 42. ed. Plantin. et Plin. H. N. 19, 8. Schol. Aristoph. nubb. 235. κάρδαμα, εἶδος βοτάνης ἀγρίου παρὰ Πέρσαις. Siccandi vis ei tribuitur a Suida: ἐπισχετικὰ οὔρων τὰ κάρδαμα καὶ πτύσματος. καὶ διὰ τοῦτο φασὶ Πέρσας χρῆσθαι· φυλάττονται γὰρ πολλὰ πτύειν καὶ οὐρεῖν καὶ ἀπομύττεσθαι. cf. Phauorin. Verum Celsus 2, 31. tribuit ei vim mouendi vrinam. Alias eius virtutes enumerant Cassianus Bassus geoponic. 12, 27. Dioscorides 2, 185. Plin. H. N. 20, 13. Ioh. Bodaeus a Stapel ad Theophrast. hist. plantar. 7, 4. p. 763. sqq. Reines. V. L. 2, 18. Π. 1, 2, 8. pueri Persici opsonii loco adhibent κάρδαμον. §. 11. etiam in venatione: ὄψον — τὸ κάρδαμον. — ὅταν τὸ κάρδαμον μόνον ἔχωσιν ἐπὶ τῷ σίτῳ.

καρδία,

καρδία, ¶ 1) *cor.* A. 2, 5, 3. extr. τιάραν — ἐπὶ τῇ καρδίᾳ. ¶ 2) *animus.* Σ. 4, 28. ἐν τῇ καρδίᾳ ὥσπερ κνῆσμά τι ἔχειν.

Καρδία, *Cardia*, vrbs Cherfonefi Thraciae. v. Steph. Byz. E. 1, 1, 7.

Καρδούχια ὄρη. A. 4, 1, 2. §. 3. indicantur eorum fines. Steph. Byz. nominat Γορδυαῖα ὄρη. Etiam Wefleling. ad Diod. Sicul. 14, 27. dicit, Carduchios montes a Gordyaeis, in quibus arca Noachitica conquieuerit, non discrepare.

Καρδοῦχοι, *Carduchi.* Steph. Byz. ἔθνος Μηδίας. Deinde laudat A. 3, 5, 9. Suidas: Καρδοῦχοι, σφενδονῆται ἄριστοι. Toupius emendd. 2, p. 205. fq. ed. Lipf. putat eum refpexiffe ad A. 4, 2, 16. vbi tamen non σφενδονῆται, fed τοξόται ἄριστοι vocantur. Perizonius ad Ael. V. H. 3, 39. dictos fuiffe arbitratur a Perfico κάρδα, h. e. bellicofus. Certe ipfe Xenophon A. 3, 5, 10. dicit eos οἰκεῖν ἀνὰ τὰ ὄρη, καὶ πολεμικοὺς εἶναι. cf. interpp. Hefych. in v. κάρδακες. Ibid. dicuntur βασιλέως οὐκ ἀκούειν, vt 7, 8, 14. αὐτόνομοι. A. 4, 3, 1. Κεντρίτην ποταμὸν, ὃς ὁρίζει τὴν Ἀρμενίαν καὶ τὴν τῶν Καρδούχων χώραν. 3, 5, 9. — 4, 4. Graeci per eorum fines iter faciunt, et cum iis pugnant. Saepe legitur οἱ Καρδοῦχοι pro ἡ τῶν Καρδούχων χώρα, vt c. διὰ, A. 4, 3, 2. ἐπορεύθησαν διὰ τῶν Καρδούχων. c. εἰς, A. 3, 5, 9. εἰς Καρδούχους ἄγοι. §. 11. 4, 1, 4. Praeterea occurrunt Carduchi A. 4, 1, 6. 7. 8. 4, 3, 6. 18. 19. 23. 4, 4, 1. 5, 5, 9.

Καρδοῦχος, *Carduchus. Carduchorum dux* f. *princeps.* Π. 6, 3, 11. ὦ Καρδοῦχε (Margg. ὦ Καρδοῦχα) ὃς ἄρχεις τῶν ἁρμαμαξῶν.

Κᾶρες, *Cares.* Π. 1, 1, 4. Cyro parent. 1, 5, 3. a rege Affyriorum contra Medos in focietatem pelliciuntur, fed 2, 1, 2. p. 87. non veniunt. 7, 4, 1 — 5. Cyrus dirimit eorum diffenfiones, eosque fibi fubiicit. cf. Καρία. Occurrunt etiam Π. 4, 5, 18. Et E. 3, 2, 12. Κᾶρες λευκάσπιδες funt in Perfarum auxiliis. Valckenar. ad Herodot. 8, 133. laudat locum ex anabafi, in quo Cyrus minor, cum Graecis agens, dicatur interpretibus vfus effe Caribus, quod Ca-

res erant δίγλωσσοι. Sed illum locum inuenire non potuimus.

Καρία, *Caria.* Π. 7, 4, 1. 8, 6, 4. primus eius satrapa constituitur Cadusius. Ε. 3, 1, 5. 6. a Lacedaemoniis bello petitur. Idem narratur Ε. 3, 2, 10 — 12. et Αγ. 1, 14 — 16. vbi dicitur ἄφιππος et domus Tissaphernis. Ε. 3, 4, 21. Αγ. 1, 29. cf. Κεραμικὸς κόλπος. Est etiam in var. lect. pro Φρυγία. v. Τράλλεις.

Κάρκασος, v. Καϊκος.

καρκῖνος, *cancer.* Σ. 5, 5. λέγεις σὺ καρκῖνον εὐοφθαλμότατον εἶναι.

Καρμάνδη, *Carmanda.* Steph. Byz: Χαρμάνδη, πόλις πέραν τοῦ Εὐφράτου. Σοφαίνετος ἐν Κύρου ἀναβάσει. Scil. intelligit locum A. 1, 5, 10. πέραν τοῦ Εὐφράτου — ἦν πόλις εὐδαίμων καὶ μεγάλη, ὄνομα δὲ Καρμάνδη.

Καρνᾶνες, v. Καρύαι.

καρπαία, *genus saltationis armatae,* inter rusticum seminantem et praedonem. Hesych: κάρπεα· ὄρχησις Μακεδονική. it. καπρία· εἶδος ὀρχήσεως ἐνόπλου. Tota eius ratio describitur a Maximo Tyrio diss. XII. vbi Aenianibus tribuitur. cf. Athenae. 1, p. 15. et Meurs. orchestr. p. 33. Suidas laudat hunc locum: A. 6, 1, 4. Αἰνιᾶνες καὶ Μάγνητες — ὠρχοῦντο τὴν καρπαίαν καλουμένην ἐν τοῖς ὅπλοις. cf. reliqua.

καρπογονία, *fertilitas, frugum editio.* Σ. 2, 25. τὰ τῶν ἐν γῇ φυομένων — ἀφικνεῖται εἰς τὴν καρπογονίαν, eo *perueniunt vt fructum ferant,* s. *edant.*

καρπός, ¶ 1) fructus omnis generis, etiam arborum, sed inprimis *fructus satorum et fruges.* Πο. 4, 6. καρποὶ sunt σῖτος et οἶνος. Hesych: καρπός· σῖτος. Πο. 4. 9. Ε. 5, 4, 42. ἀποῤῥίπτοῦντες ὃν εἰλήφεσαν καρπόν. §. 56. διὰ τὸ εἰληφέναι καρπὸν ἐκ τῆς γῆς. 6, 3, 5. τοῦ Δήμητρος καρποῦ σπέρμα — σπέρματα καὶ τούτων καρπόν. 7, 2, 17. εἴργοντο τῶν ἐκ τῆς γῆς καρπῶν. Ο. 4, 8. δένδρων τε καὶ καρπῶν. 5, 6. 7. §. 20. τῶν ὑγρῶν καὶ ξηρῶν καρπῶν. vbi ὑγροὶ καρποὶ sunt v. c. vinum et oleum. 14, 2. 16, 3. 7. 17, 10. 20, 13. ἰδεῖν μήτε καρπὸν μήτε φυτὸν τῆς γῆς. Sic saepe singular. pro plurali, Π. 1, 5, 7. p. 53. τὸν καρπὸν εἰς τὴν γῆν ἀσυγκόμιστον καταῤῥεῖν. A. 2, 5, 3. p. 113. Πο. 1, 5.

φέρει καρπόν. Paulo post est σῖτον ἔφερε. Scil. h. l. καρπὸς est genus. E. 7, 2, 10. φιλίου καρποῦ, *frugum sociorum*. O. 7, 21. αἱ ἐκ τοῦ καρποῦ σιτοποιΐαι. 11, 16. καρπὸν προσκομίζοντες. Σ. 4, 55. cf. νόσος et συγκομίζειν. ¶ 2) *quicquid e terra nascitur*, siue satiuum sit, siue syluestre. K. 5, 5. τῶν καρπῶν αἱ ὀσμαί. 12, 6. καρποὶ sunt τὰ ἐπὶ τῇ γῇ φυόμενα. ¶ 3) *semen*. O. 16, 11. καρπὸν καταβαλεῖν, ὥστε φύεσθαι. 17, 9. ¶ 4) *commoda* quae percipiuntur ¶ a) ex animalibus, vt lac, lana, etc. Hesych: καρπός· — καὶ τέκνα, καὶ τὰ ἔρια. v. Abresch. animaduu. ad Aeschyl. 1, 18. p. 119. Π. 1, 1, 2. ἀγέλαι — τοῖς καρποῖς τοῖς γιγνομένοις ἐξ αὐτῶν ἐῶσι τοὺς νομέας χρῆσθαι. — μὴ ἐπιτρέπειν τῷ καρπῷ χρῆσθαι. ¶ b) e laboribus vel exercitiis. Π. 1, 5, 7. p. 53. καρπὸν κομίσασθαι. 7, 2, 4. εἰ μή τινα καρπὸν λήψονται τῶν πόνων bellicorum. ¶ 5) *prima pars palmae, commissura manus cum cubito*. Aristot. hist. animm. 1, 15. ἄρθρα χειρὸς καὶ βραχίονος, καρπός. Cf. Poll. 2, 142. et Hesych. Π. 6, 4, 1. ψέλλια πλατέα περὶ τοὺς καρποὺς τῶν χειρῶν. Vno verbo nominantur περικάρπια. v. Poll. 5, 99.

καρποῦσθαι, ¶ 1) *fructus e terra colligere*. Aπ. 1, 1, 8. οὔτε τὸν ἀγρὸν φυτευσαμένῳ δῆλον ὅστις καρπώσεται. c. acc Π. 1, 5. 7. p. 53. ταῦτα (quae sata sunt) καρποῦσθαι. Σ. 8, 2?. ὅπως ὅτι πλεῖστα ὡραῖα καρπώσηται. ¶ 2) *fructus et emolumenta percipere, frui*. A. 5, 3, 13. τὸν ἔχοντα καὶ καρπούμενον, np. τὸ χωρίον. Iungi enim solet accusatiuo eius rei, e qua commodum percipitur, vt Σ. 4, 31. τὰ ἔγγαια (κτήματα) οὐ καρποῦμαι. Sic de aliis rebus, Aγ. 4, 2. τὰς αὐτῷ χάριτας ὀφειλομένας τῇ πατρίδι καρποῦσθαι παρεδίδου. E. 4, 1, 1?. ζῆν καρπούμενον τὰ σαυτοῦ, *ita ut tuis rebus vtaris*, np. consumendo. 4, 4, 19. et Aγ. 2, 17. κατανοήσας τοὺς Ἀργείους τὰ μὲν οἴκοι καρπουμένους, Κόρινθον δὲ προσειληφότας. Ιπ. 8, 8. τοῖς καρπουμένοις τὰ ἑαυτῶν. Oppon. τοῖς στερισκομένοις τῆς τροφῆς. Etiam de hominibus, Aπ. 2, 1, 13. οἱ δυνατοὶ τοὺς ἀδυνάτους καταδουλωσάμενοι καρποῦνται. ¶ 3) *diripere, depraedari*. A. 3, 2, 14. τὴν τούτου χώραν καρποῦνται.

ται. Αγ. 1, 34. τὴν τῶν φίλων χώραν ἀδῄωτον παρέχων, τὴν δὲ τῶν πολεμίων καρπούμενος. ¶ 4) *vectigalem* f. *tributarium habere*. v. Doruill. ad Charit. p. 558. Ε. 6, 1, 4. p. 361. ἠπειρωτικὰ ἔθνη καρπουμένους. πάντα γὰρ — φόρον φέρει. — βασιλεὺς ἤπειρον καρπούμενος πλουσιώτατος ἀνθρώπων ἐςίν. ¶ 5) *assequi*, *sibi parare*. Π. 8, 2, 11. p. 488. εὐεργετῶν ἀνθρώπους — ἐκ τούτων καρποῦμαι ἀσφάλειαν καὶ εὔκλειαν. In praecedentibus est κτῶμαι. 8, 7, 3. p. 542. τὰ ἐν παισὶ νομιζόμενα καλὰ δοκῶ κεκαρπῶσθαι. Αγ. 1, 34. τὰς τῶν θεῶν τιμὰς καρποῦσθαι. ¶ 6) De bonis et malis rebus simul, vt apud Latinos *pati*, et apud nos *die Folgen empfinden*. Π. 5, 5, 7. εἴ τι ἀγαθὸν ἢ κακὸν συμβαίνοι, τοῦτο καρποίμεθα. ¶ 7) In var. lect. permutatur c. κομίζεσθαι. v. κομίζεσθαι nr. 7.

καρποφορεῖν, *fructus ferre*. Πο. 1, 3. ἃ πολλαχοῦ οὐδὲ βλαςάνειν δύναιτ' ἂν, ἐνθάδε καρποφορεῖ.

καρποφόρος, *fructifer*, *ferax*. Π. 6, 2, 8. φοίνικες οἱ καρποφόροι.

κάρπωσις, *fructuum perceptio*, *fructus*. Poll. 7, 149. τὸ μὲν καρποῦσθαι κάρπωσιν λέγει Ξενοφῶν. Π. 4, 5, 8. ἐπιθυμοῦσι τὴν ἀρχὴν τῆς Ἀσίας καὶ τὴν κάρπωσιν.

Κάρσος, v. Κέρσος.

καρτερεῖν, ¶ 1) *tolerare*, *toleranter ferre*. c. acc. Π. 1, 5, 1. καρτερῶν ἃ ἔδει. Ε. 5, 1, 14. p. 282. ἦν ἀνεχόμενόν με ὁρᾶτε καὶ ψύχη καὶ θάλπη καὶ ἀγρυπνίαν, οἴεσθε καὶ ὑμεῖς ταῦτα πάντα καρτερεῖν. Απ. 1, 6, 7. 4, 5, 9. Ο. 5, 3. 7, 23. c. πρὸς, Π. 2, 3, 5. p. 120. πρὸς λιμὸν καὶ πρὸς δίψος καὶ πρὸς ῥῖγος καρτερεῖν, *parem esse ferendo*. c. adiect. Π. 4, 2, 20. ἄσιτοι καρτεροῦμεν, *toleranter cibo abstinemus*, *famem toleramus*. c. particip. Π. 3, 2, 2. τῶν πόνων οὐδεὶς ῥάων — ἐςὶ τοῦ νῦν καρτερῆσαι σπεύδοντας, *quam si nunc labores festinationis perferamus*, *nihil de celeritate remittentes*. 7, 5, 26. p. 457. καρτερεῖν καὶ πεινῶντας καὶ διψῶντας καὶ ἐπιμελουμένους καὶ πονοῦντας, i. e. πεῖναν, δίψος, etc. Ε. 3, 1, 14. μέχρι τεττάρων ἡμερῶν ἐκαρτέρει θυόμενος, *pergebat* f. *perseuerabat in consulendis extis*. Ιππ. 4, 5. καρτερεῖν ἐπιμελόμενοι οὐ πολλοὶ ἐθέλουσι, *curae*

rae laborem tolerare. c. particip. pro inf. Π. 5, 1, 11. καρτερήτομεν ὑπό σου εὐεργετούμενοι, *tolerabimus nos a te beneficiis affici.* Eſt lepide dictum. Sed vulgo exponunt: *te nos beneficiis afficiente nil non tolerabimus.* v. ἀνέχεσθαι nr. 4. Abſolute, Π. 6, 1, 20. μὴ ἂν καρτερῆσαι ὥστε συνὼν καλοῖς ἀμελῆσαι αὐτῶν, *amori reſiſtere.* E 2, 2, 6. ἐκαρτέρουν. Leuncl. *obſidionem tolerabant.* Plutarch. in Lyſandro c. 14. habet ἀντεῖχον. K. 12, 3. καρτερεῖν, *tolerare labores.* ¶ 2) *duriter viuere.* Π. 7, 5, 19. σὲ ὁρῶ μὲν ἔξω καρτεροῦντα, αὐτοὶ δὲ ἐν οἰκίαις εἴημεν.

καρτερία, *tolerantia laborum* aliarumque *moleſtiarum*, i. q. ὑπομονή, interprete Heſychio. Π. 3, 1, 23. καρτερίαν vertunt *fortitudinem.* 3, 3, 6. 8, 8, 8. Απ. 5, 2. οὐ μαλακίᾳ, ἀλλὰ καρτερίᾳ τῶν ἰδιωτῶν περιεῖναι. 10, 1. καρτερίᾳ πρωτεύων, ἔνθα πονεῖν καιρός. 11, 9. oppon. εὐπάθεια. E. 7, 2. 17. διὰ καρτερίας τοῖς φίλοις τὴν πίστιν διέσωζον. Morus: *in ſumma tolerantia inediae.* Fr. Portus: *preſſi hoſtibus et fame.* Απ. 2, 1, 20. αἱ διὰ καρτερίας ἐπιμέλειαι, *cum multa laborum tolerantia coniunctae.* Απολ. 25. Σ. 8, 8.

καρτερικός, *tolerans laborum et moleſtiarum.* Απ. 3, 1, 6. c. πρός, Π. 1, 6, 19. p. 73. καρτερικώτερον πρὸς πάντα. Ita reſcripſit Leuncl. probante Camerario, pro καρτερώτερον. Nam καρτερός, inquit Stephanus, eſt poeticum, et ſignificat potius robuſtum. Sed Zeun. ob libros nihil audet. Απ. 1, 2, 1. πρὸς χειμῶνα καὶ θέρος καὶ πάντας πόνους καρτερικώτατος.

καρτερός. ¶ 1) *robuſtus, firmus.* Ιπ. 4, 5. περὶ τῶν ὅπλων ὅπως καρτερὰ ἔσονται ἐπιμελεῖσθαι. Hinc Π. 4, 2, 12. κατὰ καρτερὸν eſt *omnibus viribus.* Oppon. μαλακίζεσθαι. ¶ 2) *tolerans, fortis.* De equo, Ιπ. 3, 7. ταῦτα τὴν ψυχήν, εἰ καρτερά, — βασανίζει. §. 11. πάλιν πόνους ὑποδύεσθαι, ἱκανὰ τεκμήρια ψυχῆς καρτερᾶς. Margg. perperam καθαρᾶς. cf. καρτερικός. ¶ 3) *munitus.* E. 6, 2, 25. χωρίον καρτερόν. 7, 4, 22. καρτερὸν τὸ τεῖχος. v. Poll. 1, 170.

κάρυα, *nuces*, ſiue *omnes arbutei fructus corticis durioris.* Athenaeus 2, p. 52. A. κάρυα. οἱ Ἀττικοί,

κοὶ, καὶ οἱ ἄλλοι συγγρα-Φεῖς κοινῶς πάντα τὰ ἀκρόδρυα κάρυα λέγουσιν. Cf. Hesych. Aliter Moeris p. 47. Sed ap. Xenophontem τὰ πλατέα κάρυα Leuncl. explicat *castaneas*, vt Poll. 1, 232. sq. κάρυα τὰ οὐκ ἔχοντα διαΦυήν· εἴη δ' ἂν ταῦτα τὰ λεπτοκάρυα, ἢ μᾶλλον τὰ καςάνια ὀνομαζόμενα· Φησὶ γὰρ περὶ αὐτῶν ΞενοΦῶν etc. it. Salmas. exercitt. Plin. p. 425. A. 5, 4, 16. κάρυα — τὰ πλατέα, οὐκ ἔχοντα διαΦυήν. Salmasius l. l. exponit *castaneas, quae situ ac facie planae sunt, non prorsus rotundae.* §. 18. cf. Leuncl. ad h. l.

Καρύαι, *Caryae*, vrbs in Laconica, Arcadiam versus, quae ap. Pausaniam scribitur Καρυαὶ, ap Steph. Byz. Κάρυα, et interdum male confunditur cum alio eiusdem nominis oppido in boreali Arcadiae parte sito. v. Wasse ad Thucyd. 5, 55. et Heringa Obseruatt. c. 19. E. 6, 5, 25. 26. 27. 7, 1, 18. Ἀρχίδαμος — Καρύας ἐξαιρεῖ κατὰ κράτος — ἐκεῖθεν εἰς Παῤῥασίας τῆς Ἀρκαδίας. Edd. vett. et margg. habent Καρυᾶνας, quod est nomen nobis ignotum.

καρύκινος s. καρύκκινος, (de qua scriptura v. Zeun.) indicat genus quoddam coloris, sed quodnam, non satis certum est. Deducendum videtur a nomine καρύκη, s. καρύκκη, quod Hesychio est περίεργος ζωμός. βρῶμα Λύδιον ἐξ αἵματος καὶ ἄλλων ἡδυσμάτων συγκείμενον. it. καρυκινόν· μέλαν. vbi interpp. coniiciunt καρύκκινον. Eodem fere modo Suidas explicat nomen καρύκη, vbi addit haec: καὶ καρυκοποιεῖν, τὸ κοσμεῖν ποικιλίᾳ τινὶ ῥημάτων τὸν λόγον. Ex hac interpretatione videatur καρύκκινον etiam verti posse *varium*. Sed praestat cum Moro et Zeunio intelligere colorem *subrubicundum, nigricantem, qui ex nigro tendit ad rubrum.* Nam Erotianus, καρύκην, inquit, Φασὶν αἱματώδη τὴν χρόαν ἔχουσαν. Etymol. M. vbi de intrimento illo Lydorum dixerat, pergit sic: ἐγὼ δὲ οἶμαι καρύκην αὐτὸ λέγειν ἐπειδὴ μέλαν ἐςί. Φησὶ γὰρ ἐν τῷ κωμικῷ λέγων οὕτω, καρύκιον, καρυοβαΦές. καὶ κάρυος ῥόος, ὁ μέλανος ῥόος. Π. 8, 3, 2. Cyrus οὐδὲν Φειδόμενος οὔτε πορΦυρίδων — οὔτε καρυκκίνων ἱματίων. Cf. Foes.

Foes. oecon. Hippocrat. in v. καρυκοειδέα.

κάρφη, *foenum*. Suidas et Phauorin: κάρφη· ὁ ξηρὸς καὶ κοῦφος χόρτος. A. 1, 5, 10. διφθέρας ἐπίμπλασαν χόρτου κούφου· εἶτα συνέσπων ὡς μὴ ἅπτεσθαι τῆς κάρφης (all. τῆς κορυφῆς) τὸ ὕδωρ.

Καρχηδόνιος, *Carthaginiensis*. E. 1, 1, 27. Carthaginienses Hannibale duce capiunt in Sicilia Selinuntem et Himeram. 1, 5, 13. capiunt Agrigentum. cf. 2, 2, 14. 2, 3, 4. vincunt Dionysium tyrannum et vrbes nonnullas ei eripiunt. Απ. 2, 1, 10. Libybus imperant. K. 2, 4. linum Carthaginiense tenue commendatur ad retia. cf. Poll. 5, 26.

κάσας, ab Hesychio explicatur ἀμφιτάπης καὶ πιλωτά. Ibi H. Steph. nomen Persicum putat. Idem Hesych: κάσσον· ἱμάτιον, παχὺ καὶ τραχὺ περιβόλαιον. Poll. 7, 68. κάσσας δὲ ἱππικοὺς Ξενοφῶν εἴρηκεν ἐν τῇ Παιδείᾳ· οἱ δ' εἰσὶν ἐσθῆτες εἰλιταί, vbi Salmasius et alii legi volunt πιλωταί. Kuhnius ad Poll. l. l. deriuat ab Hebr. כָּסָה, *texit*. Salmas. in exercitt. Plin. p. 678. (p. 967.) scribi iubet κασᾶς, quia Arcadius grammaticus dicit: κασῆς, τὸ πιλωτὸν ἱμάτιον, περισπᾶται. Portus in indice reddit *sagum*. Scil. videtur fuisse *vestis crassa et ampla, et equitantibus vsitata, quae post vsum iterum conuolui solebat, vel quae solebat in equo sterni*. Π. 8, 3, 3. κάσας τουσδε τοὺς ἐφιππείους. Edd. vett. et MSS. καλέσας. Sed Brodaeus coniecit κάσας, quem secuti deinde sunt editores. §. 4. τώδε δύω κάσα — ὁ λαμβάνων τὸν κάσαν.

Κάσταλος, v. Καστωλός.

Καστόριαι κύνες, *canes Castoriae*. Apud Hesych. vocantur κασόριοι. A Xenophonte distinguuntur Κασόριαι et ἀλωπεκίδες. Quanquam Κασόριαι videntur omnes fuisse ἀλωπεκίδες, et differunt fortassis vt forma et genus. Poll. 5, 37. Κασόριοι δὲ καὶ Μενελαΐδες καὶ Ἁρμόδιοι ἀπὸ τῶν θρεψάντων ὠνομάσθησαν. §. 39. αἱ δὲ Κασορίδες, Κάσορος θρέμματα, Ἀπόλλωνος τὸ δῶρον. §. 40. ταύτας δ' ὁ αὐτὸς ποιητὴς (Nicander) τὰς ἀλωπεκίδας λέγει, μιξαμένου τὸ γένος (np. hoc genus canum) ἀλώπεκι

Κάσο-

Κάςορος. v. Hemſterhuſ. ad h. l. it. Gail. ad K. 3, 1. p. 107. ſq. qui recte oſtendit, eas Laconicas fuiſſe. cf. Kuſter. ad Suid. in v. Καςορίδων κυνῶν. K. 3, 1. αἱ καςόριαι — ἔχουσι δὲ αἱ καςόριαι τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην, ὅτι Κάςωρ ἡσθεὶς τῷ ἔργῳ, μάλιςα αὐτὰς διεφύλαξεν.

Καστωλὸς, *Caſtolus.* Steph. Byz: ἦν πόλις ἐν Λυδίᾳ Καςωλός. E. 1, 4, 1. Κῦρον κάρανον τῶν ἐς Καςωλὸν ἀθροιζομένων. Videtur h. l. vrbs intelligi, et κάρανος ſignificare *ſatrapam*. Hinc Καςωλοῦ πεδίον, Stephano Byz. auctore, Δωριέων, ὡς Ξενοφῶν· ἐκλήθη δὲ ὅτι Καςωλοὺς τοὺς Δωριεῖς οἱ Λυδοί φασιν. A. 1, 1, 2. Κῦρον ςρατηγὸν ἀπέδειξε πάντων, ὅσοι εἰς Καςωλοῦ πεδίον ἀθροίζονται. Marg. Steph. Καςάλου. Wels. volebat Πακτωλοῦ. 1, 9, 5. (Κῦρος) σατράπης τῆς Λυδίας καὶ Φρυγίας — ςρατηγὸς δὲ — πάντων, οἷς καθήκει εἰς Καςωλοῦ πεδίον ἀθροίζεσθαι. Scil. in hac planitie facile et explicari et pabulari poterat exercitus. v. omnino Schneider. ad F. 1, 4, 1.

Κάστωρ, *Caſtor.* K. 1, 2. Chironis diſcipulus. §. 13. immortalis factus. cf. Διόσκουροι et Καςόριαι.

κατὰ, ¶ A) c. gen. ¶ 1) *de.* Π. 1, 3, 1. ταῦτα κατὰ πάντων Περσῶν ἔχομεν λέγειν. Hutch. ad h. l. laudat 1 Cor. 15, 15. cf. Abreſch. animaduu. ad Aeſchyl. 2, 4. p. 273. Ἀπολ. 13. §. 25. κατ' ἐμοῦ φασιν. Leuncl. *mihi obiiciunt.* Voluit nimirum ſignificare, κατὰ h. l. eſſe *contra.* Sed v. Reisk. in ind. ad Demoſth. qui dicit, κατὰ c. gen. eſſe *de,* ſiue ad laudem rei, ſiue ad criminationem. ¶ 2) *in.* Π. 5, 1, 2. κατὰ τῶν πέπλων. Poteſt etiam h. l. verti *per.* Ιερ. 9, 10. εἰ κατὰ πάντων ἐμφανὲς εἴη. Sic tam κατὰ γῆς quam κατὰ γῆν dicitur. v. γῆ nr. 1. b. d. ¶ 3) *ſub.* v. Valckenar. ad Eurip. Hippol. 1366. Π. 4, 6, 2. p. 258. τιμῆς τινὸς ἠξίωσε τὸν κατὰ γῆς. A. 7, 1, 19. εὔχομαι — μυρίας ἐμὲ γε κατὰ τῆς γῆς ὀργυιὰς γενέσθαι. O. 19, 10. bis. v. γῆ nr. 1. a. b. ¶ 4) *deorſum, de.* A. 1, 5, 8. ἵεντο — κατὰ πρανοῦς γηλόφου. 4, 2, 11. 4, 8, 21. 6, 5, 20. Ιπ. 3, 7. πρὸς ἄναντες καὶ κατὰ πρανοῦς. cf. ἅλλεσθαι, it. ἐξάλλεσθαι, vbi c. ἀπὸ permutatur, et πρανής. ¶ 5)

¶ 5) Perm. c. μετὰ, Π. 6, 4, 5. p. 392. συνήττηνται μετ' αὐτῶν. Olim non adeo bene legebatur κατ' αὐτῶν. Alio modo lectio variat Π. 7, 1, 11. ἐπιτιθεμένους κατ' ἄκρων, *ab extrema parte exercitus* f. *aciei*. All. κατ' ἄκρον. Per fe vtrumque recte dici iudicat Fifcher. ad Weller. p. 370. Sed Zeun. ob antiquas editt. praefert κατ' ἄκρον, eodem fenfu. ¶ B) c. acc. ¶ 1) *fecundum*. v. γένος, γνώμη, νόμος, τάξις, τρόπος. Π. 1, 6, 3. κατὰ τὸν σὸν λόγον, *fecundum ea, quae tu dixifti* f. *monuifti*. 3, 1, 9. 8, 1, 16. κατὰ πολλοὺς τρόπους, *multis modis*. A. 7, 2, 4. κατὰ τὰ συγκείμενα, *fecundum ea quae pactus erat*. Aπ. 1, 4, 9. κατὰ τοῦτο, *ex hac fententia, fi hoc ponis*, i. q. κατὰ τοῦτον τὸν λόγον. K. 8, 2. πορεύεσθαι κατὰ ταῦτα (τὰ ἴχνη), *his ducibus*. Sic §. 8. μεταθεῖν κατὰ τὰ ἴχνη. Hefych: κατ' ἴχνος· κατακολουθήσας τὰ ἴχνη. it. K. 9, 18. ¶ 2) Eft fimilitudinis, Π. 8, 5, 12. p. 529. καθ' ὅ τι, *prout, vt, quomodocunque*. A. 5, 4, 11. τοὺς βαρβάρους ἐπὶ τὸ εὐώνυμον κατὰ ταὐτὰ ταξάμενοι, *itidem, pariter, eodem modo*. Sed 7, 3, 11. κατὰ ταῦτα, vbi tamen Zeun. edidit κατὰ ταὐτά. Πο. 4, 13. E. 2, 3, 17. p. 92. τιμώμενος — κατὰ τὸν πατέρα Ἄγνωνα, *vt pater Hagno*. 4, 7, 2. ἀπεκρίνατο καὶ μάλα κατὰ ταὐτὰ, *eodem modo*. Sic Aπ. 4, 4, 19. et O. 16, 7. Cf. καθά. ¶ 3) Eft distributiuum, v. Poll. 9, 144. Π. 1, 4, 17. ἐπιτηδείους ἀφῆκε κατὰ φυλὰς, *curiatim*. Sic 8, 3, 11. et Iπp 3, 2. Π. 2, 1, 12. ἐσκήνουν κατὰ τάξεις, *centuriatim*. 3, 1, 7. καθ' ἓν ἕκαστον, *fingulatim*. Sic Ay. 7, 1. et O. 19, 14. Π. 3, 3, 13. καθ' ἡμέραν, *quotidie*. it. 4, 2, 18. Cf. ἡμέρα nr. 1. q. 6, 2, 11. p. 373. κατ' ἴλας πορεύεσθαι, *turmatim*. A. 1, 2, 16. κατ' ἴλας καὶ κατὰ τάξεις. Π. 8, 6, 8. κατ' ἐνιαυτὸν, *quotannis*. Sic A. 3, 2, 7. et O. 4, 6. A. 3, 5, 5. διαβιβάσαι κατὰ τετρακισχιλίους, *quaterna millia*. Leuncl. *ad quater mille*. 4, 7, 6. 5, 5, 5. κατὰ ἔθνος ἕκαστος. 7, 3, 11. αἱ τράπεζαι κατὰ τοὺς ξένους ἀεὶ ἐτίθεντο, *fingulis hofpitibus*. Λ. 15, 7. κατὰ μῆνα, *fingulis menfibus*. Πο. 4, 36. κατὰ μέρος, *particulatim*. Oppon.

Oppon. ἅμα πάντα. E. 5, 2, 7. 6, 3, 8. κατὰ πόλεις ἕκαστοι. K. 6, 14. κατὰ μίαν, *singulatim*. cf. ἔθνος, εἷς nr. 6. et 11. it. 14. μικρὸς, ὀλίγος, τάξις, χώρα. ¶ 4) *in*. a) De loco, Hesych: κατὰ — ἀντὶ τοῦ ἐν. Π. 4, 2, 10. δεξιοῦσθε αὐτοὺς καθ' ὃν ἂν ᾖ ἕκαστος, *in quo quisque loco fuerit*. Camerar. tamen vertit *in quemcunque vestrum quisque inciderit*. 5, 3, 13. τῶν κατὰ ταῦτα τὰ χωρία. 6, 2, 11. p. 372. ἔχειν δὲ χρὴ καὶ ἄμην καὶ σμινύην κατὰ ἅμαξαν ἑκάστην, καὶ κατὰ τὸ νωτοφόρον δὲ ἀξίνην καὶ δρέπανον. 8, 1, 2. οἱ κατὰ τὴν Ἀσίαν ὑπὸ βασιλεῖ ὄντες. 8, 6, 3. 8, 8, 10. κατὰ τὴν χώραν — ἀναστρέφονται. §. 4. est ἐν τῇ χώρᾳ. Aπ. 4, 4, 1. καὶ κατὰ πόλιν καὶ ἐν ταῖς στρατείαις. A. 4, 2, 11. κατὰ τὴν ὁδόν. 4, 3, 9. κατὰ τοῦτο, *hac parte*. 4, 6, 8. 5, 4, 1. κατὰ θάλατταν — κατὰ γῆν. 5, 6, 3. p. 290. p. 292. §. 4. 7, 5, 8. οἱ κατὰ ταῦτα οἰκοῦντες. Aθ. 2, 2. κατὰ γῆν — κατὰ θάλατταν. E. 3, 5, 18. 4, 5, 10. πένθος ἦν κατὰ τὸ στράτευμα. 4, 7, 3. κατά τε τοὺς ἀγροὺς, καὶ ἐν τῇ πόλει. 4, 8, 1. 6, 2, 16. 5, 4, 49. τῆς φυλακῆς, καθ' ἣν εἰσῆλθε. O. 5, 9. 17. 11, 14. 15. Iπ. prooem. τὸν κατὰ τὸ Ἐλευσίνιον ἵππον. v. Zeun. Iππ. 8, 18. v. γίγνεσθαι, ἐκεῖνος, μέσος, θάλαττα, χώρα, γῆ, οὐρά. ¶ b) De motu in loco, E. 2, 1, 17. ἐσκεδασμένους κατὰ τὴν Χεῤῥόνησον. Possit etiam verti *per*. vt 6, 2, 10. et Iπ. 8, 6. Aπ. 1, 3, 12. ἐνίησί τι κατὰ τὸ δῆγμα, *in ipso morsu*. ¶ c) De motu in locum, Hesych: κατὰ — ἀντὶ τοῦ εἰς. Π. 7, 5, 7. τὸ ὕδωρ κατὰ τὰς τάφρους ἐχώρει. 8, 5, 9. πορευόμενοι γίγνονται κατὰ τὴν Μηδικήν. A. 7, 2, 15. κατὰ Σηλυμβρίαν ἀφίκου. Cf. χώρα, γίγνεσθαι nr. 15. ¶ d) De societate, E. 5, 2, 12. p. 300. ὅπως μὴ καθ' ἓν εἴη, *ne vniatur Boeotia, ne Boeoti se coniungant*. ¶ e) De tempore, Π. 3, 3, 13. κατὰ φῶς, *interdiu*. Oppon. νύκτωρ. 4, 2, 15. πορεύεσθαι τῆς νυκτὸς κατὰ τὸ ψῦχος. E. 2, 1, 5. κατὰ τὴν προτέραν ναυαρχίαν. Sic fere §. 3. κατὰ τὴν παραγγελίαν, *his auditis*. O. 9, 8. κατὰ μῆνα, *menstruo spatio, intra mensem*. Cf. καταρχὰς et ἡμέρα et χρόνος. ¶ f) Aliter de tempore, Π. 1, 4, 14. ἄφες πάντας τοὺς κατ' ἐμὲ

ἐμὲ διώκειν, *aequales meos.* Sic οἱ καθ' ἑαυτὸν sunt *homines sui temporis*, Αγ. 10, 4. Ε. 6, 4, 28. Απ. 3, 5, 10. 11. Λ. 10, 8. κατὰ τοὺς Ἡρακλείδας, *temporibus Heraclidarum.* ¶ 5) *ad.* Π. 3, 3, 28. οἱ Πέρσαι κατὰ τὰς εἰσόδους ἑπόμενοι. 7, 1, 8. Α. 5, 2, 16. διώκειν κατὰ τὰς πύλας. 7, 5, 8. καθ' αὐτοὺς, *ad sua littora.* Ε. 4, 4, 1. ἀφείθη κατὰ πόλεις τὸ στράτευμα. Possit h. l. distributiue accipi: *in suam quisque ciuitatem.* 4, 5, 3. κατὰ τὸ ἀκρότατον ἀνεβίβασε. 7, 5, 1. in margg. ἀπηγγέλθη πρὸς τὸ κοινὸν — καὶ κατὰ πόλεις. In edd. est καὶ τὰς πόλεις. Sic est consilii, vt ἐπὶ, Α. 3, 5, 2. τῶν ἐσκεδασμένων καθ' ἁρπαγήν. Cf. γίγνεσθαι nr. 15. a. ¶ 6) *prope, iuxta.* Π. 6, 3, 2. κατὰ τὴν ἑαυτῶν τάξιν ἕκαστον ἰέναι. Α. 5, 2, 15. τοὺς ἰσχυροὺς, τοὺς καθ' αὐτοὺς, *sibi proximos.* Alias καθ' αὐτὸν est *seorsim.* v. αὐτὸς nr. 4. et ἑαυτόν. Sic Π. 6, 3, 11. p. 386. καθ' ὑμᾶς αὐτοὺς, *seorsim, vestro arbitrio.* Sed ibid. est κατὰ τὸ δεξιὸν πλευρὸν τῆς στρατιᾶς. Α. 7, 3, 11. καθ' οὓς αἱ τράπεζαι ἔκειντο. Ε. 2, 4, 15. vbi etiam *circa* exponi potest. 4, 5, 3. κατὰ τὰ θερμὰ παρῄει. Paulo post est πρὸς τοῖς θερμοῖς. 5, 4, 49. τὸ κατὰ Σκῶλον σταύρωμα. 6, 5, 26. κατὰ Καρύας ἐνέβαλον — κατ' Ἰὸν, *ibi vbi est Caryae — vbi est Ius.* Cf. 4, 2, 8. 4, 6, 14. ¶ 7) *apud.* Π. 7, 1, 7. κατ' ἄλλους αὖ τοιάδε —' κατ' ἄλλους δ' αὖ (ἔλεξε). Paulo ante est ἐν ἄλλοις ἔλεξε. Α. 5, 2, 12. Ε. 6, 2, 11. ¶ 8) *versus, e regione.* a) Α. 7, 2, 1. εἰς κώμας τῶν Θρακῶν τὰς κατὰ Βυζάντιον. Ε. 7, 2, 7. κατὰ τὰς κλίμακας προσεμάχοντο. b) De hostibus in acie oppositis. v. Valckenar. ad Herodot. 3, 14. Π. 7, 1, 11. ἐμοῦ ἐπιτιθεμένου τοῖς κατὰ τὸ δεξιὸν, τότε καὶ ὑμεῖς τοῖς καθ' ὑμᾶς ἐπιχειρεῖτε. §. 15. Α. 6, 5, 18. Αγ. 2, 11. Ε. 4, 3, 10. οἱ Ἀθηναῖοι κατὰ Λακεδαιμονίους ἐγένοντο, αὐτοὶ δὲ — κατ' Ἀχαιοὺς ἀντετάχθησαν. §. 12. 4, 4, 11. νικῶντες τοὺς καθ' αὐτούς. cf. γίγνεσθαι nr. 15. c. et ἑαυτὸν nr. 3. c. ¶ 9) *contra.* Π. 6, 3. 6. προσελαύνουσι — κατ' αὐτοὺς ἡμᾶς. 7, 1, 12. προσῄεσαν τρεῖς φάλαγγες — ἡ μὲν μία κατὰ πρόσωπον· τὰ δὲ δύο, ἡ μὲν κατὰ τὸ δεξιὸν, ἡ δὲ κατὰ τὸ εὐώνυ-

εὐώνυμον. §. 13. 14. A. 1, 10, 5. 2, 3, 11. ¶ 10) *per.* Π. 6, 2, 8. θάλαττα — καθ' ἣν πλείω ἔρχεται ἢ ὅσα τις ἑώρακεν ἀγαθά. A. 3, 4, 18. 4, 5, 19. κατὰ κλίμακας (all. ἐπὶ κλίμακος) κατέβαινον. 6, 5, 5. 13. E. 2, 1, 3. ἐπορεύετο κατὰ τὴν πόλιν. 2, 4, 18. κατὰ τὸν δρόμον τὰς μηχανὰς προσάγειν. 3, 3, 11. 4, 1, 7. 4, 5, 1. ἀπεχώρουν κατὰ τὴν — ὁδόν. §. 10. κατὰ θάλατταν ἀπέπεμψε. 5, 4, 47. τὸ ὑπὲρ τῆς κατὰ τὸν Κιθαιρῶνα ὁδοῦ ἄκρον. §. 55. est διὰ τοῦ Κιθαιρῶνος. 7, 4, 21. κατὰ τὴν ὁδὸν ἀναχωροῦντες εἰς τὴν εὐρυχωρίαν ἐξῆλθον. Leuncl. perperam: *e via cedentes.* Morus recte: *per viam angustiorem.* ¶ 11) *propter.* A. 7, 3, 20. σύνθημα δ' εἶπον (Athenienses honoris caussa) κατὰ τὴν συγγένειαν. cf. ἀνάγκη n. 7. Sic Π. 5, 2, 11. in marg. Steph. κατὰ ταῦτα, probante Zeunio, vbi editi καὶ τὰ αὐτά. K. 1, 5. κατὰ τὴν ἀρετὴν ἐθαυμάσθησαν. ¶ 12) *pro.* Π. 8, 6, 6. κατὰ λόγον δυνάμεως. Aπ. 2, 7, 1. κατὰ δύναμιν. pro quo 1, 3, 3. ex Hesiodo est καδδύναμιν. cf. ἀξία. Sic praecedente ἢ post comparatiuum. v. Rittershus. ad Oppian. cyneget. 2, 521. Π. 4, 5, 14. p. 250. πλείω ἅπαντα ἢ κατὰ τὸ ἡμέτερον πλῆθος. E. 3, 3, 1. σεμνοτέρας ἢ κατὰ ἄνθρωπον ταφῆς, *quam pro sorte humana.* Aπ. 1, 7, 4. προστάττεσθαί τινι μείζω ἢ κατὰ δύναμιν. 4, 7, 10. cf. ἄνθρωπος nr. 9. ¶ 13) *quod attinet ad.* E. 1, 6, 5. οὐ κωλύω τὰ κατ' ἐμέ, *ego quidem, quod ad me attinet.* O. 11, 9. ἡδύ μοι — τὴν πόλιν μηδὲν κατ' ἐμὲ χρήμασιν ἀκόσμητον εἶναι. Sic τὸ κατὰ τοῦτον εἶναι, v. εἶναι nr. 16. c. et ἑαυτὸν nr. 2. et 4. ¶ 14) *post, a tergo.* Π. 7, 1, 15. ἐξέκλιναν κατὰ τὰ φεύγοντα ἅρματα. K. 6, 17. vbi oppon. ὑπαντᾶν. ¶ 15) Dicitur de conditionibus, vt ἐπί, E. 7, 1, 1. καθ' ὅ τι συμμαχία ἔσοιτο, *quibus conditionibus.* Resp. ἐπὶ τοῖς ἴσοις. ¶ 16) Circumscribit ¶ a) substantiuum vel genitiuum, A. 4, 8, 15. οἱ κατὰ (cod. Eton. πρὸς) τὸ Ἀρκαδικὸν πελτασταί, *peltastae Arcadici.* Leuncl. male: *Arcadico more instructi.* Intelligi enim debet σύστημα. E. 4, 4, 11. τὰ κατὰ τοὺς Σικυωνίους, *Sicyonios.* Intell. τάγματα vel μέρη. 6, 1, 4. p. 361. τὰ κατὰ Θετ-

Θετταλίαν, *Theſſalia.* Intell. χωρία. K. 1, 5. in marg. τὰ κατὰ τὴν ἀρετήν. cf. γίγνεσθαι. ¶ b) adiectiuum, Π. 5, 1, 5. ἕκαςος τῶν καθ᾽ αὐτὸν ἐρᾷ, *ſua, ſibi apta.* Cf. ἑαυτὸν nr. 3. 7, 1, 8. τὰ καθ᾽ ἡμᾶς, *acies noſtra.* §. 9. eſt τὰ παρὰ σοι. A. 1, 9, 10. τὸ κατὰ μῆνα κέρδος, *menſtruum.* Cf. ἡμέρα. Sic omnino de rerum ſtatu, E. 6, 3, 6. p. 387. τὰ κατὰ θάλασσαν — τὰ κατὰ γῆν. Cf. 4, 8, 1. 6, 1, 4. p. 360. ſq. ¶ c) aduerbium, (v. omnino nr. 3.) Π. 6, 2, 11. p. 370. κατὰ μικρὸν, *paulatim.* cf. μικρός. Αθ. 2, 2. E. 3, 4, 13. κατά τύχην τινὰ, *caſu quodam.* cf. εἰκὸς, ἡσυχία, καρτερὸς, κράτος, κόσμος, μόνος, σπουδή. ¶ 17) Saepe omiſſum debet intelligi, inprimis poſt verba motum indicantia. v. ἄγειν, ἀποχωρεῖν, διασκηνεῖν, θεῖν, πορεύεσθαι, etc. it. ante πάντα, *omnino, in omnibus rebus,* Π. 1, 6, 8 ante τὰ τοιαῦτα πάντα, Aπ. 2, 9, 4. it. ante οὐδεν, vbi fere eſt pro οὐ. it. ante τἄλλα, Π. 1, 6, 19. p. 74. A. 7, 2, 14. ante ὅθεν, Π. 2, 4, 13. ante τρόπον, Π. 3, 1, 6. ante ἀριθμὸν, Iερ. 2, 3. Cf. ἔξω nr. 18. βάθος, μῆκος, πλάτος, πλῆθος et ſimilia. Saepe quoque ante accuſatiuum abſolutum intelligunt κατὰ, vt ante θυσίας, Αθ. 2, 9. ante τοὺς — ἵππους, Iπρ. 1, 14. ante τὰ εἰς τὸν πόλεμον, K. 1, 12. Sic A. 5, 5, 10. ὃ δὲ λέγεις, Hutch. explicat κατ᾽ ἐκεῖνο δὲ ὃ λέγεις, *quod ad illud attinet quod dicis.* §. 11. ἃ δὲ ἠπείλησας. Aγ. 5, 6. ἃ δὲ πάντες ἐπιςάμεθα. Sed Zeun. recte praefert τὰ δὲ π. Iερ. 6, 12. ὃ δ᾽ ἐζήλωσας ἡμᾶς. O. 7, 36. ἃ δ᾽ ἂν περιττεύειν δέῃ. cf. τάχιςος et τέλος. ¶ 18) κατ᾽ ἀντιπέρας, et κατ᾽ ἀντικρὺ, v. ἀντικρὺ et ἀντιπ. κατὰ κέρας, κατὰ κεφαλὴν, v. κέρας, κεφ. κατὰ πόδας, v. ποῦς. καθ᾽ ὁπόσους, κατ᾽ ὀφθαλμοὺς, v. ὁπόσ. et ὀφθαλμ. κατὰ πολὺ, v. καταπολύ. κατὰ πρόσωπον, v. πρόσωπον, etc. ¶ 19) Permutatur c. ἀνά. v. ἀνὰ nr. 1. et κράτος nr. 2. a. c. ἀπὸ, Π. 5. 5. 12. pro αὐτοὶ ἀφ᾽ ἑαυτῶν in marg. Steph. eſt αὐτοὶ καθ᾽ ἑαυτοὺς, *ipſi ſua ſponte.* c. ἐπί. v. ſupra nr. 10. c. μετά. v. μετὰ c. acc. nr. 3. c. καί. v. περαίνειν nr. 2. et ἔκπλους. c. εἰς. v. κατάντης. c. παρὰ, A. 1, 4, 3. αἱ νῆες ὥρμουν παρὰ (Marg. κατα) τὴν σκηνήν. c. πρὸς, *aduerſus,* A. 1, 10, 4. ἐν τῇ μάχῃ πρὸς (2 codd. κατὰ)

κατὰ) τοὺς Ἕλληνας. Cf. ſupra nr. 16.

κᾆτα, i. q. καὶ εἶτα, ponitur in interrogatione, et verti poteſt *ſiccine*. v. Kuſter. ad Ariſtoph. Plut. 79. Ο. 2, 4. κᾆτα οὕτως ἐγγυαικῶς — οὐχ ἥγῃ; Hic eſt maxime admirantis. Cf. εἶτα nr 6.

καταβαίνειν, ¶ 1) *deſcendere*. ¶ a) de monte, Π. 3, 1, 3. καταβὰς ἡμῖν μάχεσθαι — τί οὖν οὐ καταβαίνεις all. οὐκ ἀποβαίνεις) — ἐπὶ δίκην καταβαίνειν. §. 4. Α. 7, 4, 3. εἰ μὴ καταβήσονται οἰκήσοντες. Ε. 7, 4, 13. κατέβαινον ἐπὶ τοὺς Ἡλείους, *aggreſſuri Eleos*. ¶ b) ex arce, Ε. 2, 4, 28. ἀνελθόντες εἰς τὴν ἀκρόπολιν· ἐπεὶ δὲ κατέβησαν. ¶ c) ex equo, vbi opponitur ἀναβαίνειν. v. ἀναβ. Π. 1, 4, 8. καταβεβηκώς. 4, 3, 4. p. 233. ὅταν μὲν ἐπὶ τοῦ ἵππου γένωμαι — ὅταν δὲ καταβῶ. 4, 5, 15. p. 252. ἐπὶ τῶν ἵππων. — τὸ καταβῆναι ἐν μέσῳ καὶ εὐθὺς πεζοὶ παρεσόμεθα. Ε. 5, 4, 39. τῶν ἱππέων ἔτι καταβεβηκότων. Ιπ. 7, 19. bis. Ιπρ. 4, 2. εἰ πᾶσι καταβεβηκόσι πλησιάσειαν. Plene, Π. 5, 5, 3. καταβὰς ἀπὸ τοῦ ἵππου — κατέβη ἀπὸ τοῦ ἵππου. 8, 3, 5. ἱππεῖς — καταβεβηκότες ἀπὸ τῶν ἵππων. Α. 7, 3, 25. Ε. 7, 1, 10. Palliuum. Ιπ. 11, 7. ἢν ταχὺ καταβαίνηται, *ſi eques cito ex equo deſcendit*, vel *ſi equus equitem cito deſcendere patitur*. Sed prior explicatio praeſtat. ¶ d) in campum, Π 3, 1, 4. ἐς τὸ πεδίον οὐ κατέβαινεν. ¶ 2) *e regione editiore in preſſiorem iter facere*. Dicitur ſaepe ſic de expeditione bellica, Ε. 2, 4, 4. Thraſybulus Phyla καταβαίνει Athenas verſus, vt ſe hoſtibus opponat. 6, 5, 27. Thebani expeditionem facturi in Laconicam, πολὺ θρασύτερον κατέβαινον. 7, 5, 11. cf. ἀναβαίνειν. it. *e mediterraneis ad maritima*, Π. 1, 1, 4. καταβὰς ἐπὶ θάλατταν ἐπῆρξε Κυπρίων. Α. 2, 5, 3. καταβῆναι dicitur Tiſſaphernes ad maritima proficiſcens. Αγ. 1, 13. μέγα φρονήσας ἐπὶ τῷ καταβάντι ϛρατεύματι, pro quo Ε. 3, 4, 11. eſt ἐπὶ τῷ καταβάντι ϛρατεύματι παρὰ βασιλέως. Αγ. 1, 18. ὅτι καταβήσοιτο ἐπὶ θάλατταν. Ε. 1, 4, 1. καταβαίνοντες οἱ Λακεδαιμονίων πρέσβεις a rege, domum reuerſuri. 3, 1, 10. 4, 2, 8. 5, 1, 3. (in terra continenti) κατέβαινεν mare ſ. por-

portum verſus, nauem conſcenſurus. §. 22. Ἀνταλκίδας κατέβη ex Aſia, nauigaturus in Graeciam Male Leuncl. *rediit.* Sic Π. 8, 6, 8. καταβαίνει is, quem rex Perſarum in prouincias mittit e regia, vt ſatrapas exploret. ¶ 3) *in certamen deſcendere.* Ita vertunt A. 4, 8, 20. πολλοὶ κατέβησαν, np. e tumulo antememorato.

καταβάλλειν, ¶ 2) *deiicere.* aduerſarium de equo, E. 5, 2, 31. ἵππαρχον καταβάλλουσιν ἀπὸ τοῦ ἵππου. Ιπ. 8, 11. ¶ 2) *e manu eiicere, abiicere.* Π. 2, 2, 1. p. 102. καταβάλλει ὃ ἔλαβεν, ὡς ἕτερον ληψόμενος. 4, 5, 13. τὰ παλτὰ καταβάλλειν. ¶ 3) *confuſe proiicere.* Π. 2, 1, 13. λίθων καὶ ξύλων — κἂν ὁπωσοῦν καταβεβλημένα τύχῃ. E. 2, 4, 18. O. 3, 3. ὅπου ἔτυχεν ἕκαςον καταβέβληται. Oppon. ἐν χώρᾳ τεταγμένα κεῖται. cf. χύδην. ¶ 4) *euulſum* ſ. *erutum proiicere.* O. 16, 14. τὴν ὕλην καταβάλλειν, ὡς αὐαίνηται ἐπιπολῆς. ¶ 5) *ſerere.* O. 16, 11. καρπὸν δ' οὔπω καταβαλεῖν. ¶ 6) *demittere, deprimere.* K. 5, 32. lepus καταβάλλει καὶ παραβάλλει τὸ ἕτερον οὖς πλάγιον. cf. ἐπικαταβάλλειν. Sic Ιπ. 8, 3. τοῦ ἀγωγέως καταβεβλημένου προδιαβῆναι αὐτὸν τάφρον. Ita emendarunt Steph. et Leuncl. pro καταβεβλημένον, quod Camerar. vertit *vacuum,* ſcil. equum. Nam ἀναβάλλειν ſic eſt *ſe in equum coniicere.* Sed ἀγωγεὺς καταβεβλ. eſt *lorum laxum* ſ. *demiſſum vt laxum ſit.* ¶ 7) *proſternere, caedere.* Heſych: καταβαλεῖ· ἀποκτενεῖ. ¶ ¶ a) beſtias, *erlegen,* Π. 1, 3, 12. θηρία τοξεύων καὶ ἀκοντίζων καταβαλεῖς. 1, 4, 8. 4, 6, 2. p. 257. ¶ b) homines, Π. 3, 3, 27. τίς πρῶτος ἄνδρα καταβαλεῖ. E. 3, 2, 3. 4, 1, 9. 4, 3, 15. 4, 8, 19. 5, 4, 39. ¶ 8) *obiicere.* E. 5, 2, 29. τὰ δένδρα ἐμποδὼν καταβάλλειν, εἴ τις ὄπισθεν ἐπίοι. 6, 5, 30. ¶ 9) *euertere.* Heſych: καταβαλεῖ — καταλύσει. E. 4, 5, 10. τὸ τρόπαιον οὐ κατέβαλεν. 6, 4, 27. κατέβαλε (Margg. κατέλαβε) τὸ Ἡρακλειωτῶν τεῖχος.

κατάβασις, ¶ 1) *deſcenſus, via decliuis, locus per quem deſcenditur.* Π. 7, 2, 1. κατάβασιν εἰς τὸν ποταμὸν καὶ ἀνάβασιν. A. 3, 4, 23. ἀκρωνυχίαν ὄρους, ὑφ'

ὑφ' ἥν ἡ κατάβασις ἦν εἰς τὸ πεδίον. §. 24. ὁ ὑπὲρ τῆς καταβάσεως λόφος. 5, 2, 6. ἦν ἐφ' ἑνὸς ἡ κατάβασις ἐκ τοῦ χωρίου. §. 18. 5, 3, 1. τὴν κατάβασιν ἐφοβοῦντο τὴν εἰς Τραπεζοῦντα, πραυὴς γὰρ ἦν καὶ στενή. cf. ποταμός. ¶ 2) iter e mediterraneis mare versus. cf. ἀνάβασις. A. 5, 5, 4. τῆς καταβάσεως ἀπὸ τῆς ἐν Βαβυλῶνι μάχης ἄχρι εἰς Κοτύωρα. 7, 8, 15.

καταβιβάζειν, ¶ 1) *descendere iubere.* Π. 7, 5, 8. καταβιβάσας εἰς τὸ ξηρὸν τοῦ ποταμοῦ ὑπηρέτας. ¶ 2) *descendere cogere, depellere.* hostem, E. 4, 6, 7. κατεβίβασαν ἐς τὸ ὁμαλὸν τὸ στράτευμα. ¶ 3) *deorsum agere, ex monte abigere.* E. 4, 6, 5. τὰ βοσκήματα κατεβίβαζον ἐκ τῶν ὀρῶν.

καταβλακεύειν, *per inertiam perdere* f. *detrimentum afferre.* Hefych: καταβλακεύειν· — ῥαθυμεῖν, ἢ δαπανᾶν ῥαθύμως. c. acc. A. 7, 6, 16. οὔτε κατεβλακεύσαμεν τὰ τούτου. cf. βλακεύειν.

καταβλητικὸς, *vim habens equitem aduersarium ex equo deiiciendi.* Iπ. 8. 11. τοῦτο γὰρ καταβλητικόν.

καταγγέλλειν, *prodere, deferre.* A. 2, 5, 11. κατήγγειλαν αὐτῷ τὴν ἐπιβουλήν.

κατάγειν, ¶ 1) *deducere ad maritima.* Aγ. 1, 18. ἐπὶ θάλασσαν ἐν τάχει τὸ στράτευμα κατάγων. ¶ 2) *abducere, abigere.* E. 4, 8, 33. κατῆγεν, εἴ τι που λαμβάνοι ἀπ' Ἀθηναίων πλοῖον. Cf. nr. 3. ¶ 3) *fubducere naues e mari ad terram.* Hefych: κατάγειν· ἐπὶ τὸν ναύσταθμον ἄγειν. A. 5, 1, 6. εἰ πλοῖα κατάγοιμεν. §. 7. οὓς ἂν καταγάγωμεν, np. nautas cum nauibus fubductos. §. 10 E. 5, 1, 25. τὰς ἐκ τοῦ Πόντου ναῦς Ἀθήναζε ἐκώλυε καταπλεῖν, ἐς δὲ τοὺς ἑαυτῶν ξυμμάχους κατῆγεν, *nauigare permittebat*, f. *iubebat.* Etiam nr. 2. huc referri poteft. ¶ 4) *appellere.* v. καταπέμπειν. ¶ 5) *reducere exules in patriam.* Suid: κατάγειν· τοὺς πεφευγότας εἰς τὰς ἑαυτῶν πατρίδας ἀποκαθιστᾶν. Ξενοφῶν (A. 1, 1, 7.)· ἐπειρᾶτο κατάγειν τοὺς ἐκπεπτωκότας. Plenius 1, 2, 2. τοὺς φυγάδας καταγάγοι οἴκαδε. it. 7, 3, 8. et Aγ. 2, 21. E. 1, 1, 20. κατάξειν αὐτούς, *effecturos effe vt redire iis liceret.* 2, 2, 12. τοὺς φυγάδας

δας κατάξαντας. Margg. καθέντας. 4, 4. 15. 5, 2, 9.
κατάγειος, *subterraneus.* Suid: κατάγαιον οἴκημα καὶ κατάγειον, ὑπὸ γῆν. Deinde, non nominato Xenophonte, laudat locum A. 4. 5, 19. αἱ οἰκίαι ἦσαν κατάγειοι. cf. Poll. 7, 123. et 9, 49.
καταγελᾶν, ¶ 1) *ridere.* A. 2, 4, 2. ἐνικῶμεν τὴν βασιλέως δύναμιν — καὶ καταγελάσαντες ἀπήλθομεν. Vbi tamen simul habet contemtus notionem, et potest ad nr. 2. referri. O. 13, 4. ¶ 2) *deridere.* Απ. 2, 6, 12. ἀκούων, τὸν ἐπαινοῦντα καταγελῶντα λέγειν, *deridentis animo, Spottweise.* c. gen. Π. 1, 4, 15. 4. 5. 17. τεθράμμεθα χαριτικῶς, ὥστε ἴσως ἂν ἡμῶν καταγελῴητε (Margg. καταγελάσαιτε), εἴ τι etc. 7, 5, 7. κατεγέλων τῆς πολιορκίας — ἔτι μᾶλλον κατεγέλων. Margg. et MSS. addunt τούτων. A. 2, 6, 12. E. 4, 1, 10. Απ. 1, 4, 2. 3, 5, 15. 3, 7, 8. 4, 4, 8. de Socrate: τῶν ἄλλων καταγελᾷς ἐρωτῶν καὶ ἐλέγχων. c. acc. rei, O. 8, 19. ὃ πάντων καταγελάσειεν ἂν μάλιστα οὐχ ὁ σεμνὸς, ἀλλ' ὁ κομψός. Passiuum: Ιερ. 11, 6. tyrannus in ludis νικώμενος — πάντων μάλιστα καταγελῷτο. Απ. 3, 7, 7. δεδιὼς μὴ καταγελασθῇς. ¶ 3) *illudere.* A 1, 9, 8. τοὺς κακούργους οὐκ εἴα καταγελᾶν, πρ. ἑαυτοῦ. ¶ 4) *despicere, reprehendere.* A. 2, 6, 17. τούτων οὐδεὶς οὐθ' ὡς ἐν πολέμῳ κακῶν κατεγέλα. Mox est ἐμέμφετο.
καταγέλαστος, *ridiculus, ludibrio expositus.* Απ. 2, 6, 38. καταγέλαστος φαίνοιο. 3, 6, 1. καταγέλαστον ὄντα. 4, 2, 29. ἀδοξοῦσι διὰ ταῦτα καὶ καταγέλαστοι γίγνονται.
καταγελάστως, *ridicule, contemtim.* Απ. 1, 7, 2. iactator ἀλυσιτελῶς καὶ καταγελάστως βιώσεται.
κατάγελως, *derisio, irrisio.* O. 13, 5. οὐ μὲν δὴ ἄξιον πρᾶγμα καταγέλωτος — οὐ καταγέλωτός μοι δοκεῖ ἄξιος εἶναι.
κατάγεσθαι, ¶ 1) *subducere.* E. 6, 2, 24. τὰς τριήρεις — ἕλκων κατηγάγετο εἰς τὸν λιμένα. ¶ 2) *deuerti, deuersari.* v. interpp. Thom. Mag. p. v. interpp. Thom. Mag. p. 501. Π. 8, 5, 9. ὅταν ἐκεῖσε (in aedes) ἔλθῃ, ὡς εἰς οἰκεῖα κατάγεσθαι. 8, 6, 2. Αγ. 5, 7. E 4, 5, 18. κατήγετο ἐς τὰς πόλεις. Σ. 1, 11. scurra dicit, ὅτι κατάγεσθαι βούλοιτο. Hic reddere etiam possis: *in domum*

domum deduci. 8, 39. πρόξενοι κατάγονται παρά σοι. Eleganter de morte, Αγ. 11, 16. εἰς τὴν ἀΐδιον οἴκησιν κατηγάγετο. ¶ 3) reuerti. Α. 3. 4, 22. κατάγεσθαι ἐπὶ τὸ στρατόπεδον.

καταγίγνεσθαι, oriundum esse. Xenophon ap. Stobaeum tit. 86. p. 497. τοὺς ἀνθρώπους ἐπίστασθαι, (τῷ) γεννᾶν ἐξ ἀλλήλων καταγίγνεσθαι τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων. v. Abresch. dilucc. Thucyd. 4, 126.

καταγιγνώσκειν, ¶ 1) cognoscere, animaduertere. Dicitur fere in malam partem: cognoscere s. deprehendere rem malam. Suid: καταγνῶναι· — ἰδίως ἐπὶ διαβολῇ καὶ πονηρίᾳ λέγουσιν Ἀθηναῖοι. Certe saepe dicitur μέσως. c. acc. Π. 1, 3. 9. πῶς δὴ τοῦτο κατέγνως; 5, 5, 7. Ε. 5, 4, 57. c. acc. particip. pro inf. Π. 8, 4, 5. ἔστιν ὅ τι — οὐχ ἡδομένως πράττοντά με κατέγνως. c. ὅτι, Ε. 5, 4, 41. κατέγνω — ὅτι ἀεὶ μετ' ἄριστον οἱ πολέμιοι ἐφαίνοντο. c. gen. et inf. Π. 6, 1, 20. αὐτὸς ἐμαυτοῦ κατέγνων μὴ ἂν καρτερῆσαι, animaduerti me non continentem esse. Chariton 6, 3. pro eo dixit μοῦ καταγνοὺς ἀκρασίαν. Sed diserte in bonam partem est Ο. 2, 18. τοὺς γνώμῃ συντεταμένῃ ἐπιμελουμένους — κερδαλεώτερον κατέγνων πράττοντας. Sic in bonam partem est ¶ 2) existimare de aliquo, sentire. Απ. 3, 7, 3. τὴν ἐμὴν δύναμιν ἐν ποίῳ ἔργῳ καταμαθὼν ταῦτά μου καταγιγνώσκεις, ita de me sentis. Ο. 2, 1. κατέγνωκας ἡμῶν ἱκανῶς πλουτεῖν, putasne, nos satis diuites esse. Sed ¶ 3) sentire. In malam partem, Απ. 1, 3, 10. ταῦτα κατέγνωκας αὐτοῦ, tam male de eo sentis. ¶ 4) decernere. Passiuum c. nominatiuo poenae. Nam ap. Thucyd. Demosth. aliosque actiuum est c. acc. poenae. Απ. 4, 8, 1. ὑπὸ τῶν δικαστῶν κατεγνώσθη θάνατος. Male quidam legunt θανάτου. v. Fischer. ad Plat. apol. 29. c. gen. Ε. 3, 5, 18. θάνατος αὐτοῦ κατεγνώσθη, contra eum. 7, 3, 7. p. 475. ¶ 5) damnare. Actiuum c. acc. pers. vel addito vel intelligendo, atque adeo passiuum c. nominatiuo pers. Ε. 1, 7, 10. p. 56. ἂν καταγνωσθῇ. Moro hoc videbatur glossema esse, quia praecedit κατακριθέντα. v. κατακρίνειν nr. 3. 4, 4, 2. κἂν νόμῳ

τις καταγνωσθῇ. 6, 5, 9. καταγνόντες ἀπέκτειναν. Ἀπολ. 29. c. inf. E. 1, 7, 10. p. 55. ἐὰν καταγνωσθῇ ἀδικεῖν, i. e. διὰ τὴν ἀδικίαν. 5, 4, 30. c. duobus accuſatiuis, E. 1, 7. 10. p. 60. προδοσίαν καταγνόντες τοὺς οὐχ ἱκανοὺς γενομένους. Moro iudice ἱκ. γεν. ſunt accuſatiui abſoluti: *quippe cum non potuerint.* Quod iudicium ſi ſequi nolueris, accuſatiuus προδοσίαν mutandus erit in genitiuum προδοσίας, vel accipiendus pro διὰ τὴν προδοσίαν.

καταγνύειν, ¶ 1) *frangere.* A. 4, 2, 13. ἑνὸς μὲν κατέαξαν τὸ σκέλος. De crurifragio adhiberi hoc verbum, dicit Phauorinus. v. interpp. Thom. Mag. p. 500. Sed Moeris p. 233. dicit: κατέαξα τῆς κεφαλῆς, Ἀττικῶς· κατέαξα τὴν κεφαλὴν, Ἑλληνικῶς. ¶ 2) *debilitare.* O. 6, 5. τὰς βαναυσικὰς τέχνας — ὅτι τὰς ψυχὰς καταγνύουσι. quod explicatur ibid. 4, 2. verbis: αἱ ψυχαὶ ἀῤῥωστότεραι γίγνονται.

κατάγνωσις, *condemnatio.* Απ. 4, 8, 1. τὴν κατάγνωσιν τοῦ θανάτου πρᾳότατα — ἐνεγκὼν, *ad mortem.*

καταγοητεύειν, ¶ 1) *praeſtigiis* ſ. *ſplendore externo delinire,* ſ. *oculos praeſtringere.* Π. 8, 1, 14. καταγοητεύειν ᾤετο χρῆναι αὐτοὺς, np. τοὺς ἀρχομένους. In ſqq. vberius explicatur. ¶ 2) *decipere.* Suid: καταγοητεύων· ἀπατῶν. Similiter Heſych. explicat. A. 5, 7, 5. ὑμᾶς ἐξαπατηθέντας καὶ καταγοητευθέντας.

καταγορεύειν, *deferre, indicare.* E. 3, 3, 5. καταγορεύει τις πρὸς τοὺς Ἐφόρους ἐπιβουλήν.

καταγωγή, *deuerſorium.* E. 3, 2, 9. v. Heſych. et Suid.

καταγώγιον, i. q. καταγωγή. Moeris: καταγώγιον καὶ κατάγεσθαι, Ἀττικῶς· κατάλυμα καὶ καταλύειν, Ἑλληνικῶς. Sed Thom. Mag. p. 501. probat etiam καταλύειν. Πο. 3, 12. καταγώγια περὶ λιμένας — ἐμπόροις, — τοῖς εἰσαφικνουμένοις δημόσια καταγώγια.

καταδακρύειν, ¶ 1) *flere.* Π. 7, 3, 4. Cyrus interfecto Abradata χρόνον τινὰ σιωπῇ κατεδάκρυσεν. ¶ 2) *deflere, deplorare.* Π. 5, 4, 1. κατεδάκρυσε τὴν αὐτοῦ τύχην. E. 2, 4, 13. ἔστιν οὓς πολλὰ κατεδακρύσαμεν. Wels. cum Leuncl. πολλὰ omiſit.

καταδαπανᾷν, ¶ 1) *abſumere.*

sumere. Π. 8, 4, 16. ταῦτα ἀθροίζω, οὐδ' ὅπως αὐτὸς καταδαπανήσω, οὐδ' ὅπως αὐτὸς κατατρίψω. Πο. 5, 12. πολλὰ χρήματα ἐν πολέμῳ καταδαπανηθέντα — τῶν προσόδων πολλὰς καταδαπανηθείσας. ¶ 2) *edendo consumere, aufzehren.* Π. 8. 4. 4. in coena, εἴ τι ἡδὺ δόξειε λαβεῖν, μηδὲν τούτων μόνον καταδαπανᾷν. A. 2, 2, 5. ¶ 3) *insumere.* c. εἰς, Π. 6, 2, 11. p. 370. τῶν στρωμάτων τὸ βάρος εἰς τὰ ἐπιτήδεια καταδαπανᾶτε.

καταδαρθάνειν, *dormire.* Suida auctore proprie est τὸ ἐν δέρμασι κατακοιμηθῆναι, et Attice dicitur καταδάρθειν. Αγ. 9, 3. ὅπως καταδάρθοι rex Persarum — πραγματεύονται. E. 7, 2, 23.

καταδεέστερον, *minus.* Aτ. 3, 5. 18. οὐδένων καταδεέστερον — ὑπηρετοῦσιν, *nemini in ministrando cedunt.*

καταδειλιᾷν, *timide agere, prae metu refugere.* c. acc. A. 7, 6, 16. οὔτε κατεδειλιάσαμεν οὐδὲν, ἐφ' ὅ τι ἡμᾶς παρεκάλεσε.

καταδεῖν, *religare, alligare.* c. ἀπὸ, E. 4, 4, 10. καταδήσας ἀπὸ δένδρων τοὺς ἵππους. cf. καταλέγειν nr. 4. quocum confunditur.

καταδέχεσθαι, *recipere in patriam.* Αγ. 2, 21. τοὺς φυγόντας — ἠνάγκασε τὰς πόλεις οἴκαδε καταδέξασθαι. E. 5, 1, 31. 5, 2, 10.

κατάδηλος, ¶ 1) *manifestus.* Π. 4, 1, 6. καταδήλων οὕτω τῶν ἀγαθῶν ὄντων, *cum spes praedae tam certa s. manifesta sit.* Αγ. 1, 6. ἀπὸ τῶν ἔργων καὶ τοὺς τρόπους αὐτοῦ νομίζω κατάδήλους ἔσεσθαι, *fore vt cognoscantur.* c. ὅτι, Aπολ. 23. ὅτι δὲ οὕτως ἐγίγνωσκε, καταδηλότερον ἐγίγνετο. Etiam masculinum, Π. 7, 5, 28. κατάδηλοι γίγνονται καὶ ἐν τοῖς πολέμοις — ὅτι ἔσωζον, *apparet, eos seruare.* Sic c. particip. Cf. δῆλος et φανερός. Π. 8, 2, 8. λέγεται κατάδηλος εἶναι οὕτως αἰσχυνθεὶς, *tam manifeste erubuisse.* E. 1, 6, 14. ¶ 2) *clarus, perspicuus.* Aπ. 1, 4. 14. οὐ γὰρ πάνυ σοι κατάδηλον, ὅτι — βιοτεύουσι. ¶ 3) *conspicuus.* K. 5, 18. lepores διακόμενοι, εἰσὶ κατάδηλοι διὰ γῆς κεκινημένης — κατάδηλοι δὲ καὶ ἐν τοῖς τριμμοῖς. ¶ 4) *notus.* E. 7, 3, 3. ὁπόσοι δὲ ἐπείθοντο, οὐ πάνυ κατάδηλον.

καταδικάζειν, ¶ 1) *condemnare.* c. gen. E. 7, 4, 23. κατεδίκασαν αὐτῶν. c. gen. et inf. Π. 3, 1, 5. νομιοῦσί σε καὶ αὐτὸν καταδικάζειν σαυτοῦ τὰ ἔσχατα παθεῖν. Intell. δεῖν. it. seq. nominat. A. 6, 6, 9. p. 368. καταδικάζω ἐμαυτοῦ — τῆς ἐσχάτης δίκης ἄξιος (Cod. Par. ἄξιον) εἶναι. c. acc. δίκην et gen. perſ. ita vt proprie ſit *contra aliquem ſententiam ferre* ſ. *decernere.* E. 3, 2, 16. Ἠλεῖοι — δίκην φάσκοντες καταδεδικάσθαι αὐτῶν ἐκώλυον τοῦ — ἀγῶνος, *eos iudicio condemnatos eſſe.* Leuncl. *indictam lata ſententia multam ſibi debere.* Cf. Meurſius in miſcell. Lacon. p. 332. ¶ 2) *iudicio ſuo declarare.* A. 5, 8, 9. ὅτι δικαίως ἔπαιον αὐτούς, καὶ ὑμεῖς κατεδικάσατε τότε.

καταδιώκειν, *perſequi.* E. 1, 2, 6. ἀποκτείναντες ἐξ αὐτῶν ὡσεὶ ἑκατόν, καὶ ἐς τὴν θάλασσαν καταδιώξαντες. 2, 4, 12. 7, 4, 31. c. acc. A. 4, 2, 4. τοὺς δὲ καταδιώξαντες. E. 1, 2, 8. 2, 4, 22. 4, 1, 14. 6, 4, 9. ἐπέστρεψάν τε αὐτοὺς καὶ κατεδίωξαν πρὸς τὸ στρατόπεδον.

καταδοξάζειν, *male opinari, male ſtatuere.* A. 7, 7, 18. εἰ καταδοξάσειαν δε 1e. μήτε ἂν ἄλλους σοι ἐλθεῖν — τούτους τε αὐτοῖς εὐνουστέρους εἶναι.

καταδουλοῦσθαι, *in ſervitutem ſuam redigere.* Π. 3, 1, 13. οἴει τι μᾶλλον καταδουλοῦσθαι ἀνθρώπους τοῦ ἰσχυροῦ φόβου. Leuncl. pro τι vult τινί, vt καταδουλ. ſit paſſiuum. Sed recte Hutch. pro medio habet. Senſus eſt: *nihil magis quam metus poenae ſeruilem animum hominibus iniicit,* ſ. *animum frangit.* Eſt enim improprie dictum. Sed magis proprie refertur ad victos, vel tributarios populos, E. 7, 5, 1. τὴν Πελοπόννησον, ὅπως ὡς ῥᾷστα αὐτὴν καταδουλώσαιντο. §. 3. Απ. 2, 1, 13. O. 1, 23.

καταδρομή, *excurſio in regionem hoſtilem, inuaſio cum direptione,* Streiferey. Heſych: καταδρομή· ἁρπαγή. Cf. Thom. Mag. in v. προνομεύειν. Π. 3, 3, 12. καταδρομὴν ποιήσαντες. v. ποιεῖν nr. 3. Alias ſemper eſt καταδρομὴν ποιεῖσθαι, vt E. 5, 3, 1. 5, 4, 42.

καταδρύπτεσθαι, v. δρύπτεσθαι.

καταδύειν, ¶ 1) *demergere in mare.* A. 1, 3, 17. μὴ ἡμᾶς αὐταῖς ταῖς τριη-

τριήρεσι καταδύσῃ. 7, 2, 7. E. 5, 1, 18. ¶ 2) *deprimere*, vel *facere vt aliquis se occultet*. Π. 6, 1, 20. ἐμὲ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι καταδύουσι τῷ ἄχει. Leuncl. *moerore obruunt*.

καταδύεσθαι, ¶ 1) *submergi*. A. 3, 5, 6. in vtribus traiicientes οὐ καταδύσεσθε. 4, 5, 24. ἄνευ τῶν σακκίων κατεδύοντο iumenta in niue μέχρι τῆς γαστρός. ¶ 2) *se abdere*. Hesych. et Suid: καταδύεται· κρύπτεται. K. 5, 16. lepores εὑρισκόμενοι — καταδύονται εἰς φάραγγας. Vnde metaphorice legitur de iis, qui vehementi pudore afficiuntur, Π. 6, 1, 19. καταδύεσθαι ὑπὸ τῆς αἰσχύνης. A. 7, 7, 6. κατὰ τῆς γῆς καταδύομαι ὑπὸ τῆς αἰσχύνης.

καταδῦναι, ¶ 1) *submergi*. A. 3, 5, 6. ὁ ἀσκὸς δύο ἄνδρας ἕξει τοῦ μὴ καταδῦναι. cf. δῦναι. ¶ 2) i. q. διαφθείρεσθαι, τιτρώσκεσθαι, omninoque ἄχρηστον reddi. Schol. Thucyd. 1, 54. καταδύσαντες ἀντὶ τοῦ τρώσαντες, οὐ — βαπτίσαντες. Cf. Suid. et Abresch. dilucc. Thucyd. 2, 92. E. 1, 6, 25. πλεῖν ἐπὶ τὰς καταδεδυκυίας ναῦς, καὶ τοὺς ἐπ' αὐτῶν ἀνθρώπους, *fractas*. Sic 1, 7, 10. p. 59. εἷς ἐπὶ καταδύσης νεὼς σωθείς. Sed 2, 3, 17. p. 93. οἱ καταδύντες sunt *naufragi*, qui 1, 7, 2. etc. ναυαγοὶ vocantur.

καταδυναστεύειν, *potentia opprimere*. in iudicio, Σ. 5, 8. δέδοικα τὸν σὸν πλοῦτον μή με καταδυναστεύσῃ. v. Gramm. it. Albert. ad Hesych. in h. v. et Wesseling. ad Diod. Sic. 13, 73.

καταθεᾶσθαι, ¶ 1) *deorsum spectare*. Π. 7, 5, 1. καταθεωμένοις αὐτοῖς ἀπὸ τοῦ τείχους. A. 6, 5, 19. ἀπὸ λόφου καταθεωμένους τὰ γιγνόμενα. ¶ 2) *ex equo spectare* s. *contemplari* s. *inspicere*. Π. 3, 2, 1. περιελαύνων τὴν χώραν amicam κατεθεᾶτο σκοπῶν οὗ τειχισθείη φρούριον. 5, 3, 20. 7, 5, 1. περιήλαυνε τὴν πόλιν — ἐπεὶ δὲ κατεθεάσατο τὰ τείχη. A. 1, 8, 10. ¶ 3) *adspicere*. Est amoris vel reuerentiae, Σ. 8, 42. Αὐτόλυκος κατεθεᾶτο τὸν Καλλίαν. ¶ 4) *considerare*. Π. 5, 5, 10. p. 332. ταῦτα — καταθέασαι οἷά σοι φαίνεται. Ιερ. 3, 1. φιλίας (intell. περὶ) καταθέασαι. v. Zeun. Sic rationes perlegendo, Π 8, 2, 10. τοὺς ἄλλους (θησαυροὺς) καταθεῶ, καὶ λόγισαι πόσα ἐστίν.

καταθέειν s. καταθεῖν, ¶ 1) *decurrere e monte ad excursiones*. Π. 3, 2, 1. τῶν ὀρέων ὁπόθεν οἱ Χαλδαῖοι καταθέοντες λῄζονται. A. 7, 3, 24. Απ. 3, 5, 26. κατέχοντες ἐρυμνὰ χωρία (i. e. montes), δύνανται τὴν βασιλέως χώραν καταθέοντες κακοποιεῖν. ¶ 2) *excurrere ad praedandum*, vt κατατρέχειν. v. Hesych. et Suid. et Thom. Mag. p. 503. Π. 1, 4, 17. de iis, qui venantes in aliam regionem equis exeunt ad praedam: οἱ Φρουροὶ τῶν Μήδων ἐπὶ τοὺς καταθέοντας Assyriorum. 5, 3, 1. τοὺς ἱππέας ἀφῆκε καταθεῖν in hosticum. E. 3, 2, 12. 5, 7, 33. οἱ Ὀλύνθιοι καταθέοντες ἐς τὰς — πόλεις ἐλεηλάτουν. c. acc. omissa praepositione εἰς, Π. 5, 4, 8. κατέθει τὴν πρὸς Βαβυλῶνα χώραν. ¶ 3) De nauibus: *in portum prouehi, einlaufen*. E. 1, 1, 25. πλοῖα πολλὰ σίτου εἰς Πειραιᾶ καταθέοντα.

καταθύειν, ¶ 1) *mactare pro sacrificio, sacrificare*. A. 4, 5, 24. ἵππον — δίδωσι τῷ κωμάρχῃ ἀναθρέψαντι καταθῦσαι, ὅτι ἤκουσεν αὐτὸν ἱερὸν εἶναι τοῦ ἡλίου. 3, 2, 7. τοσαύτας χιμαίρας καταθύσειν τῇ θεῷ. Mox est θύειν. Sic 5, 5, 3. synonymum est θύεσθαι. Perizonius tamen ad Aelian. V. H. 4, 1. et Verheyk. ad Antonin. Liberal. p. 121. putant, θύειν omnino esse *sacra facere*, καταθύειν autem *victimam mactare*. ¶ 2) *consecrare*. A. 5, 3, 13. v. δέκατος.

καταθυμεῖν, *animo deiecto esse*. E. 3, 2, 20. δῆμος παντελῶς κατηθύμησε καὶ ἡσυχίαν εἶχεν.

***καταθωρακίζειν**, *lorica armare*. Π. 6, 2, 7. p. 366. ἵπποι εἰσὶ κατατεθωρακισμένοι, *cataphracti*.

καταιδεῖσθαι, *reuereri*. Π. 8, 7, 3. p. 548. τὴν ἐμὴν ψυχὴν καταιδούμενοι.

καταίρειν, *descendere, desilire*. Ιππ. 6, 5. ἀπ' ὄχθων καταίρειν in equo. In alio loco est καθάλλεσθαι. v. ibi.

καταισχύνειν, *probro* s. *ignominia afficere*. A. 3, 1, 20. οὗτος τὴν πατρίδα καταισχύνει, quia, cum sit improbis moribus, Graecum se nominat. 3, 2, 9. factis vestris καταισχύνετε αὐτοὺς, maiores vestros. Απ. 3, 5, 28. οὔτε τὴν πόλιν βλάψεις, οὔτε σαυτὸν καταισχυνεῖς,

np.

np. si feceris, quae potes et debes.

καταιτιᾶσθαι, *culpare, accusare.* Hinc passiu. E. 1, 1, 23. καταιτιαθεὶς ταῦτα πρᾶξαι Πασιππίδας, ἔφυγεν. cf. αἰτιᾶσθαι, quicum confunditur.

κατακάειν, s. κατακαίειν, ¶ 1) *comburere.* Π. 4, 5, 13. τὰ παλτὰ κατακαίειν. 4, 6, 1. 7, 4, 7. τὰ ὅπλα victorum κατέκαυσε. 7, 5, 9. ἀνάγκην εἶναι ἢ φεύγειν ἢ κατακεκαῦσθαι. A. 1, 4, 10. τὰ βασίλεια κατέκαυσεν. §. 17. 2, 5, 3. p. 113. κατακαύσαντες sata. 3, 2, 17. 3, 3, 1. 5, 4, 15. αὐτοῦ σὺν τοῖς Μοσύνοις κατεκαύθησαν. Thomas et Moeris: κατεκαύθη, Ἀττικῶς· κατεκαύσθη (Thom. κατεκάη), Ἑλληνικῶς. 7, 4, 11. ἐξιόντα ἐκέλευον ἀποθνήσκειν, ἢ αὐτοῦ ἔφασαν κατακαυθήσεσθαι αὐτόν. (v. Oudendorp. ad Thom. Mag.) §. 14. ἀπέθανε δὲ οὐδείς, κατεκαύθη μέντοι καὶ ἐσθής τινων καὶ σκεύη. E. 1, 1, 12. 3, 1, 5. 4, 1, 14. κατακεκαυμένα (οἰκήματα). 6, 5, 37. hostes οἰκίας κατακεκαύκασι. §. 40. ἐπιτήδεια — κατεκέκαυτο. O. 18, 2. τὸ ἐν γῇ λειφθὲν καὶ κατακαυθέν, np. residuae stipulae. ¶ 2) *incendio vastare.* a) vrbem, A. 5, 2, 19. κατεκαύθη πᾶσα ἡ πόλις. b) vicos, A. 3, 5, 7. κατακαύσαντες (scil. τὰς κώμας) ἔνθεν ἐξῄεσαν. 7, 4, 1. 3. c) regionem, A. 7, 7, 3. πορθοῦντες, ἣν ἐθέλοιμεν κατακαίοντες. E. 5, 2, 29. οὔτε κατέκαεν (Margg. ἔκαεν), οὔτ' ἔκοπτε, scil. τὴν πολεμίαν. cf. καίειν.

καταναίνειν, ¶ 1) *interficere.* a) Suid: καταναίνων· ἀναιρῶν, πλήττων. — Ξενοφῶν· τοὺς μὲν καταναίνοντες, τοὺς δὲ καταδικάξαντες. Videtur intelligi locus A. 4, 2, 4. vbi sunt illa verba, nisi quod in libris Xenophontis legitur ἀποκτείναντες, pro καταναίνοντες, quod tamen etiam 2 MSS. exhibent. b) Idem Suidas: κατέκανεν· ἀνεῖλεν, ἐφόνευσε. Ξενοφῶν· ὁ δὲ Κῦρος ἄρκτον — κατέκανε. Locus est A. 1, 9, 4. Sed ibi nunc legitur κατέκτανε, vt etiam alias haec duo confunduntur. v. κατακτείνειν. Ad caedem ferarum in venatione pertinet etiam Π. 1, 4, 5. τὰ θηρία ἀνηλώκει διώκων, καὶ βάλλων, καὶ καταναίνων. Alexander Agricola in sapientia hyperboreali p. 11. reprehendit Wellhouium, quod vertenit

terit verbo *iugulare*, cum debuisset *tundendo*. c) De hominibus dicitur varie, vt A. 5, 7, 16. ἄρχοντα κατακαίνειν καὶ ἰδιώτην. d) ira, Π. 3, 1, 9. εἰ τοὺς σεαυτοῦ κατακαίνοις. 4. 6, 2. p. 258. in margg. ὁ κατακανὼν pro κατακτανὼν, *percussor*. 5, 5, 10. p. 334. e) legatos, A. 5, 7, 16. κατακαίνοντες τούτους. §. 17. οἱ κατακανόντες lapidibus. f) in seditione, A. 5, 7, 18. ἢν ἀλλήλους κατακαίνωμεν. 7, 6, 25. ἄνδρα κατακανόντες ἔσεσθε — ἀγρυπνήσαντα. Ag. 2, 23. g) hostes in pugna, Π. 4, 2, 15. ἀθωρακίστους κατακαίνουσιν. all. ἀποκτείνουσι. quod videtur glossema esse. Sic saepius, v. c. §. 16. εἴ τινας σὺν ὅπλοις ἴδοιεν, κατακαίνειν. all. ἀποκτείνειν. 5, 4, 10. p. 313. 7, 1, 7. 18. 22. 7, 5, 11. A. 3, 2, 7. ὁπόσους ἂν κατακάνοιεν τῶν πολεμίων. §. 26. Sic Π. 3, 3, 29. in Cod. Guelf. ἀκοντίζειν εἰς τοὺς κατακαίνοντας. 4, 4, 1. in eodem cod. οὐ κατέκαινον. Vulgo legitur τοὺς ἀποκτείνοντας et οὐκ ἀπέκτεινον. h) in fuga, Π. 1, 4, 23. τοὺς πίπτοντας κατέκαινον. 4, 1, 6. in Cod. Guelf. οὓς μάλιστα καιρὸς ἦν ἢ λαβεῖν ἢ κατακαίνειν. Vulgo ἀποκτεῖναι. 4, 2, 19. p. 223. κατακαινόντων τοὺς ἡμετέρους πολεμίους. Cod. Bodl. ἀποκτεινόντων. 4, 3, 3. p. 228. φεύγοντας λαβεῖν ἢ κατακαίνειν. all. ἀποκτεῖναι. A. 3, 1, 3. i) in excursionibus, Π. 5, 3, 1. A. 1, 6, 2. ¶ 2) *supplicio mortis afficere*. Π. 3, 1, 7. κατακαίνω rebellem. §. 8. A. 6, 6, 17. 7, 4, 6.

κατακαλύπτειν, *obuelare, obtegere*. Π. 6, 4, 4. in curru κατεκάλυψαν αὐτὴν τῇ σκηνῇ. v. σκ. E. 1, 4, 5. Πλυντήρια ἦγεν ἡ πόλις, τοῦ ἕδους κατακεκαλυμμένου τῆς Ἀθηνᾶς.

κατακεῖσθαι, ¶ 1) *prostratum iacere*. E. 4, 1, 13. Ἀγησίλαος καὶ οἱ περὶ αὐτὸν χαμαὶ ἐν πόᾳ τινὶ κατακείμενοι ἀνέμενον. ¶ 2) *cubare, dormitare*. A. 3, 1, 10. τί κατάκειμαι; — κατακείμεθα ὥσπερ ἐξὸν ἡσυχίαν ἔχειν. Hic simul inest otii notio. §. 11. οὔτε καθεύδειν δύναμαι, οὔτε κατακεῖσθαι. 4, 4, 7. cf. ἀναπαύεσθαι. ¶ 3) *discumbere*. De accubitu conuiuali proprie dici, auctor est Athenaeus 1, 19. p. 23. C. Π. 2, 2, 1. p. 101. τίς τῶν κατακειμένων ad coenam. A. 6, 1, 2. κατακείμενοι ἐν στιβάσιν ἐδείπνουν. Σ. 1, 14. Sed per-

peracta coena, in triclinio. E. 5, 4, 7. χωρὶς κατακείμενος ἔτι μετὰ δεῖπνον. ¶ 4) *ordine dispositum esse.* O. 8, 13. ἐν χώρᾳ ἔκειτο — καὶ οὕτω κατακείμενα ἕκαστα in naui.

κατακερδαίνειν, *quaestum facere, sich bereichern.* O. 4, 7. εὖς ἂν εὕροι τῶν ἀρχόντων — κατακερδαίνοντας iniuste.

κατακηροῦν, v. κατατείνειν nr. 2.

κατακηρύττειν, *alta voce indicere.* Est praeconis, A. 2, 2, 10. τὸν κήρυκα — σιγὴν κατακηρύξαντα.

κατακλείειν, ¶ 1) *occludere.* Π. 6, 4, 4. κατέκλεισεν τὸν δίφρον ὁ ὑφηνίοχος. E. 3, 1, 24. Δερκυλλίδας — κατέκλεισεν αὐτὰ (τὰ χρήματα) καὶ κατεσημήνατο. ¶ 2) *includere.* A. 3, 4, 16. ἐκράτησαν τῶν Ἑλλήνων καὶ κατέκλεισαν αὐτοὺς εἴσω τῶν ὅπλων. c. εἰς, A. 5, 2, 14. κατακλείουσι τοὺς πολεμίους πάλιν εἰς τὴν ἄκραν. 7, 2, 8. εἰς Χεῤῥόνησον ἐλθὼν κατακλεισθῆναι. Vbi εἰς potest ad vtrumque verbum referri. E. 1, 4, 10. Hinc eleganter Απ. 2, 1, 13. οὐδ' εἰς πολιτείαν ἐμαυτὸν κατακλείω, ἀλλὰ ξένος πανταχοῦ εἰμι. Fortassis enim alluditur ad illam huius verbi notionem, qua simpliciter positum significat *in carcerem coniicere* v. Poll. 8, 71. cf. etiam κατακλίνεσθαι, et κατακωλύειν.

κατακλείεσθαι, *se occludere.* Π. 7, 2, 2. Κροῖσος κατακλεισάμενος ἐν τοῖς βασιλείοις.

κατακλίνειν, ¶ 1) *collocare, reponere.* humi in cubili, K. 9, 3. ceruae τοὺς νεβροὺς — κατακλίνασαι καὶ γάλα δοῦσαι. ¶ 2) *componere in lecto.* Π. 6, 4, 4. θεράπαιναι — αὐτὴν ἀπῆγον εἰς τὴν ἁρμάμαξαν, καὶ κατακλίναντες — ¶ 3) *discumbere iubere in coena.* Π. 2, 3, 9. ταξίαρχος — εἰσαγαγὼν suos milites κατέκλινεν ἐπὶ δεῖπνον.

κατακλίνεσθαι, ¶ 1) *procumbere, prostratum recubare.* Cf. nr. 3. E. 4, 1, 13. κατεκλίνθη καὶ αὐτὸς χαμαί. ¶ 2) *cubare dormiturum.* Π. 8, 7, 2. κατεκλίθη. v. ἀναπαύεσθαι. ¶ 3) *recubare, quiescere, humi procumbere quiescendi vel dormiendi causa.* Cf. nr. 1. De canibus, leporibus, apris: K. 3, 3. ἄψυχοι canes — ἀφίσανται ὑπὸ τὰς σκιὰς καὶ κατακλίνονται. 5, 8. lepores e fuga κατακλίνονται εἰς

εἰς ἃ ἡ γῆ φύει. §. 10. κατακλίνεται ὑποθεὶς τὰ ὑποκώλια ὑπὸ τὰς λαγόνας. quod Pollux 5, 72. ita dixit: τὸν ὕπνον ποιεῖται καὶ τὴν ἀνάπαυλαν. K. 6, 25. 8. 3. πλανᾶται ἀπορούμενος ὅπου κατακλιθῇ. 10, 6. aper κατακλίνεται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἰς τοιαῦτα, np. loca fyluofa. ¶ 4) *discumbere ad coenam.* v. Athenae. 1, 19. p. 23. C. Π. 5, 2, 7. σύνδειπνον παρέλαβεν. ἐπὶ στιβάδος δὲ κατακλιθεὶς — Σ. 1, 8. οἱ δὲ ἄλλοι κατεκλίθησαν. §. 13. κατακλίνου τοίνυν. *poſt coenam*, Σ. 2, 23. ἀπειρήκει faltando, κατακλινόμενος εἶτε — διψῶ. Leuncl. *in lectulum procumbens.* ¶ 5) *recedere, ſe ſubducere.* A. 3, 3, 6. γυμνοὶ ὄντες εἴσω τῶν ὅπλων κατεκέκλιντο. Sed Abreſch. auctuar. diluc. Thucyd. p. 393. non inepte vult κατεκέκλειντο. v. κατακλείειν.

κατακλύζειν, ¶ 1) *inundando delere, diluere.* K. 5, 4. οἱ ὑετοὶ κατακλύζουσι, np. τὰ ἴχνη. ¶ 2) *abunde ſuppeditare* f. *ſuſtentare*, v. Victor. V. L. 33, 19. c. acc. O. 2, 8. πάνυ μικρὰ πορίσαντες κατακλύσαιεν ἂν ἀφθονίᾳ τὴν ἐμὴν δίαιταν. Zeun. ex Victor. l. l. et Cod. Guelf. habet formam Atticam κατακλύσειαν, quam etiam Gail in vno MS. reperit.

κατακοιμᾶν, *obdormire.* E. 6, 4, 36. ἐπεὶ κατεκοίμητεν. Al. κατεκοίμισεν, quod eſt tranſitiue accipiendum. Recte, vt videtur.

κατακοιμίζειν, *cubitum deducere, ſopire, ſomnum conciliare.* Moeris p. 102. βαυκαλᾶν, Ἀττικῶς· κατακοιμίζειν, Ἑλληνικῶς. Sed v. ibi Sallier. et Pierſon. Π. 8, 8, 11. κατακοιμίζοντες ſunt inter miniſtros regum Perſarum. Απ. 2, 1, 30. παιδεύεις τοὺς σαυτῆς φίλους — τῆς ἡμέρας τὸ χρησιμώτατον κατακοιμίζουσα. Poteſt h. l. explicari *faciens vt dormiendo conſumant.* v. Abreſch. animaduu. ad Aeſchyl. 3, p. 103. Cf. κατακοιμᾶν.

κατακοντίζειν, ¶ 1) *iaculis conficere.* E. 3, 2, 3. κατηκοντίσθησαν. 4, 5, 15. κατηκόντισαν ἐννέα ἢ δέκα αὐτῶν. 6, 5, 13. πολλοὶ σφῶν κατακοντισθήσονται. ¶ 2) *iaculis interfici iubere.* A. 7, 4, 4. ὅσους κατέλαβον, κατηκόντισεν ἅπαντας ὁ Σεύθης.

κατακόπτειν, ¶ 1) *fruſtillatim concidere, in minuta fruſta diſſecare.*

E. 1, 5, 2. καὶ τὸν θρόνον κατακόψειν ἐφ' ᾧ ἐκάθητο. ¶ 2) *interficere, caedere.* Π. 7, 1, 16. κατεκόπησαν καὶ ἀπέθανον. A. 1, 2, 25. ἔφασαν ἁρπάζοντας κατακοπῆναι ὑπὸ τῶν Κιλίκων. 1, 5, 15. νομίζετε — ἐμέ τε κατακεκόψεσθαι (*caesum iri*), καὶ ὑμᾶς. 1, 8, 17. 2, 5, 7. κατεκόπησαν contra fidem datam. 3, 5, 1. Αθ. 3, 11. E. 4, 8, 30. 6, 2, 10. 6, 4, 31. ἀποσφάττεται καὶ κατακόπτεται. Intelligi poteſt: *interficitur dum conciditur.* beſtias, E 4, 1, 14. μεσοὺς δένδρων καὶ θηρίων — τὰ μὲν κατακεκαυμένα, τὰ δὲ κατακεκομμένα. ¶ 3) *verberibus concidere.* Ιπρ. 4, 5. ὡς μὴ κατακόπτωσι τοὺς ἵππους οἱ τελευταῖοι διώκοντες. Camerar. *obtundant.* ¶ 4) In var. lect. permutatur c. διακόπτειν. v. ibi nr. 2.

κατακοσμεῖν, *ornare.* Ιερ. 11, 3. ὅπλοις — ἐκπαγλοτάτοις κατακεκοσμημένος.

κατακράτος vno verbo, damnare videtur Waſſius in praefat. ad Thucyd. ad p. 375. 88. v. κράτος.

κατακρημνίζειν, *in praecipitium agere, praecipitem dare.* Π. 1, 4, 7. πολλοὺς — αὐτοῖς τοῖς ἵπποις (intell. σὺν) κατακρημνισθῆναι. 8, 3, 16. τῶν βοῶν κατακεκρημνισμένα. Hutch. intelligit σώματα. Sed Abreſch. dilucidatt. Thucyd. 3, 11. p. 282. dicit, neutrum eſſe pro maſculino. Saltem non opus eſt, vt cum Stephano reponatur κατακεκρημνισμένους, np. τινάς. v. Zeun. E. 2, 1, 21. ἄνδρας ἐξ αὐτῶν κατακρημνίσειαν. §. 22. ὃς τοὺς — Κορινθίους κατακρημνίσειε. 5, 4, 17.

κατακρίνειν, ¶ 1) *ſententiam ferre, decernere, contra aliquem.* Απολ. 7. ἢν κατακριθῇ μοι, np. ὁ θάνατος. v. καταγιγνώσκειν et καταψηφίζεσθαι. Ergo male Leuncl. κατακριθῶ. ¶ 2) *condemnare.* E. 2, 3, 22. κατακεκριμένον κατὰ τὸν νόμον. 7, 4, 33. c. inf. poenae, Ιερ. 7, 10. ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων κατακεκριμένος — ἀποθνήσκειν. ¶ 3) E. 1, 7, 10. p. 56. τοῦτον κατακριθέντα ἐν δικαστηρίῳ, ἂν καταγνωσθῇ μὴ ταφῆναι Wels. cum Steph. et Leuncl. emendat κριθέντα. v. κρίνειν nr. 1. a.

κατακρύπτειν, *abscondere.* O. 17, 12. κατακρυφθῆναι τινὰ ὑπ' αὐτῶν, *ſata ab aquis obtegi hiemis tempore.* De ſepultura,

tura. c. εἰς, Π. 3, 3, 2. εἰς τὴν γῆν ἀρκείτω τὰ σώματα. ὅταν ἕκαστος τελευτήσῃ, κατακρύπτειν.

κατακτείνειν, occidere, interficere. Π. 7, 1, 10. τοὺς πολεμίους κατακτανόντες. Α. 1, 10, 5. 2, 5, 2. p. 110. εἰ — μανέντες σε κατακτείναιμεν, — τὸν εὐεργέτην κατακτείναντες. 4, 8, 18. παῖδα ἄκων κατακτανών. 6, 4, 19. τοὺς μὲν κατέκτανον. all. κατέκαινον. Leuncl. recte praefert κατέκανον. Eadem horum verborum confusio notata est in v. κατακαίνειν. Α. 7, 6, 26. ἐμὲ κατακτανεῖν. Αγ. 2, 22. Ιερ. 6, 14. 7, 12.

κατακυλίειν, deuoluere, excutere. Hinc Π. 5, 3, 1. κατακεκυλισμένοι ἀπὸ τῶν ἵππων, delapsi.

κατακωλύειν, ¶ 1) arcere ingressu. Α. 5, 2, 12. ἐκὰς κατὰ τὰς πύλας ὁπόσους ἐδύνατο κατεκώλυσεν ἔξω. ¶ 2) detinere. Ο. 12, 1. μή σε κατακωλύω ἀπιέναι ἤδη βουλόμενον; ¶ 3) compescere. Α. 6, 6, 6. οἱ στρατηγοὶ κατεκώλυον milites, ne iniusta facerent. ¶ 4) intercludere. Ε. 1, 6, 12. ἔφθη ὑπὸ τῶν πολεμίων κατακωλυθείς. Frustra Portus et Leuncl. malunt κατακλεισθείς. v. Morus.

καταλαμβάνειν, ¶ 1) occupare. Π. 2, 4, 17. p. 136. κατάλαβε τὰ ὄρη. 5, 3, 9. 5, 4, 2. τὸ χωρίον καταλαμβάνει. Margg. et Cod. Guelf. παρέλαβε, np. proditum. Α. 1, 10, 10. καταληψόμενόν τι (χωρίον) προσεληλακέναι. 3, 5, 12. τὴν ὑπερβολὴν τῶν ὀρῶν ἐδεδοίκεισαν μὴ καταληφθείη. All. προκαταληφθείη. Hesych: κατειλῆφθαι· προκαταλαμβάνεσθαι. Aliud huius confusionis exemplum v. in v. προκαταλαμβάνειν. Α. 4, 1, 15. 4, 2, 7. λόφῳ — κατειλημμένῳ ὑπὸ τῶν πολεμίων. 4, 5, 1. 4, 6, 13. καταληψόμενος τὸ ὄρος. Πο. 5, 9. Ε. 2, 4, 2. 4, 6, 8. καταλαβόντες (np. τὰ ὄρη). 5, 2, 25. τὴν ἀκρόπολιν, ὥσπερ κατείληπτο. 5, 4, 20. προσποιησάμενος τὸν Πειραιᾶ καταλήψεσθαι. §. 22. 7, 4, 1. ¶ 2) capere, intercipere. Π. 4, 3, 4. p. 232. τὰ μὲν ἐκ χειρὸς παίειν καταλαμβάνων. Α. 3, 5, 2. 7, 6, 18. ὅτῳ διώκοντες ἂν ἢ ἀνδράποδα, ἢ πρόβατα καταλαμβάνοιμεν, οὐκ ἦν ἡμῖν. Poterat fortassis hic locus ad nr. 5. referri. Sic Π. 4, 3, 3. p. 229. πολλοὶ ἐν τῷ στρατοπέδῳ κατειλημμένοι, deprehensi et capti. ¶ 3) depre-

deprehendere, offendere, inuenire. Π. 4, 2. 12. p. 216. οὔτε συντεταγμένοι, οὔτε μάχεσθαι παρεσκευασμένοι κατειλημμένοι ἔσονται. Margg. καὶ εἰλημμένοι. 5, 3, 14. p. 296. τὸν Ἀσσύριον οἴει ἐκεῖ ἤδη καταλήψεσθαι; 5, 4, 1. Α. 1, 10, 11. 4, 2, 4. περιϊόντες — καταλαμβάνουσι τοὺς φύλακας ἀμφὶ πῦρ καθημένους. §. 10. τῆς ἐπὶ τῷ πυρὶ καταληφθείσης φυλακῆς. Male all. καταλειφθείσης. 4, 5, 6 8. 18. 5, 7, 12. 5, 8, 4. 7, 6, 18. οὔτε ἱππικὸν, οὔτε πελτας.κὸν ἐγὼ κατέλαβον παρ' ὑμῖν. Ε. 1, 5, 12. 7, 2, 20. 22. Απ. 3, 11, 2. Ο. 11, 14. Σ. 2, 19. Interdum pene redundat, vt ap. Latinos *reperiri*, Π. 3, 2, 7. καταλαμβανόμεθα τοσοῦτον ποιοῦντες. Paulo ante est ἀναπεφήναμεν. ¶ 4) *attingere, peruenire, erreichen.* Α. 7, 8, 4. Πέργαμον καταλαμβάνουσι. Sic fere Α. 1, 8, 14 τὰ ἅρματα ἐφέρετο — οἱ δὲ ἵσταντο. ἔσι καὶ ὅσις καὶ κατελήφθη, *correptus est.* ¶ 5) *cursu assequi, einholen.* hostes fugientes, Π. 4, 1, 9. τὸ πλῆθος τῶν πολεμίων οὐ διωξώμεθα· πῶς γὰρ ἂν καὶ καταλάβοιμεν; Α. 3, 4, 3. c. acc. Π. 1, 4, 21. οὓς μὲν κατελάμβανον, ἔπαιον. 4, 2, 3. δοκεῖτε ἂν ἡμᾶς ἔτι καταλαβεῖν αὐτοὺς — ὅτι καταλήψοιντο. §. 15. Α. 2, 2, 5. 3, 3, 7. 10. 3, 4, 20. 7, 4, 4. ὅσους κατέλαβον (all. ἔλαβε), κατηκόντισε. Ε. 1, 6, 15. 2, 4, 4. in itinere amicum, Α. 3, 1, 7. Xenophon καταλαμβάνει Πρόξενον. ¶ 6) *ferire.* lapide, Α. 4, 7, 3. ὃς δ' ἂν καταληφθείη. ¶ 7) *percipere, audire.* Π. 6, 2, 11. p. 374. πρὸς ἐμὲ — ἵνα τὰς ἑαυτῶν ἕκασοι χώρας καταλάβητε. All. per glossema, opinor, καταμάθητε. ¶ 8) κατέλαβε in var. lect. est pro κατέβαλε. v. καταβάλλειν nr. 9.

καταλάμπεσθαι, *solis radiis tangi, aduri.* Απ. 4, 7, 7. ὑπὸ τοῦ ἡλίου καταλαμπόμενα τὰ χρώματα μελάντερα ἔχουσι.

καταλέγειν, ¶ 1) *deligere.* Ε. 2, 3, 12. οἱ πολῖται καταλέγουσι τρισχιλίους τοὺς μεθέξοντας τῶν πραγμάτων. c. inf. Ε. 3, 4, 15. τοὺς πλουσιωτάτους ἐκ πασῶν πόλεων ἱπποτροφεῖν κατέλεξε. Plane eadem leguntur Αγ. 1, 23. ¶ 2) *deligere milites.* Cf. καταλέγεσθαι. Λ. 4, 3. Ἱππαγρέται — τούτων δὲ ἕκασος ἄνδρας ἑκατὸν καταλέγει.

ταλέγει. ¶ 3) *recitare canendo.* Σ. 6, 3. τετράμετρα πρὸς τὸν αὐλὸν κατέλεγεν. ¶ 4) *enumerare, recensere.* Phauorin. ἀπαριθμεῖσθαι. Απ. 2, 4, 4. ἄλλοις καταλέγειν, οὓς ἐν τοῖς φίλοις ἔθεσαν. Passiu. de militibus, Π. 3, 3, 8. καταλέγεσθαι (Marg. Leuncl. καταδεδέσθαι) ἐν τοῖς τακτικοῖς ἀριθμοῖς. ¶ 5) *censere, iactare, exprobrare.* A. 2, 6, 14. εὐεργεσίαν κατέλεγεν, ὁπότε τις αὐτοῦ ἀφίςατο.

καταλέγεσθαι, ¶ 1) *deligere.* E. 2, 3, 13. τρισχιλίους καταλέξασθαι. Hic e coniectura Leuncl. insertum est καταλ. ¶ 2) De militibus: *conscribere, deligere.* Bisetus ad Aristoph. Lysistr. 395. καταλέγειν ὁπλίτας, τὸ διαγράφειν, τὸ καταγράφειν. Ξενοφῶν (E. 1, 1, 24.)· ὁπλίτας τε αὐτὸν καταλέξασθαι χιλίους ἐπεψηφίσαντο. καὶ αὖθις· (E. 1, 4, 9.) μετὰ δὲ ταῦτα κατελέξατο τὴν ςρατιάν.

καταλειοῦν, v. κατειλεῖν.

καταλείπειν, ¶ 1) *relinquere.* a) *verlassen.* abeundo; Π. 3, 3, 8. etsi duces aberant, tamen οὐδ' ὣς οὐδὲν ἄναρχον κατελείπετο — ἀλλὰ πάντα τὰ καταλειπόμενα διεκοσμεῖτο. A. 4, 2, 5. [καταλιπόντες τὴν ὁδὸν, *via deuertentes, non recta pergentes.* §. 9. μὴ ἔρημον καταλείποι τὸν λόφον. E. 3, 2, 8. καταλιπὼν τὰς πόλεις φιλίας ἐν εἰρήνῃ. fugiendo, A. 4, 6, 2. ἀποδρὰς ᾤχετο καταλιπὼν, τὸν υἱόν. Απ. 2, 7, 2. b) *zurück lassen.* depositum, A. 5, 3, 7. τὸ τῆς Ἀρτέμιδος κατέλιπε παρὰ Μεγαβύζῳ. homines, vt milites, praesidia, etiam naues, et arma, etc. Π. 1, 4, 17. τοὺς πεζοὺς καταλείπει ἐν τοῖς μεθορίοις. 4, 2, 16. A. 4, 2, 9. καταλείπει ἐπὶ τοῦ λόφου λοχαγούς. 4, 4, 12. καταλιπόντες φύλακας, καὶ ςρατηγὸν ἐπὶ τοῖς μένουσι. §. 14. τοῖς καταλελειμμένοις in castris. 5, 2, 1. 6, 5, 2. 3. E. 1, 3, 11. 1, 5, 6. 1, 6, 19. 1, 7, 10. p. 58. 59. 2, 2, 1. 3, 1, 22. ὁ πατὴρ (mortuus) σε ἄρχοντα κατέλιπε. 3, 2, 3. 7. ὅτι καταλελοίποιεν πρέσβεις ἐν Λακεδαίμονι. §. 8. 13. 21. 3, 4, 10. 4, 1, 2. 4, 2, 3. in itinere, Hesych: καταλειφθέντων· ὑςερηθέντων. A. 6. 3, 13. βοῦς καταλελειμμένους. §. 14. Αγ. 1, 21. 22. post iter, Π. 6, 1, 11. πλέουσιν, τὸ δὲ πεπλευσμένον οὐδὲν οἰκειότερον τοῦ ἀπλεύςου καταλείπουσι, h. e. *ita partem maris nauigando*

do emetiuntur, vt nihilo magis de ea quicquam poſſideant, quam de illa, quam nondum nauigando attigerunt. c) *hinterlaſſen.* poſt mortem, Π. 3, 1, 6. παισὶν ἐλευθερίαν καταλιπεῖν. §. 19. θησαυροῖς εἷς ὁ πατὴρ κατέλιπεν. 5, 4, 14. 7, 3. 5. 8. 7, 3. p. 542. τὴν πατρίδα — προτετιμημένην καταλείπω. p. 543. 541. 548. ἡ ψυχὴ καταλείπει τὸ σῶμα. E. 4, 1, 14. 7, 4. 34. 7. 5, 18. τῇ πατρίδι ἀρχὴν Πελοποννήσου καταλιπεῖν. Απ. 2, 2. 3. τοσούτων ἀγαθῶν — ὥςε πάντες τὸ καταλιπεῖν αὐτὰ πάντων μάλιςα φεύγομεν. vbi eſt periphraſis mortis. 2, 8, 1. 3, 12, 4. 4. 8, 10. Απολ. 7. Sic de ſcriptoribus, Απ. 1, 6, 14. τοὺς θησαυροὺς τῶν σοφῶν ἀνδρῶν, οὓς ἐκεῖνοι κατέλιπον ἐν βιβλίοις γράψαντες. Referri etiam huc poteſt Ay. 6, 2. τρόπαιον ἐςήσατο, ἀθάνατα τῆς ἀρετῆς μνημεῖα καταλιπών. ¶ 2) *deſerere, non adiuuare.* a) abeundo, A. 3, 1, 2. μόνοι καταλελειμμένοι ἦσαν, οὐδὲ ἱππέα οὐδένα σύμμαχον ἔχοντες. E. 7, 5, 18. εἰ καταλείψει ἐρήμους οἷς ἦλθε σύμμαχος. ¶ b) moriendo, A. 3, 3, 12. τοὺς τῷ Κλεάρχῳ iam interfecto καταλελειμμένους, i. e. ὑπὸ τοῦ Κλεάρχου. ¶ 3) *reſeruare.* Ay. 5, 1. ἐν ταῖς θοίναις — οὐδετέραν αὐτῷ κατέλιπε. ¶ 4) *non interficere.* A. 6, 3, 3. ὀκτὼ μόνους κατέλιπον. ¶ 5) *non adimere, permittere.* A. 4, 2, 8. καταλιπόντες ἄφοδον τοῖς πολεμίοις. 4, 6, 1. ¶ 6) *vincere currendo.* K. 5, 3. lepus ἐν μικρῷ πολὺ καταλιπὼν τὸ ἐπιφερόμενον. ¶ 7) *omittere, miſſum facere.* K. 3, 10. canes καταλείπουσαι τὸ αὐτῶν ἔργον — ἐπὶ τοῦτο φέρονται. 10, 15. ¶ 8) *tradere.* De proditore, qui deſerit caſtellum, quod defendere debebat, Π. 5, 3, 10. φίλον τὸ χωρίον τοῖς συμμάχοις καταλιπεῖν. ¶ 9) *concedere* ſ. *vnum verum ponere.* in diſputando, Απ. 3, 2, 4. τὰ μὲν ἄλλα περιῄρει, κατέλειπε δὲ τὸ εὐδαίμονας ποιεῖν. ¶ 10) In var. lect. permutatur cum καταλαμβάνειν. v. ibi nr. 3.

καταλείπεσθαι, ¶ 1) *ſibi reſeruare.* Απ 1, 1, 8. τὰ μέγιςα τοὺς θεοὺς ἑαυτοῖς καταλείπεσθαι. ¶ 2) *reliquum eſſe, ſupereſſe.* E. 3, 5, 8 p. 182. τίς καταλείπεται αὐτοῖς εὐμενής. Ιερ. 5, 2. τίνες ἄλλοι

λοι αὐτοῖς καταλείπονται χρῆσθαι, np. post tot caedes. c. duplici dat. Λ. 13, 11. βασιλεῖ οὐδὲν ἄλλο ἔργον καταλείπεται — ἢ ἱερεῖ μὲν — εἶναι, στρατηγῷ δὲ etc. ¶ 3) *remanere in itinere, non itineris comitem assumi.* A. 5, 6, 5. εἰ μέλλοιμεν οἱ μὲν καταλείψεσθαι (h. e. καταλειφθήσεσθαι), οἱ δὲ πλεύσεσθαι. 5, 8, 4. Sic A. 1, 8, 18. ὀλίγοι ἀμφ' αὐτὸν κατελείφθησαν, *non fugerunt, substiterunt.* ¶ 4) *propositum esse.* Π. 2, 3, 5. p. 119. αὕτη ἡ μάχη καταλείπεται, ἐν ᾗ προθυμίας — ἔργον ἐστι.

καταλεύειν, *lapidibus obruere.* v. Etymol. M. et Hesych. a) in tumultu, A. 1, 5, 14. αὐτοῦ ὀλίγου δεήσαντος καταλευσθῆναι a militibus iratis. 5, 7, 1. κατελεύσθησαν. §. 12. καταλευσθέντες. §. 17. οἱ καταλεύσαντες τοὺς πρέσβεις. 7, 6, 8. b) in proelio, E. 4, 3, 16. ἀποθνήσκουσι — καταλευσθέντες e loco superiore. Sic poenae loco, E. 1, 2, 8. Θρασύλος Ἀλκιβιάδην κατέλευσεν, *Alcibiadem captiuum iussit ab exercitu lapidibus obrui.* Brodaeus et Palmer. malunt κατέλυσεν, *dimisit.* Sed v. Schneider.

καταλισθῆναι, v. ἐναυλίζεσθαι.

καταλλάττειν, *reconciliare.* Thom. Mag: διαλλάγη δοκιμώτερον, ἢ κατηλλάγη. Hinc Schol. Thucyd. 4, 59. τὸ καταλλαγῆναι explicat per τὸ διαλλαγῆναι. c. dat. A. 1, 6, 2. καταλλαγεὶς τῷ Κύρῳ.

καταλοᾶν, *obterere, conculcare.* Hesych: κατηλόηται· κατατέτριπται. cf. Schol. Lucian. ad Icaromenipp. T. II. p. 22. Π. 7, 1, 16. τῇ ῥύμῃ τῇ τῶν ἵππων τοὺς πίπτοντας κατηλόων.

καταλογίζεσθαι, ¶ 1) *recensere, in numero ponere.* Hesych. et Suid: καταλογιεῖται· καταριθμήσει. Απ. 2, 2, 1. ἐν τοῖς ἀδίκοις καταλογίζεσθαι τοὺς ἀχαρίστους. ¶ 2) *reputare.* A. 5, 6, 7. ἐδόκει αὐτῷ μεγάλη καταλογιζομένῳ τὸ αὐτῶν πλῆθος. E. 3, 2, 14. τὸ Κύρειον στράτευμα καταλογιζόμενος ὡς ἐπολέμησεν αὐτοῖς. Verti potest *recordans.*

κατάλογος, *album militum, matricula, delectus tabula.* Hesych: κατάλογος· ἡ ἀναγραφὴ τῶν ὀφειλόντων στρατεύεσθαι. Schol. Aristoph. equitt. 1366. et Suid: κατάλογος· — ὁ πίναξ, ἐφ' οὗ ἐνέγραφον τῶν ἐκστρατευομένων

τὰ

τὰ ὀνόματα. Απ. 3, 4, 1. ἐκ καταλόγου στρατευόμενος κατατέτριμμαι, *postquam miles factus sum.* Poll. 1, 177. et 8, 115. οἱ ἐκ καταλόγου. Ita autem inprimis vocabantur milites ex ciuibus et indigenis delecti. v. Schol. Thucyd. 7, 20. et Hudſon. ad Thucyd. 6, 43. Nam nomina eorum recitabantur ex tabulis publicis, in quas ciuium nomina relata erant. Sic de iis, qui proprie milites non ſunt: E. 2, 3, 20. 2, 4, 6. 19. οἱ ἐν καταλόγῳ et οἱ ἐν καταλόγῳ ὁπλῖται ſunt illi τρισχίλιοι, a triginta viris allecti. Contra E. 2, 3, 14. 20. 2, 4, 1. οἱ ἔξω τοῦ καταλόγου ſunt, qui non ſunt in numero τῶν τριςχιλίων. E. 2, 3, 20. τουτονὶ ἐξαλείφω ἐκ τοῦ καταλόγου.

καταλύειν, ¶ 1) *finire.* a) bellum, A. 5, 7, 16. οὔτε ἀνελέσθαι πόλεμον — οὔτε καταλῦσαι. E. 6, 3, 6. p. 388. πόλεμοι καταλύονται. b) vitam, Απολ. 7. ἐν καιρῷ καταλῦσαι τὸν βίον. §. 27. c) ſacrificium, E. 4, 1, 10. d) exercitium, E. 6, 3, 6. p. 388. ἡττηθέντες τὴν ἄσκησιν καταλύσωσιν, *non amplius certamen ineant, athleticae operam dare deſinant.* cf. ἄσκησις. ¶ 2) *pacem facere, reconciliari, redire in gratiam cum aliquo.* Scil. omittitur τὸν πόλεμον, vel ſimile quid. v. Abreſch. dilucc. Thucyd. 5, 23. c. πρὸς, A. 1, 1. 10. δεῖται αὐτοῦ μὴ καταλῦσαι πρὸς τοὺς ἀντιστασιώτας. ¶ 3) *dimittere.* Π. 6, 1, 11. καταλῦσαι τὴν στρατιάν. Antea ſaepe eſt διαλύειν. cf. καταλεύειν. ¶ 4) *abrogare, tollere.* Π. 6, 1, 16. τὴν Τρωικὴν διφρείαν — πρόσθεν οὖσαν — κατέλυσε. Cf. §. 17. Απ. 4, 2, 14. καταλύοιεν οἱ νόμοι. Hic vel eſt pro paſſiuo, quod nemo credit, vel vera eſt altera lectio καταλύοιντο, vel καταλυθεῖεν. ¶ 5) *euertere, tollere, abrogare imperium.* Π. 1, 1, 1. δημοκρατίαι κατελύθησαν. A. 6, 2. 7. ἡ τοῦ παντὸς ἀρχὴ Χειρισόφῳ κατελύθη, *ſummum Chiriſophi imperium finem habuit.* Cf. 6, 3, 1. Αγ. 1, 4. §. 36. E. 5, 4, 1. τὴν τούτων ἀρχὴν — καταλῦσαι. 6, 4, 34. Sic ſere E. 1, 7, 10. p. 57. τὸν δῆμον, i. e. *democratiam*, καταλύοντι. Rarior ſtructura eſt Π. 8, 5, 12. p. 529. εἰ καταλύειν πειράσεσθε τοῦτον τῆς ἀρχῆς, *huic imperium*

δας κατάξαντας. Margg. καθέντας. 4, 4, 15. 5, 2, 9.

κατάγειος, *subterraneus*. Suid: κατάγαιον οἴκημα καὶ κατάγειον, ὑπὸ γῆν. Deinde, non nominato Xenophonte, laudat locum A. 4, 5, 19. αἱ οἰκίαι ἦσαν κατάγειοι. cf. Poll. 7, 123. et 9, 49.

καταγελᾷν, ¶ 1) *ridere*. A. 2, 4, 2. ἐνικῶμεν τὴν βασιλέως δύναμιν — καὶ καταγελάσαντες ἀπήλθομεν. Vbi tamen simul habet contemtus notionem, et potest ad nr. 2. referri. O. 18, 4. ¶ 2) *deridere*. Aπ. 2, 6, 12. ἀκούων, τὸν ἐπαινοῦντα καταγελῶντα λέγειν, *deridentis animo*, *Spottweise*. c. gen. Π. 1, 4, 15. 4, 5, 17. τεθράμμεθα χαριτικῶς, ὥστε ἴσως ἂν ἡμῶν καταγελῴητε (Margg. καταγελάσαιτε), εἴ τι etc. 7, 5, 7. κατεγέλων τῆς πολιορκίας — ἔτι μᾶλλον κατεγέλων. Margg. et MSS. addunt τούτων. A. 2, 6, 12. E. 4, 1, 10. Aπ. 1, 4, 2. 3, 5, 15. 3, 7, 8. 4, 4, 8. de Socrate: τῶν ἄλλων καταγελᾷς ἐρωτῶν καὶ ἐλέγχων. c. acc. rei, O. 8, 19. ὃ πάντων καταγελάσειεν ἂν μάλιστα οὐχ ὁ σεμνὸς, ἀλλ' ὁ κομψός. Passiuum: Ιερ. 11, 6. tyrannus in ludis νικώμενος — πάντων μάλιστα καταγελῷο. Aπ. 3, 7, 7. δεδιὼς μὴ καταγελασθῇς. ¶ 3) *illudere*. A 1, 9, 8. τοὺς κακούργους οὐκ εἴα καταγελᾷν, np. ἑαυτοῦ. ¶ 4) *despicere*, *reprehendere*. A. 2, 6, 17. τούτων οὐδεὶς οὐθ' ὡς ἐν πολέμῳ κακῶν κατεγέλα. Mox est ἐμέμφετο.

καταγέλαστος, *ridiculus*, *ludibrio expositus*. Aπ. 2, 6, 38. καταγέλαστος φαίνοιο. 3, 6, 1. καταγέλαστον ὄντα. 4, 2, 29. ἀδοξοῦσι διὰ ταῦτα καὶ καταγέλαστοι γίγνονται.

καταγελάστως, *ridicule*, *contemtim*. Aπ. 1, 7, 2. iactator ἀλυσιτελῶς καὶ καταγελάστως βιώσεται.

κατάγελως, *derisio*, *irrisio*. O. 13, 5. οὐ μὲν δὴ ἄξιον πρᾶγμα καταγέλωτος — οὐ καταγέλωτός μοι δοκεῖ ἄξιος εἶναι.

κατάγεσθαι, ¶ 1) *subducere*. E. 6, 2, 24. τὰς τριήρεις — ἕλκων κατηγάγετο εἰς τὸν λιμένα. ¶ 2) *deuerti*, *deuersari*. v. interpp. Thom. Mag. p. v. interpp. Thom. Mag. p. 501. Π. 8, 5, 9. ὅταν ἐκεῖσε (in aedes) ἔλθῃ, ὡς εἰς οἰκεῖα κατάγεσθαι. 8, 6, 2. Aγ. 5, 7. E 4, 5, 18. κατήγετο ἐς τὰς πόλεις. Σ. 1, 11. scurra dicit, ὅτι κατάγεσθαι βούλοιτο. Hic reddere etiam possis: *in domum*

domum deduci. 8, 39. πρόξενοι κατάγονται παρά σοι. Eleganter de morte, Αγ. 11, 16. εἰς τὴν ἀΐδιον οἴκησιν κατηγάγετο. ¶ 3) *reuerti.* Α. 3, 4, 22. κατάγεσθαι ἐπὶ τὸ στρατόπεδον.

καταγίγνεσθαι, *oriundum esse.* Xenophon ap. Stobaeum tit. 86. p. 297. τοὺς ἀνθρώπους ἐπίστασθαι, (τῷ) γεννᾷν ἐξ ἀλλήλων καταγίγνεσθαι τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων. v. Abresch. dilucc. Thucyd. 4, 126.

καταγιγνώσκειν, ¶ 1) *cognoscere, animaduertere.* Dicitur fere in malam partem: *cognoscere* s. *deprehendere rem malam.* Suid: καταγνῶναι· — ἰδίως ἐπὶ διαβολῇ καὶ πονηρίᾳ λέγουσιν Ἀθηναῖοι. Certe saepe dicitur μέσως. c. acc. Π. 1, 3, 9. πῶς δὴ τοῦτο κατέγνως; 5, 5, 7. Ε. 5, 4, 57. c. acc. particip. pro inf. Π. 8, 4, 5. ἔστιν ὅ τι — οὐχ ἡδομένως πράττοντά με κατέγνως. c. ὅτι, Ε. 5, 4, 41. κατέγνω — ὅτι ἀεὶ μετ' ἄριστον οἱ πολέμιοι ἐφαίνοντο. c. gen. et inf. Π. 6, 1, 20. αὐτὸς ἐμαυτοῦ κατέγνων μὴ ἂν καρτερῆσαι, *animaduerti me non continentem esse.* Chariton 6, 3. pro eo dixit μοῦ καταγνοὺς ἀκρασίαν. Sed diserte in bonam partem est O. 2, 18. τοὺς γνώμῃ συντεταμένῃ ἐπιμελουμένους — κερδαλεώτερον κατέγνων πράττοντας. Sic in bonam partem est ¶ 2) *existimare de aliquo, sentire.* Απ. 3, 7, 3. τὴν ἐμὴν δύναμιν ἐν ποίῳ ἔργῳ καταμαθὼν ταῦτά μου καταγιγνώσκεις, *ita de me sentis.* O. 2, 1. κατέγνωκας ἡμῶν ἱκανῶς πλουτεῖν, *putasne, nos satis diuites esse.* Sed ¶ 3) *sentire.* In malam partem, Απ. 1, 3, 10. ταῦτα κατέγνωκας αὐτοῦ, *tam male de eo sentis.* ¶ 4) *decernere.* Passiuum c. nominatiuo poenae. Nam ap. Thucyd. Demosth. aliosque actiuum est c. acc. poenae. Απ. 4, 8, 1. ὑπὸ τῶν δικαστῶν κατεγνώσθη θάνατος. Male quidam legunt θανάτου. v. Fischer. ad Plat. apol. 29. c. gen. Ε. 3, 5, 18. θάνατος αὐτοῦ κατεγνώσθη, *contra eum.* 7, 3, 7. p. 475. ¶ 5) *damnare.* Actiuum c. acc. pers. vel addito vel intelligendo, atque adeo passiuum c. nominatiuo pers. Ε. 1, 7, 10. p. 56. ἂν καταγνωσθῇ. Moro hoc videbatur glossema esse, quia praecedit κατακριθέντα. v. κατακρίνειν nr. 3. 4, 4, 2. κἂν νόμῳ

τις καταγνωσθῇ. 6, 5, 9. καταγνόντες απέκτειναν. Απολ. 29. c. inf. E. 1, 7, 10. p. 55. ἐὰν καταγνωσθῇ ἀδικεῖν, i. e. διὰ τὴν ἀδικίαν. 5, 4, 30. c. duobus accusatiuis, E. 1, 7. 10. p. 60. προδοσίαν καταγνόντες τοὺς οὐχ ἱκανοὺς γενομένους. Moro iudice ἱκ. γεν. sunt accusatiui absoluti: *quippe cum non potuerint.* Quod iudicium si sequi nolueris, accusatiuus προδοσίαν mutandus erit in genitiuum προδοσίας, vel accipiendus pro διὰ τὴν προδοσίαν.

καταγνύειν, ¶ 1) *frangere.* A. 4, 2, 13. ἑνὸς μὲν κατέαξαν τὸ σκέλος. De cruritragio adhiberi hoc verbum, dicit Phauorinus. v. interpp. Thom. Mag. p. 500. Sed Moeris p. 233. dicit: κατέαξα τῆς κεφαλῆς, Ἀττικῶς· κατέαξα τὴν κεφαλὴν, Ἑλληνικῶς. ¶ 2) *debilitare.* O. 6, 5. τὰς βαναυσικὰς τέχνας — ὅτι τὰς ψυχὰς καταγνύουσι. quod explicatur ibid. 4, 2. verbis: αἱ ψυχαὶ ἀρρωστότεραι γίγνονται.

κατάγνωσις, *condemnatio.* Απ. 4, 8, 1. τὴν κατάγνωσιν τοῦ θανάτου πρᾳότατα — ἐνεγκὼν, *ad mortem.*

καταγοητεύειν, ¶ 1) *praestigiis* s. *splendore externo delinire,* s. *oculos praestringere.* Π. 8, 1, 14. καταγοητεύειν ᾤετο χρῆναι αὐτοὺς, np. τοὺς ἀρχομένους. In sqq. vberius explicatur. ¶ 2) *decipere.* Suid: καταγοητεύων· ἀπατῶν. Similiter Hesych. explicat. A. 5, 7, 5. ὑμᾶς ἐξαπατηθέντας καὶ καταγοητευθέντας.

καταγορεύειν, *deferre, indicare.* E. 3, 3, 5. καταγορεύει τις πρὸς τοὺς Ἐφόρους ἐπιβουλήν.

καταγωγή, *deuersorium.* E. 3, 2, 9. v. Hesych. et Suid.

καταγώγιον, i. q. καταγωγή. Moeris: καταγώγιον καὶ κατάγεσθαι, Ἀττικῶς· κατάλυμα καὶ καταλύειν, Ἑλληνικῶς. Sed Thom. Mag. p. 501. probat etiam καταλύειν. Πο. 3, 12. καταγώγια περὶ λιμένας — ἐμπόροις, — τοῖς εἰσαφικνουμένοις δημόσια καταγώγια.

καταδακρύειν, ¶ 1) *flere.* Π. 7, 3, 4. Cyrus interfecto Abradata χρόνον τινὰ σιωπῇ κατεδάκρυσεν. ¶ 2) *deflere, deplorare.* Π. 5, 4, 11. κατεδάκρυσε τὴν αὐτοῦ τύχην. E. 2, 4, 13. ἔστιν οὓς πολλὰ κατεδακρύσαμεν. Wels. cum Leuncl. πολλὰ omisit.

καταδαπανᾷν, ¶ 1) *absumere.*

sumere. Π. 8, 4, 16. ταῦτα ἀθροίζω, οὐθ' ὅπως αὐτὸς καταδαπανήσω, οὐθ' ὅπως αὐτὸς κατατρίψω. Πο. 5, 12. πολλὰ χρήματα ἐν πολέμῳ καταδαπανηθέντα — τῶν προσόδων πολλὰς καταδαπανηθείσας. ¶ 2) *edendo consumere, aufzehren.* Π. 8, 4. 4. in coena, εἴ τι ἡδὺ δόξειε λαβεῖν, μηδὲν τούτων μόνον καταδαπανᾶν. Α. 2, 2, 5. ¶ 3) *insumere.* c. εἰς, Π. 6, 2, 11. p. 370. τῶν στρωμάτων τὸ βάρος εἰς τὰ ἐπιτήδεια καταδαπανᾶτε.

καταδαρθάνειν, *dormire.* Suida auctore proprie est τὸ ἐν δέρμασι κατακοιμηθῆναι, et Attice dicitur καταδάρθειν. Αγ. 9, 3. ὅπως καταδάρθοι rex Persarum — πραγματεύονται. Ε. 7, 2, 23.

καταδεέστερον, *minus.* Απ. 3, 5, 18. οὐδένων καταδεέστερον — ὑπηρετοῦσιν, *nemini in ministrando cedunt.*

καταδειλιᾶν, *timide agere, prae metu refugere.* c. acc. Α. 7, 6, 16. οὔτε κατεδειλιάσαμεν οὐδὲν, ἐφ' ὅ τι ἡμᾶς παρεκάλεσε.

καταδεῖν, *religare, alligare.* c. ἀπὸ, Ε. 4, 4, 10. καταδήσας ἀπὸ δένδρων τοὺς ἵππους. cf. καταλέγειν nr. 4. quocum confunditur.

καταδέχεσθαι, *recipere in patriam.* Αγ. 2, 21. τοὺς φυγόντας — ἠνάγκασε τὰς πόλεις οἴκαδε καταδέξασθαι. Ε. 5, 1, 31. 5, 2, 10.

κατάδηλος, ¶ 1) *manifestus.* Π. 4, 1, 6. καταδήλων οὕτω τῶν ἀγαθῶν ὄντων, *cum spes praedae tam certa s. manifesta sit.* Αγ. 1, 6. ἀπὸ τῶν ἔργων καὶ τοὺς τρόπους αὐτοῦ νομίζω καταδήλους ἔσεσθαι, *fore ut cognoscantur.* c. ὅτι, Απολ. 23. ὅτι δὲ οὕτως ἐγίγνωσκε, καταδηλότερον ἐγίγνετο. Etiam masculinum, Π. 7, 5, 28. κατάδηλοι γίγνονται καὶ ἐν τοῖς πολέμοις — ὅτι ἔσωζον, *apparet, eos seruare.* Sic c. particip. Cf. δῆλος et φανερός. Π. 8, 2, 8. λέγεται κατάδηλος εἶναι οὕτως αἰσχυνθείς, *tam manifeste erubuisse.* Ε. 1, 6, 14. ¶ 2) *clarus, perspicuus.* Απ. 1, 4, 14. οὐ γὰρ πάνυ σοι κατάδηλον, ὅτι — βιοτεύουσι. ¶ 3) *conspicuus.* Κ. 5, 18. lepores διωκόμενοι, εἰσὶ κατάδηλοι διὰ γῆς κεκινημένης — κατάδηλοι δὲ καὶ ἐν τοῖς τριμμοῖς. ¶ 4) *notus.* Ε. 7, 3, 3. ὁπόσοι δὲ ἐπείθοντο, οὐ πάνυ κατάδηλον.

καταδικάζειν, ¶ 1) *condemnare.* c. gen. E. 7, 4, 23. κατεδίκασαν αὐτῶν. c. gen. et inf. Π. 3, 1, 5. νομίζουσί σε καὶ αὐτὸν καταδικάζειν σαυτοῦ τὰ ἔσχατα παθεῖν. Intell. δεῖν. it. ſeq. nominat. A. 6, 6, 9. p. 368. καταδικάζω ἐμαυτοῦ — τῆς ἐσχάτης δίκης ἄξιος (Cod. Par. ἄξιον) εἶναι. c. acc. δίκην et gen. perſ. ita vt proprie ſit *contra aliquem ſententiam ferre* ſ. *decernere.* E. 3, 2, 16. Ἠλεῖοι — δίκην φάσκοντες καταδεδικάσθαι αὐτῶν ἐκώλυον τοῦ — ἀγῶνος, *eos iudicio condemnatos eſſe.* Leuncl. *indictam lata ſententia multam ſibi debere.* Cf. Meurſius in miſcell. Lacon. p. 332. ¶ 2) *iudicio ſuo declarare.* A. 5, 8, 9. ὅτι δικαίως ἔπαιον αὐτοὺς, καὶ ὑμεῖς κατεδικάσατε τότε.

καταδιώκειν, *perſequi.* E. 1, 2, 6. ἀποκτείναντες ἐξ αὐτῶν ὡσεὶ ἑκατὸν, καὶ ἐς τὴν θάλασσαν καταδιώξαντες. 2, 4, 12. 7, 4, 31. c. acc. A. 4, 2, 4. τοὺς δὲ καταδιώξαντες. E. 1, 2, 8. 2, 4, 22. 4, 1, 14. 6, 4, 9. ἐπέστρεψάν τε αὐτοὺς καὶ κατεδίωξαν πρὸς τὸ στρατόπεδον.

καταδοξάζειν, *male opinari, male ſtatuere.* A. 7, 7, 18. εἰ καταδοξάσειαν δὲ 1ε. μήτε ἂν ἄλλους σοι ἐλθεῖν — τούτους τε αὐτοῖς εὐνουστέρους εἶναι.

καταδουλοῦσθαι, *in ſeruitutem ſuam redigere.* Π. 3, 1, 13. οἴει τι μᾶλλον καταδουλοῦσθαι ἀνθρώπους τοῦ ἰσχυροῦ φόβου. Leuncl. pro τι vult τινὶ, vt καταδουλ. ſit paſſiuum. Sed recte Hutch. pro medio habet. Senſus eſt: *nihil magis quam metus poenae ſeruilem animum hominibus iniicit*, ſ *animum frangit.* Eſt enim improprie dictum. Sed magis proprie refertur ad victos, vel tributarios populos, E. 7, 5, 1. τὴν Πελοπόννησον, ὅπως ὡς ῥᾷστα αὐτὴν καταδουλώσαιντο. §. 3. Απ. 2, 1, 13. O. 1, 22.

καταδρομὴ, *excurſio in regionem hoſtilem, inuaſio cum direptione, Streiferey.* Heſych: καταδρομή· ἁρπαγή. Cf. Thom. Mag. in v. προνομεύειν. Π. 3, 3, 12. καταδρομὴν ποιήσαντες. v. ποιεῖν nr. 3. Alias ſemper eſt καταδρομὴν ποιεῖσθαι, vt E. 5, 3, 1. 5, 4, 42.

καταδρύπτεσθαι, v. δρύπτεσθαι.

καταδύειν, ¶ 1) *demergere in mare.* A. 1, 3, 17. μὴ ἡμᾶς αὐταῖς ταῖς τριή-

τριήρεσι καταδύσῃ. 7, 2, 7. E. 5, 1, 18. ¶ 2) *deprimere*, vel *facere vt aliquis se occultet.* Π. 6, 1, 20. ἐμὲ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι καταδύουσι τῷ ἄχει. Leuncl. *moerore obruunt.*

καταδύεσθαι, ¶ 1) *submergi.* A. 3, 5, 6. in vtribus traiicientes οὐ καταδύσεσθε. 4, 5, 24. ἄνευ τῶν σακκίων κατεδύοντο iumenta in niue μέχρι τῆς γαστρός. ¶ 2) *se abdere.* Hesych. et Suid: καταδύεται· κρύπτεται. K. 5, 16. lepores εὑρισκόμενοι — καταδύονται εἰς φάραγγας. Vnde metaphorice legitur de iis, qui vehementi pudore afficiuntur, Π. 6, 1, 19. καταδύεσθαι ὑπὸ τῆς αἰσχύνης. A. 7, 7, 6. κατὰ τῆς γῆς καταδύομαι ὑπὸ τῆς αἰσχύνης.

καταδῦναι, ¶ 1) *submergi.* A. 3, 5, 6. ὁ ἀσκὸς δύο ἄνδρας ἕξει τοῦ μὴ καταδῦναι. cf. δῦναι. ¶ 2) i. q. διαφθείρεσθαι, τιτρώσκεσθαι, omninoque ἄχρηστον reddi. Schol. Thucyd. 1, 54. καταδύσαντες ἀντὶ τοῦ τρώσαντες, οὐ — βαπτίσαντες. Cf. Suid. et Abresch. dilucc. Thucyd. 2, 92. E. 1, 6, 25. πλεῖν ἐπὶ τὰς καταδεδυκυίας ναῦς, καὶ τοὺς ἐπ᾽ αὐτῶν ἀνθρώπους, *fractas.* Sic 1, 7, 10. p. 59. εἰς ἐπὶ καταδύσης νεὼς σωθείς. Sed 2, 3, 17. p. 93. οἱ καταδύντες sunt *naufragi*, qui 1, 7, 2. etc. ναυαγοὶ vocantur.

καταδυναστεύειν, *potentia opprimere.* in iudicio, Σ. 5, 8. δέδοικα τὸν σὸν πλοῦτον μή με καταδυναστεύσῃ. v. Gramm. it. Albert. ad Hesych. in h. v. et Wesseling. ad Diod. Sic. 13, 73.

καταθεᾶσθαι, ¶ 1) *deorsum spectare.* Π. 7, 5, 1. καταθεωμένοις αὐτοῖς ἀπὸ τοῦ τείχους. A. 6, 5, 19. ἀπὸ λόφου καταθεωμένους τὰ γιγνόμενα. ¶ 2) *ex equo spectare* s. *contemplari* s. *inspicere.* Π. 3, 2, 1. περιελαύνων τὴν χώραν amicam κατεθεᾶτο σκοπῶν οὗ τειχισθείη φρούριον. 5, 3, 20. 7, 5, 1. περιήλαυνε τὴν πόλιν — ἐπεὶ δὲ κατεθεάσατο τὰ τείχη. A. 1, 8, 10. ¶ 3) *adspicere.* Est amoris vel reuerentiae, Σ. 8, 42. Αὐτόλυκος κατεθεᾶτο τὸν Καλλίαν. ¶ 4) *considerare.* Π. 5, 5, 10. p. 332. ταῦτα — καταθέασαι οἷά σοι φαίνεται. Ιερ. 3, 1. φιλίας (intell. περὶ) καταθέασαι. v. Zeun. Sic rationes perlegendo, Π 8, 2, 10. τοὺς ἄλλους (θησαυροὺς) καταθεῶ, καὶ λόγισαι πόσα ἐστίν.

καταθέειν s. καταθεῖν, ¶ 1) *decurrere e monte ad excursiones*. Π. 3, 2, 1. τῶν ὀρέων ὁπόθεν οἱ Χαλδαῖοι καταθέοντες λῄζονται. A. 7, 3, 24. Απ. 3, 5, 26. κατέχοντες ἐρυμνὰ χωρία (i. e. montes), δύνανται τὴν βασιλέως χώραν καταθέοντες κακοποιεῖν. ¶ 2) *excurrere ad praedandum*, vt κατατρέχειν. v. Hesych. et Suid. et Thom. Mag. p. 503. Π. 1, 4, 17. de iis, qui venantes in aliam regionem equis exeunt ad praedam: οἱ φρουροὶ τῶν Μήδων ἐπὶ τοὺς καταθέοντας Assyriorum. 5, 3, 1. τοὺς ἱππέας ἀφῆκε καταθεῖν in hosticum. E. 3, 2, 12. 5, 7, 33. οἱ Ὀλύνθιοι καταθέοντες ἐς τὰς — πόλεις ἐλεηλάτουν. c. acc. omissa praepositione εἰς, Π. 5, 4, 8. κατέθει τὴν πρὸς Βαβυλῶνα χώραν. ¶ 3) De nauibus: *in portum prouehi, einlaufen*. E. 1, 1, 25. πλοῖα πολλὰ σίτου εἰς Πειραιᾶ καταθέοντα.

καταθύειν, ¶ 1) *mactare pro sacrificio, sacrificare*. A. 4, 5, 24. ἵππον — δίδωσι τῷ κωμάρχῃ ἀναθρέψαντι καταθῦσαι, ὅτι ἤκουσεν αὐτὸν ἱερὸν εἶναι τοῦ ἡλίου. 3, 2, 7. τοσαύτας χιμαίρας καταθύσειν τῇ θεῷ. Mox est θύειν. Sic 5, 5, 3. synonymum est θύεσθαι. Perizonius tamen ad Aelian. V. H. 4, 1. et Verheyk. ad Antonin. Liberal. p. 121. putant, θύειν omnino esse *sacra facere*, καταθύειν autem *victimam mactare*. ¶ 2) *consecrare*. A. 5, 3, 13. v. δέκατος.

καταθυμεῖν, *animo deiecto esse*. E. 3, 2, 20. δῆμος παντελῶς κατηθύμησε καὶ ἡσυχίαν εἶχεν.

***καταθωρακίζειν**, *lorica armare*. Π. 6, 2, 7. p. 366. ἵπποι εἰσὶ κατατεθωρακισμένοι, *cataphracti*.

καταιδεῖσθαι, *reuereri*. Π. 8, 7, 3. p. 548. τὴν ἐμὴν ψυχὴν καταιδούμενοι.

καταίρειν, *descendere, desilire*. Ιππ. 6, 5. ἀπ' ὄχθων καταίρειν in equo. In alio loco est καθάλλεσθαι. v. ibi.

καταισχύνειν, *probro* s. *ignominia afficere*. A. 3, 1, 20. οὗτος τὴν πατρίδα καταισχύνει, quia, cum sit improbis moribus, Graecum se nominat. 3, 2, 9. factis vestris καταισχύνετε αὐτοὺς, maiores vestros. Απ. 3, 5, 28. οὔτε τὴν πόλιν βλάψεις, οὔτε σαυτὸν καταισχυνεῖς,

np.

np. si feceris, quae potes et debes.

καταιτιᾶσθαι, *culpare, accusare.* Hinc passiu. E. 1, 1, 23. καταιτιαθεὶς ταῦτα πρᾶξαι Πασιππίδας, ἔφυγεν. cf. αἰτιᾶσθαι, quicum confunditur.

κατακάειν, f. κατακαίειν, ¶ 1) *comburere.* Π. 4, 5, 13. τὰ παλτὰ κατακαίειν. 4, 6, 1. 7, 4, 7. τὰ ὅπλα victorum κατέκαυσε. 7, 5, 9. ἀνάγκην εἶναι ἢ φεύγειν ἢ κατακεκαῦσθαι A. 1, 4, 10. τὰ βασίλεια κατέκαυσεν. §. 17. 2, 5, 3. p. 113. κατακαύσαντες sata. 3, 2, 17. 3, 3, 1. 5, 4, 15. αὐτοῦ σὺν τοῖς Μοσύνοις κατεκαύθησαν. Thomas et Moeris: κατεκαύθη, Ἀττικῶς· κατεκαύσθη (Thom. κατεκάη), Ἑλληνικῶς. 7, 4, 11. ἐξιόντα ἐκέλευον ἀποθνήσκειν, ἢ αὐτοῦ ἔφασαν κατακαυθήσεσθαι αὐτόν. (v. Oudendorp. ad Thom. Mag.) §. 14. ἀπέθανε δὲ οὐδεὶς, κατεκαύθη μέντοι καὶ ἐσθής τινων καὶ σκεύη. E. 1, 1, 12. 3, 1, 5. 4, 1, 14. κατακεκαυμένα (οἰκήματα). 6, 5, 37. hostes οἰκίας κατακεκαύκασι. §. 40. ἐπιτήδεια — κατεκέκαυτο. O. 18, 2. τὸ ἐν γῇ λειφθὲν καὶ κατακαυθὲν, np. residuae stipulae. ¶ 2) *incendio vastare.* a) vrbem, A. 5, 2, 19. κατεκαύθη πᾶσα ἡ πόλις. b) vicos, A. 3, 5, 7. κατακαύσαντες (scil. τὰς κώμας) ἔνθεν ἐξῄεσαν. 7, 4, 1. 3. c) regionem, A. 7, 7, 3. πορθοῦντες, ἣν ἐθέλοιμεν κατακαίοντες. E. 5, 2, 29. οὔτε κατέκαεν (Margg. ἔκαεν), οὔτ' ἔκοπτε, scil. τὴν πολεμίαν. cf. καίειν.

κατακαίνειν, ¶ 1) *interficere.* a) Suid: κατακαίνων· ἀναιρῶν, πλήττων. — Ξενοφῶν· τοὺς μὲν κατακαίνοντες, τοὺς δὲ καταδιώξαντες. Videtur intelligi locus A. 4, 2, 4. vbi sunt illa verba, nisi quod in libris Xenophontis legitur ἀποκτείναντες, pro κατακαίνοντες, quod tamen etiam 2 MSS. exhibent. b) Idem Suidas: κατέκανεν· ἀνεῖλεν, ἐφόνευσε. Ξενοφῶν· ὁ δὲ Κῦρος ἄρκτον — κατέκανε. Locus est A. 1, 9, 4. Sed ibi nunc legitur κατέκτανε, vt etiam alias haec duo confunduntur. v. κατακτείνειν. Ad caedem ferarum in venatione pertinet etiam Π. 1, 4, 5. τὰ θηρία ἀνηλώκει διώκων, καὶ βάλλων, καὶ κατακαίνων. Alexander Agricola in sapientia hyperboreali p. 11. reprehendit Welthouium, quod ve-

tenit

terit verbo *iugulare*, cum debuisset *tundendo*. c) De hominibus dicitur varie, vt A. 5, 7, 16. ἄρχοντα κατακαίνειν καὶ ἰδιώτην. d) ira, Π. 3, 1, 9. εἰ τοὺς σεαυτοῦ κατακαίνοις. 4, 6, 2. p. 258. in margg. ὁ κατακανὼν pro κατακτανὼν, *percussor*. 5, 5, 10. p. 334. e) legatos, A. 5, 7, 16. κατακαίνοντες τούτους. §. 17. οἱ κατακανόντες lapidibus. f) in seditione, A. 5, 7, 18. ἢν ἀλλήλους κατακαίνωμεν. 7, 6, 25. ἄνδρα κατακανόντες ἔσεσθε — ἀγρυπνήσαντα. Αγ. 2, 23. g) hostes in pugna, Π. 4, 2, 15. ἀθωρακίστους κατακαίνουσιν. all. ἀποκτείνουσι. quod videtur glossema esse. Sic saepius, v. c. §. 16. εἴ τινας σὺν ὅπλοις ἴδοιεν, κατακαίνειν. all. ἀποκτείνειν. 5, 4, 10. p. 313. 7, 1, 7. 18. 22. 7, 5, 11. A. 3, 2, 7. ὁπόσους ἂν κατακάνοιεν τῶν πολεμίων. §. 26. Sic Π. 3, 3, 29. in Cod. Guelf. ἀκοντίζειν εἰς τοὺς κατακαίνοντας. 4, 4, 1. in eodem cod. οὐ κατέκαινον. Vulgo legitur τοὺς ἀποκτείνοντας et οὐκ ἀπέκτεινον. h) in fuga, Π. 1, 4, 23. τοὺς πίπτοντας κατέκαινον. 4, 1, 6. in Cod. Guelf. οὓς μάλιστα καιρὸς ἦν ἢ λαβεῖν ἢ κατακαίνειν. Vulgo ἀποκτεῖναι. 4, 2, 19. p. 223. κατακαινόντων τοὺς ἡμετέρους πολεμίους. Cod. Bodl. ἀποκτεινόντων. 4, 3, 3. p. 228. φεύγοι τὰς λαβεῖν ἢ κατακαίνειν. all. ἀποκτεῖναι. A. 3, 1, 3. i) in excursionibus, Π. 5, 3, 1. A. 1, 6, 2. ¶ 2) *supplicio mortis afficere*. Π. 3, 1, 7. κατακαίνω rebellem. §. 8. A. 6, 6, 17. 7, 4, 6.

κατακαλύπτειν, *obuelare, obtegere*. Π. 6, 4, 4. in curru κατεκάλυψαν αὐτὴν τῇ σκηνῇ. v. σκ. E. 1, 4, 5. Πλυντήρια ἦγεν ἡ πόλις, τοῦ ἕδους κατακεκαλυμμένου τῆς Ἀθηνᾶς.

κατακεῖσθαι, ¶ 1) *prostratum iacere*. E. 4, 1, 13. Ἀγησίλαος καὶ οἱ περὶ αὐτὸν χαμαὶ ἐν πόᾳ τινὶ κατακείμενοι ἀνέμενον. ¶ 2) *cubare, dormitare*. A. 3, 1, 10. τί κατάκειμαι; — κατακείμεθα ὥσπερ ἐξὸν ἡσυχίαν ἔχειν. Hic simul inest otii notio. §. 11. οὔτε καθεύδειν δύναμαι, οὔτε κατακεῖσθαι. 4, 4, 7. cf. ἀναπαύεσθαι. ¶ 3) *discumbere*. De accubitu conuiuali proprie dici, auctor est Athenaeus 1, 19. p. 23. C. Π. 2, 2, 1. p. 101. τίς τῶν κατακειμένων ad coenam. A. 6, 1, 2. κατακείμενοι ἐν στιβάσιν ἐδείπνουν. Σ. 1, 14. Sed per-

peracta coena, in tricli-nio, E. 5, 4, 7. χωρὶς κατακείμενος ἔτι μετὰ δεῖπνον. ¶ 4) *ordine dispositum esse*. O. 8, 13. ἐν χώρᾳ ἔκειτο — καὶ οὕτω κατακείμενα ἕκαστα in naui.

κατακερδαίνειν, *quaestum facere, sich bereichern*. O. 4, 7. εὖς ἂν εὕροι τῶν ἀρχόντων — κατακερδαίνοντας iniuste.

κατακηροῦν, v. κατατείνειν nr. 2.

κατακηρύττειν, *alta voce indicere*. Est praeconis, A. 2, 2, 10. τὸν κήρυκα — σιγὴν κατακηρύξαντα.

κατακλείειν, ¶ 1) *occludere*. Π. 6, 4, 4. κατέκλεισεν τὸν δίφρον ὁ ὑφηνίοχος. E. 3, 1, 24. Δερκυλλίδας — κατέκλεισεν αὐτὰ (τὰ χρήματα) καὶ κατεσημήνατο. ¶ 2) *includere*. A. 3, 4, 16. ἐκράτησαν τῶν Ἑλλήνων καὶ κατέκλεισαν αὐτοὺς εἴσω τῶν ὅπλων. c. εἰς, A. 5, 2, 14. κατακλείουσι τοὺς πολεμίους πάλιν εἰς τὴν ἄκραν. 7, 2, 8. εἰς Χεῤῥόνησον ἐλθὼν κατακλεισθῆναι. Vbi εἰς potest ad vtrumque verbum referri. E. 1, 4, 10. Hinc eleganter Aπ. 2, 1, 13. οὐδ' εἰς πολιτείαν ἐμαυτὸν κατακλείω, ἀλλὰ ξένος πανταχοῦ εἰμι. Fortassis enim alluditur ad illam huius verbi notionem, qua simpliciter positum significat *in carcerem coniicere* v. Poll. 8, 71. cf. etiam κατακλίνεσθαι, et κατακωλύειν.

κατακλείεσθαι, *se occludere*. Π. 7, 2, 2. Κροῖσος κατακλεισάμενος ἐν τοῖς βασιλείοις.

κατακλίνειν, ¶ 1) *collocare, reponere*. humi in cubili, K. 9, 3. ceruae τοὺς νεβροὺς — κατακλίνασαι καὶ γάλα δοῦσαι. ¶ 2) *componere in lecto*. Π. 6, 4, 4. θεράπαιναι — αὐτὴν ἀπῆγον εἰς τὴν ἁρμάμαξαν, καὶ κατακλίναντες — ¶ 3) *discumbere iubere in coena*. Π. 2, 3, 9. ταξίαρχος — εἰσαγαγὼν suos milites κατέκλινεν ἐπὶ δεῖπνον.

κατακλίνεσθαι, ¶ 1) *procumbere, prostratum recubare*. Cf. nr. 3. E. 4, 1, 13. κατεκλίνθη καὶ αὐτὸς χαμαί. ¶ 2) *cubare dormiturum*. Π. 8, 7, 2. κατεκλίθη. v. ἀναπαύεσθαι. ¶ 3) *recubare, quiescere, humi procumbere quiescendi vel dormiendi causa*. Cf. nr. 1. De canibus, leporibus, apris: K. 3, 3. ἄψυχοι canes — ἀφίσανται ὑπὸ τὰς σκιὰς καὶ κατακλίνονται. 5, 8. lepores e fuga κατακλίνονται

εἰς ἃ ἡ γῆ φύει. §. 10. κατακλίνεται ὑποθεὶς τὰ ὑποκώλια ὑπὸ τὰς λαγόνας. quod Pollux 5, 72. ita dixit: τὸν ὕπνον ποιεῖται καὶ τὴν ἀνάπαυλαν. K. 6, 25. 8, 3. πλανᾶται ἀπορούμενος ὅπου κατακλιθῇ. 10, 6. aper κατακλίνεται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἰς τοιαῦτα, np. loca fylu..la. ¶ 4) *discumbere ad coenam.* v. Athenae. 1, 19. p. 23. C. Π. 5, 2, 7. σύνδειπνον παρέλαβεν. ἐπὶ στιβάδος δὲ κατακλιθεὶς — Σ. 1, 8. οἱ δὲ ἄλλοι κατεκλίθησαν. §. 13. κατακλίνου τοίνυν. *poſt coenam*, Σ. 2, 23. ἀπειρήκει ſaltando, κατακλινόμενος εἶπε — διψῶ. Leuncl. *in lectulum procumbens.* ¶ 5) *recedere, ſe ſubducere.* A. 3, 3, 6. γυμνοὶ ὄντες εἴσω τῶν ὅπλων κατεκέκλιντο. Sed Abreſch. auctuar. dilucc. Thucyd. p. 393. non inepte vult κατεκέκλειντο. v. κατακλείειν.

κατακλύζειν, ¶ 1) *inundando delere, diluere.* K. 5, 4. οἱ ὑετοὶ κατακλύζουσι, np. τὰ ἴχνη. ¶ 2) *abunde ſuppeditare* ſ. *ſuſtentare*, v. Victor. V. L. 33, 19. c. acc. O. 2, 8. πάνυ μικρὰ πορίσαντες κατακλύσαιεν ἂν ἀφθονίᾳ τὴν ἐμὴν δίαιταν. Zeun. ex Victor. l. l. et Cod. Guelf. habet formam Atticam κατακλύσειαν, quam etiam Gail in vno MS. reperit.

κατακοιμᾶν, *obdormire.* E. 6, 4, 36. ἐπεὶ κατεκοίμησεν. All. κατεκοίμισεν, quod eſt tranſitiue accipiendum. Recte, vt videtur.

κατακοιμίζειν, *cubitum deducere, ſopire, ſomnum conciliare.* Moeris p. 102. βαυκαλᾶν, Ἀττικῶς· κατακοιμίζειν, Ἑλληνικῶς. Sed v. ibi Sallier. et Pierſon. Π. 8, 8, 11. κατακοιμίζοντες ſunt inter miniſtros regum Perſarum. Aπ. 2, 1, 30. παιδεύεις τοὺς σαυτῆς φίλους — τῆς ἡμέρας τὸ χρησιμώτατον κατακοιμίζουσα. Poteſt h. l. explicari *faciens vt dormiendo conſumant.* v. Abreſch. animaduu. ad Aeſchyl. 3, p. 103. Cf. κατακοιμᾶν.

κατακοντίζειν, ¶ 1) *iaculis conficere.* E. 3, 2, 3. κατηκοντίσθησαν. 4, 5, 15. κατηκόντισαν ἐννέα ἢ δέκα αὐτῶν. 6, 5, 13. πολλοὶ σφῶν κατακοντισθήσονται. ¶ 2) *iaculis interfici iubere.* A. 7, 4, 4. ὅσους κατέλαβον, κατηκόντισεν ἅπαντας ὁ Σεύθης.

κατακόπτειν, ¶ 1) *fruſtillatim concidere. in minuta fruſta diſſecare.* E. 1,

E. 1, 5, 2. καὶ τὸν θρόνον κατακόψειν ἐφ' ᾧ ἐκάθητο. ¶ 2) *interficere, caedere.* Π. 7, 1, 16. κατεκόπησαν καὶ ἀπέθανον. A. 1, 2, 25. ἔφασαν ἁρπάζοντας κατακοπῆναι ὑπὸ τῶν Κιλίκων. 1, 5, 15. νομίζετε — ἐμέ τε κατακεκόψεσθαι (*caesum iri*), καὶ ὑμᾶς. 1, 8, 17. 2, 5, 7. κατεκόπησαν contra fidem datam. 3, 5, 1. Αθ. 3, 11. E. 4, 8, 30. 6, 2, 10. 6, 4, 31. ἀποσφάττεται καὶ κατακόπτεται. Intelligi poteſt: *interficitur dum conciditur.* beſtias, E 4, 1, 14. μεσοὺς δένδρων καὶ θηρίων — τὰ μὲν κατακεκαυμένα, τὰ δὲ κατακεκομμένα. ¶ 3) *verberibus concidere.* Iπρ. 4, 5. ὡς μὴ κατακόπτωσι τοὺς ἵππους οἱ τελευταῖοι διώκοντες. Camerar. *obtundant.* ¶ 4) In var. lect. permutatur c. διακόπτειν. v. ibi nr. 2.

καταχοσμεῖν, *ornare.* Iερ. 11, 3. ὅπλοις — ἐκπαγλοτάτοις κατακεκοσμημένος.

καταχράτος vno verbo, damnare videtur Waſſius in praefat. ad Thucyd. ad p. 375. 88. v. κράτος.

καταχρημνίζειν, *in praecipitium agere, praecipitem dare.* Π. 1, 4, 7. πολλοὺς — αὐτοῖς τοῖς ἵπποις (intell. σὺν) κατακρημνισθῆναι. 8, 3, 16. τῶν βοῶν κατακεκρημνισμένα. Hutch. intelligit σώματα. Sed Abreſch. dilucidatt. Thucyd. 3, 11. p. 282. dicit, neutrum eſſe pro maſculino. Saltem non opus eſt, vt cum Stephano reponatur κατακεκρημνισμένους, np. τινάς. v. Zeun. E. 2, 1, 21. ἄνδρας ἐξ αὐτῶν κατακρημνίσειαν. §. 22. ὃς τοὺς — Κορινθίους κατακρημνίσειε. 5, 4, 17.

καταχρίνειν, ¶ 1) *ſententiam ferre, decernere, contra aliquem.* Aπολ. 7. ἣν κατακριθῇ μοι, np. ὁ θάνατος. v. καταγιγνώσκειν et καταψηφίζεσθαι. Ergo male Leuncl. κατακριθῶ. ¶ 2) *condemnare.* E. 2, 3, 22. κατακεκριμένον κατὰ τὸν νόμον. 7, 4, 33. c. inf. poenae, Iερ. 7, 10. ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων κατακεκριμένος — ἀποθνήσκειν. ¶ 3) E. 1, 7, 10. p. 56. τοῦτον κατακριθέντα ἐν δικαστηρίῳ, ἂν καταγνωσθῇ μὴ ταφῆναι Wels. cum Steph. et Leuncl. emendat κριθέντα. v. κρίνειν nr. 1. a.

καταχρύπτειν, *abscondere.* O. 17, 12. κατακρυφθῆναι τινὰ ὑπ' αὐτῶν, *ſata ab aquis obtegi hiemis tempore.* De ſepultura,

tura. c. εἰς, Π. 3, 3, 2. εἰς τὴν γῆν ἀρκείτω τὰ σώματα. ὅταν ἕκαςος τελευτήσῃ, κατακρύπτειν.

κατακτείνειν, occidere, interficere. Π. 7, 1, 10. τοὺς πολεμίους κατακτανόντες. A. 1, 10, 5. 2, 5, 2. p. 110. εἰ — μανέντες σε κατακτείναιμεν, — τὸν εὐεργέτην κατακτείναντες. 4, 8, 18. παῖδα ἄκων κατακτανών. 6, 4, 19. τοὺς μὲν κατέκτανον. all. κατέκαινον. Leuncl. recte praefert κατέκανον. Eadem horum verborum confusio notata est in v. κατακαίνειν. A. 7, 6, 26. ἐμὲ κατακτανεῖν. Ay. 2, 22. Ἱερ. 6, 14. 7, 12.

κατακυλίειν, deuoluere, excutere. Hinc Π. 5, 3, 1. κατακεκυλισμένοι ἀπὸ τῶν ἵππων, delapsi.

κατακωλύειν, ¶ 1) arcere ingressu. A. 5, 2, 12. ςὰς κατὰ τὰς πύλας ὁπόσους ἐδύνατο κατεκώλυσεν ἔξω. ¶ 2) detinere. O. 12, 1. μή σε κατακωλύω ἀπιέναι ἤδη βουλόμενον; ¶ 3) compescere. A. 6, 6, 6. οἱ ςρατηγοὶ κατεκώλυον milites, ne iniusta facerent. ¶ 4) intercludere. E. 1, 6, 12. ἔφθη ὑπὸ τῶν πολεμίων κατακωλυθείς. Frustra Portus et Leuncl. malunt κατακλεισθείς. v. Morus.

καταλαμβάνειν, ¶ 1) occupare. Π. 2, 4, 17. p. 136. κατάλαβε τὰ ὄρη. 5, 3, 9. 5, 4, 2. τὸ χωρίον καταλαμβάνει. Margg. et Cod. Guelf. παρέλαβε, np. proditum. A. 1, 10, 10. καταληψόμενόν τι (χωρίον) προσεληλακέναι. 3, 5, 12. τὴν ὑπερβολὴν τῶν ὀρῶν ἐδεδοίκεισαν μὴ καταληφθείη. All. προκαταληφθείη. Hesych: κατειλῆφθαι· προκαταλαμβάνεσθαι. Aliud huius confusionis exemplum v. in v. προκαταλαμβάνειν. A. 4, 1, 15. 4, 2, 7. λόφῳ — κατειλημμένῳ ὑπὸ τῶν πολεμίων. 4, 5, 1. 4, 6, 13. καταληψόμενος τὸ ὄρος. Πο. 5, 9. E. 2, 4, 2. 4, 6, 8. καταλαβόντες (np. τὰ ὄρη). 5, 2, 25. τὴν ἀκρόπολιν, ὥσπερ κατείληπτο. 5, 4, 20. προσποιησάμενος τὸν Πειραιᾶ καταλήψεσθαι. §. 22. 7, 4, 1. ¶ 2) capere, intercipere. Π. 4, 3, 4. p. 232. τὰ μὲν ἐκ χειρὸς παίειν καταλαμβάνων. A. 3, 5, 2. 7, 6, 18. ὅτῳ διώκοντες ἂν ἢ ἀνδράποδα, ἢ πρόβατα καταλαμβάνοιμεν, οὐκ ἦν ἡμῖν. Poterat fortassis hic locus ad nr. 5. referri. Sic Π. 4, 3, 3. p. 229. πολλοὶ ἐν τῷ ςρατοπέδῳ κατειλημμένοι, deprehensi et capti. ¶ 3) depre-

deprehendere, offendere, inuenire. Π. 4, 2. 12. p. 216. οὔτε συντεταγμένοι, οὔτε μάχεσθαι παρεσκευασμένοι κατειλημμένοι ἔσονται. Margg. καὶ εἰλημμένοι. 5, 3, 14. p. 296. τὸν Ἀσσύριον οἴει ἐκεῖ ἤδη καταλήψεσθαι; 5, 4, 1. A. 1, 10, 11. 4, 2, 4. περιϊόντες — καταλαμβάνουσι τοὺς φύλακας ἀμφὶ πῦρ καθημένους. §. 10. τῆς ἐπὶ τῷ πυρὶ καταληφθείσης φυλακῆς. Male all. καταλειφθείσης. 4, 5, 6 8. 18. 5, 7, 12. 5, 8, 4. 7, 6, 18. οὔτε ἱππικὸν, οὔτε πελταστικὸν ἐγὼ κατέλαβον παρ' ὑμῖν. E. 1, 5, 12. 7, 2, 20. 22. Aπ. 3, 11, 2. O. 11, 14. Σ. 2, 19. Interdum pene redundat, vt ap. Latinos *reperiri*, Π. 3, 2, 7. καταλαμβανόμεθα τοσοῦτον ποιοῦντες. Paulo ante est ἀναπεφήναμεν. ¶ 4) *attingere, peruenire, erreichen.* A. 7, 8, 4. Πέργαμον καταλαμβάνουσι. Sic fere A. 1, 8, 14 τὰ ἅρματα ἐφέρετο — οἱ δὲ ἵσαντο. ἔςι καὶ ὅςις καὶ κατελήφθη, *correptus est.* ¶ 5) *cursu assequi, einholen.* hostes fugientes, Π. 4, 1, 9. τὸ πλῆθος τῶν πολεμίων οὐ διωξώμεθα· πῶς γὰρ ἂν καὶ καταλάβοιμεν; A. 3, 4, 3. c. acc. Π. 1, 4, 21. οὓς μὲν κατελάμβανον, ἔπαιον. 4, 2, 3. δοκεῖτε ἂν ἡμᾶς ἔτι καταλαβεῖν αὐτοὺς — ὅτι καταλήψοιντο. §. 15. A. 2, 2, 5. 3, 3, 7. 10. 3, 4, 20. 7, 4, 4. ὅσους κατέλαβον (all. ἔλαβε), κατηκόντισε. E. 1, 6, 15. 2, 4, 4. in itinere amicum, A. 3, 1, 7. Xenophon καταλαμβάνει Πρόξενον. ¶ 6) *ferire.* lapide, A. 4, 7, 3. ὃς δ' ἂν καταληφθείη. ¶ 7) *percipere, audire.* Π. 6, 2, 11. p. 374. πρὸς ἐμὲ — ἵνα τὰς ἑαυτῶν ἕκαςοι χώρας καταλάβητε. All. per glossema, opinor, καταμάθητε. ¶ 8) κατέλαβε in var. lect. est pro κατέβαλε. v. καταβάλλειν nr. 9.

καταλάμπεσθαι, *solis radiis tangi, aduri.* Aπ. 4, 7, 7. ὑπὸ τοῦ ἡλίου καταλαμπόμενα τὰ χρώματα μελάντερα ἔχουσι.

καταλέγειν, ¶ 1) *deligere.* E. 2, 3, 12. οἱ πολῖται καταλέγουσι τρισχιλίους τοὺς μεθέξοντας τῶν πραγμάτων. c. inf. E. 3, 4, 15. τοὺς πλουσιωτάτους ἐκ πασῶν πόλεων ἱπποτροφεῖν κατέλεξε. Plane eadem leguntur Aγ. 1, 23. ¶ 2) *deligere milites.* Cf. καταλέγεσθαι. Λ. 4, 3. Ἱππαγρέται — τούτων δὲ ἕκαςος ἄνδρας ἑκατὸν καταλέγει.

ταλέγει. ¶ 3) *recitare canendo.* Σ. 6, 3. τετράμετρα πρὸς τὸν αὐλὸν κατέλεγεν. ¶ 4) *enumerare, recenſere.* Phauorin. ἀπαριθμεῖσθαι. Απ. 2, 4, 4. ἄλλοις καταλέγειν, οὓς ἐν τοῖς φίλοις ἔθεσαν. Paſſiu. de militibus, Π. 3, 3, 8. καταλέγεσθαι (Marg. Leuncl. καταδεδέσθαι) ἐν τοῖς τακτικοῖς ἀριθμοῖς. ¶ 5) *cenſere, iactare, exprobrare.* A. 2, 6, 14. εὐεργεσίαν κατέλεγεν, ὁπότε τις αὐτοῦ ἀφίςατο.

καταλέγεσθαι, ¶ 1) *deligere.* E. 2, 3, 13. τρισχιλίους καταλέξασθαι. Hic e coniectura Leuncl. inſertum eſt καταλ. ¶ 2) De militibus: *conſcribere, deligere.* Biſetus ad Ariſtoph. Lyſiſtr. 395. καταλέγειν ὁπλίτας, τὸ διαγράφειν, τὸ καταγράφειν. Ξενοφῶν (E. 1, 1, 24.) ὁπλίτας τε αὐτὸν καταλέξασθαι χιλίους ἐπεψηφίσαντο. καὶ αὖθις (E. 1, 4, 9.) μετὰ δὲ ταῦτα κατελέξατο τὴν ςρατιάν.

καταλειοῦν, v. κατειλεῖν.

καταλείπειν, ¶ 1) *relinquere.* a) *verlaſſen.* abeundo; Π. 3, 3, 8. etſi duces aberant, tamen οὐδ' ὡς οὐδὲν ἄναρχον κατελείπετο — ἀλλὰ πάντα τὰ καταλειπόμενα διεκοσμεῖτο. A. 4, 2, 5. [καταλιπόντες τὴν ὁδὸν, *via deuertentes, non recta pergentes.* §. 9. μὴ ἔρημον καταλείποι τὸν λόφον. E. 3, 2, 8. καταλιπὼν τὰς πόλεις φιλίας ἐν εἰρήνῃ. fugiendo, A. 4, 6, 2. ἀποδρὰς ᾤχετο καταλιπὼν, τὸν υἱόν. Απ. 2, 7, 2. b) *zurück laſſen.* depoſitum, A. 5, 3, 7. τὸ τῆς Ἀρτέμιδος κατέλιπε παρὰ Μεγαβύζῳ. homines, vt milites, praeſidia, etiam naues, et arma, etc. Π. 1, 4, 17. τοὺς πεζοὺς καταλείπει ἐν τοῖς μεθορίοις. 4, 2, 16. A. 4, 2, 9. καταλείπει ἐπὶ τοῦ λόφου λοχαγούς. 4, 4, 12. καταλιπόντες φύλακας, καὶ ςρατηγὸν ἐπὶ τοῖς μένουσι. §. 14. τοῖς καταλελειμμένοις in caſtris. 5, 2, 1. 6, 5, 2. 3. E. 1, 3, 11. 1, 5, 6. 1, 6, 19. 1, 7, 10. p. 58. 59. 2, 2, 1. 3, 1, 22. ὁ πατὴρ (mortuus) σε ἄρχοντα κατέλιπε. 3, 2, 3. 7. ὅτι καταλελοίποιεν πρέσβεις ἐν Λακεδαίμονι. §. 8. 13. 21. 3, 4, 10. 4, 1, 2. 4, 2, 3. in itinere, Heſych: καταλειφθέντων· ὑςερηθέντων. A. 6, 3, 13. βοῦς καταλελειμμένους. §. 14. Αγ. 1, 21. 22. poſt iter, Π. 6, 1, 11. πλέουσιν, τὸ δὲ πεπλευσμένον οὐδὲν οἰκειότερον τοῦ ἀπλεύςου καταλείπουσι, h. e. *ita partem maris nauigando*

do emetiuntur, vt nihilo magis de ea quicquam possideant, quam de illa, quam nondum nauigando attigerunt. c) *hinterlassen.* post mortem, Π. 3, 1, 6. παισὶν ἐλευθερίαν καταλιπεῖν. §. 19. θησαυροῖς οἷς ὁ πατὴρ κατέλιπεν. 5, 4, 14. 7, 3. 5. 8. 7, 3. p. 542. τὴν πατρίδα — προτετιμημένην καταλείπω. p. 543. 544. 548. ἡ ψυχὴ καταλείπει τὸ σῶμα. E. 4, 1, 14. 7, 4. 34. 7. 5, 18. τῇ πατρίδι ἀρχὴν Πελοποννήσου καταλιπεῖν. Απ. 2, 2, 3. τοσούτων ἀγαθῶν — ὥστε πάντες τὸ καταλιπεῖν αὐτὰ πάντων μάλιστα φεύγομεν. vbi est periphrasis mortis. 2, 8, 1. 3, 12. 4. 4. 8. 10. Απολ. 7. Sic de scriptoribus, Απ. 1, 6, 14. τοὺς θησαυροὺς τῶν σοφῶν ἀνδρῶν, οὓς ἐκεῖνοι κατέλιπον ἐν βιβλίοις γράψαντες. Referri etiam huc potest Αγ. 6, 2. τρόπαιον ἐστήσατο, ἀθάνατα τῆς ἀρετῆς μνημεῖα καταλιπών. ¶ 2) *deserere, non adiuuare.* a) abeundo, A. 3, 1, 2. μόνοι καταλελειμμένοι ἦσαν, οὐδὲ ἱππέα οὐδένα σύμμαχον ἔχοντες. E. 7, 5, 18. εἰ καταλείψει ἐρήμους οἷς ἦλθε σύμμαχος. ¶ b) moriendo, A. 3, 3, 12. τοὺς τῷ Κλεάρχῳ iam interfecto καταλελειμμένους, i. e. ὑπὸ τοῦ Κλεάρχου. ¶ 3) *reseruare.* Αγ. 5, 1. ἐν ταῖς θοίναις — οὐδετέραν αὐτῷ κατέλιπε. ¶ 4) *non interficere.* A. 6, 3, 3. ὀκτὼ μόνους κατέλιπον. ¶ 5) *non adimere, permittere.* A. 4, 2, 8. καταλιπόντες ἄφοδον τοῖς πολεμίοις. 4, 6, 1. ¶ 6) *vincere currendo.* K. 5, 3. lepus ἐν μικρῷ πολὺ καταλιπὼν τὸ ἐπιφερόμενον. ¶ 7) *omittere, missum facere.* K. 3, 10. canes καταλείπουσι τὸ αὐτῶν ἔργον — ἐπὶ τοῦτο φέρονται. 10, 15. ¶ 8) *tradere.* De proditore, qui deserit castellum, quod defendere debebat, Π. 5, 3, 10. φίλον τὸ χωρίον τοῖς συμμάχοις καταλιπεῖν. ¶ 9) *concedere* s. *vnum verum ponere.* in disputando, Απ. 3, 2, 4. τὰ μὲν ἄλλα περιῄρει, κατέλειπε δὲ τὸ εὐδαίμονας ποιεῖν. ¶ 10) In var. lect. permutatur cum καταλαμβάνειν. v. ibi nr. 3.

καταλείπεσθαι. ¶ 1) *sibi reseruare.* Απ 1, 1, 8. τὰ μέγιστα τοὺς θεοὺς ἑαυτοῖς καταλείπεσθαι. ¶ 2) *reliquum esse, superesse.* E. 3, 5, 8. p. 182. τίς καταλείπεται αὐτοῖς εὐμενής. Ιερ. 5, 2. τίνες ἄλλοι

λοι αὐτοῖς καταλείπονται χρῆσθαι, np. post tot caedes. c. duplici dat. Λ. 13, 11. βασιλεῖ οὐδὲν ἄλλο ἔργον καταλείπεται — ἢ ἱερεῖ μὲν — εἶναι, στρατηγῷ δὲ etc. ¶ 3) *remanere in itinere, non itineris comitem assumi.* A. 5, 6, 5. εἰ μέλλοιμεν οἱ μὲν καταλείψεσθαι (h. e. καταλειφθήσεσθαι), οἱ δὲ πλεύσεσθαι. 5, 8, 4. Sic A. 1, 8, 18. ὀλίγοι ἀμφ' αὐτὸν κατελείφθησαν, *non fugerunt, substiterunt.* ¶ 4) *propositum esse.* Π. 2, 3, 5. p. 119. αὕτη ἡ μάχη καταλείπεται, ἐν ᾗ προθυμίας — ἔργον ἐστι.

καταλεύειν, *lapidibus obruere.* v. Etymol. M. et Hesych. a) in tumultu, A. 1, 5, 14. αὐτοῦ ὀλίγου δεήσαντος καταλευσθῆναι a militibus iratis. 5, 7, 1. κατελεύσθησαν. §. 12. καταλευσθέντες. §. 17. οἱ καταλεύσαντες τοὺς πρέσβεις. 7, 6, 8. b) in proelio, E. 4, 3, 16. ἀποθνήσκουσι — καταλευσθέντες e loco superiore. Sic poenae loco, E. 1, 2, 8. Θρασύλος Ἀλκιβιάδην κατέλευσεν, *Alcibiadem captiuum iussit ab exercitu lapidibus obrui.* Brodaeus et Palmer. malunt κατέλυσεν, *dimisit.* Sed v. Schneider.

καταλισθῆναι, v. ἐναυλίζεσθαι.

καταλλάττειν, *reconciliare.* Thom. Mag: διηλλάγη δοκιμώτερον, ἢ κατηλλάγη. Hinc Schol. Thucyd. 4, 59. τὸ καταλλαγῆναι explicat per τὸ διαλλαγῆναι. c. dat. A. 1, 6, 2. καταλλαγεὶς τῷ Κύρῳ.

καταλοᾶν, *obterere, conculcare.* Hesych: κατηλόηται· κατατέτριπται. cf. Schol. Lucian. ad Icaromenipp. T. II. p. 22. Π. 7, 1, 16. τῇ ῥύμῃ τῇ τῶν ἵππων τοὺς πίπτοντας κατηλόων.

καταλογίζεσθαι, ¶ 1) *recensere, in numero ponere.* Hesych. et Suid: καταλογιεῖται· καταριθμήσει. Απ. 2, 2, 1. ἐν τοῖς ἀδίκοις καταλογίζεσθαι τοὺς ἀχαρίστους. ¶ 2) *reputare.* A. 5, 6, 7. ἐδόκει αὐτῷ μεγάλη καταλογιζομένῳ τὸ αὐτῶν πλῆθος. E. 3, 2, 14. τὸ Κύρειον στράτευμα καταλογιζόμενος ὡς ἐπολέμησεν αὐτοῖς. Verti potest *recordans.*

κατάλογος, *album militum, matricula, delectus tabula.* Hesych: κατάλογος· ἡ ἀναγραφὴ τῶν ὀφειλόντων στρατεύεσθαι. Schol. Aristoph. equitt. 1366. et Suid: κατάλογος· — ὁ πίναξ, ἐφ' οὗ ἐνέγραφον τῶν ἐκστρατευομένων τὰ

τὰ ὀνόματα. Απ. 3, 4, 1. ἐκ καταλόγου ϛρατευόμενος κατατέτριμμαι, *postquam miles factus sum.* Poll. 1, 177. et 8, 115. οἱ ἐκ καταλόγου. Ita autem inprimis vocabantur milites ex ciuibus et indigenis delecti. v. Schol. Thucyd. 7, 20. et Hudſon. ad Thucyd. 6, 43. Nam nomina eorum recitabantur ex tabulis publicis, in quas ciuium nomina relata erant. Sic de iis, qui proprie milites non ſunt: E. 2, 3, 20. 2, 4, 6. 19. οἱ ἐν καταλόγῳ et οἱ ἐν καταλόγῳ ὁπλῖται ſunt illi τρισχίλιοι, a triginta viris allecti. Contra E. 2, 3, 14. 20. 2, 4. 1. οἱ ἔξω τοῦ καταλόγου ſunt, qui non ſunt in numero τῶν τρισχιλίων. E. 2, 3, 20. τουτονὶ ἐξαλείφω ἐκ τοῦ καταλόγου.

καταλύειν, ¶ 1) *finire.* a) bellum, A. 5, 7, 16. οὔτε ἀνελέσθαι πόλεμον — οὔτε καταλῦσαι. E. 6, 3, 6. p. 388. πόλεμοι καταλύονται. b) vitam, Απολ. 7. ἐν καιρῷ καταλῦσαι τὸν βίον. §. 27. c) ſacrificium, E. 4, 1, 10. d) exercitium, E. 6, 3, 6. p. 388. ἡττηθέντες τὴν ἄσκησιν καταλύσωσιν, *non amplius certamen ineant, athleticae operam dare deſinant.* cf. ἄσκησις. ¶ 2) *pacem facere, reconciliari, redire in gratiam cum aliquo.* Scil. omittitur τὸν πόλεμον, vel ſimile quid. v. Abreſch. dilucc. Thucyd. 5, 23. c. πρὸς, A. 1, 1, 10. δεῖται αὐτοῦ μὴ καταλῦσαι πρὸς τοὺς ἀντιϛασιώτας. ¶ 3) *dimittere.* Π. 6, 1, 11. καταλῦσαι τὴν ϛρατιάν. Antea ſaepe eſt διαλύειν. cf. καταλεύειν. ¶ 4) *abrogare, tollere.* Π. 6, 1, 16. τὴν Τρωικὴν διφρείαν — πρόσθεν οὖσαν — κατέλυσε. Cf. §. 17. Απ. 4, 2, 14. καταλύοιεν οἱ νόμοι. Hic vel eſt pro paſſiuo, quod nemo credit, vel vera eſt altera lectio καταλύοιντο, vel καταλυθεῖεν. ¶ 5) *euertere, tollere, abrogare imperium.* Π. 1, 1, 1. δημοκρατίαι κατελύθησαν. A. 6, 2, 7. ἡ τοῦ παντὸς ἀρχὴ Χειρισόφῳ κατελύθη, *ſummum Chiriſophi imperium finem habuit.* Cf. 6, 3, 1. Αγ. 1, 4. §. 36. E. 5, 4, 1. τὴν τούτων ἀρχὴν — καταλῦσαι. 6, 4, 34. Sic lere E. 1, 7, 10. p. 57. τὸν δῆμον, i. e. *democratiam,* καταλύοντι. Rarior ſtructura eſt Π. 8, 5, 12. p. 529. εἰ καταλύειν πειράσεσθε τοῦτον τῆς ἀρχῆς, *huic imperium*

perium abrogare. Paulo post est Κῦρον ἀρχῆς καταπαύειν. cf. ἀρχή. ¶ 6) opprimere, imperio priuare. v. Valckenar. ad Herodot. 6, 9. Π. 1, 1, 1. τυραννεῖν ἐπιχειρήσαντες κατελύθησαν. Intelligi potest τῆς τυραννίδος. Cf. nr. 5. ¶ 7) tollere interdicendo, vetare, arcere. Αθ. 1, 13. τοὺς γυμναζομένους τὴν μουσικὴν καταλέλυκεν ὁ δῆμος. v. Zeun. qui defendit hanc veterem lectionem. Sed Well. et Mor. Leunclauium secuti, propter Λ. 2, 1. inserunt οὐ ante καταλέλυκεν. ¶ 8) corrumpere. Απ. 3, 14, 5. ὁ συμμιγνύων παντοδαπὰ — ἁμαρτάνει καὶ καταλύει τὴν τέχνην, np. leges artis negligendo. ¶ 9) nocere, damno afficere. Πο. 4. 6. ὅταν πολλοὶ χαλκοτύποι γένωνται, — καταλύονται οἱ χαλκοτύποι. Leuncl. euerti fortunae horum solent. Fr. Portus: cessant ipsi fabri. Ιπ. 12, 5. ἡ ἀριστερὰ χείρ, ἤν τι πάθῃ, καταλύει τὸν ἱππέα. Camerar. inutilem reddit. ¶ 10) subsistere in itinere, in castra deuertere. v. καταγώγιον. Α. 1, 8, 1. πλησίον ἦν ὁ σταθμὸς, ἔνθα ἔμελλε καταλύσειν. 1, 10, 11.

καταλύεσθαι, ¶ 1) finire s. componere bellum. Ε. 6, 3, 4. ὅταν γένηται (πόλεμος), καταλύεσθαι. ¶ 2) Medium pro passiuo: euerti, finem habere. v. Kuster. V. M. lib. 3. Π. 1, 6, 9. καταλύσεταί σου ἡ ἀρχή.

καταλυμαίνεσθαι, corrumpere, destruere, deteriorem reddere. c. acc. Ο. 2, 13. καταλυμηναίμην ἂν τὸν σὸν οἶκον. 4, 2. βαναυσικαὶ — καταλυμαίνονται τὰ σώματα τῶν ἐργαζομένων. In sqq. est θηλύνεσθαι. 6, 5. de iisdem: τὰ σώματα καταλυμαίνεσθαι (Stobae. λυμαίνεσθαι) δοκοῦσι, καὶ τὰς ψυχὰς καταγνύουσι.

κατάλυσις, ¶ 1) dimissio. Π. 6, 1, 10. περὶ καταλύσεως τῆς στρατιᾶς. ¶ 2) finis. a) belli, Ε. 3, 5, 8. p. 180. ἐν τῇ καταλύσει τοῦ πολέμου, cum pax fieret. 6, 3, 4. Απ. 2, 8, 1. b) vitae, Απολ. 30. τῶν ἐν καταλύσει τοῦ βίου (scil. ὄντων) προγιγνώσκειν τὰ μέλλοντα. c) conuiuii, Σ 9, 7. αὕτη τοῦ τότε συμποσίου κατάλυσις ἐγένετο. d) exercitationis, Ιππ. 3, 12. διελάσαντας εἰς κατάλυσιν ἤδη, imposituros iam finem huic exercitationi. ¶ 3) euersio. Π. 8, 1, 16. περιελέσθαι αὐτῶν τὰ ὅπλα — κατάλυσιν

τῆς

τῆς ἀρχῆς τοῦτο νομίζων, *destructionem*, *labefactationem*. E. 2, 3, 17. p. 91. ἄρξας — τῆς τοῦ δήμου καταλύσεως, *democratiae abrogator*. ¶ 4) *corruptio, interitus*. Απ. 1, 2, 20. τὴν τῶν πονηρῶν (ὁμιλίαν), κατάλυσιν (τῆς ἀρετῆς).

καταμαλακίζεσθαι, *remissum ignauumque fieri*. O. 11, 12. ὀρθῶς ἐπιμελουμένῳ καὶ μὴ καταμαλακιζομένῳ.

καταμανθάνειν, ¶ 1) *discere*. O. 11, 6. ὅ τι ἂν δύνωμαι ἀκούων καταμαθεῖν. 13, 7. οἱ πῶλοι καταμανθάνουσιν ὑπακούειν. §. 6. et 8. est μανθάνειν. Sic simpliciter O. 5, 12. ἡ γῆ — τοὺς δυναμένους καταμανθάνειν καὶ δικαιοσύνην διδάσκει. Vnde Π. 7, 2, 1. καταμεμαθηκὼς κατάβασιν, *qui sciebat* f. *callebat*. ¶ 2) *intelligere*, *animaduertere*. O. 3, 6. σὺ θεώμενος καταμαθήσῃ, an tales sint. 19, 15. καταμανθάνω, ᾗ με ἐπηρώτησας. c. ὅτι, O. 11, 8. καταμεμαθηκέναι δοκῶ, ὅτι οἱ θεοὶ — οὐ θεμιτὸν ἐποίησαν. Sic praecedente acc. absoluto, Απ. 4, 4, 15. Λυκοῦργον καταμεμάθηκας, ὅτι οὐδὲν ἂν — ἐποίησεν. c. ὡς, Π. 8, 2, 7. κατεμάθομεν, ὡς τοὺς βασιλέως ὀφθαλμοὺς — ἐκτήσατο. c. gen. Π. 8, 1, 14. καταμαθεῖν τοῦ Κύρου δοκοῦμεν, ὡς — *in Cyro*. Scil. Xenophon e stola colligit, Cyrum velle ciuibus suis esse praestantiorem. v. Steph. ad p. 1. Π. 8, 6, 9. κατεμάθομεν δὲ αὐτοῦ καὶ ἄλλο μηχάνημα. §. 8. est κατενοήσαμεν. c. acc. vel simpliciter, vel sequente ὅτι aut ᾗ, Π. 2, 1, 8. ἐκεῖνο δοκῶ καταμεμαθηκέναι, ὅτι οὗτοι κράτιστοι γίγνονται. Απ. 4, 3, 14. O. 12, 19. 15, 5. ταῦτα ἱκανῶς δοκῶ καταμεμαθηκέναι, ᾗ εἶπας. Vbi etiam significare potest *didicisse*, vt supra 19, 15. c. acc. particip. pro inf. Π. 1, 1, 1. ἐδοκοῦμεν καταμεμαθηκέναι — τοὺς μὲν ἔχοντας etc. E. 3, 5, 1. Ιερ. 1, 4. O. 2, 17. c. nominat. particip. pro inf. A. 5, 8, 6. κατέμαθον ἀνασὰς μόγις, *sensi me vix surgere posse*. E. 1, 6, 4. καταμαθὼν ὑπὸ τῶν Φίλων καταστασιαζόμενος. Fr. Portus sine caussa vult ὡς καταστασιαζόμενος εἴη. ¶ 3) *cognoscere*, *comperire*. Π. 6, 2, 2. οἱ μὲν κατάσκοποι οὐδὲν ἄλλο δύνανται εἰδότες ἀπαγγέλλειν, ἢ ὅσα πάντες ἴσασι, οἱ δὲ τοιοῦτοι — καὶ τὰ βουλεύματα καταμανθάνουσι. §. 3. Απ. 1, 4, 18. E. 3, 2, 3.

3, 2, 3. καταμαθόντες, ὅσοι ἐξῄεσαν. §. 8. Χεῤῥόνησον, ἣν καταμαθὼν πόλεις ἕνδεκα – ἔχουσαν. ¶ 4) *videre.* c. acc. partic. pro inf. Π. 6, 3, 3. ἐφορῶντες ἐδόκουν καταμανθάνειν μετεωριζόμενον καπνόν. Απ. 1, 4, 2. c. acc. absoluto, A. 2, 3, 7. ἣν Κλέαρχον καταμαθεῖν, ὡς ἐπεστάτει. ¶ 5 *audire.* Λ. 11, 1. εἴ τις βούλεται καταμαθεῖν, ὅτι — ἐμηχανήσατο, ἔξεστι καὶ τοῦτο ἀκούειν. O. 10, 1. ¶ 6) *reputare, considerare.* Π. 7, 5, 26. p. 45". ἐκεῖνο δεῖ καταμαθεῖν ὅτι τοσούτῳ μᾶλλον τἀγαθὰ εὐφραίνει. A. 3, 1, 30. Απ. 1, 4, 17. ¶ 7) *percunctari, explorare.* O. 12, 3. καταμαθὼν ἦν που ᾖ ἐπιτροπευτικὸς — καταμαθὼν ἦν που ἴδῃς τεκτονικόν. ¶ 8) In var. lect. est pro καταλαμβάνειν. v. ibi nr. 7.

καταμελεῖν, ¶ 1) *negligenter nec satis attente agere.* A. 5, 8, 1. αἱρεθεὶς κατημέλει, *munus non satis diligenter administrabat.* Intelligi enim potest genitiuus τῆς ἀρχῆς. E. 6, 2, 27. ¶ 2) *negligere.* c. gen. O. 4, 7. οὓς ἂν εὕροι — καταμελοῦντας τῶν φρουράρχων.

καταμέμφεσθαι, ¶ 1) *conqueri.* Apud Xenophontem semper legitur c. acc. Ἱερ. 8, 6. κατεμέμψω τὴν τυραννίδα. Απολ. 6. ἣν — καταμέμφωμαι ἐμαυτὸν, *de mea fortuna.* ¶ 2) *reprehendere.* Αγ. 11, 4. τοὺς ὑπὸ φίλων ἐξαπατωμένους οὐκ ἔψεγεν, τοὺς δὲ ὑπὸ πολεμίων πάμπαν κατεμέμφετο. ¶ 3) *succensere.* Π. 4, 3, 2. ὥσπερεὶ κατεμέμφετο αὐτὸν καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ, np. quod equis destituti similia aliis facere non possent. ¶ 4) *detrahere, gloriam imminuere.* Αγ. 1, 3. οὐδὲ ταύτῃ γ' ἄν τις ἔχοι καταμέμψασθαι αὐτοὺς, ὡς βασιλεύουσι πόλεως τῆς ἐπιτυχούσης.

καταμένειν, ¶ 1) *manere, non discedere statim.* Π. 1, 4, 17. ἐνταῦθα κατέμεινεν. 5, 1, 10. παρ' ἐμοὶ καταμένοι. Ante est ἢν μένητε παρ' ἐμοί. A. 6, 6, 2. 15. 7, 3, 27. Αγ. 2, 5. αὐτοῦ κατέμεινε. (E. 4, 3, 5. est ἔμεινε.) E. 4, 4, 7. 4, 6, 13. 7, 4, 36 οἱ Ἀρκάδες ἐν τῇ Τεγέᾳ καταμένοντες (Margg. ἐπικαταμείναντες) ἐδειπνοποιοῦντο. ¶ 2) *sedem figere, nunquam discedere.* Π. 7, 1, 21. οἱ καταμείναντες. Ante est μένειν παρ' ἐμοί. 8, 4, 13. οἱ τῶν τότε καταμεινάντων ἀπο-

ἀπόγονοι. Ante eſt οἰκεῖν παρ' αὐτῷ. A. 5, 6, 8. δεδιὼς μὴ καταμείνειέ που ἡ ϛρατιὰ — βούλεται καταμεῖναι τὴν ϛρατιὰν, καὶ πόλιν οἰκίσαι. §. 9. 7, 6, 31. ¶ 3) *remanere, permanere.* De conditione, Π. 2, 1, 6. p. 94. καταμενέτω ἐν τοῖς ὑπηρετικοῖς ὅπλοις. 2, 2, 15. p. 113. τῶν καταμενόντων in exercitu, qui non dimittuntur ob ignauiam. ¶ 4) *non ereptum eſſe.* Π. 8, 6, 3. — καὶ ἔτι νῦν εἰσι τοῖς ἀπογόνοις τῶν τότε λαβόντων αἱ χῶραι καταμένουσαι. Sic ¶ 5) *perdurare, non deſtrui.* Π. 3, 1, 17. τῆς εἰωθυίας ἀρχῆς καταμενούσης.

καταμερίζειν, *diſtibuere.* A. 7, 5, 2. τὰ ζεύγη τοῖς λοχαγοῖς κατεμέρισε. 2 codd. κατεμερίσθη.

καταμετρεῖν, *dimetiri.* O. 4, 21. τοῦ καταμετρήσαντος ταῦτα. In ſqq. eſt διαμετρεῖν.

καταμηνύειν, ¶ 1) *indicare.* A. 2, 2, 10. ὅς τὸν ἀφιέντα τὸν ὄνον — καταμηνύσῃ. Cod. Pariſ. μηνύσῃ. ¶ 2) *ſignificare.* c. dat. E. 3, 3, 2. Neptunus ὡς ἄλλα σοι ψευδομένῳ κατεμήνυσεν. Fr. Portus coniiciebat ψευδομένην. Immo cum Valckenario diatrib. in Eurip. p. 291. Moro et Schneidero legendum eſt σεῦ ψευδομένω, forma Dorica, quia καταμηνύειν non datiuum, ſed genitiuum requirat. Plutarch. habet καταμαρτυρῆσαι, et in Xenophonte ſtatim ſequitur: συνεμαρτύρησε ταῦτ' αὐτῷ ὁ χρόνος.

καταμίγνυσθαι, *immiſcere ſe.* incolis, A. 7, 2, 2. οἱ δὲ ϛρατιῶται — εἰς τὰς πόλεις κατεμίγνυντο. Cod. Eton. κατεμιγνύοντο.

καταμύειν, *conniuere oculis, claudere oculos.* Thomas Mag: βύειν ἐπ' ὤτων, καταμύειν ἐπ' ὀφθαλμῶν, — μύειν δὲ ἐπὶ πασῶν τῶν αἰσθήσεων. Π. 8, 3, 12. ὁ δὲ καταμύων ἵησι τῇ βώλῳ. Paulo ante eſt μύων. K. 5, 11. lepus ὅταν ἐγρηγορῇ, καταμύει τὰ βλέφαρα, ὅταν δὲ καθεύδῃ, τὰ βλέφαρα ἀναπέπταται. Cf. καμμύειν.

καταναλοῦν, *abſumere, conſumere.* Aπ. 1, 2, 22. τὰ χρήματα καταναλώσαντες.

καταναυμαχεῖν, *proelio nauali vincere.* E. 7, 1, 2. p. 439. τούτοις πολλὰ ἔτη πολεμοῦντες, καὶ πολλάκις καταναυμαχοῦντες. Intell. αὐτούς. Regit enim accuſatiuum. v. Iſocr. panegyr. 41. et Suid.

καταvέμειν, *diuidere.* Π. 7, 5, 7.

7, 5, 7. τὸ στράτευμα κατένειμε δώδεκα μέρη. Ante δώδεκα omiſſum eſt εἰς, quod Aem. Portus et Hutch. ſine cauſa idonea reponi volunt. v. διαιρεῖν, et Abreſch. dilucc. Thucyd. 6, 42.

Κατάνη, *Catana*, vrbs Siciliae. E. 2, 3, 4. Petri Carrerae monumenta hiſtorica vrbis Catanae extant in Theſ. antiquitatum Siciliae P. X.

κατανοεῖν, ¶ 1) *animaduertere*, *intelligere*. c. acc. A. 7, 7, 25. προθυμίαν πολλὴν περί σε κατανοήσαντα. Αγ. 8, 1. c. ὅτι, Π. 1, 5, 7. p. 52. κατενόησα ὅτι οἱ πρόγονοι — ἐγένοντο. c. acc. abſoluto, Π. 8, 2, 12. κατανοήσας τοὺς πολλοὺς τῶν ἀνθρώπων ὅτι — παρασκευάζονται. 8, 6, 8. κατενοήσαμεν καὶ τοῦτο, ὅτι — καὶ νῦν ἔτι διαμένει. §. 9. eſt κατεμάθομεν. 8, 7, 3. p. 547. τὰς ψυχὰς οὔπω κατενοήσατε οἵους φόβους τοῖς μιαιφόνοις ἐμβάλλουσιν; c. acc. particip. Π. 5, 5, 7. κατενόησας με ἢ πόνου ἀποστάντα ἢ κινδύνου. Αγ. 2, 28. c. ὡς, Π. 6, 1, 27. κατενόησεν ὡς οἷόν τε εἴη. 7, 1, 4. ¶ 2) *attendere*, *attentum eſſe*. Π. 3, 3, 18. p. 187. εἰ μὴ τυγχάνετε κατανενοηκότες, ἀκούσατε. E. 2, 3, 17. p. 91. ὡς ταῦτα ἀληθῆ, ἣν κατανοῆτε, εὑρήσετε. §. 18. p. 96. Ιερ. 3, 8. εἰ τοίνυν ἐθέλεις κατανοεῖν, εὑρήσεις. ¶ 3) *reputare*, *conſiderare*. c. acc. Π. 1, 6, 19. p. 78. ἃ χρή σε κατανοοῦντα — φυλάττεσθαι. A. 1, 2, 4. 7, 7, 25. τοὺς τῶν στρατιωτῶν λόγους κατανόησον. E. 2, 3, 18. p. 99. Ιερ. 1, 22. Απολ. 34. c. ὅτι, Απ. 3, 5, 25. κατανενόηκας ὅτι πρόκειται τῆς χώρας ὄρη. c. ὡς, Π. 1, 6, 19. p. 83. κατανοῶν ὡς ἄνθρωποι αἱροῦνται. c. περί, Π 1, 6, 17. κατανοῶν περὶ τούτων ὁρᾷν μοι δοκῶ. c. εἰ, Π. 7, 5, 26. p. 460. ὑμᾶς ἐμὲ ὁρῶντας κατανοεῖν παρόντας εἰ ἐπιμελόμενος ὧν δεῖ διάξω. — ἐγώ τε ὑμᾶς κατανοῶν θεάσομαι. ¶ 4) *videre*, *videndo intelligere* ſ. *cognoſcere*. Heſych: κατανοοῦντι· καταβλέποντι. Π. 1, 6, 8. πρὸς ἄλλους ἀνθρώπους ἰδὼν κατανοήσω, οἷοι ὄντες διαγίγνονται. 2, 2, 16. κατανοήσας τινὰ σύνδειπνον ἀγόμενον. 2, 4, 2. κατενόησε τὴν ἀγυιὰν — στενοτέραν οὖσαν. 3, 2, 1.

κατάντης, *decliuis*. E. 2, 4, 10. p. 110. ἐς τὸ κάταντες καὶ δόρατα ἀφιέντες — καὶ πέτρους. 3, 5, 13. ἐπεκυλίνδουν πέτρους ἐς τὸ κάταντες. Ιπ. 8, 6. εἰς κάταντες τρέχειν. §. 8. Ιππ. 3, 7. it. omiſſo εἰς vel κατὰ, Ιπ.

τὰ, Iπ. 8, 6. τὰ κατάντη ἁμιλλώμενοι. Leuncl. et Steph. inferunt εἰς. Iπρ. 8, 3. τὰ κατάντη ταχὺ ἐλαύνεσθαι. Leuncl. legit κατὰ τὰ ἀνάντη. Wels: ἐς τὰ ἀνάντη. Cf. ἀνάντης. K. 5, 17. θέουσι μάλιστα τὰ ἀνάντη — τὰ δὲ κατάντη ἥκιστα. c. ἐν, E. 4, 8. 37. οἱ μὲν ἤδη ἐν τῷ πεδίῳ ἦσαν, τὸ δὲ ἄλλο στράτευμα ἐν τῷ κατάντει ἦν, *marschirte bergab.* c. ἀπὸ, E. 3, 5, 13. ἐτρέφθησαν οἱ Θηβαῖοι ἀπὸ τοῦ κατάντους. Leuncl. *ab aduerso monte in fugam.* Imo est *de monte.* O. 11, 17. κατάντους — ἀπεχόμενος.

καταντικρὺ, *e regione.* E. 4, 8, 5. εἰς Σηστὸν, καταντικρὺ ὄντα Ἀβύδου. v. ἀντικρὺ et ἀπαντικρύ.

καταντιπέραν et καταντιπέρας, v. ἀντιπ.

κατανύειν et

κατανύτειν, ¶ 1) *conficere.* Π. 8, 6, 9. πόσην ὁδὸν κατανύτοι ἵππος τῆς ἡμέρας ἐλαυνόμενος. Aγ. 2, 1. E. 5, 4, 49. ¶ 2) Omisso ὁδὸν verti potest *peruenire.* E. 5, 4, 20. πρὸ ἡμέρας κατανύσειν εἰς τὸν Πειραιᾶ. 7, 1, 5.

καταπατεῖν, *conculcare, proterere.* Aγ. 1, 15. et E. 3, 4, 12. νομίζων ἱκανὸς εἶναι καταπατῆσαι τῷ ἵππῳ τοὺς Ἕλληνας. E. 4, 4, 11. καταπατούμενοι ὑπ' ἀλλήλων, ἀπεπνίγοντο. O. 8, 5. K. 3, 5.

καταπαύειν, ¶ 1) *a laboribus quietem concedere.* K. 7, 2. canes καταπαυομένας. Accipi potest in medio: *dum fruuntur quiete a laboribus.* Gail vertit: *bien reposées.* ¶ 2) *abrogare, priuare imperio.* Λ. 8, 3. Ἔφοροι — κύριοι καὶ ἄρχοντας καταπαῦσαι. Marg. Steph. κατασπάσαι. E. 2, 4, 15. c. gen. Π. 8, 5, 12. p. 529. ἤν τις ἀρχῆς Κῦρον ἐπιχειρῇ καταπαύειν. Ex his patet, non recte Thomam Mag. in v. διέπαυσε hoc verbum putasse ἀδόκιμον. ¶ 3) In var. lect. est pro παύειν. v. παύειν nr. 6.

καταπέμπειν, ¶ 1) *mittere.* a) satrapas ad maritima et in prouincias, A. 1, 9. 5. ἐπεὶ δὲ κατεπέμφθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς σατράπης Λυδίας. E. 1, 4, 1. 3, 1, 2. 4, 8, 17. βασιλεὺς — Στρούθαν καταπέμπει ἐπιμελησόμενον τῶν κατὰ θάλατταν. Sic Aγ. 1, 35. et E. 3, 4, 25. rex Τιθραύστην καταπέμψας, ἀποτέμνει αὐτοῦ (Tissaphernis) τὴν κεφαλήν. Quod dictum est pro κελεύει ἀποτέμνειν. cf. πέμπειν. b) formulam pacis ex

ex Asia maiori in minorem, et inde in Graeciam, E. 5, 1, 27. ἣν βασιλεὺς εἰρήνην καταπέμπει. In nonnullis est κατεπέμπει, quasi a κατεπεμπέω, vt dicit Aem. Portus. §. 32. 33. 6, 5. 1. §. 2. ταῖς σπονδαῖς, ἃς βασιλεὺς κατέπεμψε. ¶ 2) appellere. A. 6, 6, 2. οἱ παραπλέοντες ἄσμενοι κατέπεμπον. All. κατεῖχον, vitiose. Sed κατῆγον, sc. τὰς ναῦς, recepit Hutch. et Zeun. e MSS. et marg. Steph.

καταπεταννύναι, *insternere, vestire*, Π. 8, 3, 6. Φοινικίσι καταπεπταμένοι οἱ ἵπποι. §. 8. ἵπποι ῥαβδωτοῖς ἱματίοις καταπεπταμένοι. Abresch. in Obs. miscell. nov. T. I. p. 68. aduocat Hesychii glossam: καταπέμπαμένα· καθειμένα, dicens: quid si Hesych. scriptum dederit καταπεπταμένα, vt h. l. Xenophon? Steph. nominat participium poeticum.

καταπετροῦν, *lapidibus obruere*. A. 1, 3. 2. μικρὸν ἐξέφυγε τοῦ μὴ καταπετρωθῆναι.

καταπηδᾷν, *desilire*. a) ex equo, Ιπ. 8, 5. τὸ ἀναπηδᾷν καὶ τὸ καταπηδᾷν. c. ἀπὸ, Π. 7, 1, 18. καταπηδήσας τις ἀπὸ τοῦ ἵππου. A. 1, 8, 20. 3. 4, 29. b) de curru, c. ἐκ, A. 1, 8, 2. καταπηδήσας ἐκ τοῦ ἅρματος.

καταπίπτειν, ¶ 1) *decidere*, ex equo, A. 3, 2, 11. καταπεσεῖν. Απ. 3, 3, 5. εἴ τις καταπέσοι. Ιπ. 8, 11. Ο. 1, 8. ἵππον — καταπίπτων ἀπ' αὐτοῦ. ¶ 2) *procidere*. Π. 4, 5, 17. ἐπὶ τῆς γῆς καταπίπτοντες. ¶ 3) Metaphorice: *incidere, redigi*. Αθ. 1, 9. ὁ δῆμος εἰς δουλείαν καταπέσοι.

καταπλεῖν, ¶ 1) *nauigare terram versus, nauigio peruenire*. E. 5, 1, 20. πλοῖα — καταπλέοντα ἀπὸ νήσων in Piraeeum. §. 25. τὰς ἐκ Πόντου ναῦς Ἀθήναζε ἐκώλυε καταπλεῖν. c. εἰς, E. 1, 4, 5. Ἀλκιβιάδης κατέπλευσεν ἐς Πάρον. 1, 6, 24. 28. 1, 7, 10. p. 58. κρατήσαντες τῇ ναυμαχίᾳ ἐς τὴν γῆν κατέπλευσαν. 2, 2, 14. 4, 8, 7. 5, 1, 7. c. dat. E. 7, 1, 9. καταπλεῖ Λακεδαιμονίοις ἡ παρὰ Διονυσίου βοήθεια. ¶ 2) *appellere*. E. 3, 4, 1. ἐν Φοινίκῃ ὢν — ἰδὼν τριήρεις καταπλεούσας ἄλλοθεν. ¶ 3) *renauigare, in patriam nauigare*. E. 1, 4, 6. καταπλέοντος δ' αὐτοῦ. 1, 6, 27. ἐπειδὴ ἐκεῖνοι κατέπλεον. Paulo ante

ante est αὖθις πλεῖν εἰς τὸ ἑαυτῶν ςρατόπεδον. 1, 7, 1. 2, 3, 7. οἴκαδε κατέπλευσε. c. εἰς, E. 1, 4, 4. Θρασύλος ἐς Ἀθήνας κατέπλευσε. §. 5. Alcibiades reuocatus κατέπλευσεν ἐς τὸν Πειραιᾶ.

κατάπλεος, *plenus, repletus*. Π. 1, 3, 5. ἀποκαθαίρῃς τὴν χεῖρα — ἀχθόμενος ὅτι κατάπλεά σοι ἀπ' αὐτῶν ἐγένετο. Steph. mutato accentu legit καταπλέα, vt sit nominatiuus femin. et referatur ad τὴν χεῖρα, vertendus *polluta*. Et hanc scripturam, etiam in cod. Altorf. repertam (v. Fischer. ad Plat. Phaed. 33), recte probare videntur Hutch. et Zeun. quanquam ille quidem κατάπλεα putat retineri posse, et vt substantiuum explicari: *satietas* s. *quae prae copia satietatem afferant*. Cf. Steph. et Zeun. c. gen. Π. 8, 3, 13. γῆς κατάπλεον τὸ γένειον. Zeun. edidit forma Attica κατάπλεων.

καταπλήττειν, ¶ 1) *percellere*. Π. 3, 1, 14. πάντων τῶν δεινῶν ὁ φόβος μάλιςα καταπλήττει τὰς ψυχάς. ¶ 2) *terrere, terrorem afferre*. Π. 1, 1, 5. Cyrus dicitur τῷ ἀφ' ἑαυτοῦ φόβῳ καταπλῆξαι πάντας. Λ. 8, 3. ὅσῳ μείζω δύναμιν ἔχει ἡ ἀρχὴ, τοσούτῳ μᾶλλον ἂν αὐτὴν καὶ καταπλήξειν τοὺς πολίτας τοῦ ὑπακούειν, *vt dicto audientes essent*. Ιερ. 6, 5.

κατάπλους, *reditus, nauigatio*. Phauorin: κατάπλους· ἡ εἰς τὸν λιμένα ἔλευσις. E. 1, 4, 5. τοῦ οἴκαδε κατάπλου. §. 9. μετὰ τὸν κατάπλουν τρίτῳ μηνί.

καταπλουτίζειν, *locupletare*. Π. 8, 5, 12. p. 528. pro καὶ πεπλούτικε margg. habent καταπεπλούτικε. O. 4, 7. τούτους — δώροις μεγάλοις καταπλουτίζει.

καταπλύνειν, *abluere*. Ιπ. 5, 6. ὕδατι καταπλύνειν τὴν κεφαλὴν equi. Ita enim dici debet, auctore Polluce 1, 183. non καθαίρειν, quod de aliis equi partibus dicitur. Idem Pollux 1, 200. τὴν δὲ κεφαλὴν καταπλύνειν δεῖ μᾶλλον, ἢ καθαίρειν. cf. Eustath. ad Il. ψ, p. 1300, 37. Sed tamen Xenophon l. l. de capite vtitur etiam verbo καθαίροιτο.

***κατάπλυσις**, *lotio, ablutio*. Ιπ. 5, 9. τὴν τῶν σκελῶν κατάπλυσιν.

καταπόδας, v. πούς.

καταπολεμεῖν, ¶ 1) *debellare*. Hesych: καταπολεμῶ· νικῶ. A. 7, 1, 17.

κατεπολεμήθημεν Athenienſes a Lacedaemoniis. E. 5, 1, 26. 6, 5, 35. κατεπολέμησαν αὐτούς. 7, 1, 2. p. 439. ¶ 2) *bellum inferre, bello petere.* E. 3, 5, 8. p. 183. μεθ' ὑμῶν κατεπολέμησεν αὐτούς.

καταπολὺ, *valde.* Π. 7, 1, 15. ἐ[ξ] αἱματῶν καταπολὺ τῷ κέντρῳ. Margg. *ἰσχυρῶς.*

καταπορσύνειν, *exhibere, afferre, inferre.* Π. 1, 6, 14. ϛρατιὰν — ἢ τοῖς πολεμίοις καταπορσύνουσαν κακὰ, ἢ ἑαυτῇ ἀγαθά. All. κακὰ πορσύνουσαν, ἢ etc. quod Zeun. recepit. Suid: πορσύνω· ἑτοιμάζω. v. infra πορσύνειν.

καταπράττειν, ¶ 1) *perficere, facere.* A. 7, 7, 26. ἐπεὶ κατέπραξας ἃ ἐβούλου. E. 4, 4, 6. Απ. 2, 1, 8. 3, 5, 28. O. 13, 11. ὅταν ὁρῶσι ſerui τὰ ἔργα δι' αὐτῶν καταπρασσόμενα. ¶ 2) *rem gerere bello.* A. 1, 2, 2. εἰ καλῶς καταπράξειεν ἐφ' ἃ ἐϛρατεύετο. E. 6, 4, 22. Sic paſſiu Π. 7, 5, 13. οὓς κοινωνοὺς ἐνόμιζε τῶν καταπεπραγμένων, *rerum geſtarum.* §. 17. p. 444. πάντα ὅσα εὐχόμεθα καταπεπραχέναι. ¶ 3) *parare, conficere.* a) aliis, A. 7, 7, 10. οἱ ταῦτα ὑμῖν καταπράξαντες. E. 4, 8, 26. v. ἀγαθὸν nr. 3. g. b) ſibi, Π. 7, 5, 26. p. 455. μέγα ἐϛὶ — ἔργον καὶ ἀρχὴν (Margg. τὸ ἔχειν) καταπρᾶξαι. p. 457. 8, 1, 1. p. 462. 463. A. 7, 7, 16. τοῦτο καταπρᾶξαι — εὔξω ἂν τὰ νῦν πεπραγμένα σοι καταπραχθῆναι. Πο. 5, 5. τὴν ἡγεμονίαν διὰ πολέμου — ἡγοῦνται ἂν καταπραχθῆναι, *ſe conſecuturos eſſe.* cf. Kuſter. V. M. 1, 47. it. labore, Π. 2, 3, 3. ἃ ἂν ἄλλοι καταπράξωσι, τούτων ἰσομοιρεῖν. ¶ 4) *impetrare efficere, auswirken.* E. 7, 4, 11. οὐκ ἠδύναντο καταπρᾶξαι, ὥϛε τοὺς — φυγάδας μένειν.

καταπραΰνειν, *mitigare, placare.* Απ. 2, 3, 16. ἐγχείρει τὸν ἄνδρα (fratrem tibi iratum) καταπραΰνειν. Ιπ. 1, 8. v. βουλὴ nr. 5.

καταρᾶσθαι, *exſecrari, diris deuouere.* Regit accuſatiuum et datiuum. v. Suid. A. 5, 6, 3. p. 290. πολλοὶ ἔσεσθε οἱ ἐπαινοῦντές με πολλοὶ ἔσεσθε οἱ καταρώμενοι. c. dat. A. 7, 7, 28. ὁ Σεύθης κατηράσατο τῷ αἰτίῳ τοῦ μὴ ἀποδεδόσθαι. 2 codd. κατηγορήσατο.

καταῤῥαθυμεῖν, *ignauum eſſe, ignauiter imperium adminiſtrare.* E. 6, 2, 27. imperator μήτε καταῤ-

καταῤῥαθυμῶν, μήτε καταμελῶν. Απ. 3, 5, 13. καταῤῥαθυμήσαντες ὑςερίζουσι τῶν ἀντιπάλων, *desides facti*. Pro eo ibid. est ἀμελῆσαι ἑαυτῶν.

καταῤῥεῖν, ¶ 1) *defluere*. E. 7, 4, 29. fluuius καταῤῥέων εἰς τὸν Ἀλφειὸν ἐμβάλλει. ¶ 2) *decidere, delabi*. Π. 1, 5, 7. p. 53. τὸν καρπὸν ἀσυγκόμιςον εἰς τὴν γῆν καταῤῥεῖν.

καταῤῥηγνύναι, ¶ 1) *disrumpere*. Π. 6, 2, 11. p. 371. ἱμᾶσιν — ὧν κατατριβομένων καὶ καταῤῥηγνυμένων — ¶ 2) De pedibus canum: K. 4, 6. ἐὰν τῇ αὐτῇ ὥρᾳ (aestate) μὴ καταῤῥήγνυωνται αὐτῶν οἱ πόδες. Leuncl. bene: *non findantur*, *nicht aufspringen*.

καταῤῥήγνυσθαι, *sibi lacerare*. v. Obs. Misc. Vol. V. p. 64. Π. 3, 1, 8. in luctu τοὺς πέπλους κατεῤῥήξατο. Pollux 7, 50. laudans hunc locum, legit κατεσχίσατο. cf. πέπλος.

καταῤῥοφεῖν, *sorbere, sorbillare*. gustando, Π. 1, 3, 8. pocillatores ἐγχεάμενοι καταῤῥοφοῦσι. Intell. τοῦ οἴνου. Paulo post est ἀποῤῥοφεῖν. cf. Gramm. qui laudat etiam Aristot. problemm. 4, 36.

*καταῤῥωννύειν, *corroborare*. Ιπ. 4, 4. τοὺς πόδας καταῤῥωννύοι. Ita Leuncl. emendauit. Ante legebatur κατευρύνοι, *ampliet*. Et sic legit Codex B Gailii. Pollux 1, 201. habet κρατύνοι, quod Iungermannus reponi vult ap. Xenoph. l. l. vbi Zeun. coniicit κατευθύνοι. Sed Gesnero quoque in lexico rustico, in v. Solea, verior videtur lectio κρατύνοι.

καταρχὰς, *initio*. Απ. 4, 2, 8.

κατάρχειν, *incipere, priorem facere aliquid, vt alii idem faciant*. Π. 8, 6, 8. Κύρου κατάρξαντος νῦν ἔτι διαμένει, vt visitentur quotannis prouinciae. c. gen. Π. 8, 2, 6. πλεῖςα δωρεῖσθαι. κατῆρξε μὲν τούτου Κῦρος, διαμένει δὲ — ἡ πολυδωρία, *instituit*. Λ. 8, 2. ἢν αὐτοὶ principes κατάρχωσι τοῦ πείθεσθαι, ἕψεσθαι καὶ τοὺς ἄλλους. Απ. 2, 3, 11. κατάρχοιμι ἂν τοῦ αὐτὸς — καλεῖν ἐκεῖνον. In sqq. est πρότερον ποιεῖν. Σ. 8, 1. καινοῦ λόγου κατῆρχεν, *nouum orationis argumentum incipiebat* s. *proponebat*. c. particip. Π. 1, 4, 4. κατῆρχεν ἀναπηδῶν ἐπὶ τοὺς ἵππους, *primus insiliebat*. 4, 5, 19.

καταςβεννύειν et *καταςβεννύ-

σβεννύναι, ¶ 1) *extinguere.* A. 6, 3, 12. τὰ πυρὰ κατασβεννῦναι. §. 16. τί τὰ πυρὰ κατασβέσειαν. Σ. 7, 4. τὸ ὕδωρ κατασβέννυσι τὸ πῦρ. ¶ 2) *finire, sedare, compescere.* Π. 5, 2, 15. p. 286. τὸν Φόβον — λόγοις κατασβέσαι. 5, 3, 20. καταςβεννύναι τὴν ταραχήν. E. 5, 3, 8. ὅπως τὸ Φρόνημα τῶν νενικηκότων κατασβεσθείη. Σ. 6, 10. ἡ παροινία οὕτω κατεσβέσθη.

κατασείειν, *nutu vel manu signum dare.* Π. 5, 4, 2. αὐτοί τε ἐδίωκον καὶ τῷ Γαδάτᾳ κατέσειον.

κατασημαίνεσθαι, *obsignare.* Π. 8, 2, 9. γράψαντας καὶ κατασημηναμένους δοῦναι τὴν ἐπιςολήν E. 3, 1, 24. κατέκλεισεν αὐτὰ, καὶ κατεσημήνατο.

κατασήπειν, *sinere corrumpi* s. *putrescere.* Π. 8, 2, 11. auari τὰ μὲν κατορύττουσι, τὰ δὲ κατασήπουσι. v. T. Faber ad Lucian. Tim. 2.

κατασήπεσθαι, *putrescere, putredine corrumpi* Π. 8, 2, 11. ἃ οὔτε κατασήπεται.

κατασιωπᾷν, *silere iubere, ad silentium redigere.* E. 5, 4, 7. τὴν γυναῖκα Φοβήσαντες κατεσιώπησαν.

κατασιωπᾶσθαι, *silentium indicere.* E. 2, 4, 13. ἀλλήλοις πολλοὶ διελέγοντο. Κλεόκριτος δὲ — κατασιωπησάμενος ἔλεξεν.

κατασκάπτειν, *diruere.* E. 2, 2, 14. τὰ τείχη Piraeei κατέσκαπτον. cf. ἀποσκάπτειν, pro quo legitur.

κατασκεδάζειν, v. συγκατασκεδάζειν.

κατασκέπτεσθαι, ¶ 1) *desuper inspicere* s. *speculari.* Π. 7, 1, 19. ἀναβῆναι ἐπὶ πύργον τινὰ κατασκέψασθαι εἴ πῃ — τι τῶν πολεμίων. ¶ 2) *speculari, explorare.* a) in bello, Π. 3, 1, 2. κατασκεψομένους (i. e. κατασκόπους) ἔπεμπε, τί πράττοι ὁ Κῦρος. 3, 2, 13. b) in venatione, K. 9, 2. κατασκέψασθαι — οὗ εἰσιν ἔλαφοι πλεῖςοι. ¶ 3) *inspicere, visitare.* A. 1, 5, 12. κατασκεψάμενος τὴν ἀγορὰν rerum venalium.

κατασκευάζειν, (v. omnino Thom. Mag.) ¶ 1) *parare.* a) *anschaffen,* E. 3, 2, 9. κατασκευάσας ἔκπλεω πάντα τὰ ἐπιτήδεια. b) *verschaffen,* Π. 8, 1, 16. τῇ — Περσῶν ἀρχῇ τὴν ἀσφάλειαν κατεσκεύαζεν. Sic Aπ. 3, 5, 27. μεγάλην προβολὴν τοῖς πολίταις τῆς χώρας κατεσκευάσθαι, est fere i. q. εἶναι, quod paulo ante praece-

praecedit. ¶ 2) *apparare.* E. 5, 3, 17. ξυσσίτια κατασκευάζειν. Απ. 4, 3, 3. ἐπιμελῶς οἱ θεοὶ, ὧν οἱ ἄνθρωποι δέονται, κατεσκευάκασι. ¶ 3) *aedificare, struere.* Πο. 3, 13. εἰ — οἰκήσεις τε καὶ πωλητήρια κατασκευασθείη. E. 6, 2, 4. Ιπ. 4, 1. οὕτω κατεσκευάσθαι τὸν ἱππῶνα. De nauibus, E. 3, 4, 1. ἰδὼν τριήρεις — ἔτι κατασκευαζομένας. cf. σκηνή. ¶ 4) *fabricare, conficere,* vel *fabricari iubere.* a) currus, Π. 6, 1, 16. κατεσκευάζετο (passiu.) καὶ ἅρματα. §. 17. κατεσκεύασεν ἅρματα — ὡς δὲ Κῦρος ταῦτα κατεσκεύασεν. 6, 2, 4. b) arma, Π. 7, 1, 22. ἡ ὅπλισις, ἣν Κῦρος τοῖς ἱππεῦσι κατεσκεύασεν. Αγ. 1, 26. E. 3, 4, 17. 4, 2, 4. ὅπλα εἰς τὴν στρατιὰν κατεσκευάσθη. ¶ 5) *facere, reddere.* Π. 2, 4, 12. βούλομαι κατασκευάσαι αὐτὰ ὡς ἐχυρώτατα. Αγ. 8, 8. τὴν αὐτοῦ ψυχὴν ἀνάλωτον κατασκευάσαι. ¶ 6) *efficere, eo rem perducere.* E. 5, 2, 1. τούτους κολάσαι, καὶ κατασκευάσαι, ὥστε μὴ δύνασθαι ἀπιστεῖν. ¶ 7) *exornare, instruere, adornare.* a) supellectili, Π. 5, 5, 1. σκηνὴν Κυαξάρει κατασκευάσαι — τῇ κατασκευῇ. Cf. §. 12. A. 4, 1, 6. χαλκώμασι κατεσκευασμέναι αἱ οἰκίαι. Ιερ. 2, 2. Απ. 3, 11, 4. b) Ιερ. 11, 2. πόλιν τείχεσι καὶ ναοῖς — κατεσκευασμένην. c) vestitu, omnique habitu. O. 10, 13. οὕτως ἡ γυνή μου κατεσκευασμένη, *bono et decoro vestitu ornata, non fucata.* d) armis, Π. 3, 3, 3. τὸν σὸν υἱὸν ὡς κάλλιστα ἀπ' αὐτῶν κατασκευάσασα. Λ. 11, 4. οὕτω κατεσκευασμένων. O. 4, 7. δοκίμοις ἵπποις καὶ ὅπλοις κατεσκευασμένους. Ιπρ. 4, 8. οὕτως κατεσκευάσθαι. c. εἰς, A. 3, 3, 12. τοὺς ἵππους εἰς ἱππέας κατασκευάσωμεν, *in vsum equitum, equitibus.* e) variis rebus, Π. 4, 5, 47. ὑμῶν καλῶς κατεσκευασμένων, np. e praeda. 7, 2, 8. οὕτω δοκεῖς ἐμὲ κατασκευάζειν, *eam mihi vitae conditionem concedere.* Passiu. c. acc. Ιπ. 7, 4. κατεσκευασμένος πάντα, εἴ τι δέοι — ἀγωνίζεσθαι. ¶ 8) *constituere, instituere.* a) *anlegen,* E. 1, 1, 14. δεκατευτήριον κατεσκεύασαν ἐν αὐτῇ. b) *errichten.* Αγ. 1, 24. κατεσκεύαστο τὸ ἱππικὸν αὐτῷ. Cf. κατασκευαστέον. E. 2, 3, 18. p. 95. ἐν Θετταλίᾳ — δημοκρατίαν κατεσκεύαζε. All. κατασκευάζων vel κατασκευαζείων, vn-

ων, vnde Morus fecit κατασκευασείων, *hoc agens vt instituerет*. Quae coniectura non placet. c) *einrichten*, Πο. 4, 1. ἀργυρεῖα εἰ κατασκευασθείη. §. 13. §. 33. κατασκευασθείσης τῆς πόλεως. §. 50. 6, 2. E. 2, 4, 6. οὐδὲν ἧττον ὑμῖν κατασκευάζομεν τὴν πολιτείαν, ἢ ἡμῖν αὐτοῖς. 4, 8, 34. 5, 8, 27. ἀσφαλῶς ἡ ἀρχὴ αὐτοῖς ἐδόκει κατεσκευάσθαι. 7, 1, 31. Λακεδαιμονίοις κατεσκευακὼς τὴν Ἀχαΐαν, *ita constituit, vt Lacedaemoniis faueret*. ¶ 9) *colere*. terram, rus, A. 1, 9, 11. οἰκονόμον — καὶ κατασκευάζοντα ἧς ἄρχοι χώρας. Poteſt h. l. intelligi *curare vt ager colatur*. Hutch. intelligi putat apparatum σκευῶν ad agriculturam pertinentium, et bonam regionis deſcriptionem. O. 4, 14. ὡς κάλλιστα κατεσκευασμένοι οἱ παράδεισοι. §. 15. §. 16. κατασκευάζειν — χώραν, καὶ ἀρήγειν τοῖς κατεσκευασμένοις. §. 17. χώρας ἐνεργοὺς ποιεῖν καὶ κατασκευάζειν. ¶ 10) *docere, adſuefacere*. Π. 8, 1, 15. οὓς μὲν ἄρχειν ᾤετο χρῆναι, οὕτω κατεσκεύασε — οὓς δ' αὖ κατεσκεύαζεν εἰς τὸ δουλεύειν. O. 3, 10. γεωργοὺς ἐκ παιδίων ὠνούμενον κατασκευάζειν. ¶ 11) *praecipere, praeſcribere*. Λ. 5, 1. πᾶσι δίαιταν κατεσκεύασε. ¶ 12) *excogitare*. Π. 2, 4, 12. πρόφασιν κατασκευάσαι. ¶ 13) In var. lect. permutatur c. παρασκευάζειν. v. παρασκ. nr. 1. b. et e.

κατασκευάζεσθαι, ¶ 1) *parare ſe*. A. 3, 2, 15. κατασκευάζεσθαι ὡς αὐτοῦ που οἰκήσοντας. Hinc Π. 5, 5, 4. οἱ ἐμοὶ δοῦλοι — κατεσκευασμένοι εἰσίν, ὥστε δύνασθαι ποιῆσαι ἐμὲ κακῶς. Leuncl. *ita parati*, np. animis. Sic §. 5. p. 327. ¶ 2) *ſibi parare*. Π. 6, 2, 11. p. 372. τὸν μὴ ἔχοντα κατασκευάζεσθαι ἀναγκάζετε. 8, 1, 5. τὴν σχολὴν κατεσκευάσατο ἑαυτῷ τε καὶ τοῖς περὶ αὐτόν. Πο. 4, 17. πρόσοδον κατεσκευασμένοι εἰσί, i. e. κατεσκευάσαντο. §. 22. πολλοὶ τῶν κατεσκευασμένων, *qui ſibi iam compararunt ſeruos*. E. 4, 8, 25. pro κεκτῆσθαι in margg. eſt κατασκευάζεσθαι. Απ. 1, 5, 4. ἐγκράτειαν ἀρετῆς κρηπῖδα πρῶτον ἐν τῇ ψυχῇ κατασκευάσασθαι. 2, 1, 14. 4, 3, 7. ¶ 3) *comparatum eſſe, conditione eſſe*. Π. 8, 1, 1. p. 463. νῦν δὲ κατεσκεύασθε οὕτω, *ea eſt veſtra conditio*. Πο. 4, 32. τὸ δημόσιον οὕτω κατασκευαζόμενον. Zeun.

Zeun. h. l. vertit *sumtus praebere*. Et sane Thom. Mag. dicit: κατασκευάζει ὁ ναυπηγὸς τὴν ναῦν, κατασκευάζεται, ὁ ἐπὶ τῇ κατασκευῇ ταύτης τὰ ἀναλώματα διδούς. ¶ 4) *instrui iubere*. Π. 6, 1, 2. τοὺς ἵππους χαλκοῖς — προβλήματι κατεσκευάσατο. ¶ 5) *instituere*. Πο. 4. 28. νεωςὶ πάλιν κατασκευάζονται (τὰ μέταλλα), n. e. *restituunt*, *instaurant*. E. 2, 2, 3. κατεσκευάσατο τὰς ἄλλας πόλεις, *formam decemuiralem in ciuitatibus constituit*. 2, 3, 13 βιαίαν τὴν ἀρχὴν κατασκευαζομένους. 6, 4, 34. ¶ 6) *efficere*, *reddere*. Π. 4, 10. κατασκευάσθαι, ὡς ἂν πλεῖσται πρόσοδοι γίγνοιντο. Marg. Leuncl. melius: κατασκευάσασθαι. E. 3, 1, 10. λαμπρότατον τὸ ξενικὸν κατεσκευάσατο. ¶ 7) *se gerere*. Π. 7. 5, 4. ἐπιθυμῶν ὁ Κῦρος κατασκευάσασθαι ὡς βασιλεῖ ἡγεῖτο πρέπειν. ¶ 8) *se adsuefacere*. Απ. 1. 3, 15. περὶ βρώσεως — οὕτω κατεσκευασμένος ἦν. ¶ 9) *sarcinas deponi iubere*, *abpacken*. Π. 8. 5, 1. εὐτάκτως κατεσκευάζετο. ¶ 10) Πο. 4, 11. ὅτι πλείςους ἀνθρώπους ἐπὶ τὰ ἀργυρεῖα ἄγωμεν, θαρσοῦντες δὲ κατασκευαζώμεθα ἐν αὐτοῖς. Leuncl. *illic substruamus*. Zeun. *sumtus praebere*. Cf. nr. 3. Immo est *locare* vel *ordinare operas*, *Arbeiter anstellen*. Nam αὐτοῖς pertinet ad τὰ ἀργυρεῖα. ¶ 11) In var. lect. permutatur c. παρασκευάζεσθαι. v. ibi nr. 3.

κατασκευασείειν, v. κατασκευάζειν nr. 8. b.

κατασκευαστέον, *conducendum*, *conscribendum*. Αγ. 1, 23. ἔγνω ἱππικὸν κατασκευαςέον εἶναι. Pro eo E. 3, 4, 15. est: ἔγνω τοῦτο κατασκευαςέον εἶναι, ὡς μὴ etc. Hic vel intelligi potest τὸ ἱππικὸν, vel τοῦτο referri ad ὡς μὴ, ita vt κατασκευας. εἶναι verti possit *agendum* s. *instituendum esse*.

κατασκευή, ¶ 1) *apparatus*. in naui, O. 8, 17. κατιδὼν ταύτην τὴν ἀκρίβειαν τῆς κατασκευῆς. ¶ 2) *cultus aedium*, *supellex*. Π. 8, 1, 1. κόσμον καὶ κατασκευὴν τὴν πλείςου ἀξίαν συναπέπεμπε. 5, 5, 1. τὴν σκηνὴν — κατασκευάσαι τῇ κατασκευῇ. Cod. Guelf. et Zonaras παρασκευῇ, quod recepit Zeun. 7, 5, 26. p. 454. ἔχομεν οἰκίας καὶ ἐν ταύταις κατασκευάς. 8, 3, 15. Αγ. 8, 7. τὴν ἔνδον κατασκευήν. Πο. 4, 8. οἰκίας, καὶ κατασκευὰς μεγαλοπρεπεῖς. O. 8, 18.

8, 18. τετάχθαι σκευῶν κατασκευήν. Leuncl. *vasorum* in re familiari *supellectilem.* ¶ 3) *instrumenta artificum.* Π. 1, 6, 19. p. 71. κατασκευὰς καλὰς — κτήσαιο. Απ. 1, 7, 2. dicuntur σκεύη. ¶ 4) *conuiuium, apparatus conuiuii.* Σ. 1, 4. οἶμαι, πολὺ ἂν τὴν κατασκευήν μοι λαμπροτέραν φανῆναι, εἰ — ὑμῖν ἀνδρῶν κεκοσμημένος εἴη. ¶ 5) *institutum, ordo.* Αγ. 9, 5. τῇ τῶν θεῶν κατασκευῇ ἀλύπως χρῆσθαι, h. e. aequo animo ferre frigus etc. Sic de ratione metalla colendi, Πο. 4, 41. ματαία ἡ κατασκευή. ¶ 6) *vitae conditio,* *Stand und Einrichtung.* Ο. 2, 8. ἀρκοῦντα ἔχοντες τῇ ἑαυτῶν κατασκευῇ, *pro suo statu.* ¶ 7) *ratio impedimenta et sarcinas deponendi. das Abpacken.* Π. 8, 5, 3. οὕτως ἔχει καὶ περὶ τῆς κατασκευῆς.

κατασκηνοῦν, ¶ 1) *in tentoria se recipere, tentoria nancisci.* Π. 6, 2, 2. μένοντας ἔνθα κατεσκηνώκατε. c. εἰς, Π. 4, 5, 14. ὅσις δὲ εἰς ἐνδεόμενά του κατεσκήνωσε. Ante est ὅστις ἔλαβε σκηνήν. ¶ 2) *in castra se conferre.* Ε. 4, 2, 14. πάλιν κατεσκήνωσαν ἐς τὸ ἀρχαῖον ςρατόπεδον, *redierunt.* ¶ 3) *deuerti.* Α. 2, 2, 8. εἰς τὰς ἐγγυτάτω κώμας κατεσκήνωσεν. Leuncl. non bene: *castra locat.* ¶ 4) Altera forma, κατασκηνεῖν, est *commorari.* Α. 3. 4, 20. κατασκηνῆσαι οὗ πρῶτον εἶδον κώμην — ἐπεὶ δὲ κατεσκήνησαν etc. 7, 4, 7. Ε. 4, 5, 2. κατασκηνήσας ἐν τῷ ἱερῷ.

κατασκήπτειν, *percellere, ferire.* Απ. 4, 3, 14. κεραυνὸς — ὁρᾶται οὔτ' ἐπιὼν, οὔτε κατασκήψας.

κατασκοπεῖσθαι, *contemplari, circumspicere.* Απ. 2, 1, 22. κατασκοπεῖσθαι θαμὰ ἑαυτὴν, ἐπισκοπεῖν δὲ καὶ εἴ τις ἄλλος αὐτὴν θεᾶται.

κατασκοπὴ, *speculatio, exploratio.* Ε. 1, 4, 5. Ἀλκιβιάδης ἀνήχθη — ἐπὶ κατασκοπῇ (Margg. κατασκοπὴν) τῶν τριήρεων, *speculaturus, eo consilio vt obseruaret redeundi in patriam potestatem.* Π. 6, 2, 5. οὓς ἐπεπόμφει ὁ Κῦρος ἐπὶ κατασκοπῇ (Margg. κατασκοπὴν), *vt explorarent animos hostium.* Α. 7, 4, 9. ταῦτ' ἔλεγον κατασκοπῆς ἕνεκα.

κατάσκοπος, *explorator.* Sed σκοπὸς dicitur, qui est in specula. v. σκοπός, Π. 3, 3, 13. κατάσκοποι ἐνέπιπτον εἰς τὰς προφυλακὰς

κας αὐτῶν. 6, 1, 18. βουλόμενος δέ τινα κατάσκοπον πέμψαι ἐπὶ Λυδίας, καὶ μαθεῖν ὅ τι πράσσοι ὁ Ἀσσύριος. 6, 2, 2. 5. 6, 3, 7. Λ. 2, 8. qui vult furari, debet vigilare et κατασκόπους ἑτοιμάζειν. Ιπρ. 4, 7. 8. 16.

κατασπᾶν, *detrahere*. A. 1, 9, 4. ἄρκτον — οὐκ ἔτρεσεν, ἀλλὰ συμπεσὼν κατεσπάσθη ἀπὸ τοῦ ἵππου. Απ. 3, 10, 7. τὰ ὑπὸ τῶν σχημάτων κατασπώμενα καὶ ἀνασπώμενα ἐν τοῖς σώμασι. cf. καταπαύειν, quocum confunditur.

καταστάζειν, *manare, destillare*. Gregor. de dialectis p. 67. Atticos dicere ait σταλάττειν pro σταλάζειν. Koenius ibi dicit, communem verbi formam esse σταλάζειν vel στάζειν. Π. 6, 1, 2. δάκρυα καταστάζοντα τὰ μὲν κατὰ τῶν πέπλων, τὰ δὲ καὶ ἐπὶ τοὺς πόδας.

καταστασιάζεσθαι, *ab aduersa factione premi*. E. 1, 6, 4. Καλλικρατίδας καταμαθὼν ὑπὸ Λυσάνδρου φίλων καταστασιαζόμενος, *Lysandri amicos sibi aduersari*.

κατάστασις, ¶ 1) *constitutio, institutum, Einrichtung*. Π. 8, 1, 5. οὕτω καταστησάμενος τὰ αὐτοῦ, καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν ἐδίδαξε ταύτῃ τῇ καταστάσει χρῆσθαι. ¶ 2) *forma ciuitatis*. E. 2, 3, 17. p. 90. εἴ τις λυμαίνεται ταύτῃ τῇ καταστάσει. Paulo ante est: τήνδε τὴν πολιτείαν καθίσταμεν. ¶ 3) *ratio, conditio, status*. A. 5, 7, 16. θεάσασθε οἵα κατάστασις ἡμῖν ἔσται τῆς στρατιᾶς.

καταστατέον, *eligere oportet*. Π. 8, 1, 3. ταξιάρχους ἐκ τούτων — καταστατέον εἶναι.

καταστρατοπεδεύειν, *milites iubere castra metari*. Π. 7, 2, 3. καταστρατοπεδεύσας τοὺς ἑαυτοῦ, ὅπου ἐδόκει τὸ ἐπιτηδειότατον εἶναι τῆς πόλεως. E. 6, 2, 5. τὸ ναυτικὸν εἰς τἀπὶ θάτερα κατεστρατοπέδευσε. Leuncl. *in statione collocat*.

καταστρατοπεδεύεσθαι, ¶ 1) *castra ponere*. A. 4, 5, 1. ὑπερβαλόντες τὸ ἄκρον — κατεστρατοπεδεύσαντο. 6, 3, 12. κατεστρατοπεδεύσαντο ἐπὶ λόφον ἐμβάντες. E. 6, 2, 5. κατεστρατοπεδεύσατο τῷ πεζῷ ἐπὶ λόφῳ. 7, 1, 5. κατεστρατοπεδεύσαντο ἐν τῷ πεδίῳ. ¶ 2) *in castra peruenire*. Π. 7, , 4. ἔς τε ἐπὶ ταῖς σκηναῖς ἐγένοντο. ἐπεὶ δὲ κατεστρατοπεδεύσαντο, *cum in castris essent*. ¶ 3) *commorari, pernoctare alicubi*. A. 3, 4.

3, 4, 10. κατεςρατοπιδεύοντο — κώμαις ἐπιτυχόντες. E. 7, 5, 15. καταςρατοπεδευσάμενοι τείχους ἐν ταῖς οἰκίαις.

καταστρεφειν, ¶ 1) *conuertere, inuertere.* solum aratro, O. 17, 10. ἐμβαλὼν τὸ σπέρμα — καταςρέψῃς αὐτό. Fortassis est *inarare.* Nam αὐτὸ pertinet ad τὸ σπέρμα. ¶ 2) *deuincere, subigere.* Π. 8, 1, 16. ὑπὸ τῶν καταςραφέντων κίνδυνος. 8, 6, 1. τὰ κατεςραμμένα ἔθνη. §. 2. 3.

καταστρέφεσθαι, ¶ 1) *euertere.* Π. 8, 2, 6. τίς καταςρεψάμενος ἀρχὴν ὑπὸ τῶν ἀρχομένων πατὴρ καλούμενος. ¶ 2) *in potestatem suam redigere.* Π. 1, 5, 3. ἐπὶ ἓν ἕκαςον τῶν ἐθνῶν ἰόντας καταςρέψασθαι, np. αὐτά. E. 4, 8, 6. c. acc. Π. 1, 1, 4. Κῦρος — κατεςρέψατο Σύρους. 1, 5, 2. καταςρεψάμενος πάντας Σύρους. Pro eodem ibid. est ὑπηκόους πεποιημένος. 5, 2, 12. 7, 4, 8. A. 1, 9, 9. ἄρχοντας ἐποίει (i. e. ἐκείνης, ἣν) κατεςρέφετο χώρας. 7, 7, 16. ὃ καταςρεψάμενος ἔχεις. Αγ. 1, 16. Αθ. 3, 11. E. 1, 4, 4. 3, 4, 12. 4, 1, 15. 6, 1, 1. §. 4. p. 357. κατεςρεψάμην δ' αὐτάς. p. 359. ῥᾳδίως ἂν ὑμᾶς οἰοίμην καταςρέψεσθαι. 6, 2, 21. Sic passiu. pro medio, Π. 7, 5, 18. πάντα (all. πάντας) κατεςράμμεθα. E. 5, 2, 28. ὅτι κατεςραμμένοι τὴν δύναμιν εἶεν.

κατάστρωμα, *tabulatum nauis, fori.* Hesych: καταςρώματα· τῆς νεὼς μέρος, ἐν ᾧ ἑςῶτες ναυμαχοῦσιν. Cf. Iungermann. ad Poll. 1, 92. E. 1, 4, 7. ἐπαναςὰς ἐπὶ τοῦ καταςρώματος, ἐσκόπει.

καταστρωννύναι, *prosternere, occidere.* Π. 3, 3, 28. οἱ Πέρσαι — πολλοὺς κατεςρώννυσαν. Marg. Leuncl. ἀπέκτειναν, quod Leuncl. et Zeun. pro glossemate habet, sed Hutch. recepit, quia κατεςρ. e Zonara sumtum sit. cf. Poll. 9, 153. vbi Iungermannus et fortassis ex eo Wetsten. ad 1 Cor. 10, 5. laudat etiam locum E. 5, 2, 31. Sed ibi in omnibus libris legitur κατέτρωσαν, non κατέςρωσαν.

κατασφάττειν, *interficere.* A. 4, 1, 17. ἐπειδὴ δ' οὐδὲν ὠφέλιμον ἔλεγεν, κατεσφάγη.

κατασχίζειν, *perfringere.* A. 7, 1, 10. κατασχίσειν τὰς πύλας ἔφασαν.

κατασχίζεσθαι, v. καταῤῥήγνυσθαι.

κατα-

κατατάττειν, ¶ 1) *ordinare, instruere.* Π. 3, 3, 8. τὴν ςρατιὰν κατέταξεν ὡς ἐδύνατο κάλλιςα. ¶ 2) Metaphorice O. 9, 13. αὐτὴν ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ κατετάττομεν. Camerar: *eam ipsam quoque in numero proborum iustorumque collocabamus.* Leuncl: *huic tali locum hunc attribuebamus.* Sensus potius est: *sic tractabamus*, np. vt antea dixerat, beneficiis afficiendo.

κατατείνειν, ¶ 1) *intendere, adstringere.* K. 10, 10. aprum in recte incurrentem ἀκοντίζειν — ἕως ἂν κατατείνῃ τῆς ἄρκυος τὸν περίδρομον. §. 11. ¶ 2) *extendere, explicare, laxius reddere.* Iπ. 10, 8. χαλινὸν τραχὺν παντοδαπὸν ποιεῖν καὶ κατειλοῦντα καὶ κατατείνοντα. Poll. 1, 208. habet κατακηροῦντα, *cera obducendo.* ¶ 3) *contendere, magna contentione agere.* A. 2, 5, 6. ἀντέλεγόν τινες — ὁ δὲ ἰσχυρῶς κατέτεινεν, ἕως διεπράξατο. ¶ 4) *pertinere.* E. 4, 4, 7. v. Λέχαιον.

κατατειχίζεσθαι, *muros euertere.* Aγ. 2, 19. κατατετείχιςο in nonnullis legi pro ἀνετετείχιςο vel ἐνετετείχιςο, obseruatum est in Stephani thes. T. III. p. 136. et in lexico Basileensi a. 15.. Sed vnde hausta sit haec lectio varians, non compertum habemus. In Ald. et Flor. est ἐκατετείχιςο. Corrupte.

κατατέμνειν, ¶ 1) *dissecare, concidere* A. 4, 7, 18. κατέτεμνε τὰ γέῤῥα gladio, alioue instrumento. ¶ 2) *excidere*, np. terram effodiendo. A. 2, 4, 7. κατετέτμηντο ἐξ αὐτῶν τάφροι. Π. 4, 27. ἐν τοῖς κατατετμημένοις (ἀργυρείοις πλείων — ἢ τοῖς ἀτμήτοις. ¶ 3) *mutilare.* v. Wetst. ad Philipp. 3, 2. Aπ. 1, 2, 55. ἑαυτὸν κατατέμνειν, *partes corporis resecare.*

κατατήκεσθαι, *macerari, tabescere.* Σ. 8, 3. τῷ ταύτης (καλοκἀγαθίας) ἔρωτι κατατήκεται.

κατατιθέναι, ¶ 1) *deponere.* Iπ. 6, 7. τὰς ἡνίας — καταθέτω ἐπὶ τῇ ἀκρωμίᾳ. ¶ 2) *suo loco reponere in futuros vsus.* O. 8, 10. χώραν — λαμβάνειν τε ἐντεῦθεν καὶ κατατιθέναι πάλιν εἰς ταύτην. 9, 8. δίχα — τὰ εἰς ἐνιαυτὸν ἀπολελογισμένα κατέθεμεν. §. 10. ¶ 3) *proponere.* v. ἆθλον nr. 1. ¶ 4) *imponere.* O. 9, 14. ὄρχαμον — πῶς ἂν ἐπὶ τοῦ πηλοῦ ἄνω καταθείης,

ταθείης. Ιπ. 7, 2. τῷ γλουτῷ καταθέτω ἐπὶ τὸν ἵππον. K. 5, 10. ¶ 5) *ponere, collocare.* Π. 1, 4, 10. ἀκόντια ἡματωμένα κατέθηκε ὅπου ᾤετο τὸν πάππον ὄψεσθαι. Απ. 1, 4, 6. τὸ ςόμα πλησίον τῶν ὀφθαλμῶν κϳ ῥινῶν καταθεῖναι. Σ. 9, 2. θρόνος τις ἔνδον κατετέθη. ¶ 6) *soluere pretium, pignus dare.* v. Fischer. ind. Theophrast. in h. v. Π. 3, 1, 20. ἀπάγου τήν τε γυναῖκα κϳ τοὺς παῖδας, μηδὲν αὐτῶν καταθείς, h. e. gratis. Steph. ante αὐτῶν vult inferi ὑπὲρ, vel, vt Leuncl. et Welsius, ἀντί. Sed Hutch. rectius ait intelligi, quia Atticis haec ellipsis vsitata sit. ¶ 7) *tradere* s. *dare in vsum.* O. 7, 13. ὅσα ἠνέγκω, πάντα εἰς τὸ κοινὸν κατέθηκας. §. 26. 27. Sic fere de legislatore, Σ. 8, 39. Σόλων — νόμους κρατίςους τῇ πόλει κατέθηκεν, *dedit.*

καταπίθεσθαι, ¶ 1) *deponere, exuere.* v. ὅπλον nr. 1. Sic metaphor. Ιερ. 7, 13. καταθέσθαι τὰ κακά, ¶ 2) *deponi iubere.* A. 7, 1, 23. ἐλαιῶν — φορτίον — ταῦτα δὲ καταθέμενος ὡς ἐπὶ δάσμευσιν. ¶ 3) *reponere* s. *reponi iubere.* A. 4, 3, 8. μαρσίππους ἱματίων κατατιθεμένους ἐν πέτρᾳ ἀντρώδει, *abscondentes*, np. vt rursus inde promere possent. In futuros vsus, Π. 7, 5, 12. ὁ Κῦρος ταῦτα (τὰ ὅπλα) εἰς τὰς ἄκρας κατέθετο, ὡς εἴη ἕτοιμα. 8, 2, 9. θησαυροὺς χρυσοῦ — ἐν τῷ οἴκῳ καταθέσθαι. Paullo post est συλλέγειν. §. 12. O. 17, 14. ἃ ἂν ἐκεῖναι (apes) ἐργασάμεναι τροφὴν καταθῶνται. Cod. Guelf. rectius Zeunio iudice καταθῶνται. ¶ 4) *exponere, abiicere.* Sed per metaphoram, Απ. 1, 4, 15. dii σὲ ἐν ἀμελείᾳ κατατίθενται. Leuncl. *collocant.* Fr. Portus *abiicere, negligere.* ¶ 5) *collocare.* Π. 8, 5, 5. ἑαυτὸν (i. e. tentorium suum) ἐν μέσῳ κατετίθετο τοῦ ςρατοπέδου. ¶ 6) *constituere, instituere.* Π. 5, 4, 13. τὰς νομὰς τῶν κτηνῶν καταθέσθαι ἐν τῇ ἑαυτῶν ἐπικρατείᾳ. ¶ 7) *insumere.* A. 1, 3, 3. οὐκ εἰς τὸ ἴδιον κατεθέμην ἐμοί, *non in meum commodum conuerti.* Mox est ἐδαπάνων. 8) *effundere iram suam.* K. 10, 8. aper ᾧ ἂν προσπέσῃ, εἰς τοῦτον τὴν ὀργὴν κατέθετο. ¶ 9) *custodiendum* s. *seruandum* **tradere** vel *mittere.* v. Valckenar ad Herodot. 6, 73. c. εἰς, E. 1,

E. 1, 3, 2. τὴν λείαν ἅπασαν κατέθεντο ἐς Βιθυνοὺς Θρᾷκας. Sic eleganti metaphora, a depoſito deſumta, A. 2, 5, 2. p. 110. θεῶν — παρ' οὓς tanquam vindices φιλίαν συνθέμενοι κατεθέμεθα, np. iureiurando. Muretus vult παρ' οἷς. ¶ 10) *ſibi in futuros vſus comparare.* A. 7, 6, 24. ὃν ἤλπισ' ἂν εὖ ποιήσας, ἀποστροφὴν ἐμοὶ καλὴν — καταθήσεσθαι. Sic fere ¶ 11) κατατίθεσθαι τινὶ χάριν, *gratiam inire apud aliquem, vt ſuo tempore viciſſim rei grata exſpectari vel etiam poſci poſit.* v. Doruill. ad Charit. p. 409. et Wetſten. ad Act. 24, 27. Alii ſcriptores dicunt καταβάλλειν vel καταθέσθαι εὐεργεσίαν. v. Bergler. ad Alciphr. 1, 10. Π. 8, 3, 12. χάριν ἀνδρὶ ἀγαθῷ καταθέσθαι.

κατατιτρώσκειν, *vulnerare.* A. 3, 4, 16. πολλοὺς κατετίτρωσκον. 2 codd. ἐτίτρωσκον. 4, 1, 7. τινὰς — κατέτρωσαν. E. 2, 4, 10. p. 110. πολλοὺς κατατρώσομεν. 4. 6, 11. 5, 2, 31. cf. καταστρωννύναι.

κατατρέχειν, ¶ 1) *decurrere, mare verſus ſ. ad litus currere.* A. 7, 1, 13. καταδραμὼν ex vrbe ἐπὶ τὴν θάλατταν. ¶ 2) *excurrere, hoſtiliter incurſare,* ut καταθεῖν. Suid: κατατρεχόντων· ληϊζομένων, πορθούντων. it. κατέτρεχε· ἐπόρθει, ἐληΐζετο ἐδῄου. Cf. Thom. Mag. in v. προνομεύειν. Π. 7, 2, 2. καταδεδραμήκεσαν ex arce in vrbem ἁρπασόμενοι τὰ ἐκ τῶν οἰκιῶν. E. 4, 8, 18. c. εἰς, Π. 6, 3, 4. καταδραμόντες εἰς τὸ πεδίον, συλλαβόντες etc. E. 4, 7, 6. οἱ Κρῆτες εἰς Ναυπλίαν καταδεδραμηκότες. Palmer. ſine cauſa coniicit ἐκ Ναυπλίας. (v. Mor.) 5, 3, 1. ¶ 3) *procurrere ab exercitu.* A. 5, 4, 12. ἦσαν τῶν πολεμίων — εὔζωνοι, οἳ κατατρέχοντες τοῖς λίθοις ἔβαλλον. ¶ 4) *accurrere auxiliandi cauſa e nauibus in litus.* Contra v. nr. 1. E. 5, 1, 12. ἀπέθανον — καὶ ναῦται καταδεδραμηκότες.

κατατρίβειν, ¶ 1) *atterere.* Π. 6, 2, 11. p. 371. τὰ πλεῖστα — ἱμᾶσιν ἤρτηνται· ὧν κατατριβομένων — ἀνάγκη ἀργεῖν. 8, 4, 16. κτήματα — ἀθροίζω, οὐθ' ὅπως αὐτὸς καταδαπανήσω, οὐθ' ὅπως αὐτὸς κατατρίψω vſu. Opportune Suidas: κατατρίψειν· καταδαπανήσειν. Sic ¶ 2) *conſumere.* Απ. 4, 7, 3. et 5. ταῦτα ἱκανὰ εἶναι ἀνθρώπου βίον κατατρίβειν,

βειν, np. magnis laboribus et inutiliter. ¶ 3) *dilapidare, decoquere, per luxuriam consumere.* O. 1, 21. τοὺς οἴκους κατατρίβουσι. ¶ 4) *conficere, defatigare.* Απ. 1, 2, 37. αὐτοὺς ἤδη κατατετρίφθαι διαθρυλλουμένους. *loquacitate tua obtusos esse.* Ita Fr. Portus, Leuncl. et Ernest. Sed Ruhnken: *sat saepe in sermonibus adhibitos esse.* Et recte. Απ. 3, 4, 1. στρατευόμενος κατατέτριμμαι vulneribus et laboribus. 4, 7, 5. τὰς αἰτίας αὐτῶν (deorum coelestium) ζητοῦντας κατατρίβεσθαι ἀπέτρεπεν. O. 15, 10. Sic medium pro passiuo, E. 5, 4, 60. κατατριβήσοιντο ὑπὸ πολέμου, np. inprimis ratione opum. ¶ 5) Legitur etiam pro διατρίβειν, *tempus terere, assidue versari.* v. διατρίβειν nr. 3.

κατατρύχειν, *conficere, debilitare.* Hesych: κατατρύχει· λυπεῖ, καταπονεῖ. Suid: κατατρύχειν· ἔλαττον πιέζειν. cf. Phauorin. et infra τρύχειν. Π 5, 4, 3. ἠλίσκοντο, ἦσαν δὲ μάλα πιεζόμενοι διὰ τὸ κατατετρύχθαι ὑπὸ τῆς πορείας. Alii alias lectiones habent.

καταυλίζεσθαι, *considere, habitare.* Cf. Poll. 1, 73. A. 7, 5, 9. καταβεβήκεσαν e montibus. — κατηυλίσθησαν δὲ ἐν τῷ πεδίῳ. cf. ἐναυλίζεσθαι, quocum confunditur.

καταφάγειν, *comedere, deuorare.* Suidas e Schol. Aristoph. Pac. 6. interpretatur ἀθρόως φάγειν, vt Eustathius πάντα φαγεῖν. v. Wetsten. ad Matth. 13, 4. A. 4, 8, 12. τούτους — καὶ ὠμοὺς δεῖ καταφαγεῖν. Λ. 15, 4.

καταφαίνεσθαι, *apparere*, fere i. q. εἶναι. Π. 8, 7, 3. p. 548. ἡ ψυχὴ τότε θειοτάτη καταφαίνεται. O. 7, 2.

καταφανής, ¶ 1) *conspicuus.* A. 1, 8, 5. οὕτω καταφανεῖς ἦσαν οἱ πολέμιοι, *conspici poterant.* 2, 3, 2. 2, 4, 8. 7, 2, 10. E. 6, 2, 21. K. 9, 18. Sic Π. 7, 1, 3. ὡς ἐν τῷ καταφανεῖ ἀλλήλοις ἐγένοντο, *in conspectu.* ¶ 2) *apertus, oculis patens* s. *expositus.* De loco nullis vicis et montibus syluisue obducto, Π. 3, 3, 15. οἱ Ἀσσύριοι ἐστρατοπεδεύοντο ἐν περιτεταφρευμένῳ, καταφανεῖ δὲ, np. χωρίῳ. De loco, vbi nemo occultari potest, atque adeo ponendis insidiis inepto, Ιπ. 5, 7. ἦν πᾶν καταφανὲς ἦ τὸ χωρίον.

ρίον. De loco inculto nec vllis fruticibus consito, K. 5, 21. τὸ καταφανές. ¶ 3) amplus. K. 6, 6 διόδους καταφανεῖς. Oppon. λεπτάς. ¶ 4) prae se ferens. c. ὡς, Ιπρ. 7, 8. ὡς ποιεῖ τι, μὴ καταφανῆ ὄντα, actiones suas occultantem. ¶ 5) perspicuus, manifestus. Π. 1, 6, 12. p. 65. μοὶ καταφανὲς ἐποίησας ὅτι — εἴη, demonstrasti. Sic c. ὅτι, Π. 4, 3, 3. p. 228. οὐ παντάπασιν ὑμῖν καταφανὲς, ὅτι — δυναίμεθα. O. 1, 20. αὐτοῖς τοῖς ἐξαπατηθεῖσιν καταφανεῖς γίγνονται ὅτι λῦπαι εἰσί. 7, 11. c. particip. Π. 5, 2, 8. οὐδενὶ βρώματι — ἂν ἐκπεπληγμένος καταφανὴς γένοιτο, cum perculsum esse apparebit. E. 6, 5. 8. ἐπεὶ δὲ καταφανεῖς ἦσαν — προσιόντες. Nominat. consequ. O. 19, 5. ἀνάγκη τοῦτο ὁρᾶσθαι, οὕτω καταφανὲς ὄν, cum tam manifestum sit.

καταφέρειν, deprimere, supprimere. K. 5, 3. ἀφανίζει — δρόσος καταφέρουσα αὐτά.

καταφερὴς, decliuis. K. 10, 9. χωρίον καταφερές. cf. κατωφερὴς, pro quo est in var. lect.

καταφεύγειν, confugere, fuga se recipere. c. εἰς, E. 1, 6, 11. Κόνων δ' ἔφευγε — καὶ καταφεύγει ἐς Μιτυλήνην. 4, 5, 5. ἐς τὸ Ἡραῖον κατέφυγον. 5, 1, 9. αἱ νῆες τῶν Ἀθηναίων εἰς τὸν Πειραιᾶ κατέφυγον. c. ἐν, E. 4, 5, 5. οἱ ἐν τῷ Ἡραίῳ καταπεφευγότες. c. πρὸς, Απ. 3, 5, 12. πολλοὶ ὑβριζόμενοι κατέφευγον πρὸς ἐκείνους. E. 4, 1, 9. De exulibus, E. 4, 8, 28. Φυγάδας, ὅσοι εἰς τὴν Μιτυλήνην καταπεφεύγεσαν. 6, 3, 1. Eleganter de eo, qui aedes habet ita aedificatas, vt vitandi aestus frigorisque causa se possit illuc recipere, Απ. 3, 8, 10. ὅποι πάσας ὥρας — ἥδιστα καταφεύγοι.

καταφιλεῖν, exosculari, deosculari, h. e. perquam amanter osculari. Est enim plus, quam φιλεῖν. Απ. 2, 6, 33. τοὺς καλοὺς φιλήσοντός μου, τοὺς δ' ἀγαθοὺς καταφιλήσοντος. v. Fischer. ind. Theophrast. Est amoris et gratulationis et gaudii, Π. 7, 5, 11. victo Assyriae rege Gobryas et Gadatas Κύρου κατεφίλουν χεῖρας καὶ πόδας, πολλὰ δακρύοντες ἅμα χαρᾷ καὶ εὐφραινόμενοι. Manus et pedes osculari erat signum subiectionis. v. Wetsten. ad Luc. 7, 38.

7, 38. et Doruill. ad Charit. p. 203. Π. 6, 4, 4. Panthea curru abiturum maritum cum non ipsum posset, κατεφίλησε τὸν δίφρον. Vbi tamen simpliciter accipi potest pro ἐφίλησε.

καταφρονεῖν, ¶ 1) *contemnere, parui facere.* c. gen. Απ. 3, 4, 12. μὴ καταφρόνει τῶν οἰκονομικῶν ἀνδρῶν, quod leuia tractent. 4, 2, 39. ἀπῆλθε καταφρονήσας ἑαυτοῦ, np. cum cognouisset, se pauciora scire quam putasset. 4, 3, 14. μὴ καταφρονεῖν τῶν ἀοράτων, *non vim nullam tribuere.* Ιπ. 10, 7. Ιπρ. 6, 4. Sic inf. c. articulo pro substantiuo, Αγ. 1, 28. et Ε. 3, 4, 19. τὸ καταφρονεῖν τῶν πολεμίων. sine casu, Σ. 1, 5. ἀεὶ ἐπισκώπτεις ἡμᾶς καταφρονῶν, *e contemtu.* it. c. ὅτι, Ε. 4, 8. 36. ἀπεπορεύετο οὐδὲ τῶν ἱερῶν γεγενημένων, ἀλλὰ καταφρονήσας, ὅτι διὰ φιλίας ἐπορεύετο. Passiuum: Α. 5, 7, 7. μὴ κάκιστοι καὶ αἴσχιστοι φανῶμεν, καὶ πρὸς θεῶν καὶ πρὸς ἀνθρώπων καταφρονηθῶμεν. Απ. 3, 6, 16. θαυμάζεσθαι μᾶλλον, ἢ καταφρονεῖσθαι. §. 17. Ιπρ. 6, 5. εἰς τὸ μὴ καταφρονεῖσθαι, *vt plurimi aestimetur.* cf. ἀτιμάζειν. ¶ 2) *non timere.* Π. 2, 4. 17. p. 136. νῦν καταφρονεῖ. Intell. ἡμῶν. Ε. 3, 2, 1. ὅπως μὴ καταφρονῶν κακουργῇ τὰς Ἑλληνίδας πόλεις. c. gen. Π. 2, 4, 8. p. 131. ὡς ὁ Ἀρμένιος καταφρονοίη σου. Απ. 3, 12, 3. Ιπρ. 4, 19. c. dat. causae, Ε. 4, 4, 10. καταφρονήσαντες τῷ πλήθει, ob multitudinem. c. ὅτι, Α. 3, 4, 1. καταφρονήσας (τῶν Ἑλλήνων), ὅτι — ἔπαθε οὐδέν. Potest fortassis h. l. exponi *superbiens, elato animo.* Hesych: καταφρονεῖ· ὑπερηφανεῖ. c. inf. Ε. 4, 5, 12. κατεφρόνουν δὲ διὰ τὰς ἔμπροσθεν τύχας μηδένα ἂν ἐπιχειρῆσαι σφίσιν. Leuncl. inserit οἰόμενοι post μηδένα. Facile tamen hoc participium, etiamsi non additum, potest intelligi. ¶ 3) *non expetere.* Απ. 3, 12, 3. τῶν διὰ τὴν εὐεξίαν γιγνομένων καταφρονεῖς. 4, 1, 3. Κ. 2, 1. μὴ καταφρονεῖν κυνηγεσιῶν, *non discere nolle.* ¶ 4) *abstinere.* Κ. 3, 16. αἰσχροκερδείας δύνανται καταφρονεῖν.

καταφρονητικῶς, *contemtis hostibus, improuide.* Ε. 4, 1, 9. καταφρονητικῶς καὶ ἀφυλάκτως — λαμβανόντων τὰ ἐπιτήδεια.

δεια. 4, 8, 18. ἀτάκτως καὶ καταφρονητικῶς. 5, 3, 1.

καταφυγή, *perfugium, refugium.* E. 2, 4, 5. ἐβουλήθησαν Ἐλευσῖνα ἐξιδιώσασθαι, ὥστε εἶναι σφίσι καταφυγὴν εἰ δέησοι.

καταφωρᾶν, *deprehendere, cognoscere.* Π. 8, 7, 3. p. 547. τὴν ἐμὴν ψυχὴν — οἷς διεπράττετο, τούτοις αὐτὴν ὡς οὖσαν κατεφωρᾶτε.

καταχωρίζειν, ¶ 1) *ordine disponere.* Π. 2, 2, 2. p. 104. ἐξαρχῆς αὖ καταχωρίσας milites. All. ἐξαρχ. αὐτίκα χωρίσας. v. αὖ. nr. 7. c. A. 6, 5, 6. O. 8, 21. καταχωρίζειν ἕκαστα. ¶ 2) *loco suo reponere.* Π. 4, 3, 2. ταῦτα κατεχώριζε. ¶ 3) *loco suo consistere iubere, in locum suum ire iubere.* Π. 6, 3, 4. τὸ στράτευμα αὐτοῦ κατεχώριζεν ante proelium, ὅπως παρασκευάσαιντο, ὅσα ᾤετο χρῆναι. 8, 5, 8.

καταχωρίζεσθαι, *in locum suum se recipere.* Π. 8, 5, 1. πολὺς στόλος — κατεχωρίζετο ταχὺ, ὅπου δέοιτο, *consisteret loco quo deberet.* c. εἰς, Π. 8, 5, 3. εἰς ἀναμφισβήτητον κατεχωρίζοντο.

καταψᾶν, *demulcere.* v. Suid. Est blandientis. cf. Doruill. ad Charit. p. 555. Ἀπολ. 28. καταψήσαντα αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν εἰπεῖν.

καταψευδομαρτυρεῖν τινος, *testimonium falsum contra aliquem dicere.* Ἀπολ. 24. καταψευδομαρτυρεῖν ἐμοῦ.

καταψηφίζειν δίκην, *sententiam aduersus aliquem pronunciatam in iudicio suffragiis confirmare, iudicio condemnare.* Ἀπολ. 23. ἐπεὶ καὶ ἡ δίκη **κατεψηφίσθη**, *kum iudicio esset condemnatus, cum iudicium damnatorium datum esset.* (v. Cic. Verr. 3, 22.) E. 5, 2, 26. ἐκεῖνος κατεψηφίσθη, καὶ ἀποθνήσκει. Sic eleganti metaphora. Ἀπολ. 27. κατεψηφισμένος ἦν μου ὑπὸ τῆς φύσεως ὁ θάνατος, *natura ad mortem condemnatus eram,* h. e. *mortalis natus sum.*

καταψηφίζεσθαι, *suffragiis decernere contra aliquem, condemnare.* Suid: καταψηφίζεται· γενικῇ· κατακρίνει. Cf. Hesych. E. 1, 7, 11. κατεψηφίσαντο τῶν στρατηγῶν. 2, 3, 8. Ἀπολ. 32. c. acc. poenae, E. 1, 5, 11. Ἀθηναίων κατεψηφισμένων (i. e. καταψηφισαμένων) αὐτοῦ θάνατον, *quod Athenienses eum mortis damnauerant.*

uerant. v. Fischer. ad Plat. apol. Socr. 29.

καταψηφιστέον ἐστὶ, *suffragium damnatorium ferendum est, condemnare oportet.* E. 2, 4, 6. τῶν Ἐλευσινίων καταψηφιστέον ἐστίν.

κατεγγυᾶν. Suidas reddit verbo παραδιδόναι. A. 7, 1, 14. κατηγγύα in aliis extat pro παρήγγυα. v. παρεγγυᾶν nr. 1.

κατεῖδον, v. κατιδεῖν.

κατειλεῖν, *implicare.* Ιπ. 10, 8. τὸν τραχὺν χαλινὸν παντοδαπὸν ποιεῖν, καὶ κατειλοῦντα *implicando.* Poll. 1, 208. habet καταλειοῦντα, *laeuigando.*

κατειπεῖν, ¶ 1) *accusare, conqueri, deferre.* Λ. 6, 2. ἤν τις παῖς πληγὰς λαβὼν ὑπ' ἄλλου, κατείπῃ πρὸς τὸν πατέρα. ¶ 2) Per elegantem et iocosam ironiam significat *laudare, commendare.* Aπ. 2, 6, 33. κατειπεῖν σου πρὸς αὐτὸν ὅτι ἄγασαι αὐτόν. v. Ernest. ad §. 8.

κατεπείγειν, ¶ 1) *vrgere.* Aπ. 2, 1, 2. τὸ κατεπεῖγον πράττειν, *rem factu necessariam, quae dilationem respuit.* ¶ 2) *festinare.* E. 4, 2, 11. Βοιωτοὶ οὐδέν τι κατήπειγον τὴν μάχην ξυνάπτειν.

κατεργάζεσθαι, ¶ 1) *perficere, conficere.* Ιερ. 2, 2. μεγάλα μὲν ἐπινοεῖτε, ταχὺ δὲ κατεργάζεσθε, np. αὐτά. c. acc. A. 2, 6, 11. ἐπὶ τὸ κατεργάζεσθαι ἂν (i. e. ἐκεῖνα, ὧν) ἐπιθυμοίη. c. artic. et inf. Aπ. 3, 6, 18. πειρῶ κατεργάσασθαι τὸ εἰδέναι ἃ βούλει πράττειν. Sic de iis, qui rem bello gerunt, c. acc. A. 1, 9, 12. ὁπόσους ἱκανοὺς κρίνειε συνεργοὺς εἶναι ὅ τι τυγχάνει βουλόμενος κατεργάζεσθαι. E. 2, 1, 20. 2, 4, 20. εἰ κατειργασμένος (i. e. κατεργασάμενος) ταῦτα εὐδοκιμήσει. Aπ. 3, 5, 11. τοὺς μέγιστα ἔργα κατειργασμένους. ¶ 2) *facere, committere.* Ιερ. 1, 32. τοῦ ἥκιστα τυράννῳ προσήκοντος κατεργάσασθαι in re venerea. ¶ 3) *efficere.* Λ. 9, 1. Λυκούργου τόδε — τὸ κατεργάσασθαι ἐν τῇ πόλει αἱρετώτερον εἶναι τὸν καλὸν θάνατον. Sic c. inf. Aπ. 2, 3, 11. εἴ τινα βούλοιο κατεργάσασθαι (*eo redigere*), ὁπότε θύοι, καλεῖν σε. ¶ 4) *sibi parare, acquirere.* Π. 4, 5, 8. εἰ ὅσα ἂν κατεργαζώμεθα (Margg. προσεργασώμεθα, quod probatur Fischero ind. Palaephat. in v. ἐργάζεσθαι.) μὴ φυλάξομεν. Ιερ. 4, 7. 11, 8. κατειργασμένος ἂν εἴης τὸ φιλεῖσθαι. Aπ. 4, 2, 12. σὺ δὴ τοῦτο (i. e. iustitiam) κατείργασαι; K. 12, 19.

12, 19, 22. ¶ 5) *parare aliis*, bello, A. 6, 2, 6. τὴν σωτηρίαν σφῶν κατειργασμένων. εἶναι γὰρ τοὺς κατειργασμένους (np. αὐτὴν Ἀρκάδας. 7, 7, 15. τοσούτους ἀνθρώπους συστρατεύεσθαί τε καὶ κατεργάσασθαί σοι ἀρχήν. Cod. Eton. συγκατεργάσασθαι, quod ferri poteſt. §. 16. τὸ πιστεύεσθαί σε a nobis, τὸ καὶ τὴν βασιλείαν σοι κατειργασμένον. All. κατειργασμένων, vt referatur ad ſequens χρημάτων. quod non verum videtur. Ιππ. 8, 19. δοκοῦσιν ἄν μοι τὴν νίκην πολὺ μᾶλλον κατεργάζεσθαι ciuitati ſuae vel imperatori. ¶ 6) *vincere, ſibi conciliare.* c. acc. perſ. Απ. 2, 3, 16. τὰ πονηρὰ ἀνθρώπια — ἔλοις — τοὺς δὲ καλοὺς – κατεργάσαιο ¶ 7) *ſtudio et exercitatione proficere.* Απ. 4, 2, 7. ἐλάττους οἱ κατεργαζόμενοι γίγνονται. ¶ 8) *interficere.* Heſych. et Suid: κατειργάσατο· κατηγωνίσατο. Poll. 9, 153. Ξενοφῶν μὲν ἔφη, κατειργάσατο τὸν λέοντα. Locus Xen. eſt Π 4, 6, 2. p. 257. Hemſterhuſ. ad Poll. l. l. dicit, εὐφήμως pro interficere poni eiusmodi verba, vt Lat. *conficere.*

κατερεῖν, *accuſare, deferre.* Π. 1, 4, 8. κατερεῖν αὐτοῦ τῷ πάππῳ.

κατερείπειν, v. ἐρείπειν.

κατέρχεσθαι, *redire* in patriam, v. Thom. Mag. A. 7, 2, 1. οἴκαδε κατελθεῖν. E. 7, 3, 4. πάλιν κατέρχεται, qui ſua ſponte fugerat. §. 7. p. 476. dicitur κατελθὼν εἰς τὴν πόλιν. Dicitur inprimis de exulibus, Schol. Ariſtoph. ad Rann. 1195. ἰδίως δὲ ἐπὶ τῶν φυγάδων χρῶνται τῷ κατέρχεται. Cauſam aperit Phauorin: κατῆλθον — ἀντὶ τοῦ ἐνελιμενίσθην ὡς πολλαχοῦ, ἢ ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς ἦλθον. Ἀττικοὶ μέντοι καὶ τὸν φυγάδα εἰς τὴν πατρίδα νοστῆσαι λέγουσιν. ἐπεὶ ἡ πατρὶς ἑκάστοις οἷά τις λιμήν ἐστι. Αγ. 8, 7. Ἀριστόδημος ὁ Ἡρακλέους, ὅτε κατῆλθε in Peloponneſum, regnum auitum recuperaturus. E. 1, 7, 12. 5, 2, 9. 7, 1, 31. 7, 3, 7. p. 477. ὅστις — κατέρχηται φυγάς. Saepe participium c. artic. fere pro ſubſtantiuo ponitur, E. 5, 3, 10. τοῖς κατεληλυθόσιν — τῶν κατεληλυθότων. §. 11. οἱ κατελθόντες. §. 13. 25. 5, 4, 9. οἱ κατεληλυθότες.

κατευθὺ, *recta.* Hinc Σ. 5, 5. ὁρᾶν τὸ κατευθὺ, *intueri quod oculis oppoſitum eſt.*

κατευ-

κατευρύνειν, *dilatare*. In lexicis caret auctoritate. v. Gramm. Ante Leunclauium legebatur Ιπ. 4, 4. τοὺς πόδας κατευρύνοι. Ille repoſuit καταῤῥωννύοι, ſenſu eiusmodi verbum poſtulante. v. καταῤῥωννύειν.

κατευτρεπίζειν, *componere, corrigere*. Π. 8, 6, 8. ἥν τις — τι τῶν τεταγμένων παραλίπῃ, ταῦτα πάντα κατευτρεπίζει.

κατέχειν, ¶ 1) *occupatum tenere et tueri*. Π. 3, 1, 15. τὰ ἐχυρὰ κατέχειν. 6, 3, 8. ὁπόσον κατεῖχον χωρίον in acie. 6, 4, 5. 7, 4, 5. 7, 5, 25. §. 26. p. 456. ἀρχὴν — λαβόντα κατέχειν. Paulo ante eſt διασώσασθαι. Α. 4, 2, 1. 4. 9. 4, 3, 18. 4, 8, 10. τοσοῦτον χωρίον (2 codd. τοσούτων χωρίων) κατασχεῖν — ὅσον etc. 5, 6, 3. p. 290. ὑψηλὰ κρατεῖν κατέχοντες καὶ πάνυ ὀλίγοι δύναιντ' ἄν. τούτων δὲ κατεχομένων — Prius κατέχειν exponunt *occupare*, (v. nr. 5.) alterum *tenere*, κρατεῖν autem *tueri*. §. 10. 22. 7, 7, 17. αἴσχιον ταῦτα νῦν μὴ κατασχεῖν (2 codd. μετασχεῖν), ἢ τότε μὴ λαβεῖν. Ε. 2, 2, 3. 4, 5, 3. 4, 8, 3. 6, 2, 18. εἰς τὴν ὑπὸ τῶν πολεμίων κατεχομένην θάλασσαν. In aliis ὑπὸ deeſt. 7, 1, 6. Απ. 3, 5, 26. 27. Sic de dis tutelaribus, Π. 2, 1, 1. θεοῖς καὶ ἥρωσι Περσίδα γῆν κατέχουσι — θεοῖς τοῖς Μηδίαν γῆν κατέχουσι. Heſych: κατασχεῖν· κατακρατεῖν, κατοικεῖν. cf. οἶκος. ¶ 2) *retinere*. Π. 5, 4, 18. γυναῖκας ἄγειν — ὡς δεδεμένους τούτοις κατέχοι αὐτούς. Α. 7, 7, 17. εἰ μή τις αὐτοὺς φόβος κατέχοι. Ε. 1, 4, 2. ὁ Φαρνάβαζος κατεῖχε τοὺς πρέσβεις, *non tradebat Cyro*. 3, 3, 10. Απ. 2, 6, 9. φίλον — δήσαντα κατέχειν ὥσπερ δοῦλον, ne aufugiat. 3, 11, 11. βίᾳ οὔτ' ἂν ἕλοις οὔτε κατάσχοις φίλον. Κ. 3, 3. 6, 22. Hinc paſſiuum κατέχεσθαι, *occupatum eſſe*, Απ. 4, 5, 10. ἥκιστα ἔξεστι ταῦτα πράττειν τῷ κατεχομένῳ ἐπὶ τῷ σπουδάζειν περὶ τὰς ἡδονάς, ¶ 3) *detinere*, a) verbis blandis, Απ. 3, 6, 2. τοιάδε λέξας κατέσχεν Glauconem. Sic Απ. 2, 6, 11. Σειρῆνες ἐπᾴδουσαι κατεῖχον, ὥστε μὴ ἀπιέναι ἀπ' αὐτῶν τοὺς ἐπᾳσθέντας. b) pulchritudine, Ιπ. 11, 9. πάντων τῶν ὁρώντων — τὰ ὄμματα κατέχει. ¶ 4) *ſeruare, obtinere*. Σ. 8, 26. οὐ καθέξει τὴν φιλίαν. ¶ 5) *occupare, potiri*. Π. 4, 3, 3. p. 227. εἰ κατάσχοι-

σχοιμεν τὰ νῦν προφαινόμενα. In ſqq. eſt κύριοι αὐτῶν γενώμεθα, et κτήσασθαι A. 5, 6, 3. p. 290. vid. n. 1. 6, 1, 22. in 2 codd. eſt κατασχεῖν pro ἥκειν. Sed minus bene. Nam agitur de ciuitate amica. 7, 1, 19. E. 2, 1, 2. 3, 1, 12. 7, 1, 31. ¶ 6) *obſtringere*. De iureiurando, A. 3, 1, 13. ὅρκους κατέχοντας ἡμᾶς. ¶ 7) *coercere, regere, cohibere, reprimere*. Π. 4, 6, 2. p. 257. τότε κατέσχεν ὑπὸ σκότους τὸν Φθόνον — οὐκέτι κατέσχεν ὁ ἀνόσιος τὸν Φθόνον. Σ. 2, 10. τοὺς θυμοειδεῖς ἵππους κατέχειν. cf. γέλως. ¶ 8) *impellere, cogere*. A. 2, 6, 7. etc. v. ἀνάγκη nr. 5. ¶ 9) *vrgere*. Π. 1, 4, 22. ἰσχυρὰν τὴν ψυχὴν τοῖς πολεμίοις ἐποίει — κατέχων. Brodaeus: *hoſtes premens*. Hutch: *acrius vrgens*. Sed Stephano hoc participium videtur ſuſpectum. Adeſt etiam lectionis varietas. All. legunt καθὼς εἶχεν, all. aliter. Zeun. legit τοῖς πολ., ἰσχυρῶς κατέχων, ἐποίει. E. 1, 3, 13. πάντῃ οἱ πολέμιοι κατεῖχον. 4, 6, 10. μάλα κατεῖχον βάλλοντες. Sic fere E. 4, 2, 13. οἱ Λακεδαιμόνιοι ὅσον κατέσχον τῶν Ἀθηναίων, ἐκράτησαν, *quot ſibi oppoſitos habebant*. v. Schneider. ad h. l. ¶ 10) *proſternere*. Π. 1, 4, 8. βάλλει καὶ κατέσχε τὸν κάπρον. Wels. minus recte: *capit*. ¶ 11) *ſuperiorem eſſe*. in republica, E. 4, 8, 22. ἐπύθετο τὸν ἐν τῇ Ῥόδῳ δῆμον πάντα κατέχοντα. §. 20. erat κρατεῖν. ¶ 12) *curſu attingere*. K. 9, 20. cerui ῥιπτοῦσι εἰς τὴν θάλασσαν, ἐὰν κατέχωνται. ¶ 13) *appellere*. Suid: κατέσχον· προσωρμίσθησαν. Schol. Thucyd. 4, 54. et 57. κατασχόντες· προσορμίσαντες. 4, 43. κατασχήσουσι· ἐλλιμενίσουσι. Cf. 8, 23. et Thom. Mag. in v. προσέσχον. c. ἐπί, E. 2, 1, 19. Κόνων — κατασχὼν ἐπὶ τὴν Ἀβαρνίδα — ἔλαβεν αὐτόθεν. Sed Albertus locum Act. 27, 40. vbi vt ap. Thucyd. 8, 23. iungitur c. εἰς, vertit *curſum direxerunt*. cf. Kypk. ad Act. l. l. ¶ 14) *perhibere, continere, contendere, affirmare*. K. 13, 17. λόγοι παλαιοὶ κατέχουσι ὡς καὶ θεοὶ χαίρουσι. ¶ 15) Σ. 1, 10. οἱ ἐκ θεῶν του κατεχόμενοι, *a deo aliquo correpti*, *dei cuiusdam numine afflati*. v. Bach. ad h. l. et Perizon. ad Aelian. V. H. 12, 64. Sic Σ. 8,

Σ. 8, 10. ὑφ' οὗ — κατέχεσθαί μοι δοκεῖς ἔρωτος. ¶ 16) κατεῖχον legitur pro κατῆγον. v. καταπέμπειν. Permutatur etiam c. ἐπέχειν. v. ibi nr. 6.

κατηγορεῖν, ¶ 1) *accuſare, deferre*. E. 1, 7, 10. p. 56. κατηγορῆσαι. 2, 3, 18. p. 95. τοὺς ϛρατηγοὺς ἀποκτεῖναι κατηγοροῦντα. c. κατὰ, E. 1, 7, 6. κατηγορούντων κατὰ τῶν ϛρατηγῶν. Sic eſt etiam Luc. 23, 14. Steph. malebat κατὰ omittere. Sed diſerte hanc ſtructuram probat Etymol. M. et κατὰ h. l. videtur additum eſſe a Xenophonte, vt perſpicuitati conſuleretur. c. gen. perſ. A. 5, 8, 1. Ξενοφῶντος κατηγόρησαν, φάσκοντες παίεσθαι ὑπ' αὐτοῦ. E. 1, 1, 22. κατηγορήσας Τισσαφέρνους Ἑρμοκράτης. 1, 7, 1. τῶν ἐξ καταπλευσάντων — Ἀρχέδημος — κατηγόρει ἐν δικαϛηρίῳ. §. 2, 3. 5. 10. p. 59. 2, 3, 17. p. 93. §. 18. p. 95. ἐκεῖνοι ἑαυτῶν κατηγορεῖν ἐφαίνοντο. O. 11, 22. c. περὶ obiecti, E. 1, 7, 1. κατηγόρει περὶ ϛρατηγίας. c. πρὸς, O. 11, 24. κατηγοροῦμεν πρὸς ἀλλήλους, εἴ τις ἀδίκως τιμᾶται c. ὡς, E. 7, 1, 26. κατηγοροῦντος τοῦ Λέοντος, ὡς οὔτε συσκηνοῦν ἐθέλοι ἑαυτῷ. c. gen. et πρὸς, Π. 6, 1, 18. ἡ γυνὴ — κατηγόρησε τοῦ Ἀράσπου πρὸς τὸν Κῦρον. A. 7, 7, 25. c. gen. et ὡς, E. 3, 1, 6. κατηγόρουν αὐτοῦ οἱ σύμμαχοι, ὡς ἐφίει ἁρπάζειν. 7, 4, 39. Απολ. 10. Paſſiuum: E. 5, 2, 25. κατηγορεῖτο τοῦ Ἰσμηνίου, ὡς βαρβαρίζει. c. gen. et ὅτι, E. 1, 7, 10. p. 54. κατηγορῶμεν αὐτῶν, ὅτι ἔπεισαν τοὺς ξυνάρχοντας. O. 4, 10. Paſſiu. E. 3, 5, 18. κατηγορουμένου αὐτοῦ, καὶ ὅτι ὑϛερήσειεν ἐς Ἁλίαρτον. c. acc. rei et gen. perſ. E. 1, 7, 9. κατηγόρει αὐτῶν τὰ αὐτά. ¶ 2) *culpare, criminis loco obiicere*. Π. 5, 5, 7. ἐν τούτοις ἔχεις τινὰ πλεονεξίαν ἐμοῦ κατηγορῆσαι. E. 4, 1, 14. 6, 5, 37. ¶ 3) *reprehendere*. Απ. 1, 3, 4. τῶν ἄλλων τὴν μωρίαν κατηγόρει. ¶ 4) *conqueri*. Π. 5, 2, 13. ὑπερηφανίαν τοῦ τρόπου κατηγορεῖς. E. 7, 1, 31. κατηγορούντων αὐτοῦ τῶν Ἀρκάδων, ὡς etc. vp. publice apud reliquos Graecos. 7, 4, 40. ¶ 5) *male dicere*. Ιερ. 1, 14. τυράννου κατ' ὀφθαλμοὺς κατηγορεῖν. Antea erat λοιδορία. Mox eſt κακῶς λέγειν. ¶ 6) *laudare*. vid. κατειπεῖν. Thom. Mag: κατηγορῶ οὐ μόνον ἐπὶ κακοῦ, ἀλλὰ

ἀλλὰ καὶ ἐπὶ καλοῦ ποτέ. Απ. 2, 6, 33. κατηγόρει, ἔφη ὁ Κριτόβουλος. Intell. μου. ¶ 7) indicare. c. gen. et ὅτι, Π. 8, 3, 4. ἥν μου κατηγορήσης ὅτι αἵρεσιν δέδωκα. Potlit etiam per ironiam Socraticam explicari. vt nr. 6. A, 5, 7, 2. ¶ 8) prodere, arguere. v. Suid. Π. 1, 4, 3. νεκρὸν, ὃ κατηγορεῖ τὴν ὀλιγοσιτίαν.

κατηγορεῖσθαι medium v. in κατακρᾶσθαι.

κατηγορία, accusatio. A. 5, 8, 1. ὡς ὑβρίζοντος τὴν κατηγορίαν ἐποιοῦντο. E. 2, 1, 2. κατηγορίαι ἐγίγνοντο πολλαὶ τῶν Ἀθηναίων, ἃ παρηνενομήκεσαν.

κατήγορος, index, argumentum. O. 20, 15. ἡ ἐν γεωργίᾳ (ἀμέλεια) ἐστὶ σαφὴς ψυχῆς κατήγορος κακῆς.

κατήκοος, obediens. Aπ. 3, 4, 8. τοὺς ἀρχομένους κατηκούς τε καὶ εὐπειθεῖς ἑαυτοῖς παρασκευάζειν.

κατηρεμεῖν, sedare, tranquillare. A. 7, 1, 14. βουλόμενος αὐτοὺς κατηρεμῆσαι. §. 15. milites ad diripiendum incitati κατηρεμήθησαν. 2 codd. κατηρεμίσθησαν.

κατιδεῖν, ¶ 1) desuper videre, e loco superiori conspicere. Π. 2, 4, 14. ἀετὸς ἐπιπτάμενος ὡς κατεῖδε τὸν λαγώ. 7, 1, 19. A. 4, 7, 16. ἐπὶ τοῦ ὄρους, καὶ κατεῖδον τὴν θάλατταν. 6, 5, 5. 7, 3, 24. E. 1, 4, 7. 2, 1, 16. 6, 2, 10. Sic de speculatore, E. 1, 1, 2. κατιδὼν δὲ ὁ τῶν Ἀθηναίων ἡμεροσκόπος. ¶ 2) e longinquo videre et animaduertere. Π. 4, 5, 7. τὰ πυρὰ castrorum κατιδόντες. A. 4, 4, 6. 12. 4, 6, 4. Aγ. 1, 30. E. 1, 1, 3. 1, 6, 40. 2, 1, 17. ἐπὰν κατίδωσιν αὐτοὺς ἐκβεβηκότας. 3, 4, 22. 7, 4, 22. Alia constructio: E. 2, 1, 15. κατιδόντας ὅ τι ποιοῦσιν hostes, ἀποπλεῖν καὶ αὐτῷ ἐξαγγεῖλαι. ¶ 3) videre, obseruare. A. 4, 3, 8. ὅτι κατίδοιεν — γέροντα καὶ γυναῖκα — μαρσίππους κατατιθεμένους. O. 8, 17. Σ. 9, 4. K. 6, 10. οὐχ ἑώρακεν ἢ οὐ κατεῖδε. §. 19. ¶ 4) explorare. Π. 3, 2, 13. κατασκεψάμενοι καὶ τα αὐτῶν πράγματα, ᾤχοντο πρὸς τοὺς πολεμίους, ὅπως αὖ καὶ τὰ ἐκείνων κατίδωσιν. A. 1, 10, 9. ¶ 5) videndo deprehendere. c. gen. Iπ. 1, 15. ὄρχεις μὴ μεγάλους — ὃ οὐκ ἐστι πώλου κατιδεῖν, in pullo. ¶ 6) perspicere, intelligere. Π. 1, 5, 7. p. 52. ὅ τι προσεκτήσατο, τοῦτο οὐκέτι δύναμαι κατιδεῖν.

δεῖν. 5, 5, 5. p. 328. ἵνα σαφέστατα κατίδωμεν, ὁποῖον τὸ — ἀδίκημα.

κατιέναι, ¶ 1) *descendere.* A. 5, 7, 8. κατιόντες τινὲς e locis montanis. Ιπρ. 8, 3. equi dicuntur ἀφ' ὑψηλῶν ἀσφαλῶς κατιέναι. Edd. vett. καθιέναι. vbi v. ¶ 2) *deuehi.* Αγ. 8, 7. ἐπὶ πολιτικοῦ κανάθρου κατῄει εἰς Ἀμύκλας. ¶ 3) *redire in patriam.* E. 2, 2, 14. οἱ φυγάδες κατῄεσαν. Sic κατέρχεσθαι.

κατιλύειν, *limo obducere.* O. 17, 13. τῷ κατιλυθέντι (σίτῳ) ἐπικουρῆσαι.

κατοικεῖν, *habitare.* c. ἐν, A. 5, 3, 8. κατοικοῦντος αὐτοῦ ἐν Σκιλλοῦντι. c. acc. E. 2, 4, 28. ἔδοξεν αὐτοῖς Ἐλευσῖνα κατοικεῖν. O. 4, 8. et 9. οἱ κατοικοῦντες sunt *incolae.* cf. κατοικίζειν.

κατοικίζειν, *habitabilem facere, condere.* A. 5, 6, 7. χώραν τῇ Ἑλλάδι προσκτήσασθαι, πόλιν κατοικίσαντας. 6, 4, 5. κατοικίσαι πόλιν. Perperam all. κατοικῆσαι.

κατοικοδομεῖν, *aedificiis occupare.* Αθ. 3, 4. δεῖ διαδικάζειν, εἴ τις — κατοικοδομεῖ τι τὸ δημόσιον. Leuncl. τὸ vult omitti.

κατοικτείρειν, *miserari.* Π. 7, 3, 5. κατοικτείρων τὴν γυναῖκα, οἵου ἀνδρὸς στεροῖτο. Intell. λογιζόμενος vel simile quid. v. Fischer. ad Plat. Phaed. 66, 19.

κατοίκτισις, *commiseratio.* Π. 6, 1, 24. λέγει ἡ Πάνθεια τὴν — πρὸς αὐτὴν κατοίκτισιν, np. quod ipsam ingenue Cyrus, non vt seruam, tractasset.

κατοκνεῖν, *cunctari, vereri* Π. 7, 5, 18. κατώκνουν σοι προσιέναι.

κατολοφύρεσθαι, *deplorare, lamentis prosequi.* Π. 7, 3, 6. Κῦρος ἀγασθείς τε τὴν γυναῖκα καὶ κατολοφυράμενος ἀπῄει. Poeticum vocatur a Stephano in indice.

κατόπιν, *a tergo, pone.* Cf. ὄπισθεν. Videtur redundare, Π. 1, 4, 21. κατόπιν τούτους ἐδίωκον.

κατόπτεσθαι, *videre.* Π. 5, 4, 20. hostes ex vrbe Babylone τὸ πλῆθος ἡμῶν κατόψονται.

κατοπτεύειν, *oculis notare, adspectu cognoscere.* Π. 8, 2, 7. rex Persarum πολλοὺς ἐποίησεν καὶ ὠτακουστεῖν καὶ κατοπτεύειν, τί ἂν ἀγγείλαντες ὠφελήσειαν βασιλέα. O. 10, 8. qui cerussa et minio faciem ornarunt, ὑπὸ λουτροῦ (*per lauationem*) ἀληθινῶς κατωπτεύθησαν.

κάτοπτρον, *speculum.* Π. 7, 1,

7, 1, 1. τὰ Κύρου ὅπλα ὥσπερ κάτοπτρον ἐξέλαμπεν.

κατορθοῦν, ¶ 1) *dirigere*. K. 10, 11. κατορθοῖ (τὸ προβόλιον) ἡ ἀριστερὰ αὐτοῦ. Poll. 5, 24. habet ἀπευθύνειν τὸν σίδηρον. ¶ 2) *rem bene et ex sententia gerere*. Est bellicum. Thom. Mag: κατορθῶται ἐπὶ πολέμου καὶ τῶν τοιούτων. Cf. Phrynich. p. 106. et Herodian. Grammat. p. 208. E. 7, 1, 2. p. 437. κατὰ θάλατταν πλεῖστα κατωρθώκατε. Oppon. ἀποτετυχήκατε. p. 439. πλεῖστα κατωρθωκότες. Opp. ἐσφαλμένοι. Απ. 3, 1, 3. μεγάλα ἀγαθὰ, κατορθοῦντος αὐτοῦ, — εἰκὸς γενέσθαι. Opp. διαμαρτάνειν. Sic de fortuna, E. 6, 4, 8. εἰς τὴν μάχην πάντα τἀναντία τοῖς μὲν Λακεδαιμονίοις ἐγίγνετο, τοῖς δὲ (Θηβαίοις) πάντα καὶ ὑπὸ τῆς τύχης κατωρθοῦτο, *prospere cedere iubebantur, prospere cedebant*.

κατορύττειν, ¶ 1) *defodere*. Π. 3, 3, 3. τὰ χρήματα μηκέτι κατορύξαι. 4, 2, 14. 8, 2, 11. A. 4, 5, 20. οἶνον ἔφρασεν ἔνθα ἦν κατορωρυγμένος. Est forma Attica. v. Moeris p. 240. Phrynich. p. 12. Thom. Mag. p. 519. Πο. 4, 7. Ιπ. 4, 3. ¶ 2) *sepelire*. A. 5, 8, 4. βόθρον ὀρύττοντα ὡς κατορύξοντα τὸν ἄνθρωπον — ζῶντας ἡμᾶς δεῖ κατορυγῆναι. Απ. 1, 2, 55.

κάτω, ¶ 1) *infra*. Π. 6, 1, 17. δρέπανα — κάτω ὑπὸ τῷ ἄξονι. Απ. 3, 1, 7. κάτω καὶ ἐπιπολῆς. K. 4, 8. oppon. ἄνωθεν. Comparatiuus: Ιπ. 7, 10. ἢν ἀνακεκυφὼς ᾖ ὁ ἵππος, ἡνιοχείτω κατωτέρω, *habenas demittat inferius*, Oppon. ἀνωτέρω. K. 9, 15. c. articulo, Π. 6, 4, 1. χιτῶνας — σολιδωτοὺς τὰ κάτω, *in partibus inferioribus*. A. 4, 2, 16. Ιπ. 1, 4. τὰ κατωτέρω τῶν κυνηποδῶν ἐᾶ. K. 9, 14. cf. ἄνω. ¶ 2) *deorsum*. A. 4, 8, 16. ἥμουν, καὶ κάτω διεχώρει αὐτοῖς. §. 21. κάτω οἱ πολλοὶ ἐκυλινδοῦντο. ¶ 3) *ad mare, in Asia inferiori*. cf. ἀνάβασις. Π. 6, 2, 5. p. 363. τῶν βαρβάρων τῆς κάτω Συρίας. All. Ἀσίας. E. 1, 4, 1. ἐπιστολὴν ἔφερε τοῖς κάτω πᾶσι, qui aute dicuntur οἱ ἐπὶ θαλάττῃ.

κάτωθεν, *ab imo, ex inferiore loco*. Sed saepe tamen accipi potest pro κάτω. O. 18, 2. K. 8, 8. 10, 13. πίπτειν ἐπὶ τὸ σῶμα, καὶ ἔχεσθαι τῆς ὕλης κάτωθεν. c. artic. Ιπ. 1, 15. περὶ τῶν κάτωθεν ἀστραγάλων. Leuncl. vult

περὶ τῶν ὄπισθεν, quia opponitur ἔμπροσθεν, et vertit *de talis posterioribus.* v. Zeun. c. gen. K. 4, 1. τὰ κάτωθεν τῶν μετώπων — τὰ κάτωθεν τῶν κενεώνων, *inferiores partes.*

κατώτατος, *infimus.* Π. 6, 1, 27. τῶν μηχανῶν τὸ κατώτατον οἴκημα.

καταφερής, *deorsum spectans, pronus.* K. 5, 30. lepus habet κεφαλὴν κατωφερῆ. Margg. καταφερῆ. Eadem varietas est in Polluc. 5, 69. et 71.

Καυή, *Caue.* E. 4, 1, 10. vocatur κώμη μεγάλη, np. in Aeolia, vt videtur, vel Phrygia. cf. Κύμη.

καυλός, *pars hastae acuminata, quae ferro hastae inseritur.* Hesych: καυλός· τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος τὸ ἀπεξυσμένον, εἰς ὃ ἐμβιβάζεται κοῖλον τοῦ δόρατος. Etymol. M. καυλός, τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος, ὃ εἰς τὸ ὀξὺ ἐντίθεται. — πᾶν δ' ἐπίμηκες αὐλὸς λέγεται. Eustath. ad Il. π, p. 1049, 13. καυλὸς δόρατος τὸ ἐνιέμενον μέρος εἰς τὸ κοῖλον τῆς ἐπιδορατίδος. Cf. ad ν, p. 926, 11. et 949. 23. Sed αὐλὸς est *spiculi foramen, cui ὁ καυλὸς inseritur, la douille.* K. 10, 3. τὰ προβόλια — λόγχας ἔχοντα — κατὰ δὲ μέσον τὸν καυλὸν κνώδοντας ἀποκεχαλκευμένους. Ante Stephanum rectius legebatur αὐλόν, quod ipsum est in Poll. 5, 20. 22. Sensus est idem. Cf. αὐλὸς nr. 2. et Zeun.

καῦμα, *solis aestus, calor,* i. q. θάλπος. A. 1, 7, 6. διὰ καῦμα οὐ δύνανται οἰκεῖν οἱ ἄνθρωποι. Απ. 4, 3, 9. O. 16, 13. Σ. 2, 18. K. 5, 9. ὅταν ᾖ καύματα. De febris aestu vid. πυριφλεγής.

καύσιμον, *quicquid comburi potest.* A. 6, 3, 9. καίειν ἅπαντα ὅτῳ ἐντυγχάνοιεν καυσίμῳ. §. 12. ἔκαιον ὅσα καύσιμα ἑώρων.

Καΰστρου πεδίον, *Caystri campus,* proprie quidem erat locus amoenus et insigniter planus in finibus Lydiae atque Ioniae, prope flumen Caystrum. Olim vocabatur Ἄσιος λειμών. v. Homer. Il. β, 461. ibique Eustath. p. 254. Cf. Herodot. 4, 45. Sed in Xenophonte videtur esse nomen oppidi in Phrygia, Π. 2, 1, 2. p. 87 τοὺς ἀπὸ Φρυγίας τῆς παρ' Ἑλλήσποντον συμβαλεῖν φασι Γαβαῖον ἔχοντα εἰς Καΰστρου πεδίον ἑξακισχιλίους ἱππεῖς. Marg. Steph. Καΰστριον. A. 1, 2, 11. εἰς Καΰστρου πεδίον, πόλιν οἰκουμένην vltra fontes Maeandri.

καχεξία, *malus habitus, imbecilla valetudo*. Απ. 3, 12, 2. τοῦ σώματος καχεξίαν. §. 3. 6. 7.

Κέβης, *Cebes*, Thebanus, Socratis discipulus, Απ. 1, 2, 48. 3, 10, 17.

Κεβρὴν, *Cebren*, vrbs Cebreniae, regionis in Troade. Steph. Byz: Κεβρηνία, χώρα τῆς Τρωάδος – Δίδυμος δὲ Κέβρηνα τὴν πόλιν φησίν. Cf. Suid. E. 3, 1, 14. ἐν Κεβρῆνι μάλα ἰσχυρῷ χωρίῳ τὴν φυλακὴν ἔχων.

Κεβρήνιοι, *Cebrenii*. E. 3, 1, 15. insunt in vrbe Cebrene, a Dercyllida obsessa.

Κεγχρέα s. Κεγχρέαι, *Cenchrea*, portus LXX. stadiis a Corintho distans. Wassius ad Thucyd. 8, 10. ostendit, scribi hoc nomen etiam per ει et ι, it. tam singulare esse, quam plurale, et nunc in vltima, nunc in penultima accentum habere. Cf. interpp. ad Moerin p. 330. et Wetsten. ad 1 Corinth. 16, 1. E. 4, 5, 1. ex Isthmo ἀπεχώρουν ἐς τὸ ἄστυ (Corinthum κατὰ τὴν ἐπὶ Κεγχρέας ὁδόν. 6, 5, 41. 7, 1, 6. τὰ ἐπιτήδεια ἐξῆν ἀσφαλῶς ἐκ Κεγχρεῶν κομίζεσθαι. §. 29. 7, 4, 5. Χάρης ἀφικνεῖται μετὰ τοῦ ναυτικοῦ πρὸς τὰς Κεγχρέας.

κέγχρος, *milium*. v. Theophrast. hist. plantt. 3, 2. 8, 1. 3. Dioscorid. 2, 119 — 121. A. 1, 2, 22. in parte quadam Ciliciae habebant πολὺ — καὶ μελίνην καὶ κέγχρον.

Κεδρεῖαι, *Cedreae*. Steph. Byz: Κεδρέαι, πόλις Καρίας. E. 2, 1, 10. τῆς Καρίας — καὶ προσβαλὼν πόλει τῶν Ἀθηναίων ξυμμάχῳ, ὄνομα Κεδρείαις.

κεῖνος, poetice pro ἐκεῖνος. v. Etymol. M. et Doruill. ad Charit. p. 133. E. 1, 1, 19. Steph. et Morus probant κείνους, sed Leuncl. et Wels. ἐκείνους. 1, 3, 8. Stephanus habet κείνην, Leuncl. ἐκείνην. 1, 6, 9. ἐς τὸ κείνου δυνατὸν, *quantum in illo esset*. Leuncl. nimis poeticum putat, et legit τοὐκείνου. 2, 2, 2. κείνης τῆς νυκτός. §. 11. κείνους κυρίους εἶναι. 2, 3, 18. p. 100. κείνοις πολεμῶ. 4, 1, 4. κεῖνον μόνον εἶναι. In his omnibus Leuncl. in marg. habet ἐκείνης, ἐκείνους, etc. Σ. 4, 12. in optimis edd. legitur κείνου pro ἐκείνου.

κείρειν, *tondere*. E. 1, 7, 5. v. χρώς.

κεῖσθαι, ¶ 1) *iacere*. a) De eo qui lapsus est, Ιπ. 7, 16. κεῖσθαι αὐτὸν καὶ ἵππον,

πον. b) De mortuis et interfectis. v. Bergler. ad Alciphr. p. 18.. et Fischer. ad Anacr. 4, 9. Π. 7, 3, 2. τὸν νεκρὸν κείμενον humi. A. 1, 8, 19. ἀπέθανε — καὶ ὀκτὼ ἔκειντο ἐπ' αὐτῷ. 4, 8, 16. μεθύουσιν ἐῴκεσαν — μαινομένοις — ἀποθνήσκουσιν. ἔκειντο δὲ οὕτω πολλοὶ, ὥσπερ τροπῆς γεγενημένης. 6, 5, 4. Αγ. 2, 14. E. 3, 5, 16. c) De re ignobili et contemta, f. de mortuis ignobilibus, quorum nulla fit mentio, Απ. 2, 1, 33. οὐ μετὰ λήθης ἄτιμοι κεῖνται. ¶ 2) *fitum effe.* A. 3, 4, 6. τεῖχος πρὸς τῇ πόλει κείμενον. 5, 4, 7. ἔκειτο τοῦτο (χωρίον) πρὸ τῆς πόλεως. E. 3, 1, 23. ὅπου κεῖται τὰ Μανίας, np. domus et thefauri. 6, 2, 6. ¶ 3) *poni, collocari.* A. 2, 4, 6. πλίνθοις ἐν ἀσφάλτῳ κειμέναις. 7, 3, 11. αἱ τράπεζαι ἔκειντο. Ante eſt ἐτίθεντο. Απ. 4, 2, 14. πρὸς δικαιοσύνην οὐδὲν ἡμῖν τούτων κείσεται, *adfcribetur, annumerabitur.* Antea faepe eſt τιθέναι. Cf. τιθέναι nr. 5. O. 19, 2. §. 9. πλάγιόν τι — κεῖσθαι ὥσπερ γράμμα ὕπτιον. Sic ἆθλα dicuntur κεῖσθαι ἐν μέσῳ. v. ἆθλον. Sic metaphorice: Π. 2, 3, 5. p. 118. τοῖς ἄρχουσι πείθεσθαι ἐν κοινῷ κεῖται, h. e. *omnes poſſunt.* ¶ 4) *ſuo loco repoſitum eſſe.* Π. 2, 2. 2. p. 104. ᾔδει ὅπου ἔκειτο ἡ ἐπιστολή. 8, 4, 16. κτήματα κείμενα ὡς μὴ ῥᾴδια εἶναι ἰδεῖν, διηγεῖτο. O. 8, 2. 13. 14. 15. 19. ἐπειδὰν ὑποδήματα ἐφεξῆς κέηται — χύτρας εὐκρινῶς κειμένας. §. 20. cf. τάττειν nr. 1. et ἐκποδὼν nr. 6. c. εἰς, O. 7, 36. ἡ εἰς τὸν ἐνιαυτὸν κειμένη δαπάνη. cf. Luc. 12, 19. ¶ 5) *ſtatutum eſſe.* c. ἐπὶ, Απολ. 25. ἐφ' οἷς ἔργοις κεῖται θάνατος ἡ ζημία. ¶ 6) *latum eſſe, datum eſſe, conſtitutum eſſe.* De legibus; v. Wetſten. ad 1 Timoth. 1, 9. Λ. 15, 7. κατὰ τοὺς τῆς πόλεως κειμένους νόμους. Απ. 4, 4, 16. c. ὑπὸ, Απ. 4, 4, 21. τοὺς ὑπὸ θεῶν κειμένους νόμους — τοὺς ὑπ' ἀνθρώπων κειμένους νόμους. ¶ 7) *conuenire, cadere in.* c. ἐπὶ, Π. 2, 2, 5. δοκεῖ ὄνομα κεῖσθαι ἐπὶ τοῖς etc. ¶ 8) Etiam de armis eſt i. q. τίθεσθαι. Euſtath. ad Il. ψ, p. 1300. obſeruat, verbum κεῖται eſſe σύστοιχον verbo τίθεται. v. Hutch. A. 4, 2, 13. ἔνθα τὰ ὅπλα ἔκειντο, *vbi milites armati ſtabant.* 7, 1, 15. ἐπεὶ ἔκειτο τὰ ὅπλα — συγκαλεῖ Ξενοφῶν τὴν

τὴν στρατιὰν, armati stabant omnes. Leuncl. in armis ordine constiterant. Vigerus: acies instructa erat. Sed Hutch: arma ordine disposita erant. ¶ 9) De coniugibus verti potest coire, vel coniunctum esse. Nam iungitur c. μετὰ, O. 7, 19. τοῦτο τὸ ζεῦγος κεῖται μετ' ἀλλήλων τεκνοποιούμενον. Fr. Portus: quasi in lecto iacet. ¶ 10) In var. lect. est pro δεῖσθαι v. ibi nr. 2.

Κέκροψ, Cecrops, primus Athenarum rex, indigena. Απ. 3, 5, 10. τὴν τῶν θεῶν (Neptuni et Minervae) κρίσιν, ἣν οἱ περὶ Κέκροπα ἔκριναν. v. Apollodor. 3, 14, 1. ibique Ill. Heyn.

κεκρύφαλος, ¶ 1) retinaculum f. lorum, quo frenum in superiore capitis parte alligatur. v. Kuhn. ad Polluc. 10, 55. Ιπ. 6. 8. τὸ στόμιον — κἂν μὲν δέχηται, περιτιθέναι δεῖ τὸν κεκρύφαλον. ¶ 2) concauitas retis, Gallice bourse du filet. Poll. 5, 31. κεκρύφαλος δὲ, ἄρκυος ἡ κοιλότης. K. 6. 7. ἐπαίρων εἰς μέσον τὸν κεκρύφαλον.

Κελαιναί, Celaenae, vrbs Phrygiae. A. 1. 2, 7. in hac vrbe habet Cyrus βασίλεια et paradisum, quem medium Maeander fluuius perlabitur, ortus in ipsa regia. §. 8. etiam ipse rex ibi habet regiam. §. 9. est ἡ Κελαινῶν ἀκρόπολις.

κελεύειν, ¶ 1) iubere. a) Π. 1, 4, 18. ἐθαύμασε τίνος κελεύσαντος ἥκοι, cuius iussu. 2. 2, 2. p. 103. προέρχομαι ὥσπερ σὺ κελεύεις. b) Passiv. Π. 5, 5, 12. ἦσαν πρὸς αὐτὸν — ὡς κεκέλευστο ὑπὸ Κύρου. v. Iungerm. ad Polluc. 3, 102. qui augmenti in talibus omissi plura habet exempla. 8. 3, 7. προσεκύνησαν, εἴτε — κεκελευσμένοι, εἴτε καὶ ἐκπλαγέντες. E. 1, 6, 5. οὐκ ἔχω τί ἄλλο ποιῶ, ἢ τὰ κελευόμενα. 3, 5, 6. c) c. inf. sine dat. aut acc. qui facile potest intelligi. Π. 2, 2, 1. p. 101. ἐκέλευσε ἄρχεσθαι. §. 2. p. 103. προϊέναι ἐκέλευσα, np. τὸν λόχον. p. 104. ὁ μὲν κελεύει προϊέναι. E. 2, 2, 12. 2, 4. 6. 21. 3. 1, 19. 3. 3, 5. ἀγαγὼν αὐτὸν ἐπὶ τὸ ἔσχατον τῆς ἀγορᾶς, ἀριθμῆσαι κελεύει. 4, 1. 9. 4, 3, 1. τάττω καὶ ἀπαγγέλλειν κελεύω. Hic haud dubie κελεύω est e glossemate. In antiquis editt. est λέγω, quod etiam Morus et Schneiderus recepit. §. 13. 5, 1, 9. ἐκέ-

ἐκέλευε τῇ σάλπιγγι ἐπιπλεῖν. Interdum aliud verbum dicendi in eo latet, A. 4, 5, 13. οἱ δὲ σφάττειν ἐκέλευον· οὐδὲ γὰρ ἂν δύνασθαι πορευθῆναι. Intell. ἔλεγον vel ἔφασαν. E. 2, 2, 7. ἐκέλευεν ἰέναι· οὐ γὰρ εἶναι κύριος αὐτός. Intell. ἔφη. §. 11. Cf. infra. Passiv. Π. 4, 5, 10. ὑπ' ἐκείνου κελευσθέντες ἐξιέναι. c. μή, E. 3, 4, 4. ἐκέλευον μὴ θύειν, vetabant. Marg. Leuncl. εἶπον μὴ θ. d) c. acc. rei, E. 1, 7, 10. p. 59. μὴ ποιήσαντας, ἃ οἱ στρατηγοὶ ἐκέλευσαν. 4, 1, 15. οὐδὲ τοῦτό σε κελεύομεν, πένητα — εἶναι. e) c. acc. perſ. omiſſo inf. Π. 7, 1, 1. καὶ τοὺς ἀμφ' αὐτὸν ἐκέλευσεν, np. ἀναβαίνειν ἐπὶ τοὺς ἵππους. f) c. acc. et inf. Π. 1, 4, 17. ἐκέλευε περιβαλλομένους — ἐλαύνειν. §. 20. 2, 2, 2. p. 103. ἐκέλευσας διδάσκειν τὴν ἑαυτοῦ ἕκαστον τάξιν — οὐ σὲ μόνον ἐκέλευον, ἀλλὰ πάντας προϊέναι. p. 104. ἐκέλευσέ με τὴν ἐπιστολὴν δοῦναι — ἐκέλευσα αὐτὸν δραμόντα ἐνεγκεῖν τὴν ἐπιστολήν. 4, 5, 18. 5, 4, 1. A. 1, 5, 8. ἐκέλευσε τοὺς περὶ αὐτὸν Πέρσας συνεπισπεῦσαι τὰς ἁμάξας. 2 codd. συνεπισπεύσειν. 1, 9, 15. 2, 1, 6. 3, 4, 24. Aθ. 2, 18. κωμῳδεῖν δῆμον οὐκ ἐῶσιν — ἰδίᾳ δὲ κελεύουσιν. E. 1, 1, 7. 1, 6, 2. 1, 3, 2. 9. 2, 1, 16. ἀπιέναι αὐτὸν ἐκέλευον· αὐτοὺς γὰρ νῦν στρατηγεῖν. Intell. ἔλεγον. Cf. ſupra lit. c. 2, 2, 7. 2, 4, 5. 25. 3, 2, 10. 3, 3, 5. τί δή με τούτους ἐκέλευσας ἀριθμῆσαι; §. 8. 9. 3, 4, 11. 22. 23. 3, 5, 1. 6. 4, 1, 5. 8. 4, 2, 5. 4, 3, 3. 14. g) c. dat. et inf. v. Doruill. ad Charit. p. 630. Suid: κελεύω δοτικῇ καὶ αἰτιατικῇ. Π. 1, 3, 8. κέλευσον — τῷ Σάκᾳ καὶ ἐμοὶ δοῦναι. Marg. Steph. τὸν Σάκαν. v. Zeun. 6, 1, 10. h) Dicitur de gubernatore nauis vel celeuſte, O. 21, 3. ὁ κελεύων eſt ὁ κελευστής. Sic Aπ. 3, 5, 6. οἱ ἐν ταῖς ναυσὶν — τὰ κελευόμενα ποιοῦσι, ἀλλὰ καὶ καραδοκοῦντες τὰ προσταχθησόμενα. Hinc eleganter O. 17, 2. οἱ, πρὶν κελευσθῆναι ὑπὸ τοῦ θεοῦ, σπείροντες. Intelligitur pluuia. Hoc Plinius H. N. 18, 25. latine reddidit: *antequam deus ſignum dederit.* v. Salmaſ. ad Solin. p. 516. (p. 734.) qui recte obſeruat, κελεύειν dici eos, *qui remigibus ſignum dabant, quo remigare inciperent vel deſinerent.* i) Sic deus κελεύειν

ειν dicitur per oraculum, E. 3, 3, 3. τὸν θεὸν τοῦτο κελεύειν φυλάξασθαι. et per exta, E. 7, 2, 20. οἰόμεθά σε — τοὺς θεοὺς ταῦτα πράττειν κελεύσειν. k) De lege, E, 1, 7, 10. p. 55. ψήφισμα, ὃ κελεύει — ἀποδικεῖν. cf. νόμος. Similiter E. 1, 7, 10. p. 56. κατὰ τοῦτο τὸ ψήφισμα κελεύω κρίνεσθαι. ¶ 2) *venire iubere, vocare.* v. Leisner. praefat. ad Lamb. Bos de ellipsi graeca. Π. 2, 4, 5. χολῇ κελεύοντι ὑπήκουόν σοι. Sed Zeun. ex edd vett. restituit χολῇ σαλεύων, *vix me commouens, tardissime incedens.* E. 2, 3. 22. ἐκέλευσε ὁ κήρυξ τοὺς ἕνδεκα ἐπὶ τὸν Θηραμένην. Intell. ἰέναι vel ἔρχεσθαι. Leuncl. et Steph. malunt ἐκάλεσε, plane vt Π. 8, 7, 2. vbi Zeun. ex Iunt. recepit ἐκέλευσεν. Cf. ὅπλον nr. 4. ¶ 3) *praecipere docendo.* Π. 1, 6, 19. p. 76. ἐδίδασκεν τοὺς παῖδας τὴν δικαιοσύνην, ὥσπερ καὶ σὺ κελεύεις. Iπ. 8, 2. ¶ 4) *suadere, hortari, censere.* Suid: κελεύω οὐκ ἐπὶ μειζόνων μόνον κεῖται, — ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἐλαττόνων. v. Weiseling. ad Herodot. 3, 36. Π. 5, 2, 15. p. 284. κελεύων ὡς ἀσφαλέστατα ποpείας ποιεῖσθαι. Paulo ante est δοκεῖ. 8, 7, 2. Cyrum ministri προσιόντες λούσασθαι ἐκέλευον. A. 1, 4, 14. τί οὖν κελεύω ποιῆσαι. 3, 1, 19. E. 1, 5, 3. 1, 6, 9. 1, 7, 10. p. 58. p. 59. ὃν κελεύουσι τῇ αὐτῇ ψήφῳ κρίνεσθαι. 2, 1, 21. 3, 2, 14. 4, 4, 3. Aπ. 1, 2, 56. 2, 10, 5. 4, 7, 4. 8. O. 3, 10. πωλοδαμνεῖν με κελεύεις. 12, 16. εἰ ἐγκρατεῖς εἰσιν ἂν σὺ κελεύεις. Steph. sine causa coniicit βούλει, quod mox sequitur. Σ. 6, 1. ¶ 5) *rogare, petere.* Huc inprimis pertinent, quae paulo ante nr. 4. e Suida attulimus. Π. 3, 2, 13. ὁ ἄγγελος ᾧ κελεύω ὑμᾶς ἡγεμόνας δοῦναι. 5, 5, 13. ἠξίου — συνδειπνεῖν· ὁ δὲ, μὴ δὴ σὺ κέλευε, *omitte rogare.* 6, 2, 2. A. 4, 5, 18. 7, 4, 17. 7, 5, 5. E. 6, 5, 9. it. per legatos, Π. 4, 5, 8. ἰέναι τινὰ καὶ κελεύειν πέμπειν στράτευμα. E. 2, 4, 19. πεμπόντων — ἐς Λακεδαίμονα — καὶ βοηθεῖν κελευόντων. 6, 4, 19. 20. 6, 5, 8. 7, 1, 19. 7, 5, 3. ¶ 6) *non recusare.* E. 6, 5, 25. κελεύοντες — ἀποσφάττειν σφᾶς. ¶ 7) *concedere, permittere.* Π. 2, 4, 7. Κῦρος ἤρετο — ἢ καὶ ἐγὼ εἴπω; — καὶ ὁ Κυαξάρης ἐκέλευσεν. ¶ 8) In var. lect.

lect. permutatur etiam c. ἐντέλλεσθαι. v. ibi.

κέλευσμα, *iussum, incitatio.* K. 6. 20. πρὸς τοῖς ἄλλοις κελεύσμασιν — ἐπικελεύειν· εὖ κύνες. Edd. vett. et Zeun. κελεύμασιν, quae est Attica forma. v. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. 430.

κελευστής, *celeustes, hortator, qui nautas et remiges moderatur et ad opus faciendum incitat,* vel voce vel portisculo s. malleo. v. Poll. 1, 96. ibique interpp. Drakenborch ad Sil. Ital. 6, 36. et inprimis Suid. in h. v. et supra κελεύειν nr. 1. h. Aθ. 1. 2. οἱ κελευσταὶ distinguuntur a gubernatoribus et proretis E. 5, 1, 8. λίθων ψόφῳ τῶν κελευστῶν ἀντὶ φωνῆς χρωμένων. O. 21, 3.

κέλης proprie est *equus solitarius, cui vir vnus insidet.* Sed deinde ad rem nauticam transfertur, ita vt sit *nauis vno remo acta, nauis parua atque adeo velox, actuaria.* Suid: κέλης, εἶδος πλοιαρίου μικροῦ. cf. Dorvill. ad Charit. p. 273. Scheffer. de milit. nav. 2, 2. p. 68 79. et quos laudat Oudendorp. ad Thom. Mag. in h. v. E. 1, 6, 26. τῷ Ἐτεονίκῳ ὁ ὑπηρετικὸς κέλης πάντα ἐξήγγειλε.

Κελτοί, *Celtae,* populi Galliae, vel potius i. q. *Galli.* v. Wernsdorf. de rep. Galatarum p. 59. sqq. E. 7. 1, 9. 21. sunt in auxiliis a Dionysio missis.

κενεών, *venter, ile, locus sub pectore mollis et ossibus vacuus.* Etymol. M. κενεὼν — ὁ κατὰ τὸν λαγόνα τόπος, ἡ λαπάρα· παρὰ τὸ κενὸς εἶναι ὀστέων — πρὸς σύγκρισιν τῶν πλευρῶν. Hesych: κενεὼν, ὁ περὶ τοὺς λαγόνας τόπος, τὸ διάκενον μέρος τῶν ὀστῶν. cf. Suid. et Phauorin. Pollux dupliciter describit. Nam 2, 166. τὸ δὲ ὑπὸ τὰς πλευρὰς, inquit, τῶν ὀστῶν λῆγον ὀστέον χήτη, καὶ κενεὼν, καὶ ζώνη καλεῖται. Hic intelligitur os sub costis. Sed in nostros locos cadere videtur altera eius descriptio 2, 170. τῷ ἐπιγαστρίῳ οἱ κενεῶνες ὑπόκεινται, οὓς καὶ λαγόνας καλοῦσι. Dicitur de equo, Iπ. 1, 12. 11, 2. 12, 8. De canibus, K. 4, 1. Cf. Poll. 5, 59.

κενός, ¶ 1) *vacuus.* A. 4, 8, 14. πολὺ τῆς φάλαγγος ἐν τῷ μέσῳ κενὸν ἐποίησαν militibus. E. 1, 1, 5. ναῦς τῶν πολεμίων λαβόντες κενὰς, nр. ἀνδρῶν. 2, 1, 18. αἱ μὲν δίκροτοι, — αἱ δὲ

αἱ δὲ παντελῶς κεναὶ remigibus. Απ. 3, 13, 6. de eo qui nihil portat: πότερον κενὸς, ἢ φέρων τι. O. 18, 7. εἰς τὸ κενὸν τῆς ἅλω, *in eum locum vbi nullum frumentum iacet.* c. gen. Π. 4, 5, 5. τὸ ϛρατόπεδον κενὸν Μήδων καὶ ἵππέων. A. 1, 8, 14. cf. ἐϛὶ n. 4. ¶ 2) *ieiunus.* O. 11, 18. ἀριϛῶ — ὅσα μήτε κενὸς μήτε ἄγαν πλήρης διημερεύειν. ¶ 3) *falsus. vanus.* A. 2, 2, 10. κενὸς ὁ φόβος. ¶ 4) *inutilis.* v. καινὸς nr. 5.

κενοτάφιον, *inanis tumulus,* (v. Virgil. Aen. 3, 304. 6, 505.) *monumentum sine cadauere.* v. quos laudat de cenotaphiis Fabricius B. A. p. 1037. A. 6, 4, 6. ἔθαψαν — οὓς δὲ μὴ εὕρισκον, κενοτάφιον αὐτοῖς ἐποίησαν μέγα. cf. Hutch. ad h. l. p. 478.

κενοῦν, *vacuum relinquere, deserere.* O. 8, 7. πορεύονται milites. εἰς γὰρ τὸ κενούμενον ἀεὶ ὄπισθεν ἐπέρχονται.

κεντεῖν, *stimulare, stimulis cruciare, vulnerare.* A. 3, 1, 19. οἱ ϛρατηγοὶ καὶ λοχαγοὶ — παιόμενοι, κεντούμενοι, ὑβριζόμενοι, οὐδ' ἀποθανεῖν δύνανται. cf. Doruill. ad Charit. p. 637. (Alias dicitur αἰκιζόμενοι.) E. 3, 3, 11.

κεντεῖσθαι, *stimulare.* Σ. 4, 6. ex Homero: ἵππον κένσαι, *equum tuum stimula.* Est imperatiuus aor. 1. med. contractus pro κέντησαι. v. Etymol. M.

κεντρίζειν, ¶ 1) *stimulare.* Ιπ. 11, 6. εἴ τις ὀρχηϛὴν μαϛιγῴη καὶ κεντρίζοι, vt eleganter saltet. ¶ 2) *instigare, incitare.* Π. 8, 7, 3. p. 544. κεντριζόμενον ὑπὸ τῆς πρὸς τὰ καλὰ ἔργα φιλονεικίας. c. εἰς. Σ. 8, 24. ὁ ἔρως κεντρίζει me εἰς τὸν ἀντίπαλον ἔρωτα αὐτῷ παῤῥησιάζεσθαι.

Κεντρίτης, *Centrites,* fluuius. A. 4, 3, 1. τὸν Κεντρίτην ποταμὸν εὖρος ὡς δίπλεθρον, ὃς ὁρίζει τὴν Ἀρμενίαν καὶ τὴν τῶν Καρδούχων χώραν.

κέντρον, *calcar.* Π. 7, 1, 15. ἐξαιματῶν τῷ κέντρῳ. Cf. Poll. 1, 214.

Κεραμεικὸς, *Ceramicus,* duplicis generis locus Athenis. Timaeus lex. Plat: Κεραμεικοὶ δύο, ὁ μὲν ἔνδον τείχους, ὁ δὲ ἐκτὸς, ἔνθα τοὺς ἐν τῷ πολέμῳ τελευτῶντας ἔθαπτον. cf. Suid. et Meursii Ceramicus geminus. E. 2, 4, 23. ἀποθνήσκει in proelio Χαίρων — καὶ ἄλλοι οἱ τεθαμμένοι Λακεδαιμονίων πρὸ τῶν πυλῶν ἐν Κεραμεικῷ.

ραμεικῷ. De hac porta v. Meurſii Athenae Atticae in fine.

κεραμεικὸς, *fictilis*. Σ. 7, 2. τροχὸς τῶν κεραμεικῶν. Attice pro τρ. κεραμεικός. Leuncl. *ex eo genere rotarum, quibus vtuntur figuli*. Saltem τροχὸν habet κεραμεὺς ap. Homer. Il. σ, 600. In lexicis non extat forma adiectiui κεραμεικὸς, ſed κεραμικός. E Phauorino tamen patere videtur, etiam κεραμεικὸν ſignificare figulinum.

Κεράμειος ſiue
Κεραμικὸς κόλπος, *ſinus Ceramicus*. E. 1, 4, 4. τῆς Καρίας εἰς τὸν Κεραμικὸν κόλπον. 2, 1, 10. τῆς Καρίας ἐς τὸν Κεράμειον κόλπον.

κεράμιον, *amphora*, ſecundum Dioſcoridem duodequinquaginta ſextarios capiens. v. Leuncl. marg. p. 372. Arbuthnot tabb. antiq. numiſm. pond. et menſ. p. 93. Eiſenſchmid de ponderib. et menſuris 2, 3. Heſych: κεράμιον· τὸ τοῦ οἴνου ἢ ὕδατος ςαμνίον. it. κάδος· κεράμιον. cf. Bernhardi tabb. pond. ac menſur. 1, 42. et Rambachii continuata archaeologia Potteri Graeca p. 210. et 214. qui μετρητὴν, ἀμφορέα, κάδον, κεράμιον et ςαμνίον inter ſe differre negat. Sed Morus κεράμιον negat eſſe amphoram. De diuerſa nominis ſcriptura v. Suid. A. 6, 1, 9. Σινωπεῖς — ξένια πέμπουσι — οἴνου κεράμια χίλια. 6, 2, 2.

κεράμιος, *fictilis*. A. 3, 4, 4. ᾠκοδόμητο murus Lariſſae πλίνθοις κεραμίαις. Hutchinſono iudice vſitatius eſt κεραμείαις vel κεραμικαῖς.

κεραμίς, *tegula*. E. 6, 5, 9. τὴν ὀροφὴν διελόντες ἔπαιον ταῖς κεραμίσιν.

κέραμος, *tegula*. Aπ. 3, 1, 7. λίθοι, καὶ πλίνθοι, — καὶ κέραμος. Geſnerus in indice chreſtomathiae videtur recte ita diſtinguere, vt κέραμος ſit *tegula, quae ignem ſenſerit*, atque adeo firmior ſit quam πλίνθος.

Κεράμων, *Ceramon*, Athenienſis, diues. Aπ. 2, 7, 3, 4.

Κεραμῶν ἀγορὰ, *Ceramorum Forum*. A. 1, 2, 10. ἐξελαύνει εἰς Πέλτας — ἐντεῦθεν ἐξελαύνει — παρασάγγας δώδεκα εἰς Κεραμῶν ἀγορὰν, πόλιν οἰκουμένην, ἐσχάτην ἐν τῇ Μυσίᾳ. An alius praeter Xenophontem Myſiae vrbem commemorauerit Κεραμῶν ἀγορὰν, neſcit Abreſch. in

Obſ.

Obs. misc. T. I. p. 75. et ad Hesych. in v. Κέραμος. Debet autem h. l. non Cariae oppidum intelligi, sed illud oppidum Phrygiae, quod a Plinio H. N. 5, 32. *Ceranae* vocatur. Saltem Hutchinsono etiam ita videbatur, qui idem recte obseruauit, Κεραμῶν ἀγορὰν eodem modo dici, quo apud Romanos Forum Julii etc.

κεραννύναι, ¶ 1) *aqua diluere vinum.* Veteres grammatici deducunt a κέρας, quia homines ante inuenta pocula bibebant e cornibus. v. Etymol. M. in v. κεράσαι, et quos laudat Wetsten. ad Apoc. 14, 10. A. 1, 2, 13. οἴνῳ κεράσας αὐτὴν, sc. τὴν κρήνην. All. perperam αὐτόν. 5, 4, 17. oppon. οἶνος ἄκρατος et κεραθείς. ¶ 2) *miscere.* Αθ. 2, 8. Φωνῇ καὶ διαίτῃ χρῶνται κεκραμένῃ ἐξ ἁπάντων τῶν Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων. ¶ 3) *temperare.* De aëre. Cf. Poll. 5, 108. K. 5. 5. τὸ ἔαρ κεκραμένον τῇ ὥρᾳ καλῶς παρέχει τὰ ἴχνη λαμπρά. Poll. 5, 49. habet: τοῦ ἀέρος ἄμεινον κεκραμένου, propter anni coelique temperiem.

κέρας, ¶ 1) *cornu.* Bos dicitur κέρατι παίειν, vid. παίειν. De primorum hominum consuetudine e cornibus bibendi vid. Athenae. 11, 7. it. Bochart. hieroz. T. I. 2, 33. cf. κεραννύναι et κεράτινος. A. 7, 2, 13. κατὰ τὸν Θρᾴκιον νόμον κέρατα οἴνου προὔπινον. 7, 3, 12. Phauorin. in v. κερᾶν· — οἱ γὰρ παλαιοὶ πρὸ τῆς τῶν ποτηρίων χρήσεως κέρασιν ἐχρῶντο ἀντὶ τῶν ἐκπωμάτων — τοῦ Ξενοφῶντος λέγοντος· κέρατα δὲ οἴνου περιέφερον. Addit etiam alia ex eadem §. 12. et sequentibus 13. 14. 16. ¶ 2) *tuba ex aere curuo,* cum σάλπιγξ sit *tuba e recto aere.* v. σημαίνειν et φθέγγεσθαι, it. Κερασούντιοι. ¶ 3) *flexus.* Strabo 10. p. 704. τὰς τῶν ποταμῶν καμπὰς καλεῖσθαι κέρατα. Phauorin: κέρας — καὶ τοπικὸν, τροπικῶς, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ ὑψηκέρατα πέτραν (ap. Aristoph. nubb. 597.) καὶ κέρατα ποταμῶν, ἤτοι καμπαί. Sic Curt. 3, 4, 6. *cornu iugi.* A. 5, 6, 3. p. 290. ἢ τὰ κέρατα τῆς ὁδοῦ τοῦ ὄρους καθ' ἑκάτερά ἐστιν ὑψηλά. Zeun. e 2 Larcheri codd. recepit lectionem τὰ κέρ. τοῦ ὄρους τῆς ὁδοῦ καθ' ἑκ. quam Larcherus vertit *deux sommets très-élevés de montaignes, qui bordent*

dent le chemin des deux côtés. ¶ 4) *cornu* f. *latus exercitus* vel *aciei.* Suid: κέρας· τὸ μέρος τῆς φάλαγγος ἐν τῷ πολέμῳ. Poll. 1, 1.6. τῶν μαχομένων τὸ ἔμπροσθεν, μέτωπον καὶ ζυγὸν καὶ πρόσωπον· καὶ τὰ ἑκατέρωθεν ἄκρα, πλευρὰ καὶ κέρατα, δεξιὸν καὶ εὐώνυμον. Π. 2. 4, 17. extr. ἐπειδὰν δὲ παρέλθῃ τὸ κέρας. 6, 3, 10. σὺ τὸ δεξιὸν κέρας ἔχε, ὥσπερ ἔχεις. 7, 1, 4. κάμπτοντες ἀνέτεινον τὰ κέρατα — ἀποσπᾶν τὰ κέρατα ἀπὸ τῆς φάλαγγος, — ἡνίκα ἂν γένηται τὰ κέρατα, ἀναβαίνοντα κατ' ἀντιπέρας τῶν πλαγίων. §. 8. §. 11. μαχεῖσθε πρὸς κέρας, *adversus eos, qui vos a latere aggrediuntur, adversus cornu hostile.* §. 12. 8, 5. 8. ἐκ κέρατος εἰς φάλαγγα καταστῆσαι. Α. 4, 8, 10. ἔξω τοὺς ἐσχάτους λόχους γενέσθαι τῶν πολεμίων κεράτων. Ε. 3, 2, 12. 4, 2, 11. De classe, Ε. 6, 2, 16. ἐπανήγαγεν ἂν τὸ κέρας ἀπὸ τῆς γῆς, *cornu dirigebat abductum e terra.* Morus, cui merito ἂν h. l. suspectum est, coniicit ἀνὰ μέρος, *per vices,* Schneiderus autem ἐπανῆγεν ἐπὶ κέρως aut κατὰ κέρας, *singulas, vnam post alteram.* cf. διέχειν f. διασχεῖν et συγκύπτειν.

¶ 5) εἰς κέρας, *longo ordine, alius post alium.* Ιπρ. 4. 3. διὰ στενῶν ὁδῶν — εἰς κέρας ἡγητέον. ¶ 6) ἐπὶ κέρως, *singuli deinceps, longo agmine.* Dukerus ad Thucyd. 6, 32. putat idem esse, quod ἐπὶ μιᾶς (v. εἷς nr. 8.), quae explicatio interdum vera est. Λ. 11, 8. ὅταν ἐπὶ κέρως πορεύωνται. Zeun. vertit *versus latus aciei vel agminis.* Sic de nauibus; Suidas: ἐπὶ κέρως παραπλέοντας, τουτέστι μίαν κατακολουθοῦσαν τῇ ἑτέρᾳ. Ε. . 7, 10. p. 8. ἀναχθέντας ἐπὶ κέρως ἅπαντας. 6, 2, 18. Saepe permutatur cum ἐπικαίρως. v. Dauis. ad Maxim. Tyr. diss. XII. p. 50. et interpp. Thucyd. 6, 32. Sic Λ. 11, 10. et Ε. 7, 5, 22. viri docti pro ἐπικαίρως legunt ἐπὶ κέρως. Valckenar. ad Herodot. 6, 12. in Thucydide et Xenophonte semper legi dicit ἐπὶ κέρως, in Herodoto vero ἐπὶ κέρας. Sed ἐπὶ κέρας est etiam Π. 6, 3, 11. p. 386. et Λ. 11, 9. quanquam priori loco Hutch. recepit ἐπὶ κέρως, quod iam Steph. praetulerat. ¶ 7) κατὰ κέρας, a) *a latere.* Π. 7, 1, 14. πολλοὶ τὰ ἅρματα φεύγοντες ὑπὸ τῶν κατὰ κέρας ἑπομένων

μένων ἀπέθνησκον. Zeun. explicat: *qui per cornu hostile irruptione facta sequebantur*. E. 6, 5, 16. κατὰ κέρας καὶ ἐκ τοῦ ὄπισθεν ἐπιπίπτειν. Ita Gronouius ad Arrian. exp. Alex. 1, 14. p. 30. exponit H. 7, 1, 5. εἰ κατὰ κέρας προσῄεσαν. ¶ b) *protento vtroque cornu*. Ita Brodaeus interpretatur H. 1, 6, 19. p. 82. εἴ σοι κατὰ κέρας ἄγοντι οἱ πολέμιοι ἐπιφανεῖεν. Morus non male: *sic ducenti exercitum, vt inuadat cornu hostile*. Sed Gronov. l. l. κατὰ κέρας non ad ἄγοντι, sed ad ἐπιφ. refert, vt sit *a latere*. Fortassis tamen recte accipiatur pro ἐπὶ κέρως. Cf. lit. c. ¶ c) *versus* s. *contra cornu hostile*. H. 7, 1, 13. Φάλαγγι κατὰ κέρας προσέβαλλον. Sic Morus explicat A. 4, 6, 4. ἵνα μὴ κατὰ κέρας ἄγων πλησιάσῃ τοῖς πολεμίοις, παρήγγειλε — ὅπως ἐπὶ φάλαγγος γένοιτο τὸ στράτευμα. Sed hic recte potest accipi pro ἐπὶ κέρως, *longo agmine*, vt E. 7, 4, 23. Cf. lit. b.

Κερασούντιοι, *Cerasuntii*. A. 5, 5, 7. Sinopensium tributarii. 5. 7, 8. — 17. cum quidam Graecorum in amicas Cerasuntiorum regiones irruentes male mulctati essent, Cerasuntii mittunt legatos ad Graecos conquestum, qui, orta ex improuiso turba, timentes fugiunt ad littus, et currentes in mare incidunt. 7, 3, 16. vulgo legitur: Κερασούντιοι, οἳ σημαίνουσιν αὐλοῖς τε καὶ σάλπιγξιν etc. Sed Zeun. ex insigni lectionis varietate constituit hanc lectionem: κέρασί τε αὐλοῦντες καὶ etc. *cornibus canentes*. Certe Poll. 4, 71. habet κέρασι αὐλεῖν.

Κερασοῦς, *Cerasus*. A. 5, 3, 4. ἀφικνοῦνται εἰς Κερασοῦντα, πόλιν Ἑλληνίδα ἐπὶ τῇ θαλάττῃ, Σινωπέων ἄποικον, ἐν τῇ Κολχίδι χώρᾳ. 5, 4, 1. Ab hac vrbe nomen acceperunt cerasi (*die Kirschbäume*), quibus ager eius abundat. v. Plin. H. N. 15, 25.

κεράτινος, *corneus*. A. 6, 1, 2. Paphlagones ἔπινον ἐκ κερατίνων ποτηρίων. cf. κέρας nr. 1.

κεραυνός, *fulmen*. E. 4, 7, 7. πίπτει κεραυνὸς εἰς τὸ στρατόπεδον. Απ. 4, 3, 14. varia de eo verba et formulae leguntur

Κέρβερος, *Cerberus*. A. 6, 2, 2. παρὰ τῇ Ἀχερουσιάδι χερρονήσῳ λέγεται Ἡρα-

Ἡρακλῆς ἐπὶ τὸν Κέρβερον κύνα καταβῆναι.

κερδαίνειν, *lucrari, quaestum facere, rem familiarem augere.* Saepe dicitur in malam partem. Π. 2, 2, 5. τοῦ λαβεῖν ἕνεκα καὶ κερδᾶναι. Ο. 3, 8. 12, 15. ἐρωτικῶς ἔχουσι τοῦ κερδαίνειν, i. e. φιλοκερδεῖς εἰσι. c. acc. Α. 2, 6, 11. ἵνα πλείω κερδάνοι. Αϑ. 1, 17. Sic eleganter, Π. 8, 3, 16. τοσοῦτον κερδαίνω, πλείω μὲν φυλάττειν δεῖ, πλείω δὲ ἄλλοις διανέμειν, *hoc scilicet commodi percipio.* Απ. 3, 11, 3. Theodota παρ' ἡμῶν ἔπαινον κερδαίνει, *hoc lucri habet, vt a nobis laudetur.* c. ἀντὶ, Απολ. 9. κερδᾶναι τὸν πολὺ χείρω βίον ἀντὶ θανάτου c. ἀπὸ, Απ. 2, 9, 3. πένητα. οὐ γὰρ ἦν οἷος ἀπὸ παντὸς κερδαίνειν, *non ex quouis homine, sed e sycophantis, quaestum facere.* 3, 5, 16. c. ὅθεν et ὁπόθεν, Απ. 2, 1. 25. οὐδενὸς ἀπεχόμενος, ὅθεν ἂν δυνατὸν ᾖ τι κερδᾶναι. 2, 6, 3. πρὸς ἓν ἄλλο — ἢ ὁπόθεν αὐτὸς κερδανεῖ.

κερδαλέος, (poet. Port.) *lucrosus, vtilis.* Απ. 3, 4, 11. οὐδὲν οὕτω λυσιτελὲς καὶ κερδαλέον, ὡς — νικᾶν. Oppon. ζημιῶδες. Ο. 12, 15. κερδαλέον ἐστὶν ἡ ἐπιμέλεια. c. inf. Ε. 5, 2, 12. p. 301. μετὰ τῶν κρατούντων ἕπεσθαι κερδαλέον ἐστίν. c. dat. Ιπρ. 6, 4. τὸ μεταδοῦναι κερδαλέον τῷ προεστηκότι. c. εἰς, Ο. 3, 9. τῶν — κερδαλέων εἰς πώλησιν ὄντων. Compar. c. gen. Π. 7, 1, 9. μηδὲν εἶναι κερδαλεώτερον τῆς ἀρετῆς. Αγ. 11, 3. Ιπρ. 5, 9. c. gen. et inf. Π. 4, 2, 12. οὐδὲν ἐστι κερδαλεώτερον τοῦ νικᾶν. §. 19. p. 224. c. ἤ, et dat. Α. 1, 9, 10. κερδαλεώτερον εἶναι Κύρῳ καλῶς πειθαρχεῖν, ἢ τὸ κατὰ μῆνα κέρδος. Sic c. εἰς, Π. 5, 11. εἰς χρήματα κερδαλεώτερον νομίζει τῇ πόλει πόλεμον, ἢ εἰρήνην. Superl. Π. 8, 1, 7. τὰ ῥᾷστα καὶ κερδαλεώτατα (Margg. κερδαλεώτερα) τοῖς παροῦσιν προστάττειν. c. inf. Πο. 3, 1. ἐμπορεύεσθαι ἡδίστη τε καὶ κερδαλεωτάτη ἡ πόλις.

* **κερδαλεώτερον** (aduerb.), *maiori cum lucro s. vtilitate.* Ο. 2, 18. τοὺς δὲ (ταῦτα) ῥᾷον καὶ κερδαλεώτερον ποιοῦντας.

κέρδος, *lucrum, commodum.* a) In bonam partem, Π. 2, 2, 5. μήτ' ἐπὶ τῷ ἑαυτῶν κέρδει, μήτ' ἐπὶ ζημίᾳ τῶν ἀκουόντων. Πο. 3, 4. οὐ μόνον τοῦ κέρδους e mercatura, ἀλλὰ καὶ τῆς τιμῆς ἕνεκεν. Απ. 1, 6,

1, 6. 14. μέγα νομίζομεν κέρδος, ἐὰν ἀλλήλοις φίλοι γενοίμεθα. O. 3, 8. 8, 12. Sic de stipendio, A. 1, 9, 10. τὸ κατὰ μῆνα κέρδος. Eleganter c. ἡγεῖσθαι et νομίζειν, *in lucro ponere*, Π. 4. 2, 19. p. 224. πᾶν τι μεῖον ἡμῖν δώσωνται, κέρδος ἡγήσασθαι· διὰ γὰρ τὰ κέρδη h. l. est: *quia plus accipiunt illi, quam nos*) ἥδιον ἡμῖν παραμένουσι. Aγ. 7, 3. σώζεσθαι πάντας, κέρδος νομίζων. E. 3, 1, 3. b) In malam partem, Π. 4. 2, 19. p. 225. γαστρὸς κρείττους εἶναι, καὶ ἀκαίρων κερδῶν. 8, 1, 9. αἰσχρῶν κερδῶν ἀπέχεσθαι. Aγ. 1, 36. E. 1, 4. 6. τῶν πρὸς τὸ ἴδιον κέρδος πολιτευόντων. 2, 4. 13. ἰδίων κερδέων ἕνεκα. §. 29. Iερ. 1, 36. τῷ λῃστῇ παρέχει ἡδονὰς τὸ κέρδος. Aπ. 1, 2, 22. ἀπείχοντο κερδῶν, αἰσχρὰ νομίζοντες εἶναι. §. 56. ταῦτα ποιεῖν ἐπὶ τῷ κέρδει, *si modo lucrum habeas, quamuis turpe*. O. 14, 10. Iπρ. 1, 10. διὰ κέρδος τοῦτο ποιεῖν. K. 13, 8.

Κέρκασος, v. Καΐκος.

Κέρκυρα, *Corcyra*, maris Ionii insula. Κερκυραῖοι, *Corcyraei*. E. 5, 4, 64 — 66. Timotheus Corcyram subigit. 6, 2, 3 — 14. Mnalippus Lacedaemonius, insulam ob commoditatem situs commendabilem, erepturus, vrbem obsidet. Bonitas regionis milites eius molles facit. Obsessi fame premuntur, eruptione in securos Lacedaemonios facta eos fugant, et tropaeum statuunt, ita vt Lacedaemonii insulam relinquerent. §. 21 – 27. Iphicrates Corcyram venit, nauesSyracusanorum Lacedaemoniis auxilio missas capit, et alia ibi gerit.

Κέρσος, *Cersus*, fluuius apud portas Ciliciae. A. 1, 4, 4. vbi all. Κάρσος. Vix in aliis scriptoribus reperitur. v. Hutch. diss. p. 14.

Κερτόνιον, *Certonium*, Mysiae oppidum. A. 7, 8, 4. δι' Ἀτραμυττίου καὶ Κερτονίου παρ' Ἀταρνέα εἰς Καΐκου πεδίον ἐλθόντες. Quia nomen Certonii non in vllo alio scriptore legitur, Hutch. diss. p. 39. dicit esse Herodoti (7, 42.) Καρίνην, et Plinii *Carenen*. Sed Theopompus ap. Steph. Byz. Κυτώνιον vocat πόλιν μεταξὺ Μυσίας καὶ Λυδίας.

κεφάλαιον, ¶ 1) *caput, praecipua pars*. Iπρ. 3, 7. ἐπειδὰν ὑπερβάλλωσι τὸ κεφάλαιον τοῦ ἀντιπροσώπου θεάτρου. Leuncl. *cardinem*.

dinem. Camerar. *caput.* Gailius, non admonito lectore, omisit nomen θεάτρου, et τὸ κεφ. vertit *l' extremité du temple.* ¶ 2) *summa.* Π. 6, 3, 8. τὸ πλῆθος εἰπὲ ἐν κεφαλαίῳ, *summatim.* Αγ. 11, 1. ἐν κεφαλαίοις ἐπανελθεῖν, *summaria repetitione explicare.* Bach.

κεφαλαλγής, *capiti dolorem afferens.* A. 2, 3, 9. ἦν — ἡδὺ μὲν, κεφαλαλγὲς δέ. — ἦν δὲ καὶ τοῦτο κεφαλαλγές.

κεφαλή, ¶ 1) *caput.* Π. 4, 2, 16. ὅστις μὴ ταῦτα ποιήσῃ, αὐτίκα τῆς κεφαλῆς στερηθήσεσθαι. A. 2, 6, 1. ἀποτμηθέντες τὰς κεφαλὰς, ὥσπερ κάλλιστος θανάτων. Aπ. 1, 3, 6. K. 4, 3. cf. ἀποτέμνειν. 2) ¶ *pars summa, pinna.* Π. 3, 3, 29. ἑστηκότες ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς τάφρου — ἀπὸ τῶν κεφαλῶν ἔφευγον — ἀναβάντες ἐπὶ τὰς κεφαλὰς ἐμάχοντο. Morus in ind. intelligit *ostia s. initia fossae et aggeris.* O. 19, 13. τῶν φυτῶν αἱ κεφαλαὶ et τὸ ἄνω mutuo se explicant. ¶ 3) *locus superior, locus editus.* Hesych: κεφαλή· — ὕψος. Αγ. 2, 20. ἐπιθεμένων ἐν στενοῖς τῶν Ἀκαρνάνων, καταλαβὼν τοῖς ψιλοῖς τὰ ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτῶν, *loca quae illi occupauerant editiora.* E. 7, 2, 8. τὴν πόλιν ἐκυκλοῦντο, καὶ κατὰ κεφαλὴν τὸ τεῖχος τῆς ἀκροπόλεως διώρυττον, *desuper, in editiore regionis parte.* Hic locus Moro obscurior videtur, sed v. Cel. Schneider. §. 11. ὅπως μὴ κατὰ κεφαλὴν αὐτῶν γένοιντο ὑπὲρ τοῦ Ἡραίου, *e superiore loco.*

Κεφαλληνία, *Cephallenia,* insula maris Ionii. Alii per vnum λ scribunt. v. Wass. ad Thucyd. 2, 80. Duker. ad Thucyd. 1, 27. et ad Flor. 2, 9. E. 6, 2, 19. Ἰφικράτης — ἀνήγετο ἐπὶ τῆς Κεφαλληνίας — ἀφίκετο εἰς τὴν Κεφαλληνίαν. §. 21. 26.

Κέφαλος, *Cephalus.* K. 1, 2. discipulus Chironis. §. 6. raptus est a Dea, np. Aurora. v. Ouid. metamm. 7, 661. sqq.

κεχαρισμένος, v. χαρίζεσθαι nr. 9.

*κεχαρισμενώτατα, *gratissime.* c. dat. Ιπρ. 1, 1. θεοῖς κεχαρισμενώτατα — σαυτῷ καὶ φίλοις προσφιλέστατα ἄρξειας.

Κέως, *Ceos,* insula maris Aegaei, prope Andrum, vna e Cycladibus. E. 5, 4, 61. περὶ Αἴγιναν, καὶ Κέω, καὶ Ἄνδρον.

κηδεία, *amor coniugum, coniugium.* Aπ. 2, 6, 36. τὰς

τὰς προμνηστρίδας — συνάγειν ἀνθρώπους εἰς κηδείαν. Poll. 3, 30. κῆδος ἡ ἐπιγαμία, κατὰ Θουκυδίδην, καὶ κηδεία κατὰ Δημοσθένη.

κηδεμὼν, *curator, tutor.* Hesych: κηδεμόνες· φροντισταὶ, εὐεργέται, καὶ οἱ κατ' ἐπιγαμίαν οἰκεῖοι. Suid: κηδεμὼν· φροντιστὴς, ἐπιμελητης, προνοητής. A. 3, 1, 12. ἡμᾶς, οἷς κηδεμὼν οὐδεὶς πάρεστιν, *defensor, deprecator.* Alluditur simul ad generis propinquitatem. Απ. 2, 7, 12. Sic de diis tutelaribus, Π. 3, 3. 11. συμπαρεκάλει δὲ καὶ Ἥρωας γῆς Μηδίας οἰκήτορας καὶ κηδεμόνας.

κήδεσθαι (poet. Port.), *curam gerere, rationibus prospicere.* Suid: κήδεται· γενικῇ· φροντίζει, βοηθεῖ, ἐπιμελεῖται. Hesych: κήδεσθαι· φροντίζειν. O. 5, 6. equus κομίζων τὸν κηδόμενον εἰς τὴν ἐπιμέλειαν. Leuncl. *rei rusticae curatorem.* Male. Nam ἐπιμέλεια non est res rustica, et constructio c. εἰς non reperitur. Immo τὸν κηδόμενον h. l. absolute positum est, et εἰς τὴν ἐπιμ. pendet a κομίζων, et verti debet *ad inspectionem operis.* Cf. ἐπιμέλεια nr. 9. c. gen. Π. 5, 5, 10. p. 335. εἴ τι ἐμοῦ ἐκήδου, *commodis meis prospexisti, rationem mei habuisti.* 8, 7, 3. p. 546. A. 7, 5, 3. κήδεσθαι Σεύθου. εἰ γὰρ ἐκήδου, ἧκες ἂν πλήρη φέρων τὸν μισθόν. Λ. 3, 4. τοὺς κηδομένους ἑκάστων adolescentium. Intelligi videntur parentes et cognati. Zeun. intelligit senes amatores puerorum, ob locos Plutarchi Lycurg. 17. 18. 24. E. 6, 4, 5. εἰ σαυτοῦ κήδῃ, *si tua salus tibi curae est.* — εἰ κήδεται τῶν Θηβαίων Cleombrotus, h. e. *an praeuaricator sit et faueat Thebanis.* 7, 5, 1.

κηδεστὴς, ¶ 1) *affinis.* v. Spanhem. ad Iulian. orat. 1. p. 287. Απ. 1, 1, 8. δυνατοὺς ἐν τῇ πόλει κηδεστὰς λαβόντι. ¶ 2) *socer,* omninoque *cognatus* vel *amicus.* Proprie enim significat tam generum, quam socerum. v. Moeris, Thom. Mag. Etymol. M. et Suid. Sed ad locum Xenoph. pertinet Hesych: κηδεσταί· πενθεροί, οἱ τῆς κόρης γονεῖς καὶ οἱ τῶν γαμούντων οἰκεῖοι ἐκδιδόντες, καὶ συγγενεῖς καταχρηστικῶς. v. Doruill. ad Charit. p. 619. E. 4, 1, 4. Agesilaus ad Cotyn, cui auctor erat vt Spithridatis filiam duceret: μὴ κεῖνον ἄν σοι μόνον κηδεστὴν εἶναι, ἀλλὰ καὶ ἐμὲ.

καὶ τοὺς ἄλλους Λακεδαιμονίους — καὶ τὴν ἄλλην Ἑλλάδα. Ad Agefilaum et reliquos Lacedaemonios atque Graecos relatum, fignificat *amicum*.

κηδεστία, *affinitas*. E. 2, 4, 13. πρὸς — ξυγγενείας, καὶ κηδεςίας.

κηλεῖν, *fuauiter delinire, demulcere*. Suid: κηλούμενος· τερπόμενος, θελγόμενος, οἷον αὐλοῖς καὶ ἡδυφωνίαις. κηλῶ γὰρ, τὸ ὑπ' αὐλῶν ἥδομαι. Cf. Phauorin. Ar. 2, 6, 31. τὰς Σειρῆνας — ἀκούοντας αὐτῶν κηλεῖσθαι.

κηλίς, *ignominia, probrum*. Phrynich. p. 12. σπῖλος· καὶ τοῦτο φυλάττου. λέγε δὲ, κηλίς. Scil. proprie fignificat *maculam*. v. Etymol. M. Hefych: κηλίς· — ὄνειδος. Suid. explicat etiam per μῶμος. E. 3, 1, 7. δοκεῖ κηλὶς εἶναι τοῖς σπουδαίοις.

Κηλοῦσα, *Celufa*. E. 4, 7, 7. ἐθύετο ἐπὶ ταῖς παρὰ Κηλοῦσαν ἐμβολαῖς. Brodaeus, Leuncl. et Palmer. malunt Κοιλοῦσαν, quia Strabo 8, p. 382. memorat montem, ita dictum ἀπὸ τῶν κοιλάδων, in Phliafia, in finibus Corinthi. Schneiderus recepit Κοιλοῦσαν.

κημός, *camus, genus afperi freni, quo coerceri folent caballi fuperbi*. Ita exponit Ifidorus origg. 20, 16. Poll. 1, 148. τὸ μὲν ὅλῳ τῷ σώματι τοῦ ἵππου περιτιθέμενον χαλκοῦν ἡθμώδες, κημὸς καλεῖται. cf. 2. 50. Schol. Ariftoph. equitt. 1147. κημὸς, ὁ καλούμενος φιμὸς, ὡς Ξενοφῶν ἐν τοῖς περὶ ἱππικῆς. Nos vocamus *Beiskorb*. Ip. 5, 3. κημὸν περιτιθέναι τῷ ἵππῳ — κημὸς ἀναπνεῖν οὐ κωλύει.

κημοῦν, *camo frenare*. Ip. 5, 3. ἐγχαλίνωτον (ἵππον) κημοῦν. Cf. Poll. 1, 202.

κῆπος, *hortus*. O. 4, 13. κῆποι — οἱ παράδεισοι καλούμενοι.

κηρίον, *fauus*. Hefych: κηρίον· τὸ τῶν μελισσῶν καὶ εἶδος πλακοῦντος. A. 4, 8, 16. σμήνη πολλὰ ἦν — καὶ τῶν κηρίων ὅσοι ἔφαγον. O. 7, 34.

κηρός, *cera*. Aθ. 2, 11. recenfetur in numero eorum, quae ad fabricandas naues necesfaria funt. Cf. Poll. 1, 84.

κήρυγμα, ¶ 1) *edictum a praecone proclamatum, praeconium*. Π. 4, 5, 18. ἀκούσαντες τοῦ κηρύγματος, ἄσμενοι προσεφάνησαν. Ay. 1, 33. κηρύγματι (all. perperam κήρυγμά τι) ἐδήλου. E. 5, 4, 10. ¶ 2) *praemium voce praeconis promiffum*. E. 5, 4, 11.

τῶν

τῶν κηρυγμάτων μενόντων γιγνομένων τοῖς πρώτοις ἀναβᾶσιν.

κηρύκιον siue κηρύκειον, *caduceus*. Schol. Thucyd. 1, 53. κηρύκιόν ἐστι ξύλον ὀρθὸν, ἔχον ἑκατέρωθεν δύο ὄφεις περιπεπλεγμένους, καὶ ἀντιπροσώπους πρὸς ἀλλήλους κειμένους· ὅπερ εἰώθασι φέρειν οἱ κήρυκες μετ' αὐτῶν· καὶ οὐκ ἐξῆν αὐτοὺς ἀδικεῖν, παρ' οὓς ἀπέρχοντα., σύμβολον δὲ ἦν τὸ μὲν ὀρθὸν ξύλον τοῦ ὀρθοῦ λόγου· τὸ δὲ παρ' ἑκάτερον εἶδος τῶν ὄφεων, τὰ ἀντιτασσόμενα στρατόπεδα. ὁ γὰρ ὀρθὸς λόγος δι' ἀμφοτέρων χωρεῖ. Eadem fere habet Suidas in v. κηρύκειον. Cf. Etymol. M. A. 5, 4, 17. τοὺς νεκροὺς — μηδὲ σὺν κηρυκίῳ (Marg. Leuncl. κηρυκείῳ) ἀσφαλὲς ἀνελέσθαι, *misso caduceatore*. v. supra ἀκήρυκτος.

κήρυξ. ¶ 1) *praeco*. De praeconum officiis peculiarem libellum edidit Ioh. Fr. Schererus, Argent. 1745. 4. it. Phil. Guil. Mosebach, Frcf. 1767. 8. et Harles, Ien. 1760. 4. Pollux 8. 103. habet quatuor eorum genera. In Xenophonte reperiuntur haec: A. 2, 2, 10. τὸν κήρυκα — in exercitu ἀνειπεῖν ἐκέλευσε. cf. ἀνειπεῖν. 5, 7, 2. ἐκέλευσε τὸν κήρυκα συλλέξαι ἀγορὰν. E. 4, 5, 7. πολεμάρχους, καὶ πεντηκοστῆρας, καὶ ξεναγοὺς καλεῖν τὸν κήρυκα ἐκέλευεν. Ag. 1, 28. et E. 3, 4, 19. προεῖπε τοῖς κήρυξι — γυμνοὺς πωλεῖν. Tales praecones, qui vendendis rebus adhibebantur, erant reliquis contemtiores. v. Poll. 6, 128. Aθ. 1, 17. in iudiciis adhibiti leguntur, np. vt silentium imperarent, vt testes reosue citarent, vt patronos euocarent, vt iudicibus suffragia laturis duas vrnas porrigerent etc. Hinc Λ. 11, 6. παραγωγαὶ, ὥσπερ ὑπὸ κήρυκος, ὑπὸ τοῦ ἐνωμοτάρχου λόγῳ δηλοῦνται. Ixp. 4, 9. v. παραγγελσις. ¶ 2) *caduceator*. Tales non admodum differebant a legatis. Poll. 4, 91. τὸ κηρύκων γένος — σπονδὰς προήγγελλε, καὶ ἐκεχειρίαν ἐπήγγελλε etc. §. 94. τάχα δ' ἄν τις τοὺς κήρυκας καὶ ἑρμηνέας, καὶ σπονδοφόρους, καὶ ἐκεχειροφόρους, καὶ ἀγγέλους ὀνομάσειε. Hesych: κήρυξ ἐν πολέμῳ, πρέσβυς ἐν εἰρήνῃ. Cf. Poll. 8, 137. et Eustath. ad Il. α, p. 112. Quodammodo tamen eos diuersos fuisse, patet e Π. 2, 1, 16. οὐδὲν ἧττον τιμᾶν τοὺς ὑπηρετας — οὔτε κηρύκων, οὔτε

οὔτε πρέσβεων. cf. πρέσβυς. Π. 3, 1, 3. πέμψας κήρυκα ἤρετο. 5, 4, 12. κήρυκα ἔπεμψε πρὸς τὸν Ἀσσύριον de pactis. §. 13. ταῦτα ἐπιστείλας κήρυκι ſuo ἀπέπεμπε. 7, 1, 20. Α. 2, 1, 6. mittuntur κήρυκες a rege ad Graecos de armis tradendis. 2, 3, 1. rex ad Graecos κήρυκας ἔπεμψε περὶ σπονδῶν, np. qui nunciarent, venturos quosdam a rege miſſos de induciis. (3, 1, 18. vocantur πρέσβεις.) Αγ. 2, 16. ἔπεμψαν κήρυκα (Ε. 4, 3, 14. κήρυκας), ὑποσπόνδους τοὺς νεκροὺς αἰτοῦντες. Ε. 3, 1, 15. ἔρχονται ἐκ τοῦ τείχους παρὰ τῶν Ἑλλήνων κήρυκες ad obſeſſorem. 4, 7, 3. ἔπεμψαν ἐστεφανωμένους δύο κήρυκας ὑποφέροντας σπονδάς. 6, 4, 15. §. 20. κήρυξ eſt victoriae nuncius, a Thebanis Athenas miſſus, qui etiam ἄγγελος vocatur. Sic 7, 1, 22. Duplex vocabuli notio eſt Α. 5, 7, 17. τίς γὰρ ἐθελήσει κήρυξ εἶναι, *praeco*. — κήρυκας ἀπεκτονώς, *legatos* Ceraſuntiorum. ¶ 3) κήρυξ τῶν μυστῶν, v. μύστης. ¶ 4) Per ellipſin interdum omittitur, vt Α. 3, 4, 22. poſt ἐκήρυξε. Cf. κηρύττειν nr. 3.

κηρύττειν, ¶ 1) *per praeconem iubere* ſ. *edicere*. Ε. 7, 2, 21. ὡς τάχιστα ἐκηρύχθη iter facere, — ἐξέδραμον. c. inf. Πο. 4, 18. βουλῇ ῥᾴδιον — κηρῦξαι, ἄγειν — καὶ πρίασθαι. Ε. 5, 4, 9. οἱ δὲ ἐκήρυττον ἐξιέναι πάντας Θηβαίους. 6, 4, 29. ἐκήρυξε νικητήριον χρυσοῦν στέφανον ἔσεσθαι. 7, 4, 4. Sic ſaepe de imperatoribus, Π. 4, 5, 10. p. 250. κηρύττετε πάντα ἀποφέρειν πρὸς ὑμᾶς. 5, 4, 10. Α. 4, 1, 10. 6, 4, 11. 16. 6, 6, 6. 7, 1, 5. Λ. 12, 6. in caſtris καθίζειν ὁ πρῶτος πολέμαρχος κηρύττει. §. 7. δειπνοποιεῖσθαι κηρύττεται. Ε. 5, 1, 11. 6, 2, 9. 22. c. dat. et inf. Π. 4, 2, 16. τοῖς ὑπομένουσιν ἐκήρυξεν — ἀποφέρειν τὰ ὅπλα. c. ὅτι, Α. 7, 1, 23. Ἀναξίβιος ἐκήρυξεν, ὅτι — πεπράσεται. Sic duplex conſtructio eſt Π. 7, 5, 11. κηρύττειν ἔνδον μένειν, εἰ δέ τις ληφθείη, ὅτι θανατώσοιτο. c. acc. rei, Ε. 7, 2, 23. Corinthii κηρύξαντες τὰ ζεύγη, *imperabant per praeconem*. Sic lat. *imperare*. Sed videtur intelligendus eſſe inf. ἄγειν. ¶ 2) *praeconis voce polliceri*. Απ. 2, 1, 15. αἱ πόλεις σοι κηρύττουσιν ἀσφάλειαν καὶ προσιόντι καὶ ἀπιόντι. ¶ 3) *proclamare*,

clamare, alta voce edicere. c. acc. Π. 4, 5, 15. ταῦτα εὐθὺς ἐκήρυττον praecones. c. inf. Π. 7, 5, 12. κήρυκας κηρύττειν ἐκέλευσεν ἀποφέρειν. Α. 6, 5, 2. Ε. 1, 7, 6. Ponitur imperſonaliter, vel omiſſo nomine κήρυξ, Π. 4, 5, 14. p. 250. τὴν ἀγορὰν κηρυξάτω — μὴ ἀδικεῖν. All. κηρύξατε. Sed c. dat. et inf. Α. 3, 4, 22. ἐκήρυξε τοῖς Ἕλλησι παρασκευάσασθαι, ¶ 4) *renunciare victorem cum laude, ſ. honoris cauſa.* Ε. 4, 5, 2. ἔστι μὲν ἃ τῶν ἄθλων δὶς ἕκαστος ἐνικήθη, ἔστι δὲ ἃ δὶς οἱ αὐτοὶ ἐκηρύχθησαν. Σ. 8, 37. τοῦ κηρυχθῆναι ἕνεκα νικῶν. ¶ 5) *publice laudare, praedicare.* Π. 8, 4, 2. ὅπου οἴονται τὸν κρατιστεύοντα in quacunque re μήτε κηρυχθήσεσθαι, μήτε ἆθλα λήψεσθαι, — οὐ φιλονείκως ἔχοντες.

Κηφεισόδωρος, v. Κηφισόδωρος.

Κηφεισοφῶν, v. Κηφισιφῶν.

κηφὴν, *fucus.* Suid: κηφήν· ἡ ἀγρία μέλισσα, ἀργὸς, ἄπρακτος, etc. Π. 2, 2, 15. p. 111. Ο. 17, 14. κηφῆνες — ἄχρηστοι ὄντες. §. 15.

Κηφισίδωρος, v. Κηφισόδωρος.

Κηφισιφῶν, *Cephiſiphon.* Α. 4, 2, 9. Κηφισόδωρον Κηφισιφῶντος Ἀθηναῖον. Cod. Guelf. Κηφισοφ. Cod. Par. Κηφεισοφ. Ε. 2, 4, 26. in omnibus libris legitur Κηφισοφῶν.

Κηφισόδοτος, *Cephiſodotus.* Ε. 2, 1, 11. dux Athenienſium. 6, 3, 2. cum aliis mittitur Lacedaemona de pace. 7, 1, 23. habet orationem Athenis de imperio inter Lacedaemonios et Athenienſes diuidendo.

Κηφισόδωρος, *Cephiſodorus.* Α. 4, 2, 9. Cephiſiphontis filius, lochagus, Athenienſis. §. 11. cadit. Vtroque loco all. habent Κηφισίδ. Cod. Pariſ. Κηφεισόδ.

Κηφισοφῶν, v. Κηφισιφῶν.

Κηφισσὸς, *Cephiſſus,* Boeotiae fluuius. Αγ. 2, 9. et Ε. 4, 3, 9. συνῆσαν εἰς τὸ κατὰ Κορώνειαν πεδίον, οἱ μὲν σὺν Ἀγησιλάῳ ἀπὸ τοῦ Κηφισσοῦ. In priore loco nonnulli ſcribunt Κηφισοῦ. Ε. 2, 4, 12.

κίβδηλος, *adulterinus.* Timaeus lex. Plat: κίβδηλον· οἱονεὶ κρύβδηλόν τι ὄν. Alia etyma tradunt Heſych. in v. κιβδηλιῶντας, Etymol. M. Suidas et Phauorinus. Dicitur de numis, Απ. 3, 1, 9. ἀργύριον

γύριον κίβδηλον. Oppon. καλόν. O. 10, 3. 19, 16.

κιβώτιον, *arcula, in qua pecunia vel veſtes aſſeruantur.* v. Suid. in v. κιβωτός. A. 7, 5, 8. πολλὰ κιβώτια.

Κιθαιρὼν, *Cithaeron*, mons in finibus Boeotorum et Megarenſium. E. 5. 4, 36 – 38. occupatur a Lacedaemoniis, expeditionem contra Thebas facturis. §. 47. τὸ ὑπὲρ τῆς κατὰ τὸν Κιθαιρῶνα ὁδοῦ ἄκρον. §. 55. ἀπῆλθε πάλιν διὰ τοῦ Κιθαιρῶνος τὴν ἐπὶ Μέγαρα. §. 59. occupatur. 6, 4, 5. Ἀγησιλάου ἐμβάλλοντος διὰ Κιθαιρῶνος.

κιθαρίζειν, ¶ 1) *cithara ludere* ſ. *canere.* Aπ. 3, 1, 4. ὁ κιθαρίζειν μαθὼν, κἂν μὴ κιθαρίζῃ, κιθαριστής ἐστι. 3, 7, 4. Σ. 2, 1. §. 2. παῖς ἐκιθάρισε. ¶ 2) *lyra canere.* Scil. lyra et cithara ſaepe inter ſe confunduntur, etſi proprie differunt. v. Fiſcher. ind. Palaephat. in v. κιθάρα. Ipſe Ammon. in v. κίθαρις nomine κίθαρις dicit τὴν λύραν ſignificari. O. 2, 13. μανθάνοντες κιθαρίζειν καὶ τὰς λύρας λυμαίνονται. Σ. 3, 1.

κιθαριστὴς, *citharista, qui lyram ita pulſat, vt non ſimul canat voce.* v. Ammon. in v. κίθαρις, et Spanhem. ad Callimach. h. in Apoll. 12. Aπ. 3, 5, 21. ἄρχειν κιθαριστῶν. O. 17, 7. τοῖς κιθαρισταῖς ἡ χεὶρ (δεῖται μελέτης), ὅπως δύνηται ὑπηρετεῖν τῇ γνώμῃ. cf. κιθαρίζειν.

Κίλικες, *Cilices.* Π. 1, 1, 4. Cyro parent. 1, 5, 3. a rege Aſſyriorum contra Medos ſolicitantur, 2, 1, 2. p. 87. non adſunt. 4, 5, 18. a Cyro inuitantur. 6, 2, 5. ſunt in exercitu Aſſyrii. 7, 4. 1. ſponte ſequuntur Cyri caſtra contra Caras, et Cyrus eos liberali imperio habet.

Κιλικία, *Cilicia.* Π. 8, 6, 4. Cyrus non ſatrapam eo mittit, quia ſponte cum ipſo militauerat. A. 1, 2, 21. ſqq. it. 1, 4, 1. 4. 5. deſcribitur iter Cyri minoris per portas in Ciliciam et per eam. Regulus eius eſt Syenneſis, qui E. 3, 1, 1. ἄρχων vocatur. v. Morus ad h. l. et infra Συέννεσις.

ἡ Κίλισσα, *Ciliſſa.* A. 1, 2, 12. ſqq. ſaepe dicitur Epyaxa, *Cilicum regina.*

Κινάδων, *Cinadon.* E. 3, 3, 5 — 11. Lacedaemone coniurationis auctor poenas dat.

κινδυνεύειν, ¶ 1) *in periculo verſari.* c. inf.

Αϑ. 1. 11. κινδυνεύσει καὶ τὰ χρήματα διδόναι τὰ ἑαυτοῦ, *metuendum ei erit, ne.* E. 1, 4, 6. p. 28. κινδυνεύων — ἀπολέσθαι. 6, 4, 5. 7, 4, 34. κινδυνεύσειαν ἀπολέσθαι. c. acc. et inf. Π. 1, 5, 3. κινδυνεύοιεν — ἰόντας καταςρέψασθαι. Sed hic vel cum Steph. et Hutch. reponendum eſt ἰόντες, vel cum Cod. Guelf. legendum κινδυνεύσειεν, vt imperſonaliter accipiatur: *periculum fore, metuendum fore, ne* etc. Cf. nr. 3. ¶ 2) *periculum adire* ſ. *ſubire.* Πο. 4, 32. κοινουμένους τὴν τύχην ἀσφαλέςερον κινδυνεύειν. Niſi h. l. malis: *periculum facere.* Σ. 4, 2. De periculo vitae, in venando, Π. 1, 4, 10. οὐ δέομαι τούτων οὐδενὸς, ὥςε σε κινδυνεύειν. in vinculis, A. 1, 1, 4. ἀπῆλθε κινδυνεύσας. Nam frater eum ceperat. in bello, Π. 1, 6, 19. p. 83. παρὰ τὰ ἱερὰ μήτ' ἐν σαυτῷ μηδ' ἐν τῇ ςρατιᾷ κινδυνεύσῃς. 4, 1, 8. extr. ἀναγκάζειν κινδυνεύσοντας ἰέναι in expeditionem. 5, 5, 9. p. 330. A. 1, 9, 9. 5, 3, 7. κινδυνεύσων ἐδόκει ἰέναι μετ' Ἀγησιλάου. Aπ. 3, 3, 6. ἐάν που κινδυνεύειν δέῃ, np. cum hoſtibus confligendo. Iπ. 12, 1. τὸν μέλλοντα ἐφ' ἵππου κινδυνεύειν, *ex equo pugnare,* vt Π. 4, 3, 3. p. 231. Iπp. 4, 13. 9, 8. c. περὶ, Αγ. 2. 7. περὶ τῶν μεγίςων εἰκῇ κινδυνεύοντα in proelio. Paulo aliter Αϑ. 1, 11. κινδυνεύειν περὶ ἑαυτοῦ, *ne in ſummum periculum ipſe veniat.* Sic fere Aπ. 2, 2, 5. mulier grauida dicitur κινδυνεύουσα περὶ τοῦ βίου, *vitae periculum ſubiens.* Aliud eſt κινδυνεύειν ὑπὲρ, v. Markland ap. Taylor. ad Lyſ. 3, p. 162. ed. Reisk. Aπ. 3, 5, 3. κινδυνεύειν ὑπὲρ εὐδοξίας τε καὶ πατρίδος, *ad comparandam et conſeruandam.* Eodem ſenſu c. ἐπὶ, Π. 6, 3, 7. ſimulatus transfuga ἐπὶ τῷ ἡμετέρῳ ἀγαθῷ καὶ ἐκινδύνευσε. c. πρὸς et acc. Aπ. 3, 3, 14. ἑτοίμως κινδυνεύειν πρὸς τοὺς πολεμίους. c. πρὸς et gen. Σ. 4, 14. κινδυνεύοιμ' ἂν πρὸς ἐκείνου, *pro illo, illius nomine.* Iungitur ſaepe cum πονεῖν, Π. 2, 3, 2. πονεῖν καὶ κινδυνεύειν ἐθέλων. 4, 2, 19. p. 223. 7, 2, 4. τοὺς ςρατιώτας πολλὰ πεπονηκότας καὶ πολλὰ κεκινδυνευκότας. A. 1, 4, 14. οὔτε κινδυνεύσαντες οὔτε πονήσαντες. O. 13, 11. de ſeruis: μήτε πονεῖν μήτε κινδυνεύειν ἐθέλοντας.

λοντας. 21, 4. Σ. 8, 32. ¶ 3) *videri*. Dicitur proprie in malam partem, et varie verti poteſt, a) A. 5, 6, 9. κινδυνεύσει μεῖναι τοσαύτη δύναμις, *metuendum eſt, ne maneat*. Sic E. 1, 4, 6. extr. κινδυνεῦσαι — ἡγεμὼν καταστῆναι. 6, 4, 6. 7, 4, 34. extr. ¶ b) E. 6, 2, 12. ἐκινδύνευσαν δ' ἂν καὶ στρατόπεδον ἑλεῖν, *parum aberat quin caperent*. Sic Απ. 3, 13, 3. 4, 7, 6. Ο. 18, 3. ἁλίσκῃ ἐπ' αὐτοφώρῳ — εἰδὼς ἅπερ ἐγώ; κινδυνεύω, ἔφην ἐγώ. Fr. Portus: *noui propemodum*. ¶ c) Ιερ. 1, 26. κινδυνεύουσιν αἱ τῶν ἀφροδισίων μόνον ἀπολαύσεις τοῦ τυραννεῖν τὰς ἐπιθυμίας παρέχειν, *videntur*. Eſt μέσως dictum, vt Απ. 4, 2, 39. Sed Σ. 7, 2. in malam partem: κινδυνεύσω τῷ ὄντι φροντιστὴς εἶναι, *parum aberit, quin ſim*. Sic imperſonaliter, A. 4, 1, 8. ἐκινδύνευσεν ἂν διαφθαρῆναι πολλὰ τοῦ στρατεύματος, *periculum erat, metuendum fuiſſet*. cf. n. 1. Sed Attice, inprimis per ironiam Socraticam, dicitur etiam in bonam partem: Απ. 2, 3, 17. κινδυνεύσεις ἐπιδεῖξαι σὺ μὲν χρυσὸς εἶναι, ἐκεῖνος δὲ φαῦλος (intell. εἶναι κινδυνεύσει), *videbe*ris. 4, 2, 34. Ο. 16, 11. κινδυνεύει ἔαρος εἶναι τούτου τοῦ ἔργου ἀρκτέον, i. e. ἀρκτέον ἐστί.

κίνδυνος, *periculum*. a) facultates amittendi, Πο. 4, 29. κίνδυνος μέγας τῷ καινοτομοῦντι — εἰς τοῦτον οὖν τὸν κίνδυνον οὐ μάλα πως ἐθέλουσιν οἱ νῦν ἰέναι. b) vitae: in furando, A. 4, 6, 12. καὶ μάλα ὄντος δεινοῦ τοῦ κινδύνου. in venatione, Π. 1, 4, 8. εἰς οἷον κίνδυνον ἔλθοι. in militia faciunda, Πο. 2, 2. μέγα μὲν ὁ κίνδυνος ἀπών. Sic Π. 7, 5. 7. p. 418. ἐπειδὴ ἀνεπείσθην — στρατεύεσθαι, εἰς πάντα κίνδυνον ἦλθον. in bello, Αγ. 1, 36. κέρδη μετὰ κινδύνων. Opp. ἀκίνδυνα. E. 6, 5, 38. p. 431. σὺν ὅπλοις τε καὶ διὰ κινδύνων ἐπικουρήσετε. Απ. 3, 12, 2. ἀποθνήσκουσιν ἐν τοῖς πολεμικοῖς κινδύνοις. Iungitur c. πόνος, Π. 4, 2, 1. οὐδὲν φειδόμενοι αὐτῶν οὔτ' ἐν πόνοις οὔτ' ἐν κινδύνοις. 5, 5, 7. ἢ πόνου τινὸς ἀποστάντα, ἢ κινδύνου φεισάμενον. cf. ἀφίστασθαι nr. 5. A. 3, 1, 9. c. ἐστί, ſq. inf. verti poteſt *metuendum eſt*, vt Π. 8, 1, 16. ὅτι οὐχ ὑπὸ τῶν καταπραξάντων κίνδυνος εἴη παθεῖν τι — ὑπὸ τούτων κίνδυνος ἦν αὐτὸν παθεῖν τι. E. 4,

E. 4, 2, 11. Sic omisso ἐστί, Π. 4, 3, 3. p. 228. οὐδεὶς κίνδυνος — κακόν τι παθεῖν. A. 2, 5, 3. p. 112. 5, 1, 4. κίνδυνος οὐν πολλοὺς (Cod. Eton. πολὺς) ἀπόλλυσθαι. Απ. 2, 7, 9. 3, 12, 7. O. 19, 11. Σ. 4, 8. Sequente μή, vt apud Latinos, A. 6, 1, 13. διὰ τοῦτο καὶ κίνδυνος εἴη, μὴ — ἀποβάλοι. 7, 7, 19. οὐκοῦν νῦν καὶ τοῦτο κίνδυνος, μὴ λάβωσι, *hoc quoque timendum est*. E. 4, 8, 2. Et praecedente οὐ, A. 4, 1, 5. οὐδεὶς κίνδυνος μή τις — ἐκ τοῦ ὄπισθεν ἐπίσποιτο. c. περί, E. 7, 1, 2. p. 438. οὐ περὶ τῶν ἴσων κίνδυνος ἐστὶν — περὶ τῆς πόλεως ὁ κίνδυνος αὐτοῖς ἐγένετο. Cum variis verbis, Π. 4, 5, 12. p. 246. ἐν κινδύνῳ σε καθεστάναι. K. 11, 3. εἰς κίνδυνον καθιστάντα τοὺς αἱροῦντας. E. 6, 5, 38. p. 429. εἰ κίνδυνος ἐν τῇ Ἑλλάδι ἔλθοι ὑπὸ βαρβάρων. A. 1, 7, 5. διὰ τὸ ἐν τοιούτῳ εἶναι τοῦ κινδύνου τοῦ προσιόντος. cf. προξενεῖν et ὑποδύεσθαι.

κινεῖν, ¶ 1) *mouere*. Σ. 2, 22. laltator ὅ τι κινοίη τοῦ σώματος. ¶ 2) *loco mouere*. A. 6, 4, 20. κινεῖν τὸ στρατόπεδον. K. 9, 18. λίθοι κεκινημένοι, *loco suo moti*. c. ἀπό, A. 3, 4, 17. ἀπὸ τοῦ γηλόφου μὴ κινεῖν τοὺς στρατιώτας. ¶ 3) *excitare*. K. 8, 7. κινεῖν leporem reti inclusum. ¶ 4) *excitare* s. *mouere risum*. Σ. 1, 14. v. γέλως. ¶ 5) *mutare*. Αγ. 1, 37. πόλεις — στασιαζούσας διὰ τὸ τὰς πολιτείας κινηθῆναι. E. 3, 4, 7. est συντεταραγμένων τῶν πολιτειῶν. ¶ 6) *subigere aratro*. O. 16, 10. σκληρὰ ἐστὶ ἡ γῆ κινεῖν τῷ ζεύγει. §. 11. τὴν γῆν κινουμένην. §. 13. K. 5, 18. ¶ 7) *fodere*. Π. 1, 6, 19. p. 80. τὸ κεκινημένον χωρίον ἐξείκασο τῷ ἀκινήτῳ. Intelligitur *terra, quae fodiendo nouam speciem accepit*, s. *locus, e quo gramen amotum est*. K. 9, 16. ¶ 8) *commouere, percellere*. Π. 5, 2, 8. κεκινῆσθαι ὑπὸ τῶν βρωμάτων. Paulo ante est ἐκπλήττεσθαι. ¶ 9) *de sententia dimouere*. Απ. 4, 2, 2. βουλόμενος κινεῖν τὸν Εὐθύδημον. Ernesti: *lacessere*. Valckenar: *aculeis pungere, ad sanam mentem reuocare*. Wyttenbach ad Plutarch. de sera num. vind. p. 11. *commouere, piquer*. ¶ 10) *incitare*. O. 8, 1. ἐκ τούτων κεκινημένην αὐτὴν μᾶλλον πρὸς τὴν ἐπιμέλειαν. 21, 10.

κινεῖσθαι, ¶ 1) *se moueré*,

re, non otiosum consistere. Π. 1, 4, 19. φοβήσονται, καὶ οὐ κινήσονται. A. 4, 5, 11. εἴ τις κινοῖτο, καὶ μηδέποτε ἡσυχίαν ἔχειν. ¶ 2) *domo prodire, sich Bewegung machen.* v. Abresch. dilucc. Thucyd. 4, 76. Π. 1, 4, 13. ἀπαγορεύω σοι μὴ ἔνδοθεν — κινεῖσθαι. Sic fere de bestiis, quando e latibulis nocturnis prodeunt, Π. 1, 6, 19. p. 80. ἀνισχάμενος πρὶν κινεῖσθαι τὰς ὄρνιθας. 2, 4, 17. p. 137. v. tamen θήρ. ¶ 3) *procedere.* Π. 2, 2, 2. p. 104. μηδένα τῶν ὄπισθεν κινεῖσθαι, πρὶν ἂν ὁ πρόσθεν ἡγῆται, *loco se suo mouere.* E. 7, 4, 21. ¶ 4) *impetum facere.* c. ἐπί, Π. 1, 4, 20. ἣν ἐπί σε κινῶνται. ¶ 5) *discedere.* Π. 7, 2, 1. παρήγγειλεν ἐκ τῆς τάξεως μηδένα κινεῖσθαι. A. 6, 3, 5. hostes eos ita obsederant, ὥστε κινηθῆναι οὐκ ἐδύναντο ἐκ τοῦ χωρίου, *elabi, effugere.* E. 2, 1, 14. ¶ 6) In var. lect. confunditur c. κοινοῦσθαι. v. ibi.

κίνησις, *motio, motus.* K. 10, 12. ἐνθυμούμενον τὴν κίνησιν τὴν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τῆς ἐκείνου.

κινητικὸς, *mouendi vim habens.* O. 10, 12. ὄψις — καθαρωτέρα, πρεπόντως τε μᾶλλον ἠμφιεσμένη, κινητικὸν (πρ. χρῆμα) γίγνεται. Brodaeus: *ad sui amorem illicit.*

κιονόκρανον, *capitellum columnae.* Poll. 7, 121. κιόκρανα, αἱ κεφαλαὶ τῶν κιόνων. vbi legendum putant κιονόκρανα. v. Iungerm. E. 4, 4, 5. βουλευομένων δὲ — πίπτει τὸ κιονόκρανον ἀπὸ τοῦ κίονος. Cum res facta sit Acrocorinthi, coniicit Goldhagenius, fuisse columnam matris deorum, cuius meminit Pausan. Corinth. c. 4.

Κίος, *Cius.* E. 1, 4, 3. Mysiae oppidum.

Κιριβὸς, *Ciribus*, Atheniensis. Απ. 2, 7, 6. ex ἀρτοποιίᾳ familiam suam nutrit. In margg. et Cod. Vindob. 1. dicitur Κυρικός, in aliis MSS. Κύριβος. v. ibi Valckenar. et Schneider.

Κίρκη, *Circe.* Απ. 1, 3, 7. iocose Socrates explicat fabulam de comitibus Vlyssis a Circe in sues mutatis.

κιρσὸς, *varix.* v. σκίῤῥος.

Κισσίδας, *Cissidus.* E. 7, 1, 18. dux auxiliorum a Dionysio Lacedaemoniis missorum.

κισσινοβαφὴς, v. ὑσγινοβαφής.

κιττὸς, *hedera.* Poll. 1, 134.

134. πέλτη Ἀμαζονικὴ, ὥς Φησι ΞενοΦῶν, παρεοικυῖα κιττοῦ πετάλῳ. Sed ap. Xenoph. de Molynoecis agitur, qui A. 5, 4, 6. dicuntur ἔχοντες γέῤῥα — εἰκασμένα κιττοῦ πετάλῳ. Hunc locum Suidas affert in v. πετάλῳ, ſed non nominato Xenophonte.

Κιττὸς, *Ciſſus*, mons, qui hodie Tuganus et a Turcis Zoga dicitur. v. Leuncl. pandect. Turcic. c. 30. et 39. A Strabone commemoratur Κισσὸς, Macedoniae oppidum. K. 11, 1. περὶ τὸ Πάγγαιον ὄρος, καὶ τὸν Κιττὸν τὸν ὑπὲρ τῆς Μακεδονίας.

κιχεῖν, *inuenire, deprehendere.* Heſych: κιχεῖν· καταλαμβάνειν, εὑρεῖν. Suid: κιχείω· καταλάβω. Aπ. 1, 2, 58. ex Homero: ὅντινα κιχείη.

κίων, *columna.* K. 11, 4. ὀρύγματα ποιοῦσι — βαθεῖαν ἐν μέσῳ λείποντες κίονα τῆς γῆς. cf. κιονόκρανον.

κλαγγάνειν, *latrare.* K. 6, 23. canes inuadunt leporem κεκλαγγυῖαι. Edd. vett. κεκραγυῖαι. Sic K. 3, 9. pro κεκραγυῖαι all. habent κεκλαγγυῖαι. cf. ἀνακλάζειν et ἐπανακλαγγάνειν.

κλαγγὴ, *latratus.* Poll. 5, 86. κυνῶν μὲν — ὑλαγμός· — κατὰ δὲ ΞενοΦῶντα καὶ κλαγγή. Diſtinguitur tamen a nomine ὑλαγμὸς, K. 4, 5. διακέτωσαν — σὺν πολλῇ κλαγγῇ καὶ ὑλαγμῷ. 5, 19. κλαγγὴ ἢ ψόΦος τῶν κυνῶν. 6, 17.

Κλάδαος, *Cladaus*, fluuius prope Olympiam, qui a Pauſania 5. 7. p. 390. vocatur Κλάδεος. v. ibi Sylburg. E. 7, 4, 29. ἐπὶ τοῦ Κλαδάου ποταμοῦ, ὃς παρὰ τὴν Ἄλτην καταῤῥέων εἰς τὸν Ἀλφειὸν ἐμβάλλει.

Κλαζομεναὶ, *Clazomenae*, Ioniae vrbs. E. 1, 1, 6. εἰς Κλαζομενὰς fugit Alcibiades e vinculis. §. 7. Ἀλκιβιάδης ἧκεν ἐκ τῆς Κλαζομενῶν, np. πόλεως vel χώρας. Sed Steph. dicit, alios ſcribere τῶν Κλ. 5, 1, 28. rex Perſarum vult in pace ſua eſſe πόλεις — καὶ τῶν νήσων Κλαζομενὰς καὶ Κύπρον. Steph. legi volebat τῶν νήσων τὰς κατὰ Κλαζ. Vterque Portus et Leuncl. Κλαζομενίας. Sed recte vulgarem lectionem defendit Palmerius in exercc. ad autores gr. p. 73. et cum eo Morus ac Schneiderus, quia Pauſania auctore (7, 3. p. 529.) Clazomenii tunc metu Perſarum habi a-

bitarunt in proxima insula, quae ab Alexandro M. demum aggere coniuncta est cum continenti.

κλαίειν, (Nam κλάειν, quod, vt κάειν, Moeris et Thom. Mag. et Suid. dicunt Atticum esse, in Xenophontis libris nunquam legitur.) ¶ 1) *flere.* E. 7, 1, 22. est laetitiae. ¶ 2) *deplorare.* c. acc. Π. 5, 2, 15. p. 285. πολλοὺς αὐτῶν κλαίοντας τοὺς ἀποθνήσκοντας. ¶ 3) κλαίοντα τινὰ καθίζειν vel καθιστάναι, *facere vt quis ploret* vel per verbera vel aliis modis. v. καθίζειν nr. 5. et καθιστάναι nr. 6. Π. 2, 2, 6. est κλαίειν ἐπειρώμεθά σε ποιεῖν.

κλᾶν, *frangere.* E. 4, 5, 10. de vastante: εἴ τι ἦν λοιπὸν δένδρον, κόπτων καὶ κλῶν. Ita reponunt Steph. et Leuncl. pro κυκλῶν. Sed Morus edidit κύκλῳ, quia non dicatur in vastationibus κλᾶν. Schneider. cum Koeppenio legit κάων.

κλαπῆναι, v. κλέπτειν.

κλάσμα, *fragmentum.* K. 10, 5. ἐν τοῖς μαλακοῖς τῶν χωρίων τὰ ἴχνη, ἐν δὲ τοῖς λασίοις, τῆς ὕλης κλάσματα, *wenn die Sträuche zerknickt sind.* cf. Gramm.

κλαῦμα, *fletus.* Π. 2, 2, 7. κλαύμασι πατέρες υἱοῖς σωφροσύνην μηχανῶνται.

κλαυσίγελως, *gaudium fletu et lacrymis mixtum.* Poll. 2, 64. Ξενοφῶν δὲ καὶ κλαυσίγελως, np. vt Homer. Il. ζ, 484. δακρυόεν γελάσασα. Hermogenes de form. orat. 2, p. 224. dicit, esse vocabulum nouum, sed tamen simplex. E. 7, 2, 9. γυναῖκας — χαρᾷ δακρυούσας. πάντας δὲ τοὺς παρόντας τότε γε τῷ ὄντι κλαυσίγελως εἶχεν, np. post expulsos hostes ex vrbe Phliunte. Schneiderus etiam alios laudat huius nominis auctores.

Κλεαγόρας, *Cleagoras.* A. 7, 8, 1. pictor, qui Lyceum picturis ornauit. Iunius eum non habet. v. Λυκεῖον.

Κλεαίνετος, *Cleaenetus.* A. 5, 1, 11. lochagus Graecorum, perit cum aliis.

Κλέανδρος, *Cleander.* ¶ 1) Laco. A. 6, 2, 8. Byzantii harmostes. 6, 4, 12. cum nauibus exspectatur a Graecis. 6, 6, 3—21. aduenit cum duabus triremibus, nulla tamen oneraria naui. Duci ad se iubet eum, qui praedam sibi vindicare ausus esset, sed fugere cogitur.

gitur. Graeci, vt iratum placent, Agafiam auctorem tradunt ei in iudicium, cui tandem a Xenophonte exoratus veniam dat. Cum dux Graecorum in Graeciam effe vellet, exta non addicunt. Caeterum ipfe benigne tractat Graecos. 6, 6, 19. 7, 1, 6. amicitiam et hofpitium cum Xenophonte facit. 7, 1, 24. fq. Xenophonti a nauarcho Anaxibio impetrat, vt liceat ei Byzantium venire. 7, 2, 3. nullum Graecorum vendidit. Succefforem habet Ariftarchum. ¶ 2) Sicyonius. E. 7, 1, 33. eligitur praetor.

Κλεάνωρ, *Cleanor*, Orchomenius, gente Arcas. A. 2, 1, 8. ϛρατηγὸς Graecorum primus, vtpote fenior, refpondet regis legatis. 2, 5, 10. audit mandata legatorum. §. 12. Graecorum nomine Ariaeo refpondet. 3, 1, 32. fit ϛρατηγὸς pro Agia Arcade. 3, 2, 3. hortatur milites. cf. §. 4. 4, 6, 6. orationem habet de itinere. 4, 8, 15. praeeft Arcadibus grauis armaturae. 6, 4, 15. rogatur a Xenophonte, vt fe ad iter paret. 7, 2, 1. fauet Seuthi. 7, 3, 26. praeeft Graecis vltra triginta annos natis. cf. §. 28. Praeterea occurrit A. 7, 1, 25. 7, 5, 2. et 6.

Κλεάρατος, *Clearatus*. A. 5, 7, 9. 10. λοχαγὸς Graecorum, qui. cum clam Graecis locum quendam occupare vellet, cadit.

Κλέαρχος, *Clearchus*. ¶ 1) Lacedaemonius, A. 2, 5, 7. Κλέαρχος Λάκων. A. 1, 1, 9. 1, 3, 3. 2, 6, 1 — 8. a Lacedaemoniis miffus in Cherfonefum, vt Thracibus bellum faceret, damnatus fit exul, et comparat copias pecunia, quam a Cyro acceperat. Vltimo loco fimul de eius ingenio moribusque exponitur. A. 1, 2, 9. venit cum exercitu ad Cyrum. §. 15. praeeft cornu finiftro. 1, 3. cum milites vi cogere vellet ad expeditionem, lapidibus petitur, fed callide oratione habita animos militum fibi conciliat, et inter legatos ad Cyrum mittitur. 1, 5, 11 — 15. rixa orta, inter Clearchi et Menonis milites; Clearchus irafcitur, fed tandem pacatur. 1, 6, 5. prae reliquis Graecis a Cyro honoratur. §. 9. in confilio primus a Cyro fenten-

bitarunt in proxima insula, quae ab Alexandro M. demum aggere coniuncta est cum continenti.

κλαίειν, (Nam κλᾴειν, quod, vt κάειν, Moeris et Thom. Mag. et Suid. dicunt Atticum esse, in Xenophontis libris nunquam legitur.) ¶ 1) *flere.* E. 7, 1, 22. est laetitiae. ¶ 2) *deplorare.* c. acc. Π. 5, 2, 15. p. 285. πολλοὺς αὐτῶν κλαίοντας τοὺς ἀποθνήσκοντας. ¶ 3) κλαίοντα τινὰ καθίζειν vel καθιστάναι, *facere vt quis ploret* vel per verbera vel aliis modis. v. καθίζειν nr. 5. et καθιστάναι nr. 6. Π. 2, 2, 6. est κλαίειν ἐπειρώμεθά σε ποιεῖν.

κλᾶν, *frangere.* E. 4, 5, 10. de vastante: εἴ τι ἦν λοιπὸν δένδρον, κόπτων καὶ κλῶν. Ita reponunt Steph. et Leuncl. pro κυκλῶν. Sed Morus edidit κύκλῳ, quia non dicatur in vastationibus κλᾶν. Schneider. cum Koeppenio legit κάων.

κλαπῆναι, v. κλέπτειν.

κλάσμα, *fragmentum.* K. 10, 5. ἐν τοῖς μαλακοῖς τῶν χωρίων τὰ ἴχνη, ἐν δὲ τοῖς λασίοις, τῆς ὕλης κλάσματα, *wenn die Sträuche zerknickt sind.* cf. Gramm.

κλαῦμα, *fletus.* Π. 2, 2, 7. κλαύμασι πατέρες υἱοῖς σωφροσύνην μηχανῶνται.

κλαυσίγελως, *gaudium fletu et lacrymis mixtum.* Poll. 2, 64. Ξενοφῶν δὲ καὶ κλαυσίγελως, np. vt Homer. Il. ζ, 484. δακρυόεν γελάσασα. Hermogenes de form. orat. 2, p. 224. dicit, esse vocabulum nouum, sed tamen simplex. E. 7, 2, 9. γυναῖκας — χαρᾷ δακρυούσας. πάντας δὲ τοὺς παρόντας τότε γε τῷ ὄντι κλαυσίγελως εἶχεν, np. post expulsos hostes ex vrbe Phliunte. Schneiderus etiam alios laudat huius nominis auctores.

Κλεαγόρας, *Cleagoras.* A. 7, 8, 1. pictor, qui Lyceum picturis ornauit. Iunius eum non habet. v. Λυκεῖον.

Κλεαίνετος, *Cleaenetus.* A. 5, 1, 11. lochagus Graecorum, perit cum aliis.

Κλέανδρος, *Cleander.* ¶ 1) Laco. A. 6, 2, 8. Byzantii harmostes. 6, 4, 12. cum nauibus exspectatur a Graecis. 6, 6, 3—21. aduenit cum duabus triremibus, nulla tamen oneraria naui. Duci ad se iubet eum, qui praedam sibi vindicare ausus esset, sed fugere cogitur.

gitur. Graeci, vt iratum placent, Agaſiam auctorem tradunt ei in iudicium, cui tandem a Xenophonte exoratus veniam dat. Cum dux Graecorum in Graeciam eſſe vellet, exta non addicunt. Caeterum ipſe benigne tractat Graecos. 6, 6, 19. 7, 1, 6. amicitiam et hoſpitium cum Xenophonte facit. 7, 1, 24. ſq. Xenophonti a nauarcho Anaxibio impetrat, vt liceat ei Byzantium venire. 7, 2, 3. nullum Graecorum vendidit. Succeſſorem habet Ariſtarchum. ¶ 2) Sicyonius. E. 7, 1, 33. eligitur praetor.

Κλεάνωρ, *Cleanor*, Orchomenius, gente Arcas. A. 2, 1, 8. στρατηγὸς Graecorum primus, vtpote ſenior, reſpondet regis legatis. 2, 5, 10. audit mandata legatorum. §. 12. Graecorum nomine Ariaeo reſpondet. 3, 1, 32. ſit στρατηγὸς pro Agia Arcade. 3, 2, 3. hortatur milites. cf. §. 4. 4, 6, 6. orationem habet de itinere. 4, 8, 15. praeeſt Arcadibus grauis armaturae. 6, 4, 15. rogatur a Xenophonte, vt ſe ad iter paret. 7, 2, 1. fauet Seuthi. 7, 3, 26. praeeſt Graecis vltra triginta annos natis. cf. §. 28. Praeterea occurrit A. 7, 1, 25. 7, 5, 2. et 6.

Κλεάρατος, *Clearatus*. A. 5, 7, 9. 10. λοχαγὸς Graecorum, qui, cum clam Graecis locum quendam occupare vellet, cadit.

Κλέαρχος, *Clearchus*. ¶ 1) Lacedaemonius, A. 2, 5, 7. Κλέαρχος Λάκων. A. 1, 1, 9. 1, 3, 3. 2, 6, 1 — 8. a Lacedaemoniis miſſus in Cherſoneſum, vt Thracibus bellum faceret, damnatus ſit exul, et comparat copias pecunia, quam a Cyro acceperat. Vltimo loco ſimul de eius ingenio moribusque exponitur. A. 1, 2, 9. venit cum exercitu ad Cyrum. §. 15. praeeſt cornu ſiniſtro. 1, 3. cum milites vi cogere vellet ad expeditionem, lapidibus petitur, ſed callide oratione habita animos militum ſibi conciliat, et inter legatos ad Cyrum mittitur. 1, 5, 11 — 15. rixa orta, inter Clearchi et Menonis milites; Clearchus iraſcitur, ſed tandem pacatur. 1, 6, 5. prae reliquis Graecis a Cyro honoratur. §. 9. in conſilio primus a Cyro ſenten-

tentiam rogatur. 1, 8, 3. in proelio praeest dextro cornu. §. 8. 9. Cyro non morem gerit. 2, 1. legatis semper primus reliquorum nomine respondet, et regis quidem legatis ambigue. 2, 2. varia imperatoris munia obit, v. c. conuocat imperatores et praefectos in consilium. §. 3. reliqui tanquam imperatori summo ei parent, οὐχ ἑλόμενοι, ἀλλ' ὅτι μόνος ἐφρόνει. 2, 3, 5. 6. consilium habet, sacra facit. §. 7. 8. in laborando impiger et seuerus. §. 12. respondet reliquorum nomine Tissapherni, vt 2, 4, 3. 10. 11. legatis. §. 13. totum exercitum ducit εἰς δύο. 2, 5, 1. 2. Tissaphernem conuenit, vt ei eximat suspicionem, et orationem habet. §. 5 — 7. ipse cum aliis ducibus et λοχαγοῖς Tissaphernem adit, se purgaturus; in exercitu non facile contradici sibi patitur; comprehensus cum comitibus interficitur. §. 11. 12. occiditur sub praetextu violatarum induciarum, et insidiarum. 3, 1, 8. initio solus Graecorum sciuit Cyri expeditionem contra regem. 3, 2, 3. dicitur Tissaphernis ὁμοτράπεζος. §. 21. est antonomasia de seuero duce: μυρίους ὄψονται ἀνθ' ἑνὸς Κλεάρχους τοὺς οὐδενὶ ἐπιτρέψοντας εἶναι κακῷ. ¶ 2) *Clearchus*, Rhamphii filius, Lacedaemonius. E. 1, 1, 25. Byzantinorum proxenus, mittitur Chalcedonem et Byzantium. 1, 3, 10 — 12. est harmostes Byzantii, cui vrbi Athenienses imminent, et, dum Clearchus ad Pharnabazum proficiscitur, proditione eam capiunt.

Κλειγένης, *Cligenes.* E. 5, 2, 11. Acanthiorum ad Lacedaemonios legatus, orationem habet.

κλείειν, *claudere, occludere.* Π. 7, 5, 10. κεκλεισμένας εὑρίσκουσι τὰς πύλας. A. 6, 2, 5. αἱ πύλαι ἐκέκλειντο. Vsitatius esset κεκλεισμέναι ἦσαν. Sed Thomas Mag. p. 521. et Lascaris p. 521. annotarunt etiam formam perfecti κέκλειμαι. A. 7, 1, 23. ἔκλεισε τὰς πύλας. E. 5, 4, 7. εἶπον τὴν θύραν κεκλεῖσθαι. Leuncl. *iusserunt ianuam occludi.* Possit etiam verti: *dixerunt, se ianuam occlusisse.* Sed praestare videtur Fr. Porti explicatio: *iusserunt occlusam haberi ianuam.*

κλεῖθρον, *claustrum, pessulus.* A. 7, 1, 11. διακόψαντες ταῖς ἀξίναις τὰ κλεῖθρα, ἀναπεταννύουσι τὰς πύλας.

Κλεινίας, *Clinias.* Σ. 4, 12 — 16. §. 21 — 25. propter pulchritudinem amatur a Critobulo.

Κλεινόμαχος, *Clinomachus.* E. 2, 3, 7. Ephorus eponymus anni 12 belli Peloponnesiaci.

κλεὶς, *clauicula in ceruice.* v. Pollux 2, 133. Aπ. 3, 10, 13. ὑπὸ τῶν κλειδῶν καὶ ἐπωμίδων.

Κλεισθένης, v. Ἐπισθένης.

Κλειτέλης, *Cliteles.* E. 6, 5, 37. legatus Corinthiorum Athenis.

Κλειτόριοι, v. Κλητ.

Κλείτων, *Cliton*, statuarius, quicum Aπ. 3, 10, 6 — 8. Socrates colloquitur.

κλέμμα, *furtum.* O. 14, 5. ζημιοῦσθαι ἐπὶ τοῖς κλέμμασι.

Κλεόκριτος, *Cleocritus*, Atheniensis. E. 2, 4, 13. praeco mystarum, orationem habet.

Κλεόμβροτος, *Cleombrotus*, rex Lacedaemoniorum. E. 5, 4, 14 — 18. suscipit primam contra Thebanos expeditionem. §. 59. secundam. §. 35. reprehenditur. 6, 1, 1. eo duce Lacedaemonii Phocensibus contra Thebanos auxilia mittunt. 6, 4, 1 — 14. cadit in pugna Leuctrica.

Κλεομήδης, *Cleomedes.* E. 2, 3, 2. vnus e triginta tyrannis.

κλέος, *gloria.* Hesych: κλέος· δόξα, τιμὴ, φήμη ἀγαθή. Cf. Thom. Mag. p. 245. sqq. K. 1, 6. κλέος ἀείμνηστον ἔχει.

Κλεοσθένης, *Cleosthenes.* E. 2, 3, 7. Ephorus eponymus anni decimi septimi belli Peloponnesiaci.

Κλεόστρατος, *Cleostratus.* E. 1, 3, 9. Argiuorum legatus ad regem Persarum.

Κλεοφῶν, *Cleophon.* E. 1, 7, 12. perit Athenis in seditione. Plures Cleophontes Athenis fuisse, ostendit Palmer. ad Aristoph. rann. p. 244.

κλέπτειν, ¶ 1) *furari, clam et fraude adimere.* Λ. 2, 7 — 9. pueris Lacedaemoniorum permissum erat, vbi κακῶς κλέπτοντες sunt, *qui non caute furantur* atque adeo deprehenduntur. Hinc A. 4, 6, 11. est iocus Xenophontis in Chirisophum. Aπ. 4, 2, 15. et 17. disputatur, quatenus

nus iustum sit τὸ κλέπτειν. Est enim verbum μέσον, quanquam plerumque in malam partem dicitur. Saepe distinguitur ab ἁρπάζειν, Π. 1, 2, 2. 5, 1, 7. ἐπειδάν τι ἁρπάσωσιν ἢ κλέψωσι — αἰτιᾷ τὸν κλέπτοντα καὶ ἁρπάζοντα. Ο. 20, 15. Ιππ. 4, 17. Componitur cum aliis verbis, Λ. 10, 6. τῶν ἀνδραποδιζομένων τινὰς, ἢ ἀποστερούντων, ἢ κλεπτόντων. cf. τοιχωρυχεῖν. Legitur de variis furtis, Π. 7, 4, 6. ἄξουσι τὰ χρήματα, opes commissas, — ὥστε ἦν τι καὶ κλέψωσι, τὰ ἑαυτῶν κλέψονται. Ιπ. 4, 1. οἷόν τε τὸν σῖτον κλαπῆναι ἐκ τῆς φάτνης. §. 2. Ιππ. 4, 18. οἱ λύκοι — τὰ ἐν τοῖς δυσοράτοις κλέπτουσι. 5, 2. τὰ τῶν πολεμίων κλέπτειν. De peculatu, Α. 4, 6, 12. ἀκούω τοὺς Ἀθηναίους δεινοὺς εἶναι κλέπτειν τὰ δημόσια, καὶ μάλα ὄντος δεινοῦ τοῦ κινδύνου τῷ κλέπτοντι. Αγ. 4, 3. τὰ τῆς πόλεως κλέπτειν. Sic fere Απ. 2, 6, 24. Ο. 2, 6. De plagio, Πο. 4, 21. ἀνδράποδα — πῶς ἄν τις κλέψειε; Similiter in bonam partem: *clam surripere crudelitati*, Ε. 5, 4, 12. ἦσαν τινὲς, οἳ ὑπὸ Ἀθηναίων — ἐκλάπησαν. v. ἐκκλέπτειν. De eo, qui pecunias interuertit, Α. 7, 6, 30. ταῦτα ἀποδόμενος οὔτε Σεύθῃ ἀπέδωκεν, ἀλλ' αὐτὸς κλέψας πέπαται. De sacrilego, v. ἱερὰ n. 4. Dicitur in bonam partem, Π. 1, 6, 19. p. 76. κλέπτειν τὰ τῶν φίλων ἐπ' ἀγαθῷ. Cf. nr. 5. ¶ 2) *occultare*. Α. 4, 1, 11. εἴ τίς τι ἔκλεψεν. Ιππ. 5, 2. τοὺς ἑαυτοῦ ἱππέας κλέπτοντα ἐξ ἀπροσδοκήτου τοῖς πολεμίοις ἐπιτίθεσθαι. §. 7. ¶ 3) *non indicare*. Ε. 3, 1, 24. ταμίας — προεῖπεν — εἴ τι κλέπτοντες ἁλώσοιντο etc. Mox sequitur: οἱ δ' ἐδείκνυσαν. ¶ 4) *furtim occupare*. Α. 4, 6, 10. κλέψαι οὐκ ἀδύνατον — ἐξὸν νυκτὸς ἰέναι. c. acc. Α. 4, 6, 8. τοῦ ὄρους κλέψαι τι. 5, 6, 3. Αγ. 6, 6. c. gen. Α. 4, 6, 11. κλέπτοντες τοῦ ὄρους. Leuncl. addit τι. Sed id facile intelligitur. ¶ 5) *furtim* s. *clam et ita agere, vt non animaduertatur ab eo, qui illud fieri nolebat*. v. Perizon. ad Aelian. V. H. 3, 47. Π. 1, 6, 19. p. 77. μηδὲ ἐξαπατᾶν, μηδὲ κλέπτειν, μηδὲ πλεονεκτεῖν. ¶ 6) In var. lect. ἅπτεσθαι et κλέπτεσθαι permutantur. v. ἅπτεσθαι nr. 10. Legitur item κλέπτειν pro κακουργεῖν. v. ibi nr. 5.

κλέ-

κλέπτεσθαι, *sibi furari.* Π. 7, 4, 6. vid. κλέπτειν nr. 1.

κλέπτης, *fur.* In bonam partem de imperatore, *qui facile modum inuenit, hostibus sua adimendi,* Π. 1, 6, 19. p. 74. Απ. 3, 1, 6. Superl. κλεπτέστατος Απ. 1, 2, 12. in Cod. Paris. 1. legitur, vt videtur, pro πλεονεκτίστατος.

Κλέων, *Cleon.* A. 5, 4, 39. Σπαρτιάτης, in pugna cadit.

Κλεωναί, *Cleonae,* Argolidis oppidum. v. Wasse ad Thucyd. 5, 35. E. 7, 5, 15. ἐν τῷ Ἰσθμῷ· διελθόντες δὲ καὶ τὰς Κλεωνὰς ἐτύγχανον προσιόντες εἰς τὴν Μαντίνειαν.

Κλεώνυμος, *Cleonymus.* ¶ 1) A. 4, 1, 13. cadit ἀνὴρ ἀγαθὸς Λακωνικὸς Κλεώνυμος. Cod. Paris. Λεώνυμος. ¶ 2) E. 5, 4, 25 — 33. Sphodriae filius, amasius Archidami, Agesilai filii, per hunc Sphodriae, patri, capitis damnato, ab Agesilao veniam impetrat. 6, 4, 14. in pugna Leuctrica pro rege pugnans cadit.

κληΐζεσθαι, (poet.), *nominari, nomen habere.* Π. 1, 2, 1. Περσεῖδαι ἀπὸ Περσέως κληΐζονται. Ita Suidas quoque hunc locum laudat in v. Κῦρος.

κλῆμα, *palmes, surculus vitis.* O. 19, 8. ὑποβαλὼν τῆς γῆς — τὸν βλαστὸν τοῦ κλήματος. §. 9. Pollux 1, 237. et 7, 145. ὁ τῆς ἀμπέλου (κλάδος), κλῆμα.

κλῆρος, *sors.* Αθ. 1, 2. τῶν ἀρχῶν μετεῖναι ἔν τε τῷ κλήρῳ καὶ ἐν τῇ χειροτονίᾳ. §. 3. οὔτε τῶν στρατηγικῶν κλήρων οἴονται σφίσι χρῆναι μετεῖναι, οὔτε τῶν ἱππαρχικῶν. Cf. λαγχάνειν.

κληροῦσθαι, *sortiri, sortem ducere.* Π. 4, 5, 18. equos e praeda iubet ἀριθμήσαντας λαβεῖν κληρωσαμένους, *quamuis sorte ducta.* c. acc. Π. 1, 6, 19. extr. εἰ κληρούμενος ὅ τι λάχοι, τοῦτο τις πράττοι. Zeun. vtroque loco vertit *sorte accipere.* Cf. λαγχάνειν.

κλῆσις, ¶ 1) *vocatio.* Π. 3, 2, 7. ἤκουσε τὴν κλῆσιν τοῦ Κύρου, *se arcessi a Cyro.* 8, 4, 6. ¶ 2) *inuitatio ad conuiuium.* Σ. 1, 7. ἐπαινοῦντες τὴν κλῆσιν, οὐχ ὑπισχνοῦντο συνδειπνήσειν. Casaubonus ad Athenae. 7, 1. p. 473. „inuitati ad conuiuium, inquit, si ituri non essent, οὐ συμπεριφέρομαι inquiebant, quod erat dicere,

cere,

cere, non ibo quo me vocas, et vt Xenophon loquitur, παραιτοῦμαι τὴν κλῆσιν." Sed hunc locum Xenophontis reperire non potuimus. ¶ 3) *compellatio, compellandi ratio.* Π. 1, 6, 16. εἴ τις κύνας ἀνακαλοῖτο ἀεὶ τῇ κλήσει, οἷχ etc. Leuncl. *eadem voce.* ¶ 4) *accusatio, in ius vocatio.* Cf. Ammon. p. 82. sq. E. 1, 7, 8. ἐπεθορύβησε ὁ ὄχλος, καὶ ἠναγκάσθησαν ἀφιέναι τὰς κλήσεις.

Κλητόριοι, *Cletorii*, Arcadiae populus. E. 5, 4, 36. 37. Agesilao dant conductitios milites. Steph. et Morus et Schneider. legunt Κλειτόριοι, quae scriptura sane vsitatior est.

κλίμαξ, *scala.* A. 4, 5, 19. οἱ ἄνθρωποι κατὰ κλίμακας (all. ἐπὶ κλίμακος) κατέβαινον in domos subterraneas. Suidas, in v. κλίμακες, qui h. l. laudat, explicat ξύλα ὀρθὰ, sed idem paulo inferius: κλίμαξ· ἡ κοινῶς σκάλα. E. 4, 4, 11. Frequens earum vsus erat in oppugnandis vrbibus, v. Π. 5, 3, 7. 9. 7, 2, 1. E. 7, 2, 5. 7. Cf. Poll. 1, 167.

κλίνειν, ¶ 1) *inclinare.* Iπ. 5, 5. τρίβειν pilos equi — ἧπερ φύσει κέκλινται, *quo natura inclinati sunt.* Leuncl. *secundum naturalem eorum situm.* ¶ 2) Intransitiue: Aπ. 3, 5, 12. ἡ πόλις ἐπὶ τὸ χεῖρον ἔκλινε, *in peius prolapsa est.*

κλίνεσθαι, ¶ 1) *se inclinare.* Σ. 4, 6. iubetur in loco Homerico auriga κλινθῆναι. ¶ 2) *ruinam minari.* E. 5, 2, 5. ἐῤῥήγνυτο τὸ τεῖχος, ἔπειτα δὲ καὶ ἐκλίνετο — οἱ δὲ ἀντήρειδον.

κλίνη, *lectus.* κλίναι ἀργυρόποδες, v. ἀργυροπ. Differt ab εὐνῇ. v. Π. 8, 8, 8. vbi etiam memorat τῶν κλινῶν τοὺς πόδας. cf. εὐνή. it. a στρωμνῇ, Aπ. 2, 1, 30. τὰς στρωμνὰς, καὶ τὰς κλίνας, καὶ τὰ ὑπόβαθρα ταῖς κλίναις παρασκευάζεις. locus est Π. 5, 2, 7. στρώματα καὶ κλίναι — κλίναι δ' ὑμῶν εἰσὶν, ὁπόσαι γένοιντ' ἂν εὐναὶ ἐπὶ γῆς. Praeterea legitur Π. 8, 2, 4. A. 7, 5, 8. cf. στρωννύειν.

κλινοπετὴς (poet. Port.), *in lecto decumbens.* E. 5, 4, 58. Ἀγησίλαος aegrotans κλινοπετὴς ἦν.

κλοιός, *collare.* Hesych: κλοιός· — περιτραχήλιος δεσμὸς, κολλάριον, ἤτοι μανιάκης. Proprie tribuitur canibus. Schol. Aristoph. Vespp. 892. κλῳὸν Ἀττικοὶ τὸν κλοιὸν ἔλεγον, it. τὸ κολλάριον

λάριον —, ᾧ εἰώθασι τοὺς κύνας δεσμεύειν ἐν τοῖς ἀγροῖς, ἐστὶ ξύλινον. v. Plutarch. in Solone c. 24. in cuius tamen loco Meursius in Solone c. 19. p. 69. recte vertit *catenam*, atque adeo etiam ap. Xenoph. E. 2, 4, 29. ὥσπερ τοὺς δάκνοντας κύνας κλοιῷ δήσαντες παραδιδόασιν. Cf. κύων. Sed E. 3, 3, 11. Κινάδων — δεδεμένος τὼ χεῖρε καὶ τὸν τράχηλον ἐν κλοιῷ. Etymol. M. κλοιὸς συμαίνει τὰ σίδηρα ἃ Φοροῦσιν οἱ κατάδικοι. cf. Fr. Portus ad locum priorem p. 55. et lens. ad Lucian. T. I. p. 581. Leuncl. ad E. 2, 4, 29. proprie κλοιὸν dicit esse *lignum*, *cui sontes alligati collo deorsum compresso suspicere non possunt*. Pollux 10, 177 ἐν τῷ κυΦῶνι τὸν αὐχένα ἔχων, ἤπου νοητέον, ὡς σκεῦος ἦν τι ἀγορανομικὸν, ᾧ τὸν αὐχένα ἐνθέντα δεῖ μαστιγοῦσθαι τὸν περὶ τὴν ἀγορὰν κακουργοῦντα. Similis hic locus est loco E. 3, 3, 11. vbi recte κλοιὸς *numella* vertitur.

κλοπεύειν, (poet. Port.), *furtim aggredi*, vel *spoliare*. A. 6, 1, 1. ἐκλόπευον τοὺς ἀποσκεδαννυμένους, καὶ τῆς νυκτὸς — ἐπειρῶντο κακουργεῖν. Suid: ἐκλώπευον· ἔκλεπτον. Ξενοφῶν ἐν τῇ Ἀναβάσει. Sane etiam alio in loco per ω scribitur. v. κλωπεύειν.

κλοπὴ, ¶ 1) *furtum*. Π. 1, 2, 6. κλοπῆς καὶ ἁρπαγῆς. ¶ 2) *clandestina occupatio*. A. 4, 6, 11. περὶ κλοπῆς montis.

κλύζειν, *eluere*. Proprie dicitur de poculis et vasis, νίψαι vero de facie et pedibus. v. infr. πλύνειν, Ammon. p. 83 et Obs. miscell. nov. T. I. p. 81. Π. 1, 3, 8. εὖ κλύσαι τὸ ἔκπωμα.

κλωγμὸς, v. κλωσμός.

κλὼν, *ramus*, np. quatenus frangitur vel flecti potest. v. Etymol. M. et Fischer. ind. Palaephat. Suid: κλὼν, κλωνὸς, τοῦ δένδρου ὁ βλαστός. K. 10, 7. τῆς ἄρκυος — ἑκατέρωθεν ὑΦιστάντας κλῶνας.

κλωπεύειν (poet. Port.), *furari*. Λ. 2, 8. τὸν μέλλοντα κλωπεύειν. In praecedentibus est κλέπτειν. Cf. κλοπεύειν.

κλωσμὸς, *acutus palati et gutturis sonus*. Iπ. 9, 10. ποππυσμῷ πραΰνεσθαι, κλωσμῷ δὲ ἐγείρεσθαι — ἐπὶ κλωσμῷ τὰ πρᾳέα, ἐπὶ τῷ ποππυσμῷ τὰ χαλεπὰ προσΦέροι — μάθοι ἂν ὁ ἵππος ποππυσμῷ μὲν ἐγείρεσθαι, κλωσμῷ δὲ πραΰνεσθαι.

All. κλωγμῷ. Et fane Pollux 1, 209. habet κλωγμῷ ἐξεγείρειν. Hefych: κλωγμός· ὁ διὰ τῆς γλώττης περὶ τὸν οὐρανίσκον (palatum) ψόφος, ὃν λάκησίν τινες φασὶν, οἷον οἱ ὀνηλάται ποιοῦνται κυρίως.

κλὼψ (Ion. et poet. v. Port. lex. Ion.), *fur.* Hefych: κλώψ· κλέπτης. Ita etiam Suidas explicat, laudans fimul locum A. 4, 6, 13. τῶν ἐφεπομένων ἡμῖν κλοπῶν ἔλαβόν τινας. Sed h. l. funt ii, *qui montem clam occupare volunt.* Magis proprie dicitur de *latronibus* Π. 2, 4, 17. p. 137. μὴ ὁρᾷν τὸ ὅλον στράτευμα, ἀλλ' ὡς περὶ κλοπῶν βουλεύεσθαι. cf. Cic. Catil. 1, 10.

κναφεὺς, *fullo.* Probat hanc formam Thomas Mag. tanquam Atticam in v. ἄκναπτον et πλυνεύς. cf. fupra γναφεὺς, et Pierfon. ad Moerin p. 329. Αγ. 1, 26. κναφεῖς commemorantur in armorum apparatu. Sed all. legunt γραφεῖς.

κνεφαῖος, *qui aliquid facit primo crepufculo*, fiue ferotino fiue matutino. Suid: κνεφαῖος· σκοτεινὸς, ἀόρατος, ὄρθριος, ἑωθινός. De matutino diluculo eft Λ. 13, 3. ἄρχεται τούτου τοῦ ἔργου (facrificium) ἔτι κνεφαῖος, προλαμβάνειν βουλόμενος τὴν τοῦ θεοῦ εὔνοιαν.

κνέφας (poet. Port.), ¶ 1) *crepufculum ferotinum.* Hefych: κνέφας· ἑσπέρα, σκοτία, νὺξ κενὴ φάους. Suid: κνέφας· σκότος, νύξ. κλίνεται δὲ κνέφατος. cf. Euftath. ad Odyff. σ. p. 1851, 47. Etymol. M. et Phauorin. Π. 4, 2, 8. ἅμα κνέφαι. In Iunt. et Guelf. eft Attica forma κνέφα, quam recepit Zeun. A. 4, 5, 8. ἀμφὶ κνέφας. Sequitur ὀψὲ ἦν. ¶ 2) *diluculum matutinum.* Suid: ἅμα κνέφεος· ὄρθρου. Ita Leuncl. et in notis Schneiderus intelligit E. 7, 1, 5. ἅμα κνέφα. Sed in indice Schneider. explicat de crepufculo.

κνήμη, *tibia, crus*, cuius pars anterior, f. tibia κατ' ἐξοχὴν dicta, vocatur ἀντικνήμιον, pars pofterior eademque torofa f. carnofa, h. e. fura, γαστροκνημία. v. quos in v. ἀντικνήμιον laudauimus. Eft autem vel hominum, Π. 2, 3, 7. Ιπ. 7, 2. 6. 12, 10. vel equi, Ιπ. 1, 5. 15. 16.

κνημὶς, *tibiale, ocrea.* Suid: κνημίς· τὸ περιτιθέμενον τοῖς ποσὶν ὑπὸ τῇ κνήμῃ ὑπόδημα. Videtur ad medium vsque crus anti-

pertinuisse. Cf. Feith. antiquitt. Homer. 4, 8. Ιπ. 12, 7. τῷ βραχίονι τὸ, ὥσπερ κνημὶς, παρατιθέμενον. Tribuuntur κνημῖδες Persis, Π. 2, 3, 7. vbi Zeun. in indice male explicat *suram*. A. 1, 2, 16. Chalybibus, A. 4, 7, 11. aliis barbaris, A. 5, 2, 16.

κνῆσμα, *prurigo*. Σ. 4, 28. ob admotum corpori meo pulchrum Critobulum ἐν καρδίᾳ ὥσπερ κνῆσμά τι ἐδόκουν ἔχειν. Praecedunt haec verba: ὦμον ὤδαξον, de quibus v. interpp. ad Moerin p. 39. sq. qui dicit: ἀδαγμὸς, ἀδάξασθαι, Ἀττικῶς· κνησμὸς, κνήσασθαι, Ἑλληνικῶς. In re amatoria κνῆσμα non admodum differre a nomine δῆγμα, ostendit Valcken. ad Herodot. 6, 62. et ad Eurip. Hippol. 1303. cf. Doruill. ad Charit. p. 559. sq. qui etiam de similibus vocabulis ad excitandas cupiditates translatis exposuit.

Κνίδος, *Cnidus*, vrbs Cariae. E. 4, 3, 6. Pharnabazus et Conon vincunt ad Cnidum Lacedaemonios. 4, 8, 22 — 24. Teleutias ibi classem habet.

Κνίπος, v. Ἄνιππος.

κνώδοντας, *dentalia in venabulo*. K. 10, 3. προβόλια ἔχοντα — κατὰ μέσον τὸν καυλὸν κνώδοντας ἀποκεχαλκευμένους. §. 16. describitur eorum vsus, cf. Poll. 5, 22. Gratius Faliscus v. 110. eleganter nominat *moras*. v. ibi Vlitius. Nam impetum apri morantur, quo minus ad venatorem perueniat.

κόγχη, *concha*. A. 5, 3, 9. κόγχαι.

κογχυλιάτης λίθος, *lapis durus conchylii forma*. Hesych: κογχυλίας· λίθος σκληρὸς, ἔχων ἐν ἑαυτῷ κογχυλίου τύπους. Idem lapis ab Hesych. et Pausan. 1, 44. p. 107. vocatur κογχίτης. Pollux 7, 100. κογχυλιάτης παρὰ Ξενοφῶντι. Codd. MSS. κογχυλία γῆ. Sed v. ibi Iungermann. A. 3, 4, 6. κρηπὶς murorum λίθου ξεστοῦ κογχυλιάτου.

κόθορνος, *cothurnus*. Ignominiae causa sic dicitur Theramenes ob inconstantiam, qua et populo et triginta tyrannis fauebat et placere studebat. Cothurnus enim vtrique pedi aptari potest. Suid: κόθορνος· ὑπόδημα ἀμφοτεροδέξιον. — οὕτως ἐκαλεῖτο καὶ Θηραμένης, Ἀθηναῖος ῥήτωρ, μαθητὴς Προδίκου τοῦ Κείου. εἴρηται δὲ ἐπὶ

δὲ ἐπὶ τοῦ ϛρεφομένου συνεχῶς. οὗτος γὰρ καὶ τοῖς λ' συνέσπευδε καὶ τῷ πλήθει. ὅτι ὁ κόθορνος πρὸς τὰς ὑποδήσεις ἀνδράσι καὶ γυναιξὶν ἐφαρμόττει Similia habet in v. δεξιός. Sed in v. εὐμεταβολώτερος κοθόρνου dicit haec: κόθορνος. εἶδος ὑποδήματος ἑκατέροις ποσὶν ἁρμόζον. — ἐπὶ τῶν συνεχῶς μεταβαλλομένων ἡ παροιμία. Schol. Ariſtoph. rann. 47. ὁ κόθορνος εἰς ἀμφοτέρους τοὺς πόδας ἁρμόζει, ἔνθεν καὶ Θηραμένης Κόθορνος ἐλέγετο. ὅτι τοῖς καιροῖς καθομιλεῖν δύναται. οἱ δὲ, ὅτι ἀνδράσιν καὶ γυναιξὶν ἁρμόττει ὁ δὲ Ξενοφῶν ἐν Ἑλληνικοῖς. ἀμφοτέροις τοῖς ποσὶν ἁρμόζειν αὐτόν φησιν. cf. ad nubb. 360. Heſych. Poll. 8, 90. 91. Lael. Biſciola hor. ſubceſiv. 2, 21. et Mori examen c. 5. E. 2, 3, 17. p. 92. Κόθορνος ἐπικαλεῖται. καὶ γὰρ ὁ κόθορνος ἁρμόττειν μὲν τοῖς ποσὶν ἀμφοτέροις δοκεῖ, ἀποβλέπει δὲ ἐπ' ἀμφότερον. quanquam verba καὶ γὰρ — ἀμφότερον videri poſſunt eſſe gloſſema. v. ἀποβλέπειν nr. 3. §. 18. p. 99. ἀποκαλεῖ δὲ Κόθορνόν με, ὡς ἀμφοτέροις πειρώμενον ἁρμόττειν. Hoc ipſum Theramenis cognomen reperitur ap. Lucian. amorr. T. II. vbi v. interpp. p. 453. ſq.

κοῖλος, ¶ 1) *cauus, depreſſus.* Απ. 3, 10, 1. τὰ κοῖλα σώματα ſunt, *quorum plures partes ſunt depreſſae.* Oppon. ὑψηλὰ, *in quibus plura eminent.* K. 5, 30. ὀσφῦν — κοίλην. All. κωλῆν. v. κωλῆ. De loco vallibus diſtincto, ſ. montibus cincto. A. 5, 4, 17. ὑψηλή τε καὶ κοίλη ἡ χώρα. E. 5, 1, 10. O. 20, 11. De vngula equi, Iπ. 1, 3. ὥσπερ κύμβαλον ψοφεῖ πρὸς τῷ δαπέδῳ ἡ κοίλη ὁπλή. Camerar. *ardua.* Poll. 1, 188. ὁπλαὶ κοῖλαι, ὡς εἶναι ἐν βάθει τὴν χελιδόνα, καὶ μηδὲν αὐτὴν τῶν ἐκ τοῦ ἐδάφους λυπεῖν. ¶ 2) κοίλη ναῦς, v. ναῦς.

κοιλόφθαλμος, *qui habet oculos intra concauitatem abditos.* v. Poll. 1, 191. Iπ. 1, 9. vid. ἐξόφθαλμος.

Κοίλωσσα, v. Κηλοῦσα.

κοιμᾶσθαι, ¶ 1) *cubare, pernoctare.* v. Anacreon 9, 33. Hinc de vigilantibus et excubantibus, Π. 1, 2, 4. οἱ ἔφηβοι κοιμῶνται περὶ τὰ ἀρχεῖα σὺν τοῖς γυμνικοῖς ὅπλοις. §. 9 κοιμῶνται περὶ τὰ ἀρχεῖα φυλακῆς ἕνεκα τῆς πόλεως. ¶ 2) *cubitum ire et requieſcere.* Heſych:

Heſych: κοιμηθέντι· κατακλιθέντι, οὐ πάντως ὑπνώσαντι. Π. 8, 8, 5. οἱ ὀψιαίτατα κοιμώμενοι. Α. 2, 1, 1. ἐπὶ τὸ ϛρατόπεδον ἐλθόντες — ἐκοιμήθησαν. (1, 10, 10. de eadem re eſt ἀνεπαύοντο.) 4, 5, 11. ὑποδεδεμένοι ἐκοιμῶντο in niue. §. 20. Ε. 4, 3, 13. Απ. 2, 1, 3. ὀψὲ κοιμηθῆναι. ¶ 3) *dormire.* Heſych: κοιμηθῆναι· κατακλιθῆναι, ὑπνῶσαι. Π. 8, 7, 1. κοιμηθεὶς ἐν τῷ βασιλείῳ ὄναρ εἶδε. Α. 4, 3, 2. ἡδέως ἐκοιμήθησαν. Αγ. 9, 3. ἀσμένως κοιμηθῆναι. Ε. 2, 2, 2. κείνης τῆς νυκτὸς οὐδεὶς ἐκοιμήθη. Ιερ. 6, 7. ποῖον τινα ὕπνον ἐκοίμω. Απ. 4, 5, 9. ἡδέως ἀναπαύσασθαί τε καὶ κοιμηθῆναι. ¶ 4) κοιμωμένας perperam legitur pro κεκοσμημένας. v. κοσμεῖν nr. 5.

κοιμίζειν, *ſopire.* Σ. 2, 24. ὁ οἶνος τὰς λύπας, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας τοὺς ἀνθρώπους κοιμίζει. 3, 1.

κοινῇ, ¶ 1) *communiter, communi conſilio, communi opera.* Π. 2, 4, 8. p. 131. σκοπεῖν κοινῇ καὶ σὲ καὶ ἐμέ. 5, 3, 12. 5, 5, 7. ὅπως κοινῇ διώκοιμεν, κοινῇ δὲ τιμωροίμεθα, κοινῇ δὲ — καρποίμεθα. Α. 4, 5, 23. 4, 7, 3. κοινῇ ἐβουλεύοντο. 6, 3, 10. κοινῇ τῆς σωτηρίας ἔχεσθαι. Ε. 3, 2, 11. κοινῇ πολεμεῖν καὶ ξυμμάχεσθαι. 6, 5, 34. 7, 1, 4. κοινῇ φυλάττειν. Margg. κοινῶς, quod praetulit Morus. Sed Schneiderus recte defendit κοινῇ, np. βουλῇ. 7, 5, 3. Απ. 4, 5, 12. Σ. 8, 31. c. μετὰ, Π. 6, 4, 3. βούλεσθαι μετὰ σοῦ κοινῇ γῆν ἐπιέσασθαι, *tecum vna.* Α. 6, 2, 8. Sic c. σὺν, Π. 1, 6, 10. κοινῇ σὺν Κυαξάρῃ σκοπεῖσθαι. Α. 3, 3, 2. Απ. 1, 6, 14. Sic fere Π. 4, 1, 3. συνησθεὶς ἐκείνῳ κοινῇ. ¶ 2) *communi ſumtu.* Α. 5, 4, 15. ὁ βασιλεὺς — ὃν τρέφουσι πάντες κοινῇ. ¶ 3) *publice.* Ε. 1, 2, 7. ἀριϛεῖα ἔδωκαν καὶ κοινῇ καὶ ἰδίᾳ πολλοῖς. Απ. 2, 1, 12. 2, 6, 38. 4, 4, 1. ¶ 4) *ſimul.* Αγ. 1, 4. κοινῇ ἐπαινέσαι τήν τε πατρίδα καὶ τὸ γένος αὐτοῦ. 2, 23. Ιερ. 1, 5. ¶ 5) *pariter.* Ε. 2, 4, 25. κοινῇ ἀμφότεροι Λακεδαιμονίοις φίλοι εἶναι. ¶ 6) *omnino, in vniuerſum.* Λ. 11, 2. ὅσα ἡ ϛρατιὰ κοινῇ δεηθείη, *vniuerſus exercitus, non ſinguli milites.* Απ. 1, 2, 31.

κοινοβουλεῖν, *conſilia communicare, communiter deliberare.* Heſych: ἐκοινοβουλεῖτο· ἐκοινοῦτο. it. κοινοβούλας· τοὺς συνέδρους. Λ. 13, 1. ὅπως — κοινο-

κοινοβουλῶσιν rex Lacedaemoniorum et polemarchi.

κοινολογεῖσθαι, *colloqui*, *colloquium habere*, *consilia conferre*. c. dat. E. 3, 1, 7. κοινολογησάμενος τῷ Τισσαφέρνει. 5, 4, 36. ἐκοινολογήσατο αὐτοῖς ὅπως — *egit cum iis*, *vt sibi milites concederent*. Hesych: κοινολογεῖται· κοινῇ διαλέγεται.

τὸ κοινὸν, ¶ 1) *commune*, *res publica*. ¶ a) in uniuersum, Π. 2, 2, 12. τὸν πλεῖστα καὶ πονοῦντα καὶ ὠφελοῦντα τὸ κοινόν. O. 6, 10. Etiam plural. Απ. 3, 4, 12. ἡ τῶν ἰδίων ἐπιμέλεια διαφέρει τῆς τῶν κοινῶν. Ibid. οἱ τῶν κοινῶν ἐπιμελόμενοι sunt *senatus*, *magistratus* etc. cf. totum locum. ¶ b) Persarum, Π. 1, 2, 9. παρέχουσιν ἑαυτοὺς χρῆσθαι ἤν τι δέωνται ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ. §. 13. 1, 5, 4. εἰς Πέρσας ἔπεμπε πρός τε τὸ κοινὸν, καὶ πρὸς Καμβύσην — εἴ τινας πέμποι τὸ Περσῶν κοινόν. Potest h. l. verti *consilium publicum*. §. 7. p. 52. 4. 5. 8. 5, 5, 6. est *consilium publicum*. 6, 2, 11. p. 372. ἔχειν — ἀξίνην καὶ δρέπανον. ταῦτα μὲν γὰρ ἰδίᾳ χρήσιμα ἑκάστῳ καὶ ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ πολλάκις ὠφέλιμα. ¶ c) Graecorum in Asia militantium, A. 5, 7, 11. ἄνδρες τῶν γεραιτέρων πρὸς τὸ κοινὸν τὸ ἡμέτερον ἐλθεῖν, *ad nostrum consilium bellicum*. ¶ d) Atheniensium, E. 1, 4, 6. ἐκείνου (Ἀλκιβιάδου) ἀεὶ τὸ κοινὸν αὔξοντος. ¶ e) Lacedaemoniorum, E. 6, 1, 2. ἀφικνεῖται πρὸς τὸ κοινὸν τῶν Λακεδαιμονίων, h. e. vel *ad senatum* vel *ad Ephoros* vel *ad concionem*. Sed 2, 4, 27. videntur intelligi triginta tyranni cum suis, ἔπεμπον καὶ οἱ ἀπὸ τοῦ κοινοῦ ἐκ τοῦ ἄστεος. Nam oppon. ἰδιῶται. Morus vero explicat: *consilium publicum*, fortasse decemuiri, de quibus §. 15. quae sententia Schneidero quoque probatur. ¶ f) Acarnanum, E. 4, 6, 4. ¶ g) Arcadum, E. 6, 5, 6. 7, 4, 34. 35. 38. 7, 5, 1. In his est *senatus*, οἱ μύριοι. ¶ 2) *pecunia publica*. Απ. 3, 5, 16. Athenienses corrupti τοῖς κοινοῖς ὥσπερ ἀλλοτρίοις χρώμενοι. ¶ 3) *vtilitas publica*. K. 13, 11. οἱ κυνηγέται εἰς τὸ κοινὸν τοῖς πολίταις τὰ σώματα παρέχουσι. ¶ 4) *vsus communis*. v. ἀποφαίνειν et καταιτιθέναι, et τιθέναι. Cf. omnino κοινός.

κοινὸς, ¶ 1) *communis*. A. 3, 1,

3, 1, 31. κοινὸν ἂν εἴη τὸ ἀγαθὸν, np. toti exercitui. 3, 2, 21. πάντες κοινῆς σωτηρίας δεόμεθα. Leuncl. malebat κοινῇ. E. 7, 1, 28. ὅτι οὐδὲν δέοιντο πρὸς βασιλέα κοινῶν ὅρκων, np. cum rege, eh omnibus Graeciae ciuitatibus. Ιερ. 6, 2. κοινῆς ἐπιθυμίας ἐμῆς τε καὶ τῶν παρόντων. cf. κεῖσθαι n. 3. De praeda et commodis belli, Π. 2, 2, 11. ἃ στρατευόμενοι κτήσωνται κοινά. 4, 2, 19. p. 224. 4, 5, 16. c. dat. Π. 4, 5, 12. p. 248. ἃ σοὶ ἂν νομίζωμεν καὶ ἡμῖν πραχθέντα κοινὰ γενέσθαι ἀγαθά. A. 3, 1, 30. τὸν θάνατον ἔγνωσαν πᾶσι κοινὸν εἶναι καὶ ἀναγκαῖον ἀνθρώποις. E. 7, 1, 22. κοινόν τι χαρᾷ καὶ λύπῃ δάκρυά ἐστιν. O. 7, 12. 13. 21, 2. Σ. 8, 18. c. ἐν pro dat. Λ. 10, 8. ταῦτα κοινὰ ἀγαθὰ καὶ ἐν εἰρήνῃ, καὶ ἐν πολέμῳ. ¶ 2) *publicus, ad ciuitatem* l. *rempublicam pertinens.* Π. 1, 2, 2. τοῦ κοινοῦ ἀγαθοῦ ἐπιμελούμενοι. §. 14. δικάζουσι τά τε κοινὰ καὶ τὰ ἴδια. §. 15. E. 6, 5, 34. τῶν κοινῶν χρημάτων φύλακες. Ιερ. 2, 8. κοινὸν πόλεμον πολεμεῖν. Oppon. ei, quod folus tyrannus habet. Aπ. 2, 4, 6. 3, 5, 16. ἔν τε ταῖς ἰδίαις συνόδοις καὶ ταῖς κοιναῖς. K. 13, 15. ἱερὰς nominat κοινοὺς ἐχθροὺς, fed §. 12. τῆς πόλεως. cf. ἑορτή. Sic Aπ. 1, 1, 2. κοινοὶ τῆς πόλεως βωμοὶ, fed Aπολ. 11. δημόσιοι. Hinc A. 5, 6, 14. εἰς τὸ κοινὸν, *publice,* vel *ad concionem militum.* Oppon. ἰδίᾳ. ¶ 3) *rei publicae vtilis.* Ιερ. 7, 9. κοινῆς ἀρετῆς καὶ εὐεργεσίας ἕνεκα. ¶ 4) *qui fui copiam facit,* vt *communis* ap. Latinos. K. 13, 9. οἱ φιλόσοφοι πᾶσι κοινοὶ καὶ φίλοι. ¶ 5) ἀπὸ κοινοῦ, ¶ a) *e publico aerario.* A. 4, 7, 19. δῶρα δόντες ἀπὸ κοινοῦ. Schol. Thucyd. 1, 80. in verbis ἐν κοινῷ intelligit ταμείῳ. 5, 1, 7. τρέφειν ἀπὸ κοινοῦ. Sic fere Πο. 4, 33. τροφὴν ἀπὸ κοινοῦ, *e re omnibus communi, communi* f. *publico fumtu.* ¶ b) *communi exercitus confilio.* A. 5, 7, 12. ὅτι οὐκ ἀπὸ κοινοῦ γένοιτο τὸ πρᾶγμα. ¶ 6) K. 6, 18. ἀναβοᾷν δὲ κοινὸν μέν' αὐτῷ παῖς, αὐτῷ παῖς. Leuncl. mutat in ἐκεῖνον. Sed Fr. Portus interpretatur, vel *vna cum alio,* vel *illud venatoribus vfitatum,* quae altera explicatio videtur vera effe.

κοινότης, *humanitas, comitas*

mitas. cf. κοινὸς n. 4. E. 1, 1, 21. κοινότητα tribuit imperatori, qui etiam cum infimis consilia sua communicat.

κοινοῦν, *communicare*, c. dat. A. 5, 6, 14. ἰδίᾳ μὲν πείθειν — μὴ κοινοῦντα τῇ ϛρατιᾷ, *re non cum exercitu communicata.* Stephano teste all. h. l. legunt κοινούμενον. Sed actiuum est etiam ap. Thucyd. 4, 4. Thom. Mag. p. 539. κοινωσάμενος, οὐ κοινώσας. v. ibi Witter. qui laudat ex anabasi κοινῶσαι et κοινώσαντας. Sed locos non inuenimus.

κοινοῦσθαι, ¶ 1) *communicare rem.* Π. 5. 4. 10. p. 312. κοινούμενος (all. perperam κινούμενος) τῷ ἱκανῷ βοηθῆσαι, *re communicata, communicatis consiliis.* Πο. 4, 30. κοινωσάμενοι τὴν τύχην, *qui constituerunt in argentifodinis prouentus et damna communiter ferre.* §. 32. eosdem vocat κοινουμένους τὴν τύχην. ¶ 2) *consulere deum.* c. dat. A. 6, 2, 9. θυομένῳ αὐτῷ Ἡρακλεῖ, καὶ κοινουμένῳ, πότερον etc. E. 7, 1, 16. τῷ μὲν θεῷ οὐδὲν ἐκοινώσαντο, ὅπως ἂν ἡ εἰρήνη γένοιτο.

κοινὼν (poet. Port.), *socius rei gerendae.* Pollux 8, 134. οἱ κοινῶνες, Ξενοφῶντος ἴδιον. Sed legitur etiam ap. Pindarum Pyth. 3, 50. vbi tamen Valckenar. ad Theocrit. Adoniaz. p. 227. scribendum arbitratur ξυνῶνι. Suid. et Hesych: κοινῶνας· κοινωνούς. Deinde Suidas laudat locum Π. 7, 5, 13. κοινῶνας τῶν πεπραγμένων. In editis Xenophontis libris, praeter Zeun. qui e Suida et Cod. Guelf. recepit κοινῶνας, legitur κοινωνούς. Sic Π. 8, 1, 6. pro τοὺς κοινῶνας in margg. est τοὺς κοινωνούς, in Cod. Guelf. τοὺς κοινωνοῦντας. Hi Cyri κοινῶνες, h. e. *qui rebus administrandis a Cyro adhibebantur et circa eum erant,* memorantur etiam Π. 8, 1, 9. 12. 14. Suidas l. l. haec quoque tanquam e Xenophonte affert: τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἄξειν, καὶ ὅσοι κοινῶνες αὐτοῦ τῆς φυγῆς ἐγένοντο.

κοινωνεῖν, ¶ 1) *participem esse.* E. 4, 3, 7. εἴ τι χαλεπὸν, οὐκ ἀνάγκην εἶναι κοινωνεῖν αὐτοῖς. Leuncl. *vt cum eis communicaret.* Non male. Certe Thom. Mag. κοινωνῶ σοι ὧν ἔχω explicat μεταδίδωμι. Etiam Morus vertit eius *mentionem facere apud milites.*

milites. Sed αὐτοῖς potest etiam referri ad ἀνάγκην εἶναι, ita vt in κοινωνεῖν intelligatur αὐτοῦ. 6, 5, 2. μετὰ τῶν κοινωνεῖν βουλομένων. Ante erat τῆς εἰρήνης μετέχειν. c. gen. Thomas: κοινωνῶ ἁπλῶς τὸ μετέχω, πρὸς γενικὴν μόνον συντασσόμενον. Π. 8, 7, 3. p. 550. κοινωνῆσαι τοῦ εὐεργετοῦντος ἀνθρώπους, i. e. sepeliri. Λ. 1, 9. ἀδελφοὺς — οἵ τοῦ γένους καὶ τῆς δυνάμεως κοινωνοῦσιν. Ε. 6, 5, 11. Ὀρχομενίων οὐκ ἐθελόντων κοινωνεῖν τοῦ Ἀρκαδικοῦ, *in conuentum venire*. §. 22. est μετέχειν. Ο. 6, 3. χρημάτων κοινωνήσαντας, *quibus pecuniae sunt communes*. Ibid. λόγων κοινωνοῦντας, *disputantes*. c. gen. et dat. Thomas: κοινωνῶ σοι τοῦ δεῖνος, ἀντὶ τοῦ συμμετέχω σοι. Ε. 2, 4, 13. πάντων τούτων πολλοὶ κοινωνοῦμεν ἀλλήλοις. 6, 3, 1. κοινωνεῖν αὐτοῖς ὧν ἔπραττον οὐκέτι ἤθελον, *cum illis participes esse*. Απ. 4, 3, 11. Ο. 10, 4. Σ. 8, 21. ¶ 2) *partem sumere*. Απ. 3, 14, 1. μὴ κοινωνεῖν τοῦ εἰς τὸ κοινὸν τιθεμένου. ¶ 3) *frui*. c. gen. Π. 8, 4, 4. Cyrus in mensa ἔργον ἔχειν δεόμενον τούτου κοινωνεῖν τοὺς παρόντας. All. aliter hic legunt. Απ. 2, 6, 22. δύνανται πεινῶντες καὶ σίτου καὶ ποτοῦ κοινωνεῖν. §. 23. χρημάτων νομίμων κοινωνεῖν. Sic Ιερ. 3, 1. Wels. cum aliis edidit φιλίας — ἧς κοινωνοῦσιν οἱ τύραννοι, cum alii ἃς legant. ¶ 4) *socio vti*. Α. 7, 6, 19. τούτων κοινωνήσαντας, cum nunc apud Seuthen habeamus equites et peltastas. ¶ 5) *commune quid habere, similem esse*. c. dat. Λ. 11, 3. στολὴν φοινικίδα — νομίζων ἥκιστα γυναικείᾳ κοινωνεῖν, *muliebrem esse*. ¶ 6) οἱ κοινωνοῦντες sunt οἱ κοινωνοί, Π. 7, 5, 13. Πέρσας καὶ τοὺς κοινωνοῦντας καὶ τῶν συμμάχων ὅσοι μένειν ᾑροῦντο. Cf. κοινών. Sic fere ¶ 7) Κ. 6, 22. canes κοινωνοῦσαι sunt, *quae simul currunt*.

κοινωνία, *societas officiorum et operum*. Ο. 7, 18. τὸ ζεῦγος — ὅπως ἔτι ὠφελιμώτατον ᾖ αὐτῷ εἰς τὴν κοινωνίαν. Cf. sequentia et Poll. 3, 44.

κοινωνός, ¶ 1) *particeps, consors*. c. gen. Π. 2, 2, 15. p. 111. τῶν πόνων κακοὶ κοινωνοί. 6, 1, 21. λόγων καὶ βουλευμάτων κοινωνὸν ἄν σε ποιοῖτο. Α. 7, 2, 20. Απ. 2, 1, 32. Virtus de se ipsa: sum ἀρίστη φιλίας κοινωνός, np. quia amicitia

amicitia non est nisi inter bonos. 2, 6, 24. τῶν πολιτικῶν τιμῶν κοινωνοὺς εἶναι. Ante erat κοινωνεῖν. O. 7, 11. τίν' ἂν κοινωνὸν βέλτισον οἴκου τε καὶ τέκνων λάβοιμεν. §. 30. 10, 3. §. 5. maritus vocatur τοῦ σώματος vxoris κοινωνός. ¶ 2) *socius rei gerendae, adiutor.* Π. 2, 2, 15. p. 111. τοὺς ἀπονίᾳ κακοὺς νομίζω δαπάνῃ μόνον ζημιοῦν τοὺς κοινωνούς. 4, 2, 12. πρὸς ὑμᾶς ὡς συμμάχους καὶ κοινωνοὺς διαλέγομαι. E. 2, 3, 13. O. 7, 13. 42. c. gen. Π. 2, 3, 2. ὅταν ἄνθρωποι κοινωνοὶ πολέμου γενόμενοι. 7, 5, 13. κοινωνοὺς τῶν κατπεπραγμένων. v. κοινωνῶ. §. 25. E. 2, 3, 12. κοινωνοὺς ἱκανοὺς τῶν πραγμάτων, in rep. administranda ac defendenda. Απ. 2, 6, 26. κοινωνοῖς καὶ συνεργοῖς τῶν πράξεων. O. 3, 15. γυναῖκα κοινωνὸν ἀγαθὴν οἴκου οὖσαν, *in re familiari administranda sociam.*

κοινῶς, v. κοινῇ nr. 1.

Κοιρατάδης, v. Κυρατάδης.

Κοῖται, v. Κοῖτοι.

κοίτη, *cubile.* Π. 2, 3, 1. τὴν σκηνὴν εἰς κοίτην διέλυον dormituri. Ιπρ. 7, 12. Sed de lecto quietis et conuiuii videtur accipiendum Π. 7, 5, 20. ἐν λουτρῷ καὶ κοίτῃ καὶ ὕπνῳ. Απ. 2, 3, 16. κοίτῃ μαλακῇ τιμῆσαι.

Κοῖτοι, *Coeti*, populi Pontici. A. 7, 8, 14. Μοσύνοικοι καὶ Κοῖτοι. all. Κοῖται. v. Hutch. diss. p. 25. not. 6.

Κοκυλῖται, *Cocylitae*, vrbis alicuius Aeolicae incolae. E. 3, 1, 13.

κολάζειν, ¶ 1) *castigare, punire emendandi gratia*, vt is, qui fortuito deliquit, attentior fiat correctiorque. v. Gell. 6, 14. Π. 1, 2, 7. κολάζουσι τοῦτον ἰσχυρῶς. 1, 6, 17. τὸν ἀπειθοῦντα ἀτιμάζειν καὶ κολάζειν. 4, 2, 20. οὓς ἀμελοῦντας (ὁρῶσι), κολαζόντων ἀφειδέσερον, h. e. κολαζέτωσαν, qui imperatiuus Atticus etiam 6, 3, 11. p. 385. legitur. 5, 2, 1. ὅςις ἂν — ἁλίσκηται, κολασθήσεται. 7, 5, 26. p. 459. A. 2, 6, 6. ἐκόλαζέ τε ἰσχυρῶς, καὶ ὀργῇ ἐνίοτε — καὶ γνώμῃ δὲ ἐκόλαζεν. E. 1, 7, 10. p. 55. τοὺς ἀδικοῦντας κολάσεσθε ᾗ ἂν βούλησθε δίκῃ. Απ. 3, 13, 4. κολάσαντος ἰσχυρῶς ἀκόλουθον plagis, vt Λ. 2, 9. O. 4, 7. rex τούτους χαλεπῶς κολάζει. Ιπ. 8, 13. Ιερ. 9, 2. ἐνδεῶς τι ποιοῦντας — ζημιοῦν καὶ κολάζειν. §. 3. Praecedente εἰ vel ἦν, Π. 1, 6, 19. p. 77. εἰ παρὰ ταῦτα ποιεῖεν, κολάζειν.

ζειν. Λ. 2, 2. 11. it. 8, 4. οἱ ἔφοροι — ἥν τινα αἰσθάνωνται παρανομοῦντα, εὐθὺς κολάζουσι. 10, 5. Cf. τιμᾶν. ¶ 2) *malis afficere.* E. 6, 3, 6. p. 386. ἐὰν κολασθῶσιν ὑπὸ τῶν ἁμαρτημάτων, *si mala senserint propter peccata.* O. 8, 16. ὁ θεὸς κολάζει τοὺς βλάκας tempeſtate. Σ. 4, 48. ἀπιστήσας monitis deorum ἐκολάσθην, *damnum feci.* Απ. 4, 2, 29. ἐν τούτοις ζημιοῦνταί τε καὶ κολάζονται. Poteſt in medio accipi: *malorum ipſi ſuorum auctores ſunt.* Cf. ζημιοῦν nr. 4. ¶ 3) *coercere, ad officium redire cogere.* A. 2, 5, 2. p. 111. Αἰγυπτίους — ποίᾳ δυνάμει — μᾶλλον ἂν κολάσεσθε; Αθ. 1, 9. κολάσουσιν οἱ χρηστοὶ τοὺς πονηρούς. ¶ 4) *male tractare, vexare.* Π. 8, 7, 3. p. 551. τοὺς φίλους εὐεργετοῦντες δυνήσεσθε καὶ τοὺς ἐχθροὺς κολάζειν. A. 7, 7, 14. τὰς τούτων ἀπειλὰς οὐχ ἧττον — ἢ ἄλλων τὸ κολάζειν. All. κολάσεις. In praecedentibus dicitur βία. Απ. 2, 1, 17. ¶ 5) *cruciare.* Π. 3, 1, 13. ὁ φόβος τοῦ ἔργῳ κακοῦσθαι μᾶλλον κολάζει τοὺς ἀνθρώπους. v. 1 Ioh. 4, 18. ibique Raphel. Poſſit etiam explicari: *magis afficit atque adeo facilius emendat.* ¶ 6) *re aliqua admixta temperare et emendare.* O. 20, 12. ἡ ἅλμη κολάζεται μιγνυμένη τοῖς ἀνάλμοις.

κολάζεσθαι, v. in κολάζειν.

κολακεύειν, ¶ 1) *adulari.* Moeris dicit, ὑποκορίζεσθαι magis Atticum eſſe quam κολακεύειν. Ιερ. 1, 15. ἕνεκα τοῦ κολακεύειν τοὺς ἐπαίνους ποιεῖσθαι. Απ. 1, 2, 24. 4. 4. 4. πρὸς χάριν τοῖς δικασταῖς διαλέγεσθαι καὶ κολακεύειν. c. acc. Π. 7, 2, 7. p. 419. οἵ με κολακεύοντες ἔλεγον, ὡς πάντες ἂν ἐμοὶ πείθοιντο καὶ μέγιστος ἂν εἴην ἀνθρώπων. ¶ 2) *blande et obſequioſe colere.* a) deos, Π. 1, 6, 3. μὴ ὅτε ἐν ἀπόροις εἴη τότε κολακεύοι. Stephanus ad h. l. dicit, θεραπεύειν medium eſſe inter τιμᾶν et κολακεύειν. b) homines, E. 1, 6, 6. βαρβάρους κολακεύουσιν ἕνεκα ἀργυρίου. 5, 1, 14. p. 282. μηδένα ἀνθρώπων κολακεύειν — εἵνεκα μισθοῦ. Απ. 2, 9, 8. c) populum, Αθ. 1, 18. κολακεύειν τὸν δῆμον — ἀντιβολῆσαι — ἐπιλαμβάνεσθαι τῆς χειρός. Sic paſſiuum Λ. 14, 2. ἁρμόζοντας ἐν ταῖς πόλεσιν καὶ κολακευομένους διαφθείρεσθαι.

*κολά-

*κολάκευμα, *blandimentum, adulatio.* O. 13, 12. κολακεύμασι villici τινὰ προτιμώμενον.

κόλασις, *castigatio, vexatio.* v. κολάζειν nr. 4.

κόλασμα, *supplicium*, vel potius *instrumentum quo quis punitur.* Π. 3, 1, 13. τῷ ἰσχυροτάτῳ κολάσματι νομιζομένῳ σιδήρῳ παιόμενοι.

κολαστέον, *punire oportet.* c. acc. Π. 3, 1, 9. κολαστέον οὖν τὸν πατέρα. Ιερ. 8, 9.

κολαστήριον, *coercendi ratio.* Απ. 1, 4, 1. ἃ ἐκεῖνος in disputando κολαστηρίου ἕνεκα τοὺς παντ' οἰομένους εἰδέναι ἐρωτῶν ἤλεγχε, *coercendi causa.*

κολεὸς, *vagina.* Hesych: ἡ θήκη τοῦ ξίφους. Est vocabulum Homericum. Π. 1, 2, 9. ἐν κολεῷ κοπίδα ἢ σάγαριν. Cf. κουλεός.

Κολλυτεὺς, *qui est e Collyto*, populo f. pago tribus Aegeidis. v. Harpocrat. qui scribit Κολυττεύς. Cf. Suid. Hinc Απ. 2, 7, 6. etiam Valcken. et Ernest. rescribunt saltem Κολυτεύς. Sed Κολυττεὺς legitur E. 5, 1, 23. quanquam in nonnullis est Κοταλιτεὺς vel Κοταλυτεύς. Cf. Alciphron p. 194.

κολοβὸς, *mutilus.* Π. 1, 4, 11. κολοβὸν θηρίον.

Κολοσσαὶ, *Colossae*, vrbs Phrygiae maioris. A. 1, 2, 6. διὰ Φρυγίας εἰς Κολοσσάς. Ita etiam Cod. Guelf. Sed Zeun. e MSS. et Eton. praefert Κολοσσάς. Brodaeus legi iubet Κολασσάς. Omnino de huius vrbis scriptura v. Wetsten. ad Coloss. 1, 2.

Κολοφῶν, *Colophon*, nobilissima vrbs Ioniae. E. 1, 2, 3.

Κολοφώνιοι, *Colophonii.* E. 1, 2, 3.

κόλπος, ¶ 1) *sinus* f. *plica retis.* K. 10, 7. τῆς ἄρκυος μακρὸν προήκοντα κόλπον — ὅπως ἂν εἰς τὸν κόλπον αἱ αὐγαὶ τοῦ φέγγους ὡς μάλιστα ἐνέχωσιν. ¶ 2) *sinus* f. *curuum littus maris.* Hesych: κόλπος· κοῖλος τόπος παραθαλάσσιος. E. 1, 4, 4. ἔπλευσε ἐς τὸν Κεραμικὸν κόλπον. 4, 8, 10. ἐθαλαττοκράτουν ἐν τῷ περὶ Ἀχαΐαν καὶ Λέχαιον κόλπῳ. §. 11. 23. 6, 2, 6. τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου. Sed ¶ 3) in uniuersum κοῖλον τόπον significat E. 6, 5, 17. et 18. vbi ὁ κόλπος et τὸ στενὸν inter se permutantur tanquam synonyma.

Κολυτεὺς et Κολυττεὺς, v. Κολλυτεύς.

Κολ-

Κολχὶς, *Colchorum regio.* A. 4, 8, 17. ἐλῄζοντο τὴν Κολχίδα. 5, 3, 4. ἐν τῇ Κολχίδι χώρᾳ.

Κόλχοι, *Colchi*, populus Ponti Euxini in Aſia. A. 4, 8. 6. οἱ Μάκρωνες — ἐπὶ τὰ ὄρη τῶν Κόλχων κατέστησαν τοὺς Ἕλληνας. §. 7. οἱ Κόλχοι παρατεταγμένοι ἦσαν. Inde pugna deſcribitur vsque ad §. 15. e qua Colchi victi diſcedunt. §. 16. in eorum vicis Graeci milites melle comeſto inſani fiunt. §. 17. Trapezus et 5, 3, 4. Ceraſus ſunt vrbes Colchorum. 5, 2, 1. Drilae ſunt gens Colchis vicina. 5, 7, 1. legati Colchorum lapidantur. 7, 8, 14. Colchi ſunt αὐτόνομοι.

Κολωναὶ, *Colonae*, vrbs Troadis maritima. E. 3, 1, 10 — 13. Dercyllidas eam eripit Maniae.

κολωνὸς, *tumulus, collis.* Suid: κολωνός· γῆς ἀνάστημα, τόπος ὑψηλός. v. Etymol. M. A. 4, 7, 18. φέρουσι λίθους καὶ ποιοῦσι κολωνὸν μέγαν. Cf. Diodor. Sicul. 14, 29.

κομᾶν, *comam alere, comatum eſſe.* Λ. 11, 3. ἔφηκε κομᾶν τοῖς ὑπὲρ τὴν ἡβητικὴν ἡλικίαν. Iπ. 5, 8. ἕως ἂν κομῶσιν equae. De capite et barba ſimul dicitur Σ. 4, 28. τὸ γένειον τῇ κεφαλῇ ὁμοίως κομήσης. Intell. κατὰ ante τὸ γένειον. De barbatis quoque hoc verbum dici oſtendit Solanus ad Lucian. de morte Peregrini §. 15. T. III. p. 340.

Κομανία, *Comania*, caſtellum in Myſia ſ. Teuthrania. A. 7, 8, 8.

κόμη, *coma.* v. πρόσθετος.

κομιδὴ, ¶ 1) *vectura.* A. 5, 1, 6. αἰτησάμενοι πλοῖα — ἴσως ἂν οὐκ ἀπορήσαιμεν κομιδῆς, οἵας δεόμεθα, i. e. πλοίων οἵων δεόμεθα. ¶ 2) *collectio.* Π. 5, 4, 12. τὴν τοῦ καρποῦ κομιδὴν, *meſſem.*

κομίζειν, ¶ 1) *portare.* Aπ. 3, 13, 6. φορτίον ἔδει σε φέρειν — οὐδ' ἂν ἠδυνήθην κομίσαι. ¶ 2) *vehere.* O. 5, 6. ἵππος — κομίζων τὸν κηδόμενον εἰς τὴν ἐπιμέλειαν. 8, 12. nauis πάντα σκεύη — κομίζει. Sic currus Π. 7, 3, 1. τὰ χρήματα — duces διαλαχόντας τὰς ἁμάξας κομίζειν ad Cyrum. ¶ 3) *apportare.* Π. 3, 3, 2. σὺν ἄλλοις δώροις καὶ τὸ χρυσίον ἐκόμιζεν. 4, 4, 8. ὅπλα πρὸς ἡμᾶς κομίσατε, καὶ τοῖς μὲν κομίζουσιν ἔσται εἰρήνη. 5, 3, 9. ¶ 4) *aduehere.* Π. 6, 2, 5. τὴν ἀγορὰν ἐνταῦθα κομίζειν. ¶ 5) *deferre, perferre.* aegrotos et imbecilles,

re, non otiosum consistere. Π. 1, 4, 19. Φοβήσονται, καὶ οὐ κινήσονται. A. 4, 5, 11. εἴ τις κινοῖτο, καὶ μηδέποτε ἡσυχίαν ἔχειν. ¶ 2) *domo prodire, sich Bewegung machen.* v. Abresch. dilucc. Thucyd. 4, 76. Π. 1, 4, 13. ἀπαγορεύω σοι μὴ ἔνδοθεν — κινεῖσθαι. Sic fere de bestiis, quando e latibulis nocturnis prodeunt, Π. 1, 6, 19. p. 80. ἀνισχόμενος πρὶν κινεῖσθαι τὰς ὄρνιθας. 2, 4, 17. p. 137. v. tamen θήρ. ¶ 3) *procedere.* Π. 2, 2, 2. p. 104. μηδένα τῶν ὄπισθεν κινεῖσθαι, πρὶν ἂν ὁ πρόσθεν ἡγῆται, *loco se suo mouere.* E. 7, 4, 21. ¶ 4) *impetum facere.* c. ἐπὶ, Π. 1, 4, 20. ἢν ἐπί σε κινῶνται. ¶ 5) *discedere.* Π. 7, 2, 1. παρήγγειλεν ἐκ τῆς τάξεως μηδένα κινεῖσθαι. A. 6, 3, 5. hostes eos ita obsederant, ὥστε κινηθῆναι οὐκ ἐδύναντο ἐκ τοῦ χωρίου, *elabi, effugere.* E. 2, 1, 14. ¶ 6) In var. lect. confunditur c. κοινοῦσθαι. v. ibi.

κίνησις, *motio, motus.* K. 10, 12. ἐνθυμούμενον τὴν κίνησιν τὴν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τῆς ἐκείνου.

κινητικὸς, *mouendi vim habens.* O. 10, 12. ὄψις — καθαρωτέρα, πρεπόντως τε μᾶλλον ἠμφιεσμένη, κινητικὸν (np. χρῆμα) γίγνεται. Brodaeus: *ad sui amorem illicit.*

κιονόκρανον, *capitellum columnae.* Poll. 7, 121. κιόκρανα, αἱ κεφαλαὶ τῶν κιόνων. vbi legendum putant κιονόκρανα. v. Iungerm. E. 4, 4, 5. βουλευομένων δὲ — πίπτει τὸ κιονόκρανον ἀπὸ τοῦ κίονος. Cum res facta sit Acrocorinthi, coniicit Goldhagenius, fuisse columnam matris deorum, cuius meminit Pausan. Corinth. c. 4.

Κίος, *Cius.* E. 1, 4, 3. Mysiae oppidum.

Κιριβὸς, *Ciribus*, Atheniensis. Aπ. 2, 7, 6. ex ἀρτοποιΐα familiam suam nutrit. In margg. et Cod. Vindob. 1. dicitur Κυρικός, in aliis MSS. Κύριβος. v. ibi Valckenar. et Schneider.

Κίρκη, *Circe.* Aπ. 1, 3, 7. iocose Socrates explicat fabulam de comitibus Vlyssis a Circe in sues mutatis.

κιρσὸς, *varix.* v. σκίῤῥος.

Κισσίδας, *Cissidas.* E. 7, 1, 18. dux auxiliorum a Dionysio Lacedaemoniis missorum.

κισσινοβαφὴς, v. ὑσγινοβαφής.

κιττὸς, *hedera.* Poll. 1, 134.

134. πέλτη Ἀμαζονικὴ, ὥς φησι Ξενοφῶν, παρεοικυῖα κιττοῦ πετάλῳ. Sed ap. Xenoph. de Mosynoecis agitur, qui A. 5, 4, 6. dicuntur ἔχοντες γέῤῥα — εἰκασμένα κιττοῦ πετάλῳ. Hunc locum Suidas affert in v. πετάλῳ, ſed non nominato Xenophonte.

Κιττὸς, *Ciſſus*, mons, qui hodie Tuganus et a Turcis Zoga dicitur. v. Leuncl. pandect. Turcic. c. 30. et 39. A Strabone commemoratur Κισσὸς, Macedoniae oppidum. K. 11, 1. περὶ τὸ Πάγγαιον ὄρος, καὶ τὸν Κιττὸν τὸν ὑπὲρ τῆς Μακεδονίας.

κιχεῖν, *inuenire, deprehendere.* Heſych: κιχεῖν· καταλαμβάνειν, εὑρεῖν. Suid: κιχείω· καταλάβω. Απ. 1, 2, 58. ex Homero: ὅντινα κιχείη.

κίων, *columna.* K. 11, 4. ὀρύγματα ποιοῦσι — βαθεῖαν ἐν μέσῳ λείποντες κίονα τῆς γῆς. cf. κιονόκρανον.

κλαγγάνειν, *latrare.* K. 6, 23. canes inuadunt leporem κεκλαγγυῖαι. Edd. vett. κεκραγυῖαι. Sic K. 3, 9. pro κεκραγυῖαι all. habent κεκλαγγυῖαι. cf. ἀνακλάζειν et ἐπανακλαγγάνειν.

κλαγγὴ, *latratus.* Poll. 5, 86. κυνῶν μὲν — ὑλαγμός· — κατὰ δὲ Ξενοφῶντα καὶ κλαγγή. Diſtinguitur tamen a nomine ὑλαγμὸς, K. 4, 5. διωκέτωσαν — σὺν πολλῇ κλαγγῇ καὶ ὑλαγμῷ. 5, 19. κλαγγὴ ἢ ψόφος τῶν κυνῶν. 6, 17.

Κλάδαος, *Cladaus*, fluuius prope Olympiam, qui a Pauſania 5, 7. p. 390. vocatur Κλάδεος. v. ibi Sylburg. E. 7, 4, 29. ἐπὶ τοῦ Κλαδάου ποταμοῦ, ὃς παρὰ τὴν Ἄλτην καταῤῥέων εἰς τὸν Ἀλφειὸν ἐμβάλλει.

Κλαζομεναὶ, *Clazomenae*, Ioniae vrbs. E. 1, 1, 6. εἰς Κλαζομενὰς fugit Alcibiades e vinculis. §. 7. Ἀλκιβιάδης ἧκεν ἐκ τῆς Κλαζομενῶν, πρ. πόλεως vel χώρας. Sed Steph. dicit, alios ſcribere τῶν Κλ. 5, 1, 28. rex Perſarum vult in pace ſua eſſe πόλεις — καὶ τῶν νήσων Κλαζομενὰς καὶ Κύπρον. Steph. legi volebat τῶν νήσων τὰς κατὰ Κλαζ. Vterque Portus et Leuncl. Κλαζομενίας. Sed recte vulgarem lectionem defendit Palmerius in exercc. ad autores gr. p. 73. et cum eo Morus ac Schneiderus, quia Pauſania auctore (7, 3. p. 529.) Clazomenii tunc metu Perſarum habi a-

bitarunt in proxima insula, quae ab Alexandro M. demum aggere coniuncta est cum continenti.

κλαίειν, (Nam κλάειν, quod, vt κάειν, Moeris et Thom. Mag. et Suid. dicunt Atticum esse, in Xenophontis libris nunquam legitur.) ¶ 1) *flere*. E. 7, 1, 22. est laetitiae. ¶ 2) *deplorare*. c. acc. Π. 5, 2, 15. p. 285. πολλοὺς αὐτῶν κλαίοντας τοὺς ἀποθνήσκοντας. ¶ 3) κλαίοντά τινα καθίζειν vel καθιστάναι, *facere vt quis ploret* vel per verbera vel aliis modis. v. καθίζειν nr. 5. et καθιστάναι nr. 6. Π. 2, 2, 6. est κλαίειν ἐπειρώμεθά σε ποιεῖν.

κλᾶν, *frangere*. E. 4, 5, 10. de vastante: εἴ τι ἦν λοιπὸν δένδρον, κόπτων καὶ κλῶν. Ita reponunt Steph. et Leuncl. pro κυκλῶν. Sed Morus edidit κύκλῳ, quia non dicatur in vastationibus κλᾶν. Schneider. cum Koeppenio legit κάων.

κλαπῆναι, v. κλέπτειν.

κλάσμα, *fragmentum*. K. 10, 5. ἐν τοῖς μαλακοῖς τῶν χωρίων τὰ ἴχνη, ἐν δὲ τοῖς λασίοις, τῆς ὕλης κλάσματα, *wenn die Sträuche zerknickt sind*. cf. Gramm.

κλαῦμα, *fletus*. Π. 2, 2, 7. κλαύμασι πατέρες υἱοῖς σωφροσύνην μηχανῶνται.

κλαυσίγελως, *gaudium fletu et lacrymis mixtum*. Poll. 2, 64. Ξενοφῶν δὲ καὶ κλαυσίγελως, np. vt Homer. Il. ζ, 484. δακρυόεν γελάσασα. Hermogenes de form. orat. 2, p. 224. dicit, esse vocabulum nouum, sed tamen simplex. E. 7, 2, 9. γυναῖκας — χαρᾷ δακρυούσας. πάντας δὲ τοὺς παρόντας τότε γε τῷ ὄντι κλαυσίγελως εἶχεν, np. post expulsos hostes ex vrbe Phliunte. Schneiderus etiam alios laudat huius nominis auctores.

Κλεαγόρας, *Cleagoras*. A. 7, 8, 1. pictor, qui Lyceum picturis ornauit. Iunius eum non habet. v. Λυκεῖον.

Κλεαίνετος, *Cleaenetus*. A. 5, 1, 11. lochagus Graecorum, perit cum aliis.

Κλέανδρος, *Cleander*. ¶ 1) Laco. A. 6, 2, 8. Byzantii harmostes. 6, 4, 12. cum nauibus exspectatur a Graecis. 6, 6, 3—21. aduenit cum duabus triremibus, nulla tamen oneraria naui. Duci ad se iubet eum, qui praedam sibi vindicare ausus esset, sed fugere cogitur.

gitur. Graeci, vt iratum placent, Agasiam auctorem tradunt ei in iudicium, cui tandem a Xenophonte exoratus veniam dat. Cum dux Graecorum in Graeciam esse vellet, exta non addicunt. Caeterum ipse benigne tractat Graecos. 6, 6, 19. 7, 1, 6. amicitiam et hospitium cum Xenophonte facit. 7, 1, 24. sq. Xenophonti a nauarcho Anaxibio impetrat, vt liceat ei Byzantium venire. 7, 2, 3. nullum Graecorum vendidit. Successorem habet Aristarchum. ¶ 2) Sicyonius. E. 7, 1, 33. eligitur praetor.

Κλεάνωρ, *Cleanor*, Orchomenius, gente Arcas. A. 2, 1, 8. στρατηγὸς Graecorum primus, vtpote senior, respondet regis legatis. 2, 5, 10. audit mandata legatorum. §. 12. Graecorum nomine Ariaeo respondet. 3, 1, 32. fit στρατηγὸς pro Agia Arcade. 3, 2, 3. hortatur milites. cf. §. 4. 4, 6, 6. orationem habet de itinere. 4, 8, 15. praeest Arcadibus grauis armaturae. 6, 4, 15. rogatur a Xenophonte, vt se ad iter paret. 7, 2, 1. fauet Seuthi. 7, 3, 26. praeest Graecis vltra triginta annos natis. cf. §. 28. Praeterea occurrit A. 7, 1, 25. 7, 5, 2. et 6.

Κλεάρατος, *Clearatus*. A. 5, 7, 9. 10. λοχαγὸς Graecorum, qui, cum clam Graecis locum quendam occupare vellet, cadit.

Κλέαρχος, *Clearchus*. ¶ 1) Lacedaemonius, A. 2, 5, 7. Κλέαρχος Λάκων. A. 1, 1, 9. 1, 3, 3. 2, 6, 1 — 8. a Lacedaemoniis missus in Chersonesum, vt Thracibus bellum faceret, damnatus fit exul, et comparat copias pecunia, quam a Cyro acceperat. Vltimo loco simul de eius ingenio moribusque exponitur. A. 1, 2, 9. venit cum exercitu ad Cyrum. §. 15. praeest cornu sinistro. 1, 3. cum milites vi cogere vellet ad expeditionem, lapidibus petitur, sed callide oratione habita animos militum sibi conciliat, et inter legatos ad Cyrum mittitur. 1, 5, 11 — 15. rixa orta inter Clearchi et Menonis milites; Clearchus irascitur, sed tandem pacatur. 1, 6, 5. prae reliquis Graecis a Cyro honoratur. §. 9. in consilio primus a Cyro senten-

tentiam rogatur. 1, 8, 3. in proelio praeest dextro cornu. §. 8. 9. Cyro non morem gerit. 2, 1. legatis semper primus reliquorum nomine respondet, et regis quidem legatis ambigue. 2, 2. varia imperatoris munia obit, v. c. conuocat imperatores et praefectos in consilium. §. 3. reliqui tanquam imperatori summo ei parent, οὐχ ἑλόμενοι, ἀλλ' ὅτι μόνος ἐΦρόνει. 2, 3, 5. 6. consilium habet, sacra facit. §. 7. 8. in laborando impiger et seuerus. §. 12. respondet reliquorum nomine Tissapherni, vt 2, 4, 3. 10. 11. legatis. §. 13. totum exercitum ducit εἰς δύο. 2, 5, 1. 2. Tissaphernem conuenit, vt ei eximat suspicionem, et orationem habet. §. 5—7. ipse cum aliis ducibus et λοχαγοῖς Tissaphernem adit, se purgaturus; in exercitu non facile contradici sibi patitur; comprehensus cum comitibus interficitur. §. 11. 12. occiditur sub praetextu violatarum induciarum, et insidiarum. 3, 1, 8. initio solus Graecorum sciuit Cyri expeditionem contra regem. 3, 2, 3. dicitur Tissaphernis ὁμοτράπεζος. §. 21. est antonomasia de seuero duce: μυρίους ὄψονται ἀνθ' ἑνὸς Κλεάρχους τοὺς οὐδενὶ ἐπιτρέψοντας εἶναι κακῷ. ¶ 2) *Clearchus*, Rhamphii filius, Lacedaemonius. E. 1, 1, 25. Byzantinorum proxenus, mittitur Chalcedonem et Byzantium. 1, 3, 10—12. est harmostes Byzantii, cui vrbi Athenienses imminent, et, dum Clearchus ad Pharnabazum proficiscitur, proditione eam capiunt.

Κλειγένης, *Cligenes*. E. 5, 2, 11. Acanthiorum ad Lacedaemonios legatus, orationem habet.

κλείειν, *claudere, occludere*. Π. 7, 5, 10. κεκλεισμένας εὑρίσκουσι τὰς πύλας. A. 6, 2, 5. αἱ πύλαι ἐκέκλειντο. Vsitatius esset κεκλεισμέναι ἦσαν. Sed Thomas Mag. p. 521. et Lascaris p. 521. annotarunt etiam formam perfecti κέκλειμαι. A. 7, 1, 23. ἔκλεισε τὰς πύλας. E. 5, 4, 7. εἶπον τὴν θύραν κεκλεῖσθαι. Leuncl. *iusserunt ianuam occludi.* Possit etiam verti: *dixerunt, se ianuam occlusisse.* Sed praestare videtur Fr. Porti explicatio: *iusserunt occlusam haberi ianuam.*

κλεῖ-

κλεῖθρον, *claustrum, pessulus.* A. 7, 1, 11. διακόψαντες ταῖς ἀξίναις τὰ κλεῖθρα, ἀναπεταννύουσι τὰς πύλας.

Κλεινίας, *Clinias.* Σ. 4, 12 — 16. §. 21 — 25. propter pulchritudinem amatur a Critobulo.

Κλεινόμαχος, *Clinomachus.* E. 2, 3, 7. Ephorus eponymus anni 12 belli Peloponnesiaci.

κλεὶς, *clauicula in ceruice.* v. Pollux 2, 133. Απ. 3, 10, 13. ὑπὸ τῶν κλειδῶν καὶ ἐπωμίδων.

Κλεισθένης, v. Ἐπισθένης.

Κλειτέλης, *Cliteles.* E. 6, 5, 37. legatus Corinthiorum Athenis.

Κλειτόριοι, v. Κλητ.

Κλείτων, *Cliton*, statuarius, quicum Απ. 3, 10, 6 — 8. Socrates colloquitur.

κλέμμα, *furtum.* O. 14, 5. ζημιοῦσθαι ἐπὶ τοῖς κλέμμασι.

Κλεόκριτος, *Cleocritus*, Atheniensis. E. 2, 4, 13. praeco mystarum, orationem habet.

Κλεόμβροτος, *Cleombrotus*, rex Lacedaemoniorum. E. 5, 4, 14 — 18. suscipit primam contra Thebanos expeditionem. §. 59. secundam. §. 35. reprehenditur. 6, 1, 1. eo duce Lacedaemonii Phocensibus contra Thebanos auxilia mittunt. 6, 4, 1 — 14. cadit in pugna Leuctrica.

Κλεομήδης, *Cleomedes.* E. 2, 3, 2. vnus e triginta tyrannis.

κλέος, *gloria.* Hesych: κλέος· δόξα, τιμὴ, φήμη ἀγαθή. Cf. Thom. Mag. p. 246. sqq. K. 1, 6. κλέος ἀείμνηστον ἔχει.

Κλεοσθένης, *Cleosthenes.* E. 2, 3, 7. Ephorus eponymus anni decimi septimi belli Peloponnesiaci.

Κλεόστρατος, *Cleostratus.* E. 1, 3, 9. Argiuorum legatus ad regem Persarum.

Κλεοφῶν, *Cleophon.* E. 1, 7, 12. perit Athenis in seditione. Plures Cleophontes Athenis fuisse, ostendit Palmer. ad Aristoph. rann. p. 244.

κλέπτειν, ¶ 1) *furari, clam et fraude adimere.* Λ. 2, 7 — 9. pueris Lacedaemoniorum permissum erat, vbi κακῶς κλέπτοντες sunt, *qui non caute furantur* atque adeo deprehenduntur. Hinc A. 4, 6, 11. est iocus Xenophontis in Chirisophum. Απ. 4, 2, 15. et 17. disputatur, quatenus

nus iustum sit τὸ κλέπτειν. Est enim verbum μέσον, quanquam plerumque in malam partem dicitur. Saepe distinguitur ab ἁρπάζειν, Π. 1, 2, 2. 5, 1, 7. ἐπειδάν τι ἁρπάσωσιν ἢ κλέψωσι -- αἰτιᾷ τὸν κλέπτοντα καὶ ἁρπάζοντα. Ο. 20, 15. Ιπρ. 4, 17. Componitur cum aliis verbis, Λ. 10, 6. τῶν ἀνδραποδιζομένων τινὰς, ἢ ἀποστερούντων, ἢ κλεπτόντων. cf. τοιχωρυχεῖν. Legitur de variis furtis, Π. 7, 4, 6. ἄξουσι τὰ χρήματα, opes commissas, — ὥστε ἤν τι καὶ κλέψωσι, τὰ ἑαυτῶν κλέψονται. Ιπ. 4, 1. οἷόν τε τὸν σῖτον κλαπῆναι ἐκ τῆς φάτνης. §. 2. Ιπρ. 4, 18. οἱ λύκοι — τὰ ἐν τοῖς δυσοράτοις κλέπτουσι. 5, 2. τὰ τῶν πολεμίων κλέπτειν. De peculatu, Α. 4, 6, 12. ἀκούω τοὺς Ἀθηναίους δεινοὺς εἶναι κλέπτειν τὰ δημόσια, καὶ μάλα ὄντος δεινοῦ τοῦ κινδύνου τῷ κλέπτοντι. Αγ. 4, 3. τὰ τῆς πόλεως κλέπτειν. Sic fere Απ. 2, 6, 24. Ο. 2, 6. De plagio, Πο. 4, 21. ἀνδράποδα — πῶς ἄν τις κλέψειε; Similiter in bonam partem: *clam surripere crudelitati*, Ε. 5, 4, 12. ἦσαν τινὲς, οἳ ὑπὸ Ἀθηναίων — ἐκλάπησαν. v. ἐκκλέπτειν. De eo, qui pecunias interuertit, Α. 7, 6, 30. ταῦτα ἀποδόμενος οὔτε Σεύθῃ ἀπέδωκεν, ἀλλ' αὐτὸς κλέψας πέπαται. De sacrilego, v. ἱερὰ n. 4. Dicitur in bonam partem, Π. 1, 6, 19. p. 76. κλέπτειν τὰ τῶν φίλων ἐπ' ἀγαθῷ. Cf. nr. 5. ¶ 2) *occultare*. Α. 4, 1, 11. εἴ τίς τι ἔκλεψεν. Ιπρ. 5, 2. τοὺς ἑαυτοῦ ἱππέας κλέπτοντα ἐξ ἀπροσδοκήτου τοῖς πολεμίοις ἐπιτίθεσθαι. §. 7. ¶ 3) *non indicare*. Ε. 3, 1, 24. ταμίας — προεῖπεν — εἴ τι κλέπτοντες ἁλώσοιντο etc. Mox sequitur: οἱ δ' ἐδείκνυσαν. ¶ 4) *furtim occupare*. Α. 4, 6, 10. κλέψαι οὐκ ἀδύνατον — ἐξὸν νυκτὸς ἰέναι. c. acc. Α. 4, 6, 8. τοῦ ὄρους κλέψαι τι. 5, 6, 3. Αγ. 6, 6. c. gen. Α. 4, 6, 11. κλέπτοντες τοῦ ὄρους. Leuncl. addit τι. Sed id facile intelligitur. ¶ 5) *furtim s. clam et ita agere, vt non animaduertatur ab eo, qui illud fieri nolebat*. v. Perizon. ad Aelian. V. H. 3, 47. Π. 1, 6, 19. p. 77. μηδὲ ἐξαπατᾶν, μηδὲ κλέπτειν, μηδὲ πλεονεκτεῖν. ¶ 6) In var. lect. ἅπτεσθαι et κλέπτεσθαι permutantur. v. ἅπτεσθαι nr. 10. Legitur item κλέπτειν pro κακουργεῖν. v. ibi nr. 5.

κλέπτεσθαι, *sibi furari.* Π. 7, 4, 6. vid. κλέπτειν nr. 1.

κλέπτης, *fur.* In bonam partem de imperatore, *qui facile modum inuenit, hostibus sua adimendi*, Π. 1, 6, 19. p. 74. Απ. 3, 1, 6. Superl. κλεπτέστατος Απ. 1, 2, 12. in Cod. Paris. 1. legitur, vt videtur, pro πλεονεκτίστατος.

Κλέων, *Cleon.* A. 5, 4, 39. Σπαρτιάτης, in pugna cadit.

Κλεωναί, *Cleonae*, Argolidis oppidum. v. Wasse ad Thucyd. 5, 35. E. 7, 5, 15. ἐν τῷ Ἰσθμῷ· διελθόντες δὲ καὶ τὰς Κλεωνὰς ἐτύγχανον προσιόντες εἰς τὴν Μαντίνειαν.

Κλεώνυμος, *Cleonymus.* ¶ 1) A. 4, 1, 13. cadit ἀνὴρ ἀγαθὸς Λακωνικὸς Κλεώνυμος. Cod. Paris. Λεώνυμος. ¶ 2) E. 5, 4, 25 — 33. Sphodriae filius, amasius Archidami, Agesilai filii, per hunc Sphodriae, patri, capitis damnato, ab Agesilao veniam impetrat. 6, 4, 14. in pugna Leuctrica pro rege pugnans cadit.

κλῄζεσθαι, (poet.), *nominari*, *nomen habere.* Π. 1, 2, 1. Περσεῖδαι ἀπὸ Περσέως κλῄζονται. Ita Suidas quoque hunc locum laudat in v. Κῦρος.

κλῆμα, *palmes*, *surculus vitis.* O. 19, 8. ὑποβαλὼν τῆς γῆς — τὸν βλαστὸν τοῦ κλήματος. §. 9. Pollux 1, 237. et 7, 145. ὁ τῆς ἀμπέλου (κλάδος), κλῆμα.

κλῆρος, *sors.* Αθ. 1, 2. τῶν ἀρχῶν μετεῖναι ἔν τε τῷ κλήρῳ καὶ ἐν τῇ χειροτονίᾳ. §. 3. οὔτε τῶν στρατηγικῶν κλήρων οἴονται σφίσι χρῆναι μετεῖναι, οὔτε τῶν ἱππαρχικῶν. Cf. λαγχάνειν.

κληροῦσθαι, *sortiri*, *sortem ducere.* Π. 4, 5, 18. equos e praeda iubet ἀριθμήσαντας λαβεῖν κληρωσαμένους, *quamuis sorte ducta.* c. acc. Π. 1, 6, 19. extr. εἰ κληρούμενος ὅ τι λάχοι, τοῦτό τις πράττοι. Zeun. vtroque loco vertit *forte accipere.* Cf. λαγχάνειν.

κλῆσις, ¶ 1) *vocatio.* Π. 3, 2, 7. ἤκουσε τὴν κλῆσιν τοῦ Κύρου, *se arcessi a Cyro.* 8, 4, 6. ¶ 2) *inuitatio ad conuiuium.* Σ. 1, 7. ἐπαινοῦντες τὴν κλῆσιν, οὐχ ὑπισχνοῦντο συνδειπνήσειν. Casaubonus ad Athenae. 7, 1. p. 473. „inuitati ad conuiuium, inquit, si ituri non essent, οὐ συμπεριφέρομαι inquiebant, quod erat dicere,

cere, non ibo quo me vocas, et vt Xenophon loquitur, παραιτοῦμαι τὴν κλῆσιν." Sed hunc locum Xenophontis reperire non potuimus. ¶ 3) *compellatio, compellandi ratio.* Π. 1, 6, 16. εἴ τις κύνας ἀνακαλοῖτο ἀεὶ τῇ κλήσει, οἷα etc. Leuncl. *eadem voce.* ¶ 4) *accusatio, in ius vocatio.* Cf. Ammon. p. 82. sq. E. 1, 7, 8. ἐπεθορύβησε ὁ ὄχλος, καὶ ἠναγκάσθησαν ἀφιέναι τὰς κλήσεις.

Κλητόριοι, *Cletorii*, Arcadiae populus. E. 5, 4, 36. 37. Agesilao dant conductitios milites. Steph. et Morus et Schneider. legunt Κλειτόριοι, quae scriptura sane vsitatior est.

κλίμαξ, *scala.* A. 4, 5, 19. οἱ ἄνθρωποι κατὰ κλίμακας (all. ἐπὶ κλίμακος) κατέβαινον in domos subterraneas. Suidas, in v. κλίμακες, qui h. l. laudat, explicat ξύλα ὀρθὰ, sed idem paulo inferius: κλίμαξ· ἡ κοινῶς σκάλα. E. 4, 4, 11. Frequens earum vsus erat in oppugnandis vrbibus, v. Π. 5, 3, 7. 9. 7, 2, 1. E. 7, 2, 5. 7. Cf. Poll. 1, 167.

κλίνειν, ¶ 1) *inclinare.* Iπ. 5, 5. τρίβειν pilos equi — ᾗπερ φύσει κέκλινται, *quo natura inclinati sunt.* Leuncl. *secundum naturalem eorum situm.* ¶ 2) Intransitiue: Aπ. 3, 5, 12. ἡ πόλις ἐπὶ τὸ χεῖρον ἔκλινε, *in peius prolapsa est.*

κλίνεσθαι, ¶ 1) *se inclinare.* Σ. 4, 6. iubetur in loco Homerico auriga κλινθῆναι. ¶ 2) *ruinam minari.* E. 5, 2, 5. ἐῤῥήγνυτο τὸ τεῖχος, ἔπειτα δὲ καὶ ἐκλίνετο — οἱ δὲ ἀντήρειδον.

κλίνη, *lectus.* κλίναι ἀργυρόποδες, v. ἀργυροπ. Differt ab εὐνῇ. v. Π. 8, 8, 8. vbi etiam memorat τῶν κλινῶν τοὺς πόδας. cf. εὐνή. it. a στρωμνῇ, Aπ. 2, 1, 30. τὰς στρωμνὰς, καὶ τὰς κλίνας, καὶ τὰ ὑπόβαθρα ταῖς κλίναις παρασκευάζεις. locus est Π. 5, 2, 7. στρώματα καὶ κλίναι — κλίναι δ' ὑμῶν εἰσὶν, ὁπόσαι γένοιντ' ἂν εὐναὶ ἐπὶ γῆς. Praeterea legitur Π. 8, 2, 4. A. 7, 5, 8. cf. στρωννύειν.

κλινοπετὴς (poet. Port.), *in lecto decumbens.* E. 5, 4, 58. Ἀγησίλαος aegrotans κλινοπετὴς ἦν.

κλοιὸς, *collare.* Hesych: κλοιός· — περιτραχήλιος δεσμὸς, κολλάριον, ἤτοι μανιάκης. Proprie tribuitur canibus. Schol. Aristoph. Vespp. 892. κλῳὸν Ἀττικοὶ τὸν κλοιὸν ἔλεγον. it. τὸ κολλάριον

λάριον —, ᾧ εἰώθασι τοὺς κύνας δεσμεύειν ἐν τοῖς ἀγροῖς, ἐςὶ ξύλινον. v. Plutarch. in Solone c. 24. in cuius tamen loco Meursius in Solone c. 19. p. 69. recte vertit *catenam*, atque adeo etiam ap. Xenoph. E. 2, 4, 29. ὥσπερ τοὺς δάκνοντας κύνας κλοιῷ δήσαντες παραδιδόασιν. Cf. κύων. Sed E. 3, 3, 11. Κινάδων — δεδεμένος τὼ χεῖρε καὶ τὸν τράχηλον ἐν κλοιῷ. Etymol. M. κλοιὸς σημαίνει τὰ σίδηρα ἃ φοροῦσιν οἱ κατάδικοι. cf. Fr. Portus ad locum priorem p. 55. et lenſ. ad Lucian. T. I. p. 581. Leuncl. ad E. 2, 4, 29. proprie κλοιὸν dicit eſſe *lignum, cui ſontes alligati collo deorſum compreſſo ſuſpicere non poſſunt*. Pollux 10, 177 ἐν τῷ κυφῶνι τὸν αὐχένα ἔχων, ἤπου νοητέον, ὡς σκεῦος ἦν τι ἀγορανομικὸν, ᾧ τὸν αὐχένα ἐνθέντα δεῖ μαςιγοῦσθαι τὸν περὶ τὴν ἀγορὰν κακουργοῦντα. Similis hic locus eſt loco E. 3, 3, 11. vbi recte κλοιὸς *numella* vertitur.

κλοπεύειν, (poet. Port.), *furtim aggredi*, vel *ſpoliare*. A. 6, 1, 1. ἐκλόπευον τοὺς ἀποσκεδαννυμένους, καὶ τῆς νυκτὸς — ἐπειρῶντο κακουργεῖν. Suid: ἐκλώπευον· ἔκλεπτον. Ξενοφῶν ἐν τῇ Ἀναβάσει. Sane etiam alio in loco per ω ſcribitur. v. κλωπεύειν.

κλοπὴ, ¶ 1) *furtum*. Π. 1, 2, 6. κλοπῆς καὶ ἁρπαγῆς. ¶ 2) *clandeſtina occupatio*. A. 4, 6, 11. περὶ κλοπῆς montis.

κλύζειν, *eluere*. Proprie dicitur de poculis et vaſis, νίψαι vero de facie et pedibus. v. infr. πλύνειν, Ammon. p. 83 et Obſ. miſcell. nov. T. I. p. 81. Π. 1, 3, 8. εὖ κλύσαι τὸ ἔκπωμα.

κλωγμὸς, v. κλωσμός.

κλὼν, *ramus*, np. quatenus frangitur, vel flecti poteſt. v. Etymol. M. et Fiſcher. ind. Palaephat. Suid: κλὼν, κλωνὸς, τοῦ δένδρου ὁ βλαςός. K. 10, 7. τῆς ἄρκυος — ἑκατέρωθεν ὑφιςάντας κλῶνας.

κλωπεύειν (poet. Port.), *furari*. Λ. 2, 8. τὸν μέλλοντα κλωπεύειν. In praecedentibus eſt κλέπτειν. Cf. κλοπεύειν.

κλωσμὸς, *acutus palati et gutturis ſonus*. Ιπ. 9, 10. ποππυσμῷ πραΰνεσθαι, κλωσμῷ δὲ ἐγείρεσθαι — ἐπὶ κλωσμῷ τὰ πρᾳέα, ἐπὶ τῷ ποππυσμῷ τὰ χαλεπὰ προσφέροι — μάθοι ἂν ὁ ἵππος ποππυσμῷ μὲν ἐγείρεσθαι, κλωσμῷ δὲ πραΰνεσθαι.

All. κλωγμῷ. Et ſane Pollux 1, 209. habet κλωγμῷ ἐξεγείρειν. Heſych: κλωγμός· ὁ διὰ τῆς γλώττης περὶ τὸν οὐρανίσκον (palatum) ψόφος, ὃν λάκησίν τινες φασὶν, οἷον οἱ ὀνηλάται ποιοῦνται κυρίως.

κλώψ (Ion. et poet. v. Port. lex. Ion.), *fur*. Heſych: κλώψ· κλέπτης. Ita etiam Suidas explicat, laudans ſimul locum A. 4, 6, 13. τῶν ἐφεπομένων ἡμῖν κλοπῶν ἔλαβόν τινας. Sed h. l. ſunt ii, *qui montem clam occupare volunt*. Magis proprie dicitur de *latronibus* Π. 2, 4, 17. p. 137. μὴ ὁρᾷν τὸ ὅλον στράτευμα, ἀλλ' ὡς περὶ κλοπῶν βουλεύεσθαι. cf. Cic. Catil. 1, 10.

κναφεὺς, *fullo*. Probat hanc formam Thomas Mag. tanquam Atticam in v. ἄκναπτον et πλυνεύς. cf. ſupra γναφεύς, et Pierſon. ad Moerin p. 329. Αγ. 1, 26. κναφεῖς commemorantur in armorum apparatu. Sed all. legunt γραφεῖς.

κνεφαῖος, *qui aliquid facit primo crepuſculo*, ſiue ſerotino ſiue matutino. Suid: κνεφαῖος· σκοτεινὸς, ἀόρατος, ὄρθριος, ἑωθινός. De matutino diluculo eſt Λ. 13, 3. ἄρχεται τούτου τοῦ ἔργου (ſacrificium) ἔτι κνεφαῖος, προλαμβάνειν βουλόμενος τὴν τοῦ θεοῦ εὔνοιαν.

κνέφας (poet. Port.), ¶ 1) *crepuſculum ſerotinum*. Heſych: κνέφας· ἑσπέρα, σκοτία, νὺξ κενὴ φάους. Suid: κνέφας· σκότος, νύξ. κλίνεται δὲ κνέφατος. cf. Euſtath. ad Odyſſ. σ. p. 1851, 47. Etymol. M. et Phauorin. Π. 4, 2, 8. ἅμα κνέφαι. In Iunt. et Guelf. eſt Attica forma κνέφᾳ, quam recepit Zeun. A. 4, 5, 8. ἀμφὶ κνέφας. Sequitur ὀψὲ ἦν. ¶ 2) *diluculum matutinum*. Suid: ἅμα κνέφεος· ὄρθρου. Ita Leuncl. et in notis Schneiderus intelligit E. 7, 1, 5. ἅμα κνέφᾳ. Sed in indice Schneider. explicat de crepuſculo.

κνήμη, *tibia, crus*, cuius pars anterior, ſ. tibia κατ' ἐξοχὴν dicta, vocatur ἀντικνήμιον, pars poſterior eademque toroſa ſ. carnoſa, h. e. ſura, γαστροκνημία. v. quos in v. ἀντικνήμιον laudauimus. Eſt autem vel hominum, Π. 2, 3, 7. Ιπ. 7, 2. 6. 12, 10. vel equi, Ιπ. 1, 5. 15. 16.

κνημὶς, *tibiale*, *ocrea*. Suid: κνημίς· τὸ περιτιθέμενον τοῖς ποσὶν ὑπὸ τῇ κνήμῃ ὑπόδημα. Videtur ad medium vsque crus anti-

pertinuiſſe. Cf. Feith. antiquitt. Homer. 4, 8. Ιπ. 12, 7. τῷ βραχίονι τὸ, ὥσπερ κνημίς, παρατιθέμενον. Tribuuntur κνημῖδες Perſis, Π. 2, 3, 7. vbi Zeun. in indice male explicat *ſuram*. A. 1, 2, 16. Chalybibus, A. 4, 7, 11. aliis barbaris, A. 5, 2, 16.

κνῆσμα, *prurigo*. Σ. 4, 28. ob admotum corpori meo pulchrum Critobulum ἐν καρδίᾳ ὥσπερ κνῆσμά τι ἐδόκουν ἔχειν. Praecedunt haec verba: ὦμον ὤδαξον, de quibus v. interpp. ad Moerin p. 39. ſq. qui dicit: ἀδαγμός, ἀδάξασθαι, Ἀττικῶς· κνησμός, κνήσασθαι, Ἑλληνικῶς. In re amatoria κνῆσμα non admodum differre a nomine δῆγμα, oſtendit Valcken. ad Herodot. 6, 62. et ad Eurip. Hippol. 1303. cf. Doruill. ad Charit. p. 559. ſq. qui etiam de ſimilibus vocabulis ad excitandas cupiditates translatis expoſuit.

Κνίδος, *Cnidus*, vrbs Cariae. E. 4, 3, 6. Pharnabazus et Conon vincunt ad Cnidum Lacedaemonios. 4, 8, 22 — 24. Teleutias ibi claſſem habet.

Κνίπος, v. Ἄνιππος.

κνώδοντες, *dentalia in venabulo*. K. 10, 3. προβόλια ἔχοντα — κατὰ μέσον τὸν καυλὸν κνώδοντας ἀποκεχαλκευμένους. §. 16. deſcribitur eorum vſus. cf. Poll. 5, 22. Gratius Faliſcus v. 110. eleganter nominat *moras*. v. ibi Vlitius. Nam impetum apri morantur, quo minus ad venatorem perueniat.

κόγχη, *concha*. A. 5, 3, 9. κόγχαι.

κογχυλιάτης λίθος, *lapis durus conchylii forma*. Heſych: κογχυλίας· λίθος σκληρός, ἔχων ἐν ἑαυτῷ κογχυλίου τύπους. Idem lapis ab Heſych. et Pauſan. 1, 44. p. 107. vocatur κογχίτης. Pollux 7, 100. κογχυλιάτης παρὰ Ξενοφῶντι. Codd. MSS. κογχυλία γῆ. Sed v. ibi Iungermann. A. 3, 4, 6. κρηπὶς murorum λίθου ξεστοῦ κογχυλιάτου.

κόθορνος, *cothurnus*. Ignominiae cauſa ſic dicitur Theramenes ob inconſtantiam, qua et populo et triginta tyrannis fauebat et placere ſtudebat. Cothurnus enim vtrique pedi aptari poteſt. Suid: κόθορνος· ὑπόδημα ἀμφοτεροδέξιον. — οὕτως ἐκαλεῖτο καὶ Θηραμένης, Ἀθηναῖος ῥήτωρ, μαθητὴς Προδίκου τοῦ Κείου. εἴρηται

δὲ ἐπὶ

δὲ ἐπὶ τοῦ ϛρεφομένου συνεχῶς. οὗτος γὰρ καὶ τοῖς λ' συνέσπευδε καὶ τῷ πλήθει. ὅτι ὁ κόθορνος πρὸς τὰς ὑποδήσεις ἀνδράσι καὶ γυναιξὶν ἐφαρμόττει Similia habet in v. δεξιός. Sed in v. εὐμεταβολώτερος κοθόρνου dicit haec: κόθορνος, εἶδος ὑποδήματος ἑκατέροις ποσὶν ἁρμόζον. — ἐπὶ τῶν συνεχῶς μεταβαλλομένων ἡ παροιμία. Schol. Aristoph. rann. 47. ὁ κόθορνος εἰς ἀμφοτέρους τοὺς πόδας ἁρμόζει, ἔνθεν καὶ Θηραμένης Κόθορνος ἐλέγετο. ὅτι τοῖς καιροῖς καθομιλεῖν δύναται. οἱ δὲ, ὅτι ἀνδράσιν καὶ γυναιξὶν ἁρμόττει ὁ δὲ Ξενοφῶν ἐν Ἑλληνικοῖς. ἀμφοτέροις τοῖς ποσὶν ἁρμόζειν αὐτόν φησιν. cf. ad nubb. 360. Hesych. Poll. 8, 90. 91. Lael. Bifciola hor. fubcefiv. 2, 21. et Mori examen c. 5. E. 2, 3, 17. p. 92. Κόθορνος ἐπικαλεῖται. καὶ γὰρ ὁ κόθορνος ἁρμόττειν μὲν τοῖς ποσὶν ἀμφοτέροις δοκεῖ, ἀποβλέπει δὲ ἐπ' ἀμφότερον. quanquam verba καὶ γὰρ — ἀμφότερον videri poffunt effe gloffema. v. ἀποβλέπειν nr. 3. §. 18. p. 99. ἀποκαλεῖ δὲ Κόθορνόν με, ὡς ἀμφοτέροις πειρώμενον ἁρμόττειν. Hoc ipfum Theramenis cognomen reperitur ap. Lucian. amorr. T. II. vbi v. interpp. p. 453. fq.

κοῖλος, ¶ 1) *cauus, depreffus.* Απ. 3, 10, 1. τὰ κοῖλα σώματα funt, *quorum plures partes funt depreffae.* Oppon. ὑψηλὰ, *in quibus plura eminent.* K. 5, 30. ὀσφῦν — κοίλην. All. κωλῆν. v. κωλῆ. De loco vallibus diftincto, f. montibus cincto. A. 5, 4, 17. ὑψηλή τε καὶ κοίλη ἡ χώρα. E. 5, 1, 10. O. 20, 11. De vngula equi, Iπ. 1, 3. ὥσπερ κύμβαλον ψοφεῖ πρὸς τῷ δαπέδῳ ἡ κοίλη ὁπλή. Camerar. *ardua.* Poll. 1, 188. ὁπλαὶ κοῖλαι, ὡς εἶναι ἐν βάθει τὴν χελιδόνα, καὶ μηδὲν αὐτὴν τῶν ἐκ τοῦ ἐδάφους λυπεῖν. ¶ 2) κοίλη ναῦς, v. ναῦς.

κοιλόφθαλμος, *qui habet oculos intra concauitatem abditos.* v. Poll. 1, 191. Iπ. 1, 9. vid. ἐξόφθαλμος.

Κοίλωσσα, v. Κηλοῦσα.

κοιμᾶσθαι, ¶ 1) *cubare, pernoctare.* v. Anacreon 9, 33. Hinc de vigilantibus et excubantibus, Π. 1, 2, 4. οἱ ἔφηβοι κοιμῶνται περὶ τὰ ἀρχεῖα σὺν τοῖς γυμνικοῖς ὅπλοις. §. 9 κοιμῶνται περὶ τὰ ἀρχεῖα φυλακῆς ἕνεκα τῆς πόλεως. ¶ 2) *cubitum ire et requiefcere.* Hefych:

Hesych: κοιμηθέντι· κατακλιθέντι, οὐ πάντως ὑπνώσαντι. Π. 8, 8, 5. οἱ ὀψιαίτατα κοιμώμενοι. Α. 2, 1, 1. ἐπὶ τὸ ϛρατόπεδον ἐλθόντες — ἐκοιμήθησαν. (1, 10, 10. de eadem re est ἀνεπαύοντο.) 4, 5, 11. ὑποδεδεμένοι ἐκοιμῶντο in niue. §. 20. Ε. 4, 8, 13. Απ. 2, 1, 3. ὀψὲ κοιμηθῆναι. ¶ 3) *dormire*. Hesych: κοιμηθῆναι· κατακλιθῆναι, ὑπνῶσαι. Π. 8, 7, 1. κοιμηθεὶς ἐν τῷ βασιλείῳ ὄναρ εἶδε. Α. 4, 3, 2. ἡδέως ἐκοιμήθησαν. Αγ. 9, 3. ἀσμένως κοιμηθῆναι. Ε. 2, 2, 2. κείνης τῆς νυκτὸς οὐδεὶς ἐκοιμήθη. Ιερ. 6, 7. ποῖον τινα ὕπνον ἐκοίμω. Απ. 4, 5, 9. ἡδέως ἀναπαύσασθαί τε καὶ κοιμηθῆναι. ¶ 4) κοιμωμένας perperam legitur pro κεκοσμημένας. v. κοσμεῖν nr. 5.

κοιμίζειν, *sopire*. Σ. 2, 24. ὁ οἶνος τὰς λύπας, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας τοὺς ἀνθρώπους κοιμίζει. 3, 1.

κοινῇ, ¶ 1) *communiter, communi consilio, communi opera*. Π. 2, 4, 8. p. 131. σκοπεῖν κοινῇ καὶ σὲ καὶ ἐμέ. 5, 3, 12. 5, 5, 7. ὅπως κοινῇ διώκοιμεν, κοινῇ δὲ τιμωροίμεθα, κοινῇ δὲ — καρποίμεθα. Α. 4, 5, 23. 4, 7, 3. κοινῇ ἐβουλεύοντο. 6, 3, 10. κοινῇ τῆς σωτηρίας ἔχεσθαι. Ε. 3, 2, 11. κοινῇ πολεμεῖν καὶ ξυμμάχεσθαι. 6, 5, 34. 7, 1, 4. κοινῇ φυλάττειν. Margg. κοινῶς, quod praetulit Morus. Sed Schneiderus recte defendit κοινῇ, np. βουλῇ. 7, 5, 3. Απ. 4, 5, 12. Σ. 8, 31. c. μετὰ, Π. 6, 4, 3. βούλεσθαι μετὰ σοῦ κοινῇ γῆν ἐπιέσασθαι, *tecum vna*. Α. 6, 2, 8. Sic c. σὺν, Π. 1, 6, 10. κοινῇ σὺν Κυαξάρῃ σκοπεῖσθαι. Α. 3, 3, 2. Απ. 1, 6, 14. Sic fere Π. 4, 1, 3. συνηθεὶς ἐκείνῳ κοινῇ. ¶ 2) *communi sumtu*. Α. 5, 4, 15. ὁ βασιλεὺς — ὃν τρέφουσι πάντες κοινῇ. ¶ 3) *publice*. Ε. 1, 2, 7. ἀριϛεῖα ἔδωκαν καὶ κοινῇ καὶ ἰδίᾳ πολλοῖς. Απ. 2, 1, 12. 2, 6, 38. 4, 4, 1. ¶ 4) *simul*. Αγ. 1, 4. κοινῇ ἐπαινέσαι τήν τε πατρίδα καὶ τὸ γένος αὐτοῦ. 2, 23. Ιερ. 1, 5. ¶ 5) *pariter*. Ε. 2, 4, 25. κοινῇ ἀμφότεροι Λακεδαιμονίοις φίλοι εἶναι. ¶ 6) *omnino, in vniuersum*. Λ. 11, 2. ὅσα ἡ ϛρατιὰ κοινῇ δεηθείη, *vniuersus exercitus, non singuli milites*. Απ. 1, 2, 31.

κοινοβουλεῖν, *consilia communicare, communiter deliberare*. Hesych: ἐκοινοβουλεῖτο· ἐκοινοῦτο. it. κοινοβούλας· τοὺς συνέδρους. Λ. 13, 1. ὅπως — κοινο-

κοινοβουλῶσιν rex Lacedaemoniorum et polemarchi.

κοινολογεῖσθαι, *colloqui, colloquium habere, consilia conferre.* c. dat. E. 3, 1, 7. κοινολογησάμενος τῷ Τισσαφέρνει. 5, 4, 36. ἐκοινολογήσατο αὐτοῖς ὅπως — *egit cum iis, vt sibi milites concederent.* Hesych: κοινολογεῖται· κοινῇ διαλέγεται.

τὸ κοινὸν, ¶ 1) *commune, res publica.* ¶ a) in uniuersum, Π. 2, 2, 12. τὸν πλεῖστα καὶ πονοῦντα καὶ ὠφελοῦντα τὸ κοινόν. O. 6, 10. Etiam plural. Aπ. 3, 4, 12. ἡ τῶν ἰδίων ἐπιμέλεια διαφέρει τῆς τῶν κοινῶν. Ibid. οἱ τῶν κοινῶν ἐπιμελόμενοι sunt *senatus, magistratus* etc. cf. totum locum. ¶ b) Persarum, Π. 1, 2, 9. παρέχουσιν ἑαυτοὺς χρῆσθαι ἤν τι δέωνται ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ. §. 13. 1, 5, 4. εἰς Πέρσας ἔπεμπε πρός τε τὸ κοινὸν, καὶ πρὸς Καμβύσην — εἴ τινας πέμποι τὸ Περσῶν κοινόν. Potest h. l. verti *consilium publicum.* §. 7. p. 52. 4. 5. 8. 5. 5. 6. est *consilium publicum.* 6, 2, 11. p. 372. ἔχειν — ἀξίνην καὶ δρέπανον. ταῦτα μὲν γὰρ ἰδίᾳ χρήσιμα ἑκάστῳ καὶ ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ πολλάκις ὠφέλιμα. ¶ c) Graecorum in Asia militantium, A. 5, 7, 11. ἄνδρες τῶν γεραιτέρων πρὸς τὸ κοινὸν τὸ ἡμέτερον ἐλθεῖν, *ad nostrum consilium bellicum.* ¶ d) Atheniensium, E. 1, 4, 6. ἐκείνου (Ἀλκιβιάδου) ἀεὶ τὸ κοινὸν αὔξοντος. ¶ e) Lacedaemoniorum, E. 6, 1, 2. ἀφικνεῖται πρὸς τὸ κοινὸν τῶν Λακεδαιμονίων, h. e. vel *ad senatum* vel *ad Ephoros* vel *ad concionem.* Sed 2, 4, 27. videntur intelligi triginta tyranni cum suis, ἔπεμπον καὶ οἱ ἀπὸ τοῦ κοινοῦ ἐκ τοῦ ἄστεος. Nam oppon. ἰδιῶται. Morus vero explicat: *consilium publicum,* fortasse decemuiri, de quibus §. 15. quae sententia Schneidero quoque probatur. ¶ f) Acarnanum, E. 4, 6, 4. ¶ g) Arcadum, E. 6, 5, 6. 7, 4, 34. 35. 38. 7, 5, 1. In his est *senatus,* οἱ μύριοι. ¶ 2) *pecunia publica.* Aπ. 3, 5, 16. Athenienses corrupti τοῖς κοινοῖς ὥσπερ ἀλλοτρίοις χρώμενοι. ¶ 3) *vtilitas publica.* K. 13, 11. οἱ κυνηγέται εἰς τὸ κοινὸν τοῖς πολίταις τὰ σώματα παρέχουσι. ¶ 4) *vsus communis.* v. ἀποφαίνειν et κατατιθέναι, et τιθέναι. Cf. omnino κοινός.

κοινὸς, ¶ 1) *communis.* A. 3, 1,

3, 1, 31. κοινὸν ἂν εἴη τὸ ἀγαθὸν, np. toti exercitui. 3, 2, 21. πάντες κοινῆς σωτηρίας δεόμεθα. Leuncl. malebat κοινῇ. E. 7, 1, 28. ὅτι οὐδὲν δέοιντο πρὸς βασιλέα κοινῶν ὅρκων, np. cum rege, eb omnibus Graeciae ciuitatibus. Ιερ. 6, 2. κοινῆς ἐπιθυμίας ἐμῆς τε καὶ τῶν παρόντων. cf. πεῖθαι n. 3. De praeda et commodis belli, Π. 2, 2, 11. ἃ στρατευόμενοι κτήσωνται κοινά. 4, 2, 19. p. 224. 4, 5, 16. c. dat. Π. 4, 5, 12. p. 248. ἃ σοι ἂν νομίζωμεν καὶ ἡμῖν πραχθέντα κοινὰ γενέσθαι ἀγαθά. A. 3, 1, 30. τὸν θάνατον ἔγνωσαν πᾶσι κοινὸν εἶναι καὶ ἀναγκαῖον ἀνθρώποις. E. 7, 1, 22. κοινόν τι χαρᾷ καὶ λύπῃ δάκρυα ἐστιν. O. 7, 12. 13. 21, 2. Σ. 8, 18. c. ἐν pro dat. Λ. 10, 8. ταῦτα κοινὰ ἀγαθὰ καὶ ἐν εἰρήνῃ, καὶ ἐν πολέμῳ. ¶ 2) *publicus, ad ciuitatem* l. *rempublicam pertinens.* Π. 1, 2, 2. τοῦ κοινοῦ ἀγαθοῦ ἐπιμελούμενοι. §. 14. δικάζουσι τά τε κοινὰ καὶ τὰ ἴδια. §. 15. E. 6, 5, 34. τῶν κοινῶν χρημάτων φύλακες. Ιερ. 2, 8. κοινὸν πόλεμον πολεμεῖν. Oppon. ei, quod solus tyrannus habet. Aπ. 2, 4, 6. 3, 5, 16. ἔν τε ταῖς ἰδίαις συνόδοις καὶ ταῖς κοιναῖς. K. 13, 15. feras nominat κοινοὺς ἐχθροὺς, sed §. 12. τῆς πόλεως. cf. ἑορτή. Sic Aπ. 1, 1, 2. κοινοὶ τῆς πόλεως βωμοὶ, sed Aπολ. 11. δημόσιοι. Hinc A. 5, 6, 14. εἰς τὸ κοινὸν, *publice*, vel *ad concionem militum.* Oppon. ἰδίᾳ. ¶ 3) *rei publicae vtilis.* Ιερ. 7, 9. κοινῆς ἀρετῆς καὶ εὐεργεσίας ἕνεκα. ¶ 4) *qui sui copiam facit*, vt *communis* ap. Latinos. K. 13, 9. οἱ φιλόσοφοι πᾶσι κοινοὶ καὶ φίλοι. ¶ 5) ἀπὸ κοινοῦ, ¶ a) *e publico aerario.* A. 4, 7, 19. δῶρα δόντες ἀπὸ κοινοῦ. Schol. Thucyd. 1, 80. in verbis ἐν κοινῷ intelligit ταμείῳ. 5, 1, 7. τρέφειν ἀπὸ κοινοῦ. Sic fere Πο. 4, 33. τροφὴν ἀπὸ κοινοῦ, *e re omnibus communi, communi* l. *publico sumtu.* ¶ b) *communi exercitus consilio.* A. 5, 7, 12. ὅτι οὐκ ἀπὸ κοινοῦ γένοιτο τὸ πρᾶγμα. ¶ 6) K. 6, 18. ἀναβοᾷν δὲ κοινὸν μέν· αὐτῷ παῖς, αὐτῷ παῖς. Leuncl. mutat in ἐκεῖνον. Sed Fr. Portus interpretatur, vel *vna cum alio*, vel *illud venatoribus vsitatum*, quae altera explicatio videtur vera esse.

κοινότης, *humanitas, comitas*

mitas. cf. κοινὸς n. 4. E. 1, 1, 21. κοινότητα tribuit imperatori, qui etiam cum infimis confilia fua communicat.

κοινοῦν, *communicare.* c. dat. A. 5, 6, 14. ἰδίᾳ μὲν πείθειν — μὴ κοινοῦντα τῇ ϛρατιᾷ, *re non cum exercitu communicata.* Stephano tefte all. h. l. legunt κοινούμενον. Sed actiuum eft etiam ap. Thucyd. 4, 4. Thom. Mag. p. 539. κοινωσάμενος, οὐ κοινώσας. v. ibi Witter. qui laudat ex anabafi κοινῶσαι et κοινώσαντας. Sed locos non inuenimus.

κοινοῦσθαι, ¶ 1) *communicare rem.* Π. 5, 4, 10. p. 312. κοινούμενος (all. perperam κινούμενος) τῷ ἱκανῷ βοηθῆσαι, *re communicata, communicatis confiliis.* Πο. 4, 30. κοινωσάμενοι τὴν τύχην, *qui conftituerunt in argentifodinis prouentus et damna communiter ferre.* §. 32. eosdem vocat κοινουμένους τὴν τύχην. ¶ 2) *confulere deum.* c. dat. A. 6, 2, 0. θυομένῳ αὐτῷ Ἡρακλεῖ, καὶ κοινουμένῳ, πότερον etc. E. 7, 1, 16. τῷ μὲν θεῷ οὐδὲν ἐκοινώσαντο, ὅπως ἂν ἡ εἰρήνη γένοιτο.

κοινὼν (poet. Port.), *focius rei gerendae.* Pollux 8, 134. οἱ κοινῶνες, Ξενοφῶντος ἴδιον. Sed legitur etiam ap. Pindarum Pyth. 3, 50. vbi tamen Valckenar. ad Theocrit. Adoniaz. p. 227. fcribendum arbitratur ξυνῶνι. Suid. et Hefych: κοινῶνας· κοινωνούς. Deinde Suidas laudat locum Π. 7, 5, 13. κοινῶνας τῶν πεπραγμένων. In editis Xenophontis libris, praeter Zeun. qui e Suida et Cod. Guelf. recepit κοινῶνας, legitur κοινωνούς. Sic Π. 8, 1, 6. pro τοὺς κοινῶνας in margg. eft τοὺς κοινωνοὺς, in Cod. Guelf. τοὺς κοινωνοῦντας. Hi Cyri κοινῶνες, h. e. *qui rebus adminiftrandis a Cyro adhibebantur et circa eum erant,* memorantur etiam Π. 8, 1, 9. 12. 14. Suidas l. l. haec quoque tanquam e Xenophonte affert: τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἄξειν, καὶ ὅσοι κοινῶνες αὐτοῦ τῆς φυγῆς ἐγένοντο.

κοινωνεῖν, ¶ 1) *participem effe.* E. 4, 3, 7. εἴ τι χαλεπὸν, οὐκ ἀναγκὴν εἶναι κοινωνεῖν αὐτοῖς. Leuncl. *vt cum eis communicaret.* Non male. Certe Thom. Mag. κοινωνῶ σοι ὧν ἔχω explicat μεταδίδωμι. Etiam Morus vertit *eius mentionem facere apud milites.*

milites. Sed αὐτοῖς potest etiam referri ad ἀνάγκην εἶναι, ita vt in κοινωνεῖν intelligatur αὐτοῦ. 6, 5, 2. μετὰ τῶν κοινωνεῖν βουλομένων. Ante erat τῆς εἰρήνης μετέχειν. c. gen. Thomas: κοινωνῶ ἁπλῶς τὸ μετέχω, πρὸς γενικὴν μόνον συντασσόμενον. Π. 8, 7, 3. p. 550. κοινωνῆσαι τοῦ εὐεργετοῦντος ἀνθρώπους, i. e. sepeliri. Λ. 1, 9. ἀδελφοὺς — οἱ τοῦ γένους καὶ τῆς δυνάμεως κοινωνοῦσιν. Ε. 6, 5, 11. Ὀρχομενίων οὐκ ἐθελόντων κοινωνεῖν τοῦ Ἀρκαδικοῦ, *in conuentum venire*. §. 22. est μετέχειν. Ο. 6, 3. χρημάτων κοινωνήσαντας, *quibus pecuniae sunt communes*. Ibid. λόγων κοινωνοῦντας, *disputantes*. c. gen. et dat. Thomas: κοινωνῶ σοι τοῦ δεῖνος, ἀντὶ τοῦ συμμετέχω σοι. Ε. 2, 4, 13. πάντων τούτων πολλοὶ κοινωνοῦμεν ἀλλήλοις. 6, 3, 1. κοινωνεῖν αὐτοῖς ὧν ἔπραττον οὐκέτι ἤθελον, *cum illis participes esse*. Απ. 4, 3, 11. Ο. 10, 4. Σ. 8, 21. ¶ 2) *partem sumere*. Απ. 3, 14, 1. μὴ κοινωνεῖν τοῦ εἰς τὸ κοινὸν τιθεμένου. ¶ 3) *frui*. c. gen. Π. 8, 4, 4. Cyrus in mensa ἔργον ἔχειν δεόμενον τούτου κοινωνεῖν τοὺς παρόντας. All. aliter hic legunt. Απ. 2, 6, 22. δύνανται πεινῶντες καὶ σίτου καὶ ποτοῦ κοινωνεῖν. §. 23. χρημάτων νομίμων κοινωνεῖν. Sic Ιερ. 3, 1. Wels. cum aliis edidit φιλίας — ἧς κοινωνοῦσιν οἱ τύραννοι, cum alii ἃς legant. ¶ 4) *socio vti*. Α. 7, 6, 19. τούτων κοινωνήσαντας, cum nunc apud Seuthen habeamus equites et peltastas. ¶ 5) *commune quid habere, similem esse*. c. dat. Λ. 11, 3. στολὴν Φοινικίδα — νομίζων ἥκιστα γυναικείᾳ κοινωνεῖν, *muliebrem esse*. ¶ 6) οἱ κοινωνοῦντες sunt οἱ κοινωνοί, Π. 7, 5, 13. Πέρσας καὶ τοὺς κοινωνοῦντας καὶ τῶν συμμάχων ὅσοι μένειν ᾑροῦντο. Cf. κοινών. Sic fere ¶ 7) Κ. 6, 22. canes κοινωνοῦσαι sunt, *quae simul currunt*.

κοινωνία, *societas officiorum et operum*. Ο. 7, 18. τὸ ζεῦγος — ὅπως ἔτι ὠφελιμώτατον ᾖ αὐτῷ εἰς τὴν κοινωνίαν. Cf. sequentia et Poll. 3, 44.

κοινωνὸς, ¶ 1) *particeps, consors*. c. gen. Π. 2, 2, 15. p. 111. τῶν πόνων κακοὶ κοινωνοί. 6, 1, 21. λόγων καὶ βουλευμάτων κοινωνὸν ἄν σε ποιοῖτο. Α. 7, 2, 20. Απ. 2, 1, 32. Virtus de se ipsa: sum ἀρίστη φιλίας κοινωνὸς, np. quia amicitia

amicitia non est nisi inter bonos. 2, 6, 24. τῶν πολιτικῶν τιμῶν κοινωνοὺς εἶναι. Ante erat κοινωνεῖν. O. 7, 11. τίν' ἂν κοινωνὸν βέλτιστον οἴκου τε καὶ τέκνων λάβοιμεν. §. 30. 10, 3. §. 5. maritus vocatur τοῦ σώματος vxoris κοινωνός. ¶ 2) *socius rei gerendae, adiutor.* Π. 2, 2, 15. p. 111. τοὺς ἀπονίᾳ κακοὺς νομίζω δαπάνῃ μόνον ζημιοῦν τοὺς κοινωνούς. 4, 2, 12. πρὸς ὑμᾶς ὡς συμμάχους καὶ κοινωνοὺς διαλέγομαι. E. 2, 3, 13. O. 7, 13. 42. c. gen. Π. 2, 3, 2. ὅταν ἄνθρωποι κοινωνοὶ πολέμου γενόμενοι. 7, 5, 13. κοινωνοὺς τῶν κατπεπραγμένων. v. κοινών. §. 25. E. 2, 3, 12. κοινωνοὺς ἱκανοὺς τῶν πραγμάτων, in rep. administranda ac defendenda. Aπ. 2, 6, 26. κοινωνοῖς καὶ συνεργοῖς τῶν πράξεων. O. 3, 15. γυναῖκα κοινωνὸν ἀγαθὴν οἴκου οὖσαν, *in re familiari administranda sociam.*

κοινως, v. κοινῇ nr. 1.

Κοιρατάδης, v. Κυρατάδης.

Κοῖται, v. Κοῖτοι.

κοίτη, *cubile.* Π. 2, 3, 1. τὴν σκηνὴν εἰς κοίτην διέλυον dormituri. Ιπρ. 7, 12. Sed de lecto quietis et conuiuii videtur accipiendum Π. 7, 5, 20. ἐν λουτρῷ καὶ κοίτῃ καὶ ὕπνῳ. Aπ. 2. 3, 16. κοίτῃ μαλακῇ τιμῆσαι.

Κοῖτοι, *Coeti*, populi Pontici. A. 7. 8, 14. Μοσύνοικοι καὶ Κοῖτοι. all. Κοῖται. v. Hutch. diss. p. 25. not. 6.

Κοκυλῖται, *Cocylitae*, vrbis alicuius Aeolicae incolae. E. 3, 1, 13.

κολάζειν, ¶ 1) *castigare, punire emendandi gratia*, vt is, qui fortuito deliquit, attentior fiat correctiorque. v. Gell. 6, 14. Π. 1, 2, 7. κολάζουσι τοῦτον ἰσχυρῶς. 1, 6, 17. τὸν ἀπειθοῦντα ἀτιμάζειν καὶ κολάζειν. 4, 2, 20. οὓς ἀμελοῦντας (ὁρῶσι), κολαζόντων ἀφειδέστερον, h. e. κολαζέτωσαν, qui imperatiuus Atticus etiam 6, 3, 11. p. 385. legitur. 5, 2, 1. ὅστις ἂν — ἁλίσκηται, κολασθήσεται. 7, 5, 26. p. 459. A. 2, 6, 6. ἐκόλαζέ τε ἰσχυρῶς, καὶ ὀργῇ ἐνίοτε — καὶ γνώμῃ δὲ ἐκόλαζεν. E. 1, 7, 10. p. 55. τοὺς ἀδικοῦντας κολάσεσθε ᾗ ἂν βούλησθε δίκῃ. Aπ. 3, 13, 4. κολάσαντος ἰσχυρῶς ἀκόλουθον plagis, vt Λ. 2, 9. O. 4, 7. rex τούτους χαλεπῶς κολάζει. Iπ. 8, 13. Ιερ. 9, 2. ἐνδεῶς τι ποιοῦντας — ζημιοῦν καὶ κολάζειν. §. 3. Praecedente εἰ vel ἦν, Π. 1, 6, 19. p. 77. εἰ παρὰ ταῦτα ποιεῖεν, κολάζειν.

ζειν. Λ. 2, 2. 11. it. 8, 4. οἱ ἔφοροι — ἤν τινα αἰσθάνωνται παρανομοῦντα, εὐθὺς κολάζουσι. 10, 5. Cf. τιμᾶν. ¶ 2) *malis afficere.* E. 6, 3, 6. p. 386. ἐὰν κολασθῶσιν ὑπὸ τῶν ἁμαρτημάτων, *si mala senserint propter peccata.* O. 8, 16. ὁ θεὸς κολάζει τοὺς βλάκας tempestate. Σ. 4, 48. ἀπιςήσας monitis deorum ἐκολάσθην, *damnum feci.* Απ. 4, 2, 29. ἐν τούτοις ζημιοῦνταί τε καὶ κολάζονται. Potest in medio accipi: *malorum ipsi suorum auctores sunt.* Cf. ζημιοῦν nr. 4. ¶ 3) *coercere, ad officium redire cogere.* A. 2, 5, 2. p. 111. Αἰγυπτίους — ποίᾳ δυνάμει — μᾶλλον ἂν κολάσεσθε; Αθ. 1, 9. κολάσουσιν οἱ χρηςοὶ τοὺς πονηρούς. ¶ 4) *male tractare, vexare.* Π. 8, 7, 3. p. 551. τοὺς φίλους εὐεργετοῦντες δυνήσεσθε καὶ τοὺς ἐχθροὺς κολάζειν. A. 7, 7, 14. τὰς τούτων ἀπειλὰς οὐχ ἧττον — ἢ ἄλλων τὸ κολάζειν. All. κολάσεις. In praecedentibus dicitur βία. Απ. 2, 1, 17. ¶ 5) *cruciare.* Π. 3, 1, 13. ὁ φόβος τοῦ ἔργῳ κακοῦσθαι μᾶλλον κολάζει τοὺς ἀνθρώπους. v. 1 Ioh. 4, 18. ibique Raphel. Possit etiam explicari: *magis afficit atque adeo facilius emendat.* ¶ 6) *re aliqua admixta temperare et emendare.* O. 20, 12. ἡ ἅλμη κολάζεται μιγνυμένη τοῖς ἀνάλμοις.

κολάζεσθαι, v. in κολάζειν.

κολακεύειν, ¶ 1) *adulari.* Moeris dicit, ὑποκορίζεσθαι magis Atticum esse quam κολακεύειν. Ιερ. 1, 15. ἕνεκα τοῦ κολακεύειν τοὺς ἐπαίνους ποιεῖσθαι. Απ. 1, 2, 24. 4, 4. 4. πρὸς χάριν τοῖς δικαςαῖς διαλέγεσθαι καὶ κολακεύειν. c. acc. Π. 7, 2, 7. p. 419. οἵ με κολακεύοντες ἔλεγον, ὡς πάντες ἂν ἐμοὶ πείθοιντο καὶ μέγιςος ἂν εἴην ἀνθρώπων. ¶ 2) *blande et obsequiose colere.* a) deos, Π. 1, 6, 3. μὴ ὅτε ἐν ἀπόροις εἴη τότε κολακεύοι. Stephanus ad h. l. dicit, θεραπεύειν medium esse inter τιμᾶν et κολακεύειν. b) homines, E. 1, 6, 6. βαρβάρους κολακεύουσιν ἕνεκα ἀργυρίου. 5, 1, 14. p. 282. μηδένα ἀνθρώπων κολακεύειν — εἵνεκα μισθοῦ. Απ. 2, 9, 8. c) populum, Αθ. 1, 18. κολακεύειν τὸν δῆμον — ἀντιβολῆσαι — ἐπιλαμβάνεσθαι τῆς χειρός. Sic passiuum Λ. 14, 2. ἁρμόζοντας ἐν ταῖς πόλεσιν καὶ κολακευομένους διαφθείρεσθαι.

*κολά-

*κολάκευμα, *blandimentum, adulatio.* O. 13, 12. κολακεύμασι villici τινὰ προτιμώμενον.

κόλασις, *castigatio, vexatio.* v. κολάζειν nr. 4.

κόλασμα, *supplicium*, vel potius *instrumentum quo quis punitur.* Π. 3, 1, 13. τῷ ἰσχυροτάτῳ κολάσματι νομιζομένῳ σιδήρῳ παιόμενοι.

κολαστέον, *punire oportet.* c. acc. Π. 3, 1, 9. κολαστέον οὖν τὸν πατέρα. Ιερ. 8, 9.

κολαστήριον, *coercendi ratio.* Απ. 1, 4, 1. ἃ ἐκεῖνος in disputando κολαστηρίου ἕνεκα τοὺς παντ' οἰομένους εἰδέναι ἐρωτῶν ἤλεγχε, *coercendi causa.*

κολεὸς, *vagina.* Hesych: ἡ θήκη τοῦ ξίφους. Est vocabulum Homericum. Π. 1, 2, 9. ἐν κολεῷ κοπίδα ἢ σάγαριν. Cf. κουλεός.

Κολλυτεὺς, *qui est e Collyto*, populo s. pago tribus Aegeidis. v. Harpocrat. qui scribit Κολυττεύς. Cf. Suid. Hinc Απ. 2, 7, 6. etiam Valcken. et Ernest. rescribunt saltem Κολυτεύς. Sed Κολυττεὺς legitur E. 5, 1, 23. quanquam in nonnullis est Κοταλιτεὺς vel Κοταλυτεύς. Cf. Alciphron p. 194.

κολοβὸς, *mutilus.* Π. 1, 4, 11. κολοβὸν θηρίον.

Κολοσσαὶ, *Colossae*, vrbs Phrygiae maioris. A. 1, 2, 6. διὰ Φρυγίας εἰς Κολοσσάς. Ita etiam Cod. Guelf. Sed Zeun. e MSS. et Eton. praefert Κολοσσάς. Brodaeus legi iubet Κολασσάς. Omnino de huius vrbis scriptura v. Wetsten. ad Coloss. 1, 2.

Κολοφῶν, *Colophon*, nobilissima vrbs Ioniae. E. 1, 2, 3.

Κολοφώνιοι, *Colophonii.* E. 1, 2, 3.

κόλπος, ¶ 1) *sinus s. plica retis.* K. 10, 7. τῆς ἄρκυος μακρὸν προήκοντα κόλπον — ὅπως ἂν εἰς τὸν κόλπον αἱ αὐγαὶ τοῦ φέγγους ὡς μάλιστα ἐνέχωσιν. ¶ 2) *sinus s. curuum littus maris.* Hesych: κόλπος· κοῖλος τόπος παραθαλάσσιος. E. 1, 4, 4. ἔπλευσε ἐς τὸν Κεραμικὸν κόλπον. 4, 8, 10. ἐθαλαττοκράτουν ἐν τῷ περὶ Ἀχαΐαν καὶ Λέχαιον κόλπῳ. §. 11. 23. 6, 2, 6. τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου. Sed ¶ 3) in uniuersum κοῖλον τόπον significat E. 6, 5, 17. et 18. vbi ὁ κόλπος et τὸ στενὸν inter se permutantur tanquam synonyma.

Κολυτεὺς et Κολυττεὺς, v. Κολλυτεύς.

Κολ-

Κολχὶς, *Colchorum regio.* A. 4, 8, 17. ἐλῄζοντο τὴν Κολχίδα. 5, 3, 4. ἐν τῇ Κολχίδι χώρᾳ.

Κόλχοι, *Colchi*, populus Ponti Euxini in Aſia. A. 4, 8, 6. οἱ Μάκρωνες — ἐπὶ τὰ ὄρη τῶν Κόλχων κατέστησαν τοὺς Ἕλληνας. §. 7. οἱ Κόλχοι παρατεταγμένοι ἦσαν. Inde pugna deſcribitur vsque ad §. 15. e qua Colchi victi discedunt. §. 16. in eorum vicis Graeci milites melle comeſto inſani fiunt. §. 17. Trapezus et 5, 3, 4. Ceraſus ſunt vrbes Colchorum. 5, 2, 1. Drilae ſunt gens Colchis vicina. 5, 7, 1. legati Colchorum lapidantur. 7, 8, 14. Colchi ſunt αὐτόνομοι.

Κολωναὶ, *Colonae*, vrbs Troadis maritima. E. 3, 1, 10 — 13. Dercyllidas eam eripit Maniae.

κολωνὸς, *tumulus, collis.* Suid: κολωνός· γῆς ἀνάστημα, τόπος ὑψηλός. v. Etymol. M. A. 4, 7, 18. φέρουσι λίθους καὶ ποιοῦσι κολωνὸν μέγαν. Cf. Diodor. Sicul. 14, 29.

κομᾷν, *comam alere, comatum eſſe.* Λ. 11, 3. ἐφῆκε κομᾷν τοῖς ὑπὲρ τὴν ἡβητικὴν ἡλικίαν. Iπ. 5, 8. ἕως ἂν κομῶσιν equae. De capite et barba ſimul dicitur Σ. 4, 28. τὸ γένειον τῇ κεφαλῇ ὁμοίως κομήσης. Intell. κατὰ ante τὸ γένειον. De barbatis quoque hoc verbum dici oſtendit Solanus ad Lucian. de morte Peregrini §. 15. T. III. p. 340.

Κομανία, *Comania*, caſtellum in Myſia ſ. Teuthrania. A. 7, 8, 8.

κόμη, *coma.* v. πρόσθετος.

κομιδή, ¶ 1) *vectura.* A. 5, 1, 6. αἰτησάμενοι πλοῖα — ἴσως ἂν οὐκ ἀπορήσαιμεν κομιδῆς, οἵας δεόμεθα, i. e. πλοίων οἵων δεόμεθα. ¶ 2) *collectio.* Π. 5, 4, 12. τὴν τοῦ καρποῦ κομιδὴν, *meſſem.*

κομίζειν, ¶ 1) *portare.* Aπ. 3, 13, 6. φορτίον ἔδει σε φέρειν — οὐδ᾽ ἂν ἠδυνήθην κομίσαι. ¶ 2) *vehere.* O. 5, 6. ἵππος — κομίζων τὸν κηδόμενον εἰς τὴν ἐπιμέλειαν. 8, 12. nauis πάντα σκεύη — κομίζει. Sic currus Π. 7, 3, 1. τὰ χρήματα — duces διαλαχόντας τὰς ἁμάξας κομίζειν ad Cyrum. ¶ 3) *apportare.* Π. 3, 3, 2. σὺν ἄλλοις δώροις καὶ τὸ χρυσίον ἐκόμιζεν. 4, 4, 8. ὅπλα πρὸς ἡμᾶς κομίσατε, καὶ τοῖς μὲν κομίζουσιν ἔσται εἰρήνη. 5, 3, 9. ¶ 4) *aduehere.* Π. 6, 2, 5. τὴν ἀγορὰν ἐνταῦθα κομίζειν. ¶ 5) *deferre, perferre.* aegrotos et imbecilles,

cilles, it. mortuos, Π. 7, 3, 4. δήλωσον πρὸς ὄντινα χρήζεις κομισθῆναι. A. 4, 5, 17. τοὺς ἀσθενοῦντας κομίζειν ἐπὶ τὸ στρατόπεδον. E. 5, 3, 19. ἐκομίσθη μὲν ἐκεῖσε ἔτι ζῶν — ἑβδομαῖος ἀφ' οὗ ἔκαμεν — ἐτελεύτησε, καὶ — κομισθεὶς οἴκαδε ἔτυχεν τῆς βασιλικῆς ταφῆς. Cf. κομίζεσθαι nr. 6. ¶ 6) *deducere, efficere vt quis perueniat aliquo.* E. 2, 4, 10. p. 110. dii κεκομίκασιν ἡμᾶς ἐς χωρίον proelio nobis aptissimum. ¶ 7) *secum ducere.* A. 4, 6, 2. ἠράσθη τοῦ παιδὸς, καὶ οἴκαδε κομίσας πιστοτάτῳ ἐχρῆτο.

κομίζεσθαι, ¶ 1) *apportare s. recipere s. reportare sua.* E. 5, 4, 18. ἐκομίσαντο τὰ ὅπλα. ¶ 2) *sibi s. in suos vsus apportare, sibi sumere.* E. 1, 1, 17. ὕλην ἐκ τῆς Ἴδης κομίζεσθαι. ¶ 3) *sibi aduehere.* E. 7, 1, 6. τὰ ἐπιτήδεια ἐκ Κεγχρεῶν κομίζεσθαι. ¶ 4) *naui vehi, mari iter facere.* A. 5, 4, 1. κατὰ θάλατταν ἐκομίζοντο — οἱ δὲ ἄλλοι κατὰ γῆν ἐπορεύοντο. 5, 6, 3. p. 290. ¶ 5) *secum perducere s. abducere.* E. 1, 1, 5. ἀπέπλευσαν, ναῦς λαβόντες — κομισάμενοι ἐς Σηστόν. ¶ 6) *secum deferre, secum asportare.* a) mortuum ad sepulturam, E. 7, 3, 8. αὐτὸν (Margg. αὐτοῦ) κομισάμενοι Thebis Sicyonem ἔθαψαν ἐν τῇ ἀγορᾷ. Verbum κομίζεσθαι non sine causa iunctum videtur verbo θάπτειν. Nam ἐκκομίζεσθαι, vt Latinum *efferre*, de mortuis solet dici. v. Desider. Heraldi aduersarr. 1, 6. Sic fere Π. 4, 6, 2. p. 258. τὸν νεκρὸν ἀντὶ νυμφίου ἐκομισάμην e loco venationis in meam regionem, καὶ ἔθαψα. b) aegrotos, A. 5, 5, 10. ὅπως μὴ ἐπὶ τῷ ὑμετέρῳ ἁρμοστῇ ὦσιν οἱ κάμνοντες ἡμῶν, ἀλλ' ἐφ' ἡμῖν ᾖ κομίσασθαι ex vrbe vestra ὅταν βουλώμεθα. ¶ 7) *reportare, percipere, colligere,* fructus, Π. 5, 4, 12. εἰς τὴν τοῦ καρποῦ κομιδὴν — ὁ κρατῶν κομίσεται. All. καρπώσεται, quod verum esse putat Oudendorp. ad Thom. Mag. p. 544. et Zeun. quod κομίσεται ortum videatur ex nomine κομιδήν. Sic metaphorice Π. 1, 5, 7. p. 53. καρπὸν ἀπ' αὐτῶν (np. τῶν πόνων) κομίσασθαι. Απ. 4, 4, 17. τίνα δ' ἂν τις εὐεργετήσας ὑπολάβοι χάριν κομιεῖσθαι. ¶ 8) *colonos deducere.* A. 3, 2, 16. ἐξὸν αὐτοῖς τοὺς ἀκλήρους ἐνθάδε κομισαμένους, πλουσίους ὁρᾶν.

κομμωτὴς et κομμωτίας, v. in κοσμητής.

κομπάζειν, *gloriari, iactare.* v. Thom. Mag. p. 544. O. 10, 3. μήτε κομπάζοιμι, ὡς πλείω ἐςί μοι. Σ. 4, 19. ὡς ἐμοῦ καλλίων ὢν ταῦτα κομπάζεις.

κομψὸς, *facetus, festiuus.* Ita vertit Bach. O. 8, 19. ὃ καταγελάσειεν — οὐχ ὁ σεμνὸς, ἀλλ' ὁ κομψός. Sed h. l. dicitur de eo, *qui diligentiam in rebus paruis ridet.* Fr. Portus minus bene intelligit eum, *qui, etsi non est grauis,* σεμνὸς, *tamen sibi grauitatem arrogat.* Quanquam non raro dicitur in malam partem, vt de venustate nimia s. nimis subtiliter excogitata. v. Ruhnken. ad Timae. lex. Platon. p. 118. Cf. Sallier. ad Moeridem p. 237. Fischer. ad Plat. Phaed. 49. p. 425. Vocabulum μέσον esse, patet vel ex Hesychio, Suida, Etymol. M. aliisque grammaticis.

κομψῶς, *scite, eleganter.* Π. 1, 3, 7. κομψῶς οἰνοχοοῦσι καὶ καθαρίως ἐγχέουσι.

κονιατὸς, *calce illitus, gypsatus.* Suidas participium κεκονιμένος explicat verbis ἀσβέςῳ κεχρισμένος, et laudat A. 4, 2, 14. ἐν λάκκοις κονιατοῖς εἶχον vinum. v. λάκκος.

κονιορτὸς (poet. Port.), *puluis.* Π. 6, 3, 3. καταμανθάνειν μετεωριζόμενον ἢ καπνὸν ἢ κονιορτόν. A. 1, 8, 5.

Κόνων, *Conon.* E. 1, 4, 4. simul cum Alcibiade et Thrasybulo fit praetor. 1, 5, 10 — 12. Alcibiade reiecto est inter decem praetores. 1, 6, 10 — 19. Callicratides Lacedaemonius eum et duo praetores Mitylenen persequitur ibique obsidet. Dum Athenienses ei auxilia mittunt, fit pugna ad Arginusas, vbi Conon obsidione liberatur. 1, 7, 1. ipse pugnae non interest. 2, 1, 14 — 19. victus a Lysandro ad Aegospotamos fugit ad Euagoram in Cyprum. 4, 3, 6. cum Pharnabazo vincit pugna nauali Lacedaemonios apud Cnidum. v. Mor. ad h. l. 4, 8, 1 — 3. a Pharnabazo solus apud classem relinquitur. §. 6 — 12. alia gerit cum Pharnabazo, a quo Athenas missus, restituit muros ad Piraeeum. §. 13 — 16. contra Antalcidam legatum ipse legatus mittitur ad Teribazum, sed ab hoc in vincula coniicitur.

κοπίς, *genus gladii Persici, leuiter curuati, falci similis,* qui feriret caesim, non punctim. v. Curt. 8, 14, 29. Itaque comparari potest cum Romanorum *ense falcato*. Deriuant vulgo hoc nomen a verbo κόπτειν. Sed videtur esse originis Persicae. v. Reland. de lingua Persica vetere, in eius differtt. miscell. diss. VIII. p. 164. sq. Π. 1, 2, 9. Persae cum venantur, habent ἐν κολεῷ κοπίδα ἢ σάγαριν. §. 13. Persae ad proelium habent μάχαιραν ἢ κοπίδα. 2, 1, 2. p. 89. inter homotimorum arma sunt etiam κοπὶς ἢ σάγαρις εἰς τὴν δεξιάν. Bochartus hieroz. P. II. lib. 5. c. 15. p. 761. ex hoc loco Suidam dicit colligere, κοπίδα idem esse quod σάγαριν. Sed Suidas non nisi haec habet: σάγαρις· κοπὶς ἢ πέλεκυς. Quae Suidae explicatio vera non est, quia σάγαρις et in locis iam laudatis a κοπίδι distinguitur, et in aliis, vt Π. 4, 2, 12. p. 217. 8, 8, 11. Praeterea Π. 2, 1, 6. μάχαιρα dicitur, quae §. 2. p. 89. κοπὶς dicebatur, et Ιπ. 12, 11. μάχαιρα et κοπὶς sibi substituuntur. Cf. Weiskii disp. de nat. et vsu Cyropaediae p. CXVII. Portus in ind. putat, ψιλὰς μαχαίρας Π. 4, 5, 19. esse κοπίδας. Legitur nomen κοπὶς etiam Π. 4, 2, 16. 2, 2, 2. p. 104. 5, 2, 1. et de Aegyptiis Π. 6, 2, 5. 7, 3, 2.

κόπος, *defatigatio, lassitudo*. A. 5, 8, 2. τῶν ὄνων, οἷς φασιν ὑπὸ τῆς ὕβρεως κόπου (Cod. Par. τόπου, Marg. Steph. τόκου) οὐκ ἐγγίγνεσθαι. v. Hutch. Ιπ. 4, 2. κόπου ἐνόντος δεῖται ἀναπαύσεως. K. 6, 28.

κόπρος, ἡ, *fimus*. A. 1, 6, 1. ἴχνη ἵππων καὶ κόπρος. O. 16, 11. 17, 10. 18, 2. stipulam in agro relictam εἰς κόπρον ἐμβληθὲν τὴν κόπρον συμπληθύνειν. 20, 3. κόπρον τῇ γῇ μιγνύναι, *düngen*. §. 4. §. 10. κόπρον αὐτομάτην γιγνομένην e materia et aqua. §. 11. Ιπ. 5, 2. τὴν κόπρον καὶ τὰ ὑποστρώματα τοῦ ἵππου ἐκφέρειν. Cf. Poll. 1, 183.

*κοπροφόρος, *ad portandum fimum aptus*. Απ. 3, 8, 6. κόφινος κοπροφόρος.

κόπτειν, ¶ 1) *dissecare, concidere*. A. 4, 6, 17. τὰ γέῤῥα ταῖς μαχαίραις κόπτοντες ἀχρεῖα ἐποίουν. ¶ 2) *mactare*. A. 2, 1, 5. κόπτοντες τοὺς βοῦς καὶ ὄνους ἐπορίζοντο σῖτον. ¶ 3) *caedere*.

caedere. A. 4, 8, 2. δένδροις — ταῦτα ἔκοπτον. Sic in vastatione terrae hostilis. E. 4, 5, 10. εἴ τι λοιπὸν ἦν δένδρον, κόπτων καὶ κλῶν. 5, 2, 29. κόπτοντα τὰ δένδρα. §. 33. 6, 5, 22. 30. ¶ 4) *vastare*. E. 3, 2, 17. κοπτομένης τῆς χώρας. 4, 6, 5. κόπτων τὴν χώραν. Sic iungitur cum aliis verbis. v. καίειν n. 2. et κατακαίειν n. 2. ¶ 5) *pulsare*. Moeris p. 211. κόπτει τὴν θύραν ἔξωθεν, ψοφεῖ δὲ ὁ ἔνδοθεν, Ἀττικῶς, κροτεῖ δὲ Ἑλληνικῶς. Cf. Thom. Mag. p. 546. Phrynich. p. 74. Ammon. p. 83. et Suid. Itaque intraturi aedes dicebantur κόπτειν. Cf. quos laudat Pierson. ad Moerin l. l. et Bach. ad Sympos. 1, 11. E. 5, 4, 7. κόψας τὴν θύραν. Sic A. 7, 1, 10. οἱ στρατιῶται ἔκοπτον τὰς πύλας, indignantes, sibi illas clausas esse. ¶ 6) *terendo excutere*. O. 18, 5. ὅπως τὸ δεόμενον κόψουσι iumenta. ¶ 7) *succutere*. Iπ. 1, 4. ὅσα equi — ἀντιτυπώτερα ὄντα κόπτει τὸν ἀναβάτην. 8, 7. ἧσσον ἂν αὐτὸς (eques) κόπτοιτο.

κορεννύναι f. κορεῖν, *satiare*. Aπ. 3, 11, 13. τῶν βρωμάτων τὰ ἥδιστα — κεκορεσμένοις βδελυγμίαν παρέχει. §. 14. κεκορεσμένοι metaphorice dicuntur, *qui mulieris amore quasi satiati sunt*.

κόρη, *manica*. Videtur esse Persicum vocabulum, pro quo alias dicitur χειρίς, vbi vide. E. 2, 1, 6. Artaxerxes interfici iussit duo cognatos, ὅτι αὐτῷ ἀπαντῶντες οὐ διέωσαν διὰ τῆς κόρης τὰς χεῖρας. ὃ ποιοῦσι βασιλεῖ μόνῳ. ἡ δὲ κόρη ἐστὶ μακρότερον ἢ χειρὸς, ἐν ᾗ τὴν χεῖρα ἔχων οὐδὲν ἂν δύναιτο ποιῆσαι. v. Leuncl. ad h. l. et Mor. Cf. supra διαζωννῦναι et διείρειν.

κόρη, *puella, virgo*. A. 4, 5. 8. γυναῖκας καὶ κόρας. A. 1, 3. 9, 5. Hinc

Κόρη dicitur *Proserpina* dea, quia virgo a Plutone rapta est. E. 6, 3, 4. p. 388. τὰ Δήμητρος καὶ Κόρης ἄῤῥητα ἱερά.

Κορησσὸς, *Coressus*, mons cum oppidulo haud procul Ephelo. Steph. Byz.: Κορισσὸς, πόλις τῆς Ἐφεσίας. Interpretes ibi docent, neque per ι, neque per υ scribendum esse nomen, sed per η. E. 1, 2, 4. ἐς Ἔφεσον ἔπλευσε — τοὺς ὁπλίτας ἐς τὸν Κορησσὸν ἀποβιβάσας. §. 6. 7. v. omnino Schneider.

Κορύλας, v. Κορύλας.

Κορινθία, *Corinthiorum ager*.

ager. E. 4, 4, 5. ἔξω τῆς Κορινθίας. 4, 8, 8.

Κορινθιακὸς, *Corinthiacus*, v. κόλπος.

Κορίνθιοι, *Corinthii*. E. 2, 1, 11. ab Atheniensibus capti praecipitio puniti fuerant. 2, 2, 12. ergo nolebant cum Thebanis parcere Athenis. 2, 4, 20. tamen mites sunt in Athenienses. 3, 2, 18. Agidi contra Thebanos adsunt. 3, 5, 10. 16. Lacedaemoniis non adsunt contra Thebanos. 4, 2, 8 — 14. contra Lacedaemonios bellum gerunt. 4, 3, 8. sqq. Ay. 2, 6. etiam in proelio apud Coroneam. E. 4, 4, 1 — 13. Cum nonnulli Corinthiorum aegre ferrent, semper per suam ditionem expeditiones fieri, cupiebant pacem. Quod veriti alii Corinthii, Argiui ac reliqui socii, magnam Corinthi caedem faciunt multosque eiiciunt. Argiui vrbem sibi vindicant (cf. Morus ad §. 6.). Quidam exules cum Lacedaemoniis eam recipere conantur. §. 14 — 19. denuo Lacedaemonii hoc tentant. 4, 5. Ay. 2, 18. sq. 7, 6. Agesilao duce Piraeus et Lechaeum Argiuis eripitur. E. 4, 8, 10. sq. Corinthii opibus Pharnabazi adiuti bellum maritimum contra Lacedaemonios gerunt. 5, 1, 31 — 33. per pacem Antalcidae restituitur Corinthiis libertas, qui fiunt Lacedaemoniorum socii. 5, 3, 27. fidelissimi. 6, 2, 2. naues dant Lacedaemoniis in proelio. 6, 4, 18. 6, 5, 29. §. 39 — 42. iisdem adsunt. 7, 1, 4 — 10. etiam contra Thebanos. §. 28. rogantibus Thebanis et rege iubente nolunt iurare in foedus. 7, 2, 2. adsunt Lacedaemoniis. 7, 4, 4 — 10. cum Atheniensium praesidia non recepissent, timentes et concedentibus Lacedaemoniis pacem cum Thebanis faciunt, recusant tamen societatem. — Adiectiuum Κορίνθιος est E. 2, 1, 21. τριήρη Κορινθίαν.

Κόρινθος, *Corinthus*. E. 4, 4, 18. memorantur eius μακρὰ τείχη. 7, 1, 4. sqq. proelium circa Corinthum committitur. 7, 2, 11. αἱ εἰς Κόρινθον φέρουσαι πύλαι. 7, 5, 16. ἐν Κορίνθῳ, *prope Corinthum*. Legitur etiam saepius nomen huius vrbis, vt E. 4, 8, 15. 6, 5, 39. 41. etc.

κόρος, *satietas*. Iep. 1, 18.

κόρος ἐμπίπτει τῆς ἐδωδῆς. Σ. 8, 15. ἐν τῇ τῆς μορφῆς χρήσει ἔνεςί τις κόρος. Cf. καιρὸς nr. 6.

Κορσωτὴ, *Corſote.* A. 1, 5, 4. vrbs deſerta ad Maſ-eam, amnem Arabiae.

Κορύλας, *Corylas.* A. 7, 8. 14. ἄρχων Παφλαγονίας Κορύλας. Cod. Pariſ. Κο-ρίλας. A. 5, 5. 7. 11. Co-rylae et Paphlagonum amicitiam iactantes Sino-penſes terrorem inüciunt Graecis. Sed 6, 1, 2. Graeci cum eo amicitiam faciunt. Occurrit etiam A. 5, 6, 4.

κορυφαία, *pars habenae, ſummum equi caput cin-gens.* Pollux 1, 147. ὁ ἀπὸ κορυφῆς τοῦ ἵππου ἐκ-τεταμένος ἱμὰς ἐπὶ τὸν χα-λινὸν, (καλεῖται) κορυφαία. Ιπ. 3, 2. πῶς εἰς τὸ ςόμα δέχεται τὸν χαλινὸν, πῶς δὲ περὶ τὰ ὦτα τὴν κορυφαί-αν. Camerar. vertit *lo-rum verticale.* Portus in indice: *equini verticis habena.* Haynisch et Heubel: *das Hauptge-ſtell.* 5, 1. 6, 7.

κορυφαῖος, *ſummus.* K. 10, 2. ἕκαςος τόνος πέντε καὶ δέκα λίνων. ἀπὸ δὲ τοῦ κορυφαίου (ſcil. τόνου) τὸ μέγεθος δεχάμματοι. Ergo non huc pertinet τὸ κο-ρυφαῖον, de quo Pollux 5, 31. κορυφαῖον, τὸ ςενὸν τῆς ἄρκυος, ὅ τινες κορυ-φιςῆρα ὠνόμασαν.

Κορυφάσιον, *Coryphaſi-um,* vrbs et promonto-rium Meſſeniae, teſte Pauſania 4, 36. Sed Steph. Byz. vocat χωρίον Λακωνι-κῆς πλησίον Πύλου. Legi-tur E. 1, 2, 12.

κορυφὴ, ¶ 1) *vertex ca-pitis.* Ιπ. 1, 8. ὁ αὐχὴν — ὀρθὸς πρὸς τὴν κορυφὴν ἥκοι. §. 11. ¶ 2) *faſti-gium montis.* Heſych: κορυφή· — λόφος, ἀκρω-τήριον. A. 3, 4, 25. τοῦ ὄρους τὴν κορυφήν. 4, 2, 13. E. 7, 4, 13. ¶ 3) Le-gitur pro κάρφη. v. ibi.

Κορώνεια (ap. Ptolemae. Κορωνία), *Coronea*, vrbs Boeotiae ad Heliconem. v. Waſſ. ad Thucyd. 4, 93. A. 5, 3, 7. κινδυνεύ-σων ἐδόκει ἰέναι μετὰ Ἀγη-σιλάου ἐν Κορωνείᾳ. Quod planius dicitur Αγ. 2, 9. et E. 4, 3, 9. συνῆσαν The-bani et Lacedaemonii ἐς τὸ κατὰ Κορώνειαν πεδίον.

κοσμεῖν, ¶ 1) *ornare.* ¶ a) veſtibus. Π. 6, 1, 4. Κυαξάρης σεμνῶς κεκοσμη-μένος. 8, 2, 6. τίς κοσμῶν κάλλιον ςολαῖς τοὺς περὶ αὐτὸν, ἢ βασιλεύς; 8, 3. 1. κοσμηθέντες ταῖς ςολαῖς. §. 2. §. 3. §. 8. ἐφείποντο οἱ σκηπτοῦχοι κεκοσμημένοι, *in ihrem Staate,* σὺν τοῖς παλτοῖς. A. 1, 9, 13.

τὸ ἑαυτοῦ σῶμα — πᾶσι κοσμηθῆναι, φίλους δὲ καλῶς κεκοσμημένους vestibus et armis. Απ. 3, 11, 4. ὁρῶν αὐτὴν πολυτελῶς κεκοσμημένην. Σ. 9, 3. ὡς νύμφη κεκοσμημένη. Hinc eleganter Π. 2, 4, 5. μᾶλλόν σε ἐκόσμουν πορφυρίδα ἐνδὺς — ἢ ἱδρῶτι καὶ σπουδῇ καὶ αὐτὸς κεκοσμημένος, καὶ σὲ κοσμῶν; Λ. 7, 3. οὐ γὰρ ἐσθῆτος πολυτελείᾳ, ἀλλὰ σώματος εὐεξίᾳ κοσμοῦνται Lacedaemonii. ¶ b) armis, Π. 3, 3, 7. οὐκέτι ἐν τούτῳ periculo οὔτε τοῖς ἐν ὅπλοις κοσμουμένοις φθονοῦσι. vbi ἐν videtur additum esse, ne quis ὅπλοις κοσμουμένοις ita coniungat, vt ὅπλα κοσμούμενα. Ιπ. 1, 22. 25. ¶ c) pigmentis, Π. 1, 3, 2. κεκοσμημένον ὀφθαλμῶν ὑπογραφῇ. Ο. 10, 13. Contra Απ. 2, 1, 22. κεκοσμημένην τὸ μὲν σῶμα καθαρότητι, τὰ δὲ ὄμματα αἰδοῖ etc. ¶ d) diuitiis et praemiis, Ο. 4, 8. rex Persarum eos, quos videt terram colere, δώροις κοσμεῖ. 11, 10. περιποιεῖν, ὥστε καὶ τὴν πόλιν κοσμεῖν. §. 13. est πόλιν ἐπισχύειν, np. suis opibus. ¶ e) virtute, Π. 8, 1, 8. πάντων μάλιστα κεκοσμημένον τῇ ἀρετῇ. ¶ f) verbis orationem, Απ. 2, 1, 34. ἐκόσμησε τὰς γνώμας ἔτι μεγαλειοτέροις ῥήμασι. In Platonis apol. Socr. c. 1. sunt λόγοι κεκοσμημένοι. v. ibi Fischer. not. 13. ¶ g) viris coenaculum, Σ. 1, 4. ἀνδράσιν — ὁ ἀνδρὼν κεκοσμημένος. ¶ h) aliis rebus et ornamentis domum, Αγ. 9, 6. ἀνδρὸς ἔργοις καὶ κτήμασι κοσμεῖν τὸν ἑαυτοῦ οἶκον, κύνας — τρέφοντα. Ο. 9, 2. οὐ γὰρ ποικίλμασι κεκόσμηται (ἡ οἰκία). aras et simulacra deorum, Ο. 5, 2. ἡ γῆ φέρει — ὅσα κοσμοῦσι homines βωμοὺς καὶ ἀγάλματα. currus, Π. 6, 4, 1. τῷ Ἀβραδάτῃ τὸ τετράρυμον ἅρμα — καλῶς ἐκεκόσμητο. mortuum, Π. 7, 3, 1. κεκοσμηκυῖα οἷς εἶχε τὸν ἄνδρα. mortuorum sepulchra floribus ac sertis, v. Wetsten. ad Matth. 23, 29. Ε. 6, 4, 7. παρθένων ἦν μνῆμα, αἳ λέγονται — ἀποκτεῖναι ἑαυτάς. καὶ ἐκόσμησαν δὴ τοῦτο τὸ μνῆμα οἱ Θηβαῖοι πρὸ τῆς μάχης. Απ. 2, 2, 13. Ad varia pertinet Π. 3, 3, 5. νομίζων, ὅ τι καλὸν κἀγαθὸν ἔχοι τὸ στράτευμα, τούτοις ἅπασι αὐτὸς κεκοσμῆσθαι. ¶ 2) *decorare, decori esse.* Ιπ. 7, 10. οὕτω μάλιστα equus incedens ἂν κοσμοίη τὸ σχῆμα. ¶ 3) *honori esse, honorem conciliare.* Ε. 5, 4, 33.

33. οὐ κατῄσχυνεν, ἀλλὰ μᾶλλον ἐκόσμησε rebus bene gestis. Ιερ. 11, 5. Σ. 8, 38. ἑαυτὸν καὶ τὸν πατέρα κοσμήσειν. ¶ 4) *instruere mensam*. Π. 8, 2, 5. ὁ αὐτὸς κλίνην στρώννυσι, τράπεζαν κοσμεῖ. 8, 6, 6. ¶ 5) *instruere aciem*. Hesych: κοσμῆσαι· διατάξαι. Π. 2, 1, 13. εἶχον οἱ μὲν ταξίαρχοι ὑφ' ἑαυτοῖς τὰς τάξεις κεκοσμημένας (Vulgo edunt κοιμωμένας), ὥσπερ ὁπότε εἰς ἕνα πορεύοιτο ἡ τάξις. ¶ 6) *imperare, praeesse*. Π. 5, 3, 21. de excubitoribus nocturnis: ἄρχων δὲ καὶ ἐπὶ τούτοις (Wells. et all. male: ἐπιτάττων εἷς) ἦν, ὃς καὶ τούτους ἐκόσμει. Verti etiam possit: *qui his suam cuique stationem assignabat*. A. 3, 2, 24. τίνα χρὴ ἡγεῖσθαι τοῦ πλαισίου, καὶ τὰ πρόσθεν κοσμεῖν. In seqq. est ἡγοῖτο.

κοσμεῖσθαι, *ornare se, vel se ornari s. vestiri iubere*. Π. 6, 1, 1. ὁ Κυαξάρης ἐκοσμεῖτο ἀκούων ὅτι πολὺς ὄχλος ἐπὶ ταῖς θύραις. 8, 3, 2. σὺ δὲ, ὦ Κῦρε, πότε κοσμήσῃ; — δοκῶ αὐτὸς κοσμεῖσθαι ὑμᾶς κοσμῶν. Ο. 5, 2. οἷς αὐτοὶ κοσμοῦνται.

κόσμημα, *ornatus, ornamentum*. Π. 7, 3, 2. καλὸν κόσμημα ἀνδρὶ — τετελευτηκότι. §. 4. est κόσμος.

κοσμητὴς, *exornator, comtor*. Π. 8, 8, 10. τοὺς κοσμητὰς, οἳ ὑποχρίουσί τε καὶ ἐντρίβουσι. Margg. κομμωτίας. Codd. nonnulli κομμωτὰς, de quibus v. Suid. Sed hoc nomen κομμωτὰς non temere esse reponendum, dicit Oudendorp. ad Thom. Mag. p. 317.

κόσμιος, ¶ 1) *modestus, ordinem seruans*. A. 6, 6, 17. ὡς κόσμιοι εἰσὶ milites, καὶ ἱκανοὶ — πειθόμενοι — μὴ φοβεῖσθαι. ¶ 2) *moderatus, grauis*. v. Wetsten. ad 1 Timoth. 3, 2. Ιερ. 5, 1. τοὺς κοσμίους postea vocat ἀνδρείους. §. 2. oppon. ἀκρατεῖς. ¶ 3) *pudicus*. Aπ. 3, 11, 14. τοὺς δεομένους ὑπομιμνήσκοις ὡς κοσμιωτάτῃ ὁμιλίᾳ.

κοσμίως, ¶ 1) *ordine, modeste*. Π. 5, 3, 16. p. 299. ὅπως κοσμίως ἕπωνται. K. 10, 8. κοσμίως, ἀπολείποντας ἀπ' ἀλλήλων πολύ. ¶ 2) *modice*. Aπ. 3, 14, 7. τὸ εὐωχεῖσθαι τοῖς κοσμίως διαιτωμένοις ἀνετίθει.

κόσμος, ¶ 1) *ornatus, ornamentum*. Π. 5, 2, 3. φιάλας χρυσοῦς, καὶ προχόους, καὶ καλπίδας, καὶ κόσμον παντοῖον. 6, 1, 15. τάλαντα ἀργυρίου — καὶ ἄλλα

ἄλλα κτήματα, καὶ κόσμον παντοδαπόν. 6, 4. 2. συγκόψασα τὸν σαυτῆς κόσμον. Πο. 4, 8. ἐσθῆτα πολυτελῆ, καὶ χρυσοῦν κόσμον. Sic Π. 1, 3, 2. ὁρῶν τὸν κόσμον τοῦ πάππου, np. κάνδυας, σρεπτοὺς, ψέλλια, πορφυροῦς χιτῶνας etc. et Ο. 4, 23. Ιερ. 2, 2. ὑπερέχοντα κόσμον γυναιξὶ, i. e. gemmas, aurum etc. Dicitur inprimis de pulchris veſtibus, Π. 3, 1, 1. κόσμον καὶ κατασκευὴν τὴν πλείσου ἀξίαν. Α. 3, 2, 4. ſpeciatim mulierum, Π. 8, 4, 11. γυναικεῖον κόσμον. Ο. 9, 6. De ornatu ſepulchrorum, v. κοσμεῖν nr. 1. h. E. 6, 1, 4. p. 358. τιμῇ bonos — περὶ ταφὰς κόσμῳ. ¶ 2) *ſplendor armorum*, Αγ. 11, 11. ἐκαλλωπίζετο — τῷ ἀμφὶ τὸ σράτευμα κόσμῳ. Ιπ. 12, 2. ¶ 3) *ſplendor e magnificentia*. Α. 1, 9, 13. ὅσα τῷ σώματι αὐτοῦ κόσμον πέμπει ἢ εἰς πόλεμον ἢ εἰς καλλωπισμὸν — φίλους καλῶς κεκοσμημένους μέγισον κόσμον ἀνδρὶ νομίζοι. Πο. 3, 13. εἰ οἰκήσεις καὶ πωλητήρια κατασκευασθείη, ἅμα τ' ἂν κόσμος εἴη τῇ πόλει. Ιερ. 11, 2. ¶ 4) *honor, gloria*. Π. 2, 4, 4. ἐβουλόμην σε ὡς λαμπρότατον φανῆναι, καὶ γὰρ ἐμοὶ κόσμος ἂν εἴη τοῦτο, *honori* ſ. *ornamento mihi fuiſſet*. 6, 4, 2. σὺ γὰρ ἔμοιγε — μέγισος κόσμος ἔσῃ. Αγ. 9, 1. Πο. 2, 4. Απ. 1, 2, 61. ¶ 5) *ordo*. Suid: κόσμος· τάξις. Heſych: κατὰ κόσμον· — ἐν τάξει, κατὰ τὸ δέον. Ο. 8, 20. ἅπαντα καλλίω φαίνεται κατὰ κόσμον κείμενα. Sic Κ. 7, 10. ἐν κόσμῳ ἀεὶ τοῦτο ζητοῦσαι, *perite*, *ſcite*. Steph. propter ſenſum maault οὐκ ἐν κ. Leuncl. ἀκόσμως. Illud recepit Zeun. et ſane videtur opus eſſe negatione. Itaque οὐκ ἐν κ. explicari poteſt ἀτάκτως vel εἰκῇ. ¶ 6) *mundus*. Απ. 4, 3, 13. ὁ τὸν ὅλον κόσμον συντάττων. Leunclauius, quia Π. 8, 7, 3. p. 548. legebatur τὴν τῶν ὅλων τήνδε τάξιν, et quia τάξις et κόσμος ſunt affinia, temere malebat τὸν τῶν ὅλων κόσμον. ¶ 7) *coelum*. Philo de incorrupt. mund. T. II. ed. Mang. p. 488. λέγεται καὶ ὁ κόσμος, μόνος οὐρανός. Suid: καὶ αὐτὴν δὲ τὴν διακόσμησιν τῶν ἀσέρων κόσμον εἶναι λέγουσι. Heſych: πόλος· οὐρανὸς, κόσμος. cf. Plat. Timae. T. III. p. 31. et 40. ed. Steph. it. Ammon. p. 84. et quos laudant viri docti ad Plin. H. N. 2, 1. et Diog. Laert. 8, 48. Sic ap.

ap. Lucret. 5, 1435. *mundus* est coelum. Απ. 1, 1, 11. ὁ καλούμενος ὑπὸ τῶν σοφιςῶν κόσμος. v. Ernest. ad h. l.

Κοταλιτεὺς et

Κοταλυτεὺς, v. Κελλυτεύς.

Κότυς, *Cotys.* Αγ. 3, 4. Κότυς ὁ τῶν Παφλαγόνων ἄρχων, βασιλεῖ μὲν οὐχ ὑπήκουσε — εἴλετο σὺν Ἀγησιλάῳ ςρατεύεσθαι. Ε. 4, 1, 1. sqq. narratur, quomodo foedus istud cum Agesilao fecerit. §. 2. 7. est Κότυϊ. §. 5. 6. ὦ Κότυ. §. 8. Κότυν. In his locis dicitur etiam Agesilaus nuptias conciliasse inter Cotyn et Spithridatis filiam. Αγ. 2, 26. Cotys Sestum Ariobarzani erepturus metu Agesilai desistit ab oppugnatione. Ε. 4, 1, 2 — 8. in antiquis editt. est Ὄτυς, Ὄτυϊ, Ὄτυν, Ὄτυ.

Κοτύωρα, *Cotyora*, vrbs Ponti, Sinopensium colonia. Α. 5, 5, 3. 4. ἀφίκοντο εἰς Κοτύωρα. v. omnino de hac vrbe, quae ab aliis κώμη tantum dicitur, et de eius cum vrbe Cytoro permutatione Polit. ad Eustath. T. II. p. 783. it Suid.

Κοτυωρῖται, *incolae Cotyorae vrbis.* Α. 5, 5, 7. Κοτυωρῖται εἰσὶ ἡμέτεροι (Sinopensium) ἄποικοι. §. 13. Genit. §. 5. 6. et 5, 8, 10. τῶν Κοτυωριτῶν. Dat. Α. 5, 5, 10. Κοτυωρίταις.

κουλεὸς, *vagina.* Αγ. 2, 14. ἐγχειρίδια γυμνὰ κουλεῶν. Cf. κολεός.

κουφαγωγὸς, *leue onus ferens.* v. κυφαγωγός.

κουφίζειν, *subleuare, adiuuare.* Π. 6, 3, 11. p. 384. ὅ τι ἂν κακουργῇ τις τοὺς ἐναντίους, παντὶ τούτῳ τοὺς συμμάχους κουφίζει. Απ. 2, 7, 1. τοῦ βάρους μεταδιδόναι — ἴσως ἂν ἡμεῖς σε κουφίσαιμεν.

κοῦφος, ¶ 1) *leuis.* Π. 6, 2, 11. p. 371. χειροφύλακς — τοῦτο γὰρ κουφότατον. Ιερ. 1, 5. κοῦφα καὶ βαρέα oppon. Απ. 3, 5, 27. ὡπλισμένους κουφοτέροις ὅπλοις. c. inf. Π. 8, 2, 11. p. 488. ἡ εὔκλεια — κουφοτέρα φέρειν. De crinibus, Κ. 5, 30. in lepore τρίχωμα βραχὺ, κοῦφον. ¶ 2) *agilis, expeditus.* Π. 8, 2, 11. p. 488. τοὺς αὐτὴν φέροντας κουφοτέρους παρέχεται. Ιπ. 1, 13. ἢν membra ςερεὰ ᾖ, κουφότερ' ἂν τὰ πρὸς τὸν δρόμον εἴη. Κ. 5, 30. lepus habet κεφαλὴν κούφην. Poll. 5, 69. ἐλαφράν. ¶ 3) *tolerabilis, facilis, gratus.* Π. 5, 4, 13. ἡ ἐκ τῶν πολεμίων τροφὴ, κουφοτέραν τὴν ςρατείαν παρέχει. Paulo

lo ante est ἡδίων. ¶ 4) *lenis*. Αγ. 11, 12. κουφότατος erat κρατήσας.

κούφως, ¶) *leuiter*. Απ. 3, 5, 26. κούφως ὡπλισμένοι. Comparativ. Π. 5, 3, 16. p. 298. ὅσῳ δ' ἂν κουφότερον συσκευαζώμεθα. ¶ 2) *agiliter*. Α. 6, 1, 3. ἥλοντο ὑψηλά τε καὶ κούφως. Alias dicitur ἐλαφρῶς.

κόφινος, *corbis*, *qualus*, Gloss. vett. Suidas: κόφινος· ἀγγεῖον πλεκτόν. Seruit variis vsibus, Poll. 10, 129. τὰ ἀγγεῖα τὰ ὑποδεχόμενα τὴν ὀπώραν, τρασιὰ, κόφινος. 4, 168. sq. est mensura tam aridorum, v. c. farinae, quam liquidorum, v. c. vini, et nominatur μέτρον Βοιώτιον. 1, 245. est in instrumentis rusticis. 6, 94. recensetur in instrumentis, quibus συμπόσιον purgatur. Omnino v. Wetst. ad Matth. 14, 20. Απ. 3, 8, 6. κόφινος κοπροφόρος.

κράδισος. Poll. 6, 14. βίκος, κράδισος, ὡς Ξενοφῶν. Sed verba ὡς Ξεν. sunt haud dubie referenda ad βίκος, de quo supra.

κράζειν, *clamare*. Π. 1, 3, 9. πάντες ἅμα ἐκεκράγεσαν. Α. 7, 8, 8. κεκραγότων δ' αὐτῶν in tumultu. Κ. 3, 9. canes κεκραγυῖαι. All. κεκλαγγυῖαι, quod est verbum hoc in genere vsitatius. 6, 23. eadem est varietas.

κρανάϊνος, *corneus*. Ιπ. 12, 12. τὰ κρανάϊνα δύο παλτὰ (all. εὔπαλτα) ἐπαινοῦμεν. Sic edidere Steph. et Leuncl. Sed hic in marg. habet κρανέϊνα, quod Wells. et Zeun. receperunt.

κρανεία, *cornus arbor*, v. κρανέϊνος.

κρανέϊνος, *corneus*, *ex corno arbore factus*. Π. 7, 1, 1. Cyri comites armati παλτῷ κρανεΐνῳ. Ε. 3, 4, 14. Κ. 10, 3. τὰ προβόλια habeant ῥάβδους κρανεΐνας. Ita Leuncl. et Wells. pro antiqua lectione ῥάβδ. κρανείας. Sed Poll. 5, 20. habet: τὰ προβόλια ἔσω κρανείας, vt κρ. sit genitiuus materiae, quem defendit Iungermannus. Cf. κρανάϊνος.

Κράνιον, *Cranium*. Timaeus lex. Platon: Κρανίον, ἐν Κορίνθῳ γυμνάσιον, h. e. prope Corinthum. Pausan. 2, 2. p. 115. πρὸ τῆς πόλεως κυπαρίσσων ἐςὶν ἄλσος, ὀνομαζόμενον κράνειον. Diog. Laert. 6, 77. ἐν τῷ Κρανείῳ, τῷ πρὸ τῆς Κορίνθου γυμνασίῳ. Etiam in Suida scribitur per ει. Ε. 4, 4, 4. ἐν τῷ Κρανίῳ.

κράνος, *galea*. Π. 6, 1, 21. ἡ γυνὴ αὐτῷ — ἐποιήσατο χρυ-

χρυσοῦν κράνος. 6, 4, 1. Sed Π. 7, 1, 1. et A. 1, 2, 16. ſunt κράνη χαλκᾶ, quae etiam ab Herodoto 7, 84. Perſis tribuuntur. A. 5, 2, 16. κράνη Παφλαγονικὰ habent, qui ſunt in arce Drilarum. 5, 4, 16. ἐπὶ τῇ κεφαλῇ κράνη σκύτινα, οἷαπερ τὰ Παφλαγονικά. Optimum κράνος eſt Βοιωτιουργὲς, de quo ſupra. A. 1, 8, 4. equites Cyri ὡπλισμένοι — κράνεσι, quibus ipſe et alii carent. v. ψιλός. 7, 4, 12. οἱ περὶ Ξενοφῶντα (non Thraces, ſed Graeci) — κράνη ἔχοντες. E. 7, 5, 20. ἐλευκοῦντο οἱ ἱππεῖς Thebani τὰ κράνη. Poll. 1, 149. habet formulam: τὰ κράνη ςιλπνὰ ἐποίουν. Π. 6, 2, 7. p. 366. οἱ ἡνίοχοι — συνεςεγασμένοι θώραξι καὶ κράνεσι. A. 4, 7, 11.

Κρανώνιοι, *Cranonii*. Steph. Byz: Κράνων, πόλις τῆς Θεσσαλίας τῆς Πελασγιώτιδος ἐν τοῖς Τέμπεσιν — ὁ πολίτης Κρανώνιος. v. quos laudat Waſſ. ad Thucyd. 2, 22. Aγ. 2, 2. et E. 4, 3, 2. Cranonii ſunt in ſociis Boeotorum contra Lacedaemonios.

Κράσιος ter legitur pro Κρεύσιος. v. Κρεῦσις.

κρᾶσις, *mixtura, temperamentum*. Σ. 3, 1. eleganti tralatione: ἡ κρᾶσις τῶν τε παίδων τῆς ὥρας καὶ τῶν φθόγγων. Alluditur ad vinum, de quo ante dixerat Socrates. Suid: κρᾶσις· μίξις οἴνου καὶ ὕδατος.

κράσπεδον, ¶ 1) *radix montis, ea pars montis, vbi in planitiem deſinit*. E. 4, 6, 8. ὑποκαταβαίνοντες ἐς τὰ κράσπεδα τῶν ὀρῶν. vbi Fr. Portus ex Etymol. M: τὸ κρεμάμενον ἤτοι κεχαλασμένον εἰς τὸ πέδον. Suid: κράσπεδα· οἱ πρόποδες (h. e. interprete Heſychio in v. πρόπ. τὰ προὔχοντα τῶν ὀρῶν), τὰ ὁμαλὰ καὶ ἐπίπεδα. ¶ 2) *exercitus latus l. ala*. E. 3, 2, 13. τοὺς πελταςὰς ἐπὶ τὰ κράσπεδα ἑκατέρωθεν καθίςασθαι. Sic eſt ap. Euripid. Supplic. 660.

κρατεῖν, ¶ 1) *tenere, occupare*. c. gen. Π. 4, 4, 2. ἐὰν κρατῶμεν τῆς χώρας. 5, 5, 14. p. 338. ὅποι ἂν πορευώμεθα, κρατοῦμεν τῆς χώρας. Πο. 4, 45. E. 7, 1, 2. p. 437. 7, 2, 8. 7, 3, 4. τοῦ ἄςεος ἐκράτει. Aπ. 2, 7, 2. ἐκ γῆς — οἱ γὰρ ἐναντίοι κρατοῦσιν αὐτῆς. it. ſine caſu, Π. 5, 3, 4. τοῖς κρατοῦσι. Intell. τῆς χώρας. ¶ 2) *capere*. Iπ. 7, 14. καλὴ λεία αἱ φυλακαὶ, ἣν κρατηθῶσι. K. 1, 15. 5, 29. lepus κατὰ πόδας οὐ πολλάκις

λάκις ὑπὸ τῶν κυνῶν κρατεῖται. Mox est ἁλίσκονται. ¶ 3) *defendere, obtinere.* A. 5, 6, 3. p. 290. τὰ κέρατα τοῦ ὄρους — ἃ κρατεῖν κατέχοντες καὶ πάνυ ὀλίγοι δύναιντ᾽ ἄν. E. 7, 3, 4. τῆς πόλεως κρατεῖν. ¶ 4) *continere ciues in officio, voluntati suae accommodare.* E. 2, 3, 18. p. 97. ῥᾳδίως ἐμέλλομεν τῶν ἀρχομένων κρατήσειν. O. 4, 5. ¶ 5) *deprehendere.* A. 4, 7, 11. ἔσφαττον ὧν κρατεῖν δύναιντο. ¶ 6) *vincere.* a) proelio. Π. 3, 1, 6. κρατηθεὶς ὑπ᾽ αὐτοῦ — πολέμῳ κρατηθείς. §. 12. ὁ ἰσχύϊ κρατηθείς. 3, 3, 20. 7, 1, 19. κρατούντων, κρατουμένων. Sic A. 7, 7, 20. σοῦ μὲν κρατοῦντος — κρατουμένου δὲ σοῦ. E. 7, 5, 26. τοὺς μὲν κρατήσαντας — τοὺς δὲ κρατηθέντας. A. 3, 2, 18. τῶν κρατουμένων πάντα ἀλλότρια. §. 26. εἴ τις χρημάτων ἐπιθυμεῖ, κρατεῖν πειράσθω. Mox est τῶν νικώντων. 5, 6, 3. p. 291. ἢν — κρατῆτε μαχόμενοι. §. 18. 7, 1, 19. E. 1, 6, 15. κρατήσαντες μάχῃ nauem — ἀπῆγον. 2, 1, 2. 2, 2, 2. 3, 1, 23. 3, 2, 20. 3, 5, 5. 12. 4, 3, 7. 4, 8, 4. τῇ ναυμαχίᾳ ἐκρατήθησαν. §. 1. est ἐνίκησαν τῇ ναυμαχίᾳ. §. 25. Ἱππ. 8, 11. Hinc ὁ κρατῶν est *victor*. Π. 4, 2, 12. p. 218. οὐδὲν κερδαλεώτερον τοῦ νικᾶν, ὁ γὰρ κρατῶν πάντα συνήρπασε. 5, 4, 12. A. 3, 2, 16. O. 5, 7. Cf. ἐπικρατεῖν nr. 2. c. gen. Π. 3, 3, 21. ἴωμεν ἕως οἰόμεθα αὐτῶν κρατῆσαι ἄν. A. 3, 4, 16. ἐκράτησαν τῶν Ἑλλήνων γυμνητῶν. Ἀγ. 7, 6. Ἱερ. 2, 15. ὅταν κρατήσωσι μάχῃ τῶν ἐναντίων. Ἀπ. 3, 2, 1. c. acc. A. 7, 6, 22. εὔκλειαν προσειλήφατε καὶ τοὺς — Θρᾷκας κρατήσαντες. E. 4, 2, 13. οἱ Λακεδαιμόνιοι ἴσον κατέχον τῶν Ἀθηναίων ἐκράτησαν. Scil. h. l. intelligendus videtur accusatiuus τόσον. 4, 4, 10. Ἀπ. 1, 5, 1. vbi Cod. Paris. 3. habet τῶν πολεμίων κρατῆσαι. Hinc passiuum, E. 4, 2, 13. ἐκρατήθησαν ὑπὸ τῶν ἐναντίων. 4, 4, 11. Alia exempla paulo ante allata sunt. b) *feras in venatione vincere ac deiicere.* K. 9, 7. χρῆσθαι τοῖς ἀκοντίοις. κρατήσαντα δὲ τούτου (np. ἐλάφου) πορεύεσθαι. Cf. 13, 14. ¶ 7) *dominari, superare.* Refertur ad affectus, ad voluptates, et ad alios quoque instinctus naturae, quibus homo succumbit, transfertur.

fertur. Π. 5, 1, 5. πεφύκασιν ὑπὸ τούτων κρατεῖσθαι, πp. a frigore, fame, siti, aestu. §. 8. θεώμενος οὐ μὴ κρατηθῶ ab amore, ὥστε ποιεῖν τι. 5, 5, 5. ἐκρατεῖτο ὑπὸ τῶν δακρύων. Αγ. 1, 36. ὑπ' οὐδενὸς τούτων ἐκρατήθη, *a nulla harum rerum ab officio abducebatur.* Nisi malis *detinebatur* s. *retinebatur* in Asia. 8, 5. οὐκ ἐκρατήθη οὐθ' ὑπὸ δώρων, οὐθ' ὑπὸ τῆς βασιλέως ῥώμης, *non expugnabatur.* Απ. 2, 6, 1. Ο. 1, 20. voluptates dicuntur κρατοῦσαι, *imperantes.* c. gen. Αγ. 5, 1. ὅσαι ἡδοναὶ πολλῶν κρατοῦσιν ἀνθρώπων. §. 6. eleganter: πλέονες τῶν πολεμίων, ἢ τῶν τοιούτων δύνανται κρατεῖν. Λ. 4, 6. καθιστάναι εἰς τὸ μήποτε ὀργὴν τοῦ μὴ πείθεσθαι τοῖς νόμοις κρατῆσαι, *id efficere, vt non ira abrepti legibus non obediant.* Cf. ὀργή. Ε. 4, 8, 22. οὐδὲ γὰρ ἐκράτουν αὐτοῦ αἱ τοῦ σώματος ἡδοναί. Sic homines dicuntur Απ. 1, 2, 24. τῶν μὴ καλῶν ἐπιθυμιῶν κρατεῖν. 1, 5, 6. Κ. 2, 4. ἵνα τῶν πόνων τούτοις κρατῶν χαίρῃ. ¶ 8) *praestare, antecellere, meliorem esse.* c. dat. rei, Π. 8, 2, 6. τοῖς ἄλλοις πᾶσι θεραπεύων πολὺ ἐκράτει, *reliquis rebus homines demerendo longe praestabat.* Πο. 1, 4. c. ἐν, Απ. 4, 6, 14. ἀμείνων πολίτης — ἐν χρημάτων διοικήσει κρατοίη ἂν ὁ χρήμασιν εὐπορωτέραν τὴν πόλιν ποιῶν. c. acc. pers. Ιερ. 11, 15. πάντας — νικᾶν εὖ ποιῶν· ἐὰν γὰρ τοὺς φίλους κρατῇς εὖ ποιῶν. ¶ 9) *superiorem esse, imperare, praeesse, imperium habere.* Αθ. 2, 2. οἱ κρατοῦντες, *eorum domini.* Ε. 4, 8, 20. 22. c. gen. Π. 5, 1, 11. ἐγώ, καὶ ὧν ἐγὼ κρατῶ. Λ. 2, 2. κρατεῖν αὐτῶν, *mores eorum regere.* Απ. 1, 2, 43. τὸ κρατοῦν τῆς πόλεως, *is, penes quem summa potestas est in re publica,* siue rex sit, siue ὀλίγοι, siue populus. (v. Valken. ad Euripid. Phoenn. 396.) Ibid. τύραννος κρατῶν τῆς πόλεως. §. 45. μὴ πείσαντες ἀλλὰ κρατοῦντες γράφουσι. (Hic illud κρατοῦντες trahit aliquid e verbo βιάζεσθαι, cui in praecedentibus opponebatur πείσας. Cf. Ammon. p. 22.) Ibid. πλῆθος κρατοῦν τῶν τὰ χρήματα ἐχόντων. De diis, Α. 2, 5, 2. p. 110. πάντων οἱ θεοὶ κρατοῦσι. De imperio Graeciae, Ε. 7, 1, 2. p. 438. Lacedaemonii κρατοῦντες τῆς γῆς.

γῆς. cf. Απ. 2, 1, 10. De animo, Π. 6, 1, 21. ὅταν ἡ ἀγαθὴ ψυχὴ in homine κρατῇ, *die Oberhand hat.* ¶ 10) *debellare, in potestatem redigere.* E. 3, 5, 8. p. 183. τὰ μέγιστα αὐτοῖς συμβαλλόμενος πρὸς τὸ ὑμῶν κρατῆσαι. 5. 4, 1. Λακεδαιμόνιοι οὐδ' ὑφ' ἑνὸς τῶν πώποτε ἀνθρώπων κρατηθέντες. v. Mor. ¶ 11) *superare montem.* A. 7, 3, 2. ἣν κρατήσαντες τούτου (τοῦ ὄρους) ἐκεῖσε ἔλθωμεν. ¶ 12) *premere, vrgere bello.* E. 7, 4, 6. κεκρατημένους καὶ πρόσθεν κατὰ γῆν. ¶ 13) *obsidere.* E. 6, 2, 6. οἱ Κερκυραῖοι ἐκ τῆς γῆς οὐδὲν ἐλάμβανον, διὰ τὸ κρατεῖσθαι κατὰ γῆν. ¶ 14) De fulmine: Απ. 4, 3, 14. κεραυνὸς — οἷς ἂν ἐντύχῃ πάντων κρατεῖ. Leuncl. *vincit.* Possis vertere *perrumpit*, vel *domat.*

κρατεῖσθαι, *imperari sibi, parere.* Αγ. 7, 2. νομίμως τὸ κρατεῖσθαι φέροντα.

κρατερὸς, *strenuus, fortis.* Απ. 3, 2, 2. ex Homero: κρατερὸς αἰχμητής. Σ. 4, 6.

κρατὴρ, *crater*, vas maiusculum, in quo vinum aqua temperatur, et inde in phialas atque pocula effunditur. Π. 1, 3, 9. ἐδεδοίκειν μὴ ἐν τῷ κρατῆρι φάρμακα μεμιγμένα εἴη. A. 4, 5, 19. 22.

Κρατησιππίδας, *Cratesippidas.* E. 1, 1, 23. Lacedaemonius, praefectus classis. 1, 5, 1. est datiuus Κρατησιππίδᾳ.

κρατιστεύειν, *praestare caeteris.* Π. 2, 1, 10. τοὺς κρατιστεύοντας fortitudine. 8, 4, 2. τὸν κρατιστεύοντα virtute quacunque. §. 3. τοὺς κρατιστεύοντας παρ' ἑαυτῷ, *quos ipse primo loco poneret.* Απ. 3, 5, 13. ὑπερενεγκεῖν καὶ κρατιστεῦσαι omni virtute, inprimis bellica. 3, 7, 4. κρατιστεύουσιν, *cum laude citharam pulsant.* Paulo ante est ἄριστα κιθαρίζοντες. c. dat. rei, Απ. 1, 4, 14. homines φύσει καὶ τῷ σώματι καὶ τῇ ψυχῇ κρατιστεύοντες prae brutis. c. ἐν, Απ. 2, 6, 26. ἐν οἷς κρατιστεύουσιν, *primas tenent, maxima auctoritate valent.* c. περὶ et acc. rei et gen. pers. Π. 1, 5, 1. τἄλλα κρατιστεύοντα αὐτὸν περὶ ἅπαντα ἑαυτῶν. Ibid. c. particip. pro gerundio, κρατιστεύειν καὶ μελετῶν καὶ καρτερῶν.

κράτιστα, v. ἄριστα, et mox κράτιστος.

κράτιστος, *praestantissimus*, videtur proprie sic differre

differre a nomine ἄριϛος, vt hoc de perſonis, illud de rebus dicatur, v. ἄριϛος, et Cannegieteri diſſ. de Auiano c. 6. Sed ap. Xenophontem legitur de vtrisque, ita vt ſit ¶ 1) *fortiſſimus, robuſtiſſimus.* Heſych: κράτιϛος· ἰσχυρότατος. Π. 3, 2, 1. τῶν ἱππέων τοὺς κρατίϛους. i. e. *equitandi peritiſſimos, fortiſſimos, modeſtiſſimos* etc. 5, 2. 15. p. 285. ἐκεῖ τῶν πολεμίων ἐϛὶ τὸ κράτιϛον, *robur hoſtilis exercitus.* 6, 1, 16. κράτιϛον τῆς δυνάμεως. In his intell. μέρος. 7, 1, 9. ὅπως κρατιϛοι φανῆϑε in proelio. Sic Π. 1, 4, 14. τὰ κράτιϛα, et A. 3, 2, 3. κράτιϛα, *fortiſſime.* Π. 6, 2, 3. οἱ κράτιϛοι qui ſint, paulo ante multis verbis exponitur. ¶ 2) *optimus.* A. 1, 9, 10. ὑπηρέται κράτιϛοι, *qui commodiſſime ſeruiunt domino.* Αγ. 1, 28. et E. 3, 4, 20. τὰ κράτιϛα (ſc. μέρη) τῆς χώρας. Sic E. 1, 4, 6. κράτιϛος τῶν πολιτῶν, *ciuis optimus,* vt ſaepe dicitur βέλτιϛος. Hinc οἱ κράτιϛοι, *optimates,* Λ. 8, 1. τοὺς κρατίϛους ἐν τῇ πόλει. E. 7, 1, 30. 7, 3, 1. 4. ¶ 3) *vtiliſſimus.* Aπ. 4, 2, 40. ἅ τε ἐνόμιζεν εἰδέναι δεῖν καὶ ἐπιτηδεύειν κράτιϛα (Marg. κράτιϛον) εἶναι. c. dat. Σ. 2, 13. τῷ Συρακοσίῳ κράτιϛον, ἐπιδείξαντι — εἰπεῖν. ¶ 4) *peritiſſimus, qui optime rem efficit.* Π. 8, 2, 13. τῶν κρατίϛων κριτῶν. Aπ. 2, 6, 26. in gymnicis τοῖς κρατίϛοις συνϑεμένους ἐπὶ τοὺς χείρους ἰέναι. Aπολ. 21. c. acc. Π. 2, 1, 8. οὗτοι κράτιϛοι ἕκαϛα γίγνονται. A. 1, 9, 1. πάντων πάντα κράτιϛος. Αγ. 1, 25. οἵτινες κράτιϛοι τὰ προσήκοντα ἔργα φαίνοιντο. Sed E. 3, 4, 16. eſt πρὸς τὰ προσήκ. Aπ. 3, 4, 4. c. ἐν, Aπ. 3, 4, 5. ἐὰν ἐν τοῖς πολεμικοῖς τοὺς κρατίϛους — ἐξευρίσκηται. c. inf. A. 1, 9, 12. ὁμολογεῖται — κράτιϛος γενέσϑαι ϑεραπεύειν. Sic E. 7, 5, 16. in Marg. Steph. eſt: τοῖς κρατίϛοις ἱππεύειν εἶναι δοκοῦσιν, pro ἱππεῦσιν. Aπ. 1, 4, 1. κράτιϛος προτρέψασϑαι ἀνϑρώπους. c. particip. Π. 1, 3, 13. τῶν ἡλίκων κράτιϛος — τοξεύων καὶ ἀκοντίζων. ¶ 5) *potentiſſimus.* Heſych: κράτιϛος· δυνατώτατος. A. 7, 6, 26. Λακεδαιμόνιοι κράτιϛοι νομιζόμενοι εἶναι. Αγ. 1, 5. Aϑ. 2, 6. οἱ κατὰ γῆν κράτιϛοι, *qui terra rerum potiuntur in Graecia.* ¶ 6) *princeps, nobilis, honoratiſſimus.* Π. 8, 2, 13. extr. Λ. 8, 2. §. 5. A. 2, 2, 4.

2, 2, 4. Ἀριαῖος καὶ σὺν αὐτῷ οἱ κράτιστοι. 4, 6, 12. 7, 3, 10. 7, 4, 16. Sic explicari potest Π. 8, 3, 2. τοῖς κρατίστοις δέδωκε τὰς καλλίστας στολάς. Fortasse sic intelligere liceat Απ. 1, 4, 13. τὴν ψυχὴν κρατίστην. ¶ 7) Ponitur pro comparatiuo. Αϑ. 2, 1. τῶν συμμάχων κατὰ γῆν κράτιστοί εἰσι, *praestant sociis exercitu pedestri*. In seqq. pro eo est κρείττονες. ¶ 8) Ε. 2, 3, 18. p. 99. τὸ κράτιστον τῆς πόλεως reddi potest *maxima ciuitatis pars*, ob ea quae opponuntur. Possunt etiam esse *diuites*, quos eiecerant, quo sensu dicitur τὸ βέλτιστον. ¶ 8) In var. lect. permutatur c. βέλτιστος. v. ibi nr. 3.

κράτος, *robur, fortitudo*. Π. 2, 1, 6. p. 93. de victoria: νίκης ἐπιθυμεῖν — προσήκει, κράτους τε ὃ πάντα τὰ τῶν ἡττόνων τοῖς κρείττοσι δωρεῖται. Leuncl. *rerum potiri*. Hutch. *potentia victrix*. Hesych: κράτει· νίκῃ, ἀρχῇ, ἐξουσίᾳ. Hinc ¶ 1) ἀνὰ κράτος, a) *totis viribus, omni vi*. Π. 4, 6, 2. p. 257. ϑηρᾶν ἀνὰ κράτος — ὡς πολὺ κρείσσων ἱππεύς. 5, 3, 7. ἀπομάχοιτο ἀνὰ κράτος. 8, 3, 11. Αγ. 5, 4. 8, 3. φίλος ἀνὰ κράτος, *studiosissimus*. Ιπ. 8, 12. ¶ b) *celerrime*. Suid: ἀνακράτος, ἐπίῤῥημα, μετὰ πάσης σπουδῆς. Π. 5, 4, 2. διώκει ἀνὰ κράτος. 8, 3, 10. Α. 1, 10, 9. φεύγουσιν ἀνὰ κράτος. 4, 3, 15. ἔϑει ἀνὰ κράτος. §. 16. 17. 4, 8, 15. ἀνὰ κράτος ἔϑεον. All. ἀνακραγόντες. 5, 3, 2. Ιπ. 8, 10. ἀνὰ κράτος ἐλαύνοντα. Hunc locum videtur Phauorinus in mente habuisse, cum scriberet: ἀγκράτος ἐλαύνοντα. συγκοπὴ ἀντὶ τοῦ ἀνὰ κράτος. Scribitur etiam vno verbo, ἀνακράτος, quod non placet Wassio praefat. ad Thucyd. ad p. 375, 88. Π. 1, 4, 23. οἱ δὲ διώκοντες ᾔρουν πολλοὺς ἀνακράτος. Hutch. *summis adnixi viribus*, i. e. *celerrime*, quippe qui se non defenderent. Cf. ἀνὰ n. 4. ¶ 2) κατὰ κράτος. Hesych. explicat ἰσχυρῶς, τελείως. Suidas: κατὰ πολλὴν ἐξουσίαν. ¶ a) *totis viribus, celerrime*. Π. 4, 2, 15. ἔφευγον κατὰ κράτος. Margg. et cod. Guelf. ἀνὰ κρ. quod Zeun. recepit. Α. 1, 8, 1. ἐλαύνων κατὰ κράτος. All. ἀνὰ κρ. §. 13. ἐδίωκον κατὰ κράτος. Αγ. 2, 3. διώκειν κατὰ κράτος. Cod. Harl. κατακράτος. (Ε. 4, 3, 3.

4, 3, 3. pro eo eſt ὡς τάχιστα.) E. 2, 1, 18. 7, 2, 22. ¶ b) vi. A. 7, 7, 4. χώραν ἣν παρ' ἡμῶν ἑκόντων κατὰ κράτος παρελάβετε. Αγ. 1, 22. E, 2, 1, 10. 3, 1, 5. 4, 8, 8. 7, 1, 11. 18.

κρατύνειν, *firmare, firmiorem reddere.* Λ. 2, 8. τοὺς πόδας — ἀνυποδησίᾳ κρατύνειν. Ap. Poll 1, 201. eſt κρατύνειν τοὺς πόδας τοῦ ἵππου. Cf) καταῤῥωννύειν.

κραυγή, ¶ 1) *clamor.* Thomas in v. κεκραγμὸς et Moeris malunt βοὴ dici. Sed perperam. Κραυγὴ eſt ¶ a) vocantium, A. 2, 2, 9. κραυγὴν πολλὴν ἐποίουν καλοῦντες ἀλλήλους. ¶ b) tumultuantium et terrorem excitantium, Π. 7, 5, 10. ὡς κραυγὴ καὶ κτύπος ἐγίγνετο. E. 5, 1, 19. Iπ. 9, 11. ¶ c) gaudentium, A. 4, 4, 8. σὺν πολλῇ κραυγῇ καὶ ἡδονῇ ἦσαν. 4, 7, 16. πολλὴ κραυγὴ ἐγένετο. §. 17. eſt βοὴ πλείων ἐγίγνετο. 4, 8, 21. ¶ d) lugentium, E. 6, 4, 16. προεῖπον ταῖς γυναιξὶ in clade μὴ ποιεῖν κραυγήν. ¶ e) indignantium, Π. 8, 1, 11. ὀργιζόμενον κραυγῇ, i. e. σὺν κραυγῇ. Sic A. 1, 5, 12. eſt militum indignantium et Clearchum lapidibus petentium. ¶ f) venantium, Π. 1, 4, 8. 1, 6, 19. p. 81. κραυγῇ οὐδὲν ὑστεριζούσῃ τοῦ λαγὼ βοῶν. K. 3, 10. ¶ g) militum, A. 1, 2, 17. προϊόντων σὺν κραυγῇ in luſtratione. 1, 7, 4. πολλῇ κραυγῇ ἐπίασιν. 1, 8, 8. 3, 4, 27. 6, 4, 20. Αγ. 2, 12. κραυγὴ μὲν οὐδεμία παρῆν in proelio, οὐ μὴν οὐδὲ σιγή· φωνὴ δέ τις ἦν τοιαύτη, οἵαν ὀργή τε καὶ μάχη παράσχοιτ' ἄν. E. 7, 2, 7. 7, 4, 22. ¶ h) fugientium, Π. 3, 1, 2. v. ποιεῖν nr. 3. A. 5, 2, 13. E. 4, 4, 4. ¶ 2) Nomen cani imponendum, K. 7, 5.

κρέα (Attice pro κρέατα), ¶ 1) *carnes.* Pluralis ſere ponitur pro ſingulari. A. 1, 5, 2. τὰ κρέα τῶν ἁλισκομένων (ὄνων) ἦν παραπλήσια τοῖς ἐλαφείοις. §. 3. 6. 2, 1, 5. κρέα ἕψαντες. 4, 5, 21 κρέα ἄρνεια, ὀρνίθεια etc. 7, 3, 10. τρίποδες κρεῶν μεστοὶ — ἄρτοι προσπεπονημένοι πρὸς τοῖς κρέασι. §. 11. 12. Aπ. 4, 3, 10. γάλακτι, τυρῷ, κρέασι τρεφόμενοι. ¶ 2) *carnium fruſta* ſ. *portiones.* v. Caſaub ad Athenae. 3, 24. p. 206, 20. Gataker. adverſ. miſcell. poſth. c. 43. Wetſten. ad Rom. 14, 21.

21. Π. 2, 2, 1. p. 101. Κυαξάρης ἔπεμψεν ἱερεῖα, καὶ ἐγένετο ἑκάστῳ ἡμῶν τρία κρέα.

κρεάδιον, *caruncula*. Poll. 6, 33. ἀπὸ δὲ κρεῶν, ἢ ὡς Ξενοφῶν κρεαδίων. Π. 1, 4, 13. ἕνεκα κρεαδίων ferarum. In contemtum sic dicitur.

κρείσσων siue

κρείττων, ¶ 1) *melior, praestantior*. Αγ. 11, 15. ποίας οὐ νεότητος κρεῖττον τὸ ἐκείνου γῆρας; cf. Bergler. ad Aristoph. Vespp. 1063. ¶ 2) *viribus corporis et fortitudine superior*. Ιπ. 6, 3. ἣν ἐπιχειρῇ κρείττων ὁ ἵππος τοῦ ἀνθρώπου. Ιπρ. 5, 1. χωρία, ἔνθα πεζοὶ κρείττους ἱππέων, καὶ ἔνθα πεζῶν κρείττους ἱππεῖς, *vbi pedites maiorem facultatem habent, robur et fortitudinem ostentandi, quam equites, et contra*. Sic c. πρὸς, Απ. 1, 6, 7. κρείττους γίγνονται πρὸς ἃ μελετῶσι. ¶ 3) *numerosior, copiis superior*. Α. 7, 7, 3. ἐν κρειττόνων χώρᾳ ηὐλίζεσθε. Αϑ. 2, 1. Ε. 3, 1, 16. Ιερ. 2, 10. Απ. 3, 6, 7. ἀπὸ τῶν πολεμίων πλουτίζειν — ἐάν τις αὐτῶν κρείττων ᾖ. Leuncl. minus bene: *si quis eos superet*. Ιπρ. 4, 14. 15. 7, 5. 8, 1. τὸ πολὺ κρεῖττον στράτευμα. §. 9. 12. 13. ¶ 4) *potentior*. Π. 5, 4, 16. p. 318. τοὺς ἐχθροὺς κρείττους ἡμῶν — τῷ ἐμὲ ἀνιᾶν — κρείττων ἔσται. Ita recte Leuncl. videtur emendasse pro τοῦ, quanquam τοῦ probant Hutch. et Zeun. 7, 2, 2. est ambiguum. Potest enim etiam eum significare, *qui est dignior hac praeda*. Α. 1, 2, 26. 7, 6, 24. 7, 7, 19. μὴ λάβωσι προστάτας τινὰς τούτων — κρείττονας. Possit etiam verti: *rei bellicae peritiores*. §. 21. ἄλλους κρείττονας τούτων μισθοῦσθαι, *armis superiores*. Leuncl. *maiores copias*. Αϑ. 2, 4. 5. Ε. 7, 5, 8. vbi tamen etiam in vniuersum intelligi potest *superior, qui habet aliquid praecipui*. Απ. 1, 2, 44. 2, 1, 12. 13. 3, 5, 12. Ιπρ. 8, 8. ¶ 5) *victor*. a) *qui sibi subiicit hostes*. Π. 2, 1, 6. p. 93. πάντα τὰ τῶν ἡττόνων τοῖς κρείττοσι δωρεῖται. 4, 4, 2. 5, 4, 20. Sic fere Ιερ. 4, 6. athletae ὅταν ἰδιωτῶν γένωνται κρείττονες. Verti quoque potest *peritiores*. b) *qui domat cupiditates*. Etymol. M. κρείττων· ὁ ἐπικρατέστερος. κυρίως ὁ νικῶν τὰς ἡδονάς. ὅθεν καὶ ἐγκράτεια. Π. 4, 2, 19. p. 225. γαστρὸς κρείττους

τους εἶναι καὶ ἀκαίρων κερδῶν. 6, 1, 19. τῷ κρείττονι τοῦ ἔρωτος Φάσκοντι εἶναι. ¶ 6) *qui est maiori dignitate, vornehmer.* Ἱερ. 1, 12. 7, 7. ὁδῶν παραχωροῦντες τοῖς κρείττοσι. ¶ 7) *virtutibus superior.* Π. 5, 5, 10. p. 335. οὐκ ἦρχον διὰ τὸ κρείττων πάντων αὐτῶν εἶναι. ¶ 8) *peritior, prudentior.* Π. 4, 6, 2. p. 257. κρείσσων αὐτοῦ ἱππεύς. Απ. 1, 2, 16. discipuli κρείττους τῶν συγγινομένων. §. 47. 3, 7, 7. c. acc. Π. 1, 4, 4. ἃ κρείσσων ᾔδει ὤν. ¶ 9) *carior, vtilior, potior.* Α. 3, 1, 4. ὃν κρείττω ἑαυτῷ νομίζειν τῆς πατρίδος. Ο. 13, 10. τὸν κρείττω seruum τοῖς βελτίοσι τιμᾶν, τῷ δὲ χείρονι τὰ ἥττω διδόναι. Sic Π. 8, 4, 6. ἐν τούτοις τί κωλύει αὐτὸν καὶ ἐμοῦ ἐμοὶ κρείττονα εἶναι, *melius in his rebus mea commoda curare quam me.* ¶ 10) *dux, magistratus.* Π. 8, 1, 1. p. 462. τῶν μὴ πειθομένων τοῖς κρείττοσι. ¶ 11) *Deus.* Hesych: κρείττονας· τοὺς ἥρωας — καὶ οἱ θεοί. Suid: κρείττονος· τοῦ θείου. Π. 8, 7, 1. apparet Cyro κρείττων τις ἢ κατὰ ἄνθρωπον, vbi proprie est *augustior homine.* v. Hutch. ad. h. l. Σ. 1, 11. σιωπῇ ἐδείπνουν, ὥσπερ τοῦτο ἐπιτεταγμένον αὐτοῖς ὑπὸ κρείττονός τινος. ¶ 12) De inanimatis, *maior.* v. Valcken. ad Eurip. Hippol. 1216. Π. 7, 5, 5. ὅσα κρείττω τῆς ἡμετέρας δυνάμεως. Α. 2, 5, 3. πῦρ τοῦ καρποῦ κρεῖττον ἐστιν, np. quia fructus facile ab igni consumuntur. Απ. 3, 11, 1. κρεῖττον λόγου — κάλλος, *pulchritudo quae non potest verbis describi.* ¶ 13) κρεῖττον, *vis maior.* Π. 7, 5, 21. εἰ μή τι ἄλλο κρεῖττον ἀπείργοι. Intelligitur eunuchi dominus. ¶ 14) *vtilius, potius.* Ο. 20, 9. προκαταλαμβάνειν τὰ ἐπίκαιρα κρεῖττον ἢ μή. Ιπ. 8, 12. c. dat. Απολ. 33. ἔγνω τοῦ ἔτι ζῆν τὸ τεθνάναι αὐτῷ κρεῖσσον εἶναι. Ιπ. 2, 1. Cf. ἀμείνων, λόγος, μᾶλλον, χείρ. ¶ 15) Legitur κρείττους pro ἥσσους. v. ἥσσων, et πολιορκεῖσθαι. it. κρείσσους pro σκίῤῥους. v. σκίῤῥος.

κρεμᾶν siue κρεμαννύναι, *suspendere.* Α. 1, 2, 8. τὸ δέρμα κρεμάσαι ἐν τῷ ἄντρῳ. Cf. κρέμασθαι.

κρεμάννυσθαι siue κρέμασθαι, ¶ 1) *pendere, suspensum esse.* c. ἐκ, a) proprie. Ιπ. 10, 9. ἐκ τῶν ἀξόνων δακτύλιοι

κρεμάννυνται. b) metaphorice Σ. 8, 19. τὸν ἐκ τοῦ σώματος κρεμάμενον, *cuius amor pendet ex pulchritudine corporis alterius.* ¶ 2) *impendere, imminere.* A. 4, 1, 2. ὄρη ἀπότομα ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ ποταμοῦ ἐκρέματο. ¶ 3) *inhaerere.* A. 7, 4, 13. αὐτῶν ὑπεραλλομένων τοὺς σταυροὺς ἐλήφθησάν τινες κρεμασθέντες, ἐνισχομένων τῶν πελτῶν. Sed Aπ. 3, 10, 13. θώρακες ὅλοι ἐκ τῶν ὤμων κρεμάμενοι sunt, *quorum pondus solos humeros premit.* Nam sequitur: ἢ καὶ ἄλλο τι τοῦ σώματος πιέζοντες. ¶ 4) *non firmiter sedere.* A. 3, 2, 11. ἐφ' ἵππων κρέμανται φοβούμενοι.

Κρεμαστὴς, *Cremastes,* locus Hellesponti prope Abydum. E. 4, 2, 37. ἐν τῷ παρὰ Κρεμαστὴν πεδίῳ.

κρεμαστὸς, *suspensus, pensilis.* O. 8, 12. nauis διὰ πολλῶν τῶν κρεμαστῶν (scil. σκευῶν) καλουμένων πλεῖ. Intelliguntur vela. v. Kuhn. ad Polluc. 1, 94. qui de nauium instrumentis haec dicit: καὶ ὁ Ξενοφῶν σκεύη κρεμαστὰ καὶ ξύλινα. Cf. Poll 8, 13.

Κρεῦσις, *Creusis.* Steph. Byz: Κρεῦσις, πόλις Βοιωτίας, κειμένη καταντικρὺ τῆς Μεγαρίδος — ἡ γενικὴ Κρεύσιος. Ay. 2, 18. ἐκ Κρεύσιος. E. 4, 5, 10. ἐς Κρεῦσιν. 5, 4, 16. διὰ Κρεύσιος. Ita h l. et §. 17. et 60. recte Leuncl. reposuit pro Κράσιος, quod est in edd. vett. 6, 4, 3. 25.

κρήνη, *fons.* A. 1, 2, 13. κρήνη ἡ Μίδου καλουμένη. 4, 5, 8. 12. 6, 4, 3. κρήνη ἡδέος ὕδατος. E. 3, 1, 15. O. 20, 18. παρὰ κρήνας ἀναπαυόμενος in itinere.

κρηπὶς, ¶ 1) *crepida, solea crassior.* v. Balduin. de calceo antiquo p. 93. sq. ed. Ioecher. Iπ. 12, 10. τοῦ σκύτους ἐξ οἷουπερ αἱ κρηπῖδες ποιοῦνται. ¶ 2) *fundamentum.* Hesych: κρηπίς· ὑποβάθρα, θεμελίωσις — καὶ περὶ τὴν ἀρχιτεκτονίαν τῆς κτίσεως, ἐφ' οὗ οἱ συλοβάται. Cf. Poll. 9, 28. A. 3, 4, 4. τοῦ τείχους vrbis — κρηπὶς ὑπῆν λιθίνη. §. 6. it. metaphorice, v. Victor. V. L. 18, 9. Aπ. 1, 5, 4. ἐγκράτειαν, ἀρετῆς — κρηπῖδα.

Κρὴς, *Cretensis.* E. 7, 5, 10. Κρὴς — ἐξήγγειλε τῷ Ἀγησιλάῳ προσιὸν τὸ στράτευμα. Plures hic Cretenses intelligendos esse docet Morus ad h. l. Cf. Στρατοκλῆς.

Κρῆτες, *Cretenses.* A. 1, 2, 9. τοξότας Κρῆτας habet

Clearchus in auxiliis Cyri. 3, 3, 6. οἱ Κρῆτες βραχύτερα τῶν Περσῶν ἐτόξευον. §. 10. 3, 4, 9. μεγάλα τόξα τὰ Περσικὰ χρήσιμα — τοῖς Κρησί. 4, 2, 16. 4, 8, 20. in certaminibus δόλιχον Κρῆτες πλείους ἢ ἑξήκοντα ἔθεον. 5, 3, 1. 2. E. 4, 2, 9. Κρῆτες τοξόται sunt in Lacedaemoniorum exercitu. 4, 7, 6.

Κρητικὸς, *Creticus*. K. 10, 1. κύνες Κρητικαὶ sunt apris venandis aptae.

κριθή, *hordeum*. Legitur semper in plurali, vt A. 1, 2, 22. πυροὺς καὶ κριθὰς φέρει. 3, 4, 19. 4, 5, 19. 6, 4, 4. 6, 6, 1. O. 8. 9. 16, 9. Cf. πυρός.

κριθίασις, *hordei fastidium*. Saltem Leuncl. et Portus in indice sic interpretantur. Sed Stephanus in indice thesauri ex Hieroclis hippiatric. rectius ita describit: Est morbus equi (Cf. Poll. 1, 209.), quum ex cursu adhuc anhelabundus hordeum deuorauit, indeque cruditate vexatur, e qua alia mala oriuntur. Itaque est *cruditas, qua hordeum crudum excernitur*. Haynisch Germanice vertit *die Blähe*. Heubel: *Unverdaulichkeit*. Iπ. 4, 2. vbi v. Zeun.

κρίθινος, *hordeaceus, ex hordeo factus*. A. 4, 5, 19. οἶνος κρίθινος. In aliis scribitur κριθινός, in aliis omissum est hoc nomen. Hoc genus vini dicitur ab Osiride inuentum fuisse. v. Hutch. ad h. l. et Athenae. 1, p. 34. B. A. 4, 5, 21. ἄρτοις κριθίνοις.

κρίνειν, 1) *iudicare*. Dicitur de iudicio ¶ a) iudicum. A. 6, 6, 9. ἑαυτὸν παρασχεῖν Κλεάνδρῳ κρῖναι. vbi pro actiuo poterat esse passiuum. §. 10. est ἐμαυτὸν παρασχήσω κρίναντι Κλεάνδρῳ. c. περὶ, E. 3, 5, 18. Παυσανίας ἐκρίνετο περὶ θανάτου, *in capitis causa*. Sic omisso περὶ, Π. 1, 2, 14. θανάτου κρίνουσι. Hutch: *capitis supplicia decernunt*. Rectius Portus: *in causis capitis iudicant*, qui idem in indice in v. Ἔλλειψις docuit, omissum esse accusatiuum τὰς δίκας. E. 5, 4, 24. ἔδοξεν αὕτη ἀδικώτατα δίκη κριθῆναι. Passiue κρίνεσθαι dicuntur illi, *quorum causa a iudicibus cognoscitur*. E. 1, 7, 4. εἰσενεγκεῖν ὅτῳ τρόπῳ οἱ ἄνδρες κρίνοιντο. §. 10. p. 56. ἐάν τις τὴν πόλιν προδιδῷ — κριθέντα ἐν δικαστηρίῳ, ἂν καταγνωσθῇ, μὴ ταφῆναι. Morus legit κατακρι-

ταχριθέντα ex edd. vett. et delenda putat verba ἂν καταγν. tanquam glossema participii καταχρ. Sed Schneidero probatur lectio Steph. Leuncl. et Welf. κριθέντα. Ibid. τῷ νόμῳ κρινέσθωσαν οἱ ἄνδρες. p. 59. τῇ αὐτῇ ψήφῳ κρίνεσθαι. §. 11. 12. Ο. 11. 25. c. inf. A. 6, 6, 14 οὐ βίαν χρῆναι πάσχειν αὐτόν, ἀλλὰ κριθέντα, ὥσπερ καὶ ὑμεῖς νῦν, ἀξιοῦσθαι τῆς δίκης τυχεῖν. Ita Steph. et Welf. Reliqui habent νῦν ἀξιοῦτε, τῆς, vel νῦν, ἀξιοῦται τ. E 5. 4, 23. Cf. ψήφισμα et ψῆφος. ¶ b) regis de praemiis. Π. 2, 3, 5. p. 120. Κῦρος ἔσαι ὁ κρίνων, iudex. §. 6. c. ἐκ, Π. 2, 2. 13. εἰ εἰδεῖεν ὅτι ἐκ τῶν ἔργων κρινόμενοι τῶν ἀξίων τεύξοιντο. Cf. 2, 3, 8. ¶ c) ciuium, in concione suffragia ferentium, c. inf. Αγ. 1, 5. ἐν τῇ πόλει ὑπὸ τῶν ἀρίστων κριθέντα τοῦ καλλίστου γέρως ἀξιωθῆναι. 4, 5. ¶ d) animi in vniuersum. Π. 4, 1. 2. p. 201. ἵνα παρ' ὑμῖν αὐτοῖς κρίνητε, πότερον etc. ipsi, nullo monente, iudicetis. Πο. 5, 11. Απ. 4, 8, 11. παραβάλλων τὸ ἄλλου ἦθος πρὸς ταῦτα, οὕτω κρινέτω. ¶ 2) aestimare, diiudicare. Π. 4, 1. 2. p. 201. ταῦτα νῦν ἄριστα κρίναιτ' ἄν. A. 1, 9, 17. κρίνειν ὀρθῶς τοὺς πιστοὺς καὶ εὔνους. Ιερ. 4, 8. οὐ τῷ ἀριθμῷ κρίνεται — ἀλλὰ πρὸς τὰς χρήσεις. Sic tribuitur etiam corporis sensibus, Ιερ. 1, 5. τὰ ψυχρὰ καὶ θάλπη — ὅλῳ τῷ σώματί μοι δοκοῦμεν κρίνοντες, ἥδεσθαί τε καὶ λυπεῖσθαι. ¶ 3) existimare, putare, statuere in animo. Π. 3, 1, 19. ἄδικος οὐκ ἂν δικαίως κρινοίμην. A. 1, 9, 3. 12. 3, 1, 6. αὐτὸς κρίνας ἰτέον εἶναι. §. 9. τὸ ὄναρ ἔκρινεν ἀγαθόν. Ο. 10, 3. Απολ. 7. Σ. 6, 2. c. dat. Ιερ. 1, 17. τούτῳ κρίνουσιν οἱ πλεῖστοι, ἥδιον ἡμᾶς πίνειν, ex hoc colligunt. ¶ 4) cernere, decernere. Π. 3, 3, 9. p. 181. αἱ μάχαι κρίνονται μᾶλλον ταῖς ψυχαῖς, ἢ ταῖς τῶν σωμάτων ῥώμαις, proeliorum exitus magis pendet a etc. Margg. ῥώννυνται. 5, 2, 15. p. 286. διὰ τοὺς εὖ μαχομένους αἱ μάχαι κρίνονται. ¶ 5) discernere. Thom. Mag. p. 555. κρίνω, καὶ τὸ δικάζω καὶ χωρίζω. Hesych: κρίνειν· χωρίζειν, ἀνακρίνειν. Απ. 3, 1, 9. τούς τε ἀγαθοὺς καὶ τοὺς κακοὺς κρίνειν. 4, 1, 4. 4, 8, 11. κρίνων τὰ βελτίω καὶ τὰ χείρω. ¶ 6) κρίνειν τινά, sententiam ferre pro aliquo. Π. 8,

Π. 8, 2, 13. τοὺς μὴ ἑαυτὸν κρίνοντας ἐμίσει. ¶ 7) *probare*. E. 1, 7, 11. ἔκριναν τὴν Εὐρυπτολέμου (sc. γνώμην) — ἔκριναν τὴν τῆς βουλῆς, *suffragiis probarunt sententiam*. Απ. 4, 4, 16. ὅπως τοὺς αὐτοὺς χοροὺς κρίνωσιν, *victoriae praemiis dignos iudicent*. Mox est ἐπαινῶσιν. ¶ 8) *condemnare*. A. 5, 6, 19. κρίνεσθαι αὐτὸν ὡς ἀδικοῦντα. ¶ 9) *comparare*. Hesych: κρίνειν· — συγκρίνειν. c. πρὸς, O. 10, 13. αἱ ἀεὶ καθήμεναι σεμνῶς πρὸς τὰς κεκοσμημένας καὶ ἐξαπατώσας κρίνεσθαι παρέχουσιν ἑαυτάς. ¶ 10) Λ. 13, 9. ἔξεστι τῷ νέῳ καὶ κεκριμένῳ εἰς μάχην συνιέναι. Varie explicatur hic locus, et vulgo quidem sic: *iuueni, qui quidem aptus ad pugnam iudicatus est*, vt κεκριμένος sit *probatus*. Suid: κεκριμένον, ἀντὶ τοῦ ἐγνωσμένον. Hesych: κεκριμένη. τεταγμένη, — ἐπιλεκτή. cf. Iungerman. ad Poll. 9, 15. Sed Zeun. cuius ad h. l. nota legenda est, arbitratur, locum vitio laborare. In Cod. Lips. scriptum extat κεκριμμένῳ.

Κρίνιππος, v. Ἄνιππος.

κριὸς, *aries, instrumentum bellicum*. Hesych: κριός· ῥόπαλον πολιορκητικόν. Inprimis cf. Suid. Π. 7, 4, 1. μηχανὰς ἐποιεῖτο καὶ κριοὺς ὡς ἐρείψων τὰ τείχη. Sed *aries proprie dictus* A. 2, 2, 4. σφάξαντες κριόν.

κρίσις, ¶ 1) *iudicium*. A. 6, 6, 12. παραχεῖν ἑαυτοὺς εἰς κρίσιν. §. 14. τάρεσε πρὸς τὴν κρίσιν. c. gen. obiecti, Λ. 10, 1. τὴν κρίσιν τῆς γεροντίας προθεὶς, *inquisitionem in senatum admittendam*. §. 3. Hesych: κρίσεως· δοκιμασίας. it. κρίσις· ἀνάκρισις. Iungitur verbo κρίνειν, Απ. 3, 5, 10. τὴν τῶν θεῶν κρίσιν ἣν οἱ περὶ Κέκροπα ἔκριναν. it. ποιεῖν, E. 4, 2, 4. κρίσιν ποιήσειν, *instituturum esse*. §. 5. τὴν κρίσιν ἐποίησεν de praemiis in lustratione distribuendis. 5, 2, 25. Ἰσμηνίᾳ κρίσιν ποιῆσαι. Cf. προστιθέναι. ¶ 2) *condemnatio*. A. 1, 6, 5. ἐξήγγειλε τὴν κρίσιν τοῦ Ὀρόντου, *Orontam condemnatum*. Απ. 4, 8, 2. ¶ 3) *id e quo de re aliqua statuitur s. aliquid colligitur*. E. 2, 4, 29. τίς ἂν καλλίων κρίσις τούτου γένοιτο, *e quo possit magis intelligi*.

κρισσὸς, v. σκίῤῥος.

κριτὴς, ¶ 1) *iudex*. E. 4, 4, 3. ἀποκτεῖναι — ἔστι δὲ ὃν καὶ κριτὴν καθήμενον.

Απ.

Απ. 2, 8, 5. μὴ ἀγνώμονι κριτῇ περιτυχεῖν. Saepe de iudicibus, qui in certaminibus victori praemium tribuunt s. addicunt. v. Aelian. V. H. 2, 13. Π. 8, 2, 13. εἴτε δίκῃ — εἴτε ἀγωνίσματι — συντρέχειν τοῖς κριταῖς. — τῶν κρατίστων καὶ μάλιστα φίλων κριτῶν. E. 4, 2, 5. κριταὶ κατέστησαν, qui praemia addicerent illis, qui optimum exercitum comparassent. Ιππ. 1, 26. Similiter Σ. 5, 1. §. 9. et 10. κριταὶ dicuntur *arbitri* in conuiuio de pulchritudine Socratis et Critobuli. In vltimo loco coniunxit δικαστὰς καὶ κριτάς. ¶ 2) *arbiter, qui ex bono et aequo lites discernit.* Π. 1, 3, 14. τοῦ ἁρμόττοντος κριτής. Cf. paulo ante nr. 1.

Κριτίας, *Critias.* De eius vita v. inprimis Philostrat. vit. sophist. 1, 16. p. 501. sqq. ibique Olear. Cf. Alciphron 1, 39. et Aelian. V. H. 4, 15. Απ. 1, 2, 12 — 39. describitur eius ingenium, et causae redduntur, cur Socratis discipulus factus sit, nec tamen eius praecepta seruauerit. In Thessalia, quo fugerat, corruptus amat Euthydemum turpiter. Vnus trigintavirum et cum Charicle legislator factus, interdicit Socrati, ne cum adolescentibus loquatur. cf. E. 2, 3, 2. Ibid. §. 11. et 12. inimicitiam cum Theramene exercet atque crudelitatem. §. 16. sq. accusat Theramenem in senatu, qui §. 18. respondet et Critiae mores depingit. §. 19 — 32. decipit iudices, vt Theramenem damnent. §. 24. Theramenes cicutam bibens dicit: Κριτίᾳ τοῦτ᾽ ἔστω τῷ καλῷ. 1, 4, 5. sq. cum triginta tyrannis crudelis Eleusine, quam sibi vindicant. §. 12. cadit in proelio contra Thrasybulum.

Κριτόβουλος, *Critobulus.* Απ. 1, 3, 8. Critonis filius. Σ. 1, 3. 16. amicus Socratis. 3, 7. pulchritudine gloriatur, qua possit homines meliores reddere. cf. 4, 10 — 19. vbi etiam fatetur, se pulchrum Cliniam amare. 4, 19 — 28. iocatur in Socratem simum. 5, 1 - 10. in ipso de vtriusque pulchritudine iudicio Critobulus praefertur Socrati. 8, 1. amatur et amat. Απ. 1, 3, 8 — 13. Alcibiadis filium osculatus monetur a Socrate. 2, 6, 30. sqq. iterum apparet, eum pulchros

chros amasse. Disputat autem in illo cap. cum Socrate de amicis explorandis, vt in Oeconomico de re familiari, vbi nomen eius legitur inde a cap. 1. ad 6, 13. Ex O. 2, 3. sqq. diuitem eum fuisse patet. Σ. 2, 3. occurrit eius sponsa.

Κρίτων, *Crito*. Απ. 1, 3, 8. Critobuli pater. 1, 2, 48. vnus discipulorum Socratis 2, 9. Socrates eum a sycophantis tutum reddit, vbi §. 2. est ὦ Κρίτων.

Κροῖσος, *Croesus*, rex Lydorum. Π. 1, 5, 3. ab Assyriorum rege ad societatem contra Medos inuitatus. 2, 1, 2. p. 87. adest ei cum exercitu. Vnde 3, 3, 16. vocatur ἡγεμὼν (cf. 4, 2, 15.), et 4, 1, 3. σύμμαχος. 6, 2, 5. constituitur dux summus Assyriorum, habet Graecos Asiae, et ad Lacedaemonios auxilia petitum mittit. 6, 3, 5. Assyrios in aciem ordinat. 7, 1, 12. proelium instruit. §. 21. ab Aegyptiis amatur. 7, 2. fugit Sardes, Cyro se dedit, donat eidem thesauros, de responso ab oraculo Delphico accepto interrogatus narrat, a Cyro clementer habetur. 7, 4, 6. diuitias suas litteris consignatas Cyro tradit. 8, 2, 9 — 12. Cyrus ei ostendit, in amicis suis diuitias sibi esse positas. 7, 2, 7. p. 419. primus e Croesi stirpe rex fuit seruus.

Κροκίνας, *Crocinas*, Θετταλός. E. 2, 3, 1. in stadio Olympico victor.

Κρομμυὼν, *Crommyon*, vicus prope Corinthum. v. Pausan. 2, 1. vbi Κρομυὼν scribitur. E. 4, 4, 13. nominatur τεῖχος. 4, 5, 19.

κρόμυον s. κρόμμυον, *cepa*. Moeris p. 111. γήτη all. γήτια vel γήθυα), Ἀττικῶς· κρόμμυα, Ἑλληνικῶς. A. 7, 1, 23. κρομμύων φορτίον. Σ. 4, 7. ex Homero vocatur potus condimentum. §. 8. κρομύων ὄζων — κρόμυον οὐ μόνον σῖτον, ἀλλὰ καὶ ποτὸν ἡδύνει. §. 9.

Κρόνειος, ὁ, *Cronius*, mons Elidis prope Olympiam. Pausanias 6, 20. vocat τὸ ὄρος τὸ Κρόνιον. E. 7, 4, 14. τὸν Κρόνειον circumuallant Arcades. Leuncl. *Saturni aedem*. Immo debebat *montem Saturno sacrum*. v. Mor. ad h. l.

κροτεῖν, ¶ 1) *plaudere, complodere manus*. Hesych: κροτήσατε χεῖρας· ἐπαινέσατε ταῖς χερσίν. it κροτήσουσι· ἐπαινέσουσι. Cf. Suid.

Cf. Suid. Π. 8, 4; 6. κροτεῖν τὼ χεῖρε, ἢ γελᾷν. Σ. 9, 4. συμπόται ἐκρότουν. Cf. συγκροτεῖν. ¶ 2) collidere. A. 6, 1, 5. ὠρχεῖτο κροτῶν τὰς πέλτας. All. κρούειν.

κρότος, plausus. A. 6, 1, 7. κρότος ἦν πολὺς spectatorum saltatoribus fauentium.

κρούειν, ¶ 1) pulsare. Σ. 1, 11. κρούσας τὴν θύραν, εἶπε τῷ ὑπακούσαντι εἰσαγγεῖλαι. v. Bach. ad h. l. Scil. dicitur proprie de iis, qui in aedes intraturi fores pulsabant. v. κόπτειν. Aristides T. II. p. 524. auctor est, non solum κόψας, sed etiam κρούσας τὴν θύραν dici, sed κροτεῖν θύραν esse Ἑλληνικόν. Cf. Albert. ad Hesych. in v. ἐξαράσαντες. ¶ 2) percutere. Iπ. 11, 4. equos ῥάβδῳ ὑπὸ τοὺς ἀστραγάλους κρούοντες, vt incedant. ¶ 3) collidere. A. 4, 5, 14. τὰς ἀσπίδας πρὸς τὰ δόρατα ἔκρουσαν. Cf. δουπεῖν et κροτεῖν.

κρύπτειν, ¶ 1) occultare. Π. 4, 5, 3. πολλοὺς διέπεμπε, καὶ ἐκέλευσε κύκλῳ τοῦ στρατοπέδου κρύπτειν, νομίζων ἅμα φυλακήν εἶναι. Vbi tamen potius est pro κρύπτεσθαι, occultare se. ¶ 2) dissimulare, celare. E. 3, 5, 8. p. 182. ἔκρυπτον τὴν πρὸς ὑμᾶς ἔχθραν. Σ. 8, 6. ¶ 3) tacere. Π. 6, 1, 18. οὐκέτι κρύπτει, ἀλλὰ πέμπει καὶ κελεύει λέξαι ἅπαντα. A. 1, 4, 12. 6, 1, 11. εἴ τι δέοι λανθάνειν, μᾶλλον ἂν καὶ κρύπτεσθαι, würde verschwiegen bleiben. E. 3, 3, 6. c. acc. rei, Π. 4, 5, 8. κρύπτε δὲ τούτων μηδέν. c. acc. pers. Π. 7, 3, 4. μή σε κρύψω, πρὸς ὅντινα βούλομαι ἀφικέσθαι. A. 1, 9, 11.

κρυπτός, occultus. Iπp. 4, 10. κρυπτὰς σκοπιάς. Oppon. φανεραί. §. 12. φυλακάς.

κρύφα, clanculum, nemine vidente. Σ. 5, 9. κρύφα ἀνέφερον, scil. τὰς ψήφους.

κρυφαῖος, occultus, clandestinus. Ιερ. 10, 6. πολεμίων ἐφόδους κρυφαίας.

κρυφῇ, i. q. κρύφα. Σ. 5, 8. κρυφῇ φερόντων, scil. τὰς ψήφους.

κρυψίνοος s. κρυψίνους, (poet. Port.) dissimulator, dolosus mentis suae occultator. Hesych. et Suid: κρυψίνους· δόλιος, πανοῦργος. Π. 1, 6, 19. p. 74. bono sensu: δεῖ ἐπίβουλον εἶναι, καὶ κρυψίνουν, καὶ δολερόν, καὶ ἀπατεῶνα. Poll. 1, 178. recenset inter epitheta imperatoris. Aγ. 11, 5. in malam partem: τοὺς κρυψινόους ὥσπερ ἐνέδρας.

ἐνέδρας ἐφυλάττετο. Opponi. παῤῥησιαζόμενοι.

κρώβυλος ab Harpocratione explicatur sic: κυρίως εἶδος ἐμπλοκῆς. Eadem habet Suidas, qui haec addit: ὁ μαλλὸς τῶν παιδίων (Sic quoque Hesych.), καὶ ὁ πλόκαμος ὃν διέβαλλον (forte διέλαβον) οἱ τὸν χρυσοῦν τέττιγα φοροῦντες. ἀγάλημα. — ὁ ἐκ τῶν τριχῶν πεπλεγμένος κόσμος. Schol. Thucyd. 1, 6. εἶδος πλέγματος τῶν τριχῶν, ἀπὸ ἑκατέρων εἰς ὀξὺ ἀπολῆγον. v. ibi interpp. qui latine reddendum putant *cincinnum*, omninoque Kuhn. et Perizon. ad Aelian. V. H. 4, 22. A. 5, 4, 6. κράνη — κρώβυλον ἔχοντα — ἐγγυτάτω τιαροειδῆ. In hoc loco, quem etiam Suidas attulit, cum Leuncl. et Hutch. verti potest *spira tortilis*. Cf. indices Mori et Zeunii, qui intelligunt *capillum ita complicatum, vt a fronte super galeam reclinetur in verticem*.

Κρῶμνος, ὁ, *Cromnus*, Arcadiae oppidum. v. Steph. Byz. in v. Κρῶμνα. E. 7, 4, 20 — 28. Lacedaemonii illud eripiunt Arcadibus, qui diu obsessum tandem vi recipiunt.

κτᾶσθαι, ¶ 1) *sibi parare, acquirere*. Π. 1, 1, 4. τῶν πατρίους ἀρχὰς παρειληφότων, καὶ τῶν δι' ἑαυτῶν κτησαμένων, i. e. καταστρεψαμένων. 1, 6, 11. πειρᾶσθαί τι κτᾶσθαι ἀπ' αὐτῶν (ἐχθρῶν). All. τίσασθαι pro κτ. ἀπ' αὐτ. 2, 1, 6. νίκης — ἣ τὰ καλὰ πάντα καὶ τὰ ἀγαθὰ κτᾶται καὶ σώζει. 8, 2, 11. p. 488. οὐ τοὺς πλεῖστα ἔχοντας καὶ φυλάττοντας — ἀλλ' ὃς ἂν κτᾶσθαι πλεῖστα δύνηται. A. 1, 9, 11. 7, 3, 15. χώραν τὴν μὲν ἀπολήψῃ πατρῴαν οὖσαν, τὴν δὲ κτήσῃ, πολλοὺς δὲ ἵππους — ἄνδρας καὶ γυναῖκας καλὰς κτήσῃ. Cod. Guelf. et edd. vett. male pro καλ. κτ. habent κατασήσῃ. Πο. 4, 7. ἀργύριον οὐδεὶς πω οὕτω πολὺ ἐκτήσατο. §. 21. Ιερ. 10, 1. φιλίαν κτησάμενος οὐδὲν ἔτι δεήσεται δορυφόρων. Απ. 1, 6, 3. χρήματα, ἃ κτωμένους εὐφραίνει. Σ. 4. 13. πονοῦντα κτᾶσθαι τἀγαθὰ, *victum ac diuitias*. 5, 4. c. ἀπὸ, Ιερ. 8, 2. ἀπὸ τῶν ἴσων κτᾶται χάριν. c. ἐξ, Π. 8, 2, 11. p. 488. τὰ περιττὰ — τούτοις εὐεργετῶν ἀνθρώπους εὔνοιαν ἐξ αὐτῶν κτῶμαι καὶ φιλίαν. c. παρὰ, Ιερ. 1, 13. ὅσα παρὰ πάντων ἀνθρώπων κτῶνται, *sich verdienen*. ¶ 2) *sibi facere, reddere*. Π. 1, 1,

Π. 1, 1, 3. παμπόλλους ἀνθρώπους ἐκτήσατο πειθομένους αὐτῷ. 7, 5, 26. p. 4 7. οὓς ἡμετέρους — δασμοφόρους βουλόμεθα κτήσασθαι. Margg. κατακτήσασθαι. A. 5, 5, 9. Ταόχους — πολεμίους ἐκτησάμεθα. Αγ. 1, 13. E. 3, 4, 11. ¶ 3) *sibi conciliare*. Π. 8, 2, 7. τοὺς βασιλέως ὀφθαλμοὺς οὐκ ἄλλως ἐκτήσατο ἢ τῷ δωρεῖσθαι. A. 2, 6, 13. Απ. 2, 1, 14. κτῶνται βοηθούς. 2, 3, 3. οἰκέτας ὠνοῦνται — καὶ φίλους κτῶνται. 2, 6, 16. φίλους κτήσασθαι. Antea erat ποιεῖσθαι. ¶ 4) *sibi faciendum curare*. Απ. 2, 1, 14. ὅπλα κτῶνται. ¶ 5) *emere*. Hesych: κτᾶται· ὠνεῖται. Π. 6, 1, 9. ὅσοι ἵππους ἀπεστέρηνται, ταχὺ πάλιν ἄλλους κτήσονται. Πο. 4, 7. ἐπειδὰν ἱκανά τις κτήσηται τῇ οἰκίᾳ, οὐ μάλα ἔτι προσωνοῦνται. §. 14. 17. 39. Αθ. 2, 9. κτᾶσθαι ἱερὰ, *victimas emere*. Nisi malis *fana sibi exstruere*. Sic eleganter Απ. 2, 10, 4. εὐωνοτάτους ἀεὶ φίλους κτήσασθαι. ¶ 6) *conducere*. O. 12, 3. ἢν που ἐπιτροπικὸς, τοῦτον ὠνεῖσθαι — ἢν — τεκτονικὸν, τοῦτον πειρᾶ κτᾶσθαι. ¶ 7) *accipere*. Σ. 4, 43. παρ' οὗ ἐγὼ ἐκτησάμην, scil. τὸν πλοῦτον. ¶ 8) Ponitur pro actiuo: Π. 3, 3, 3. ἀπὸ τῶν λοιπῶν (χρημάτων) κτῶ καὶ σαυτῇ καὶ τῷ ἀνδρί. Ιερ. 11, 13. κτῶ αὐτῇ συμμάχους. O. 15, 1. ἐπειδὰν — ἐπιστήμην κτήσῃ αὐτῷ, *scientia eum imbuisti*. ¶ 9) Perfectum κεκτῆσθαι est a) *possidere, habere*. Π. 1, 3, 14. πότερα βίᾳ ἀφελόμενον ἔχειν, ἢ ποιησάμενον ἢ πριάμενον κεκτῆσθαι. 3, 3, 3. ὅ τι κεκτημένοι καὶ κεκοσμημένοι. 5, 3, 10. εἰ παῖδας ἢ ἐκγόνους ἐκέκτησο. 7, 5, 26. p. 458. κεκτήμεθα δούλους. 8, 3, 18. ταῦτα πάντα κέκτησο καὶ χρῶ. E. 4, 8, 25. δύναμιν κεκτῆσθαι ἐν τῇ θαλάττῃ. Margg. κατασκευάζεσθαι. A. 1, 7, 3. ἄξιοι τῆς ἐλευθερίας, ἧς κέκτησθε. Απ. 1, 6, 3. χρήματα — κεκτημένους ἐλευθεριώτερον ποιεῖ ζῆν. 1, 7, 2. σκεύη καλὰ κέκτηνται. 2, 3, 2. 2, 6, 22. 4, 2. 9. τῶν σοφῶν γνώμας ἀρετῇ πλουτίζειν τοὺς κεκτημένους, *qui habent* s. *tenent has sententias* — χρυσίου θησαυροὺς κεκτῆσθαι μᾶλλον ἢ σοφίας. O. 1, 5. ὅσα τις ἔξω τῆς οἰκίας ἐκέκτητο — ὅσα τις κέκτηται. §. 6. ostenditur, non dici posse ἐχθροὺς κέκτηνταί τινες. v. κτῆμα. 2, 13. οὔτε γὰρ ὄργανα

ὄργανα ἐκεκτήμην, *possidebam.* Margg. κέκτημαι. Σ. 1, 8. κάλλος — ἥν κέκτηταί τις αὐτό. Ιπ. 10, 6. Hinc ὁ κεκτημένος, *dominus.* Moeris p. 22. ἡ κεκτημένη, ἡ δέσποινα παρ' Ἀττικοῖς. Suid: κεκτημένης· τῆς δεσποίνης. Πο. 4, 50. οἱ χῶροι ἄξιοι τοῖς κεκτημένοις. Ο. 1, 5. τῷ κεκτημένῳ, *facultatum possessori.* 20, 22. δι' ἀμέλειαν τῶν κεκτημένων. Intell. τοὺς ἀγρούς. cf. Spanhem. ad Aristoph. Plut. 4. Σ. 8, 25. τὸν οἰκεῖον ἀγρὸν κεκτημένω. Ιπ. 3, 10. Cf. πάσασθαι, pro quo legitur. ¶ b) Passiue intelligendum videtur Σ. 4, 64. οὗτος πολλοῦ ἄξιος πόλεσι κεκτῆσθαι, *qui possideatur* f. *acquiratur.* §. 40. dicitur κτῆμα. ¶ c) *retinere.* Ο. 1, 11. μὴ ἀποδιδομένοις, ἀλλὰ κεκτημένοις. 20, 26. ¶ d) *tractare.* c. ὡς, Π. 6, 4, 3. με αἰχμάλωτον — οὔτε ὡς δούλην κεκτῆσθαι. ¶ e) *sibi praeparare, acquirere;* vt κτᾶσθαι. Ο. 7, 19. γηροβόσκους κεκτῆσθαι ἑαυτοῖς ἐκ τούτου τοῦ ζεύγους. ¶ 10) Aoristus primus κτήσασθαι est et ipse interdum i. q. ἔχειν. Hesych: κτησάμενος· λαβὼν, ἔχων. Ιερ. 7, 11. Απ. 2, 7, 7. Dicitur etiam, vt κεκτῆσθαι, de eo, qui non ipse acquisiuit, Σ. 8, 2. Χαρμίδην πολλοὺς ἐραστὰς κτησάμενον. Cf. κτῆμα et κτῆσις. ¶ 11) Legitur pro ἡττᾶσθαι. v. ibi nr. 4. Permutatur etiam c. πάσασθαι. v. supra nr. 9. a.

κτείνειν, *occidere.* Α. 2, 5, 7. βαρβάρων τινὲς — πάντας ἔκτεινον.

κτῆμα, *possessio.* Hesych: κτήματα· πάντα τὰ ὑπάρχοντα. Quam late pateat, ostenditur Ο. 1, 5 — 17. vbi tandem ita definitur: ὅ τι γέ τις ἀγαθὸν κέκτηται, et quo quis vti potest, vt sit ei χρῆμα. Hinc saepe de *opibus* legitur, Π. 6, 1, 15. πολλὰ τάλαντα ἀργυρίου καὶ χρυσίου ἄγων, καὶ ἄλλα κτήματα καὶ κόσμον. 8, 1, 3. 8, 4, 16. Ε. 4, 1, 11. Ο. 2, 3. 3, 15. 20, 23. πᾶν κτῆμα καὶ θρέμμα. Vbi κτῆμα fortassis intelligendum est de *agris.* Eustath. ad Il. η. p. 685. κτήματα οἱ μὲν μεθ' Ὅμηρον ἰδίως ἐπὶ ἀγρῶν καὶ οἴκων φασίν· Ὅμηρος δὲ ἐπὶ πάντων ἁπλῶς τῶν ὑπαρχόντων. Sed Σ. 4, 14. χρήματα, *diuitiae,* dicuntur ἡδὺ κτῆμα. Dicitur de amicitia, Ιερ. 3, 6. de agricultura, Ο. 5, 11. de variis virtutibus omninoque de rebus abstractis, Π. 1, 5, 7. p. 54. κάλλιστον καὶ πολεμικώτατον κτῆμα εἰς τὰς ψυχὰς συγκεκόμισθε· ἐπαινούμενοι γὰρ — χαίρετε. Α. 7, 7, 24. οὐδὲν

οὐδὲν ἀνδρὶ κάλλιον κτῆμα οὐδὲ λαμπρότερον ἀρετῆς καὶ δικαιοσύνης καὶ γενναιότητος. Αγ. 3, 5. Ιερ. 11, 15. vbi est formula κτῆμα κεκτῆσθαι. Απ. 1, 5, 1. 4, 5, 2. Σ. 4, 40. 43. Cf. ὑπερόριος. etiam de hominibus, vt de seruis, Πο. 4, 42. τί — εἰς πόλεμον κτῆμα χρησιμώτερόν ἀνθρώπων; inprimis de amicis, Π. 8, 3, 20. Απ. 2, 4. passim. 3, 11, 5. καλόν γε τὸ κτῆμα, καὶ πολλῷ κρεῖττον ἢ οἴων τε καὶ βοῶν καὶ αἰγῶν, φίλων ἀγέλην κεκτῆσθαι.

κτῆνος, *iumentum*, omninoque *pecus*. Etymol. M. κτήνη κυρίως ἐπὶ τῶν σφαζομένων εἰς βρῶσιν· — καταχρηστικῶς καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων. Hesych: κτήνη· βοσκήματα. Suid: κτῆνος· τὸ ζῶον. Π. 5, 4, 13. τὰς νομὰς τῶν κτηνῶν. 8, 3, 16. ἢ προβάτων — ἢ τῶν βοῶν — ἢ νόσον ἐμπεπτωκέναι τοῖς κτήνεσι. Α. 3, 1, 13. κτήνη referuntur inter diuitias. 4, 7, 1. §.12. διετράφησαν τοῖς κτήνεσιν. Ε. 3, 2, 19. Ιερ. 10, 5. Sed *pecus omnis generis* hoc nomine significari, patet inprimis ex his locis: Π. 8, 2, 8. εὐδαίμονα τὰ κτήνη. Mox est ἡ προβάτων εὐδαιμονία. Α. 4, 5, 19. τὰ κτήνη πάντα. In praecedentibus sunt αἶγες, βόες, οἶες. 5, 2, 3. ὗς καὶ βοῦς καὶ ἄλλο τι κτῆνος. Vbi collectiuum est κτῆνος. Αγ. 2, 18. sunt κτήνη, quae Ε. 4, 5, 1. dicuntur βοσκήματα. Ο. 7, 19. δίαιτα — τοῖς κτήνεσιν ἐν ὑπαίθρῳ. Hic opponuntur hominibus. Cicero ap. Columell. 12, 1. vertit: *feris*.

Κτησίας, *Ctesias*, historicus ac medicus. Α. 1, 8, 18. fuit cum Artaxerxe Mnemone, et sanauit vulnus ei a Cyro inflictum. §. 19. numerum militum in proelio occisorum tradidit.

κτῆσις, ¶ 1) *acquisitio, conciliatio*. Π. 8, 7, 3. p. 545. ἡ κτῆσις αὐτῶν (πιστῶν φίλων) ἐστιν οὐδαμῶς σὺν τῇ βίᾳ. Sic de amicis est Απ. 2, 4, 1. 2, 6, 18. et 32. ¶ 2) i. q. κτῆμα. Ο. 1, 7. 6, 4. οἶκος ἡμῖν ἐφαίνετο, — ὅπερ κτῆσις ἡ σύμπασα. κτῆσιν δὲ ἔφαμεν εἶναι ὅ τι ἑκάστῳ ὠφέλιμον. Sic Ammon: κτῆσις ἐστὶ πᾶσα ἡ οὐσία. Hesych. κτῆσις· πλοῦτος. *Opes* s. *facultates* significat Π. 5, 4, 16. καλλίστη — ἡ τοῦ ἐμοῦ πατρὸς κτῆσις. Vbi tamen Zeun. intelligit *terram ditioni patris subiectam*. Αθ. 1, 19. Πο. 3, 9. κτῆσιν δ' ἀπ' οὐδενὸς ἂν οὕτω

ἂν οὕτω καλὴν κτήσαιντο, ὥσπερ ἀφ' οὗ ἀντιπροτελέσωσιν. ¶3) *possessio*. Λ. 7, 6. ἡ κτῆσις diuitiarum πλείους λύπας ἢ ἡ χρῆσις εὐφροσύνας παρέχει.

κτύπος (poet. Port.) *strepitus*. Hesych: κτύπος· ψόφος. Π. 7, 1, 17. πολὺς ἀνδρῶν φόνος, πολὺς δὲ κτύπος ὅπλων καὶ βελῶν in pugna. 7, 5, 1(. ὡς κραυγὴ καὶ κτύπος ἐγίγνετο, np. illum in portas vrbis cum caedibus irruerent.

κύαθος, *trulla aenea, qua vinum e cratere hauriebant*, et quae ideo aliis nominibus ἀρυστὴρ et ἀντλητὴρ vocabatur. Athenaeus 10, 6. p. 424. μνημονεύει κυάθου καὶ Ξενοφῶν ἐν πρώτῳ Παιδείας, np. 1, 3, 8. ἀρύσαντες ἀπ' αὐτῆς τῷ κυάθῳ. v. Hutch. ad h. l. Poll. 6, 19. 10, 75. et Fischer. ad Anacr. 57, 3.

κυαμευτὸς, *fabarum suffragio electus.* Timaeus lex. Plat. κυαμεῦσαι· κυάμῳ ψηφοφορῆσαι, ᾧ ἐχρῶντο οἱ βουλευταί. Απ. 1, 2, 57. κυβερνήτῃ — κυαμευτῷ.

κύαμος, *faba*, et *suffragium quod fabis fertur.* De consuetudine fabas adhibendi in eligendis magistratibus, Dauisius (ad Maxim. Tyr. 22, 4.) laudat Hesychium et Suid. in v. κυαμοτρὼξ et κύαμος. atque Schol. Aristoph. ad equitt. 41. Dukerus autem (ad Thucyd. 8,66.) Meursium de archontib. Athen. 1, 9. Petitum in leges Atticas p. 219. Menagium ad Diog. Laert. 8, 34. et Scholiasten Demosth. ad orat. Timocr. p. 470. Απ. 1, 2, 9. τοὺς τῆς πόλεως ἄρχοντας ἀπὸ κυάμου καθίςασθαι, *fabis eligere.*

Κυαξάρης, *Cyaxares*, Astyagis filius. Π. 1, 6, 9. τοῖς παρὰ Κυαξάρῃ χρήμασιν. Zeun. sine libro emendat Κυαξάρει. In margg. est genit. Κυαξάρεω. 1, 4, 9. vituperat Cyrum. §. 22. non satis animosus est in hostes. 1,5,2. mortuo patre regnum suscipit. (Nunquam tamen Astyagem habuisse filium et successorem Cyaxarem, multis disputat Henr. Aug. Zeibich in animaduersione ad h. l. qua Cyaxares, suppositus Astyagis filius, de solio regali deturbatur, quae extat in Miscell. Lips. Nou. Vol. VIII. p. 58 — 86. et Vol. IX. p. 268—297.) §. 4. a Persis auxilium petit contra Assyrios. 2, 1, 2. horum copias recenset, ac Persarum, quos Cyrus adduxerat, numerum non

non satis magnum esse timidus queritur, Cyri tamen adhortationibus locum dat. 2, 4, 4. sq. indignatur, quod Cyrus stolam Medicam a se missam non induisset. 3, 3, 13. proficiscitur cum Cyro occursurus Assyriis. §. 16. sq. temere vult cum hostibus congredi, et a Cyro meliora docetur. Cf. §. 21. et 25. 4, 1, 7. partim subinuidens, partim labores et pericula fugiens, vetat Cyrum persequi hostes, sed §. 10. permittit, vt Cyrum in persequendis hostibus sequantur, qui sponte sua voluerint. 4, 5, 4. sqq. in castris Assyriorum captis ita vino indulget, vt Medos plerosque cum Cyro abire non sentiat, re vero cognita iratus minatur, et mittit qui Medos reuocet, sed a Cyro per epistolam obiurgatur. §. 16. sq. inprimis delectatur formosis mulieribus, contemtus ideo ab ipsis Medis. Cf. 4. 6. 6. 5, 5, 1. a Cyro per epistolam rogatur, vt ad exercitum in castra veniret. §. 3. sq. venit quidem, sed grauiter de Cyro conqueritur, tandem tamen §. 11. sq. redit cum eo in gratiam, et deducitur in tabernaculum Assyrii egregie instructum, etiam formosis ac musicis mulierculis (Cf. §. 1.). vbi §. 14. coenat. 6, 1, 1. socii illuc conueniunt, et §. 4. sqq. cum eo de continuando bello deliberant. 6, 3, 1. ipse, dum Cyrus aduersus Croesum pergit, cum tertia Medorum parte remanet. 8, 5, 9. sq. Cyro filiam suam in matrimonium offert. §. 13. Cyrus eam vxorem ducit, cum esset forma pulcherrima. Caeterum formam genitiui Κυαξάρους in Cyropaedia occurrere quater et decies, Κυαξάρου bis, datiuum Κυαξάρει quater et vigesies, Κυαξάρῃ ter, obseruauit Zeun. ad Π. 1, 6, 9.

*κυβεία, *lusus alcae.* Απ. 1, 3, 2. πρὸς τοὺς θεοὺς — εὔχεσθαι κυβείαν ἢ μάχην. Ο. 1, 20. κυβεῖαι referuntur inter ἀπατηλὰς δεσποίνας. Sic Suid: κυβεία· πανουργία. v. Andr. Senftlebii de alea veterum opusculum, Lips. 1677. 8. inprimis p. 91.

κυβερνᾶν, ¶ 1) *gubernare.* Π. 1, 6, 6. σώζειν ναῦς κυβερνῶντας. Αθ. , 20. Ε. 1, 6, 23. Απ. 1, 7, 3. κυβερνᾷν κατασταθείς. 2, 6, 38. τὴν ναῦν κυβερνᾷν. ¶ 2) *regere.* Π. 1, 1, 5.

ὥσπερ

ὥςε τῇ αὐτοῦ γνώμῃ ἀξιοῦν κυβερνᾶσθαι. 8, 8, 1.

κυβερνήτης, *gubernator nauis*, qui clauum tenet puppimque dirigit. Π. 1, 6, 18. τοῖς κυβερνήταις οἱ συμπλέοντες πείθονται. A. 5, 8, 9. πρωρεὺς ἐν πρώρᾳ, κυβερνήτης — ἐν πρύμνῃ. Αϑ. 1, 2. diſtinguuntur κηβερνῆται, πεντηκόνταρχοι, πρωρᾶται et ναυπηγοί. §. 20. E. 1, 1, 19. οἱ τριήραρχοι, καὶ οἱ ἐπιβάται, καὶ οἱ κυβερνῆται. §. 21. 1, 5, 6. 1, 7, 3. Απ. 1, 7, 3. 2, 6, 38. O. 8, 14.

κυβερνητικός, *nauis gubernandae peritus*. Απ. 3, 3, 9. κυβερνητικώτατον.

κυβεύειν, *alea f. teſſeris ludere*. Απ. 1, 2, 57. Socrates τοὺς κυβεύοντας — ἀργοὺς ἀπεκάλει. cf. Fiſcheri ind. Theophraſt. in h. v. et mox κυβευτής.

κυβευτής, *aleator*. E. 6, 3, 6. p. 388. τῶν κυβευτῶν, οἵτινες — περὶ διπλασίων κυβεύουσι.

κυβιστᾶν, ¶ 1) *rotare ſe, ſich überſchlagen*, caput deorſum, pedes ſurſum proiicere, ita tamen vt, priusquam in terram deuenias, ſuo loco caput et pedes conſiſtant. Ita recte explicat Olear. ad Philoſtrat. vit. Apollon. p. 80. Phauorin: κυβιςᾶν κυρίως τὸ ἐπὶ κεφαλῆς ῥίπτειν — καὶ τὸ ἁπλῶς ἐν γῇ κυλιόμενον ςρέφειν χεῖρας καὶ πόδας. Priora verba deſumta videntur e Suidae lexico, qui deinde addit haec: κυβιςᾷν· κολυμβᾷν. καταχ[illegible]ησικῶς. Fuerit igitur *in* [illegible] *ſe deiicere et immergere*. Atque ſic Zeunius interpretatur O. 13, 8. vbi canes dicuntur di[illegible]e περιτρέχειν καὶ κυβιςᾷν. ¶ 2) *in caput ſultare, in caput ſe praecipitem deiicere*. v. Meurſ. de ſaltat. veterum in h. v. Απ. 1, 3, 9. οὗτος κἂν εἰς μαχαίρας κυβιςήσειε, *ſe in medios erectos gladios praecipitem dederit*, h. e. ſummum periculum adierit tem[illegible]. v. Poll. 3, 134. Cf. Συμ. Σ. 2, 11. εἰς ταῦτα (ξίφη) ἡ ὀρχης[illegible] ἐκυβίςα καὶ ἐξεκυβίςα ὑπὲρ αὐτῶν. §. 14. κυβιςᾶν εἰς τὰς μαχαίρας. 7, 3. δοκεῖ τὸ μὲν εἰς μαχαίρας κυβιςᾶν κινδύνου ἐπίδειγμα εἶναι. Cf. Athenae. 4, p. 129. D.

Κύδνος, *Cydnus*, Ciliciae fluuius. A. 1, 2, 23. Ταρσοὺς — διὰ μέσης τῆς πόλεως ῥεῖ ποταμὸς, Κύδνος ὄνομα. v. Hutch. ad h. l.

κῦδος, *gloria*. Απ. 2, 6, 11. in loco Homeri Vlyſſes vocatur κῦδος Ἀχαιῶν, quae verba Cic. de finn.

5, 18. vertit *decus Argolicum.*

κυδρὸς (poet. Port.), *gloriabundus et exultans, magnificus.* Hesych: κυδρός ἔνδοξος, γαυριῶν, πεποιθώς. Απολ. 29. Anytus incedit κυδρὸς (all. Φαιδρὸς), quasi magni quid gesserit, quod Socrati mortis causa fuit. De equo (cf. Poll. 1, 194.), Ιπ. 10, 16. κυδρῷ τῷ σχήματι γαυριώμενος, *exultabundo et superbo gestu,* qui §. 15. dicitur τὸ κυδρόν.

Κύδων, *Cydon*, Byzantius. E. 1, 3, 12. prodit Atheniensibus vrbem.

κύειν, ¶ 1) *in vtero gerere, vterum gestare.* K. 5, 13. lepus πολύγονόν ἐστιν οὕτως, ὥστε τὰ μὲν τέτοκε, τὰ δὲ τίκτει, τὰ δὲ κύει. 7, 2. canes κύουσιν ἑξήκονθ' ἡμέρας. ¶ 2) *moliri*, vt Latini vtuntur verbo *parturire.* Π. 5, 4, 16. ἡ ψυχή μου τοῦτο κύουσα ἄρχ ποτε ἔσχι.

Κυζικηνοὶ, *Cyziceni*, v. Κύζικος.

Κυζικηνὸς, *stater Cyzicenus.* Hesych: Κυζικηνοὶ στατῆρες διεβεβόηντο ὡς εὖ κεχαραγμένοι. πρόσωπον δὲ ἦν γυναικὸς ὁ τύπος. Suidas: πρόσωπον δὲ ἦν γυναικεῖον ὁ τύπος. ἐπὶ δὲ θατέρου προτομὴ λέοντος. Demosth. adu. Phormion. p. 943. extr. ὁ δὲ Κυζικηνὸς ἐδύνατο ἐκεῖ (in Bosporo) εἴκοσι καὶ ὀκτὼ δραχμὰς Ἀττικάς. A. 5, 6, 12 Timasion ad exercitum: ὑπισχνοῦμαι ὑμῖν — μισθοφορὰν παρέξειν ὑμῖν Κυζικηνὸν ἑκάστῳ τοῦ μηνός. 6, 2, 3. 7, 2, 19. 7, 3, 5.

Κύζικος, ἡ, *Cyzicus*, vrbs Mysiae ad Propontidem. E. 1, 1, 7 — 12. describitur pugna nauails apud Cyzicum facta, qua Athenienses Alcibiade duce vicerunt Lacedaemonios. (cf. Thucyd. 8, extr. Diodor. Sic. 13, p. 116. sq. et Plutarch. in Alcibiade c. 28.) §. 13. τῇ ὑστεραίᾳ ἔπλεον οἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ Κύζικον, οἱ δὲ Κυζικηνοὶ — ἐδέχοντο αὐτούς. — Ἀλκιβιάδης χρήματα πολλὰ λαβὼν παρὰ τῶν Κυζικηνῶν. 1, 3, 9. Φαρνάβαζος — τοὺς παρὰ βασιλέα πορευομένους πρέσβεις (Graecorum) ἀπαντᾷν ἐκέλευσεν ἐς Κύζικον. 3, 4, 10. Λύσανδρος — τὰ μὲν ἄλλα κατέλιπεν ἐν Κυζίκῳ — ἧκεν πρὸς Ἀγησίλαον. A. 7, 2, 8. Ἀρίσταρχος ἐν Κυζίκῳ διάδοχος Κλεάνδρῳ.

Κυθηρία, *Cytheria*, insula infra Laconicam, quae vsitatius Κύθηρα dicitur, hodie *Cerigo.* E. 4, 8, 7. τῆς Κυθηρίας εἰς Φοινικοῦντα. Incolae eius insulae vocantur Κυθήριοι. E. 4, 8, 8.

8, 8. τὴν πόλιν τῶν Κυθηρίων — τῶν Κυθηρίων τεῖχος — ἐν τοῖς Κυθηρίοις κατέλιπε φρουρούς.

κύκλιος, *orbicularis*, *in modum circuli actus*. O. 8, 20. κύκλιος χορὸς καλὸν θέαμά ἐστιν. v. Hesych. in v. κύκλιον et κύκλιοι, ibique interpp. Spanhem. ad Callim. h. in Dian. 266. sq. et Ernest. ad Aπ. 3, 4, 3.

**κυκλοποιεῖσθαι*, v. κύκλος nr. 6.

κύκλος, ¶ 1) *orbis, circulus*. Πο. 1, 6. κύκλου τόρνον. Σ. 2, 11. κύκλος περίμεσος ξιφῶν ὀρθῶν. ¶ 2) *ambitus*, np. vrbis. A. 3, 4, 4. τοῦ κύκλου ἡ περίοδος, *vniuersus ambitus*. Sic plane est §. 6. nisi quod ibi all. pro κύκλου legunt τείχους. E. 5, 3, 22. vbi est *vallum vrbi circumdatum*. ¶ 3) *ambages orbicularis*, quae fit currendo et eundo. K. 3, 6. κύκλοις πολλοῖς χρώμεναι καὶ πλάνοις. 4, 3. ταῖς οὐραῖς διασαίνουσαι κύκλους πολλοὺς προΐεσαν. 6, 21. 8, 3. ἥκοντα κύκλους ποιούμενον. ¶ 4) *circulus hominum, conciliabulum*. Π. 7, 1, 16. περιστησάμενος τῶν ξυστοφόρων Περσῶν κύκλον μέγαν. A. 5, 7, 1. σύλλογοι ἐγίγνοντο, καὶ κύκλοι συνίσταντο. E. 4, 4, 3. ¶ 5) ἐν κύκλῳ, Π. 8, 5, 5. τούτων ἐν κύκλῳ ἐχομένους ἱππέας εἶχε, *circum hos proxime*. ¶ 6) Vsitatius est κύκλῳ, Π. 7, 1, 19. Αἰγύπτιοι — ἐπειδὴ ἠποροῦντο, κύκλῳ πάντοθεν ποιησάμενοι, *circulo vndique facto*. Muretus, transposito post ὥστε aduerbio πάντοθεν, vult κυκλοποιησάμενοι, quod etiam est in Cod. Bodl. it. in Codd. Gabrielii et Philelphi, et quod Zeun. amplectitur. Zonaras habet κυκλωθέντες. 7, 5, 3. τεθεάμεθα κύκλῳ τὴν πόλιν, *vndique, circumcirca*. A. 1, 5, 4. 3, 1, 9. 4, 1, 8. 4, 7, 1. 7, 8, 11. πορευόμενοι κύκλῳ, *agmine in orbem facto*. Aγ. 1, 32. κύκλῳ ἔχων πάντα καὶ φίλια καὶ πολέμια, *vndique*. E. 3, 4, 24. 6, 4, 9. περιϊόντες κύκλῳ, *circumdantes*. 6, 5, 17. κόλπον — κύκλῳ ὄρη ἔχοντα, *circumcirca*. Sic 4, 6, 8. τὰ κύκλῳ περιέχοντα ὄρη. 7, 4, 22. K. 5, 23. 30. 11, 4. c. πάντῃ, A. 3, 1, 2. κύκλῳ πάντῃ — πολέμιοι ἦσαν. Cod. Eton. omittit πάντῃ. Sed addit etiam Arrianus 1, 28. c. περί, Π. 7, 5, 6. κύκλῳ διαμετρήσας περὶ τὸ τεῖχος. §. 24. κύκλῳ νυκτὸς — ἐφύλαττον περὶ τὰ βασίλεια. Operarum

rarum enim vitio h. l. in ed. Well. irreplit ἐπὶ τὰ βασ. E. 5, 2, 4. τάφρον ὤρυττε κύκλῳ περὶ τὴν πόλιν — κύκλῳ τεῖχος περὶ τὴν πόλιν ᾠκοδόμησεν, *circumcirca*. Ιπρ. 3, 2. c. artic. Π. 7, 2, 7. p. 419. εἵλοντό με πάντες οἱ κύκλῳ βασιλεῖς, *finitimi undique*. A. 3, 5, 9. τὴν κύκλῳ πᾶσαν χώραν. 4, 2, 4. τὰ κύκλῳ περιϊόντες. In Cod. Eton. et Par. τὰ deest. E. 6, 1, 4. p. 360. 361. Sed A. 5, 6, 10. τῆς κύκλῳ χώρας περὶ τὸν πόντον οἰκουμένης, ordo verborum est hic: τῆς κ. περὶ τὸν π. οἰκ. χώρας. c. gen. Π. 4, 5, 3. κύκλῳ τοῦ στρατοπέδου, *undique circa castra*. 8, 5, 6. E. 7, 2, 13. ἀπῄεσαν κύκλῳ τοῦ Τριμάχνου, *circumeuntes, non breuissima via*. De loco E. 4, 5, 10. v. κλᾷν. ¶ 7) Dicitur etiam κύκλον, Λ. 12, 1. κύκλον ἐστρατοπεδεύσατο, *in orbem, sine angulis*. Zeun. ex Castal. et Brylinger. recepit εἰς κύκλον.

κυκλοτερής, *rotundus*. E. 4, 5, 6. ἐπὶ τοῦ περὶ τὴν λίμνην κυκλοτεροῦς οἰκοδομήματος. Cf. πέδη.

κυκλοῦν, *circumuenire, in medio concludere*. hostem in angustias inclusum vel in acie, A. 1, 8, 9. φοβούμενος μὴ κυκλωθείη ἑκατέρωθεν. 4, 2, 10. μὴ κυκλωθέντες πολιορκοῖντο. E. 4, 1, 11. 4, 2, 11. De loco E. 4, 5, 10. v. κλᾷν.

κυκλοῦσθαι, ¶ 1) *cingere, bloquiren*. c. περί, vt κύκλῳ, Π. 7, 5, 1. περὶ πολὺ τεῖχος κυκλουμένους. E. 7, 2, 8. οἱ Ἀργεῖοι περὶ τὴν πόλιν ἐκυκλοῦντο. ¶ 2) *circuire, circumuenire, cornibus extensis undique hostium aciem circumdare*. Π. 6, 3, 9. τῷ περιττῷ κυκλωσόμενος. §. 10. οὗτοι (all. οὔτοι) ἂν εἰδεῖεν, εἰ οἱ κυκλούμενοι κυκλωθεῖεν. De h. l. vid. Zeun. p. 602. et εἰδέναι nr. 8. l. §. 11. p. 385. 7, 1, 3. Λ. 11, 9. E. 4, 2, 13. ¶ 3) *circulari, circulos facere, conuenire*. Π. 6, 2, 6. ἐκυκλοῦντό τε, καὶ μεστὰ ἦν πάντα ἀλλήλους ἐρωτώντων. All. perperam habent ἐλυποῦντο. v. Steph. et Zeun. ad h. l. A. 6, 4, 14. ἐκυκλοῦντο περὶ τὰ ἱερά.

κύκλῳ, v. κύκλος n. 6.

Κύκλων, *Cyclon*, Argiuus. E. 3, 5, 1. corruptus a rege Persarum. A Pausania 3, 9. vocatur Κύλων.

κύκλωσις, *conclusio exercitus*, quae fit, cum extensis cornibus acies hostilis

hostilis in medio intercipitur. Π. 7, 1, 3. ἀπέκαμπτον εἰς κύκλωσιν, ὅπως ὥσπερ Γάμμα ἑκατέρωθεν τὴν ἑαυτῶν τάξιν ποιήσαντες, πάντοθεν ἅμα μάχοιντο. A. 1, 8, 17. E. 4, 2, 7. 12.

κυλινδεῖν, *voluere, deuoluere.* A. 4, 2, 2. ἐκυλίνδουν ὁλοτρόχους. §. 3. κυλινδοῦντες τοὺς λίθους. §. 13. 4, 7, 3. κυλινδοῦσι λίθους ὑπὲρ τῆς πέτρας. §. 4. De animantibus, A. 4, 8, 21. κάτω οἱ πολλοὶ ἐκυλινδοῦντο, ἄνω δὲ μόλις βάδην ἐπορεύοντο οἱ ἵπποι. De militibus celeriter fugientibus, A. 5, 3, 2. ἐκπεσόντες ἐκ τῆς ὁδοῦ, εἰς ὕλην — κυλινδούμενοι, *deuoluti, delati.* Cod. Paris. καλινδ. Cf. καλινδεῖσθαι.

κύλιξ, *calix, poculum.* Σ. 2, 26. ἢν ἡμῖν — μικραῖς κύλιξι ἐπιψεκάζωσιν. §. 27.

κυλίστρα, *volutabrum, locus vbi equus se volutat.* v. Poll. 1, 183. Iπ. 5, 3. ὅταν ἐπὶ κυλίστραν ἐξάγῃ (τὸν ἵππον).

Κυλλήνη, *Cyllene.* ¶ 1) Π. 7, 1, 21. Cyrus Aegyptiis donat πόλεις, αἳ ἔτι καὶ νῦν πόλεις Αἰγυπτίων καλοῦνται, Λάρισσάν τε καὶ Κυλλήνην παρὰ Κύμην πλησίον θαλάσσης. Cum Larissa et Cyme fuerint vrbes Aeolidis, nullum autem in Aeolide oppidum reperiatur, cui sit nomen Κυλλήνη, Zeunio Xenophon scripsisse videbatur Καρήνην, quae fuit vrbs Mysiae s. Aeolidos. Sed v. infra Κύμη. ¶ 2) oppidum cum nauali in Elide. Steph. Byz: Κυλλήνη, ὄρος Ἀρκαδίας — ἔστι δὲ καὶ Ἠλείων ἐπίνειον Κυλλήνη. Cf. Strab. p. 337. et Pausan. 6, 26. E. 3, 2, 20. 21. hanc Cyllenen dimittere liberam coguntur Elei in pace. 7, 4, 19.

κύμβαλον, *cymbalum.* Iπ. 1, 3. ὥσπερ κύμβαλον ψοφεῖ πρὸς τῷ δαπέδῳ ἡ κοίλη ὁπλή. Laudat hunc locum Pollux 1, 188. Et notum est equi epitheton *sonipes*. Cf. Gesneri lexicon rusticum in v. Solea. De sonitu cymbali v. Wetsten. ad 1 Corinth. 13, 1. omninoque de cymbalis veterum libros tres edidit Fr. Adolp. Lampe, Trai. ad Rhen. 1703. 12.

Κύμη, *Cyme* s. *Cuma.* Steph. Byz. inter alia: Κύμη, πόλις Αἰολίδος πρὸ τῆς Λέσβου. Etiam Plin. H. N. 5, 30. de eadem Aeolide loquens coniungit Larissam, Cymen, Myrinam. Eustath. ad Il. β, p. 300. ed. Rom. postquam fere

fere Stephanum exscripsit, addit haec: ἔςι δὲ Φάσι καὶ Κύμης Κυλλήνη. Π. 7, 1, 21. v. Κυλλήνη. E. 3, 4, 26. ὄντι αὐτῷ ἐν τῷ πεδίῳ τῷ ὑπὲρ Κύμης. Margg. Κώμης et Καυῆς.

κυναγωγὸς, *praefectus s. nutritor canum.* A Polluce 5, 17. refertur inter συνεργοὺς κυνηγέτου. K. 9, 2. ἔχοντα κυναγωγὸν τὰς κύνας. Videtur h. l. venator ipse intelligi, nisi malis nomen κυναγ. omittendum statuere.

κυνάριον, *catellus.* Thomae Magistro et Phrynicho non probum videtur hoc vocabulum, quippe qui malunt κυνίδιον. At v. interpp. ad Thom. Mag. cf. Wetsten. ad Matth. 15, 26. Π. 8, 4. 9. ἣν ποτε βούλῃ αὐτὴν Φιλῆσαι, προσάλλεσθαί σε δήσει ὡς τὰ κυνάρια.

κυνηγεσία et **κυνηγέσιον**, ¶ 1) *venatio.* K. 1, 5. ἐπιμέλεια ἡ ἐκ τῶν κυνῶν καὶ κυνηγεσιῶν. Sic §. 12. vbi tamen Steph. habet κυνηγεσίων. (v. omnino Zeun. ad 1, 2. qui hunc genitiuum semper scribi iubet κυνηγεσίων, non κυνηγεσιῶν, cum nominatiuus κυνηγεσία in Xenophonte non reperiatur.) 2, 2. ἐλθεῖν ἐπὶ τὸ ἐπιτήδευμα τῶν κυνηγεσιῶν. 3, 3. §. 11. τοὺς ἐπιθυμοῦντας κυνηγεσίων. 4, 6. ἐὰν μὴ λίπωσι τὰ κυνηγέσια. 5, 34. τὰ περὶ κυνηγέσιον πάντα, *venationis studium*, vel *instrumenta venatica.* 6, 2. ἐξάγειν αὐτὰς ἐπὶ τὰ κυνηγέσια, *venatum.* §. 11. ἐξιέναι ἐπὶ τὸ κυνηγέσιον — πρὸς τὸ κυνηγέσιον σιγῇ προσιέναι. 7, 2. 6. 12, 1. 10. 13, 18. ¶ 2) *ars venatica.* K. 1, 2. ἐγένοντο αὐτῷ (Chironi) μαθηταὶ κυνηγεσιῶν τε (marg. Leuncl. κυνηγεσίων τε) καὶ ἑτέρων καλῶν. 2, 1. 12, 18. ¶ 3) *locus venationis.* K. 6, 4. εἰς κυνηγέσια μεταβάλλοντα ἄγειν, ἵνα ὦσιν ἔμπειροι κυνηγεσίων, αὐτὸς δὲ τῆς χώρας. §. 26. ἀπιέναι ἐκ τοῦ κυνηγεσίου. 7, 11. Possunt etiam fortassis quaedam huc referri ex nr. 1. vt K. 3, 3. 4, 6. ¶ 4) *praeda venatica.* K. 6, 12. συνιςάναι τὰς ἄρκυς — ἰέναι πρὸς τὴν ὑπαγωγὴν τοῦ κυνηγεσίου. Leuncl. *ad praedam in casses adducendam.* ¶ 5) *grex canum venaticarum.* Pollux 5, 17. καὶ ἡ τῶν κυνῶν δὲ ἀγωγή, κυνηγέσιον ὁμωνύμως τῷ ἔργῳ καλεῖται. K. 10, 4. ἐλθόντας οὐ ἂν οἴωνται εἶναι, ὑπάγειν τὸ κυνηγέσιον, λύσαντας μίαν. Leuncl. *adducere praedam venatu.* Sed

Sed melius Omnibonus: *canum grege adducto.*

κυνηγετεῖν, *venari.* K. 5, 34. ἐν τοῖς ἔργοις κυνηγετοῦντα. Steph. in indice thesauri praefert formam κυνηγεῖν.

κυνηγέτης, *venator.* K. 6, 11. ab ἀρκυώρῳ distinguitur. Occurrit saepius, vt K. 4, 4. 5, 5, 25. 10, 5. 21. 12, 6.

κυνηγετικὸς, scil. λόγος, *liber de venatione quadrupedum, vbi inprimis canum vsus cernitur.* Ita recte Zeun. explicat inscriptionem libri Xenophontei.

κυνήποδες, *callosae crurum partes in equis, inter vngulam et suram, a pedibus caninis sic appellatae.* Sic explicant Leuncl. atque Portus. Sed aliis, vt Zeunio, placet interpretatio Hieroclis et Apsyrti: σφυρὰ, *malleoli pedum.* Haynisch vertit: *die Köhde*, et Gail: *os sesamoïde.* Heubel: *Fesselknochen.* Ιπ. 1, 4. τὰ ἀνωτέρω τῶν ὁπλῶν, κατωτέρω δὲ τῶν κυνηπόδων ὀστᾶ — ψιλοῖντο ἂν καὶ ἑλκοῖντο οἱ κυνήποδες. §. 15.

κυνίδιον, *catulus.* O. 13, 8. τὰ κυνίδια — πολλὰ μανθάνει. Cf. κυνάριον.

κυνικὸς, *caninus.* Π. 5, 2, 8. κεκινῆσθαι ὑπὸ τῶν βρωμάτων — κυνικὸν καὶ θηριῶδες δοκεῖ εἶναι. Margg. συϊκόν. Cf. Κυνίσκος.

Κυνίσκα, *Cynisca*, soror Agesilai. Αγ. 9, 6. Κυνίσκαν ἀδελφὴν πεῖσαι ἁρματροφεῖν.

Κυνίσκος, *Cyniscus.* A. 7, 1, 8. videtur praefectus Lacedaemoniorum in Chersoneso fuisse. In duobus codd. legitur Κυνικός.

κυνόδους, *dens caninus equi.* Ιπ. 6, 8. ἢν δὲ μηδὲ οὕτω δέχηται, πιεσάτω τὸ χεῖλος περὶ τῷ κυνόδοντι. Poll. 2, 91. οἱ δὲ ἑκατέρωθεν ἑκατέρᾳ τῇ σιαγόνι δύο (ὀδόντες, καλοῦνται) κυνόδοντες. διὰ τὴν ὀξύτητα, ὡς τοῖς τῶν κυνῶν προσεοικότες.

κυνοδρομεῖν, ¶ 1) *vna cum canibus currere atque persequi.* K. 6, 17. κυνοδρομεῖν — κατὰ τὸν λαγώ. §. 18. 19. ἐὰν μὴ οἷός τ' ᾖ (venator) κυνοδρομῶν ἐπιγίγνεσθαι αὐταῖς. (Poll. 5, 85. venator dicitur ἐπιγιγνόμενος κυνοδρομῶν.) §. 22. Cf. Poll. 5, 65. et 78. et Spanhem. ad Callimach. h. in Dian. 106. ¶ 2) *canis instar inuestigare.* Σ. 4, 63. ἐρῶντες ἐκυνοδρομοῦμεν ἀλλήλους ζητοῦντες. All. ἐκυνολογοῦμεν, quod est inusitatum. cf. Bach. ad h. l.

κυνολογεῖν, v. κυνοδρομεῖν.

Κυνὸς

Κυνὸς κεφαλαί, v. in v. κύων.

κυνοῦχος, *culeus* s. *sacculus e corio vitulino* (ad retia includenda). Poll. 5, 31. κυνοῦχος, δέρμα μόσχειον, εἰς ὃ ἐντίθενται τὸ δίκτυον, τῷ σχήματι πεποιημένον ὥσπερ τὰ σύσπαστα βαλάντια. Hesych: κυνοῦχος· θυλάκιον, βαλλάντιον, ἢ μαρσίππιον. Herodianus grammaticus: τοὺς θυλάκους καὶ σάκτας ἔλεγον ἀπὸ τοῦ σάττεσθαι· κυνούχους δὲ ὁ Ξενοφῶν ἐν τῷ Κυνηγετικῷ. De etymo nominis v. Casaub. ad Theophrast. charact. 18, 1. et quae Gailius p. 105. e Riuierii lexico MS. attulit. K. 2, 10. ἔξω δὲ καὶ ἐν ὅτῳ ἔσονται αἱ ἄρκυες καὶ τὰ δίκτυα ἐν ἑκατέροις, κυνοῦχος μόσχειος.

κυπαρίσσινος, *cupressinus*. A. 5, 3, 13. ξόανον κυπαρίσσινον Dianae. Fiebant autem imagines e cupressi ligno, quia est ἄσηπτον. v. Iunius de pictura vet. 3, 11. p. 278. sq.

Κύπριοι, *Cyprii*. Π. 1, 1, 4. parent Cyro. 6, 2, 5. adsunt Assyrio in auxilium. 7, 4, 1. adsunt Cyro contra Cares, et Cyrus eos liberali imperio habet.

Κύπρος, *Cyprus*. Π. 8, 6, 4. Cyrus nullum satrapam in hanc insulam mittit, quia se sponte cum eo iunxit. §. 10. et 8, 8, 1. Cyprus cum Aegypto est finis regni Cyri ad Occidentem. E. 5, 1, 28. rex Persarum in pace Antalcidae eam sibi vindicat. cf. Εὐαγόρας. Αθ. 2, 7. e Cypro delicias accipiunt Athenae.

κύπτειν, *incuruare se*. A. 4, 5, 22. κύψαντα — ῥοφοῦντα πιεῖν ὥσπερ βοῦν. All. ὑποκύψαντα, Hermogenes: ἐπικύψαντα. Αγ. 3, 9, 7.

Κυρατάδας, *Cyratadas*. E. 1, 3, 10. 11. 13. Thebanorum Lacedaemoniis auxilio missorum praefectus, captus et Athenas missus inde aufugit. Steph. et all. Κοιρατ.

Κυρατάδης, *Cyratades*. A. 7, 1, 21 — 25. Thebanus, exercitui se offert ducem, et ab eo recipitur. Sed partim extis non addicentibus, partim inopia rerum, quas promiserat Graecis, dimittitur. In 2 codd. est Κοιρατάδης. Videtur idem esse qui Κυρατάδας.

Κυρεῖοι, *Cyriani*, i. e. *milites quos Cyrus minor e Graecis sibi legerat, et qui duce Xenophonte reuersi sunt*. v. Plutarch. T. I. p. 605. et T. II. p. 212. Suidas:

Suidas: Κύρειον στράτευμα — ἐστὶ τὸ μετὰ Κύρου ἀναβεβηκὸς ἐπὶ Ξέρξην (leg. Ἀρταξέρξην) τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ. cf. Harpocrat. in v. Κυρεῖον, et Phauorin. E. 3, 1, 4. nominantur σωθέντες οἱ ἀναβάντες μετὰ Κύρου. A. 1, 10, 1. τὸ Κυρεῖον στρατόπεδον, *Cyrianorum castra*. 7, 2, 4. περὶ τοῦ Κυρείου στρατεύματος. Paulo ante vocantur οἱ Κύρου στρατιῶται ὑπολελειμμένοι ἐν Βυζαντίῳ, quos Anaxibius, quanquam homo Graecus, venderevolebat. Αγ. 2, 11. τῶν Κυρείων τινές. Perperam alii: Κυρειείων. E. 3, 2, 6. ὁ τῶν Κυρείων προεστηκώς, i. e. Xenophon. §. 14. 3, 4, 20. Sed A. 3, 2, 10. οἱ Κυρεῖοι (all. κύριοι) distinguuntur a Graecis, atque adeo sunt barbari Cyrum iuuantes.

Κυρηναῖοι, *Cyrenaei*. Π. 6, 1, 16. Κῦρος — τὴν Κυρηναίων ἔτι νῦν οὖσαν ἁρματηλασίαν κατέλυσε. Dicitur etiam Λιβυκή.

κυρία, ¶ 1) *domina, quae satrapiam regit*. E. 3, 1, 10. ἐπεὶ κυρία τῆς χώρας ἐγένετο. ¶ 2) De animo, Π. 8, 7, 3. p. 547. εἰ μηδενὸς — αἱ ψυχαὶ post mortem κύριαι ἦσαν, *nihil sentirent*. Απ. 1, 4, 9. ψυχὴν ἢ τοῦ σώματος κυρία ἐστὶ, *corpus regit*.

Κύριβος, v. Κιριβός.

Κυριεῖοι, v. Κυρεῖοι.

κυριεύειν, *dominum esse, imperio tenere*. Απ. 2, 6, 22. διὰ πολέμου κυριεύειν πάντων. 3, 5, 10. κυριεύοντας τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Εὐρώπης.

Κυρικός, v. Κιριβός.

κύριος, ¶ 1) *dominus, possessor*. O. 9, 16. χρῆσθαι οὐδενὶ αὐτῶν (seruorum) ἔξεστι, ὅτῳ ἂν μὴ διδῷ ὁ κύριος. Σ. 6, 1. vbi Zeun. recte intelligere videtur Syracusium, pueri illius et puellae dominum. c. gen. Π. 1, 6, 19. p. 84. τὸ μέρος ἔχειν — πάντων κύριοι εἶναι. 3, 3, 20. 4, 3, 3. E. 7, 3, 7. p. 476. κύριον αὐτὸν ποιῆσαι τῆς πόλεως. ¶ 2) *auctor et rector*. De diis, Απ. 1, 4, 9. οὐ γὰρ ὁρῶ τοὺς κυρίους. c. gen. O. 5, 19. 6, 1. ¶ 3) *potestatem habens*. c. gen. Π. 8, 5, 11. τοὺς γεραιτέρους — οἵπερ τῶν μεγίστων κύριοι εἰσί. Λ. 10, 2. θεὶς τοὺς γέροντας κυρίους τοῦ — ἀγῶνος, *dum dedit senibus potestatem certandi*. v. ἀγών. 13, 10. στρατοπεδεύεσθαι. τούτου μὲν κύριος βασιλεύς, καὶ τοῦ δεῖξαι. Ita editur e coniectura Stephani. Editt. vett. habent perperam Λυκοῦρ-

Λυκοῦργος pro κύριος. Zeun. vero sequitur Castalionem, qui habet αὐτουργός. E. 2, 2, 11. οὐ γὰρ εἶναι κύριος ὧν ἐρωτῷτο — κείνους κυρίους εἰρήνης καὶ πολέμου. Sed §. 7. simpliciter κύριος est, *penes quem est pacis faciendae potestas.* c. inf. Λ. 2, 11. ἐποίησε τὸν παρόντα κύριον εἶναι καὶ ἐπιτάττειν. Paulo aliter 2, 2. κύριον ἐποίησε ἀθροίζειν, *potestatem dedit.* 4, 6. 8, 4. E. 2, 3, 20. τοὺς τρ ἄκοντα κυρίους εἶναι θανατοῦν quos vellent. 7, 3, 7. p. 475. c. ὅς, E. 7, 3, 6. κυρίους οὓς τινας δεῖ ἀποθνήσκειν, καὶ οὓς τινας μή. Sic Cic. de Or. 2, 17. iudices vocat *dominos reorum.* Cf. αὐτοκράτωρ. ¶ 4) *qui potest.* c. inf. A. 5, 7, 16. οὐκ ἔσεσθε κύριοι οὔτ' ἀνελέσθαι πόλεμον — οὔτε καταλῦσαι. ¶ 5) *valens, auctoritatem habens.* E. 6, 5, 6. ὅ τι νικῴη ἐν τῷ κοινῷ, τοῦτο κύριον εἶναι τῶν πόλεων. Morus: *normae erit ciuitatibus singulis.* ¶ 6) *tutor, pater.* Ammon. p. 86. κύριος τῆς γυναικὸς, ὁ ἀνὴρ, καὶ υἱῶν ὁ πατὴρ· δεσπότης δ' ἀργυρωνήτων. Ιπρ. 1, 1. τοὺς νέους εἰς ἐπιθυμίαν καθιστάναι τοῦ ἱππεύειν, τοὺς δὲ κυρίους αὐτῶν ἧττον ἀντιτείνοντας ἔχειν. §. 12. sequitur τοὺς παῖδας αὐτῶν. ¶ 7) In var. lect. est κύριοι pro Κυρεῖοι. v. ibi.

Κῦρος, *Cyrus.* ¶ 1) maior. Π. 1, 2, 1. sqq. eius natales et ingenium. 4, 1, 11. dicitur ἀπὸ θεῶν γεγονὼς et 7, 2, 7. p. 419. ἐκ θεῶν γεγονώς, quod Hutch. in diss. I. p. 46. sq. explicat *a Deo excitatus.* Sed Doruill. ad Charit. p. 510. sq. rectius referre videtur eo, quod Persae orti dicerentur a Perseo, Iouis et Danaes filio, cui Persen peperit Andromeda, neptis Beli, qui ab aliis putatur esse Sol, ab aliis Iupiter. v. Plutarch. in Artaxerxe p. 277. Relandi diss. de lingua Persarum p. 166. 176. et Hutch. in indice. A. 1, 9, 1. vocatur Κῦρος ὁ ἀρχαῖος. Π. 1, 3, 1. sqq. versatur in Media apud Astyagem auum. 1, 4, 1. aequalium beneuolentiam sibi conciliat. §. 2. auum colit insigniter. §. 4. aemulatur praestantiores, et equitare discit. §. 5. sqq. delectatur venatione. §. 16. sqq. sedecim fere annos natus specimen artis imperatoriae edit contra Assyrios. §. 25 a Cambyse patre reuocatur. 1, 5, 1. in Persidem redit. §. 5. sqq. auxilio

fossam deriuato vrbem opprimit. §. 12. mortuos Babylone sepeliendi potestatem facit, et Babylonios arma deponere iubet. §. 20. ingreditur regiam, et eunuchos eligit corporis custodes. §. 24. etiam regiae custodes constituit, et vrbis praesidia. 8, 1, 3. sua cuique aulico munera destinat. §. 4. ipse vult suis esse virtutum exemplum. Cf. sequentia, vbi plura de eius institutis narrantur. §. 15. victos non seueris laboribus exercet. 8, 2, 1. sqq. tam humanitate, quam donis, vt ipse a suis ametur efficit. §. 9. amicos suos diuites thesaurum suum esse Croeso demonstrat. 8, 3, 1. pompam ducit e regia. §. 7. adoratur. 8, 5, 1 — 9. proficiscens in Persidem ad parentes, deuertitur apud Cyaxarem, cuius filiam (cf. §. 19. 13.) in matrimonium ducit. 8, 6, 1. satrapas mittit in prouincias. §. 9. equos per stationes disponit. §. 10. expeditionem suscipit ad mare rubrum et Aegyptum. 8, 7, 1. venit septimum in Persidem. (cf. Hutch. diss. 1. p. 52.) §. 3. de immortalitate animi aliisque rebus ad filios oratione habita moritur. 1, 1, 4. commemorantur populi, qui Cyro paruerunt. 8, 8, 1. regni eius fines describuntur. etc. ¶ 2) minor, Artaxerxis Mnemonis frater. A. 1, 1, 1. eius natales. §. 2. et E. 1, 4, 1. a patre Dario Notho in regionibus maritimis satrapa constituitur. A. 3, 1, 5. E. 1, 4, 2. sq. Lacedaemoniis contra Athenienses auxilium fert, horumque legatis insidias parat. E. 1, 5, 1 — 4. Lysandro nauarcho, Sardibus apud eum versanti, dat pecuniam in bellum. §. 5. Atheniensium legatos non admittit. 1, 6, 6. sq. Callicratidem, Lysandri successorem, spe vana differt, receptis a Lysandro pecuniis nondum expensis. §. 12. tandem Callicratidi pecunias dat. 2, 1, 5. post proelium ad Arginusas cum sociis Lacedaemoniorum Lysandrum nauarchum petit, qui tamen mittitur tantum vt ἐπιστολεύς. §. 6. interficit Autoboesacem et Mitraeum, quod obuio sibi manus non inuoluissent. §. 7 — 10. 2, 3, 6. Lysandro denuo pecuniam

am in naues dat, eidemque arceſſitus a patre moriente omnia ſua tradit. A. 1, 4, 12. ad patrem ducit ſecum milites Graecos comites, non pugnaturos. 1, 1, 3. 4. poſt patris mortem calumniante Tisſapherne coniectus a fratre in carcerem, ſed matre deprecante liberatus, hinc bellum aduerſus fratrem parat. E. 3, 1, 1. petit auxilia a Lacedaemoniis, quorum opera Syenneſin cohibet, ne ſe impediat bellum contra fratrem molientem. §. 2. eius regiones poſt Darii mortem Tiſſaphernes accipit. A. 1, 2, 1. et 3, 1, 7. initio itineris aduerſus fratrem ſuſcepti contra Piſidas ſe proficiſci dicit. 1, 3, 20. ſq. cum Graeci nollent contra regem, dicit ſe velle contra Abrocomam. hoſtem ſuum, et ſtipendium auget. (cf. 2, 3, 12.) 1, 4, 11. demum dicit, ſe contra regem proficiſci. §. 15. ὅπως, inquit, ἐμὲ ἐπαινέσητε ἐμοὶ μελήσει, ἢ μηκέτι με Κῦρον νομίζετε. 1, 8. pugnam committit nudo capite, et a fratre, quem vulnerauerat, interficitur. 1, 10, 1. et 3, 1, 12. manus dextra et caput mortuo amputantur. Graeci, qui eum ſecuti erant, E. 3, 1, 4. vocantur οἱ ἀναβάντες μετὰ Κύρου. 3, 4, 2. το μετα Κύρου ἀναβὰν ϛράτευμα. 6, 1, 4. p. 362. δυνάμεως τῆς μετὰ Κύρου ἀναβάσης. cf. Π. 8, 8, 2. et ſupra Κυρεῖοι, etc. A. 1, 2, 12. Cyrus conſueſſe dicitur cum Epyaxa. 1, 10, 2. duae eius pellices memorantur, et 2, 4, 13. eius et Artaxerxis νόθος ἀδελφός. 1, 9. eius ingenium et mores deſcribuntur, cum magna laude, v. c. §. 1. ἀνὴρ τῶν μετὰ Κῦρον τὸν ἀρχαῖον βασιλικώτατός τε καὶ ἄρχειν ἀξιώτατος. Laudatur etiam eius in Xeniam et Paſionem clementia, 1, 4, 8. et liberalitas in Silanum, 1, 7, 14. Aliae eius laudes ſunt 1, 2, 11. 6, 4, 5. O. 4, 16 — 25. vbi etiam βασιλεὺς nominatur. v. βασιλεύς. Sed A. 2, 5, 11. dicitur ab Ariaeo fuiſſe regis ſeruus.

κυρτοῦν, *curuare.* Π. 7, 5, 6. οἱ Φοίνικες πιεζόμενοι ἄνω κυρτοῦνται. Aπ. 3, 10, 15. Iπ. 10, 4.

κυρτοῦσθαι, *incuruare ſe.* Iπ. 10, 3. τὸν αὐχένα διαίρειν, ἀπὸ δὲ τῆς κεφαλῆς κυρτοῦσθαι. Poll. 1, 211. κυρτοῦσθαι τὴν κεφαλήν.

κυφαγωγὸς, *cernuus*. Ιπ. 7, 10. κυφαγωγότερος ἵππος. Oppon. ἀνακεκυφώς. Ita enim emendant viri docti e Poll. 1, 197. pro κουφαγ. quanquam hoc Salmasius e Xenophonte restitui vult in Polluce.

κύων, *canis*. Genere masculino non minus quam feminino vtitur Xenophon; quanquam a poetis, inprimis Graecis, femellarum operam fideliorem existimari ait Henr. Stephanus schediasm. April. I. p. 3. praesertim cum de venatione agitur. v. Heinf. ad Ouid. met. 3, 140. Rectius statuisse videtur Spanhem. ad Callimach. h. in Dian. 102. et Atticos et Iones genus femininum adhibere, vbi de animalibus in vniuersum loquuntur. Sic masculinum est in his: Π. 2, 3, 5. p. 118. μάχην ἐπίσταται — ὁ κύων σώματι. 7, 5, 22. 8, 2, 8. τοῖς οἰκέταις σῖτον ἐπὶ τὴν αὐτοῦ τράπεζαν ἐπετίθετο, οἰόμενος ὥσπερ καὶ τοῖς κυσὶν (all. παισὶν) ἐμποιεῖν τινα καὶ τοῦτο εὔνοιαν. (Similis sententia est A. 7, 2, 18.) A. 5, 8, 10. Αγ. 9, 6. κύνας πολλοὺς θηρευτὰς — τρέφοντα. E. 2, 4, 29. τοὺς δάκνοντας κύνας. vbi nomen κύνας, quod Fr. Portus primus addi iussit ob legem Solonis ap. Plutarch. c. 24. delendum esse ostendit Morus, sed Schneiderus recte τοὺς δ. κ. defendit. v. κλοιός. Απ. 2, 7, 13. 14. vbi est fabula de cane. 2, 9, 7. ὅταν νομεὺς ἀγαθὸν κύνα ἔχῃ. Ιπ. 4, 19. Femin num extat Π. 1, 6, 19. p. 80. κύνες αἳ τῇ ὀσμῇ αὐτὸν ἀνευρίσκειν — ἄλλας κύνας ἐπιτετηδευμένας πρὸς τὸ κατὰ πόδας αἱρεῖν. 5, 5, 10. Απ. 3, 11, 8. 4, 1, 3. O. 5, 6. et in Cynegetico semper, vt 9, 1. 10, 1. nisi vbi ad genus respiciatur necesse est, vt 7, 2. ἄγειν πρὸς κύνας ἀγαθούς. Ambiguum est Π. 1, 4, 21. κύων γενναῖος, ἄπειρος. A. 5, 7, 16. λύσσα τις ὥσπερ κυσὶν ἐμπεπτώκει. Απ. 2, 3, 9. κύων ἐπὶ τοῖς προβάτοις ἐπιτήδειος. 2, 9, 2. O. 5, 5. K. 1, 5. Canum genera et vitia afferuntur K. 3. vt virtutes K. 4. et alia passim. Cf. ἀνακαλεῖν et διαφθείρειν.

Κυνὸς κεφαλαί, *Cynoscephalae*. Steph. Byz: Κυνὸς κεφαλαί, λόφος τῆς Θεσσαλίας — ἦν δὲ καὶ χωρίον Θηβῶν. Nempe fuerunt tumuli, capitum caninorum speciem referentes

rentes. v. Plutarch. in Flaminino c. 8. qui deſcribit tumulos Theſſaliae. Sed in Xenophonte ſunt Cynoscephalae Thebanae. Αγ. 2, 22. ϛρατεύει ἐπὶ τὰς Θήβας — ὑπερβὰς τὰς Κυνὸς κεφαλάς. Ε. 5, 4, 15. εἰς Κυνὸς κεφαλὰς, οὔσας Θηβαίων. 6, 4. 5.

κώθων verti ſolet *ampulla*. Fuit *poculum fictile*, et proprie quidem Laconicum, *militare*, altius quam latius, in quo aqua impura, quam milites interdum bibere coguntur, minus eſſet conſpicua, vnam anſam habens et ἄμβωνας, i. e. latera protuberantia, quibus aquae impurae ſordes facile detinerentur v. Athenae. 11, 10. p. 483. ibique Caſaub. p. 803. ſq. Poll. 6, 96. Heſych. et Phauorin. in h. v. Biſetus ad Ariſtoph. ἱπ. 597. Π. 1, 2, 8. pueri Perſarum dicuntur habere κώθωνα, ὡς ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ ἀρύσασθαι. Patet igitur, hunc cothonem fuiſſe ſimilem Laconico.

κωλῆ, *perna*. Phrynich. p. 26. κωλύφιον μὴ λέγε, κωλῆν δέ. Athenaeus 9, p. 368. καὶ κωλῆνα δὲ λέγουσι, καὶ κωλῆν. — ἀπὸ δὲ τοῦ κωλέα συνῃρημένον ἐϛίν, ὡς συκέα συκῆ, λεοντέα λεοντῆ, κωλέα κωλῆ. — Ξενοφῶν κυνηγετικῷ, κωλῆν σαρκώδη, λαγόνας ὑγρας. Eſt haud dubie locus K. 5, 30. vbi tamen in omnibus ante Zeunium editionibus legitur κοίλην. Pollux 5, 69. vbi pleraque Xenophontis exſcripſit, habet κωλῆνα σαρκώδη. Proprie quidem κωλῆν ſignificare integrum membrum cuiuscunque victimae mactatae, ſed deinde vſu loquendi factum eſſe, vt pernam ſuillam indicaret, oſtendit Caſaub. ad Athenae. l. l. p. 636. In loco Xenophontis eſt de *perna leporis*.

κωλύειν, ¶ 1) *prohibere*, *impedire*. c. gen. rei, Π. 2, 4, 17. p. 137. κωλύσειεν τῶν ἐξαγγελιῶν. Αγ. 2, 2. et Ε. 4, 3, 2. ἐκώλυον τῆς πορείας αὐτόν. c. inf. Aπ. 2, 6, 26. οὐδεὶς κωλύει μεθ' οὗ ἄν τις βούληται — εὐεργετεῖν. c. τοῦ et inf. A. 1, 6, 2. εἶπε, ὅτι — κωλύσειε τοῦ καίειν ἐπιόντας. c. μὴ et inf. E. 3, 2, 16. ἐκώλυον (αὐτὸν) μὴ προσεύχεσθαι. c. acc. et inf. Π. 6, 2, 7. p. 366. ὑμᾶς βάλλοντες κωλύσουσιν — μάχεσθαι. Sic paſſiv. Π. 6, 3, 1. ὡς μὴ κωλύοιντο πορεύεσθαι. Aπ. 4, 5, 4. δοκοῦσιν οἱ ἀκρατεῖς

τοῖς κωλύεσθαι τὰ κάλλιστα πράττειν. it. omisso inf. Π. 5, 4, 12. ἣν καὶ δύνῃ κωλύειν, ὀλίγους τινὰς κωλύσαις, np. ἐργάζεσθαι τὴν γῆν. A. 7, 2, 8. οὔτε διαβαίνειν ἀσφαλὲς — τριήρεις ἔχοντος τοῦ κωλύσοντος. Intell. ἡμᾶς διαβαίνειν. Sic c. acc. pers. E. 7, 5, 26. τοὺς ἱσταμένους οὐδέτεροι ἐκώλυον, np. ἵστασθαι. c. acc. rei, A. 4, 2, 15. ἐκώλυον τὰς παρόδους. Απ. 4, 5, 4. δοκοῦσιν ἐκεῖνα κωλύεσθαι. §. 5. Variae formulae: a) οὐδὲν κωλύει, A. 4, 8, 4. in responsione: οὐδ. κωλ. ἔφη, ἀλλὰ διαλέγου, *per me tibi licet.* c. inf. Π. 5, 5, 9. extr. ἀκοῦσαι οὐδ. κωλ. scil. ἐμέ. 7, 5, 21. δεσπότῃ πιστὸν ὄντα οὐδ. κωλ. πρωτεύειν, *is facile potest.* A. 4, 7, 4. ἢν τοὺς λίθους ἀναλώσουσιν — οὐδ. κωλύει (pro κωλύσει) παριέναι. Απ. 4, 4, 23. K. 7, 9. Sic K. 6, 6. ἧττον κωλύει ἰέναι πρωΐ, *facilius fieri potest.* Zeun. scribi iubet κωλύεται, omisso ἰέναι, quod fluxit ex ingenio Leunclauii. b) εἰ μή τι κωλύει, *si per te licet, si commode fieri possit.* v. Abresch. dilucidd. Thucyd. 1, 72. A. 4, 8, 3. εἰ μή τι κωλύει, ἐθέλω. Cod. reg. habet κωλύοι. cf. ἀποκωλύειν et δαιμόνιον. E. 4, 5, 9. c) τί κωλύει; *quidni? quid obstat quo minus?* Π. 8, 4, 6. ἐν τούτοις τί κωλύει αὐτὸν καὶ ἐμοῦ ἐμοὶ κρείττονα εἶναι; *quidni permittam?* A. 1, 3, 16. O. 2, 12. τί οὖν κωλύει καί σε ἐπίστασθαι, *quid obstat quo minus scias.* Ιερ. 9, 5. v. Albert. ad Act. 8, 36. d) τὸ κωλύον. A. 4, 5, 16. σκέψασθαι τί εἴη τὸ κωλύον in itinere, *quid impediat.* 4, 7, 3. ¶ 2) *coercere.* Π. 5, 1, 5. φόβος καὶ νόμος ἱκανὸς ἔρωτα κωλύειν. Απ. 1, 2, 59. 2, 6, 23. τὴν ὀργὴν κωλύειν εἰς τὸ μεταμεληθησόμενον προϊέναι, *iram coercere, ne eo progrediatur vt ipsos poeniteat.* ¶ 3) *arcere, abstrahere, non admittere.* c. ἀπό. Π. 1, 3, 10. ἀπὸ σοῦ κωλύων, i. e. ab aditu ad te. 3, 3, 24. p. 192. ἀπὸ τῶν αἰσχρῶν κωλῦσαι. Oppon. προτρέψαι. O. 12, 14. c. gen. E. 3, 2, 16. ἐκώλυον (Λακεδαιμονίους) καὶ τοῦ ἱππικοῦ καὶ τοῦ γυμνικοῦ ἀγῶνος. ¶ 4) *vetare* verbis. Σ. 7, 1. οἱ μὲν ἐκέλευον εἰκάζειν, οἱ δὲ ἐκώλυον. ¶ 5) In var. lect. permutatur c. ἀποκωλύειν. v. ibi.

κώλυμα, *impedimentum, dif-*

difficultas. E. 7, 5, 12. διαβὰς, ὅπερ ἐδόκει τι ἔχειν κώλυμα.

κωλυτέον, *coercere oportet.* c. acc. Ιερ. 8, 9. κωλυτέον τοὺς ὑβρίζειν βουλομένους.

κωλυτικὸς, *vim impediendi habens, impediens.* Απ. 4, 5, 7. τοῦ ἐπιμελεῖσθαι ὧν προσήκει οἴει τι κωλυτικώτερον ἀκρασίας. Sic Stobaeus, Steph. Welſ. et Erneſti. Vulgo erat λυτικώτερον. Contra Ιερ. 9, 5. pro τὰ κωλυτικὰ e Stobaeo reſtituunt τὰ πολιτικὰ, vt Welſius.

κωμάζειν (cf. κῶμος), *comiſſari.* Π. 7, 5, 7. ἑορτὴν — ἐν ᾗ πάντες Βαβυλώνιοι ὅλην τὴν νύκτα πίνουσι καὶ κωμάζουσι.

κωμάρχης, *vici ſ. pagi praefectus.* Suidas explicat: ὁ τῶν πόλεων ἄρχων παρὰ Ξενοφῶντι. A. 4, 5, 9. πρὸς τὸν κωμάρχην συνεισέρχονται. §. 18. 20. 21. 22. 23. 24. 4, 6, 1. 2. Videtur autem hic κωμάρχης alius eſſe quam ἄρχων τῆς κώμης ταύτης 4, 5, 20.

κωμαστὴς, *comiſſator.* Cf. Poll. 9, 11. Π. 7, 5, 10. συνεβόων αὐτοῖς ὡς κωμασταὶ ὄντες καὶ αὐτοί. E. 5, 4, 7.

κώμη, *vicus, pagus, oppidum.* Π. 3, 3, 15. κώμας τε καὶ γεωλόφους. A. 4, 4, 5. στρατοπεδευομένων αὐτῶν γίνεται χιὼν — καὶ ἔδοξε διασκηνῆσαι κατὰ τὰς κώμας. Duo codd. χώρας. Perperam. Nam §. 9. eſt: πάλιν ἐδόκει διασκηνητέον εἶναι κατὰ τὰς κώμας. Saepius tamen confunditur c. χώρα. v. χώρα nr. 10. 4, 5, 20. E. 4, 1, 8. 4, 3, 15. 5, 2, 5. §. 7. ἔπεμπον αὐτοῖς οὐ καθ' ἕνα, ἀλλὰ κατὰ γνώμην (all. rectius κώμην) ἑκάστην ξεναγὸν ξυνεστρατεύοντο δὲ ἐκ τῶν κωμῶν. 6, 4, 18. Nempe muri Mantineae erant diruti. Ιερ. 9, 7. ἆθλα προτιθείη κατ' ἀγροὺς καὶ κατὰ κώμας.

Κώμη, v. Κύμη.

κωμήτης, *paganus, vici incola.* A. 4, 5, 18. Suid. in v. κώμη· κωμῆται, οἱ τῆς κώμης οἰκήτορες.

κῶμος, ¶ 1) *comiſſatio, compotatio poſt coenam plane immodica* (Suid: κῶμος· μέθη), cum foedis cantilenis et turpibus ſaltationibus coniuncta, et ita laſciua, vt etiam extra domum vagarentur (Schol. Nicandr. ad alexipharmm. p. 68. τὴν μεταξὺ ὕπνου καὶ ἐγρηγόρσεως καταφορὰν κῶμον καλοῦσιν· ὅθεν καὶ κωμάζειν, τὸ ἐπιφοιτᾷν τοῖς κοιμωμένοις.), et

et noctu, coronis ornati, cum facibus, armis et instrumentis musicis conuenirent ad fores amicarum, ibique cantarent ac saltarent, quin etiam fores effringerent. v. Lamb. Bos exercitt. in N. T. p. 80. seqq. Chr. Theoph. Schwarzii diss. de comissationibus veterum, Altorf. 1744. 4. Perizon. ad Aelian. V. H. 3, 3. et 13, 1. Π. 7, 5, 9. ἐν κώμῳ δοκεῖ ἡ πόλις πᾶσα εἶναι τῇδε τῇ νυκτὶ festo die. v. κωμάζειν. ¶ 2) *saltatio post coenam honestior.* Σ. 2, 1. ἔρχεταί τις circulator ἐπὶ κῶμον, *comissatum*, cum fidicina saltatrice et puero formoso citharoedo. Neque enim semper et solum κῶμον fuisse adolescentium discurrentium, ex hoc ipso loco ostendit Desid. Heraldus animaduerss. in Salmasii obseruatt. ad I. Att. et Rom. 6, 7. cf. Wesseling. ad Diodor. Sicul. T. II. p. 105.

κωμῳδεῖν, *in scena traducere, perstringere, exagitare.* Αϑ. 2, 18. κωμῳδεῖν τὸν δῆμον — ὁ κωμῳδούμενος — ὀλίγοι τῶν πενήτων κωμῳδοῦνται — τοὺς κωμῳδουμένους.

κωμῳδὸς, *histrio, comoediarum actor.* Ο. 3, 7. ἐπὶ τῶν κωμῳδῶν ϑέαν. §. 9. ϑεᾶ αὐτοὺς ὥσπερ τοὺς τραγῳδοὺς τε καὶ κωμῳδούς.

κώνειον, *cicuta.* Poll. 5, 132. τὸ κώνειον κατὰ ψύξιν ἀναιρεῖ. Ε. 2, 3, 24. Theramenes ἀποϑνήσκειν ἀναγκαζόμενος τὸ κώνειον ἔπιε. v. Sigism. Fr. Dreligii diss. de cicuta, Atheniensium poena publica, Lips. 1734. 4. et Foesii oeconom. Hippocrat.

κώπη, *remus.* Α. 6, 4, 1. ἔστιν εἰς Ἡράκλειαν κώπαις ἡμέρας μάλα μακρᾶς πλοῦς. Ε. 5, 1, 8. 16. 6, 2, 15. τῇ κώπῃ τὸν πλοῦν ποιούμενος, *remigio, non velis.* Αϑ. 1, 19. ἐλαύνειν τῇ κώπῃ, *remigare* — κώπην λαβεῖν. Cf. παραγωγή.

Κῶς, *Cos*, Asiae insula. Ε. 1, 5, 1. ἐς Κῶ. Marg. Leuncl. Κῶν.

κωφὸς, *mutus* vel *surdus.* Π. 3, 1, 11. ὥσπερ ἄν τις τυφλοὺς ἢ κωφοὺς — ἐξαπατήσειεν. 7, 2, 7. p. 418. Croesi filius κωφὸς ὢν διετέλει. Gellius 5, 9. de eodem: „quum iam per aetatem fari posset, infans erat, et quum iam multum adoleuisset, item nihil fari quibat. mutus adeo et elinguis diu habitus est.“ Ab Herodoto 1, 34. idem dicitur κωφὸς, et

et c. 84. ἄφωνος, ſed c. 38. διεφθαρμένος τὴν ἀκοήν. ¶ 2) ὁ κωφὸς λιμὴν, *portus mutus*, E. 2, 4. 22. videri poſſit pene idem ſignificare quod ἀλίπεδον, quo nomine a nonnullis Piraeeum vocatum fuiſſe dicunt Harpocration et ex eo Suidas. Sed rectius fortaſſis intelligitur *pars Piraeei, in qua non audiitur nauium aduenientium ſtrepitus.* v. Suid. et Phauorin. in v. κωφότερος τοῦ Τορωναίου λιμένος. Similiter Leuncl. in margine: fortaſſe, inquit, ſic dictus, quod tranquillus eſſet, quemadmodum Homerus κῦμα κωφὸν dixit pro fluctu ſine ſtrepitu.

GERAE,

TYPIS HALLERIIS.

Digitized by Google

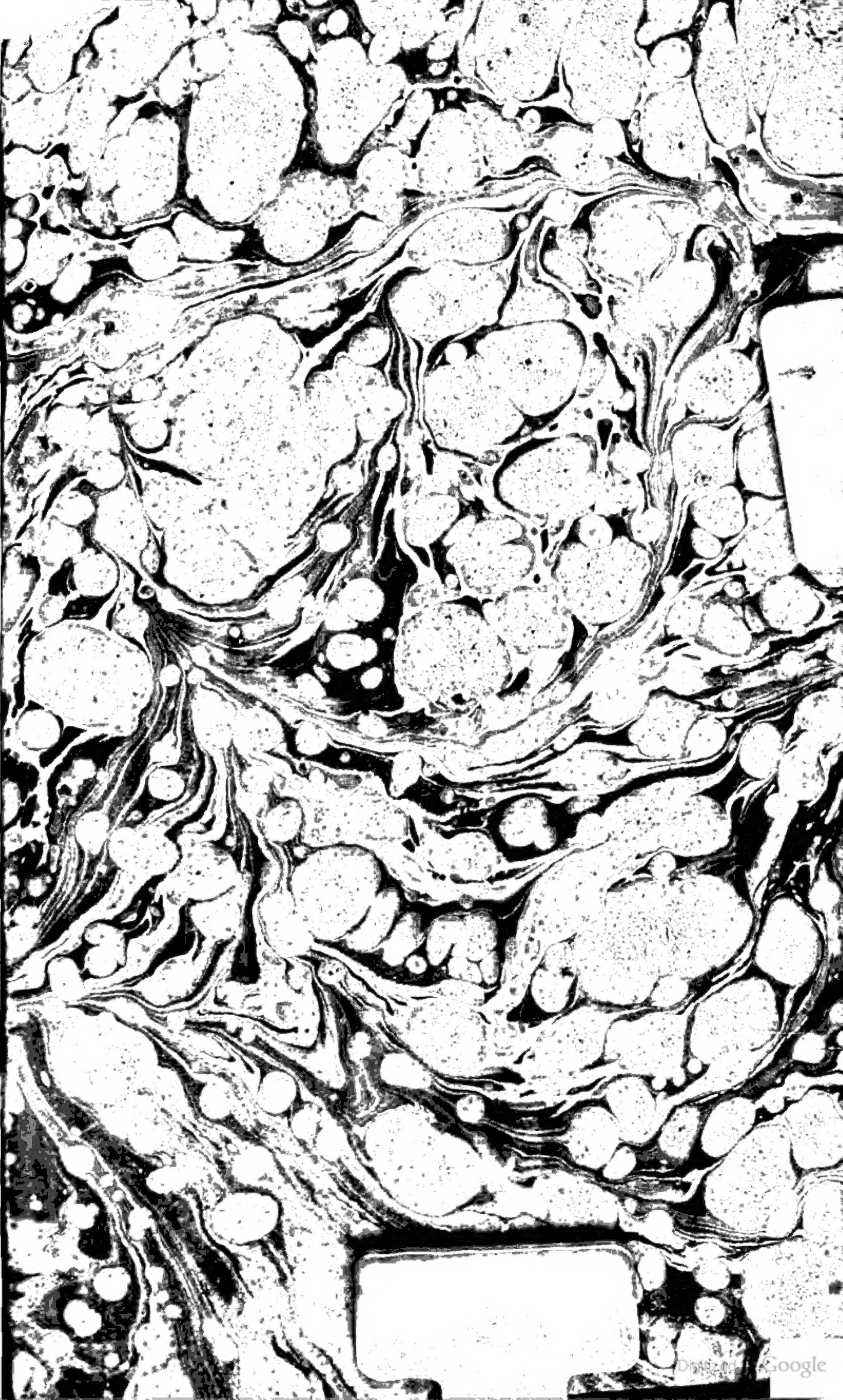

Digitized by Google

image
not
available

Digitized by Google